ஸ்ரீ:

திருவாய்மொழி.

ஒன்பதாம்பத்து.

முதல் திருவாய்மொழி—கொண்டபெண்டிர் - ப்ரவேசங்கள்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

ஒன்பதாம்பத்தில் முதற்றிருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் ஸாமவத
ஷேஷத்வபர்யந்தமான நிரதிசயபுருஷார்த்தமானத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த மஹோப
காரத்தை யநுஸந்தித்து, மிகவும்ப்ரீதரான ஆழ்வார், "இப்படி உபகாரகனானவனே
ஆத்மாவுக்கு நிருபாதிகபந்துவும், ப்ராப்யப்ராபகங்களெல்லாம்; மற்றொருவருமில்லை"
என்று தமக்குப் பிறந்த ப்ரீத்யதிசயத்தாலே "ஸமஸ்தசேதநரையும் குறித்து
ஸோபாதிகபந்துக்களான புத்ரமித்ராதிகளை விட்டு, நிருபாதிகபந்துவான எம்
பெருமானையே பற்றுங்கோள்" என்கிறார்.

பன்னீராயிரப்படி.

ஒன்பதாம் பத்தில், கீழ் ஏழாம்பத்திலும் எட்டாம்பத்திலும் விரோதிஸ்வ
ரூபத்தையும் தந்நிவ்ருத்தி ப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்து, மேலிரண்டுபத்தாலும்
ப்ராப்திபலாவாப்தியை யருளிச் செய்வதாக, இப்பத்திலே பலஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்ப
தாகக்கொண்டு பலஹேதுவான ஈச்வரனுடைய நிருபாதிகத்தையும், கைங்கர்ய ப்ரதி
ஸம்பந்திதயா நித்ய ப்ரார்த்யத்வத்தையும், நிரதிசயபோக்ய சீலாதிகுணயோகத்
தையும், நித்ய அபூர்வபோக்யதையையும், ஸ்மரணவிஷயிலே ஸாந்நித்யஜநகமான
போக்யகுணவத்தையையும், ஸ்ப்ருதிஸாந்நித்யமுடையாரை புஜிப்பிக்கையில் உண்
டான ப்ரீத்யோதயவத்தையையும், அத்யர்த்தாதரணீய வடக ஸௌம்யத்வத்தையும்,
பத்நீபரிஜநாதிபூர்த்தியையும், அல்பகால விளம்பத்திலும் அதிக்லேசாவஹத்வத்தை
யும், ஸத்திகாரிதமான கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும் அருளிச்செய்து அவ
னுடைய பலரூபத்வத்தை யருளிச்செய்தருளுகிறார். முதலிரண்டுபத்தாலே நிரூபித்த
ப்ராப்ய ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரயோஜநரூபத்வம் இங்கே நிரூபிக்கப்படுகிறது.

முதற்றிருவாய்மொழியிலே, தத்ஷேஷத்வ போக்யதா ப்ரதிபத்தி பிறக்
கும்படி ஸ்வஸ்தவிரோதி நிவ்ருத்தி பிறந்தபின்பு, அந்த தச்சேஷத்வ போக்யதா
மூலமான தத்போக்யதையை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய ஸர்வப்ரகாரபலத்வத்
துக்கு உபபாதகமான ஸர்வவிதபந்துத்வத்துக்கு ப்ரகாசகமான ஆபத்ஸகத்வத்தை
யும், அவிச்வாஸநிராஸகத்வத்தையும், அநிஷ்ட நிராஸக க்ருபாயோகத்தையும், அ
தாரப்ரயுக்த குணத்ரதையையும், அநிஷ்டவிவம்ஸகத்வம் அடியான அபிமநீயதை
யையும், கீர்த்தநீயகுணவத்த்வத்தையும், சிந்தாமாத்ரஸுலபத்வத்தையும், உஜ்ஜீவ

ஹேதுத்வத்தையும், போக்யவிக்ரஹவிஶிஷ்டதையையும், ஸௌஹார்த ப்ராஸ
யும் அநுஸந்தித்து, "ஏவம்பூதனான ஸர்வேஶ்வரனே நிருபாதிக பந்துவா
லாதார் உபாதிநிபந்தந பந்துக்கள். ஆதலால் அவர்களை விட்டு, நிருபாதிக
இவனையேபற்றி உஜ்ஜீவியுங்கோள்" என்று தாம் அறுதியிட்ட அர்த்தத்தை
பற்றினார்க்குத் தஞ்சமாக உபதேசித்தருளுகிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

ஒன்பதாம்பத்தில், முதற்றிருவாய்மொழியில், எம்பெருமான்,
ஶேஷத்வபர்யந்தமான நிரதிஶய புருஷார்த்தத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த
ரத்தை அநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதரானவர், இப்படி உபகாரகனான இவ
வுக்கு நிருபாதிகபந்துவென்றும், அல்லாதாரடங்க ஸோபாதிகபந்துக்
அவனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்றும் அநுஸந்தித்து, அத்தால் வந்
ஶயத்தாலே ஸமஸ்தசேதநரையுங் குறித்து "ஸோபாதிகபந்துக்களை வி
பாதிகபந்துவான ஸர்வேஶ்வரனைப் பற்றுங்கோள்" என்று உபதேசிக்கிறார்.
ஷடாஹோவொகாநாம் விதாரோதாவரோயவ:" "ஸுஹ்ருதாநாம்யொழவ்ய
என்று இத்யாதிகளாலே நிருபாதிகபந்து அவனேயிறே; மாதாபிதாக்கள்
ஜயந்தனுக்கு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் தொடுத்துக்கொடுநிற்கிற தாமேயிறே புகலொ
ராவவரிதக்ஷ:"—பிதா எதிரியாக அவனிலும் அண்ணியவுறவாய் உ
ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு. "ஸோதராயிக்ஷ்வாம்ஸநு" என்று ஹிதஞ்
விபீஷணாழ்வானைத் தள்ளிவிட்டான் ராவணன்; "நத்ஜேயம்" என்று அ
யச்செல்லத்தாயிற்றுப் பெருமாளுக்கு. மஹாராஜர் ஜ்யேஷ்டனாலே நோவுபட
பந்துவாய்ச் சென்று உதவினார். த்ரௌபதியை பரர் பரிபவிக்க, ஸர்த்தாக்
யாகராய்க் கவிழ்ந்திருந்து திரையைக்கீற, அவ்வளவிலே உதவினபின்பும் "கெ
பதாக்ருஷ்ணாரோம் ஷஹ்ருரவாஸிநம்" என்று புண்பட்டது அவன் திருவுள்ள
யாந்தரங்களைக் குறித்து ஶோகித்த அர்ஜ்ஜுநனைக்குறித்து, "அவற்றைப
என்னையே பற்று; உன்னை நான் ரக்ஷிக்கிறேன்; ஶோகியாதே கொள்" எ
இப்படி "நிருபாதிகபந்து அவனே: புறம்புள்ளாரடங்க ஸோபாதிக ப
என்று அநுஸந்தித்து, அத்தால்வந்த ப்ரீதிபாலே "எல்லாரும் ஸோபாதி
களைவிட்டு அவனையே பற்றுங்கோள்" என்று பரோபதேஶ ப்ரவ்ருத்தரா

ஈடு.—ஒன்பதாம்பத்தில் முதல்திருவாய்மொழி. கீழ்த்திருவாய்மொழி
வதஶேஷத்வபர்யந்தமாக நிரதிஶய புருஷார்த்தத்தை நிகிலவிரோதிநிவ்ருத்
அவன் காட்டிக்கொடுக்க, அதிப்ரீதியோடே அந்த மஹோபகாரத்தை
"சயமேயடிமைதலைநின்றார்" என்றும், "நீக்கமில்லாவடியார்" என்று
லடியார்" என்றும் ஸாமுவதரை விரும்பினாராய் நின்றார். ஆப்பான்திருவடி
ஆஶ்ரயித்ததும், திருவாய்மொழி கேட்டதும், ஆழ்வானோடேயிறே. "ச
தலைநின்றார்' என்றது, ஸ்ரீஹரதாழ்வான்போல்வாரை; 'நீக்கமில்லவடியா

கொண்டபெண்டிர் ப்ரவேசமே; ஸங்கதி கடநார்த்தம் வ்ருத்தத்தை அ
கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. கீழ்த்திருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டி

த்தை யுடைய நாமே போக்கித்தருகிறோம்'' என்றானிறே. இப்படிகளாலே நிருபாதிகபந்து. அவனையே பற்றப்பாருங்கோள்'' என்று தாம் அறுதியிட்ட தைத் தம்மைப்பற்றினார்க்குத் தஞ்சமாக உபதேசித்தருளுவதாகப்பரோபதேசே தராகிறார்.

முதற்பாட்டு.

கொண்டபெண்டிர்மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர்பிறரும்
கண்டதோடுபட்டதல்லால்காதல்மற்றுயாதுமில்லை
எண்திசையுங்கீழும்மேலும்முற்றவும்உண்டபிரான்
தொண்டரோமாய்உய்யலல்லால்இல்லைகண்டீர்துணையே

ஆ.—(கொண்டபெண்டிர்.) - இந்தபாகவத கைங்கர்யரூப ஸம்பத்
வதகைங்கர்யரதிகளாயிருப்பாரோடே புஜிக்கையிலே அபேக்ஷையுடையரான
தயாஜிதரை இந்தலோகத்திலே காணாமையாலே இந்தலோகத்திலுள்ளாரை
வதபோஷகைகரதிகளாக்கிக்கொண்டாகிலும்அவர்களோடே இப்போகத்தை பு
காக, பகவதபோஷகைகரதித்வத்துக்கு உபாயமாக, அவர்களைப்பார்த்து உங்
ஸோபாதிகஸ்நேஹரான களத்ராதிகளோடுள்ள உறவைவிட்டு, அகாரணஸஹ்
ப்ரளயகாலத்திலெல்லாரையும் தன்திருவயிற்றிலேவைத்து பரிஹரித்தருளின ப
காரகனான எம்பெருமானுக்கு அடியோமாயுய்கையொழியவேறு ரக்ஷகரில்லையென்

ஒ.—முதற்பாட்டில், எல்லாருடைய பந்துத்வமும் ஸோபாய
யால், நிருபாதிகபந்துவான எம்பெருமானையே பற்றி யுஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்

[கொண்ட பெண்டிரென்று தொடங்கி] - தான் தன் ஹ்ருதயத்திலே
பந்துக்களாக நினைத்திருக்கும் ஸார்யாதிகள் கையில்அர்த்தங்கண்டபோது
உறித்தாராயிருக்கு மித்தனைபோக்கி மெய்யானஸ்நேஹம் ஒன்றுமில்லை. 'கொ
பெண்டிர்' என்கிறது - அர்த்தாதயுமாதியாலே ஸம்பாதித்த பார்யை என்றுஞ்
வர். [எண்திசையுமென்று தொடங்கி] - ப்ரளயாபத்தில் தன்னையொருவரும் அ
திருக்கச்செய்தே, எல்லாரையும் தன்திருவயிற்றிலே வைத்து பரிஹரித்
மஹோபகாரகனானவனுக்கு அடியோமாய் உய்கையொழிய வேறு ஆத்
ரக்ஷகரில்லை.

ப.—முதற்பாட்டில், ஔபாதிகபந்துக்களான தாரபுத்ராதிகளா
ப்ரயோஜநமில்லை: அசேஷஜகத்தையும் வயிற்றிலேவைத்துநோக்கின ஆபத்ஸ
னுக்கு அடியராமதொழிய வேறுதுணையில்லை யென்கிறார்.

கொண்ட - நாம் பந்துக்களாக நெஞ்சிலேகொள்ளப்பட்ட, பெண்டிர் -
மக்கள் - புத்ராதி, உற்றார் - ஸம்பந்தி, சுற்றத்தவர் - பாந்தவர்களும், பிறரு

த்திப்பேயமையும்'' என்றது. ''சுற்றத்தவர்'' என்றது - அவனே நிருபாதிகபந்து
னுக்கு ஸூசகமப்தம். அநுஷ்டாநங்காட்டின வைகளிலே ஆகிஞ்சந்யஅநந்யகதித்வங்க
ளைத் ஸித்திக்கிறது.

[கொண்டபெண்டிரித்யாதி] - தான் தன் ஹ்ருதயத்திலே ஸங்ய
நினைத்திருக்கும் ஸார்யாதிகளென்னுதல். [கொண்டபெண்டிர்] - நிருபாதிக
தன்றிக்கே த்ரவ்யாத்யுபாதிகளாலே பரிக்ரஹித்த ஸ்த்ரீகள். அன்றிக்கே, மா
களைச் செங்கற்சீரை கட்டவிட்டு, தான் ஆர்ஜித்த தநத்தையடையக் கோடு
தஞ்சமாக நெஞ்சிலேகொண்ட பெண்டிரென்றுமாம். ஆசார்யனும், பரதேவதை
வர்யாதிகளும் எல்லாம் இவனேயாகக் கொண்ட பெண்டிரென்றுமாம். (
டாகையிறே எல்லாமென்றிருக்கை அன்றியே, இது ஸர்வவிஶேஷணமாய்,
ளாகத் தான் நினைத்திருக்கும் ஸார்யாதிகளென்னுதல். [மக்கள்] - அப்ப
அவனுடைய யௌவநத்தையழிய மாறிப்பெறும் ப்ரஜைகள். [உற்றார்] -
ஶத்ருபாவிஷயமென்று ஆதரித்த ஸம்பந்திகள். [சுற்றத்தவர்] - அவர்கள்
படியான ஜ்ஞாதிகள். [பிறரும்] - அந்யரும்: முன்புசொன்னவர்களும், இ
காட்டில் வாசி பெரிதன்றென்கை. [பிறரும்] - மித்ரப்ருத்யாதிகளென்றுமாம்.
தோடேபட்டதல்லால்] - ஸந்நிதியிலே ஸ்நேஹிக்குமதொழியவென்னுதல்,
த்ரவ்யங்கண்டபோது அத்தைப்பற்ற ஸ்நேஹிக்குமதொழியவென்னுதல். [கா
யாதுமில்லை] - ப்ரயோஜநங்கண்டபோது உடன்படுமதொழிய, ப்ரகாராந்தரத்
தேசமும் ஸ்நேஹமுடைய ரல்லரென்னுதல், காணாதபோது மெய்யானஸ்நேஹ
மில்லையென்னுதல், கண்டதுக்குமற்று - காணாதபோதிறே. [காதல்மற்று] -
மும், அதுக்கெதிர்த்தலையான த்வேஷமுமில்லையென்னுதல், ஸ்நேஹமும் அதுக்
பந்தமுமில்லையென்னுதல். [எண்டிசையுமித்யாதி] - பத்துத்திக்கிலுமுண்டான
சேதநரையும் பிரிகதிர்ப்படாமே திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தவன்: இவற்
லொன்று மில்லாதவன்று ரக்ஷிக்குமவன். ப்ரளயாவஸ்த்தையில் ரக்ஷி
ஸாதநமுமில்லை, அர்த்தித்வமுமில்லையிறே: ரக்ஷிக்கைக்குத் தான் அறிந்தஆபத்

'தான தன ஹ்ருதயத்திலே' இத்யாதி வாக்யத்வயம் சில ஸ்ரீ கோஶங்க
"கொண்ட" என்றதுக்கு மூனறர்த்தம் - க்ரீதத்வமும், வால்லப்யமும், உத்தே
யும். த்ரவ்யாத்யுபாதிகளாலே எனகிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே, வீர்யசுல்கத்தா
தருபுணர்ச்சியென்றுதொடங்கி மூன்று புணர்ச்சியாலும், பரிக்ரஹித்தவர்களைச்சொல்
செங்கற்சீரைகட்டவிட்டென்றது - பிச்சைபுகுரவிட் டென்றபடி. நெஞ்சிலேகொண்
றது - ப்ரீதிவிஷயமாககொண்டவென்றபடி. ஸார்யையைப்பற்ற புத்ரன் அபிமதனென்
ஸ்த்ரீயையுபேக்ஷித்து அஷ்டம புத்ரனுன ஸீஷ்மனை நோக்கிக்கொண்ட சந்தநுவின்
கண்டு கொள்வது. கீழ்ச்சொன்னவர்களோடே பிறரையுமொக்க எடுப்பானென்?
முன்பு சொன்னவர்களும் இத்யாதி. சொன்னவர்களுக்குமென்றபடி. 'கண்டதோடு' -
கண்டபோதென்று முந்தினவர்த்தம். 'பட்டதல்லால்', படுகை - நெஞ்சிலேபடுகையா
ஹிக்குமதொழியவென்றபடி. இது இரண்டாமர்த்தத்துக்குமொக்கும். மற்று - காதல்
மில்லையென்றந்வயித்தர்த்தம் - காணாதபோது இத்யாதி. மற்றென்றால் காணாத
சொல்லுமோவென்ன - கண்டதுக்கு இத்யாதி. மறறையர்த்தத்துக்கும், "காதல்மற்று
அடைவேகண்டுகொள்வது. எதிர்த்தலை - ப்ரதிகோடி. த்வேஷமுமென்றது - த்ருஷ்
தம். அதுக்கடியான - ஸ்நேஹத்துக்கடியான. மற்று - சம்பந்தமும். முற்றவுமென்றது
பிரிகதிர்ப்படாமேயென்றது; தப்பாதபடி யென்றபடி. இத்தால்ஸாவம் - இவற்றி
இத்யாதி. அப்போதொன்றுமில்லையோவென்ன - ப்ரளயாவஸ்த்தையில் இத்யாதி.
மில்லை - ஶக்தியுமில்லை யென்றபடி. அர்த்தித்வமும் - ப்ரபத்தியும். ஒன்றுமில்லா
ரக்ஷிக்கும்படியென்னென்ன - ரக்ஷிக்கைக்கு இத்யாதி. சம்பந்தம் நித்யமாயிருக்க ஸம்

ஸந்யுமமிறே வேண்டுவது. அப்போது விலக்குகைக்குப் பரிகரமில்லையே. [பிரான்]- உபகாரசீலனானவன். [தொண்டரோமாயுய்யலல்லால்] - அவனுக்கு நம்மதாயிருப்ப தொன்று கொடுக்கவேண்டுவதில்லை, அடியோமாய் உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய. ஶேஷத்வம் ஸ்வரூபமானபின்பு அத்தையிழக்கையாவது - விநாஶமிறே. அந்வயத்தாலே அன்றிக்கே வ்யதிரேகத்தாலும் இவ்வர்த்தத்தை த்ருடீகரிக்கிறார். [இல்லைகண்டீர்துணையே] - ஆபத்துக்கு வேறோருபாஶ்ரயமுண்டாயிருக்க, இவனைப்பற்றச்சொல்லுகிறதல்ல இது; அவனைப்பற்றி ஸ்வரூபம்பெறுதல், இல்லையாகில் இல்லையாமித்தனை. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

துணையுஞ்சார்வுமாகுவார்போல்சுற்றத்தவர்பிறரும்
அணையவந்தவாக்கமுண்டேல்அட்டைகள்போல்சுவைப்பர்
கணையொன்றாலேயேழ்மரமுமெய்த எம்கார் முகிலை
புணையென்றுய்யப்போகலல்லால்இல்லைகண்டீர்பொருளே.

ஆ.—(துணையும்) - பரப்ரயோஜநபரரைப்போலே வர்த்தியாநின்ற ஸ்வப்ரயோஜநபரராயிருக்கிறவர்களை விட்டு, கேவலம் பரப்ரயோஜநபரனான தசரதாத்மஜனையே ரக்ஷகனாகப் பற்றப்பாருங்கோள்; வேறொருவரைப்பற்றி ஒருப்ரயோஜநமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், பரோபகாரபரரைப்போலேயிருந்து, தந்தாமுடைய ப்ரயோஜநங்களையே தலைக்கட்டப் பார்க்கும் ஹேயரையொழிய, நிர்ஹேதுகமாக பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநனான ஶ்ரீதஶரதாத்மஜனைப் பற்றுங்கோள் என்கிறார்.

[துணையென்று தொடங்கி] - ஸாதுர்யங்களையொக்க அநுஷ்டிப்பாரைப்போலேயும், தாங்களே புகலாவாரைப்போலேயும் அநபாயரோடு ஸந்துக்களோடு வாசியின்றிக்கே தங்களுக்குக் கைகட்டின ஸம்பத்து உண்டாகில், அவன்பக்கல் உபகாரங்கொண்டாராய்க் கொள்ளாதே அவனுக்கு ஹிதம்பண்ணினாராய் உபஜீவிப்பர். [கணையொன்றாலே என்று மேலுக்கு]-தம்மால் சோதிக்கலாவதொன்றில்லாதபடி வைரவியருமாயிருக்கிற ஸ்ரீஸுக்ரீவ மஹாராஜர், "தான் மிடுக்குடையர்" என்று தேறி வாலியைக் கொல்ல விஶ்வஸிக்கைக்காக உதவிற்றொரு ஶரத்தாலே மராமரங்களேழும் எய்த என்னுடைய பரமோதாரனை. 'எம்' என்று ஆத்மநி பஹுவசநம். ப்ரீத்யர்த்யம் பேறுகச்

யத்தில் நின்றும் ரக்ஷியாதிருப்பானென்? என்ன - அப்போது இத்யாதி. அப்ரதிஷேதம் காணுமையாலே ரக்ஷித்திலனென்றபடி. அப்போது-ப்ரளயாவஸ்தையிலே. அவன்உபகாரசீலனானால் நாமும் சில பச்சையிடவேணுமோவென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. "தொண்டரோமாயுய்யலல்லால்" என்கிறதென்? ஶேஷத்வஜ்ஞாநமில்லாதபோது உஜ்ஜீவநமில்லையோவென்ன - ஶேஷத்வம் இத்யாதி. வ்யதிரேகத்தாலும் இவ்வர்த்தத்தை த்ருடீகரிக்கையாவது - அவனைத் துணையாகப்பற்றினால் உஜ்ஜீவிக்கலாம், அல்லாதாரைத் துணையாகப்பற்றினால் உஜ்ஜீவநமில்லையென்றபடி. துணையேயென்ற அவதாரணார்த்தம் - வேறோர் இத்யாதிவாக்யத்வயம். இது - ப்ரத்மவஸ்து, கொண்டபெண்டிர்தொடங்கி, உய்யலல்லால் - துணை - இல்லைகண்டீரித்யந்வயஃ.

ஸ்பர்ஶமற வாங்காநிற்கச்செய்தே, இவனுக்கு ஹிதஞ்செய்தனவாயிறே இவையிருப்பது; அப்படியே, உபகாரங்கொண்டாரராய்க்கோள்ளாதே, ஹிதஞ்செய்கிறார்களாய்க்கொண்டு உபஜீவிப்பர்கள். 'உன்பக்கலிலே ருநங் கிடக்கில் வாங்கிக்கோள்வர்கள், அவற்றை என் மேலே ஏறிட்டுவை' என்று அவனுக்கு ஹிதஞ்சேய்கிறார்களாயாயிற்று, உபஜீவிப்பது. [கணையித்யாதி]-''ஏகேநமஹேஷுணா'' (ஏகேநமஹேஷுணா) என்று கைக்கெட்டிற்றோர் அம்பாலே, மஹாராஜர், தனியருமாய், வெறுவியருமாய், தமையன் பகையுமாய், மநுஷ்யஸஞ்சாரமில்லாத தனிக்காட்டிலேயிருக்க, பெருமாளையும் இளையபெருமாளையுந் தூரத்திலேகண்டு ''வாலிவரவிட்டவர்கள்'' என்றுஅஞ்சியோடித் திருவடியைவரவிட்டு அறிவித்தபின்பு, ''நாம் உம்முடைய கார்யஞ்செய்யவல்லோம்'' என்று மழுவேந்திக்கோடுத்தும் அவர்கார்யஞ்செய்தாரிறே. [ஏழ்மரமுமெய்த] - ஒன்றிரண்டாலே மஹாராஜர் அதிசங்கை தீர்க்கலாயிருக்க, ஏழுமராமரத்தையுமெய்த. [எம்கார்முகிலை] - 'எம்' என்று - ஆஶ்ரிதரைச்சொல்லுதல்; ஆத்மநி பஹுவசநமாய், மஹாராஜர்க்குச் செய்தது தமக்குச் செய்ததாக நினைத்திருந்தபடியாலே யாதல். [கார்முகிலை]-பரமோதாரனானவனை. அவன்படி யிதுவாகில் நாம் அவனுக்குச்செய்யவேண்டுவதென்னென்னில்? — [புணையித்யாதி]-இடவேண்டுவதோரு பச்சையில்லை, ஒருக்திமாத்ரம் அமையும். ''என்கார்யம் உனக்கே பாரம்'' என்றேருவார்த்தையே அவனுக்கு நேரவேண்டுவது. [இல்லைகண்டீர்பொருளே]-புறம்போருவரைப்பற்றினால் ஒருப்ரயோஜநமுமில்லை. புறம்பாஶ்ரயிக்கையிலே க்லேசிக்கச் சிலருண்டத்தனை; ப்ரயோஜநரூபமாவதோன்றில்லை. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

பொருள்கையுண்டாய்ச்செல்லக்காணில்போற்றியென்றேற்றெழுவர்
இருள்கொள்துன்பத்தின்மைகாணில்என்னே! என்பாருமில்லை
மருள்கொள்செய்கையசுரர்மங்க வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு
அருள்கொளாளாய்உய்யலல்லால்இல்லைகண்டீர் அரணே.

ஆ.—(பொருள்கை.) - இப்படி ஸ்வப்ரயோஜநபரராகைபாலே ப்ரயோஜநமுள்ளபோது பற்றி, தாரித்ர்யாபத்தில் விடும் ஸ்வபாவரான அவர்களைவிட்டு, ஆபத்ஸகனான க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபைக்கு விஷயமாய் உய்பலல்லால் வேறொருரக்ஷையில்லையென்கிறார்.

லென்னுதல். ''அட்டைகள்போல்'' என்றதுக்கு பாவம் - ரக்தஸ்பர்ஶம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். ''ஹிதம்செய்கிறார்களாய்க்கொண்டு உபஜீவிப்பர்கள்'' என்றதின் விவரணம் - உன்பக்கலிலே இத்யாதி. ஓர் அம்பாலே யெய்ததுக்கு ப்ரமாணம் - ஏகேந இத்யாதி. ''விஹைஹவவநஸாஸாநுஸஞ்செவ ஏகேநமஹேஷுணா'' இத்யாதி. ''கணையொன்றாலே ஏழ்மரமுமெய்த'' என்றதுக்கு பாவம் - மஹாராஜர் இத்யாதி. ''ஏழ்'' என்றதுக்கும், ''மரமும்'' என்ற ஶப்தத்துக்கும் பாவம் - ஒன்றிரண்டாலே இத்யாதி. புணை - ப்ரதிபூ: ''என்று'' என்கிறதுக்குபாவம் - இடவேண்டுவது இத்யாதி. விவரணம் - என்கார்யம் இத்யாதி. பொருள் - ப்ரயோஜநம். விவரணம் - புறம்பு இத்யாதி. க்ரமேணாந்வய:. (உ)

று ஆஶ்ரிதரைச் சொல்லுதல், ஆத்மநிவேதநவசநமாய் அவருக்குச் செய்ததும் க்குச்செய்ததாக நினைத்திருக்கும்படியாலேபாதல். [புணையென்றுய்யப் போகலல் ல] - அவன்பக்கல் ந்யஸ்தபரனாய் உஜ்ஜீவித்துப் போமதொழிய; "என்கார்யம் க்கேஹமாகவேணும்" என்று ஒருவார்த்தையே அவனுக்குச் செய்யவேண்டுவது. ங்லைகண்டீர் பொருளை] - புறம்பொருவரைப்பற்றினால் ஒருப்ரயோஜநமில்லை. புறம் பரயிக்கையிலே க்லேஶிக்கச் சிலருண்டு இத்தனை; ப்ரயோஜநரூபமாவதொன் லை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. உபகாரகரைப்போலேயிருந்து, ஸ்வப்ரயோஜநங் த் தலைக்கட்டநினைக்கும் அவிஶ்வஸநீயரானவர்களையொழிய, நிர்ஹேதுகமாக விஶ் பஜநகனாய், ஆபத்ஸகனானவனைப்பற்றுமதன்றி ப்ரயோஜநமில்லையென்கிறார்.

[துணையித்யாதி]- துணையாகையாவது - **"ஸுகது:கேஷ்வஸஹாயநௌ"** ம்துஃகேம்ஸாகஞ்சநௌ) என்று **ஸுகது:க**ங்களையொக்க அநுபவிக்கை. சார்வா ாவது - போக்கடியற்றதசையில், தாங்களேபுகலாகை பாண்டவர்களுடைய வந ்த்தில் தனிமையிலே முகங்காட்டியும், த்ரௌபதியை மீட்டுக்கொண்டுபோகிற து **"ஜகாம தாம் பார்க்கவகர்மஶாலாம்"** (ஜகாமதாம்பார்க்கவகர்மஶாலாம்) வ அவர்கள்தங்கின பணிக்கோட்டிலிலேசென்று முகங்காட்டிக்கூடக்கிடந்து கதறி துணையாயும், பகதத்தன்விட்ட ஶக்தியை அர்ஜுநனைத்தள்ளித் தன்மார்பிலேயேற் புகலாயும் போந்த க்ருஷ்ணனைப்போலேயிருக்கை. [ஆகுவார்போல்]-தாங்கள் அபந் ளானபடியே கடக்கநிற்பதுஞ்செய்யாதே "ரக்ஷகர்" என்று ப்ரமிக்கும்படி வர்த்திப் ர். [சுற்றத்தவர்பிறரும்] - ஜ்ஞாதிகளும், மற்றுமுள்ளாரும். [அணையவித்யாதி] - கேட்டின ஸம்பத்துண்டாகில். "இவன்பக்கலிலே ப்ரயோஜநம் தங்களுக்கு உண் " என்று தோற்றியிருக்கிலென்னுதல் "தங்கள்பக்கல் இவனுக்கு ஒரு ப்ரயோஜந டு" என்று தோற்றியிருக்குமாகில் என்னுதல். [அட்டைகள்போல்சுவைப்பர்]-ரக்த

இரண்டாம்பாட்டு - துணையும் இத்யாதி. "துணையும்சார்வும்" என்றுதொடங்கி, "யென்றுய்யப்போகலல்லால்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உபகாரகரை இத்யாதி.

துணைக்கும் சார்வுக்கும் பேதம் அருளிச்செய்கிறார் - துணையாகையாவது இத்யாதி. - ஸஹாயம். சார்வு - ரக்ஷகம். துணையும் சார்வுமாகை ஸர்வேஶ்வரனுக்கேயுள்ளதென்று த்து, அப்படி துணையும் சார்வுமாகக்கண்டவிடமுண்டோ? என்ன - பாண்டவர்களுடைய தி. **"ஸம்வயஸ்யாவிஹ்ருஷ்யாசேஷ்கெஹ்ய ஸுகது:கேஷ்வஸஹாயநௌ"** இத்யாதி ந்தாகாண்டே. **"வ்ருஷ்ணீனாம் ப்ரவீர: பார்த்தானாம் ப்ரவீரா நாஶம் கரோது நஸஹாரளஹி ர: । ஜகாம தாம் பார்க்கவகர்மஶாலாம் யத்ராவஸத் தேவ ராஜ்ஷு ப்ரவீரா:"** ஸம்பவபர்வணி. பார்க்கவ: - குலால:. **"பார்க்கவஸ்து குலாலஸ்யாத் ஸ்ருஷ்டமாஸம்ஹவ யோ:"** இதி நிகண்டு:. **"கர்மஶாலாம்"** என்றதுக்கர்த்தம் - பணிக்கோட்டிலிலே து. சார்வானதுக்கு உதாஹரணம் - பகதத்தன் இத்யாதி. "போல்" என்றதுக்கு ஸாவாந் தாங்கள் இத்யாதி. அணையவந்த - அணைந்துவந்த - கிட்டவந்த; ஆக்கம் - ஸம்பத்து, ஜந மென்னுதல். யாதாவானவனை யணைந்துவந்த வென்னுதல்; அர்த்திகளான. தங்களை ாயும்படி - வந்து கிட்டும்படியான ஆக்கம் யாதாவுக்குண்டென்று தோற்றியிருக்குமாகி

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், எம்பெருமானையொழிய மற்றுள்ளாரெல்லாம் ப்ரயோஜநமுள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண்டாடி, இவனுக்கு ஆபத்துவந்தால் பார்ப்பாருமில்லை; ஆனபின்பு நிருபாதிகமாக எல்லார்க்கும் ஆபத்ஸகனுயிருக்கிற க்ருஷ்ணனையே ஆஶ்ரயிங்கோளென்கிறார்.

[பொருளென்று தொடங்கி] - ஒருவன் கையிலே அர்த்தம் உண்டாய் பரிமாறக்காணில் பரஸம்ருத்தியைக ப்ரயோஜநர் சொல்லும் பாசுரத்தைச் சொல்லி அவன்றன்னை அபிமுகீகரித்து, "கண்ணறமாட்டான்" என்று தோற்றினவாறே இடாயோ போகவென்று கையேற்று நிற்பர்கள்; இப்படி அர்த்திக்கவர்களுக்குஇட்டே தரித்ரனாய் இவனுடைய ஸர்வஸ்வத்தையுங்கொண்டு ஸம்ருத்தரானவர்கள் என்னே என்ற மாத்ரத்திலே இவனுக்கு உஜ்ஜீவிக்கலாகால் அம்மாத்ரம் செய்வாருமில்லை. இருள்கொள் துன்பத்தின்மையாவது - அறிவுகேட்டையும் து:க்கத்தையும் விளைக்கக்கடவ தாரித்ர்யம். [மருள்கொளென்று தொடங்கி] - சேதநர் கலங்கும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அஸுரர் மங்கும்படி வடமதுரைப் பிறந்தவனுடைய க்ருபைக்குப் பாத்ரமான அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்கிலல்லது வேறு இவ்வாத்மாவுக்கு ரக்ஷை இல்லை.

ப.—அநந்தரம், அநிஷ்டநிராஸகனான க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபாபாத்ரமாகிலல்லது வேறு முதலில்லையென்கிறார்.

கை - கையிலே, பொருள் - அர்த்தம், உண்டாய் செல்ல -, காணில் - கண்டார்களாகில், போற்றியென்று - மங்களாஶாஸநம்பண்ணி, ஏற்று - (அவன்கொடுத்ததைக் கையிலே) ஏற்றுக்கொண்டு, எழுவர் - (யதாபிலஷிதம்) போகாநிற்பர்: இருள்கொள் - அஜ்ஞாநதம:ப்ரசுரமாய், துன்பத்து - து:கோத்தரமான, இன்மை - தாரித்ர்யம், காணில் - கண்டார்களாகில், என்னே - ஐயோ! என்பாரும் - என்று க்ருபை பண்ணுவாரும், இல்லை -; (ஜகத்துக்கு), மருள்கொள் - நெஞ்சுகலங்கும்படியான, செய்கை - ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய, அசுரர் -, மங்க - கலங்கும்படியாக, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தாற்கு - அவதரித்த க்ருஷ்ணனுக்கு, அருள் கொள் - க்ருபாபாத்ரமான, ஆளாய் - ஶேஷபூதராய்க்கொண்டு, உய்யலல்லால் - உஜ்ஜீவிக்கிலல்லது, அரண் - வேறுபுகல், இல்லை - இல்லை.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அவனையொழிந்தார், ப்ரயோஜநமுள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண்டாடி, ஆபத்துவந்தால் பார்ப்பாருமில்லை. ஆனபின்பு நிருபாதிகமாக ஆபத்ஸகனான க்ருஷ்ணனை யொழிய ரக்ஷகரில்லை யென்கிறார்.

[பொருள்கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணில்] - ஒருவன் கையிலே அர்த்தமுண்டாய்ப்பரிமாறக் காணில். [போற்றியென்று] - பரஸம்ருத்யைக ப்ரயோஜநர் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லுவர். இன்னம் அர்த்தம் அநேகமுண்டாகவேணும் உனக்கென்பர்கள். "நம்ஸம்ருத்தியே தனக்கு ப்ரயோஜநமாயிருப்பானொருவனுண்டாவதே!" என்று குளிரப்பார்த்து, "கண்ணறமாட்டான்" என்றறிந்தவாறே [ஏற்றெழுவர்] - இடலாகாதோ போக என்றெழுந்திருப்பர்கள். [இருள்கொள் துன்பத்தின்மைகாணில்] - அஜ்ஞாநத்தையும் து:கத்தையும் விளைக்கக்கடவதான தாரித்ர்யத்தைக் காணில் [என்னே என்பாருமில்லை] - "ஐயோ என்னக்கடவாருமில்லை" என்று சீயர் அருளிச்செய்வர்; பிள்ளைத் திருநறையூரரையர், "அர்த்தித்தவனுக்குஇட்டே தரித்

ரனுய் இவனுடைய ஸர்வஸ்வத்தையுங்கொண்டு ஸம்ருத்தரானவர்கள், 'என்?' என்ற மாத்ரத்திலே 'இவனுடைய பந்து' என்று ஜீவிக்கலாயிருக்குமாகில், அதிலும் லோஹிகளாய் ஓரின்சொல்லுச் சொல்லார்'' என்பர். [மருள்கொள் இத்யாதி] - வெறுமையே பற்றாசாக ரக்ஷிப்பானொருவனுளன்; அவனைப்பற்றுங்கோள்! என்கிறார். [மருள் கொள்செய்கை யசுரர்மங்க] - சேதந ஹ்ருதயங்களிலே அறிவுகேடு குடிகொள்ளும் படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய ஆஸுரர்கள் மங்கும்படி. பண்ணும் ப்ரவ்ருத்திகளிலே சேதநர் கலங்கும்படியிறே அஸுரப்ரக்ருதிகளுடைய க்ரௌர்யமிருப்பது. [வடமதுரைப் பிறந்தாற்கு] - ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்கு, அகர்மவஸ்யனான தான் கர்மவஸ்யர்நடுவே வந்து ததஸஜாதீயனுய் அவதரித்து உதவுமவனுக்கு. [அருள் கொளாளாயுய்யலல்லால்] - அவனுடைய க்ருபைக்குப் பாத்ரமான அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய அவன்க்ருபையை விலக்காதொழியுமதுவே இவனுக்கிடவேண்டும் பச்சை. தன்னருள் கொள்வாரை, ''உதாராஃ'' என்றிறே அவன்சொல்லுவது. [இல்லை கண்டீரீணே] - வேறு ரக்ஷகமாகவல்லது ஒன்றுமில்லை. ''[illegible]''

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. அவனை யொழிந்தார், ப்ரயோஜந முள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண்டாடி, ஆபத்துவந்தால் பார்ப்பாருமில்லை; ஆனபின்பு, நிருபாதிகமாக ஆபத்ஸகனான க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபாபாத்ரமாகையொழிய வேறரக்ஷகரில்லை யென்கிறார்.

[பொருள்கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணில்] - இவன்தான் சிலவற்றை அவிழ்ப்பது முடிவது சேமிப்பதாய்ப் போராநிற்குமிறே. பொருளானது கையிலேயுண்டாய்ப் போரக்காணில். [போற்றியென்று] - பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநரைப்போலே வார்த்தைசொல்லுவர். உனக்குஇன்னமும் கிழிச்சீரை பெறுகவேணு மென்பர்கள். ''நம் ஸம்ருத்தியே தனக்கு ப்ரயோஜநமாயிருப்பானொருவனுண்டாவதே!'' என்று குளிரப் பார்க்குமே! இவன்இனி நமக்குக் கண்ணறமாட்டானென்றறிந்தவாறே, [ஏற்றெழுவர்] - இடலாகாதோபோக வென்று ஏற்றுக்கொண்டேழுந்திருப்பர்கள். [இருள்இத்யாதி] - அஜ்ஞாநாவஹமாய், துஃகஹேதுவா யிருக்கிற வெறுமையைக் காணில். [என்னேயேன்பாருமில்லை] - ஐயோ என்பாருமில்லை. பிள்ளை திருநறையூரரையர், ''ஒருவனுக்கிட்டொருவன் வெறுவியனுவது; அவனாலே ஸம்ருத்தனானவன் இவனை 'என்' என்னுதல், இவன்க்ருஹத்திலே வந்தோருநாள்கால்கழுவிப்போதல்செய்ய, அவ்வளவாலே 'இன்றான்

மூன்றும்பாட்டு பொருள்கை இத்யாதி. ''பொருள்கையுண்டாய்'' என்றுதொடங்கி, ''இல்லைகண்டீரீணே'' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனையொழிந்தார் இத்யாதி.

காண்கைக்கு ப்ரஸக்தி யேதென்ன - இவன்தான் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - பொருளானது இத்யாதி. ''போற்றி'' என்றதுக்கு பாவம் - பரஸம்ருத்தி இத்யாதி. சொல்லும்வார்த்தை தன்னை விசதீகரிக்கிறார் - உனக்கு இன்னமும் இத்யாதி. கிழிச்சீரை - சாளிகை. கண்ணறமாட்டான் - நிர்த்தயனுகமாட்டானென்றபடி. என்றறிந்தவாறேயென்னுமளவும், அவதாரிகை. கோள்கை - உடைத்தாகையாய், அஜ்ஞாநாவஹமென்றபடி. இன்மை - இல்லாமை, தாரித்ர்யம். ''என்னே'' என்றதுக்கு - என் என்பாரு மில்லையென் றர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, அதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளைதிருநறையூர் இத்யாதி. அன்றிக்கே, ஏகார்த்தமேயாய், என்னேயென்பாரு மில்

இன்னுனுக்கு பந்துவாகாதே!' என்று இவ்வளவுகொண்டு ஜீவிக்கலாயிருந்தால், அவ்வளவுஞ் செய்வாரில்லை'' என்று பணிப்பர். [மருள்இத்யாதி]- பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணுதவன்றும் ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்காக அகர்மவஶ்யனை தான் வந்துஅவதரித்து உதவுவா னொருவனுண்டேன்கிறதுமேலே.சேதநர்நெஞ்சிலே இருள் குடிபுகுரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய ஆஸுரவர்க்கம் முடியும்படி, ஒருவர்அபேக்ஷியாதிருக்கத்தானேவந்துஅவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனுக்கு.அவனுக்கு நாம்செய்ய வேண்டுவதேன் என்னில்? [அருள்கொள்இத்யாதி]-க்ருபாபாத்ரமான ஶேஷஸூதராய்க் கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கிலல்லது, அவன்பண்ணும் அருளை விலக்கா தொழியுமத்தனையே வேண்டுவது; தன்னருள்கொள்வாரை ''உதாராঃ'' (உதாரா:) என்னுமவனிறே யவன். இவன் பக்கல் இதுக்கு மேற்படக் கொள்ளலாவதில்லை;அவனுக்கும் இதுக்குமேல்செய்ய வேண்டுவதில்லை; பூர்ணனுகையாலே. ஸம்பந்தமோ ஸ்வாபாவிகமாயிருந்தது; இவன் புகுரநின்ற வம்ஶமுண்டாகில்,தன்பேருக நினைத்திருக்குமவனு யிருந்தான்; இனி விலக்காமையிறே வேண்டுவது. [இல்லைகண்டீர்அரணே]-ரக்ஷகமாவதுஇதோன்றுமே; அல்லாததெல்லாம் அநர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டு மித்தனை. சிறுப்ரஜை ''குன்றிச்சூடு'' என்று நெருப்பிலே கைவைக்குமாபோலே யிருப்பதோன்றிறே, புறம்புஇவன் ரக்ஷகமாக நினைத்திருக்கும் இவை. ''ஆதரேணயதாஸ்தௌதி தநவந்தம் தநேச்சயா। ததாசேத் விஶ்வகர்த்தாரம் கோநமுச்யேத பந்தநாத்'' (ஆதரேணயதாஸ்தௌதிதநவந்தந்தநேச்சயா- ததாசேத்விஶ்வகர்த்தாரம் கோநமுச்யேதபந்தநாத்)-ஸ்தோத்ரம்பண்ணிப்போந்த வாஸனையாலே உச்சைஸ்ஸ்வரமாக ஸ்துதியாநிற்கும். இப்படி ஸ்துதிக்கிறது உதாரனையோ வென்னில்? ''தநவந்தம்'' (தநவந்தம்) - ஓர்பற்றையை யென்றபடி; அவன்பக்கல் நெகிழ்ச்சியில்லை. ஆகில் அவனை ப்ரேரித்தா ஆர்என்னில்?—''தநேச்சயா'' (தநேச்சயா). ஸர்வத்தையுமுடையனுய், இவனளவன்றிக்கேயிருக்கிற அவன்பக்கலிலே இவ்வாநுகூல்யத்தைப் பண்ணப்பெறில், பிறர்கீழேயிருந்து ஸ்துதிக்கவேண்டும்படி இவனை வையான். (௩)

லாமையின் சரமாவதிக்கு ஸம்வாதமாதல். அருளைக்கொள்ளுகிற ஆளாயென்றபடி. அப்படி விலக்கா தொழிந்தால் கனக்க நினைத்திருக்குமோவென்ன - தன்னருள்கோள்வாரை இத்யாதி. விலக்காதமாத்ரத்தாலே ''உதாராঃ'' என்னக்கூடுமோவென்ன - இவன்பக்கல் இத்யாதி விலக்காமையிறே வேண்டுவது என்னுமளவும். அவனப்படியிருந்தாலும்அவன் பெருமைக்கீடாக இவன் பச்சையிடவேண்டாவோ? என்ன - அவனுக்கும் இத்யாதி. ஒன்றுமில்லாத இவன் பக்கலிலே, விலக்காமை மாத்ரம் கொண்டு க்ருபைபண்ணுகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார்- ஸம்பந்தமோ இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. புகுரநின்றவம்ஶம் - லபிக்குமம்ஶமென்றபடி. ''அல்லாவில்லைகண்டீர்'' என்றத்தால் ஃபலிதம் - ரக்ஷகமாவது இத்யாதி வாக்யத்வயம். இது 'அருள் கொளாளாகை'. இதொன்றுமே, என்கிறதென்? வேறு ரக்ஷகரில்லையோ? என்ன - சிறுப்ரஜை இத்யாதி. குன்றிச்சூடு - குந்தமணிக்கொண்டை. அநுமதிமாத்ரம் கொண்டு அவன் ரக்ஷிக்குமென்கைக்கு ப்ரமாணம் - ஆதரேண இத்யாதி. ''ஆதரேணயதாஸ்தௌதி தநவந்தம் தநேச்சயா। ததாசேத் விஶ்வகர்த்தாரம் கோநமுச்யேத பந்தநாத்'' ஸ்தோத்ரம்அப்ரதிஷேதத்யோதகமென்று கருத்து ''ஆதரேண'' என்றதுக்குபாவம் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி இத்யாதி. ''தநவந்தம்'' என்று - அஸ்திவிவக்ஷாயாம் மதுப்பாய், தநமுண்டானமாத்ரமென்றபடி. உத்தரார்த்தத்துக்கர்த்தம்-ஸர்வத்தையும் இத்யாதி. இவனளவன்றிக்கே யென்றது - விஶ்வகர்த்ருத்வம் தயாகார்யமாகையாலே நெகிழ்ச்சியுடையனு யிருக்குமென்றபடி. க்ரமேணாந்வயঃ. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

அரணமாவர் அற்றகாலைக்குஎன்றென்றமைக்கப்பட்டார்
இரணங்கொண்ட தெப்பராவ ரின்றியிட்டாலுமஃதே
வருணித்தென்னே? வடமதுரைப்பிறந்தவன் வண்புகழே
சரணென்றுய்யப் போகலல்லாலில்லைகண்டீர் சதிரே.

ஆ.—(அரணமாவர்.) - த்ரவ்யதாநாதிகளாலே ஆபத்துக்கு பந்துக்களை ஸம்பாதித்துவைத்தால், அவர்களுட் ஆபத்துவந்தால் க்ருதக்நராய் அநுபக்ருதரைப் போலே யுதவார்; ஆகலால், அவர்களைவிட்டு, உபகாராபேக்ஷையின்றியே வடமதுரையிலே வந்துபிறந்து ஆபந்நரை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனானவனுடைய கல்யாணகுணங்களை சரணமாகப்பற்றுங்கோள்; அதுவே சதிர்! என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், சிலரை "இவர்கள் நமக்கு ஆபத்துக்கு ரக்ஷகராவர்" என்று அர்த்தாதிகளைக்கொடுத்து நெடுநாள் ஆஸ்ரயித்துவைத்தால் ஆபத்து வந்தவாறே கண்ணற்றுஉபேக்ஷிப்பர்; நாம்ஆஸ்ரயியாதிருக்கச்செய்தே தானேவந்து பிறந்தருளி ஆபத்ஸகனான எம்பெருமானே ஆஸ்ரயணீயனென்கிறார்.

[இரணங்கொண்ட தெப்பராவர்] - கடவியதநத்திலே சிறிதிழந்து மோஷித்தது கொண்டுபோவாரைப்போலே இவனையுபேக்ஷித்து க்ருதக்நராய்ப் போவர். [இன்றியிட்டாலுமஃதே] - பச்சையிட்டு ஆஸ்ரயியாவிட்டாலும் இத்தப்ரமைக்கிடைக்கும். அவர்கள் தாங்கள் நடுவேமுடிந்து இவர்களுக்குஉதவாதேபோகிலும் போவரென்றுமாம். [வருணித்தென்னே] - வ்யர்த்தகதையை வருணித்து ப்ரயோஜநமென்? வண்புகழ் - கல்யாணகுணங்கள். சரண் - ரக்ஷகம்.

ப.—அநந்தரம், ஆபத்துக்குஉதவுவர்களென்றுக்கிவைத்தவர்களும், அவ்வவஸ்தையில்உதவார்கள்; அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக அவதரித்து உபகரிக்குமவன்குணங்களை ரக்ஷகமாமதொழிய, வேறுகோளில்லை யென்கிறார்.

அற்றகாலைக்கு - கைம்முதலற்றகாலத்துக்கு, அரணமாவர் - புகலிடமாவர், என்றென்று - என்றுபலகாலும் அநுஸந்தித்து, அமைக்கப்பட்டார் - அர்த்தாதிகளாலே வசீகரிக்கப்பட்டார், இரணம் - கடவது, கொண்ட - கொண்டாரோபாதி, தெப்பராவர்- துச்சராய்ப்போவர்கள்; இன்றியிட்டாலும் - நாம்ஆக்காதொழியிலும், அஃதே - அவருடைய உதவாமையே ஸித்தம்; வருணித்து - க்ருதக்நப்ரகாரம்சொல்லி, என்னே-என்னப்ரயோஜநமுண்டு? வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் - பிறந்தவனுடைய, வண் - நிர்ஹேதுகோபகாரகமான, புகழே - ஸீலஸௌலப்யாதிகுணங்களையே, சரண்-ரக்ஷகம், என்று - என்று நினைத்து, உய்ய - பிழைத்து, போகலல்லால்-போமதொழிய, (வேறு), சதிர் - சதிர்பாடு, இல்லை -. சதிராவது - அநாயாஸேந பலம்பெறலாம் ப்ரவ்ருத்தி. அன்றியிட்டாலும் - அவர்கள் நசித்தாலுமென்றுமாம். தெப்பர் - தப்பராய், துச்சரென்றபடி.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சிலரை ஆபத்ஸகரென்று அர்த்தாதிகளாலே நெடுநாளாஸ்ரயித்துவைத்தால், ஆபத்துவந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பர். நிர்ஹேதுகமாக வந்து அவதரித்து ஆபத்ஸகனானவனே ஆஸ்ரயணீயனென்கிறார்.

[அற்றகாலைக்கு - அரணமாவர் - என்றென்றமைக்கப்பட்டார்] - கைம்முதலற்றவன்றைக்கு ரக்ஷகனுவானொருவன் வேணுமென்று இயற்றியுள்ள காலத்திலே பச்சையிட்டு ஆஶ்ரயித்து தனக்குஅபாஶ்ரயமாகச் சமைத்துவைத்தவர்கள். அவர்கள் ஆபத்துக்கு உதவும்படி என்னென்னில் ? [இரணங்கொண்ட தெப்பராவர்] - முன்பு பச்சைசொண்டதுவும் கடவிய தாங்கொண்டாராய், ஆபத்து வந்தவாறே உபேக்ஷித்து க்ருதக்நராய்ப்போவர்கள். [தெப்பராவர்] - ''நம்மத்தை நாம் கொண்டோம்'' என்றிருக்கும் புல்லியராவர். [இன்றியிட்டாலுமஃதே] - பச்சையிட்டு ஆஶ்ரயியாவிட்டாலும் ஆபத்துவந்தால் கைவிடுவாரைக் கிடைக்கும்; ஆபத்துவந்தால் போகட்டுப்போகைக்குப் பச்சையிடவேண்டாவே ? அவர்கள் தாங்கள் நடுவே முடிந்து இவர்களுக்கு உதவாதேபோனுலும் ஃபலமதுவேயென்றுமாம். [வருணிக்கென்னே] - வ்யர்த்தமையைப் பார்க்கச்சொல்லுகிறதுக்கென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? க்ருதக்நரான ஸம்ஸாரிகள் படியை அநுஸந்தித்துஎன்ன ஃபலமுண்டு? [வடமதுரைப் பிறந்தவன்] - நாம்ஆஶ்ரயியாதிருக்க நமக்குஉதவுகையே தன்பேருக வந்துபிறந்தவன். [வண்புகழே] - கல்யாணகுணங்களே. சரண் - ஶரணம், ரக்ஷகம். அவன்குணங்களையே ரக்ஷகமென்று உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய. [இல்லைகண்டீர் சதிரே] - அல்பயத்நத்தாலே மஹாஃபலம் பெறுமது - சதிர்; மஹாயத்நத்தைப்பண்ணி ஃபலவேளையில் ஒன்றுமின்றிக்கே யொழிகை ; இளிப்பு.

௪டு.—நாலாம்பாட்டு. சிலரை ஆபத்ஸகரென்று அர்த்தாதிகளாலே நெடுநாள் ஆஶ்ரயித்தால், ஆபத்துவந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பர்கள் ; நிர்ஹேதுகமாக வந்தவதரித்து ஆபத்ஸகனுனவனே யாஶ்ரயணீயனென்கிருர்.

[அற்றகாலைக்கு - அரணமாவர் - என்றேன்றமைக்கப்பட்டார்] - கைம் முதலற்றகாலைக்கு ரக்ஷகனுவானொருவன் வேணுமென்று பலகாலும் அநுஸந்தித்து, தனக்கு இயற்றியுள்ளகாலத்திலேபச்சையிட்டுஆஶ்ரயித்து,தனக்குஅபாஶ்ரயமாகச் சமைத்து வைத்தவர்கள். இப்படி அர்த்தாதிகளாலே வஶீகரிக்கப்பட்டவர்கள் ஆபத்துக்கு உதவும்படியென்னென்னில்? [இரணங்கொண்ட தெப்பராவர்]- இவனிட்டபச்சையை இவனென்று செய்தானாக நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தங்களுக்கு பராப்தமானத்தை வாங்கினாராய், இவனுக்குஇயற்றி யின்றிக்கே பச்சையிடாத நாளைக்கும் ''நமக்குஇட்டிலன்''என்று வெறுத்து, இப்படி கொடுத்தது வாங்கினரோபாதி புல்லியராம்படியையுடையராவர். தெப்பர்- த்ருப்ரர்; சப்ரரென்றபடி.[இன்றியிட்டாலுமஃதே] - பச்சையிட்டாஶ்ரயியாவிடிலும் ஆபத்து வந்தால் கைவிடுவோரைக்கிடைக்கும். ஆபத்துவந்தால் கைவிடுவோர்க்குப் பச்சையிட்டு

நாலாம்பாட்டு - அரணம் இத்யாதி. ''அமைக்கப்பட்டார் - இரணங்கொண்ட'' என்று தொடங்கி, ''வண்புகழேசரண்'' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலரை இத்யாதி.

காலைக்கு - காலத்துக்கு. இயற்றி - ஸாமர்த்யமும், யோக்யதையும், உச்ச்ராயமும். அமைக்கப்பட்டார்-சமைக்கப்பட்டார். இரணம்கொண்டதெப்பராவர்-கடன்கொடுத்துத் திரும்ப வாங்கினரோபாதி சப்ரராவரென்றபடி இரணம் = ருணம்; கடனென்றபடி. தெப்பர்- த்ருப்ரர் சப்ரர். இரணம்கொண்ட ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கிருர் - இவனிட்ட இத்யாதி. ''தெப்பராவர்'' என்றத்தை யுபபாதிக்கிருர் - இவனுக்கியற்றி இத்யாதி. சப்ரர். இன்றியிட்டாலும் - பச்சையிடாவிட்டாலுமென்னுதல், முடிந்துவிட்டாலுமென்னுதல். ''அஃதே'' என்றது - ''இரணங்கொண்டதெப்பராவர்'' என்றவதுவேயென்றபடி. இதுசொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநமேதென்ன,

ஆஶ்ரயிக்க வேண்டாவே. அன்றிக்கே, இப்படியே இப்பச்சையிட்டவன் "நமக்கு ரக்ஷகன்" என்றாஶ்ரயியாநிற்கச்செய்தே, நடுவேயவன்முடிவது, அப்போதும் கீழ்ச்சொன்னதுவே பலிதமாமித்தனை. [வருணித்தேன்னே] - உபகரித்தார்திறத்திலே அபகாரம் பண்ணுவார்படியை யநுஸந்தித்துவெறுத்து,'வருணித்தேன்னே' என்கிறார். இளைய பெருமாள் கைகேயியுடையபடிகளை யநுஸந்தித்து, "आत्मकामा सदा चण्डी क्रोधना प्राज्ञमानिनी" (ஆத்மகாமாஸதாசண்டீ க்ரோதநாப்ராஜ்ஞமாநிநீ) என்றாற்போலே சிலவற்றைச்சொல்ல;'வாராய் பிள்ளாய்!நீதான் இவையெல்லாஞ்சொல்லுகிறது நடுவிலாய்ச்சியையே: "न तेऽम्बा मध्यमा तात गर्हितव्या कथञ्चन"(நதேம்பாமத்யமாதாதகர்ஹிதவ்யாகதஞ்சந)-ஒருபடியாலும் நீ அவளை இவ்வார்த்தை சொல்லக்கடவையல்லை. "तामेव"(தாமேவ)-வேணுமாகில் கைகண்டமருந்தைச்செய்யப்பாராய்'. "इक्ष्वाकुनाथस्य भरतस्य"(இக்ஷ்வாகுநாதஸ்யபரதஸ்ய)-ஐயரோ போகட்டுமுடிந்துபோனார்; நாம் போகட்டுப்போந்த ராஜ்யத்தை இக்குடியில் மர்யாதைகுலையாதபடியாக நோக்கிக்கொண்டு கிடந்தபிள்ளை பரதனன்றே இக்குடிக்கு நாயன். 'भरतस्य कथां कुरु' (பரதஸ்யகதாம்குரு)-நா நீர்வரும்படியான வார்த்தை சொல்லப்பாராய். ஆக, உபகரித்தார் விஷயத்திலே அபகாரமாகநினைத்திருப்பார்படி யநுஸந்தித்து, இவ்வர்த்தகதையைக் கிடந்து வர்ணிக்கிற இத்தால் ப்ரயோஜநமென்? பச்சையிட்டமையாதவன்றும் அபேக்ஷித காலத்திலே வந்து உதவுவானொருவனுண்டு; அவனையாஶ்ரயித்துப் பிழைத்துப்போகப் பாருங்கோள்! [வடமதுரையித்யாதி] - ஒருவர் அபேக்ஷியாதேயிருக்கச் செய்தே, இவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் தானேவந்து ஸ்ரீமதுரையிலேயவதரித்தவனுடைய நிர்ஹேதுக உபகாரகமான ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணங்களே நமக்கு ரக்ஷகமென்று உஜ்ஜீவித்துப்போகையொழிய. [இல்லைகண்டீர்சதிரே] - நெற்றிபெருத்து பல

ஆபத்துவந்தால் இத்யாதி. "அதே" என்றதின் விவரணம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. அநாவது - இரணம்கொண்டதெப்பாரகை. "வருணித்தென்னே" என்றது - க்ஷேபோக்தி. இப்படி வெறுத்தபெருண்டோவென்ன-இளையபெருமாள்இத்யாதி."आत्मकामा सदा चण्डी क्रोधना प्राज्ञमानिनी। अरोगा चापि मे माता कैकेयी किमुवाच ह" இத்யயோத்யாகாண்டே (ஸ 71, ஸ்லோ-10) பரத:. "न तेऽम्बा मध्यमा तात गर्हितव्या कथञ्चन। तामेवेक्ष्वाकुनाथस्य भरतस्य कथां कुरु" இத்யாரண்யகாண்டே (ஸ-16) ராம:. ஆத்மகாமா-ஸ்வார்த்தபரா. சண்டீ-அத்யந்தகோபவதீ. க்ரோதநா-ஸ்வஸம்ஸர்க்கேண அந்யேஷாமபிகோபஜநநீ. ப்ராஜ்ஞமாநிநீ-பண்டிதாம்மந்யமாநா. என்றாற்போலே யென்று-ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான்சொன்னாற்போலே. சிலவற்றை சொல்லவென்றது - "हत प्रवीरो राघवस्याऽस्य सुहृत्तः। कथं जानाम्बा कैकेयी तादृशी क्रूरदर्शिनी" என்று இப்படி சிலவற்றைச்சொல்லவென்றபடி. "कथञ्चन" என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருபடியாலும் இத்யாதி. தேவர் இக்ஷ்வாகுநாதராயிருக்க, பரதனை இக்ஷ்வாகுநாதனென்கிறதென்? என்ன, அந்வர்த்த ஸம்ஜ்ஞையையுடையவனாகையாலே யவனே இக்ஷ்வாகுநாதனென்கிறார் - ஐயர் இத்யாதி. நா நீர்வரும்படி - நாக்குக்கு நீர்வரும்படி. "வருணித்தென்னே" என்றதுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை யநுவதியாநின்றுகொண்டு, மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் - ஆக இத்யாதியாலும், பச்சையிட்டமையாத இத்யாதியாலும். வண்புகழ் - கல்யாணகுணம். வ்யதிரேகார்த்தகமுந பூர்வகமாக ஸ்வபாவார்த்தம் - நெற்றி பெருத்து இத்யாதிவாக்யத்வயம். நெற்றி - ப்ரயாஸம். பகவத்விஷயத்திலே நெற்றியல்ப

மோன்றுமின்றிக்கே யிருக்குமேன்னுமது- இளிம்பிறே; நெற்றி யல்பமாய் ஃபலம் கனக்கப் பெறுமதிறே-சதிராவது. 'நமோ'வென்னலிறே-நெற்றி; 'சமன்கொள் வீடு' இறே-ஃபலம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சதுரமென்றுதம்மைத்தாமேசம்மதித்துஇன்மொழியார்
மதுரபோகம்துற்றவரே வைகிமற்றேன்றுறுவர்
அதிர்கோள்சேய்கையசுரர்மங்க வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு
எதிர்கோளாளாயுய்யலல்லால் இல்லைகண்டீரின்பமே.

ஆ—(சதுரமென்று.) - சதிராகவாழாநின்றோமென்று தங்களைத்தாங்களே யிசைந்து, இனியபேச்சுக்களையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய மதுரமான போகங்களை புஜித்த வர்களே, புஜிக்கைக்கீடான யோக்யதை குன்றினவாறே அவர்களாலே மிகவும் பரிபவிக் கப்படுவர்; லோகமெல்லாம் அதிரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அசுரர் மங்கும் படியாக வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு ஸ்வாமுதாநகளைப்பண்ணி எதிர்கொள்ளும் அடியா ராய் உய்யலல்லால் வேறு ஸுகமில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தங்களைப் பெறுவிடில் தரிக்கமாட்டாதபடி ஸ்நிக் தைகளான ஸ்த்ரீகளாலே, ஆபத்துக்கள் வந்தால் இகழப்படுவர்; ஆனபின்பு, என்றும் ஏகப்ரகாரமாக ஸ்நிக்தனான எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[சதுரமென்று தொடங்கி] - "சதிராக வாழாநின்றோம்" என்று தங்களைத் தாங்களே இசைந்து இனிய பேச்சுக்களையுடையவர்களுடைய மதுரமான போகங்களை ஸுஜித்தவர்களே, ஸுஜிக்கைக்கீடான யோக்யதை குன்றினவாறே அவர்களாலே த்ய ஜிக்கப்படுவர். [அதிர்கொள் செய்கையென்று மேலுக்கு] - லோகமெல்லாம் அதிரும் படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அஸுரர் மங்கும்படியாக வடமதுரைப் பிறந்தாற்கு ஸ்வாமுதாநகளைப்பண்ணிஎதிர்கொள்ளும் அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்கலல்லது ஆத்மாவுக்கு வேறு ஸுகம் இல்லை.

ப.—அநந்தரம், தங்களுக்கு போக்யையா ஸ்வீக்ருதைகளான ஸ்த்ரீகளும் உதவாதபடி க்லேஸிப்பர்; க்லேஸநிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணனை யபிகமநம்பண்ணி ஆஸ்ர யிக்குமதொழிய வேறு ஸுகமில்லை யென்கிறார்.

சதுரம் - (அபிமதவிஷயத்தை வசீகரிக்கவல்ல) சதிரையுடையோம், என்று - என்று, தம்மை - தங்களை, தாமே - தாங்களே, சம்மதித்து - ஸம்மதித்துக்கொண்டு, இன் - ப்ரமுகஸரஸமான, மொழியார் - வார்த்தையையுடையாரான ஸ்த்ரீகளுடைய, மதுரம் - இனிதான, போகம் - போகத்தை, துற்றவரே - பூர்ணமாகவநுபவித்தவர் களே, வைகி - காலாந்தரத்திலே, (அவர்கள்), மற்றொன்று - அவமாநாதிகார்யமான விபரீதஃபலத்தை, உறுவர் - பெறுவர்; (லோகத்துக்கு) அதிர்கொள்-மிகவும்அதிர்த்தியை விளைப்பிக்கையே, செய்கை - ஸ்வபாவமாகவுடைய, அசுரர் - அஸுரர்கள், மங்க - நசிக்

மாய், ஃபலம் கனத்திருக்குமோவென்ன - நமோ வென்னல் இத்யாதி. இளிம்பு - அசாதுர்யம். க்ரமேணாந்வய:. (ச)

கும்படி, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தாற்கு - அவதீர்ணனான க்ருஷ்ணனுக்கு, எதிர்கொள் - அபிகமந கர்த்தாக்களான, ஆளாய் - சேஷபூதராய்க்கொண்டு, உய்பலல்லால் - உஜ்ஜீவிக்கிலல்லது, (வேறு), இன்பம் - நிரதிசயஸுகம், இல்லை—.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தங்களைப்பெறுவிடில் தரிக்கமாட்டாதபடி ஸ்நிக்தைகளான ஸ்த்ரீகளாலே ஆபத்துவந்தால் இகழப்படுவர். ஆனபின்பு, ஏகப்ரகாரயாக ஸ்நிக்தனானவனை ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[சதுரமென்று] - சதிராகவாழாநின்றோமென்று இருந்ததேகுடியாக எல்லாரும் தம்மை இப்படியிறே நினைத்திருப்பது. [தம்மைத்தாமே சம்மதித்து] - தங்களைத் தாங்களே யிசைந்து. ஒயற்றி யுடையனானவன், "நம்மை 'சதுரன்' என்றங்கே நினைப்பிடு" என்னும். இவ்வஸ்துஸ்ய ப்ரவ்ருத்திக்கு வேறுஸஹகரிப்பாரில்லாமையாலே தாமே மேல் எழுந்திட்டுக்கொடுவரவேணும். [இன்மொழியார்]—இனிய பேச்சையுடையவர்களுடைய. அகவாய் மயிர்க்கத்தியாயிருக்கப்பேச்சில் இனிமையாலே வஶீகரிப்பர்கள். [மதுரபோகந் துற்றவரே] - மதுரமான போகங்களை அவர்களைக்கொண்டு நெருங்க பூஜித்தவர்களே. [வைகி மற்றொன்றுறுவர்]-போக்யபதை போனவாறே அவர்களாலே த்யஜிக்கப்படுவர்கள். போக யோக்யதையான யௌவநமும், தேஹதோடு மானமான அர்த்தமும் மாண்டாலும் இவனுக்கு ப்ராத்தை மாறுகிறே; இவன் மேல்விழ அவர்கள் நிஷேதிக்க இவன்படும் எளிமைகளை வாயாலே யருளிச்செய்யமாட்டாமையாலே, 'மற்றொன்று' என்கிறார். [அதிர்கொள் இத்யாதி] - சேதநர் அதிரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அஸுரர்கள் மங்கும்படியாக. [வடமதுரைப் பிறந்தாற்கு எதிர்கொளாளாயுய்யலல்லால்]-அவனுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்னில்?—ஸ்வாதிகாதிகளைப்பண்ணி எதிர்கொள்ளுமித்தனை. அவன் மேல்விழாநின்றால் விழுவராகாதொழியுமத்தனையே வேண்டுவது. ஆபிமுக்யம் பண்ணும் அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய. [இல்லைகண்டீர் இன்பமே] - ஆத்மாவுக்கு வேறு ஸுகமில்லை. உயிர்க்கழுவிலேயிருந்து பிபாஸை வர்த்தித்தவனுக்கு தாஹம் ஶமித்துப்பிறக்கும் ஸுகம்போலேயிறே ஸம்ஸாரத்திற் பிறக்கும் ஸுகம்; பகவத்விஷயத்தைவிட்டு அநர்த்தப்படுகைக்கு வேண்டுவதுண்டு அத்தனை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தங்களைப்பெறுவிடில் தரிக்கமாட்டாதபடி ஸ்நிக்தைகளான ஸ்த்ரீகளாலே ஆபத்துவந்தால் இகழப்படுவர்; ஆனபின்பு, ஏகப்ரகாரமாக ஸ்நிக்தனானவனை ஆஶ்ரயிக்குமதொழிய வேறுஸுகமில்லை யென்கிறார்.

[சதுரமென்று] - சதிராகவாழாநின்றோமென்று, "நாஞ் சதிரர், நாஞ் சதிரர்" என்றாயிற்று, இருந்ததேகுடியாகத் தந்தாமை நினைத்திருப்பது. [தம்மைத்தாமே சம்மதித்து]-தங்களைத்தாங்களே ஸம்மதித்து. தாங்களேயிசைந்து. அல்பம்இயற்றியையுடை

அஞ்சாம்பாட்டு.—சதுரம் இத்யாதி. "இன்மொழியார் மதுரபோகந்துற்றவரே வைகிமற்றொன்றுறுவர் - எதிர்கொளாளாயுய்யலல்லா லில்லைகண்டீரின்பம்" என்கிறவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தங்களை இத்யாதி. கீழ், ப்ராப்யாபாஸங்களைச் சொல்லிற்று; இதில், ப்ராப்யாபாஸங்களைச் சொல்லுகிறது. "வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு" என்கையாலே- ஏகப்ரகாரஸ்நிக்தத்வம் ஸித்தம்.

"தம்மைத்தாமே" என்ற பஹுவசநத்தையுட்கொண்டு அர்த்தம் - நாம் சதிரர் இத்யாதி. இருந்ததே குடியாக - எல்லாருமொக்க. ஸம்மதிக்கும்ப்ரகாரம் ஏது? என்ன - அல்பம்

யனு யிருக்குமவன்,"அங்கே நம்மை 'சதிரன்' என்று நினைப்பிட்டுக்கோவோ:நாம் அதிலே மேலெழுத்திட்டுத்தர" என்னும்; இவ்†வஸதஸ்யப்ரவ்ருத்திக்கு வேறுஸஹகாரிப்பாரைக் கிடையாதே; தானேயிறேயுள்ளது [இன்மொழியார்] - இனிய பேச்சையுடையராயிருந் துள்ளவர்களுடைய. அகவாய் மயிர்க்கத்தியாயிருக்கச்செய்தேயும், ப்ரணயஸரஸமான பேச்சாலே வசீகரிக்கவல்லவர்கள். [மதுரபோகந் துற்றவரே] - மதுரமானஹோகத்தை, அவர்களுடனே நெருங்க புஜித்தவர்களே. [வைகிமற்றோன்றுறுவர்] - ஹோகத்துக்குப் பாங்கான யௌவநமும், அதுக்குக்கைம்முதலான த்ரவ்யமும்போமே; பின்னையும் ஆசை மாறாதே; அவ்வோவிடங்களிலேபோயிருக்கும், வருவார்க்கும் விரோதியாய். முற்பட, மனிச்சிலே நாலிரண்டுபேண்ணை "போகலாகாதோ" என்பர்களே; "போகிறோம், போகிறோம்"என்றிருக்குமே,போகாதே; பின்னைவெள்ளாட்டியையிட்டுப் பரிஹஸிப்பர்கள்;அதுக்கும் போகானே; பின்னை யானையிட் டெழுப்பிப்பார்ப்பர்கள்;அதுக்குமெழுந்திரான்; பின்னைக் காலைப்பற்றி யிழுப்பர்கள்: இவன் தூணைக்கட்டிக்கொள்ளும்; இப்படியால் அவர்களாலே பரிஹஸிதராவர்கள்; விபாகத்தில் பிறக்கும் பரிஹவத்தை யநுஸந்தித்து வெறுத்து, அது தம்வாயாலருளிச் செய்யமாட்டாமையாலே 'மற்றோன்று' என்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, விபாகத்தில் நன்மையோடே தலைக்கட்டும் விஷயத்தைப்பற்றி உஜ்ஜீவித்துப் போகப்பாருங்கோளென்கிறார். [அதிரித்யாதி] – சேதநருடைய நெஞ்சுகள் அதிரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அசுரவர்க்கம் முடியும்படி வடமதுரையிலேவந்து திருவவதரித்தவற்கு. [எதிர்கொளாளாயுய்யலல்லால்] - ஆபிமுக்யம்பண்ணும் அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய: அவனுக்கு நாம் செய்யவேண்டுவதிது,—அவன்தானே மேல் விழாநின்றால், விழுவராகாதொழியு மத்தனையே வேண்டுவது. "[illegible]" (அந்யத்பூர்ணாதபாம்கும்பாத்)—பாண்டவபக்ஷபாதியாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன் வாராநின்றான்; அவனுக்கு நாட்டையுங் கொடுத்து, பொன்னையுங்கொடுத்து, நமக்

இத்யாதி. இயற்றி - த்ரவ்யாத்யாதிக்யம். 'இருக்குமவன்' என்றதுக்கு, 'என்னும்' என்றத்தோடே யந்வயம். அங்கேயென்றது - ஸபையிலே யென்றபடி. நம்மையென்று - ஸ்வாதிசயந் தோற்றச் சொல்லுகிறபடி. "தானே" என்ற அவதாரணார்த்தம் - இவ்வஸதஸ்ய இத்யாதி. மொழியின் இனிமையைச் சொன்னதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - அகவாய் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, "[illegible]" என்றது அநுஸந்தேயம். "மற்று" என்றது - மதுரபோகத்துக்கு மற்றான் பரிஹவமென்றபடி. "வைகிமற்றோன்றுறுவர் -" சிறிது காலம் சென்றவாறே பரிஹவத்தை யடைவர்களென்று பதார்த்தம். வைகி - காலாந்தரத்திலே யென்றபடி. மற்றொன்றுறும் ப்ரகாரமேதென்ன - ஹோகத்துக்கு இத்யாதி. வைகுகை - யௌவநாதிகள்கழிகை. இருந்துபோகிறானென்று உதாஸீநகளாயிராதே, பரிஹஸிப்பானேன்? என்ன - வருவார்க்கும் விரோதியாய் என்கிறார். மனிச்சிலே - ஸஹாமாநத்திலே. பண்ணை - பர்யாயம். "மற்று" என்கிறதென்? இன்னதென்னவொண்ணாதோ? என்ன - விபாகத்தில் இத்யாதி. விபாகத்தில் - பலவேளையில். அவர்களிற்காட்டில் இவனுக்கு ஏற்றம் அருளிச்செய்கிறார்-அங்ஙனன்றிக்கே இத்யாதி. உஜ்ஜீவிகைக்கு ஆபிமுக்யம்போருமோவென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - அவன்தானே இத்யாதி. ஆபிமுக்ய ஸந்துஷ்டனென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அந்யத் பூர்ணாத் இத்யாதி. "[illegible] । [illegible]" இத்யுத்யோகபர்வணி ஏகோநநவதிதமே த்ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதி ஸஞ்சய:. இதுக்கவதாரிகை - பாண்டவ இத்யாதி. படையறுத்து - ஸ்வவசமாக்கி. நாடு

---

† அஸதஸ்யம் - ஸதஸ்ஸுக்குத் தகாதது: அஸப்யம், ஸதஸ் - ஸபை.

காக்கிக்கோள்ளுகிறேமென்றாற்போலே த்ருதராஷ்ட்ரன் சிலசொல்ல; அதுக்குக்கருத்து- இவற்றாலே அவனைப் படையறுத்துக் கோள்ளுகிறேனென்றாயிற்று. அவன்தான் நேஞ் சாலே நினைப்பதோன்றாய், வாயாலே வ்யவஹரிப்ப தோன்றாயிறே யிருப்பது; இத்தை யறிந்த ஸஞ்சயன், வருகிறவன் அங்ஙனேத்தவனல்லன்காண்: அவனுக்குவேண்டுவது இவ் வளவேன்கிறான்; தான் குடிக்குந்தண்ணீரைக் குளிரவைக்கக்கடவனே: அத்தை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும். தன் க்ருஹத்திலே அதிதி வந்து புகுந் தால் கால்கழுவுவதாக ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரம் விதித்தது, அதுக்கு மேற்பட அவனை வாசிக்கு விசேஷித்துச் செய்யவேண்டுவதில்லை:—"அந்யத்பாதாவநேஜநாத்" (அந் யத்பாதாவநேஜநாத்) - அந்தக்குடத்தில் நீரையிட்டு அவன் திருவடிகளை விளக்க அமை யும், மற்றுவேண்டா. "அந்யத்குஶலஸம்ப்ரஶ்நாத்" (அந்யத்குஶலஸம்ப்ரஶ்நாத்) நெடுந்தூரம் வந்தவனை "நடந்தகால்கள்நொந்தவோ!"என்ன ப்ராப்தமிறே. 'நசேச்சதி' (நசேச்சதி)-உண்டவனுக்கு உண்ணப்போகாதிறே; அப்படியே இவனுடைய உத்யோகத் திலே அவனுக்கு வயிறுநிறையும்; பின்பு அவன் செய்யுமவையடைய மிகையாயிருக்கும். [இல்லைகண்டீரின்பமே]-து:கங்களிலே சிலவற்றை ஸுகமேன்று ப்ரமிக்கிறவித்தனை போக்கி, இதொழிய ஸுகரூபமாயிருப்பதோன்றில்லை. உயிர்க்கழுவிலே யிருக்கிறவனுக்கு பிபாஸையும்வர்த்தித்து, தண்ணீருங்குடித்து, தாஹமும்சமித்தால் பிறக்கும் ஸுகம் போலே யிருப்பதோன்றிறே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு போகத்தால் பிறக்கும் ஸுகமாகிறது. ஆடுகிறபாம்பின் நிழலிலேயோதுங்கி, "அதுஅள்ளிக்கோள்ளும்" என்றறியாதே "வெய் யிலைத்தப்பப்பெற்றோம்" என்று ஹ்ருஷ்டராயிருப்பாரைப்போலேயிறே, விஷயாநுபவங்க ளாலே களித்திருக்கிறவிருப்பு இவனுக்கு. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

இல்லைகண்டீர் இன்பம் அந்தோ! உள்ளதுநினையாதே
தொல்லையார்கள் எத்தனைவர் தோன்றிக்கழிந்தொழிந்தார்?
மல்லைமூதூர் வடமதுரைப்பிறந்தவன்வண்புகழே
சோல்லியுய்யப் போகலல்லால்மற்றொன்றில்லைசுருக்கே.

முதலானவற்றைக்கொடுத்து ஸ்வவஶயாக்குகை கபடமாகவேணுமோவென்ன - அவன்தான் இத் யாதி. ஆஶிமுக்யமே அவனுக்கு வேண்டுவதென்னுமத்தை பதங்களிலே ஏறிட்டுக்காட்டுகிறார் - தான்குடிக்கும் இத்யாதி. "பாதாவநேஜநாத்" என்றதுக்கு அவதாரிகை - தன் க்ருஹத் திலே இத்யாதி. நடந்தகால்கள் நொந்தவோ என்றது - திருச்சந்தவிருத்தம், அறுபத்தோராம் பாட்டு. ஸ்பஷ்டோர்த்த:. இச்சாபாவத்துக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - உண்டவனுக்கு இத் யாதி. ப்ராக்ருதத்திலேயேதென்ன - அப்படியே இத்யாதி. ஆகிலென்னென்ன - பின்பு அவன் இத்யாதி. ஏதேனும் சிலஸுகங்களுண்டாயிருக்க, "இல்லை" எனகிறதென்னென்ன - து:கங்களிலே இத்யாதி. விஷயஸுகம் - ஸுகப்ராந்தியொழிய, வஸ்துத: து:கமென்கிறார் - உயிர்க்கழுவிலே இத்யாதி. "விஷயாணாஞ்ஸுகஸ்வபூர்வ" இத்யாதி வசநாபிப்ராயேண அநர்த்தபர்யவஸாயி யுமாம் என்கிறார் - ஆடுகிற இத்யாதி.

(ரு)

ஆ.—(இல்லைகண்டீர்.) - "எம்பெருமானல்லது வேறு புருஷார்த்தமில்லை" என்னும் இவ்வுண்மையை யுணராதே எத்தனைவர் இங்ஙனே முடிந்து போனார்? நீங்களும் இங்ஙனே நசியாதே, ஆச்ரிதர்களும் ஆச்ரயணம் பண்ணுகைக்காக வந்து பிறந்தருளினவனுடைய ஔதார்யத்தையே சொல்லி யுய்யுங்கோள்! வேறு உய்யவிரகில்லை: இது ஸங்க்ஷேபேண சொன்னோம்'' என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், "எம்பெருமானே நிரதிசயபுருஷார்த்தம்'' என்னும் இவ்வர்த்தத்தை உணராதே பழைபார் அநேகம்பேர் இங்ஙனே முடிந்துபோனார்; நீங்களும் இங்ஙனே நசியாதே ஆச்ரிதர்க்காக ஸ்ரீமதுரையிலேவந்து பிறந்தருளின ஸர்வேச்வரனை யாச்ரயிக்கைபல்லது ஆத்மாவுக்கு ஹிதமில்லை; இது ஸங்க்ரஹேண சொன்னோமென்கிறார்.

[இல்லைகண்டீர் இன்பமந்தோ உள்ளது நினையாதே] - வேறுபுருஷார்த்தம் இல்லைகிடீர்கோள். உண்டான புருஷார்த்தத்தை நினையாதே. [மல்லைமூதூர்] - அதிஸம்ருத்தமாய் அவனுக்குப் பழைபதாய் வருகிற ஊர்.

ப—அநந்தரம், புருஷார்த்த பரிஜ்ஞாநமில்லாமல் முடிந்துபோகாதே க்ருஷ்ணனுடைய ஆநந்தஜநகமான குணகீர்த்தநத்தைப் பண்ணிலல்லது வேறு உஜ்ஜீவநார்த்தமாயிருப்பதொரு ஸங்க்ரஹமில்லையென்கிறார்.

('ஸுகம்ஸ்வபந்து தீவிரம்ஜநக'' என்கிற ஜநத்திலே), இன்பம் - ஸுகரூபமாயிருப்பதொன்று, இல்லைகண்டீர் - இல்லைகிடீர்: அந்தோ! - ஐயோ! உள்ளது - ஸர்வகாலவர்த்தியான ஆநந்தியாயுள்ள ஔபவத்ஸ்வரூபத்தை, நினையாதே - அநுஸந்தியாதே, தொல்லையார்கள் - பழையகாலத்திலுள்ளார், எத்தனைவர் - எத்தனைபேர், தோன்றிக் கழிந்தொழிந்தார் - ஜந்மமரணங்களை யாத்ரையாய்ப்போனார்! (ஆனபின்பு), மல்லை - நிரதிசயஸம்பத்ஸம்ருத்தமாய், முது - (வாமநாவதாரந்தொடங்கி தத்ஸம்பந்தம் மாறாமல்) பழையதான, ஊர் - ஊராயிராநிற்கிற, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் - பிறந்தவனுடைய, வண் - ஆஹ்லாதஜநகமான, புகழ் - குணங்களை, சொல்லி - கீர்த்தித்து, உய்யப்போகலல்லால் - உஜ்ஜீவித்துப்போமதொழிய, மற்று - வேறு, சுருக்கு - ஸங்க்ரஹேண சொல்லலாவது, ஒன்று இல்லை - ஒன்றுமில்லை.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நிரதிசயபுருஷார்த்தத்தை யுணராதே முன்புள்ளார் அநேகர் முடிந்துபோனார்; அங்ஙனே நசியாதே ஆச்ரிதர்க்காக அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனையே ஆச்ரயிக்குமல்லது ஆத்மாவுக்கு ஹிதமில்லை யென்கிறார்.

[இல்லைகண்டீர் இன்பம்] - ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகமில்லை கிடீர்கோள்; அந்தோ! ஸோக்தாக்களுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுவதே! ப்ரத்யக்ஷம் அகிஞ்சித்கரமாயிருக்க உபதேசிக்கிறீரே. [உள்ளது நினையாதே] - உண்டான புருஷார்த்தத்தை நினையாதே. உண்டானஇல்லாமையை நினையாதே யென்றுமாம். [தொல்லையார்களெத்தனைவர்] - பழையராயிருப்பாரெத்தனைவர் உத்பத்தி விநாசமேயாய் நடுவிருந்தநாள் புருஷார்த்தத்துக்கு உடலன்றிக்கே முடிந்துபோனார். எத்தனைவரென்கிறது - அநேகரென்கிறது. [மல்லை மூதூர்] - அதிஸம்ருத்தமாய் அவனுக்குப்பழைபதாய் வருகிறஊர். ஸித்தாச்ரமமாய் வாமநன் நெடுநாள் தபஸ்ஸுபண்ணியும், ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் படைவீடுசெய்தும், கிருஷ்ணன் அவதரித்தும், இப்படி ஔபவத்ஸம்பந்தம் மாறாததேசம்.

[வண்புகழே] - அவனுடைய கல்யாண குணங்களையே. [சொல்லி உய்யப்போகலல்லால்]-உக்திமாத்ரத்தாலே உஜ்ஜீவித்துப்போமதொழிய. [மற்றொன்றில்லை சுருக்கே]-சுருங்கச் சொல்லலாம் ஹிதம் வேறொன்றுமில்லை காடு கைக்கலாவதுண்டு, திரளச் சொல்லலாவதுஇதுவே.

ஈடு.—நிரதிசயபுருஷார்த்தத்தை யுணராதே முன்புள்ளாரநேகர் முடிந்து போனார்கள்; அப்படியே நீங்களும் நசியாதே, ஆஶ்ரிதர்க்காக அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனையே ஆஶ்ரயிக்குமத்தனையல்லது, ஆத்மாவுக்கு ஹிதமில்லையென்கிறார்.

[இல்லைகண்டீரின்பம்] - "ஸர்வம் துக்கமயம்ஜகத்" (ஸர்வம் துக்கமயம்ஜகத்) என்கிற ஸம்ஸாரத்தில், கேடுவிகாள்! ஸுகலேசமுமில்லைகிடிகோள். [அந்தோ!] - ஶோக்தாக்களான உங்களுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுவதே! ப்ரத்யக்ஷமும் அகிஞ்சித்கரமாயிருக்க உபதேசிக்கிறீரே. [உள்ளதுநினையாதே] - உண்டான புருஷார்த்தத்தை நினையாதே. 'ஸுகரூபமுமாய் நித்யமுமா யிருப்பது பகவத்விஷயம்'' என்று அநுஸந்தியாதே. உண்டானஇல்லாமையை நினையாதேயென்று கீழேகூட்டவுமாம். [தொல்லையித்யாதி] - பழையராயிருப்பா ரெத்தனைபேர், உத்பத்தியானது விநாசத்தோடே கூட்ட, நடுவுள்ளநாள் புருஷார்த்தத்துக்கு உடலன்றிக்கே கழிந்துபோனார். சிலபூண்டுகளுண்டாய், தோன்றின இடந்தன்னிலேநின்று தீய்ந்துபோவன; அப்படியே. [மல்லையித்யாதி] - ஸம்ருத்தியை யுடைத்தாய், அவனுக்கு என்றுமொக்கக் கலவிருக்கையாய்ப் போருகிற ஸித்தாஶ்ரமமாய், ஸ்ரீவாமநனெழுந்தருளியிருந்தும், ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வான் படைவீடுசெய்தும், க்ருஷ்ணன்வந்தவதரித்தும், இப்படி பகவத் ஸமபந்தம் மாறாதேபோருகிற தேசமாயிற்று. [மூதூர்] - பழையதாய் வருகிறவூர்; அங்கேவந்துஅவதரித்தவனுடைய உதாரமான புகழையே வாயாலே சொல்லி யுஜ்ஜீவித்துப் போமதொழிய. [மற்றொன்றில்லைசுருக்கே] - புறம்பேநின்று பரக்கக்காடுகைக்கலாவதுண்டித்தனைபோக்கி, சுருங்க வொருபாசுரத்தாலே சொல்லலாவதில்லை. (சு)

ஆறும்பாட்டு—இல்லைகண்டீர் இத்யாதி. "உள்ளதுநினையாதே" என்று தொடங்கி "மற்றொன்றில்லைசுருக்கு" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நிரதிசய இத்யாதி. இந்த அவதாரிகை "உள்ளதுநினையாதே" என்றதின் மூந்தினவர்த்தத்திலே.

"அந்தோ!" என்றதுக்கு ஹார்த்த பாவம் - ஶோக்தாக்களித்யாதி. துக்கரூபதை ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்க உபதேசிக்கிறதென்? என்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்யாதி. க்ருபையாலேயென்றபடி. விவரணம் - ஸுகருபமுமாய் இத்யாதி. உண்டானவில்லாமை-ஸத்யமான இல்லாமை. ஸம்ஸாரத்தினுடைய பாரமார்த்திகாகாரம் - இன்பமில்லையென்னுமதென்றபடி. த்விதீயயோஜனையில், 'இன்பம்-இல்லைகண்டீர்" என்றதுள்ளது; அத்தை நினையாதே யென்று பாவார்த்தம். உக்தத்துக்குத்ருஷ்டாந்தம் - சிலபூண்டுகள் இத்யாதி. மல்லை - ஸம்ருத்தி. அதாவது - பகவத் ஸம்பந்தம்மாறாமை. கலவிருக்கை-கொலுவிருக்கை. என்றுமொக்க இது கலவிருக்கையோவென்ன - ஸித்தாஶ்ரமமாய் இத்யாதி. "சுருக்கே" என்றதுக்கு பாவம் - புறம்பே இத்யாதி. காடுகைக்கலாவது - வாய்கைக்கும்படி வர்ணிக்கலாவது. வாய்க்குக்கேடாய்ச் சொல்லுகையென்றபடி. 'இல்லைகண்டீர்' என்றுதொடங்கி, போகலல்லால் - சுருக்கு - மற்றொன்றில்லை என்று அந்வயம்.

ஏழாம் பாட்டு.

மற்றொன்றில்லைசுருங்கச்சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும்
சிற்றவேண்டாசிந்திப்பேயமையும் கண்டீர்கள்அந்தோ!
குற்றமன்றெங்கள்பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப்பிறந்தான்
குற்றமில்சீர்கற்று வைகல்வாழ்தல்கண்டீர்குணமே.

ஆ. -(மற்றொன்றில்லை.) - இச்சுருக்கை மிகப்பரவாமே வ்யக்தமாக்கு கிறார். வேறுவக்தவ்யமில்லாதபடி ஸங்க்ஷேபேண ஆத்மோஜ்ஜீவநோபாயத்தை எல்லார்க்கும் சொன்னோம். இதுக்கு அதிகாரிநியமமும், காலநியமமும், தேசநியமுமில்லை. "இவ்வுபாயந்தான் துஷ்கரம்" என்று குறைவுபடவும் வேண்டா, ஸ்ம்ருதிமாத்ரமே யமையும். இது நிஷ்ஃபலமாகிலோவென்னில்?—இது செய்தால் முன்னம் அநர்த்த மில்லையிறே. ஆகலால், ஆஶ்ரிதர்க்காக வடமதுரையிலேபிறந்தானை பசுமேய்க்கும் ஆயனுடைய ஹேயப்ரத்யநீகமான கல்யாணகுணங்களை யநுஸந்தியுங்கோள்: இதுதானே யமையுமென்னும்படி போக்யமாய், யுக்தமுமாயிருக்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஈஶ்வத் ஸமாஶ்ரயணத்தினுடைய எளிமையையும் இனிமையையும் அருளிச்செய்கிறார்.

[மற்றொன்றில்லை சுருங்கச்சொன்னோம்] - இத்தோடொக்க வேறு எண்ணலாவதும் இல்லை. இதுதன்னையும் பரப்பின்றிக்கே சுருங்கச்சொன்னோம். [மாநிலத்து]- இதுக்கு அதிகாரிகள் எங்ஙனேயென்னில்? பூமியிலேஎவ்வுயிர்க்கும்: ஜந்மவ்ருத்தாதிகள் குறைந்தாரோடு நிறைந்தாரோடு வாசியின்றிக்கே எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும். [சிற்ற வேண்டா] - ஆயாஸிக்கவேண்டா. [சிந்திப்பே அமையுங்கண்டீர்கள்] உக்திநிரபேக்ஷமாக சிந்தாமாத்ரமே அமையுங்கிடிகோள். [அந்தோ] - இதிலே புகாதொழிவதே என்று இன்னாதாகிறார். [குற்றமன்று] - இவ்வுபாயம் அநர்த்தத்தை விளையாதிறே. [எங்கள் பெற்றத்தாயன் என்றுமேனுக்கு] - ஆஶ்ரிதர்க்காக வடமதுரைப் பிறந்தானை பசுமேய்க்கும் ஆயனுடைய ஹேயப்ரத்யநீகமான கல்யாண குணங்களை அப்யஸித்து என்றும் வாழ்கை, ஆத்மாவுக்கு யுக்தம்.

ப.—அநந்தரம், சிந்தாமாத்ரஸாத்யனான க்ருஷ்ணகுணாநுஸந்தாநப்பண்ணி, காலதத்வமுள்ளதனையும் வாழ்கை ப்ராப்தம் என்கிறார்.

மற்று - வேறு, ஒன்று இல்லை-வக்தவ்யமாயிருப்பதொன்று இல்லை: சுருங்க - ஸங்க்ரஹேண, சொன்னோம்—(உங்களுக்குச்) சொன்னோம்; மா - பெரிய, நிலத்து - பூமியிலே, எவ்வுயிர்க்கும் - எல்லாவாத்மாக்களுக்கும், சிற்றவேண்டா - பரக்கஆயாசப்பட வேண்டா: சிந்திப்பே - சிந்தாமாத்ரமே, அமையும் - அமையும்; கண்டீர்கள் - ("ஆயாஸஸ்ஸ்மரணேகோஸ்ய" என்று ப்ரசித்தமன்றோ?), அந்தோ - ஐயோ! (இந்தஸாகரமார்க்கம் ஃபலவ்யாப்தமல்லவாகிலும்), குற்றம் - அநர்த்தகரம், அன்று - அல்லவே; (இப்படி ஸ்மர்த்தவ்யம்எதுஎதென்னில்), எங்கள் - ஆஶ்ரிதஸவ்யனாய், பெற்றம் - (அஜ்ஞமான) பசுக்களுக்கு, தாயன் - ரக்ஷகமாய்க்கொண்டு, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தான் - அவதீர்ணனானவனுடைய, குற்றமில் - அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணைக

ப்ரயோஜநமான, சீர் - குணங்களை, கற்று - (உபதேசமுகத்தாலே யிப்படி) வ்யுத்பத்திபண்ணி, வைகல் - ("ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ:" என்கிறபடியே) யாவதாத்மபாவி குணாநுபவம்பண்ணி, வாழ்தல்கண்டீர்-வாழ்க்கைகிடிகோள்! (உங்களுக்கு), குணம்-ஸ்வபாவமாகையும், ப்ராப்தமும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், பகவத் ஸமாஸ்ரயணத்தினுடைய எளிமையையும் இனிமையையும் அருளிச்செய்கிறார்.

[மற்றொன்றில்லை]-இத்தோடொக்க வேறு எண்ணலாவதில்லை யென்னுதல்; இப்போதித்தைச் சொல்லி வேறொருபோது வேறேயொன்றைச் சொல்லுகிறான் என்றிருக்கவேண்டாவென்னுதல். [சுருங்கச்சொன்னோம்]-இதுதன்னையும் பரப்பறச்சொன்னோம். ப்ரதிபத்திக்குஅவிஷயமாம்படியன்றியே ஸங்க்ரஹமாகச் சொன்னோம். [மாநிலத்து] - இதுக்கு அதிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வர்த்தத்துக்கு அண்ணியார் பரமபதத்திலுள்ளாராகிலும் உபதேசத்துக்கதிகாரிகள் ஸம்ஸாரிகளென்கை. [எவ்வுயிர்க்கும்] - இது அதிக்ருதாதிகாரமன்று, ஸர்வாதிகாரம். [சிற்றவேண்டா]-ஆயாஸிக்கவேண்டா; சிற்றுதல் - சிதறுதலாய் பரக்கவேண்டாவென்கை. [சிந்திப்பேயமையுங்கண்டீர்கள்] - உக்திநிரபேக்ஷமாக சிந்தாமாத்ரமேயமையுங் கிடிகோள். [அந்தோ]-இவ்விலக்ஷணவிஷயத்தை இழப்பதே என்னுதல். "இது ஸாஹஸம்" என்றால் காற்கடைக்கொள்ளுகைக்கு உறுப்பாவதே யென்னுதல். [குற்றமன்று] - ஒருநன்மையில்லையாகிலும், ஓர் அநர்த்தத்தை விளையாதே. "ஸ்வல்பமப்யஸ்ய தர்மஸ்ய" இவ்வுபாயத்துக்கு பலமில்லையாகிலும் தானே ப்ரயோஜநம் போருமென்கை. [எங்கள் பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப் பிறந்தான்] - ஆஸ்ரிதர்க்காக வடமதுரைப் பிறந்தானை பசுமேய்க்கும் ஆயனென்னுதல். ஆஸ்ரிதர்க்காக பசுமேய்க்கும் ஆயனுவானுக வடமதுரைப் பிறந்தானென்னுதல். [குற்றமில்சீர் கற்று] - ஹேயப்ரத்யநீகமான கல்யாண குணங்களை அப்யஸித்தென்னுதல்; பிறப்பிலும் சேஷ்டிதங்களிலும் புரையற்றிருக்கையென்னுதல். "ஸ உ ஸ்ரேயாந் பவதி ஜாத:" [வைகல் வாழ்தல் கண்டீர் குணமே] - கற்பதொருகால்; வாழ்ச்சி நித்யமாயிருக்கும் [வாழ்தல் கண்டீர் குணமே]-வாழ்தல்கிடீர் இவ்வாத்மாவுக்கு யுக்தம்; அல்லாததெல்லாம் அப்ராப்தமென்கை.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. பகவத்ஸமாஸ்ரயணத்தினுடைய எளிமையையும் இனிமையையும் அருளிச்செய்கிறார்.

[மற்றொன்றில்லை] - இத்தோடொக்க வேறு எண்ணலாவதில்லையென்னுதல், இப்போது இத்தைச்சொல்லி வேறொருபோது வேறொன்றைச்சொல்லுகிறு னென்றிருக்க வேண்டா வென்னுதல் [சுருங்கச்சொன்னோம்] - இதுதன்னைப்பரப்பறச்சொன்னோம். ப்ரதிபத்திக்கு அவிஷயமாம்படி சொல்லுகையன்றிக்கே, ஸங்க்ரஹமாகச்சொன்னோம்.

ஏழாம்பாட்டு.—மற்றொன்றில்லை இத்யாதி. "சிற்றவேண்டாசிந்திப்பேயமையும் குற்றமன்று" என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - பகவத்ஸமாஸ்ரயண இத்யாதி.

இத்தோடொக்க என்றது - "சிந்திப்பேயமையும்" என்றத்தைப்பற்ற. ப்ரதிபத்தியோடொக்க எண்ணலாவது ஓர் உபாயாந்தரமில்லையென்று முந்தின அர்த்தத்துக்குபாவம்; என் வார்த்தையை "விப்ரலம்பகவாக்யம்" என்றிருக்கவேண்டா, "ஆப்தம்" என்று விஸ்வஸியுங்கோள் என்றிரண்டாமர்த்தத்துக்கு பாவம். "சுருங்க" என்றதுக்கு - ஶப்தத்தினுடைய ஸங்க்ரஹமும், அர்த்த

[மாநிலத்து] - இதுக்கு அதிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வர்த்தத்துக்குஅண்ணியார் பரமபதத்திலுள்ளாராகிலும், உபதேசத்துக்கதிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரென்கை. [எவ்வுயிர்க்கும்] - இது அதிக்ருதாதிகாரமன்று; ஸர்வாதிகாரம். [சிற்றவேண்டா] - ஆயாஸிக்கவேண்டா. சிற்றுதல் - சிதறுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்கை. ஒரு வ்யாபாரம் வேண்டாவென்றபடி. [சிந்திப்பேயமையுங்கண்டீர்காள்] - உக்திநிரபேக்ஷமான சிந்தாமாத்ரமே யமையுங்கிடிகோள். [அந்தோ] - "நற்சரக்குக்கிட்டினதனையும் கைவிடுகைக்கு உடலாவதே!" என்று அந்தோ! என்கிறார். [குற்றமன்று] - கீழ்ச்சொன்ன நன்மைகளொன்றுமில்லையேயாகிலும், இதுசொன்னாலும் உங்கள்தலையில் முந்தறமுன்னம் இடிவிழாது. "*யோவஸாதஸ்ஸஉச்யதாம் - ப்ராதர்த்தேவேதிக்ருஷ்ணேதி*" (யோவஸாதஸ்ஸஉச்யதாம் - ப்ராதர்த்தேவேதிக்ருஷ்ணேதி)-இவ்வுபாயத்துக்குப் பலமில்லையாகிலும், இதுதானே ப்ரயோஜநம் போருமேன்கை. [எங்கள்பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப்பிறந்தான்] - வந்துபிறப்பதற்கு முன்னே பெற்றத்தாயன்போலேகாணும், வந்தவதரிப்பதாக ஸங்கல்பித்ததில் புரையற்றிருந்தபடி. ஆஶ்ரிதர்க்காக வடமதுரைப்பிறந்தானை பசுமேய்க்கும் ஆயனென்னுதல். பெற்றத்தாயன் - பசுமேய்க்கும் இடையன். [குற்றமில்சீர்கற்று] - ஹேயப்ரத்யநீகமான கல்யாணகுணங்களை யப்யஸித்தென்னுதல்; பிறப்பிலும் சேஷ்டிதங்களிலும் புரையற்றிருக்குமென்னுதல். "**அஹம்வோபாந்தவோஜாதஃ**" (அஹம்வோபாந்தவோஜாதஃ). [வைகல்வாழ்தல்கண்டீர்குணமே] - கற்பதுஒருகாலாய், பின்பு வாழ்ச்சி நித்யமாயிருக்குமாயிற்று; இதொன்றுமே குணம்; இதொழிந்ததடைய அப்ராப்தம். (எ)

தத்தினுடைய ஸௌக்ரஹத்வமுமென்று இரண்டர்த்தம். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - **இதுதன்னை** *இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "ஸம்ஸாரத்திலே" என்கிறதென்? நித்யவிபூதியிலேயன்றோவுள்ளது? என்ன* - இவ்வர்த்தத்துக்கு *இத்யாதி. "எவ்வுயிர்க்கும்" என்றதுக்குஹாவம்*-இது அதிக்ருத *இத்யாதி. "சிற்ற" என்றால்* ஆயாஸத்தைக்காட்டுமோவென்ன - சிற்றுதல் *இத்யாதி. "சிந்திப்பே" என்ற அவதாரணார்த்தம்* - உக்திநிரபேக்ஷமான *இத்யாதி. "அந்தோ" என்றதுக்குஹாவம்* - நற்சரக்கு *இத்யாதி.* கிட்டினதனையும் - *கிட்டவிருக்கச்செய்தேயும்.* கீழ்ச்சொன்னநன்மைகளாவன - *ஸர்வோபாயாதிகதமத்வ ப்ரதிபத்திவிஷயத்வ ஸௌலஹத்வ ஸர்வாதிகாரத்வஅநாயாஸத்வஉக்திநிரபேக்ஷத்வரூபமான இவ்வாநுகூல்யங்கள். உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம்* - யோவஸாத *இத்யாதி:—*
"**ப்ராதர்த்தேவேதிக்ருஷ்ணேதிமோவிநேதிவஜல்பதாம் । யஃப்ராஹ்ணோவாவராஹ்ணோவா யோவஸாதஸ்ஸஉச்யதாம்.**" *அவஸாதஃ - துஃகம். "குற்றமன்று" என்றதுக்கு ஹாவாந்தரம்* - இவ்வுபாயத்துக்கு *இத்யாதி. ஏகார்த்தமாகவுமாம்.* பெற்றம் - *கன்றும் பசுவும். பிறந்தபின்பு பெற்றத்தாயனென்னாதே "பெற்றத்தாயன்பிறந்தான்" என்றதுக்குஹாவம்* - வந்துபிறப்பதற்கு *இத்யாதி.* ஹலிதம் - வந்தவதரிப்பதாக *இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "சீர்" என்று - குணகார்யசேஷ்டிதங்களைச்சொல்லுகிறது. "பிறப்பில்புரையற்றிருக்கும்" என்றதுக்குப்ரமாணம்* - **அஹம்வோபாந்தவ** *இத்யாதி.* "**நாஹம்தேவோநகந்தர்வோ நயக்ஷோநசதாநவஃ । அஹம்வோபாந்தவோஜாதோநைதச்சிந்த்யமிதோந்யதா**" *இதி ஸங்காங்குர்வதோ கோபாந்ப்ரதிஶ்ரீக்ருஷ்ணஃ. "கற்றுவைகல்வாழ்தல்" என்ற பதச்சேர்த்திக்குஹாவம்* - கற்பதொருகாலாய் *இத்யாதி. "வாழ்தல்கண்டீர்குணம்" என்றந்வயித்து, அவதாரணார்த்தம்* - இதொன்றுமே *இத்யாதி.* குணம் - *ப்ராப்தம். "சுருங்கச்சொன்னோம்" என்றதுக்கு, "சிந்திப்பேயமையும்" என்றத்தோடே அந்வயம்.* (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

வாழ்தல்கண்டீர்குணமிது அந்தோ மாயவனடிபரவி
போழ்துபோகவுள்ளகிற்கும் புன்மையிலாதவர்க்கு
வாழ்துணையா வடமதுரைப்பிறந்தவன்வண்புகழே
வீழ்துணையாப்போமிதனில் யாதுமில்லைமிக்கதே.

ஆ.—(வாழ்தல்கண்டீர்.) - தன்னுடைய கல்யாணகுணாநுஸந்தாநைகாத்மதாரணரான சீரியர்க்கு வாழ்துணையாக வடமதுரையிலே வந்து பிறந்தருளின ஸர்வேஶ்வரனுடைய கல்யாணகுணாநுஸந்தாநத்துக்குமேற்பட்ட புருஷார்த்தோபாயமில்லையென்கிறார்.

ஒ — எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமான் இங்கேவந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளுகைக்கு நிதானத்தைச்சொல்லி அவனையே ரக்ஷகனாகப் பற்றுமித்தனைபோக்கி ஒருவர்க்கும் வேறொரு ப்ரயோஜநமில்லை என்கிறார்.

[மாயவனடி பரவியென்று தொடங்கி] - ஆஶ்சர்யமான குணசேஷ்டிதாதிகளையுடையனான தன்னுடைய திருவடிகளை இனிதாய்க்கொண்டு பேசியே போதுபோக்கவேணுமென்று அத்யவஸிக்கவல்லராய், அநந்யப்ரயோஜநரானவர்க்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாக வடமதுரையில் பிறந்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய கல்யாணகுணங்களையே மேவும் துணையாக பற்றும் இதுபோக்கிச் சீரியது ஒன்றுமில்லை. [வீழ்துணையென்றது] - ஆசைப்படும் துணையென்றவாறு.

ப.—அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜநரான அதிகாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான க்ருஷ்ணனுடைய குணங்களை யஹிநிவேஶித்தநுபவிக்குமதொழிய, இதில்விஞ்சினதொரு வாசியில்லை யென்கிறார்.

வாழ்தல் - வாழுகிற, இது - இதுவன்றோ, குணம் - (எல்லார்க்கும்) குணமாவது! கண்டீர் - இதுலோகப்ரஸித்தமன்றோ? அந்தோ! - ஐயோ! (வாழும்ப்ரகாரம் அறிகிறதில்லையே. ஏதென்னில்?) மாயவன் - ஆஶ்சர்யகுணசேஷ்டிதனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய, அடி - திருவடிகளை, பரவி - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, போழ்துபோக - காலக்ஷேபம்பண்ணவேணுமென்று, உள்ளகிற்கும் - நினைக்கவல்லவர்களாய், புன்மை - (ப்ரயோஜநாந்தரஸம்பந்தமாகிற) புல்லிமை, இலாதவர்க்கு - இல்லாதவர்களுக்கு, வாழ் - ஸ்வரூபாநுரூபமானவாழ்ச்சிக்கு, துணையா - உபாயஸாதனைகைக்காக, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் - வந்துபிறந்த க்ருஷ்ணனுடைய, வண் - ஆஶ்ரிதாநுஸாவ்யமான, புகழே - குணங்களையே, வீழ் - அஹநிவேஶவிஷயமான, துணையா - ஹோமஸஹாயமாய்க்கொண்டு, போம் - நடக்கிற, இதனில் - இதில், மிக்கது - விஞ்சினது, யாதும் - ஏதேனுமொருவாழ்வும், இல்லை -. வீழ்துணை - விழுமிய துணையென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவதாரத்துக்கு நிதானத்தைச் சொல்லி அவனையே ரக்ஷகனாகப் பற்றுமதொழிய வேறு விலக்ஷணமாயிருப்பதோராபாஶ்ரயமில்லை என்கிறார்.

[வாழ்தல்கண்டீர் குணமிது] - அவன் குணங்களை அநுஸந்தித்து வாழுமதே கிடிகோள் யுக்தம். [அந்தோ] - கரும்புதின்னக் கூலி கொடுப்பாரைப்போலே இவர்களை அபேக்ஷிக்கவேண்டுவதே எனக்கு. [மாயவனித்யாதி] - ஆஸ்சர்யமான ஸௌசீல்ய ஸீலாதிகளையுடையவனுடைய திருவடிகளை ப்ரீதியாலே அக்ரமமாக ஏத்தி அத்தாலே காலக்ஷேபம் பண்ணவேணுமென்று அத்யவஸிக்கவல்லரான அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு. புன்மையில்லாதவர்கள் - சீரியவர்கள். உள்ளகிற்கை - உள்ளவல்லராகை, அத்யவஸிக்கவல்லராகை. [வாழ்துணையா வடமதுரைப் பிறந்தவன்] - கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கைக்காக, "ஸஹம்வொவாஸநவொஜாத:" என்கிறபடியே துணையாய்வந்து பிறந்தவன். "பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" என்றிறே அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநமிருப்பது. [வண்புகழே வீழ்துணையாப் போமிதனில்] - கல்யாணகுணங்களையே ஆசைப்படுந் துணையாகப் பற்றுமிதுவொழிய. [வீழ்துணை] - ஆசைப்படுந்துணை. "தாம் வீழ்வார்" என்னக்கடவதிறே ஆசாயுக்தரை. [யாதுமில்லை மிக்கதே]. இதிற்காட்டில் மேற்பட்டதொன்றுமில்லை.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவதாரத்துக்கு நிதாநத்தைச்சொல்லி, அவனையே ரக்ஷகனாகப் பற்றுமிதொழிய, வேறுவிலக்ஷணமாயிருப்பதோர் அபாஸ்ரயமில்லையென்கிறார்.

[வாழ்தல்கண்டீர்குணமிது] - அவன்குணங்களை யநுஸந்தித்து வாழுமிதுவே கிடிகோள் யுக்தம். [அந்தோ] - கரும்புதின்னக் கூலிகொடுப்பாரைப்போலே, இவர்களை யபேக்ஷிக்கவேண்டுவதே எனக்கு. வாழ்ச்சி உங்களதாயிருக்க, இரந்துதிரிவேன் நானுவதே! [மாயவனித்யாதி]-ஸௌசீல்யஸீலாதிகளால் ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதனாயிருந்துள்ள வஸ்துவினுடைய குணஜ்ஞராய், ப்ரீதியாலே அவன் திருவடிகளை யக்ரமமாகவேத்தி, அத்தாலே காலக்ஷேபம் பண்ணுவதாக அத்யவஸிக்கவல்லரான நன்மையையுடையவர்கள், சீரியவர்கள். அநந்யப்ரயோஜநரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு. * தெரித்தெழுதிவாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போதுபோக்குமவர்கள். "இந்தமாயவனடிபரவுகை சூதுசதுரங்கத்தோபாதி காலக்ஷேபமாக்குகிற புன்மையில்லாதவர்கள்" என்றுபட்டர். [வாழ்துணையித்யாதி] - புன்மையுடையவர்களும்அகப்படக் கழித்து அதுவேபோதுபோக்காக நின்றபின்பு, முதலிலே அதுகுடிபுகுராதவனுக்கு ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷமொழிய வேற

எட்டாம்பாட்டு.—வாழ்தல் இத்யாதி. "வாழ்துணையா" என்றுதொடங்கி, "யாதுமில்லைமிக்கது" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவதாரத்துக்கு இத்யாதி.

"வாழ்தல் கண்டீர்குணம்" என்றது அநுவாதம். அவன் குணாநுபவத்தினுடைய ரஸ்யதையைச்சொல்லி, "அந்தோ" என்றதுக்குபாவம் - கரும்புதின்ன இத்யாதி. ஸூசிதம் - வாழ்ச்சி இத்யாதி. போழ்துபோக - காலக்ஷேபம்பண்ணுவதாக, உள்ளகிற்கும் - அநுஸந்திக்கவல்லரான. புன்மையிலாதவர்க்கு - நன்மையுடையவர்க்கென்று பர்யவஸிதார்த்தம். "கிற்கும்" என்றதுக்கர்த்தம் - வல்லரான் என்று. உள்ளுகை - நினைக்கை. "சீரியவர்கள்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அநந்யப்ரயோஜநர் இத்யாதி. ஸப்ரமாணகமாக உக்தவிவரணம் - தெரித்து இத்யாதி. நாலாந்திருவந்தாதி, அறுபத்துமூன்றாம்பாட்டு, "தரித்திருந்தேனாகவே" இத்யாதி. வழிபடுகை - அதுதானே யாத்ரையாகை. தெரித்து - தெரிந்து; அறிந்தென்றபடி. பட்டர்நிர்வாஹத்துக்கு, போழ்துபோக உள்ளகிற்கிறது புன்மை, அதில்லாதவர்களுக்கென்றபடி. அதாவது - போகரூபமாகவன்றிக்கே காலக்ஷேபார்த்தமாக வுள்ளுகிறது. புன்மை - பொல்லாங்கென்றபடி. வாழ்துணையாகைக்கோ இவன்பிறந்ததென்ன - புன்மையுடையவர்களும் இத்யாதி. கழித்து - புன்மையோகப்பண்ணி

ப்ரயோஜநமில்லையிறே. அவர்கள் தன் குணங்களையநுபவித்து வாழ்கைக்குத்துணையாக வடமதுரையிலேவந்து அவதரித்தவனுடைய. அவதாரப்ரயோஜநம் "பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" (பரித்ராணாயஸாதூநாம்) என்றிறேயிருப்பது. [வண்புகழித்யாதி] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையே யாசைப்படுந்துணையாகப்பற்றுமிதுபோக்கி. [வீழ்துணை] - ஆசைப்படுந்துணை. †"தாம்வீழ்வார் தம்வீழப்பெற்றவர்" என்னக்கடவதிறே ஆசாயுக்தரை. [இதனில்] - இதிற்காட்டில். [யாதுமில்லை மிக்கதே] – இதனில் மேலாயிருப்பதோன்றுண்டாய், "இதில்நின்று" என்னவேணுமே; இதுக்கு மேலாயிருப்பதோன்றுமில்லை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

யாதுமில்லைமிக்கதனில்என்றென்றதுகருதி
காதுசெய்வான்கூதைசெய்து கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம்
மாதுகிலின்கொடிக்கோள்மாட வடமதுரைப்பிறந்த
தாதுசேர்தோட்கண்ணனல்லால்இல்லைகண்டீர்சரணே.

ஆ.—(யாதுமில்லை.) - எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட புருஷார்த்தமன்றோ ஸாம்ஸாரிக துக்கநிவ்ருத்திரூப கைவல்யமென்று அத்தை புருஷார்த்தமென்று பற்றில், காதுபெருக்கவென்றுபுக்கு, பண்டுள்ளத்தையும் கெடுத்துக் கூதையாக்கிறாற்போலே, பண்டுள்ள ஸாம்ஸாரிக ஸுகத்தையும் இழக்குமித்தனை ; ஆதலால், ஸ்ரீமதுரையிலே திருவவதாரம்பண்ணுகையாலே புதுக்கணித்த அழகையுடையனான கண்ணனே பரமப்ராப்யமென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமானையொழிய வேறொன்று ரக்ஷகமுண்டென்று பற்றினவர்கள், பண்டுநின்ற நிலையுங்கெட்டு அநர்த்தப்பட்டுப்போவர்கள் ; ஆனபின்பு, இவன்போக்கி ஶரணமில்லையென்கிறார்.

[யாதுமில்லையென்று தொடங்கி] - இதொழிய மற்றொன்று ரக்ஷகம் இல்லை என்றேதேனுமொன்றைச்சொல்லி அத்தை ரக்ஷகமாகக்கொண்டு, காதுபெருக்கவென்று புக்கு பண்டுள்ளத்தையும் கெடுத்துக் கூதையாக்கிறாற்போலே பண்டுதாங்கள் வாழ்ந்து வருகிற வாழ்வையும் இழப்பர்கள். [தாதுசேர்தோள் கண்ணன்] - வைஜயந்தீ ப்ரப்ருதி மாலைகளாலே அலங்க்ருதனான க்ருஷ்ணன். "இவற்றைத்தவிர்ந்து கைவல்

இதுவே - ஐகவதநுபவமே. அது - புன்மை. ஶப்தார்த்தம் - அவர்கள் இத்யாதி. "ஆஶ்ரித ஸம்ரக்ஷணமே அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அவதாரப்ரயோஜநம் இத்யாதி. "வீழ்" என்று - ஆசையைச்சொல்லுமோவென்ன - தாம் வீழ்வார் இத்யாதி. "தாம் வீழ்வார் தம்வீழப்பெற்றவர்பெற்றாரே - காமத்தின்காழில்கனி" என்றுகுறள். நாயகியை முந்துற ஆசைப்பட்டவர்கள் தங்களை அந்நாயகி யாசைப்படப்பெற்றார்களாகில், காமத்தின் கொட்டையில்லாத ஃபலத்தை லபித்தாரென்று இதுக்குப் பொருள். காழ் - கொட்டை. கேவலம் ரஸரூபமான கனியென்றபடி.

(அ)

யத்தை புருஷார்த்தமாகப் பற்றினாலோவென்னில்? ஐஹவத்ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு யோக்யமுமாய், ஶப்தாதிவிஷயங்களை அநுபவித்து ஸம்ஸாரத்திலே இருக்குமித்தையும் இழக்குமித்தனை யதில் ப்ரயோஜநம்; ஆனபின்பு, தாதுசேர்தோள் கண்ணனல்லதில்லை கண்டீர் சரண் என்கிறார்'' என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், வேறொன்றை ப்ரயோஜநமாக நினைத்தால் முன்புள்ள ஸோமத்தையும் இழக்குமித்தனை. நிரதிஶயபோக்யனான க்ருஷ்ணனையொழிய ப்ராப்பமில்லை என்கிறார்.

அதனில் - அதிற்காட்டில், மிக்கு - மிஞ்சின ப்ரயோஜநம், யாதும்-ஏதேனுமொன்றும், இல்லை-; என்றென்று - என்று பலகாலும், அது - அந்த ஐஶ்வர்யகைவல்யரூபமான ப்ரயோஜநாந்தரத்தை, கருதி - அநுஸந்தித்து, காது செய்வான் - காதுசெய்யப்புக்கு, கூதைசெய்து-(ஆஶ்ரயமுங் குலைந்து) கூதையாய்விடுமாபோலே, கடைமுறை வாழ்க்கையும் - முன்புபோகிற ஹேயப்ரயோஜநமும், போம் - நசித்துப்போமித்தனை; (ஆனபின்பு), மா - பெரிய, துகிலின் - துகில்களாலுண்டான, கொடி - கொடிகளை, கொள் - உடைய, மாடம் — மாடங்களை யுடைத்தாயிருக்கிற, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்த - அவதரித்தவனாய், தாதுசேர் - துளஸீ வைஜயந்த்யாதி மாலாலங்க்ருதமான, தோள் - தோள்களையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனை, அல்லால்-ஒழிய, சரண் - ப்ராப்யதயா புகலிடமாவது, இல்லை - ஒன்றுமில்லை; கண்டீர் - இது நிரூபகர்க்குக் கண்டு கொள்ளலாம். தாது - புஷ்பகேஸரம்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இவனையொழிய வேறொன்றை ரக்ஷகமென்று பற்றினவர்கள், பண்டுநின்ற நிலையுங் கெட்டு அநர்த்தப்பட்டுப் போவர்கள்; ஆனபின்பு இவனைப்போக்கி வேறு ஶரணமில்லையென்கிறார்.

[யாதுமில்லை இத்யாதி] - ஐஹவத்வ்பதிரிக்தமாயிருப்பதொன்றைப் பற்றி ''இதொழிய வேறு ரக்ஷகமாயிருப்ப தொன்றுமில்லை'' என்று சொல்லி அத்தை ரக்ஷகமாகநினைத்து, 'ஸத்யே ப்ரதிஷ்டித ...'' என்கிற ப்ரதிபத்தியை அதிலே வேணுமென்று பண்ணியிருக்கை. [காது செய்வான் கூதை செய்து]-காது பெருக்கப்புக்கு பண்டுள்ள யோக்யதையையுங் கெடுத்துக் கூதை யாக்கினாற்போலே. [கடைமுறை வாழ்க்கையும்போம்] - தண்ணிய முறையான வாழ்க்கையும் அழியும். ஆபத்தில் அது ரக்ஷகமாகாது; அதின் பக்கலிலே ந்யஸ்தஸமானதைபாலே தான் செய்து கொள்ளுமத்தையுமிழக்கும். [மாதுகிலித்யாதி]- கம்ஸன்வாழ்கிறவூப்படைவீட்டைக்கொடிகட்ட இவர் அத்தை க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரத்துக்கு உடலாக்குகிறார். ஶிஶுபாலன் விவாஹார்த்தமாகச் செய்த சடங்குகளைத் தனக்குஉடலாக்கிக் கொண்டாற்போலே [தாதுசேர்தோள் கண்ணனல்லால்] - வைஜயந்திஉள்ளிட்ட தோள்மாலைகளாலே அலங்க்ருதனான க்ருஷ்ணனையொழிய வேறுப்ரயோஜநம்வேண்டாவென்கை. [இல்லை கண்டீர் சரணே] - புறம்பு ரக்ஷகமில்லைகிடிகோள். அதவா, இப்பாட்டு கைவல்யநிந்தையென்றுமாம். ஆத்மாநுபவஸுகத்திற் காட்டில் மிக்கதொருபுருஷார்த்தமில்லை யென்றே புத்தி பண்ணி. [கடைமுறை வாழ்க்கையும்போம்] - ஐஹவத்ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு யோக்யமான ஸம்ஸாரத்திலேஶப்தாதி விஷயங்களையநுபவித்திருக்குமத்தையும்இழக்கும். ஆனபின்பு ஸர்வாபிசனாய் ஸுலபனானக்ருஷ்ணனே பரமப்ராப்யன் என்கை.

ஈடு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. இவனை யொழிய வேறே யொன்றை ரக்ஷகமென்று பற்றினவர்கள், பண்டு நின்றநிலையுங்கெட்டு அநர்த்தப்பட்டுப்போவர்கள்; ஆனபின்பு, இவனல்லது சரணமில்லையென்கிறார். அன்றிக்கே, கைவல்யபுருஷார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

[யாதுமித்யாதி] - ஹமவத்வ்யதிரிக்தமா யிருப்பதோன்றைப்பற்றி, "இதொழிய வேறுரக்ஷகமாயிருப்ப தொன்றுமில்லை" என்று சொல்லி, அத்தை ரக்ஷகமாக நினைத்து. "ஸர்த்தோத்ருஸ்யதேகஸ்சித்" (ஸர்த்தோத்ருஸ்யதேகஸ்சித்) என்கிற ப்ரதிபத்தியை அதிலேபண்ணி. [காது செய்வான் கூதைசெய்து] - காதுபெருக்கப்புக்கு, பண்டுள்ளயோக்யதையையுங் கெடுத்துக் கூதையாக்கினாற்போலே. [கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம்] - தண்ணிதான முறைமையாலே வாழக்கடவவாழ்வுஉண்டு - ஸம்ஸாரத்திலே பசலுங் குட்டியுமாய் அளாய்குளாயாய்ப் போருமது:அதுவுங்கூடக் கெடுமித்தனை. ஆபத்தில்அது ரக்ஷகமாக மாட்டாது; அதின்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனாயிருக்கையாலே, தான்செய்துகொள்ளுமத்தனையுமிழக்கும்.[மாதுகிலித்யாதி]-கம்ஸன் வாழ்கிறானாய்,அலங்காரமாகக்கட்டினகொடியை க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரத்துக்கென்றே நினைத்திருக்கிறாராயிற்று இவர். சிசுபாலன், பாணிக்ரஹணத்துக்கு உடலாகச்செய்த சடங்குகளடையத் தனக்கு உடலாக நினைத்துக்கைப் பிடித்தானிறே. [தாதித்யாதி] - வைஜயந்திதொடக்கமான மாலைகளாலே யலங்க்ருதமான திருத்தோள்களையுடையவன். வேறொருப்ரயோஜநந்தான் வேண்டா. [அல்லாலில்லைகண்டீர்சரணே] - அவனை யொழிய வேறு ரக்ஷகமாகவல்ல தொருவஸ்து இல்லைகிடிகோள். கைவல்யபரமானபோது. [யாதுமித்யாதி]-"இவ்வாத்மாநுபவஸுகத்துக்கு மேற்பட்டிருப்பதொன்றில்லை" என்று, அவ்வருகே பகவதநுபவஸுகமுண்டேயாகிலும் அத்தையே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—யாதுமில்லை இத்யாதி. "யாதுமில்லை மிக்கதனில்" என்றுதொடங்கி, "கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம் - கண்ணனல்லாலில்லைகண்டீர்சரண்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இவனையொழிய இத்யாதி. இந்தபதங்களைக் கடாக்ஷித்து ஆத்மாநுபவத்தைச் சொல்லுகிறதென்று யோஜநாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி.

"இதனில் - மிக்கது - யாதுமில்லை என்றென்று அதுகருதி" என்றந்வயம். ஹமவத்பரராயிருப்பார், "அநிஷ்டநிவ்ருத்தீஷ்டப்ராப்திகளுக்கு ஈஸ்வரனையொழியவேறொரு சக்திமானில்லை" என்று புத்திபண்ணுமத்தை, இத் தேவதைபக்கலிலே இவர்கள்புத்திபண்ணுவர்களென்கிறார் - ஸமர்த்த இத்யாதி. "நஸம்ஜ்ஞாம்ஸம்ஸாரவிபவோம்விநிவர்தயேத ‌। ஸர்த்தோத்ருஸ்யதேகஸ்சித்ஸம்நாவாமஷாத்ரேஷு". அதுகருதி - வ்யதிரிக்ததேவதையை நினைத்து. கூதை - மூளி. கடை - தண்ணிமை. பசலும் குட்டியுமாய் - குஞ்சும் குழந்தையுமாய். அளாய் குளாயென்று - ஸம்ப்ரம வ்யாபாரம். ஸம்ஸாரத்தில் வாழுகிறது கேடாம் ப்ரகாரமென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார்-ஆபத்தில் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அது - தேவதாந்தரம். "மாதுகிலின் கொடிக்கொள்மாட வடமதுரைப்பிறந்த - பெரிய துகிலையுடைத்தான கொடிகளையுடைய மாடங்களையுடைத்தாயிருக்கிற வடமதுரையிலே யவதரித்தவென்று ஸப்தார்த்தம். துகில் - ஆடை. கொடிகளாலுண்டான வலங்காரத்தைச் சொல்லி, அநந்தரம், "பிறந்த" என்றதுக்கு பாவம் - கம்ஸன் இத்யாதி. இப்படி பிறர்க்காகச்செய்தது அவனுக்கானவிடமுண்டோவென்ன - சிசுபாலன் இத்யாதி. சடங்கு - க்ரியை. "தாது" என்று - உள்ளிதழாய், மாலையைலக்ஷிக்கிறது. ஸப்தார்த்தம்-வைஜயந்தி இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - வேறொரு இத்யாதி. "கண்ணனல்லால் - சரண் - இல்லைகண்டீர்" என்றந்வயித்தர்த்தம்-அவனையொழிய இத்யாதி. "அதுகருதி" என்றதுக்கர்த்தம் - அவ்வருகே இத்யாதி. "அதுகருதி" என்றது - ஆத்மாநுபவத்தை புத்திபண்ணியென்ற

புத்திபண்ணி, காதுபெருக்கப்புக்கவன் அத்தைப் பலகாலும்அறுத்துவைத்து முன்புத்தை யோக்யதையுங்கூடக் கெடுக்குமாபோலே, ஹ்ருதய ஸமாச்ரயணத்துக்கு யோக்யமான ஸம்ஸாரத்திலே சப்தாதிவிஷயங்களை யநுபவித்திருக்கும் அத்தையும்இழக்கும்; ஆன பின்பு,ஸர்வாயிகனை க்ருஷ்ணனே பரமப்ராப்ய னென்கை. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

கண்ணனல்லாலில்லைகண்டீர் சரணதுநிற்கவந்து
மண்ணின்பாரம்நீக்குதற்கே வடமதுரைப்பிறந்தான்
திண்ணமாநம்முடைமையுண்டேல் அவனடிசேர்த்துய்ம்மினோ
எண்ணவேண்டாநும்மதாதும் அவனன்றிமற்றில்லையே.

ஆ.—(கண்ணனல்லால்) - க்ருஷ்ணனல்லது சரணில்லையென்றிங்ஙனே தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தை நிலைநிறுத்துகைக்காக ஸ்ரீமதுரையிலேவந்துபிறந்தருளி, பூபாராவதரணம்பண்ணி, ஜகத்தைரக்ஷித்தருளினான்; ஆதலால், அவனேரக்ஷகன்; ஆன பின்பு, உங்களுக்காக வபிமாநிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களையும் உங்களையும் அவன் திருவடிகளிலே சேஷத்வேந ஸமர்ப்பியுங்கோள்; உங்களுக்காக அபிமாநிக்கப்படுகிறவையும் நீங்களும் அவனுக்கே சேஷம், இதில்ஒருஸம்சயமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தானேயெல்லார்க்கும் சரணமென்னும்இவ்வர்த்தத்தை ப்ரதிஷ்டிக்கைக்காகவந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[கண்ணனென்று தொடங்கி] - க்ருஷ்ணனல்லது சரண் இல்லை என்னும் இவ்வர்த்தத்தை ஸ்தாபிக்கைக்காகவும் அதுக்குஉறுப்பாகஸம்ஹாரத்தைப்போக்கியருளுகைக்காகவும் ஸ்ரீமதுரையிலேவந்து திருவவதாரம் பண்ணினான். உங்களுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் அவன்திருவடிகளிலே சேஷத்வேந த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள். [எண்ணவேண்டா நும்மதாதுமவனன்றி மற்றில்லையே] - "இப்படியேயோ அன்றோ" என்று விசாரிக்கவேண்டா. அத்தனையுமன்று. உங்களுக்கு ஸாத்யமானவையெல்லாம் ஸாதித்துத்தருவான் அவனே.உங்களினவாகநீங்கள்அபிமானித்திருக்கிறவையெல்லாம்அவனினவே; அதிலொரு ஸந்தேஹமில்லை யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், தானேப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்னுமிடம் நிலைநிறுத்துகைக்காக அவதரித்து பூபாரநிரஸநம்பண்ணின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே, நீங்கள் ப்ராப்ய ப்ராபகமென்று நினைத்திருக்கிறவற்றையெல்லாம் த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோளென்கிறார்.

படி.'அத்தையுமிழக்கும்'என்ற சப்தத்தாலே ஹ்ருதயாநுபவத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. இந்தபக்ஷத்தில், "சரண்" என்றது - ப்ராப்யமென்றபடி. 'அதனில் - மிக்கது - யாதுமில்லை - என்றென்றது கருதி' யென்றுதொடங்கி, 'வாழ்க்கையும்போம்' ஆனபின்பு, 'மாதுகிலின்' இத்யாரப்ய, 'கண்ணனல்லாலில்லைகண்டீர் சரண்'என்றந்வயம். (௯)

கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், அல்லால் - அல்லது, சரண் - வேறுப்ராப்யப்ராபகங்கள், இல்லைகண்டீர் - இல்லைகிடீகோள்; அது - அந்த தன்னுடைய ப்ராப்யப்ராபகத்வம், நிற்க - லோகத்திலே நிற்கைக்காகவும், மண்ணின்பாரம் - தத்விரோதிகளான ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாகிற பூபாரத்தை, நீக்குதற்கு - போக்குகைக்காகவும், வந்து - நாகபர்யங்கத்தைவிட்டுவந்து, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தான் - அவதரித்தான், (ஆனபின்பு), நும் - உங்களுக்காகநினைத்திருக்கிற, உடைமை - பதார்த்தம், உண்டேல் - உண்டாமாகில், அவனடி - அவன்திருவடிகளிலே, திண்ணமா - த்ருடமாக, சேர்த்துய்ம்மினோ - ஸமர்ப்பியுங்கோள்; (இது), எண்ணவேண்டா - விசாரிக்கவேண்டா; நும்மது - உங்களுடைய, ஆதும் - ப்ராப்ய ப்ராபகரூபமான ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும், அவனன்றி - "மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸஶ் ஶரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:" என்று ஸர்வவித பந்துவானவனையொழிய, மற்று - வேறு ஸ்வநிஷ்ட்டமாயிருப்பதொரு வஸ்து, இல்லை - இல்லை.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தானே சரணமென்னும் இவ்வர்த்தத்தை ப்ரதிஷ்டிக்கைக்காக வந்தவதரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[கண்ணனல்லாவித்யாதி] - க்ருஷ்ணனையொழிய வேறு ஶரணமாவாரில்லையென்னுமிவ்வர்த்தத்தை ஸ்தாபிக்கைக்காகவும் அதுக்குஉறுப்பாக பூபாரத்தைப்போக்குகைக்காகவும் திருவவதாரம்பண்ணினான்; உங்களுடைய ஆத்மாத்மீயங்களை, ஶேஷியாய் ஸுலபனானவன் திருவடிகளிலே ஶேஷத்வேந த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள். உண்டேலென்கிறது - ஸ்வபக்ஷத்தாலில்லை: அவர்களுடைய அந்யதாப்ரதிபத்தியாலே வந்தன உண்டாகிலென்கை. எண்ணவேண்டா - "அவனதோ நம்மதோ" என்று விசாரிக்கவேண்டா; உங்களோடு உங்களுடைமையோடு வாசியற அவனுக்கேஶேஷம். அதவா, உங்களுக்கு ஸாத்யமானவையெல்லாம் ஸாதித்துத்தருவான் அவனொழிய வேறில்லை. ஸமிதை பாதி ஸாவித்ரி பாதியாய்உங்கள் தலையிலுஞ் சிறிது கிடக்கிறதன்று. அவனே நிரபேக்ஷோபாயமென்றுமாம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. தான் ஶரணமென்னும் அர்த்தத்தை ப்ரதிஷ்டிக்கைக்காக அவதரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யாஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[கண்ணனித்யாதி] - க்ருஷ்ணனையொழிய வேறுஶரணமாவாரில்லை என்னும் இவ்வர்த்தம் நிலைநிற்கைக்காக, இவ்வர்த்தத்தை ஸ்த்தாபிக்கைக்காகவும், அதுக்கு உறுப்பாக பூபாரத்தைப்போக்குகைக்காகவும் திருவவதாரம்பண்ணினான்; ஆனபின்பு, நீங்களும், உங்களுடைமையென்று நினைத்திருந்தனவுண்டாகில் கடுகஅவன்திருவடிகளிலே ஶேஷத்வேந த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள்! உண்டேலென்றது - ஸ்வபக்ஷத்தா

பத்தாம்பாட்டு.—கண்ணன் இத்யாதி. "கண்ணனல்லாலில்லைகண்டீர் சரணது நிற்க வந்து-வடமதுரைப்பிறந்தான் - அவனடிசேர்த்துய்ம்மினோ" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை-தான்சரணம் இத்யாதி.

"அது" என்றதுக்குப்பொருள் - இவ்வர்த்தம் என்றது. "மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கு" என்றிருக்க, "சரணதுநிற்க" என்கிறமாத்ரத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன - இவ்வர்த்தத்தை இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்த்தாபிக்கை ப்ரதாநப்ரயோஜநம், பூபாரநிரஸநமே ததுபயுக்தமென்றபடி. "நீக்குதற்கே" என்கிற ஏவகாரம் நிரர்த்தகாவ்யயமாதல்; "அதுநிற்க" என்கிறவிடத்திலே கூட்டி, அதுநிற்கவேயென்னுதல். திண்ணமா - த்ருடமாக. "உண்டேல்" என்கிற யக்ஷிஶப்தார்த்தம் - உண்டேல் இத்யாதி. நும்மதாதும் - உங்களுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம், அவனன்றி -

லில்லை ; அவர்களுடைய அஜ்ஞாநத்தாலுண்டான ப்ரதிபத்தியாலேவந்தன வுண்டாகிலேன்கை. [எண்ணவேண்டா] - "இதுதான் அவனதோ, நம்மதோ" என்று விசாரிக்கவேண்டா ; உங்களோடு உங்களுடைமையோடு வாசியற அவனுக்கேசேஷம். [மற்றில்லையே] - வேறில்லை. அன்றிக்கே, உங்களுடையபரத்தில் கர்த்தவ்யாம்சமடைய உங்கள்தலையிலே கிடக்கிறதல்ல ; எல்லாம் அவன்பக்கலிலே கிடக்கிறதென்னுதல். [மற்றில்லை] - ஃபலஸித்திக்கீடான ஸாதநமும் அவனை யொழியவில்லை. ஸமிதைபாதி, ஸாவித்ரிபாதியாக நீங்களும் ஒருதலை கூட்டுப்படவேண்டுவதில்லை. (கய)

பதினோராம் பாட்டு.

ஆதுமில்லைமற்றவனில் என்றதுவேதுணிந்து
தாதுசேர்தோள்கண்ணனைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
தீதிலாதவொண்தமிழ்கள் இவையாயிரத்துளிப்பத்தும்
ஓதவல்லபிராக்கள்நம்மையாளுடையார்கள்பண்டே.

ஆ.—(ஆதுமில்லை.) - ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் அவனுக்கேசேஷமென்று துணிந்திருந்த சடகோபன், தாதுசேர்தோள்கண்ணனைச்சொன்ன, நிரவத்யமாய் கல்யாணமான இத்திருவாய்மொழியை ஓதவல்ல மஹாத்மாக்கள், நமக்குப்பண்டே ஸ்வாமிகளென்கிறார்.

ஒ —நிகமத்தில் "ஸயெ்யஷ்டெச்ச..." என்று தொடங்கி எம்பெருமான் அருளிச்செய்தாற்போலே, இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லார் எனக்கு ப்ரியகரரென்கிறார்.

[ஆதுமில்லைமற்றவனிலென்றதுவே துணிந்து] - அவனையொழிய வேறு ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இல்லையென்று அத்யவஸித்து. [தாது சேரென்று தொடங்கி] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த நிர்தோஷமாய் ஸஹஸ்ரஸங்க்யமான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்க வல்லவர்கள் பண்டேநமக்குஸ்வாமிகள்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குஃபலமாக, இதுகற்றவர்களைப் பற்றவுண்டான ஸ்வசேஷத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அவனில் - அவனையொழிய, மற்று-வேறு, ஆதும் - ப்ராப்யப்ராபகமாயிருப்பதொருவஸ்துவும், இல்லை-, என்றதுவே - என்னுமத்தையே, துணிந்து - அத்யவ

அவனுக்குசேஷமன்றி, மற்றில்லை - ஸ்வநிஷ்டமாயிருப்பதில்லை; த்விதீயார்த்தத்துக்கு, நம்மதாதும் - உங்களுடையஸர்வபரங்களும், அவனன்றி - அவன்பக்கலொழிய, மற்றில்லை - உங்களிடத்திலில்லை யென்றபடி. உபாயாந்தரங்களும் ஸாத்யமாகாநிற்க, "மற்றில்லை" என்பானென்னென்ன - ஃபலஸித்திக்கு இத்யாதி. "அவனையன்றிமற்றில்லை" என்றாய், ஏவகாரார்த்தம் - ஸமிதை இத்யாதி. ஆவணியாவட்டத்துக்கு ஐந்நூறுஸமித்தும் ஐந்நூறுகாயத்ரியும் பண்ணலாகாதாற்போலே, அவனோடு நீங்களும் ஒருகூட்டுப்பட வொண்ணாதென்றபடி. கண்ணனல்லாலென்று தொடங்கி, நீங்குதற்கே - வந்து - வடமதுரைப்பிறந்தான், நும்முடைமையுண்டேல் - திண்ணமா - அவனடிசேர்த்துய்ம்மினோ ; எண்ணவேண்டா இத்யாதயப்யாக்யேயஃ. (க)

ஸித்து, தாதுசேர் - மாலாலங்க்ருதமான, தோள் - தோள்களையுடையனுகையாலே நிரதிஶயபோக்யனாய், கண்ணனை - ஆஶ்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணனை, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய், தீது - ஶப்தார்த்தங்களிற்குற்றம், இலாத - அற்ற, ஒண் - ஸகலகுணமாய், தமிழ்கள் - த்ராமிடரூபமான, இவை ஆயிரத்துள் - , இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், ஓதவல்ல - அப்யஸிக்கவல்ல, பிராக்கள் - உபகாரகரானவர்கள், பண்டே - இந்த அப்யாஸார்த்தமான ஶரீரபரிக்ரஹம் பண்ணினகாலமே தொடங்கி, நம்மை - நமக்கு, ஆளுடையார்கள் - நாதபூதர். இது கலித்துறை. இது சீர்வகையொழித்த "கலிவிருத்தம்" என்பாருமுளர்.

இ.—நிகமத்தில் "அத்யேஷ்யதே ச ய இமம்" என்று தொடங்கி அவன் அருளிச்செய்தாற்போலே இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிப்பார் எனக்கு ப்ரியகரரென்கிறார்.

[ஆதுமில்லை மற்றவனிலென்றதுவே துணிந்து] - அவனையொழிய வேறுப்ராப்ய ப்ராபகங்களில்லைஎன்று அத்யவஸித்து. [தாதுசேர் தோள் கண்ணனை] - இவர்க்கு இவ்வத்யவஸாயத்தைப் பிறப்பித்தாரென்னில்?—தோளுந் தோள்மாலையுமான அழகைக் காட்டியாயிற்று இவர்க்கு இவ்வத்யவஸாயத்தைப் பிறப்பித்தது. [தீதிலாதவொண் தமிழ்கள்] - கதாந்தரப்ரஸ்தாவமின்றி யிருக்கையும் ஸ்வார்த்தங்களைத் தானே வெளியிடவற்றாகையும். நிர்தோஷமாய் ஸகலகுணானவை யென்றுமாம். ஓதவல்லபிராக்கள் - இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்ல உபகாரகர். ஸம்ஸாரத்தின் தண்மையும், ஈஶ்வரனே ப்ராப்யப்ராபகங்களென்றுமிறே யிதிற் சொல்லிற்று. இத்தை அப்யஸித்து நல்வழி போமிதுவேயிறே இவர்க்கு உபகாரகராகையாவது. [நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே] - இத்தை அப்யஸிக்கைக்கு ஹேதுவான ஶரீரபரிக்ரஹம்பண்ணினகாலமே பிடித்து நாதரென்கிறார்.

ஈடு.—பதினோராம் பாட்டு. நிகமத்தில், "அத்யேஷ்யதே ச ய இமம்" (அத்யேஷ்யதேசயஇமம்) என்று தொடங்கி அவனருளிச்செய்தாற்போலே, இத்திருவாய்மொழி யப்யஸிப்பார் எனக்கு ப்ரியகரரேன்கிறார்.

[ஆதுமில்லைமற்றவனிலென்றதுவேதுணிந்து] — அவனையொழிய வேறுப்ராப்ய ப்ராபகங்களில்லை யென்றத்யவஸித்து. இவர்க்குஇப்படி இந்த வ்யவஸாயத்தைக் கொடுத்

நிகமம் - ஆதுமில்லை இத்யாதி. "ஓதவல்லபிராக்கள் நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே" என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அத்யேஷ்யத இத்யாதி. "அத்யேஷ்யதே ச ய இமம் தர்ம்யம் ஸம்வாதமாவயோ: । ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந தேநாஹமிஷ்ட: ஸ்யாமிதி மே மதி:" இதிகீதாஸ்வஷ்டாதஶே. "நம்மையாளுடையார்கள்" என்னுநிற்க, "ப்ரியகரர்" என்பானென்னென்னில்?—அவர் ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கீடாக அருளிச்செய்தாலும், வஸ்துஸ்திதியா ஸ்வப்ரவ்ருத்யாதிகர்த்தாக்கள் தமக்கு ப்ரியவிஷயமென்னலாயிறே யிருப்பதாகையாலே இப்படியருளிச்செய்யக் குறையில்லை யென்றுகருத்து.

" அவனில் - மற்று - ஆதுமில்லை - என்றதுவே துணிந்து " என்றந்வயிப்பது. அவனையொழிய வேறேதுமில்லையென்கிறத்தையே யத்யவஸித்தென்று ஶப்தார்த்தம். "சதுரமென்று" என்கிறபாட்டாலே, "அவனையொழிந்தவிஷயங்கள் அபோக்யங்கள்" என்கையாலே - அவனே போக்யனென்றும், "மற்றொன்றில்லை" என்கிறபாட்டிலே, உபாயஸௌகர்யத்தைச்சொல்லுகையாலே - அவனேயுபாயமென்றும் ஸித்தித்ததிறே; அத்தையுட்கொண்டு 'வேறுப்ராப்ய ப்ராபகங்க ளில்லையென்றத்யவஸித்து' என்கிறார். மேலுக்கவதாரிகை - இவர்க்கு இத்யாதி.

தார்ஆர்? என்றால்,—வேறுண்டோ? அவனுடையதோளும் தோள்மாலையுமன்றோ? [தாது இத்யாதி]-அவனுடைய ஸௌந்தர்யமாயிற்று,இவரை இப்படி துணியப்பண்ணிற்று. [தீதிலாத] - கயாந்தரப்ரஸ்தாவமின்றிக்கேயிருக்கை. [ஒண்தமிழ்கள்] - உள்ளுண்டான அர்த்தத்தையடைய வெளியிட்டுக்கொடுக்கவற்றாயிருக்கை. நிர்த்தோஷமாய், பஹுகுணமானவையென்றுமாம். [ஓதவல்லபிராக்கள்] - இப்பத்தை யதிகரிக்கவல்லஉபகாரகர். ஸம்ஸாரத்தின்தண்மையும், ஈஸ்வரனுடைய ப்ராப்யப்ராபகஹாவமுமிறே இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்று; இத்தை யப்யஸிக்கவே, தீயவழியைத்தவிர்ந்து நல்வழிபோகத்தொடங்குவர்கள். இதுக்குமேற்பட இவர்க்கு உபகாரமில்லையிறே இவர்கள்பண்ணுவது. [நம்மையாளுடையார்கள்பண்டே] - ஒருஜந்மத்திலே யித்தையப்யஸிக்கைக்கீடான அதிகாரத்தை யுடையராயிருப்பாராகில், அவர்கள் பண்டேநமக்கு நாயஹ்தர். "[illegible]" (அத்யேஷ்யதே) என்கிறபடியே, இத்தையப்யஸிக்கைக்கீடான யோக்யதையுள்ள ஜந்மந்தொடங்கி நமக்கு நாயர். (கக)

இத்தால் ஃபலிதம் - அவனுடைய இத்யாதி. ப்ரபந்தத்துக்குத் தீதேதென்ன - கதாந்தர இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, லக்ஷணஹாநியில்லாதவென்றபடி. ஒண்மை - அழகு. அழகேதென்ன - உள்ளுண்டான இத்யாதி. நிர்த்தோஷமாயென்றது - லக்ஷணஹாநியாகிற தோஷமின்றிக்கேயென்றபடி. இத்தையப்யஸித்தவர்கள் இவர்க்குச்செய்த உபகாரமேதென்ன - ஸம்ஸாரத்தின் இத்யாதி. "பண்டே" என்றதுக்கு - பூர்வஜந்மமே தொடங்கி நமக்கு நாதஹ்தரென்று விவக்ஷித்து, அன்றே தொடங்கி இவர்கள் தமக்கு நாதஹ்தரென்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - ஒரு ஜந்மத்திலே இத்யாதி. உக்தார்த்தத்தை ப்ரமாணமுகத்தாலே ஸ்திரீகரிக்கிறார் - அத்யேஷ்யத இத்யாதி. அதாவது - யஃ - ஆவயோஃ - இமம் ஸம்வாதம் - அத்யேஷ்யதே - அத்யயநம் பண்ணக்கடவனென்ற பவிஷ்யதர்த்தமாகச் சொன்னாற்போலே, "பண்டே-நம்மையாளுடையார்கள்" என்றதுமென்றபடி. "பண்டே" என்றது - யோக்யதையுள்ள ஜந்மந்தொடங்கியென்றபடி. "ஆயீதே" என்னாதே, "[illegible]" என்கையாலே - யோக்யதையுள்ள வன்றேதொடங்கி எனக்கு ப்ரியகரரென்று தோற்றுகிறது" என்றருளிச்செய்வர். ஆதுமில்லை இத்யாரப்ய, க்ரமேணாந்வயஃ. "தாது" என்று - உள்ளிதழாய் மாலையைலக்ஷித்து, மாலையோடேசேர்ந்த தோளையுடைய க்ருஷ்ணனை யென்று ஸப்தார்த்தம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

கொண்டபெண்டிர் தாம்முதலாச் சுற்றமுற்றார்கன்மத்தால்
அண்டினவரென்றேயவரைவிட்டு - தொண்டருடன்
சேர்க்குந்திருமாலைச்சேருமென்றான் ஆர்க்கும்இதம்
பார்க்கும்புகழ்மாறன் பண்டு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி--பண்டை நாள் ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(பண்டைநாளாலே) - இப்படி எம்பெருமானுடைய உறவுடைமையை யநுஸந்தித்து, "இவ்வுறவுடையனான அவனோடேகலந்து பரிமாறவேணும்" என்று மநோரதித்துக்கொண்டு திருப்புளிங்குடியிலே போய்ப்புக்கு, அவ்விடத்தில், தன் திறத்து ஸாமாந்யகடாக்ஷமல்லது வேறொரு விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளக்காணாமை யாலே சால இன்னாதாராய், "என்னை உன் அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கியருள வேணும்: திருவடிகளைத் தலையிலேவைத்தருளவேணும்: திருப்பள்ளியுணர்ந்து பிராட்டியோடேகூட இருந்தருளவேணும்: எழுந்திருந்து என்னெதிரேவந்து அருளவேணும்" என்று இப்புடைகளிலே தம்முடைய மநோரதங்களை யடைய அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழில்திருவாய்மொழியிலே அவனுடைய நிருபாதிகபாந்தவத்தையறிவித்த ஆழ்வார் இப்படி பரமபந்துவானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்புளிங்குடியிலே, அவனோடே யெல்லாப்பரிமாற்றமும் பரிமாறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுச் சென்றபடி பெறுமையாலே விஷண்ணராய்த் தம்பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணாதிருந்ததுக்குமேலே ஒரு சேஷ்டைகள் பண்ணாதே ஏகரூபமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே "திருமேனியலசுகிறது" என்று அதிஶங்கிதருமாய் "என்னை உன்னழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்: திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்தருளவேணும்: திருப்பள்ளியுணர்ந்து பிராட்டியோடேகூட விருந்தருளவேணும்: எழுந்திருந்துஎன்னெதிரே வந்தருளவேணும்" என்று தொடங்கி தம்முடைய மநோரதங்களையடைய அபேக்ஷிக்கிறார்.

ப.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழே, நிருபாதிகபந்துவான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபதயா ப்ராப்யதையை யருளிச்செய்து, அவன்கண்வளர்ந்தருளில் கைங்கர்யம்பண்ணுகையை மநோரதித்து, கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியானவனுடைய புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், அநுரூபஸம்பந்தத்தையும், லக்ஷ்மீஸஹாயத்வத்தையும், ஊர்ஜிதாகாரதையையும், மந்தஸ்மிதஶோபையையும், ஆஶ்ரிதார்த்தமான வாஹநாயுதவத்தையையும், அஸாதாரண பரிகரயோகத்தையும், அகிலலோக வந்த்யத்வத்தையும், அதிஶயித ஸௌகுமார்யத்தையும், ஸ்ரீபூமி ஸேவ்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிஶிஷ்டனான நீ, உனக்கு அஸாதாரண ஶேஷபூதராய்ப்போந்த எங்களுக்கு க்ருபைபண்ணி பூர்ணகடாக்ஷம்பண்ணவும், திருவடிகளையெடுத்துத் தலையிலேவைக்கவும் அங்கீகரிக்கும்போது, பிராட்டியோடேகூட எழுந்தருளியிருந்து அங்கீகரிக்கவும், ஆஸநாநுரூபமாக நடந்தெழுந்தருளிவரவும், முகமும முறுவலுமாய்க்கொண்டு என் முன்னேநிற்கவும், நிற்கும்போது பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு திவ்யாயுதங்களையு மேந்திக்கொண்டு வரவும், அஸாதாரண பரிகரத்தோடேவந்து என்முன்னே எழுந்தருளிவந்திருக்கவும், ஸர்வலோகங்களுங்கண்டு வாழும்படி எழுந்தருளியிருக்கவும், இந்த ஸுகுமாரமானவடிவை நான் அநுபவிக்கும்படிபண்ணவும், நாய்ச்சிமாரை அடிமைகொண்டருளுகிறாப்போலே உன்திருவடிகளிலே யடிமைகொண்டருளவும் வேணு

மென்று, தம்முடைய மநோரதபரம்பரைகளை, திருப்புளிங்குடியிலே கிடந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே ப்ரார்த்தித்தருளுகிறார்.

இ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே "அல்லாதாரடங்கஸோபாதிகபந்துக்கள்; அவனே நிருபாதிகபந்து" என்கிற அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்து அதுக்கநுகுணமான பரிமாற்றத்துக்காக, பரமபந்துவானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்புளிங்குடியிலே அவனோடே எல்லாப்பரிமாற்றத்தையும் ஆசைப்பட்டுச் சென்றபடி பெறாமையாலே விஷண்ணராய், அதுக்குமேலே ஒரு சேஷ்டைகள் பண்ணாதே ஏகரூபமாகக்கண்வளர்ந்தருளுகையாலே திருமேனியலைகிறதென்று அத்தலையிலே நோவைக்குறித்து அதிஶங்கிகளுமாய், "என்னார்த்தியுந் தீர்க்கிறிலன், தன் ஆர்த்தியுந் தீர்க்கிறிலன்" என்று வெறுக்கிறார். ஆராவமுதில் "என்னார்த்தி தீர்க்கிறிலன்" என்று வெறுத்தார். இரண்டையுங்குறித்து வெறுக்கிறாரிதில். "கொடியார் மாடக்கோளூர்" என்றதுவே தலையெடுத்து தம்மாற்றாமையெல்லாம் தோற்றும்படி, "என்னார்த்தி தீரக்குளிர நோக்கவேணும்; அநுகூலதர்ஶநத்தாலே அகவாயில் வந்யம்தோற்ற விக்ருதனாய்ப் பண்ணும் ஸ்மிதத்தை நான் காணப்பெறவேணும்; பிராட்டியும் தேவருமாயிருக்கிற இச்சேர்த்தியைக்காட்டியருளவேணும்; திருவடிகளை என்தலையிலே வைத்தருளவேணும்; நான்வந்து கிட்டின இத்தால் வந்த ப்ரீதிதோற்ற எழுந்திருந்து என்னையிரேவரவேணும்" என்றுகொண்டு தம்முடைய மநோரதங்களையடைய அபேக்ஷிக்கிறார். ப்ராப்தியை அநுபவித்தார் கீழ்; ப்ராப்திபலத்தை அபேக்ஷிக்கிறார் இதில்.

ஈடு.—கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே - "அவனையொழிந்தாரடங்கலும் ஸோபாதிகபந்துக்கள்; அவனொருவனுமே நிருபாதிகபந்து" என்றார்; நிருபாதிகபந்துவானால் பின்னை பந்துக்ருத்யம்பண்ணாதிருக்க வொண்ணாதிறே. இப்படி பரமபந்துவானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்புளிங்குடியிலே எல்லாப்பரிமாற்றத்தையும் ஆசைப்பட்டு இவர்சென்று கிட்டினவிடத்தில், இவரையேன்னென்னுதல், திருக்கண்களாலேகுளிரநோக்குதல், ஒரு வார்த்தைசொல்லுதல் செய்யக்கண்டிலர்; காணாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரானார்; அது அவனுளனாகத்தீருமிறே. அதுக்குமேலேயும் ஒன்றுண்டாயிற்று - "திருமேனி யலசும்படி ஏகரூபமாகக் கண்வளர்ந்தருளா நின்றான்: என்வருகிறதோ?" என்று ஒருபயமோடிற்று. கீழே, * ஆராவமுதிலே, "என்னார்த்தியைத்தீர்க்கிறிலன்" என்றின்னாதானார்; இங்கே "என்னார்த்தியும் தன்னார்த்தியுந் தீர்க்கிறிலன்" என்றின்னாதாகிறார். ஆக, "கோடியார் மாடக்கோளூரகத்தும் புளிங்குடியும், மடியாதின்னே" என்றஅதுவே தலையெடுத்து, பெரிய

பண்டைநாள் ப்ரவேஶ; வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. "பண்ணாதிருக்க வொண்ணாதிறே" என்று அநந்தரம் ஆகையாலே பந்துக்ருத்யம் செய்யவேணுமென்று திருப்புளிங்குடியிலேசென்று கிட்டினார் என்றிவ்வளவுங்கூட்டிக்கொள்வது. அது - அவஸாதம். அதேதென்ன - திருமேனி இத்யாதி. "திருவுடம்பசைய" என்றத்தைப் பற்ற - அலசும்படி என்றது. "எத்தனைகாலம் கிடத்தி" என்றத்தைப்பற்ற - ஏகரூபமாக என்றது. அலசும்படி - அலஸமாம்படி. * ஆராவமுதிலும் இப்படியன்றோ அபேக்ஷித்தது: இதுக்குவாசிஎது? என்ன - கீழே இத்யாதி. தன்னார்த்தி தீர்க்கிறிலனென்றது அங்குமிங்கிலேயுஞ் சொல்லிற்றேயென்ன - ஆக, கோடியார் இத்யாதி. அதினுடைய அநுஹாஷணமிதுவென்றபடி. 'ஆற்றாமையோடே' என்றதுக்கு, "விண்ணப்பம் செய்து" என்றத்தோடே யந்வயம். ""தாமரைக்கண்களால்நோக்காய்"" "பாதபங்கயமே தலைக்கணி

வாற்றுமையோடே, "என்னுடையவார்த்தியெல்லாந்தீரும்படி திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கியருளவேணும்; என்தலைமேலே திருவடிகளைவைத்தருளவேணும்; தேவரும் பிராட்டிமாருங்கூட எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பை யெனக்குக்காட்டியருளவேணும்; ஸஞ்சயன் பெற்றபேற்றில் எனக்குக்குறையவொண்ணாது". "*யத்ரக்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமினீ*" (யத்ரக்ருஷ்ணௌசக்ருஷ்ணாசஸத்யபாமாசபாமினீ) என்றுசொல்லுகிறபடியே, அவ்விருப்பிலேயிறே யவனையழைத்துக்காட்சிகொடுத்தது. இப்படி "ஸஞ்சயன் வந்தான்" என்றறிவிக்க, "நமக்குநல்லானொருவன்; உகவாதார்க்கும் இவ்விருப்பைப் போய்ச்சொல்லுவானொருவன்; அநுகூலனான இவனுக்கு விளைநீரடைத்தோமாகிறோம்: உகவாதார் மண்ணுண்ணும்படி கார்யம்பார்த்தோமாகிறோம்: புகுரவிடுங்கோள்" என்றானிறே. *நசாபிமந்யுர்நயமௌ தம் தேசமபிஜக்மது:* (நசாபிமந்யுர்நயமௌ தம் தேசமபிஜக்மது:)- தாயுந்தமப்பனும் சேரவிருந்தவிடத்தில் ப்ரஜைகளுக்குச்சென்று கிட்டவொண்ணாமையில்லையிறே ; அவர்களுக்குஞ்சென்று கிட்டவொண்ணாதபடியாயிற் றெழுந்தருளியிருக்கிறவிருப்பு; அவ்விருப்பிலேயிறே அவனையழைத்துக் காட்சி கொடுத்தது. அப்படியே "தேவரும் பிராட்டிமாரும் எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பை யெனக்குக்காட்டவேணும்: என்னைக்கண்டகாட்சியிலே விக்ருதனாய் என்முன்னே நாலடியுலாவியருளவேணும்: அநுகூலதர்ஶநத்தால் பிறக்கும் ஸ்மிதங்காணவேணும்: ஒருவார்த்தையருளிச்செய்யவேணும்"என்று இங்ஙனே தாமும் அவனும அறிந்ததாகத் திருவாசலைத் திருக்காப்புக்கொண்டு ஏகாந்தத்திலே தம்முடைய மநோரதங்களையெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்து, "இவற்றை இப்போதேபெறவேணும்" என்று த்வரிக்கிறார். ப்ராப்தியை யநுபவித்தார் கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே; ப்ராப்திபலத்தை ஆசைப்பட்டு அபேக்ஷிக்கிறார் இதில்.

யாய்," "உன்தாமரைமங்கையும் நீயும்" இத்யாதியைப்பற்ற - திருக்கண்களாலே இத்யாதித்ரயமும்.இப்படி யபேக்ஷிக்கைக்கு நாம்ஆருக்குக்காட்டினோமென்ன -ஸஞ்சயன் இத்யாதி. அவன்பெற்ற பேறேதென்ன - யத்ரக்ருஷ்ணௌச இத்யாதி. இதுக்கவதாரிகையாதல், பாவமாதல் - இப்படிஸஞ்சயன் இத்யாதி. விளைநீரடைக்கை - விளையும்படி யொருகாலே நீரைத் தேக்குகை. அப்படியருளப்பாடிடும்படி ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்குமோவென்ன - நசாபிமந்யு: இத்யாதி. "யத்ரக்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமினீ । உபௌ த்வாரஸ்வக்ஷௌ வா ......" இத்யாதி. உத்யோகபர்வணி ஏகோநபஞ்சாஶே த்ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதிஸஞ்ஜய:. இவ்விருப்பைக்காட்டிக்கொடுத்தானென்னுமது எற்றமாகைக்குஉறுப்பாக,அதொருவர்க்கும்சென்று ப்ரவேஶிக்கவொண்ணாத ஏகாந்தஸ்தலமென்கிறார் - தாயும் தமப்பனும் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. 'பவளம்போல் கனிவாய்சிவப்ப நீகாணவாராய்" என்றத்தைப்பற்ற - என்னைக்கண்ட இத்யாதி. "தவழ்கதிர்முறுவல்செய்து" என்றத்தைப் பற்ற - அநுகூல இத்யாதி. "சோதிவாய்திறந்து" என்றத்தைப்பற்றவாதல், "கூவுதல்வருதல்செய்யாய்" என்றத்தைப்பற்றவாதல் - ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும் என்றது. இப்பரிமாற்றம் லோகத்தில் நடப்பதொன்றல்லாமையாலே-தாமும் அவனுமறிந்ததாக இத்யாதி அருளிச்செய்கிறார். இதுக்கு ஸூசகஶப்தம் - "கொடுவினையேனும்" என்ற ஏகவசநமும, இருவருமான சேர்த்தியைச்சொல்லுகிற "தாமரைமங்கையும்நீயும்" என்றதுவும். இத்தால்பலிதம் - ப்ராப்தியை இத்யாதி. கீழ்த்திருவாய்மொழி - நாராயணஶப்தார்த்தம்; இது சதுர்த்யர்த்தம். ஆக, * ஆராவமுதில்பிறந்த வ்யஸநமும் * அங்குமிங்கிற் சொன்ன ஆர்த்தியும் இத்திருவாய்மொழியிலே தோற்றுகிறது. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையாயிருக்கையே இதுக்கு விசேஷம்.

முதற் பாட்டு.

பண்டைநாளாலேநின்திருவருளும் பங்கயத்தாள்திருவருளுங்
கொண்டுநின்கோயில்சீய்த்துப்பல்படிகாற்குடிகுடிவழிவந்தாட்செய்யும்
தொண்டரோர்க்கருளிச்சோதிவாய்திறந்துன்தாமரைக்கண்களானோக்காய்
தெண்டிரைப்பொருநற்றண்பணைசூழ்ந்ததிருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே!

ஆ.—பிராட்டி பரிக்ரஹமாகையாலே பண்டை உன்னாலே விஷயீக்ருதராய் ஸர்வவித கைங்கர்ய நிரதருமாய் எங்குங்குடியாக அடிமைசெய்துவர்த்திக்கிற அடியோங்களுக்கருளி, சோதிவாய்திறந்து உன்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்; தெளிந்த திரையையுடைய திருப்பொருநலோடு கூடின அழகிய நீர்நிலஞ்சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடியிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளினவனே என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், அநந்யகதிகளான அடியோங்களைக் குறித்து ஒரு வார்த்தையருளிச்செய்து, விடாய்கெடும்படி திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

[பண்டைநாளென்று தொடங்கி] - பழையதாகவே உன்னுடைய கடாக்ஷத்தையும் அதுக்கு அடியான பெரிய பிராட்டியாருடைய கடாக்ஷத்தையும் பெற்று குடிமுறையேசாஸ்த்ரசோதிதமானவழி தப்பாதே கோயில்களிலே அஸாதாரண பரிசர்யாரூபமான அடிமைசெய்கிற அடியோங்களுக்கு க்ருபைபண்ணி. [தெண்திரையென்று மேலுக்கு] — தெளிந்த திரையையுடைய திருப்பொருநலோடு கூடின அழகிய நீர் நிலம் சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய்க் கண்வளர்ந்தருளினவனே!

ப.—முதற்பாட்டில், குலக்ரமாகதமாக கைங்கர்யம்பண்ணிப்போந்த அடியோங்களுக்கிரங்கி, திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஸாந்த்வவாதத்தை யருளிச்செய்து, அழகிய திருக்கண்களாலே பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

தெண் - தெளிந்த, திரை - திரையையுடைத்தான, பொருநல் - திருப்பொருநலையுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, பணை - நீர்நிலங்களாலும், சூழ்ந்த - சூழ்ந்த, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தானே - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! நின் - (நிருபாதிகபந்துவான) உன், திருவருளும் - திருவருளையும், பங்கயத்தாள் - (உன்னை யருளுவிக்கக்கடவளான) பங்கயத்தாள், திருவருளும் - திருவருளையும், ("ஜாயமாநம் ஹி புருஷம்" என்கிறபடியே), பண்டைநாளாலே - உத்பத்திகாலமே பிடித்து, கொண்டு - (உடையோமாய்க்) கொண்டு, நின் - நீ புகுந்தருளின, கோயில் - திவ்யதேசத்திலே, சீய்த்து - உசித கிஞ்சித்காரத்தைப்பண்ணி, பல்படிகால் - பல்படிகாலுண்டாம்படி, குடிகுடிவழி - குலக்ரமத்திலே (அப்படிகாலந்தோறும்புத்ரபௌத்ராதிஸஹிதராய்க்கொண்டு சாஸ்த்ரோக்தமார்க்கத்தைத் தப்பாதபடி), வரக்க—வராய், — வந்து ஆட்செய்யும் - வந்தடிமைசெய்து போருகிற, தொண்டரோர்க்கு - சேஷபூதரானவெங்களுக்கு, அருளி - நிரவதிகக்ருபையைப்பண்ணி, சோதி - உஜ்ஜ்வலமான, வாய் - திருப்பவளத்தை, திறந்து -, (ஸாந்த்வவாதம்பண்ணி), உன் - உனக்கஸாதாரணமான, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்களால் - திருக்கண்களாலே, நோக்காய் - பூர்ணமாகப்பார்த்தருளவேணும்.

இ — முதற்பாட்டில், அநந்யகதிகளான அடியோங்களைக் குறித்து ஒரு வார்த்தையருளிச்செய்து, விடாய் கெடும்படி குளிரநோக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

[பண்டைநாளாலே நின்திருவருளும்] - நெடுநாள் கூடவே பண்ணிப் போந்த கடாக்ஷத்தையும்; எதிர்சூழல்புக்கு நெடுநாள் பட்டக்லேசத்தின் பலமன்றோவிது? நெடுநாள் க்ருஷிபண்ணி பலவேளையிலேகைவிடவோ? [பங்கயத்தாள் திருவருளும்]-அதுக்கடியாக பெரிய பிராட்டியார்கடாக்ஷத்தையுங் கொண்டு; அவனுடைய அருளின் ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்பர்சத்தைத் தவிர்க்குமருள். ப்ரணயித்வத்தால்வந்தபாரதந்த்ர்யமிறே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்ப்பது? "என்னடியாரது செய்யார்" என்னும் உன்கடாக்ஷமும், "நகஸ்சி ந்நாபராத்யதி" என்னுமவள் கடாக்ஷத்தையும் பெற்று. "க்ருபயாபர்யபாலயத்" என்று க்ருபாபரதந்த்ரனை உன்கடாக்ஷமும் அந்தபாரதந்த்ர்யத்துக்கடியான அவள் கடாக்ஷமுமென்றுமாம். [நின்கோயில் சீய்த்து] - உகந்தருளின நிலங்களிலே அஸாதாரணபரிசர்யைபண்ணி தேஹாத்மாபிமாநிகள் தந்தாமுடையக்ருஹங்களைப்பேணுவர்கள், பிராட்டியடியாக ஸம்பந்தப்ரஸாதம் பெற்றவர்கள் உகந்தருளின தேசங்களைப் பேணுவர்கள். [பல்படிகால்] - இன்று புதிதாய் வந்ததோ, நீ விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணத்தொடங்கினவன்று தொடங்கி வந்த தன்றோ? என்கை. [குடிகுடி] - ஸபரிகரமாக. [வழிவந்து] - சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறமுறை தப்பாதபடி வந்து ஆட்செய்யும். [தொண்டரோர்க்கருளி]-அடிமைசெய்கிற அடியோங்கள் பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி. [சோதிவாய் திறந்து]- பூவலருமாபோலேயாயிற்று,வாய் திறந்து வார்த்தையருளிச் செய்யும்போது திருமுகத்திற்பிறக்கும் செவ்வி. "ஸ்மிதபூர்வாபிபாஷீ" என்று வார்த்தையளவிலேயாயிற்று அக்ரூரன் அநுபவித்தது. தத்காலத்தில் திருமுகத்தில் செவ்வியுமுத்தேச்யமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்]-வார்த்தையில் தோற்றுதவுந்தமும் நோக்கிலேபநுபவிக்கும்படி குளிரநோக்கியருளவேணும். "சக்ஷுஷா ஸௌம்யேந பிபந்நிவ". [தெண்டிரைபித்பாழ்] - தெளிந்த திரையையுடைய திருப்பொருநலோடே சேர்ந்த அழகிய நீர்நிலஞ்சூழப்பட்ட திருப்புளிங்குடியிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! தேவர்ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சேரும் ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான தேசத்திலே கண்வளர்ந்தருளின வைபவமுண்டு. இதின் கார்யம்பெறவேணு மென்கிறார். செய்தவம்பசத்தில் க்ருதவசநராகவொண்ணாதே.

ஈடு — முதற்பாட்டு. அநந்யகதிகளான அடியோங்களைக்குறித்து ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்து விடாய்கெடும்படி குளிர நோக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

[பண்டைநாளாலே நின்திருவருளும்] - நெடுநாள்கூடப்பண்ணிப்போந்தஉன் கடாக்ஷத்தையும். நீ நேற்றுஇன்று பண்ணிப்போந்த க்ருஷியின்ஃபலமோ இது? * எதிர் சூழல்புக்கு நெடுநாள்பட்ட க்லேசத்தின் ஃபலமன்றோ இது? நெடுநாள் க்ருஷியைப் பண்ணி ஃபலவேளையில்கைவிடவோ? [பங்கயத்தாள் திருவருளும்] - அதுக்கடியான

முதற்பாட்டு.—பண்டைநாள் இத்யாதி. "குடிகுடிவழிவந்தாட்செய்யும்தொண்டரோர்க்கு-சோதிவாய்திறந்துஉன் தாமரைக்கண்களால்நோக்காய்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அநந்யகதிகளான இத்யாதி.

ஸப்தார்த்தம் - நெடுநாள் இத்யாதி. முன்பேதொடங்கி உண்டான உன் திருவருளு மென்று ஸப்தார்த்தம். "அருள்" என்று - தத்கார்யமான கடாக்ஷத்தை லக்ஷிக்கிறது. ஃபலிதம் - நீ நேற்றின்று இத்யாதி. இது - தாம் பண்ணுகிற கைங்கர்யம். ஆனாலென்? என்ன - நெடுநாள் இத்யாதி. அதுக்கடியான - அவனருளுக்கடியான. இவளுடையவருள் அவன்கடாக்ஷத்துக்கு அடியாகை

பெரிய பிராட்டியார் கடாக்ஷத்தையுங்கொண்டு. அவனுடைய அருளின் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்க்கும் அருள். ப்ரணயித்வத்தால்வந்த பாரதந்த்ர்யமிறே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்ப்பது. "என்னடியார் அதுசெய்யார்" என்னும் உன்கடாக்ஷமும் "நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" (நகஶ்சிந்நாபராத்யதி) என்னும் அவள்கடாக்ஷத்தையும் பெற்று. "க்ருபயாபர்யபாலயத்" (க்ருபயாபர்யபாலயத்) என்று, க்ருபாபரதந்த்ரனான உன்னுடைய கடாக்ஷமும், அப்பாரதந்த்ர்யத்துக்கடியான அவள் கடாக்ஷமும் என்றுமாம். [பங்கயத்தாள் திருவருளும்] - உன்னருளின் ஸ்வாதந்த்ர்ய ஶங்கையைத் தவிர்க்குமவள்அருளும்படியாக வன்றோ வந்தது. அவளருள் அவன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் பின்செல்லாதபடி பண்ணுமாயிற்று. "அவனுடைய பாரதந்த்ர்யம் ப்ரணயித்வமன்றோ? நிலைநிற்குமோ? ஸ்வாதந்த்ர்யமேயன்றோ ப்ரக்ருதி?" என்று அஞ்சவேண்டா; அவளருகேயிருக்க ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஜீவியாது. ஆகையிறே, முற்கூற்றால் அவள் புருஷகாரமாகப் பற்றுகிறது. [நின்கோயில் சீய்த்து] - உகந்தருளினநிலங்களிலே, அஸாதாரணபரிசர்யை பண்ணி. தந்தாமுடைய ஸுக்ருதத்தாலே ஈஶ்வரநுக்ரஹ முடையரானவர்கள், தந்தாம் க்ருஹங்களைப் பேணுவர்கள்; பிராட்டி புருஷகாரமாக ஈஶ்வரப்ரஸாதம்பெற்றவர்கள், உகந்தருளின நிலங்களைப் பேணுநிற்பர்கள். "நகிஞ்சிதபிகுர்வாணோ விஷ்ணோராயதநேவஸேத்" (நகிஞ்சிதபிகுர்வாணோ விஷ்ணோராயதநேவஸேத்) - ஒருதுரும்பு நறுக்கேன் என்னுமவர்களுக்கும், உகந்தருளின நிலத்தைப் பற்றிக்கிடக்கவேணும். ஶரீரஸம்பந்தமற்றால் பெறவேணுமென்று ஆசைப்படுகிற அடிமையை, இஶ்ஶரீரத்தோடே கிடைக்குமாகில் விடானிறே. "வயலணியனந்தபுரங் கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால் கடுவினை களையலாமே" ப்ராப்யத்தை லஷிக்கவே, ப்ராப்ய விரோதிகளைப் போக்கலாமா

யாவதென்? என்ன - அவனுடைய இத்யாதி. ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்க்கும் வழியேதென்ன - ப்ரணயித்வத்தால் இத்யாதி. இசலி க்ருபைபண்ணுவர்களென்று கீழில் பதத்வயத்துக்கு ஸாவகாந்தரம் - என்னடியார் இத்யாதி. கொண்டு - பெற்றென்றபடி. முந்தின தாத்பர்ய விவரணம் - க்ருபயா இத்யாதி. 'தயா ஸர்வேஷாம் ரக்ஷஸாம்- க்ருபயாபர்யபாலயத்'. "அவனுடைய அருளின் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை" இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - உன்னருளின் இத்யாதி. ஏதத்விவரணமாதல், "ப்ரணயித்வத்தால்வந்த" இத்யாதிவாக்ய விவரணமாதல் - அவளருள் இத்யாதி. ப்ரணயித்வகார்யமான பாரதந்த்ர்யம் ஔபாதிகமன்றோ? ஸ்வாதந்த்ர்யமேயன்றோ நிலைநிற்பதென்ன அருளிச்செய்கிறார் - அவனுடைய இத்யாதி. ப்ரணயித்வமன்றேயென்றது - ப்ரணயித்வஹேதுகமன்றோ என்றபடி. 'ப்ரணயித்வகார்யமான பாரதந்த்ர்யம் ஔபாதிகமன்றோ? ஸ்வாதந்த்ர்யமேயன்றோ நிலைநிற்பது?' என்றஞ்சவேண்டாவென்றபடி. அதாவது - ப்ரணயித்வம் நித்யமாகையாலே தத்கார்யமான பாரதந்த்ர்யமும் நித்யமென்றபடி. கைங்கர்யங்களெல்லாமிருக்க, திருவலகிடுகிறத்தை விசேஷிக்கையாலே, எல்லாக்கைங்கர்யங்களிலும் முக்யம்இதுவேயென்கிறார் - உகந்தருளின இத்யாதி. அல்லாதார் ஸ்வஸ்வக்ருஹங்களைப் பேணுநிற்க, இவர்களுகந்தருளின நிலங்களைப் பேணுவானென்னென்ன - தந்தாமுடைய இத்யாதி. ஸ்வயத்நாநங் நிவ்ருத்தனானவனுக்கு இவற்றைப் பேணவேண்டுவானென்? என்ன; வேணுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நகிஞ்சிதபி இத்யாதி. "நகிஞ்சிதபிகுர்வாணோ விஷ்ணோராயதநேவஸேத் । விஷ்ணோரேவ லஸதிக்ருஷ்ணகாம்ஸ்யாத்தகோஶஸிதா:" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே மௌநகஃ. இந்த ப்ரமாணத்துக்கர்த்தம் - ஒருதுரும்பு இத்யாதி. ஆனலடிமை லபிக்கப்பது கந்தல்கழிந்தவிடத்தேயன்றோவென்ன - ஶரீரஸம்பந்தம் இத்யாதி. அப்படி இஶ்ஶரீரத்தோடே கைங்கர்யம் ப்ரார்த்யமாயோவென்ன - வயலணி இத்யாதி. இதில், கடைத்தலை சீய்க்கை விரோதிநிவ்ருத்திக்கு ஸாதநமாகத் தோற்றுகிறதே யென்ன - ப்ராப்யத்தை இத்யாதி. விரோதிநிவ்

யிற்று. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், அங்கே ஒரு திருமகிழடியிலேயிருந்து, சருகைத் திருவலகிட்டாநிற்க, கூடவாசித்து நாஸ்திகனாயிருப்பானொருவன், "ஸ்வாமிந் உபாயம், நாம் அநந்யப்ரயோஜநர், இப்போது இந்த க்லேசத்துக்கு பலமேன்?" என்ன, திருவலகிட்ட இடத்தையும் இடாதவிடத்தையும்காட்டி, "இவ்விடமும் அவ்விடமுமிருந்தபடி கண்டாய்க்கு, ஒருபலமில்லை' என்று தோற்றியிருந்ததோ?" என்றான். [பல்படிகால்] - இதுதான் இன்றுதொடங்கி வந்ததோன்றே? நீ கடாக்ஷிக்கப் புக்க அன்று தொடங்கி வந்ததன்றோ?[குடிகுடி] - ஸபரிகரமாக. [வழிவந்து] - சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற முறை தப்பாதபடி வந்து. [ஆட்செய்யும்தொண்டரோர்க்கருளி] - அடிமை செய்கிற அடியோங்கள்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி. [சோதிவாய்திறந்து] - பூ அலருமா போலேயாயிற்று, வாய்திறந்து வார்த்தையருளிச் செய்யும்போது திருமுகத்தில் பிறக்கும் சேவ்வி, "மாமக்ரூரேதிவக்ஷ்யதி" (மாமக்ரூரேதிவக்ஷ்யதி) என்று வார்த்தையளவிலேயாயிற்று, அக்ரூரன் அநுபவித்தது. தத்காலத்தில் திருமுகத்தில் சேவ்வியும் உத்தேச்யமா யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [உன்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்] - வார்த்தையில் தோற்றாத பாவமும் நோக்கிலே யநுபவிக்கும்படி குளிரநோக்கியருளவேணும்; "அவலோகநதாநேந பூயோமாம்பாலயாவ்யய" (அவலோகநதாநேநபூயோமாம்பாலயாவ்யய) என்னுமாபோலே. வார்த்தையருளிச்செய்யப்புக்கு விக்கினால் குறையுந் திருக்கண்களாலே தலைக்கட்டியருளவேணும் பிள்ளை தேவப்பெருமாளரையர், "உன்தாமரைக்கண்களால்நோக்காய், நோக்காய்" என்று பலகாலுஞ்சோல்ல, ஆழ்வானெழுந்திருந்து "பிள்ளாய்! நீ இங்ஙனே திருவுள்ளம் புண்படும்படி பலகாலும் நிர்ப்பந்திக்கிறதேன்? அழகிய மிடற்றைத் தந்தாராகில், நல்லபாட்டைத்தந்தாராகில், பிள்ளைகளையும் ஐஶ்வர்யத்தையும் தந்தாராகில் என் செய்யாதாராக நீர் இங்ஙனேகிடந்து படுகிறது?" என்றருளிச்சேய்தாராம். [தேண்திரையித்யாதி] - திருமேனியில் ஸௌகுமார்யத்துக்கு அநுரூபமான ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளப்

ருத்தி ஆநுஷங்கிக பலமென்றபடி. அநந்யஸாதநனுக்கு, உகந்தருளின நிலங்களில் பரிசாயை உபாயத்திலந்வயியாது, ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயிருக்கு மென்கைக்கு ஸம்வாதம் - திருக்கண்ணமங்கை இத்யாதி. நாஸ்திகன் - ப்ராப்யஸ்வரூபமறியாதவன். கண்டாய்க்கு - கண்டஉனக்கு. பல்படிகால் - பலஸந்தாநமாக; ஸந்தாநபரம்பரையாகவென்றபடி. ஒருவனிடத்திலே அநுக்ரஹமுண்டானால், அவன் மாத்ரம் செய்யுமதொழிய எல்லார்க்கும் செய்யவேணுமோவென்ன - இதுதான் இத்யாதி. "சோதிவாய்" என்றதுக்குபாவம் - பூவலருமாபோலே இத்யாதி. அவன்வார்த்தை யுத்தேஶ்யமானால், வாய்திறந்தென்றதே, "சோதிவாய்திறந்து" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன-மாமக்ரூரேதி இத்யாதி. "யோநந்தஃ ப்ருதிவீந்தத்தே ஶேகரஸ்திதஸம்ஸ்திதாம் ஸோவதீர்ணோ ஜகத்யர்தே மாமக்ரூரேதிவக்ஷ்யதி" இதி பஞ்சமேம்ஶே ஸப்தத்ஶே அக்ரூர꞉. நோக்காய் - நோக்கவேணும். "சோதிவாய்திறந்து" என்றத்தோடே, "உன்தாமரைக்கண்களால்நோக்காய்" என்றத்தையுங்கூட்டி. பாவம்-வார்த்தையில் இத்யாதி. அப்படி நோக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தபேருண்டோவென்ன - அவலோகந இத்யாதி. "தைவம் வா நாதி பூதானாம் ஸர்வேஷாமபி கேஶவ । அவலோகநதாநேந பூயோமாம்பாலயாவ்யய" இதி ப்ரதமேம்ஶே ப்ரஹ்லாத꞉. "வார்த்தையில் தோற்றாத" இத்யாதி வாக்யத்வயவிவரணம் - வார்த்தையருளிச்செய்ய இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம் - பிள்ளைதேவப்பெருமாள் இத்யாதி. ஆழ்வாரென்றது - ஆழ்வான் திருத்தமப்பனான ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையரென்றபடி. "தெண்டிரை" இத்யாதி வர்ணநத்துக்கு பாவம் -

பேற்றது. தெளிந்த திரைகளை யுடைய திருப்பொருநலோடேசேர்ந்துஅழகிய நீர்நிலஞ்சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளினமையுண்டு; இது - செய்தவம்ஸம். [உன் தாம ரைக்கண்களால் நோக்காய்] - செய்தவம்சத்துக்கு க்ருதஜ்ஞனாகவும், செய்யவேண்டும். அம்சத்துக்கு ப்ரார்த்திக்கவும் வேணுமிறே அதிகாரிக்கு. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

குடிக்கிடந்தாக்கஞ்செய்துநின்றீர்த்தவடிமைக்குற்றேவல்செய்து
உன்பொன்,னடிக்கடவாதேவழிவருகின்றஅடியரோர்க்கருளிநீயொருநாள்,
படிக்களவாகநிமிர்த்தநின்பாதபங்கயமேதலைக்கணியாய், கோடிக்கோள்
பொன்மதிள்சூழ்குளிர்வயற்சோலைத்திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே.

ஆ:—(குடிக்கிடந்த.)—த்வத் ஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு உனக்குஅந்தரங்கமான அடிமை செய்து உன் திருவடிகளல்லதறியாதே பரம்பரயா வர்த்திக்கிற அடியோமுக்கு க்ருபைபண்ணி, ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸுலபமான நின்பாதபங்கயமே ஒருநாள் தலைக்கணியாய்; கொடிக்கொள் பொன்மதிள்சூழ் குளிர்வயல் சோலைத் திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே யென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வஸுலபமான உன்திருவடிகளை என்தலை மேலே வைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

[குடிக்கிடந் தாக்கஞ்செய்து]- குடிக்கீடாகவர்த்தித்துப் பண்டில்லாத நன்மைகளையுமுண்டாக்கித் தன்னுடையரஸ்யதையாலே இதர புருஷார்த்தங்களில் நசையறுக்க வல்ல அடிமைகளில் அந்தரங்கமான அடிமைகளைப்பண்ணி உன் திருவடிகளல்லதறியாதே பரம்பரையாய் வருகிற அடியோமுக்கு க்ருபைபண்ணி. படிக்களவாக - பூமிக்கு அளவாக.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரய விஷயாநுரூப ஸம்பந்தத்தையுடைய உன்திருவடிகளை என்தலையிலே வைக்கவேணு மென்கிறார்.

கொடிக்கொள் - கொடிகளாலே யலங்க்ருதமாய், பொன் - கநகம்பமான, மதிள் - மதிளாலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, குளிர் - குளிர்ந்த, வயல் - வயலையும், சோலை - சோலையையுமுடைத்தான, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தானே - (ஆஸ்ரிதாநுஸந்தார்த்தமாகக்) கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! குடிக்கிடந்து- மேஷத்வகுலம் தப்பாதபடிநின்று, ஆக்கம்செய்து- அந்த மேஷத்வம் அவிவ்ருத்தமாம்படியான மேஷவ்ருத்தியிலே உத்புக்தராய், தீர்த்த - இதரஸங்கநிவர்த்தகமான, நின் - உன் விஷயமான, அடிமை - அடிமைகளிலே, குறுவேவல் - அந்தரங்கமான வ்ருத்திவிசேஷங்

திருமேனியில் இத்யாதி, சப்தார்த்தசதநமுகேந உக்தார்த்த விவரணம் - தெளிந்த இத்யாதி தமக்காகத் திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, 'நோக்காய்" என்று ப்ரார்த்திக்க வேணுமோவென்ன - செய்தவம்சத்துக்கு இதயாதி. தெண்திரையென்று தொடங்கி, கிடந்தானே - பண்டைநாளாலே யென்றுதொடங்கி, கண்களால் நோக்கா யித்யந்வயஃ. சீய்க்கை - திருவலகிடுகை. இது - அஸாதாரணமான அடிமைக்கெல்லாம் உடலக்ஷணம். (க)

களை, செய்து - அநுஷ்டித்து, உன் - உன்னுடைய, பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, அடிக்கடவாதே - திருவடிகளையொழிய, (அநுபவஜநிதமாய் அபர்யவஸாந லப்யமான ஸ்வாநந்தத்திலும் தாத்பர்யம்பண்ணாதே), வழி - பாரதந்த்ர்யமார்க்கம், வருகின்ற - தப்பாதபடிவருகிற, அடியரோர்க்கு - சேஷபூதரானவெங்களுக்கு, அருளி-, நீ-(நிருபாதிக பந்துவான) நீ, ஒருநாள் - (ஆச்ரிதபக்ஷபாதம் வந்தது) ஒருநாளிலே, படிக்கு - அது க்கு, அளவாக - அநுரூபமாக, நிமிர்த்த - நிமிர்த்தளந்து கொண்ட, நின் - உன், பாத பங்கயம் - நிரதிசயபோக்யமான திருவடித் தாமரையை, தலைக்கு - என் தலைக்கு, அணியாய் - அநுரூபமான அலங்காரமாம்படி பண்ணியருளவேணும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வஸுலபமான திருவடிகளை என்தலையிலே வைத்தருளவேணுமென்கிறார்.

[குடிக்கிடந்து]-குடிக்கீடாகவர்த்தித்து; குலமர்யாதை தப்பாதேவர்த்திக்கை. "இக்ஷ்வாகுவம்சயரில், கநிஷ்டர் முடிசூடியறிவாரில்லை" என்னுமிறே ஸ்ரீபரதாழ்வான. [ஆக்கஞ்செய்து] - குடியிற்பண்டில்லாத நன்மைகளை யுண்டாக்கி: "ஜடாஜிநதர:" என்கிறபடியே, ஜடாவல்கலமும கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருக்கை. [நின் தீர்த்த வடிமைக் குற்றேவல்செய்து] - தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே இதர புருஷார்த்தங்களில் நசையறுக்கவல்ல அடிமைகளில் அந்தரங்கமான வடிமைகளைச்செய்து. [உன்பொன்னடிக் கடவாதே] - உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளையல்லதறியாதே யென்னுதல், உன்திருவடிகளைத் தடவாதேயென்னுதல். அலலதறியாமையாவது - அநந்ய ப்ரயோஜந னுகை: தப்பாதொழிகையாவது - ஆஜ்ஞையை அதிலங்கியாதொழிகை; "ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய" என்றிருக்கையும், பெருமாளை மீட்கைக்குச்சென்று திருவடிகளிலே விழ "பித்ருவசநத்தை யநுஷ்டித்தோமான நிறம நமக்குண்டாவது, நீ ராஜ்யத்திலே யிருக்கிற்காண்" என்ன "சிரஸா ஸாதுகா" என்று மீளுகையும். [வழிவருகின்ற] - பரம்பரையாய் வருகிற என்னுதல்; அடிமைசெய்யும் முறைமையிலொன்றுந் தப்பாதபடி போருகிற என்னுதல. [அடியரோர்க்கருளி]- அநந்யமதியாயிருக்கிற எங்கள் பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி. [நீயொருநாள்] - சேஷியான நீ மூன்றுகலங்கின நாளிலே. [படிக்களவாக நிமிர்த்த]-பூமிக்களவாக நிமிர்த்த.ஸமயோசிதரூபமான திருவடிகளை நிமிர்த்த ஆச்சர்யத்தோபாதி போருமாயிற்று, பூமியளவில்லை குணசதாங்கள்படி. [நின்பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்] -ஸர்வஸுலபமான உன்னுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை என்தலைக்கு ஆபரணமாம்படி பண்ணியருளவேணும். குணநிரூபணம் பண்ணாதே யெல்லாத்தலைகளிலும வைத்த திருவடிகளை ;அநந்யப்ரயோஜநனான நான இழக் கவோ? ருசியிலாதார் தலையிலேவைத்த திருவடிகளை ருசியுடைய என்தலையில் வைக்க லாகாதோ? பூமிக்களவாக்கின திருவடிகளை என்தலைக்களவாக்கலாகாதோ? "கோலமா மென் சென்னிக்கு" என்றிருக்கிற என்தலையில் வைக்கலாகாதோ? இந்தசீலம் காணா சித்தமாய்ப்போகிறேனோ? [கொடிக்கொள் இதயாசி] - ஸாக்ஷித்தமாய் ப்ரமஹ்ருதமான ஆகாசத்திலே கண்வளர்ந்தருளப்பெற்றது, "என்வருகிறதோ" என்கிற ஐயந்திர; என்னை விஷயீகரிக்கும் இதுவேகுறை என்கை. "ஸாரஸேக்ஷிதபூர்வீதசோகா" என்று ராமஸதோவததிற்பிறந்த அதிசங்கைபோய், "ராஜ்யசோகேநஸோந சோகா" என்று விரஹத்தாலேவந்த சோகமே பிராட்டிக்குஉண்டானாற்போலே.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வஸ்வமான உன்திருவடிகளை என்தலையில் வைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

[குடிக்கிடந்து] - குடிக்கீடாக வர்த்தித்து. குலமர்யாதை தப்பாதபடி வர்த்திக்கை. "இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யரில், தமையனிருக்கத் தம்பிமாரில் முடிசூடியறிவாரில்லை" என்றானிறே ஸ்ரீபரதாழ்வான். [ஆக்கஞ்செய்து] - குடியில் பண்டில்லாத நன்மைகளையுண்டாக்கி; "𑌪𑌙𑍍𑌕𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌜𑌟𑌿𑌲𑍋 𑌭𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 । 𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑍇 𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌕𑍁𑌶𑌲𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍇" (பங்கதிக்தஸ்துஜடிலோபரதஸ்த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே - பாதுகேதேபுரஸ்க்ருத்ய ஸர்வஞ்சகுஶலம்க்ருஹே) என்றும், "𑌜𑌟𑌿𑌲𑌂 𑌚𑍀𑌰𑌵𑌸𑌨𑌂" (ஜடிலம்சீரவஸநம்) என்றும், "𑌨𑌹𑌿 𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌜𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌷𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑌮𑍍 । 𑌪𑌰𑌿𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍌𑌰𑌾 𑌵𑍈 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲𑌮𑍍" (நஹிதேராஜபுத்ரந்தம் காஷாயாம்பரதாரிணம் - பரிபோக்தும் வ்யவஸ்யந்தி பௌராவை தர்மவத்ஸலம்)-அருகேயிருக்கச்செய்தேயும் இவனைச் சூழவிருக்கிற பௌரரானவர்கள் இவனை யநுபவிக்கையில் நசையற்றார்கள். அதுக்கடியேன் என்னில்?- "𑌰𑌾𑌜𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌂" (ராஜபுத்ரம்) - பெருமாள் பேரநின்றவநந்தரம் முடிந்தவன்மகனன்றோ? இவனோதான் நமக்குத் தோங்கப்புகுகிறான்?" என்றிருந்தார்கள். "𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲𑌮𑍍" (தர்மவத்ஸலம்)-இதுக்கும் அவனோடொக்கும்; தர்மத்துக்காகத் தன்னை யழியமாறினானிறே யவன். "𑌏𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌚𑌿𑌵𑍈𑌸𑍍𑌸𑌾𑌰𑍍𑌧𑌮𑍍" (ஏபிஶ்சஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்) - தானொருவனுமே போகவமைந்திருக்க, ஆத்தர்பலரையுங் கொண்டுபோனான்; அதுக்கடி - "நாமொருவருமேயன்றிக்கே, பலர் கண்ணநீர்கண்டால் மீளாரோ?" என்னுமத்தைப்பற்ற. வினைசெய்

இரண்டாம்பாட்டு,—குடிக்கிடந்து இத்யாதி. "படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸர்வஸ்வம் இத்யாதி.

குலமர்யாதை தப்பாதபடி வர்த்திக்கையாவது அவனுக்கு ஶேஷபூதமான ஸ்வரூபத்துக்கநுகுணமாக, ரக்ஷித்தாலும் ரக்ஷியாவிட்டாலும் அவன்கை பார்த்திருக்கை. இப்படி வர்த்தித்த பேருணடோ? என்ன - இக்ஷ்வாகு இத்யாதி. ஆக்கம் - நன்மை; அதிஶயமாகவுமாம். பண்டில்லாத நன்மைகளாவன - ப்ரேமபாரவஶ்யத்தால வந்த விகருதிகள். இப்படி நன்மையுண்டாக்கின பேருண்டோ? என்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - பங்கதிக்தஸ்து இதயாதி. "𑌪𑌙𑍍𑌕𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌜𑌟𑌿𑌲𑍋 𑌭𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 । 𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑍇 𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌕𑍁𑌶𑌲𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍇" இதி யுத்தகாண்டே ப்ரதிப்ரயாணே ராமம்ப்ரதி ஹநுமத்வாக்யம். "𑌜𑌟𑌿𑌲𑌂 𑌚𑍀𑌰𑌵𑌸𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌭𑍁𑌵𑌿 । 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌂 𑌯𑍁𑌗𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌕𑌰𑌂 𑌯𑌥𑌾" இத்யயோத்யாகாண்டே சித்ரகூடே. "𑌨𑌹𑌿 𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌜𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌷𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑌮𑍍 । 𑌪𑌰𑌿𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍌𑌰𑌾 𑌵𑍈 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲𑌮𑍍" இதி யுத்தகாண்டே ராமாகமநாஸங்காலே. "𑌨 - 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿" - அத்யவஸித்தார்களில்லை யென்றபடி. இவன் கைகழியப்போகையாலேயோ நசையற்றதென்ன - அருகே இத்யாதி. நசை - மேலாசை. தோங்குகை - இருக்கை. அவன்தன்னோடு- சக்ரவர்த்தியோடு. அதெப்படியென்ன-தர்மத்துக்காக இத்யாதி. இவனும், "தமையனிருக்கத் தம்பிமுடிசூடக்கடவனல்லன்" என்கிறதர்மத்திலே வத்ஸலனென்றபடி. பண்டில்லாத நன்மைகளையுண்டாக்கினதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - 𑌏𑌭𑌿𑌶 இத்யாதி. "𑌏𑌭𑌿𑌶" என்றதுக்கு ஸாவம் - தானொருவனுமே இத்யாதி. "𑌏𑌭𑌿𑌶, 𑌸𑌚𑌿𑌵𑍈𑌶" என்று சகாரத்தை யிரண்டிடத்திலும் கூட்டுவது. ஆனால், ஆனைகுதிரைகளைக்கூட்டிக்கொண்டு போவானென்? என்ன - வினைசெய்ய

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வஸுலபமான உன்திருவடிகளை என்தலையில் வைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

[குடிக்கிடந்து] - குடிக்கீடாக வர்த்தித்து. குல மர்யாதை தப்பாதபடி வர்த்திக்கை. "இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யரில், தமையனிருக்கத் தம்பிமாரில் முடிசூடியறிவாரில்லை" என்றானிறே ஸ்ரீபரதாழ்வான். [ஆக்கஞ்செய்து] - குடியில் பண்டில்லாத நன்மைகளை யுண்டாக்கி; "பங்கதிக்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ்த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே । பாதுகே தே புரஸ்க்ருத்ய ஸர்வஞ்ச குஶலம் க்ருஹே" (பங்கதிக்தஸ்துஜடிலோபரதஸ்த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே - பாதுகேதேபுரஸ்க்ருத்ய ஸர்வஞ்சகுஶலம்க்ருஹே) என்றும், "ஜடிலஞ்சீரவஸநம்" (ஜடிலம்சீரவஸநம்) என்றும், "நஹி தே ராஜபுத்ரம் தம் காஷாயாம்பரதாரிணம் । பரிபோக்தும் வ்யவஸ்யந்தி பௌரா வை தர்மவத்ஸலம்" (நஹிதேராஜபுத்ரந்தம் காஷாயாம்பரதாரிணம் - பரிபோக்தும் வ்யவஸ்யந்தி பௌராவை தர்மவத்ஸலம்)-அருகேயிருக்கச்செய்தேயும் இவனைச் சூழவிருக்கிற பௌரரானவர்கள் இவனை யநுபவிக்கையில் நசையற்றார்கள். அதுக்கடியேன் என்னில்?- "ராஜபுத்ரம்" (ராஜபுத்ரம்) - பெருமாள் பேரநின்றவநந்தரம் முடிந்தவன்மகனன்றோ? இவனேதான் நமக்குத் தோங்கப்புகுகிறான்?" என்றிருந்தார்கள். "தர்மவத்ஸலம்" (தர்மவத்ஸலம்;-இதுக்கும் அவனோடொக்கும்; தர்மத்துக்காகத் தன்னை யழியமாறினானிறே யவன். "ஏபிஶ்ச ஸசிவைஸ் ஸார்த்தம்" (ஏபிஶ்சஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்) - தானொருவனுமே போகவமைந்திருக்க, ஆத்தர்பலரையுங் கொண்டுபோனான்; அதுக்கடி - "நாம்ஒருவருமேயன்றிக்கே, பலர் கண்ணநீர்கண்டால் மீளாரோ?" என்னுமத்தைப்பற்ற. வினைசெய்

இரண்டாம்பாட்டு.—குடிக்கிடந்து இத்யாதி. "படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸர்வஸுலப இத்யாதி.

குலமர்யாதை தப்பாதபடி வர்த்திக்கையாவது அவனுக்கு ஶேஷபூதமான ஸ்வரூபத்துக்கநுகுணமாக, ரக்ஷித்தாலும் ரக்ஷியாவிட்டாலும் அவன்கை பார்த்திருக்கை. இப்படி வர்த்தித்த பேருண்டோ? என்ன - இக்ஷ்வாகு இத்யாதி. ஆக்கம் - நன்மை; அதிஶயமாகவுமாம். பண்டில்லாத நன்மைகளாவன - ப்ரேமபாரவஶ்யத்தால் வந்த விக்ருதிகள். இப்படி நன்மையுண்டாக்கின பேருண்டோ? என்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - பங்கதிக்தஸ்து இத்யாதி. "பங்கதிக்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ்த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே । பாதுகே தே புரஸ்க்ருத்ய ஸர்வஞ்ச குஶலம் க்ருஹே" இதி யுத்தகாண்டே ப்ரதிப்ரயாணே ராமம்ப்ரதி பரத்வாஜ:. 4½ "ஜடிலஞ்சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலிம் பதிதம் புவி । ததர்ஶ ராமோ துர்தர்ஶம் யுகாந்தே பாஸ்கரம் யதா" இத்யயோத்யா காண்டே சித்ரகூடே. "நஹி தே ராஜபுத்ரம் தம் காஷாயாம்பரதாரிணம் । பரிபோக்தும் வ்யவஸ்யந்தி பௌரா வை தர்மவத்ஸலம்" இதி யுத்தகாண்டே ராமாகமநாஸந்நகாலே. "ந - வ்யவஸ்யந்தி" - அத்யவஸிததார்களில்லை யென்றபடி. இவன்கைகழியப்போகையாலேயோ நசையற்றது? என்ன - அருகே இத்யாதி. நசை - மேலாசை. தோங்குகை - இருக்கை. அவன்தன்னோடு- சக்ரவர்த்தியோடு. அதெப்படியென்ன-தர்மத்துக்காக இத்யாதி. இவனும், "தமையனிருக்கத் தம்பிமுடிசூடக்கடவனல்லன்" என்கிறதர்மத்திலே வத்ஸலனென்றபடி. பண்டில்லாத நன்மைகளை யுண்டாக்கினதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - ஏபிஶ்ச இத்யாதி. "ஏபிஶ்ச" என்றதுக்கு பாவம் - தானொருவனுமே இத்யாதி. "ஏபிஶ்ச, ஸசிவைஶ்ச" என்று சகாரத்தை யிரண்டிடத்திலும் கூட்டுவது. ஆனால், ஆனைகுதிரைகளைக்கூட்டிக்கொண்டு போவானென்? என்ன - வினைசெய்ய

யப் போவாரைப்போலே, ஆனைகுதிரைகளை யகப்படத் திரட்டிக்கொடு போருளுயிற்று. பிரிவாற்றாமைக்குத் தன்னிற்குறைந்தா ரொருவருமில்லையாயிற்று பரிகரத்தில். "**ஶிரஸாயாசிதோமயா**" (ஶிரஸாயாசிதோமயா) - நான் தலையாலே இரந்த கார்யத்தையும் மறுப்பரோ? '**ஶிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய வசநம்நக்ருதம்மயா**'' (ஶிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய வசநம்நக்ருதம்மயா) என்றாரிறே யவரும்; "அவனும் தனக்கடுக்கும்படிசெய்தான், நாமும் நமக்கடுக்கும்படி செய்தோம்" என்றாரிறே. "அவன் தலையாலேயிரந்த கார்யத்தை மறுத்துப்போந்தோம்" என்றிறே அவர்திருவுள்ளம் புண்பட்டது. "**ப்ராதா:**" (ப்ராதா:)- "**ப்ராதாஸ்வாமூர்த்திராத்மந:**" (ப்ராதாஸ்வாமூர்த்திராத்மந:) என்கிறபடியே, அவர் தந்திருமேனியாக வன்றோ என்னைநினைத்திருப்பது? ஶேஷம் பூர்வவத். இப்படி இக் குடியிலில்லாத ஏற்றங்களையுஞ்செய்து. "மூத்தாரிருக்க வ்ளையார் முடிசூடக்கடவதன்று" என்றுபோந்தவித்தனை முன்பு; ஆற்றாமையும், கண்ணும் கண்ணநீருமாய், ஜடையும் புனைந்து, வல்கலையுமுடுத்திருந்தாரில்லையிறே முன்பு இவனையொழிய. [நின்தீர்த்தவடிமைக்குற்றேவல்செய்து] - தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே இதரபுருஷார்த்தத்தில் நசை யறுக்கவல்ல அடிமைகளில் அந்தரங்கமான அடிமைகளைசசெய்து. [உன்பொன்னடிக் கடவாதே] - தன்சாபலத்தாலே நிர்ப்பந்திக்குமதுவும்அன்றிக்கே, முன்பு பெரியவாற்றாமையோடே ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் தொடக்கமானாரைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு மீட்பதாகச் சென்றவன், 'நாம் ஐயர் சொன்னகார்யம செய்தோமான நிறம்பெறலாவது, நீர் பதினலாண்டு ராஜ்யத்திலேயிருக்கில்காணும்'' என்ன; "**ஆருரோஹரதம்ஹ்ருஷ்ட:**" (ஆருரோஹரதமஹ்ருஷ்ட:) என்று ஹ்ருஷ்டனாய் மீண்டுபோந்தானிறே: அப் படியே, உன்னுடைய ஆஜ்ஞாதிலங்கநம் பண்ணதே. உன்திருவடிகளுக்குத்தப்பாதே.

இத்யாதி. ரதகஜதுரகபதாதிகளைத் திரட்டிக்கொண்டு போனதுக்குஹேது - பிரிவாற்றமைக்கு இத்யாதி. "மாரா" என்னுமதுக்கு நியாபகமருளிச்செய்கிறார் - ஶிரஸாயாசதஸ் தஸ்ய இத்யாதி. யுத்த காண்டே ராவணவதாநந்தரே ராம:, 'ஶிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய வசநம்நக்ருதம்மயா' இதி பூர்வார்த்தம், இஶ்ஶ்லோகத்துக்கு பாவம் - அவனும் இத்யாதி. நமக்கடுக்கும்படியென்றது, நம்முடையவனைர்க்ருஶ்யத்துக் கடுக்கும்படியென்றபடி. விவரணம் - அவன்தலையாலே இத்யாதி. "ப்ராதா:" என்றதுக்குபாவம - ப்ராதாஸ்வாமூர்த்தி: இத்யாதி. "ஆசார்யோப்ரஹ்மணோமூர்த்தி: பிதாமூர்த்தி:ப்ரஜாபதே: । மாதாப்ருதிவ்யாமூர்த்திஸ்து ப்ராதாஸ்வோமூர்த்திராத்மந:" இதி மாநவ தர்மஶாஸ்த்ரே. ஶேஷம்பூர்வவத் என்றது- மஹாப்ரவேஶத்திற் பண்ணின வ்யாக்யாநத்தைநினைத்து. "வாஹந" என்று ப்ராணிகளைச் சொன்னது - ஆனை குதிரை களுக்கும் உபலக்ஷணம். விவரணம் - மூத்தாருக்க இத்யாதி. 'முன்புஇவனையொழிய' என்றவநந்தரம், அப்படியே இவ்ருப், ப்ராப்யத்வரையாலே, ப்ரபந்நகுலத்திலில்லாத 'கண்ணநீர்கைகளாலிறைக்கும்,'' "மண்ணையிருந்துதுழாவி" இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட அழுவதுதொழுவதான வ்யாபாரங்களாலே அதிசயத்தையுண்டாக்கி என்றகூட்டுவது தீர்த்தவடிமையாவது - உனக்கேயற்றுத் தீரப்பண்ணுகிற வடிமையென்று வ்வக்ஷித்து, அத்தால் ஃபலிதம் - தன்னுடைய இத்யாதி. உன் விஷயமாய் இதரஸங்கநிவர்த்தகமான அடிமைகளில் அந்தரங்கமான வடிமைகளைச்செய்தென்று ஶப்தார்த்தம். 'நீர் பதினலாண்டு ராஜ்யத்திலே யிருக்கில் காணும்' என்றவநந்தரம், 'தன்சாபலத்தாலே நிர்ப்பந்திக்குமதுவுமன்றிக்கே' என்றத்தை யநுஸந்திப்பது. 'நிர்ப்பந்திக்கு மதுவுமன்றிக்கே' என்றதுக்கு, 'ஆருரோஹரதம்ஹ்ருஷ்ட:' என்றததோடே யந்வயம். ஆஜ்ஞாதிலங்கநம்பண்ணதே யென்றது - ஈஶ்வரனுக்குத் தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவிக்கத் திருவுள்ளமானல், அந்த வ்யஸநத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தென்றபடி. ஶப்தார்த்தம் - உன்திருவடிகளைத் தப்பாதேயென்று.

அன்றியே, உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளையல்லதறியாதே என்னுதல். அதாவது - அநந்யப்ரயோஜநனுகை. [வழிவருகின்ற வடியரோர்க்கருளி] - அடிமை முறைதப்பாதே போருகிற அநந்யகதிகளான எங்களுக்கு க்ருபையைப்பண்ணி. [நீயோ ருநாளித்யாதி] - அந்தஸ்வபாவம் ஒ நாளிலேயாய்ப் பின்பு வற்றுமதோ? அப்ரதிஷேதத் துக்கு மேற்பட ருசி மிகையோ ? குணதணநிரூபணம்பண்ணுதே எல்லார்தலையிலும் வைத்த திருவடிகளை, ஆசையுடைய என்தலையிலும் வைக்கலாகாதோ? [படிக்கள வாக] - பூமியை விளாக்குலைகோள்ள விஞ்சவளருமதிலும் அரிதுபோலேகாணும், அதுக் களவாகத் திருவடிகளைக் குசைதாங்கின அருமையும். உனக்குஅரியதுஒன்றுய் நான் க்லேசப்படுகிறேனே ? இத்தனையன்றே செய்யவேண்டுவது ? [நின்பாதபங்கயமே] - ஒருசேவ்விப்பூவைக்கோண்டு காணும் காடுமோடையும் அளந்துகோண்டது [தலைக்கு அணியாய்] - ஏதேனுமாகக்கோள்ள நினைத்தகார்யத்துக்குஅளவாக்கு மித்தனையாயிருந்த திறே; பூமிக்களவாக்கின திருவடிகளை என்தலைக்களவாக்கலாகாதோ? [தலைக்கணியாய்] - "கோலமாமேன்சேன்னிக்கு" என்றுஇருப்பார்தலையில் வைக்கலாகாதோ? "கதா" (கதா) என்கிறுர். [கோடியித்யாதி] - "ஸாராமஸங்கீர்த்தநவீதஶோகா ராமஸ்யஶோகேந ஸமாநஶோகா" (ஸாராமஸங்கீர்த்தநவீகஶோகா ராமஸ்யஶோகேந ஸமாநஶோகா) — பெருமாளுடைய ஸத்பாவத்தில் அதிஶங்கையாலேயும் ஒரு ஶோக முண்டு, பிரிவாற்றுமையாலே படுகிறதும் ஒருஶோகமுண்டு; அதில் - திருவடியைக் கண்டபின்பு ஒன்று தீர்ந்ததிறே; அப்படியே, ஸுரக்ஷிதமாய் ஶ்ரமஹரமான தேசத்திலே

எந்தவழியே வருகிற என்ன - அடிமைமுறை இத்யாதி. "ஒருநாள்" என்றதுக்குபாவம் - அந்தஸ்வ பாவம் இத்யாதி. அந்தஸ்வபாவமாவது - க்ருபைபண்ணுகை. வற்றுமதோ - வற்றுமதன்றென்ற படி 'படி" என்ற அசேதநஸமாதிக்கு பாவம் - அப்ரதிஷேதத்துக்கு இத்யாதி. மிகையோ - அதிக மாக வேண்டுமதோ? தாத்பர்யம் - குணதண இத்யாதி. படியிலே நிமிர்த்தவென்னுதே, "அளவாக நிமிர்த்த" என்று விசேஷிக்கிறதென் ? அப்படியளவாக நிமிர்க்கையருந்தலோவென்ன - பூமியை இத்யாதி. 'விளாக்குலை கொள்ளுகை' குலை - கனையை, விளாக்கொள்ளுகை, - வ்யாபிக்கை. கபளீ கரிக்கையென்றபடி. குசைதாங்கின் - கடிவாளமெட்டிப்பிடித்த இஸ்ஸாமர்த்யகதநத்துக்கு த்வேதா பாவமருளிச்செய்கிறுர் - உனக்கரியது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இத்தனையன்றே செய்ய வேண்டுவதென்றது - ஸுலுக்கவதாரிகையாதல். "பங்கயம்" என்றதுக்குபாவம் - ஒருசேவ்விப் பூவை இத்யாதி. பூமிக்களவாக்கின திருவடிகளை யும்முடைய தலைக்களவாக்கப் போமோவென்ன - ஏதேனும் இத்யாதி வாக்யத்வயம். வையாயென்னுதே, "அணியாய்" என்றதுக்குபாவம் - கோலமார் இத்யாதி. "அணியாய்" என்கைக்கு, அப்படி ப்ரார்த்யமோவென்ன; ப்ரார்த்யமென்கைக்கும், திரு வடிகள் அலங்காரமென்னுமதுக்கும் ப்ரமாணம் - கதாவென்கிறுரென்று, "கதா புந: ஶங்க ரதாங்க" இத்யாதி, "ஶிரஸி மே ப்ரணிதாஸ்யஸி" இதி யாமுநாசார்யஸ்தோத்ரே. மதிளைச்சொன்ன துக்கும், "தலைக்கணியாய்" என்றுசொன்னதுக்கும் ஸத்ருஷ்டாந்தமாகபாவம் - ஸாராம இத்யாதி.

"ஸாராமஸங்கீர்த்தநவீதஶோகா ராமஸ்யஶோகேந ஸமாநஶோகா | ஶரந்முகே ஸாம்புதஶேஷசந்த்ரா நிஶேவ வைதேஹஸுதா பபூவ" இதி ஸுந்தரகாண்டே, "வீதஶோகா" என்னுநிற்க, "ஸமாநஶோகா" என்றது சேரும்படியென்னென்ன - பெருமா ளுடைய இத்யாதி "ராமஸங்கீர்த்தநவீதஶோகா" என்கையாலே பெருமாளுடைய ஸத்பாவத் தில் அதிஶங்கை போயிற்றென்றபடி. கொடிகளையுடைத்தாய், பொன்மதிளாலே சூழப்பட்டு, குளிர்ந்த வயலையும் சோலையையுமுடைத்தான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே என்று ஸம்

கண்வளர்ந்தருளப் பெற்றது, "என்வருகிறதோ?" என்கிற பயந்தீர; இனியென்னை விஷயீகரிக்கும் அதுவேகுறை, அக்குறையுந் தீர்த்தருளவேணும். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

கிடந்தநாள்கிடந்தாயெத்தனைகாலங்கிடத்தியுன்றிருவுடம்பசையத், தொடர்ந்துகுற்றேவல்செய்துதொல்லடிமைவழிவருந்தொண்டரோர்க்கருளித், தடங்கொடாமரைக் கண்விழித்துநீயெழுந்துன்றாமரைமங்கையும் நீயும், இடங்கொள்மூவுலகுந்தொழவிருந்தருளாய்திருப்புளிங்குடிங்கிடந்தானே.

ஆ:—(கிடந்தநாள்.)—இங்ஙனே யொருபடியே கண்வளர்ந்தருளுகிற பிரானே! உன் திருவுடம்பு நோவாதோ, உன் திருவுடம்பு நோவாதே உன்னடியேனான எனக்காக நீ ஒருநாள் தாமரைத்தடம் மலர்ந்தாற்போலே திருக்கண்களை விழித்து எழுந்திருந்து உன் தாமரைமங்கையும் நீயும், இந்தலோகமெல்லாம் வாழும்படி இருந்தருளாயென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருவுடம்பசைய ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளாதே, உன்னடியோமுக்காகத் திருக்கண்களை விழித்து, நீயெழுந்திருந்து, உன் தாமரை மங்கையும் நீயும் இந்தலோகமெல்லாம் வாழும்படியிருந்தருளாய் என்கிறார்.

[தொடர்ந்தென்று தொடங்கி] - இது இப்போதைக்கடுப்பதென்றுணர்த்தி அடிமைசெய்து ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமாய் வருகிற அடிமைநெறிதப்பாதே வருகிற அடியோங்களுக்கு க்ருபைபண்ணி. இம்மூன்று பாட்டிலும் தம்மைக் கொண்டாடினாரல்லர். ஓரிடத்துக்கே கடவாரை வேறு நோக்குவாருண்டோ என்று தம்முடைய அநந்யகதித்வஞ் சொல்லுகிறார். [தடங்கொள் தாமரை] - தடத்தை விழுங்கினதாமரை. இடங்கோள் - இடமுடைத்தாகை.

ப.—அநந்தரம், திருமேனியசையும்படி எப்போதுங் கண்வளர்ந்தருளாதே அடியோங்கள் கண்டநுபவிக்கும்படியாகப் பிராட்டியோடேகூட உணர்ந்தெழுந்தருளியிருக்க வேணுமென்கிறார்.

திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தானே - ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே ! (அபேக்ஷாபாரதந்த்ரனைக்கொண்டு), கிடந்தநாள் - கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்று தொடக்கமாக, கிடந்தாய் - இப்படி யொருபடிப்படக் கண்வளர்ந்தருளினாய்; உன் திருவுடம்பு - உன்திருமேனி, அசைய-அசையும்படி, எத்தனைகாலம் - இன்னமெத்தனைகாலம், கிடத்தி - கண்வளர்ந்தருளக்கடவை? (இனி), தொடர்ந்து - (எங்கள் அபேக்ஷைக்காக வுன்னை அநுவிதாநம்பண்ணிச்) சென்று, குற்றேவல் - அந்தரங்கவ்ருத்தி, செய்து - பண்ணி, தொல் - அநாதிஸித்தமான, அடிமைவழி- சேஷத்வமார்க்கத்திலே, வரும் - வருவோமாய், தொண்டரோர்க்கு - உனக்கேசேஷமாம்படி

தார்த்தம். 'கொடிக்கோள்' என்று தொடங்கி, 'கிடந்தானே - குடிக்கிடந்தென்று தொடங்கி, தலைக்கணியாய்' இத்யந்வயம்.

(உ)

யநந்யகதிகளான எங்களுக்கு, அருளி-இரங்கி, தடம்-தடத்தை, கொள்-கொள்ளும்படி பெருத்த, தாமரை-தாமரைபோன்ற, கண்-திருக்கண்களை, விழித்து - பரக்கவிழித்து, (நீ), எழுந்து - (படுக்கையினின்றும்) எழுந்து, உன் - உனக்கநபாயிநியாய், தாமரை - பூவிற்பிறப்பாலுண்டான போக்யதையையும், மங்கையையும் - பருவத்தையுமுடையளான லக்ஷ்மியும், நீயும் - , இடங்கொள்மூவுலகும் - விஸ்தீர்ணஜகத்த்ரயமும், தொழ - (அநந்யப்ரயோஜநரொபாதி) கண்டநுபவிக்கும்படி, இருந்தருளாய்-இருந்தருளவேணும்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருவுடம்பசைய ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளாதே அடியோமுக்காகப் பிராட்டியும் தேவரும் எழுந்திருந்தருளவேணும் என்கிறார்.

[கிடந்தநாள் கிடந்தாய்] - ஓர் ஆஸ்ரிதன் "சாய்ந்தபோதை அழகுகாணவேணும்" என்றாசைப்பட்ட நாள் தொடங்கிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறிலையோ? [எத்தனை காலக்கிடத்தி] - இனியொருவன் வந்து "கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசு" என்னுமளவும் கிடக்குமித்தனையிறே. எல்லாச் சேஷ்டிதங்களும், "ஹேதுநாமு" என்றிருக்கை தவிராதிறே. [உன் திருவுடம்பசைய] - ஸுகுமாரமான திருமேனி அலசும்படி [illegible]க்கும் அவர்களையே பார்க்குமித்தனை[illegible]? உன்னையும் பார்க்க [illegible]வோ? [[illegible]ர்ந்து குற்றேவல்செய்து] - "இக்[illegible]பல் செய்யவடுப்பது இது" என்று உணர்த்தி அந்தரங்கவ்ருத்தியைப்பண்ணி. பெருமாள் தமக்கு அபிமதங்களில் அவஹிதரன்றிக்கேயிருந்தபோதும், இவ்வடிமையைக் கொண்டருளவேணும்" என்று வடிம்பிட்டு இளைய பெருமாள் அடிமை செய்தாற்போலே. [கோலடிமை] - ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமான அடிமை: "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்கிறபடியே. [வழிவருந்தொண்டரோர்க்கருளி] - நெறிதப்பாதேவருகிற அடியோங்களுக்கு க்ருபை பண்ணி. இம்மூன்று பாட்டிலும், தம்முடைய போக்யதையைச் சொன்னாற்போலேயிருக்கும்; அதன்று சொல்லுகிறது; "ஒருவர்க்கே சேஷமாயிருப்பாரை வேறுமுகம் பார்ப்பாருண்டோ?" என்று தம்முடைய அநந்யகதித்வஞ் சொல்லுகிறார். [தடங்கொள்தாமரைக்கண் விழித்து] - பொய்கையை விழுங்கின தாமரைபோலே இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கி. [நீ யெழுந்து] - நீ எழுந்திருந்து: உணர்ந்தருளும் போதைச் செவ்வியை அநுபவிக்கவேணும்; "மாரிமலை முழைஞ்சில்" என்கிறபடியே. [உன் தாமரை மங்கையும்நீயும்]-பிராட்டியும் தேவருஞ் சேரவிருந்து எனக்குக் காட்டித் தரவேணும். "பங்கயத்தாள் திருவருளும்" என்று ஆஸ்ரயணதசையாகையாலே புருஷகாரபாவத்தைப் பற்றச் சொல்லிற்றுக் கீழ்; "அடிமைசெய்யுமிடத்திலும் இருவருஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யக்கடவது" என்னுமத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது இங்கு. [இடங்கொள் மூவுலகும்] - இடமுடைத்தான ஸகலலோகங்களிலுள்ளாரும். [தொழவிருந்தருளாய்]-அநந்யபரரைப்போலே முறையிலே தொழவிருக்கும் இருப்பை நான் கண்டநுபவிக்கவேணும். [திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே]-ஸௌலப்யனபின்பு எல்லாஞ் செய்தருளத்தட்டென்? [திருப்புளிங்குடிக் கிடந்தானே-இருந்தருளாய்] - சாய்ந்தருளின அழகை அநுபவிப்பித்தருளிற்று; இருந்தருளின அழகை அநுபவிப்பித்தருளவேணுமென்கை.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. திருவுடம்பசைய ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளாதே, அடியோமுக்காகப் பிராட்டியும் தேவரும் எழுந்தருளவேணும் என்கிறார்.

[கிடந்தநாள்கிடந்தாய்] - "கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்று கிடையழகுகாண வேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருப்பா னொருவனுக்காக, ஆசைப்பட்டஅன்றுதொடங்கிக் கண்வளர்ந்தருளினாய். [எத்தனைகாலங்கிடத்தி] - இனியொருவன்வந்து "கிடந்தவா றெழுந்திருந்துபேசு" என்னுமளவும் கிடக்கு மித்தனையிறே. எல்லாச்சேஷ்டிதங்களும், "ஹக்தா நாம்"(பக்தாநாம்) என்றிருக்கை தவிராதிறே. [உன்திருவுடம்பசைய]-ஸுகுமாரமான திருமேனியலசும்படி. அர்த்திகளையேபார்க்குமித்தனையோ ? உன்னையும் பார்க்க வேண்டாவோ? [தொடர்ந்துகுற்றேவல்செய்து]-"இத்தசையில் செய்யவடுப்பதுஇது, இத் தசையில் செய்யவடுப்பதுஇது"என்றுணர்த்தி,அந்தரங்கவ்ருத்தியைப்பண்ணி.பெருமாள், தமக்கு அபிமதங்களில் அவஹிதரன்றிக்கே யிருந்தபோதும்,"இவ்வடிமையைக் கொண் டருளவேணும், இவ்வடிமையைக் கொண்டருளவேணும்" என்று அவ்வவகாலந் தோறும் "மாம்வத, மாம்வத" (மாம்வத, மாம்வத) என்று வடிம்பிட்டுஅடிமைசெய்தாற் போலே, அந்தரங்கவ்ருத்திகளைப்பண்ணி. [தொல்லடிமை] - ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிக மான அடிமையாகையாலேபழையதாய்ப்போருகிறஅடிமை."ஆவிஸ்யுர்மமஸஹஜ கைங்கர்யவிதய:" (ஆவிஸ்யுர்மமஸஹஜகைங்கர்யவிதய:) என்னக்கடவதிறே. [வழி வருந்தொண்டரோர்க்கருளி] - அடிமைமுறை தப்பாமேபோருகிற அநந்யார்ஹதிகளான எங் களுக்கு க்ருபைபண்ணி. இம்மூன்றுபாட்டிலும், தம்முடையயோக்யதையைச் சோன் னாற்போலேயிறேயிருக்கிறது; அதுஅன்று சொல்லுகிறது;"ஒருவர்க்கேயாயிருப்பாரை வேறு

மூன்றும்பாட்டு.—கிடந்தநாள் இத்யாதி. "உன்திருவுடம்பசைய - எத்தனைகாலங்கிடத்தி- தாமரைமங்கையும்நீயும் - இருந்தருளாய்" என்கிறபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவுடம் பசைய இத்யாதி.

"கிடந்தநாள்" என்கையாலே - கிடந்தகாலத்துக்கு ஒருமுடிவில்லை யென்று தோற்று கிறது. அக்காலதைர்க்யத்துக்கு ஒருஹேது அருளிச்செய்கிறார் - கிடந்ததோர் இத்யாதி. ஆஸ்ரிதர் அபேக்ஷைக்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற அன்றுதொடங்கி ஒருபடிப்படக் கண்வளர்ந்தருளினாய்; ஸுகுமாரமான உன்திருமேனி யலஸமாம்படி இன்னம் எத்தனை காலம் கண்வளர்ந்தருளக் கடவையென்று மபிப்ராயம். கிடந்ததோர் கிடக்கையித்யாதி: திருமாலை. 'கிடந்தவாறெழுந்திருந்துபேசுவாழி' திருச் சந்தவிருத்தம். ஸ்பஷ்டோர்த்த:. இதுக்கு ஒருமுடிவுண்டாகவொண்ணாதோ என்கிற்இது, "எத்தனை காலம்கிடத்தி"என்கிற இவர்க்குவிவக்ஷிதமாகையாலே, அம்முடிவுண்டாவது, ஆஸ்ரிதன்,"எழுந்திருக்க வேணும்" என்றபேக்ஷிக்குமளவும் என்கிறார்-இனியொருவன் இத்யாதி. கிடக்கையிருக்கையெல்லாம் ஆஸ்ரிதரிட்ட வழக்காயிருக்குமோ என்ன - எல்லாச்சேஷ்டிதங்களும் இத்யாதி."ஸம்ஸ்ரிதாய ஹக்தாய" என்னக்கடவதிறே. வரதராஜஸ்தவே.(கூ௩)அசைய-அலசும்படி;அலஸமாம்படி. இத்தால் பாவம் - அர்த்திகளையே இத்யாதி. "தொடர்ந்து" என்றவிசேஷணத்துக்குபாவம் - இத்தசையில் இத்யாதி. ஸத்ருஷ்டாந்தமாகவிவரணம் - பெருமாள் இத்யாதி. தொடர்ந்து - அநுவியாகம்பண்ணி யென்றபடி. வடிம்பிட்டு - ப்ரேரித்து. அடிமையில்தொன்மையேதென்ன - ஆத்மாவுக்கு இத்யாதி. அப்படி ஸ்வாபாவிகமோவென்ன - ஆவிஸ்யுர் இத்யாதி. அஷ்டஸ்லோகீ, "சுகாராயாரெய வஸ்ஸேஷஷேஷத்வம்ந நிவஷோஷா நாராணாமிதீநாம்" இத்யாதி கைங்கர்யவிதய: என்கிற தில், விதியென்றது - விதாநமாய், கைங்கர்யக்ரியையைச் சொல்லுகிறது. "குடிகுடிவழிவந்தாட்செய் யும்தொண்டர்" என்றும், "வழிவருகின்றவடியர்" என்றும், "தொல்லடிமை வழிவரும்தொண்டர்" என்றும், தம்முடைய அயோக்யதையையென்றபடி. "தாமரை" என்ற ஏகவசநத்திலேநோக்காகபாவம்-

முகம்பார்ப்பாரில்லை" என்று தம்முடைய அநந்யகதித்வஞ் சொல்லுகிறார். [தடங்கொள் தாமரைக்கண்விழித்து]-பொய்கையைக் கண்செறியிட்ட தாமரைபோலே, இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கி. [நீயெழுந்து] - நீயெழுந்திருந்து, "சீரியசிங்கமறிவுற்று" என்கிறபடியே, உணர்ந்தருளும்போதை யழகு காணவேணும். [உன்தாமரைமங்கையும்நீயும்] - "ஹமவத்விஷயத்தில் முதலடியிலேவோர் பிராட்டிபுருஷகாரமாகப் பற்றக்கடவது" என்னுமத்தாலே, "பங்கயத்தாள்திருவருள்" என்றார் கீழ்; அடிமைசெய்யுமிடத்திலும் இருவருமான சேர்த்தியிலே யடிமைசெய்வதாகச் சொல்லிப் போருமத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது இங்கு. [இடங்கொள்மூவுலகும்] - இடமுடைத்தான ஸகலலோகங்களிலுள்ளாரும். [தொழவிருந்தருளாய்] - அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே முறையிலே தொழ நீ யிருக்குமிருப்பை நான் கண்டநுபவிக்கவேணும். [திருப்புளிங்குடிக் கிடந்தானே] - நீ ஸாலஹனனபின்பு, எல்லாம் செய்தருளவேணும். அபேக்ஷிதங்களெல்லாஞ் செய்தருளக்கடவதானால், அதில் ஏகதேசஞ்செய்தால், குறையுஞ்செய்து தலைக்கட்டவேண்டாவோ? [திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே - இருந்தருளாய்] - சாய்ந்தருளின அழகுகாட்டினாய்; இருந்தருளினபோதை யழகையுங் காட்டியருளாய்! (௩)

நான்காம் பாட்டு.

புளிங்குடிக்கிடந்துவரகுணமங்கையிருந்துவைகுந்தத்துள்நின்று
தெளிந்தஎன்சிந்தையகங்கழியாதேஎன்னையாள்வாய்!எனக்கருளி
நளிர்ந்தசீருலகம்மூன்றுடன்வியப்பநாங்கள்கூத்தாடிநின்றார்ப்ப
பளிங்குநீர்முகிலின்பவளம்போல்கனிவாய்சிவப்பநீகாணவாராயே.

ஆ.—(புளிங்குடி.) - உன்னுடைய காருண்யத்தினாலே எனக்காகப் புளிங்குடிக்கிடந்து, வரகுணமங்கை யிருந்து, வைகுந்தத்துள்நின்று, தெளிந்த என்சிந்தை அகங்கழியாதே என்னையடிமைகொண்டருளினாற்போலே, இன்னமும் உன்னுடைய பரமகாருண்யத்தினாலே சோதிவாய்திறந்து, தாமரைக்கண்களாலேநோக்கி, திருவடிகளை என்தலையிலேவைத்தருளி, பிராட்டியோடேகூட இருந்தருளி, "ஆழ்வார் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளினான்" என்று இந்தக் கல்யாணகுணத்தைக்கண்டு லோகமெல்லாம் விஸ்மயப்பட நாங்கள் கூத்தாடி நின்று ஆரவாரப்பட நிறம் அழகிதான மேகத்திலே யுண்டான பவளம்போலே அழகியதிருப்பவளத்திற் சிவப்போடேகாணலாம்படி நீ வரவேணு மென்கிறார்.

பொய்கை இத்யாதி. தடம் - பொய்கை, பரப்பும். கண்செறியிட்ட - மறைத்த "நீயெழுந்து" என்கைக்கு, எழுந்திருக்குமது அழகாயிருக்குமோவென்ன - சீரிய இத்யாதி. அறிவுற்று-உணர்ந்து. கீழே "பங்கயத்தாள்" என்றவைத்து, பின்னையும் 'தாமரைமங்கை" என்கிறதென்னென்ன-ஹமவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. "திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே - இருந்தருளாய்" என்றகூட்டிஸாவம்-நீ ஸாலஹனன இத்யாதி. விவரணம்-அபேக்ஷிதங்கள் இத்யாதி. "கிடந்தானே - இருந்தருளாய்" என்றகூட்டி, உக்தத்தை ஸ்புடமாகக் காட்டுகிறார்-சாய்ந்தருளின இத்யாதி. ஏகதேசம் செய்கையாவது-திருப்புளிங்குடியிலேகிடக்கை. 'உன்திருவுடம்பசைய - கிடந்தநாள் கிடந்தாய் - எத்தனைகாலம் கிடத்தி' என்று தொடங்கி, 'திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே - இருந்தருளாய்' இத்யந்வயம். (௩)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், திருப்புளிங்குடி தொடக்கமான திவ்யஸ்தாநங்களிலே ஸந்நிஹிதனாய் என்னை இவ்வளவாக்கினாற்போலே மேலும் என் அபேக்ஷிதங்கள் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[தெளிந்த என்சிந்தை யகங்கழியாதே என்னையாள்வாய்] - அயோக்ய னென்று அகலாதபடி* கண்கள் சிவந்திலே என்ஹ்ருதயம் தெளிந்தவாறே அங்கே வந்து புகுந்து நிரந்தரமாக விருந்தருளி என்னை ஆளுகிறவனே! [நளிர்ந்த சீருலகம் மூன்றுடன் வியப்ப]-"ஆழ்வார் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளினான்" என்று இந்தக்கல்யாண குணத்தைக்கண்டு லோகமெல்லாம் விஸ்மயப்பட. [பளிங்கென்று தொடங்கி] - அறத்தெளிந்த நீரை முகக்கையாலே நிறமழுந்தின மேகத்திலேயுண்டான பவளம்போலே அழகிய திருப்பவளத்தில் சிவப்போடே காணலாம்படி நீ வரவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக் கிடந்திருந்து நின்று என்னை யடிமை கொண்ட ஸௌஸீல்யமான வடிவோடேகூட நான் காணும்படி வரவேணு மென்கிறார்.

புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்து - கண்வளர்ந்து, வரகுணமங்கை - திருவரகுணமங்கையிலே, இருந்து-, வைகுந்தத்துள் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, நின்று-,தெளிந்த - ("இவை நமக்காகப்பண்ணின வ்ருத்திகளிறே" என்று) தெளிந்த, என் - என்னுடைய, சிந்தையகம் - நெஞ்சுக்குள்ளே நின்று, கழியாதே - போகாதே, (உன்னுடைய சீலாதிகுணங்களைப்ரகாசிப்பித்து), என்னை-, ஆள்வாய் - அடிமைகொண்டவனே! எனக்கு-, அருளி - விசேஷமாககருபைபண்ணி, (உன்னுடைய), நளிர்ந்த - சீதளமான, சீர் - சீலாதிகளை, உலகம்மூன்று-லோகத்ரயமும், உடன் - ஏககண்டமாய்க் கொண்டு, வியப்ப - "ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதமே!" என்று விஸ்மயப்படும்படியாகவும், நாங்கள் - (அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு காணவிருக்கிற) நாங்கள், கூத்தாடி - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணி, நின்று-, ஆர்ப்ப - ஆர்ப்பரவம்பண்ணும்படியாகவும், பளிங்கு - தெளிந்த, நீர் - நீராலேநிறைந்த, முகிலின் - காளமேகத்திலே, பவளம்போல் - பவளக்கொடி படர்ந்ததுபோலே, கனி - ஸ்நிக்தமான நிறத்தையுடைத்தான, வாய் - திருவதரம், சிவப்ப - சிவந்துதோன்றும்படி, காண - நாங்கள் கண்டநுபவிக்கும்படியாக, நீ வாராய் - நீ நடந்துவந்தருளவேணும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், திருப்பதிகளிலே ஸந்நிஹிதனாய் என்னை இவ்வளவாக்கினாற்போலே மேலும் என் அபேக்ஷிதங்கள் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[புளிங்குடி யித்யாதி] - "திருப்புளிங்குடியிலே கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்னும் அழகைக்காட்டியும் திருவரகுணமங்கையிலே "பிரானிருந்தமை காட்டினீர்" என்னும் இருப்பில்அழகைக்காட்டியும், ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே "நிலையாரநின்றான்" என்னும் நிலையழகைக்காட்டியுமன்றோ என்னைப்புகுர நிறுத்திற்று? இவையெல்லாம் நான் இரக்கவோசெய்தது? [தெளிந்தவென சிந்தையகங்கழியாதே]-அயோக்யனென்று அகலாதபடி* கண்கள்சிவந்திலே என் ஹ்ருதயம் தெளிந்தவாறே அதனைக்கைவிடாதே நிரந்தரவாஸம்பண்ணி. [என்னையாள்வாய்] - உனனுலல்லது செல்லாத என்னை குணஜ்ஞாநத்தாலே முடியாதபடி தரிப்பித்துப் போந்தாய். [எனக்கருளி] - வ்யதிரேகத்தில் நஞ்சயாலே முடியவும்மாட்டாதஎனக்கு க்ருபைபண்ணி. [நளிர்ந்தசீர்] - அநுஸந்தித்தார் ஹ்ருதயம் குளிரும்படியான ஸீலத்தை; "ஆழ்வார் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளினான்" என்கிற இக்கல்யாண குணத்தை. [உலகமூன்றுடன் வியப்ப] - விலக்ஷணரோடு

அவிலக்ஷணரோடு வாசியற எல்லாருமொக்க அநுபவித்து விஸ்மயப்படும்படியாக. [நாங்கள் கூத்தாடிநின்றார்ப்ப]- நாங்கள் விஸ்மயப்படுமளவன்றிக்கே விக்ருதராம்படி. [பனிங்கு நீர்முகிலின் பவளம்போல் கனிவாய்சிவப்ப]-தெளிந்தநீரை முகக்கைபாலே ஓர்மாயமான மேவமானது பவளத்தைப் பூத்தாற்போலேயாயிற்று திருவயரத்திற் பழுப்பிருப்பது. இவா ஸம்ப்ரமத்தைக்கண்டு அவன்பண்ணும் ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. [நீகாணவாராயே] - நான்காண நீ வரவேணும். என்னெதிரே உன் நடையழகு காணவேணும். அவன்கூத் திருக்கிறபடி. வல்லாராடினாற் போலேயிறே நடையழகிருப்பது.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. திருப்பதிகளிலே ஸந்நிஹிதனாய் என்னை இவ்வளவாக்கினாற்போலே, மேலும் என் அபேக்ஷிதஞ் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[புளிங்குடி இத்யாதி] - நான் இரக்கவோ இவையெல்லாம் நீ செய்தது? பட்டர், திருநாராயணபுரத்தில் வெறுப்பிலே, "தேவர் ஸ்வாதந்த்ர்ய மெல்லாங் காட்டினாலும் பின்னையும் பண்ணினவிஶ்வாஸத்தில்குலைத்தலின்றிக்கேயிருக்கும்படி எலும்புஉரமுடைய எம்பெருமானார்போல்வார்பக்கல் செய்யுமத்தை எலியெலும்பனான அடியேன்பக்கலிலும் செய்வதோ? "**மஹாவிஶ்வாஸபூர்வகம்**" (மஹாவிஶ்வாஸபூர்வகம்) என்கிறபடியே ஏதேனும் ஒன்று வந்தாலும் 'இங்குத்தைக்கு ஒன்று வருவதாய் வந்ததன்று; இதுக்கடி, நம்முடையபாபம்' என்று பண்ணின விஶ்வாஸம் குலையாதார் விஷயத்திலே செய்யுமத்தை — இதுதானே ஹேதுவாக நெஞ்சுநெகிழும்படி இளநெஞ்சர்பக்கலிலும்— அத்தைச் செய்யக்கடவதோ?" என்றாராம். திருப்புளிங்குடியிலே "கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்னுமழகைக்காட்டியும், வரகுணமங்கையிலே "பிரானிருந்தமைகாட்டினீர்" என்னும்இருப்பழகைக்காட்டியும், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே "நிலையார நின்றான்" என்னும் நிலையழகைக்காட்டியுமன்றோ என்னைப் புகுரநிறுத்திற்று? [தெளிந்தஎன் சிந்தை யகங்கழியாதே]-"அயோக்யன்" என்றுஅகலாதபடி * கண்கள்சிவந்திலே என் ஹ்ருதயத்தைத்தெளிவித்தும் அத்தைக்கைவிடாதே நிரந்தரவாஸம் பண்ணி. [என்னையாள்வாய்] - என்னை "அயோக்யன்" என்று அகலவுமொட்டாதே, பிரிவாற்றாமையால் முடியவுமொட்டாதே, குணஜ்ஞாநத்தாலே தரிப்பித்துக்கொண்டு போந்தாய். [எனக்கருளி] -

---

நாலாம்பாட்டு.—புளிங்குடி இத்யாதி. "புளிங்குடிக்கிடந்து" என்று தொடங்கி, "எனக்கருளி" என்னுமளவும் கடாக்ஷிதத்தவதாரிகை - திருப்பதிகளிலே இத்யாதி. இவ்வளவாக்குகை - இந்தப்ராவண்யத்தை விளைக்கை.

"வைகுந்தத்துள்நின்று" என்னுமளவுக்குமாவம் - நான்இரக்க இத்யாதி. "தெளிந்தஎன் சிந்தை" என்றதுக்கு - "**ஸர்வாவஸ்தாஸு**" இத்யாதிப்படியே, எத்தனை துக்கங்கள்வந்தாலும் கலங்காத நெஞ்சென்று விவக்ஷித்து, அதுக்குஐதிஹ்யம் - பட்டர் இத்யாதி. விவரணம் - மஹாவிஶ்வாஸ இத்யாதி. திருநாராயணபுரத்தில் வெறுப்பாவது - எம்பெருமான் திருமேனிக்கும் அழிவுவந்து, பின்னை திருக்கரையூராரையும் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினத்தால் வந்த துக்கம். எலும்புஉரமுடைய - ஶக்தியுடைய. மஹாவிஶ்வாஸமுடைய வென்றபடி. எலியெலும்பனான - அல்பஶக்திகனான. விஶ்வாஸமாந்த்யமுடையனான வென்றபடி. "நான்இரக்கவோ நீயிவையெல்லாஞ்செய்தது" என்கிறவாக்யத்தில் ஹ்ருதிக்ருதமான அர்த்தவிஶேஷங்களை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் - திருப்புளிங்குடியில் இத்யாதி. "தெளிந்த" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - அயோக்யன் இத்யாதி. ஆளும்ப்ரகாரமேதென்ன - அயோக்யன் என்று இத்யாதி. "எனக்கருளி" என்றுதொடங்கி மேலுக்கெல்லாம் ஆவம் - புறம்பு இத்யாதி. நளிர்ந்த - சீதளமான. சீருக்குக்குளிர்த்தியேதென்ன - அநுஸந்தித்தார் இத்யாதி. சீராவதேதென்ன - ஆழ்வார் இத்யாதி. விலக்ஷணர் - இந்த்ராதிகள். அவிலக்ஷணர் - பூமியிலுள்ளார். "உடன்" என்றதுக்கர்த்தம் - வாசியற என்றது. "நாங்கள்" என்று - ஆத்மநி

புறம்புபோகாதபடி வளைத்து நீயும் ஜீவநமிடாவிட்டால் எங்ஙனே யரிக்கும்படி? [நளிர்ந்த இத்யாதி] - அநுஸந்தித்தார் ஹ்ருதயம் குளிரும்படியான ஶீலகுணத்தை. "ஆழ்வாரபேக்ஷிதஞ் செய்தருளினான்" என்கிற கல்யாணகுணத்தை. [உலகமூன்றுடன்வியப்ப] - விலக்ஷணரோடு அவிலக்ஷணரோடு வாசியற எல்லாருமொக்கஅநுபவித்து விஸ்மயப் படும்படியாக. [நாங்கள் இத்யாதி] - நாங்கள் விஸ்மயப்படுமளவன்றிக்கே, விக்ருதராம் படி. இவர்க்கு விஸ்மயப்பட அவஸரமில்லையாயிற்று. [பளிங்கு நீர்முகிலின் பவளம் போல்கனிவாய்சிவப்ப] - தெளிந்தநீரை முகக்கையாலே தர்ஶநீயமான மேகமானது பவளத்தைப்பூத்தாற்போலேயாயிற்று, திருவதரத்தில் பழுப்பிருப்பது. இவர் ஸம்ப்ரமத்தைக் கண்டு அவன்பண்ணும் ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. [நீ காணவாராயே] - என்னெதிரே உன்ன ழகு காணவரவேணும். அவன்கூத்திருக்கிறபடி. அவன் மாறிமாறிஇடும்அடி, வல்லாராடி னாற்போலேகாணும் இருப்பது. பிள்ளையழகியமணவாளவரையரைப் பெருமாள் ஒருநாள் அருளப்பாடிட்டு, "நாம் இங்ஙனே நடக்கிறோம்; நீ அதுக்கீடாக ஆடிக்காண்!" என்ன, "தம்பிரானே! என்றால் அந்நடைக்கீடாக ஆடப்போமோ? "கானகம்படியுலாவியுலாவி" இத்யாதி: தேவருடையகுழலோசையைக்கேட்டவாறே, பாடல்தவிர்ந்தார்கள்! தேவருடைய ஸ்வாபாவிகமானநடைக்குத் தங்களுடைய ஶிக்ஷாபலத்தாலுண்டான ஆடல் தவிர்ந்தார்கள்; குரக்குக் கைகொடு கூழ்துழாவி அடியேன் தேவர்திருமுன்னே ஆடவல் லேனோ?" என்றாராம்.

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பவளம்போல்கனிவாய்சிவப்ப நீகாணவந்துநின்பல்நிலாமுத்தம்
தவழ்கதிர்முறுவல்செய்து நின்திருக்கண் தாமரைதயங்க நின்றருளாய்
பவளநன்படர்க்கீழ்ச் சங்குறைபோருநல்தண் திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தாய்
கவளமாகளிற்றினிடர்கெடத்தடத் துக்காய்சினப்பறவையூர்ந்தானே.

ஆ. - (பவளம்போல்.) - வருமிடத்தில், ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்காகப் பெரியதிருவடிமேலேறிவந்த நினைற்போலே, கனிவாய்சிவப்ப நீகாணவந்து நின் பல் நிலாமுத்தந்தவழ் கதிர்முறுவல்செய்து, நின்திருக்கண் தாமரைதயங்க நின்றருளாய்! என்கிறார்.

பஹுவசநம். இவர்க்கு விஸ்மயப்படவேண்டாவோவென்ன - இவர்க்கு இத்யாதி. ஸ்படிகம்போலே தெளிந்த நீரையுடைய காளமேகத்தில் பவளம்பூத்தாற்போலே யிருக்கிற கனிவாயானது சிவந்து தோன்றும்படி என்று ஸப்தார்த்தம். "நாங்கள் கூத்தாடிநின்றோர்ப்ப" என்றவநந்தரம், "கனிவாய் சிவப்ப" என்றதுக்குபாவம் - இவர் ஸம்ப்ரமத்தை இத்யாதி. "நாங்கள் கூத்தாடிநின்றோர்ப்ப - வாராய்" என்ற பதச்சேர்த்தியால் பலிததபாவம் - அவன்கூத்திருக்கிறபடி என்று. அவன்வருவது கூத்தோவென்ன - அவன் மாறிமாறி இத்யாதி. "நடக்கை - கூத்து" என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளை இத்யாதி. "அவன் நடைக்கீடாக ஆடப்போகாது" என்கைக்குப்பாசுரம் - கானகம் இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. கானகம்படி - வநபூமி. பாசுரத்துக்கர்த்தம் - தேவருடைய இத் யாதி. குரக்குக் கை-குரக்குவலித்த கை. குரக்கு - குரக்குவாதம். 'புளிங்குடிக்கிடந்து' என்றதொடங்கி அடைவே யந்வயம்.

(ரு)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து தோற்றினாற்போலே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[பல்நிலாமுத்தமென்று தொடங்கி] - பல்லாகிற ஒளியையுடைய முத்து கதிர்புறப்பட முறுவல் செய்து திருக்கண்களாகிற தாமரைவிளங்க நின்றருளாய். [பவளநன்படரென்றுதொடங்கி]-நல்லபவளப்படரின் கீழே ஶங்குகள் நிர்வாயமாய்வர்த்திக்கிற திருப்பொருநலையுடைத்தாய் ஶ்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [கவளமென்று தொடங்கி] - மத்தமான பெரிய ஆனையினுடைய விடாய் கெடுகைக்காக அகப்பட்டு நின்ற பொய்கையிலே ப்ரதிபக்ஷத்தைக் காயுஞ்சினத்தையுடைய பெரிய திருவடியை நடத்திக்கொண்டு தோற்றினவனே!

ப.—அநந்தரம், என்முன்னே எழுந்தருளிவந்து மந்தஸ்மிதம்பண்ணிக்கொண்டு நின்றருளவேணுமென்கிறார்.

பவளம் - பவளத்தினுடைய, நன் - செறிந்த, படர்க்கீழ் - பாரத்தின்கீழே, சங்கு - சங்குகளானவை, உறை - வர்த்திக்கும்படியான, பொருநல் - திருப்பொருநலையுடைய, தண் - ஶ்ரமஹரமான, திருப்புளிங்குடி — திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தருளினவனாய், கவளம் - கவளங்கொள்ளுகையே ஸ்வபாவமான, மா - பெரிய, களிற்றின் - கஜேந்த்ரனுடைய, இடர் - ஆயிரந்தேவஸம்வத்ஸரம் நிராஹாரனாய் நின்று க்லேஶித்த து:கம், கெட - போம்படியாக, தடத்து - அந்தத்தடாகத்திலே, காய் - (விரோதிவிஷயத்திலே) வெவ்விய, சினம் - சினக்கையுடைய, பறவை - பெரியதிருவடியை, ஊர்ந்தானே - நடத்திக்கொண்டுவந்தவனே! பவளம்போல் - திருப்பொருநலில் பவளப்படரும் சங்கும் செறிந்தாற்போலே, கனி - ஸ்நிக்தமான, வாய் - திருவதரமானது, சிவப்ப - சிவந்துதோன்ற, நின் - உன், பல் - பல்லாய், நிலா - நிற்கிற, முத்தம் - முத்தம்பார்க்கில், கதிர் - கதிரை, தவழ் - உடைத்தாம்படி, முறுவல்செய்து - முறுவல்செய்துகொண்டு, (ஸ்ரீகஜேந்த்ரன்முன்பு வந்தாற்போலே), காண - (நானும்)காணும்படி, நீ வந்து - நீ ஸத்வரனாய்வந்து, நின் - உன்னுடைய, திரு - அழகிய, கண் - திருக்கண்களாகிற, தாமரை - தாமரையானது, தயங்க - விளங்கும்படி, நின்றருளாய் - ப்ரீதிதோன்ற நின்றருளவேணும். படர் - பற்றை.

இ.—அஞ்சாம் பாட்டில், ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினாற்போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[பவளம்போல் இத்யாதி] - "அவாக்யநாதர:" என்கிறபடியே ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாத நீ, அநுகூலதர்ஶநத்தாலே அகவாயில் வைக்ருத்யம்தோற்ற விக்ருதனாய் ஸ்மிதம்பண்ணி நிற்கும்படியைக் காணவேணும் [பல்நிலாமுத்தம்] - பல்லாகிற நிலாவையுடைய திருமுத்து நிரையானது. [தவழ்கதிர் முறுவல்செய்து]-கதிர்தவழும்படி - கதிர் புறப்படும்படி, முறுவல்செய்து. [நின்திருக்கண்தாமரை தயங்க நின்றருளாய்]-திருக்கண்களாகிற தாமரை விளங்க காலடிவந்து, மூடயவரமாட்டாதே ஸ்தப்தனாய்நிற்கும் நிலையைக் காணவேணும். கண்ணினுடைய ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. தயங்குகை - தத்காலத்தில் ஒளியாதல், கடல்சலித்தாற்போலே யசைந்து வருகிறபடியாதல். [பவளநன்படரித்யாதி]-நல்லபவளப்படரின் கீழே ஶங்குகள் நிர்வாயமாய் வர்த்திக்கிற திருப்பொருநலையுடைத்தாய் ஶ்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! படர் - தூறு.

நிர்பாயமாக பவளத்தூற்றிலே ஶங்குகள் வர்த்திக்கையாலே அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுக்கு பாதகங்களால் அச்சமில்லையென்கை. [கவளமாகளிறு] - கவளங்கொண்டிருப்பதான பெரிய ஆனை. கவளங்கொண்டவென்ற இத்தால் - மதமுதித மென்கை. இதுக்கு முன்புஇடர் பட்டறியாதஆனை. [இடர்கெடத்தடத்து]-தன்னிலமல்லாத பொய்கையிலே ஒருக்ஷுத்ர பதார்த்தத்தின் கையிலே யகப்பட்டு ப்ரதிக்ரியையின்றிக்கே யிருக்கும்படியான ஆபத்துப்போக. [காய்சினப் பறவையூர்ந்தானே] - ப்ரதிபக்ஷத்தைக் காயுஞ் சினத்தையுடைய பெரிய திருவடியை அவன் வேகம் போராமே அவனைப்ப்ரேரித்துக் கொடுவந்து தோற்றிற்றிலையோ? ஆனையின் ஊமைகிடாய் என்னுமை. அதுக்கு வந்து தோற்றினாற்போலே என் முன்னேவந்து தோற்றவேணும்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினாற்போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[பவளமித்யாதி] - "அவாக்யநாதர:" (அவாக்யநாதர꞉) என்கிறபடியே ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாத நீ, அநுகூல தர்ஶநத்தாலே யகவாயில் ஹர்ஷந்தோற்ற விக்ருதனாய் ஸ்மிதம்பண்ணிநிற்கும்படியைக் காணவேணும். [நின்பல்நிலாமுத்தம்] - பல்லாகிற நிலாவையுடைய முத்துநிரையானது. [தவழ்கதிர்முறுவல்செய்து] - 'கதிர் தவழ் முறுவல்செய்து' - கதிருள்ளடங்காதே புறம்பே தவழும்படி. முத்தத்திலே பல்நிலாக்கதிர் தவழும்படி. முத்தம் - அதரம். கதிர்புறப்படும்படி முறுவல்செய்து. [நின்திருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாய்] - கண்ணினுடைய ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. தயங்குகையாவது - அப்போதுபிறந்தவொளியாதல், கடல்சலித்தாற்போலே யசைந்துவருகிறபடியைச் சொல்லிற்றாதல். [நின்றருளாய்] - முந்துற நாலடிவந்து, பின்னை அதுவும் மாட்டாதே ஸ்தப்தனாய் நிற்கும்நிலை காணவேணும். [பவளமித்யாதி] - நல்ல பவளப்படரின்கீழே சங்குகள் நிர்ப்பாதமாய்வர்த்திக்கிற திருப்பொருநலையுடைத்தாய், ஶ்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! படர்-தூறு. அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுக்கு, பாதகத்துக்கு பயப்பட்டுவர்த்திக்குமது இல்லையாயிற்று. அத்தேஶஸ்வபாவம் இதுவாயிருக்க, "எனக்கு உன்னைக்கிடைக்குமோ? கிடையாதோ?"என்று நான் பயப்படும்படி யிருக்கிறதென்? [கவளமித்யாதி] - கவளங்கொண்டிருப்பதான பெரிய ஆனை. கவளங்கொண்ட என்ற இத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—பவளம்போல் இத்யாதி. "கவளமாகளிற்றினிடர்கெடத்தடத்துக்காய் சினப்பறவையூர்ந்தானே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸ்ரீ கஜேந்த்ர இத்யாதி.

ஸ்மிதத்துக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் - அவாக் இத்யாதி. அவாக் - வார்த்தை சொல்லக்கடவ னன்றிக்கேயிருக்குமவன், அநாதர: - ஆதர்த்தவ்யவிஷயமில்லாமையாலே அநாதரித்திருக்குமவன்இதிஶ்ருத்யர்த்த:. பவளம்போலே ஸ்நிக்தமான திருவதரமானது சிவந்துதோன்ற, அத்தை நான்காணும்படி நீவந்தென்று ஶப்தார்த்த:. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, "நிலா" என்று - ஒளியாய், திருமுத்துக்கு விசேஷணமாய், பல்லாகிற நிலாவையுடைய திருமுத்து நிரையினுடைய கதிரானது தவழும்படி முறுவல்செய்தென்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - முத்தத்திலே இத்யாதி. அதாவது - "நிலா" என்றும், "கதிர்" என்றும் - ஒளியாய், இரண்டாலும் - மிக்கதேஜஸ்ஸைச்சொல்லி, பல்லினுடைய மிக்கதேஜஸ்ஸானது, முத்தத்திலே - அதரத்திலே, தவழும்படி முறுவல்செய்தென்றபடி. அதரத்திலே கதிர்தவழுகையாவது - கதிர் புறப்படுகை. பதச்சேர்த்தியால் ஸித்தபாவம் - கண்ணினுடைய இத்யாதி. "காணவந்து" என்றத்தோடே, "நின்றருளாய்" என்றத்தையுங்கூட்டிஅர்த்தம் - முந்துற இத்யாதி. "நன் - பவளம் - படர்க்கீழ்" என்று அந்வயிப்பது. படர் - தூறு. இத்தால்பாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. ஸார்த்தபாவம் - அத்தேஶஸ்வபாவம் இத்யாதி. "கவளங்கொண்ட" என்றத்

தால் - மதமுதிதமென்கை. இதுக்குமுன்பு இடர்பட்டறியாத ஆனை [இடர்கெட] - "வாராயென்னுரிடரைநீக்காய்" என்று, தன்வாயாலே "ஆரிடர்" என்னும்படியிறே பட்ட இடரின் கனம். "ஆனையின்துயரம்" என்று நெஞ்சுளுக்கும்படியிறே பட்டது. [நடத்து] - தன்நிலமல்லாத பொய்கையிலே க்ஷுத்ரபதார்த்தத்தின் கையிலே யகப்பட்டு ப்ரதிக்ரியை யின்றிக்கே யிருக்கும்படியான ஆபத்துப் போம்படியாக. நடமென்று - கரைக்கும், பொய் கைக்கும் பேர். [காய்சினப்பறவையூர்ந்தானே] - ப்ரதிபக்ஷத்தைக் காயுஞ்சினத்தை யுடைய பெரியதிருவடியை, அவன்வேகம்போராமை அவனைப்ரேரித்துக்கொண்டுவந்து தோற்றிற்றிலையோ? அவ்வானையின் ஊமைகிடாய் என்னுமை! அதுக்குத் தோற்றினாற் போலே என்முன்னேவந்து தோற்றியருளவேணும். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

காய்சினப்பறவையூர்ந்துபொன்மலையின்மீமிசைக்கார்முகில்போல்
மாசினமாலிமாலிமாலனென்றுஅங்கவர்படக்கனன்றுமுன்நின்ற
காய்சினவேந்தே! கதிர்முடியானே!கலிவயல்திருப்புளிங்குடியாய்!
காய்சினவாழிசங்குவாள்வில்தண்டேந்தி எம்மிடர்கடிவானே!

ஆ.—(காய்சினப்பறவையூர்ந்து.) - உம்முடைய மநோரதங்களுக்கு ப்ரதி பந்தகங்களில்லையோ? ஸஹஸா முடியுமோவென்னில்?—என்னுடைய மநோரதப்ரதி பந்தகங்களைப் போக்குகைக்காக வன்றோ, சங்க சக்ர கதா சார்ங்காதி திவ்யாயுதங் களை ஏந்தியருளியிருக்கிறது? ஆனபின்பு, பொன்மலையின்மீமிசைக் கார்முகில்போலே காய்சினப் பறவையூர்ந்து, மாலி சுமாலி மால்யவத்ப்ரப்ருத் யஸுரநிரஸநம்பண்ணி யருளினாற்போலே இந்த ப்ரதிபந்தகத்தையும் நீயே போக்கி என்னுடைய மநோரதத் தையும் முடித்தருளவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய அபிலஷிதங்கள் செய்யவொண்ணாத படி ப்ரதிபந்தகங்களுண்டென்னில்; ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்துப் போக்குகைக்காக திவ்யாயுதங்களேந்தியிருக்கிற நீ, மாலிப்ரப்ருதிகளான ராக்ஷஸரை முடித்தாற்போலே என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களை நீயே போக்கியருளவேணுமென்கிறார்.

[காய்சினப்பறவையென்று தொடங்கி] - மேருஸிகரத்திலேயேறி மேகம் படிந்தாற்போலே ப்ரதிபக்ஷத்தைக் காயும்சினத்தையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்

தால் ஃபலித்தபாவம் - கவளங்கொண்ட இத்யாதி. "மதமுதிதம்" என்றதுக்குபாவம் - இதுக்கு முன்பு இத்யாதி. "மாகளிற்றினிடர்" என்றதுக்கு - களிற்றினுடைய பெரியஇடரென்று விவக்ஷித்து, அப்படி பெரியஇடருண்டோவென்ன, ப்ரமாணம் - வாராய் இத்யாதி ; சிறியதிருமடல். ஆரிடர் - மிக்கவிடர். ஆர் - மிகுதி. இடர் - துக்கம். ப்ரமாணந்தரம் - ஆனையின்துயரம் இத்யாதி. நெஞ்சுளுக்கும்படி - ஈடுபடும்படி. களிற்றினிடர் கெடவென்னாதே, "நடத்து" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - தன்நிலம் இத்யாதி. காய்கை - ஹிம்ஸிக்கை. சினம் - கோபம். "இடர்கெட" என்ற திலே நோக்காகபாவம்-அவ்வானை இத்யாதி. "ஊர்ந்தானே" என்றதிலேநோக்காக பாவம் - அதுக்கு இத்யாதி. பவளநன்படர்க்கீழென்றதொடங்கி, காய்சினப்பறவையூர்ந்தானே - நீ பவளம்போல் கனி வாய்சிவப்ப - காணவந்து, நின்பல்நிலா இத்யாரப்ய, நின்றருளாய் இத்யந்வயம். (ரு)

திக்கொண்டு வந்து, பெரிய சினத்தையுடையரான மாலி மால்யவான் தொடக்கமான அஸுரர்கள் அங்கே முடியும்படி சீறி, அவர்கள் முன்பே நின்ற காயும் சினத்தையுடைய வேந்தே! [கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்] - "அதுபண்டிறே" என்னவொண்ணாதபடி ஸம்ருத்தமான திருப்புளிங்குடியிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானவனே! இப்பாட்டில் க்ரியை மேலிற்பாட்டிலே.

ப.—அநந்தரம், உகவாதார்முன்னேயகப்படப் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு சென்று நின்ற நீ, உகந்துகாண ஆசைப்பட்ட என்முன்னே அப்படி அவனை மேற்கொண்டுவந்து நின்றருளவேணுமென்கிறார்.

பொன் - கநகமயமான, மலையின் - மஹாமேருவின், மீமிசை - மேலேபடிந்த, கார்முகில்போல - காளமேகம்போலே, காய்-(விரோதிவிஷயத்திலே) வெவ்விய, சினம் - சீற்றத்தையுடைய, பறவை - பெரியதிருவடியை, ஊர்ந்து - நடத்திக்கொண்டு, காய் - ப்ரதிபக்ஷங்களிலே காலாக்நிகல்பமான, சினம் - சினத்தையுடைய, ஆழி சங்கு வாள் வில் தண்டு - ஸ்ரீபஞ்சாயுதத்தையும், ஏந்தி-, மா-பெரிய, சினம் - சினத்தையுமுடைய, மாலி-, மான் - மஹானான, மாலி - சுமாலி, என்று - என்றுப்ரஸித்தரான, அவர் - அவர்கள், அங்கு - அந்தயுத்தபூமியிலே, பட - நசிக்கும்படி, ("காலாக்நிஸத்ருஶ: க்ரோதே" என்கிற கணக்கிலே), கனன்று - பெரியசீற்றத்தோடே, முன் - (உகவாதார்)முன்னே, நின்ற - (இவ்வழகைக்காட்டி) நின்றவனாய், ("அங்கருளில்லாத்தன்மையாளன்" என்னும்கணக்கிலே), காய் - விரோதிகளுக்குதாஹகமான, சினம் - க்ரோதகுணத்தையுடைய, வேந்தே - ஸ்வாமியாய், கதிர் - விரோதிவர்க்கம் மடிகையாலே ஒளிவிடுகிற, முடியானே - திருவபிஷேகத்தை யுடையவனாய், (ஆஸ்ரிதார்த்தமாக), கலி - ஸம்ருத்தமான, வயல் - வயலையுடைய, திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடியிலே வர்த்திப்பானாய், (அவ்வழியாலே), எம் - எங்களுடைய, இடர் - அநுபவாலாபரூபமான து:கத்தை, கடிவானே - கழிக்கக் கடவனாயிருக்கிறவனே! அந்த வாஹநத்தோடும் ஆயுதங்களோடும் திருவபிஷேகத்தோடும் நான் காணும்படியாகவந்து நின் திருக்கண்தாமரை தயங்க நின்றருளாய்! என்று கீழே அந்வயம்.

இ—ஆறாம்பாட்டில், உம்முடைய அபேக்ஷிதங்கள் செய்யவொண்ணாதபடி ஆனையிற்காட்டில் ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களுண்டே யென்ன; மாலிப்ரப்ருதி ராக்ஷஸரிலும் வலிதோ என்னுடைய ப்ரதிபந்தகம்? என்கிறார்.

[காய்சினப் பறவையூர்ந்து] - ப்ரதிபக்ஷத்தில் உனக்குத் தண்ணளியுண்டாகிலும் கண்ணற்றழியச் செய்யும் பெரிய திருவடியை நடத்தி. [பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போல்] - அப்போதிருக்கும்படி மேருவைக்கிளிய ஒரு காளமேகம் படிந்தாற்போலே. இப்போது இதுசொல்லுகிறது - பெரியதிருவடி முதுகில் இருப்பைக் காண்கைக்காக. [மாசினமாலி] - பெரியசினத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு வந்தமாலி [மாலிமான்] - மஹானான மாலி, ஸுமாலி யென்றபடி. [என்று அங்கவர்பட] - என்கிறவர் அங்கே முடியும்படியாக. [கனன்று முன்நின்ற] - சீறி; அவர்கள்முன்னே நின்ற; வடிவைக் கண்டபோதே எதிரிகள் முடியும்படியிறே வீரமிருப்பது. [காய்சினவேந்தே]- திருநாமம். காயுஞ்சினத்தையுடைய நிர்வாஹகனே! [கதிர்முடியானே] - விளங்காநின்ற திருவபிஷேகத்தை யுடையவனே! நீர் ரக்ஷகத்வத்துக்கு முடிசூடியிருக்க, நான் இழக்கவோ? [கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்] - நீ தூரஸ்தனென்று தான் இழக்

கிறேனே? ஸம்ருத்தமான வயலையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளின வனே! [காய்சினவாழி இத்யாதி] - காயுஞ் சினத்தையுடைய திருவாழி முதலான திவ்யாயுதங்களை தரித்தது ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்துக்களைப் போக்குகைக்கன்றோ? மேலிற்பாட்டிலே இப்பாட்டுக்குக் க்ரியை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. உம்முடைய அபேக்ஷிதங்கள் செய்யவொண்ணாதபடி ப்ரதிபந்தகங்கள் ப்ரவலமன்றோ என்னில்? — 'மாலி, சுமாலி, மால்யவான் இவர்களிலும் வலிதோ என் ப்ரதிபந்தகம்?' என்கிறார்.

[காய்சினப்பறவையூர்ந்து] - ப்ரதிபக்ஷத்தில் உனக்குக் கண்ணோடிலும் கண்ணற்றழியச்செய்யும் பெரிய திருவடியை நடத்தி. [பொன்மலையின்மீமிசைக்கார்முகில் போல்] - அப்போதிருக்கும்படி. மேருவைக்கினிய காளமேகம் படிந்தாற்போலேயாயிற்று இருப்பது. இப்போது இது சொல்லுகிறது - பெரியதிருவடி முதுகிலிருப்பைக் காண்கைக் காக. [மாசினமாலி] - பெரியசினத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு வந்த மாலி. [மாலிமான்] - மஹானான மாலி. சுமாலியென்றபடி. [என்று அங்கவர்பட] - என்கிறவர்கள் அங்கே முடியும்படியாக. [கனன்றுமுன்னின்ற] - சீறி அவர்கள்முன்னேநின்ற. வடிவைக் கண்டபோதே எதிரிகள் முடியும்படியாயிறே வீரமிருப்பது. [காய்சினவேந்தே] - திருநாமம்: காயுஞ்சினத்தையுடைய நிர்வாஹகனே! [கதிர்முடியானே] — விளங்காநின்ற திருவபிஷேகத்தை யுடையவனே! நீ ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடியிருக்க, நான் இழக்கவோ? [கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்] - நீ தூரஸ்த்தனாய்த்தான் இழக்கிறேனோ? ஸம்ருத்தமானவயலையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளாந்தருளுகிறவனே! [காய்சினவாழி இத்யாதி]-காயுஞ்சினத்தையுடைய திருவாழிமுதலான திவ்யாயுதங்களை தரித்தது ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்காகவன்றோ? "எம்மிடர்கடிவானே - திருக்கண்தாமரைதயங்க நின்றருளாய்" என்று கீழிற்பாட்டிலே இப்பாட்டுக்கு க்ரியை. (சு)

ஆறும்பாட்டு.—காய்சினம் இத்யாதி. "மாசினமாலிமாலிமான்" என்று தொடங்கி "கனன்று" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உம்முடைய இத்யாதி.

"காய்சினம" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ப்ரதிபக்ஷத்தில் இத்யாதி. அன்றிக்கே, "காய்சினப்பறவை காய்சினவேந்தே" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து ஹாவமாதல். கண்ணற்று - நிர்த்தயமாய். கண்-க்ருபை. இப்போதுஇது சொல்லுகிறதென்றது - வகுத்துச்சொல்லுகிறதென்றபடி. மீமிசை - மேலே. கினிய - கபளீகரிக்க. மாலியையும் சுமாலியையுஞ்சொன்னது - மால்யவானுக்கும் உபலக்ஷணம். சுமாலியும் மால்யவானும் ஓடிப்போகையாலே, "அவர்பட" என்று - தேஜோவதத்தைச் சொல்லுகிறது. "மான்மாலி-" மஹானானமாலி. "என்று - அவர் - அங்கு - பட -" என்று ப்ரஸிதத்ரானவர்கள் அந்தயுத்தபூமியிலே படவென்று ஶப்தார்த்தம். கனன்று - சீறி. ஹிம்ஸியாதே, சீறி முன்னே நிற்பானென்னென்ன - வடிவை இத்யாதி. அந்வர்த்தநாமமென்கிறார் - காயும்சினத்தை இத்யாதி. இதுக்குஹாவம் - நீ ரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. கலி - ஸம்ருத்தி. "திருப்புளிங்குடியாய்" என்றதுக்குஹாவம்-நீ தூரஸ்த்தனாய் இத்யாதி. "எம" என்று - ஆஶ்ரிதரைச்சொல்லுகிறது. இப்பாட்டுக்கு க்ரியையைக் காட்டுகிறார் - எம்மிடர் இத்யாதி. 'பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போல - காய்சினப்பறவையூர்ந்து - காய்சினவாழிசங்கு வாள்வில்தண்டேந்தி - மாசினமாலிமாலிமானென்று அவர் - அங்கு - படக் கனன்று முன்னின்ற காய்சினவேந்தே' என்று தொடங்கி, 'திருப்புளிங்குடியாய் - எம்மிடர்கடிவானே - நின்திருக்கண்தாமரை தயங்க நின்றருளாய்' இத்யந்வயம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

எம்மிடர்கடிந்திங்கென்னையாள்வானே! இமையவர்தமக்குமாங்கனையாய் !
செம்மடல்மலருந்தாமரைப்பழனத்தண்திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தாய்!
நம்முடையடியர்கவ்வைகண்டுகந்து நாம்களித்துளநலங்கூர
இம்மடவுலகர்காணநீயொருநாளிருந்திடாயெங்கள்கண்முகப்பே.

ஆ.—(எம்மிடர்.) உத்கர்ஷாபகர்ஷவிபாகமின்றியே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் நீயல்லது வேறு ரக்ஷகருளரோ ? ஆனபின்பு, உனக்கு நல்லராயிருப்பார் நீயிருந்தருளுமிருப்பைக் கண்டால் படும் பாடு கண்டு நாங்கள்வாழும்படியாக, இந்தலோகத்திலுள்ளவர்கள் காணும்படி எங்கள் கண்ணெதிரே நீ ஒருநாள் இருந்திடாய் என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், துர்பலரோடு ப்ரபலரோடு வாசியின்றிக்கே ரக்ஷகனான நீ, நாங்கள் வாழும்படி எங்கள் கண்ணெதிரே ஒருநாளிருந்திடாய் என்கிறார்.

[எம்மிடரென்று தொடங்கி] - ஸாம்ஸாரிகஸகலது:கங்களையும் போக்கி இங்கே என்னை ஆளுகிறவனே! எத்தனையேனும் அபிமாநிகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் அங்கு அப்படி நிர்வாஹகனானவனே! ஸம்ருத்தமான பழனங்களையுடைத்தாய் ரமணீயமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [நம்முடையடியர் என்று தொடங்கி] - திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தவர்களுடைய ஸம்ப்ரமத்தைக்கண்டு நாங்கள் களித்து மிகவும் ப்ரீதராக, இந்த லோகத்திலுள்ள ஸாதுக்கள் காணும்படி.

ப.—அநந்தரம், அளவிலிகளான எங்களோடு அளவுடையாரோடு வாசியற ரக்ஷகனான நீ, அஸாதாரணஶேஷபூதரான ஸூரிகளநுபவிக்கிற சீர்த்தியைக் கண்டு நாங்களுகக்கும்படி எங்கள் கண்முகப்பே யிருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

எம் - எங்களுடைய, இடர் - அவித்யாதி க்ருதமான ஸகல துக்கங்களையும், கடிந்து - போக்கி, இங்கு - இந்த பூமியிலேவைத்து, என்னை-, ஆள்வானே - அடிமைகொண்டு போருமவனும், இமையவர்தமக்கும் - அநிமிஷரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்களுக்கும், ஆங்கு - அங்கு, அனையாய் - அப்படி அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுத்து ரக்ஷிக்குமவனும், செம் - சிவந்த, மடல் - இதழ், மலரும் - மலருகிற, தாமரை - தாமரையையுடைத்தான, பழனம் - நீர்நிலங்களையுடைய, தண் - குளிர்ந்த, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தாய் - ஆஶ்ரிதார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! நம்முடை - நம்முடையாரென்னும்படி, அடியர் - உனக்குஅஸாதாரண ஶேஷபூதரான ஸூரிகளுடைய, கவ்வைகண்டு- (அநுபவஜநிதமான) கோலாஹலத்தைக் கண்டு, நாம் - நாங்கள், உகந்து - உகந்து, களித்து- ஆநந்திகளாய், உளம் - நெஞ்சிலே, நலம் - ப்ரேமமானது, கூர - வர்த்திக்கும்படியாக, மடம் - வாசியறியாத, இ - இந்த, உலகர் - லோகத்தாரும், காண - காணும்படி, நீ - (நித்யஸூரிகளை என்றுமிருந்து அநுபவிப்பிக்கிற) நீ, ஒருநாள் -ஒருநாளாகிலும், எங்கள் கண்முகப்பே— இருந்திடாய் - இருந்தருளவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், துர்பலரோடு ப்ரபலரோடு வாசியற ரக்ஷகனான நீ நாங்கள் வாழும்படி கண்ணெதிரே ஒருநாளிருக்கவேணுமென்கிறார்.

[எம்மிடர் கடிந்து]-எங்களுடைய ஸாம்ஸாரிக ஸகலது:கங்களையும்போக்கி. [இங்கு என்னையாள்வானே] - ஸம்வஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத இஹலோகத்திலே அடிமைகொள்ளுகிறவனே! [இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய்] - அகிஞ்சநரான எங்களுக்கேயன்றிக்கே, "ஶர்வஸ்ஹரோஹம்" என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அங்கு அப்படி நிர்வாஹகனானவனே! [செம்மடலித்யாதி]-சிவந்தமடல் மலராநின்றுள்ள தாமரையையுடைய நீர்நிலங்களை யுடைத்தாய் ஶ்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [நம்முடையித்யாதி] - உன்னடியார் உன்னையநுபவிக்கிற ஆரவாரத்தைக் கண்டு நாங்களுகந்து, அந்தவுகப்புத் தலைமண்டையிட்டு ஹ்ருதயத்திலே ஸ்நேஹமானது மேன்மேலென மிக்குவர. [இம்மடவுலகர்காண] - அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளநுபவிக்கும்படி எங்கள் கண்வட்டத்திலே ஒருநாளிருந்தருளவேணும். நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதாதர்ஶந விஷயமான நீ, ஒரு நாள் எங்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருந்தாலாகாதோ? உன்னுடைய தர்ஶநம் அதிக்ருதாதிகாரமாகவேணுமோ?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. துர்ப்பலரோடு ப்ரபலரோடு வாசியற ரக்ஷகனான நீ, நாங்கள் வாழும்படி கண்ணெதிரே ஒருநாளிருக்கவேணு மென்கிறார்.

[எம்மிடர்கடிந்து] - எங்களுடைய ஸாம்ஸாரிக ஸகலது:கங்களையும் போக்கி. [இங்கென்னையாள்வானே] - ஸம்வஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத இஹலோகத்திலே என்னை அடிமைகொள்ளுகிறவனே! [இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய்] - அகிஞ்சநரான எங்களுக்கே யன்றிக்கே, "ஶர்வஸ்ஹரோஹம்" (ஈஶ்வரோஹம்) என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அங்கு அப்படி நிர்வாஹகனானவனே! [செம்மடலித்யாதி] - சிவந்த மடல் மலராநின்றுள்ள தாமரைகளையுடைய நீர்நிலங்களை யுடைத்தாய், ஶ்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! உள்ளும் புறம்புமெல்லாம் தாமரையாயிற்று. [நம்முடையித்யாதி] - உன்னடியார் உன்னையநுபவிக்கிற ஆரவாரத்தைக்கண்டு நாங்கள் உகந்து, அந்தவுகப்புத் தலைமண்டையிட்டு, ஹ்ருதயத்திலே ஸ்நேஹமானது மேன்மேலென மிக்குவர. [இம்மடவுலகர்காண] - இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அறிவுகேடராய், இடக்கை வலக்கையறியாதவர்களும் கண்ணாலே காணும்படியாக. [நீ ஒருநாளிருந்திடாய் எங்கள்கண்முகப்பே] - எங்கள்கண்வட்டத்திலே ஒருநாள் இருந்தருளவேணும். நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதாதர்ஶநவிஷயமான நீ, ஒருநாள் எங்கள்கண்ணுக்கு விஷயமாயிருந்தா லாகாதோ? உன்னுடைய தர்ஶநம் அதிக்ருதாதிகாரமாக வேணுமோ? (எ)

ஏழாம்பாட்டு - எம்மிடர் இத்யாதி. "என்னையாள்வானே, இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய் - எங்கள் கண்முகப்பே - இருந்திடாய்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - துர்ப்பலரோடு இத்யாதி. "எம்" என்கையாலே - துர்ப்பலரோடு என்றது. "இமையவர்" என்கையாலே - ப்ரபலர் என்றது.

"இங்கு" என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - ஸம்வஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்யாதி. ஆங்கு - அந்த லோகத்திலே. அனையாய் - அப்படிப்பட்டவனே இத்யர்த்த:. இமையவர்க்குமென்னாதே, "தமக்கும்" என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - அகிஞ்சநரான இத்யாதி. "செம்மடல் மலருந் தாமரை" என்று - புறத்தியில் தாமரையைச்சொல்லி, "கிடந்தாய்" என்று அவனைச் சொன்னதுக்குபாவம் - உள்ளும் இத்யாதி. "நம்முடை -" உம்முடைய என்றபடி. உன்னடியார் என்றது - திருப்புளிங்குடியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை. கவ்வை - ஆரவாரம். நலம் - ஸ்நேஹம். கூர - மிக்குவர. மடப்பம் - அஜ்ஞாநம். கீழ்வாச்ய விவரணம் - நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி. "எங்கள்" என்றதுக்குபாவம் - உன்னுடைய இத்யாதி. எம்மிடர் இத்யாதி, க்ரமேணாந்வய: (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

எங்கள்கண்முகப்பேயுலகர்களெல்லாமிணையடிதொழுதெழுதிறைஞ்சித்
தங்களன்பாரத்தமதுசொல்வலத்தால்தலைத்தலைச்சிறந்துபூசிப்பத்
திங்கள்சேர்மாடத்திருப்புளிங்குடியாய்!திருவைகுந்தத்துள்ளாய்தேவா!
இங்கண்மாஞாலத்திதனுளுமொருநாள் இருந்திடாய்வீற்றிடங்கொண்டே.

ஆ.—(எங்கள்.) - "நீர்சொல்லிற்றெல்லாம் திருநாட்டிலேசெய்கிறோம்" என்றோ பேசாதிருந்தருளுகிறது? அங்ஙனே செய்தருளவமையாது; எங்கள்கண்ணெதிரே லௌகிகரெல்லாரும் உன்திருவடிகளிரண்டையும் நிரந்தரமாகத்தொழுது க்ருதார்த்தராய், தங்களுடைய ஸ்நேஹாநுகுணமாகத் தங்களுடைய ஶக்த்யநுரூபமான சொற்களாலே மிகவும் மேல்விழுந்து கொண்டாட, இந்தலோகத்திலே இத்திருப்புளிங்குடியிலே பிராட்டியும் நீயுங்கூட ஒருநாளிருந்திடாய்! என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருநாட்டிலேயன்றோ நீர் அபேக்ஷிக்கிறபடி செய்யலாவதென்னில்; ஸகலலோகங்களும் கொண்டாடும்படி எங்கள் கண்ணெதிரே இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே திருப்புளிங்குடியிலே உன்னுடைய வேண்டற்பாடுதோற்ற ஒருநாள் இருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[எங்கள் கண்முகப்பேயென்று தொடங்கி] - எங்கள் கண்ணெதிரே லௌகிகர் எல்லாம் உன்திருவடிகள் இரண்டையும் நிரந்தரமாகத்தொழுது க்ருதார்த்தராய்த் தங்களுடைய ஸ்நேஹாநுகுணமாகத் தங்களுடைய ஶக்த்யநுரூபமான சொற்களாலே மிகவும் மேல்விழுந்து கொண்டாட. [திங்களென்று தொடங்கி] — சந்த்ரபதத்தளவும் உயர்ந்த மாடங்களையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனானவனே! அவ்வளவன்றி ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேவந்து நின்றருளி மிகவும் விளங்காநின்றுள்ளவனே!

ப.—அநந்தரம், அந்தவிபூதியிலன்றியே, ஸகலலோகங்களுங் கண்டு உன் திருவடிகளிலே விழுந்து தொழுது வாழும்படி, இந்தவிபூதியிலும் திருப்புளிங்குடியிலே உன்வாஸிதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கவேணுமென்கிறார்.

திங்கள் - (தேவலோகத்தில் மேலெல்லையிலே வர்த்திக்கிற) சந்த்ரன், சேர் - சேரும்படியோங்கின, மாடம் - மாடங்களையுடைய, திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடியிலே வர்த்திப்பானாய், திருவைகுந்தத்து - திருவைகுந்தத்திலே, உள்ளாய் - எழுந்தருளி நிற்பானாய், தேவா - இந்த ஸௌலப்ய தேஜஸ்ஸையுடையனானவனே! எங்கள் கண்முகப்பே-, உலகர்கள் - லோகத்திலுள்ளார், எல்லாம் - எல்லாரும், அடி - உன் திருவடிகள், இணை - இரண்டையும், தொழுது - தொழுது, எழுது - எழுவதாய்க் கொண்டு, இறைஞ்சி - பாரதந்த்ர்யம் தோன்றும்படி ஸஸம்ப்ரமராய், தங்கள் - தங்களுடைய, அன்பு - ஐக்தியானது, ஆர - வர்த்தியாநிற்க, (அத்தாலே), தமது - தங்களுடைய, சொல் வலத்தால் - உக்திபலாநுரூபமாக, தலைத்தலைச்சிறந்து - ஒருவர்க்கொருவர் அஹமஹமிகையாலே மேல்விழுந்து, பூசிப்ப - ஸவஹுமாந ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணும்படி, இ - இந்த, கண் - இடமுடைத்தாய், மா - (நீ வருகைக்கிடாக) ஶ்லாக்யமான, (ஸ்ரீமத்தான), ஞாலத்து - பூமியிலே, இதனுளும் - திருப்புளிங்குடிக்

குள்ளேயும், வீற்றிடங்கொண்டு - உன்மேன்மை இடங்கொண்டு தோன்றும்படி, ஒரு நாள் இருந்திடாய் - ஒருநாள் இருந்தருளவேணும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், பரமபதத்திலேயன்றோ இருப்பழகு காட்டலாவதென்ன அவ்விருப்பைத் திருப்புளிங்குடியிலே ஒருநாள் இருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[எங்கள் கண்முகப்பே இத்யாதி] - எங்கள் கண்முகப்பே இருக்கவேணும். அது செய்தருளுமிடத்தில் லௌகிகரெல்லாம் திருவடிகளிற் சேர்த்தியழகு கண்டு திருவடிகளிலே விழுவதெழுவதாய் ஆஶ்ரயித்து. [தங்களன்பார] - தங்கள்ப்ரேமம் மிக்குவர. [தமது சொல்வலத்தால்] - ஶக்த்யநுகுணமான சொற்களாலே யென்னுதல், தாந்தாம் சொல்லவல்லவளவாலே என்னுதல். "பொன்னாலே பூணுநூ லிடுவீர்: நூறுபிராயம் புகுவீர்; "விஜயஸ்வ" என்னுதல். [தலைத்தலைச் சிறந்து பூசிப்ப] - மிகவும் மேல்விழுந்து கொண்டாட. [திங்கள் இத்யாதி] - ஸஞ்சாரஶீலனான சந்த்ரனுக்கும் இளைப்பாறலாம்படியான மாடங்களையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனானவனே! [திருவைகுந்தத்துள்ளாய்] - அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நின்றருளினவனே! [தேவா] - பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ஸாரத்தில் நிலையால்வந்த புகர். [இங்கண் இத்யாதி] - இம்மஹாப்ருதிவியிலே திருப்புளிங்குடியிலே பரமபதத்திலிருக்கும் வேண்டற்பாட்டோடே ஒருநாள் இருந்தருளவேணும்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. பரமபதத்திலேயன்றோ இருப்பழகுகாட்டலாவதென்ன? - அவ்விருப்பைத் திருப்புளிங்குடியிலே ஒருநாளிருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[எங்களித்யாதி] - எங்கள்கண்முகப்பே இருக்கவேணும். அது செய்யுமிடத்தில், லோகத்திலுள்ளாரடங்க, திருவடிகளிலுண்டான சேர்த்தியழகுகண்டு திருவடிகளிலே விழுவதெழுவதாய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயித்து. [தங்களன்பார] - தங்கள் ப்ரேமம் மிக்குவர. [தமது சொல்வலத்தால்] - ஶக்த்யநுரூபமான சொற்களாலே யென்னுதல்; தாந்தாஞ் சொல்லவல்லவளவாலேயென்னுதல்; "யதாஜ்ஞாநந்துவக்ஷ்யாமி புருஷந்தம் ஸநாதநம்" (யதாஜ்ஞாநந்துவக்ஷ்யாமி புருஷந்தம் ஸநாதநம்) என்னக்கடவதிறே. அதாவது - "நூறுபிராயம்புகுவீர், பொன்னாலே பூணுநூலிடுவீர்" என்றாற்போலே சொல்லுகை. வங்கிப்புரத்துநம்பி "விஜயஸ்வ" (விஜயஸ்வ) என்ன, ஆண்டான் சொன்னவார்த்தையை

எட்டாம்பாட்டு.—எங்கள் இத்யாதி. "இதனுளுமொருநாளிருந்திடாய் வீற்றிடங்கொண்டே" என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - பரமபதத்திலே இத்யாதி.

'எங்கள் கண்முகப்பே யிருக்கவேணும்' என்றது - அந்வயித்துச்சொன்னபடி. "தமது - வலத்து - சொல்லால்" என்றந்வயித்து, தந்தாமுடைய பலத்துக்கீடான சொற்களாலே யென்னுதல்; வலம் - பலம்; தாந்தாம் சொல்லவல்ல வளவாலே யென்னுதல். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - யதாஜ்ஞாநம் இத்யாதி. "யதாஜ்ஞாநந்துவக்ஷ்யாமி புருஷந்தம் ஸநாதநம் | தவைவாக்ஷய்யமஹாத்ம்யம் ஸர்வபூதேஷு பூஜிதம் | யதாஶக்தி ஸ்துவதஸ் ஸர்வதா ஸ்துதிஸ்ஸதாமிதி" ஸ்ரீநாராயணே ப்ரஹ்மருத்ரஸம்வாதே. அறிந்தவறிந்தவளவுகளிலே சொல்லுகையாவதேதென்ன - அதாவது இத்யாதி. இந்த ப்ரஸங்கத்திலே ஐதிஹ்யம் - வங்கிப்புரத்து நம்பி இத்யாதி. அதாவது - வங்கிப்புரத்து நம்பி, பெருமாளை சேவிக்க வெழுந்தருளினவளவிலே, இடைச்சிகளண்டையிலே யிருந்து ஸேவித்தாராய், அத்தையாண்டான் கண்டருளி, "ப்ராப்யமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுதாயமிருக்க அவர்களண்டைக்கெழுந்தருளுவானென்" என்ன; "நாம் அல்பம் † விரகமாயிருப்போம், 'இவர்களொன்றுமறியாத கொச்சைகளாகையாலே, 'ஸ்நாதேரோதவஸ்வேதி' என்கிறபடியே ஈஶ்வரனுடைய

† விரகம் - தந்த்ரமுடையோர்.

நினைப்பது. [தலைத்தலைச்சிறந்துபூசிப்ப] - ஒருவர்க்கொருவர் மேல்விழுந்து மிகவும் ஆஸ்ரயித்துக் கொண்டாட. [திங்களித்யாதி] - சந்த்ரனுக்கு இதஸ்ததஸ்ஸஞ்சரிக்கையாலுண்டான இளைப்பெல்லாம்ஆறும்படியிருக்குமாயிற்று மாடங்களினுடையவோக்கம்; அதிலே ஸந்நிஹிதனானவனே. [திருவைகுந்தத்துள்ளாய்] - அவ்வளவேயன்றிக்கே, திருவைகுந்தத்திலே நின்றருளினவனே. [தேவா] - பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ஸாரத்தில் நிலையால் வந்த புகர். [இங்கண்மாஞாலத் திதனுளுமொருநாளிருந்திடாய்] - இந்த மஹாப்ருதிவியிலே, திருப்புளிங்குடியிலேயும் ஒருநாளிருந்தருளவேணும். இருக்குமிடத்தில்[வீற்றிடங்கொண்டு]- பரமபதத்திலிருக்குமாபோலே, உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்திதோற்ற இருக்கவேணும். "இதனுளும்" - என்கிறதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்?—சாய்ந்தருளினவழகு கண்டோமுக்கு, "இவனிருந்தால்எங்ஙனேயிருக்கிறதோ?" என்றும், "இப்படியிருக்கிறவன்றான் நின்றால் எங்ஙனேயிருக்கிறதோ?" என்றும், இங்ஙனே சில அபேக்ஷைகள் பிறக்குமிறே இவர்களுக்கு; அது வேறொருபடியிறே நமக்கு. இவையெல்லாம் நரகாவஹமான விஷயங்களிலேயுண்டு; இவ்விஷயத்தில் தெரியாது. செய்ததெல்லாம் பரிதாகையும், அவ்வருகே சிலபரிமாற்றங்களை யாசைப்படுகையுமெல்லாம் நமக்கு ப்ராக்ருதவிஷயங்களிலே யுண்டாயிருக்கும். இப்படியிருக்குமோ வென்று அறியுமித்தனை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வீற்றிடங்கொண்டுவியன்கொள்மாஞாலத்திதனுளுமிருந்திடாய்அடியோம்
போற்றியோவாதேகண்ணிணைகுளிரப்புதுமலராகத்தைப்பருக
சேற்றிளவாளைசெந்நெலூடுகளுஞ்செழும்பணைத்திருப்புளிங்குடியாய்!
கூற்றமாய்அசுரர்குலமுதலரிந்தகொடுவினைப்படைகள்வல்லானே!

கடாக்ஷமிவர்களிடத்திலே பள்ளமடையாயிருக்குங்காணும்' என்றங்கேயிருந்தேன்" என்ன; "அவர்கள் சொன்னதேது, தேவரீரருளிச்செய்ததேது" என்று ஆண்டான் கேட்க; "'பாலுண்பீர், பழமுண்பீர்; பொன்னாலே பூணுநூலிடுவீர்; நூறுபிராயம் புகுவீர்; அழுத்த இரட்டையுடுப்பீர்" என்கிற இது அவர்கள் சொன்னவார்த்தை: '**விஜயஸ்வ, விஜயீபவ**' என்று நான் சொன்னவார்த்தை" என்று நம்பியருளிச்செய்ய; "அங்கே போயும் முரட்டு ஸம்ஸ்க்ருதம் விட்டீரில்லையே, எங்கேயிருந்தாலும் நாம் நாங்காணும், இங்கே யெழுந்தருளீர்" என்று ஆண்டானருளிச்செய்தவார்த்தை. தலைத்தலை - ஒருவர்க்கொருவர். சிறந்து - கிட்டி. பூசிப்ப - ஆஸ்ரயிக்க. திங்கள் சேருகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - சந்த்ரன் இத்யாதி. சேருகை - படிகையாய், விஸ்ரமிக்கையாகிறது. இங்கே தீப்தியேதென்ன - பரமபதத்தில் இத்யாதி. "திவ்யக்ஷமா" இத்யாதி. "கண்" என்று - இடமாய், இடமுடைத்தான இம்மஹாபூமியிலென்றபடி. "இதனுளும்" என்றசமுச்சயார்த்தம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. அது நமக்குக்காண்கிறோமில்லையே யென்ன - அது வேறொரு இத்யாதி. "வேறொருபடி" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - இவையெல்லாம் இத்யாதி. இவ்விஷயத்தில் - ஹ்ருவத்விஷயத்தில். ஏதத்விவரணம் - செய்ததெல்லாம் இத்யாதி. பரிதாகை - ஸ்த்தூலமாகை. அதாவது - போராதேயிருக்குமென்றபடி. 'திங்கள் சேர்மாடம்' இத்யாரப்ய, 'தேவா - உலகர்களெல்லாம்' என்று தொடங்கி, 'இங்கண்மாஞாலத்திதனுளும் - இடங்கொண்டு - எங்கள் கண்முகப்பே - ஒருநாள் - வீற்று - இருந்திடாய்' இத்யந்வய:. (அ)

ஆ.—(வீற்றிடங்கொண்டு.) - என்னுடைய கண்ணிணையானது விடாய் தீர்ந்து குளிர உன்னுடைய செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியை ஓவாதே பருகும்படியாக விஸ்மயநீயமான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்றும்படி ஒருநாளிருந்தருளவேணும்; ஆஸ்ரிதருடைய துக்கத்தைப் போக்கவல்லையாயிருந்து அவை செய்யாதொழியலாமோவென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவ்விருப்பில் வீறறியாதஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கிறதென் என்னில்? ஆசையுடைய நாங்கள் நிரந்தரமாகக் கண்டுவாழுகைக்குஎன்கிறார்.

[வீற்றிடங்கொண்டென்றுதொடங்கி] - உன்னைக்கொண்டு கார்யமின்றிக்கே செல்லுகிற விஸ்மயநீயமான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னுடைய வேண்டற்பாடு தோற்றும்படி ஒருநாளிருந்தருளவேணும். இதில் உமக்கு ப்ரயோஜநம் என்னென்னில்?- அநந்ய ப்ரயோஜநரான நாங்கள் கண்களின் விடாய் கெடும்படி செவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற திருமேனியை வாழ்த்தி நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும்படி. [சேறுஎன்றுதொடங்கி] - செந்நெலின் நடுவே சேற்றிலே இளவாளைகள் களித்துத் துள்ளாநின்றுள்ள அழகிய நீர்நிலத்தையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனானவனே!ம்ருத்யுபோலே அஸுரருடைய குலங்களைப்போக்கவல்லையாய் அதுக்கு உபாயமாய்க் கொடிய ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய திவ்யாயுதங்கள் கைவந்திருக்குமவனே! இது பண்டு தம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கினபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிசயஸுகுமாரமான உன் வடிவை நாங்கள் கண்டநுபவிக்கை ப்ரயோஜநமாக இந்த விபூதியிலே எழுந்தருளி யிருக்கவேணுமென்கிறார்.

சேறு - தன்னிலமான சேற்றிலே வளருகையாலே, இளம்வாளை - இளகிப்பதித்தவாளைகள், செந்நெலூடு - செந்நெலூடே, உகளும் - உகளிக்களித்து வர்த்திக்கக்கடவதாய், செழு - ஸம்ருத்தமான, பணை - நீர்நிலங்களையுடைய, திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடியிலே வர்த்திக்கிறவனாய், கூற்றமாய் - ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவாய்க்கொண்டு, அசுரர்குலம் - அசுரகுலத்தை, முதல் - கர்ப்பபர்யந்தமாக, அரிந்த - அறுத்துப்பொகடுமவனாய், கொடுவினை - அதுக்கீடான கொடுந்தொழிலையுடைய, படைகள் - ஆயுதங்களை, வல்லானே - விதேயமாகவுடையனானவனே! அடியோம்-உனக்கு அஸாதாரண சேஷபூதரான நாங்கள், போற்றி-மங்களாசாஸநம் பண்ண, ஓவாதே - இடைவிடாதே, கண்ணிணை - கண்ணிணையானது, குளிர - பரிதாபம் தீர்ந்து குளிரும்படியாக, ("ஸௌவ நாஷ்ரம்விஜவி" என்கிறபடியே); புதுமலர் - செவ்விப்பூப்போலே புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான, ஆகத்தை - உன்வடிவை, பருக - த்ருஷ்ணாநுரூபமாக அநுபவிக்கும்படி, வீற்றிடங்கொண்டு - (உன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தால்வந்த) வேறுபாடு விஸ்த்ருதமாய்க்கொண்டுதோற்றி, வியன்கொள் - விஸ்தாரவத்தாய், மா - ப்லாக்யமான, ஞாலத்து இதனுளும்-இந்த ஜகத்தினுள்ளேயும், இருந்திடாய் - இருந்தருளவேணும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவ்விருப்பில் வீறறியாத ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கிறதென்னென்னில்,—ருசியுடைய நாங்கள் கண்டுஅநுபவிக்கைக்கென்கிறார்.

[வீற்றிடங்கொண்டு] - சேஷித்வத்தால்வந்த வேறுபாடு தோற்றும்படி. [வியன்கொள்இத்யாதி] - விஸ்மயநீயமான மஹாப்ருதிவியான இதிலேயுமிருந்திடாய்.

உன்னைக் கொண்டுகார்யமின்றிக்கேகே அந்யபரமான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னையொழியச் செல்லாமையுடையார் முன்பேயிருக்குமது உனக்கேற்றதோ? இதில் உமக்குப்ரயோஜநமென்னென்னில்,—[அடியோம்] - அநந்யப்ரயோஜநரான நாங்கள். [போற்றி] - அவ்விருப்பு நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணி. [ஓவாதே] - உச்சிவீடு விடாதே. [கண்ணிணைகுளிர] - கமர்பிளந்தகண்கள் விடாய்கெட்டுக் குளிரும்படி. [புதுமலராகத்தைப்பருக] - செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியையநுபவிக்கும்படியாக புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான வடிவை "ஹொவ நாஹ்ாவிவஷிவ" என்கிற படியே நிரந்தரமாக அநுபவிக்கப்பெறுகை. [சேற்றிளவாளை இத்யாதி] - செந்நெலின் நடுவே சேற்றிலே பஞ்சவிம்ஸதிவார்ஷிகரான முக்தரைப்போலேயிருக்கிற வாளைகள் களித்துத்துள்ளாநிற்பதான அழகிய நீர்நிலத்தையுடைய தேஸம். [செழும்பணை] - அழகிய மருதநிலமென்றுமாம். [கூற்றமாயித்யாதி] - ம்ருத்யுபோலே ப்ரதிபக்ஷத்தை நிஸ்ஸேஷமாகப் போக்கவல்லையாய். அதுக்குஉறுப்பாகக் கொடிய தொழிலையுடைய திவ்யாயுதங்கள் கைவந்திருக்குமவனே! ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவான திவ்யாயுதமென்னவுமாம். இதுக்கு முன்பு தம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கினபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்னுதல்; உனக்கென்ன அஸக்தி உண்டாய் நான் இழக்கிறேனென்னுதல்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'இவ்விருப்பில் வாசியறியாத ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கிறதென்?' என்னில்,—ருசியுடைய நாங்கள் கண்டநுபவிக்க என்கிறார்.

[வீற்றிடங்கொண்டு] - ஸேஷித்த்வத்தால்வந்த வேறுபாடு தோற்றும்படி. [வியன்கோள் இத்யாதி]-விஸ்மயநீயமான மஹாப்ருதிவியான இதிலேயுமிருந்திடாய் உன்னைக்கொண்டு ஒருகார்யமில்லாத ஸம்ஸாரத்திலே. [இதனுளும்இருந்திடாய்] - இந்தத் திருப்புளிங்குடியாகிற திருப்பதியிலேயும் இருந்திடாய் - உன்னை யொழியச் செல்லாமையுடையார் முன்னேயிருந்தாயென்னும் இது போருமோ? [இதனுளும்இருந்திடாய்] - சாய்ந்தருளினபோதிருக்கும் இருப்பை யநுபவிப்பித்தருளிற்று. இனி, இருந்தால் இருக்குமழகையும் அநுபவிப்பித்தருளவேணும். "நமக்குஇவையெல்லாம் இங்கேகாணலாமிறே: சாய்ந்தருளினஅழகு, பெரியபெருமாள்பக்கலிலேகாணலாம்; நின்றருளினவழகு, நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்; இருப்பிலுண்டானவழகு, பெரியபிராட்டியார்பக்கலிலே காணலாம்"என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். நாம் இங்கிருந்து நீர் பெறப்புகுகிற பேறு ஏதென்ன?- [அடியோமித்யாதி] - அடியோம் - அவ்விருப்பைப்படிவிட, அதுவே ஜீவநமாகவிருக்கிற

ஒன்பதாம்பாட்டு—வீற்றிடம் இத்யாதி. "வீற்றிடங்கொண்டு" என்று தொடங்கி "புதுமலராகத்தைப்பருக" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இவ்விருப்பில் இத்யாதி.

இடங்கொண்டு - இத்தை ஸ்புரணமாகக் கைக்கொண்டு. "இதனுளும்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம். மாஞாலமான இந்த பூமியிலும் என்று முந்தினது; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - விஸ்மயநீயமான இத்யாதி. மாஞாலத்தில் வைத்துக்கொண்டு இந்தத் திருப்புளிங்குடியிலுமென்று இரண்டாமர்த்தம்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - இந்தத் திருப்புளிங்குடி இத்யாதி. "இதனுளும்" என்கைக்கு இதுக்குத்தண்மையேதென்ன - உன்னைக்கொண்டு இத்யாதி. நித்யஸூரிகள் நடுவேயிருக்கக்கடவ நமக்கு இங்கே யிருக்கவேண்டுவானென்னென்ன - உன்னையொழிய இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு "இதனுளும்" என்ற ஸப்தார்த்தம் - சாய்ந்தருளின இத்யாதி. இங்கே காணலாம் என்றது-கோயிலிலே காணலாமென்றபடி. இவையெல்லாம் என்றது - கிடையழகும், இருப்பழகும், நிலையழகும். ஆகத்தை - திருமேனியை. ஆகம் - திருமேனி. விஷாணம் - புஷ்ப

நங்கள். [போற்றி]-இவ்விருப்புஇங்ஙனே நித்யமாகச் செல்லவேணுமென்று மங்களாஶாஸநம்பண்ணி. [ஓவாதே] - உச்சிவீடுவிடாதே. [கண்ணிணைகுளிர] - காணப்பெறாமையாலே கமர்பிளந்துகிடக்கிறகண்கள், விடாயெல்லாந்தீர்ந்து குளிரும்படியாக. [புதுமலர்இத்யாதி] - செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியை யநுபவிக்கும்படியாக. புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமானவடிவை, "லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ" (லோசநாப்யாம்பிபந்நிவ) என்கிறபடியே நிரந்தரமாக அநுபவிக்கப்பெறுகை. [சேற்றிளம் இத்யாதி] — அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுடைய அபிமதலாபத்தாலே களித்துவர்த்திக்குமாயிற்று. செந்நெலின் நடுவே சேற்றிலே, பஞ்சவிம்ஶதிவார்ஷிகரான முக்தரைப்போலேயிருக்கிற வாளைகள் களித்துத் துள்ளாநிற்பதான அழகியநீர்நிலத்தையுடைய. [செழும்பணை] - அழகியமருதநிலமென்றுமாம். [கூற்றமாய்இத்யாதி] - ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவான திவ்யாயுதங்களை யரித்துக்கொண்டிருக்கிற வென்னுதல்; அன்றிக்கே, ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் கூற்றமாய்க்கொண்டு அவர்களுடைய குலத்தை முதலிலேயரிந்து போகடுமவனாய், அதுக்கு உடலாகக் கொடியதொழில்களையுடைய திவ்யாயுதங்களையுடையனாயிருக்கிறவன் என்னுதல். இப்போது இதுசொல்லுகிறது— இதுக்குமுன்பு, தம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கினபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்னுதல்; உனக்கு என்னகுறையுண்டாய் இழக்கிறேன் என்னுதல். (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

கொடுவினைப்படைகள்வல்லையாய்அமரர்க்கிடர்கெடஅசுரர்கட்கிடர்செய்
கடுவினைநஞ்சே!என்னுடையமுதே!கலிவயல்திருப்புளிங்குடியாய்
வடிவிணையில்லாமலர்மகள்மற்றைநிலமகள்பிடிக்கும்மெல்லடியை
கொடுவினையேனும்பிடிக்கநீயொருநாள் கூவுதல்வருதல்செய்யாயே.

ஆ.— (கொடுவினை.) - ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸந ஸமர்த்தனுமாய், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநஸ்வபாவனுமாய், எனக்கு நிரதிஶயபோக்யனாய், திருப்புளிங்குடியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவனே! வடிவழகுக்கொப்பில்லாத பெரியபிராட்டியாரும், அப்படியே

ஹாஸ இத்யாதி. "தஸ்ய தத்வசநம் ஶ்ருத்வா ராமோ வசநமப்ரவீத் । வஹவாஹாய்ய சைவ நம் லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ" இதியுத்தகாண்டே (௧௩-௭) "புதுமலராகத்தை-ஓவாதே-பருக" என்றந்வயிப்பது. இப்பதத்துக்கு பாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. உகளுகை - ஸம்ப்ரமமாக ஸஞ்சரிக்கை. செழும்பணை - ஸம்ருத்தமானவயல. மருதநிலம் - நாடுசார்ந்தப்ரதேசம், ஜலஸ்த்தலமாதல். "கூற்றமாய்" என்றது - திவ்யாயுதவிசேஷணமாதல்; ஈஶ்வரவிஶேஷணமாதல், இரண்டையும் அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. த்விதீயார்த்தத்திலே "கொடுவினைப்படைகள்வல்லானே" என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்குஉடலாக இத்யாதி. இதுசொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - இப்போது இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. என்னகுறையுண்டாய்இழக்கிறேன் என்றது-விரோதியைப் போக்கப் பரிகரமில்லாமலோ, ஶக்தியில்லாமலோ இழக்கிறேன?என்றபடி. 'சேற்றிளவாளை' என்று தொடங்கி, படைகள்வல்லானே - அடியோம்போற்றி - கண்ணிணைகுளிரப் புதுமலராகத்தை - ஓவாதே பருகும்படி - வியன்கொள்மாஞாலத் திதனுளும் - இடங்கொண்டு - வீற்று இருந்திடாய் இத்யந்வய: (௯)

யிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் கூசிஸ்பர்ஶிக்கவேண்டும்படி ஸுகுமாரமான உன்னுடையதிருவடிகளை அதில்போக்யதையையறிந்துவைத்து இழக்கைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணின நானுமபிடிக்கும்படி, எனனையொருநாள்அங்கே யழைத்துக் கொள்ளுதல், இங்கே வருதல் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், மிகவும் போக்யமான உன்திருவடிகளிலே நானும் வந்து அடிமைசெய்யும்படி என்னை அங்கே அழைத்துக்கொள்ளுதல், இங்கேவருதல் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[கொடுவினைப்படைகள வல்லையாய்] — உனக்கு மோக்ஷமாய்வைத்தே உன்னோடு ப்ரதிகூலித்த சேதநர்பக்கல், நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற்போலே சீறி ஆயுயமெடுக்கவல்லைபாய். [அமரர்க்கென்று தொடங்கி] - தேவர்களுடைய ஸர்வ து:கங்களும் போம்படி அஸுரர்க்கு து:ஸஹமான து:கத்தை விளைக்குமபடியான ப்ரத்யௌஷயமில்லாத நஞ்சாய் எனக்கு நிரதிஶயபோக்யனாய்த் திருப்புளிங்குடியிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானவனே! [வடிவிணை யென்று மேனுக்கு]-வடிவழகுக்கு ஒப்பில்லாத பெரிய பிராட்டியாரும் அப்படியிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாருமகூசி ஸ்பர்ஶிக்கவேண்டும்படி ஸுகுமாரமான திருவடிகளை அதில் போக்யதையை யறிந்துவைதது இழககைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின நானும் பிடிக்கும்படி.

ப.—அநந்தரம், நாய்ச்சிமாரை யடிமைகொண்டருளினாற்போலே நானும் உன்திருவடிகளிலே யடிமைசெய்யும்படி, என்னை யங்கேயழைததல் இங்கே வருதல் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

கொடுவினை - விரோதிவிஷயத்தில் கொடுந்தொழிலான, படைகள் - ஆயுதங்களை, வல்லையாய் - (கார்யங்கொளள) வல்லையாய், அமரர்க்கு - அநுகூலரான தேவர்களுடைய, இடர் - துக்கம், கெட - தீரும்படி, அசுரர்கட்கு - ப்ரதிகூலரானவசுரர்கட்கே, இடர் - து:கத்தை, செய் — விளைக்குமிடத்தில், கடு - சடக்கென்றும், வினை - ப்ரவ்ருத்தியையுடைய, நஞ்சே - நஞ்சானவனாய், என்னுடை - (அநந்யப்ரயோஜநனாய்அநந்யகதியான)எனக்கு, அமுதே-(அலப்யமான)அம்ருதமாய்,(அத்யாஸந்நமாம்படி), கலி - ஸம்ருத்தமான, வயல் - வயலையுடைய, திருபபுளிங்குடியாய் - திருபபுளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே ! (''சுவிஜெக்ஷணா'' என்னும்படி), வடிவு - வடிவழகுக்கு, இணையில்லா-நீயும் தகுதியில்லாதபடியானஅதிஶயிதவைலக்ஷண்யத்தையுடைய, மலர்மகள் - கமலவாஸிநியானலக்ஷ்மியும, மற்றை - ஏவம்பூதவைலக்ஷண்யத்தையுடைய, நிலமகள் - ஸ்ரீபூமியும், பிடிக்கும் - (தங்களுடைய ஸ்வாபாவிக மார்த்தவத்தையுடைய திருக்கைகளாலே) பிடிக்கும்படியான, மெல - நிரதிஶயஸௌகுமார்யத்தையுடைய, அடியை - திருவடிகளை, கொடுவினையேனும் - (ப்ராபதனாய்வைத்து நெடுங்காலமிழக்கும்படி) கொடியபாபத்தையுடைய நானும், பிடிக்க - பிடிக்கும்படியாக, நீ கூவுதல் - நீ அங்கேயழைத்துக்கொள்ளுதல், வருதல்-(நான்அபேக்ஷித்தபடி இங்கே)வந்தருளுதல், ஒருநாள் செய்யாய் - ஒருநாள் செய்யவேணும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நிரதிஶயபோக்யமான உன்திருவடிகளிலே நானும் வந்துஅடிமை செய்யும்படி என்னை யஙகேயழைத்தல் இங்கேவருதல் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[கொடுவினைப் படைகள் வல்லையாய்] - உனக்கு ஶேஷமாய்வைத்து ப்ரதிகூலித்தவர்கள்பக்கல் நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற் போலே சீறி, ஆயுதமெடுக்கவல்லையாய். "சிலரை அழியச்செய்ய" என்றால் ஶக்தனன்றிக்கேயிருக்கை. "யதிவா ராவண: ஸ்வயம்" என்றிறேயிருப்பது. "நதத்யஜேயம்" என்று ப்ராதிகூல்யம் மிகைத்தாலும், "ஹந்த ராஜாநம்" என்று பின்பு கண்ணுங் கண்ணநீருமாய் நின்றிறே கொல்லுவது? [அமரர்க்கிடர் கெட] - அஸுரர்களாலே தேவர்களுக்குஉண்டான து:க்கந் தீரும்படி. [அசுரர்க்கிடர் செய்] - அஸுரர்க்கு து:க்கத்தை விளைக்கும். [கடுவினை நஞ்சே] - சடக்கென முடிக்கவற்றாய் ப்ரத்யௌஷதமில்லாத நஞ்சானவனே! [என்னுடை அமுதே] - எனக்கு நிரதிஶயபோக்யனானவனே! ஸாத்யமான தேவர்கள் அமுதன்று. [கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்] - ஸ்வர்கத்திற் போகவேண்டா; கடலைக் கடையவேண்டா; திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்நிஹிதமாயிற்று இவருடைய அம்ருதம். [கலி வயல்] - ஸம்ருத்தமான வயல். [வடிவிணை இத்யாதி] - இவ்வடிவில்வந்தால் ஒப்பில்லை. ஶமவத்தத்த்வமும் ஒப்பன்று; "ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே" என்று வற்றமாய் நின்றதிறே. [மற்றை நிலமகள்] - அப்படிப்பட்ட நிலமகள். ஸஹவாஸத்தையென்னுமித்தனை. [பிடிக்கும் மெல்லடியை] - அவர்களும் கூசித் தொடவேண்டும்படி ஸுகுமாரமான திருவடிகளை. [கொடுவினையேனும் பிடிக்க] - "அவர்கள் ஸந்நிதியுமுண்டாயிருக்க இழப்பதே!" என்னும்இன்னாப்பாலே சொல்லுகிறார். * கண்கள் சிவந்துக்குப் பின்பு நிகர்ஷாநுஸந்தாநமில்லை. நிரதிஶயபோக்யனாய் ஸந்நிஹிதனான நீ ஸத்தையை நோக்குகைக்கு ஒருநாள் அங்கே அழைத்தல், இங்கேவருதல் செய்தருளவேணும். வருதல் என்கிற இத்தை முந்துறச் சொல்லாதொழிந்தது, அந்தஸமுதாயததைக் காணவேணுமென்னும் நசையாலே.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. நிரதிஶயபோக்யமான உன்னுடைய திருவடிகளிலே நானும் வந்து அடிமைசெய்யும்படி, என்னையங்கேயழைத்தல், நீ இங்கேவருதல் செய்யவேணுமேன்கிறார்.

[கொடுவினைப்படைகள்வல்லையாய்] - நீரிலேநெருப்பெழுந்தாற்போலே, உனக்கு ஶேஷமாய்வைத்து ப்ரதிகூலித்தவர்கள்பக்கல்சீறி, ஆயுதமெடுக்கவல்லையாய். அவன் மாட்டாதது சிலரையழியச்செய்கையாயிற்று; "யதிவா ராவண: ஸ்வயம்" (யதிவா (ராவணஸ்ஸ்வயம்) என்னுமவனிறே. கடலையணைசெய்து, ஊரைச்சூழப்போந்து, பின்னை அங்கதப்பெருமாளைப்புகவிட்டு, கையிலேவந்தகப்பட்டவனை. "ஹந்த ராஜாநம்"

பத்தாம்பாட்டு.—கொடுவினை இத்யாதி. "வடிவிணையில்லா மலர்மகள்" என்று தொடங்கி, "கூவுதல்வருதல்செய்யாய்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நிரதிஶய இத்யாதி.

கீழேயெல்லாம் ஸந்நிஹிதனாக அருளிச்செய்து, இங்கே, "கூவுதல்வருதல் செய்யாய்" என்றது - மாநஸாநுபவ வைஶத்யத்தாலே ஸந்நிஹிதனாகவும், அது கலங்கினவாறே, தாம் இங்கும், அவன் அங்குமாகத்தோற்றுகையாலே. கொடிதான வ்யாபாரத்தையுடைய ஶத்ருஸேனையை முடிக்க வல்லையாயென்று ஶப்தார்த்தம். * ப்ராஸக்தஸ்யஹிப்ரதிஷேத: அன்றோ? "வல்லையாய்" என்று, ஸர்வஶக்திக்கு அஶக்திப்ரஸங்கமேதென்ன - நீரிலே இத்யாதி. அப்படிமாட்டானோவென்ன - யதிவா இத்யாதி. "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா। விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதிவா ராவண: ஸ்வயம்" இதியுத்தகாண்டேராம: ஆனாலும் ஸம்ஹரித்தானேயென்ன - கடலை இத்யாதி. "ஹந்த ராஜாநமிக்ஷ்வாகூ த்ஸம் ப்ரவிஶ்ராந்தம் ஸ்வராஜ

(கச்சாநுஜாநாமி) என்று தப்பவிட்டது, "இன்னமோருகால் அநுகூலிக்குமோ?" என்று; "நான்முடிந்தேபோமித்தனை" என்று அவன்அதிலேமுதிரநின்றபின்பு, கண்ணுங்கண்ணீரு மாயிறே நின்றுகொன்றது. இவர்கள் பண்ணும்ப்ராதிகூல்யத்தாலே யழியச்செய்யுமித்தனை போக்கி, தானுகஅழியச்செய்யமாட்டானுயிற்று. [அமரர் இத்யாதி] – அஸுரர்களாலே தேவர்களுக்கு உண்டான து:கந்தீரும்படி, அஸுரர்களுக்கு து:கத்தைவிளைக்கும். [கடு வினைநஞ்சே] - அப்போதே சடக்கெனமுடிக்கவற்ருய், ப்ரத்யௌஷதமில்லாத நஞ்சான வனே! [என்னுடை யமுதே] - அந்நஞ்சுதானே இவர்க்கு அம்ருதமாயிருக்கிறபடி. தேவர்க ளுடையஉப்புச்சாறன்று. [கல்வயல் இத்யாதி] - இவ்வம்ருதத்துக்குக் கடல்கடைதல், ஸ்வர்க் கத்திலேபோதல் செய்யவேண்டா; திருப்புளிங்குடியிலே ஸங்நிஹிதமாயிற்றிவ்வம்ருதம். [கலி வயல்] - ஸம்ருத்தமான வயல். [வடிவிணையி த்யாதி] - வடிவில்வந்தால் ஒப்பின்றிக்கேயிருக் கும். ஸாம்யதத்த்வமும் ஒப்பன்று; "தவ்ஸ்யஸதவஸிதேக்ஷணா" (தஞ்சேயமஸிதே க்ஷண) என்றுவற்றுமாயே ந்றைறத்றே. [மற்றைநிலமகள்] - ஏவம்ஹூதை யென்னுமத்தனை யவளையும். [பிடிக்கும்மெல்லடியை] - அவர்களுந்திருவடிகளைப் பிடிக்கப்புக்கால், பூத்தொடு வாரைப்போலே "கன்றுகிறதோ!" என்றுகூசத் தொடவேண்டும்படியாயிற்று ஸௌகுமார் யமிருப்பது; அப்படிப்பட்டதிருவடிகளை. [கொடுவினையேனும்பிடிக்க] - * கண்கள்சிவந் துக்குப்பின்பு இவர்க்கு ந்காஷாநுஸந்தாநமல்லையிறே. "அவர்களும் ஸங்நிஹிதராய், ப்ராப் தியுமுண்டாயிருக்க, நான்இகழ்ந்திருப்பதே!" என்று, "பாவியேன்" என்பாரைப்போலே, 'கொடுவினையேன' என்கிருர். [நீயொருநாள் கூவுதல்வருதல்செய்யாயே] - † (நிரதி ஶயபோக்யனுய ஸங்நிஹிதருன ந், ஸத்தையைநோக்குகைக்குஒருநாள் அங்கேயழைத் தல், இங்கேவருதல் செய்தருளவேணும். முற்பட 'வருதல்' - என்றிலராயிற்று, அஸ்ஸமு தாயத்தைக குலைக்கவொண்ணுதேனனுமததாலே. அபேக்ஷையுடையார்பக்கல் அவனைத் தனிவிட்டிராரகளிறே, கூடக்கொடுவருவர்களேன்னுமத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிருர். (௧0)

ஶ்லோ । க்ருஶஸ்த்ரிரூபஸம்பந்நஸ் ஸ்வயந்தநாபவஸாந்ரக்ஷஸ்யதிரோயஸு:" இதியுத்த காண்டே. "ஶரணாகதநிவேதநம்" "ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:பரவீரஹந்தா" இத்யாத் யுக்த ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற - கண்ணுங்கண்ணீருமாய் என்றது. கண்ணும் கண்ணீருமானல் கொல்லக்கூடுமோவென்ன - இவர்களபண்ணும் இத்யாதி. கரூரவ்யாபாரத்தையுடைய நஞ்சே யென்று ஸப்தார்த்தம். நஞ்சென கம்ஸாயதத்தை தவேதா அருளிச்செய்கிருர் - அப்போதே இத் யாதி. 'அந்நஞ்சுதானே' இத்யாதிக்கு - அஸுரவர்க்கத்துக்கு பாதகனுயிருக்குமிருப்பு, தமக்கு போக்யமாயிருக்குமென்றுகருத்து. "என்னுடை யமுதே" என்றதுக்கு வயாவர்த்யம் - தேவர் களுடைய இத்யாதி. "கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்" என்கிறத்தாலும் அவ்வம்ருதத்தில் வ்யா வ்ருத்தி - இவ்வம்ருதத்துக்கு இத்யாதி. கலி - ஸம்ருத்தி. இணை - ஒப்பு. ஒப்பில்லாமையின் சரமாவதி - ஸாம்யதத்த்வமும் இத்யாதி. ஆதிக்யமேதென்ன – தஞ்சேயம் இத்யாதி. "தஸ்ய ஶீலவயோவ்ருத்தாம் தஸ்யாபிஜநலக்ஷணாம் । ராகவோர்ஹதி வைதேஹீம் தஞ்சேய மஸிதேக்ஷணா" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹநூமாந். மற்றை - தத்துல்யையான. "மெல்லடி" என்றுவிசேஷித்ததுக்குபாவம் - அவர்களும் இத்யாதி. "கொடுவினையேன்" என்றவிது, அயோக்யதாநுஸந்தாநபரமோவென்ன; அன்று என்கிருர் - கண்கள் இத்யாதி. ஆனல் "கொடு வினை" என்கிறதுக்கர்த்தமேதென்ன - அவர்களும் இத்யாதி. முந்துற "வருதல்" என்னு தொழிவானென்னென்ன - முற்பட இத்யாதி. பிற்படத்தான் "வருதல்" என்றால் அஸ் ஸமுதாயங்குலையாதோவென்ன - அபேக்ஷை இத்யாதிவாக்யத்வயம். க்ரமேணாந்வய:. (௰)

பதினோராம் பாட்டு.

கூவுதல் வருதல் செய்திடாயென்று குரைகடல் கடைந்தவன்தன்னை
மேவிநன்கமர்ந்தவியன்புனல்பொருநல் வழுதிநாடன் சடகோபன்
நாவியல்பாடலாயிரத்துள்ளும்இவையுமோர்பத்தும்வல்லார்கள்
ஓவுதலின்றிஉலகமூன்றளந்தான்அடியிணைஉள்ளத்தோர்வாரே.

ஆ.—(கூவுதல்) - குரைகடல்கடைந்தவன் தன்னை பரமப்ராப்யமாகப்பற்றி, கூவுதல் வருதல் செய்திடாயென்று அபேக்ஷித்த வியன்புனல் பொருநல்வழுதிநாடன் சடகோபன் நாவியல்பாடலாயிரத்தில் இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், ஆஶ்ரிதஸுலபனை எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நிந்தரமாக ஹ்ருதயத்திலே யநுபவிக்கப்பெறுவரென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எம்பெருமானை நிரந்தரமாக ஸேவிக்கப்பெறுவ ரென்கிறார்.

"கூவுதல் வருதல்" என்றதொடங்கி - இப்பாட்டுக்கெல்லாம் ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களுடைய அபேக்ஷிதம் பூரிக்கைக்காக. கடலைக் கடைந்தருளின - எம்பெருமானை இத்தன்மையை யுடையையான நீ, என்னை அங்கேயழைத்தல் இங்கே வருதல்செய்து என் அபேக்ஷிதத்தைப் பூரித்தருளவேணும் என்றர்த்தித்து, அப்படியே பூர்ணமாகப் பெறுகையாலே ஸுத்ருப்தமான திருவழுதி நாட்டையுடைய ஆழ்வாருடைய அநாயாஸமான வாக்ப்ரவ்ருத்தியையுடைய ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் விலக்ஷணமான இத்திருவாய்மொழி வல்லார்கள் ஆஶ்ரிதஸுலபனை எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதயத்தில் அநுபவிக்கப்பெறுவர். *—ஆராவமுதில் ஆர்த்தருடைய ஆர்த்திதீர்க்கும் ஸ்வபாவனையிருந்து வைத்து என்னுடைய ஆர்த்தி தீர்க்கிலனென்று இன்னாதானர்: இங்கு - பரமபதத்தில் இருப்பைவைத்து என்னை அங்கீகரித்திலனென்றும், ஏகரூபமாகக் கண்வளர்ந்தருளினால் திருவுடம்பலசாதோ வென்றும் இன்னாதாகிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு ஃபலமாக ஸமவத்ஜ்ஞாநலாபத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களுக்காக) குரை - அதிகோஷத்தை யுடைத்தான, கடல் - கடலை, கடைந்தவன்தன்னை - கடைந்தவனான ஸர்வேஶ்வரனை, கூவுதல் - அங்கேயழைத்துக்கொள்ளுதல், வருதல் - (நாநிருந்தவிடத்தில்) வருதல், செய்திடாய் - செய்யவேணும், என்று - என்றபேக்ஷித்து, மேவி - அவனுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெற்று, (அதனாலே), நன்கு - நன்றாக, அமர்ந்த - தரித்தவராய், வியன் - ஸம்ருத்தமான, புனல் - ஜலத்தையுடைத்தான, பொருநல் - திருப்பொருநலையுடைத்தான, வழுதிநாடன் - திருவழுதிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, நாவியல் - ஜிஹ்வாவ்யாபாரமான, பாடல் ஆயிரத்துள்ளும் - பாடல் ஆயிரத்துள்ளும்வைத்துக் கொண்டு, ஓர் - அத்விதீயமான, இவையும்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார்கள் - வல்லவர்கள், மூன்றுலகம் - த்ரைலோக்யத்தையும், அளந்தான் - அளந்துகொண்ட ஸர்வ

ஸௌலஹன், அடி - திருவடிகள், இணை - இரண்டையும், ஒவுதல் - ஒவுதல், இன்றி -, உள்ளத்து - நெஞ்சிலே, ஓர்வார் - அநுஸந்திக்கப்பெறுவர்கள். இது எழுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் அவனை நிரந்தரமாக அநுஹவிக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[குரைகடல் கடைந்தவன் தன்னை] - கூவுதல்வருதல் செய்திடாய் என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய அபேக்ஷிதம் பூரிக்கைக்குக் கடல்கடைந்தவனை யாயிற்று அர்த்தித்தது. இச்சீலத்தையறிந்து, முறைகெடவாகிலும் முறையாலேயாகிலும் கண்டுகொண்டு நிற்கவேணுமென்றாயிற்றுச் சொல்லிற்று. [மேவி நன்கமர்ந்த] - இஸ்ஸ்வஹாவத்தை யநுஸந்தித்து அத்தாலே „ரித்த. [வியன்புனல் இத்யாதி] - அத்தாலே விஸ்மயநீயமான ஜலத்தையுடைய திருப்பொருநலையுடைத்தான திருவழுதிவள நாட்டையுடைய ஆழ்வார். [நாவியல் பாடல்] - மனஸ்ஸஹகாரமின்றிக்கே சொன்னவை. [ஆயிரத்துளிவையும் பத்தும் வல்லார்கள்] - விலக்ஷணமான இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் ஆச்ரிதஸௌலஹ்யனுடைய திருவடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதயத்திலே அநுஹவிக்கப்பெறுவர். ''யதி நாம ஹவிதே த தாவ தா ர்ஜ க்ருதீஸஹ'' என்று இது தன்னைப் பேறாகச் சொல்லிற்றிறே. * ஆராவமுதில் ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுமவன் என்னுடைய ஆர்த்தி தீர்க்கிறிலன் என்றார். இங்கு-பரமஸௌலப்யனாய் வைத்து என்னை அங்கீகரித்திலனென்றும். ஏகரூபமாகக் கண்வளர்ந்தருளினால் திருவுடம்பலசாதோ என்றும் இன்னதாகிறார்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார், அவனை நிரந்தரமாக அநுஹவிக்கப்பெறுவரென்கிறார்.

[கூவுதல் இத்யாதி] - 'குரைகடல்கடைந்தவன்றன்னை கூவுதல்வருதல்செய்திடாய்' என்றாயிற்று இவர் சொல்லிற்று. முறைகெடவுமாம், முறையிலேயாகவுமாம், காணுமித்தனையேவேண்டுவது. [குரைகடலித்யாதி] - இவ்வபேக்ஷையில்லாதார்க்கும் உடம்பு நோவக்கடல்கடைந்து அம்ருதங்கொடுத்தவனையாயிற்று இவர் அபேக்ஷித்தது. [மேவிநன்கமர்ந்த] - இந்தஸ்வஹாவாநுஸந்தாநத்தாலேபொருந்திக் கால்தரையிலேபாவிற்றாயிற்று. [வியனித்யாதி] - விஸ்மயநீயமான நீரையுடைய திருப்பொருநலையுடைய திருவழுதிவளநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். [நாவியல்பாடல்] - மநஸ்ஸஹகாரமுமொழியவா

நிகமம் - கூவுதல் இத்யாதி. ''இவையும்பத்தும்வல்லார்கள்'' என்றுதொடங்கி, ''உள்ளத்தோர்வாரே'' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

அந்வயித்தர்த்தம் - குரைகடல் இத்யாதி. ''வருதல்'' என்னாதே, ''கூவுதல்'' என்று முற்படவழைப்பானென்னென்ன - முறைகேடவுமாம் இத்யாதி. உடைமையிருந்தவிடத்தே யுடையவன் வந்து கைப்பிடித்துக்கொண்டுபோகை ப்ராப்தமாகையாலே, வருகைமுறை; பார்யையை யாளிட்டழைக்கை முறைகேடானவோபாதி, கூவுகையும் முறைகேடு. குரை - கோஷிக்கிற. ''குரைகடல்கடைந்தவன்றன்னை'' என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - இவ்வபேக்ஷை இத்யாதி. ''குரைகடல்கடைந்தவன்றன்னை - கூவுதல்வருதல்செய்யாய்'' என்றுசொல்லி, 'இந்தஸ்வஹாவாநுஸந்தாநத்தாலே' இவனைக்கிட்டி யென்றுகூட்டுவது. நன்கமர்ந்த - நன்றாகத்தரித்த. தரையில் கால்பாவிநின்றவென்றபடி. பொருநல் - திருத்தாம்ரபர்ணி. ''நாவியல்'' என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - மநஸ்ஸஹகாரம் இத்யாதி. நாவியல்பாடல் - ஜிஹ்வாவ்யா

யிற்றுச்சொல்லிற்று. [ஓவுதலித்யாதி] - ஆஶ்ரிதஸுலபனானவனுடைய திருவடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதயத்திலே யநுபவிக்கப்பெறுவர். இத்தனைபோதும், இவர்தாம் "இவற்றைப்பெறவேணும்" என்னும் அபேக்ஷையோடே, "திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கியருளவேணும், திருவடிகளைத்தலைமேலேவைத்தருளவேணும்; தேவரீரெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பைக்காணவேணும்; நாய்ச்சிமாரும் தேவரீருமாயிருக்கும்படிகாணவேணும்; உலாவும்படி காணவேணும்; ஸ்மிதம் இருக்கும்படி காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்ட இவர்க்கு அப்போதே கிடையாமையாலே, "இவற்றைப்பெறவேணும்" என்னும் மநோரதந்தானே பேறாய்த் தோற்றிற்று; இத்தையப்யஸித்தவர்களுக்கும் இம்மநோரதம் மாறாதே முடியச்செல்லும் என்கிறார். "**யதி நாமஸம்நவிந்தேததாவததாஸ்மிக்ருதீஸதா**" (யதி நாமஸம்நவிந்தேததாவததாஸ்மிக்ருதீஸதா) என்கிறபடியே. (கக)

பாரமான "*பாடலென்று ஸப்தார்த்தம். "உலகமூன்றளந்தானடியிணை - ஓவுதலின்றி - உள்ளத்தோர்வார்" என்றந்வயிப்பது. "ஓவுதலின்றி" என்றதுக்கர்த்தம் - நிரந்தரமாக என்று. ஓர்வார் - அநுஸந்திக்கப் பெறுவார்: அநுபவிக்கப்பெறுவா ரென்றபடி. இது கற்றார்க்கு ப்ராப்தியை ஃபலமாகச்சொல்லாதே, மநோரதத்தை ஃபலமாகச்சொல்லுவானென்? என்ன - இத்தனைபோதும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். மநோரதம் ஃபலமோவென்ன, அதுக்குப்ரமாணம் - யதிநாமம் இத்யாதி ஜிதந்தாயாம், "[illegible]" இதி பூர்வார்த்தம். 'குரைகடல்கடைந்தவன்தன்னை - கூவுதல்வருதல் செய்திடாய்' என்றுதொடங்கி, 'இவையும்பத்தும்வல்லார்கள் - உலகமூன்றளந்தானடியிணை - ஓவுதலின்றி - உள்ளத்தோர்வாரே' இத்யந்வய:.*

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

பண்டையுறவானபரனைப் புளிங்குடிக்கே
கண்டெனக்கெல்லாவுறவின்காரியமும் - தண்டற்நீ
செய்தருளென்றேயிரந்த சீர்மாறன் தாளிணையை
உய்துணையென்றுஉள்ளமே! ஓர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்

மூன்றாந்திருவாய்மொழி--ஓராயிரம் - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(ஓராயிரம்.) - இப்படி ஆழ்வார் அபேக்ஷிக்க, "நீர் இங்ஙனே ப்ரார்த்திக்க வேணுமோ? நம்மோட்டைக் குடற்றுடக்கறியீரோ?" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அவற்றையநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

ஓ—மூன்றாம் திருவாய்மொழியில், கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே, "கூவுதல் வருதல் செய்யவேணும்" என்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்தித்த ஆழ்வார்க்கு, அவனும் "நான் நாராயணனல்லேனோ? நீர்அபேக்ஷித்தபடியே செய்கிறோம்" என்று தன்னுடைய நாராயணத்வத்தைக் காட்டியருள; அந்த நாராயணத்வப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்து "அவனைக் காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டுக் காணப்பெறாமையாலே பலஹீநராய், "ஏதேனுமொருபடி அவனிருந்தவிடத்திலே சென்றாகிலும் அவனுடைய ஶீலவத்தையின் மிகுதியாலே அடிமைசெய்ய விரகில்லை" என்று அவனுடைய ஸௌஶீல்யாதிஶயத்தைப் பேசிமுடிக்கிறார்.

ப.—மூன்றாந் திருவாய்மொழியில், கீழே - கைங்கர்யப்ரார்த்தனையைப் பண்ணி "கூவுதல்வருதல்செய்யவேணும்" என்று அபேக்ஷிக்க, அவனும் தன் நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தாலே "நீர் அபேக்ஷிக்கவேணுமோ நம்முடையகார்யஞ்செய்கைக்கு?" என்று தன்னுடைய ப்ரகாரப்ரகாரி ஸம்பந்த த்யோதகமான நாராயணத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கக் கண்டு; அதினுடைய கார்யமான ஸர்வலோகரக்ஷண ஸமர்த்தமாயுள்ள திவ்யநாம ஸம்பத்தையும், ரக்ஷணார்த்த வ்யாபாரத்தையும், அகிலவேதவேத்யதாப்ரகாரத்தையும், நித்யஸூரிபோக்யதையையும், அதினுடைய நிருபமவைலக்ஷண்யத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்திஇஷ்டப்ராப்திஹேதுவான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையும், ப்ரபலாநிஷ்டஹஞ்சநத்வத்தையும், அதூஷ்டதேஶவர்த்தித்வத்தையும், ஆஶ்ரயணம் மிகையான அதிஶயிதஶீலத்வத்தையும், அதினுடைய வாசாமகோசரமஹத்தையையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்வித ஸ்வபாவனான ஸர்வேஶ்வரனை யநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு அவனுடையஶீலத்திலே வித்தராய் அநுபவந்தன்னிலும் அக்ஷமரான ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், "கூவுதல்வருதல் செய்யாய்" என்றார் கீழே; அவன் உம்மைப் பெறுகைக்கு நாமன்றோ ப்ரார்த்திக்கக்கடவோம் என்று நாராயணத்வத்தால்வந்த தன்னோட்டை ப்ராப்தியைக் காட்டிக்கொடுக்க; அந்தநாராயணத்வப்ரகாரத்தை யநுஸந்தித்து, "அவனைக் காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டுக் காணப்பெறாமையாலே பலஹீநராய் நாராயணத்வத்தில் எல்லையான ஶீலகுணத்தை அநுஸந்தித்து ஏதேனுமொருபடி அவனிருந்தவிடத்தே சென்றாகிலும் அவனுடைய ஶீலப்ராசுர்யத்தாலே அடிமைசெய்ய க்ஷமரமன்றிக்கே யிருக்கையாலே, அந்தஶீலாதிஶயத்தையே பேசிமுடிக்கிறார். அவன் ஶீலவத்தையைப் பார்த்தவிடத்து, தாமொன்று செய்கை மிகையாம்படியாயிருந்தது. தம்மைப் பார்த்தால் அந்தஶீலத்திலே கால் தாழ்ந்து ஒன்றுஞ்செய்ய க்ஷமரன்றிக்கே யிருக்கையாலே, அந்த ஶீலாதிஶயத்தைப் பேசிமுடிக்கிறார். "கிட்டியடிமை செய்யவேணும்" என்று அபேக்ஷித்தாலும் ஒரு குணத்தை அவன் ஆவிஷ்கரித்தால் அவ்வழியே போகவேண்டும்படியிறே யிருப்பது.

ஈடு.—''நீர் இங்ஙனே யர்தி²க்கவேணுமோ? நம்மோட்டைக்குடற்றுடக்கை யறியீரோ?'' என்ன; அத்தை யநுஸந்தி⁴த்து இனியராகிறார். ''கூவுதல்வருதல்செய்யாய்'' என்று ப்ரார்த்தித்தார்·கீழ்; ''ஆர் ப்ரார்த்திக்கக்கடவவற்றை யார் ப்ரார்த்திக்கிறார்? உம்முடையலாப⁴த்துக்கு நாம் ப்ரார்த்திக்கவேண்டும்படியன்றோ உம்மோடு நமக்கு உண்டான ரக்தஸ்பர்ஶம்? ஆனபின்பு, உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களுஞ் செய்யக்கடவோம்; நீர்வெறுக்கவேண்டா'' என்று ஸமாதா⁴நம்பண்ணினான். ''மையலேற்றிமயக்கவுன்முகம் மாயமந்திரந்தான்கொலோ'' என்னக்கடவதிறே; ஸ்ரீகௌஸல்யையார், ''ஏகபுத்ரையான நான் உம்மைப்பிரிந்து தனியிருக்கமாட்டேன்:கூடப்போருமித்தனை'' என்று பின்தொடர, புரிந்துபார்த்து, ''ஆய்ச்சீ! நீர் என்னைப்பின்தொடருகிறவிடம் தர்மஹாநிகிடீர்'' என்று முகத்தைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்ய, மீட்கைக்காகப்போன இவள் மங்களாஶாஸநம்பண்ணிமீண்டாளிறே; இதிறே அவனுடைய பார்வைகளும் உக்திகளுமிருக்கும்படி. அவன்ஒருவார்த்தை சொன்னால் பின்னை அவன்வழியே போகவேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது. ஆக, அவன் நாராயணனாயிருக்கிற இருப்பை யநுஸந்தி⁴த்தார்; அந்நாராயணஶப்தத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஆராயவேன்றிழிந்தவாறே, ஒருவஸ்துவுக்கும் தன்னுடைய பேறிழவுக்குத் தனக்கு ப்ரார்த்திக்கைக்கு ப்ராப்தியற்றிருந்தது; இப்படியிருக்கிறவன் தன்பக்கலிலே விஶேஷகடாக்ஷம்பண்ணினபடியையும், இந்நாராயணஶப்தார்த்தத்துக்கு எல்லையான அவனுடைய ஶீலகுணத்தையும் அநுஸந்தி⁴த்து, ''இப்போதே இப்படிஶீலவானானவனைக்காணவேணும்'' என்னும்அபேக்ஷைபிறந்தது; அதில் தமக்கு அவ

ஓராயிரம் ப்ரவேஶ:—''நாராயணன் நங்கள்பிரானவனே'' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ஸங்க்ரஹ ஸங்கதி - நீர்இங்ஙனே இத்யாதி. விஸ்தாரஸங்கதி - கூவுதல் இத்யாதி. கீழே ''குடற்றுடக்கு'' என்றதின்விவரணம் - ரக்தஸ்பர்ஶம் என்றது. ''ஸமாதா⁴நம்பண்ணினான்'' ஸமாஹிதரானாரென்று கூட்டுவது ஒருக்திமாத்ரத்தாலே ஸமாஹிதராகக்கூடுமோவென்ன-மையலேற்றி இத்யாதி. உன்னுடைய தாழ்ந்தபேச்சுக்களும்வ்யாபாரங்களும் எங்களைப்பிச்சேற்றியறிவுகெடுக்க,உன்முகம்அம்மான்பொடியோ இத்யர்த்த². நாய்ச்சியார்திருமொழி,''பெய்யுமாமுகில்''இத்யாதி.''உக்திஆகர்ஷகம்''என்னுமதுக்கு உதாஹரணம் - ஸ்ரீ கௌசல்யையார் இத்யாதி.''[Grantha quotation]'' என்றத்தைப்பற்ற - ஏகபுத்ரையான இத்யாதி. ''[Grantha quotation]'' என்றத்தைப்பற்ற - கூடப்போரும் இத்யாதி. புரிந்துபார்த்து - திரும்பிப்பார்த்து. ''[Grantha quotation]'' இத்யாதியைப்பற்ற - ஆய்ச்சீ இத்யாதி. ''[Grantha quotation]'' இத்யாதியைப்பற்ற - மீட்கைக்காக இத்யாதி. பார்வைகளுமென்றது - ''மையலேற்றி'' இத்யாதியிலே விவக்ஷிதம். உக்திகளுமென்றது - ''ஆய்ச்சீ, நீர' இத்யாதிகளை. ''உக்திகளுமிருக்கும்படி'' என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அவன்ஒரு இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை விசதமாக உபபாதியாநின்றுகொண்டு, இவர் ஸமாஹிதரானபடியை விஸ்தரிக்கிறார் - ஆக இத்யாதி. முதற்பாட்டில் அர்த்தம் - அவன்நாராயணனாய் இத்யாதி. இரண்டாம்பாட்டைப்பற்ற - ஒருவஸ்துவுக்கும் இத்யாதி. ''அறிந்தனமே,'' ''நங்கள்பிரான்'' என்றத்தைப்பற்ற - விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபடியையும் என்றது. ''கடைவதுங் கடலுளமுதம்'' என்றத்தைப்பற்ற - சீலகுணத்தையுமென்றது. ''என்மனமேகமெண்ணுமிராப்பகலின்றி'' என்றத்தைப்பற்ற - காணவேணுமென்னும் அபேக்ஷை பிறந்ததென்றது. அபேக்ஷைபிறந்தால் அவனிருந்தவிடத்தே போகவொண்ணாதோவென்ன - அதில்தமக்கு

னிருந்தவிடத்தளவும் கால்நடைதாராதபடிக்கீடாகவாயிற்று,அவனுடைய சீலாதிகளிலே ஈடுபட்டுத் துவக்குண்டபடி. இனித்தான்,இவர்போனுலும் ஒன்றுசெய்கை மிகையாம்படி யிருப்பானெருவனுயிருந்தான் அவன்; இவர்தாம், ஒன்றுசெய்தநுபவிக்கவல்லவரன்றிக் கேயிருந்தார்: அவனுடைய சீலகுணங்களிலே கால்தாழ்ந்திருக்கு மவராகையாலே. இப்படிப்பட்டவனுடைய ஶீலகுணப்ராசுர்யத்தையேசொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது, இத்திருவாய்மொழி. அன்றிக்கே, * கண்கள்சிவந்திலே - ப்ரணவார்த்தத்தை யநுஸந்தித்தார்; அதில் முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே - அகாரார்த்தத்தை யருளிச்செய்து, மேல் ஒன்றரைப்பாட்டாலே - சதுர்த்யர்த்தத்தையும் மத்யமாக்ஷரத்தில் அர்த்தத்தையும் த்ருதீயாக்ஷரத்தில்அர்த்தத்தையும்அருளிச்செய்து,—அவைபிரித்தருளிச்செய்யாதொழிந்தது;சதுர்த்யர்த்தமும் மத்யமாக்ஷரத்திலர்த்தமும் ஸாஶ்ரயமாயல்லதிராமையாலே கூடவருளிச்செய்தார்;—மேல்நாலுபாட்டாலே - த்ருதீயாக்ஷரவாச்யனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையருளிச்

இத்யாதி. அவனிருந்தவிடத்தளவுமென்றது - "நின்றவேங்கடம்" என்றத்தைப்பற்ற. கால்நடைதாராதபடி என்றது - "தேவர்கள் கைதொழுவார்கள்" என்றத்தைப்பற்ற. "சீலமெல்லையிலான்" என்றத்தைப்பற்ற - சீலாதிகளிலே இத்யாதி. துவக்குண்டபடி - வசீகரிக்கப்பட்டபடி. "எழுதுமென்னுமிதுமிகை" என்றத்தைப்பற்ற - இனித்தான் இத்யாதி. ஒன்றுசெய்கை - ஒருகைங்கர்யத்தைச்செய்கை. "தழுவுமாறறியேன்" என்றத்தைப்பற்ற - இவர்தாம் இத்யாதி. "சீலமெல்லையிலானடிமேல்" என்றத்தைப்பற்ற - இப்படிப்பட்டவனுடைய இத்யாதி. யோஜநாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. * கண்கள்சிவந்துதொடங்கி * ஓராயிரமளவும் திருமந்த்ரார்த்தத்திலே எறிடுகிறர். இதுவே இரண்டாம்யோஜனைக்கு வாசி. அநுஸந்தித்தபடி யெப்படியென்ன - அதில் முதலிரண்டரை இத்யாதி. அதாவது - முதற்பாட்டாலே ப்ராப்யமாயிருந்துள்ள விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும் இரண்டாம்பாட்டாலே ததாதாரமான திவ்யாத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும் அநுஸந்திக்கையாலே, அகாரத்தில் பதரூபத்தால்வந்த ஶேஷித்வத்தினுலும், அர்த்தபலத்தால்வந்த ஶ்ரிய:பதித்வத்தாலும் ஸித்தமான ப்ராப்யத்வத்தையும், மேல் அரைப்பாட்டாலே - "அவனதருளால்" என்று - "அவரக்ஷணே" என்கிற தாத்வர்த்தமானரக்ஷகத்வத்தாலும், ப்ரக்ருத்யர்த்தமான காரணத்வத்தாலும் ஸித்தமான வுபாயத்வத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே, முதலிரண்டரைப் பாட்டாலே அகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தா ரென்றபடி. இந்தப்ரகாரம், "ஸர்வரக்ஷாப்ரபவகாரணத்வமஹாத்ம்யம் । ரக்ஷகத்வமநயாதஸ்ய ஶேஷித்வம்ப்ரகடிதம் ॥ ஶ்ரீமத்வம்வாச்யஸம்ப்ராப்ய தைவராத்ரந: । ரக்ஷகத்வம்வ்யாப்யத்வயோவைக்ஷாவிஶேஷிதம் ॥ ஸூஷ்மாயு நிதாநத்வாத்காரணத்வமுதீரிதம் । ஶேஷித்வமேவாவேயத்வம் கிஞ்சித்காராத்ப்ரவிதம் । ஶ்ரீமத்வம்ஸம்யோக்ஷ்யாத்வேயத்வம்வேப்ராப்யக" என்று தீபஸங்க்ரஹத்திலே சொல்லப்பட்டது. 'மேலொன்றரைப்பாட்டாலேயித்யாதி' அதாவது - "இறவேறி" என்று ஆத்மஸ்வரூபம் தனக்கு அத்யந்த ஶேஷமென்னுமிடத்தைக் காட்டித்தந்தானென்கையாலே - லுப்தசதுர்த்யர்த்தமான ஶேஷத்வத்தையும், "யானுமதானுயொழிந்தான்" என்று ஸமாநாதிகரணமாக அருளிச்செய்கையாலே - மத்யமாக்ஷரப்ரதிபாத்யாநந்யார்ஹ ஶேஷத்வத்தையும், "தேனும்பாலுங்கன்னலுமமுதுமாகித்தித்தித்து" என்று - த்ருதீயாக்ஷர வாச்யனுன ஆத்மாவினுடைய "மநஜ்ஞானே" என்கிற தாதுஸித்தஜ்ஞாநாநந்த விஶிஷ்டதையால்வந்த போக்யதையையும் அருளிச் செய்கையாலே - மேல் ஒன்றரைப்பாட்டாலே சதுர்த்யர்த்தத்தையும், மத்யமாக்ஷரத்திலர்த்தத்தையும், த்ருதீயாக்ஷரத்தி லர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்தென்றபடி. ஆனுல் "இது ஶேஷத்த்வம், இது அநந்யார்ஹத்வம், இது ததாஶ்ரயமானவாத்மா" என்று பிரித்துச்சொல்லாதே, த்ருதீயாக்ஷர வாச்யனுன ஆத்மாவோடேகூட்டியருளிச்செய்வானென்னென்ன - அவை இத்யாதி. வைலக்ஷண்யத்தை-ஜ்ஞாநாநந்தாதிவைலக்ஷண்

செய்து, மேலிரண்டுபோட்டாலே - இவ்வடைவிலே ப்ரணவார்த்தாநுஸந்தாநம்பண்ணுத வாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைநிரஸித்து. ஆக, ப்ரணவார்த்தத்தை யருளிச்செய்து, மேல், நமஶ் ஶப்தார்த்தத்தை * கருமாணிக்கமலை, * நெடுமாற்கடிமை இரண்டாலும் அருளிச் செய்து,—நமஶ்ஶப்தத்துக்கு ஶாப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் இரண்டிறே அர்த்தம். அதில் ஶாப்தமானவர்த்தத்தை * கருமாணிக்கமலையிலே யருளிச்செய்து, ஆர்த்தமானவர்த் தத்தை * நெடுமாற்கடிமையிலே யருளிச்செய்தது. நமஶ்ஶப்தத்துக்கு ஶாப்தமானவர்த் தம் - "நான்எனக்குரியேனல்லேன்" என்கையிறே. ஒருகந்யகையானல் ஒருவனுக்கேயா யிருக்கையும், தான் தனக்கு உரியளன்றிக்கேயிருக்கையுமிறே ஸ்வரூபம்; அத்தையருளிச் செய்தார். * கருமாணிக்கமலையாலே;—மேல், * நாராயணஶப்தார்த்தத்தை யருளிச்செய் தார். * கொண்டபெண்டிராலே; நாராயணஶப்தத்துக்கு அர்த்தம் - ஸ்வாமித்வவாத்ஸல்ய உபாயத்வோபேயத்வ வ்யாபகத்வம் இத்யாதியிறே; மேலே, சதுர்த்யர்த்தத்தை யருளிச் செய்தார் - * பண்டைநாளாலே; சதுர்த்திக்குஅர்த்தம் - கைங்கர்யப்ரார்த்தனையிறே. ப்ரணவார்த்தமும், நமஶ்ஶப்தார்த்தமும், வ்யாபகத்வமும், அவ்யாபகத்வமும், அல்லாத வ்யாபகமந்த்ரங்களிலுமுண்டு; அதில், தாம் ஆதரித்தருளிற்றுத் திருவஷ்டாக்ஷரமென் னும் இடத்தை - * ஓராயிரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். இது நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை யருளிச்செய்யும்படி.

---

*யத்தையென்றபடி. அருளிச்செய்த ப்ரகாரமதென்ன - நமஶ்ஶப்தத்துக்கு இத்யாதி. ஶாப்த மான அர்த்தமெது, ஆர்த்தமானவர்த்தமெது? என்ன - நமஶ்ஶப்தத்துக்கு ஶாப்தமான இத்யாதி. இது "கருமாணிக்கமலையிலே" எப்படி ஸித்திக்கிறதென்ன - ஒருகந்யகை இத்யாதி. "ஆர்த்த மானவர்த்தம்" - ததீயஶேஷத்வபர்யந்தமாகை. அத்தை யருளிச்செய்தார் * நெடுமாற் கடிமையிலே என்றுகூட்டுவது. அதெப்படி யென்ன - நாராயணசப்தத்துக்கு இத்யாதி. தத் புருஷனாலே - ஸ்வாமித்வமும், பஹுவ்ரீஹியாலே - வ்யாபகத்வ வாத்ஸல்யங்களும், அயநசப்தத் தில் வ்யுத்பத்தி த்வயத்தாலும் - உபாயோபேயத்வங்களும் சொல்லப்பட்டதிறே. இந்த ஸ்வாமித்வாதி களாகிற நாராயணசப்தார்த்தத்தை * கொண்டபெண்டிரிலே யருளிச்செய்தார். எங்ஙனேயென்னில்; "நும்மதாதுமவனன்றிமற்றில்லை," "தொண்டரோமாய்" இத்யாதியாலே-ஸ்வாமித்வத்தையும், "வண புகழே" என்றும், "கணையொன்றாலே யேழ்மாமுமெய்த" என்றும் - ஆஶ்ரிதரிருந்தவிடத்தே சென்று †கார்யம் என்றுவாத்ஸல்யத்தையும், "கண்ணனல்லாலில்லைகண்டீர்" என்று - உபாயத்வத்தையும், "குற்றமில்சீர்கற்றுவைகல்வாழ்தல்கண்டீர்" என்று - உபேயத்வத்தையும் அருளிச்செய்தார். "நும்ம தாதுமவனன்றி மற்றில்லை" என்றதிலே - வ்யாபகத்வமும் ஸித்தம். அதெப்படியென்ன - சதுர்த் திக்கு இத்யாதி. அர்த்தத்தை யருளிச்செய்தால் போராதோ, இத்திருவாய்மொழியிலே ஶப்தத்தை யருளிச்செய்வா னென்னென்ன - ப்ரணவார்த்தமும் இத்யாதி. ஆதர்த்தவ்யதைக்காக ஆப்தோப திஷ்டமென்கிறார் - இதுநடுவில் இத்யாதி. சரமசதுர்த்தியில் தாதர்த்யே சதுர்த்தியென்று ஶேஷத் வத்தைச் சொல்லுமளவில், அது லுப்தசதுர்த்தீ ஸித்தமாகையாலும், "வியஸ்ய த்ருஜஹௌராவெ" என்று ப்ராப்தார்த்தத்தில் விதி கோசரியாமையாலும், "நாகிஞ்சித்குர்வதஶ்ஶேஷத்வம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே - ஶேஷத்வ ஸ்திரீகரணரூபமான கைங்கர்யத்தை சரமசதுர்த்தி சொல்லுகிறது. "ஈத் ருஶகைங்கர்யந்தான் ஸித்தமோ, அஸித்தமோ" என்று விசாரிக்குமளவில்; அது ஸித்தமாகையாலே, தத்ப்ரார்த்தனை உபபத்திபலத்தாலும், "ஸ்யாத்நாராயணாய" என்கிற ஶாப்திகப்ரக்ரியை யாலும், ஸித்திக்கிறது.*

---

† இங்கேஅந்வயிக்கவில்லை; கோஶாந்தரங்களைப் பார்க்கவேணுமென்று தோன்றுகிறது.

முதற் பாட்டு.

ஓராயிரமாய் உலகேழளிக்கும்,
பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்
காராயின காளநன்மேனியினன்
நாராயணன் நங்கள்பிரானவனே.

ஆ.—ஒரொருதிருநாமமே ஆயிரம்படியாய் உலகேழளிக்கும் பேராயிரமுடையவனாய், ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ காருண்ய ஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்யாத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணவிஶிஷ்டனாய், * ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யபரிமித குணவிஶிஷ்ட நீலமேகநிப திவ்யரூபனுயிருந்த நாராயணனே ஸர்வேஶ்வரனாகப் பெறுவதே! என்று, தம்முடையதிருவுள்ளத்தில் இன்னாப்பெல்லாந்தீர்ந்து எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்தை யநுபவிக்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், "அவன்நாராயணனன்றோ? நம் அபேக்ஷிதஞ்செய்கை நிஶ்சிதம்" என்று தந்திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

[ஓராயிரமென்று தொடங்கி] - "ஸஹஸ்ரஸ்ருஸஹஸ்ரஸ்ய" இத்யாதி ப்ரகாரத்தாலே ஒரோரா திருநாமங்களே நிர்வசநபேதத்தாலே அநேகம்படியாலே எல்லா லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் திருநாமங்கள் அநேகங்களை உடையனாகையாலே வந்த ஒப்பில்லாத பெருமையை உடையான். [காராயினவென்று தொடங்கி] - மேகம் போலே கறுத்த திருமேனியையுடையான். காராயுள்ள கறுத்தழகிய திருமேனியை யுடையானென்று ரூபகம். [நாராயணனென்று தொடங்கி] - ப்ரதாநநாமத்தையுடையவனே நமக்கு ரக்ஷகன்.

ப.—முதற்பாட்டில், நாராயணத்வகார்யமான ஸர்வரக்ஷகமாயுள்ள நாம ஸம்பத்தையுடையவன் நமக்கு உபகாரகனென்று அறுதியிட்டு, நெஞ்சைநோக்கி யருளிச்செய்கிறார்.

("ஸஹஸ்ரா இத்யாதி வசநக்ரமத்தாலே யுண்டான வ்யுத்பத்திபேதத்தாலும் நிர்வசநபேதத்தாலும்) ஓர் - ஓரோதிருநாமங்கள், ஆயிரமாய் - ஸஹஸ்ரமுகமாய்க்கொண்டு, உலகேழு - ஸர்வவிதமான ஸகல சேதநாசேதநங்களையும், அளிக்கும் - ரக்ஷிக்கக்கடவதான, பேர் - திருநாமங்கள், ஆயிரம் - ஆயிரத்தை, கொண்டது - உடைத்தான, ஓர் - அத்விதீயமான, பீடு - பெருமையை, உடையன் - உடையனாய், (இந்த நாமங்களாலே ப்ரதிபாத்யமாயிருக்கிற), காள காராயின - காளமேகம்போலே ஶ்யாமளமாய், நன் - அப்ராக்ருதமான, மேனியினன் - திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய், நாராயணனவனே - அவற்றுக்கடங்க மூலபூதமான நாராயணஶப்தவாச்யனானவனே, நங்கள் - நமக்கு, பிரான் - உபகாரகன்.

இ.—முதற்பாட்டில், "அவன் நாராயணனன்றோ? நம்மபேக்ஷிதஞ்செய்கை நிஶ்சயம்" என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[ஓராயிரமாய்] - ஓரோ திருநாமங்களே ஆயிரம் முகத்தாலே ரக்ஷிக்கவற்றாயிருக்கும். "ஐஶ்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஶஸஶ்ஶ்ரிய:" என்று நிர்வசந பேதத்தாலே அநேகம்படி ரக்ஷிக்கவற்றாயிறேயிருப்பது. [உலகு] - ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஓரொருத்தரையன்றிக்கே லோகமாக ரக்ஷிக்கும். [ஏழு] - அதுதன்னிலும் ஒரு லோகமாத்ரமன்றிக்கே ஸர்வலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும். [அளிக்கும்] - அவன் பாப ப்ராசுர்யத்தாலே, "க்ஷிபாமி" என்னக்கடவன்; இவை ரக்ஷிக்கையே ஸ்வபாவமாயிருக்கும். [ஆயிரங்கொண்டதோர் பேருடையன்] - இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களை ஆயிரமுடையனாகையாலுண்டான பெருமையையுடையவன்; "தேவோ நாம ஸஹஸ்ரவாந்." [காராயின காள நன்மேனியன்] - கார்போன்றவென்னாதே, காராயின என்று - ரூபகம். மேகம்போலே கறுத்த திருமேனியையுடையான். [நன்மேனியன்] - சொன்னது உபமானமன்றென்கை. பெருக்காற்றில் இழிவார் தெப்பங்கொண்டு இழியுமாபோலே ஓர் உபமானம் முன்னாக இழியவேண்டுகையாலே சொன்ன இத்தனை; உபமானரஹிதமென்கை. [நாராயணன்] - ஆயிரம் திருநாமங்களையுடையவனென்று சொல்லி வைத்து, 'நாராயணன்' - என்று விசேஷிக்கைபாலே, இதுவே ஸ்வரூபநிரூபகமென்கை; ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளுக்கு ஆஶ்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகள் நிரூபகமானாற்போலே. [நங்கள் பிரானவனே] - அவனே நமக்கு ரக்ஷகன். அவதாரணத்தால் தன்பேறாக ரக்ஷிக்குமென்கை. "கூவுதல் வருதல் செய்திடாய்" என்ற விடம் மிகை.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. "அவன் நாராயணனன்றோ? நம் அபேக்ஷிதஞ்செய்கை நிஶ்சிதம்" என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

[ஓராயிரமாய்] - ஓரோருதிருநாமங்களே யாயிரம்முகத்தாலே ரக்ஷிக்கவற்றாயிருக்கும். "ஐஶ்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஶஸஶ்ஶ்ரிய:" (ஐஶ்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஶஸஶ்ஶ்ரியஃ) என்று-நிர்வசநபேதத்தாலே அநேகம்படி ரக்ஷிக்கவற்றாயிறேயிருப்பது. [உலகு] - ரக்ஷிக்குமிடத்தில், ஓரோருத்தராகவன்றிக்கே லோகமாக ரக்ஷிக்கும். [ஏழு] - அதுதன்னிலும் ஒருலோகமாத்ரமன்றிக்கே, ஸர்வலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும். ஆஶ்ரிதரோருத்தரை ரக்ஷிக்குமது உண்டிறே யவனுக்கு; அங்ஙனன்றேன்கைதிருநாமங்கள். [அளிக்கும்]-இவைபண்ணினபாபங்களைப்பார்த்து 'க்ஷிபாமி'

முதற்பாட்டு.—ஓராயிரம் இத்யாதி. "நாராயணன்நங்கள்பிரானவனே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, அதில் ஶப்தஸித்தமான அர்த்தத்தையும், தாத்பர்யஸித்தமான அர்த்தத்தையும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் இத்யாதி. திருவுள்ளத்தைக்குறித்து என்றது - நாலாம்பாட்டில் "மனமே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தாதல், "மனமே-சோரேல்கண்டாய்" என்றது - முதல் மூன்றுபாட்டுக்கும் க்ரியையாக விவக்ஷித்தாதல். இதுவேமுக்யம். ஆயிரமுகத்தாலே ரக்ஷிக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன - ஐஶ்வர்யஸ்ய இத்யாதி. நிர்வசநபேதம் - நிருக்திபேதம். பகவானென்கிற திருநாமத்தைச் சொன்னால், அதின் அர்த்தமான ஐஶ்வர்யவீர்யாதிக ளெல்லாவற்றையும் கொடுக்குமென்றபடி. 'ஐஶ்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஶஸஶ்ஶ்ரிய:। ஜ்ஞாநவைராக்யயோஶ்சைவ ஷண்ணாம் பக இதீரணா" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே. "உலகு" என்றதக்கு வ்யாவர்த்யம் - ரக்ஷிக்கும் இத்யாதி. "ஏழு" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - அதுதன்னிலும் இத்யாதி. இத்தால் ஈஶ்வரவ்யாவ்ருத்தி - ஆஶ்ரிதர் இத்யாதி. "அளிக்கும்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - இவைபண்ணின இத்யாதி. "பேர்" என்

(க்ஷிபாமி) என்பதும் ஒருபோதுண்டு அவனுக்கு ; அளிக்குமதுஒன்றுமேயாயிற்று, இவற்றுக்கு ஸ்வபாவம். [பேர்] - ரக்ஷிக்கைக்கு ஒருபேர்காணும் வேண்டுவது. அப்படிப்பட்ட திருநாமங்களைத்தான் எத்தனை யுடையனென்னில் ?—[ஆயிரங்கொண்டதோர்பீடுடையன்] - ''தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்'' (தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்) என்னுமாபோலே. பல பசுவுடையவனென்னுமாபோலே. ஸர்வாயித்த்யம்பண்ண நினைத்தவர்கள் சோறுந்தண்ணீருங் குறைபறுத்துக் கொண்டிருக்குமா போலே, ஜகத்ரக்ஷணசிந்தை பண்ணின ஈஸ்வரனுக்கு, அதுக்கு உபாயமாக ஆயிரந்திருநாமங்களுண்டாயிருக்குமாயிற்று. கோயிலாய்த்தான் புத்ரவியோகத்தாலே பட்டர் ஸ்ரீபாதத்திலேவந்து தன்சோக மெல்லாந்தோற்றவிழுந்துகிடக்க, அவர் அருளிச்செய்தவார்த்தையை நினைப்பது. ஆயிரந் திருநாமத்தையுடையனாகையால் வந்த பெருமையையுடையவன். அவைதாம் கரைகட்டாக்காவேரிபோலே பரந்திருந்தால், அவற்றையெல்லாம் ஒருமுகஞ்செய்தநுபவிக்கைக்கு ஈடான வடிவையுடையனாயிருக்கும். [காராயினகாளநன்மேனியினன்] - காரரென்றே யிருக்கிறாராயிற்று, ரூபகம் முற்றுகையாலே. கறுத்திருந்துள்ள காளமேகம்போலே யிருப்பதாய், அதுதானும் பெருக்காற்றிலிழிவார் ஒருதெப்பந்தேடி இழியுமாபோலே ஒன்றைச் சொல்லும்போது உபமாநம் முன்னாகவல்லது சொல்லவொண்ணாமையாலேசொன்ன இத்தனைபோக்கி, திருமேனியைப்பார்த்தால் உபமாநரஹிதமாயாயிற்று இருப்பது. இப்படியிருக்கிறவை தன்னையுடையவன்தான் ஆர் என்ன? - [நாராயணன்] - ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளும் குணங்களாயிருக்கச் செய்தே, ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகள் ஸ்வரூபநிரூபகமா

கிற ஏகவசநத்தைக் கடாக்ஷித்து ரஸோக்தி - ரக்ஷிக்கைக்கு இத்யாதி. சாடுவுக்கு, பேர்காணும் - வ்யாஜங்காணுமென்றபடி. அப்படிப்பட்ட - ஒவ்வொன்றே யாயிரம்முகமாக ரக்ஷிக்கவற்றான. பீடு - பெருமை. ''ஆயிரந்திருநாமத்தை யுடையனாகை யவனுக்குப்பெருமை'' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - தேவோநாம இத்யாதி. ''ஸஹஸ்ரரக்ஷ: ஸஹஸ்ராஸ்ய: ஸஹஸ்ரசரணோ விபு:। ஸஹஸ்ரபாஹு: ஸர்வஜ்ஞோ தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்'' இதி மஹாபாரதே. ''நாமஸஹஸ்ரவாந் - தேவ:'' இத்யந்வய:. ''ரக்ஷணார்த்தமாக அநேகந்திருநாமங்களையுடையவன்'' என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பலபசு இத்யாதி. ஒருதிருநாமம் போராதோ, ஆயிரம் திருநாமமேதுக்கென்ன - ஸர்வாயித்த்யம் இத்யாதி. திருநாமம்தஞ்சமாயிருக்குமென்கைக்கு ஐதிஹ்யம் - கோயிலாய்த்தான் இத்யாதி. குமாரர்க்கு பட்டர்திருநாமம்சாற்றினன்; அந்தகுமாரர் பரமபதத்துக்குப்போக, அவன் பட்டர் ஸந்நிதியிலேவந்து க்லேசப்பட, ''நீ 'நம்முடைய திருநாமம்சாற்றின பிள்ளைபோனான்' என்றன்றோ து:கிக்கிறது: அதுக்கு து:கிக்கவேண்டா, அந்தத் திருநாமமுடையநாம் இருந்தோமே!'' என்று, பட்டர் தம்மைப்போலே ஒருவிக்ரஹத்தை எழுந்தருளப்பண்ணி ப்ரஸாதித்தருளினார். சப்தார்த்தம் - ஆயிரந்திருநாமத்தை இத்யாதி. கொண்டது - கொண்ட; உடைத்தான வென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - அவைதாம் இத்யாதி. கார்போன்றவென்னாதே, ''கார்தானாயிருக்கிற'' என்றதுக்கு பாவம்- காரரென்றே இத்யாதி. கார் - மேகம். ''காள - காராயின - நன்மேனியினன்'' என்றந்வயிப்பது. கறுத்த மேகம்போன்ற விலக்ஷணமான உபமாநரஹிதமான திருமேனியையுடையவன் என்று பொருள். ''நன்'' என்றதுக்கர்த்தம் - அதுதானும் இத்யாதி. நன் - உபமான ரஹிதனென்றபடி. அல்லாத திருநாமங்களிருக்க, ''நாராயணன்'' என்று இத்தை அருளிச்செய்வானென் ? என்ன - ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளும் இத்யாதி. அதாவது - ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளும் குணங்களாயிருக்கச் செய்தே, ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் ஸ்வரூபநிரூபகங்களாய், ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள் நிரூபித ஸ்வரூபவிசேஷணங்களாகிறவோபாதி, இதுவும் திருநாமங்களிலே ஒன்றாயிருக்கச்செய்தே, இது ஸ்வரூபநிரூபகமாய்க்கொண்டு ப்ரதாநமாய், அத்தாலே நிரூபிதமான வஸ்துவினுடைய குணசேஷ்டிதங்களுக்குவாசக

யிருக்குமிறே; அப்படியே, "பேராயிரங்கொண்டதோர்பீடுடையன்" என்றவனுகிறுன் ஆர் என்ன? – "இன்னுன்" என்று விசேஷிக்கிறவிடத்தில், 'நாராயணன்' என்கையாலே - நிரூபகமாய்ப்புக்கதிறே இது. ஆயிரந்திருநாமங்களைச் சொல்லி, அவற்றிலே மூன்றை ப்ரதாநமாக எடுத்தது வ்யாபகமந்த்ரங்களாகையாலே; அவற்றிலே இரண்டை மற்றையவற்றோடொக்கச்சொல்லலாம்படியாயிற்று இதுக்கு உண்டான ப்ராதாந்யம். "அந்தணர்மாட்டந்திவைத்தமந்திரத்தை" என்றும், "நின்திருவெட்டெழுத்துங்கற்றுநான்- உற்றதும்" என்றும், "நாராயணாவென்னும்நாமம்" என்றும், "நமோநாராயணம்" என்றும், இவையிறே திருமங்கையாழ்வார்படி; நம்மாழ்வாரும், "வண்புகழ்நாரணன்" என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி முடியவநுஸந்தித்தது இதுவாயிருக்குமிறே. வேதங்களும், ஆழ்வார்களும் நம்ஆசார்யர்களுமெல்லாம் போனவழி இதுவாயிற்று ; நமக்குமெல்லாம் இப்போதும் அவற்றை ஆதரித்தால் ஒருகுற்றமில்லையிறே ; இதுதன்னை சூத்ராதிகள் மற்றையார் பரிக்ரஹிக்கை சுட்டியிறே நாம் அதுதன்னைத் தவிர்ந்தது. நம் ஆசார்யர்கள் போனது போருமிறே நமக்காதரிக்கவேண்டுவது. [நங்கள்பிரானவனே] - நமக்கு ரக்ஷகனை உபகாரகன்அவனே. "கூவுதல்வருதல்செய்திடாய்" என்று நம்பேற்றுக்கு நமக்கு ப்ரார்த்திக்க ப்ராப்தியில்லையென்கிறது - அவதாரணத்தால். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

அவனேயகல்ஞாலம்படைத்திடந்தான்
அவனேயஃதுஉண்டுஉமிழ்ந்தான்அளந்தான்
அவனேயவனும்அவனும்அவனும்
அவனேமற்றெல்லாமும்அறிந்தனமே.

மல்லாத திருநாமங்களென்று - இவ்வாக்யத்துக்குக் கருத்து. இது ப்ரதாநமானபடியென்? என்ன - ஆயிரந்திருநாமங்களை இத்யாதி. விஷ்ணுகாயத்ரியிலே ப்ரதாநமாக எடுத்ததென்றபடி. "நாராயணாய" என்று முற்படவெடுத்தமையைப்பற்ற - இதுக்கு உண்டானப்ராதாந்யம் என்கிறுர். ஶ்ருதியேயன்றிக்கே, ஆழ்வார்களும் விரும்பியிருப்பர்களென்கிறுர் - அந்தணர்மாட்டு இத்யாதி. அந்தணர் தநமானவேதத்தினுடைய உத்தரபாகத்திலேயிருக்கிற மந்திரமென்று - திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்தணர் - ப்ராஹ்மணர். மாடு - தநம். நிகமிக்கிறுர் - வேதங்களும் இத்யாதி. நம்ஆசார்யர்களுமெல்லாம் என்றது - திருமந்த்ரத்தையே யுபதேசிக்கையைப்பற்ற. ஆசார்யர்கள் இத்தைப்ரதாநமாகையாலே ஆதரித்தார்களேயாகிலும், நாம் இத்தையும் அவற்றையுமொக்க விரும்பாமே உபேக்ஷிப்பானென்? என்ன - நமக்கும் இத்யாதி. ஆனுல் பின்னைத்தவிருவானென்னென்ன - இதுதன்னை இத்யாதி. அவற்றை - தத்வ்யதிரிக்த வ்யாபகத்வயத்தையும், நாமாந்தரங்களையும். இதுதன்னையென்றது - ஜாத்யேகவசநமாய், மற்றை வ்யாபகமந்த்ரத்வயத்தையும், அல்லாததிருநாமங்களையும் சொல்லுகிறது. அதுதன்னை என்றதும் - கீழே இதுதன்னை என்றத்தையே சொல்லுகிறது. சுட்டியிறே - நிமித்தமாகவிறே. சூத்ராதிகள் - சைவரான சூத்ராதிகள். ஆதிஶப்தத்தாலே - வைஶ்ய க்ஷத்ரியாதிகளைச் சொல்லுகிறது. மற்றையார் - நிர்விசேஷசிந்மாத்ரவாதிகளான அத்வைதிகள். பரிக்ரஹிக்கையாவது - இந்தநாமங்களை தேவதாந்தரபரங்களாகவும் நயிப்பிக்கை. நாராயணஶப்தம், ணத்வம் பாதிக்கையாலே, நயிப்பிக்கக்கூடாதென்று கருத்து. எல்லாமென்றாலும் ஹ்ரஸ்வநாமமன்றோ, பரிக்ரஹிக்கத் தட்டென்? என்ன - நம் ஆசார்யர்கள் இத்யாதி. ஏவகாரத்துக்கர்த்தம் - கூவுதல் இத்யாதி. 'ஓராயிரமாய்' என்றுதொடங்கி, 'அவனே - நங்கள்பிரான்' இத்யந்வயஃ. (க)

ஆ.—(அவனே.) - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் ஈச்வரரல்லரோ? நாராயணனே ஸர்வேச்வரனென்னுமிடம் எங்ஙனேயறிந்தபடி என்னில்?—அவனே நிகிலஜகந்நிர்மாணோத்தரண நிமஜ்ஜநோத்கிரண க்ரமணாதி ஸர்வேச்வரஅஸாதாரண திவ்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுகையாலும், சதுர்முகபசுபதி ப்ரதமக ப்ரப்ருதி ஸ்தாவரபர்யந்தமான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஆத்மபூதனாகையாலும், நாராயணனே ஸர்வேச்வரனென்னுமிடம் அறிந்தேனென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், நாராயணசப்தத்துக்கு அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

முதலடைய இரண்டேவகாரம்-ஸஹாயநைரபேக்ஷ்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [அவனே அவனும்அவனும்அவனும்] - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களும் அவனிட்டவழக்கு. [அவனே மற்றெல்லாமும்]-மற்றுமுண்டாயுள்ள சேதநாசேதநங்களெல்லாம் தததீநமே.

ப.—அநந்தரம், அந்தநாராயண ஶப்தார்த்தமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரத்தைப்பண்ணிக்கொண்டு ஸர்வாத்மபூதனானபடியை நமக்கு ப்ரகாசிப்பித்தானென்கிறார்.

அகல் - விஸ்தீர்ணமான, ஞாலம் - ஜகத்தை, படைத்து - உத்பாதித்தானும், இடந்தான் - ப்ரளயாபத்திலே முழுகியிடந்தெடுத்தானும், அவனே - ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷனான அவனே: அவனே அஃது - அவனே அந்த பூமியை, உண்டு - மஹாப்ரளயத்திலே வயிற்றிலே வைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்தான் - ப்ரளயாநந்தரம் உமிழ்ந்தவனும், அளந்தான் - அந்யாக்ரமணம் வாராமல் அளந்துகொண்டவனும், அவனும்அவனும்அவனும் - ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார ரக்ஷணத்துக்குக்கடவராய், (தனக்கு ப்ரகாரதயா வேதாந்தத்திலே "ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவஸ்ஸேந்த்ர:" என்று ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ராதிகளும்), அவனே-, மற்று - மற்றும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குக் கர்மீபவித்த, எல்லாமும் - ஸகல சேதநாசேதநங்களும், அவனே - அவனேயாக, அறிந்தனம் - (அவன் தந்த ஜ்ஞாநத்தாலே) அறிந்தோம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன நாராயணசப்தத்துக்கு அர்த்தமருளிச் செய்கிறார்.

[அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்] - விஸ்த்ருதமான பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் எடுத்தானும் அவனே. அவதாரணத்தாலே, ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யம் சொல்லுகிறது. ப்ரளயங்கொள்ளாத பூமியை வயிற்றிலே வைத்து வெளிநாடுகாணவுமிழ்ந்து, அபஹ்ருதமான பூமியை எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டான் அவனே. இந்த அவதாரணத்தாலே ஆபத்ஸகத்வாதி ரக்ஷகத்வத்திலும் ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யஞ் சொல்லுகிறது. [அவனேயவனும்அவனும்அவனும்] - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் அவனிட்டவழக்கு. "ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவஸ்ஸேந்த்ர:" "ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிக்ருத்" இத்யாதி என்கிற ப்ரமாணப்ரஸித்தியாலே சொல்லுகிறார். [அவனே மற்றெல்லாமும்]- ப்ராணனோடு அப்ராணனோடு வாசியற ஸகலசேதநாசேதநங்களும் ததீநமே. [அறிந்தனமே] - ப்ரஹ்மாதிகள், "ஈச்வரோஹம்" என்றிருக்கையும் அவர்களை ஆச்ரயிப்பாருமாய்ச் செல்லாநிற்க நீர் 'அவனே' என்கிறது என்கொண்டென்னில்?—மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றத்தாலே அறிந்தேனென்கை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழ் ப்ரஸ்துதமான நாராயணசப்தத்துக்கு அர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்] - விஸ்த்ருதமான பூமியை யுண்டாக்கி, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் எடுத்தானும் அவனே. அவதாரணத்தால் - ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யஞ் சொல்லுகிறது. [அவனேஇத்யாதி] - ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி பூமியையெடுத்து வயிற்றிலே வைத்து, வெளிநாடுகாணவுமிழ்ந்து, மஹாபலியாலே யபஹ்ருதமாக, எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டான்அவனே.இந்த அவதாரணத்தால் – ஆபத்ஸகத்வாதி ரக்ஷகத்வத்திலும் ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யஞ் சொல்லுகிறது. [அவனேயித்யாதி] - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் அவனிட்ட வழக்கு. "ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவ ஸேந்த்ரஃ" (ஸப்ரஹ்மாஸஶிவஸ்ஸேந்த்ரஃ) என்கிற ப்ரஸித்தியைப்பற்றச்சொல்லுகிறார். "ஸஃ, ஸஃ, ஸஃ," என்றே போருகிறார். [அவனே மற்றெல்லாமும்] - "ஸோக்ஷரஃ பரமஸ்ஸ்வராட்" (ஸோக்ஷரஃ பரமஸ்வராட்) என்கிறபடியே, ப்ரதாநரோடு அப்ரதாநரோடுவாசியற ஸகல சேதநாசேதநங்களும் தததீநமே. [அறிந்தனமே] - ப்ரஹ்மாதிகள் "ஈஶ்வரோஹம்" (ஈஶ்வரோஹம்) என்றிருக்கையும், அவர்களையாஶ்ரயிருப்பாருமாய்ச் செல்லாநிற்க, நீர் 'அவனே' என்கிறதுஎன்கொண்டு என்னில்? - †மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றத்தாலே யறிந்தவனுகையாலே. ஆக, இரண்டுபாட்டாலும் - திருமந்த்ரத்தையும், அதில் அர்த்தத்தையும் அநுஸந்தித்தாராய் நின்றார். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அறிந்தனவேதவரும்பொருள்நூல்கள்
அறிந்தனகொள்கவரும்பொருளாதல்
அறிந்தனரெல்லாம்அரியைவணங்கி
அறிந்தனர்நோய்களறுக்கும்மருந்தே.

இரண்டாம்பாட்டு.—அவனே இத்யாதி. நாராயணசப்தத்துக்கர்த்தம்-"நாராஜ்ஜாதாநித்யாநி" என்று காரணத்வமும்,அந்தர்யாமித்வஃபலித ரக்ஷகத்வமும், அந்தர்யாமித்வமுமாகையாலே, அம்மூன்றையும் பூர்வோத்தரார்த்தங்களாலே அருளிச்செய்கிறா ரென்றபடி. அவனுமவனுமவனும் - அவனே" என்றால் ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளைச் சொல்லும்படியென்? என்ன - ஸப்ரஹ்மா இத்யாதி. விவரணம் - ஸஃஸஃ இத்யாதி. ஸஃ ஸஃ என்றது - "ஸப்ரஹ்மா" என்ற ஶ்ருதியில், தச்சப்தோபாதாநமன்று; "அவன் அவன்" என்றதுக்கு ப்ரதிபதமாக ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலே வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்தது. "மற்று" என்கிற இது - அக்ஷரஶப்தவாச்யரான முக்தாத்மாக்களைச் சொல்லுகிறது. "பரமஸ்ஸ்வராட்" என்று - முக்தாத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. அக்ஷரஃ - விகாரரஹிதஃ. பரமஃ - ப்ரஹ்மாதிப்ய உத்க்ருஷ்டஃ. ஸ்வராட் - ஸ்வதந்த்ரஃ. முக்தோபீஶ்வராதீந இதி ஶ்ருதேரர்த்தஃ. ப்ரதாநரோடென்றது - கீழைக்கடாக்ஷித்து. "விஶ்வமேவேதம் புருஷஃ" என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரதாநரோடு இத்யாதி. க்ரமேணான்வயஃ. (உ)

---

† ஐமவத் - (கசு - கச).

ஆ.—(அறிந்தன.) - அபௌருஷேயமாகையாலே நிர்த்தோஷாதி துர்லப ப்ரயோஜநரூபார்த்தவத்தாய்ப் பரமபுருஷ யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாபகமாயவ ப்ரவ்ருத்தமான ஸகல வேதங்களாலும், * ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரார்ஜித தபோஜ்ஞாநஸமாதிகளாலே ப்ரக்ஷீணுபோஷ கல்மஷராய்த் தன் திருவடிகளிலே ஸஞ்ஜாதபக்திகளான புருஷராலும், ஸாம்ஸாரிக ஸமஸ்த து:கௌஷதயா பரமப்ராப்யதயா அறியப்படுகிற அவனை, நான் நிர்ஹேதுகமாக அறியப்பெற்றேனென்கிறார். வேதங்களாலும் வேதவித்துக்களாலும் அறியவொண்ணாதவனை, நான் நிர்ஹேதுகமாக உள்ளபடியே அறியப்பெற்றேனென்றுமாம்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், வேதங்களுக்கும் ருஷிகளுக்கும் அறிய நிலமல்லாத எம்பெருமான் தன்னை எனக்குப் பூர்ணமாக அறிவித்தானென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அறிந்தன வேதமென்று தொடங்கி] - அறிந்தனவாயிருக்கிற ஜ்ஞேயார்த்தப்ரகாசகமான வேதங்கள் ஸர்வேச்வரனை துர்ஜ்ஞேயனென்று அறிந்தன. [அறிந்தனரென்று தொடங்கி] - மற்றறிந்தாராயிருக்கிற ருஷிகளும் ஸம்ஸார துரிதஔஷதமென்று அறிந்தார்கள்.

ப.—அநந்தரம், ஸகல வேதங்களோடு வைதிகபுருஷர்களோடு வாசியற, தம்மைப்போலன்றியே அவனை யறிந்தவளவை யருளிச்செய்கிறார்.

அறிந்தன - "வேதாஹமேதம்"என்று அறிந்தனவாயிருக்கிற, வேதம்-வேதங்களினுடைய, அரும் - அறிதற்கரிய, பொருள் - பொருள்களையும் நிஷ்கர்ஷித்துத் தருவதான, நூல்கள் - ப்ரஹ்மஸூத்ரேதிஹாஸ புராணுதிகளான சாஸ்த்ரங்கள், ("யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்றும், "யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்" என்றும், "அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்" என்றுஞ் சொல்லுகிற மர்யாதையாலே), அரும்-அறியவரிய, பொருளாதல்-பொருளென்று, அறிந்தன - அறிந்தனவாக, கொள்க - கொள்ளவமையும்; அறிந்தனர் - "அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம்" என்றறிந்த வைதிகபுருஷர்கள், எல்லாம் அரியை - ஸர்வபாபஹரணனை ஸர்வேச்வரனை, வணங்கி - ஆச்ரயித்து, நோய்கள் - (தங்களுடைய) ஸாம்ஸாரிக மஹாவ்யாதியை, அறுக்கும் — அறுத்துக்கொள்ளும், மருந்தே - பரமௌஷதமாக, அறிந்தனர் - அறிந்தார்களித்தனை. நாம்அப்படியன்றியே அவன் போக்யதையையும், சீலாதிகளையும் பூரணமாகக்காட்ட அறியப்பெற்றோமென்று, கீழில் "அறிந்தனம்" என்கிற வாக்யத்தோடே யன்வயம்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், வேதங்களும் ருஷிகளும்அறிந்த அளவன்றிக்கே, தன்னைஎனக்கே பூர்ணமாக அறிவித்தானென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அறிந்தனவேத அரும்பொருள்நூல்கள்] - துர்ஜ்ஞேயார்த்தத்தை யறிந்தனவாயிருக்கிற வேதங்களாகிற சாஸ்த்ரங்கள் என்னுதல்; அறிந்தனவாயிருக்கிற வேதங்களில் துர்ஜ்ஞேயார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷித்துத்தரும் ப்ரஹ்மஸூத்ரேதிஹாஸ புராணுதிகள் என்னுதல். [அறிந்தனகொள்க அரும் பொருளாதல்] - "துர்ஜ்ஞேயன்" என்னும் இவ்வளவுஅறிந்தனவாகக்கொள்ளஅமையும். 'யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே' "யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம்" "அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்" என்னும் இவ்வளவே அறிந்தது. [அறிந்தனரெல்லாம்] - அறிந்தாராயிருக்கிற பராசர வ்யாஸ வால்மீகி ப்ரப்ருதி ருஷிகளும். [அரியைவணங்கி] - ஸர்வது:கநிவர்த்தகனை வணங்கி - ஆச்ரயித்து. [அறிந்

தனர் நோய்களறுக்கும் மருந்தே] - "ஸம்ஸாரது:ரிதபேஷஜம்" என்னும் இவ்வளவு அறிந்தார்கள்; "ஸம்ஸாரஸர்ப்பஸந்தஷ்டநஷ்டசேஷ்டைகபேஷஜம்". அவனுடைய போக்யதையில் இழிந்திலர்கள். அவனுடைய நிரபேக்ஷோபாயபாவத்தில் இழிந்திலர்கள்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. வேதங்களும், வேதார்த்தவித்துக்களான ருஷிகளும் அறிந்தவளவன்றிக்கே, தன்னை எனக்குப் பூர்ணமாக அறிவித்தா னென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அறிந்தனவித்யாதி] - துர்ஜ்ஞேயார்த்தத்தை யறிந்தனவாயிருக்கிற வேதங்களாகிற ஶாஸ்த்ரங்களென்னுதல்; அறிந்தனவாயிருக்கிற வேதங்களில் துர்ஜ்ஞேயார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷித்துத்தரும்ப்ரஹ்மஸூத்ரம், இதிஹாஸபுராணாதிகளென்னுதல். [அறிந்தனகோள்க அரும்பொருளாதல்] - "துர்ஜ்ஞேயன்" என்னும் இவ்வளவுஅறிந்தனவாகக்கோள்ளவமையும், †"யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே), ‡"யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம்" (யஸ்யாமதம்தஸ்யமதம்), "அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்" (அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்) என்னும் இவ்வளவுஅறிந்தது. [அறிந்தனரேல்லாம்] - மற்றறிந்தாராயிருக்கிற பராஶர வ்யாஸ வால்மீகி ப்ரப்ருதிருஷிகளும். [அரியை வணங்கி] - ஸர்வது:கநிவர்த்தகனை, வணங்கி - ஆஶ்ரயித்து. [அறிந்தனர் நோய்களறுக்கும் மருந்தே] - "ஸம்ஸாரது:ரிதபேஷஜம்" (ஸம்ஸாரதுரிதபேஷஜம்) என்னும் இவ்வளவு அறிந்தார்கள்; "ஸம்ஸாரஸர்ப்பஸந்தஷ்டநஷ்டசேஷ்டைகபேஷஜம்" (ஸம்ஸாரஸர்ப்பஸந்தஷ்டநஷ்டசேஷ்டைகபேஷஜம்). அவனுடைய போக்யதையில் இழிந்திலர்கள்: அவனுடைய நிரபேக்ஷோபாயபாவத்தி லிழிந்திலர்கள். (ங)

மூன்றாம்பாட்டு —அறிந்தன இத்யாதி. பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - வேதங்களும் இத்யாதி. பூர்ணமாக அறிவித்தான் என்று ப்ரீதராகிறாரென்றது - அர்த்தாத்ஸித்தம்.

"அரும்பொருள் - அறிந்தனவேதம் - நூல்கள்" என்றந்வயித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - துர்ஜ்ஞேயார்த்தத்தை இத்யாதி. ஸர்வேஶ்வரனை யறிந்தனவாயிருக்கிற வேதங்களில் அரும்பொருளை விசதீகரிக்கும் நூல்களென்றர்த்தாந்தரம் - அறிந்தனவாய் இத்யாதி. "அரும்பொருளாதல்- அறிந்தனகொள்க" - அரும்பொருளானமையை யறிந்தனவாகக் கொள்க என்று திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்கிறார். இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - யதோவாச இத்யாதி. ஸர்வது:க நிவர்த்தகனை என்றது - "ஶரணாகதவத்ஸல: ஸ்வர்ணாந்தம் ஶரீரிதம்" என்கிற வசநத்தைப்பற்ற. உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஸம்ஸாரஸர்ப்ப இத்யாதி. "க்லேஷைஸ்ஸமஸ்தை: ..." இத்யுத்தரார்த்தம். நோய்கள் அறுக்கும் மருந்தாக அறிந்தார்களாகில் அறியாதது ஏது? என்ன - அவனுடைய இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - அவனுடைய நிரபேக்ஷ இத்யாதி. அதாவது - "வணங்கி - நோய்களறுக்கும் மருந்தானமையை - அறிந்தார்கள்" என்கையாலே - ஸாபேக்ஷோபாயமென்று அறிந்தார்கள் இத்தனையொழிய, "அவனே நிரபேக்ஷோபாயம்" என்னுமத்தை யறிந்திலர்களென்றபடி. 'அரும்பொருள் - அறிந்தனவேதம் - நூல்கள் - அரும்பொருளாதல் - அறிந்தன கொள்க - அறிந்தனரெல்லாம் அரியை வணங்கி - நோய்களறுக்கும் மருந்தென்று - அறிந்தனர்' இத்யந்வய:. (ங)

---

† ஆனந்தவல்லி. ‡ கௌஷீதகி உபநிஷத்.

நான்காம் பாட்டு.

மருந்தேநங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கென்று
பெருந்தேவர்குழாங்கள்பிதற்றும்பிரான்
கருந்தேவனெம்மான்கண்ணன்விண்ணுலகம்
தருந்தேவனைச்சோரேல்கண்டாய்மனமே.

ஆ.—(மருந்தே.) உன்னழகாலே எங்கள் போகத்துக்கு வர்த்தகனானவனே என்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும் பிரானாயிருந்துவைத்து, இங்கேவந்து பிறந்தருளி, ஆஸ்ரிதஸுலபனாய், தன்னையாஸ்ரயித்த நம்போல்வார்க்கும் நித்யஸித்தமான ஸ்வாநுபவத்தைத் தந்தருளும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமானை ஒருவண்ணம்பெற்றோம்; இனி அவனைச்சோரவிடாதேகிடாய், நல்நெஞ்சே! என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயனாயிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி என்னையடிமைகொண்டு விண்ணுலகம் தருவானாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை விடாதேகொள்! என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[மருந்தேயென்று இப்பாட்டுக்கு] - உன்னுடைய அநுபவத்தாலே எங்களுக்குவரும் ஆநந்தத்துக்கு வர்த்தகனானவனேயென்று அயர்வறுமமரர்களுடைய ஸமூஹங்கள் அக்ரமமாகக் கூப்பிடும்படி அவர்களுக்குத் தன்னை பூஜிக்கக் கொடுத்தவனை. [கருந்தேவன்] - கறுத்த திருநிறத்தையுடையனாய்க் கொண்டு தீப்யமாநனான அவன்.

ப.—அநந்தரம், நித்யஸூரிபோக்யனாய், நிரதிசயஸௌலப்ய விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு அவ்வநுபவத்தை நமக்குத் தரவிருக்கிறவனை, நெஞ்சே விடாதேகிடாய்! என்கிறார்.

நங்கள் - எங்களுடைய, போகம் - போகத்தினுடைய, மகிழ்ச்சிக்கு - வ்ருத்திக்கு, மருந்தே - அர்த்தகமான அம்ருதமே, என்று - , பெரு - உத்க்ருஷ்டரான, தேவர் - ஸூரிகளுடைய, குழாங்கள் - ஸமூஹங்களானவை, பிதற்றும் - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே யடைவுகெடக் கூப்பிடும்படி, பிரான் - அவர்களைக் களிப்பிக்கும் மஹோபகாரகனாய், கரு - கருமையையுடைய, தேவன் - திவ்யமான விக்ரஹத்தையுடையனாய், எம்மான் - (அவ்வடிவழகைக்காட்டி) என்னை யடிமைகொண்ட, கண்ணன் - ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனாய், (அந்நிலையிலே), விண்ணுலகம் - பரமபதபோகத்தை, தரும் - தருவானான, தேவனை - ஸமாஸ்ரயணீயனை, மனமே - நெஞ்சே! சோரேல்கண்டாய் - (உன் அந்யபரதையாலே யாதல், நிகர்ஷாநுஸந்தானத்தாலேயாதல்) நழுவவிடாதேகிடாய்! மருந்தென்று - போகத்தை ஸாத்மிப்பிக்கும் பரிஹாரமாகவுமாம்.

இ—நாலாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யனாய்வைத்து க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து நம்மையும் அவர்கள்நடுவே வைப்பானாயிருக்கிறவனை விடாதேகிடாய் என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு] - உன்னுடைய அநுபவத்தால் எங்களுக்குவரும் ஆநந்தத்துக்கு வர்த்தகனானவனே! இப்படிச் சொல்லுகிறவர்கள் ஆரென்னில்?—[பெருந்தேவர்]-அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகள். [குழாங்கள்]- அவர்கள், விண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே திரள்திரளாகவாயிற்று இழிவது.

[பிதற்றும்] - ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடாநிற்பர்கள். [பிரான்]- அவர்களுக்குத் தன்னை யநுபவிக்கக் கொடுத்த உபகாரகன். [கருந்தேவன்] - காளமேகநிபச்யாமமாய் திவ்யமான வடிவையுடையவன். [எம்மான்] - அவ்வடிவைக் காட்டி யென்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன். நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவைக் கிடீர் எனக்கு உபகரித்தது! [கண்ணன்] - தன்னிலைகுலையாமல் நின்று உபகரிக்கையன்றியே அவதரித்துவந்து உபகரித்தவன். [விண்ணுலகம் தருந் தேவனை] - பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை. [சோரேல் கண்டாய்மனமே] - நெஞ்சே! விடாதேகிடாய்; அவன்உபகாரகனாய்நிற்க நீ வைமுக்யம்பண்ணாதே கிடாய்! அவன் வைலக்ஷண்யத்தை புத்திபண்ணாதே, "ஸுலபன்" என்றுக் காற்கடைக்கொள்ளாதே கிடாய்!

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யனாய்வைத்து, க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து, நம்மையும் அவர்கள்நடுவே வைப்பானாகவிருக்கிறவனை விடாதே கிடாய்! என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக் கென்று] - உன்னுடைய அநுபவத்தால் எங்களுக்குவரும் ஆநந்தத்துக்கு வர்த்தகனானவனே! இப்படி சொல்லுகிறவர்கள் தான் ஆரென்னில்? - [பெருந்தேவர்] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகள். [குழாங்கள்] - அவர்கள், கிண்ணகத்திலிழிவாரைப்போலே திரள்திரளாகவாயிற்று இழிவது. [பிதற்றும்] - ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடாநிற்பர்கள். [பிரான்]- அவர்களுக்குத் தன்னை யநுபவிக்கக்கொடுத்த உபகாரகன். [கருந்தேவன்] - காளமேகநிபச்யாமமாய், திவ்யமான வடிவையுடையவன். [எம்மான்] - அவ்வடிவைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவைக்கிடீர் எனக்கு உபகரித்தது! [கண்ணன்] - தன்னிலைகுலையாமல்நின்று உபகரிக்கை யன்றிக்கே, அவதரித்துவந்து உபகரிக்குமவன். [விண்ணுலகந்தருந்தேவனை] - பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை. [சோரேல்கண்டாய்மனமே] - அவனை உடம்புவெளுக்கப்பண்ணாதேகிடாய், நெஞ்சே! இவன் விடுகையாவது- அவனுக்குஇழவுபோலேகாணும். அவன்பண்ணின க்ருஷி ஃபலித்ததில்லையாமே; இல்லையாகில், அவன் வைலக்ஷண்யத்தைப் புத்திபண்ணாதே, "ஸுலபன்" என்றுக் காற்கடைக்கொள்ளாதேகிடாய்! (௪)

நாலாம்பாட்டு.—மருந்தே இத்யாதி. "பெருந்தேவர்குழாங்கள்பிதற்றும்பிரான் - கண்ணன் விண்ணுலகம்தருந்தேவனைச் சோரேல்கண்டாய்மனமே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி.

"மருந்து" என்றால் - போக்குமென்றன்றோ அர்த்தம்? வர்த்தகத்வத்தைக் காட்டுமோ? என்ன; வ்யாதிக்குமருந்தென்றால் - தந்நிவர்த்தகத்வமும், தீபநத்துக்குமருந்தென்றால் - தத்வர்த்தகத்வமும் தோற்றுகையாலே, இங்கு வர்த்தகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்-ஆநந்தத்துக்கு வர்த்தகனானவனே என்று. இவர்களுக்குப் பெருமையேதென்ன - அஸ்ப்ருஷ்ட இத்யாதி. "குழாங்கள்" என்றதுக்கு பாவம் - அவர்கள் இத்யாதி. கிண்ணகம் - ப்ரவாஹம். "பிதற்றும்" என்றதுக்கு பாவம் - ஜ்வரஸந்நிபதிதரை இத்யாதி "பெருந்தேவர்குழாங்கள் பிதற்றும்பிரான் கருந்தேவன்" என்றவநந்தரம், "எம்மான்" என்றதுக்கு பாவம்-நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி. "எம்மான்" என்ற பதத்தோடே, "கண்ணன்" என்ற பதத்துக்கு வாஸனை - தன்னிலே இத்யாதி. "கருந்தேவன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - அவனை இத்யாதி. இவர் நெஞ்சுசோர்ந்தால் அவனுடம்பு வெளுக்க வேணுமோவென்ன - இவன் விடுகை இத்யாதி. இழவுஎப்படியென்ன - அவன்பண்ணின இத்யாதி.
* ப்ரஸக்தஸ்யஹிப்ரதிஷேதஃ, விலக்ஷணனானவனை விடப்ரஸக்தியேதென்ன - அவன்வைலக்ஷண்யத்தை இத்யாதி. 'நங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கு - மருந்தே - என்று - பெருந்தேவர்' என்று தொடங்கி, 'சோரேல்கண்டாய் மனமே' இத்யந்வயஃ. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மனமேஉன்னைவல்வினையேன்இரந்து
கனமேசொல்லினேன்இதுசோரேல்கண்டாய்
புனமேவியபூந்தண்துழாயலங்கல்
இனமேதுமிலானையடைவதுமே.

ஆ.—(மனமே.) - பரமஹோக்யனைத் தன்னோடொப்பாரின்றிக்கேயிருக்கிற வனை விடாதேகிடாய் நெஞ்சமே! உனக்கு அடியேனுயிருக்கிறேன் என்று பின்னையும் நெஞ்சை இரக்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யனை எம்பெருமானை விடாதே கிடீர்! என்று திருவுள்ளத்தை ஆதராதிசயத்தாலே மிகவும் பிரார்த்திக்கிறார்.

[மனமேயென்று தொடங்கி] - நெஞ்சே! உன்னை என் ஆற்றாமையாலே ப்ரார்த்தித்து த்ருடமாகச்சொன்னேன். இத்தை அவஶ்யம் சோரவிடாதொழிய வேணும். [புனமேவியவென்று தொடங்கி] - செய்வதென்னென்னில்? நிரதிஶயபோக் யனைத் தன்னோடொப்பார் இன்றிக்கேயிருக்கிறவனை ஆஶ்ரயி. அர்த்தித்ததுதான் என் னென்னில்? எம்பெருமானை ஆஶ்ரயிக்கையென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், போக்யதையினுடைய நிருபக வைலக்ஷண்யத்தை யுடைய வனை நாம் கிட்டவேணுமென்னுமிடத்தைச் சிக்கெனச்சொன்னேன்; இது நழுவவி டாதேகொள்! என்கிறார்.

மனமே - நெஞ்சே, உன்னை - (என்னிலும் இவ்விஷயத்தில் ஸத்வரமான) உன்னை, வல்வினையேன் - விளம்பாக்ஷமனும்படி ப்ரபலபாபத்தையுடையனுன என் சாப லத்தாலே, இரந்து - அர்த்தித்து, கனமே - த்ருடமாகவே, சொல்லினேன் - சொன் னேன்; இது - இத்தை, சோரேல்கண்டாய் - நழுவவிடாதேகொள்; (எத்தையென் னில்?) புனம் - தன்னிலத்தில், மேவிய - வளர்த்தியாலே, பூ - செவ்விய, தண்துழாய்- திருத்துழாய், அலங்கல் - மாலையையுடையனைப், (இந்தபோக்யதைக்கு), ஏதும் - ஒரு ப்ரகாரத்தாலும், இனம் - ஒப்பு, இலானை - இல்லாதவைலக்ஷண்யத்தையுடையவனை, அடைவதும் - கிட்டவேணுமென்கிறஇத்தை.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "நிரதிஶயபோக்யனவனை விடாதேகிடாய்" என்று திரியட்டும் திருவுள்ளத்தை அர்த்திக்கிறார்.

[மனமே உன்னை] - "இயற்றுவாய் எம்மொடுநீகூடி" என்கிறபடியே முற் பட்டுநிற்கிற உன்னையிறே நான் இரக்கிறது. [வல்வினையேன்]-பகவத்விஷயத்தில் க்ரம ப்ராப்திபற்றுதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். உன்னையிரக்கவேண்டி இரக் கிறேனல்லேன். என்சாபலாதிஶயத்தாலே யிரக்கிறேனித்தனை. [இரந்துகனமே சொல் லினேன்] - உன்னைக் கால்பிடித்து த்ருடமாகச் சொன்னேன். [இது சோரேல்கண் டாய்] - நான் "தவிர்" என்றாலும் நீ விடப்பாராதே கிடாய். எத்தைவிடாதொழியச் சொல்லுகிறதென்னில்? [புனமேவிய இத்யாதி] - நிரதிஶய போக்யனவனை ஆஶ்ரயிக்கையை. [புனமேவிய] - புனத்திலே மேவியிருப்பதான அழகிய திருத்துழாய்

மாலையை உடையவனுகையாலே ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிறவனை. அத்தோள்மாலையை யுடையனுகையிறே ஸர்வாப்ரகனுகையாவது. நான் நிஷேபிக்கிலும் மேல் விழவேண்டியன்றோ விஷயமிருக்கிறது. 'அடைவது' என்று க்ரியையாதல்; சோரேல் கண்டாயென்று - க்ரியையாதல்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. நெஞ்சே! அவனைவிடாதே கிடாய் என்றார் - கீழ்; அவ்வார்த்தைதன்னை ஓலக்கவார்த்தையாக நினைத்திராதே கிடாய் என்கிறார் - இதில்.

[மனமேஉன்னை] - மோக்ஷஹேதுவாய் முற்பட்டுநிற்கிறஉன்னையன்றோ, பிற்பாடரைச்சொல்லுமாபோலே யிருக்க நான் சொல்லுகிறது? ஸம்ஸவத் ப்ராவண்யம் உனக்கு ஸ்வாபாவிகமாயிருக்க, என்செல்லாமையாலே சொல்லுகிறேனத்தனையிறே. ''முந்துற்ற நெஞ்சே இயற்றுவாய் எம்மோடு நீ கூடி'' என்று எனக்குங் காற்கட்டவேண்டும்படி யநுபவத்திலே முற்பட்டுநிற்கிற உன்னை. [வல்வினையேன்] - ஸம்ஸவத்விஷயத்தில் க்ரமப்ராப்தி பற்றாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். உன்னையிரக்கவேண்டி யிரக்கிறேனல்லேன்; என் சாபலாதிஶயத்தாலே இரக்கிறே னித்தனை. [இரந்து கனமே சொல்லினேன்] - உன்னைக் கால்பிடித்து த்ருடமாகச்சொன்னேன். இரந்துசொல்லுகைக்கு மணக்கால்நம்பியோடொப்பர்காணும். [இதுசோரேல்கண்டாய்] - இன்னம் நானே ''ஸம்ஸவத்ப்ராவண்யமாகாது ; இத்தைத் தவிரவேணும்'' என்று சொன்னாலும், நீ இத்தைநெகிழவிடாதேகிடாய் ! கனம் - பொன். உனக்குப் பரமார்த்தத்தைச்சொன்னேன் என்கை. ''சாயால்கரியானை'' இத்யாதி. [இதுசோரேல்]-'எத்தைத்தான் நீர் இப்படி சொல்லுகிறது?' என்ன, -[புனமித்யாதி] - நிரதிஶயபோக்யனானவனை ஆஶ்ரயிக்கையை. புனத்திலே மேவியிருப்பதான அழகியதிருத்துழாய்மாலையை யுடையவனுகையாலே ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கிறவனை. அத்தோள்மாலையையுடையவனுகையிறே ஸர்வாப்ரகனுகையாவது. ஒருதிருமுளைத்திருநாளி

அஞ்சாம்பாட்டு.—மனமே இத்யாதி. ''சோரேல்கண்டாய்'' என்று இரண்டிடத்திலும் சொன்னால் புநருக்தமன்றோவென்ன; அல்பம் வாசியுண்டென்கிறார் - நெஞ்சே இத்யாதி. ''கனமே சொல்லினேன்'' என்றத்தைப்பற்ற - ஓலக்கவார்த்தை இத்யாதி. அதாவது - விடாதே கிடாயென்றது அஹ்ருதயமல்ல, ஸஹ்ருதயமென்று கருத்து.

''உன்னை'' என்றதுக்குபாவம் - மோக்ஷஹேதுவாய் இத்யாதி. ஆனால்சொல்லுகிறதென்னென்ன - ஸம்ஸவத்ப்ராவண்யம் இத்யாதி. செல்லாமை - பொறுக்கமாட்டாமை. ''மோக்ஷஹேதுவாய் முற்பட்டுநிற்கிறஉன்னை'' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - முந்துற்ற இத்யாதி. இயற்றுவாய் - கார்யத்தை நடத்தப்பார். வல்வினையேதென்ன - ஸம்ஸவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. ''என்செல்லாமையாலே சொல்லுகிறேனத்தனை'' என்றதின்விவரணம் - உன்னையிரக்கவேண்டி இத்யாதி. ''கனம்'' என்றதுக்குஇரண்டர்த்தம் - த்ருடமாகச் சொன்னேனென்னுதல்; கனம் என்று-பொன்னாய், ஶ்லாக்யமான அர்த்தத்தைச்சொன்னே னென்னுதல். இரந்துசொல்லவேணுமோ வென்ன-இரந்துசொல்லுகைக்கு இத்யாதி. ''சோரேல்கண்டாய்'' என்றதினுறைப்பை யருளிச்செய்கிறார் - இன்னம் நானே இத்யாதி. ''கனம்'' என்றதுக்கு - த்ருடமாகவென் றருளிச்செய்து, சீரிய அர்த்தத்தைச் சொன்னேனென்றர்த்தாந்தரம் - கனம் பொன் இத்யாதி. அப்படி தாம் ''ஸம்ஸவத்ப்ராவண்யமாகாது'' என்றாரோ வென்ன - சாயால் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - எத்தைத்தான் இத்யாதி. சங்கைக்குப்பரிஹாரம் - நிரதிஶய இத்யாதி. கீழ் - தாத்பர்யஸித்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்து, ஶப்தார்த்தம் - புனத்திலே இத்யாதி. புனம் - நிலம். அலங்கல் - மாலை. இனம் - ஒப்பு. திருத்துழாய்மாலையை யுடையனானால் ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கவேணுமோ என்ன - அத்தோள்மாலை இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம் - ஒருதிருமுளை

னன்றாக இப்பாட்டை யருளிச்செய்து, முன்னாள் கையார் சக்கரத்துக்குப் புறப்பட்டருளினபடி திருவுள்ளத்திலேகிடந்து, ''புனமேவியபூந்தண்துழாயலங்கல் இனமேதுமிலானுகையாவது - நேற்றுப்புறப்பட்டருளினபடியிறே'' என்று அருளிச்செய்தார். அடைவது-சோல்லினேன்: இதுசோரேல்கண்டாய் என்று க்ரியையாகவுமாம் ; எத்தைநீர்சோல்லுகிறதென்ன ?—இனமேதுமிலானை யுடைவது என்று க்ரியையாகவுமாம். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

அடைவதும்அணியார்மலர்மங்கைதோள்
மிடைவதும்அசுரர்க்குவெம்போர்களே
கடைவதுங்கடலுள்அமுதம்என்மனம்
உடைவதும்அவற்கேஒருங்காகவே.

ஆ—(அடைவதும்.) - ''அவனைவிடாதேகிடாய்'' என்று நான்சொல்லி முடிப்பதற்குமுன்னே அவனுடைய செயல்களிலே என்னெஞ்சானது ஒருகடலுடைந்தாற்போலே உடைந்து கிடக்கப்பெற்றேன் என்றுதம்முடைய நெஞ்சைப் புகழுகிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தாம் இப்படி அர்த்திக்குங்காட்டில் தம்முடைய திருவுள்ளம் எம்பெருமானுடைய சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து மிகவும் ஶிதிலமாகாநின்றதென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அடைவதுமென்று தொடங்கி] - பெரிய பிராட்டியாருடைய மிகவும் அழகிதான திருத்தோளை ஸம்ஶ்லேஷிப்பதும் ஆஶ்ரிதவிரோதிகளான அஸுரரை முடிக்கும் விரகுகளே சிந்தியாநிற்பதும் ஆஶ்ரிதார்த்தமான மஹாப்ரவ்ருத்தி பண்ணியருளாநிற்பதும். [என்மனமென்று தொடங்கி] - என்னுடைய ஹ்ருதயம் ஒருமைப்பட உடைகுலைப்படாநிற்பதும் ஏவம்வித சேஷ்டிதங்களை யுடையவனுக்கே.

இத்யாதி. கையார்சக்கரம் - ஆழ்வார்திருநாள். புறப்பட்டருளினபடி - சேனைமுதலியார் புறப்பட்டருளினபடி. சேனைமுதலியார் புறப்பாட்டைப் பெருமாள் புறப்பாடாகத் திருவுள்ளம்பற்றினாரென்றபடி. 'அருளிச்செய்தார்' நஞ்சீயரென்றபடி. 'மனமே யுன்னை வல்வினையேனிரந்து - புனமேவிய' என்றுதொடங்கி, 'அடைவதும் - கனமேசொல்லினேன், இதுசோரேல் கண்டாய்' என்றந்வயமாதல்; 'மனமே' என்றுதொடங்கி, 'சோரேல்கண்டாய், எத்தைநீ சொல்லுகிறதென்னில், புனமேவிய என்றுதொடங்கி யந்வயமாதல். பெரியதிருவந்தாதி பதினாலாம்பாட்டு - சாயால் இத்யாதி. 'சாயால்கரியானை' - காந்தியால் கறுத்திருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை. 'உள்ளறியாராய்' - உட்புக்குஅறியாதவளாய். 'பேயார்' - பூதனையானவள். 'பேயாராய்' - அறிவுகேட்டை யுடையளாய்க்கொண்டு, முலைகொடுத்தாள்; அப்படியே, நெஞ்சே! 'போய்' - விலக்ஷணவிஷயத்தைக்கிட்டி. 'சுவைத்தூண்' - ரஸித்தநுபவிக்கை. 'தேம்பூண்' - தேம்புதலை விளைவிக்கும் : அவத்யத்தைவிளைக்குமென்று. 'அறிந்தறிந்தும்' - மிகவும் அறிந்துவைத்தும். 'தீவினையாம் பாம்பார்வாய்' - நமக்குஅநிஷ்டமான ஸம்ஸாரதநுபவ மநோரதமாகிற ஸர்ப்பாஸ்யத்திலே. 'கைநீட்டல்பார்த்தி' - கைநீட்டப்பாராநின்றாய். 'நீ யார்' - நீ அந்தப்பேய்ச்சிக்கு எந்தஉறவுஉடையாய்? என்று அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலுகிறாரென்று பொருள். தேம்புதல் - குறைதலாய், அவத்யத்தைச் சொல்லுகிறது. தம்செயலில் பூதனைசெயல் நன்றென்று அத்தைக் கௌரவித்து ''பேயார்'' என்கிறார். (ரு)

ப.—அநந்தரம், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்தி ஹேதுவான லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை யுடையவனானவனைப் பற்ற என்னெஞ்சு ஒருபடிப்பட ஶிதிலமாகா நின்றதென்கிறார்.

மலர் - பத்மவாஸிநியான ஆபிஜாத்யத்தையும், மங்கை - பருவத்தையுமுடையளான லக்ஷ்மியினுடைய, அணி - ஆபரணங்களாலே, ஆர் - நெருங்கின, தோள் - திருத்தோளையே, அடைவதும் - ஸம்ஶ்லேஷிப்பதும், (அத்தோளோடேஉண்டான பரிஷ்வங்கம் ஸித்திக்கைக்காக), அசுரர்க்கு-(ப்ரதிகூலரான) அசுரர்களுக்குஆற்றவரிய, வெம்-வெவ்விய, போர்களே - போர்களையே, மிடைவதும் - நெருங்கப்பண்ணுவதும், (ஆஶ்ரிதார்த்தமாக), கடலுள் - கடலுக்குள்ளில், அமுதம் - அம்ருதத்தை, கடைவதும் -, அவற்கே - (இப்படி லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனுமாய் அநிஷ்ட நிவர்த்தகனுமாய் இஷ்டப்ராபகனுமான) அவனுக்கே, என் மனம் - என் நெஞ்சானது, ஒருங்காகவே - ஒருபடிப்பட, உடைவதும் - ஶிதிலமாகாநின்றதும்.

இ.—ஆரும்பாட்டில், தம்முடைய உபதேசம்ஶலித்து இவ்விஷயத்திலே திருவுள்ளம் ஶிதிலமாகாநின்றதென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அடைவதும் அணியார் மலர்மங்கைதோள்] - மிகவும் அழகிதான பிராட்டி திருத்தோளோடே ஸம்ஶ்லேஷிப்பதும்; அவன் தான் வைஶ்வரூப்யங்கொண்டிழிந்தாலும் தோளழகுக்கு அவ்வருகு போகமாட்டான். [மிடைவதும் அசுரர்க்கு வெம்போர்களே] - அவள்தோளை யணைக்கைக்கிடும் பச்சை. "ஹதஶத்ருமஹர்ஷிஸுகாவஹம்" என்றிறே அவள் அணைப்பது. ஆஶ்ரிதவிரோதிகளுக்கு வெம்போர்களே நெருங்கப்பண்ணுவதும் என்னுதல்; அவர்களை முடிக்கும் விரகுகளே சிந்தியாநிற்பதென்னுதல். [கடைவதுங்கடலுளமுதம்]-ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய ப்ரயோஜநத்துக்காகக் கடைவதுமென்னுதல். பிராட்டியைப் பெறுகைக்கு வ்யாபரிக்கும்படி சொல்லுகிறதென்னுதல். அவளை ஸம்ஶ்லேஷிக்கும்படி சொல்லிற்று. அதுக்குஇடும்பச்சை சொல்லிற்று; அவளைப்பெறுகைக்கு யத்நம்பண்ணும்படி சொல்லிற்று. இவை இவர்திருவுள்ளம் உடைகுலைப்படுகைக்கு ஹேதுக்கள். என்னுடைய மநஸ்ஸு ஒருமடைப்பட உடைகுலைப்படாநிற்பதும் ஏவம்வித சேஷ்டிதங்களை யுடையவனுக்கே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தம்முடைய உபதேசம்பலித்து, இவ்விஷயத்திலே திருவுள்ளம் சிதிலமாகாநின்றதென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அடைவதும்அணியார் மலர்மங்கைதோள்] - மிகவும் அழகிதான பெரியபிராட்டியார் திருத்தோளோடே ஸம்ஶ்லேஷிப்பதும். அவன்தான் வைஶ்வரூப்யங்கொண்டிழிந்தாலும் தோளுக்குஅவ்வருகு போகமாட்டான். [அணியார்மலர்மங்கை]- "மார்வத்து மாலை" என்கிறபடியே திருமார்வுக்கெல்லாம் தானே யாபரணமாகப்போரும்படியாக

ஆரும்பாட்டு.—அடைவதும் இத்யாதி. "என்மனமுடைவதுமவற்கே" என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி.

"அணி" என்று - அழகாய், "ஆர்தல்"-மிகுதியாய், அழகுமிக்கதோள் என்று - தோளுக்கு விசேஷணமாதல்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - மிகவும் இத்யாதி. அவயவாந்தரங்களிருக்க, தோளை விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - அவன் இத்யாதி. "அணி" என்று - ஆபரணமாய், "ஆர்தல்" - பூர்த்தியாய், ஆர்ந்தவணியான - ஆபரணமாகப் போரும்படியான, மலர்மங்கை என்று - பிராட்டிக்கு விசேஷணமாக அர்த்தாந்தரம் - மார்வத்துமாலை இத்யாதி. விராதிநிரஸநம் பச்சையோவென்ன - பர்த்

விருப்பாளராய், ஸோக்யதையால் குறைவற்றிருக்கிறவள் தோளோடேயாயிற்றணைவது. [மிடைவதும் அசுரர்க்கு வெம்போர்களே] - அவள் தோளணைக்கைக்குஇடும் பச்சை. "ஹதபூர்வம்வரிஷ்வஜெ" (பர்த்தாரம்பரிஷஸ்வஜே' என்றிறே அவள்அணைப்பது. ஆஸ்ரிதவிரோதிகளுக்கு வெம்போர்களே நெருங்கப்பண்ணுவது மென்னுதல்; அவர்களை முடிக்கும் விரகே சிந்தியாநிற்குமென்னுதல். [கடைவதுங்கடலுளமுதம்] - ப்ரயோஜநாந்தர பரருடைய ப்ரயோஜநத்துக்காகக் கடைவதுமென்னுதல், பிராட்டியைப்பெறுகைக்கு வ்யாபரிக்கும்படி சொல்லுகிறதேன்னுதல். அவளை ஸம்ஸ்லேஷிக்கும்படி சொல்லிற்று. அதுக்கிடும் பச்சைசொல்லிற்று. அவளைப்பெறுகைக்கு யத்நம்பண்ணினபடிசொல்லிற்று. இவர்திருவுள்ளம் உடைகுலைப்படுகைக்கு ஹேதுக்களிவை. [என்மனமித்யாதி] - என்னுடைய மநஸ்ஸு ஒருமடைப்பட உடைகுலைப்படாநிற்பதும் ஏவம்விதமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனுக்கே. அவன் பனிக்கடலைக்கடைய, இவர் மனக்கட லுடையப் புக்கது. விரகராயிருப்பார், கோழைகளாயிருப்பாரை த்ரவ்யம்வாங்க நினைத்தால், மூந்துற மிடுக்கராயிருப்பாரை நெருக்கிவாங்கவே இவர்கள் தாங்களே கொடுசென்று கொடுப்பர்களிறே; அவனும், மஹத்தத்த்வமான கடலை யுலக்கைவிடுகமிட்டுநெருக்கி அதின் நல்லுயிரை †வாங்கி, இவருடைய திருவுள்ள முடையத் தொடங்கிற்று. (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

ஆகம்சேர் நரசிங்கமதாகி ஓர்
ஆகம்வள்ளுகிரால் பிளந்தானுறை
மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கு என்மனம்
ஏகமேண்ணும் இராப்பகலின்றியே.

தாரம் இத்யாதி. "ததோ ரக்ஷாம்ஸி ஹத்வா... ஸம்ஸ்தூயமாநோ..." இத்யாரண்யகாண்டே கரவதாநந்தரே. மிடைகை - நெருக்கமாதல், விசாரமாதல். முடிக்கும்விரகு சிந்திக்குமோவென்ன; "தீங்கிழைக்கும்திருமால்" என்னக்கடவதிறே. "மிடைவதும்" என்றதின் அர்த்தத்வயத்துக்கும் சேரவருளிச்செய்கிறார்-ஆஸ்ரித இத்யாதி. கீழில் பதத்வயாநுகுணமாக "கடைவதும் கடலுளமுதம்" என்றதுக்கு விநியோகம் த்வேதா வருளிச்செய்கிறார் - ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.‡ த்விதீயார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்- "தேவாநாம் ஸ்ரியமுத்தாரம்..." என்று. அதாவது - "தேவர்களுக்கு" என்று வ்யாஜமாத்ரமாய் பிராட்டிக்காகக் கடைந்தானென்றபடி. த்விதீயயோஜநாநுகுணமாக "அடைவதும்" இத்யாதிஅர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் - அவளை இத்யாதி. உடைகுலைப்படுகை - சிதிலமாகை. ஒருங்காக - ஏகப்ரகாரமாக. "கடைவதும்" இத்யாதியோடே "என்மனமுடைவதும்" என்றத்தைக்கூட்டி ரஸோக்தி-அவன்பனிக்கடலை இத்யாதி. அவன் பனிக்கடலைக்கடைந்தால் இவர்மனக்கடல்உடைவானென்னென்ன, ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார்-விரகராய் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. கோழைகள் - ம்ருதுஸ்வபாவர். அப்படியே-'அவனும்' என்றுகூட்டுவது. உலக்கைவிடுகம்இட்டு-உலக்கையாலேகிட்டி கட்டி. நல்லுயிரை என்றது - "அமுதம்" என்றத்தைப்பற்ற. 'மலர்மங்கை அணியார் தோள் அடைவதும் - அசுரர்க்கு வெம்போர்களே மிடைவதும் - கடலுளமுதம் கடைவதும் செய்யாநிற்குமவர்கே - என்மனம் ஒருங்காகவே உடைவதும்' இத்யந்வயः (௬)

† வாங்க என்று இருக்கலாம்.

‡ இந்த இடத்தைக் கவனிக்கும்போது, 'ஈட்டில் தொவது பங்க்தி விட்டிருக்குமோ ?' என்று சங்கை யுண்டாகின்றது.

ஆ.—(ஆகம்சேர்.) - இந்த ஆஶ்சர்யத்தை யநுஸந்தித்து, பின்னையும் ஏவம் விதசேஷ்டிதங்களைச் செய்தருளினவன் தன்னை அவனிருக்கிற திருநாட்டிலே சென்று காணவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றது ; அதுவோ அதிதூரமாயிராநின்றது ; என் னெஞ்சைக்கொண்டு என்செய்வேன் ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஏவம்விதஶீல குணகனானவன் நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற, ஒருவர்க்கும் எட்டவொண்ணாத திருநாட்டிலே சென்று காணவேணும் என்று ஆசைப்படாநின்றது என்நெஞ்சு. இதினுடையசாபலத்துக்கு நான்என்செய்ய ? என்கிறார்.

[ஆகம்சேர் நரசிங்கமென்று தொடங்கி] - நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்கள் பரஸ்பரம் ஸங்கடிதமாய் அத்யந்தவிலக்ஷணமான நரஸிம்ஹமாய் மிகவும் வரமான ஹிரண்யனுடைய உடம்பைக் கூரிய உகிராலே பிளந்தவன் நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற பரமாகாஶமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் காணவேணுமென்று. [என்மனமேகம் எண்ணும் இராப்பகலின்றியே] - என்னுடைய ஹ்ருதயமானது நிரந்தரமாக எண்ணாநின்றது.

ப.—அநந்தரம், ப்ரபலாநிஷ்டபஞ்ஜகனானவன் வர்த்திக்கிற ப்ராப்யபூமியே வேணுமென்று எப்போதும் என்னெஞ்சம் எண்ணாநின்றதென்கிறார்.

ஆகம் - ஒருவடிவிலே, சேர் - பொருந்துவிக்கப்பட்ட, நரசிங்கமதுஆகி-நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்களை யுடைத்தாய்க்கொண்டு, (ஹிரண்யனுடைய), ஓர் - அத்விதீயமான, ஆகம் - மார்வை, வள் - வளைந்த, உகிரால் - உகிராலே, பிளந்தான் - பிளந்தவன், உறை - வர்த்திக்கிற, மாக வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்தை, காண்பதற்கு - காண்கைக்கு, என்மனம் - என் நெஞ்சானது, இராப்பகல் - இராப்பகலாக, இன்றி - வேறுபாடின்றியே, ஏகம் - ஏகப்ரகாரமாக, எண்ணும் - எண்ணாநின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பரமபதத்தைச் சென்று காணவேணு மென்னாநின்றதுஎன்னெஞ்சு என்கிறார்.

[ஆகம்சேர் இத்யாதி] - நரத்வஸிம்ஹத்வங்கள் சேர்ப்பாலுங் கண்ட சர்க்கரையும்போலே ஸங்கடிதமான நரஸிம்ஹமாய் என்னுதல்: நரஸிம்ஹத்தினுடைய வடிவு இவர்நெஞ்சிலே சேர்ந்தபடியென்னுதல். [ஓராகம்] - ஹிரண்யனுடைய அத்விதீயமான முருட்டுடம்பு. [வள்ளுகிர்] - கூரியவுகிர், வளைந்தவுகிர் என்னவுமாம். விரோதிநிரஸந ஶீலனானவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரமபதத்தைக் காணவேணுமென்று. [என் மனமேகம் எண்ணும்] - என்மநஸ்ஸு ஒருபடிப்பட நினையாநின்றது. சேதநர்க்கு இரா ஒருகார்யமும் பகல் ஒருகார்யமுமா யிருக்குமிறே ; இவர்க்கு அஹோராத்ர விபாகமற இதுவேயாய்ச் செல்லாநின்றது. “[illegible] । [illegible]” என்று பிராட்டி திருவயோத்யையை நினைத்தாற்போலேயாயிற்று இவர் திருவுள்ளத்துக்குப் பரமபதம் ஸ்வதேஶமா யிருக்கிறபடி.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பரமபதத்தைச்சேன்று காணவேணும் என்னாநின்றது என்னேஞ்சு என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு.—ஆகம் இத்யாதி. “உறைமாகவைகுந்தங்காண்பதற்கு என்மனமேகமெண்ணும்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் நித்யவாஸம் இத்யாதி.

[ஆகம்சேர் இத்யாதி] - நரத்வஸிம்ஹத்வங்கள் சேர்ப்பாலுங்கண்டசர்க்கரை யும்போலே ஸங்கடிதமான நரஸிம்ஹமா யென்னுதல்; நரஸிம்ஹத்தினுடைய வடிவு இவர்நேஞ்சிலே சேர்ந்தபடி யென்னுதல்; "ஸ்மரந் ராகவபாணாநாம்" (ஸ்மரந் ராகவபாணாநும்) என்கிறபடியே மறக்கவோண்ணுதபடி திருவுள்ளத்திலே சேர்ந்தபடி யைச் சோல்லிற்றுதல்; இரண்டு வடிவையுஞ் சேர்த்துக் கோடுவந்து தோன்றினபோது இவர்நேஞ்சுக்கு இனியதாய்ச் சேர்ந்திருந்தபடியைச் சோல்லுதல். [ஓராகம்] - அத்விதீய மான முருட்டேம்பு. [வள்ளுகிரால்] - கூரிய வுகிர்; வளைந்தவுகிரேன்றுமாம். [பிளந்தா னுறை] - அநாயாஸேநகிழித்துப்போகட்டவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. [மாகவைகுந்தம்] - அந்நரஸிம்ஹம் வர்த்திக்கிற முழஞ்சு காணவாயிற்று ஆசைப்படுகிறது. "பரமாகாஸம்" (பரமாகாஸம்) என்னக்கடவதிறே. என்னுடைய ஹ்ருதயமானது, எப்போதுமோக்க உச்சிவீடுவிடாதேஇத்தையே மநோரதியாநின்றது. [இராப்பகலின்றியே] - இரா ஒருகார்ய மும் பகல் ஒருகார்யமுமாயிறே நாட்டார்க்கு இருப்பது ; இவர்க்குஎல்லாக்காலத்திலும் இதுவேயாயிற்று; "ஸமாத்வாதஸ தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேஸநே" (ஸமாத்வா தஸதத்ராஹம்ராகவஸ்யநிவேஸநே) என்று பிராட்டி திருவயோத்யையை நினைத்தாற் போலேயாயிற்று, இவர்திருவுள்ளத்துக்குப் பரமபதம் ஸ்வதேஸமாயிருக்கிறபடி. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

இன்றிப்போகஇருவினையுங்கேடுத்து
ஒன்றியாக்கைபுகாமையுய்யக்கோள்வான்
நின்றவேங்கடம்நீள்நிலத்துள்ளது
சேன்றுதேவர்கள்கைதோழுவார்களே.

ஆகத்திலே - ஸர்வேஸ்வரன் திருமேனியிலே, சேர்ந்த-ஸங்கடிதமான நரஸிம்ஹமாயென் னுதல்; இத்தை யருளிச்செய்கிறுர் - நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்கள் இத்யாதி, ஆகத்திலே - ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திலே, சேர்ந்த நரசிங்கமாயென்று இரண்டாமர்த்தம் அருளிச்செய்கிறுர் - நரஸிம்ஹத்தி னுடைய இத்யாதி. நரஸிம்ஹத்தின் ஆகமானது இவர் திருநெஞ்சிலேசேர்ந்த நரசிங்கமாயென்று மூன்றுமர்த்தமாதல், த்விதீயார்த்த விவரணமாதல் - ஸ்மரந் இத்யாதி "ப்ரஹ்ருஷ்டவதநாஸ்ஸர்வே நாம்விக்ஷதஸ்யவக்ஷஸா। ஸ்மரந்ராகவபாணாநாம்விவ்யதேராக்ஷஸேஸ்வர:" இதி யுத்தகாண்டே (௬௦-௩). சேர்ப்பால்-குழம்புப்பால். மூந்தின அர்த்தவிவரணம்-இரண்டு வடிவை யும் இத்யாதி. "பிளந்தானுறை மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கு" என்றுசேர்த்து பாவம்-அந்நரஸிம்ஹம் இத்யாதி. முழஞ்சு - குஹை. மாகம் - மஹத்தான கம். "மாகம்" என்றால் - பரமபதத்தைச் சொல் லுமோவென்ன - பரமாகாசம் இத்யாதி. "என்மனம் - இராப்பகலின்றியே - ஏகமெண்ணும்" என்ற துக்கர்த்தம் - என்னுடைய இத்யாதி. நாள்தோறுமென்னுதே, "இராப்பகல்" என்று விசேஷித்த துக்கு, "நக்தந்திவம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து பாவம் - இராவொருகார்யமும் இத்யாதி. திருநகரியைவிட்டு பரமபதத்தை எண்ணுகிறதென்னென்ன; ஸதிருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய் கிறுர் - ஸமாத்வாதஸ இத்யாதி. சுந்தரகாண்டே ஹநூமந்தம் ப்ரதி ஸீதா. "புஞ்ஜாநா மாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ" இத்யுத்தரார்த்தம். 'ஆகம்சேர்' இத்யாரப்ய, 'என் மனம் - இராப்பகலின்றி - ஏகமெண்ணும்' இத்யந்வய:.

(எ)

ஆ.—(இன்றிப்போக) - அவனைக் காண்கைக்குத் திருநாட்டிலே போக வேணுமோ? இங்கே அணித்தாகத் திருமலையிலேயன்றோ அவன் நின்றருளுகிறதென்னில்? - அத்தால் என் எனக்கு? அங்குச்சென்று அடிமைசெய்வார் அயர்வறும்அமரர்களல்லரோ? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், தன்னைக் காணவேண்டியிருப்பார்க்குத் திருநாடு முட்டப் போகவேண்டாதபடி யணித்தாகத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளினபடியை அநுஸந்தித்து, கால்நடை தந்து அவ்வளவும் போகவல்லவர்களுடைய ஸ்லாக்யதையைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு, தம்முடைய ஸௌஹார்தத்தை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்.

[இன்றிப் போகவென்று தொடங்கி] - தன்னை ஆஶ்ரயித்தாருடைய புண்ய பாபரூபகர்மங்களை நிஶ்ஶேஷமாகப் போக்கிப் பின்னை ப்ரக்ருதியில் ஸம்பந்தமியாதபடி பண்ணி ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வபாவனானவன் நின்றருளும் திருமலை ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே ஶ்லாக்யமான பூமியது. [சென்றென்று தொடங்கி] - அவ்வளவும் போய்த் தொழுமிடுக்குடையார் ஸ்லாக்யவான்கள்.

ப.—அநந்தரம். ஆஸந்நமாக அவன்வர்த்திக்கிற அப்ராக்ருததேஶமாயுள்ள திருமலையைச் சென்று அநுபவிப்பார் ஸூரிஸமானரென்று தம்முடைய வைஷயிகத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இருவினையும் - புண்யபாபரூபமான கர்மங்களிரண்டையும், இன்றி - ஸத்தையழிந்து, போக - போம்படி, கெடுத்து - நசிப்பித்து, ஒன்றி - துர்விவேசமாம்படி அசித்தோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டனாய், ஆக்கைபுகாமை - தேவாதிஶரீரப்ரவேஶம் பண்ணாதபடி, உய்யக்கொள்வான் - அடிமைகொண்டு உஜ்ஜீவிப்பிக்குமவன், நின்ற - அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்நிற்கிற, வேங்கடம் - திருமலையானது, நீள்நிலத்து - ஶ்லாக்யபூமியிலே, உள்ளது - உண்டாயிருப்பதொன்று, சென்று - கிட்டி, கைதொழுவார்கள் - கைதொழுமவர்கள், தேவர்களே - (மநுஷ்யரல்லரே;) தேவர்களன்றோ ?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தன்னைக் காண்கைக்குப் பரமபதத்துக்குப் போக வேண்டாதபடி திருமலையிலே வந்து நின்றருளினபடியை யநுஸந்தித்து தம் ஸௌஹார்தியாலே தமக்குத் திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியற்றதென்கிறார்.

[இன்றிப்போக இருவினையுங்கெடுத்து] - புண்யபாபங்களை இன்றிப்போம்படி ஸவாஸநமாகப் போம்படிபண்ணி. இத்தலையாலே போக்கும்போதிறே ஶேஷிக்கப் போவது. [ஒன்றியாக்கை புகாமை] - அசித்தோடேசேர்ந்து கர்மகார்யமான ஶரீரப்ரவேஶம்பண்ணாதபடி. [உய்யக்கொள்வான் நின்றவேங்கடம்]—"உயிரளிப்பான்" என்கிறபடியே ரக்ஷணார்த்தமாக அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நின்ற திருமலை. [நீள்நிலத்துள்ளது] - ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே ஶ்லாக்யமான பூமியிலுள்ளது. [சென்று தேவர்கள் கைதொழுவார்களே] - அவ்வளவு சென்று தொழுமிடுக்குடையார். " நதேதேநு ஷ்யா தேவாஸ்தே" என்கிறபடியே ஶ்லாக்யவான்களான தேவர்கள்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. இஶ்ஶரீரஸம்பந்தமற்றால் போய் அநுபவிக்கும் பரமபதம் வேணுமோ ? இஶ்ஶரீரத்தோடேயநுபவிக்குந் திருமலை பூமியதன்றோ ? ஆனாலும், நமக்குத் திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியற்றதிறே! என்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு.—இன்றிப்போக இத்யாதி. ' நின்றவேங்கடம்" என்றுதொடங்கி, "கைதொழுவார்களே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இஶ்ஶரீர இத்யாதி.

[இன்றிப்போகஇருவினையுங்கெடுத்து] - புண்யபாபரூப கர்மங்களானவை, இன்றிப்போம்படி - ஸவாஸநமாகப் போம்படி - பண்ணி. தானே போக்கிக்கொள்ளப் பார்க்குமன்றிறே சிறிது கிடக்கப்போவது. [ஒன்றியித்யாதி] - பின்னையும் ருசிவாஸனை கிடக்கில், அசித்தத்த்வத்தோடேபோய்க் கலசி, ஶரீரப்ரவேஶம்பண்ணி, அத்தால் வரும் க்லேஶம் அநுபவிக்க வேணுமிறே; அதுசெய்யாமை. [உய்யக்கொள்வான்இத்யாதி] - ''உயிரளிப்பான்''என்கிறபடியே, ஸர்வரக்ஷணார்த்தமாக அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு நிற்கிற திருமலை. [நீள்நிலத்துள்ளது] - திருமலையை யுடைத்தாகையாலே ஶ்லாக்ய மான பூமியிலுள்ளது திருமலை. அத்தால் பெற்றதேன்? [சென்றித்யாதி] - அவ்வளவு கால்நடைதந்து போகவல்லார் பாக்யாதிகரிறே; ''நதேமநுஷ்யாதேவாஸ்தே'' (நதேமநுஷ்யாதேவாஸ்தே) என்னுமாபோலே, அவனுடைய ஶீலாதிகுணத்தை யநுஸந் தித்துச் சொல்லுகிறார். ப்ரேமாந்தர்க்கு அவ்விடத்தோடு இவ்விடத்தோடு வாசியற்றதிறே, எட்டாமைக்கு. (அ)

— —

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தொழுதுமாமலர்நீர்சுடர்தூபங்கொண்டு
எழுதுமென்னும் இதுமிகையாதலின்
பழுதில்தொல்புகழ்ப்பாம்பணைப்பள்ளியாய் !
தழுவுமாறறியேன்உன தாள்களே.

''இருவினையும் – இன்றிப்போக - கெடுத்து'' என்றந்வயித்தர்த்தம் - புண்யபாப இத் யாதி. கர்மங்கள் ஸவாஸநமாகப் போகக் கூடுமோவென்ன - தானே இத்யாதி. கர்மம் க்ஷயித்தால் ஶரீரம் தன்னடையே போம்; ஆயிருக்க, ''ஒன்றியாக்கை புகாமை'' என்று விசேஷிப்பானென்? என்ன - பின்னையும் இத்யாதி. நசிவாஸனை என்றது - ப்ரக்ருதியினுடைய ருசிவாஸனையென்ற படி. போய்க்கலசி என்றது - த்பு பர்ஜந்ப க்ரமேண வந்தென்றபடி. நிலத்துக்கு நீட்சியேதென்ன - திருமலையை இத்யாதி. நீள் - ஶ்லாக்யமானபடி. இது ஸந்நிஹிதமானாலும் தமக்குப்போக பலமில்லை யென்று விவக்ஷித்து - அத்தால் பெற்றதேன் என்கிறார். ஸந்நிஹிதமானால் போய் அநுபவிக்கலா யிருக்க, ''அத்தால் பெற்றதென்?'' என்று வெறுக்கவானென்னென்ன - அவ்வளவு இத்யாதி. தான் சேவிக்கமாட்டாவிட்டால் சேவிக்கிறவர்களை பாக்யாதிகரென்ற பேருண்டோவென்ன- நதேமநு ஷ்யா இத்யாதி. ''நதேமநுஷ்யாதேவாஸ்தேயேசாருஶுபகுண்டலம் । முகம்த்ரக்ஷ்யந்திராமஸ்யவர்ஷேபஞ்சதஶேபுந:'' இத்யயோத்யாகாண்டே தஶரத:. சக்ரவர்த்திக் குப் பெருமாளைப் பிரிகையாலே ''நதேமநுஷ்யா:'' என்னலாம் ; இவர்க்கு பலஹாநியென் னென்ன - அவனுடைய இத்யாதி. பரமபதம்போலே திருமலையுமெட்டாதிலமோவென்ன - ப்ரே மாந்தர்க்கு இத்யாதி. 'இருவினையும் - இன்றிப்போக - கெடுத்து - ஆக்கைபுகாமை யுய்யக்கொள் வான் நின்ற வேங்கடம்' என்றுதொடங்கி, 'சென்று - கைதொழுவார்கள் - தேவர்கள்' என்றந்வயம். உய்யக்கோள்வான் - உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக. நின்றவேங்கடம் - அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கிற திருமலை யென்றபடி.
(அ)

ஆ.—(தொழுது) - உமக்குத்தான் அங்கேசென்று அடிமைசெய்கைக்குத் தட்டென்னென்னில்?-ஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணகுண விசிஷ்ட ஸேஷஸேஷாஸந கருடப்ரமுக திவ்யபுருஷர்களாலே பரிசரித சரணயுகளனான உன் திருவடிமலர்களிலே, அத்யந்தம் அபக்ருஷ்டனான நான் அடிமைசெய்கைக்கு அர்ஹனோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஏதேனும் ஒருபடி உன்னுடைய திருவடிகளிலே வந்தேனேயாகிலும் "[illegible]" என்னும்படியாலே ஸமாஶ்ரயணோந்முகர்பக்கல் அவர்களுடைய ஆபிமுக்யமாத்ரத்தாலே துஷ்டனும் ஸ்வபாவனான உன்னுடைய ஶீலவத்தையின் மிகுதியாலே அடிமைசெய்கை யரிதென்கிறார்.

[தொழுதுமாமலர் என்றுதொடங்கி] - அழகிய புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போமென்றால் உன்ஶீலவத்தையாலே இக்குத்தைக்கு மிகை ஆதலால். [பழுதிலென்று தொடங்கி] - திருவநந்தாழ்வானோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே ஸ்வாராத்யத்வப்ரதையை யுடையவனே! உன்னுடைய திருவடிகளில் அடிமை செய்யும்விரகு அறிகிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரயணோத்யோகமும் மிகையாம்படியான உன்னுடைய ஶீலாதிஶயத்தை யநுஸந்தித்து, உன் திருவடிகளில் ஒருப்ரவ்ருத்திக்கு க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார்.

மா - ஶ்லாக்யமான, மலர் - புஷ்பத்தையும், நீர் - அர்க்யாதிஜலத்தையும், சுடர் தூபம் - தீபதூபங்களையும், கொண்டு - ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு, தொழுது-தொழுகைக்காக, எழுதும் - உத்யோகிப்போம், என்னும்இது—, (உன்ஶீலாதிஶயத்தாலே), மிகைஆதலின் - மிகையாயிருத்தலால், பழுது-(தூராராத்யதையடியான)பழுது, இல்- இன்றிலே, தொல்புகழ்-ஸ்வாபாவிகஸௌஶீல்ய ப்ரதையையுடையையாய்,(அதுக்கு ஸூசகமாம்படி), பாம்பு - திருவநந்தாழ்வானை, அணை – படுக்கையாய்க்கொண்டு, பள்ளியாய் - நித்யஸம்ஶ்லேஷம்பண்ணிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே!உன தாள்கள்-உன் திருவடிகளை, தழுவும் – ஸம்ஶ்லேஷிக்கும், ஆறு - ப்ரகாரம், அறியேன் - அறிகிறிலேன். அங்குத்தைக்கு ஒருப்ரவ்ருத்தி அபேக்ஷிதையல்ல; நான்ஒருப்ரவ்ருத்திக்கு க்ஷமனாகிறிலேனென்று கருத்து.

இ. -ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படி ஸுலபனான உன்திருவடிகளைக் கிட்டப் பெற்றாலும் ஆஶ்ரயணத்தில் ஆபிமுக்யமாத்ரத்திலே துஷ்டனும் உன் ஶீலவத்தையை அநுஸந்தித்து ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ண க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[தொழுது இத்யாதி] - "ஶ்லாக்யமான புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போம்" என்றால், இது மிகையாம்படியன்றோ உன்னுடைய ஶீலவத்தையிருப்பது? "[illegible]" என்கிற விஷயமிறே. [ஆதலின்] - இப்படி ஶீலாதிகனாகையாலே "தூராராத்யன்" என்கிற பழுதின்றிக்கே, ஸ்வாபாவிகமான ஸ்வாராத்யத்வ ப்ரதையையுடையையாய், அதுக்குஅடியாக திருவநந்தாழ்வானோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறவனே!உன் திருவடிகளை யணையும்விரகு அறிகிறிலேன். திருவடிகளில் அடிமைசெய்யும்விரகுஅறிகிறிலேன்.பலஹாநியாலே முதலிலே கிட்டுகை யரிது. கிட்டினாலும் ஶீலாதிக்யத்தை அநுஸந்தித்து ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ண க்ஷமனாகிறிலேன். "இப்பாட்டால் அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறார்" என்பாரும்

உண்டு. * கண்கள் சிவந்துக்குப் பின்பு அதில்லை. "அவனுடைய உபாயபூாவத்தை அநுஸந்தித்து இத்தலையால் ஒன்றுசெய்கை மிகையாயிருக்கிறபடி சொல்லுகிறார்" என்பாருமுண்டு. இவை - பக்ஷமன்று.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படி ஸுலபனான உன்திருவடிகளிலே கிட்டப்பெற்றாலும், ஆச்ரயணத்தில் ஆஶிமுக்யத்திலே ஸந்துஷ்டனும்உன்ஶீலவத்தையை யநுஸந்தித்து, ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ண க்ஷமனாகிறிலே னேன்கிறார். அன்றிக்கே, "இங்ஙனே ஒருமூன்றுபாட்டு தம்முடைய அயோக்யதையைச் சொல்லுகிறார்" என்பாருமுண்டு; அதுஇல்லையிறே * கண்கள் சிவந்துக்குப்பின்பு இவர்க்கு. "இத்தலையாலே யொன்றை யர்த்தித்துப்பெறுகை மிகையாம்படியா யிருக்கிறவனுடைய உபாயபாவத்தைச்சொல்லுகிறார்" என்பாருமுண்டு. இவையெல்லாமல்ல; "அவன் ஸந்நிதியில் க்ரமத்தில் பரிமாறவோண்ணுதபடி யழிக்கும் அவனுடைய ஶீலகுணத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று நம்முடையவர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி.

[தொழுதுஇத்யாதி] - "ஶ்லாக்யமான புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போம்" என்றால், இது மிகையாம்படியன்றே உன்னுடைய ஶீலவத்தை யிருப்பது? "அவாப்த ஸமஸ்த காமஸ்ய" (அங்யத்பூர்ணதபாம்கும் பாத்) என்கிற விஷயமிறே. [ஆதலின்]-இப்படி ஶீலாதிகனுகையாலே. "துராராதன்" என்கிறபழுதுஇன்றிக்கே, ஸ்வாபாவிகமான ஸ்வாராதத்வ ப்ரதையையுடையையாய், அதுக்குஅடியாகத் திருவநந்தாழ்வானோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறவனே! [தழுவுமாறறியேன்]-உன்திருவடிகளையணையும் விரகுஅறிகிறிலேன். பலஹாநியாலே முதலிலேகிட்டுகையரிது; கிட்டினாலும் ஶீலாதிக்யத்தை யநுஸந்தித்து ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ண க்ஷமனாகிறிலேன். (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு—தொழுது இத்யாதி. "தொழுது-எழுதுமென்னு மிது மிகையாதலின் - தழுவுமாறறியேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. "தொழுது - எழுதும்" என்றதிலேநோக்காக நிர்வாஹாந்தரத்வயம் - அன்றிக்கே இத்யாதி.ப்ரதமாவதாரிகாவிவரணம்-இவையெல்லாமல்ல அவன்ஸந்நிதியில் இத்யாதி. மூன்றுபாட்டு என்றது எட்டாம்பாட்டுத்தொடங்கி மூன்றுபாட்டென்றபடி. 'இத்தலை' இத்யாதிக்கு - தவாஶ்ரயணஸௌகர்யஞ் சொல்லுகைக்காக ஆஶ்ரயணீயனானவனுடைய ஸ்வாராததையைச் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து.

"மாமலர்நீர்சுடர்தூபங்கொண்டு-தொழுது-எழுதுமென்னுமிது மிகை" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - ஶ்லாக்யமான இத்யாதி. 'மா" என்றத்தை - மலர் நீர் சுடர் தூபமெங்கும் கூட்டுவது. "இப்படிஇவன் ஸ்வாராதன்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அங்யத் இத்யாதி "அவாப்த ஸமஸ்த காமஸ்ய ... । ... " இதி ஸஞ்சயः. அதுக்கடியாக - ஸ்வாராததைக்கடியாக. இத்தால் - திருவநந்தாழ்வான் அல்பாநுகூல்யங்கொண்டு அங்கீகரிப்பிக்கு மென்றபடி. விரகறியாமைக்கு ஹேதுஏது?என்ன - பலஹாநியாலே இத்யாதி. 'மாமலர்நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு - தொழுது - எழுதும்' இத்யாரப்யஅந்வயः. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

தாளதாமரையான்உனதுந்தியான்
வாள்கோள்நீள்மழுவாளிஉன்னாகத்தான்
ஆளராய்த்தொழுவாரும்அமரர்கள்
நாளும்என்புகழ்கோஉனசீலமே ?

ஆ.— (*தாளதாமரையான்.*) - *தம்முடைய அநர்ஹாநுஸந்தாநத்தாலே அவன்திருவடிகளில் அடிமைசெய்கையில் தமக்குப்பிறந்த கூச்சமெல்லாம் போம்படியாகத் திருவேங்கடமுடையானுடைய நிரவதிக ஸௌசீல்யகுணத்தைக் கண்டு புகழுகிறார்.*

ஒ.—*பத்தாம்பாட்டில், ஐஸ்வர்யச்சுவடறியாத க்ஷுத்ரரான தேவர்களுக்குங்கூட ஸமாஸ்ரயணீயனாயிருக்கிற உன்னுடைய திருவடிகளில் ஸௌசீல்யம் காலமெல்லாங்கூடினாலும் என்னால் புகழ்ந்துமுடிக்க வொண்ணாதென்கிறார்.*

[*தாளதாமரையானென்று தொடங்கி*] - *அத்யபிமாநியான கமலாஸநன் உன்னுடைய திருநாபியிலான். அநந்யஸரண ரடையாளமன்றிக்கே, ஒளியையுடைத்தாய் நீண்டமழுவையுடைய ருத்ரன் உன்னுடைய திருமேனியில் ஒருப்ரதேஸத்திலான் ; பரிசர்யை பண்ணுகிறார் அடிமைக்குத் தகாத தேவாதிகள்.*

ப.—*அநந்தரம், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் முகங்கொடுக்கும் உன்னுடைய ஸீலம் வாசாமகோசரமஹிமாவன்றோ ? என்கிறார்.*

தாள - தாளையுடைத்தான, தாமரையான் - தாமரையிலேபிறந்த ப்ரஹ்மா, உனது உந்தியான் - உனதுஉந்தியை யாஸ்ரயமாகவுடையவன்; வாள்-ஒளியை, கொள்-உடைத்தான, நீள் - பெரிய, மழு - பரசுவை, ஆளி - ஆண்டுகொண்டுபோருகிற ருத்ரன், உன் ஆகத்தான் - உன் திருமேனியிலொருபக்கத்தான் ; ஆளர் ஆய் - ஸூரிகளோபாதிஸேஷபூதராய், தொழுவாரும்-தொழுமவர்கள், அமரர்கள் - ப்ரயோஜநாந்தரபரரானதேவதாந்தரவர்க்கம்; (இப்படி யநவதிகமான), உன - உன்னுடைய, சீலம் - ஸீலத்தை, நாளும் - காலதத்த்வமெல்லாங்கூடினாலும், என் - எத்தைச்சொல்லி, புகழ்கோ - புகழ்வேன் ?

இ.—*பத்தாம்பாட்டில், ஐஸ்வர்யச்சுவடறியாத ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸமாஸ்ரயணீயனாயிருக்கிற உன்னுடைய ஸீலம் என்னாற் புகழ்ந்துமுடிக்கவொண்ணாதென்கிறார்.*

[*தாள்தாமரையான் இத்யாதி*] - *தாமரைப்பூவை உத்பத்திஸ்தாநமாகவுடைய ப்ரஹ்மா உன்திருநாபியைப்பற்றி வர்த்தியாநின்றான். கமலயோநித்வத்தால் வந்த அபிமாநத்தை உடையவனுக்கிறே உடப்புகொடுத்தது. ஒளியையுடைத்தாய்த் தொடங்கின கார்யத்தை முடியநடத்தவற்றான மழுவையுடைய ருத்ரன் உன்திருமேனியில் ஏகதேஸத்திலான். அநந்யஸரணத்வலக்ஷணமான தொடையொத்த துளபமுங் கூடையுமாய்ப் புகழ்ந்து நிற்கிறானல்லனே. அடியராய் பரிசர்யை பண்ணுகிறார் தேவர்கள். நித்யஸூரிகள் செய்யும் அடிமையிறே, தேவத்வஸாம்யத்தாலே, "நான்*

ஈஶ்வரன்" என்றிருக்குமவர்கள் செய்கிறது. [உனசீலம் - நாளும் என்புகழ்கோ]- உன்னுடைய ஶீலகுணத்தைக் காலமெல்லாங்கூடினாலும் என்னால் புகழ்ந்துமுடிய வொண்ணுமோ?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஆஸ்யச்சுவடறியாத ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸமாஶ்ரயணீயனாயிருக்கிற உன்னுடைய ஶீலம் என்னால் புகழ்ந்து முடிக்கவொண்ணாதென்கிறார்.

[தாளதாமரையான் உனதுந்தியான்] - தாமரைப்பூவை யுத்பத்தி ஸ்த்தாநமாக வுடைய ப்ரஹ்மா, உன் திருநாபியைப்பற்றி வர்த்தியாநின்றான். கமலயோநித்வத்தால் வந்த துர்மாநத்தையுடையவனுக்கிறே உடம்புகொடுத்தது. [வாள்இத்யாதி] – ஒளியையுடைத்தாய், தொடங்கினகார்யத்தை முடிய நடத்தவற்றான மழுவையுடைய ருத்ரன், உன்திருமேனியில் ஏகதேசத்தைப்பற்றி வர்த்தியா நின்றான். அநந்யஶரணத்வ லக்ஷணமான* தொடையொத்த துளபமுங் கூடையுமாய்ப் புகுந்திருக்கிறானல்லனே. [ஆளர்ஆய்த் தொழுவாருமமரர்கள்]-அடியாராய் ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களும் தேவர்கள். நித்யஸூரிகள்செய்யும் அடிமையிறே அமரத்வ ஸாம்யத்தாலே "நாங்களும் ஈஶ்வரர்கள்" என்றிருக்குமவர்கள் செய்கிறது. [நாளும்இத்யாதி] - காலத்தையடைய ஒரு போகியாக்கி எனக்குப்புகழுகைக்கு உறுப்பாக்கினால்தான், என்னாலே புகழ்ந்து தலைக்கட்டலாயிருந்ததோ உன்னுடைய ஶீலகுணம்? உனசீலம் - நாளுமென்புகழ்கோ. (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

சீலமெல்லையிலான் அடிமேல்அணி
கோலநீள்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்
மாலையாயிரத்துள் இவைபத்தினின்
டாலர் வைகுந்தமேறுதல் பான்மையே.

ஆ.—(சீலம்.) - சீலமெல்லையிலானாயிருந்த திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளுக்குத் திருவணிகலமாயிருந்த இத்திருவாய்மொழியோடே ஒருஸம்பந்தமுடையார், வைகுந்தமேறுகை ஆஶ்சர்யமன்றென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—தாளதாமரையான் இத்யாதி. "தாளதாமரையான்" இத்யாரப்ய, "உனசீலமே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆஸ்ய இத்யாதி.

"தாளதாமரையான், வாள்கொள் நீள்மழுவாளி" என்று - திருநாபீகமலத்திலே பிறந்தவன், ஹிம்ஸாபரிகரமான மழுவையுடையவன், "அமரரும்" என்று - என்றுமொக்கச் சாகாதிருக்கிறவர்கள் என்கிற விசேஷணங்கள், 'தாஸ்யச்சுவடறியாத' என்னுமத்தைக் காட்டுகிறது. தாளையுடைய தாமரை யென்று ஸப்தார்த்தம். இது ஶீலமானபடி யென்னென்ன - கமலயோநித்வ இத்யாதி. வாள்-காந்தி. மழு - பரசு. மழுவாளி - மழுவையாளும் ருத்ரன், "நீள்" என்றதுக்கர்த்தம் - தொடங்கின இத்யாதி. இதுசீலமோவென்ன - அநந்யஶரணத்வ இத்யாதி. அநந்யஶரணத்வலக்ஷணமான – பாரதந்த்ர்ய லக்ஷணமான வென்றபடி, இது சீலகார்யமோவென்ன - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. "நாளும்" என்று சொல்லி, "உனசீலம் - என்புகழ்கோ" என்றதுக்குபாவம் - காலத்தை இத்யாதி. ஒருபோகியாக்கி - ஏகவிஷயமாக்கி. நாளும் - ஸர்வகாலமும். என்புகழ்கோ - என்னவென்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணப் போகிறேனென்றபடி.எத்தைச்சொல்லிப் புகழ்வேனென்றபடி. (௧௦)

ஓ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே செல்லுகை ஆச்சர்யமன்று ; ப்ராப்தமென்கிறார்.

[ஶீலமென்று தொடங்கி] - அமர்யாதஶீலனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே விலக்ஷணமான அழகுமிக்கிருக்கிற திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய சொற்றொடையான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியோடு ஸம்பந்தமுடையார். பான்மை - கடன்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக பரமபதப்ராப்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

சீலமெல்லையிலான் - அபர்யந்தமான ஶீலத்தையுடையவன், அடிமேல் - திருவடிகளின்மேலே, அணி - அணியப்பட்டதாய், கோலம் - ஦ர்ஶநீயமானரூபமாய், நீள் - ஆயாமவிஸ்தாரவத்தான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, சொல் - ஶப்தாத்மகமான, மாலை - மாலையாயிருக்கிற, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவைபத்தினின் - இப்பத்தினுடைய, பாலர்-பரிஸரத்திலே(ஶப்தமூலத்தாலேயாதல் அர்த்தமூலத்தாலேயாதல்) அந்வயமுடையவர்கள், வைகுந்தம் - பரமபதத்தில், ஏறுதல் - ஏறப்பெறுகை, பான்மை - ஸ்வபாவம். இது-கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் பரமபதத்திற் செல்லுகை ஆச்சர்யமன்று; ப்ராப்த மென்கிறார்.

[சீலமெல்லையிலான் அடிமேல்] - அமர்யாதஶீலனை அவனுடைய திருவடிகளிலே. இத்திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது, ஶீலாதிக்யமாயிற்று. அத்தை நிகமிக்கிறார்: [அணியித்யாதி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருநகரி. அன்றியே "கோலநீள்" என்று - ஶப்தந்தானே உண்டாகையாலே. அடிமேலணி-மாலை - என்று கூட்டிக்கொள்ளவுமாம். [ஆயிரத்துள் இவைபத்தினின்பாலர்] - இப்பத்தின் பரிஸரத்திலே யுள்ளாரமவர்கள். உக்திமாத்ரம், பாடமாரணம் அர்த்தாநுஸந்தாநம். ஒருவழியாலே இதிலே அந்வயமுண்டாகையாலே பரமபதத்திலே செல்லுகை ப்ராப்தம். "மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கு" என்று இவர் ப்ரார்த்தித்தார். இவரை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு ப்ரார்த்யமன்று ; ப்ராப்தம். பித்ருதநம் புத்ரனுக்கு ஦ாயப்ராப்தமாய் வருமதிறே.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் பரமபதத்தே செல்லுகை ஆச்சர்யமன்று ; ப்ராப்தமென்கிறார்.

[சீலமெல்லையிலானடிமேல்]- †அமர்யாதஶீலனானவனுடைய திருவடிகளிலே. இத்திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது - ஶீலாதிக்யமாயிற்று; அத்தை நிகமிக்கிறார். [அணிகோலநீள் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்மாலை] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருநகரி

நிகமம்.—சீலம் இத்யாதி. "பத்தினின்பாலர் வைகுந்தமேறுதல்பான்மையே" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

இத்தால்ஸாவம் - இத்திருவாய்மொழியால் இத்யாதி. "கோலநீள்" என்றத்தை - * குருகூருக்கு விசேஷணமாக்கி யருளிச்செய்து, "கோலநீள் - அடிமேலணி" என்று - திருவடிகளுக்கு

---

† மர்யாதா - எல்லை. அமர்யாதஶீலன் - எல்லையில்லாத சீலகுணத்தை யுடையவன்.

யையுடைய ஆழ்வார். அன்றிக்கே, கோலநீளேன்று - ஶப்தந்தானே யுண்டாகையாலே, 'அடிமேலணி - மாலை' - என்று கூட்டிக்கோள்ளவுமாம். [ஆயிரத்துள்ளிவைபத்தி னின்பாலர்] - இப்பத்தின் பரிஸரத்திலேயுளராமவர்கள். உக்திமாத்ரம், பாடயாரணம், அர்த்தாநுஸந்தாநம், ஒருவழியாலே இதிலேயந்வயமுடையவர்கள். [வைகுந்தம் இத்யாதி]- பரமபதத்திலே செல்லுகை ப்ராப்தம். * மாகவைகுந்தம்காண்பதற் கேகமேண்ணினுர்- இவர்; இப்பாசுரத்தே யந்வயித்தவர்களுக்கு ப்ரார்த்யமன்று, ப்ராப்தம். பித்ருதநம் புத்ர னுக்கு ஊயப்ராபதமாயிருக்குமிறே. (கக)

விசேஷணமாக அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. அர்த்தத்வபத்திலும், "அணி" என்றது - சாத்தப்பட்டவென்ருய், சொன்மாலைக்கு விசேஷணம். யத்வா, முந்தினவர்த்தத்தில், "அணி" என்றது - விலக்ஷணமென்ருய், குருகூருக்கு விசேஷணமாதல். இப்பத்தின் பரிஸரத்திலேயுள ராகையாவதென்? என்ன - உக்திமாத்ரம் இத்யாதி. இவர்க்கு "ஏகமெண்ணும்" என்று ப்ரார்த்யமா யிருக்க, இவர்களுக்கு ப்ராப்தமாகக் கூடுமோவென்ன - மாகவைகுந்தம் இத்யாதி. பான்மை-ப்ராப் தம். அதெப்படியென்ன - பித்ருதநம் இதயாதி. சீலமெல்லையிலானடிமே லணியப்பட்டதாய், கோல நீள் குருகூர்ச் சடகோபனுடைய சொல்மாலை யித்யாதப்யாந்வய: (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—நாராயணேऽயிஸத்வஸஹாய
விஷ்ணோ நாமரூபவேதி விஸ்தாரா பஹுஸம்ஸாரா । ஶ்ரீவிஷ்வக்ஸேநாதிரவயமி
ஜகஶ்ரீவத்ஸா நந்யாத்ருஶ நந்தபஹுவிதநிஸ்வத்தீயே ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—நைகஶ்ரீநாமதேஹஸ்வஜந
உத்பத்ஸம்ஸ்தாநாநேத்ரஸம்ருத்திநாநாக்ஷஸௌஹயவ்ருத்திஹாடவாடக
ஶ்ரேணிஸ்வதந்த்ரதஸ்தக । வ்யூஹாத்யாஹாத்தகா உத்துஷ்டிகீதகே ஸக்யாநாதி
க்ருத்யை ஶ்வர்யாத்வாஸாத்ருநாதகயி யத்வேதிஶ்ரீஶாந்தாகரோவஸ ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

ஓராநீர்வேண்டினவையுள்ளதெல்லாஞ்செய்கின்றேனன்
நாராயணனன்றேநானென்று - பேருறவைக்
காட்டவவன்சீலத்திற்கால்தாழ்ந்தமாறனருள்
மாட்டிவிடும்நம்மனத்துமை.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானுர் திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

நான்காந்திருவாய்மொழி—மையார் ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(மையார்கருங்கண்ணி) - இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யாநுஸந்தானத்தாலே நிர்ப்பீகராய், தத்நுபவத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய் அது கைவாராமையாலே தாம் அவஸந்நராய், அவஸந்ந ஸர்வகரணருமாயிருந்த ஆழ்வார்

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யத்தையும் அதுக்கடியான ஸ்ரீய:பதித்வத்தையும் அநுஸந்திக்கையாலே, அப்போதே இந்த்ரியங்களும் தாமும் "அவனைக்காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டபடி பெருமையாலே மிகவும் நோவுபட்ட ஆழ்வார் தூணிலே வந்து தோற்றி ஹிரண்யனால் வந்த நலிவை ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குத் தீர்த்தருளினாற்போலே, தம்முடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தருளினபடியை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராய் முடிக்கிறார்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கீழே அவன் ஸீலாதிஸயத்தை யநுஸந்தித்து ஸிதிலரானவர், "சீலவானாய் ஸ்ரீய:பதியானவனை யநுபவிக்கவேணும்" என்று அபிநிவேஸித்து, அந்த அபிநிவேஸாநுரூபமான ஸ்த்ரீவிஸிஷ்டத்வத்தையும், அதபிநிவேஸவிஷயத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷகத்வத்தையும், அஸேஷப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும், காரணத்வாதி குணயோகத்தையும், பரமபத நிலயத்வத்தையும், ஹ்ருதயதாதிஸயத்தையும், ஸர்வாந்தராத்மத்வாதிகளையும், கிஞ்சித்காரவிஷயத்வத்தையும், நிருபாதிகஸம்பந்தத்தையும் அநுஸந்தித்து, "இவ்வஹங்காரத்தையனையநுபவிக்கவேணும்" என்கிற ஆகாங்க்ஷையாலே, தம்மோடு கரணங்களோடு வாசியற ஈடுபட்ட இவருடைய ஆர்த்தி தீரும்படி முகங்காட்ட அநுபவித்து ஸந்துஷ்டராய், ஆஸ்ரிதாநுபாவ்யமான திருவாய்மொழியை அவன்திருவடிகளிலே பாடி உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன் என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கீழே அவனுடைய ஸௌசீல்யத்தையும் அதுக்கடியான ஸ்ரீய:பதித்வத்தையும் அநுஸந்திக்கையாலே "அப்போதேபெறவேணும்" என்னும் சாபலம் பிறந்து, பெருமையாலே* முடியானேயிற்போலே தாமும் விடாய்த்து தம்முடைய கரணக்ராமங்களும் சேதநஸமமாயியாலே விடாய்த்து மிகவும் அவஸந்நரானார்; இவருடைய அவஸாதந்தான் அவன் "க்ரமத்திலே வந்து முகங்காட்டுகிறோம்" என்னவொண்ணாதபடியாயிருக்கையாலே, அவன் தூணிலேவந்து தோற்றி ஹிரண்யனால் வந்த நலிவை ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனுக்குத் தீர்த்தருளினாற்போலே தம்மார்த்தி தீரவந்து முகங்காட்டினபடியை அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய்க் காணப்பெற்றேன் என்கிறவளவேயன்றிக்கே "வைஷ்ணவர்களுக்கும் உபகாரகனாகப்பெற்றேன்" என்று தாம் பெற்ற பேற்றைப் பேசி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ஈடு.—ஈஸ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்குஅடி-அவன் தானாயிருக்கும்;ஸீலாதிகுணங்களுக்குஅடி-பிராட்டியாயிருக்கும். இதிலேவந்தவாறே ஸ்வாதீநமன்றிக்கே யொழிகிறதோ

மையார்ப்ரவேசே: கீழில்திருவாய்மொழியிலே - ஸீலகுணத்தையும், அதுக்கடியான ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும் அருளிச்செய்தாரென்று விவக்ஷித்து,' ஸீலகுணத்துக்குஅடி பிராட்டியானல்,ஔபாதி

வேன்னில்? - அங்ஙனுமாயிராது; நிரூபித்தால், அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தோபாதி இவளோட்டைச்சேர்த்தி நித்யமாயிருக்கையாலே. ஹாஷ்யகாரர் மேலே "ஸ்ரீவல்லபஃ" (ஸ்ரீவல்லபஃ)என்ன நினைத்து, ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறவிடத்திலே, ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு முன்னே "ஸ்ரியஃபதிஃ" (ஸ்ரிய:பதி:) என்றாரிறே. இப்படியிருக்கிறவனுடைய ஶீல குணத்தையும், அதுக்குஅடியான ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும் அநுஸந்தித்தார் - கீழில்திருவாய் மொழியிலே; கடுகப்பெறவேண்டும்படி குணாதிகனுமாய்ப்பெறுவிப்பாரும் அருகேயுண்டா யிருக்கையாலே, இப்போதே பெறவேண்டும்படியான சாபலம் பிறந்தது; அப்போதே பெறக்காணாமையாலே விஷயாநுரூபமாக விடாய்த்தார். பெறவேண்டும்படி குணாதிகனு மாய்,பெறுவிப்பாரும் அருகேயுண்டாயிருக்கப்பெறாவிட்டால்ஆறியிருக்கப்போகாதே ஆகை யாலே, சேதநஸமாதியாலே தனித்தனியே கரணங்களும்விடாய்த்துத் தாமும்விடாய்த் தார், * முடியானேயில் வாஸனையாலே. இதுதான் எல்லாத்திருவாய்மொழியோடுங்கூடி யிருப்பதோன்றாயிற்று: ஒரு "செஞ்சொற்கவி," "வீற்றிருந்தேழுலகு," "என்றைக்கு மென்னை," "முடியானே," இவையித்தனையிலும் ஓடுகிற ஹாவவ்ருத்தியையுடைத்தாயா யிற்றிருப்பது இப்படி இந்த்ரியங்களுந் தனித்தனியேவிடாய்த்துத் தாமும் விடாய்த்தபடி- ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆர்த்திக்குத்தோற்றின இதுதான் க்ரமத்திலே வந்தானேன் னலாம்படி, ஆற்றாமைக்கு க்ரமத்திலேதோற்றப்பற்றாதே தூணிலேவந்துதோற்றினாற் போலே தோற்றவேண்டும்படியாயிற்று. இப்படிப்பட்ட தம்ஶையையும், அதுக்கடி

கமாகையாலே அநித்யமாகாதோ" என்று சங்கித்துப்பரிஹரிக்கிறார் - ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு இத்யாதி. 'ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு அடியவன்றானாயிருக்கும்' என்கிற இத்தை இப்போதருளிச் செய்தது - ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸ்வாதீநமாகையாலே, அதுக்கு அநித்யத்வப்ரஸக்தியில்லை யென்று தோற் றுகைக்காக. 'இதிலே' என்றது - ஶீலாதிகுணங்களிலே யென்றபடி. ஸ்வாதீநமன்றிக்கே யொழி கிறதோ - ஸ்வாஹாவிகமல்லாமையாலே ஔபாதிகமாய் நித்யமன்றிக்கே யொழிகிறதோ வென்றபடி. அங்ஙனுமாயிராது - ஔபாதிகமானாலும் அநித்யமாயிராதென்றபடி. அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன- அந்த ஸ்வாதந்த்ர்ய இத்யாதி. அதாவது - உபாயியான பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்தி நித்யமாகை யாலே இதுவும் நித்யமென்றபடி. நித்யமாகைக்கு அடி ஸ்வரூபநிரூபகையாகையாலே என்னப்பார்த்து, அப்படி ஸ்வரூபநிரூபகையாகையோ? என்ன - ஹாஷ்யகாரர் இத்யாதி. 'ஶ்ரிய:பதிஃ' என்றாரிறே? ஶ்ரீகீதாஹாஷ்யத்திலேயென்றபடி."ஶ்ரிய:பதிர்நிகிலஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநாநந்தஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபஃ" இத்யாரப்ய, "ஸ்வாஹிமதாநுரூபநித்ய நிரவத்ய ஸ்வரூபரூபகுண விஹவைஶ்வர்யஶீலாத் யநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணஸ்ரீவல்லபஃ" இதி ஸ்ரீகீதாஹாஷ்யே. ப்ராஸங்கிக ஶங்கையைப் பரிஹரித்து, இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - இப்படி இத்யாதி. ஶ்ரிய:பதித்வத் தையும் என்றது - "அணியார்மலர்மங்கைதோள்" என்றத்தைப்பற்ற. சீலாதிகுணங்களும் ஶ்ரிய:ப தித்வமும் இத்திருவாய்மொழியில் இவர்க்குஓடுகிற விடாய்க்கு உத்தம்பகமென்னுமத்தை யருளிச் செய்கிறார் - கடுக இத்யாதி. விடாய்க்கிறதென்? ஆறியிருக்கவொண்ணாதோ? என்ன - பெறவேண் டும்படி இத்யாதி. உக்தார்த்த நிசமநபூர்வகமாக விடாயினுடைய எல்லையை யருளிச்செய்கிறார் - ஆகையாலே இத்யாதி. விடாய்மாத்ரமோ, ஸந்தோஷமில்லையோவென்ன-இதுதான் இத்யாதி ஏதத்விவரணம் - ஒருசெஞ்சொல் இத்யாதி. இவர்க்கு இத்திருவாய்மொழில் பிறந்த விடாயினுடைய உறைப்பு எவ்வளவென்ன - இப்படியிந்த்ரியங்களும் இத்யாதி. தனித்தனியே என்றது - "கண்ணே," "என்கருத்தே" "உன்னையுள்ளுமென்னுள்ளம்" இத்யாதியைப்பற்ற. தாமும்விடாய்த்து என்றது - "நானழைப்பன்" "பேதுறுவன்" இத்யாதியைப்பற்ற. தூணிலே வந்து என்றது - "நரசிங்கமதாய்" என்றத்தைப்பற்ற. இத்திருவாய்மொழியில் பத்துப்பாட்டில் ப்ரமேயங்களையும் கொய்துபிடித்தருளிச்செய்கிறார் - இப்படிப்பட்டஇத்யாதி. "என்னுள்ளமுகந்தே" என்றத்தைப்

யான் விடாயையும், அவன்விடாயறிந்து அதுக்கு உதவவந்து முகங்காட்டினபடியையும் அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய், "நான் க்ருதக்ருத்யனேன்: அடிமைசெய்யப்பெற்றேன்: வாழ்ந்தேன்: ஸ்ரீவைஷ்ணர்களுக்குமெல்லாம் நான் உபகாரகனும்படியானேன்: இதோ ருவன் பேறும்பேறிருந்தபடியே!" என்று தமக்குப்பிறந்த லாபத்தை யநுஸந்தித்து இனியராய், அந்தைப்பேசித் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

மையார்கருங்கண்ணிகமலமலர்மேல்
செய்யாள்திருமார்வினிற்சேர்திருமாலே!
வெய்யார்சுடராழிசுரிசங்கமேந்தும்
கையா! உன்னைக்காணக்கருதுமென்கண்ணே.

ஆ.—லக்ஷ்மீகடாக்ஷ ஸம்ப்லேஷைக போகனும், தத்பரவசனும், சங்க சக்ர திவ்யாயுதவிஹிஷ்டிகரனுமான உன் அழகை என்கண்ணானது காண ஆசைப்படாநின்றதென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ரிய:பதியான எம்பெருமானைக் காணவேணும் என்று தம்முடைய சக்ஷுரிந்த்ரியத்திற்குப் பிறந்த சாபலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[மையாரென்று தொடங்கி] - மேகத்திலே மின் சேர்ந்தாற்போலே மையார்ந்து கறுத்த திருக்கண்களையுடையளாய்ப் பரமபோக்யமாய்ச் சிவந்ததிருநிறத்தையுடைய பெரிய பிராட்டியார் சேரும் திருமார்வையுடையையாய் அவள்பக்கல் அத்யந்தம் வ்யாமுக்தனானவனே! [வெய்யாரென்று தொடங்கி] - மிகவும் வெவ்விதான தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழி, கண்ணுக்கிலக்காம்படி சுரியையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் இவற்றை ஏந்தும் திருக்கையையுடையவனே! இப்படிஸ்ப்ருஹணீயனான உன்னைக் காண ஆசைப்படாநின்றது என்னுடைய கண்.

ப.—முதற்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யதாப்ரகாசகமான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையும், அந்தபோக்யதையைக் காத்தூட்டும் ஆயுதபூர்த்தியையுமுடைய உன்னைக் காண ஆசைப்படாநின்றது என் கண் என்கிறார்.

மையார் - அஞ்சநாலங்காரத்தையுடைத்தாய், கரு - "அஸிதேக்ஷணா" என்னும்படி ஸ்வாபாவிகமான கருமையையுடைத்தான, கண்ணி - திருக்கண்களையுடையளாய், கமலமலர்மேல் - தாமரைப்பூவின்மேலேயிருப்பாளாய், செய்யாள் - (பத்மவர்ணையாகையாலே) சிவந்தநிறத்தையுடையளான லக்ஷ்மியானவள், ("அகலகில்லேனிறையும்" என்று), திருமார்வினில் - திருமார்பினழகிலே (ஈடுபட்டு), சேர் - சேரும்படியாய், (அவ

பற்ற - ஹ்ருஷ்டராய் என்றது. "கண்டுகொண்டேனே" என்றத்தைப்பற்ற - க்ருத க்ருத்யனேன் என்றது. "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" இத்யாதியைப்பற்ற-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் இத்யாதி. "உய்ந்தவாறே" என்றைத்தைப்பற்ற - இதோருவன் இத்யாதி. அஞ்சுபாட்டு - * முடியானேயில்ப்ரமேயம்; மூன்றுபாட்டு - * வீற்றிருந்தேழுலகில் ப்ரமேயம்; ஒன்பதாம்பாட்டு - * என்றைக்கும் ப்ரமேயம்; பத்தாம்பாட்டு - * செஞ்சொற்கவியில் ப்ரமேயம்.

னுடைய அவயவசோபையிலும் ஆபிஜாத்யத்திலும் துவக்குண்டு), திரு - அவள்பக்கலிலே, மாலே - அதிசயிதவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணுமவனாய், (இந்தச்சேர்த்திக்கு அஸஹ்யாநேஹபரங்கிகளாய், ரக்ஷணத்யோமத்தாலே ப்ரதிபக்ஷத்திலே), வெய்யார் - வெம்மைமிஞ்சின, சுடர் - ஜ்வாலையையுடைய, ஆழி - திருவாழியையும், சுரி - (வடிவுதானே யெதிரிகளையும் அழித்து ஆஸ்ரிதர்க்கநுபாவ்யமாம்படியான வடிவிலே) ரேகாவலயத்தை யுடைய, சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், ஏந்தும்—, கையா - திருக்கையையுடையவனே! உன்னை - (இப்படி ஸ்ரிய:பதியாய் ஸங்கசக்ரகதாதரனான) உன்னை, என் - என்னுடைய, கண் - (சபலமான) கண்ணானது, காண - (ஸூரிகளோபாதி) ஸாக்ஷாத்காரம்பண்ண, கருதும் - மநோரதியாநின்றது.

இ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ரிய:பதியானவனைக் காணவேணுமென்று தம்முடைய சக்ஷுரிந்த்ரியத்துக்குப் பிறந்த சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[மையார் கருங்கண்ணி] - ஸ்வாபாவிகமான கறுப்பையுடைத்தாய் அஞ்ஜநத்தாலே அலங்க்ருதமான திருக்கண்களை யுடையவள். ஒன்றால் ஸமாதாநம்பண்ண வேண்டாதபடி அழகுஸ்வாபாவிகமாயிருக்கையாலே, கண்ணுக்கு அஞ்ஜநம் மங்களார்த்தமாமித்தனையிறே. [கமலமலர்மேற் செய்யாள்] - ஸௌகுமார்யத்தால் வந்த ஸ்லாக்யதையை யுடையவள். [திருமார்வினிற்சேர்] - மேகத்திலே மின்சேர்ந்தாற்போலேயாயிற்று, சேர்த்தியால் வந்த அழகு; அப்பூ அடிக்கொதித்துக் கால்வாங்கித் திருமார்விலே ஏறவேண்டும்படியாயிற்று, அவளுக்குத் திருமார்விற் சேர்த்தியிருப்பது. [திருமாலே] - அவள் பக்கல் அத்யந்தம் வ்யாமுக்தனானவனே! அவள் திருமார்விற் பண்ணின வ்யாமோஹத்தை இவன் அவயவங்கள் தோறும் பண்ணுமென்கை. இப்படி அந்யோந்யம் சேர்ந்த சேர்த்தியிலேயிறே கைங்கர்யம்பண்ண ஆசைப்பட்டது. இச்சேர்த்தியைப் பற்றவிறே அவள்முன்னாகப் பற்ற ஆசைப்படுவார் ஆசைப்படுவது. "நகஸ்யேத்ஸவராயதி" என்னுமவளும் "என்னடியார தசெய்யார்" என்னுமவனுமான இச்சேர்த்தியிறே ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தஞ்சம். [வெய்யார்சுடராழி] - ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே வெம்மைமிக்கிருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழி. [சுரிசங்கம்] - ஒருகார்யம் செய்யவேண்டாதே ஸந்நிவேஸந்தானே தர்ஸநீயமாயிருக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [ஏந்தும் கையா] - கையும் திவ்யாயுதமுமான சேர்த்தியழகையாயிற்று இவர் காணவேண்டியிருப்பது. [உன்னை] - "ஸங்கசக்ரகதாபாணி: ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:" என்கிறவடிவையுடைய உன்னை. [காணக் கருதும்] - காண ஆசைப்படாநின்றது. இவ்வஸ்துவைப்பார்த்தால் கண்டுகொண்டிருக்கையிறே ஸத்ருஸம். நித்யஸூரிகளும் ஸாக்ஷாத்காரமிறே பண்ணுவது. [என் கண்ணே] - ஸம்ஸாரிகளில் இவர்க்குள்ள வ்யாவ்ருத்தி போருமாயிற்று, இவரிற்காட்டில் இவர் கண்ணுக்கு.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. "ஸ்ரிய:பதியானவனைக் காணவேணும்" என்று தம்முடைய சக்ஷுரிந்த்ரியத்துக்குப் பிறந்த சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[மையார்கருங்கண்ணி] - "அவனைப்பெறவேணும்" என்றிருப்பார் ஆசைப்படுவதும் அவள் முன்னாகவாய், பெற்றால் பின்னை கைங்கர்யம்பண்ணுவதும் இருவருமான

முதற்பாட்டு.—மையார் இத்யாதி. "திருமாலே" என்னுமளவும், "உன்னைக்காணக் கருதுமென்கண்ணே" என்றவற்றையும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸ்ரிய:பதி இத்யாதி.

பிராட்டிசேர்த்திசொன்னதுக்கு பாவமேதென்ன - அவனை இத்யாதி. ஆசைப்படுவதும் என்றது - உபாயமாக ப்ரார்த்திப்பதுமென்றபடி. இது, பூர்வகண்டத்தைப்பற்ற. "கருங்

சேர்த்தியிலேயாயிருக்குமிறே. [மையார்கருங் கண்ணி] - †ஒன்றுல் ஸமாதாநம் பண்ண வேண்டாதபடி ஸ்வாஹாவிகமான அழகையுடைத்தாயாயிற்றுத் திருக்கண்களிருப்பது. இனி மங்களார்த்தமாக தரிக்குமித்தனையிறே அஞ்சநம். "கருங்கண்ணி" என்னுநிற்கச்செய்தே 'மையார்' என்னும்போது, மங்களார்த்தமாக அஞ்சநம் தரித்ததாமித்தனையிறே. [கமலமலர்மேற்செய்யாள்] - இதுவாயிற்று ஸௌகுமார்யமிருக்கும்படி. [திருமார்வுஇத்யாதி] - தாமரைப்பூவில் பரிமளமும் தாதும் அடிக்கோதித்தால் உன்மார்விலே யடிமாறியிடவேண்டும்படி மார்வுபடைத்தவனே! இவள் இவ்வேற்றமெல்லாங் கோண்டும் அம்மார்வுக்குஅவ்வருகுபோகமாட்டாள். அவ்வகலமெல்லாம் ஹோக்யமாயிருக்கையாலே, அவ்வருகுபோகவேண்டாவே. [திருமாலே] - அவனும், இவள் மார்வில் படும்பாட்டை இவளுடைய ஸர்வாவயவங்களிலும் பிச்சேறியிருக்குமாயிற்று. அவனுக்குத் திருக்கண்கள் சிவந்தாயிற்றிருப்பது. அவன் இவளை நிரந்தரகடாக்ஷம்பண்ணுகையாலே, அவன்கண்ணின்சிவப்பு இவள்மேலேயூறி இவள்திருமேனி சிவந்திருக்கும்; இவள் அவனை நிரந்தரகடாக்ஷம் பண்ணுகையாலே, இவள் கண்ணிற்கறுப்பு அவன் திருமேனியிலேபரந்து அவன் திருமேனி ஶ்யாமளமாயிருக்கும். இவளுக்குத் திருக்கண்கள் குளிர்ந்திருக்கும்; அவனுக்கு வாத்ஸல்யம் விஞ்சியிருக்கும். அவனோட்டைச் சேர்த்தியாலேயாயிற்று இவளுக்குத் தண்ணளி விஞ்சியிருப்பது; இவளோட்டைச் சேர்த்தியாலேயாயிற்று அவனுக்கு வாத்ஸல்யம் விஞ்சியிருப்பது. ஆக, இருவர்க்கும் இரண்டுங்குறைவற்றிருக்கும், ப்ரணயித்வத்தாலே. வரவிட்ட ஆள் அழியச்செய்யப்புக, "நகஸ்ஸிம்ஹாவபராத்யதி" (நகஶ்சிந்நாபராத்யதி) என்னுமிவள், "என்னடியாரதுசெய்யார்" என்று அவள்தன்னோடே

கண்ணி" என்றதுக்குஹாவம் - ஒன்றல் இத்யாதி. ஆனல் "மையார்" என்பானென்னென்ன - இனி இத்யாதி. "மங்களார்த்தம்" என்கிறதென்? அழகுக்குடலானுலோவென்ன - கருங்கண்ணி இத்யாதி. இத்தால் ஸௌந்தர்யஞ்சொல்லிற்று; மேல் ஸௌகுமார்யம் சொல்லுகிறதென்கிறார் - இதுவாயிற்று இத்யாதி. அதாவது - மலர்மேலேயிருப்பதத்தனைபோக்கி, மற்றையிடம்பொறுத ஸௌகுமார்யமென்கை. "திரு" என்று - அழகைவிவக்ஷித்துஹாவமாதல், "சேர்" என்றதுக்குஹாவமாதல் - தாமரைப்பூவில் இத்யாதி. "மார்வு" என்று ஏகாவயவகதநத்துக்குஹாவமாதல், "சேர்" என்கிறவர்த்தமாநார்த்தமாதல் - இவள்இவ்வேற்றம் இத்யாதி. இவ்வேற்றம் என்றது - கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யஸௌகுமார்யாதிகளை. மாட்டாமைக்குஹேதுவேதென்ன, அவ்வகலம் இத்யாதி. அகலம் - வைபுல்யம்: மார்வு என்று ஸ்வஹாவார்த்தம். "மார்வு" என்று ஓரவயவத்தை விசேஷியாதே, வெறுமனே "திருமால்" என்றதுக்குஹாவம் - அவனும் இத்யாதி. திருவினிடத்திலே வ்யாமுக்யனென்று ஶப்தார்த்தம். அஞ்சநாலங்க்ருதமாய் ஸ்வாஹாவிகமான கருமையையுடைத்தான திருக்கண்களையுடையளாய், தாமரைப்பூவின்மேலே யிருப்பாளாய், பத்மவர்ணையாகையாலே சிவந்தநிறத்தையுடைய லக்ஷ்மியானவள், அழகியமார்விலே சேரும்படியாய், திருவினிடத்திலே வ்யாமோஹத்தையுடையவனேயென்று ஶப்தார்த்தம். "மையார்கருங்கண்ணி, செய்யாள" என்றப்ரஸங்கத்திலே, பரஸ்பரகடாக்ஷங்களாலே திருமேனிகளுக்கு நிறம்வந்ததாக ரஸோக்தி - அவனுக்குத் திருக்கண்கள் இத்யாதி. இருவருடையவும் திருமேனியில் சிவப்பும் கறுப்பும் பரஸ்பரகடாக்ஷங்களால் வந்தவளவேயன்று; இவர்களுடைய தயாவாத்ஸல்யங்களும் பரஸ்பரகடாக்ஷங்களாலே வந்ததென்கிறார் - இவளுக்கு இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - அவனோட்டை இத்யாதி. அந்யோந்யம் சேர்த்தியாலே க்ருபாவாத்ஸல்யங்களானுல், ஔபாதிகமாய் அநித்யமாகாதோவென்ன; உபாதி நித்யமாகையாலே நித்யமென்கிறார் - ஆக இத்யாதி. கறுப்பு - குளிர்த்தியாய், க்ருபையைச்சொல்லுகிறது. அப்படி இருவர்க்கும் இரண்டும் விஞ்சியிருக்குமென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன, இருவருடையவும் உக்திகளென்கிறார் - வரவிட்டஆள்

† ஒன்றுல் ஸமாதாநம்பண்ண - அழகுக்காக ஒன்றைக்கொண்டு வைக்க.

மறுதலைக்கும்படியாயிற்று அவன் இருப்பது; ஆகையாலே, இருவருமானசேர்த்தியிலே இவை இருவர்க்கும் குறைவற்றிருக்குமென்றுமாம். வ்யதிரேகித்தஅன்றும் தனித்தனியேகுறைவற்றிருக்குமென்றுமாம். [திருமார்வினில்சேர்] - நித்யாநுபவம் பண்ணுநிற்கச்செய்தேயும், ''அகலகில்லேனிறையும்'' என்று இன்று வந்து கிட்டின புதியார்படுவத்தையெல்லாம் படாநிற்கும். சேரென்கிற வர்த்தமாநம் - இத்தைக் காட்டுகிறது. [வெய்யாரித்யாதி] - இவள் கையில் லீலாரவிந்தம் அவனுக்கு போக்யமாயிருக்குமாபோலேயாயிற்று, அவன்கையில் திவ்யாயுதங்கள் இவளுக்குஇனிதாயிருக்கும்படி. இவள் உகப்புக்காக ஆஸ்ரிதவிரோதிகளை யழியச்செய்கைக்குமுதலாய் தர்ஸநீயமாயிருக்குமாயிற்று. ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே மிக்கவெம்மையையுடைத்தாய்ப் புகரோடு கூடியிருக்கிறதிருவாழி, ஸந்நிவேஸமேயமைந்து வேறொருகார்யங் கொள்ளவேண்டாதே வைத்தகண்வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும்படியான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [ஏந்தும்கையா] - வெறும்இவையுமன்று, கையுமன்று: இரண்டினுடையவுஞ்சேர்த்தியாயிற்று, இவர்ஆசைப்படுகிறது. ''கூராராழிவெண்சங்கேந்தி - வாராய்'' என்னுமவரிறே. [உன்னை] - லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தோடும், திவ்யாயுதங்களோடும், திவ்யவிக்ரஹத்தோடுங் கூடியிருக்கிற உன்னை. இவருடைய உத்தேஸ்ய வஸ்து இருக்கிறபடி இதுகாணும். [காணக்கருதும்] - ''ஸங்கசக்ரகதாதர: - ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:'' (ஸங்கசக்ரகதாதர: - ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:) என்கிற உன்வடிவைக்காண ஆசைப்படாநின்றது. அவனை யாசைப்படுவோர் ஆசைப்படுவது ஒருகார்யங்கொள்ளவன்று, காணவாயிற்று. * திருவேங்கடத்தானைக் காணவிறே. * காரார்திருமேனிகாணுமளவுமிறே.

*இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. கீழ் - பரஸ்பரம் சேர்த்தியாலே க்ருபாவாத்ஸல்யங்கள் வந்ததாகச் சொல்லி, இவளுக்கு அஸிதேக்ஷணத்வமும், அவனுக்கு புருஷோத்தமத்வப்ரயுக்தமான புண்டரீகாக்ஷத்வமும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகையாலே, க்ருபாவாத்ஸல்யங்களும் பரஸ்பரம் சேர்த்தியால்வந்ததன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகங்களென்கிறார் - வ்யதிரேகித்த இத்யாதி. இவள் அம்மார்வுவிட்டுஅவ்வருகு போகமாட்டாமையின் எல்லையையருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, இது ''சேர்'' என்கிறவர்த்தமாநஸித்தமென்று முக்தகண்டமாகவருளிச்செய்கிறார் - நித்யாநுபவம் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. பிராட்டியைச்சொல்லி, அநந்தரம் ஆயுதங்களைச்சொன்னதுக்கு பாவம் - இவள்கையில் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - ஸாரோந்ருஹொஹ்ருவிகளஸுஹஸெவெஜயஷீவஹாயஹயாஷிரணோ:ஷயஸெவஷிஹுக । தஹாரவெஷிவதெவஷிஹதாகாஸ்ரீரஜயாணி ஜஹூரி ஸாஹெதகவாஂ'' இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ஸ்ரீகுணரத்நகோஶே(௬௭). ஆனால், ''வெய்யார் சுடர்'' என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன - இவள்உகப்புக்காக இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - ப்ரதிபக்ஷத்தின் இத்யாதி. ''சுரி'' என்றதுக்கு பாவம் - ஸந்நிவேசம் இத்யாதி. ஸந்நிவேசம் - ஸம்ஸ்தாநம். ''ஸஂநிவெஸஸ்து ஸஂஸ்தாநே'' இதி நிகண்டு. ''ஏந்தும்கையா'' என்றதுக்கு பாவம் - வெறும்இவையும் இத்யாதி. இரண்டினுடையவும் சேர்த்தியழகை யாசைப்பட்டிருப்பரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - கூராராழி இத்யாதி. கீழெல்லாவற்றையும் கடாக்ஷித்து - லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் இத்யாதி. திவ்யவிக்ரஹத்தோடுமென்றது - ''ஏந்தும்கையா'' என்றதைப்பற்ற. இவர்க்குஅநுபாவ்யவஸ்து இப்படிப்பட்டதெனகிறார் - இவருடைய இத்யாதி. ''காண'' என்றதுக்குபாவம்- ஸங்கசக்ர இத்யாதி. ''தஸ்ய:ஷரணோயாதாஸங்கசக்ரகதாதர: । ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீரஜய்யஸ்ஸாஸ்வதோ ஞ்ருவ:'' இதி ராவண வதாநந்தரே மண்டோதரீ. ஸ்ரீஸ்ச வத்ஸஸ்ச வக்ஷஸி யஸ்யஸ:- ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா: என்றுஇங்குஸமாஸம் விவக்ஷிதம். வத்ஸம் மறு. 'காண'' என்கிறதென்? கார்யம்கொள்ளவேண்டாவோவென்ன - அவனை இத்யாதி. காண்கைக்கே யாசைப்பட்டிருப்பரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - திருவேங்கடத்தானை இத்யாதி. ஸ்பஷ்டோர்த்த:. அங்கும்

நித்யஸூரிகளும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் இத்தனையிறே. "அணியரங்கனேன்னமுதினைக் கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணா" என்று இவ்வளவிலே தேக்கிட்டுவிடுவோர்கள்இங்குள்ளார்; "ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:" (எததேவாம்ருதம்த்ருஷ்ட்வாத்ருப்யந்தி) என்று இவ்வளவிலே தேக்கிட்டுவிடுவோர்கள்அங்குள்ளார். [என்கண்ணே] - ஸம்ஸாரிகளில் தமக்கு உண்டான சாபலத்தோபாதியும் போருமாயிற்று, இவர்தம்மிற்காட்டிலும் இவருடைய திருக்கண்களுக்கு. இவர்க்கு நேத்ரபூதரான ஏற்றமுண்டிறே அவற்றுக்கு.

இரண்டாம் பாட்டு.

கண்ணே! உன்னைக்காணக்கருதிஎன்னெஞ்சம்
எண்ணேகொண்ட சிந்தையதாய்நின்றியம்பும்
விண்ணோர்முனிவர்க்கென்றுங்காண்பரியாயை
நண்ணாதொழியேனென்றுநான் அழைப்பனே.

ஆ—(கண்ணே.) - என்னெஞ்சம் உன்னைக்காண ஆசைப்படாநின்றது. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காண அரிதாயிருக்கச்செய்தே, எனக்கு த்ருஷ்டிபூதனாயிருந்த உன்னையொழிய வேறு எனக்குச் செல்லாமையாலே உன்னைக் காணாதொழியில் தரியேனென்று நான் கிடந்து கதறாநின்றேனென்கிறார்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், தமக்கும் தம்முடைய ஹ்ருதயத்துக்கும்உண்டான சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணே என்றுதொடங்கி] - எனக்கு த்ருஷ்டியானவனே! உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டு பஹுமநோரதங்களைப்பண்ணி என்னுடைய ஹ்ருதயம் நிரந்தரமாகக் கூப்பிடாநிற்கும். [விண்ணோரென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்குங்கூட அரியையாயிருக்கச்செய்தே என்னுடைய சாபலத்தாலே நான் உன்னைப்பெற்று முடிவன் என்று கூப்பிடாநின்றேன். [நண்ணாதொழியேன்] - உன்னைப் பெறுவிடில் தரியேனென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், "உன்னைக்காணவேணும்" என்கிற அபிநிவேசத்தாலே, என்னெஞ்சும் நானும் அலற்றாநின்றோமென்கிறார்.

கண்ணே - (எனக்கு ஸர்வநயனஸாதனதுனைக்கொண்டு) த்ருஷ்டியானவனே! உன்னை - (ஸாதநத்துனை) உன்னையே, காண - ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்க, கருதி-, (என்னிலும் சபலமான), என் நெஞ்சம் - என் நெஞ்சானது, எண்ணே கொண்ட - பஹுஸங்க்யாதமான, சிந்தையதாய் - மநோரதங்களைப்பண்ணி நின்று, (காண்கையிலும் ப்ரதிபந்தகம்போகையிலும் அடிமைசெய்கையிலுமுண்டான அபிநிவேசத்தாலே), இயம்பும் - அலற்றாநிற்கும்; நான் - (கரணியான) நான், விண்ணோர்-

---

அப்படியென்கிறார் - நித்யஸூரிகளும் இத்யாதி. இவ்விரண்டுக்குமடைவே ப்ரமாணங்கள் - அணியரங்கன் இத்யாதி. "என்" என்ற விசேஷணத்துக்கு பாவம் - ஸம்ஸாரிகளில் இத்யாதி. நேத்ரபூதர் - ப்ரதாநர். க்ரமேணாந்வய:. (க)

ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், முனிவர்க்கு-ஸநகாதிகளுக்கும், என்றும் -, காண்பு அரியாயை- காணஅரிய உன்னை, நண்ணுதொழியேன் - கிட்டாமல்விடேன், என்று - என்று வ்யவஸிதனுய்க்கொண்டு, அழைப்பன்-(த்வரையாலே) கூப்பிடாநின்றேன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தமக்கும் தம்முடைய நெஞ்சுக்கும் உண் டான சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணே]—எனக்கு த்ருஷ்டியானவனே! [உன்னைக் காணக்கருதி] - நிரதி ஶயபோக்யனை உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டு; காண்கைக்கு ஸாதநமான கண்ணும் காணப்படும் விஷயமும் அவனே என்கிறார்; "சக்ஷுஶ்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:" என்னக்கடவதிறே. அவன்தன்னாலே அவனைப்பெறுமவரிறே இவர். ப்ராப்யத்தில் நியதிபோலேயிறே இவர்க்கு ப்ராபகத்தில் நியதியும். [என்னெஞ்சம்] - "இயற்று வாய் எம்மொடுநீகூடி" என்னவேண்டும்படியான நெஞ்சும். [எண்ணேகொண்ட சிந் தையதாய்] - எண்கொண்ட மநோரதத்தை யுடைத்தாய்: பஹுமநோரதங்களைப் பண்ணி, "காணவேணும்' காணுதேபட்ட சோகத்தைப் போக்கவேணும். அடிமை செய்யவேணும்" என்று. [நின்றியம்பும்] - நிரந்தரமாகக் கூப்பிடாநிற்கும். வாக் வ்ருத்தியையும் தானே ஏறிட்டுக்கொள்ளாநிற்கும். [விண்ணேர் இத்யாதி] — தம்மு டைய கூப்பீட்டைச் சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும்என்றும் கிட்டஅரிய உன்னை. [நண்ணுதொழியேன் இத்யாதி] - "பெறுதொழியேன்: பெற்று முடிவன்" என்று நான் கூப்பிடாநின்றேன். ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு துர்லபனுயிருக்கிற உன்னை "பெற்றுமுடிவன்" என்கிறதுஎன்கொண் டென்னில்?—தந்தாம் தலையிலே ஸாதநம் கிடந்தவர்களுக்கு விளம்பஹேதுவு முண்டு. முதலிலே ந்யஸ்தபரனுயிருக்கிற எனக்கு விளம்பஹேதுவில்லை. [நண்ணுதொழியேன்] - அவனைக் கிட்டாதொழியில் நான் தரியேனெனவுமாம். இது ஆய்த்தான் நிர்வாஹம். 'கண்ணே' என்றஇடம் - "அவனே உபாயம்" என்கிறது ; 'உன்னைக் காணக்கருதி' என்றஇடம் - "உபேயமும் அவனே" என்கிறது ; 'எண்ணேகொண்ட சிந்தையதாய்' - என்றஇடம் ஸ்வீக்ருதோ பாயருடைய யாத்ரை சொல்லுகிறது. 'நண்ணுதொழியேன்' என்றஇடம் - மஹா விஶ்வாஸஞ்சொல்லுகிறது.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தமக்கும் தம்முடைய நெஞ்சுக்கும் உண்டான சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணே] - எனக்கு த்ருஷ்டியானவனே! [உன்னைக்காணக்கருதி] - நிரதி ஶயபோக்யனை உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டு. கண்ணைக்கொண்டே கண்ணைக்காண விருக்குமாபோலேகாணும் இவர்இருக்கிறது. காண்கைக்கு ஸாதநமான கண்ணும், காணப் படும் விஷயமும் அவனேன்கிறார்: "சக்ஷுஶ்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:" (சக்ஷு

இரண்டாம்பாட்டு.—கண்ணே இத்யாதி. "என்னெஞ்சமெண்ணேகொண்டசிந்தைய தாய்" என்றத்தையும் 'நானழைப்பன்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தமக்கும் இத்யாதி.

ரஸோக்தி - கண்ணைக்கொண்டே இத்யாதி. இத்தால் ஃபலிதம் - காண்கைக்கு இத் யாதி. அப்படி யிரண்டுமவனேயென்ன - சக்ஷுஶ்ச இத்யாதி. "சக்ஷுஸ்ஸும், அத்தால் காணப் படுகிற பதார்த்தமும், அவனுக்கு ப்ரகாரதயாவாம்" என்று இந்த ஶ்ருதிக்கு "ப்ரகார ப்ரகாரி

ஸ்சத்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:)என்னக்கடவதிறே. அவன் தன்னாலே அவனைப் பெறுமவ ரிறே இவர். ப்ராப்யத்தில் நியதிபோலே, இவர்க்கு ப்ராபகத்தில் நியதியும். [என்னெஞ் சம்] - பந்தஹேதுவாய்க்கொண்டு, விஷயங்களிலே "பரகுபரகு" என்று வாராநிற்குமிறே ஸம்ஸாரிகளுடைய நெஞ்சம்; * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றார் நெஞ்சிறே, "தொழுதெழு" என்பது. [எண்ணேயித்யாதி] - எண்கொண்ட மநோரதத்தையுடைத்தாய்: பஹுமநோ ரதங்களைப்பண்ணி, "காணவேணும், காணாதேபட்ட து:கத்தைப் போக்கவேணும், அடிமைசெய்யவேணும்" என்று. [நின்றியம்பும்] - நிரந்தரமாகக்கூப்பிடாநிற்கும். ப்ர வ்ருத்தியையுந் தானே யேறிட்டுக்கொள்ளாநிற்கும். 'கண்ணே' என்கையாலே - "ப்ரா பகனவனே" என்றதாய், "உன்னைக்காண" என்கையாலே - "ப்ராப்யவஸ்துவும்அவன்" என்றதாய், "எண்ணேகொண்ட" என்கையாலே - அந்தப்ராபகத்தைக்கொண்டு இந்த ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணும்"என்றிருக்கும் அதிகாரியுடைய யாத்ரையிருக்கும்படி சொல் லிற்று. [விண்ணோரித்யாதி] - இதுதான் நெஞ்சுக்கேயாய் நான் கைவாங்கியிருக்கி றேனோ ? ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும் என்றுமொக்கக் காணஅரியையா யிருக் கிற உன்னை நான் கிட்டாதொழிவனோ? "பெற்றுமுடிப்பன்" என்று நான் கூப்பிடாநின் றேன்."பெற்றுமுடிப்பன்"என்கிறது இவர்என்கொண்டென்னில்?-"விலக்ஷணதேசவாஸி களாய்த் தங்களுக்கென்ன ஒருகைம்முதலுண்டாயிருக்கிறவர்களாகையாலே, விளம் பஹேதுவுண்டு அவர்களுக்கு; அங்ஙன்ஒருகைம்முதலில்லாதவர்களுக்கு விளம்பஹேது உண்டோ?" என்று கூப்பிடாநின்றேன். [நண்ணாதொழியேன்] - அவனைக்கிட்டாதொழி யில் நான் தரியேன். இது ஆய்த்தான் நிர்வாஹம். "நண்ணாதொழியேன்" என்ற விடம் - மஹாவிச்வாஸஞ் சொல்லுகிறது. அவர்கள் விலக்ஷண தேசத்திலே யிருக்கை யாலே க்ரமத்திலே யெடுக்கலாம் ; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தே யகப்பட்டுநிற்கிற

ஹாவமன்றிக்கே சக்ஷுஸ்ஸும் சக்ஷுஸ்ஸாலே காணப்படும் விஷயமும் அவனே" என்று இதுவும் ஓரர்த்தம் இவர்க்கு விவக்ஷிதம். உபாயாந்தரங்களாலும் அவனைப் பெறலாமேயென்ன - அவன் தன்னாலே இத்யாதி. இந்நிர்ப்பந்தத்துக்கு அடியேதென்ன - ப்ராப்யத்தில் இத்யாதி. "என்" என்ற துக்கு ஹாவம் - பந்தஹேதுவாய் இத்யாதி வாக்யத்வயம். பரகுபரகு என்று - பரபரப்பாய்க் கொண்டு. "எண்ணேகொண்ட -" எண்ணிக்கையை - ஸங்க்யையை, கொண்ட - க்ரமித்த. ஸங்க்யையை யதிக்ரமித்திருக்கிறஎன்றபடி. விவரணம் - பஹுமநோரத இத்யாதி. பஹு மநோரதமேது? என்ன - காணவேணும் இத்யாதி. இயம்பும் - கூப்பிடும். நெஞ்சுக்கு ஸ்மரண மொழிய கூப்பிடக்கூடுமோவென்ன - ப்ரவ்ருத்தியை இத்யாதி. "கண்ணே" என்று தொடங்கி, "சிந்தையதாய்நின்றியம்பும்" என்னுமளவாலே - ஜ்ஞாதவ்யார்த்த த்ரயமும் ஸித்தித்ததென்கி றார் - கண்ணே இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்துக்கு ஸங்கதி - இதுதான் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இத்யாதி. பெற்று முடிப்பன் என்றது - ஃபலிதார்த்தம். ப்ரஹ்மாதி களுக்கு துஷ்ப்ராபமான வஸ்துவைக் கிட்டுவேனென்கிறது என்னஹேதுவைக்கொண்டென்று சங்காவாக்யத்துக்குக் கருத்து. பரிஹாரம் - விலக்ஷண இத்யாதி. அதாவது - போகங்களெல் லாவற்றாலும் குறைவற்றதேசத்தி லிருக்கிறவர்களாகையாலே, "இப்போதே யவனைப்பெற வேணும்" என்னுமது பிறவாதாகையாலும், தந்தாம் ஸாதநம்முற்றி ஃபலிக்கவேணுமென்னும் அபிஸந்தி நடக்கையாலும் அவர்களுக்குவிளம்பமுண்டென்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - அவனை இத் யாதி. "நண்ணதபோது, ஒழியேன் - தரியேன்" என்றுஆய்த்தான் நிர்வாஹம். "கிட்டியே விடுவன்" என்றத்தால் ஃபலிதமானஅர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - நண்ணாதொழி யேன் இத்யாதி. 'அங்ஙனொருகைம்முதல்' இத்யாதிவாக்யத்திலே, "முனிவர்" என்ற - மநநசீலரென்றதுக்கு ப்ரதிகோடிகாட்டி, "விண்ணோர்" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடிகாட்டுகிறார் -

இவரையிறே கடுகவெடுக்கவேண்டுவது. எடுக்கவேண்டும் நிலத்திலே யிருந்தேன்; எடுக்க வேணுமென்றிருந்தேன்; எடுப்பான் தானுமிருந்தான்; எடுத்தால் பெறுவது தன்னையா யிருந்தது; ஆனபின்பு, எனக்கு என்ன கண்ணழிவு உண்டு? (௨)

மூன்றாம் பாட்டு.

அழைக்கின்றவடிநாயேன்நாய்கூழைவாலாற்
குழைக்கின்றதுபோலஎன்னுள்ளங்குழையும்
மழைக்குஅன்றுகுன்றமெடுத்துஆநிரைகாத்தாய் !
பிழைக்கின்றதருளென்று பேதுறுவனே.

ஆ—(அழைக்கின்ற.) - என்னெஞ்சானது, தன்னுடைய அயோக்யதை யையும், ஸாமக்ரீவைகல்யத்தையும் பாராதே, தன்னுடைய சாபலத்தாலே யுன்னை யாசைப்பட்டு விடமாட்டுகிறதில்லை; இப்படி என்னுடைய ஸர்வகரணங்களும் தளரா நிற்கச்செய்தே பேசாதிருந்தருளுகையாலே, உபாயசூந்யராய் ஆபந்நராயிருப்பாரை ரக்ஷிக்கக்கடவதான உன்னுடைய நிரவதிக காருண்யவெள்ளத்திலும் நான் அகப்ப டேனோ? என்றஞ்சாநின்றேன் என்கிறார்.

ஓ—மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு மிகவும் அவஸந்நராகச்செய்தே அவன் வரக்காணாமையாலே, நிஸ்ஸாதநராய் ஆர்த்த ராயிருந்தவர்களைத் தானே கைக்கொண்டு ரக்ஷிக்கக்கடவதான இக்குணத்துக்குப் புறம் பானேனோ என்று நோவுபடுகிறார்.

[அழைக்கின்றவென்று தொடங்கி] - அயோக்யனுமாய் அதிக்ஷுத்ரனுமா யிருந்துவைத்து ஆர்த்தனாய்க் கூப்பிடுகிற என்னுடைய ஹ்ருதயமானது நாய் தன்னு டைய கூழைவாலாலே பிறர்க்குத் தெரியாதபடி ஸ்வாபேக்ஷிதஸூசகமான சேஷ்டை களைப் பண்ணுமாபோலே, ஒருவர்க்குமறிய நிலமல்லாதபடி நோவுபடாநின்றது நிஸ்ஸாதநனாய் வைத்து ஆசைப்படாநின்றேன் என்றுமாம். [மழைக்கு அன்றென்று தொடங்கி]- பசுக்களும் இடையரும் நோவுபடும்படி இந்த்ரன் வர்ஷித்த வர்ஷத்துக்கு மலையை எடுத்துப்பரிஹரித்தருளின உன்னுடைய குணத்துக்குப்புறம்பாகாநின்றேன் என்று நோவுபடாநின்றேன்.

ப—அநந்தரம், ஆர்த்தியேபற்றாசாக ஆஶ்ரிதரக்ஷகனான உன்னுடைய க்ருபையானது என்னை நழுவவிடுகிறதோ? என்றஞ்சாநின்றேனென்கிறார்.

அழைக்கின்ற - (அபிநிவேஶாதிஶயத்தாலே) அழைத்துக்கூப்பிடாநிற்பே னாய், அடி - அநந்யகதியான ஸம்பந்தத்தையுடையேனாய், நாயேன் - அதில் அவத் யாவஹமான நிகர்ஷத்தையுடைய என்னுடைய, என்னுள்ளம் - து:கக்ஷீணமானநெஞ் சானது, (உன்னுடையஸந்நிதியிலே), நாய் - நாயானது, (தன்னினைவை), கூழை -

---

அவர்கள் விலக்ஷண இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. பாட்டெல்லாவற்றாலும் ஸித்தித்தவர்த்தத் தைக் கொய்துபிடித்து நிகமிக்கிறார் - 'எடுக்க' 'எடுக்கவேண்டும்' இத்யாதி. "விண்ணோர்" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடியை விவக்ஷித்து "அழைப்பன், கண்ணே, உன்னைக்காண" என்ற பதத்ரயத்தையும்பற்ற - எடுக்கவேணும் இத்யாதிவாக்யத்ரயமும். என்ன கண்ணழிவுஉண்டு என்றது - உக்தஹேதுக்களைப்பற்ற. கண்ணழிவு - விளம்பமும், குறையும். க்ரமேணாந்வய:. (௨)

கூழையான, வாலால் - வாலையசைத்து, குழைக்கின்றதுபோல - ப்ரகாசிப்பிக்குமா போலே, குழையும் - சிதிலமாகாநின்றது ; (இந்த்ரன்), அன்று - (அம்மவர்ஷமுகத் தாலே ஆர்த்தியைஜநிப்பித்த) அன்று, மழைக்கு - அந்தவர்ஷத்துக்கு நிவாரணமாம் படி, குன்றம் - மலையை, எடுத்து - எடுத்து, ஆ - (ரக்ஷாபேக்ஷைபண்ணவும் அறியாத) பசுக்களுடைய, நிரை - திரளை, காத்தாய் - ரக்ஷித்தவனே! (உன்னுடைய), அருள் - நிரவதிகக்ருபையானது, (என்னளவில்), பிழைக்கின்றது - தப்புகிறதோ, என்று—, பேதுறுவன் - கலங்காநின்றேன். உனக்குத் தப்புகிறதோவென்றுமாம்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், இப்படிக் கூப்பிடச் செய்தேயும் அவன் வரக்காணா மையாலே ஆர்த்தியேமுதலாக ரக்ஷிக்கக்கடவ உன் குணத்துக்குப் புறம்பானேனோ என்கிறார்.

[அழைக்கின்றவடிநாயேன் இத்யாதி]-அயோக்யனாய் க்ஷுத்ரனாயிருந்து வைத்து ஆர்த்தியாலே கூப்பிடாநின்றேன். ருசியாலே தவிரமாட்டார். கிட்டினால் அத்தலைக்கு அவத்யமாம்படியாயிற்று தம்முடைய நிலை. அது தன்னை உடையவனுக்குத் தன் அபி மதத்திலே ருசியைத் தெரிவிப்பது வாலாலேயாயிற்று; அதுதான் கூழையானால், தெரி விக்கை அரிதாமிறே; அதுபோலே என்மநஸ்ஸானது நோவுபடாநின்றது. இத்தால், தமக்குஓடுகிற க்லேசம் பேச்சுக்கு நிலமன்றென்கை. நிஸ்ஸாதநனாய் வைத்து ஆசைப்படாநின்றேன் என்றுமாம். [மழைக்கன்று இத்யாதி] - இந்த்ரன்வர்ஷிக்கிற ஊமையிலே மலையை எடுத்து இடையரையும் பசுக்களையும் ஆர்த்தியே முதலாக ரக்ஷித்தவனே! [பிழைக்கின்ற தருளென்றுபேதுறுவனே] - "வரையாதே ரக்ஷித்த அந்த மஹாகுணம் எனக்கு உதவாமையாலே பிழைக்கப்புகாநின்றாய் என்று பேகணியாநின் றேன் என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். "அந்த மஹாகுணத்துக்குப் புறம்பாகிறேனோ என்றஞ்சாநின்றேன்" என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வர்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. இப்படிக் கூப்பிடச்செய்தேயும் வரக்காணாமை யாலே, ஆர்த்தியே கைம்முதலாக ரக்ஷிக்கக்கடவ உன்குணத்துக்குப் புறம்பானேனோ? என்கிறார்.

[அழைக்கின்றவடிநாயேன்இத்யாதி] - அயோக்யனாய் க்ஷுத்ரனாயிருந்து வைத்து, ஆர்த்தியாலே கூப்பிடாநின்றேன். ருசியாலே தவிரமாட்டார். கிட்டினால் அத்தலைக்கு அவத் யமாம்படியாயிற்றுத் தம்முடைய நிலை. நாய், தன்னையுடையவனுக்குத் தன்னபிமதத் தில் ருசியைத்தெரிவிப்பது வாலாலேயாயிற்று; அவ்வால்தான் கூழையானால் தெரிவிக்கை யரிதாமிறே; அதுபோலே, என்மநஸ்ஸானது நோவுபடாநின்றது. இத்தால் - தமக்குஓடு கிறக்லேசம் பேச்சுக்கு நிலமன்றென்கை. நிஸ்ஸாதநனாய்வைத்து ஆசைப்படாநின்றே

மூன்றாம்பாட்டு.—அழைக்கின்ற இத்யாதி. "பிழைக்கின்றதருளென்றுபேதுறுவன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி.

"அடிநாய் - நாயேனான நான், அழைக்கின்றேன்" என்றந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் - அயோக்யனாய் இத்யாதி. "நாய்" என்கையாலே - அயோக்யத்வமும், க்ஷுத்ரத்வமும் ஸித்தம். அடி - அடியனாய், நாயேன் - நிஹீநனான என்னுடையவென்று பதார்த்தம். அயோக்யனானால் கூப்பிடுகிறதென்? தவிரலாமேயென்ன - ருசியாலே இத்யாதி. வாலென்னாதே, "கூழை" என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம்-நாய், தன்னை இத்யாதி. "கூழைவாலால்" என்றதருஷ்டாந்தத்துக்கு அநு குணமாக பாவத்வயமருளிச் செய்கிறார் - இத்தால் தமக்குஇத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, த்ருஷ்

னென்றுமாம். [மழைக்குஇத்யாதி] — இந்த்ரன் அஶ்மவர்ஷத்தை வர்ஷிக்கிறவளவிலே, மலையையெடுத்து இடையரையும் பசுக்களையும் ஆர்த்தியே கைம்முதலாக ரக்ஷித்தவனே! [பிழைக்கின்றதருளென்றுபேதுறுவனே] - '''வரையாதேரக்ஷித்தமஹாகுணம் எனக்கு உதவாமையாலே யிழக்கப்புகாநின்றாய்'என்று பேகணியாநின்றேன்'' என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி. அத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, ''இது, பொருளழகிது: ஆனால், இப்போது இவர்க்குழடுகிற உழைக்குச் சேராது; ஆனபின்பு,'பசுக்களும்இடையரும் வர்ஷத்திலே நோவுபடாதபடி மலையையெடுத்துமறித்த இம்மஹாகுணத்துக்கு நான் புறம்பாகிறேனோ?' என்று பேதுறாநின்றேன்'' என்று. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

உறுவதிதுவென்றுஉனக்காட்பட்டுநின்கண்
பெறுவதேதுகோலென்று பேதையேன்நெஞ்சம்
மறுகல்செய்யும் வானவர்தானவர்க்கென்றும்
அறிவதரியஅரியாயஅம்மானே!

ஆ.—(உறுவதிது) - நீ ஆஶ்ரிதஸுலபனாயிருக்கச்செய்தே சிலருக்கு அரியையாயிருக்கையாலே, எனக்கும் அரியையாயிருக்கிற்செய்வதென்? என்று என்னெஞ்சு நடுங்காநின்றதென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும், அரியையாயிருக்கக் காண்கையாலே நெஞ்சு கலங்காநின்றது என்கிறார்.

[உறுவதிதுவென்று தொடங்கி] - இது பரமப்ரயோஜநம் என்று அடிமை புகுந்து, உன்பக்கல் அடிமைசெய்யப் பெற்றேனோ என்று மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான என்னுடைய ஹ்ருதயமானது கலங்காநின்றது; தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் என்று மொக்க அறியவொண்ணாத நரஸிம்ஹமான ஸர்வேஶ்வரனே!

ப.—அநந்தரம், உத்தேஶ்யமான மோக்ஷத்த்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான உனக்கு அடிமையாய்வைத்து,என்பேறு ஏதாயிருக்கிறதோ? என்று என்னெஞ்சுகலங்காநின்றதென்கிறார்.

(ஸம்பந்தமொத்திருக்கச் செய்தேயும்), வானவர் - அநுகூலரானவானவரோடு, தானவர்க்கு - ப்ரதிகூலரான தாநவரோடுவாசியற, (ஆஶ்ரித ஸௌலப்யத்திலும் ஸர்வேஶ்வரத்வத்திலும்), என்றும் - என்றுமொக்க, அறிவது-அறிய, அரிய - அரியை

டாந்தத்துக்குத் தெரிவிக்கையரிதென்கிறமாத்ரமே அபேக்ஷிதம். ஆளவந்தார்நிர்வாஹத்துக்கு, அவ்வருள் உன்னைத் தப்பிப்போகிறதென்று பேதுறாநின்றேனென்று ஸப்தார்த்தம். அருளென்னைத் தப்பிப்போகிறதென்று பேதுறாநின்றேனென்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்கு ஸப்தார்த்தம். பேகணியாநின்றேன் - க்லேசியாநின்றேன். இவர்க்கோடுகிறதசைக்குச் சேராது என்றது - அலாஹத்தாலே நோவுபடாநிற்க அவனிழவுக்குநோவுபடுகை சேராதென்றபடி. பேதுறுகை - து:கப்படுகை. 'அழைக்கின்றஅடிநாயேனை - என்னுள்ளம் - நாய் கூழைவாலால் குழைக்கின்றது போல - குழையும்; இவ்வவஸ்த்தையிலும் வரக்காணமையாலே, மழைக்குஅன்றென்றுதொடங்கி, அருள் - பிழைக்கின்றது என்று பேதுறுவன் இத்யந்வய:. (௩)

யாம்படியான, அரிஆய - நரஸிம்ஹமான, அம்மானே - ஸ்வாமியே! இது - இந்த சேஷத்வமாகிறஸ்வரூபமே, உறுவது - உத்தேச்யம், என்று - என்றறுதியிட்டு, உனக்கு - (தத்ப்ரதிஸம்பந்தியான) உனக்கு, ஆட்பட்டு - தாஸ்யாநுமதியைப்பண்ணி, நின்கண்-(ஸ்வாமியான)உன்பக்கல், பெறுவது - ஃபலமாக லபிக்கவருகிறது,எதுகொல் - (ஸ்வரூபாநுரூபகைங்கர்யமோ,ஸம்ஸாரஸ்திதியோ?)ஏதாயிருக்கிறது?என்று—,பேதையேன் - (ஏதேனுமொன்றை நீ செய்தபடிகண்டிருக்கை ப்ராப்தமென்னும்) அறிவில்லாத என்னுடைய, நெஞ்சம் - நெஞ்சானது, மறுகல்செய்யும் - கலங்காநின்றது.

இ.—நாலாம்பாட்டில், நீர் இங்ஙன் பயப்படுகிறதென்னென்ன ? "தேவாதிகளுக்குஅரியையாகையாலே எனக்கும் அரியையாகிறாயோ?"என்று என்னெஞ்சு கலங்காநின்றதென்கிறார்.

[உறுவது இதுவென்று] - சீரியது அடிமைசெய்யுமது என்று. [உனக்காட்பட்டு]-உனக்கு அடிமைபுகுந்து."ஸ்வரூபம் பகவத்பாரதந்த்ரம்"என்று உணர்ந்தால் சீரிய ப்ரயோஜநம் கைங்கர்யமிறே. [நின்கண்பெறுவதெது கொலென்று] - உன்பக்கல் பெறுவதேதோவென்று. ஸ்வரூபத்தையும் உணர்ந்து, "கைங்கர்யமே சீரியது" என்றும் அறிந்து, "ஈச்வரன் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு வேறொன்றைக் கொடுத்துவிடுவான் ஒருத்தனல்லன்" என்றும் அறியும் இவர், "உன்பக்கல் பெறுவதேதோ?" என்கைக்கு ஹேது என்னென்னில் ?—க்ரமத்திலேவந்து முகங்காட்டுகிறோம் என்று ஸம்ஸாரத்திலிருப்பே சேஷித்துவிடப் புகுகிறதோ ? என்றவரையறிந்து சடக்கென முகங்காட்டுகிறாயோ ? என்கை. [பேதைபேன்நெஞ்சம் மறுகல்செய்யும்] - நாம் அபிஸந்திபண்ணினபடியே ஃபலிக்கும் என்னும் அறிவின்றிக்கேயிருக்கிற என்னெஞ்சு கலங்காநின்றது. இங்ஙன் கலங்குகைக்கு அடி யென்னென்னில் ? [வானவர் இத்யாதி] - "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச" என்று ஸம்பந்தமொத்திருக்க தேவதாநவர்களுக்கும் என்றுமொக்க அறியவொண்ணாத நரஸிம்ஹமான ஸர்வேச்வரனே! ஆச்ரிதஸௌலப்யத்தோடு ஸர்வேச்வரத்வத்தோடு வாசியற அவர்களுக்கு அறியவரியனென்கை. இத்தால், 'ப்ரஹ்லாதனுக்கு எளியையான கோடியிலேயாகிறேனோ, தேவாதிகளுக்கு அரியையாகிற கோடியிலேயாகிறேனோ?' என்று அஞ்சாநின்றேன். தேவாஸுரவிபாகம் பண்ணின ஸமநந்தரம் "நாம் எக்கோடியிலே யாகிறோமோ?" என்று அர்ஜுநன் அஞ்சினாற்போலே அஞ்சாநின்றேன்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. 'நீர் இங்ஙன் பயப்படுகிறதென்?' என்ன,—"தேவாதிகளுக்குஅரியையாகையாலே எனக்கும் அரியையாகிறாயோ?"என்று என்னெஞ்சுகலங்காநின்றதென்கிறார்.

[உறுவதிதுவென்று] - சீரியது அடிமைசெய்யும்இது என்று. [உனக்காட்பட்டு] - உனக்குஅடிமைபுகுந்து. "ஸ்வரூபம் பகவத்பாரதந்த்ர்யம்" என்றறிந்தால் சீரிய

நாலாம்பாட்டு.—உறுவது இத்யாதி. "என்னெஞ்சம்மறுகல்செய்யும், வானவர்தானவர்க்கென்றும் அறிவரிய" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீர்இங்ஙன் இத்யாதி. இந்தஅவதாரிகை, "மழைக்கன்று" இத்யாதிக்கு - எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தைப்பற்ற.

உறுவது - யோக்யமானது. சீரியதென்றபடி. சீரியதென்றறிந்தபடியென்னென்ன - ஸ்வரூபம் இத்யாதி. இவ்விடத்தில் - "ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா சேஷோ ஹி பரமாத்மந:" (?)

ப்ரயோஜநம் கைங்கர்யமேயிறே. [நின்கண் பெறுவதெதுகோலென்று] - உன்பக்கல் பெறுவதுஏதோவென்று: ஸ்வரூபத்தையுமுணர்ந்து, "கைங்கர்யமே சீரியதும்" என்றறிந்து, 'ஈஶ்வரன்அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு வேறொன்றைக்கொடுத்துவிடுவா னொருவனல்லன்"என்றும் அறியும்இவர், "உன்பக்கல் பெறுவதேது?"என்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்;— "க்ரமத்திலேசெய்கிறோம்" என்று ஸம்ஸாரத்திலிருப்பேயோபேக்ஷித்துவிடப்புகுகிறதோ? என் த்வரையறிந்து சடக்கென முகங்காட்டுகிறாயோ? என்கை. [பேதையேன் நெஞ்சம்மறுகல்செய்யும்] - "நாம் அபிஸந்திபண்ணினபடியே பலிக்கும்" என்னும் அறிவின்றிக்கேயிருக்கிற என்னெஞ்சம் கலங்காநின்றது. இங்ஙன் கலங்குகைக்குஅடியென்? என்னில்,—நெஞ்சினுடைய விவேகஶூந்யதையிறே இதுக்கடி; நீதானும்இதுக்கடி. [வானவரித்யாதி] - "தேவாநாம்தாநவாநாம்" (தேவாநாம்தாநவாநாம்) அம்மானாயிருந்துவைத்து - ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்துவைத்து, தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் என்றுமொக்க அறியவரியையாய், அந்நிலை தன்னிலே ஒரு சிறுக்கனுக்கு உன்னை யுள்ளபடியறியலாயிருந்தாய்: அதில் நான் எக்கோடியிலே யாகிறேனோ? என்றறியாமை. தேவாஸுரவிபாகம்பண்ணின வநந்தரம், அர்ஜுநன் 'நான் எக்கோடியிலேயாகிறேனோ''என்றஞ்சினாற்போலே. பின்னை அவன்இதுக்குப்பண்ணின பரிஹாரமென்? என்னில்;—தன் ஸௌலப்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கையிறே. எளியோமாகையும் ஒருகோடியுண்டாக நீர் சொன்னீராகில், நீர்தாம் அக்கோடியிலேயுள்ளா ரொருவராய் இருந்ீராகில் உமக்கு இனி நாம் கைப்புகுந்தோமென்றிருக்கையமையாதோ? என்கையிறே. (௪)

ஸ்யா। ஸத்வஸ்தாநகத்ரஶிஷ்யைரூஹ்யஸ்வாயமே" என்று, பிள்ளையருளிச்செய்த வசநத்தை ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்வர். "க்ரமத்திலேசெய்கிறோம்" இத்யாதி பரிஹாரவாக்யத்துக்குக்கருத்து - ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு உதவினாற்போலே சடக்கெனவுதவுகிறாயோ? ஸ்ரீஜடாயுழ்வானுக்குப்போலே க்ரமத்திலே செய்கிறாயோ?" என்றருளிச்செய்வர். மேலுக்கவதாரிகை - நீதானும்இதுக்கடி என்று. இதுக்கு - விவேகஶூந்யதைக்கு. "அம்மான்" என்றத்தைப்பற்ற - தேவாநாம் இத்யாதி. "தேவாநாம்தாநவாநாம்ஸாமாந்யமதிதைவதம்। ஸர்வதா சரணத்வந்த்வம்" இத்யாதி. எக்கோடியிலே யாகிறேனோ வென்றது - தேவாஸுரகோடியிலே யாகிறேனோ; ப்ரஹ்லாதகோடியிலே யாகிறேனோ? என்றபடி. ஆழ்வாருடைய ஸம்ஶயம் விளம்பாவிளம்ப கோடிகமாகையாலும், அர்ஜுநனுடையஸம்ஶயம் தேவாஸுரகோடிகமாகையாலும், ஸம்ஶயமாத்ரத்திலே த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறார் - தேவாஸுர இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகே஽ஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவ ச। தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா। அபியோஹ்யுதஸம்பந்நாம் தைவாஸுரவச । விஷ்ணுபக்திபரோ தைவோ விபரீதஸ்ததாஸுரः" என்று அவர்கள் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, இதுதன்னை, 'மாசுச: ஸம்பதம் தைவீம்' இத்யாதியாலும், 'ஆஸுரீம் யோநிமாபந்நா:' இத்யாதியாலும்விஸ்தரித்து, 'மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே' என்று பரிஹரிப்பதும்செய்தான்" என்றருளிச்செய்வர். இதுக்கு - "மறுகல்செய்யும்" என்றதுக்கு. "உகந்தேயுன்னையுள்ளுமென்னுள்ளம்" என்கிற ஏழாம்பாட்டைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - தன் ஸௌலப்யத்தை இத்யாதி. விவரணம் - எளியோம் இத்யாதி. 'சொன்னீராகில்' என்றவநந்தரம், "நரசிங்கமதாயவுருவே - உகந்தேயுன்னை யுள்ளும்" என்றுநீரே சொல்லுகையாலே என்றுகூட்டுவது. 'அம்மானாய்வைத்து - வானவர்தானவர்க்கென்றும் அறிவதரியையாய் அரியானவனே - உறுவதிது' என்றுதொடங்கி, 'மறுகல்செய்யும்' என்றந்வயம். (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அரியாயவம்மானையமரர்பிரானைப்
பெரியானைப்பிரமனைமுன்படைத்தானை
வரிவாளரவினணைப் பள்ளிகொள்கின்ற
கரியான்கழல்காணக் கருதுங்கருத்தே.

ஆ.—(அரியாய)- உம்முடைய அபேக்ஷிதந்தான்ஏதென்னில்,—அண்டாதிபதியான ப்ரஹ்மாவுக்கும் காரணபூதனுகையாலே ஸர்வேஶ்வரனாய், * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், ஸகலஜநமநோநயநஹாரி திவ்யஸௌந்தர்யவிஶிஷ்டனாய், ஆஶ்ரிதர்க்காத்மதாநம்பண்ணுகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற கரியான் கழல் காண ஆசைப்படாநிற்கு மென்னெஞ்சு என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரனாய்வைத்து ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷைகஸ்வபாவனானவன் கழல்காணக் கருதும்என்னெஞ்சம் என்கிறார்.

[அரியாயவென்று இப்பாட்டுக்கு]- அபரிச்சேத்யனாய் அயர்வறுமமரர்கள்அதிபதியாயிருந்துவைத்து ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக ப்ரஹ்மாவை முதலிலே உண்டாக்குவதுஞ்செய்து ஆஶ்ரிதர்க்குஅத்யந்த ஸுலபனாய் ஆஶ்ரித ஸம்ஶ்லேஷைக ஸ்வபாவனாய் நிரதிஶய ஸௌந்தர்யனானவன் திருவடிகளைக்காணவேணுமென்று நினையாநின்றது என்கருத்து.

ப. அநந்தரம், காரணத்வாதி குணயோகத்தையுடையனான உன் திருவடிகளைக் காணவேணுமென்று என்னுடைய நெஞ்சானது நினையாநின்றதென்கிறார்.

அரி ஆய - விரோதிநிரஸநஶீலனான, அம்மானை - ஸ்வாமியாய், அமரர்- நிரஸ்தஸமஸ்தவிரோதிகளான ஸூரிகளுக்கு, பிரானை - போகப்ரதனாய், பெரியானை - அவர்களாலும் பரிச்சேதித்துஅநுபவிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடையனாய், (முமுக்ஷு ஸிஸ்ருக்ஷையாலே ஜகத்தைஸ்ருஷ்டிக்கைக்கு),முன்-முற்படவே,பிரமனை-ப்ரஹ்மாவை, படைத்தானை - உத்பாதித்தவனாய், (உத்பந்நஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக,) வரி - வரியையும், வாள் - ஒளியையுமுடைத்தான, அரவின்அணை-திருவரவணையிலே, பள்ளிகொள்கின்ற- பள்ளிகொண்டருளுகிற, கரியான் - (படுக்கைக்குப் பரபாகமான) ஶ்யாமளவிக்ரஹத்தையுடையவனை, கழல் - திருவடிகளிலே, காண - காணவேணுமென்று, கருத்து - புத்தியானது, கருதும் - நினையாநின்றது. கரியானையென்கிற இரண்டாம்வேற்றுமை எஞ்சிக்கிடக்கிறது. கரியான்றனையென்றும் பாடஞ்சொல்லுவர்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நாம் எளியோமான கோடியிலேயன்றோ?நீர், உமக்குப் பேறு கைபுகுந்திருக்க இங்ஙன் பதறுகிறதென்? என்ன,—என்னெஞ்சு காண்கையிலே பதறாநின்றதென்கிறார்.

[அம்மானை] - ஸர்வாதிகனானவனை. [அமரர்பிரானை] - நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை உபகரித்துக் கொண்டிருக்கிறவனை. [பெரியானை] - அவர்களுக்கும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதவனை. [பிரமனை முன்படைத்தானை] - ஜகத்தைஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக ப்ரஹ்மாவை முதலிலே உண்டாக்கினவனை. அரியாயவென்று கீழோடே கூட்டுவது.

ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் தன்னை அழியமாறிவந்து அவதரித்தவனை. [வரிவாள் இத்யாதி] - ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவுகையன்றிக்கே தத்ஸம்ஸ்லேஷைக ஸ்வபாவனானவனை. [வரிவாளரவு]-வரியையும் ஒளியையுமுடைய அரவு. [கரியான்] - வெளுத்த திருநிறத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே காளமேகம் சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்று கண்வளர்ந்தருளுவது. [காணக்கருதுங் கருத்தே] - காண்கையிலே த்வரியாநின்றது என் மநஸ்ஸு. படுக்கைக்கு பராபாகமானவடிவும் அதுக்குப் பராபாகமான திருவடிகளும் இத்தையாயிற்று ஆசைப்படுகிறது.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. நாம் எளியோமானகோடியிலேயன்றோ? உமக்குப் பேறு கைபுகுந்திருக்க நீர இங்ஙன் படுகிறதென்னென்ன,— என்னெஞ்சுகாண்கையிலே த்வரியாநின்றதென்கிறார்.

[அம்மானை] - ஸர்வேஸ்வரனை. [அமரர்பிரானை] - நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக்காட்டிக்கொடுத்துஅநுபவிப்பிக்கும் உபகாரகனை. [பெரியானை] - அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் தன்னதீநமாய், தன்னை யவர்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதவனை. [பிரமனைமுன்படைத்தானை] - சதுர்முகனுக்கு ஜநகனுமுள்ளவனை, அரியாய வென்று - கீழேகூட்டுவது. ஸ்ருஷ்டமானஜகத்திலே, ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அவன்பரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே தன்னை யழியமாறிவந்து அவதரித்தவனை. [வரிவாளித்யாதி] - ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவுகையன்றிக்கே, தத்ஸம்ஸ்லேஷஸ்வபாவனுமுள்ளவனை. [வரிவாளரவு] - வரியையும் ஒளியையுமுடைய அரவு. வரி - அழகு. [கரியான்] - வெளுத்ததிருநிறத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஒருகாளமேகம் சாய்ந்தாற்போலேயாயிறறுக கணவளாந்தருளுவது. [காணககருதும்கருத்தே] - காண்கையிலே த்வரியாநின்றது, என மநஸ்ஸு. படுக்கைக்குப் பரபாகமானவடிவும், அதுக்குப் பரபாகமான திருவடிகளும் இத்தையாயிற்றுக்காண ஆசைப்படுகிறது. (ரு)

அஞ்சாம்பாட்டு.—அரியாய் இத்யாதி. "அரியாய" என்றத்தையும், "காணக்கருதும் கருத்து" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நாம்எளியோமான இத்யாதி.

கருத்து - நெஞ்சு. கீழேகூட்டுவதென்றது - "பிரமனை முன்படைத்தானை" என்றதுக்குப் பிற்பாடு கூட்டுவதென்றபடி. "அரியாய" என்றவிசேஷணத்துக்கர்த்தம் - ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி. 'ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே' என்றவிடத்திலே - "ப்ரஹ்லாத ... தயாரக்ஷிதவாநுஹரி: । தயாரக்ஷியஸ ... " என்று ப்ரஸாதிப்பர். "அரியாய" என்றவநந்தரம், "வரிவாளரவினணை" இத்யாதிக்குஸங்கதி - ஆஸ்ரிதர்க்கு இத்யாதி. வரி - அவயவஸௌந்தர்யம். வாள் - ஸமுதாயஸோபை. "அரவினணைப்பள்ளிகொள்கின்றகரியான்" என்றத்தால் பலித்தபாவம் - வெளுத்த இத்யாதி. "கரியான்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து - படுக்கைக்கு இத்யாதி. அதுக்கு - வடிவுக்கு. கரியானையும் கழலையும்காண - கருத்து - கருதுமென்றந்வயமாதல்; அன்றிக்கே, அம்மானும், அமரர்பிரானும், பெரியானும் பிரமனை முன்படைத்தானும் - அரியானும் - வரிவாளரவினணைப்பள்ளிகொள்கின்ற கரியானுடைய கழலைக்காண - கருத்து - கருதுமென்றந்வயமாதல்; இந்தயோஜநையில், த்விதீயை வாக்யாலங்காரம். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

கருத்தே!உன்னைக்காணக்கருதிஎன்னெஞ்சத்து
இருத்தாகவிருத்தினேன் தேவர்கட்கெல்லாம்
விருத்தா!விளங்குஞ்சுடர்ச்சோதியுயர
தொருத்தா! உன்னையுள்ளுமென்னுள்ளமுகந்தே.

ஆ.—(கருத்தே.) - இப்படி நான் உன்னைக்காண இச்சிக்குமளவில், திரு நாட்டிலிருக்கும்படியேவந்து என்னெஞ்சிலே புகுந்தருளின உன்னை என்னெஞ்சு உகந்து புஜியாநின்றதென்கிறார்.

ஒ — ஆறாம்பாட்டில், தாம் காண ஆசைப்படுமளவிலே எம்பெருமான் தம் முடைய திருவுள்ளத்திலே வந்து புகுந்தருளினவாறே நெஞ்சு உகந்தநுபவிக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

[கருத்தே என்று தொடங்கி]-எனக்கு பிடிக்கானவனே! உன்னைக்காணவேணு மென்று அல்பம் மநோரதித்தேன். இனி ஒருகாலும் போகாதபடியாக என்நெஞ்சிலே யிருத்தினேனென்றுமாம். [தேவர்கட்கெல்லாம்விருத்தாவிளங்கும் சுடர்ச்சோதி உயரத் தொருத்தா] - அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் விலக்ஷணதேஜோரூபமாய் உச்ச்ரிதமான திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருந்தருளின அத்விதீயனானவனே!

ப.—அநந்தரம், நான் மநோரதித்தபடியே, பரமபதநிலயனாய் ஸூரிஸேவ்யனான உன்னை என்னெஞ்சானது கண்டு அநுபவியாநின்றதென்கிறார்.

கருத்தே - நான் தளராதபடி எனக்கு பலகரனாகக்கொண்டு நெஞ்சுவலியான வனே! உன்னைக் காண - உன்னைக் கண்டநுபவிக்கவேணுமென்று, கருதி - மநோ ரதித்து, என் நெஞ்சத்து - என் நெஞ்சுக்குள்ளே, இருத்தாக - எழுந்திராதபடி, இருத்தினேன் - இருத்திக்கொண்டேன்; தேவர்கட்குஎல்லாம் - ஸூரிகளுக்கெல்லாம், விருத்தா - மூப்பானசேஷியாய், விளங்கும்-உஜ்ஜ்வலமான, சுடர் - ப்ரபையையுடைத் தாய், சோதி - தேஜோமயமாய், உயரத்து - ("விஶ்வதஃப்ருஷ்டேஷு ஸர்வதஃப்ருஷ்டேஷு" என்று) ஸர்வோத்தரமான பரமபதத்திலே, ஒருத்தா - அத்விதீயனாயிருக்குமவனே! என் - என்னுடைய, உள்ளம் - அந்தஃகரணமானது, உன்னை - (நிரதிஶய ப்ராப்யபூதனான)உன்னை, உகந்து - அத்யந்தப்ரேமவிஶிஷ்டமாய்க்கொண்டு, உள்ளும் - அகவாயிலேயநுபவியாநின்றது.

இ — ஆறாம்பாட்டில், காண ஆசைப்பட்ட வளவிலே அவன் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே புகுந்தருள, தம்முடைய நெஞ்சு உகந்தநுபவிக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

[கருத்தேயித்யாதி] - எனக்குபிடிக்கானவனே! உன்னைக்காண ஆசைப்பட்ட வளவிலே முகங்காட்டினாய். இவ்விஷயத்தை லபிக்கைக்கு ருசியே அமையுமென்கை. "கண்ணே உன்னைக்காணக்கருதி" என்றார் கீழே; "கருத்தே உன்னைக்காணக்கருதி" என்றார்இங்கே. [என்நெஞ்சத்திருத்தாக விருத்தினேன்] - "மறுகல்செய்யும்" என்கிற நெஞ்சிலே பரமபதத்திலிருக்குமாபோலே யிருத்தினேன். ஐஹவத்கயோமந்யாஹ்ருத

மான நெஞ்சிலே நேயிது. [தேவர்கட்கெல்லாம் விருத்தா] - நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனானவனே! தமிழர் கிழவனென்றும் கிழத்தியென்றும் தலைமகனையும் தலைமகளையுஞ் சொல்லுவர்கள். [விளங்குமித்யாதி] - மிக்கபுகரையுடைய தேஜஸ்ஸை வடிவாகவுடைத்தாய் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற அத்விதீயனே! [உன்னையுள்ளும் என்னுள்ள முகந்தே] - சடக்கென முகங்காட்டின உன்னைக் கண்டு கலங்கின என்னெஞ்சம் உகந்தே அநுபவியாநின்றது.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. காண ஆசைப்பட்டவளவிலே அவன் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலேபுகுந்தருள, தம்முடையநெஞ்சு உகந்தநுபவிக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[கருத்தேயுன்னைக்காணக்கருதி] - எனக்கு மிடுக்கான உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டவளவிலே முகங்காட்டினாய்; இவ்விஷயத்தை லபிக்கைக்கு ருசியேயமையுமென்கை. "கண்ணேயுன்னைக்காணக்கருதி" என்றார் - கீழ்; "கருத்தேயுன்னைக்காணக் கருதி" என்றார் - இங்கே. அநுபபத்தியைக்கொண்டு அர்த்தாபத்தியாலே கல்பித்தல், அநுமாநத்தாலே அதீந்த்ரியமென்றறிதல்செய்யும் வஸ்துவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேணுமென்று மநோரதிக்கிறார். இவர்க்குக் கண்ணுங் கருத்தும் அவனாயிற்று. [என்னெஞ்சத்திருத்தாக விருத்தினேன்] - * மறுகல்செய்தநெஞ்சிலே, * மறுகலிலீசனைப் பரமபதத்திலேயிருக்குமா போலே யிருத்தினேன். "இவர்பக்கல் இசைவுபெற்றிலோம்" என்றிருக்கிறவன் இத்தனை இசைவுபெற்றால் பின்னைத் தள்ளிக்கதவடைத்தாலும் போகானிறே. "யதீஹஸாக்ஷா

ஆறும்பாட்டு.—கருத்தே இத்யாதி. "என்னெஞ்சத்திருத்தாகவிருத்தினேன் - உன்னையுள்ளுமென்னுள்ளமுகந்து" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - காண ஆசைப்பட்ட இத்யாதி.

கருத்து - மிடுக்கு. "கருதி" என்றது - முகங்காட்டினதுக்கும் உபலக்ஷணமாதல்; "இருத்தாகவிருத்தினேன்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து - முகங்காட்டினாய் என்கிறாராதல், "ஆசைப்பட்டவளவிலே முகங்காட்டினாய்" என்றத்தால் ஃபலிதம் - இவ்விஷயத்தை இத்யாதி. அஜ்ஞாநஶக்திகளை முன்னிட்டுப் பெறவிருக்கிற எனக்கு, அவனுடைய ஜ்ஞாநஶக்திகளே பேற்றுக்கு பர்யாப்தமென்னுமிடந்தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் - கண்ணே இத்யாதி வாக்யத்வயத் வயத்தாலே, 'கருத்தேயுன்னைக்காணக்கருதியென்றாரிங்கே' என்றவநந்தரம், 'இவர்க்குக்கண்ணும் கருத்தும் அவனாயிற்று' என்றந்வயித்துக்கொள்வது. ஜ்ஞாநஶக்திகளிரண்டும் அவனாயிற்றென்றபடி. த்வந்யர்த்தம் - "கண்ணும்கருத்தும் நன்றாயிருக்கவேணும்" என்று லௌகிகவார்த்தை. "உன்னைக்காணக்கருதி" என்கையாலே - ஸாத்யப்ராபனான ஈஶ்வரனைக் காணவாசைப்படுகிறாரென்னுமிடந் தோன்றுகிறதென்கிறார் - அநுபபத்தியை இத்யாதி. அநுபபத்தியைக்கொண்டு அர்த்தாபத்தியாலே கல்பித்தலாவது - மஹீமஹீதராதி ரூபேண வேறொருவரால் செய்யமுடியாத விசித்ரகார்யங்களைக்கண்டு, "இவையெல்லாம் உண்டாக்குகைக்கு யோக்யமான விசித்ரஜ்ஞாநஶக்திகளையுடையானொருவன் கர்த்தாவாகவேணும்" என்று ஓரீஶ்வரனைக் கல்பிக்கை. "த்ருஷ்டஶ்ருதோ வாऽர்தோऽந்யதா நோபபத்யதே இத்யர்தகல்பநா அர்தாபத்தி:"

இதி அர்த்தாபத்திலக்ஷணம். அர்த்தாபத்திவாதீ - ப்ரபாகரன். அநுமாநத்தாலே அதீந்த்ரியமென்றறிகையாவது - யுக்தியாலே இந்த்ரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டிருப்பானொருவன் கர்த்தாவாகவேணுமென்றறிகை. மஹீமஹீதராதி நிஷ்டகார்யத்வாநுமாநத்தாலே தந்நிர்மாணாநுகுணவிசித்ரஜ்ஞாநஶக்திகனாய் நிரவயவனான ஈஶ்வரனைக் காரணத்வேந கல்பிக்குமவன் - தார்க்கிகன். "இருத்தாக" என்றதுக்கு - ஸ்த்தாவரமாகவென்று விவக்ஷிதார்த்தம் - மறுகல் இத்யாதி. ஸர்வாதிகன் பரமபதத்திலிருக்குமாபோலே இவர்திருவுள்ளத்திலேயிருக்கக் கூடுமோவென்ன - இவர்பக்கல் இத்யாதி. ஸர்வாதிகன் இப்படி ஸாலஜனான இடமுண்டோவென்ன - யதீஹ இத்யாதி. "யதீஹஸ

[illegible]'', ''[illegible]'' (யதீஹஸரதோநேகாஸ்த்வயாஸார்த்தமநிந்திதே'', ''இஹ வத்ஸ்யாமிஸௌமித்ரேஸார்த்தமேதேநபக்ஷிணு) — ஐயர் கண்வட்டத்திலே வர்த்திக்கவேணுமென்று நினைத்திருந்தோம்; நடுவிலாய்ச்சிக்கு ப்ரியஞ்செய்யவேண்டுகையாலே அதுசெய்யப்பெற்றிலோம்; இனி,இவர் சிறகின்கீழேயாகிலும் வர்த்திக்கப்பாராநின்றோமென்றாரிறே அன்றிக்கே,[இருத்தாக]-மித்ரபாவமேகிடீர் என்பக்கலுள்ளதென்னுதல். [தேவர்கட்கேல்லாம் விருத்தா] – ''இனியவ்வருகில்லை'' என்னும்படி உயர்ந்தவர்களுக்கும் அவ்வருகானவனே! தலைமகனையும் தலைமகளையும் ''கிழவனும்கிழத்தியும்'' என்று தமிழர் சொல்லக்கடவர்களிறே. அவளையும் ''மலர்க்கிழத்தி'' என்றார்களிறே. [விளங்கும் இத்யாதி] - ''[illegible]'' (அதயததஃபரோதிவோ ஜ்யோதிர்த்தீப்யதே) என்கிறபடியே, எப்போதுமொக்க விளங்காநிற்பதாய், நிரவதிகதேஜோரூபமா யிருக்கிற பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற அத்விதீயனே! ப்ரகாரத்திலேயிறே நாநாத்வமுள்ளது; ப்ரகாரி ஒருவனேயிறே. [உன்னையித்யாதி] - சடக்கென முகங்காட்டின உன்னை, கண்டு கலங்கின என்னெஞ்சம் உகந்தேயநுபவியாநின்றது ''தேவர்கட்கேல்லாம்விருத்தா, விளங்குஞ் சுடர்ச்சோதி உயரத்தோருத்தா'' - என்று சொல்லுகிற இவ்விசேஷணங்களுக்குக் கருத்து-மேலானார்க்கும்மேலாய்ப்பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருந்து அவர்களை யநுபவிக்குமாபோலே தன்னை யநுபவிப்பிக்க அநுபவித்த என்னெஞ்சம் ப்ரீதமாகாநின்றதென்கை.

ஏழாம் பாட்டு.

உகந்தேஉன்னை உள்ளும் என்னுள்ளத்துஅகம்பால்
அகந்தானமர்ந்தே இடங்கோண்டஅமலா!
மிகுந்தானவன்மார்வகலம் இருகூறு
நகந்தாய் நரசிங்கமதாயவுருவே.

[illegible] இதி சித்ரகூடே ஸீதாம் ப்ரதிராமஃ. ''[illegible]'' இதி பஞ்சவட்யாம் ராமஃ. அண்டஜேநவென்றதே, ''பக்ஷிணு'' என்றதுக்குபாவம் - ஐயர் இத்யாதி. ''இருத்தாக'' என்றதுக்கு - இருக்கவேணுமென்கிற நினைவுமாத்ரத்தாலேயென்றர்த்தாந்தரம் - மித்ரபாவமே இத்யாதி. விருந்தா - வ்ருத்தா என்றபடி. ''விருத்தன்'' என்று - ப்ரயாணனைச் சொல்லுமோவென்ன - தலைமகனையும் இத்யாதி. தலைமகளை ''கிழத்தி'' என்றவிட்டமுண்டோவென்ன - அவளையும் இத்யாதி. கிழத்தி - கிழவி. ''பூதலக்கிழத்தி'' என்னவும் கடவதிறே. ''[illegible]'' இத்யாதி சாந்தோக்யே. ''[illegible]'' என்றந்வயம். பரஃ - பரஸ்தாத் என்றபடி. இந்த்ரப்ரஹ்மலோகாதிகளுக்கெல்லாம் மேலாயிருக்கிற வைகுண்டரூபமான யாதொருஜ்யோதிஸ்ஸு விளங்காநின்றது என்று இந்தஶ்ருதிக்கு இங்கிப்படி அர்த்தம் விவக்ஷிதம். பாஷ்யத்திலே, ஜ்யோதிஶ்ஶப்தநிர்த்திஷ்டம் - பரம்ப்ரஹ்மமென்றர்த்தம். ''விளங்கும்'' என்றவர்த்தமாநார்த்தம் - எப்போதுமொக்க என்றது. ''சுடர்ச்சோதி'' என்று-மீமிசைச்சொல்லாய், நிரவதிகதேஜோரூபமாய் என்கிறது ஒருவனேயுள்ளது நித்யஸூரிகளில்லையோவென்ன - ப்ரகாரத்திலே இத்யாதி. 'என்னுள்ளம் - உன்னை - உகந்தே - உள்ளும்' என்றந்வயம். (சு)

ஆ.—(உகந்தே.) - என்னுள்ளேபுகுந்தருளின உன் அழகையும் செயலையும் என்னெஞ்சு உகந்துகொண்டு அநுஸந்திக்க, இதுகாரணமாக நீ மிகவும் ப்ரீதனாய், உன்னைக்காணப்பெறுமையாலே கலங்கின என்னெஞ்சு தெளியும்படி என்னெஞ்சை எற்றைக்கும் இடமாகக் கொண்டருளினாய்! என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாப்பாட்டில், ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தருளினாற்போலே தம்முடைய ஆர்த்தியை எம்பெருமான் தீர்த்தருளினபடியை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராய் அவனை ஏத்துகிறார்.

[உகந்தேயென்று தொடங்கி] - ப்ரீதியோடே உன்னை அநுபவியாநின்றுள்ள ஹ்ருதயத்தினுடைய உள்ளுக்குள்ளே நிர்மலனாய்வைத்து நிர்ஹேதுகமாக அத்யபிநிவேஶத்தைப்பண்ணி வர்த்தித்தருளுகிறவனே! [மிகுந்தானவனென்று தொடங்கி] - கிளர்ந்திருந்துள்ள ஹிரண்யனுடைய அகன்றமார்வை இருகூறாம்படி பண்ணவல்ல நகத்தையுடையையுமாய், ஆர்த்தருடைய ஆர்த்தியைத் தீர்க்கும் நரஸிம்ஹரூபியானவனே! நகத்தாயை நகந்தாயென்று மெல்கிக் கிடக்கிறது.

ப.—அநந்தரம், ஹ்ருத்யனாய்க்கொண்டு என்னெஞ்சிலேயிருந்து விரோதிநிரஸந சீலனான உன்னை என்னகவாய் உகந்தநுபவியாநின்றதென்கிறார்.

அகந்தான் - அகவாயிலே, அமர்ந்து - பொருந்தி, இடங்கொண்ட - இடங்கொண்டு (அதுதானே ப்ரயோஜநமாக)இருந்த, அமலா-உஜ்ஜ்வலஸ்வபாவனாய், (ப்ரபலமான துர்மாநத்தை யழித்திருந்தமைக்கு ஸூசகமென்னலாம்படி), மிகும் - வரபலபுஜபலங்களாலேமிக்க, தானவன் - அஸுரனான ஹிரண்யனுடைய, மார்வு - மார்பத்திலே, அகலம் - பெரியவிடத்தை, † இருகூறு - இருகூறும்படியாக, நகம் - நகத்தை, தாய் - தாவும்படிபண்ணின, நரசிங்கமதாய - நரஸிம்ஹமான, உருவே - ரூபத்தையுடையவனே! என் உள்ளத்து-என் உள்ளத்தின், அகம்பால் - அகவாயானது, உன்னை உகந்தே-, உள்ளும் - அநுபவியாநின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், தூணிலேதோற்றி ப்ரஹ்லாதனுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தாற்போலே தம்மார்த்தியைத் தீர்த்தருளினபடியை அநுஸந்தித்து ஏத்துகிறார்.

[உகந்தே உன்னை உள்ளும்] - பிரிந்துக்லேஶத்தோடே தலைக்கட்டும் உகப்பன்றிக்கே ஏகரூபமாக உன்னை அநுபவிக்கும்படி. [என்னுள்ளத்து] - எண்ணே கொண்ட சிந்தை என்கிற மநஸ்ஸிலே. [அகம்பாலகந்தான்] - உள்ளுக்குப் உள்ளே. ''உள்ளுளாவி'' என்னுமாபோலே கமர்பிளந்தவிடமெங்கும் மறுநனையும்படி. [அமர்ந்தே] - தன்பேறாக அத்யபிநிவேஶத்தைப்பண்ணி. [இடங்கொண்ட] - அவகாசமுள்ளவிடமெங்குந் தானேயாம்படி நிறைந்த. [அமலா] - இவ்விருப்புக்கு அவ்வருகே ஒரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசித்தன்றிக்கே ஒருஹேதுவைப் பற்றியுமன்றிக்கேயிருக்கை. ''எண்ணே கொண்ட சிந்தையதாய் நின்றியம்பும்'' என்கிறத்தை ஸாபிப்ராயமாக நினைத்திருக்கிறிலர். [மிகுந்தானவன்] - ப்ராதிகூல்யத்தில் ஓரளவில்நில்லாதவன். தன்னை யில்லைசெய்கையன்றிக்கே தன்னுயிர்நிலையிலே நலிந்தவன்: ''ஜுஹ்வாநீக்வாஜ்நேதவ'' என்னக்கடவதிறே. [மார்வகலமிருகூறு நகந்தாய்] - அகன்றமார்வானது இரண்டுகூறும்படி பண்ணவல்ல நகத்தையுடையவனே! நகத்தாயென்ற வல்லொற்றை மெல்லொற்றாக்கிக் கிடக்கிறது. [நரசிங்கமதாயவுருவே] - ஸதைகரூபமான வடிவை உடையவன் தன்னை இங்ஙனே யழிய மாறுவதே!

என்கிறார். இத்தால் - என்நெஞ்சு உகக்கும்படி தூணிலேவந்து தோற்றினாற்போலே சடக்கென முகங்காட்டி என்னை அநுபவிப்பித்தானென்கிறார்.

ஈடு —ஏழாம்பாட்டு. தூணிலேதோற்றி ப்ரஹ்லாதனுடைய ஆர்த்தியைத்தீர்த்தாற்போலே தம் ஆர்த்தியைத் தீர்த்தபடியை யநுஸந்தித்து ஏத்துகிறார்.

[உகந்தேஉன்னைஉள்ளும்] - பிரிந்து க்லேசத்தோடே தலைக்கட்டும் உகப்பன்றிக்கே, ஏகரூபமாக உன்னையநுபவிக்கும்படி. [என்னுள்ளத்து] - * எண்ணே கொண்ட சிந்தையுடைத்தான என்உள்ளத்து. [அகம்பால்அகந்தான்] - உள்ளுக்கும் உள்ளே. "உள்ளுளாவி" என்னும்படியே கமர்பிளந்த விடமெங்கும் மாறு நனையும்படி. [அமர்ந்தே] - தன்பேறாக அத்யபிநிவேசத்தைப்பண்ணி. [இடங்கொண்ட] - அவகாசமுள்ள இடமெங்கும் தானேயாம்படி நிறைந்த. [அமலா] - இவ்விருப்புக்குஅவ்வருகு ஒருப்ரயோஜநத்தைக்கணிசித்தன்றிக்கே, ஒருஹேதுவைப்பற்றியும் அன்றியேயிருக்கை "எண்ணேகொண்ட சிந்தையதாய்" என்றத்தை ஸாதநமாக நினைத்திருக்கிறிலர். [மிகுந்தானவன்] - ப்ராதிகூல்யத்தில்ஓரளவில் நில்லாத தாநவன். தன்னை யில்லைசெய்கையன்றிக்கே, தன்னுயிர் நிலையிலே நலிந்தவன்; "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ" (ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ) என்னக்கடவதிறே. [மார்வகலமிருகூறுநகந்தாய்] - அகன்றமார்வானது இரண்டு கூறும்படி பண்ணவல்ல நகத்தையுடையவனே! நகத்தாயென்கிற வல்லோற்றை மெல்லோற்றாக்கிக்கிடக்கிறது. [நரசிங்கமதாயவுருவே] - "ஸதைகரூபரூபாய" (ஸதைகரூபரூபாய) என்கிற விக்ரஹத்தையே இப்படிகொள்வது! இரண்டுவடிவைக்கோள்வதே! இத்தால்சொல்லிற்றாயிற்றென்னேன்னில்; - ஆஸ்ரிதருடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலேவந்து தோற்றுமவனாகையாலே, தூணிலேதோற்றினாற்போலேவந்துதோற்றி, ஹ்ருதயாவகாசமுள்ளவிடமெங்கும் புகுந்து, கமர்பிளந்தவிடமெங்கும் நீர்பாய்ச்சுமாபோலே, நிரம்ப என்னையநுபவிப்பித்தானேன்கிறார். (எ)

ஏழாம்பாட்டு.—உகந்தே இத்யாதி. "இருகூறுநகந்தாய் நரசிங்கமதாயவுருவே" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தூணிலே இத்யாதி.

ஏவகாரார்த்தம் - பிரிந்து இத்யாதி. விவரணம் - உள்ளுளாவி இத்யாதி. "அமலா" என்றதுக்குபாவம் - இவ்விருப்புக்கு இத்யாதி. ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகவும், நிர்ஹேதுகமாகவுமிருக்கை அமலத்வமாவது என்றபடி. "ஒருஹேதுவைப்பற்றியன்றிக்கே" என்கிறதென்? "எண்ணேகொண்டசிந்தையதாய்" என்றது ஸாதநமன்றோ? என்ன - எண்ணேகொண்ட இத்யாதி. 'மிகுதி' எத்தாலேயென்ன - ப்ராதிகூல்யத்தில் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - தன்னை இத்யாதி. தானவன் - தாநவன், ப்ரஹ்லாத னுயிர்நிலையோவென்ன - ஜ்ஞாநீது இத்யாதி. "உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்" இதிகீதாயாம்(எ-கஅ). நகத்தாயென்றாலன்றோ, நகத்தையுடையவனென்னக் காட்டுமென்ன - நகத்தாயென்கிற இத்யாதி. ஹார்த்தபாவம் - ஸதைகரூப இத்யாதி. "ஸதைகரூபரூபாய விஷ்ணவே ஸர்வஜிஷ்ணவே" இதிஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே. "நரசிங்கம்" என்றதுக்குபாவம்-இரண்டு இத்யாதி. பாட்டால்பலித்தபாவம் - இத்தால் இத்யாதி. இத்தால் என்றது - இப்பாட்டாலென்றபடி. 'மிகுந்தானவன்' என்று தொடங்கி, 'உருவே - உகந்தேயுன்னையுள்ளும்படி யென்னுள்ளத் தகம்பால்' என்று தொடங்கி, 'ஏத்துகிறார்' இத்யந்வய: (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

உருவாகியஆறுசமயங்கட்கேல்லாம்
போருவாகிநின்றானவன்எல்லாப்போருட்கும்
அருவாகியஆதியைத்தேவர்கட்கேல்லாம்
கருவாகியகண்ணனைக்கண்டுகோண்டேனே.

ஆ.—(உருவாகிய.)-வேதபாஹ்யமான ஷட்ஸமயங்களில் நான் புகாதபடி பரிஹரித்து, ஸர்வாத்மபூதனான தன்னை எனக்குக்காட்டியருளினவனை நான் காணவும் பெற்றேனென்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானைக் காணப்பெற்றேனென்று இனியராகிறார்.

[உருவாகியவென்று தொடங்கி] - ஆபாத ப்ரதீதியில் ''இவையும் சில தர்சநமோ'' என்று தோற்றுகிற பாஹ்யமான ஷட்ஸமயங்களாலும் அவிசால்யமானபடியையுடையனாய் ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் ப்ரயாநநுமானவனை. [தேவர்கட்கென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட காரணபூதனானவனை.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாந்தராத்மாவாய், ஸர்வகாரணபூதனாய், ஸர்வஸுலபனான உன்னைக் காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

உருவாகிய - ஆபாதப்ரதீதியிலொன்றுபோலேயிருக்கக்கடவதான, ஆறுசமயங்கட்கெல்லாம - சார்வாக பௌத்த க்ஷபண வைசேஷிக ஸாங்க்ய பாசுபதரூபமான பாஹ்யஸமயங்களாறுக்கும், பொருவாகி - ''அறுவகைச்சமயமு மறிவருநிலையினை'' என்கிறபடியே ப்ரதிபடனாய்க்கொண்டு, நின்றானவன் - அப்ரகம்ப்யனாயிருக்குமவனாய், எல்லாப்பொருட்கும் - ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும், அருவாகிய - அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு, ஆதியை - ப்ரதானனாய், தேவர்கட்கெல்லாம் - ப்ரஹ்மாதிதேவர்களுக்கடங்க, கருவாகிய - காரணபூதனாய், கண்ணனை - ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய்அவதரித்தவனை, கண்டுகொண்டேன் - கண்டநுபவிக்கப்பெற்றேன். பொரு - எதிர்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், கிருஷ்ணனானவனைக் காணப்பெற்றேனென்று இனியராகிறார்.

[உருவாகியவாறு சமயங்கட்கெல்லாம்] - விஹிதாநுஷ்டாநங்களும் நிஷித்த பரிஹாரங்களுமாக உபதேசிப்பாரும் கேட்பாருமாய்ப் பொருகையாலே, ஆபாதப்ரதீதியிலொன்று போலேயிருக்கிற பாஹ்ய ஸமயங்களுக்கெல்லாம் அவிசால்யமானபடியையுடையனாய் நின்றான். [பொருவென்று] - தடை. அவற்றால் மேலிடவொண்ணாதபடி நிற்கை. [எல்லாப்பொருட்கும் அருவாகிய வாதியை]-ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நியாமகத்வத்தாலே ப்ரதாநனுமானவனை [தேவர்கட் கெல்லாம் கருவாகிய]-ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட காரணபூதனானவனை.[கண்ணனை]-கார்யங்களிலேயொன்றுக் குத்தான் கார்யமானவனை.[கண்டுகொண்டேனே]-அவதாரத்துக்குப்பிற்பாடராயிருக்க, கண்டுகொண்டேனே என்கிறாரிறே; ப்ரேமார்த்ரசித்தர்க்கென்றுங் காணலாம்; அவதார ஸமகாலத்திலுங் காணவொண்ணாது சிசுபாலாதிகளுக்கு. பாஹ்யஸமயங்களால் அவி

சால்யனாய்ஸர்வாந்தராத்மாவாய்க்கொண்டுஸர்வநியந்தாவாய் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்உத்பாதகனாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸுலபனாயிருக்கிறவனைக் காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் காரணபூதனானவனைக் காணப்பெற்றேனேன்று இனியராகிறார்.

[உருவாகிய வாறுசமயங்கட்கேல்லாம்] - ஆபாதப்ரதீதியில் ஒன்று போலேயிருக்க, சிலவற்றைவிதிப்பது, சிலவற்றைநிஷேதிப்பது, நிஷித்தபரிஹாரத்தைச் சோல்லுவதாய்க்கோண்டு உபதேசிப்பாரும் கேட்பாருமாய்ப்போருகிற பாஹ்யஸமயங்களேல்லாவற்றாலும். [போருவாகிநின்றானவன்] - போருவேன்று தடை. அவற்றால் தன்னை இல்லைசெய்யவோண்ணாதபடி அப்ரதிஹதனாய் நின்றான். [எல்லாப்போருட்கும் அருவாகியவாதியை] - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய், நியாமகத்வத்தாலே ப்ரதாநனுமானவனை. [தேவர்கட்கேல்லாம்கருவாகிய] - ப்ரஹ்மாதிதேவர்களுக்கேல்லாம் காரணபூதனாயுள்ளவனை. [கண்ணனை] - கார்யங்களிலே யோன்றுக்குத் தான் கார்யமானவனை. [கண்டுகோண்டேனே] - அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்க, 'கண்டுகோண்டேன்' என்கிறாரிறே; ப்ரேமார்த்ரசித்தர்க்கேன்றுங்காணலாம்: அவதாரஸமகாலத்திலுங்காணவோண்ணாது சிசுபாலாதிகளுக்கு. பாஹ்யஸமயங்களால் அவிசால்யனாய்; ஸர்வாந்தராத்மாவாய்க்கோண்டு ஸர்வநியந்தாவாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் உத்பாதகனாயிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரிதஸுலபனானவனைக் காணப்பெற்றே னேன்கிறார். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கண்டுகோண்டு என்கண்ணிணையாரக்களித்து
பண்டைவினையாயின பற்றோடறுத்து
தோண்டர்க்கமுதுண்ணச் சோல்மாலைகள்சோன்னேன்
அண்டத்தமரர்பேருமான்அடியேனே.

ஆ.—*(கண்டுகொண்டு) - இப்படி கண்ணாரக்கண்டுகொண்டு அவனை ஏத்தவும் பெற்றேனென்கிறார்.*

எட்டாம்பாட்டு.—உருவாகிய இத்யாதி. *"எல்லாப்பொருட்குமருவாகிய - தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகியகண்ணனைக்கண்டுகொண்டேன்" என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை* - **ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும்** *இத்யாதி.*

"உருவாகிய வாறுசமயங்கட்கெல்லாம்" - அழகியதாயிருக்கிற ஆறுஸமயங்களெல்லாவற்றுக்குமென்று ஸப்தார்த்தம். அபார்த்தங்களைச்சொல்லுகிற ஸமயங்களுக்கு அழகேதென்ன- **ஆபாத** *இத்யாதி. உருவாகிய - ஆபாதப்ரதீதியிலொன்றுபோலே யிருக்கிற என்றுஸப்தார்த்தமாகவுமாம்.* **போருவாகிநின்றான்** *- தடையாய்நின்றான்; ப்ரதிபடனென்றபடி. "தடை" என்றத்தால்பாவம் -* **அவற்றால்** *இத்யாதி.* **அப்ரதிஹதனாய் நிற்கை***யாவது - த்ருடப்ரமாணஸித்தனாய் நிற்கை. மேலே "கருவாகிய" என்று - காரணத்வஞ்சொல்லுகையாலே, "ஆதியை" என்று - ப்ரதாநனைச்சொல்லுகிறது.* **கரு***வென்று - கர்ப்பமாய், அத்தாலே காரணத்வஞ்சொல்லுகிறது. காரணத்வமேயாகில் ஸௌலப்யமில்லையோவென்ன -* **கார்யங்களிலே** *இத்யாதி.* **ஒன்றுக்கு** *- வசுதேவர்க்கு. 'கண்டுகொண்டேனென்கிறாரிறே' என்றவநந்தரம், இதுக்குக்கருத்தென்னென்னில்?—என்றுகூட்டுவது. பாட்டை நிகமிக்கிறார் -* **பாஹ்ய** *இத்யாதி.* (அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னை அநுபவிக்கவும்பெற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடவும் பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[கண்டுகொண்டேனென்று தொடங்கி] - என்னுடைய ஸகலஇந்த்ரியங்களும் க்ருதார்த்தமாம்படி கண்டுகொண்டு. நானும் களித்துக் காண்பதுக்கு முன்புபட்ட து:க்கத்தை நிஶ்ஶேஷமாகப்போக்கி. [அண்டத்தென்று தொடங்கி] - நான் ஸர்வேஶ்வரனாலே விஷயீக்ருதனானேன்.

ப.—அநந்தரம், என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமாகக் கண்டநுபவித்து விரோதியுங்கழிந்து, ப்ராப்யபூதனானவன் விஷயத்திலே ஸாமவதர்க்கு போக்யமாம்படி வாசிககைங்கர்யம் பண்ணப்பெற்றேனென்கிறார்.

(ஜ்ஞாநப்ரேமாத்மகமான), என்கண் - என்கண்கள், இணை - இரண்டும், ஆர - வயிறுநிறையும்படி, கண்டுகொண்டு களித்து -, (இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநமடியாக), பண்டை - அநாதிஸித்தமான, வினை ஆயின - அஹங்காரமமகாராதி ஸமஸ்தவிரோதிகளையும், பற்றோடு - ஸவாஸநமாக, அறுத்து - போக்கி, அண்டத்து - பரமபதத்திலே, அமரர் பெருமான் - * அயர்வறுமமரர்களதிபதியான ப்ராப்யபூதனுக்கு, அடியேன் - (நித்யகிங்கரனான) நான், தொண்டர்க்கு - அவனடியார்க்கு, அமுதுண்ண - உகந்தநுபவிக்கலாம்படி, சொல்மாலைகள் - ஶப்தஸந்தர்ப்பரூபமான வாசிக கைங்கர்யத்தை, சொன்னேன் - பண்ணினேன். இப்பாட்டில் - மந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதார்த்தமான ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தையும், மத்யமபதார்த்தமான விரோதிநிவ்ருத்தியையும், சரமபதார்த்தமான கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும், கைங்கர்யவ்ருத்திவிஶேஷத்தையும், மந்த்ரதாத்பர்யமான ததீயஶேஷத்வத்தையுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னை யநுபவிக்கப்பெற்று அதுக்குமேலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடவும் பெற்றேனென்கிறார்.

[கண்டுகொண்டு] - "நான் அழைப்பனே" என்ற விடாய் எல்லாங்கெடக் காணப்பெற்று. [என் கண்ணிணையார] - "காணக்கருதும் என்கண்ணே" என்கிற கண்களின் விடாய்கெட. [கண்ணிணையார - கண்டுகொண்டு] - கலியர் "வயிறு நிரம்பவுண்டேன்" என்னுமாபோலே களித்து-மறுகினநெஞ்சு களிக்கும்படி. [பண்டையித்யாதி] - இவ்வுகப்புக்கு இடைச்சுவரான ப்ராக்தந கர்மங்களானவற்றை ஸ்வாஸநமாகப்போக்கி, காண்பதற்கு முன்புள்ள து:க்கத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி. [தொண்டர்க்கு இத்யாதி] - என்னளவன்றிக்கே, வைஷ்ணவர்களுக்கும் உபகாரகனாகப்பெற்றேன். இப்பேறு என்னால் வந்ததாகமாட்டாது; நான் ஸர்வேஶ்வரனாலே விஷயீக்ருதனானேன்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. தன்னையநுபவிக்கப்பெற்று, அதுக்குமேலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடவும்பெற்றேனென்கிறார்.

[கண்டுகோண்டு] - "நான் அழைப்பன்" என்ற விடாயெல்லாங்கெடக் காணப்பெற்று. [என்கண்ணிணையார] - "காணக்கருது மென்கண்ணே" என்ற கண்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கண்டுகொண்டு இத்யாதி. "கண்டுகொண்டென்கண்ணிணையாரக் களித்து - தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்சொன்னேன்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தன்னை இத்யாதி.

கண்டென்றதே, "கண்டுகொண்டு" என்றதுக்குவாஸனை - நான்அழைப்பன் இத்யாதி. "ஆர" என்றதுக்கர்த்தம் - கலியர் இத்யாதி. கலியர் - பசியர். ஆர - பூர்ணமாக.

கள் விடாய்கெட. [கண்ணிணையார - கண்டுகொண்டு] - கலியர் ''வயிறாரவுண்டு'' என்னுமாபோலே. [களித்து] - மறுகின நெஞ்சு களித்து. [பண்டைவினையாயின பற்றோடறுத்து] - இவ்வுகப்புக்கு இடைச்சுவரான ப்ராக்தநகர்மங்களை ஸவாஸநமாகப்போக்கி. [தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மாலைகள் சொன்னேன்] - என்னளவும் அன்றிக்கே, வைஷ்ணவர்களுக்கும் உபகாரகனுகப்பெற்றேன். ''நானுமுண்டு என்பரிகரமும் ஜீவித்து, என்பந்துக்களுக்கும் விருந்திடவல்லேனுனேன்'' என்பாரைப்போலே. [சொல் மாலைகள்சொன்னேன்] - ததீயசேஷத்வபர்யந்தமான பேற்றைப் பெற்றேன். பெற்ற பேற்றின் கனமிருந்தபடியாலே, இது தான்றோன்றியான கைப்பற்றடியாகவந்ததொன்றல்ல. [அண்டத்தமரர்பெருமானடியேனே] - ஸர்வேச்வரனாலே விஷயீக்ருதனுனேன்.

பத்தாம் பாட்டு.

அடியானிவனென்று எனக்காரருள்செய்யும்
நெடியானை நிறைபுகழ்அஞ்சிறைப்புள்ளின்
கொடியானைக் குன்றுமலுலகமளந்த
அடியானையடைந்து அடியேன்உய்ந்தவாறே !

ஆ.—(அடியானிவன்.) - பெரியதிருவடி தன்திருவடிகளிற்செய்யும் வ்ருத்திகளெல்லாவற்றையும் என்னையிட்டு நிர்ஹேதுகமாகச் செய்வித்துக் கொண்டருளினனொருவனையாச்ரயித்து நானுய்யும்படியே! என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானைப் பெற்று க்ருதார்த்தனுனேன் என்கிறார்.

[அடியான் இவனென்று தொடங்கி] - அடியான் என்றுஒரு வ்யாஜத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னளவிலே எனக்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணும் ஸர்வேச்வரனை. [நிறைபுகழென்று மேலுக்கு]-ஜ்ஞானசக்திபலைச்வர்யவீர்யாதிகுண ப்ரதையையுடைய பெரியதிருவடியைத் தன்னுடைய நிர்ஹேதுகரக்ஷணத்துக்குக் கொடியாக எடுப்பதுஞ்செய்து குணு குண நிரூபணம்பண்ணாதே ஜகத்தையெல்லாம் அந்தரப்படாதபடி அளந்துகொண்டு ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனானவனைப்பெற்று நான் க்ருதார்த்தனானபடியென்? பெரியதிருவடியை விஷயீகரித்தாற்போலே என்னை விஷயீகரித்தது என்பக்கல் என்ன நன்மை கண்டென்னில் ?— திருவுலகளந்தருளினாற்போலே நிர்ஹேதுகமாக என்றுமாம்.

பண்டை - *ப்ராக்தநமான.* பற்றோடு - *வாஸனையோடு.* இடைச்சுவர் - *ப்ரதிபந்தகம்.* நானுமுண்டு *என்றது - '' கண்டுகொண்டு '' என்றதைப்பற்ற. '' என்கண்ணிணையாரக்களித்து '' என்றதைப்பற்ற* - என்பரிகரமும் இத்யாதி. *'' தொண்டர்க்கமுதுண்ண '' என்றதைப்பற்ற* - என்பந்துக்களுக்கும் இத்யாதி. *ஃலிதார்த்தம்* - ததீயசேஷத்வ இத்யாதி. *அதாவது - வாசிக கைங்கர்யம் பண்ணப் பெற்றேனென்று கருத்து. மேலுக்கவதாரிகை* - பெற்றபேற்றின் இத்யாதி. தான்றோன்றியான கைப்பற்று - *ஸ்வயத்நமூலமான ஸாதநம். 'அண்டத்தமரர்பெருமானடியேன் - களிக்கும்படி - என்கண்ணிணையார - கண்டுகொண்டு - பண்டை' என்றுதொடங்கி, 'சொல் மாலைகள்சொன்னேன்'* இத்யந்வயம். (௯)

ப.—அநந்தரம், இந்த அநுபவத்துக்கடியான நிருபாதிகஸம்பந்தத்தை யுடையவனைக் கிட்டி நான் உஜ்ஜீவித்த ப்ரகாரமென்? என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இவன் அடியான் - இவன் நமக்கு ஸ்வதஸ்ஸேஷபூதன், என்று - என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு, எனக்கு ஆர் - எனக்கு பரிபூர்ணமான, அருள் - க்ருபையை, செய்யும் - பண்ணுகிற்கச்செய்தே, நெடியானை - ஒன்றுஞ்செய்யாதபடி மேன்மேலெனப் பாரிப்பையுடைய பெரியவனாய், நிறை - இந்தரக்ஷணத்துக்கு அநுரூபமான, புகழ் - ஶீல ஸௌலப்ய ஜ்ஞாநஶக்திப்ரமுகமான ப்ரதையை யுடையனாய், அம் - விலக்ஷணமான, சிறை - சிறகையுடைய, புள்ளின் - பெரியதிருவடியை, கொடியானை - ரக்ஷணப்ரதைக்குக் கொடியாகவுடையனாய், குன்றாமல் - அந்யாஸிமாநமாகிற குறைவுவாராமல், உலகம் - லோகத்தை, அளந்த - அளந்துகொண்ட, அடியானை - நிருபாதிகஸம்பந்த ப்ரகாஶகமான திருவடிகளையுடையவனை, அடைந்து - கிட்டி, அடியேன் - ப்ரகாஶிதமான ஶேஷத்வஸ்வரூபத்தையுடைய நான், உய்ந்தவாறே - உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றபடியே!

தி.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி அவனைப்பெற்று க்ருதார்த்தனானேனென்கிறார்.

[அடியானிவனென்று] - "மேல் பண்ணப்புகுகிற ஔதார்யம் ப்ராப்தம்" என்று தோற்றுகைக்காக "அடியான்" என்றுஒருபேரையிட்டாயிற்று உபகரித்தது. [எனக்காரருள்செய்யும் நெடியானை] - கொள்ளுகிற என்னளவன்றிக்கே தன்னளவிலே உபகரித்த ஸர்வேஶ்வரனை. [நிறைபுகழ்அஞ்சிறைப்புள்ளின் கொடியானை] - ஶௌர்யவீர்யாதி குணப்ரதையையுடையனாய் நிரந்தரபகவதநுபவத்தாலே தர்ஶநீயனுமான பெரியதிருவடியைக் கொடியாகவுடையவனை; ரக்ஷணத்துக்குக் கொடிகட்டி ரக்ஷிக்குமவனை; பெரியதிருவடியை விஷயீகரித்தாற் போலே என்னை விஷயீகரித்தவன் என்கை. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு இத்தலையில் என்ன நன்மையுண்டென்னில்? - [குன்றாமலித்யாதி] - குணகுண நிரூபணம்பண்ணாதே திருவுலகளந்தருளினாற் போலே நிர்ஹேதுகமாக என்கிறார். தன்பெருமையையும் ஸௌலப்யத்தையும் என்னை அநுபவிப்பித்தான். [அடைந்தடியேன் உய்ந்தவாறே] - ஶேஷத்வமே ஹேதுவாக உஜ்ஜீவித்தபடியென்? ஶேஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கு இத்தனை ப்ரயோஜநமுண்டோ?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இப்படி அவனைப்பெற்று க்ருதார்த்தனானேனென்கிறார்.

[அடியானிவனென்று] - "மேல் பண்ணப்புகுகிற ஔதார்யம் ப்ராப்தம்" என்றுசொல்லுகைக்காக, "அடியான்" என்றுஒருபேரையிட்டாயிற்று உபகரித்தது. [எனக்காரருள்செய்யும்நெடியானை] - கொள்ளுகிறஎன்னளவன்றிக்கே, தன்னளவிலேயுபகரித்த ஸர்வேஶ்வரனை. * அருள்பெறுவார் அடியாரிறே:புத்ரர்களுக்கு அம்ஶமேயிறே

பத்தாம்பாட்டு.—அடியான் இத்யாதி. "அடைந்தடியேனுய்ந்தவாறே" என்றத்தைப் பற்ற அவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி.

அருள்செய்யுமென்னாதே, "அடியானிவன்" என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - மேல் பண்ண இத்யாதி. அருள்செய்கைக்கு ஹேது "அடியான்" என்கிறஇதுஎன்றபடி. "ஆரருள் செய்யும்" என்றவநந்தரம், "நெடியான்" என்றதுக்கு பாவம் - கொள்ளுகிற இத்யாதி. அடியார்க்கருள்செய்கை ப்ராப்தமோவென்ன - அருள்பெறுவார் இத்யாதி. அருள்பெற ப்ராப்தியுள்ளது புத்ரர்களுக்கன்றோவென்ன - புத்ரர்களுக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயம். அடியாரிடத்திலே

யுள்ளது; எல்லாவற்றிலும் கூறுண்டாயிருக்குமிறே யடியார்க்கு. பிள்ளை யகளங்கப்ரஹ்ம ராயர், பட்டரை ஸமாதாநம் பண்ணவேணும் என்று, "இருகைமதவாரணம்" என்கிறவனை வரக்காட்டினாராய், "அவனைத் திருவுள்ளத்திலே விஷயீகரித்திருப்பர்" என்னுமத்தைப்பற்ற; அவனும்வந்து சிலவார்த்தைகளை விண்ணப்பஞ்செய்து, திருவுள்ளமும் ப்ரஸந்நமாயிருக்கிறவளவிலே; "இவனுடைய வைஷ்ணவத்வமிருக்கும்படி திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கையுண்டே" என்றார்களாய்; "சொல்லவேணுமோ, ஶ்ரீஸூக்தி" என்றே" என்றது தொடக்கமாக, இப்பாட்டை யருளிச்செய்தார். [ஆரருள்செய்யும்] - பெறுகிற என்னளவிலேயன்றிக்கே, தருகிற தன்னளவிலே தந்தான். தனக்களவுதானென்னென்ன? - [நெடியானை] - "ஸர்வேஸ்வரன்" என்னுமித்தனை. [நிறையித் யாதி] - இதுதான் நான்இன்றிருந்து உபபாதிக்கவேண்டியிருந்ததோ? கட்டிக்கொண்டிருக்கிற கொடியிலே தெரியாதோ? ஶௌர்யவீர்யாதி குணப்ரதையையுடையனாய் நிரந்தரஹம வஹநுஹவத்தாலே ஊர்ஶநீயமான வேஷத்தையுடையனா யிருக்கிற பெரிய திருவடியை த்வஜமாகவுடையவனை. பெரியதிருவடியை விஷயீகரித்தாற்போலே என்னை விஷயீகரித்தவனை. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு இத்தலையில்என்ன நன்மையுண்டென்னில்? [குன்றுமலுலகமளந்தஅடியானை] - குணதுணநிரூபணம்பண்ணுதே திருவுலகளந்தருளினாற்போலே, நிர்ஹேதுகமாகவென்கிறார். ஓரடியுங்குறையாமே பூமிப்பரப்பை யளந்துகொண்ட திருவடிகளையுடையவனை. தன்பெருமையையும், ஸௌலப்யத்தையும் என்னை யநுஹவிப்பித்தான். [அடைந்தடியேன்உய்ந்தவாறே] - ஶேஷத்வமே ஹேதுவாக உஜ்ஜீவித்தபடியேன்? ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்தனை ப்ரயோஜநமுண்டோ? (கo)

ஈஶ்வராநுக்ரஹம் அதிஶயித்திருக்குமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளையகளங்க இத்யாதி. ஆழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலே யாஶ்ரயித்த பிள்ளையகளங்கப்ரஹ்மராயர், பட்டரிடத்திலே அபசாரப்பட, அதுநிமித்தமாகக் கோயிலைவிட்டு பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே யெழுந்தருள, "இருகைமதவாரணம்" என்கிறவனை பட்டர்திருவுள்ளத்திலே விஷயீகரித்திருப்பரென்னு மத்தைப்பற்ற ஸமாதாநம்பண்ணவேணுமென்று அந்தத் † திருவெள்ளைக்காரனை வரக்காட்டினாரென்று சிலவத்யாஹரித்துக்கொண்டு அந்வயித்துக்கொள்வது. இருகைமதவாரணமேன்கிறவன் - நம்பெருமாளுக்குப் பரிவனான கைக்கோளன். 'இவனுடைய' இத்யாதிவாக்யம் - தடஸ்த்தஹாஷணம். 'சொல்லவேணுமோவித்யாதி'-பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி. "கொள்ளுகிற" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - பெறுகிற இத்யாதி. இதுதான் என்றது - ஸர்வேஸ்வரத்வந்தானென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு என்றது - "ஆரருள்செய்யும்" என்றத்தைப்பற்ற. தாத்பர்யஸித்தார்த்தம் - குணதுண இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - ஓரடியும் இத்யாதி. கீழே - "நெடியானை" என்று தொடங்கி "உலகமளந்தவடியானை" என்னுமளவும் - அருளுகைக்கு ஶேஷமாக யோஜித்து, இங்கே - பரத்வஸௌலப்யங்களை யநுஹவிப்பித்தானென்று ப்ரத்யேகமாக்கி ஹாவாந்தரம் - தன்பெருமையையும் இத்யாதி. கீழே "அடியான்" என்று சொல்லியிருக்க, மீளவும் "அடியேன்" என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் - ஶேஷத்வமே இத்யாதி. "உய்ந்தவாறே!" என்கிற ஸ்வரத்துக்கு அர்த்தமாதல், விவரணமாதல் - ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்யாதி. க்ரமேணாந்வய:. (கo)

---

† *திருவேளைக்காரனை என்றிருக்குமோ? என்று தோன்றுகின்றது.*

பதினோராம் பாட்டு.

ஆறுமதயானை யடர்த்தவன்தன்னை
சேறார்வயல்தென்குருகூர்ச்சடகோபன்
நூறேசொன்னஓராயிரத்துள் இப்பத்தும்
ஏறேதரும் வானவர்தம்இன்னுயிர்க்கே.

ஆ.—(ஆறுமதயானை] - ப்ரதிகூலநிரஸநம்பண்ணினாற்போலே என்னுடைய து:கத்தையெல்லாம் போக்கியருளினவனைச் சொன்ன இப்பத்தும், வானவர்தம் இன்னுயிர்க்கேறானவனைத் தரும் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே அயர்வறுமமரர்களுடைய ஹ்ருதயத்தை நோவுபடுத்துமென்கிறார்.

[ஆறுமதயானையடர்த்தவன்றன்னை]- குவலயாபீடத்தை முறித்தாற்போலே நம்முடைய து:கிதத்தைப் போக்கினவனை. [சேறார்வயலென்றுமேலுக்கு]- ப்ரதிபக்ஷம் போனவாறே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார், ஸாரதராமாயணுதிகளில் காண்ட பூர்வாதிபேதம்போலே தரிப்பார்க்கெளிதாம்படி நூறுநூறாக அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழிலும் இத்திருவாய்மொழி வானவர்தம் இன் உயிர்க்கு ஏறானவனைத் தருமென்றுஞ் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக இதனுடைய நித்யஸூரிபோக்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

ஆறு - ஒருகாலும் மட்டுப்படாத, மதம் - மதத்தையுடைய, யானை - குவலயாபீடமாகிறவானையை, அடர்த்தவன் தன்னை - நிரஸித்தக்ருஷ்ணனைப்பற்ற, சேறு - சேறு, ஆர் - மிக்க, வயல் - வயலையுடைத்தான, தென் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், நூறே - நூறுநூறாக, சொன்ன ஓர் ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் - , வானவர்தம் - நித்யஸூரிகளுடைய, இன் - உகந்த, உயிர்க்கு - நெஞ்சிலேசென்று, ஏறேதரும் - ஏறுநிற்கும். வானவர்தம்இன்னுயிர்க்கு ஏறான ஸர்வேஶ்வரனைத்தருமென்றுமாம். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தன்போக்யதையாலே நித்யஸூரிகளுடைய ஹ்ருதயத்தை நோவுபடுத்துமென்கிறார்.

[ஆறுவித்யாதி] - ஒருநாளும்மாறாத மதத்தையுடைய குவலயாபீடத்தை நிரஸித்தவனை; அத்தை நிரஸித்தாற்போலே என் விரோதியைப் போக்கினவனை. ப்ரதிபக்ஷம் போனவாறே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார். [நூறே சொன்னவாயிரம்] - கிழிகிழியாகக் கொடுப்பாரைப்போலே, நூறுநூறாக அருளிச்செய்தபடி. ஸாரதராமாயணுதிகளில் காண்டபர்வாதி பேதம்போலே தரிப்பார்க்கெளிதாம்படி செய்தாரென்கை. இத்திருவாய்மொழி நித்யஸூரிகள் ஹ்ருதயத்தைப் புண்படுத்துமென்னுதல்; நித்யஸூரிகளுக்கு ஏறான ஸர்வேஶ்வரனைத் தருமென்னுதல்.

ஈடு.—பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, தன்போக்யதையாலே நித்யஸூரிகள் ஹ்ருதயத்தை நோவுபடுத்துமென்கிறார்.

[ஆருமதயானையடர்த்தவன்தன்னை] - ஒருநாளும் மாறாத மதத்தையுடைய குவலயாபீடத்தை நிரஸித்தவனை. அத்தைநிரஸித்தாற்போலே என்விரோதியைப்போக்கினவனை. [சேருர்வயல்] - குவலயாபீடமோதான், திருநகரியில் வயலையுழுவது நடுவேதாகவொட்டாதேகிடந்தது! [நூறேசொன்னவோராயிரம்] — கிழிகிழியாகக்கொடுப்பாரைப்போலே, நூறுநூறாகச்சொன்னபடி. பாரதராமாயணாதிகளில் காண்டபர்வாதிபேதம்போலே, தரிப்பார்க்கு எளிதாம்படி செய்தாரென்கை. இத்திருவாய்மொழி நித்யஸூரிகள் ஹ்ருதயத்தைப் புண்படுத்துமென்னுதல்; நித்யஸூரிகளுக்குஏறான ஸர்வேஶ்வரனைத்தரு மென்னுதல். (கக)

நிகமம்.—ஆறு இத்யாதி. "இப்பத்தும்ஏறேதரும்வானவர்தமின்னுயிர்க்கு" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. நித்யஸூரிகள் ஹ்ருதயத்தை நோவுபடுத்துகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - தன்போக்யதையாலே என்று.

ஆறுகை - மாறுதல். ஹார்த்தபாவம் - அத்தை இத்யாதி. "யானையடர்த்தவன்றன்னைச் சேருர்வயல்" என்ற பதச்சேர்த்திக்குபாவம் - குவலயாபீடமோதான் இத்யாதி. இது வ்யாக்யாதாவின் ரஸோக்தி. அதாவது - அங்குத்தைக்கு ஒருதீங்குவரில் ஆழ்வாருளராகமாட்டார்; ஆழ்வார்க்கொரு தீங்குவரில் திருநகரியிலுள்ளார் ஸத்தையின்றிக்கே யிருக்கையாலே யவ்வூரில் வயலுழுவாரில்லை; ஆகையாலே, ப்ரதிபக்ஷம்போனவாறே ஸம்ருத்தமான வயலையுடைய திருநகரியென்கை. "நூறு" என்கிறதுக்கு பாவம் - கிழி இத்யாதி. கிழி - சாளிகை. நூறுநூறாகச் சொன்னதுக்கு பாவமேதென்ன - பாரத இத்யாதி. முதல் ஆதிபதத்தாலே - பாலகாண்டமும், இரண்டாம் ஆதிபதத்தாலே - ஸ்கந்தமும் சொல்லுகிறது. "வானவர்தம்இன்னுயிர்க்கு-ஏறேதரும்" என்றந்வயித்தர்த்தம் - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. "ஏறு" என்று - ப்ரஹாரமாய், ஈடுபாடு. ஒருவனொருவன்கையிலே யடிபட்டால் "அவனேறுண்டான்" என்று லோகத்தார்சொல்லக் கடவர்களிறே. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "ஏறு" என்று - வ்ருஷபமாய், நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ரதாநனான ஸர்வேஶ்வரனைச் சொல்லுகிறது. "உயிர்" என்று - நெஞ்சு. இன்னுயிர் - உகந்தநெஞ்சு. 'ஆருமதயானை' இத்யாரப்ய, 'பத்தும் - வானவர்தம் இன்னுயிர்க்கு - ஏறேதரும்' இத்யந்வயம்.

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—ஸ்ரீமாயிக: ஸ்ரியஶோராஹுஜௌதயா நோசவ்யாஜ்வலிதஹிமஶதீக்ருதிஶாத்ருவிண: । ஸ்வாபாத: கஶேவிதஸ்ய க்ருவா க்டாக்ஷைர்ஆக்ஷிமஶிதிஸ்யே ஜஹஷுர்தோஷ்டரு ॥

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலீ.—†ஸூக்ஷ்மவக்ஷஸ்ஸஹாவாஸவ் ஜநஸ்தோஷஹேதாவவஷ்டோதாஜாரணாவேஷ்டு ஷ்டீஷ்டோஜேத்ருஷ்டயவாஸ்தோராஜேஷ்ரவிஷவதி தயாநாகிநாம்வ்யூஹஹாவாஸ ! ஸ்வேஷாம்ஸ்ம்ருத்வாஸிதாயா: ஸ்வஜநவஶதயாத்ருவா ஸக்திஹேதோர்நா । ஸ்வஸ்வாதிஸ்வாதிப்யூநாஜ்ஜநவதிஹாரிவேஶ்வத்ரூஹாணீஹாரி:

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

மையார்கண்மாமார்பில் மன்னும் திருமாலைக்
கையாழிசங்குடனேகாணவெண்ணி - மெய்யான
காதலுடன்கூப்பிட்டுக்கண்டுகந்தமாறன்பேர்
ஓதவுய்யுமே இன்னுயிர்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

---

† ஸூக்ஷ்மவக்ஷஸ்ஸஹாவாஸ என்று இருக்கலாம்.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி--இன்னுயிர் - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(இன்னுயிர்ச்சேவலும்) - இப்படி எம்பெருமானை ப்ரத்யக்ஷித்தாற் போலே திருவுள்ளத்தாலே விசதமாக அநுஸந்தித்து, பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய், அது கைவாராமையாலே, எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டியைப்போலே வ்யஸநராய், அவளுடைய பாசுரத்தாலே தம்முடைய வ்யஸநத்தைப் பேசுகிறார். இப்பிராட்டிதான், எம்பெருமானைப் பிரிந்திருக்கிறஸமயத்திலே சில குயில்களுடைய கூக்குரல்களைக்கேட்டுத் தனியே சிந்திக்கிறாள். எம்பெருமான் "என்னை முடிக்கவேண்டும்" என்றுகோலி, முடிக்குமிடத்தில் ஸ்வவிஶ்லேஷத்தாலல்லது முடிக்க வொண்ணாமையாலே, விஶ்லேஷந்தான் ஸம்ஶ்லேஷத்தை யொழியக் கூடாமையாலே, விஶ்லேஷார்த்தமாக ஸம்ஶ்லேஷித்து, பின்னை விஶ்லேஷிப்பதுஞ் செய்து, "இந்தவிஶ்லேஷத்தாலும் முடியாதொழியிலோ?" என்னும் ஶங்கையாலே, "பஃ விஶ்லேஷத்திலும் கொடிதான என்குணங்களை யவளுடைய ஸந்நிதியிலேசொல்லி யவளை முடியுங்கோள்!" என்றுசொல்லிக் குயில்களைப் போரவிட்டானென்று தன்னிலே சிந்தித்து;

ஒ.—அஞ்சாந் திருவாய்மொழியில், கீழ்த்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரித்து ப்ரீதராய், பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய், அப்போதே தம்அபேக்ஷிதம் பெறாமையாலே மிகவும் அவஸந்நராய், தமக்கோடுகிற வ்யஸநம் பொறுக்குமளவன்றிக்கே லௌகிக பதார்த்தாநுஸந்தாநத்தாலே ஹ்ருதயத்தை அந்யபரமாக்கித் தரிக்கவேணும் என்று அவற்றையநுஸந்திக்கப்புக, அவையும் அவனுக்கு ஸ்மாரகமாக அவற்றாலே மிகவும் நோவுபட்ட ஆழ்வார் தம்முடைய தசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்: எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறாளொரு பிராட்டி, பெருவிடாய் பட்டார்க்குத் தண்ணீர் குடித்ததாறுதே அதிலே மிகவும் அபேக்ஷை பிறக்குமாபோலே பண்டை ஸம்ஶ்லேஷமும் மிகவும் த்ருஷ்ணை பிறந்து நோவுபடுகைக்கு உடலாய், அவனைக் காணப்பெறாமையாலே போதுபோகாமே ஒருபடி போதுபோக்குகைக்காகத் தனனுடைய நிரதிஶய போக்யமான உத்யானத்திலேசென்றுபுக்கு, பரஸ்பர ப்ரேமப்ரவணமாய் மிதுநமாய்க்கொண்டு வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளுடைய வடிவுகளையும் ப்ரவ்ருத்திகளையும் பேச்சுக்களையும் அநுஸந்தித்து, அவை எம்பெருமானோட்டைக் கலவியையும் அவன் தன்னையும் ஸ்மரிப்பிக்க அத்தாலே மிகவும் கலங்கி, "என்னை முடிக்கைக்கு உபாயம் விஶ்லேஷம்" என்று பார்த்து விஶ்லேஷந்தான் ஸம்ஶ்லேஷத்தை யொழியக் கூடாமையாலே அதுக்காக என்னோடே கலந்து பிரிந்தவிடத்திலும் நான் முடியாமையாலே, "நாம் முகங்காட்டாதே நமக்கு ஸ்மாரகமான பதார்த்தங்களைப் போகக்காட்ட அவற்றைக்கண்டு இவள்முடியும்" என்றுபார்த்து இவன் வரக்காட்ட வந்தனவாகக் கொண்டு, "முசல்வேட்டைக்கு அரணைப் பண்ணினாற்போலே என்னை முடிக்கைக்கு இத்தனை பாரிடவேணுமோ?" என்று மிகவும்நொந்து மத்யந்தரமில்லாமையாலே பகவத்குணாநுஸந்தாநத்தாலே தரிக்கிறாள்.

ப.—அஞ்சாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் - மாநஸமாக அபரோக்ஷித்தநுபவித்து ப்ரீதரானவர், அவ்வநுபவாநுரூபமாக பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்திலே அபிநிவே

சம்பிறந்து; அநுஸந்தேயனான ஸர்வேச்வரனுடைய ஆச்ரிதஸௌலப்யத்தையும், ஸௌசீல்யத்தையும், தந்நிவந்தநமான ஆகர்ஷகத்வத்தையும், ஆச்சர்யகுணசேஷ்டிதயோகத்தையும், அநந்யார்ஹத்வாபாதநத்தையும், அநுஸந்தேயமான அவயவசோபையையும், மைதில்யஜநகமான ரூபவைலக்ஷண்யத்தையும், அவஸாதகரமான நாமவத்தையையும், போக்யமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், ப்ராப்யதேசவர்த்தித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விதனானவனோடு யதாமநோரதங்கலந்து பரிமாறப்பெறாத ஆர்த்திக்குமேலே, ஸ்வச்சந்தவர்த்திகளான லௌகிகபதார்த்தங்களும் தத்குணவிக்ரஹாதிகளுக்கு ஸ்மாரகமாக, அத்தாலே சிதிலராய், முத்யந்தரஸாதநபதையாலே அவனுடைய குணநுஸந்தாநத்தாலே தரித்த ப்ரகாரத்தை, நாயகனான ஈச்வரனைப் பிரிந்தாளொருநாயகி, தன்னாற்றாமையாலே 'லௌகிகமான பக்ஷ்யாதி பதார்த்தங்களைக் கண்டாகிலும் போதுபோக்குவோம்" என்று அபிஸந்திபண்ணி, பரஸ்பர ஸம்ஶ்லிஷ்டங்களாய் ரஸித்துத்திரிகிறஅவை அவனுடைய ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கும் வடிவுக்கும் பேச்சுக்கும் ஸ்மாரகமாய்க் கொண்டுநலிய, அத்தாலே ஈடுபட்டுப் போலிகண்டு இரங்கினவள், பின்னும் போக்கில்லாமை யாலே அவனுடைய குணங்களை ஸ்மரித்து தரித்தபாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—அஞ்சாந் திருவாய்மொழியில், கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே அவனை ஸாக்ஷாத்கரித்து ப்ரீதராய் பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய் அப்போதே கண்ணாலே காணுதல், அணைத்தல், வார்த்தைசொல்லக் கேட்டல் செய்யப் பெறாமை யாலே அவஸந்நராய், "லௌகிகபதார்த்தாநுஸந்தாநத்தாலே ஹ்ருதயத்தை அந்யபரமாக்கித் தரிக்கவேணும்" என்று அவற்றை அநுஸந்திக்கப்புக, அவையும் அவனுக்கு ஸ்மாரகமாக, அவற்றாலே நோவுபட்டவர் தம்முடைய தசையை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றவர் தம் ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு ஒரு திர்யக்கின்காலிலே விழுகிறாரிறே. "அடியேன் உய்ந்தவாறே" என்றவர், ஸ்மாரகங்கள் கையிலே நோவுபடும்படியாய் விழுந்ததிறே. கலந்துபிரிந்து நோவுபடுவாள் ஒருபிராட்டி, அவன் வரக்காணாமையாலே லௌகிகபதார்த்த தர்சநத்தாலே போதுபோக்குகைக்காகத் தன்னுடைய உத்யாநவனத்திலேபுக்கு, போகப்ரவணமாய் மிதுநமாயிருக்கிற பக்ஷிகளுடைய வடிவுகளையும், ப்ரவ்ருத்திகளையும், பேச்சுக்களையுங்கண்டு, "இவை அவனோட்டைக் கலவிக்கும், அவன் வடிவுக்கும், பேச்சுக்கும் ஸ்மாரகமாய்நலிய, இவற்றுக்கு நம்மோடு பகை பெரிதன்று; அவன் வரவிட்டவையாகவேணும்: அவன்தான் நம்மைமுடிக்கைக்கு உபாயம் விச்லேஷமென்றுபார்த்து, அதுதான் ஸம்ஶ்லேஷத்தையொழியக் கூடாமையாலே அதுக்காகக் கலந்துபிரிந்தான்: நாம் அவ்வளவிலும் முடியாமையாலே சென்றற்ற ஸமயத்திலே, ஸ்மாரகங்களைமுன்னிட இவள்முடியுமென்று பார்த்து அவன் வரக்காட்டவந்தன" எனக்கொண்டு, "என்னைமுடிக்கைக்கு,முசல்வேட்டைக்கு ஆனைப்பண்ணினாற் போலே இத்தனை பாரிப்புவேணுமோ?" என்று நொந்து மத்யந்தரமில்லாமையாலே அவன்குணங்களையே அநுஸந்தித்து தரித்தாளாய்த் தலைக்கட்டுகிறது. நம்மைப் பார்த்தால் இழவேயாயிருந்ததேயாகிலும் அவனைப்பார்த்தால் இழக்கவேண்டாதபடி யிறே அவன் குணங்களிருப்பது.

ஈடு.—"தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்சொன்னேன்" என்று களித்தவர், தம்முடைய ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு திர்யக்குக்களின் காலிலேவிழும்படி

யாயிற்று. ''தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகியகண்ணனைக்கண்டுகொண்டேனே'' என்னும் படி வைஶத்யம்பிறந்தபோதே, பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்திலே யபேக்ஷைபிறந்தது. ''இவர்க்குஇன்னம் விடாயைப்பிறப்பித்து முகங்காட்டவேணும்'' என்று இவர் அபேக்ஷித்ததைச் சடக்கெனத்தலைக்கட்டிற்றிலன் ஈஶ்வரன். நினைத்தபோதே அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே தளர்ந்து, லௌகிகபதார்த்தாநுஸந்தாநத்தாலே ஹ்ருதயத்தை யந்யபரமாக்கி தரிப்போம்'' என்றும், ''அவனோடுபோலியான பதார்த்தங்களைக்கண்டாகிலும் தரிப்போம்'' என்றும் லௌகிகபதார்த்தங்களிலே கண்வைத்தார். அவை ஆஶ்வாஸஹேதுவன்றிக்கே, ஸ்மாரகமாய் பாதகமாகப்புக்கது. ஏதேனுமொருபதார்த்தம் தோற்றிலும், அவற்றினுடையஸத்பாவம் அவனையொழிய வில்லாமையாலே, அவனைக்காட்டிக்கொண்டிறே தோற்றுவது.

லௌகிகபதார்த்தங்கள் அவனுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிய, அவற்றால் நோவுபடுகிற படியை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடேகலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, தன்னாற்றாமையாலே ''அவனோடு போலியான பதார்த்தங்களைக் கண்டாகிலும் தரிப்போம்'' என்று, அவ்வாற்றாமை கைகொடுக்க உத்யாநத்திலேபுறப்பட, அங்குண்டான குயில்மயில்தொடக்கமானவை அவனுடைய பேச்சுக்கும் வடிவுக்கும் ஸ்மாரகமாய்நலிய, ''இவைநலிகைக்கு இவற்றோடு நமக்கொருபகையில்லை, இவை நலிகைக்கு ஓரடியுண்டாகவேணும்; அவன் நம்மை 'முடிக்கவேணும்' என்று பார்த்தான்; 'அதுக்கு உபாயம்விஶ்லேஷம்' என்றுபார்த்து, பிரிவு கலவியை யொழியக் கூடாமையாலே கலந்தான், பிரிந்தான், பிரிந்தவிடத்திலும் நாம் முடியாதிருந்தோம், பிரிந்து நோவுபட்டிருக்கிற ஸமயத்திலே 'நம்மோடுபோலியான பதார்த்தங்களைக்காட்டி முடிப்போம்' என்று பார்த்து வரவிட்டானித்தனை; ''உங்களுக்கு நினைவு இதுவாகில் இப்பாரிப்பெல்லாம்வேணுமோ'' என்று அவற்றுக்கு வார்த்தைசொல்லி, ''நம்மைப் பார்த்தாலிறே இப்படிநோவுபடவேண்டுவது? அவனைப் பார்த்தால் நோவுபடவேண்டாவிறே!'' என்று அவன் குணஜ்ஞாநத்தாலே, வருந்தி தரித்துத் தலைக்கட்டுகிறதாயிருக்கிறது.

இன்னுயிர்ப்ரவேஶ: கீழ் நற்றிருவாய்மொழியில் - ப்ரமேயத்தையும், இதில்-ப்ரமேயத்தையும் அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - தொண்டர்க்குஇத்யாதி. விஸ்தரஸங்கதி - தேவர்கட்கு இத்யாதி. ஆனால், ஈஶ்வரனநுஸந்திப்பியா தொழிவானென்? என்ன - இவர்க்கு இன்னம் இத்யாதி. 'அபேக்ஷிதம்பெறுமையாலேதளர்ந்து' என்ற வநந்தரம், ''லௌகிகபதார்த்தங்களிலே கண்வைத்தார்: விரக்தராயிருக்கிறவர்இதிலே கண்வைப்பானென்னென்னில்'' என்று இத்தனையும் அத்யாஹரிப்பது. இதுக்கு பரிஹாரத்வயம் - லௌகிக இத்யாதி. அதாவது - ஹ்ருதயத்தை யந்யபரமாக்கி தரிப்போமென்றும், போலியான பதார்த்ததர்ஶநத்தாலே தரிப்போமென்றும் கண்வைத்தாரென்றபடி. போலியான பதார்த்தம் பாதகமானமையைக்காட்டுகிறார் - அவையாஶ்வாஸ இத்யாதி. ஹ்ருதயத்தை அந்யபரமாக்கி தரிக்கப்போகாமையைக் காட்டுகிறார்- ஏதேனும் இத்யாதி. ''நிற்கின்றதெல்லாம்நெடுமால்'' என்னக்கடவதிறே.

அந்யாபதேசத்தாலேபேசும் ப்ரகாரத்தை விஸ்தரிக்கிறார்-எம்பெருமானோடே இத்யாதி. குயில் - பேச்சுக்கும், மயில் - வடிவுக்கும் ஸ்மாரகம். நம்மைப்பார்த்தால் - நம்முடைய தோஷபூயஸ்தையைப்பார்த்தாலென்றபடி. அவனைப்பார்த்தால் - உபாதிகுணவிஶிஷ்டனான அவனைப் பார்த்தாலென்றபடி. ''தன்புகழேத்த'' என்றத்தைப்பற்ற - குணஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியால் - ''முமுக்ஷுவுக்கு விஷயதர்ஶநம் பாதகம்'' என்கிறது. ''இதுஎம்பெருமானார் உகந்ததிருவாய்மொழி'' என்று அந்தப்ரஸங்கத்திலே ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் கதையைப்ப்ரஸாதிப்பர்.

முதற் பாட்டு.

இன்னுயிர்ச்சேவலும்நீருங்கூவிக்கொண்டுஇங்கெத்தனை
யென்னுயிர்நோவமிழற்றேன்மின் குயிற்பேடைகாள்
என்னுயிர்க்கண்ணபிரானை நீர்வரக்கூவுகிலீர்
என்னுயிர்கூவிக்கொடுப்பார்க்கும் இத்தனைவேண்டுமோ ?

ஆ.—இக்குயில்களை நோக்கி "அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கூவி என்னை நோவுசெய்யாதே கொள்ளுங்கோள் ! இங்கு அத்தனைக்கு விஷயமுண்டோ ?" என்ன, இக்குயில்கள் "உன்னைநோவுசெய்கைக்காகவோ அவனை நாங்கள் கூவுகிறது" என்ன, அன்றாகில், அவனை வரக்கூவுகிறிலிகளோ, என்னை முடிக்கவிறே கூவுகிறது, என்னைமுடிக்கும்போது இத்தனை பாரிப்பு வேணுமோ? என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், சில குயிற்பேடைகளைக் குறித்து என்னை முடிக்கைக்கு இத்தனை பாரிப்புவேணுமோ? என்கிறார்.

[இன்னுயிர்ச்சேவலென்று தொடங்கி]-விரஹவ்யஸநம் அறிந்திருக்கிற குயிற்பேடைகாள் ! உங்களுக்கு நற்சீவனான சேவல்களும் அவற்றுக்கு அர்ஹமதைகளான நீங்களும் பரஸ்பரஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாக அழைத்துக்கொண்டு விஶ்லேஷத்தாலே தளர்ந்திருக்கிற என் உயிர்நோவ மிகவும் ப்ரணயகூஜிதத்தைப் பண்ணாதே கொள்ளுங்கோள்! [என்னுயிர்க் கண்ணபிரானென்று மேலுக்கு]-பொதுகரைச் சொல்லுமாபோலே எங்களை இங்ஙனே சொல்லுவானென் ? என்றினவாகக்கொண்டு யாரகனான க்ருஷ்ணனைவரக் கூவுகிறிலிகோள் ; ஆனபின்பு, என்னை முடிப்பார்க்கு இத்தனைபாரிப்பு வேணுமோ ?

ப.—முதற்பாட்டில், ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யனான க்ருஷ்ணனை வரவழையாதே உங்களில் நீங்கள் அழைத்து மிழற்றி என்னைநலியாதே கொள்ளுங்கோளென்று, சேவலோடே சேர்ந்த சில குயிற்பேடைகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

குயில்பேடைகாள் - ! இன்னுயிர் - பஹிஶ்சரமான ப்ராணன்போலே போக்யமாய் யாரகமான, சேவலும்-, இன்னுயிர் நீரும் - அதுக்குஇனியவுயிராய் என்னோடு ஸ்த்ரீத்வஸாஜாத்யத்தையுடைய நீரும், கூவிக்கொண்டு - (ஒருவர்க்கொருவர் ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாக) அழைத்துக்கொண்டு, இங்கு - என் ஸந்நிதியிலே, எத்தனை-மிகவும், என் உயிர் - என் ப்ராணனானது, நோவ - ஈடுபடும்படிக்கீடாக, மிழற்றேன்மின் - அநுகாரரஸமான ஸம்ஶ்லேஷ ஶப்தங்களைப் பண்ணாதே கொள்ளுங்கோள் ! என் - எனக்கு, உயிர் - யாரகனாயுள்ள, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாகிற, பிரானை - உபகாரகனை, நீர் - நீங்கள், வரக்கூவுகிலீர் - வரும்படி அழைக்கிறிலிகோள் ! (உங்கள் கூவுதலால்) என் உயிர் - என் ப்ராணனை, கூவி - அபஹரித்து, கொடுப்பார்க்கும் - அவனுக்குக் கொடுப்பார்க்கும், இத்தனை - இத்தனை வ்யாபாரம், வேண்டுமோ - வேணுமோ ?

இ.—முதற்பாட்டில், சில குயிற்பேடைகளைக் குறித்து என்னை முடிக்கைக்கு இத்தனைபாரிப்பு வேணுமோ? என்கிறாள்.

[இன்னுயிர்ச் சேவலும்] - நற்சீவனான சேவலும் பஹிஶ்சரப்ராணனைப் போலே கண்வட்டத்திலே வர்த்தியாநிற்கை. பிரிந்துபடுகுலையடிக்கும் சேவலைப்போ

லன்றிக்கே, பேடைக்கு தாரகமாயிருக்கும் சேவலுமுண்டாகாதே! போக்யமுமாய் தாரகமுமாயிருக்கும் சேவலுமுண்டாகாதே! [நீரும்]-சேவலுக்குஇன்னுயிரான நீரும். [கூவிக்கொண்டு] - சேர்த்தியைக்காட்டி நலிகிறதுக்குமேலே, பேச்சாலும் நலியவேணுமோ! ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாக பரஸ்பரம் பேரைச்சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு. [இங்குஎத்தனை] - இங்கு எத்தனை விஷயமுண்டோ? பிரிவாலே சென்றற்ற இதில் உங்கள்பாரிப்புக்கு விஷயமுண்டோ? அன்றிக்கே, [எத்தனை என்னுயிர்நோவ மிழற்றேன்மின்] - பிரிவாலேதளர்ந்திருக்கிற என்னுயிர்நோவ மிகவும் ப்ரணய கூஜிதத்தைப்பண்ணாதே கொள்ளுங்கோள். 'உயிர்நோவ' - என்கையாலே உடல் சென்றற்றதென்கை. ராமஶரம்போலே உயிரிலேபுக்கு வ்யாபரிக்கவற்றாயிற்று இந்தத்வநி. என்னுயிரென்கையாலே - இவற்றின் பேச்சுக்கேட்கத் தளிர்க்கும் அவனில் தனக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி. [மிழற்றுகையாவது] - நிரம்பாமென்சொல். ஸம்ஶ்லேஷதஶையிற் சொல்லத்தொடங்கித் தலைக்கட்டாத பேச்சுக்கள். [நோவமிழற்றேன்மின்] - இப்பேச்சைக் கேட்கில் இவள்முடியுமென்று அறிந்து பேசாதிருக்கவேண்டாவோ? ஸ்த்ரீவதமென்றறிந்தால் மீளவேண்டாவோ? [குயிற்பேடைகாள்] - விஜாதீயர் செய்யுமத்தை நீங்களுஞ் செய்யவேணுமோ? சேவலைக்கொண்டு காரியங்கொள்ள நினைத்தாலும் பேடையின் காலைப்பிறேபிடிப்பது. [என்னுயிர் இத்யாதி] - எங்களை வாதகரைச்சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறதென்? என்றனவாகக்கொண்டு எனக்கு தாரகனை க்ருஷ்ணனை வரக்கூவுகிறிலீர்கோள். தாரகங்கள் வ்யக்திதோறும் வ்யவஸ்திதமாயிறேயிருப்பது. திர்யக்குக்களுக்கு த்ருணம், மனுஷ்யர்களுக்குச் சோறு, தேவர்களுக்கு அம்ருதம், இவளுக்கு க்ருஷ்ணன். [கண்ணபிரான்] - பரார்த்தமாகத் தன்னையாக்கி வைக்குமவன். [நீர்] - அந்வயத்தில் ரஸமறியும் நீங்கள், வ்யதிரேகத்தில் நோவு அறியவேண்டாவோ? [வரக்கூவுகிலீர்] - நீங்கள் அவன்முன்னே சென்று த்வநித்திகோளாகில் அத்தாலே என்செல்லாமையை நினைத்துவாரானோ? அது செய்கிறிலீகோள்; என்னை நலிகைக்கு வேண்டுவது செய்கிறீகோள் அத்தனை; நானும் அவனுஞ் சேருகைக்கு வேண்டுவது செய்கிறிலீகோள். அழிக்கவல்லவை சேர்க்கவும்வற்று என்றிருக்கிறாள். அவன்கார்யம் இவற்றின் கையது என்றிருக்கிறாள். கடகரானவர்கள் வாதகரேயாகிலும் ரக்ஷகர் என்றிறேயிருப்பது. [என்னுயிர் இத்யாதி] - என்னையும் அவனையுஞ் சேர்க்கிறிலீகோள்; அல்லாதபின்பு, இனி என்னை முடிக்கையாயிருந்ததிறே உங்களுக்குக் கருத்து; அதுக்கு இப்பாரிப்பெல்லாம் வேணுமோ? பண்டே சென்றற்ற என்னுயிரைவாங்கி அவன்கையிலே கொடுக்கையாகில் கருத்து. அதுக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ? நீங்கள் சேரவிருக்கையும் கலக்கையும் அந்யோந்யம் நாமக்ரஹணம்பண்ணுகையும், ப்ரணய கத்கதத்வநியும் இதெல்லாம் வேணுமோ? நொந்தாரை ஜீவிப்பிக்கையன்றோ அரியது? முடிக்கையிற் பணியுண்டோ?

ஈடு.—முதற்பாட்டு. சில குயிற்பேடைகளைக்குறித்து, என்னை முடிக்கைக்கு இத்தனை பாரிப்பு வேணுமோ? என்கிறாள்.

முதற்பாட்டு - இன்னுயிர் இத்யாதி. "குயிற்பேடைகாள் - என்னுயிர் கூவிக்கொடுப்பார்க்குமித்தனைவேண்டுமோ" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலகுயில் இத்யாதி.

[இன்னுயிர்ச்சேவலும்] - நற்சீவனான சேவலும். பஹிஸ்சரப்ராணனைப் போலே கண்வட்டத்திலே வர்த்தியாநிற்கை. பிரிந்து படுகுலையடிக்கும் சேவலைப்போலன்றிக்கே, பேடைக்கு த்யாரகமாயிருக்கும் சேவலும் உண்டாகாதே! ஹோக்யமுமாய் யாரகமுமாயிருக்கும் சேவலுமுண்டாகாதே! [நீரும்] - சேவலுக்குஇன்னுயிரான நீரும். [கூவிக்கொண்டு] - சேர்த்தியைக்காட்டி நலிகிறதுக்கு மேலே, பேச்சாலும் நலிய வேணுமோ? ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக பரஸ்பரநாமக்ரஹணம் பண்ணிக்கொண்டு. [இங்கு எத்தனை] - இங்கு அத்தனைக்கு விஷயமுண்டோ? இங்குப்பிரிவாலே சென்றற்றது. உங்கள் பாரிப்புக்கு விஷயமுண்டோ? "அதிகம்ஸோபதே" (அதிகம்ஸோபதே) என்னுமா போலே நலியாநின்றதாயிற்று; அன்றிக்கே, [எத்தனை யென்னுயிர்நோவமிழற்றேல்மின்] - பிரிவிலே தளர்ந்திருக்கிற என்னுயிர்நோவ மிகவும்ப்ரணயகூஜிதத்தைப்பண்ணாதேகோள் ளுங்கோள். "உயிர்நோவ" என்கையாலே-உடல் பண்டேசென்றற்றதென்கை. ராமஸரம் போலே உயிரிலேபுக்குவ்யாபரிக்கவும்வற்றாயிற்று இந்தஶப்தம். "என்னுயிர்" என்கையாலே இவற்றின்பேச்சுக்கேட்கத்தளிர்க்குமவனில் வ்யாவ்ருத்தி. மிழற்றுகையாவது-நிரம்பாமென்சொல்; ஸம்ஸ்லேஷ தஶையில் சொல்லத்தொடங்கித் தலைக்கட்டாதபேச்சுக்கள். [நோவமிழற்றேல்மின்]-இப்பேச்சு இவள் செவிப்படில் முடியுமென்றறிந்து, பேசாதிருக்க வேண்டாவோ? ஸ்த்ரீவதமென்றறிந்தால் மீளவேண்டாவோ? [குயிற்பேடைகாள்]-விஜா

இன்னுயிரான சேவலென்கிறார் - **நற்சீவனான்** *இத்யாதி. விவரணம்* - **பஹிஸ்சர** *இத்யாதி. பேடை கண்வட்டத்தைவிடாதே வர்த்திக்கிறமையைப்பற்ற "நற்சீவன்" என்கிறதென்றபடி. இதுக்கு ஹார்த்தபாவம்* - **பிரிந்து** *இத்யாதி.* **படுகுலையடிக்கும்** - *ஹிம்ஸிக்கும். இனிதுமாய் உயிருமான சேவலென்றர்த்தாந்தரம்* - **ஹோக்யமுமாய்** *இத்யாதி. பேச்சு, நலிவான படியைக் காட்டாநின்றுகொண்டு, ஶப்தார்த்தம்* - **ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக** *இத்யாதி. "இங்கு" என்றது - என்னிடத்திலே என்றபடியாய், "எத்தனை" என்று - அல்பமாய்,* **உங்கள் பாரிப்புக்கு** *அல்பமும் விஷயமில்லையென்று முந்தினவர்த்தம்* - **இங்குஅத்தனைக்கு** *இத்யாதி.* **அத்தனைக்கு** - *சேர்த்திக்கும் நாமக்ரஹணத்துக்கும். "அத்தனைக்கு விஷயம்" என்றதின்விவரணம்* - **இங்குப்பிரிவாலே** *இத்யாதி. இவைதன்னைநலிகையாவது - அத்தலையை ஸ்மரிப்பித்து பாதகமாகையாகையாலே, அத்தைஉதாஹரணபூர்வகமாகத் தெரிவிக்கிறார்*-**அதிகம்** *இத்யாதி.*"**அதிகம்ஸோபதே** **ஶுபா வல்குஜஹஹ்வைஹ: । தீவயந்தீவஶோகார்த்தம் விவியாதமிதபிஜாஃ**" **இதி** *கிஷ்கிந்தாகாண்டே ப்ரதமே. (கoo)* "**அதிகம்ஸோபதே**" *என்கையாலே - விஷயத்தினளவல்லாத பாதகத்வஞ்சொல்லுகிறது. இரண்டாம்*அர்த்தம் - **அன்றிக்கே எத்தனை** *இத்யாதி. அதாவது - "இங்கு" என்று - இந்தஸ்தலமாய், "எத்தனை" என்று - மிகுதியாய், என்னுயிர்நோவ இந்தஸ்தலத்திலே மிகவும் மிழற்றேல்மின் என்றபடி. இந்த அர்த்தத்துக்கு, "எத்தனை" என்றது-"மிழற்றேல்மின்" என்றத்தோடே அந்வயிப்பது. "என்னுயிர்" என்கிறதுக்கு அர்த்தகதந பூர்வகமாக கீழ்வாக்யவிவரணம்* - **பிரிவிலே** *இத்யாதி. "உயிர்நோவ" என்றதுக்குவாஸனை* - **உயிர்நோவ** *இத்யாதி. "உயிர்நோவ" என்றதுக்குஹாவாந்தரம்* - **ராமஸரம்போலே** *இத்யாதி. அதாவது* - **உடல்குறியழியாதிருக்க உயிரிலே** *நலியவற்றென்றபடி. "என்னுயிர்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யம்* - **என்னுயிரென்கையாலே** *இத்யாதி.* † *"நிழற்றலும் மிழற்றலும் நிரம்பாமென்சொல்."* **நிரம்பாமென்சொல்** *என்றது - அர்த்தோக்தியான ம்ருதுஹாஷணம். "நிரம்பாமென்சொல்" என்றதின்விவரணம்* - **ஸம்ஸ்லேஷதஶையில்** *இத்யாதி. எங்களுக்கு ப்ரக்ருதியான மிழற்றுதலைத்தவிரப்போமோவென்ன* - **இப்பேச்சு** *இத்யாதி. விவரணம்* - **ஸ்த்ரீவதம்** *இத்யாதி. "பேடைகாள்" என்றதுக்குஹாவம்* - **விஜாதீயர்** *இத்யாதி.* **விஜாதீயர்** - *புமான்கள். சேவலைக்*

---

† *திவாகரம்—(கo-ந் தொகுதி.*

தீயர்செய்வதை நீங்களுஞ்செய்யவேணுமோ? சேவலைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளநினைத்தாலும் பேடையின்காலையிறே பிடிப்பது. [என்னுயிர்க் கண்ணபிரானை] - "எங்களை வாதுகரைச்சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறதென்?" என்றினவாகக்கொண்டு; எனக்கு தாரகனை க்ருஷ்ணனை வரக்கூவுகிறிலிகோள். தாரகங்கள்; வ்யக்திதோறும் வ்யவஸ்த்திதங்களாயிறேயிருப்பது. திர்யக்குக்களுக்கு த்ருணம், மநுஷ்யர்களுக்கு அந்நம், தேவர்களுக்கு அம்ருதம், இவளுக்கு க்ருஷ்ணன்; * எல்லாங்கண்ணனிறே. [கண்ணபிரான்] - பரார்த்தமாகத் தன்னை ஓக்கிவைக்குமவன். [நீர்] - அந்வயத்தில் ரஸமறியும் நீங்கள், வ்யதிரேகத்தில் நோவும்அறியவேண்டாவோ? [வரக்கூவு கிலீர்] - நீங்கள் அவன்முன்னேசென்று த்வநித்திகோளாகில், தானேசெல்லாமையை நினைத்துவாரானோ? அதுசெய்கிறிலிகோள். என்னைநலியவேண்டுவன செய்திகோள்இத்தனை. நானும்அவனும் சேருகைக்குவேண்டுவன செய்திலிகோள். அழிக்கவல்லவை சேர்க்கவும்வற்று என்றிருக்கிறாள். இவற்றின்வாயது வாணாளென்றிருக்கிறாள். [என்னுயிர்கூவிக்கொடுப்பார்க்குமித்தனைவேண்டுமோ] - என்னையும் அவனையுஞ்சேர்க்கிறிகோளல்லாதபின்பு, இனிஎன்னைமுடிக்கையாயிருந்ததிறே உங்களுக்குக்கருத்து; அதுக்கு இப்பாரிப்பெல்லாம்வேணுமோ? பண்டேசென்றற்றஎன்னுயிரைவாங்கி அவன்கையிலே கொடுக்கையாகில்கருத்து, அதுக்கு இதெல்லாம்வேணுமோ? நீங்கள்சேரவிருக்கையும், கலக்கையும் அந்யோந்ய நாமக்ரஹணம் பண்ணுகையும் ப்ரணயகத்கதத்வநியும், இதெல்லாம்வேணுமோ? நொந்தாரைஜீவிப்பிக்கையன்றோஅரிது? முடிக்கையில் பணியுண்டோ?

இரண்டாம் பாட்டு.

இத்தனைவேண்டுவதன்றந்தோ! அன்றிற்பேடைகாள்!
எத்தனைநீரும்நுஞ்சேவலும் கரைந்தேங்குதிர்
வித்தகன்கோவிந்தன்மெய்யல்லனொருவர்க்கும்
அத்தனையாம்இனியென்னுயிர்அவன்கையதே.

கொண்டு கார்யங்கொள்ள நினைத்தமைதோற்ற "இன்னுயிர்ச்சேவல்" என்று முந்துறவெடுத்து; இங்கே "பேடைகாள்" என்றத்தை ப்ரதாநமாகச்சொல்லுவானென்? என்ன - சேவலை இத்யாதி. "கூவுகிலீர்" என்றதுக்கு அவதாரிகை - எங்களை இத்யாதி. என்றினவாக - என்று சொன்னதுகளாக. இவளுக்குக்ருஷ்ணன் தாரகமானபடியென்? என்ன - தாரகங்கள் இத்யாதி. "வ்யவஸ்த்திதங்கள்" என்றத்தைக்காட்டுகிறார் - திர்யக்குக்களுக்கு இத்யாதி. "இவளுக்கு க்ருஷ்ணன்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - எல்லாம் இத்யாதி. "பிரான்" என்றதுக்கர்த்தம் - பரார்த்தமாக இத்யாதி. உனக்கு பாதகமாகிறது எங்களுக்குத் தெரியுமோவென்ன - அந்வயத்தில் இத்யாதி. அந்வயம் - ஸம்ஶ்லேஷம். வ்யதிரேகம் - விஶ்லேஷம். நாங்கள்கூவினால் அவன் வருவனோ? என்ன - நீங்கள் இத்யாதி. விவரணம் - என்னைநலிய இத்யாதிவாக்யத்வயம். பக்ஷிகள் சேர்ப்பிக்கவற்றோவென்ன - அழிக்கவல்லவை இத்யாதி. விவரணம் - இவற்றின் இத்யாதி. வாயதுவாணாள் - என்றது - வார்த்தையாலேவாழும்நாளான ஆயுஸ்ஸென்றபடி. நாங்கள்முடிக்க வந்ததுக்கு நியாமகமேதென்ன - என்னையும் இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - பண்டே இத்யாதி. கீழெல்லாவற்றையும்கடாக்ஷித்து "இதெல்லாம்" என்றத்தைக்காட்டுகிறார் - நீங்கள் இத்யாதி, "வேண்டுமோ?" என்ற ஸ்வரத்துக்கு ஹாவம் - நொந்தாரை இத்யாதி. குயிற்பேடைகாள் - இன்னுயிர்ச்சேவலும் இத்யாத்யந்வயம்.

ஆ.—(இத்தனை.) - "அன்றிற்பேடைகாள்! நீரும் நுஞ்சேவலும் கரைந்தேங்குதிர்; என்னுயிர் கூவிக்கொடுப்பார்க்கும் இத்தனைவேண்டுவதில்லை" என்று சொல்ல, அவையும், "உன்னோடுள்ளகலவியே யாரகமாயிருக்கிறவன் ஒருக்ஷணம் உன்னைப்பிரியுமளவில் அவனை இங்ஙனே கொடுமை சொல்லவேணுமோ? தானேவருகிறானிறே!" என்ன; "அவன் அங்ஙனே ப்ரணயஸ்வபாவனைப்போலேயிருக்கு மத்தனை காண்! அவனொருவர்க்கும் மெய்யாக ஸ்நேஹியல்லன்; ஆனபின்பு, அவன்வருகையென்றொரு பொருளுண்டோ? இனியென்னுயிரானது முடிந்ததிறே?" என்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாப்பாட்டில், 'உங்கள் சேவலும் நீங்களுமாய்க்கொண்டு ப்ரணயகூஜிதங்களாலே என்னை நலியாதே கொள்ளுங்கோள்!' என்று சிலவன்றிற்பேடைகளை டியநீயமாக இரக்கிறாள்.

[அன்றிற்பேடைகாள்] - 'பெண்பிறந்தீரல்லீரோ? [எத்தனைநீரும் நுஞ்சேவலுங்கரைந்தேங்குதிர்]-நாங்களென்செய்தோம்?' என்ன, மிகவும் கரைந்து ஏங்காநின்றிகோள். [வித்தகன் கோவிந்தன் மெய்யனல்லனொருவர்க்கும்] - 'உன்னோடுள்ள கலவியே யாரகமாயிருக்கிற அவன் ஒருக்ஷணமும் பிரியுமளவில் அங்ஙனே எங்களையிட்டு நலிவிக்கிறானாகக் கொடுமை சொல்லவேணுமோ? அவன்தானே வருகிறானிறே' என்ன,- அவன் அங்ஙனே ப்ரணயஸ்வபாவரைப்போலே இருக்குமத்தனை. [ஒருவர்க்கும் மெய்யனல்லன்] - உங்களுக்கும் இத்தனையே பலிப்பது. [அத்தனையாம் இனியென்னுயிர் அவன்கையதே] - இப்படிச் சொல்லவும் அவைவிடாதே கூவப்புக்கவாறே முடிந்தேனாகாதே என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், பசுக்களுக்கும் ரக்ஷகனும்படி ஸௌசீலனான க்ருஷ்ணனை மெய்யனாகநினைத்து, என்னை யவனுக்காக என்செய்பநலிகிறிகோளென்று, சிலஅன்றிற்பேடைகளைச்சொல்லுகிறாள்.

அன்றிற்பேடைகாள் - (பிரிவில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவத்தையுடைய) அன்றிற்பேடைகாள்! நீரும் - (சேவலின் நினைவறிந்து பரிமாறும்) நீங்களும், நும்சேவலும் - (உங்கள் நினைவறிந்து பரிமாறும்) சேவலுமாய்க்கொண்டு, எத்தனை - எத்தனை ப்ரகாரம், கரைந்து - ஸம்ச்லேஷரஸத்தாலே யுள்ளழிந்து, ஏங்குதிர் - ஸப்திக்கிறிகோள்? இத்தனை - இத்தனைபதிப்ரவ்ருத்தி, வேண்டுவதன்று - ; அந்தோ -! (என்னை நலியும்படி யுங்களைவரக்காட்டின), வித்தகன் - விஸ்மயநீயசேஷ்டிதனும், கோவிந்தன் - பசுக்களையும் ரக்ஷிக்குமவனென்கிற ஸௌசீல்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்து லோகத்தை வசீகரிக்கும் க்ருஷ்ணனானவன், ஒருவர்க்கும் - (நாட்டாரோடு நல்லவர்களோடுவாசியற) ஒருவர்க்கும், மெய்யன் அல்லன் - மெய் பரிமாறுவானொருவனல்லன்; (ஆனபின்பு, அவன் நினைவின்படி உங்கள் ப்ரவ்ருத்தியுண்டாகையாலே), இனி என்னுயிர் - இனி என்ப்ராணனானது, அவன்கையதே ஆம் அத்தனை -.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், சில அன்றிற்பேடைகளைக் குறித்து, உங்கள் சேவலும் நீங்களுமாய்ப் ப்ரணயகூஜிதங்களாலே யென்னை நலிகிறதென்? என்கிறாள்.

[இத்தனை வேண்டுவதன்று] - என்னைமுடிக்கைக்கு இத்தனை வேண்டுவதில்லை. குயில்களைப்பார்த்து "இத்தனை வேண்டுமோ?" என்றுநிற்க, இடையிலே அன்றில்களினுடைய த்வநி நலிய, 'இத்தனைவேண்டா' என்னவேண்டும்படியிறே இவள்

உஸை. குயில்களினுடைய த்வநியிலே பணிபோந்து செல்லாநிற்க நடுவே, † ஒளியம்பு விடுவாரைப்போலே அன்றில்கள் த்வநிக்க, புரிந்துபார்த்து, இவையமையாதோ! நீங்களும் வேணுமோ! என்கிறாளிறே. இப்படி சொன்னவிடத்திலும் மேன்மேலென த்வநிக்கத் தொடங்கிற்று; அதிலேதான் சோர்ந்து பரவஶமாத்ரையாய், "ஐயோ!" என்கிறாள். [அன்றிற்பேடைகாள்] - குயிற்பேடைகளிற்காட்டில் உங்கள்பக்கல் ஒரு வாசிகண்டிலோம்; அவற்றிற்காட்டில் வ்யதிரேகத்தில் ஆற்றாமைமிக்கிறே யிவற்றுக்கிருப்பது. உங்கள்சேவலிற்காட்டிலும் ஒருவாசிகண்டிலோம்; குயிற்பேடைகளிற்காட்டிலும் ஒருவாசி கண்டிலோம். நலிவுக்கு விஜாதீயரிலுமவ்வருகாய், ஸஜாதீயரிலும் அவ்வருகாயிருந்தீர்கோள். "நாங்கள் என்செய்தோம்" என்ன? - [எத்தனைநீரும் நுஞ்சேவலுங் கரைந்தேங்குதிர்]-[நீரும்]-சேவலினுடைய கருத்தறிந்து பரிமாறுகிறநீரும். [நுஞ்சேவலும்]-உங்கள் கருத்தறிந்து பரிமாறுகிற உங்கள்சேவலும். [எத்தனைகரைந்தேங்குதிர்] - ப்ரணயத்திலே இழிந்தமைதோற்றப் பரிமாறுநின்றீர்கோள். இருவர் கூடக்கலக்கும் ஸமயமோவிது? என்னை நலிகைக்காகக் கலந்தீர்களித்தனை யன்றோ; கலந்தால்தான் உங்கள்த்வநி தோற்ற வாய்விடவேணுமோ! உங்களை யழியமாறியன்றோ என்னைநலிகிறது. [வித்தகன் இத்யாதி] - "அவனொரு க்ஷணகாலம் தாழ்க்குமளவில் எங்களையிட்டு அவன் நலிவிக்கிறானாகச் சொல்லவேணுமோ?" என்ன, அவன்படிகளை என்வாயிலே கேளுங்கோளென்கிறாள். வித்தகன் - விஸ்மயநீயன். இப்போது அநுகூலர்க்கு அரியவித்தகனாயிருந்தவன். கோவிந்தன் - ஸர்வரக்ஷகன். இத்தால் ரக்ஷகராவாரைப்போலேயிருந்து பாதகனுமவன். ரக்ஷகனென்று பற்றப்போகாது; பாதகனென்று விடப்போகாது. [மெய்யனல்லனொருவர்க்கும்] - "பரமப்ரணயி, ஸர்வரக்ஷகன்" என்றிருக்கிற உங்களுக்கும் பொய்யே பலிப்பது. "ராமோ த்விர்நாபிபாஷதே" "ந த்யஜேயம்," "வ்ரதம் மம" என்னும் ராமாவதாரத்தைப்போலேயிறே நீங்கள் நினைத்திருக்கிறது; கபந்தனுக்கும் மெய்சொல்லி, திருவடிக்கும் மெய்சொல்லுமவனல்லனே! "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுக்கையும், பகலையிரவாக்குகையுமிறே இவ்வவதாரத்தில் கருத்யம். இப்படி சொல்லவும் அவைவிடாதே கூவிற்றின; முடிந்தேனாகாதே! என்கிறாள். [அத்தனையாம் இனி] - இனி, அத்தனையாகாதே என்கிறாள். [என்னுயிர் அவன்கையதே] - என்னுடைய ப்ராணனானது அவன் கைப்பட்டது. அவன்நினைவேயாய்த் தலைக்கட்டினபின்பு, என்னுடைய ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு உங்கள் கால்பிடிக்க வேண்டாவாகாதே.

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. சிலஅன்றிற்பேடைகளைக்குறித்து, உங்கள்சேவல்களும் நீங்களுமாய் ப்ரணயகூஜிதங்களாலே என்னை நலிகிறதேன்? என்கிறாள்.

[இத்தனைவேண்டுவதன்று] - என்னைமுடிக்கைக்கு இத்தனைவேண்டுவதில்லை. குயில்களைப்பார்த்து, "இத்தனைவேண்டுமோ!" என்றுநிற்கச்செய்தே, இடையிலே அன்றி

இரண்டாம் பாட்டு - இத்தனை இத்யாதி. "அந்தோவன்றிற்பேடைகாள் எத்தனைநீரும் நுஞ்சேவலுங்கரைந்தேங்குதிர்" என நவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலஅன்றில் இத்யாதி.

கீழே குயிலுக்குச்சொன்ன வார்த்தையையே அன்றில்களுக்கும் சொல்லுவானேன்? என்ன - குயில்களை இத்யாதி. அதாவது - ஆற்றாமையின் அதிஶயத்தாலேயென்றபடி. ஸ

† ஒளியம்பு - மறைந்திருந்து எய்யும் அம்பு.

லினுடைய த்வநி நலிய, அப்பாசுரமே இவற்றுக்குஞ்சொல்லவேண்டும்படியிறே பிறந்த ஊமை. மஹாராஜரும் வாலியும் போராநிற்க நடுவே ஒளியம்பாகப் பெருமாள்விட்டாற் போலே, குயில்களும் இவளுமாய் ''கூவாதே கோள்ளுங்கோள்'' என்பது அவை யுயரக்கூவுவது ஆகாநிற்கச்செய்தே, நடுவே அன்றிலானது, செவிவழியே நெருப்பையுருக்கி வார்த்தாற்போலே த்வநிக்க, புரிந்துபார்த்து, ''இவையே யமையாதோ! நீங்களும் வேணுமோ!'' என்கிறாள். இவள்இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் த்வநிக்கத்தொடங்கிற்று. [அந்தோ!] - ''சரணம்'' என்றவாயை அம்பாலே நிறைப்பாரைப்போலே, உங்கள்படி யிருந்தபடியென்! ஐயோ! என்கிறாள். [அன்றிற்பேடைகாள்]-குயிற்பேடைகளிற்காட்டில் உங்களுக்குஒருவாசிகண்டிலோம். உங்கள் சேவலிற்காட்டில் ஒருவாசியும் கண்டிலோம். நலிகைக்கு, ஸஜாதீயரிலும் விஜாதீயரிலும் அவ்வருகா யிருந்திகோள். ''நாங்கள் என் செய்தோம்?'' என்ன, - [எத்தனை] - மிகவும். [நீரும் நுஞ்சேவலும்] - சேவலின் கருத்தறிந்து நடத்துகிற நீரும், உங்கள்கருத்தறிந்து பரிமாறுகிற உங்கள் சேவலும். '' [illegible] '' (அந்தர்ஜாதமபிவ்யக்தம்) என்னுமாபோலே, பேடை யின்கருத்தறிந்து பரிமாறாநின்றதாயிற்றுச் சேவல். [கரைந்தேங்குதிர்] - பிறரை நலி கைக்காகத் தந்தாமை யழித்துக்கோள்வாருண்டாகாதே! ப்ரணயதாரையில் தானழிந் தமைதோற்றப் பரிமாறாநின்றன. இருவர் கூடக்கலக்கும் ஸமயமோ இது? கலந் தாற்றான், உங்கள் ஊமைதோற்ற வாய்விடவேணுமோ? [வித்தகன்இத்யாதி] - ''அவன்

த்ருஷ்டாந்தமாக விவரணமாதல், ''இத்தனைவேண்டுவதன்று'' என்றதுக்கு பாவாந்தரமாதல் - மஹாராஜநும் இத்யாதி. இவையே யமையாதோவென்றது - குயில்களேயமையாதோவென்ற படி. ''அந்தோ!'' என்றதுக்கவதாரிகை - இவளிப்படி இத்யாதி. ''அந்தோ!'' என்றதுக்கு வாஸனை - சரணம் இத்யாதி இதுக்குபாவம் - குயிற்பேடைகளில் இத்யாதி. அதாவது - குயிற் பேடைகளைப்பற்ற அன்றிற்பேடைகளுக்கு, வாயலகு நெகிழ்க்கிலும் பொறுக்கமாட்டாத விஸ்லேஷாஸஹிஷ்ணுத்வமுண்டாகையாலே, அந்தவாசியைக் கண்டிலோமென்றபடி. ''பேடை காள்'' என்றதுக்குபாவம் - உங்கள்சேவலில் இதயாதி. அதாவது - சேவல் புமானாகையாலே, கடிநப்ரக்ருதியாய்ப் பெண்ணினுடைய வ்யஸநமறியாத ஆகாரத்தையுடையனாயிருக்கும்; அப்படி யன்றிக்கே, பெண்கள்படும் வயஸநம் பெண்களுக்குத்தெரியும்படியான ஏற்றமுண்டுஉங்களுக்கு. இப்போது நிர்த்தயமாய் நலிகையாலே அந்தவாசிகண்டிலோமென்றபடி. விவரணம் - நலிகைக்கு இத்யாதி. ஸஜாதீயர் - குயிற்பேடைகள். விஜாதீயர் - சேவல்கள். பேடையின்கருத்தறிந்து பரி மாறுகைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அந்தர்ஜாதம் இத்யாதி. '' [illegible] '' இதி பாலகாண்டே சரமே. (எஎ) ''அஸ்யார்த்த:; தஸ்யாஸ்ச ஹ்ருதயே ராம:, த்விகுணம்- ப்ருஸம், பரிவர்த்ததே; தஸ்மாத் ஸராம:, தஸ்யா: அந்தர்ஜாத மபிஹ்ருதயம் - அபிப்ராயம், ஹ்ருதா - மநஸா, வ்யக்தமாக்யாதி - ஜாநாதி. தஸ்ய - ராமஸ்ய, ஹ்ருதயே, மைதிலீ, பூயோவிஸேஷேண - அதிஸயேந, பரிவர்த்ததே; தஸ்மாத், தஸ்ய-ராமஸ்ய, ஹ்ருதயம் - அபிப்ராயம், மைதிலீ, மநஸா, ஆக்யாதி - ஜாநாதி, ஏதது்க்தம்பவதி: - பாஸ்பரஹ்ருத யாந்தர்வர்த்தநேந பரஸ்பரபாவஃ உபஜாநீத இத்யர்த்த இதி'' என்றுஉடாலி. ''கரைந்து'' என்ற துக்குபாவம் - பிறரை இத்யாதி. ''ஏங்குதிர்'' என்றதுக்குபாவம் - ப்ரணயதாரையில் இத் யாதி. கரைந்து - ஈடுபட்டு. ஏங்குதிர் - ஸுகாதிசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லப்புக்குத் தலைக் கட்டமாட்டாதே நடுங்குதிர். இத்தால்பாவம் - இருவர்கூட இத்யாதிவாக்யத்வயம். கலக்கும் ஸமயமோஇது என்றது - தன்ஊமையைப்பற்ற. வாய்விடவேணுமோவென்றது - ''ஏங்குதிர்''

† ஒரு க்ஷணகாலம் தாழ்க்குமளவில் எங்களைவிட்டு அவன் நலிகிறானாகச்சொல்ல வேணுமோ?'' என்ன; அவன்படிகளையுட்புக்க என்பக்கலிலேகேளுங்கோள்! [வித்தகன்]- விஸ்மயநீயன். இப்போது, அநுகூலர்க்கு * அரியவித்தகன். [கோவிந்தன்] - ஸர்வ ரக்ஷகன். இத்தால் - ஸர்வரக்ஷகரைப்போலேயிருந்து பாதகனுமவன். ரக்ஷகனென்று பற்றப்போகாது, பாதகனென்று விடப்போகாது. [மெய்யனல்லனொருவர்க்கும்] - ''பரம ப்ரணயி, ஸர்வரக்ஷகன்'' என்றுநினைத்து அவன்கார்யம் செய்யப்போந்த உங்களுக்கும் பொய்யே பலிப்பது. ''𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌭𑌿𑌭𑌾𑌷𑌤𑍇,'' (ராமோத்விர்நாபிபாஷதே) ''𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌯𑌮𑍍,'' (நத்யஜேயம்) ''𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂 𑌮𑌮'' (ஏதத்வ்ரதம்மம) என்னும் ராமாவ தாரம்போலேயென்றிறே நீங்கள் நினைத்திருக்கிறது; பகலையிரவாக்குவது, ''ஆயுதமெடேன்'' என்றுஆயுதமெடுப்பதாகையிறே இவ்வவதாரத்துக்கு க்ருத்யம். ''ராமாவதாரத்தில் மெய்யும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பொய்யுமிறே, ஆஸ்ரிதர்க்குத்தஞ்சம்; அவன் பொய்யனாகிலேன்? மெய்யனாகிலேன்? இருந்தபடி யுகக்குமத்தனையன்றே நாங்கள்''என்றுதொடங்கின கார்யத் திலே முதிரநின்றன. [அத்தனையாம்இனி] - இனியத்தனையாகாதே! இவற்றின் ஒருப்பா டிருந்தபடியால், அவன்நினைவே தலைக்கட்டிவிட்டதாகாதே! என்கிறாள். என்ப்ராணன் அவன்கைப்பட்டபின்பு, என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உங்கள் கால்பிடிக்கவேண்டாவே?

---

*என்றத்தைப்பற்ற. பரமப்ரணயியாய் ஸர்வரக்ஷகனான - அவன் ஒருக்ஷணகாலம் தாழ்க்குமளவில் என்று கூட்டுவது. ''விஸ்மயநீயன்'' என்றத்தாலே அவனுடைய காபட்யம் சொல்லிற்றோ வென்ன - இப்போது இத்யாதி. * பிறர்கட்கரியவித்தகனன்றிக்கே, இப்போது அநுகூலர்க்கு * அரியவித்தகனென்றபடி. ஸர்வரக்ஷகத்வம் காபட்யமல்லவேயென்ன - ஸர்வரக்ஷகன் இத்யாதி. மேலே, ''மெய்யனல்லன்'' என்றிருக்கையாலே, ''வித்தகன்-'' ப்ரணயிபோலே யிருக்கிறா னொழிய அநுகூலர்க்கு ப்ரணயியல்ல, தூர்லபனென்றும், ''கோவிந்தன்'' - 'ரக்ஷகரைப்போலே இருந்து பாதகனுமவன்' என்றும், வ்யங்க்யமாக வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார். ''கோவிந்தன்'' என்ற துக்கு பலிதம் - ரக்ஷகனென்று இத்யாதி. ரக்ஷகனென்று பற்றப்போகாது, இப்போது பாதக னாகையாலே; பாதகனென்றுவிடப்போகாது, முன்பு பசுக்களை ரக்ஷிக்கையாலே. ''ஒருவர்க் கும்'' என்ற சப்தத்துக்கு பாவம் - பரமப்ரணயி இத்யாதி. ''வித்தகன்'' என்றத்தைப்பற்ற - பரமப்ரணயிஎன்றது. ''கோவிந்தன்மெய்யனல்லன்'' என்று கூட்டிபாவம்-ராமோத்விர் இத்யாதி. ''𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌯𑌦𑌭𑌿𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍। 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑌾𑌨𑍇 𑌚 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌭𑌿𑌭𑌾𑌷𑌤𑍇'' இதி கைகேயீம் ப்ரதி ராம:. (அயோத்யா ௧௮-௩௰) ''அவன்வஞ்சகன்'' என்னுமத்தை அவன் செயலே ஸூசிப்பிக்குமென்கிறார் - பகலை இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - ராமாவதாரத்தில் இத்யாதி. 'ஆஸ்ரிதர்க்குத்தஞ்சம்' என்றவநந்தரம், ''ஆகையாலே'' என்றுகூட்டு வது. தொடங்கினகார்யத்தில் - இவளை நலிகையில். விவரணம் - இவற்றினொருப்பாடு இத்யாதி. ஒருப்பாடு - உத்யோகம். ''என்னுயிர் அவன்கையதே'' என்றதுக்கு பாவம் - என் ப்ராணன் இத்யாதி. 'அன்றிற்பெடைகாள், எத்தனை நீரும் நுஞ்சேவலும் கரைந்தேங்குதிர் - இத்தனைவேண் டுவதன்றுஅந்தோ! வித்தகன் கோவிந்தன் - ஒருவர்க்கும் - மெய்யனல்லன்; இனியென்னுயிர் அவன்கையதே யாமத்தனை' என்று அந்வயம்,* (௨)

---

† 'க்ஷணம் கால் தாழ்க்குமளவில்' என்று பாடாந்தரம்.

மூன்றாம் பாட்டு.

அவன்கையதேயெனதாருயிர் அன்றிற்பேடைகாள்!
†எவன்சொல்லிநீர்குடைந்தாடுதிர் புடைசூழவே
தவஞ்செய்தில்லா வினையாட்டியேனுயிரிங்குண்டோ ?
†எவன்சொல்லிநிற்றும்? நும்மேங்குகூக்குரல்கேட்டுமே.

ஆ.—(அவன்கையதே.) - எம்பெருமானோடு கலந்து பரிமாறுகைக்கு பாக்ய ஹீநையான என்னுயிர், நும் ஏங்குகூக்குரல்கேட்டு மயங்கிக் கிடக்கச்செய்தே, அதின் மேலே ஏதேனுஞ்சொல்லிக்கொண்டு ஏன்குடைந்து ஆடுகிறீர்கோள் என்னருகே நின்று? என்கிறாள்.

ஒ—மூன்றாம்பாட்டில், அற நோவுபட்ட என்னைநலியாதே கொள்ளுங்கோள் என்று அன்றிற்பேடைகளை மீளவும் இரக்கிறாள்.

[அவன்கையதே யென்றுதொடங்கி] - அன்றிற்பேடைகாள் ! என்னுடைய ப்ராணன் அவன்கையிலேயா யிருக்கச்செய்தே என்னை "முடிக்கவேணும்" என்று எனக்கு உத்ஸாஹமாம்படி ப்ரணய உசிதமாயிலேயுள்ளன சில உக்திகளைப் பண்ணிக் கொண்டு ஒன்றிலேயொன்று அவகாஹித்து ஸஞ்சரியா நின்றீர்கோள் ; உங்களுக்கு நலியலாம்படி ப்ராணனைத் தருகைக்கீடான யோக்யதையைப் பண்ணுதிருக்கிற என்னுடைய ப்ராணன் என்பக்கல் உண்டோ ? தவஞ்செய்தில்லா வினையாட்டியேனென்கிறது-விஶ்லேஷித்தாலும் அவனைப்போலே தரித்திருக்கைக்கு யோக்யம் பண்ணிற்றிலேனென்றுமாம். [எவனென்றுதொடங்கி] - ப்ரணயபரவசமாய்க்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமான உங்களுடைய த்வநியைக்கேட்டு எத்தைச்சொல்லி தரிப்போம்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ஸௌஶீல்யாதிரூபத்தாலே ஆக்ருஷ்டப்ராணையாயிருக்கிற நான் உங்கள் ஶப்தத்தைக்கேட்டும் எத்தைச்சொல்லி தரிப்பேனென்று, பின்னையும் அவ்வன்றிற்பேடைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

அன்றிற்பேடைகாள் - ! அவன்கையதே - அந்த ஸுஶீலனான கோவிந்தன் கையதே, எனது ஆர்உயிர் - என்னுடைய ப்ராணனானது ; நீர் - நீங்கள், எவன்சொல்லி - எத்தனை உக்திவிசேஷங்களைப்பண்ணி, குடைந்து - ஒன்றுக்கொன்று உள்ளேயாம்படி ஸம்ஶ்லேஷித்து, புடைசூழவே - என்னுடையபரிஸரத்திலே, ஆடுதிர் - ஸஞ்சரிக்கிறீர்கோள்! தவம் - அவனைப்போலே பிரிவுக்காற்றியிருக்கும் பாக்யத்தை, செய்தில்லா - பண்ணாதே, வினையாட்டியேன் - போலிகண்டூடும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய, உயிர் - ப்ராணன், (அங்கே போனபடியாலே), இங்கு உண்டோ-? நும் - உங்களுடைய, ஏங்கு - ஸம்ஶ்லேஷசிதிலமான, கூக்குரல் - ஶப்தங்களை கேட்டும், எவன் - எத்தை, சொல்லி நிற்றும் - சொல்லிநிற்பது ?

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அற நோவுபட்ட என்னை நலியாதே கொள்ளுங்கோள் என்று அன்றிற்பேடைகளையே திரியவும் இரக்கிறாள்.

† 'எவம்' என்று வழங்கும்.

[அவன்கையதே எனதாருயிர்] - என்னுடைய ப்ராணன் அவன்கையதே. மிதுநமானால் ப்ராணன்கள் மாறாடியன்றோயிருப்பது? உங்களுக்குஇது அவ்யுத்பந்நமோ! "ஸுஸ்ராதெவ்யா:." [அன்றிற்பேடைகாள்] - வ்யதிரேகத்தில் ஆற்றாமையை அறியும் நீங்கள் இதில் இழிபாதொழியவேண்டாவோ! "உன்னை நலிகிறோமோ! எங்களுக்குக் கலவிஸ்வபாவமன்றோ?" என்ன. [எவன்சொல்லி] - ப்ரணயரூமையிலே உள்ளனவாய் எனக்கு உத்ஸாஹமான சிலஉக்திகளைப்பண்ணி; அவைசொன்னபாசுரம் தன்வாயாற் சொல்லமாட்டுகிறிலள். [நீர்குடைந்து] - ஒன்றிலேயொன்று அவகாஹித்து. [ஆடுதிர்]- பரிமாறாநின்றிகோள். ஆட்டம் - நடையாட்டம், [புடைசூழவே] - சுற்றிலே ஸஞ்சரியாநின்றிகோள்; அடைமதிட்படுத்துகைக்குச் சுற்றிலே விட்டுக்கொண்டிருப்பாரைப் போலே. செவியைப்புதைத்துப் பிழைப்பேனோ! கண்ணைப்புதைத்துப் பிழைப்பேனோ! [தவஞ்செய்திலா இத்யாதி] - என்னைமுடிக்க நினைத்துவந்த உங்களுக்கு, என்ப்ராணனை இங்கேவைத்துத் தருகைக்கீடான ஸுக்ருதத்தைப் பண்ணப்பெற்றிலேன். கபோதம்போலே உங்களுக்கு உபகரித்து உங்கள் ப்ரீதியைக்காணப்பெறாத பாபகர்மாவானேன். "அவனைப்போலே பிரிவுக்கு இளையாதபடி ஸுக்ருதத்தைப்பண்ணப் பெற்றிலேன்" என்று பிள்ளான் நிர்வாஹம். [உயிரிங்குண்டோ] — என்னுயிர்நோவ மிழற்றினவன்றே அங்கேபோய்த்தே என் ப்ராணன்; என்பக்கலுண்டோ?" என்று விளக்கேற்றிக் காட்டுவாரைப்போலே யிருக்கிறது. [எவன்சொல்நிற்றும்]-எத்தைச்சொல்லித் தரிப்போம்? உங்கள் ஒருப்பாடு இதுவானபின்பு, தரிக்கவிரகுண்டோ? [நும்மேங்குகூக்குரல் கேட்டுமே] - ப்ரணயப்ரவசமான உங்களுடைய த்வநியைக்கேட்டும், பிரிவாற்றாமைக்கு தரிக்கிலும் உங்கள் த்வநிக்குப் பிழைக்கவல்லேனோ! உங்கள்த்வநி கேட்டாரை முடிக்குமதன்றோ! உங்கள்செவியைப் புதைத்தோ நீங்கள் கூப்பிடுகிறது? "நிஶம்ய ஹம்ஸவாக்யாநாம் நிஶ்ஶ்ரேயஸஸஹசாரிணாம் । ஸாஹஸீகவிஶாரதாஶ்ரீகயமேஷாஹவிஷ்யதி".

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. அவ்வன்றிற்பேடைகள் தம்மையே, திரியவும், தன் செயலறுதியாலே யிரக்கிறாள்.

[அவன்கையதே எனதாருயிர்] - என் ப்ராணன், அவன்கையதே. மிதுநமானால் ப்ராணன்கள் மாறாடியன்றோவிருப்பது? உங்களுக்கு இது அவ்யுத்பந்நமோ? [அன்றிற்பேடைகாள்] - அந்வயரஸம்அறிவார், பிரிந்தார்படுவதும் அறியவேண்டாவோ? [எவன்சொல்லி] - ஏதேனும் சிலவற்றைச் சொல்லி. அவைசொல்லுகிற பாசுரஞ் சொல்லில் தன்வாய் வேம்போலேகாணும். [நீர்குடைந்து] - ஒன்றிலேயொன்று அவகாஹித்து. [ஆடுதிர்] - பரிமாறாநின்றிகோள். [புடைசூழவே] - சுற்றிலே ஸஞ்சரியா

மூன்றாம் பாட்டு - அவன் இத்யாதி. மீளவும் அன்றிற்பேடைகளை இரப்பானென்? என்ன- அவ்வன்றில் இத்யாதி.

"அவன்கையது" என்றுஅறியும்படி யென்? என்ன - மிதுநம் இத்யாதி. "ஸுஸ்ராதெவ்யா:" இத்யாதி அநுஸந்தேயம். கீழிற்பாட்டிலே - "அவன்கையதே" என்றது - நைராஶ்யத்தால் சொன்னவார்த்தை; இதிலே ப்ரணயித்வத்தாலே சொன்னவார்த்தை. "பிரிவில் நாங்கள் செய்கிறவையெல்லாம் பாதகமாகச் சொல்லாநின்றாய்: பிரிவு உனக்குபாதகமென்கிற இதுஎங்களுக்குத் தெரியுமோ?" என்ன - அந்வயரஸம் இத்யாதி. அந்வயரஸம் - ஸம்ஶ்லேஷ ரஸம். இன்னதென்றதே, "எவன்" என்பானென்? என்ன - அவைசோல்லுகிற இத்யாதி. நீர் - நீங்கள். சூழ - ஸஞ்ச

நின்றிகோள். அடைமதிட்படுத்துவார் சுற்றிலேவிட்டுக்கொண் டிருக்குமாபோலே. செவியைப் புதைத்துப் பிழைப்பேனே! கண்ணைப்புதைத்துப் பிழைப்பேனே! பெருமாளும் பரிகரமும் லங்கையை யழிக்கைக்குச் சூழப்போந்தாற்போலேகாணும் இவளுக்கு இது இருக்கிறது. பாவியேன்! உங்கள்பாரிப்புக்கு இங்கு விஷயமுண்டாகப் பெற்றதில்லை; [தவஞ்செய்தில்லா] - உயிரை இங்கேவைத்து உங்களுக்கு உபகரிக்க பாக்யம்பண்ணிற்றிலேன். ''அவனைப்போலே பிரிவுக்குச் சிளையாதபடி பாக்யத்தைப் பண்ணப்பெற்றிலேன்'' என்று பிள்ளான்பணிக்கும். [உயிரிங்குண்டோ!] - வல்லடிக்காரர்க்கு விளக்கேற்றிக் காட்டுமாபோலேகாணும், ''இங்குண்டோ!'' என்று காட்டுகிறபடி. [எவஞ்சொல்லிநிற்றும்] - எத்தைச் சொல்லித் தரிப்பது? [நும்இத்யாதி] - ப்ரணயபரவசரான உங்களுடைய த்வநியைக்கேட்டும்.பிரிவுக்குத் தரித்திருக்கிலும்,உங்கள் த்வநிக்குப் பிழைக்கவல்லோமோ! உங்கள் த்வநி, கேட்டாரை முடிக்குமதன்றே! உங்கள்செவியைப்புதைத்தோ நீங்கள் கூப்பிடுகிறது? ''நிஸ்வநம்சக்ரவாகாநாம் நிஸம்யஸஹசாரிணாம் | புண்டரீகவிஸாலாக்ஷீகதமேஷாபவிஷ்யதி'' (நிஸ்வநம்சக்ரவாகாநாம் நிஸம்யஸஹசாரிணாம் | புண்டரீகவிஸாலாக்ஷீகதமேஷாபவிஷ்யதி.) (௩)

நான்காம் பாட்டு.

கூக்குரல்கேட்டும்நங்கண்ணன்மாயன்வெளிப்படான்
மேற்கிளைகொள்ளேன்மின் ‡நீருஞ்சேவலுங்கோழிகாள்!
வாக்கும்மனமும்கருமமும் நமக்காங்கதே
ஆக்கையும்ஆவியும் அந்தரம்நின்றுழலுமே.

ரிக்கிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அடைமதிள் இத்யாதி. அடைமதிட்படுத்துகை - முற்றுகை போடுகை. ''எவஞ்சொல்லி, புடைசூழ'' என்கிற இரண்டுபதங்களாலும் - தனக்குஇவற்றால்வந்த நலிவைத் தப்பவிரகில்லை என்கிறார் - செவியை இத்யாதி. ''எவஞ்சொல்லி'' என்றத்தைப்பற்ற - செவியை இத்யாதி. ''புடைசூழவே'' என்றத்தைப்பற்ற - கண்ணை இத்யாதி. ''அடைமதிட் படுத்தவார்'' என்றத்தை விஸேஷநிஷ்டமாகக் காட்டுகிறார் - பெருமாளும் இத்யாதி. மேலுக் கவதாரிகை - பாவியேன் இத்யாதி. ''தவம்செய்திலா'' இத்யாதிக்கர்த்தம் - உயிரை இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - அவனைப்போலே இத்யாதி. பாக்யத்தைப்பண்ணுதை பாவியேனை என்னுடைய ப்ராணன்கள்இங்குண்டோ? என்ற ஸப்தார்த்தம். உயிருண்டோவென்னுதே, ''இங்கு'' என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - வல்லடிக்காரர் இத்யாதி. வல்லடிக்காரர் - ஹிம்ஸகர். நிற்றும் - தரிப்போம், ''எங்குகூக்குரல்'' என்றதுக்கு ஹாவமாதல், ''கேட்டும்'' என்ற சப்தத்துக்கு ஹாவமாதல் - பிரிவுக்த இத்யாதி. பிழைக்கப்போகாதோவென்ன - உங்கள் இத்யாதி. தனக்கு வ்யூகமாகையாலே அவற்றுக்கும்இதுவாயகமென்றுநினைத்து ஹாவம்- உங்கள்செவியை இத்யாதி.தனக்கு வ்யூகமென்றத்தைக்கொண்டு இப்படி நினைத்தபேருண்டோ வென்ன - நிஸ்வநம் இத்யாதி. ''நிஸ்வநம்சக்ரவாகாநாம் நிஸம்யஸஹசாரிணாம் | புண்டரீகவிஸாலாக்ஷீகதமேஷாபவிஷ்யதி'' இதி (கிஷ் - ௩௦ - ௧௦) ராமஃ. 'அன்றிற்பேடைகாள் - எனதாருயிர் - அவன் கையதே; எவஞ்சொல்லி நீர்' என்றுதொடங்கி, 'உயிரிங்குண்டோ? நும்மேங்கு கூக்குரல்கேட்டும். எவஞ்சொல்லிநிற்றும்' இத்யந்வயஃ. (௩)

---

‡ 'நீரும் நுஞ்சேவலும்' என்பதும் பாடம்.

ஆ.—(கூக்குரல்) - கோழிகாள்! நீரும் நுஞ்சேவலும் மேன்மேலும் அவனை என்செய்யக் கூவுகிறிகள்? என்ன; "நாங்கள் அவனைவரக்கூவுகிறோம்" என்று அவை சொல்ல; அவன்வருகைக்குக் கூவுகிறிகளாகில் அவன் வாராதொழிகிறதென்? ஆதலால், அவன்வரக்கூவுகிறீரல்லீர்; என்னை முடிக்கைக்காகக் கூவுகிறீர்தானே? முன்னமே என்னுடைய ஸர்வகரணங்களும் முடிந்தன; இனி என்செய்ய வருந்துகிறிகள்? என்ன; கரணங்கள் முடிந்தனவாகில் உன்னுடையபேச்சும் இச்சேஷ்டிதங்களுங் கூடுகிறபடி யெங்ஙனே? என்னில்,—முடியச்செய்தே, என்னுடைய ஆக்கையும் ஆவியும் நடுவே நின்று பழைய வ்யஸநவாஸநையாலே அழைக்கிறனவத்தனை யென்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், சிலகோழிகளைக் குறித்து நீங்கள் உச்சமாகக்கூவி என்னைநலியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

[கூக்குரலென்று தொடங்கி] - உங்களுடைய கூக்குரலைக் கேட்டுவைத்தும் ஆஸ்சர்யசீலனாக ப்ரஸித்தனான க்ருஷ்ணன் "இவள் பிழைபாள்" என்று பார்த்துத் தோற்றி யருளுகிறிலன். கோழிகாள்! உங்களுடைய சேவல்களும் நீங்களும் உங்களுடைய ஜாத்யுசிதமாய் ப்ரணயப்ரவ்ருத்தமான உச்சஸப்தத்தைப் பண்ணாதே கொள்ளுங்கோள்! [வாக்கும்மனமும் என்றுதொடங்கி] - "உன்னுடைய ஸர்வகரணங்களையும் அபஹரித்து உன்னை முடிக்கவென்றுவந்த நாங்கள் கூவாதிருப்போமோ?" என்றனவாகக்கொண்டு என்னுடைய ஸர்வகரணமும் பண்டே அவன்பக்கலின; இனிஎன்செய்ய வருந்துகிறிகோள்? என்ன; ஆகில், இப்பேச்சும் இச்சேஷ்டிதமுங் கூடினபடி எங்ஙனே என்னில்?—அவை போகச்செய்தே வ்யஸநவாஸநையாலே தேஹமும் ப்ராணனும் நடுவேநின்று துக்கப்படுகிறன வித்தனை.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதனான க்ருஷ்ணன் வருகிறிலன், நீங்கள் எனக்கு பாதகமாம்படி கூப்பிடாதே கொள்ளுங்கோள் என்று, சில மயிற்பேடைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

கோழிகாள் - மயில்காள், கூக்குரல் - நீங்கள் ஒன்றுக்கொன்று அழைக்கிற குரல், கேட்டும் - அவனிருந்தவிடத்திலும் கேட்கும்படியாயிருக்கச்செய்தேயும், நம் - (எல்லாரும் "நம்முடையவன்" என்னும்படி) ஸ்வயனாய், மாயன் - கிட்டினாரை யாஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களாலே ஈடுபடுத்தும், கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், வெளிப்படான் - வருகிறிலன்; நும் - உங்கள், சேவலும் நீரும் - சேவலும் நீருமாகச்சேர்ந்துகொண்டு, மேல் - மேலே, கிளைகொள்ளேன்மின் - திரளாகக்கூப்பிடாதே கொள்ளுங்கோள்! நமக்கு - எங்களுக்கு, வாக்கும் மனமும் கருமமும் - வாங்மநஃகாயங்கள், ஆங்கதே - அவன்பக்கலிலேயாயிற்று; ஆக்கையும் - ஸரீரமும், ஆவியும் - ப்ராணனும், அந்தரம் நின்று - நடுவே, உழலுமே - அலமருகிறவித்தனை. கோழி - மயில். கிளைத்தல் - ஸப்தித்தல்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சிலமயில்களைக் குறித்து நீங்கள் உச்சமாகக்கூவி என்னை நலியாநின்றிகோள் என்கிறாள்.

[கூக்குரல் கேட்டும்] - நீங்கள்கூவுகிற த்வநியைக் கேட்டுவைத்தும். இவற்றினுடைய த்வநி செல்லாதவிடமில்லை யென்றிருக்கிறாள். [நங்கண்ணன்] - வடயக்ஷப்ரஸித்திபோலே இதொருப்ரஸித்தி யுண்டாக்கிவைப்பதே. [மாயன்] - ஆஸ்சர்யஸீலன்; பிரிந்தால் தரிக்கவொண்ணாதபடி கிட்டினபோது கையைக்காலைப்பிடித்துத் தாழ

நின்று பரிமாறுமவன். [வெளிப்படான்]-"இவள்பிழைபாள்" என்று தோற்றுகிறிலன் ; "தாஸாசோவிரஹூஜ" என்னுமவன்கிடீர் ! ருஷியும் 'ஆவிரஹூஜ' என்றான் ; இவளும் 'வெளிப்படான்' - என்றாள். கைகழியப்போகான்; மறைந்துநின்று தோற்றுமென்றிருக்கிறாள். [மேற்கிளை கொள்ளேன்மின்] - மேலானகிளை உச்சைஸ்ஸான த்வநி. ஜாத்யுசிதமாய் ப்ரணயப்ரவ்ருத்தமான உச்சஸப்தத்தைப் பண்ணாதே கொள்ளுங்கோள். இவள்பிரிவாலே நோவுபட்ட தசையிலே உயர்ந்த தானத்திலே த்வநிக்கத்தொடங்கிற்று. [நீரும் சேவலும்] - ஒன்றுதொடங்கின தானத்திலே ஸஹசாமுந்தொடங்கிக் குறையுங் கூடமுடியாநின்றது. [கோழிகாள்] - மயில்களைச்சொல்லுகிறது. [வாக்கும்என்று தொடங்கி] - உன்னுடைய ஸர்வகரணங்களையும் அபஹரிக்க வந்த நாங்கள் நீ நிஷேதித்தவாறே தவிருவுதோமோ! என்ன,—அதுவாகில், அவையும் அவன்பக்கலின: அதுக்கும் அங்கே செல்லுங்கோள். அங்கே போய் இவை த்வநிக்க அவனுக்குத் தரிப்பரிதாய் வந்து முகங்காட்டுமென்னும் நினைவாலே சொல்லுகிறாள். ஆகில்,இப்பேச்சும் சேஷ்டிதமுங் கூடினபடி யென்? என்ன. [ஆக்கையும் ஆவியுமந்தரம் நின்றுழலுமே] - வ்யஸநவாஸனையினாலே தேஹமும் ப்ராணனும் நடுவேநின்று க்லேசப்படுகிற இத்தனை. பிடித்துவிட்ட கொம்புபோலே வாஸனையேயுள்ளது. நோவுபடவேண்டுவதுண்டு; உங்களுக்கு நலிகைக்கு ஆச்ரயமில்லை.

ஈடு.— நாலாம்பாட்டு. சில மயில்களைக்குறித்து, நீங்கள்உச்சமாகக்கூவி என்னை நலியாநின்றிகோள் ! என்கிறாள்.

[கூக்குரல்கேட்டும்] - நீங்கள் கூவுகிற த்வநியைக்கேட்டு வைத்தும். இவற்றின் த்வநி செல்லாதவிடமில்லை என்றிருக்கிறாள். [நங்கண்ணன்] - வடயக்ஷப்ரஸித்தி போலேகிடீர் ஸவ்யனேன்னும் இது. [மாயன்] - ஆச்சர்யசீலன் ; கலக்கும் ஸமயத்தில் மெய்போலே பரிமாறவல்லவன். [வெளிப்படான்] - "இவள் பிழையாள்" என்று, தோற்றுகிறிலன்; "தாஸாசோவிரஹூஜ" (தாஸாமாவிரபூத்) என்னுமவன் கிடீர்! ருஷியும், "ஆவிரஹூஜ" (ஆவிரபூத்) என்றான் ; இவளும், "வெளிப்படான்" என்றாள். [மேற்கிளைகொள்ளேன்மின்] - மேலான கிளை - உச்சமான த்வநி. ஜாத்யுசித

நாலாம்பாட்டு - கூக்குரல் இத்யாதி. "நீருஞ்சேவலும்கோழிகாள் - மேற்கிளைகொள்ளேன்மின்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலமயில்களை இத்யாதி. பரமபதஸ்த்தனுக்கு இதுகேட்குமோவென்ன - இவற்றின் இத்யாதி. மேலே, "மேற்கிளை கொள்ளேன்மின்" என்றத்தைப்பற்ற - செல்லாத விடமில்லை என்றது. "நம்" என்றதுக்கர்த்தம் - வடயக்ஷ இத்யாதி. "நம்" என்று - ப்ரஸித்தி. வடயக்ஷப்ரஸித்தியாவது - இஹவடே யக்ஷஸ் திஷ்டதி-இந்தஆலமரத்திற் பேயுண்டென்னுமது. இத்தால், ஸவ்யனென்கிறது, ப்ரஸித்திமாத்ரமொழிய அநுஷ்டாநமில்லையென்கிறது. "வெளிப்படான்" என்றதுக்குச்சேர, "நங்கண்ணன்மாயன்" என்றதுக்கு வெறுப்பாக வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார். மாயன் - ஆச்சர்யபூதன். ஆச்சர்யமேது? என்ன - கலக்கும் இத்யாதி. வெளிப்பட ப்ரஸக்தியேதுஎன்ன - இவள் இத்யாதி. அதாவது - "இந்தத்வநி இவளுக்கு பாதகம்" என்றால் ஓடிவரவேண்டியிருக்க, அதுசெய்கிறானில்லையென்றபடி. அப்படி விச்லேஷத்தசையில் தோற்றுமோவென்ன, ப்ரமாணம் - தாஸாம் இத்யாதி. "தாஸாசோவிரஹூஜவள்ஸ்மயமாநமுகாம்வுஜ:" இத்யாதி, கோபிகாகீதாஸமநந்தரே. ஸப்தமொத்திருக்கிறதென்கிறார் - ருஷியும் இத்யாதி. அதாவது - கோபிமார்க்கு ஸமீபஸ்த்தனாய்த் தோற்றுதிருந்தானென்றாற்போலே, இவளும் ஸந்நிஹிதனாயிருந்துவைத்தே வெளிப்படானென்கிறாளென்றபடி. "கிளை" என்று -

மாய் ப்ரணயப்ரவ்ருத்தமான உச்சசப்தத்தைப் பண்ணுதேகோள்ளுங்கோள். இவள் ஈடுபடப்பட, ஒரு தான மெழவைத்துக் கூவாநின்றன வாய்த்து. [நீருஞ்சேவலும்]-ஒன்று தொடங்கின கார்யத்தை ஸஹசரமுந்தொடங்கிக் கூறையுங் கூடமுடியாநின்றது. [கோழிகாள்] - ஸ்த்ரீவதம்பண்ணுகைக்கு ஒருஜாதியாக ஒருப்படவேணுமோ? கோழியென்கிறது - மயிலே. " 'நீர் நலியாதே கோள்ளுங்கோள்' என்னுமளவும் பார்த்தன்றே நாங்களிருக்கிறது ? ஸர்வகரணங்களையும் அபஹரிக்கவந்த நாங்கள் தவிருவோமோ ? தொடங்கினகார்யம் தலைக்கட்டவேணுமே, எங்களுக்கு" என்று கருத்தாக, அதுக்காகில் பின்னை அங்கே போங்கோளேன்கிறுள். [வாக்கும் மனமும் கருமமும் நமக்காங்கதே] - என்னுடைய ஸர்வ கரணங்களும் அவன்பக்கலின. "அங்கேபோய் இவை த்வநிக்க அவனுக்குத் தரிப்புஅரிதாய் வந்து முகங்காட்டும்" என்னும் நினைவாலே சோல்லுகிறுள். அங்கேயாகில், இப்பேச்சும் சேஷ்டிதங்களும் கூடினபடியென்னேன்ன? - [ஆக்கையுமாவியுமந்தரம்நின்றுழலுமே] - வ்யஸநவாஸநையாலே, தேஹமும் ப்ராணனும் நடுவே நின்று க்லேசப்படுகிற இத்தனை. பிடித்துவிட்ட கோம்புபோலே வாஸநையேயுள்ளது. நோவுபடவேண்டுவதுண்டு, நலிகைக்கு ஆஶ்ரயமில்லை. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அந்தரம் நின்றுழல்கின்ற யானுடைப்பூவைகாள் !
நந்திறத்தேதுமிடையில்லை குழறேன்மினோ
இந்திரஞாலங்கள்காட்டி இவ்வேழுலகுங்கோண்ட
நந்திருமார்வன்நம்மாவியுண்ணநன்கேண்ணினுன்.

ஆ.—(அந்தரம்நின்று.)-'உங்களுக்கு நான்என்னஅநிஷ்டம் பண்ணினேன்? நீங்கள் நடுவேநின்று, அவன்திருநாமங்களைச்சொல்லி என்னைவாயியாமேதகொள்ளுங்கோள் !' என்று பூவைகளைநோக்கிச்சொல்லி, 'பண்டு இந்தலோகத்தைத் தனக்காக்கிக் கொள்ளுகைக்குச் சிலபொய்செய்தாற்போலே என்னோடேகலந்து பரிமாறுகிறுனைகத் தோற்றுப்படி சிலபொய்களைச் செய்தகன்றுபோன இது ; என்னைமுடிக்கைக்கு நல்ல விரகுபார்த்தான்; என்ன சதுரனே ?' என்று தன்னிலேநொந்து சொல்லுகிறுள்.

ஒ.—அஞ்சாப்பாட்டில், தன்னினவாயிருந்து நலிகிற பூவைகளைக்குறித்து, "அவன்தான் என்னை முடிக்கைக்கு அழகிதான விரகுபார்த்தான்; உங்களுக்கு இங்கு விஷயமில்லை" என்கிறுள்.

பக்ஷிரூபத்தமாகையாலே, 'ஜாத்யுசிதமாய்' என்கிறுர். "ஆந்தை கிளைக்கூட்டிற்று" என்னக்கடவதிறே. "மேல்" என்றதுக்குபாவம் - இவளீடுபட இத்யாதி. "நீரும்சேவலும்" என்றிரண்டையும் சொல்லி, "கிளை" என்று ஏகவசநமாகச் சொன்னதுக்கு பாவம் - ஒன்றுதோடங்கின இத்யாதி. "கோழிகாள்" என்கிற பஹுவசநத்துக்கர்த்தம் - ஸ்த்ரீவதம் இத்யாதி. பேச்சும் சேஷ்டிதமும் என்றது - "மேற்கிளைகொள்ளேன்மின், உழலும்" என்றத்தைப்பற்ற. விவரணமாதல், தேஹமும் ப்ராணனும் நடுவே நின்று க்லேசப்படுகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாதல் - பிடித்துவிட்ட இத்யாதி. லலிதம் - நோவுபட இத்யாதி. 'உழலும்' என்றதுக்கு பாவமாதல். 'கூக்குரல்கேட்டும் நங்கண்ணன் மாயன் வெளிப்படான் - வாக்கும்' என்றுதொடங்கி, 'உழலுமே ; கோழிகாள் நீரும்சேவலும் மேற்கிளைகொள்ளேன்மின்' இத்யந்வயம். (௪)

[அந்தரமென்று தொடங்கி] — நலிகைக்கொரு காரணமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, என்னை நலிந்துகொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற என்னுடையபூவைகாள்! உங்களுடைய பாரிப்புக்கு என்பக்கல் அவகாஶமில்லை. குழறாதே கொள்ளுங்கோள்! [இந்திரஞால மென்று தொடங்கி] - ப்ரணயித்வ ப்ரஸித்தியையுடையனாயிருந்துள்ள எம்பெருமான் பண்டு இந்தலோகத்தைத் தனக்காக்கிக் கொள்ளுகைக்குச் சிலபொய் செய்தாற்போலே என்னோடே கலந்து பரிமாறுகிறானாகத் தோற்றும்படி சிலபொய்களைச் சொல்லி விஶ்லேஷிக்கை என்னை முடிக்கைக்கு உபாய மென்று அவன்தானே நல்லவிரகு பார்த்தான்; என்னைமுடிக்கப் பார்த்த பார்வை, அழகிதாகப் பார்த்தான் என்று தன்னிலே நொந்து சொல்லுகிறாளென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், க்ருத்ரிமசேஷ்டிதங்களைக்காட்டி ஸர்வலோகத்தையும் பிறர்க்காகாதபடி பண்ணுமவன் உள்ளாளான உங்களையிட்டு நம்முடைய ப்ராணாபஹாரம்பண்ணுகைக்கு நன்றாக எண்ணினானென்று, தன்னுடைய பூவைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

நலிகைக்கு விஷயமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, அந்தரம் நின்று-நடுவே, உழல்கின்ற - நிஷ்ப்ரயோஜநமாக அலமருகிற, யானுடைப்பூவைகாள் - நான் என்னுடையவை என்று அபிமாநித்த பூவைகாள்! நும்திறத்து - உங்கள்இடையாட்டத்தில், (என்னை நலிகைக்கு), ஏதும்இடையில்லை-ஓர்அவகாஶமில்லை; குழறேன்மின்-(நீங்கள்) அநக்ஷரரஸமாம்படி ஶப்தியாதே கொள்ளுங்கோள்! இந்திரஞாலங்கள்காட்டி - இந்த்ரஜாலங்கள் போலே மெய்யென்று ப்ரமிக்கும்படியாக குணவிக்ரஹ சேஷ்டிதங்களைக்காட்டி, இவ்வேழுலகும் - இந்த ஸப்தலோகத்தையும், கொண்ட - (பராபிமாநத்தையும் ஸ்வாபிமாநத்தையும் அறுத்துத் தனக்கேயாம்படி) பண்ணிக்கொண்டு, நம்திருமார்வன் - நமக்கு(தன்) திருமார்விலேயிருக்கிற பிராட்டிபக்கல் ப்ரணயித்வத்தைக்காட்டி யகப்படுத்தினவன், நம் - நம்முடைய, ஆவி - ப்ராணனை, உண்ண - க்ரஸித்துக்கொள்ளுகைக்கு, நன்கு எண்ணினான் - நன்றாக நிரூபித்தான்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னினவாயிருந்து நலிகிற பூவைகளைக்குறித்து அவன்தான் என்னைமுடிக்கைக்கு நல்விரகுபார்த்தான்; இனி, உங்களுக்கு இங்கு விஷயமில்லை என்கிறாள்.

[அந்தரம்நின்றுழல்கின்ற] - உங்களுக்கு இங்குநலிகைக்கு விஷயமின்றிக்கேயிருக்க நடுவேநின்று வ்யர்த்தமே க்லேஶப்படுகிறீர்கோள் இத்தனை. [யானுடைப் பூவைகாள்] - என்னுடைய பூவைகாள்! ஸர்வஸாதாரணராயிருப்பார் செய்யுமத்தை, சிலர்க்கு ஸ்வம்மாயிருப்பார் செய்யக்கடவதோ? ஸ்வதந்த்ரன் செய்யுமத்தை பரதந்த்ரரான நீங்களும் செய்யக்கடவதோ? நான் எனக்கு என்னவமையுமாகாதே வாயகமாகைக்கு? அவனும் என்னுடையவனாகைபிறே நலிந்தது. கலந்தார் செய்யக்கடவத்தை வயிற்றிற் பிறந்தார் செய்யக்கடவதோ? [நுந்திறத்தேது மிடையில்லை] - உங்கள்இடையாட்டத்தில், என்னைநலிகைக்கு ஓர்அவகாஶமில்லை; உங்கள்பாரிப்புக்கு என்பக்கல் ஓர்அவகாஶமில்லையென்றுமாம். [குழறேன்மினோ] - அநக்ஷரரஸமானபேச்சைக் காட்டி முடியாதே கொள்ளுங்கோள். "உருவின வாள் உறையிலிடுங்கோள்" என்னுமா போலே. கெடுவிகாள்! உங்கள்வாயைப் புதையுங்கோளென்கிறாள். [இந்திரஞாலங்கள் காட்டி]-

கண்டார்க்கு விடவொண்ணாத வடிவையும், ஶீலத்தையும், சேஷ்டிதத்தையுங்காட்டி. 'இவை நிலைநில்லாமையாலே பொய்காண்' என்கிறாள். [ஏழுலகுங்கொண்ட] - பிறருடைமை கொள்ளுமிடத்தில் ஶேஷியாதபடி கொள்ளுமவன். [நந்திருமார்வன்] - ப்ரணயித்வத்தால்வந்த ப்ரஸித்தியை எனக்குக்காட்டி. பிராட்டியோடு பழகிற்றும் ப்ரணயிபாய் அன்று; அத்தைக்காட்டிக் கண்டாரை அகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக. சில பொய்களைக்காட்டி மஹாபலிபக்கல் நின்றும் ஊமியைக் கொண்டாற்போலே, கலந்து பரிமாறுகிறானென்று தோற்றும்படி சிலபொய்களைச் செய்து விஶ்லேஷிக்கை. என்னை முடிக்கைக்கு உபாய மென்றுமாம். [நம்மாவியுண்ண நன்கெண்ணினான்] - நம்மை முடிக்கைக்கு நல்விரகு தானேபார்த்தான். உங்களுக்கு இங்கு அவகாஶமில்லை. ஸர்வஶக்தியானவன் உத்யோகித்த கார்யத்திலே குறைகிடப்பதாய் அதிலே நீங்கள் ஸஹரிக்கிறிகோளோ? நம்மை முடிக்கப் பார்த்தபார்வை அழகிதாகப் பார்த்தான் என்று தன்னிலே நொந்து சொல்லுகிறாள் என்றுமாம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தன்னினவாயிருந்துநலிகிற பூவைகளைக்குறித்து, அவன்தான் என்னை முடிக்கைக்கு நல்ல விரகு பார்த்தான்; இனி உங்களுக்கு இங்கு விஷயமில்லை என்கிறாள்.

[அந்தரம்நின்றுழல்கின்ற]—உங்களுக்கு இங்கு நலிய விஷயமின்றிக்கேயிருக்க, நடுவேநின்று வ்யர்த்தமே க்லேஶப்படுகிறிகோளித்தனை. [யானுடைப்பூவைகாள்] - என்னுடைப்பூவைகாள்! ஸர்வஸாதாரணராயிருப்பார் செய்பவற்றை, சிலர்க்கு ஸ்வமாயிருப்பார் செய்யக்கடவதோ? நான் எனக்குஎன்ன வமையுமாகாதே பாதிக்கைக்கு? அவனும், என்னுடையவனுகையிறே நலிந்தது! [நுந்திறத்தேதுமிடையில்லை] - உங்கள் இடையாட்டத்தில், என்னைநலிகைக்கு ஓர் அவகாசமில்லை; உங்கள் பாரிப்புக்கு என்பக்கல் ஓரவகாசமில்லையென்றுமாம். [குழறேன்மின்] - அநக்ஷர ரஸமானபேச்சைக் காட்டி முடியாதேகொள்ளுங்கோள்!அவன்தான்அதிகரித்தகார்யத்தில் நெகிழநின்றானுகிலன்றோ, நீங்கள்இப்படி முதிரநிற்கவேண்டுவது? அதுக்கு உங்களுக்கு அவகாசம் வைத்தானோ! [இந்திரஞாலங்கள்காட்டி] - கண்டார்க்குவிடவொண்ணாதவடிவையும், சீலத்தையும்,

---

அஞ்சாம்பாட்டு - அந்தரம் இத்யாதி. "யானுடைப்பூவைகாள் - நம்மாவியுண்ணநன்கெண்ணினான் - நுந்திறத்தேதுமிடையில்லை குழறேன்மினோ" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தன்னினவாய் இத்யாதி. தன்னினவாய் என்றது - "யானுடைப்பூவைகாள்" என்றத்தைப்பற்ற, தன்னினவாய் - தன்னுடையவைகளாய்; தனக்கு ஶேஷங்களாய் என்றபடி.

"யானுடைப்பூவைகாள்" என்று விசேஷிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தஹாவம் - ஸர்வஸாதாரண இத்யாதி. ஸர்வஸாதாரணராயிருப்பார் என்றது - காட்டிலேவர்த்திக்கையாலே ஸர்வஸாதாரணமான மயில்தொடக்கமான பக்ஷிகளையாதல், கீழிற்பாட்டில் "நங்கண்ணன்" என்ற க்ருஷ்ணனையாதல்,"நந்திருமார்வன்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து,எனனோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக பாதிக்கிறிகோளென்று ஶாவாந்தரம் - நான்எனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - அவனும் இத்யாதி. இடை - அவகாஶம். உங்களிடையாட்டத்தில் என்றது - உஙகளுக்கென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "திறம்" என்று - ஸமூஹமாய், பாரிப்பைச் சொல்லுகிறது. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - அவன்தான் இத்யாதி. அவகாஶம் வையாமல் அவன்செய்த வ்யாபாரங்களைச் சொல்லுகிறது மேல். "இந்திரஞாலங்கள்" என்கிற பஹுவசந விவக்ஷிதங்களையும், அவற்றை இந்திரஞாலமாக அருளிச்செய்கைக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் - கண்டார்க்கு இத்யாதி. அதாவது - இந்திரஞாலமாவது, கண்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி ஆகர்ஷகமாயிருப்பதொரு வித்யையிறே; அப்படி ஸௌந்தர்யாதி

சேஷ்டிதத்தையுங் காட்டி. இவை நிலைநில்லாமையாலே, "போய்கள்" என்கிறாள். இந்திரஜாலமென்றும், பொய்யென்றும் பர்யாயம். [ஏழுலகுங்கோண்ட] - பிறருடைய வஸ்துவை அபஹரிக்கப்புக்கால், அவர்களுக்குஒன்றும் சேஷியாதபடி அபஹரிக்குமவன். [நந்திருமார்வன்] - ப்ரணயித்வத்தால்வந்த ப்ரஸித்தியை எனக்குக்காட்டி. பிராட்டியோடே பழகிற்றும் ப்ரணயியாய்அன்று; அத்தைக்காட்டிக் கண்டாரை யகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக. சிலபோய்களைக்காட்டி பூமியைக்கோண்டாற் போலே, கலந்து பரிமாறுகிறானென்றுதோற்றும்படி சில பொய்களைச் செய்து விஶ்லேஷிக்கை என்னை முடிக்கைக்கு உபாயமென்றுமாம். [நம்மாவியுண்ண நன்கேண்ணினான்] - நம்மை முடிக்கைக்கு நல்விரகுபார்த்தான். உங்களுக்கு இங்கு அவகாஶமில்லை. ஸர்வஶக்தி யுத்யோகித்த கார்யத்திலே குறைகிடப்பதாய், அதிலே நீங்களும் ஸஹகரிக்கிறிகோளோ! நம்மை முடிக்கப்பார்த்த பார்வை அழகிதாகப்பார்த்தான் என்று, தன்னிலே நொந்து சொல்லுகிறாளென்றுமாம். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

நன்கேண்ணினான்வளர்த்த சிறுகிளிப்பைதலே
யின்குரனீமிழற்றேல் என்னாருயிர்க்காகுத்தன்
நின்சேய்யவாயொக்கும்வாயன் கண்ணன்கைகாலினன்
நின்பசுஞ்சாமநிறத்தன் கூட்டுண்டுநீங்கினான்.

ஆ.—(நன்கெண்ணி.) - 'அவன்பிரிந்த ஊமையில் அவன்திருநாமங்களையும் சொல்லாமைக்கன்றோ உன்னை நான் வளர்த்தது? ஆனபின்பு, அவன்திருவடிவுபோலே

களும் அநுஹவித்தாலொழிய நிற்கவொண்ணாதபடி ஆகர்ஷமாயிருக்குமத்தைப்பற்ற, இவற்றை "இந்திரஜாலங்கள்" என்கிறதென்றபடி. வஹுவசநவிவக்ஷிதங்கள் - ஸௌந்தர்யாதிகள். பொய்யாக அர்த்தாந்தரம் - இவை இத்யாதி. "இந்திரஜாலம்" என்றால், பொய்யைச்சொல்லுமோவென்ன - இந்திரஜாலமென்றும் பொய்யென்றும் பர்யாயம் என்ற. "ஏழுலகும்" என்ற ஸமப்தத்துக்கு ஹாவம் - பிறருடைய இத்யாதி. "நம்" என்ற ப்ரஸித்திக்கு ஹாவம் - ப்ரணயித்வத்தால் இத்யாதி. ப்ரஸித்தனான திருமார்வனென்று ஸப்தார்த்தம். பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியைக்காட்டி என்னை யகப்படுத்திக்கொண்டவனென்று தாத்பர்யார்த்தம். "திருமார்வன்" என்றதுக்கு வெறுப்பாகவர்த்தம் - பிராட்டியோடே இத்யாதி. "இந்திரஜாலங்கள்" என்றுதொடங்கி, "நன்கெண்ணினான்" என்னுமளவும் - பக்ஷிகளைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறாளென்றும், தன்னிலே நொந்து சொல்லுகிறாளென்றும், இத்தை த்வேதாவிவக்ஷித்து முந்தினவகையைக்காட்டுகிறார் - சிலபோய்களை இத்யாதியாலே; இரண்டாம்வகையைக்காட்டுகிறார்-நம்மை முடிக்க இத்யாதி முடிவில் வாக்யத்தாலே. "நன்கு" என்கிறதுக்கு அர்த்தத்வயம் - நன்றாகவென்றும், வ்யதிரேகலக்ஷணையாய், க்ரூரமாகவென்றும். இந்தஇரண்டர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - நல்விரகுபார்த்தான் என்றும், அழகிதாகப்பார்த்தான் என்றும். அழகிதாக - க்ரூரமாகவென்றபடி. "அவனும்செய்துபோகிறான், அவன்செய்தகுறைகளை நாங்கள்முடிக்கிறோம்" என்ன-ஸர்வஶக்தி இத்யாதி. 'அந்தாம்நின்றுழல்கின்ற யானுடைப்பூவைகாள்! இந்திரஜாலங்கள்' என்றுதொடங்கி, நன்கெண்ணினான்-நுந்திறத்தேதுமிடையில்லை குழறேன்மினோ?' இத்யந்வய:. 'நம்மாவியுண்ணநன்கெண்ணினான்' - நம்முடையப்ராணன்களை க்ரஸித்துக்கொள்ளுகைக்கு நன்றாக நிரூபியாநின்றானென்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். (ரு)

யிருக்கும் உன்வடிவைக்காட்டி, அதின்மேலே அவன் திருநாமங்களையுஞ்சொல்லி என்னை நோவுசெய்யாதேகொள்ளாய் !' என்று தன்கிளியைக்குறித்துச்சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தன்தசையை அறியாதே திருநாமத்தைச் சொல்லுகிற கிளியைக்குறித்து நான் ஸ்வஸ்தையாயிருந்தபோது எனக்குஇனிதாகத்திருநாமத்தைச் சொல்லக் கேட்கைக்கன்றோ உன்னை நான் வளர்த்தது. எனக்கு அஸாத்யமான தசையில் திருநாமத்தைச் சொல்லாதேகொள்! என்று அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறாள்.

[என்னாருயிர்க் காகுத்தனென்று மேலுக்கு] - உன்னுடைய சிவந்தவாயும் கண்ணும் கையும் காலும்போலேயிருக்கிற திருப்பவளந் தொடக்கமான திவ்யாவயவங்களையுடையவனுமாய் உன்னுடைய குளிர்ந்த ச்யாமமாயிருந்துள்ள திருநிறத்தையுடையனாய் எனக்கு நல்லுயிராயிருக்கிற காகுத்ஸ்த்தன் இனி என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து என்ப்ரக்ருதியை அறிந்துவைத்தே பிரிந்தான்.

ப.—அநந்தரம், தர்சநீயமான அவயவசோபையையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன் கலந்துபிரிந்தான் ; அவனுக்கு ஸ்மாரகமான வடிவோடேயிருந்து உன்னுடைய ம்ருது பாஷணத்தாலே நலியாதேகொள் ! என்று தான் வளர்த்ததொரு கிளியைச் சொல்லுகிறாள்.

என் ஆருயிர் - எனக்கு வ்யதிரேகத்திலே தரிக்கவரிதான ப்ராணனாய், காகுத்தன் - “ மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே ” என்னும்படியான சக்ரவர்த்தித்திருமகன், நின் - உன்னுடைய, செய்ய - சிவந்த, வாய் - வாயை, ஒக்கும் வாயன் - ஒக்கும் வாயையுடையனாய், கண்ணன் - அத்தோடொக்கும் கண்ணையுடையனாய், கைகாலினன் - அத்தோடொக்கும் கைகாலையுடையனாய், நின் - உன்னுடைய, பசும் சாமம் - பசுமையழியாத ச்யாமநிறம்போலேயிருக்கிற, நிறத்தன் - நிறத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, கூட்டுண்டு - (என்னோடே) ஸம்ஸ்லேஷித்து, நீங்கினான் - பிரிந்தான்; நன்கு- (எனக்கு ஆபத்துக்கு உதவுதியென்கிற)நன்மையை, எண்ணி - எண்ணி, நான் வளர்த்த - நான் வளர்த்துப்போந்த, சிறு - சிறியவடிவையுடைத்தாய், பைதல் - முக்யமான, கிளியே - கிளியே ! இன் - இனிமையாலே என்னைஈடுபடுத்துகிற, குரல் - குரலை, நீ - (அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிற) நீ, மிழற்றேல் - அர்த்தோக்தி ஸரஸமாகப் பண்ணாதே கொள் ?

இ.—ஆறும்பாட்டில், தன் தசையை அறியாதே திருநாமத்தைச் சொல்லுகிற கிளியைக்குறித்து எனக்கு அஸஹ்யமான தசையிலே சொல்லவோ உன்னை வளர்த்தது ? என்று அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறாள்.

[நன்கெண்ணி] - திருநாமம் ஸாத்மிக்கும் தசையையறிந்து சொல்லவும், அஸஹ்யமான தசையில் தவிரவுமன்றோ உன்னைவளர்த்தது ? [நான்வளர்த்த] - ஏக புத்ரிகளைப் போலேயாய்த்து வளர்த்தது. நான்ஒன்றை ஆதரிக்கவமையுமாகாதே அந்யமாவாகைக்கு ! அவனும் கிளியோபாதி ஸவ்யனாயிறேயிருப்பது. [சிறுகிளிப் பைதலே]-சிறுமை - பருவம். பைதல்-வயஸ்ஸுக்குத்தக்க பாசுமுமின்றிக்கேயிருக்கை. உன் பசற்றனமிறே நலிகைக்கடி. [இன்குரல்]-“கூரியவேல் என்னுமாபோலே. [நீமிழற்றேல்] - நிரம்பாமென்சொல்லாலே என்னை முடியாதேகொள். மாத்ருவதத்திலேயும் ப்ரவ்ருத்திப்பார் உண்டோ? [என்னாருயிர்க் காகுத்தன்] - வ்யதிரேகத்தில் தரிக்க

அரிதாம்படியிறே கிட்டினபோது பரிமாறும்படி. "தயரதற்கு மகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாக" என்றிறே இவர் இருப்பது. [நின்செய்யவாய் ஒக்கும்வாயன்] - உன்னுடைய சிவந்தவாய்போலே யிருக்கும் வாயையுடையவன். உபமானத்தைச் சொல்லிச் சேர்த்துவிடுமதொழிய, உபமேயந்தன்னைப் பேசமுடியாது. உன்னைப்போலே சிவந்தகண்ணையும், கையையும் திருவடிகளையும் உடையவன். [நின்பசுஞ்சாமநிறத்தன்]- உன்னுடைய குளிர்ந்த ச்யாமமான நிறத்தையுடையவன். பசுஞ்சாமம் - ச்யாமமாய், எரித்திருக்கையன்றிக்கே குளிர்ந்திருக்கை. பச்சைநிறமென்னவுமாம். ஒருடம்பிலே இத்தனைபகை தேடிவைக்கலாமோ! [கூட்டுண்டு நீங்கினான்] - கலந்து என்ப்ரக்ருதியை அறிந்துவைத்துப் பிரிந்தான்; அவன் கூடவிருந்தாலன்றோ உன்படிகள் அநுகூலமாயிருப்பது! தனியிருப்பில் நலிவார் ராவணாதிகளன்றோ! அநுகூலர் நலிவரோ?

ஈடு.—ஆறும் பாட்டு. தன்தசையறியாதே திருநாமத்தைச்சொல்லுகிற கிளிப்பிள்ளையைக்குறித்து, எனக்குஅஸஹ்யமான தசையிலே சொல்லவோ உன்னைவளர்த்தது? என்று அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறாள்.

[நன்கெண்ணி] - திருநாமம் ஸாதிக்கும் தசையறிந்து சொல்லவும் அஸஹ்யமானதசையில் தவிரவுமன்றோ உன்னைவளர்த்தது? [நான்வளர்த்த] - ஏகபுத்ரைகளைப்போலே யாயத்துவளர்த்தது; நானென்றைஆதரிக்கவமையுமாகாதே அந்யதாவாகைக்கு! அவனும் கிளியோபாதி ஸவ்யனாயிறே யிருப்பது.[சிறுகிளிப்பைதலே]-சிறுமை-பருவம். பைதல் - வயஸ்ஸுக்குத்தக்க பாகமுமின்றிக்கேயிருக்கை. உன் பசற்றனமிறே நலிகைக்கடி. [இன்குரல்] - "கூரியவேல்" என்னுமாபோலே. [நீ மிழற்றேல்] - நிரம்பாமென்சொல்லால் என்னை முடியாதேகோள்! மாத்ருவதத்திலேயும் ப்ரவர்த்திப்பாருண்டோ? [என்னாருயிர்க் காகுத்தன்] - வ்யதிரேகத்தில் தரிக்கையரிதாம்படி யிறே கிட்டினபோது பரிமாறிற்று. "தயரதற்கு மகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன்தஞ்சமாக" என்றிறே இவரிருப்பது; [நின்செய்யவாயொக்கும்வாயன்] - உன்னுடைய வாய்போலே யிருக்கும் வாயையுடையவன். உபமாநத்தைச்சொல்லிச் சேர்த்துவிடுமித்தனையொழிய, உபமேயந்தன்னைப் பேசமுடியாது. [கண்ணன்கைகாலினன்]-உன்னைப்போலே சிவந்த

ஆறும் பாட்டு—நன்கெண்ணி இத்யாதி. "நான்வளர்த்த சிறுகிளிப்பைதலே - இன்குரல் நீமிழற்றேல்" என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தன்தசை இத்யாதி.

வளர்க்கையிலே, நன்றாகவெண்ணி வளர்க்கையாவதுஎது?என்ன, அருளிச்செய்கிறார்-திருநாமம் இத்யாதி. "கிளிப்பைதலே" என்ற ஏகவசநத்தைக்கடாக்ஷித்தாதல், "வளர்த்த"என்ற மாத்ரத்துக்காதல் அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - ஏகபுத்ரைகளை இத்யாதி. இத்தால் ஹார்த்தபாவமாதல், "நான் வளர்த்த" என்றதுக்கர்த்தமாதல் - நானென்றை இத்யாதி. நீ யாதரித்தாரில் அப்படி யந்யதாவாருண்டோவென்ன - அவனும் இத்யாதி. சிறுமையும் பைதலும் புநருக்தமன்றோவென்ன - சிறுமை இத்யாதி "பைதல்" என்றத்தால்ஹாவம் - உன்பசற்றனம் இத்யாதி. பசற்றனம் - பால்யம். விஸ்லேஷதசையில் இதின்குரல், விரஹிணிகளுக்கு பாதகமாயிருக்குமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - கூரியவேல் இத்யாதி. நிரம்பாமென்சொல் - அபூர்ணமாய் ம்ருதுவானஅர்த்தோக்திகள். "யான்வளர்த்த" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, "மிழற்றேல்" என்றதுக்குஹார்த்தஹாவம் - மாத்ருவதத்திலேயும் இத்யாதி. கூட்டுண்டுநீங்கினவனை "என்னாருயிர்" என்பானென்? என்ன - வ்யதிரேகத்தில் இத்யாதி. வ்யதிரேகத்தில் - விஸ்லேஷத்தில். பெருமாளை இவர்தஞ்சமென்றிருப்பாரோவென்ன - தயரதற்கு இத்யாதி. செய்யவாயனென்றால் போதாதோ? "செய்யவாயொக்கும்" என்பானென்? என்ன - உபமாநத்தை இத்யாதி. உன்னைப்போலேசிவந்த என்றது - உன்வாயைப்போலே சிவந்த

கண்ணையும், கையையும், திருவடிகளையுமுடையவன். [நின் பசுஞ்சாமநிறத்தன்] - உன்னுடையகுளிர்ந்த ஸ்யாமமான நிறத்தையுடையவன். [பசுஞ்சாமம்] - ஸ்யாமமாய் எரித்திருக்கையன்றிக்கே, குளிர்ந்திருக்கை. ஓருடம்பிலே இத்தனை பகைதேடிவைக்கலாமோ? [கூட்டுண்டு நீங்கினான்] - கலந்து என் ப்ரக்ருதியையறிந்துவைத்துப் பிரிந்தான்; அவன் கூடவிருந்தாலன்றோ உன்படிகள்அநுகூலமாயிருப்பது? தனியிருப்பில் நலிவார் ராவணாதிகளன்றோ? அநுகூலரும் நலிவரோ? (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

கூட்டுண்டுநீங்கிய கோலத்தாமரைக்கண்செவ்வாய்
வாட்டமிலென்கருமாணிக்கம் கண்ணன்மாயன்போல்
கோட்டியவில்லொடு மின்னுமேகக்குழாங்கள்காள்
காட்டேன்மின்நும்முருஎன்னுயிர்க்குஅதுகாலனே.

ஆ.—(கூட்டுண்டு) - என்னோடே கூட்டுண்டுநீங்கி, அதினால் ஒருவாட்டமின்றியே ஆஶ்சர்யமான அழகையுடையவனாய், ஶார்ங்காதிதிவ்யாயுதோபேதனாய், ஹாரகேயூராதி திவ்யபூஷண பூஷிதனாயிருந்த கண்ணனைப்போலேயிருந்த, கோட்டிய வில்லொடு மின்னுமேகக்குழாங்கள்காள்! இந்த வ்யஸநத்தின்மேலே, காட்டேன்மின் நும் உரு; என்னுயிர்க்கு அதுகாலன் என்கிறாள்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், அவனுடைய திருநிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடைய மேகமாலையைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமை! உங்கள் வடிவைக்காட்டி என்னை முடியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

[கூட்டுண்டென்றுதொடங்கி]-என்னோடேகலந்து பிரிகையாலே அழகிய தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும் சிவந்த திருப்பவளத்தையும் எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ஶ்லாக்யமான கறுத்த திருநிறத்தையுமுடையனாய் அத்யாஶ்சர்யமான வடிவழகையுடையனுமாய், என்னைப்பிரிந்து ஒருவாட்டமின்றிக்கேயிருக்கிற க்ருஷ்ணனைப் போலே. [கோட்டியவில் என்று மேலுக்கு] - வளைந்த வில்லோடேகூட மின்னாநின்றுள்ள, மேகஸமூஹங்காள்! உங்கள்வடிவைக் காட்டாதே கொள்ளுங்கோள்; என்செய்யவென்னில்,-என்னுடைய ப்ராணனுக்கு அது ம்ருத்யு. அதுவென்று மேகங்களுடைய வடிவைக் காணமாட்டாமை பராங்முகியாயிருந்து சொல்லுகிறாள்.

ப.—அநந்தரம், தன்னை ஈடுபடுத்தின க்ருஷ்ணன்வடிவுக்குப் போலியான மேகஸமூஹத்தைக்கண்டு, என்னைமுடிக்கைக்கு ஹேதுவான உங்களுடைய ரூபத்தைக் காட்டாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

என்றபடி. பசுமை - குளிர்த்தி. சாமம் என்றால் போராதோ? 'பசு' என்று குளிர்த்தியை விசேஷிப்பானென்? என்ன - ஸ்யாமமாய் இத்யாதி. "நின்செய்யவாயொக்கும்" இத்யாதியால் ஹலிதம் - ஓருடம்பிலே இத்யாதி. இவைபகையோ, அவனுக்குஸ்மாரகமாய் அநுகூலமா யிராதோவென்ன - அவன் கூட இத்யாதி. "நீமிழற்றேல்" என்றக்ரியாபதத்துக்குச்சேர ஹாவம்-தனியிருப்பில் இத்யாதி வாக்யத்வயம். 'நன்கெண்ணி - நான்வளர்த்த சிறுகிளிப்பைதலே - என்னாருயிர்க்காகுத்தன்' என்று தொடங்கி, 'நீங்கினான் - இன்குரல்-நீமிழற்றேல்' இத்யந்வய: (௬)

கூட்டுண்டு - என்னோடு ஏகரஸமாம்படி ஸம்ஶ்லேஷித்து, நீங்கிய - பிரிந்த ஹமையில், கோலம் - ஶ்ரீமான, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணையும், செம்-சிவந்த, வாய்-அதரத்தையுமுடையனாய், வாட்டமில் என் கருமாணிக்கம் - இடைவிடாமல்எனக்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமான நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, (எனக்கு), கண்ணன் - (ஹவ்யனான) க்ருஷ்ணனாகிற, மாயன்போல்- ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதனைப்போலேயிருக்கிற, கோட்டிய - வளைக்கப்பட்ட, வில்லொடு-வில்லோடே கூட, மின்னும் - மின்னுகிற, மேகக்குழாங்கள்காள் - மேகஸமூஹங்கள்காள் ! என் - என்னுடைய, உயிர்க்கு - ப்ராணனுக்கு, அது காலன் - அது ம்ருத்யுரூபமாயிருக்கும் ; நும்உரு - உங்கள்வடிவை, காட்டேன்மின் - காட்டாதேகொள்ளுங்கோள்.

இ.—ஏழாம் பாட்டில், அவன்வடிவுக்குப் போலியான மேகமாலையைக் கண்டு உங்கள் வடிவைக்காட்டி என்னைமுடியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

[கூட்டுண்டு நீங்கியவென்று தொடங்கி]-"ஏகதத்த்வம்" என்னும்படி கலந்து பிரிந்தபின்பு அவனுடைய அவயவஶோபையிருந்தபடி என்னுதல் ; இவளோடே கலக்கையாலேவந்த ஶோபையென்னுதல். [கோலத்தாமரைக்கண் செவ்வாய்] - ஶ்ரீமானான தாமரைபோலேயிருக்கிற கண்ணையும் சிவந்தவாயையும் உடையவனாய். [வாட்டமில் என்கருமாணிக்கம்] - பிரிந்தபின்பும் மறக்கவொண்ணாதபடி ஸ்மாரகமாய் நலிகிற நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய்; கலந்தபோது வடிவிற்பிறந்த செவ்வி பிரிந்தபின்பும் அப்படியே யிருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்: இத்தலையை வெறுந்தரையாக்கினபின்பு நிறம் இரட்டித்தபடி. 'ஒரெவஃம்ஶாஶேகாநு" என்று அவனிருக்க, அரைக்ஷணம் தாழ்த்தானென்று இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுகிறாளிறே ! [கண்ணன் மாயன்போல்] - ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதனான க்ருஷ்ணனைப்போலே ; கலந்தபோது காலைக் கையைப்பிடித்துப் பரிமாறி ஹவ்யனாயிருந்தபடி. [கோட்டிய இத்யாதி] - வளைத்த வில்லோடேகூடி மின்னாநின்றுள்ள மேகஸமூஹங்காள்! கௌஸ்துபஸ்தாநீயமிறே மின். [காட்டேன்மின் நும்உரு] - ம்ருத்யுஸத்ருஶமான உங்கள் வடிவைக்காட்டாதே கொள்ளுங்கோள். அவ்வடிவைக்கொண்டு அகலவிருந்தவனோடு உங்களோடு வாசியற்றிருந்ததி ! "அதுவென்" என்னில் ?-[என்னுயிர்க்குஅது காலனே]-பண்டே விரகந்தின்ற என்னுடைய ப்ராணனுக்கு ம்ருத்யு. 'குழாங்கள்காள்' என்றுவைத்து, 'அது' என்கிறது காணமாட்டாமையாலே முகம்மாறிச் சொல்லுகிறாள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவன்வடிவுக்குப்போலியான மேகமாலையைக்கண்டு, உங்கள் வடிவைக்காட்டி என்னைமுடியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

[கூட்டுண்டுஇத்யாதி] - "ஏகதத்த்வம்" என்னும்படி கலந்து பிரிந்தபின்பு அவனுடைய அவயவஶோபையிருந்தபடி யென்னுதல்; இவளோட்டைக் கலவியால்வந்த ஶோபையென்னுதல். [கோலத்தாமரைக்கண்செவ்வாய்] - அழகியதாமரைபோலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும், சிவந்த அதரத்தையுமுடையனாய். [வாட்டம் இத்யாதி] - கலந்த

ஏழாம்பாட்டு.—கூட்டுண்டு இத்யாதி. "கண்ணன்மாயன்போல்கோட்டியவில்லொடு மின்னுமேகக்குழாங்கள்காள்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன்வடிவுக்கு இத்யாதி.

"கோலத்தாமரைக்கண்செவ்வாய்"—அவயவஶோபைசொன்னதுக்கு ஹாவத்வயம்-ஏகதத்த்வம் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. முந்தினஹாவம் - வெறுப்பிலே. கீழிற்பதத்தில் ஹாவத்வ்யாநு

போதைச்செவ்வி, விரஹத்திலும் தலைச்சாவி வெட்டப்போகிறதில்லைகாணும்; இத்த லையை வெறுந்தறையாக்கினபின்பு இரட்டித்தபடி. [என்கருமாணிக்கம்] - பிரிந்தபின்பும் மறக்கவொண்ணாதபடி நலிகிற நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையனாய். "நைவதம்ஸாந்மமஸகாந்" (நைவதம்ஸாந்மமஸகாந்) என்று அவனிருக்க, அரை க்ஷணந் தாழ்த்தானென்னு இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுகிறாளிறே! [கண்ணன் மாயன் போல்] - ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதனான க்ருஷ்ணனைப்போலே; கலந்தபோது காலைக்கையைப் பிடித்துப் பரிமாறி ஸவ்யனாயிருந்தபடி. [கோட்டியவில் இத்யாதி] - வளைத்தவில்லோடே கூடி மின்னுநின்றுள்ள மேகஸமூஹங்காள்! கௌஸ்துபம் திருமேனிக்கு ப்ரகாஶகமாமா போலே இராநின்றது மின். [காட்டேன்மின் நும் உரு] - ம்ருத்யுஸத்ருஶமான உங்கள் வடிவைக் காட்டாதேகொள்ளுங்கோள்! அவ்வடிவைக்கொண்டு அகல இருந்தவனோடு உங்களோடு வாசியில்லையா யிருந்ததீ! "அதுவேன்?" என்னில், - [என்னுயிர்க்கு அது காலனே] - விரஹம்தின்று பண்டே தற்புஅற்ற என்ப்ராணனுக்கு அது ம்ருத்யுவாகாநின்றது. 'குழாங்கள்காள்காட்டேன்மின்நும்உரு' - என்றுவைத்து 'அது' - என்கிறது, காணமாட்டாமை, முகத்தைமாறவைத்துச் சொல்லுகிறாள். (௭)

எட்டாம் பாட்டு.

உயிர்க்கதுகாலனென்றுஉம்மையானிரந்தேற்கு நீர்
குயிற்பைதல்காள்!கண்ணன்நாமமேகுழறிக்கொன்றீர்
தயிர்ப்பழஞ்சோற்றேடு பாலடிசிலுந்தந்து சொல்
பயிற்றியநல்வளமூட்டினீர் பண்புடையீரே!

குணமாக வ்யுத்க்ரமமாக ஸாவத்வயம் - கலந்தபோதை இத்யாதிவாக்யத்வயம். தலைச்சாவிவெட்டப் போகிறதில்லை - எழுச்சியறுக்கப்போகிறதில்லை. தலைச்சாவிவெட்டுகையாவது - பயிர் மதாளித்துப் போனால் நுனிகளையறுத்துப் பொகடுகை. இத்தால் - கலந்தபோதைச் செவ்வியின் ஆதிக்யஞ்சொல்லு கிறது. "என்" என்றதுக்குஸாவம் - பிரிந்தபின்பும் இத்யாதி. வாட்டமின்றிக்கேயிருக்கிற, என்னு டைய நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். "என்-" எனக்கு எப்போதும் ஸ்ம்ருதிவிஷயமான என்றபடி. "நஜீவேயம் க்ஷணமபி" என்றிருக்கிறவனை, விஶ்லேஷத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறானென்பானென்? என்ன - நைவதம்ஸாந் இத்யாதி. ஆற்றாமையாலேஎன்ற படி. "நைவதம்ஸாந்மஸகாந்கீடாந்ஸரீஸ்ருபாந் ராகவோபநயேத்காத்ராத் த்வத்கதேநாந்தராத்மநா" இதி வைதேஹீம்ப்ரதி மாருதிः. ஸு-(௩௬-௪௨) ஆஶ்சர்யமேதென்ன - கலந்த போது இத்யாதி. கோட்டுதல் - வளைத்தல். "மின்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமேதென்ன - கௌஸ் துபம் இத்யாதி. "கோட்டியவில்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ரீஸார்ங்கமென்று கண்டுகொள்வது. "நும்" என்றதுக்குஸாவம் - அவ்வடிவை இத்யாதி, என்னுதல்; ஆஶ்வஸிப்பிக்கவந்த எங்களையிங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்ன - அவ்வடிவை இத்யாதி என்னுதல். அதுவேன்னேன்னில் என்றது - உம்முருவைக் காட்டாதேகொள்ளுங்கோ ளென்கிறதுக்கடி என? என்னில் என்றபடி. தற்புஅற்ற- பல மற்ற. "நும்முரு" என்று ப்ரத்யக்ஷமாகச்சொல்லிவைத்து, "அது" என்கிறதென்? என்ன - குழாங்கள் காள் இத்யாதி. அடைவே அந்வயம். (௭)

ஆ.—(உயிர்க்கது) - 'கண்ணனுடைய திருநாமங்களைச்சொல்லில் நான் முடிவன்: அவற்றைச் சொல்லாதொழியவேணும்' என்று உங்களை நான் இரக்க, பின்னையும் அவற்றையேசொல்லிக்கொன்றீர்கோள்! நான் உங்களை வளர்த்தப்ரயோஜநம் அழகிதாகப் பெற்றேனென்று, தன் குயில்களை இன்னாதாகிருள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், சிலகுயில்களைக்குறித்து, வேண்டாவென்று ப்ரார்த்திக்க மேன்மேல் திருநாமத்தைச்சொல்லி நலிந்திகோள்: உங்களை வளர்த்த ப்ரயோஜநம் பெற்றேனிறே என்று இன்னாதாகிருள்.

[உயிர்க்கென்று தொடங்கி] - 'குயிற்பிள்ளைகாள்! அவனுடைய திருநாமங்களை நீங்கள் சொல்லில் நான்முடிவன்; அவற்றைச் சொல்லாதொழியவேணும்' என்று உங்களை இரந்த எனக்கு, க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமங்களையே சொல்லி என்னைக் கொன்றிகோள். [தயிர்ப்பழஞ்சோறென்று தொடங்கி] - காலந்தோறும் உங்களுக்கு அபேக்ஷிதமானவற்றையே தேடியிட்டு உங்களைச்சொல்ல அப்யஸிப்பித்ததுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினிகோள்! சாலத் தக்காராயிருந்திகோள்!

ப.—அநந்தரம், அவஸாதகரமான க்ருஷ்ணன்நாமங்களைச்சொல்லவேண்டாவென்கைச்செய்தே சொல்லிமுடித்திகோளே!' என்று, தான்வளர்த்த சிலகுயில்களைச் சொல்லுகிருள்.

நான் - நான், (இவ்வவஸ்தையில்), அது - அது, உயிர்க்கு - ப்ராணனுக்கு, காலனென்று - ம்ருத்யுரூபங்கிடீகோளென்றுசொல்லி, உம்மை - உங்களைக்குறித்து, இரந்தேற்கு - ப்ரார்த்தித்த எனக்கு, குயிற்பைதல்காள் - குயிற்பிள்ளைகாள்! நீர் - நீங்கள், (உங்கள் பிள்ளைத்தனத்தாலே), கண்ணன்நாமமே - ஐவ்யனான க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமங்களை, குழறி - அநக்ஷரமதுரமாகச்சொல்லி, கொன்றீர் - முடித்துவிட்டிகோளிறே! (உங்கள்பால்யத்துக்கீடாக), தயிர்ப்பழஞ்சோற்றொடு - இளம்போதைக்குத் தயிரையுடைத்தான பழஞ்சோற்றோடே, பாலடிசிலும் - பிற்காலுக்குப்பாலுஞ்சோறுமாக, தந்து - (உங்களுக்குத்)தந்து, சொல் - (அவன் திருநாமங்களாகிற) சொற்களை, பயிற்றிய - அப்யஸிப்பித்த, (அதுக்குப்ரத்யுபகாரமாக), நல்வளம் - நல்லஸம்பத்தை, ஊட்டினீர் - அநுபவிப்பித்தீர்! பண்பு - நல்லநீர்மையை, உடையீர் - உடையீராயிருந்தீர்!

இ.—எட்டாம் பாட்டில், சில குயில்களைக்குறித்து திருநாமஞ் சொல்ல வேண்டாவென்றிரக்க, அத்தையே சொல்லி நலிந்திகோள்! உங்களைவளர்த்த ப்ரயோஜநம் பெற்றேன்! என்கிருள்.

[உயிர்க்கு] - தோற்புரையேபோமதன்று அது என்கிருள், தன்வாயாலே சொல்ல மாட்டாமையாலே. [காலனென்று] - நலிகையன்றிக்கே முடிக்குமென்று. [உம்மை] - நீங்களேயிரந்து என்கார்யம்செய்யும் உங்களை. [நான்] - உங்களுக்கு ஜநநியாய் மறக்கவொண்ணுத நான். [இரந்தேற்கு] - உங்களை நியமித்தேனே? என்செல்லாமையாலே சரணம்புகுந்த எனக்கு. [நீர்] - நியாம்யரானநீங்கள், ஸாஹஸகாரிகளானிகோள். [குயிற்பைதல்காள்] - உங்கள்பால்யம் என்ப்ராணனோடே போய்த்திறே! பருவம்நிரம்பாமையிலும் தாய்வாசியறியவேண்டாவோ? "நாங்கள்செய்ததென்?" என்ன, [கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்] - தீரமாற்றலே நெஞ்சைப் புண்படுத்திவைக்கும் க்ருஷ்ணன் திருநாமங்களையே அவ்யக்தமாகச்சொல்லி முடித்திகோள். ம்ருதஸஞ்சீவநமான ராம

ருணங்களை ஒருகால் சொல்லலாகாதோ ? [தயிர் இத்யாதி] - தயிரும் பழஞ்சோறும், பாலும்வெஞ்சோறும் அவ்வவகாலங்களுக்கு உசிதமாகத்தந்து திருநாமங்களைக்கற்பித்த துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினிகோள். [நல்வளமூட்டினீர்] - நல்லஸம்பத்தை ஹுஜிப் பித்திகோள் ! நான் காலந்தோறும் உங்களுடைய ரக்ஷணம்பண்ணிப் போந்தேன்; நீங் களும் இவ்விடங்களிலே நலிந்துபோந்திகோள் ! [பண்புடையீரே] - ப்ராப்தியும் ஸவ் யதையும் கிடக்க, சாலநீர்மையுடையீரா யிருந்திகோள் ! ரக்ஷகவிஷயத்தில் நிர்த்தயரா யிருந்திகோள் ! பண்பு - குணம்.

ஈடு.—எட்டாம் பாட்டு. சில குயில்களைக்குறித்து, திருநாமஞ்சொல்லவேண் டாவென்று நான் இரக்க, அத்தையேசொல்லி நலிந்திகோள் ; உங்களை வளர்த்த ப்ரயோஜ நம்பெற்றேன் என்கிருள்.

[உயிர்க்குஅது] — தோற்புரையேபோமதன்று அது வென்கிருள், தன்வாயாலே சொல்ல மாட்டாமையாலே. [காலனென்று] - நலிகையன்றிக்கே முடிக்குமென்று. [உம்மை] - இரந்து என்கார்யஞ்செய்யும் உங்களை. [நான்] - உங்களுக்கு மறுக்கவொண் ணுதபடி ஜநநியான நான். [இரந்தேற்கு] - உங்களை நியமித்தேனே? என்செல்லாமை யாலே சரணம்புகுந்த எனக்கு. [நீர்] - நிபாம்யரான நீங்கள். ஶரணாகதவாதுகரானி கோள். [குயிற்பைதல்காள்] - உங்கள்பால்யம் என்ப்ராணனோடே போய்த்திறே! பருவம் நிரம்பாமையிலும் தாய்வாசியறிய வேண்டாவோ ? "நாங்கள்செய்ததென் ?" என்ன, [கண்ணன்நாமமே குழறிக்கோன்றீர்] - தீரா மாற்றாலே நெஞ்சைப்புண்படுத்திவைக்கும் க்ருஷ்ணன் திருநாமங்களையே அவ்யக்தமாகச்சொல்லி முடித்திகோள். * ம்ருதஸஞ்சீவந மான ராமகுணங்களையும் ஒருகால் சொன்னுலாகாதோ ! [தயிர்இத்யாதி] - தயிரும்பழஞ் சோறும், பாலும்வெஞ்சோறும் அவ்வவகாலங்களிலேதந்து திருநாமங்களைக்கற்பித்த அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினிகோள் ! [நல்வளமூட்டினீர] - நல்லஸம்பத்தை புஜிப்பித்தி கோள் ! நான் காலந்தோறும் உங்களுடைய ரக்ஷணம்பண்ணிப்போந்தேன் ; நீங்களும் இவ்விடங்களிலேவந்து நலிந்துபோந்திகோள். இக்குயில்களுக்கு அந்நதோஷம்மலித்து

எட்டாம் பாட்டு - உயிர்க்கு இத்யாதி. " உம்மைநானிரந்தேற்கு - கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர் - சொல்பயிற்றியநல்வளமூட்டினீர " என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலகுயில்களை இத்யாதி. வளர்த்த ப்ரயோஜநம் பெற்றேன் என்றது - வெறுப்பு. " உயிர்க்கு " என்றதுக்குவாஸனை - தோற்புரை இத்யாதி. இன்னதென்னுதே, "அது" என்கிறதென்னென்ன - அதுவென்கிறள் இத்யாதி. "அது" என்கிறது - வக்ஷ்யமாணமான கண்ணன்நாமத்தை. " இரந் தேற்கு - கொன்றீர் " என்றுகூட்டி ஹார்த்தபாவம் - ஶரணாகத இத்யாதி. * ப்ரார்த்தநாமதியிறே ஶரணாகதியாவது. "பைதல்காள்" என்றதுக்கு இரண்டுபாவம். அநாத்தமறியாத பருவமென்று முந்தி னது ; அத்தையருளிச்செய்கிறர் - உங்கள்பால்யம் இத்யாதி. தாய்வாசியறியாத பருவம் என்று பாவாந்தரம் - பருவம்நிரம்பாமையிலும் இத்யாதி. அதாவது - தாய்க்கும் பேய்க்கும் வாசியறிந்து முடித்த க்ருஷ்ணனைப்போலே யிருக்கவேண்டாவோ? என்றபடி. தீராமாற்றலே- மாற்றாலேதீராத ; ப்ரத்யௌஷதத்தாலே தீராதபடி. மாற்று - ப்ரத்யௌஷதம். "கண்ணன் நாமமே" என்றஅவதார ணார்த்தம் - ம்ருதஸஞ்சீவநி இத்யாதி. சொல் - திருநாமங்களை. பயிற்றிய - பயில்வித்ததுக்கு ; அப்ய ஸிப்பித்ததுக்கென்றபடி. இத்தால்பாவம் - நான் காலந்தோறும் இத்யாதி. ரஸோக்தி - இக்குயில் களுக்கு இத்யாதி. அதாவது - பலிபுக்கினுடைய அந்நத்தை புஜிக்குமென்று ரஸோக்தி ; நானிட்ட சோறு விஷமாய்விட்டதோவென்று ஸ்வபாவார்த்தம். "பண்புடையீர" என்றது - வ்யங்க்யோக்தி. பண்பு - ஸ்வபாவம். நீர்மையுடையீராய் என்று - விபரீதலக்ஷணை. விவரணம் - ரக்ஷகவிஷயத்

விட்டதோ ? [பண்புடையீரே] - ப்ராப்தியும் ஸவ்யதையும்கிடக்க, சால நீர்மையுடையீரா யிருந்திகோள் ! ரக்ஷகவிஷயத்தில் நிர்த்தயராயிருந்திகோள் ! (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பண்புடைவண்டோடுதும்பிகாள்!பண்மிழற்றேன்மின்
புண்புரைவேல்கொடுகுத்தாலொக்கும்நும்இன்குரல்
தண்பெருநீர்த்தடந்தாமரை மலர்ந்தாலொக்கும்
கண்பெருங்கண்ணன்நம்மாவியுண்டெழநண்ணினுன்.

ஆ.—(பண்புடை.)-'பண்புடைவண்டொடுதும்பிகாள்! அவனைப்பிரிந்த வ்யஸநத்தின்மேலே அவன் திருநாமங்களைப்பாடுகிற இதுவொன்றும் பொறுக்கலாயிருந்ததில்லை; பண்மிழற்றேல்மின்' என்ன; "அவன் திருநாமங்களைப்பாடுகை உனக்கு அத்யந்த ப்ரியமல்லவோ?" என்று அவைசொல்ல, 'அவன் தன்னழகைக்காட்டி என்னை மாய்த்துப்போனுன் காண்!' என்கிறுள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், மது பாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடுகிறன சில வண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து'உங்களுடைய த்வநிகள் து:ஸஹமாயிருந்தன. நீங்கள் பாடாதே கொள்ளுங்கோள்' என்கிறுள்.

[பண்புடையென்று தொடங்கி] - நீர்மையையுடைய வண்டோடுகூடினதும்பிகாள்! பண்மிழற்றுதே கொள்ளுங்கோள். 'பண்புரை' என்று பாடமானபோது, பண்ணை மூரலாகின்றுள்ள வண்டோடு கூடினது. [புண்புரையென்று தொடங்கி] - புண்ணின் ‡ விவரத்திலே வேலைக்கொடு குத்தாற்போலேயிராநின்றது, உங்களுடைய இனியத்வநிகள். [தண்பெருநீரென்று மேலுக்கு] - குளிர்ந்த நீர்வெள்ளத்திலே பெரிய தாமரைப்பூ அலர்ந்தாற்போலேயாய் அவ்வளவன்றிக்கே பெரிய கண்களையுடைய க்ருஷ்ணன் அவ்வழகைக்காட்டி என்னை மாய்த்துப் பிரிந்துபோனுன். குளிர்ந்த நீர்வெள்ளத்தையுடைய தடாகம் தாமரை பூத்தாற்போலே பெரியகண்களையுடைய க்ருஷ்ண னென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிசயபோக்யமான கண்ணழகையுடைய க்ருஷ்ணன் எங்களுடைய ப்ராணபஹாரம் பண்ணிப்போனுன் ; புண்ணிலேவேலைக்கொடு குத்தினுற்போலே பாடாதே கொள்ளுங்கோள் ! என்று சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையுங் குறித்துச் சொல்லுகிறுள்.

பண்புடை - பாட்டின்நீர்மையையுடைத்தான, வண்டொடுதும்பிகாள்-வண்டுகளோடுகூடின தும்பிகாள்! நும் இன் குரல் - உங்களுடைய இனியகுரலானது, புண் புரை - புண்ணின்புரையிலே, வேல்கொடு - வேல்கொண்டு, குத்தாலொக்கும் - குத்தினுற்போலேயிராநின்றது; (நீங்கள்), பண்மிழற்றேன்மின் - பண்ணைமதுரமாகஸப்தியாதேகொள்ளுங்கோள் ! தண் - குளிர்ந்து, பெரு - நிரம்பின், நீர் - நீரையுடைய,

---

தில் இத்யாதி. 'குயிற்பைதல்காள் - உயிர்க்க அகாலன் என்றுதொடங்கி, 'இரங்கேற்கு, நீர்-கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்; துயிர்ப்பழம்' என்று தொடங்கி,'பண்புடையீர்' இத்யந்வய: (அ)

---

‡ விவரம் - தொளை.

தடம் - தடாகம், தாமரைமலர்ந்தாலொக்கும் - தாமரைமலர்ந்தாற்போலே, பெருங்கண் - கண்ணின்பெருமையையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனானவன், நம் - நம்முடைய, ஆவி - ப்ராணனை, உண்டு - அபஹரித்து, எழுநண்ணினான் - அகலப்போனான். 'பண்புரை' என்று பாடமானபோது, ஸ்வாபாவிக ஶப்தத்தையுடையவை என்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், மதுபாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடுகிறன சில வண்டுகளையும் தும்பிகளையுங் குறித்து உங்கள் த்வநிகள் து:ஸ்ஸஹமாயிருந்தன நீங்கள் பாடாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

[பண்புடைஇத்யாதி] - நீர்மையுடைய வண்டோடேகூடின தும்பிகாள்! பண்மிக்க ஆளத்திவையாதே கொள்ளுங்கோள். 'பண்புரை' - என்று பாடமானபோது பண்பான உரையாய் முரலுகையைச் சொல்லுகிறது; பண்ணைமுரலாநின்ற வென்றுமாம். [புண்இத்யாதி] - புண்ணின் விவரத்திலே வேலைக்கொண்டு குத்தாப்போலேயிராநின்றது. உங்கள் இனியத்வநி. கீழில் பதார்த்தங்களெல்லாங்கூடப் புண்படுத்தின, அதிலேநலிகிறன இவை. [தண்பெருநீர் இத்யாதி] - குளிர்ந்து பெரியநீரையுடைய பொய்கையிலே தாமரைப்பூ அலர்ந்தாற்போலேயாய் அவ்வளவன்றிக்கே பெரியகண்களையுடைய க்ருஷ்ணன். [நம்மாவியுண்டெழநண்ணினான்]-அவ்வழகைக்காட்டி என்னை முடித்துப் பிரிந்துபோனான்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. மதுபாநமத்தமாய்ப்பாடுகிறன சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையுங் குறித்து, உங்கள் த்வநி எனக்கு துஸ்ஸஹமாயிருந்தது, நீங்கள்பாடாதே கொள்ளுங்கோள்! என்கிறாள்.

[பண்புடை வண்டோடுதும்பிகாள்] - நீர்மையுடைய வண்டோடேகூடின தும்பிகாள்! [பண்மிழற்றேன்மின்] - பண்மிக்க ஆளத்திவையாதேகொள்ளுங்கோள். "பண்புரை" - என்று பாடமானபோது, பண்பானவுரையாய், முரலுகையைச் சொல்லுகிறது; பண்ணைமுரலாநின்ற வென்றுமாம். [புண்புரைவேல் கொடுகுத்தாலொக்கும் நும் இன்குரல்] - முன்பே மற்றையவற்றின் த்வநியாலே புண்பட்டிறேயிருக்கிறது: அதிலே வேலைக்கொடு குத்தினாற்போலேயிராநின்றது உங்கள் த்வநி. [தண்பெருநீரித்யாதி] - குளிர்ந்த பெரியநீரையுடைய பொய்கையிலே தாமரைப்பூ அலர்ந்தாற்போலேயாய்

ஒன்பதாம்பாட்டு - பண்புடை இத்யாதி "வண்டொடுதும்பிகாள் - வேல்கொடுகுத்தாலொக்கும் நும்மின்குரல் - மிழற்றேன்மின்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மதுபாநமத்தமாய் இத்யாதி.

நீர்மையென்று - காநாநுகுணமான ஸ்வாபாவிகமூர்ச்சநங்களையறிகை; "வண்டு" என்றும், "தும்பி" என்றும் - ப்ருங்கஜாதியில் அவாந்தரபேதம். ஆளத்தி - ஆலாபம். "பண்புரை" என்ற பாடத்திலே, "பண்பு" என்று - அழகாய், "உரை" என்று - ஶப்தமாய், அழகிதான ஶப்தத்தையுடைய வண்டென்றபடி. பண்ணைமுரலாநின்ற என்றத்விதீயார்த்தத்துக்கு, "பண்" என்று - காநமாய், "புரை" என்று - நெருக்கமாய், காநப்ராசுர்யத்தையுடைய வண்டென்று ஶப்தார்த்தம். "புண்புரை"- புண்ணினுடைய, புரையிலே - வாயிலேயென்றபடி. இவளுக்குப் புண்ணேதென்ன - முன்பே இத்யாதி. "பெருங்கண் - கண்ணன்" என்றந்வயிப்பது. நம்மாவியுண்டு - நம்முடைய ப்ராணனை †ப்ரஹரித்து. எழநண்ணினான் - அகலப்போனான்; பிரிந்துபோனான் என்று ஶப்தார்த்தம். 'பண்

† 'அபஹரித்து' என்று பாடமானால் பன்னீராயிரப்படிக்குச் சேரும்.

அவ்வளவன்றிக்கே பெரிய கண்ணையுடைய க்ருஷ்ணன். [நம்இத்யாதி] - அவ்வடிவழ கைக்காட்டி என்னை முடித்துப் பிரிந்துபோனான். (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

எழநண்ணிநாமும் நம்வானநாடனோடொன்றினோம்
பழனநன்னாரைக்குழாங்கள்காள்பயின்றேன்னினி
இழைநல்லவாக்கையும் பையவேபுயக்கற்றது
தழைநல்லவின்பந்தலைப்பெய்து எங்குந் தழைக்கவே.

ஆ —(எழநண்ணி.) - அவன்கருத்துப்படியே நானும் முடிந்தேன்; என்னுடைய ஆக்கையுந் தளர்ந்தது ; 'பழனநன்னாரைக் குழாங்கள்காள்! பயின்றென்னினி?' என்றுசொல்லி, பின்னையும், 'நான்பட்டபாடு ஒருவரும் படாதொழிந்திடுக' என்று சொல்லிக்கொண்டு முடிந்தாளென்கிறது, இப்பாட்டு.

ஒ.—பத்தாம் பாட்டில். 'திரளவிருக்கிற நாரைக்குழாங்கள் தன்னைமுடிக்க மந்த்ரிக்கிறனவாகக்கொண்டு, 'நான் முடிந்தேன்: இனி நீங்கள் திரண்டு ப்ரயோஜநமென்?' என்கிறாள்.

[எழநண்ணியென்று தொடங்கி] - இங்கேயிருந்து அவனை ஸ்ரீஜிக்கும் ஆசையைத்தவிர்ந்து, அவன்கருத்தின்படியே நானும்முடிந்தேன்; பழனங்களிலேயிருப்பதுஞ்செய்து நீங்கள் கோலினபடியேமுடிக்கவல்ல நாரைக்குழாங்கள்காள்! திரண்டு என், இனி ? [இழையென்று தொடங்கி] - விலக்ஷணமான ஶரீரமும் க்ரமேண பசையற்றது. [தழையென்றுதொடங்கி] - இப்படி தளர்ந்து முடியப்புகுகிறவள், எம்பெருமானுடைய விஹாரதிஸம்ருத்தமாக என்கிறாள் நான்பட்ட து:கம் ஒருவரும் படாதொழிய வேணும் என்று தன்னுடைய நோவின் மிகுதியாலே சொல்லுகிறாளென்றுமாம். நான்போக, லோகமெல்லாமடைய என்னார்த்திகாணாதே பிழைக்குமாகாதே ! என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், 'பரமபதநிலயனோடே நாங்கள் ஒன்றுபட்டுவிட்டோம்; இனி, உங்கள் திரட்சிக்கு ப்ரயோஜநமென்?' என்று, சில நாரைத்திரளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

(அவன் நினைவுக்கீடாக), நாமும் - நாமும், எழநண்ணி - போக்கிலேயொருப்பட்டு, நம் வானநாடனோடு - நமக்கு ப்ராப்யமான பரமபதத்திலே யிருக்கிறவனோடே, ஒன்றினோம் - ஏகஹ்ருதயராய்விட்டோம்; பழனம் - நீர்நிலத்திலே, நல் - ஔஜ்ஜ்வல்யமாய்க்கொண்டு, நாரைக்குழாங்கள்காள் - (திரண்டிருக்கிற)நாரைக்குழாங்கள்காள் ! இனி பயின்று என் - இனிச் செறிந்து விசாரிக்கிறதுக்கு என்னப்ரயோஜநமுண்டு? இழைநல்ல- (அவனுக்கு)ஆபரணம்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான, ஆக்கையும் - ஶரீரமும், பையவே-க்ரமத்திலே, புயக்கற்றது - கைவிட அப்யஸியாநின்றது ; (இனி, என் து:கங்காணாமையாலே), எங்கும் - எல்லாத் தேசமும், தழை - விஸ்தீர்ணமாய், நல்லவின்பம் - நன்றான

புடைவண்டொடு தும்பிகாள் ! தண்பெருநீர்' என்று தொடங்கி, 'எழநண்ணினன்;' ஆகையாலே, தும்மின்குரல் - புண்புரைவேல்கொடு குத்தாலொக்கும்-பண்மிழற்றேன்மின்' இத்யன்வயஃ (௯)

ஸாவத்தை, தலைப்பெய்து - பெற்று, தழைக்க - ஸம்ருத்தமாகக்கடவது.†புயக்குதல்-புயத்தல்: வாங்குதலாய் விடுகையைச் சொன்னபடி.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், திரளவிருக்கிற நாரைக்குழாங்கள் தன்னை முடிக்க மந்த்ரிக்கிறனவாகக்கொண்டு,'நான்முடிந்தேன், இனி, நீங்கள் திரண்டு ப்ரயோஜநமென்?' என்கிறாள்.

[எழுநண்ணிஇத்யாதி]-போக்கிலேயொருப்பட்டு,நாமும் நம்வானநாடனோடொன்றினோம். கடலைக் குளப்படியிலேமடுத்தாற்போலே தன்னையிலக்காக்கி இத்தலையை வெறுந்தறையாக்கித் தன்னைக்கொண்டு அகன்றான். நாமும் அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியோடே ஒருமிடறானோம். நித்யஸூரிகளும் அவனுமாயிருந்து நம்மைமுடிக்க எண்ணினபடியே நாமும் இசைந்தோம். அவன் முடிக்கநினைக்க, நாம் ஜீவிக்கவெண்ணி இடக்கைப்புரி முறுக்குகை தவிர்ந்து நாமும் முடிகையிலே துணிந்தோம். நித்யஸூரிகளும் சந்தாநுவர்த்திகளாகையாலே அவன்கருத்தே கருத்தாயிருப்பர்களிறே. [பழனநன்னாரைக் குழாங்கள்காள்] - நீர்நிலங்களிலே வர்த்திப்பதாய், தொடங்கினகார்யம் முடிக்கவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடைத்தான நாரைக்குழாங்கள்காள்! [பயின்றென்னினி] - திரண்டு ப்ரயோஜநமென்? நான் அவன்கருத்தைப் பின்செல்ல நினைபாநவன்றன்றோ உங்கள்மந்த்ரத்துக்கு ப்ரயோஜநமுள்ளது? முதலிகள் திரள்திரளாகவிருந்து பெருமாளையும் பிராட்டியையுஞ் சேர்க்கைக்கு விரகுபார்த்தாற்போலே, இவை திரள்திரளாக விருந்து தன்னையும் அவனையும் பிரிக்கைக்கு விசாரிக்கிறன என்றிருக்கிறாள். "அவன் வேண்டுவாரைச் சேர்க்கையும் வேண்டாதாரை முடிக்கையும், திர்யக்குக்கள்பணி" என்றிருக்குமிறே, ராமாவதாரத்தில் வாஸநையாலே. [வானநாடன்]-'நாரைக்குழாங்கள்காள், என்கையாலே, உபயவிபூதியும் வேணுமோ ஓர்அபலையைமுடிக்கைக்கு! [இழைநல்ல வாக்கையும்] - ஆபரணத்தாலே அழகிதான ஶரீரமென்னுதல். ஆபரணம் பூண்டாற்போலேயிருக்கிற விலக்ஷணஶரீரமென்னுதல். [பையவே புயக்கற்றது] - க்ரமேண பசையற்றதென்னுதல். க்ரமத்திலே போகத்தொடங்கிற்றென்னுதல். புயத்தலென்று -போதலாதல், புயக்கென்று - ஆகர்ஷகத்வமாதல். [தழைநல்ல இத்யாதி] - ஈஶ்வர விபூதி ஸம்ருத்தமாகவேணும் என்கிறாள். நல்கித்தான் காத்தளிக்கும் பொழிலிறே. "தாந்தாம் முடியநினைப்பார் 'நாடுவாழ்க' என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறாள்" என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். "நான்பட்டபாடு நாடுபடாதொழிய வேணும்" என்று எம்பெருமானார். "நான்முடிய என்னார்த்திகாணாதே லோகமடையப் பிழைக்கும்" என்று பட்டர்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. திரளவிருக்கிற நாரைக்குழாங்கள் தன்னைமுடிக்கமந்த்ரிக்கிறனவாகக்கொண்டு, 'நான் முடிந்தேன்: இனி,நீங்கள் திரண்டு ப்ரயோஜநமென்?'என்கிறாள்.

[எழுநண்ணி] - போக்கிலே ஒருப்பட்டு. [நாமும் நம்வானநாடனோடொன்றினோம்] - கடலைக் குளப்படியிலே மடுத்தாற்போலே தன்னை யிலக்காக்கி இத்தலையை வெறுந்தறையாக்கித் தன்னைக்கொண்டகன்றான். நாமும், * அயர்வறுமமரர்க ளதிபதி

பத்தாம்பாட்டு - எழுநண்ணி இத்யாதி. "நாமும் நம் வானநாடனோடொன்றினோம்,நாரைகுழாங்கள்காள் பயின்றென்னினி" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திரள இத்யாதி. மந்த்ரிக்கிறனவாகக்கொண்டுஎன்றது-"பயின்றென்னினி" என்றத்தைப்பற்ற, போக்கிலே ஒருப்பட்டு என்றது - திருவடிச்சாருகையிலே யொருப்பட்டென்றபடி. "வானநாடு" என்று விசேஷித்ததுக்கு

† புயக்கற்றதுஎன்பதற்குப் பன்னீராயிரப்படியில் அருளியதைப்பார்க்குமிடத்து,புய்க்குதல், புய்த்தல்-வாங்குதலாய், விடுகையைச்சொன்னபடி என்றுஇருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

யோடே ஒருமிடருனோம். நித்யஸூரிகளும் அவனுமாகவிருந்து நம்மைமுடிக்கஎண்ணின படியே, நாமும் இசைந்தோம். அவன் முடிக்க நினைக்க, நாம் ஜீவிக்கவேண்ணி, இடக் கைப்புரி முறுக்குகைதவிர்ந்து, நாமும் முடிகையிலே துணிந்தோம். நித்யஸூரிகளும் ஸந்தாநுவர்த்திகளாகையாலே, அவன்கருத்தே கருத்தாயிருப்பர்களிறே. [பழனநன்னாரைக் குழாங்கள்காள்] - நீர்நிலங்களிலே வர்த்திப்பனவாய்த் தொடங்கின காரியம் முடிக்கவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடைத்தான நாரைக்குழாங்கள்காள்! [பயின்றென்னினி] - இனி நீங்கள் திரண்டு ப்ரயோஜநமென்? நான் அவன்கருத்தைப் பின்செல்லாதவன்றன்றே உங்கள் மந்த்ரத்துக்கு ப்ரயோஜநமுள்ளது? முதலிகள் திரள்திரளாகவிருந்து பெருமாளையும் பிராட்டியையும் சேர்க்கைக்கு விரகு பார்த்தாற்போலே, இவை திரள்திரளாகவிருந்து தன்னையும் அவனையும் பிரிக்கைக்கு விரகு பார்க்கிறன வென்றிருக்கிறாள். ''அவன் வேண்டுவோரைச் சேர்க்கையும், வேண்டாதாரை முடிக்கையும், திர்யக்குக்களுக்குப் பணி'' என்றிருக்குறே, ராமாவதாரத்தில் வாஸநையாலே. 'வானநாடன் - நாரைக்குழாங்கள்காள்' -- என்கை யாலே, உபயவிபூதியும்வேணுமோ ஒரபலையை முடிக்கைக்கு? [இழைநல்லவாக்கையும்]- ஆபரணத்தாலே அழகிதான ஶரீரமென்னுதல், ஆபரணம் பூண்டாற்போலேயிருக்கிற விலக்ஷண ஶரீரமென்னுதல். [பையவே புயக்கற்றது] - க்ரமேண பசையற்றதென்னு தல், க்ரமத்திலே போகத்தொடங்கிற்றென்னுதல். புயத்தலென்று - போதலாதல், புயக் கென்று - ஆகர்ஷகமாதல். [தழைநல்லவித்யாதி] - ஈஶ்வரவிபூதி ஸம்ருத்தமாக வேணுமென்கிறாள். ''தாந்தாம் முடியநினைப்பார் 'நாடுவாழ்க' என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறாள்'' என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம்; ''நான் பட்ட பாடு நாடு படாதொழிய வேணும்'' என்று எம்பெருமானார்; ''நான் முடிய என்னார்த்திகண்டு நோவுபடாதே, லோகமடங்கப் பிழைக்குமாகாதே!'' என்று பட்டர். (க௦)

ஸாவம் - நித்யஸூரிகளும் இத்யாதி. ''ஒன்றினோம்'' என்றதுக்கு ஸாவம் - அவன்முடிக்க இத்யாதி. இடக்கைப்புரி முறுக்குகையாவது - வலக்கைப்புரி முறுக்குகைக்கெதிராக இடக்கைப்புரியாக முறுக்குகை. அதாவது - ப்ராதிகூல்யஞ்செய்கை யென்றபடி. ''ரக்ஷிஷ்யஸி கதம் ஸீதாம்'' என்ற உயாளுக்களான நித்யஸூரிகள் ஹிம்ஸையிலே யொருப்படுவார்களோவென்ன - நித்யஸூரிகளும் இத் யாதி. சந்தாநுவர்த்திகள் என்றவிடத்திலே, ''பெருமாளையநுவர்த்தித்து இளையபெருமாள் பிராட்டியைக் காட்டிலே விட்டுவந்தாரிறே'' என்றருளிச்செய்வர். ''நல்'' என்றதுக்கர்த்தம் - தொடங்கின இத்யாதி. திரண்டு ப்ரயோஜநமென் - மந்த்ரித்து ப்ரயோஜநமென்? என்றபடி. பயிலுகை-திரண்டு மந்த்ரிக்கை. ப்ரயோஜநமில்லையோவென்ன - நான் அவன் கருத்தை இத்யாதி. திரளாகவிருந்து முடிக்க மந்த்ரிக்கிறபடியை த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாகக் காட்டுகிறார் - முதலிகள் இத்யாதி. பக்ஷிகளுக்கு பிரிக்க ப்ரஸக்தியுண்டோவென்ன-அவன் வேண்டுவாரை இத்யாதி. ஆபரணத்தாலே அழகிதான வென்றது - பூர்வாவஸ்தையைப்பற்ற. பையவே க்ரமேண ''புயக்கற்றது'' என்றதுக்கர்த்தத்வயம்- பசுமையற்றதென்னுதல்; புயக்கிலே - போகையிலே, அற்றது - உத்யோகித்ததென்னுதல்; இவ்வர்த் தத்வயத்துக்கும் வ்யுத்க்ரமமாக ஶப்தநிர்வாஹம் - புயத்தல் இத்யாதி. பசுமையாலே, ஆகர்ஷகத்வம் ஸூசிதம். ''எங்கும் - தழைநல்லவின்பம் தலைப்பெய்து - தழைக்க'' என்றந்வயிப்பது. எங்கும் - விபூதியெங்கும், தழைத்து - நன்றானவின்பத்தைப்பெற்று, தழைக்க - ஸம்ருத்தமாகவேணுமென்று ஶப்தார்த்தம். தாத்பர்யம் - ஈஶ்வரவிபூதி இத்யாதி. தான்முடிகிறவள் ''லோகம் ஸம்ருத்தமாக வேணும்'' என்கிறதென்னென்ன, த்ரிவிதமாகஸாவம் - தாந்தாம் இத்யாதி. பட்டர் நிர்வாஹம், வெறுப்பிலே. 'பழனநன்னாரைக் குழாங்கள்காள் - எழநண்ணி, நாமும் நம்வானநாடனோ டொன்றி னோம்;- பயின்றென்னினி? இழை நல்லவாக்கையும் பையவேபுயக்கற்றது; எங்கும் தழைநல்லவின் பந் தலைப்பெய்து தழைக்கவே' இத்யந்வயம். (க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

இன்பந்தலைப்பெய்துஎங்குந்தழைத்த பல்லூழிக்குத்
தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்தமாயனைத்
தென்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் இவை
ஒன்பதோடோன்றுக்கும்மூவுலகும்உருகுமே.

ஆ. — (இன்பம்.) - பின்னையும், "விரோணவஸஂஜ்ஞாஂவு.தி" என்னும் படியாலே தாமுளராய் மேல் அருளிச்செய்கிறார். அநுஷவிதாக்களுக்கு நிரவயிக ஸ்வாவஹமாய் லோகமெல்லாம் நிறைந்த தன்புகழை, ஸர்வகாலமும் ஏதேனும் துர்த்தசைகளிலும் ஏத்தும்படி தனக்கருள்செய்த மாயனை, தென்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் இத்திருவாய்மொழியில் சொன்னஆர்த்தியை அநுஸந்திப்பார் என் படுவார்களோ ? என்கிறார்.

ஒ.— நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியினுடையசீர்மை ஹ்ருதயத்திலே படில் ஆரேனுமாகிலும் தரியாரென்கிறார்.

[இன்பமென்று தொடங்கி] - லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட்ட நிரதிஶயப்ரீதியையுடையராய்க்கொண்டு காலதத்த்வமுள்ளதனையும் தன்புகழை ஏத்தும்படி தனக்கு அருள்செய்த ஆஶ்சர்யபூதனை. [தென்குருகூர்ச்சடகோபன் என்று மேலுக்கு] — ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் "ஒன்பது பாட்டிலுண்டான வ்யஸநம் ஸ்வபம்" என்னும்படி வ்யஸநம் மிக்கிருக்கிற பத்தாம்பாட்டொன்றையுமுடைய இத்திருவாய்மொழி கேட்டால், விஶேஷஜ்ஞரோடு அவிஶேஷஜ்ஞரோடு வாசியன்றிக்கே ஶிதிலராவர்.

ப.— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு ஃபலமாக, இதுகேட்ட ஸர்வலோகத்தினுடையவும் மநோவிகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இன்பம்தலைப்பெய்து - இன்பத்தை உண்டாக்காநின்றுகொண்டு, எங்கும் தழைத்த - எங்கும் வ்யாப்தமான, தன்புகழ் - தன்னுடைய குணப்ரதையை, பல்லூழிக்கு - காலதத்த்வமுள்ளதனையும், ஏத்த - ஏத்துமபடியாக, தனக்கு - தமக்கு, அருள்செய்த - நிரவயிக க்ருபையைப்பண்ணின, மாயனை - ஆஶ்சர்யபூதனை, தென் - கட்டளைப்பட்ட, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் சொல் - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, இவை ஒன்பதோடொன்றுக்கு - கீழொன்பதுபாட்டில் க்லேஶம்ஒருகூறும், (பத்தாம்பாட்டில் க்லேஶம்ஒரு கூறுமான இவற்றுக்கு), மூவுலகும் - த்ரைலோக்யமும், உருகும் - ப்ரேமத்தாலே த்ரவியாநிற்கும். இது கலித்துறை.

இ — நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் பாசுரம் ஹ்ருதயத்திலேபடில், ஆரேனுமாகிலும் தரியாரென்கிறார்.

[இன்பமித்யாதி] - எங்கும் தழைத்த இன்பம். [தலைப்பெய்து] - லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட்ட நிரதிஶயப்ரீதியையுடையராய்க்கொண்டு. [பல்லூழிக்குத்தன் புகழேத்த] - காலமுள்ளதனையும் தன் குணங்களை ஏத்தும்படி. [தனக்கருள்செய்த] - ஸம்

ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமரானவர்க்கு மயர்வறமதிநலமருள்செய்தபடி. [மாயனை] - ஸம்ஸாரிகள் நடுவே என்னை ஒருவனையும் விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணின ஆஸ்சர்யபூதனை. அங்ஙனன்றிக்கே, [இன்பம் தலைப்பெய்து எங்கும் தழைத்த - தன்புகழை பல்லூழிக்கு தனக்கருள்செய்த மாயனை] - அநுபவிப்பார்க்கு நிரதிசய ஆநந்தத்தை விளைப்பதாய் எங்கும் ஒக்கப்பரம்பின தன்கல்யாணகுணங்களை காலதத்த்வமுள்ளதனையும் நான் அநுபவிக்கும்படிபண்ணினான் என்றுமாம். இவர், "குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்தார்" என்கிறது, 'தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்த' என்றத்தைக் கொண்டிறே. நித்யஸூரிகளநுபவத்தையும், தமக்கு அவர்களோபாதி ப்ராப்தியையும் அநுஸந்தித்து நோவுபட்டார்; என்றும் ஒக்க இழந்திருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் படியைப் பார்த்தவாறே அவர்களில் அவ்விருப்புத்தானே பேறாய்த்தோற்றிற்று. உபயரிலும் வ்யாவ்ருத்தியுண்டிறே இவர்க்கு. சடகோபன்சொல் என்று பரோக்ஷநிர்த்தேசமாகையாலே தனக்கருள்செய்த என்னலாயிற்றே; "வால்மீகிர் பகவாந்ருஷி:" என்னுமாபோலே. [ஒன்பதோடொன்றுக்கும்] - "கீழொன்பது பாட்டிலும் உண்டானவ்யஸநம்ஸூவம்" என்னும்படி வ்யஸநம்மிக்க பத்தாம்பாட்டையுடைய இவை. ஸ்மாரகபதார்த்தங்களாலே ஜீவநத்தில் நசையோடே நோவுபட்ட ஒன்பதுபாட்டோடே, ஜீவநத்தில் நசையற்ற ஒரு பாட்டுக்கும், விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற ஸரியிலராவர். கீழே, "நம்மூர்த்தயர் வகிகேட்டு நாட்டுக்கு நோவுபடவேண்டா" என்றார்; பின்னையும் நாடடுக்கு ஸமயில்பமே சேஷித்துவிட்டது.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத் திருவாய்மொழியிற் பாசுரம் ஹ்ருதயத்திலேபடில், ஆரேனுமாகிலும் தரியார் என்கிறார்.

[இன்பந்தலைப்பெய்து எங்குந்தழைத்த] - எங்குந்தழைத்த இன்பந்தலைப்பெய்து லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட்ட நிரதிசயப்ரீதியையுடையராய்க்கொண்டு. [பல்லூழிக்குத் தன்புகழேத்த] - காலமுள்ளதனையும் குணங்களை ஏத்தும்படி. [தனக்கருள்செய்த] - ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமரானவர்க்கு, * மயர்வறமதிநலமருளிச்செய்தபடி. [மாயனை] - ஸம்ஸாரிகள் நடுவே என்னையொருவனையும் விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணின ஆஸ்சர்யபூதனை. அங்ஙனன்றிக்கே, [இன்பந்தலைப்பெய்தெங்குந்தழைத்த — தன்புகழ்ஏத்த - பல்லூழிக்கு - தனக்கருள்செய்தமாயனை] - அநுபவிப்பார்க்கு நிரதிசயாநந்தத்தை விளைப்பதாய எங்குமொக்கப் பரம்பின தன்கல்யாணகுணங்களை, காலதத்த்வமுள்ளதனையும் நான் அநுபவிக்கும்படி பண்ணினானென்றுமாம். இவர் "குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்தார்" என்கிறது, "தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்த" என்ற இத்தைக்கொண்டிறே. நித்யஸூரி

நிகமம் - இன்பம் இத்யாதி. "ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகுமுருகும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. ஆரேனுமாகிலும் என்றது - "உலகும்" என்றத்தைப்பற்ற.

"இன்பந்தலைப்பெய்தெங்குந்தழைத்த" என்றது - ஆழ்வாருக்கு விசேஷணமானபோது, "எங்குந்தழைத்த - இன்பந்தலைப்பெய்து" என்றந்வயம்; புகழுக்கு விசேஷணமானபோது, இருந்தபடியே. அந்வயாநுகுணமாகவர்த்தம் - லோகமெல்லாம் இத்யாதி. யோஜநாந்தரத்துக்கு அர்த்தம் - அநுபவிப்பார்க்கு இத்யாதி. ப்ரவேசத்திலே "குணஜ்ஞாநத்தாலேதரித்தார்" என்றதுக்கு நியாமகம் காட்டுகிறார் - இவர் குணஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதி. "தன்புகழேத்த" என்கைக்கு, அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து குணாநுபவம் பண்ணினரோவென்ன - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே,

கள்அநுபவத்தையும், தமக்கு அவர்களோடொத்த ப்ராப்தியையும் அநுஸந்தித்து நோவுபட்டார்; என்றுமொக்க இழந்திருக்கிற ஸம்ஸாரிகள்படியைப் பார்த்தவாறே, இந்நோவு தானே பேருய்த்தோற்றிற்று. "சடகோடன்சோல்" என்று பரோக்ஷநிர்த்தேஶத்தாலே, தனக்கருள்செய்த என்னலாமிறே; "வால்மீகிர்பகவாந்ருஷி:" (வால்மீகிர்ப் பகவாந்ருஷி:) என்னுமாபோலே. [ஒன்பதோடோன்றுக்கும்] - "கீழொன்பதுபாட்டிலும் உண்டான வ்யஸநம் ஸகலம்" என்னும்படி வ்யஸநம் மிக்க பத்தாம்பாட்டையுடைய இவை. ஸ்மாரகபதார்த்தங்களாலே ஜீவநத்தில் நசையோடே நோவுபட்ட ஒன்பது பாட்டோடே, ஜீவநத்தில் நசையற்ற ஒருபாட்டுக்கும். [மூவுலகும்உருகுமே] - ஆரேனுமாகிலும் தரியார். என்னுடைய ஆர்த்தநாதத்தாலே நாடுஅழியவேண்டாவாகாதே என்றவர்க்கு, பின்னையும் நாட்டார்க்கு ஸௌஶில்யமே ஃலித்துவிட்டது. 'எங்குந்தழைத்த- இன் பந்தலைப்பெய்து - பல்லூழிக்குத் தன்புகழேத்த - தென்குருகூர்ச்சடகோபன் - தனக்கருள் செய்த மாயனை-சொல்லாயிரத்துள் இவையொன்பதோ டொன்றுக்கும் மூவுலகு முருகும்.'

"[illegible]" (ராம பால-௨-௧).என்றத்தை அருளிச்செய்வர். எனக்கருள்செய்தவென்னாதே, "தனக்கு" என்கிறதென் ? என்ன - சடகோபன் இத்யாதி. பரோக்ஷநிர்த்தேஶம் பண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - வால்மீகிர் இத்யாதி. பத்தென்னாதே, "ஒன்பதோடொன்று" என்றதுக்குபாவம்- கீழொன்பது இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - ஸ்மாரக இத்யாதி. "தழைநல்ல" இத்யாதியில் பட்டர் நிர்வாஹத்துக்குச்சேர வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - என்னுடைய இத்யாதி. (௧௧)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.
இன்னுயிர்மால்தோற்றினது இங்கென்னெஞ்சிலென்று கண்ணால்
அன்றவனைக்காணவெண்ணி ஆண்பெண்ணாய் - பின்னை அவன்
தன்னைநினைவிப்பவற்றால் தான் தளர்ந்தமாறனருள்
உன்னுமவர்க்குஉள்ளமுருகும்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆறாந்திருவாய்மொழி—உருகுமால் ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(உருகுமால்.) - இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸநத்தாலே முடிந்து பின்னையும் நெடும்போதுகூட லப்தஸம்ஜ்ஞராயிருந்த ஆழ்வார்

ஒ.—ஆறாந் திருவாய்மொழியில், கீழில்திருவாய்மொழியில் பிறந்த வ்யஸநத்தின் மிகுதியாலே முடிகல் எம்பெருமானைப்பெற்றுதரித்தலான ஆழ்வாரை, இப்போது ஒருஸம்ஶ்லேஷமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே இவருடைய ஜீவநாத்ருஷ்டம், இருத்தும் வியந்தில் எம்பெருமான் தம்மோடு தலைதடுமாறாகப் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை ஸ்மரிப்பிக்க, அத்தாலே உணர்ந்து, இன்னுயிர்ச்சேவலில் விஶ்லேஷத்தாலே ஸ்வதர்ஶநாநுபவங்களுக்குப் பாத்தமில்லாதபடியான தஶையிலே,—பிராட்டி 'ஸமா த்வாதஶ தத்ராஹம்'' என்று ராமகுணஸ்மரணம்பண்ணி அதிப்ரீதையானாற்போலே ஸம்ஶ்லேஷதஶையில் அவனுடைய வ்யாமோஹத்தை மிகவும் ஸ்மரித்து, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அத்யந்தம் ஶிதிலராகிறார்.

ப.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர் ஸ்மாரகதர்ஶநத்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நரானவளவிலே, ஆஶ்வாஸகரமாம்படி ஈஶ்வரன் தன்குணங்களை ப்ரகாஶிப்பிக்க; அவனுடைய ஆஶ்சர்யப்ரகாரத்தையும், அநுபஹிதஸௌந்தர்யத்தையும், ஔதார்ய ஸ்வபாவத்தையும், அதிஶயிதஶீலத்தையும், ஆஶ்ரிதபவ்யதையையும், அத்யந்தவ்யாமோஹத்தையும், வ்யாமோஹபர்யவஸாநத்தையும், அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமான நித்யாதரத்தையும், அநுபாவ்யஸௌந்தர்யத்தையும், அஹிதிவைபவைஶ்வர்யத்தையும், அநுஸந்தித்து, இந்தகுணங்களினுடைய வைலக்ஷண்யாநுபவத்தால் பிறந்த ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே, மிகவும் ஶிதிலராகிறார்.

இ.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், கீழில்திருவாய்மொழியில் - நாமும் நம் வானநாடனோடொன்றினோம் என்று விரஹம்ஆற்றமாட்டாமையாலே முடிகையிலே வ்யவஸிதராய் நின்றாராயிருந்தது; இத்திருவாய்மொழியில், அவன் குணங்களை அநுபவித்து அத்தால்வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஶிதிலராகிறாராயிராநின்றது. குணாநுபவம் பண்ணுகைக்கு அவன் முகங்காட்டவேணும்: இப்போது இங்கொரு ஸம்ஶ்லேஷமில்லை; ஸம்ஶ்லேஷமில்லாமையேயன்றிக்கே தர்ஶநாநுபவம் பண்ணுகைக்கும் ஆஶ்ரயமில்லாதபடியான வ்யஸநம் செல்லுகிறது. ஆனபின்பு, இது ஸங்கதமானபடியென்னென்னில், பெறில்,தரித்தல் அல்லாதபோது முடிதல்செய்புமளவான இவர் தஶையைப் பார்த்து இவர் ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலே, இருத்தும் வியந்தில் தம்மோடு தலைதடுமாறாகப் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை அவன் ஸ்மரிப்பிக்க, அத்தாலே யுணர்ந்து பிராட்டி ''ஸமா த்வாதஶ தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேஶநே । புஞ்ஜாநா மாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ ।'' என்று ராமகுணத்தை ஸ்மரித்து அதிப்ரீதையானாற்போலே, ஸம்ஶ்லேஷதஶையில் தாழநின்று பரிமாறின அவனுடைய வ்யாமோஹாதிஶயத்தை தத்காலத்திற்போலே விஶதமாக ஸ்மரித்து அத்தால் வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அத்யந்த ஶிதிலராகிறார். ஆளவந்தார் 'அப்ரீதி'ஶப்த குணாநுஸந்தாநம் என்றருளிச் செய்வர்.

ஈடு.—"எழநண்ணிநாமும் நம் வானநாடனோ டொன்றினோம்" என்று தம் ஜீவநத்தில் நசையற்றுச் சொன்னவார்த்தையிறே - கீழ் ; இவ்வளவில் வந்து முகங்காட்டி இவரைப் பெறுதல், இல்லையாகில் இழத்தல் செய்யவேண்டும்படியான ஊமையாய்த்து. இவ்வவஸ்த்தையிலே, திருவடிசேன்று கிட்டினபோது, முன்பு நெநோள்பட்ட வ்யஸந முங் கிடக்கச்செய்தே, பெருமாளும் வாராதிருக்க, "ஸமாத்வாதஶ தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேஶநே । புஞ்ஜாநாமாநுஷாந்போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ" (ஸமாத்வாதஶ தத்ராஹம் ராகவஸ்யநிவேஶநே | புஞ்ஜாநாமாநுஷாங்போகாங் ஸர்வ காமஸம்ருத்திநீ) என்கிறபடியே, பன்னிரண்டாண்டு பெருமாளுந் தானும் ஒருபடிப்படக் கலந்த கலவி வந்து பிராட்டிக்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமானாற்போலே, * இருத்தும்வியந்தில் தலைதடுமாறாகப்பிறந்த கலவிவந்து ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்து. அதுக்கடி, இவர் அதிகரித்த கைங்கர்யத்தை முடியச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான இவருடைய ஜீவநாத்ருஷ்டமாவது ; அன்றிக்கே, இவர் சொல்லக்கேட்கையிலே பாரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஈஶ்வர னுடைய பாக்யமாவது; ஶ்ரமவிஷயஸவப்ரீதி உள்ளடங்காமை வழிந்து புறப்பட்ட இவர் சொல்லுக்கேட்டு ஶ்ரமவிஷ விஷயத்திலே ருசிபிறக்கவிருக்கிற சேதநருடைய பாக்ய மாவது. இப்படி, * இருத்தும் வியந்தில் ஸம்ஶ்லேஷம் வாரா ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்து. "ஸமாத்வாதஶ" (ஸமாத்வாதஶ) - பிள்ளாய் ! இன்று இங்ஙனே வெறுந்தரையாயிருக் கிற நான், எங்கள் மாமனார் மாளிகையிலே பன்னிரண்டாண்டு ஒருபடிப்பட ராமகுணங் களை விளைநீரடைத்துக்கொண்டேன்காண் ! என்றாளிறே. இங்கு, * இருத்தும் வியந்து தன்னில் "மூவுலகுந்தன் னேறியா வயிற்றிற்கொண்டு - சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் நின்றொழிந்தான்" என்று புறம்பேங்கும் முறையிலே பரிமாறினவன், இவரொருவரள விலுமிறே முறைகேடப் பரிமாறிற்று ; அப்படிப்பட்ட பரிமாற்றந்தான், இப்போது ஒரு

உருகுமால் ப்ரவேஶ; வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகமாக ஸங்கதி - எழநண்ணி இத்யாதி. விவரணம் - இவ்வளவில் இத்யாதி. இத்தால் - கீழ்இவர்க்கோடின வ்யஸநம் வாசாமகோசர மென்றபடி. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - இவ்வவஸ்த்தையிலே இத்யாதி. பிராட்டிக்கு, திருவடியைக்காண்கையாலே ஸ்ம்ருதிகூடும், இவர்க்குக்கூடும்படியென் ? என்னில் ; "ஸத்ருஶாத்ருஷ்டசிந்தாத்யா: ஸ்ம்ருதிபீஜஸ்ய போதகா:" என்கிற ஸ்ம்ருதிஹேதுக்களில், இவ்விடத்தில் அத்ருஷ்டம் ஸ்ம்ருதிஹேதுவென்று விவக்ஷித்து, இத்தை த்ரிவிதமாகக்காட்டுகிறார் - அதுக்கடி இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. ப்ரஸ்துதஶ்லோக வ்யாக்யாநம் - ஸமாத்வாதஶ இத்யாதி. ஒருபடிப் பட என்றது - "காலாத்வநோரத்யந்தஸம்யோகே" என்கிறஸூத்ரத்தில், * அத்யந்தஸம் யோகத்தைப்பற்றத்விதீயை இந்தஸூத்ரத்துக்கு உதாஹரணம்-"மாஸமதீதே," "க்ரோஶம் குடிலா நதீ" என்று. மாஸமதீதே என்றால் - ஒருமாஸமிடைவிடாதே அத்யயநம்பண்ணினான் என்றும், க்ரோஶம் குடிலாநதீ என்றால் - இரண்டரைநாழிகைதூரம் இடைவிடாதே வக்ரையாயிருக்கிறது நதியென்றுமிறேயர்த்தம். * வீற்றிருந்தேழுலகு முதலானவற்றிற் கலவியிருக்க, * இருத்தும் வியந்தில் அநுபவம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்தென்னுமதுக்கு நியாமகமேதென்ன ; உபய மும் ஏகார்த்தமாகையாலேயென்கிறார் - இந்த இருத்தும்வியந்து இத்யாதி. முறைகேடப்பரி மாறுகையாவது - இவரை ஶேஷியாகவைத்து, தான் ஶேஷபூதனாகப் பரிமாறுகை. "பரிமா றிற்று என்றார் அங்கு, அப்படியே, இங்கும் 'அறிகிலேன்றன்னுளனைத்துலகுமிற்க' என்று தொடங்கி 'சிறியவென்னாருயிருண்ட' என்றார், முறைகெடப்பரிமாறினபடி தன்னையே

ஸ்ம்ருதிமாத்ரமாயிருக்கையன்றிக்கே, தசாநீந்தநபுத்திபிறந்தது; அப்படியே, மேன்மை யுடையவன், அம்மேன்மையுங்கிடக்கச் செய்தே தாழநின்றுபரிமாறின குணத்தையும் வடிவழகையும்சோல்லி, அதுதான் ''இப்போதையநுபவமே'' என்னும்படியாயிருப்ப தோரு புத்திபிறந்து, அவனுடைய சீலகுணுநுஸந்தாநத்தாலே சிதிலராகிருர். ''கடலைத் தறைகாண்பாரைப்போலே, * இருத்தும்வியந்தில் அநுபவத்தை இதிலே கோண்டுவந்து சேர்ப்பதே நம்முதலிகள்!'' என்று வித்தரராயருளிச்செய்வர். அப்ராப்தியுங் கிடக்கச் செய்தே, சீலகுணுநுஸந்தாநத்தாலே சிதிலராகிருராய்த்து. ''அப்ரீதிகர்ப்ப குணுநுஸந் தாநம்'' என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யுஞ்சந்தை இதுக்கு. **''வஹவொ நூவ''** (பஹவோந்ருப) - சக்ரவர்த்தி, ''பெருமாளைத் திருவபிஷேகம் பண்ணவேணும்'' என்று கோலி, ''நாம் அறுபதினுயிரமாண்டுகூட ஒருதலைமிதிக்க ஒருதலைகிளர இப்படி வருந்தி யடிப்படுத்தின ராஜ்யத்தை இன்று சிறியவன்தலையில்வைத்தால் இதுபோறுக்குமோ?'' என்றுபார்த்து, ''இதுதன்னை நாட்டோடே சேரவிசாரித்துச்செய்வோம்'' என்று, ராஜ லோகத்தோடே கூட்டினவிடத்து, **''ஜநௌகொத்ருஷ்டஸநாதொ விமாநம்கம்பயந்நிவ''** (ஜநௌகோத்குஷ்டஸந்நாதோ விமாநம்கம்பயந்நிவ) என்று - சக்ரவர்த்தி மாளிகையழித்துச் செய்யவேண்டும்படி ஆர்த்துக்கோள்ள, அத்தைக்கேட்டு, ''நாம் நினைத்த கார்யம் வாய்க்கப் போய்த்து; ஆனலும் இவர்கள் நினைவுதன்னை இவர்கள் வாக்காலே சோல்லக்கேட்டா லாகாதோ?'' என்னுமத்தைப்பற்ற, ''வாரிகோள்! **'கதம்நுமயிதர்மேண'**(கதம்நுமயிதர்மேண) என்று - அறுபதினுயிரமாண்டு சிறியத்தைப் பெரியது நலியாதபடியாகப் பூமிப்பரப்படைய நோக்கிக்கோண்டு, **'பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்ய ச்சாயாயாஞ்ஜரிதம்மயா'** (பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்யச் சாயாயாம்ஜரிதம்மயா) என்று ''முத்தின்குடைநிழலிலேதிரிந்து எனக்கேன்ன ஒருஸுகம்கோலாதே உங்களுடைய

சொன்னர்; ஆகையாலே இரண்டும் ஏகார்த்தமாகையாலே, * இருத்தும்வியந்தில்அநுபவம் ஸ்ம் ருதிவிஷயமாய்த்து'' என்று அத்யாஹாரர்யம். ''நினைதொறும்'' என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்ம்ருதி விஷயமாய்த்து என்றது- பசித்தபோது கண்ணுலத்தை நினைத்தாற்போலே, * இருத்தும்வியந்தில் அநுபவம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமானல் இப்போது ஸாக்ஷாத்ரூபமாகக்கூடுமோவென்ன - அப்படிப்பட்ட இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - ''தத்ஸம்ஸ்ப்ருத்யஸம்ஸ்ப்ருத்'' இத்யாதியையருளிச்செய்வர். கீழ்வாக்யவிவரணம் - அப்படியே,மேன்மை இத்யாதி. அம்மேன்மையும் என்றது - * இருத்தும் வியந்தில் மேன்மையுமென்றபடி. தாழநின்று பரிமாறின் குணத்தையுமென்றது - ''நானுனக்காட் செய்யும்சீர்மை'' என்றத்தைப்பற்ற. ''கார்முகில்வண்ணன்'' இத்யாதியைநினைத்து - வடிவழ கையும் என்றது. * ''இருத்தும்வியந்திற் கலவி ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்து'' என்னுமதுக்கு ஆப்த ஸம்வாதம் - கடலை இத்யாதி. 'அருளிச்செய்வர்' - நஞ்சீயரென்றபடி. கீழிற்றிருவாய்மொழி யிலே தன்னைக்காணவேணுமென்று வ்யஸநப்பட்டவர்க்கு, இங்கே தன்னை யநுபவிப்பித்தானே? என்ன - அப்ராப்தியும் இத்யாதி. அப்ராப்தியும் என்றது - ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகார மாநஸாநுபவ மன்றிக்கே ஸ்ம்ருதிமாத்ரத்தால் வந்த வ்யஸநமும் கிடக்கச்செய்தேயென்றபடி. யத்வா, இவ்வாக் யம் - கீழே ''குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்தார்'' என்றதுக்குச்சேர ஸங்கத்யந்தரமாய், * இன்னு யிர்ச்சேவலில் வ்யஸநமுங் கிடக்கச்செய்தே யென்னுதல். இதுக்குஸம்வாதம் - அப்ரீதிகர்ப்ப இத்யாதி. 'இதுக்கு - ஆளவந்தாரருளிச்செய்யும் சந்தை - அப்ரீதிகர்ப்பகுணுநுசந்தாநம்' என் றந்வயிப்பது. இதுக்கு - இத்திருவாய்மொழிக்கு. குணங்கள்ஈடுபடுத்துமோவென்ன, ப்ரமாணம் - **பஹவ** இத்யாதி. இதுக்கவதாரிகை - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. **''யதேஷணவ்ருயிவீநாஸா ஸதி''** என்றதுக்கர்த்தம் - சிறியத்தை இத்யாதி. முத்துக்களால் வந்த பாண்டரத்வமென்று

ரக்ஷணயர்மத்தையே செய்துகொண்டுபோந்தேன்: நான்ஒருவார்த்தைகேட்டவிடத்து‘ இப்போது நீயிருக்கச்செய்தேவேணுமோ ? க்ரமத்திலேசெய்துகொள்ளுகிறோம்’ என்னுதல், அன்றியே ‘கார்யமாகில் செய்யலாகாதோ?’ என்று வார்த்தைசொல்லுகையன்றிக்கே, படுகுலையடித்தவனைத் தப்ப ஒருதார்மிகன்கீழே யொதுங்க நினைப்பாரைப்போலே, என்னை விட்டு என்மகனேயமையு மென்று நீங்கள் விரும்புகைக்கு நான் உங்களுக்குப்பண்ணின அபராதமேன் ?’’ என்ன ; ‘‘நீ எங்களுக்குப் பண்ணிற்று ஓர்அபராதமில்லை ; உன்மகனுடைய குணபராதங்கள்இதுக்கடி: நீ நோக்கிக்கொண்டு போந்தபடிகளில் ஒரு குறையில்லை ; குணவானுயிருப்பானொரு புத்ரனைப்பெற்று நாட்டைப்படுகுலையடித்தாய்காண் ! ‘‘[illegible]’’ (பஹவஃ) - உன்னளவல்லகாண் ரக்ஷணதர்மத்தில் அவர்க்கு உண்டான பாரிப்பு. ‘‘[illegible]’’ (தாதூநாமிவ) - நாட்டிலே சிலரை குணஹீநரென்று நிந்தித்தும், சிலரை குணவான்களென்று கொண்டாடுகிறதும், ‘‘இன்ன ஆகரத்திற் பொன்’’ என்று விலைபெறுமாபோலே, ‘‘இவ்வாஶ்ரயத்திலே கிடக்கிறகுணம்’’ என்றுய்த்து புறம்பு விலைபோவது. ‘‘[illegible]’’ (ஹ்ருதயாந்யாமமந்தேவ ஜநஸ்யகுணவத்தயா.)

முதற் பாட்டு.

> உருகுமால்நெஞ்சம்உயிரின்பரமன்றிப்
> பெருகுமால்வேட்கையும் என்செய்கேன்தொண்டனேன்
> தெருவெல்லாங்காவிகமழ் திருக்காட்கரை
> மருவியமாயன்தன் மாயம் நினைதோறே.

ஆ.—திருக்காட்கரைமருவியமாயன் பண்டு என்னோடு கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றங்களை நினைக்க நினைக்க ப்ரீத்யதிஶயத்தினாலே என் நெஞ்சு அழிஞ்சு நீராய்

திருவுள்ளம்பற்றி - மூத்தின்குடை என்றது.படுகுலையடித்தவனை - குலையிலே பட்டுவிழும்படியடித்தவனை ; ஹிம்ஸகனை என்றபடி. ‘‘[illegible]’’ என்ற ஶப்தம்ஆபேக்ஷிகமாகையாலே - உன்னளவல்லகாண் என்கிறார். அப்படிகுணங்களுண்டோவென்ன - [illegible] இத்யாதி. தாதுஃ - ரத்நஸுவர்ணாதிகள். சிலரைநிந்திக்கிறது - இவருடையகுணம் இல்லாமையாலேயென்று கருத்து. குணமீடுபடுத்துமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - ஹ்ருதயாநி இத்யாதி. ஆமமந்தேவ - கடைந்தவர்போலே யானுரென்றபடி. ‘‘[illegible]’’ இத்யயோத்யாகாண்டே தஶரதம்ப்ரதி ராஜலோகஃ. தத்ரைவ, ‘‘[illegible]’’ இதி. ‘‘[illegible]’’ இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே வாலிநம் ப்ரதி தாரா. ‘‘[illegible]’’ இத்யயோத்யாகாண்டே.

உருகாநின்றது; இப்படிப்படாநின்றால் மாயங்களை நினைக்கை தவிரலாமிறே; என்னுடைய நிரவயிகமான அபிநிவேஶமானது தவிரவொட்டுகிறதில்லை; நான் என் செய்கேன்! என்கிறார்.

ஒ—முதற்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானுடைய ஆஶ்சர்யமான பரிமாற்றங்களை நினைத்ததோறும் என்னெஞ்சு மிகவும் ஶிதிலமாகாநின்றதென்கிறார்.

[உருகுமாலென்று தொடங்கி]- ஸஹவாஸாநுபவத்துக்கு ப்ரதமோபகரணமான நெஞ்சு உருகாநின்றது; ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அபிநிவேஶமானது மிகாநின்றது. இவ்வபிநிவேஶாதிஶயமானது மறந்து தரிக்கவொட்டுகிறதில்லை. அதிசபலனான நான் என்னசெய்வேன்? [மாயன்] - ஆஶ்சர்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளையுடையவன்.

ப.—முதற்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் நிற்கிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஆஶ்சர்ய ப்ரகாரத்தை யநுபவித்து, அபிநிவேஶத்தாலே என்னெஞ்சு ஶிதிலமாகாநின்றதென்கிறார்.

தெருவெல்லாம் - வீதிகள்தோறும், காவி கமழ் - செங்கழுநீர் மணங்கமழும்படியான, திருக்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே, மருவிய - பொருந்தி வர்த்திருக்கிற, மாயன்தன் - ஆஶ்சர்யபூதனுடைய, மாயம் - அத்யாஶ்சர்யமான ஸௌந்தர்யசீலாதிகளை, நினைதொறும் - அநுஸந்திக்குந்தோறும், நெஞ்சம் - (அநுபவப்ரதமோபகரணமான) நெஞ்சு, உருகும் - ஶிதிலமாய் த்ரவியாநின்றது; (அநுபவ ஸாரஸ்யாதிஶயத்தாலே), உயிரின் பரமன்றி - ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவரிதாம்படி, வேட்கை - அபிநிவேஶம், பெருகும் - அதிப்ரவ்ருத்தமாகாநின்றது; தொண்டனேன் - அத்யந்த சபலனான நான், என்செய்கேன் - (மநஶ்ஶைதில்யத்தை மாற்றவோ, அபிநிவேஶத்தை யசுஞ்சுரிப்படுத்தவோ, அநுபாவ்யகுணாதிகளை விலக்கவோ, ஆஶ்ரயகதமான சாபல்யத்தைத் தவிர்க்கவோ?) ஏதுசெய்வேன்? 'ஆல்' என்ற அசை - விஸ்மயத்தைக் காட்டுகிறது.

இ—முதற்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் நின்றருளின அவனுடைய ஆஶ்சர்யமான பரிமாற்றங்களை நினைத்தேதோறும் என்நெஞ்சு ஶிதிலமாகாநின்றதென்கிறார்!

[உருகுமால் நெஞ்சம்] - அநுபவத்துக்கு ப்ரதமோபகரணமான மநஸ்தத்த்வம் ஶிதிலமாகாநின்றது. அநுபவிக்கைக்கும் அநுபவித்து நிர்வ்ருதராகைக்கும் நெஞ்சு வேணுமே. "தொழுதெழு" என்கைக்கும் "நீயுநானுமிந்நேர்நிற்கில்மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்" என்கைக்கும் நெஞ்சுவேணுமிறே. நீஞ்சப்புக்கவனுக்கு வாய்கரையிலே தெப்பமொழுகுமாபோலே பரிகரமான நெஞ்சு ஶிதிலமாகாநின்றது. எதிர்த்தலையுமுண்டாம்படி பரிமாறஅறியான். அநுபவத்துக்குஇருவர்வேணுமென்றிரான். [உயிரின்பரமன்றிப் பெருகுமால்வேட்கையும்] - ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அபிநிவேஶம் பெருகாநின்றது. அணுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவினளவன்றிக்கே ஆறு பெருகுமாபோலே மேன்மேலெனப் பெருகாநின்றது. ஆலும் ஓவும் விஷாதாதிஶய ஸூசகம். "நெஞ்சம் உருகுமால் - வேட்கையும் பெருகுமால்" என்று தம்மால் நியமிக்கவொண்ணாத விஷாதமும் தோற்றச்சொல்லுகிறார். [என்செய்கேன்] - நெஞ்சுஉருகாதபடி தரிப்பேனோ? பெருகுகிற அபிநிவேஶத்தையமைப்பேனோ? இதுக்கடியான அவன்

ராணங்களைத்தவிர்ப்பேனோ? [தொண்டனேன்] - அதுக்கடியான என் சாபலாதிஶயத்தைத் தவிர்ப்பேனோ? சாபலம் அஶக்தியென்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை. மறந்து யரிக்க வொட்டுகிறதில்லை. [தெருவெல்லாம் காவிகமழ்] - வேட்கைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறதுமேல்முடிய. குறுந்தெருவோடு பெருந்தெருவோடு வாசியறச் செங்கழுநீரின் பரிமளம் பரக்கிறபடி. ஊரோடுசேர்ந்த பொய்கைகளாகையாலே உள்ளோடு புறம்போடு வாசியறப் பரிமளம் அலையெறிகிறபடி. தெருவெல்லாம் ஒருபரிமளம், உள்ளு லவஹ்ருதயஸ்தாநு:. [திருக்காட்கரைமருவிய] - பரத்வத்திற்காட்டிலும் அவதாரத்திற்காட்டிலும் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது. பரத்வம் நெடுங்கைநீட்டு; அவதாரம் காலாவதியையுடைத்து. [மாயன்] - ஆஶ்சர்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளையுடையவன். [மாயம்] - கிட்டினபோது தாழநின்று பரிமாறினபடி. [நினைதொறே] - ரூபத்தைநினைத்ததோறும், ஸௌந்தர்யத்தைநினைத்ததோறும், ஒருரூபமும் ஒருவடிவும் இல்லாதாரைப்போலே தாழநின்ற ஶீலத்தை நினைத்ததோறும். வஹுப்ரகாரததாலே அநுபவிப்பிக்கவல்லன் அவன், ஒன்றிலே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் கால்தாழ்ந்து புதியராய் அநுபவிக்கவல்லர் இவர்; "அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்" என்றவரிறே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானுடைய ஆஶ்சர்யங்களான பரிமாற்றங்களை நினைதோறும் என்னெஞ்சு ஶிதிலமாகாநின்றதென்கிறார்.

[உருகுமால்நெஞ்சம்] - அநுபவத்துக்கு ப்ரதமோபகரணமான நெஞ்சு ஶிதிலமாகாநின்றது. அநுபவிக்கைக்கும் அநுபவித்து நிர்வ்ருதராகைக்கும் நெஞ்சுவேணுமிறே. நீஞ்சப்புக்கவனுக்குவாய்கரையிலேதெப்பமொழுகுமாபோலே, பரிகரமான நெஞ்சு ஶிதிலமாகாநின்றது. "தொழுதெழு" என்கைக்கும், "நீயுநானுமிந்நேர்நிற்கில்" என்கைக்கும் நெஞ்சுவேணுமே. எதிர்த்தலையையுண்டாக்கிக் கலக்கவறியான் காணும்! கலக்கைக்கு இரண்டு தலையும் வேணுமென்றிரான். [உயிரின்பரமன்றிப் பெருகுமால்வேட்கையும்] - ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அபிநிவேஶம் பெருகாநின்றது. பிள்ளாய், அணுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவின் அளவல்ல, ஆற்றுப் பெருக்குப்போலே மேன்மேலெனப் பெருகாநின்றது. [ஆல்] - விஷாதாதிஶயஸூசகம். "நெஞ்சம் உருகுமால் - வேட்கையும் பெருகுமால்" என்று, தம்மால் நியமிக்கவொண்ணாத விஷாதந்தோற்றச்

முதற்பாட்டு.—உருகுமால் இத்யாதி. "திருக்காட்கரைமருவிய மாயன்தன்மாயம் நினைதொறும் - உருகுமால்நெஞ்சம" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருக்காட்கரையில் இத்யாதி.

கரணாந்தரங்களும்உருகாநிற்க நெஞ்சை விசேஷிப்பானென்? என்ன - அநுபவத்துக்கு இத்யாதி. நெஞ்சுக்கு ப்ரதமோபகரணத்வ மெப்படியென்ன - அநுபவிக்கைக்கும் இத்யாதி. அநுபவோபகரணமான நெஞ்சு ஶிதிலமானால் அநுபவிக்க விரகில்லையென்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - நீஞ்ச இத்யாதி. வாய்கரையிலே - ஆற்றருகே. "அநுபவிக்கைக்கும் அநுபவித்து நிர்வ்ருதராகைக்கும் நெஞ்சுவேணும்" என்னுமதுக்குஅடைவே ப்ரமாணத்வயம் - தொழுதெழு இத்யாதி. "ஆல்" என்றதுக்கு பாவம் - எதிர்த்தலையை இத்யாதி. விவரணம் - கலக்கைக்கு இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்துக்கு பாவமாதல், "பெருகும்" என்கிற வர்த்தமானார்த்தமாதல் - பிள்ளாய் இத்யாதி. பிள்ளாய் என்றது - வார்த்தைப்பாடு. விஷாதாதிஶயமேதென்ன - நெஞ்சம் இத்யாதி. அதாவது - "ஒருசீலமிருந்தபடியென்" என்று ஈடுபடுகிற மநஶ்ஶைதில்யத்தையும், "இந்தசீலாதிகளை உத்தரோத்தரம் அநுபவிக்கவேணும்" என்கிற அபிநிவேஶப்பெருக்கையும் தம்மால் நியமிக்கப்போகாத விஷாதாதிஶயமென்றபடி. தம்மால்இதுக்கொரு ப்ரதிக்ரியையில்லை என்னுமத்தை மூன்றுவாக்யத்

சொல்லுகிறுர். [என்செய்கேன்] - நெஞ்சையுருகாமல் கரைகட்டுவதோ? வேட்கை பெருகாமல் தகைவதோ? இவற்றுக்கடியான அவன் குணங்களைத் தவிர்ப்பனோ? [தொண்டனேன்] - அதுக்கடியான என் சாபலாதிப்ராயத்தைத் தவிர்ப்பனோ? சாபலம், அஹஂமி என்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை; வைலக்ஷண்யம் - மறந்தும் யூரிக்க வொட்டுகிறதில்லை. [தெருவெல்லாங் காவிகமழ்] - நெஞ்சு உருகுகைக்கும் வேட்கை பெருகுகைக்கும் ஹேதுசொல்லுகிறது. [தெருவெல்லாம்] - குறுந்தெருவென்று அணை கட்டவொண்ணுதபடி, குறுந்தெருவோடு நெடுந்தெருவோடு வாசியறச் செங்கழுநீரின் பரிமளம் பரக்கிறபடி. ஊரோடுசேர்ந்த பொய்கைகளாகையாலே, உள்ளோடு புறம்போடு வாசியறப் பரிமளம்அலையெறிகிறபடி. தெருவில் ஒரு பரிமளம், உள்ளு * ஸவபூமருஃ. [திருக்காட்கரைமருவிய] - இத்தால், பரத்வத்திலும் அவதாரத்திலும் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது. பரத்வம், நெடுங்கைநீட்டு; அவதாரம், காலாவயியுடைத்து. [மாயன்] - ஸௌஶீல்ய ஶீலாதிகளாலே பிறரைப் பிச்சேற்றவல்லவன். [மாயம்] - கிட்டினபோது தாழநின்று பரிமாறினபடி. குறைவாளர் நிறைவாளரைப்பற்றி யநுவர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து அநுவர்த்தித்தபடி. [நினைதோறே] - ஊரை நினைதோறும், ஸௌஶீல்யத்தை நினைதோறும், ஒரு ஊரும் வடிவுமில்லாதாரைப்போலே தாழநின்ற சீலவத்தையை நினைதோறும். [நினைதோறும்] - எத்தனைகாலம் நினைக்கப்புக்கார்? எத்தனைகாலம் மீண்டார்? ஒன்றேடொன்று சேராதன நூறுயிரத்தை யநுஸவிப்பிக்கவல்லனவன்; ஒரு குணந்தன்னையே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் கால்தாழ்ந்து க்ஷணந்தோறும் புதுமை பிறந்து அநுஸவிக்கவல்லர்இவர்; "அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னுராவமுதம்" என்னுமவரிறே. (க)

தாலே ஊர்ப்பிப்பிக்கிறுர் - நெஞ்சை இத்யாதி. அவன்குணங்களை என்றது - "மாயன்" என்றத்தைப்பற்ற. ஆனுல் கைவாங்கினுலோவென்ன - சாபலம் இத்யாதி. மறந்தாலோவென்ன - வைலக்ஷண்யம் மறந்து இத்யாதி. "தெருவெல்லாம்" இத்யாதிக்கவதாரிகை - நெஞ்சுருகுகைக்கும் இத்யாதி. காவி - செங்கழுநீர். "தெருவெல்லாம்" என்றதுக்கர்த்தத்வயம்:—"தெரு" என்று - குறுந்தெருவாய், "எல்லாம்" என்று - நெடுந்தெருவாய், 'குறுந்தெருவோடுநெடுந்தெருவோடு வாசியற' என்று முந்தினவர்த்தம்; அத்தை யருளிச்செய்கிறுர் - குறுந்தெருவென்றுஅணை இத்யாதி. "தெரு" என்று - புறம்பாய், "எல்லாம்" என்று - உள்ளாய், 'உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற' என்றுஇரண்டாமர்த்தம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் - உள்ளோடு இத்யாதி. தெருவெல்லாம் செங்கழுநீர் பரிமளமாகைக்கு ஹேது - ஊரோடுசேர்ந்த பொய்கையாகையாலே என்று. தெருவிலே யன்றே பரிமளமுள்ளதென்ன - தெருவில்ஒரு இத்யாதி. "காட்கரை" என்கையாலே - பரத்வவ்யாவ்ருத்தி; "மருவிய" என்கையாலே - அவதார வ்யாவ்ருத்தி. அவற்றுக்குக் குற்றமேதென்ன - பரத்வம் இத்யாதி. "மாயம்" என்று - பரிமாற்றம். தாழநின்று பரிமாறினதின் சரமாவதி - குறைவாளர் இத்யாதி. "நினைக்குந்தோறும்" என்கைக்கு நினைவில் வைவித்யமேதென்ன; விஷயபேதத்தாலே நினைவும் விவிதமாயிருக்குமென்கிறுர் - ஊரை இத்யாதி. இழ் விஷயமேூத்தாலே ஸ்ம்ருதிஹேதுமாக அருளிச்செய்வது; "மாயம்நினைதொறும்" என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்துக்காக ஏகவிஷயந்தன்னிலே ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே நினைக்கப்புகுவது - மாட்டாதொழிவது, பின்னையும் நினைக்கப்புகுவது ஈடுபாட்டாலே மாட்டாதொழிவதாய் இப்படி ஸ்ம்ருதிபேதமென்று விவக்ஷித்து "நினைதொறும்" என்கிறுரென்று ஸாவாந்தரம் - எத்தனைகாலம்இத்யாதி. இப்படி முடியச்செல்லுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன; இருவர்படியாலுமென்கிறுர் - ஒன்றேடொன்று இத்யாதி. அப்படி யநுஸவிப்பரோஎன்ன - அப்பொழுதைக்கு இத்யாதி. 'தெருவெல்லாம்' என்றுதொடங்கி, 'நினைதொறும் - நெஞ்சம்-உருகுமால் - உயிரின் பரமன்றி - வேட்கை பெருகுமால் - தொண்டனேன் என்செய்கேன்' இத்யந்வயஃ. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நினைதோறுஞ்சொல்லுந்தோறும்நெஞ்சிடிந்துகும்
வினைகொள்சீர்பாடிலும்வேமெனதாருயிர்
சுனைகொள்பூஞ்சோலைத்தென்காட்கரையென்னப்பா!
நினைகிலேன்நான்உனக்காட்செய்யும்நீர்மையே.

ஆ.—(நினைதோறும்.) - எல்லாருடைய து:க்கங்களையும் போக்கக்கடவதான உன்னுடைய இக்குணங்களை நினைத்தல், சொல்லுதல், பாடுதல் செய்யில், என்னெஞ்சும் இவ்வாத்மாவும் மாயாநின்றன; "நீர்இங்ஙனே ஈடுபடுகைக்கு உம்முடைய திறத்தில் நான் செய்ததென்?" என்னில், - நான் "உன்னையடிமை கொள்ளுகிறேம்" என்று கொண்டு வந்து நீ என்திறத்துச் செய்தருளின செயல்களை, நினைக்கலாமோவென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானைக் குறித்து உன்னோடு நான் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை நினைக்க க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நெஞ்சுஇடிந்துகும்] - ஹ்ருதயம் கட்டழிந்து நீராகாநின்றது. [வினைகொள் சீர்] - எல்லாருடைய து:க்கங்களையும் போக்கக்கடவியவான கல்யாணகுணம்; சேஷ்டிதங்களோடு கூடின குணங்களென்றுமாம். குணமாவது - ஸௌசீல்யம்: சேஷ்டிதமாவது - இக்குணக்ருதமான தாழ்ந்த பரிமாற்றம்; "ஸாஸ்ரீ வஹாயஜிஹ்ருதி" இதிவத். [ஆருயிர்] - ஆத்மா. [சுனைகொள் பூஞ்சோலை] - சுனைகளோடுகூடின அழகியசோலை. [என்னப்பா] - எனக்கு பந்துவானவனே! எம்பெருமான் தம்மோடு அக்ரமமாகப் பரிமாறினபடியை, விநயத்தாலே ஆட்செய்யும் நீர்மை என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், நிருபாதிகபந்துவான உன்னுடைய ஸம்ஸ்லேஷப்ரகாரத்தை யநுஸந்திக்க க்ஷமனாகிறிலேனென்று அவன்தன்னை நோக்கி யருளிச்செய்கிறார்.

சுனைகொள் - தடாகங்களையுடைத்தான, பூஞ்சோலை- பூஞ்சோலைகளையுடைய, தென் - தர்ஸநீயமான, காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே, என் அப்பா - எனக்கு நிருபாதிகபந்துவாய்க்கொண்டு நிற்கிறவனே! வினைகொள் - உன்னுடைய ஸம்ஸ்லேஷாதிசய வ்யாபாரப்ரகாசகமான, சீர் - சீலஸௌலப்யாதிகுணங்களை, நினைதொறும் - ப்ரதிக்ஷணம் அநுஸந்திக்குந்தோறும், நெஞ்சு - அநுஸந்தாநோபகரணமான நெஞ்சானது, இடிந்து - சிதிலமாய், (அவ்வநுஸந்தாநம் அபிநிவேசவாஸனையாலே வாக்வ்யவஹார விஷயமாய்க் கொண்டு), சொல்லுந்தொறும் - சொல்லத்தொடங்கின க்ஷணந்தோறும், உருகும் - நெஞ்சுதான் நீராயுருகாநின்றது; (அவ்வபிநிவேசமொட்டில்† நில்லாமையாலே), பாடிலும் - ("பாடியிளைப்பிலம்" என்கிறபடியே அக்குணங்களைப்)பாடி யநிக்கத்தேடிலும், எனதாருயிர் - காணியான என் ஆத்மாவானது, வேம் - (ரஸாதிசயம்ஆற்றமாட்டாமையாலே) பரிதப்தமாகாநின்றது; (ஆதலால்), நான் - (ஏவம்விதனான) நான், உனக்கு ஆட்செய்யும் - உனக்கு சேஷவ்ருத்தி பண்ணுகைக்குஉறுப்பான, நீர்மை - ப்ரகாரத்தை, நினைகிலேன் - நினைக்கவும் க்ஷமனாகிறிலேன்.

---

† 'அவ்வபிநிவேசமொருமட்டில்' என்று ஒரு ஸ்ரீகோசம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அவன் தன்னைக்குறித்து, உன்னோடு நான் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை நினைக்க க்ஷமனாகிறிலேன் என்கிறார்.

[நினைதொறும்] - நினைக்க உபக்ரமிப்பர்; அந்நினைவேயாய்ச் செல்லவொண்ணாதபடி வைலக்ஷண்யம் மிகும், மறக்கமாட்டார், திரியட்டும் நினைக்கவென்றுஇழிவர். இப்படிப் பலகால் நினைக்க உபக்ரமித்துத் தலைக்கட்டமாட்டாதே சொல்லுகிறபடி. [சொல்லுந்தொறும்] - நினைக்கவரிய விஷயம் சொல்லவொண்ணாதென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாதிருக்க, 'சொல்லுந்தொறும்' என்கிறது - ''என்னுமெப்போது மென்வாசகம்'' என்கிறபடியே மநஸ்ஸஹகாரமொழிய வாஸனையாலே வாக்குப்பேசத்தொடங்கும்: செவிவழியாலே புக்கு நெஞ்சை அழிக்கும். [நெஞ்சிடிந்துகும்]-நெஞ்சுகட்டழிந்து நீராசாகின்றது; பெருங்காற்றிற் கரையிடிந்து விழுந்து பின்பு நீராய்க்கரைந்து போமாபோலே ஶிதிலமாகாநின்றது. [வினைகொள்சீர்] - பாபஹரமான கல்யாணகுணம்: ஸர்வர்க்கும் துக்கநிவர்த்தகமான குணங்கள், என்னையொருவனையும் அழியாநின்றது. அன்றியே, சீரென்று - சீலமாய், வினையாவது - சேஷ்டிதம்: அதாவது ஶீலகார்யமான தாழநின்று பரிமாறும் பரிமாற்றம்: ''ஸௌஶீல்யவான்'' என்னக்கடவதிறே, என்றுமாம். [பாடிலும்] - அடைவுபடப் பேசுமதொழிய ப்ரமேதத்தாலே பாடுவதொன்றுண்டு, அத்தைச் செய்யிலும். [வேம்எனதாருயிர்] - மனஸ்ஸையன்றியே அதாஹ்யமான ஆத்மவஸ்துவையும் தஹியாநின்றது. வயிரத்தைப்பற்ற வேவாநின்றது. ''அதாஹ்ய'' என்கிறது அக்நிக்கு: ஐகவத்குணம் அழிக்கமாட்டாததில்லை. புறம்புள்ளார்க்கு ஆஶ்வாஸஹேதுவான குணங்கள் என்னையொருவனையும் முடியாநின்றது; எல்லார்க்கும் குளிர்த்தியைப்பண்ணும்பனி தாமரையை அழிக்குமாபோலே. [சுனைகொள்பூஞ்சோலை] - சுனைகளோடுகூடின தர்ஶநீயமான சோலை. [தென்காட்கரை என்னப்பா] - நிருபாதிகஸ்வாம்யம் தோற்ற ஸந்நிஹிதனாய் நின்றவனே! இவையாய்த்து இவரை யழித்தது. சுனைகள் - ஶீலத்துக்கு ஸ்மாரகம். சோலை - வடிவுக்கு ஸ்மாரகம். ஸந்நிதி - ஸ்வாம்யத்துக்கு ஸ்மாரகம். [நானுனக்காட்செய்யும் நீர்மை - நினைகிலேன்]- நான்உனக்கடிமை செய்யும் ப்ரகாரம் நினைக்கமாட்டுகிறிலேன். ''வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்'' என்று பாரித்தநான். [உனக்கு] - வகுத்தசேஷியான உனக்கு. [ஆட்செய்யும் நீர்மையே]-அவன் தாழநின்று பரிமாறினபடியை, விநயத்தாலே 'ஆட்செய்யும் நீர்மை' என்கிறார். [நினைகிலேன்] - நினைப்பனாகில் நெஞ்சழியா நின்றது.

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானைக் குறித்து, உன்னோடு நான் பரிமாறின் பரிமாற்றத்தை நினைக்க க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நினைதொறும்] - நினைக்கவென்று உபக்ரமிப்பர்; அந்நினைவுமாறாதே செல்லவொண்ணாதபடி வைலக்ஷண்யம் மிகும், ஆனாலும் மறக்கமாட்டார்; திரியநினைக்கவென்று உபக்ரமிப்பர்; தலைக்கட்டமாட்டார்; எத்தனைகாலம் நினைக்கப்புக்கார்? எத்தனைகாலம் மீண்டார்? [சொல்லுந்தொறும்] - நினைக்கவே யரிதானவிஷயத்தைச் சொல்லவொண்ணா

இரண்டாம்பாட்டு - நினைதொறும் இத்யாதி. ''தென்காட்கரை யென்னப்பா - நானுனக்காட்செய்யும் நீர்மை - நினைகிலேன்'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருக்காட்கரையில் இத்யாதி.

''நினைதொறும்'' என்று நினைவில் வைவித்யமேதென்ன - நினைக்கவென்று இத்யாதி மீண்டார் என்னுமளவும் நினைக்கவே யரிதான இத்யாதி வாக்யாநந்தரம் ''பின்னை சொல்லும்படி

தேன்னுமிடஞ் சொல்லவேண்டாவிறே. "உநஃவாசிவெபூர்வாமாந்தரஃ" (மநஃபூர்வோவாகுத்தரஃ) - என்கிற கணக்கன்றிக்கே, "குறளாகியவஞ்சனே யென்னு மெப்போது மென்வாசகம்" என்கிறபடியே, இவருடைய வாக்குத்தான் எப்போதும் பேசாநிற்குமே; அந்த வாஸநையாலே அஹ்ருதயமாகச் சொல்லாநிற்பர்; அதுதான் செவிவழியாலே உள்ளே புக்கு ஊற்றிருந்து, குணுயிகவிஷயமாகையாலே நெஞ்சையழிக்கும். [நெஞ்சிடிந்துகும்]-நெஞ்சு கட்டழிந்து நீராகாநின்றது. பெருக்காற்றின்கரை யிடிந்து பின் நீராய்க் கரைந்து போமாபோலே, ஓர் அவயவியாக்கிக் காணவொண்ணுதபடி உக்குப் போகாநின்றது. [வினைகோளித்யாதி] - பாபஹரமான கல்யாணகுணம். ஸர்வர்க்கும் துஃகநிவர்த்தகமான குணங்கள், என்னையொருவனையும் அழியாநின்றன; அன்றியே, சீரென்று - சீலமாய், வினையென்று — சேஷ்டிதம், அதாவது - சீலகார்யமாய்த் தாழநின்று பரிமாறும் பரிமாற்றம். "ஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி" (ஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி) என்னக்கடவதிறே, என்றுமாம். [பாடிலும்] - அடைவுபடப் பேசுமதொழிய, ஆர்வத்தாலே பாடுவதொன்றுண்டு; அத்தைச் செய்யிலும். [வேமெனதாருயிர்] - மநஸ்ஸையன்றிக்கே, அதாஹ்யமான ஆத்மவஸ்துவையும் தஹியாநின்றது. எல்லாவற்றுக்கும் குளிர்த்தியைப் பண்ணக்கடவதான பனி தாமரை யொன்றையும் கருகப்பண்ணுமாபோலே, ஸகலதுஃகநிவர்த்தகமான குணங்கள் எனக்கு பாதகமாகாநின்றன [வேமெனதாருயிர்]-"அதாஹ்ய"(அதாஹ்யம்) என்கிறது அக்நிக்கு, ஹமவத்குணங்கள் புக்கழிக்கமாட்டாததில்லை [சுனையித்யாதி]- தம்மைக்குமிழ் நீரூட்டின ப்ரதேசங்கள். சுனைகளையும் ஸ்ப்ருஹணீயமான சோலைகளையு முடைத்தாயிருக்கிற திருக்காட்கரையிலே நிருபாதிகபந்துவாய் ஸந்நிஹிதனானவனே! [நினைகிலேன்நான் உனக்காட்செய்யும் நீர்மையே] - நான்உனக்கடிமைசெய்யும் ப்ரகாரம் நினைக்கமாட்டுகிறிலேன்.[நான்]-"வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டுநாம்" என்றிருந்த நான். [உனக்கு]-வகுத்த சேஷியானவுனக்கு அவன்தாழநின்று பரிமாறினபடியை,விநயத்தாலே'ஆட்செய்யும்நீர்மை'

யென்னென்னில்" என்று சங்கையைப் பூரிப்பது. பரிஹாரம்-மநஃபூர்வ இத்யாதி. நினைதொறும் நெஞ்சிடிந்துகக்கூடும்; சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்படி யென்? என்ன - அதுதான் இத்யாதி. ஸத்ருஷ்டாந்தவிவரணம் - பெருக்காற்றில் இத்யாதி. கோள்கை - ஜயிக்கை. பாபத்தை ஜயிக்கையாவதே தென்ன-பாபஹரமான இத்யாதி. "எனது" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து கீழ்வாக்யத்துக்குமஹிதம்-ஸர்வர்க்கும் இத்யாதி. ஸ்வகார்யமான சேஷ்டிதத்தையுடைய சீலமென்றிரண்டாமர்த்தம். வினை - சேஷ்டிதம். கோள்கை - உடைத்தாகை. தாழநின்று பரிமாறினதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸுக்ரீவம்நாதம் இத்யாதி. "ஸஷ்டுகாமவிதாநிவ்யாவ்யாநந்தஃஸ்யஃ। லோகநாயஃபுராஸுக்ராஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி" இதி மாருதிம் ப்ரதிலக்ஷ்மணஃ. என்றுமாம் என்றது - "வினைகொள்சீர்" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரங்காட்டினபடி. "சொல்லுந்தொறும்" என்றதுக்கும், "பாடிலும்" என்றதுக்கும் ஹேதும்ஏதென்ன-அடைவுபட இத்யாதி. ஆர்வத்தாலே-ப்ரீதியாலே. "ஆருயிர்" என்றதுக்கு ஹாவம் - மநஸ்ஸை இத்யாதி. "எனது" என்றது - எனக்கொருவனுக்குமென்றபடியாய்,ஸர்வர்க்கும்துஃகநிவர்த்தகமானகுணங்கள்உமக்குபாதகமாவானென்னென்ன, ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறரென்னுதல். "ஸர்வர்க்கும் துஃகநிவர்த்தகமான" இத்யாதிவாக்யத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக விவரிக்கிறாராதல்-எல்லாவற்றுக்கும் இத்யாதி. அதாஹ்யமானது வேவக்கூடுமோவென்ன - அதாஹ்யமென்கிறது இத்யாதி. சுனைகளையும் சோலைகளையும் ஊரையுஞ் சொன்னதுக்கு ஹாவம்- தம்மை இத்யாதி. குமிழ்நீரூட்டின - தலஸ்பர்ஸியாக அமிழப்பண்ணின. ஸப்தார்த்தம் - சுனைகளையும் இத்யாதி. "நான், உனக்கு" என்ற பதத்வயத்துக்கும் ஹாவம்-வழுவிலா இத்யாதி. அவன் தாழநின்று பரிமாறுகிற ப்ரகாரணத்திலே, "நீ எனக்காட்செய்யும் நீர்மை" என்னுதே, "நானுனக்காட்செய்யும் நீர்மை" என்பானென்? என்ன - அவன்தாழ

என்கிறார். அவன் தமக்காட்செய்த நீர்மையை 'தாம் ஆட்செய்யும் நீர்மை - நினைகிலேன்' என்கிறார், இச்சோலவையும் இழக்கவோண்ணாதென்று. 'நானுனக்காட்செய்யும்நீர்மை' என்பானேன்? ''நீயெனக்காட்செய்யும் நீர்மை என்னால்'' என்ன,— ''இச்சோலவையு மிழப்பரோ பாவியார்'' என்று எம்பார். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

நீர்மையால்நெஞ்சம் வஞ்சித்துப்புகுந்துஎன்னை
ஈர்மைசெய்துஎன்னுயிராய் என்னுயிருண்டான்
சீர்மல்குசோலைத் தென்காட்கரையென்னப்பன்
கார்முகில்வண்ணன்தன் கள்வம்அறிகிலேன்.

ஆ.— (நீர்மையால்.) - உம்மை அடிமைகொள்ளுகைக்கு மேற்படச்செய்ததுண்டோவென்னில்,— 'அடிமைகொள்ளுவாரைப்போலே என்னெஞ்சை வஞ்சித்துப் புகுந்து, தன்குணங்களாலும் செயல்களாலும் என்னை மாய்த்து, என்னுயிராய், என்னுயிரை ஹ்ஜித்தருளினன்; முந்தற மெய்யரைப்போலே வந்துபுகுந்தபடியும், பின்னைச் செய்தபடியும், ஒருவன்வஞ்சித்தபடி ஒன்றுமறிகிறிலேன் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ''அடிமைகொள்ளுகிறோம்'' என்று க்ருத்ரிமத்தாலே என்னை விஸ்வஸிப்பித்து என்னுள்ளேபுகுந்து தன்குணங்களாலும் அக்ரமப்ரவ்ருத்திகளாலும் அவன் என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினபடிகள் அநுஸந்திக்க க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நீர்மையாலென்று தொடங்கி] - தான் ஶேஷியாகவும் நான் ஶேஷமாகவும் நான் நினைத்தபடியே என்னோடு பரிமாறுவாரைப்போலே க்ருத்ரிமித்துப் புகுந்து தன் குணங்களாலே என்னைஈடுபடுத்தி எனக்குத் தன்னாலல்லது செல்லாதபடிபண்ணி என்னை ஹ்ஜிப்பதுஞ் செய்து அத்தால் தனக்குப்பிறந்த பௌஷ்கல்யம் தெரியும்படியிருக்கிற திருச்சோலையையுடைய திருக்காட்கரையிலே எழுந்தருளியிருப்பதுஞ் செய்து எனக்குப் பரமபந்துவுமாய் என்னோட்டைக் கலவியாலே புதுக்கணித்த திருநிறத்தையுடையனாயிருந்துள்ளவனுடைய என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணின குணசேஷ்டிதங்களை அறிய க்ஷமனாகிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், உதாரமான காளமேகஸ்வபாவனானவன் முறையிலே வருவாரைப்போலேகிட்டித் தான் தாழநின்று பரிமாறின முறைகேடான க்ருத்ரிமத்தையே யறுதியிட்டு அறியமாட்டுகிறிலே னென்கிறார்.

நின்று இத்யாதி. விநயத்தாலே - நைச்யத்தாலே. அவன் தாழநின்று பரிமாறினானாகில் விநயத்தாலே சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநமேதென்ன - அவன் தமக்கு இத்யாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் - நானுனக்கு இத்யாதி. 'சுனைகொள்' என்று தொடங்கி, 'என்னப்பா - வினைகொள்சீரை - நினைதொறும் சொல்லுந்தோறும் நெஞ்சிடிந்துகும்: பாடிலும் - எனதாருயிர் - வேம்; ஆகையாலே, நானுனக்காட்செய்யும் நீர்மை - நினைகிலேன்' இத்யந்வயః. (உ)

நீர்மையால் - ஸ்வஸ்வாமிஸம்பந்தமாகிற நீர்மையை ப்ரகாஶிப்பிக்கையாலே, நெஞ்சம் - என்னெஞ்சை, வஞ்சித்து - தன்வசமாக்கி, புகுந்து -, (தன்ஶீலஸௌலப்யாதிகளுக்கு ப்ரகாஶகமான சேஷ்டிதங்களாலே), என்னை ஈர்மைசெய்து - என்னை ஈருந்தன்மையைப்பண்ணி, என் உயிர் ஆய் - (இவ்விரண்டாகாரத்தாலும்) எனக்கு தாரகனாய், என் உயிர் உண்டான் - என்னைப்புஜிக்குமவனாய்க்கொண்டு, சீர் மல்கு - மதுபுஷ்ப ஸம்பத்ஸம்ருத்தியையுடைத்தான, சோலை - சோலையையுடைய, தென் - அழகிய, காட்கரை - திருக்காட்கரையில் ஸந்நிதியாலே, என் அப்பன் - எனக்குஉபகாரகனாய், கார்முகில்வண்ணன் தன் - கார்காலத்துமேகம்போலே அதிஶயித ஔதார்ய ஸ்வபாவனானவனுடைய, கள்வம் - முகப்பொன்றும் முடிவொன்றுமான க்ருத்ரிமசேஷ்டிதத்தை, அறிகிலேன் - இன்னபடியிருக்கிறதென்று அறியமாட்டுகிறிலேன். நீர்மையென்று - ஶீலாதிகளாய், ஈர்மையோடே சேர்க்கவுமாம்.

இ —மூன்றாம்பாட்டில், அடிமைகொள்ளவென்று புகுந்து தன்படிகளைக் காட்டி என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினபடிகள் அநுஸந்திக்க க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நெஞ்சம் வஞ்சித்துப் புகுந்தென்னை நீர்மையால் ஈர்மைசெய்து] - தான் ஶேஷியாய் நான்ஶேஷமான முறையிலே "பரிமாறவாரும்" என்று நெஞ்சை இசையப்பண்ணி க்ருத்ரிமித்துப் புகுந்தான்; முறைகெடப் புகுமவென்னில் இசையாரிறே. க்ருதரிமிக்கையாகிறது - ஒன்றைச்சொல்லி மற்றொன்றைச் செய்கையிறே. அது ஏதென்னில் [நீர்மையால் - என்னை ஈர்மைசெய்து] - நீர்மையாகிறது — தாழநின்று பரிமாறுகையும், அதுக்கடியான ஶீலமும். [என்னை] - "முறையிலே பரிமாறவாரும்" என்றத்தை மெய்யென்றிருந்த என்னை; [ஈர்மைசெய்து] - ஈரும்தன்மைகளைச்செய்து. தான் தாழ்ந்தசெயலாலே ஈடுபடுத்தி என்னுதல்; ஈரப்பாட்டை விளைத்தென்னுதல்; என்னை நீராம்படிபண்ணி என்கை. [என்னுயிராய் யென்னுயிருண்டான்] - எனக்கு தாரகராவாரைப்போலே புகுந்து என்னையழித்தான்; பாதகனாய்ப்புகுரில் இவர் இசையாரிறே; இருவருங் கூட போஜிக்கவிழிந்து போக்தா தானேயானான்; அன்றியே, [என்னுயிராயென்னுயிருண்டான்] - எனக்குத் தன்னாலல்லது செல்லாதபடிபண்ணி, என்னை போஜிப்பதுஞ் செய்தானென்றுமாம். [சீர்மல்குசோலை] - அழகுமிக்கசோலை. என்னோடு கலந்த இத்தால் தனக்குப்பிறந்த பௌஷ்கல்யம் அவ்வூர்ச் சோலையே கோட்சொல்லித்தாரா நின்றது. [தென்காட்கரை யென்னப்பன்] - ஸாலஹனுமாய் நிருபாதிக பந்துவுமானவன். என்கார்யத்துக்குத் தானே கடவனாயிருக்கிற பந்தம் தோற்ற ஸந்நிஹிதனானவன். [கார்முகில்வண்ணன்] - என்னோட்டைக் கலவியாலே கடலைமுழுக்கப்பருகின காளமேகம்போலேயாய்த்து அவன்வடிவிற் செவ்வியிருப்பது. "தூ நீர்முகில்போல் தோன்றாயே" என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே தோற்றி அநுபவிப்பித்துப் போரநின்றபின்பு, அத்தலையிற் செவ்வியிருந்தபடி. [தன்கள்வம் அறிகிலேன்]-முகப்பிலேயொன்றாய் முடிவிலேயொன்றான செயல்கள் தெரிகிறதில்லை. அடிமைகொள்ளவென்று புகுந்து அச்செயலைத் தான் செய்து நிற்கிறநிலை எனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை. [அறிகிலேன்] - ஸர்வாதிகன் இப்படி தாழப்பரிமாறுகை கூடாது; நான் ப்ரமித்தேனோ? ஸம்ஶ்லேஷத்திலும் "மருள்தானீதோ" என்றவரிறே.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு, அடிமைகொள்ளவென்று புகுந்து, தன் படிகளைக் காட்டி ஸர்வஸ்வஹரணம் பண்ணினபடிகளை அநுஸந்திக்க க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நீர்மையால் நெஞ்சம்வஞ்சித்துப் புகுந்தென்னை யீர்மைசெய்து] (நெஞ்சம் வஞ்சித்துப்புகுந்து என்னை - நீர்மையால் - ஈர்மைசெய்து)—தான் சேஷியும் நான் சேஷபூதனுமான முறையிலே பரிமாறவேணுமென்று நெஞ்சை இசையப்பண்ணி, க்ருத்ரிமித்துப்புகுந்தான் ; முறைகெடப் புகுரவென்னில் இசையாரிறே. க்ருத்ரிமிக்கையாவது - ஒன்றைச்சொல்லி மற்றொன்றைச்செய்கையிறே. அதேதென்னில்: [நீர்மையால் - என்னை ஈர்மைசெய்து] - நீர்மையாவது - தாழநின்று பரிமாறுகையும், அதுக்கடியான சீலமும். [என்னை]-"முறையிலே பரிமாறவாரும்" என்றத்தை மெய்யென்றிருந்த என்னை. [ஈர்மை செய்து] - ஈரும்தன்மைகளைச் செய்து. தன் தாழ்ந்த செயல்களாலே ஈடுபடுத்தி என்னுதல்; ஈரப்பாட்டை விளைத்து என்னுதல்; என்னை நீராம்படிபண்ணி என்கை. [என்னுயிராய் என்னுயிருண்டான்] - எனக்கு தாரகரைப்போலேபுகுந்து என்னையழித்தான். வாதகனாய்ப் புகுரில் இவர் இசையாரே ! இருவருங்கூட பூஜிக்கப்புகுந்து போக்தா தானேயானான் ; அன்றிக்கே, [என்னுயிராயென்னுயிருண்டான்] - எனக்குத் தன்னாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணி என்னை பூஜிப்பதுஞ் செய்தானென்றுமாம். [சீர்மல்கு சோலை] - அழகுமிக்க சோலை. என்னோட்டைக் கலவியால் அவனுக்கு உண்டான பௌஷ்கல்யம் அவ்வூரிற்சோலையே கோட்சொல்லித்தாராநின்றது. [தென்காட்கரை யென்னப்பன்] - ஸௌலப்யமுமாய் நிருபாதிகபந்தமுமானவன்; என்கார்யத்துக்குத் தானேகடவனாயிருக்கிற பந்தந்தோற்ற ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிறவன். [கார்முகில்வண்ணன்] - என்னோட்டைக் கலவியாலே, கடலைமுழுக்கப்பருகின காளமேகம்போலேயாய்த்து, அவன் வடிவிற் செவ்வியிருப்பது. "தூநீர்முகில்போல் தோன்றாயே" என்று

மூன்றாம்பாட்டு.—நீர்மையால் இத்யாதி. "நீர்மையால் நெஞ்சம்வஞ்சித்துப் புகுந்து - கள்வம் அறிகிலேன்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - **அடிமை** *இத்யாதி.*

ஈர்மை - ஈடுபாடாதல் ; ஆர்த்ரதையாதல். வஞ்சித்துப்புகுந்த ப்ரகாரந்தன்னை உபபாதிக்கிறார் - **தான்சேஷியும்** *இத்யாதி. க்ருத்ரிமிக்கவேணுமோ, செவ்வேசொன்னாலோவென்ன - முறைகெட இத்யாதி. க்ருத்ரிமிக்கைதானேதென்ன-க்ருத்ரிமிக்கையாவது இத்யாதி. அதேதென்னில் என்றது - மற்றொன்றைச் செய்கையேதென்னிலென்றபடி. விவரணம் -* **தான்தாழ்ந்த** *இத்யாதி. ஈருந்தன்மை - சேதிக்கும் ஸ்வபாவம். அதாவது - ஈடுபடுத்துகையென்றபடி. அர்த்தாந்தரம்- ஈரப்பாட்டை இத்யாதி. ஈரப்பாட்டை விளைக்கையாவதேதென்ன -* **என்னைநீராம்படி** *இத்யாதி. ஈரப்பாடு என்று - ஆர்த்ரதையாய், ஆசையைவிளைத்தென்றபடி. "ஈர்மைசெய்து" என்றதின் முந்தினவர்த்தாநுகுணமாக பாவம் - எனக்கு தாரகரை இத்யாதி. போலேயென்றது - "ஆய்" என்றதுக்கர்த்தம். தாரகரைப்போலே புகுருவானென்? என்ன - வாதகனாய் இத்யாதி. "உண்டான்" என்றதுக்குபாவம் - இருவருங்கூட இத்யாதி. "ஈர்மைசெய்து" என்றதின் த்விதீயார்த்தாநுகுணமாகபாவம் எனக்குத்தன்னால் இத்யாதி. "சீர்" என்று - ஸ்ரீயாய், அழகென்றபடி. சோலையை வர்ணித்ததுக்குபாவமாதல், 'உண்டான்" என்றவநந்தரம் "சீமல்கு" என்றுவிசேஷித்ததுக்கு பாவமாதல் - என்னோட்டை இத்யாதி. "தென்காட்கரை" என்கையாலே-ஸௌலப்யம், "அப்பன்" என்கையாலே - பாந்தவம். கீழ்வாக்யத்தை வ்யுத்க்ரமமாக விவரிக்கிறார் - என்கார்யத்துக்கு இத்யாதி. "என்னுயிருண்டான்" என்றதுக்கு அநுகுணமாக "கார்முகில்வண்ணன்" என்றதுக்குபாவம் - என்னோட்டை இத்யாதி. * மாயக்கூத்தனிலாசைப்பட்டபடியே * இருத்தும் வியந்தினில் அநுபவித்தத்தை நினைக்கிறாராகில், அது ஸ்ம்ருதியாயிராதே அநுபவமாய்த்*

இவர் ஆசைப்பட்டபடியே தோற்றி யநுபவிப்பித்துப் பேரநின்றபின்பு, அத்தலையிற் செவ்வியிருந்தபடி. [தன்கள்வமறிகிலேன்]-முகப்பிலொன்றாய் முடிவில் ஒன்றான செயல்கள் தெரிகிறதில்லை அடிமைகொள்ளவென்று புகுந்து அச்செயலைத் தான் செய்து நின்ற நிலை எனக்கு ஒன்றுந்தெரிந்திருக்கிறதில்லை. [அறிகிலேன்] - ஸர்வாயிகன் இப்படித் தாழநின்று பரிமாறுகை கூடாது; நான்ப்ரமித்தேனோ? ஸம்ஶ்லேஷத்தில் "மருள்தானீதோ?" என்றதைச் சோல்லுகிறார். (ரு)

நான்காம் பாட்டு.

அறிகிலேன்தன்னுள்அனைத்துலகும்நிற்க
நெறிமையால்தானும்அவற்றுள்நிற்கும்பிரான்
வெறிகமழ்சோலைத்தென்காட்கரையென்னப்பன்
சிறியவென்னுயிருண்ட திருவருளே.

ஆ.—(அறிகிலேன்.) - உம்முடையதிறத்தில் அவன் அங்ஙனே அபிநிவிஷ்டனானால் † சிகலுண்டோவென்னில்? - அபிநிவிஷ்டனானால்தான், மற்றுமாச்ரிதரோடு நெறிகெடாமைகலந்து பரிமாறுமாபோலே பரிமாறவமையாதோ? தான் என்னைஸூஜித்தருளி நெறிகெடும்படி பரிமாறவேணுமோ? இவ்வபிநிவேசத்துக்கு ஒருமுடிவுகாண்கிறிலேன் என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தான் சேஷியாயும் ஜகத்தெல்லாம் சேஷமாயும் முறைமை தப்பாமே எல்லாரோடும் கலக்கிறவன் அவ்வளவன்றிக்கே அதிக்ஷுத்ரனான என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் எனக்கு அறியநிலமன்று என்கிறார்.

[வெறி] - நாற்றம்.

ப.—அநந்தரம், முறைதப்பாதபடி ஸர்வாதாரபூதனாய் ஸர்வாந்தராத்மாவானவன், அதிக்ஷுத்ரனான என்னோடு கலந்தநுபவித்த ஸௌசீல்யாதிசயத்தாலே வந்த மஹோபகாரத்தை அளவிட்டு அறியமாட்டுகிறிலேன் என்கிறார்.

தன்னுள் - தன்ஸங்கல்பைகதேசத்திலே, அனைத்துலகும் - ஸமஸ்தலோகபதார்த்தங்களும், நிற்க - தத்தமாகா நிற்க, தானும் - தானும், நெறிமையால் - (சரீராத்மஸம்பந்த ப்ரயுக்தமான சேஷசேஷிதவமாகிற)முறையாலே, அவற்றுள் - அவற்றுக்குள்ளே, நிற்கும் -, பிரான் - உபகாரகனாய், வெறிகமழ - விலக்ஷணமான பரிமளத்தை ப்ரவஹிக்கிற, சோலை - சோலையையுடைய, தென்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலேநிற்கிற, என்னப்பன் - என்ஸ்வாமியானவன, சிறிய என் - அதிக்ஷுத்ரனான என், ஆருயிர் - ஆத்மவஸ்துவை, உண்ட - மேல்விழுந்தநுபவித்த, திருவருள் - ஸௌசீல்யோபகாரத்தை, அறிகிலேன் - இன்னபடியிருக்கிறதென்று அறியமாட்டுகிறிலேன்.

தோற்றுவானென்? என்னில், ததாநீந்தநபுத்தி பிறக்கையாலேயென்கிறார் - தூநீர் இத்யாதி. கள்வமேதென்ன - முகப்பில் இத்யாதி. அதேதென்ன - அடிமைகொள்ள இத்யாதி. "கள்வம்" என்றுவைத்து, "அறிகிலேன்" என்கிறதென்னென்னில் - ஸர்வாயிகன் இத்யாதி. * இருத்தும் வியந்திலநுபவம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமானதுக்கு ஸூசகபதங்காட்டுகிறார் - ஸம்ஶ்லேஷத்தில் இத்யாதி. க்ரமேணாந்வயः. (ரு)

---

† சிகல் - குறைவு அல்லது கேடு.

இ.—நாலாம்பாட்டில், தான் ஶேஷியான முறை தப்பாதே எல்லாரோடுங் கலக்கிறவன் அதிக்ஷுத்ரனை என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் எனக்கு அறிய நிலமன்று என்கிறார்.

[அறிகிலேன்] - உகப்பாலே செய்தானோ? இவ்வஸ்துவை அழிக்கைக்குச் செய்தானோ? அறிகிறிலேன். [தன்னுளனைத்துலகும் நிற்க]-தன்ஸங்கல்பத்தைப் பற்றி ஸகலலோகங்களும் நிற்க: ஸகலாபாஶ்ரயமானவன்கிடீர் என்னைத் தனக்கு அபாஶ்ரயமாக நினைத்தான்! [நெறிமையால்தானும் அவற்றுள் நிற்கும்] - ஶேஷியான முறை தப்பாமே அவற்றின்நடுவே நிற்கும்தானும்,என்னொருவன்பக்கலிலுங்கிடீர் முறைகெடப் பரிமாறுகிறது! [பிரான்] - என்னை பொழிந்தார் விஷயத்தில் உபகாரகன்கிடீர் என்னையழிக்கிறான்! எதிரிகளை அம்பாலேபழிக்கும்: என்னை குணத்தாலே அழித்தான். மத்யஸ்தராக வேணுமாகாதே ரக்ஷிக்கும் போதைக்கு! அம்புபட்ட புண்ணுக்கு மருந்திட்டாற்றலாம்; குணத்தால்வந்த புண்ணுக்குப் பரிஹாரமில்லை. [வெறிகமழ் சோலைத் தென்காட்கரை] - அவ்வூரையுடையவனுக்கு ஒருவஸ்து உத்தேஶ்யமாவதே! பரிமளம் அலையெறியாநின்றுள்ள சோலை. [என்னப்பன்] - உத்பாதகன்கிடீர் அழித்தான். [சிறியவென்னுருயிர் உண்டதிருவருளே] - அதிக்ஷுத்ரனை என்னாத்மாவை யழித்த வ்யாமோஹம் அறிகிறிலேன். பெருமைக்கு அவனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப் போலே சிறுமைக்கும் தமக்கு அவ்வருகில்லையென்றிருக்கிறார். நித்யஸம்ஸாரிகள் நித்யஸூரிகள் கோடியிலே என்னும்படியாய்த்து, இவர் தம்மை நினைத்திருப்பது; நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாக வாய்த்து, அவன் இவரை விரும்புவது; ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தாலே விரும்பிவிடுறே ஸ்வரூபத்தளவிலே நிற்பது; வ்யாமோஹம் முறையை யழிக்குமிறே. "மூவுலகும் தன்னெறியாவயிற்றிற் கொண்டு-சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் - நின்றொழிந்தார்" என்கிறத்தையிறே இவர் சொல்லுகிறது.

ஈடு.—நாலாம் பாட்டு. தான் ஶேஷியான முறைதப்பாமே எல்லாரோடும் கலக்கிறவன், அதிக்ஷுத்ரனை என்பக்கல் பண்ணினவ்யாமோஹம் எனக்கு அறிய நிலமன்று என்கிறார்.

[அறிகிலேன்] - உகப்பாலேசெய்தானோ? இவ்வஸ்துவை யழிக்கைக்குச் செய்தானோ? அறிகிறிலேன். [தன்னுள்அனைத்துலகும்நிற்க] - என்னையொழிந்தவிஷயத்தில் அவன் உபகாரமேகிடீர் பண்ணிப்போருவது! ஸகலலோகங்களும் தன்ஸங்கல்பத்தைப் பற்றிக்கிடக்க, தான் அவற்றினுள்ளே தன்ஶேஷித்வமுறையாலே நிற்குமவன், இவரொருவர் விஷயத்திலுமிறே இப்படி முறைகெடப்பரிமாறிற்று! "மூவுலகுந்தன் நெறியாவயிற்றிற்கொண்டு - சிறியேனுடைச்சிந்தையுள் - நின்றொழிந்தார்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். ப்ரளயாபத்திலே ஜகத்தையடைய ரக்ஷித்தவன், என்னையொருவனையும்

நாலாம்பாட்டு.—அறிகிலேன் இத்யாதி. "நெறிமையால்தானுமவற்றுள்நிற்கும்பிரான் - சிறியவென்னுயிருண்ட திருவருள் - அறிகிலேன்" என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தான் ஶேஷியான இத்யாதி.

அந்வயமுகேந பாவம் - உகப்பாலே இத்யாதி. "பிரான்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து பாவம் - என்னையொழிந்த இத்யாதி. விவரணம் - ஸகல இத்யாதி. * இருத்தும்வியந்திலநுபவம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமானதுக்கு ஸூசகஸம்பந்தங்காட்டுகிறார் - மூவுலகும் இத்யாதி. "தன்னுள்" என்றதுக்கு - தன்ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி என்றருளிச்செய்து, தன்வயிற்றிலே என்றர்த்தாந்தரமாதல், "பிரான்" என்றதுக்கர்த்தமாதல் - ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி. "என்னுருயிருண்ட"

அழித்தான். ப்ரதிகூலரை அம்பாலேயழிக்கும், அநுகூலரை குணத்தாலேயழிக்கும். மத்யஸ்தரைப்போலேயாகாதே அவன் ரக்ஷிப்பது! அம்புபட்டபுண் மருந்திட்டாற்றலாம்; குணத்தால்வந்த புண்ணுக்குப் பரிஹாரமில்லையிறே. [வெறியித்யாதி] - அவ்வூரையுடையவனுக்கு ஒருவஸ்து உத்தேஶ்யமாவதே! பரிமளம் அலை எறியாநிற்பதான சோலை. [என்னப்பன்] - உத்பாதகன் கிடீர்அழித்தான்! [சிறியவென்னுருயிருண்ட] - சிறியேனுடைய நற்சீவனை - அதிக்ஷுத்ரனை என் ஆத்மாவை. அவனுடைய மேன்மைக்கு எல்லைகாணவொண்ணாதவோபாதி, தம்முடைய சிறுமைக்கும் எல்லையில்லையாக நினைத்திருக்கிறார். [என்னுருயிருண்ட] - இவர் தம்மைச் சிறுக நினைத்திரா நின்றார்; அவன் இவரை நித்யஸித்தர்க்கும் அவ்வருகாக நினைத்திரா நின்றான். "இவர் தம்மைச் சிறுக நினைத்தால்ப்ரயோஜநமென்? இவர் தம்மைத்தாம் அறிந்தாரோ?" என்று மேல்விழா நின்றான். [திருவருள் - அறிகிலேன்] - இது முன்னம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே செய்ததொன்றன்றே; ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே விரும்பிலிறே ஸ்வரூபத்தளவிலே நிற்பது? வ்யாமோஹம் முறையழிக்குமிறே. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

திருவருள்செய்பவன்போல என்னுள்புகுந்து
உருவமும்ஆருயிரும் உடனேயுண்டான்
திருவளர்சோலைத்தென்காட்கரையென்னப்பன்
கருவளர்மேனி† நங்கண்ணன்கள்வங்களே.

ஆ.—(திருவருள்.) - 'திருவருள்செய்பவன்போலே என்னுள்ளேபுகுந்து, என்னை ஸ்ரஜித்தருளுகை யன்றியே என்னுருவமுங்கூட ஸ்ரஜித்தருளினான்; ஒருவன் அஹிம்ஸையாமிருக்கும்படியே இது! முந்துறவந்து புகுந்தருளினபடி அது! பின்னை நின்று செய்தருளினபடி இது! ஒருவன் கள்வங்களே!' என்கிறார்.

என்றத்தைப்பற்ற - என்னையொருவனையும்அழித்தான் என்றது. ப்ரதிகூலரையொழிய, அநுகூலரையழிக்குமோவென்ன - ப்ரதிகூலரை இத்யாதி. குணத்தால்வந்த அழிவு அழிவோவென்ன - அம்புபட்ட இத்யாதி. ஊரை வர்ணிக்கிறதுக்குபாவம் - அவ்வூரை இத்யாதி. ஒருவஸ்து என்றது - "சிறியவென்னுருயிர்" என்றத்தைப்பற்ற. "என்னப்பன்" என்றத்தை "ஆருயிருண்ட" என்றத்தோடேகூட்டி பாவம் - உத்பாதகன் இத்யாதி. விவரணம் - அதிக்ஷுத்ரனை இத்யாதி. சிறுமையின் சரமாவதியை யருளிச்செய்கிறார் - அவனுடைய இத்யாதி. "தன்னுளனைத்துலகும்நிற்க" என்றத்தைப்பற்ற - மேன்மைக்கெல்லைகாணவொண்ணாத என்றது. ஆர்தல் - மிகுதியாய், ஶ்லாக்யமான உயிரென்றபடி. "சிறிய" என்றுவைத்து, "ஆருயிர்" என்னக்கூடுமோவென்ன இவர்தம்மை இத்யாதி. "திருவருள்" என்று - முறைகெடப்பரிமாற்றம் என்றுவிவக்ஷித்து, ஶேஷி ஶேஷபூதனிடத்திலே முறைகெடப்பரிமாறுவானென்? என்ன - இதுமுன்னம் இத்யாதி. வ்யாமோஹத்தாலே செய்தானென்றபடி. ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே செய்ததல்லாமைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதி. 'தன்னுளனைத்துலகும்நிற்க' என்றுதொடங்கி, 'திருவருள் - அறிகிலேன்' இத்யந்வயம். (ச)

---

† 'என்கண்ணன்' என்றும்பாடம்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னை அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து என்னுடைய ஶரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒக்க புஜித்தான் ஒருவன்படியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[திருவளர் சோலையென்று மேலுக்கு] - அழகுமிகாநின்றுள்ள திருச்சோலையையுடைய திருக்காட்கரையிலே என்னை விஷயீகரிப்பதாகச்செய்து கறுப்புவளராநின்றுள்ள திருமேனியையுடையனாய் ஆஶ்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணனுடைய முகப்பிலொன்றாய் முடிவில் ஒன்றாயிருக்கும் ப்ரவ்ருத்திகள்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதஸுலபனாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனானவன், எனக்கு உபகரிப்பாரைப்போலேபுகுந்து என்னுடைய ஶரீராத்ம விஶ்லேஷமறத் தான் தனக்கு போக்யமாம்படி அபஹரித்துக்கொண்டானென்கிறார்.

திருவருள் - ("அடிமைசெய்யவேண்டுநாம்" என்று நான் ஆசைப்பட்ட படியிலே அடிமைகொள்ளுகையாகிற) நிரவதிகமஹோபகாரத்தை, செய்பவன்போல - பண்ணுவாரைப்போலே, என்னுள் - என்னெஞ்சிலே புகுந்து, உருவமும் - (எனக்கும் ஹேயமான) ஶரீரத்தையும், ஆருயிரும் - (அத்தோடு) வ்யாப்தமான ஆத்மாவையும், உடனேயுண்டான் - ஹேயோபாதேய விபாகமில்லாதபடி, நிரதிஶய போக்யமாம்படி விரும்பினான்!, திருவளர் - அழகுமிஞ்சின, சோலை - சோலையையுடைத்தான, தென் காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே, என்னப்பன் - என் நாதனாய், கருவளர்மேனி - (என்பக்கல் ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே)ஶ்யாமளதைவிஞ்சிவருகிற திருமேனியையுடையனாய்க் கொண்டு, என்கண்ணன் - எனக்குஅத்யந்தஸுலபனான க்ருஷ்ணனானவனுடைய, கள்வங்களே - கள்வங்களிருக்கிறபடியே! உபகரிப்பாரைப்போலே போக்யபூதனாய்வருகையும், தான் போக்தாவாய்க்கொண்டு உபக்ருதனாகையும், தேஹாத்மவிஶ்லேஷத்தை எனக்குப் பிறப்பிப்பாரைப்போலே வருகையும், தானே தேஹாத்ம விஶ்லேஷம்பண்ணாமல் புஜிக்கையும், அத்தாலே ரூப ஔஜ்ஜ்வல்யம்பிறக்கையும் இவைசிலப்ரவ்ருத்திகளாயிருக்கிறனவே.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னையடிமை கொள்வாரைப்போலே புகுந்து என் ஶரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒக்க புஜித்தான். ஒருவன்படியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[திருவருள் செய்பவன்போல] - என்னையடிமை கொள்வாரைப்போலே தயரதசுடாடி தொழுதெழுகைக்கு, மயர்வறமதிநலமருளினாற்போலே புகுந்தான். 'போல' என்கிறது - செய்தது அங்ஙனன்று; தான் திருவருள் பெற்றானாயிராநின்றான். மோக்ஷப்ரதனாய்ப் புகுரில் இவரிசையாரே! [என்னுள்புகுந்து] - வழுவிலா அடிமைசெய்யப்பாரித்த என்பக்கலிலே புகுந்து. [உருவமும்] - இவர் முதலிலே "அழுக்குடம்பு" என்றத்தை விரும்பாநின்றான். இவர் த்யாஜ்யமென்றிருக்கிறத்தை உத்தேஶ்யமென்றிராநின்றான். இவர்தாமன்றி இவர் அபிமாநித்தது அமையாதோ என்றிராநின்றான். [ஆருயிரும்] - அபர்யவஸான வ்ருத்தியாலே தத்பர்யந்தமாயல்லதிராமையாலே, ஆத்மவஸ்துவையும் விரும்புகிறான் இத்தனை. [உடனேயுண்டான்] - புஜிக்குமிடத்தில் வாசிவைத்து புஜித்தாலாகாதோ! [உண்டான்] - போக்தா தானேயானான். எனக்கு அவகாஶம் வைத்திலன். [திருவளர் இத்யாதி] - தான் போக்தாவாய் புஜித்தமை அவ்வூர்ச் சோலையும் வடிவும் கோட்சொல்லித்தரும். அழகுவளராநின்றுள்ள சோலை. [கறு

வளர்மேனி] - கறுப்புவளராநின்றுள்ள வடிவு. "ஸமைகாஙுவட்டு" என்று சொல்லுமது கண்டிலோமீ. [நங்கண்ணன்] - ஆஶ்ரிதஹவ்யனான க்ருஷ்ணன். [கள்வங்களே]- முகப்பில் ஒன்றாய், முடிவில் ஒன்றாயிருக்கும் ப்ரவ்ருத்திகள். அடிமைகொள்வாரைப் போலே புகுந்து தான் நியாம்யனாய்த் தாழநிற்கையும், விரோதியான ஶரீரத்தைக் கழித்துத் தரவேணுமென்று புகுந்து தேஹாத்மவிவேகம் பண்ணமாட்டாதொழிகையும், ஹோக்யமாய்ப் புகுந்து தானே ஹோக்தாவாகையும், எனக்கு உபகரிக்கிறானாகப் புகுந்து தன்பேறாகத் தலைக்கட்டுகையும், இதடங்க வடிவில் வேறுபாட்டாலே தோற்றியிருக்கையும். இத்தலையில் ஆத்மாபஹாரத்தைத் தவிர்த்தது தன்னாத்மாபஹாரத்தாலேயாய்த்து.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. என்னை அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து, என் ஶரீரத்தையும் ஆத்மாவையுங்கூட ஹுஜித்தான்; ஒருவன் வ்யாமோஹமிருந்தபடியேன்! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[திருவருள்செயபவன்போல]-ஸர்வஸ்வஹாநம்பண்ணி அடிமைகொள்வாரைப் போலேயாய்த்துப் புகுந்தது. *துயரறுசுடரடி தொழுதெழுகைக்கு * மயர்வறமதிநலமருளுவாரைப்போலேபுகுந்தான். 'போல' என்கிறது - என்திறத்தில் செய்ததங்ஙனல்ல, திருவருள் தான்பெற்றானாயிராநின்றான். [என்னுள்புகுந்து] - * வழுவிலாவடிமைசெய்யப்பாரித்த என்பக்கலிலே புகுந்து. [உருவமும்] - முதலிலே "அழுக்குடம்பு" என்றத்தை விரும்பாநின்றான்: அவன் அங்கீகாரத்துக்கு முன்பு இவர்தேஹத்தையே விரும்பிப்போந்தார்; அவன் இவரை அங்கீகரித்த பின்பு, இவர்தேஹத்தை விரும்பப்புக்கான். இவருக்கு அவனோட்டை ஸஹவாஸம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்துக்கு உடலாய்த்து; அவனுக்கு இவரோட்டை ஸஹவாஸம் தேஹாத்மாபிமாநத்துக்கு உடலாய்த்து. [உருவமும்]-"இவர் தாம்வேணுமோ, இவர் 'என்னது' என்றபிமாநித்ததோன்றமையாதோ" என்றிராநின்றான். [ஆருயிரும்] - அபர்யவஸாநவ்ருத்த்யா ஆத்மாவளவுஞ்செல்லுதல். இதுதான் தத்பர்யந்தமாயல்லதிராமையாலே அவ்வளவுஞ் செல்லுதல். [உடனேயுண்டான்] - அதுதன்னிலும் வாசிவைத்து ஹுஜித்திலன். [உண்டான்]- எனக்கு அவகாஶம்வையாதே

அஞ்சாம்பாட்டு - திருவருள் இத்யாதி. "திருவருள்செய்பவன்போல என்னுள்புகுந்து உருவமுமாருயிரும் உடனே யுண்டான் - நங்கண்ணன்கள்வங்கள்" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - என்னையடிமை இத்யாதி. விஸ்மிதராகிறார் என்றது - 'கள்வங்களே' என்ற ஸ்வரத்தைப்பற்ற.

அருள்தல் - கொடுத்தலாய், 'ஸர்வஸ்வஹாநப்பண்ணி' என்றபடி. எத்தை ஸர்வஸ்வஹாநம் பண்ணுவாரைப்போலே புகுந்தானென்ன - துயரறு இத்யாதி. உயிருக்குமுன்னே "உருவம்" என்று ப்ரயோபாத்தமானதுக்குஹாவம் - முதலிலே இத்யாதி. முதலிலேயென்றது - சாடு. திருவிருத்தத்திலேயென்னுதல், ஆத்மாவுக்கு முன்னேயென்னுதல். "யாதானுமோராக்கையிற்புக்கு" என்று இவரன்றோ அழுக்குடம்பை விரும்பினாரென்ன - அவன்அங்கீகாரத்துக்கு இத்யாதி. உக்தவாக்யத்வயத்தால் பலித்த அர்த்தவிசேஷத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - இவருக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இவருக்குஅவனோட்டை ஸஹவாஸமென்றது - * மயர்வறமதிநலமருளினது. அவனுக்குஇவரோட்டை ஸஹவாஸம் - இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுருகை. "உருவமும்" என்ற ப்ராதாந்யஸமுச்சயத்துக்குஹாவம் - இவர்தாம் இத்யாதி. "ஆருயிரும்" என்றசஶப்தம் அந்வாசயமாக அருளிச்செய்கிறார் - அபர்யவஸாந இத்யாதி. அதாவது - திருமேனியில் ப்ராவண்யம் திருமேனியளவில் பர்யவஸியாதே ஆத்மா

தானே போக்தாவானன். [திருவளர்சோலைத் தென்காட்கரையென்னப்பன்] - தானே போக்தாவாய்ஸஞ்ஜித்தனை, அவ்வூரிற் சோலையும் வடிவும் கோட்சொல்லித்தரும் அழகு வளராநின்றுள்ள சோலை. [கருவளர்மேனி]-கறுப்புவளராநின்றுள்ள வடிவு "ஸதைக ரூபரூபாய" (ஸதைகரூபம்) என்கிறது, இவ்வளவிற் கண்டிலோம். [நங்கண்ணன்] - ஆஶ்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணன். [கள்வங்கள்] - முகப்பில் ஒன்றாய், முடிவில் ஒன்றாயிருக்கும் வ்ருத்திகள்; அடிமைகொள்வாரைப்போலேபுகுந்து தான் நியாம்யனாய்த்தாழநிற்கையும், விரோதியான ஶரீரத்தைக் கழித்துத்தரவென்றுபுகுந்து தேஹாத்மவிஶ்லேஷம் பண்ணமாட்டா தொழிகையும், போக்யமாய்ப்புகுந்து தான் போக்தாவாகையும், என்பேறாகப் புகுருகிறானாகப்புகுந்து தன்பேறாகத்தலைக்கட்டுகையும், இதடங்க வடிவில் வேறுபாட்டாலே தோற்றியிருக்கையும். இத்தலையில் ஆத்மாபஹாரத்தைத்தவிர்த்தது, தன்னாத்மாபஹாரத்தாலே யாய்த்து. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

†எங்கண்ணன்கள்வம் எனக்குச்செம்மாய்நிற்கும்
அங்கண்ணனுண்ட என்னாருயிர்க்கோதுஇது
புன்கண்மையெய்திப் புலம்பியிராப்பகல்
என்கண்ணனேன்று அவன்காட்கரையேத்துமே.

ஆ.—(எங்கண்ணன்.) - "ஒருநாள் இங்ஙனே அவன்வஞ்சனையிலே யகப்பட்டால், பின்னை யதில் அகப்படாதே பரிஹரிக்கவொண்ணாதோ?" என்னில்; நாள்தோறும் இவன் மெய்யே என்னை யடிமைகொண்டருளவருகிறானென்று எனக்குத் தோற்றும்படிவந்து, அதிசபலமாய் என் ஆத்மாவை அறிவழியும்படி ஸஞ்ஜித்துப்போம்; போனவாறே பின்னையும் இவ்வாத்மாவானது, ‡ நெடும்போதேர்டுகூட ப்ரபுத்தமாய்,

---

வளவுஞ்செல்லுவதென்றபடி. 'இதுதானித்யாதி' - அதாவது இந்ததேஹந்தான் ஆத்மாவைவிட்டுத் தனித்திராமையாலே ஆத்மாவையுங்கூடவிரும்பினானென்றபடி. "உண்டான்" என்றதுக்கு ஭ாவம் - எனக்கவகாஶம் இத்யாதி. "உடனே" என்றதுக்கு ஭ாவம் - அதுதன்னிலும் இத்யாதி. அதுதன்னிலும் - போக்தாவாமிடத்திலுமென்றபடி. உடனே - ஸமமாக. "வாசிவைத்திலன்" என்று ஆத்மாவுக்கு ப்ராதாந்யஞ்சொல்லலாமோ, விக்ரஹப்ராதாந்யஞ்சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலே? என்ன,—"ஈஶ்வராபிப்ராயத்தாலே விக்ரஹப்ராதாந்யமும், ஆழ்வார் அபிப்ராயத்தாலே ஆத்மப்ராதாந்யமுமாகையாலே விரோதமில்லை" என்றருளிச்செய்வர். "திருவளர்சோலை - கருவளர்மேனி" என்றதுக்கு ஭ாவம் - தானே இத்யாதி. "வளர்" என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் - ஸதைகரூப இத்யாதி. இவ்வளவில் - இவரோடே பரிமாறுமிடத்தில். "கள்வங்களே" என்ற பஹுவசநார்த்தம் - அடிமைகொள்வாரை இத்யாதி. தேஹாத்மவிஶ்லேஷம்பண்ணமாட்டா தொழிகையும் என்றது - "உருவமுமாருயிருமுடனே" என்றத்தைப்பற்ற. "உண்டான்" என்றதிலே - போக்த்ருத்வமும், 'தன்பேறாக' என்றதுவும் ஸித்தம். "திருவளர்சோலை" இத்யாதியைப்பற்ற-என்பேறாகப் புகுருகிறானாக இத்யாதி. 'இதடங்க' இத்யாதிக்கு - "கருவளர்மேனி" என்றதிலேநோக்கு. "நங்கண்ணன்" என்று ஆஶ்ரிதஸுலபதை சொன்னதுக்கு ஭ாவம் - இத்தலையில் இத்யாதி. அதாவது- தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யழியமாறி இத்தலையில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் போக்கினானென்றபடி (ரு)

---

† 'என்கண்ணன்' என்றுபாடங்கொள்வாருமுளர். ‡ 'நெடும்போது' என்று சில ஶ்ரீகோஶம்.

அவனையாசைப்பட்டு, "என்கண்ணு, என்கண்ணு" என்றலற்றி, அவனெழுந்தருளி யிருந்த திருக்காட்கரையை ஏத்தாநிற்குமென்கிறுர்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், என்னை அடிமைகொள்வாரைப்போலே வந்து மிகவும் நலியும் க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சநங்களை அவனைக் கண்டவாறே மெய்யென்றிருப்பன் என்கிறுர்.

[எம்கண்ணன் கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்] - "அவன் வஞ்சகன் என்று ஒருநாளறிந்தால் பின்னைத் தப்பிறுலோ?" என்னில்,—எனக்கு ஹவ்யரைப்போலே யிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சநங்கள் எனக்கு மெய்யாயிருக்கும்; செம்மாய் நிற்கு மென்றது - சேமம்போலே யிருக்குமென்றுமாம். [அங்கண்ணனுண்ட என்று தொடங்கி மேலுக்கு] - அதிசபலனுனவன் ஊஜித்த கோதான இவ்வாத்மா மீளவும் உயிர்ப்பெய்து இராப்பகல் "எனக்கு ஹவ்யனுன க்ருஷ்ணனே" என்று கூப்பிட்டு அவன் எழுந்தருளியிருந்த திருக்காட்கரையை ஏத்தாநின்றது. புன்கண்மையாவது - பேகணிப்பு என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், அதிவ்யாமுக்தனுன க்ருஷ்ணனுடைய வ்யாபாரங்கள் எனக்கு ருஜுவாயிருக்குமென்கிறுர்.

எம்கண்ணன் - என்பக்கல் அத்யந்தம் வ்யாமுக்தனுன க்ருஷ்ணனுடைய, கள்வம் - (முகப்பிலொன்றும் முடிவிலொன்றுமாம்படியான) க்ருத்ரிமவ்யாபாரங்களானவை, எனக்கு செம்மாய்நிற்கும் - எனக்கு ருஜுவாயேயிராநின்றன; (எங்ஙனே யென்னில்?) அங்கண்ணன் - அவன் வ்யாமோஹத்தாலே சபலனுய்க்கொண்டு, உண்ட - ஊஜிக்கையாலே, கோது - நிஸ்ஸாரமான, என் ஆர்உயிர் இது - இந்தஎன் ஆத்மாவானது, (அவன் தன்னை ஸாராபஹாரம்பண்ணினத்தை உபகரித்தாருக நினைத்து அவனை விடமாட்டாதே), புன்கண்மைஎய்தி - தைந்யத்தை ப்ராபித்து, என்கண்ணனென்று - எனக்கு ஹவ்யனுனவனென்று, இராப்பகல் புலம்பி - இராப்பகல் ப்ரலாபித்து, அவன் காட்கரை - அவன் ஸந்நிஹிதனுய்நிற்கிற திருக்காட்கரையை, ஏத்தும் - சொல்லாநின்றது. அங்கண்ணன் - அதிசபலன். புன்கண்மை - பேகணிப்பாய், தைந்யமென்றபடி; புல்லிதானகண்மையையெய்தி என்று - அல்பம் அறிவுபெற்றதென்றுஞ்சொல்லுவர்கள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், "அவன் க்ருத்ரிமனென்று அறிந்தால் அதிலேயிருந்து நெஞ்சாறல்படாதே நீர் அகன்றுலோ?" என்ன; அவனைக் கண்டவாறே அந்த வஞ்சநங்களை மெய்யென்றிருப்பனென்கிறுர்.

[எங்கண்ணன் இத்யாதி] - எனக்கு ஹவ்யரைப்போலே யிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சநம், எனக்குச் செவ்வையாய்த் தோற்றும்; அவன்களவிலே யகப்பட்டாலும் மீளமாட்டாதே, அவன் முகத்தைவிழித்தவாறே அதெல்லாம் எனக்கு மெய்யாயிருக்கும்; "அவன் நமக்கு ஹவ்யனன்றோ? என்பக்கல் களவுபரிமாறுமோ? அவன் செய்ததெல்லாம் எனக்குமெய்" என்றுமாம். சேமம்போலே யிருக்குமென்றுமாம். நங்கண்ணன் கள்வங்கள் என்று கீழ்முடிய 'எங்கண்ணன்' என்று தொடங்குவானென்? என்னில்; நாமென்றும் யாமென்றும் பரியாயமாகையாலே பொருளிசை யந்தாதியாயிருக்கிறது. "எங்கண்ணன் கள்வங்கள்" என்று பாடமாகில் நேரே கிடக்கும். [அங்கண்ணனுண்ட] - அதிசபலனுனவன் அநுபவித்த; அதிப்ரவணனை "அங்கண்

ணன்'' என்னக்கடவதிறே. [என்னுருயிர்க்கோது இது] - கோதான என் ஆத்மாவான இது. ஆத்மாவை கோதாம்படிபாய்த்துப் பரிமாறிற்று. [புன்கண்மை] - பேகணிப்பு. பொல்லாநோக்கை யுடைத்தாய் என்கை. 'மீளவும் உயிர்ப்பெய்து' என்றும் சொல்லிப் போரும். ஸ்ருதமும் ஸப்தார்த்தமும் சேரும்படியென்? என்று விசாரித்து, ''கோதான வாருயிர் பேகணிக்கும்போது மீளவும் உயிர்ப்பெய்ய வேணுமிறே'' என்று பிள்ளை அபிப்ராயேண † நயித்தருளினார். [எங்கண்ணனென்று - இராப்பகல் புலம்பி] - முன்பு எனக்கு ஸ்வப்னன க்ருஷ்ணனென்று அஹோராத்ர விஷமமின்றிக்கே கூப்பிட்டு, அவன் வர்த்திக்கிற திருக்காட்கரையை ஏத்தாநின்றது; ''ராவவஸ்துநிவெஸநெ'' என்னுமாபோலே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ''அவன் க்ருத்ரிமனென்றறிந்தால் அதிலேகிடந்து நெஞ்சாறல்படாதே யகன்றுலோ நீர்?'' என்ன ; ''அவனைக் கண்டவாறே, அவ்வஞ்சனைகளை மெய்யென்றிருப்பன்'' என்கிறார்.

[எங்கண்ணன்கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்] - எனக்கு ஸவ்யரைப் போலேயிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சநங்கள் எனக்குச் செவ்விதாய்த்தோற்றும். ஒருநாள் அவன் களவிலே யகப்பட்டால் பின்னைமீளமாட்டேன். அவன்முகத்திலே விழித்தவாறே அவன்செய்யுமவையடைய மெய்யாயிருக்கும் எனக்கு. ''எனக்குச்செம் மாய்நிற்கும்'' - என்றத்தை, ''எனக்குச்சேமமாயிருக்கும்'' என்றுஒருதமிழன் நிர்வஹித்தான். ''நங்கண்ணன் கள்வங்கள்'' என்று கீழ் முடிய 'எங்கண்ணன்' என்று தொடங்குவானேன்னேன்னில் ; நாமென்றும் யாமென்றும் பர்யாயமாகையாலே, பொருளிசையந்தாதியா யிருக்கிறது. ''எங்கண்ணன் கள்வங்கள'' என்று பாடமாகில் நேரே கிடக்கும். [அங்கண்ணனுண்ட] - அதிசபலனானவன் அநுபவித்த. அதிப்ரவணரை ''அங்கண்ணர்'' என்னக்கடவதிறே. [என்னுருயிர்க்கோதுஇது] - கோதான என்னுத்மா வான இது. ஆத்மா கோதாம்படிகாணும் பரிமாறிற்று. [புன்கண்மை] - பேகணிப்பு: பொல்லாநோக்கை யுடைததாயேன்கை. ''மீளவுயிர்ப்பெய்து'' என்றுயத்து, நிர்வஹிப்பது. '''இதுதான் ஸப்தத்தோடே சேர்ந்திருக்கிறதில்லை, இந்த ஸ்ருதமானஅர்த்தத்தோடே

ஆறும்பாட்டு - எங்கண்ணன் இத்யாதி. ''எங்கண்ணன் கள்வமெனக்குச் செம்மாய் நிற்கும்'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் இத்யாதி. நெஞ்சாறல் - மநஃபீடை.

ஸவ்யரைப்போலே என்றது - மேலே ''கள்வம்'' என்றிருக்கையாலே. ''கள்வம்' என்றறிந்தால் மீளுகிறதுக்கென்னென்ன - ஒருநாள் இத்யாதி. மாட்டாமைக்கு அடி ஏது? என்ன - அவன்முகத்திலே இத்யாதி. தமிழன் நிர்வாஹத்துக்கு, ஸப்தஸ்வரஸமொழிய அர்த்தஸ்வரஸமில்லை, மெய்யாயிருக்குமென்றே கருத்து. சேமம் - ரக்ஷை. அந்தாதிக்குச் சேராதென்கிற ஸங்கையை பரிஹரிக்கிறார் - நாம்என்றும் இத்யாதி. பொருளிசையந்தாதி - அர்த்தம்இசைந்தவந்தாதி. இயலிசையந்தாதி தானும் இங்கே சொல்லிக்கொள்ளலாமென்கிறார் - எங்கண்ணன்கள்வம் இத்யாதி- ''அங்கண்ணன்'' என்றது சபலவாசகமாமோ? என்ன - அதிப்ரவணரை இத்யாதி. பேகணிப்பு - துக்கம். ''புன்கண்மையெய்தி'' என்றதுக்கு ஸப்தஸ்வாரஸ்ம் - பொல்லாநோக்கை இத்யாதி. நோக்கை யுடைத்தாய் - சைதந்யத்தையுடைததாயெனறபடி. புன் - புல்லிதான, கண்மை - நோக்கையுடைத்தாகையை, எய்து - ப்ராபித்து. அதாவது - சைதந்யத்தை ப்ராபித்தென்றபடி. இதுக்கு பட்டர் ''மீளவும் தரித்து'' என்றருளிச்செய்வரென்கிறார் - மீளவுமுயிர்ப்பெய்து இத்யாதி. நிர்வஹிப்பது என்றது - பட்டர் ஸம்ப்ரதாயமாக நிர்வஹிப்பதென்றபடி. விசாரப்ரகாரம் - இதுதான் இத்யாதி. அதாவது - மீளவுமுயிர்ப்பெய்தென்றஇது, ஸப்தத்துக்கு வாசகமாகிறதில்லை

---

† 'பரிஹரித்தருளினார்' என்றும் பாடம்.

ஸப்ஊத்தையுஞ்சேர வசிப்பிக்கும்படி எங்ஙனே?' என்றுவிசாரியாநிற்கச்செய்தே, 'கோதான இது திரியவும் புன்கண்மையெய்தும்போது மீளவும் உயிர்ப்பெய்ததாகவேணுமிறே; அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே தன்னடையே வரும்' என்று நான் சொன்னேன். சீயர் போர ப்ரீதராயருளினர்'' என்றருளிச்செய்வர். [எங்கண்ணனேன்று - இராப்பகல் - புலம்பி] - முன்புஎனக்கு ஸுலபனை க்ருஷ்ணனேன்று அஹோராத்ரவிபாகமின்றிக்கே கூப்பிட்டு, அவன்வர்த்திக்கிற திருக்காட்கரையை ஏத்தாநின்றது; ''ராகவஸ்ய நிவேஶநே'' (ராகவஸ்யநிவேஶநே) என்னுமாபோலே. (கூ)

ஏழாம் பாட்டு.

காட்கரையேத்தும் அதனுள் கண்ணா! என்னும்
வேட்கைநோய்கூர நினைந்துகரைந்துகும்
ஆட்கொள்வானொத்தென்னுயிருண்டமாயனால்
கோட்குறைபட்டது என்னாருயிர் கோளுண்டே.

ஆ.—(காட்கரையேத்தும்.) - இப்படி அவனைக் காணவேணுமென்னும் ஆசையாலே அவனை நினைத்து அலற்றி அவஸந்நமானவாறே, பின்னையும் பண்டுபோலே என்னை யடிமைகொள்வாரைப்போலே வந்துபுகுந்து என்னுயிரை மாளபுஜித்து, பின்னையும் புஜியாதானா யிருக்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமான் என்னை யடிமைகொள்வாரைப்போலே வந்து புகுந்து என்னுயிரைமாள புஜித்துப் பின்னையும் புஜியாதானாயிருக்கும் என்கிறார்.

[வேட்கைநோய் கூர] - அபிநிவேஶம்மிக. [கோட்குறைபட்டது என்னாருயிர் கோளுண்டே] - நிஶ்ஶேஷமாக புஜிக்கப்பட்டே பின்னையும் சிறிது ஶேஷித்தது. தான் ஸாபேக்ஷனாய்ப் போகையாலே.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய அதிவ்யாமோஹத்தினுடைய அபர்யவஸாநத்தாலே என்னாத்மாவானது புக்தமாயிருக்கச்செய்தேயும், அவஶிஷ்டமுண்டென்னலாம்படி யிராநின்றதென்கிறார்.

ஆட்கொள்வானொத்து - அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து, என்னுயிர் - என்னாத்மாவை, உண்ட - தன்பக்கலிலே க்ரஸித்துக்கொண்ட, மாயனால் - ஆஶ்சர்ய பூதனாலே, கோளுண்டே - புஜித்துக்கொள்ளப்படச் செய்தேயும், கோள் - போகம், குறைபட்டது - அவஶேஷிக்கப்பட்டதென்னலாம்படியிருக்கிற, என் ஆருயிர் - என்னாத்

யென்கை. 'இதுதான் சப்தத்தோடே சேர்ந்திருக்கிறதில்லை' என்று நஞ்சீயர்விசாரித்தருள, நம்பிள்ளை பரிஹாரமருளிச்செய்தாரென்றபடி. ப்ரஸ்துதமான என்றது - 'நிர்வஹிப்பது' என்றத்தைப் பற்ற. 'அருளிச்செய்வர்' நம்பிள்ளை என்று கூட்டுவது. அவனைவிட்டு ''காட்கரையேத்தும்'' என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராகவஸ்ய இத்யாதி. 'எங்கண்ணன்' என்றுதொடங்கி 'அங் கண்ணனுண்ட - கோதான என்னாருயிரான - இது, புன்கண்மையெய்து - என்கண்ணனென்று இராப்பகல் - புலம்பி - அவன் காட்கரையேத்தும்' இத்யந்வயம். (கூ)

மாவானது, காட்கரை - (அவனிருக்கிற) திருக்காட்கரையை, ஏத்தும் - ஏத்தாநிற்கும்; அதனுள் - அதுக்குள்ளே நிற்கிற, கண்ணா என்னும் - கண்ணா என்று ஹவ்யனை அவன் தன்னை யழையாநிற்கும்; (அவ்வளவிலே நில்லாதே), வேட்கைநோய் - அபிநிவேசமாகிற ஈடுபாடு, கூர - மேற்கொள்ள, நினைந்து - (அவன் பரிமாற்றத்தை) நினைத்து, கரைந்து - ஶிதிலமாய், உகும் - த்ரவித்து மங்காநிற்கும்.

இ—ஏழாம்பாட்டில், அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து என்னுயிரை நேராக ஸூஜித்து, பின்னையும் ஸூஜியாதாரைப்போலே யிருக்குமென்கிறார்.

[காட்கரை இத்யாதி] - அவனிலும் அவனிருந்த வூரையேத்தும். [அதனுட் கண்ணாவென்னும்] - பரத்வத்திற்காட்டில் அவ்வூரில் புகுந்தபின்பு உண்டான ஏற்றம். "என்கண்ணன்" என்று காட்கரையேத்தும்; அவ்வூரையேத்தா அவன்தன்னையேத்தும்; இரண்டுக்கும் புறம்பு போகிறதில்லை. [வேட்கைநோய் கூரநினைந்து] - அபிநிவேசம் மிகும்படி அநுஸந்தித்து. [கரைந்துகும்] - ஶிதிலமாய் ஓரவயவமி ப்ரதிபத்திபண்ணவொண்ணாதபடி உகும். [ஆட்கொள்வான் இத்யாதி] - அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து, என்னை வெறுந்தறையாக்கின ஆஶ்சர்யபூதனாலே. கீழே "திருவருள்" என்று மறைத்துச்சொன்ன வார்த்தையை வெளியிடுகிறார். கிட்டின போது தாழநின்று மின்மினிபறக்கப் பரிமாறும் ஆஶ்சர்யம். [என்னுருயிர்கோள் உண்டே - கோட்குறைபட்டது] - என்னாத்மாவை நிஶ்ஶேஷமாக ஸூஜிக்கச்செய்தே யும் இத்தலையிலே சிறிதுஶேஷித்தது. அவன் ஸாபேக்ஷனாப் போகையாலே இத்தலை யிலே சிறிதுஶேஷித்தது என்றிருக்கிறார். இப்போதிருந்து க்லேஶப்படக் காண்கை யாலே சிறிது தொடங்கிற்று உண்டென்றிருக்கிறார். ஒருஸர்வஜ்ஞன் இல்லாததொன் றிலே இத்தனை வ்யாமோஹம் பண்ணக்கூடாதென்றிருக்கிறார்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அடிமைகோள்வாரைப்போலே புகுந்து, என்னுயிரை நேராக ஸூஜித்து, பின்னையும் ஸூஜியாதாரைப்போலே இருக்குமேன்கிறார்.

[காட்கரையேத்தும்] - அவனிலும் அவன்இருந்தவூரை ஏத்தும். [அதனுள் கண்ணாவென்னும்] - பரத்வத்திற்காட்டில் அவ்வூரிற் புகுந்தபின்புஉண்டானஏற்றம். "என்கண்ணன்" என்று, காட்கரையேத்தும்; அவ்வூரையேத்தா, அவனையேத்தும்; இரண்டுக்கும் புறம்பு போகிறதில்லை. [வேட்கைநோய்கூரநினைந்து] - அபிநிவேஶம் மிகும்படி யநுஸந்தித்து. [கரைந்துகும்] - சிதிலமாய் ஓரவயவியென்று ப்ரதிபத்திபண் ணாதபடி யுகும். [ஆட்கொள்வானொத்துஎன்னுயிருண்டமாயனால்] - அடிமைகொள் வாரைப்போலே புகுந்து, என்னை வெறுந்தறையாக்கின ஆஶ்சர்யபூதனாலே; கீழ் "திரு வருள்" என்று மறைத்துச் சோன்னத்தை வெளியிடுகிறார். கிட்டினபோது தாழநின்று

ஏழாம்பாட்டு - காட்கரை இத்யாதி. "ஆட்கொள்வானொத்து, என்னுயிர்-கோளுண்டே கோட்குறைபட்டது" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அடிமை இத்யாதி.

இப்பாட்டிலே அவனை முந்தறச்சொல்லாதே, அவ்வூரை முந்தறச்சொன்னதுக்கு தாத் பர்யம் அவனிலும் இத்யாதி. "கண்ணா" என்னாதே, "அதனுள்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - பரத்வத்தில் இத்யாதி. கண்ணா - நிர்வாஹகனே. கீழே ஒருக்கால் அவனையேத்தியிருக்க, மீளவும் அவனையேத்துகிறதுக்குபாவம் - என்கண்ணன் என்று இத்யாதி; கீழிற்பாட்டில் கண்ணனை ப்ரதானமாகவும், இப்பாட்டில் அவ்வூரை ப்ரதானமாகவுங் கண்டுகொள்வது. இரண்டி டத்திலும் அவனையும் அவ்வூரையும் வ்யுத்க்ரமமாகச் சொன்னதுக்குபாவமாதல் - என்கண்ணன் இத்யாதி. "திருவருள்செய்பவன்போல" என்று மறைத்துச்சொன்னத்தை "ஆட்கொள்வா

மின்மினி பறக்சப் பரிமாறின ஆஸ்சர்யம். [என்னுருயிர் கோளுண்டே - கோட்குறை பட்டது] - என் ஆத்மாவை நிஃஶேஷமாக புஜிக்கச்செய்தேயும் † (இத்தலையிலேசிறிது ஶேஷித்தது;) அவன் ஸாபேக்ஷனாய்ப் போகையாலே, இத்தலையிலே இன்னம் சிறிது ஶேஷித்ததென்றிருக்கிறார்; இப்போதிருந்து க்லேஶப்படக் காண்கையாலே சிறிது தோங்கிற்றுண்டேன்றிருக்கிறார். ஒருஸர்வஜ்ஞன், இல்லாததோன்றிலே இத்தனை வ்யாமோஹம் பண்ணக்கூடாதேன்றிருக்கிறார். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கோளுண்டானன்றிவந்து என்னுயிர்தானுண்டான்
நாளுநாள்வந்து என்னைமுற்றவுந்தானுண்டான்
காளநீர்மேகத் தென்காட்கரையென்னப்பற்கு
ஆளன்றேபட்டது என்னாருயிர்பட்டதே.

ஆ.—(கோளுண்டான்) - இப்படி என்னுயிரைமாளபுஜித்தே, பின்னையும் புஜியாதானாய்வந்து புஜிக்கும்; இப்படியே நாளும்நாளும்வந்து என்னை புஜித்தருளினான்; நான் தனக்கடிமையான இத்தனையன்றோ? என்னை இங்ஙனேபடுத்தவேணுமோ? என்கிறார்.

ஒ—எட்டாம்பாட்டில், நாள்தோறும் என்னை புஜியாநின்றாலும் பெறாப் பேறுபெற்றாப்போலேவந்து புஜியாநிற்கிற இவனுடைய குணவத்தையொன்றும்பொறுக்கமாட்டுகிறிலேனென்கிறார்.

[கோளுண்டானென்றுதொடங்கி] - இதுக்குமுன்பு இப்படி இருப்பதொன்று பெற்று புஜித்தறியாதாரைப்போலே என்னுயிரைத் தான் அபிநிவிஷ்டனாய் புஜித்தான். நிர்ஹேதுகமாகவந்து என்னை விஷயீகரித்தானென்றுஞ் சொல்லுவர்; என்னால் கொள்ளப்படாதானாய் தான் என்னை புஜிக்குமென்று கருத்து. [நாளுமென்றுதொடங்கி] - இப்படி நாள்தோறும்வந்து என்னை நிஃஶேஷமாக புஜித்தான். [காளநீர் மேகமென்று மேலுக்கு] - நிரதிஶயபோக்யனை திருக்காட்கரையப்பனுக்கு நான் அடிமையானஅத்தனையே யன்றே! என்னை இங்ஙனேபடுத்த வேணுமோ?

ப — அநந்தரம், அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக நித்யாநுபவத்தைப்பண்ணுகிற இவர்க்கு என்னாத்மா பட்டபாடே! என்று ஹர்ஷத்தாலே ஈடுபடுகிறார்.

னைத்து'' என்று வெளியிடுகிறாரென்றபடி. மாயமேதென்ன - கிட்டினபோது இத்யாதி. கோளுண்டே - அவனாலே அபஹரிக்கப்பட்டுக்கொண்டே. கோட்குறைபட்டது - கொள்ளுகையில் குறைபட்டது; கொள்ளுகையில் ஶேஷித்ததென்றபடி. அவனாலே கொள்ளப்பட்டால் கொள்ளுகையில் குறைப்பட்டதென்றறிந்தபடி யென்? என்ன - என்னாத்மாவை இத்யாதி. ஹேத்வந்தரம் - இப்போது இத்யாதி. ''அவன் ஸாபேக்ஷனாய்'' என்றத்தை விவரிக்கிறார் -ஒருஸர்வஜ்ஞன் இத்யாதி. 'ஆட்கொள்வானொத்து - என்னுயிருண்டமாயனால் - கோளுண்டே - கோட்குறைபட்டதான என்னாருயிர் - காட்கரையேத்தும்' என்றுதொடங்கி, 'கரைந்துகும்' இத்யந்வயம்.

† குண்டலிதம், க்வாசித்கம். அரும்பதங்களுக்கும் அபேக்ஷிதமன்று.

கோள்உண்டான்அன்றிவந்து - (என்னாலே) ஸ்வீகரிக்கப்பட்டன்றியே நிர்ஹேதுகமாகவந்து, என்னுயிர் - என்னாத்மாவை, தான் -, உண்டான் - அபிநிவிஷ்டனாய் புஜித்தான்; (அவ்வளவேயன்றியே), நாளுநாள்வந்து - நாள்தோறும் அபூர்வமாக வந்து, என்னை - (ஸ்வரூபத்தோடு குணங்களோடு† ஶரீரத்தோடு வாசியற) என்னை (யத்பாதாம் பண்ணி), முற்றவுந்தானுண்டான் - ஒன்றும் ஶேஷியாதபடி புஜித்தான்; காள - கறுத்தநிறத்தையுடைத்தாய், நீர் - நீர்கொண்டெழுந்த, மேகம் - காளமேகம்போலே, தென்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலேவர்த்திக்கிற, என்னப்பற்கு - என்ஸ்வாமியானவனுக்கு, ஆட்பட்டதன்றே - அடிமைப்பட்டதித்தனையன்றோ? என்னாருயிர்பட்டதே - என்னாத்மாபட்டதுதான்!

இ—எட்டாம்பாட்டில், நாள்தோறும் என்னை அநுபவியாநின்றாலும் பெறும்பேறு பெற்றாற்போலே ஹ்ருஷ்டிக்கிற இவனுடைய குணவத்தை பொறுக்கவொண்கிறதில்லை என்கிறார்.

[கோளுண்டானன்றி வந்து என்னுயிர்தானுண்டான்] - என்பக்கல் ஒரு உபகாரங்கொண்டானன்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாகவந்து என்னாத்மவஸ்துவை அநுபவித்தான். இதுக்குமுன்பு இப்படியிருப்பதொரு நற்சரக்குப் பெற்றறியாதானாய் என் பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனானா னென்றுமாம். தான்என்னால் கொள்ளப்படாதே என்னை ஹ்ருஷ்டித்தானென்றுமாம். [நாளுநாள் வந்து] - ஒருநாள் அநுபவித்து நம்மதன்றோ வென்று கைவாங்கியிருக்கையன்றிக்கே, நாள்தோறும் நாள்தோறும் அபூர்வமாக அநுபவியாநின்றான். [என்னைமுற்றவுந்தான்உண்டான்] - ஸம்ஸாரத்திலே அணுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவை விபுவான தான் விளாக்கொலைகொண்டு அநுபவித்தானென்கிற இது தனக்கேற்றமாம்படி கௌரவியாநின்றான். "சிறியவென்னாருயிர்" என்றது - தான் தம்மைப் பார்த்து, அவனுடைய ஆதரத்தைக்கொண்டு சொல்லுகிறார் இது. [காளநீர் மேகத் தென்காட்கரை என்னப்பற்கு] - கறுத்தநீர்கொண்டெழுந்த மேகம் போலேயிருந்துள்ள வடிவையுடையனாய், வர்ஷிக்கைக்கு அம்மேகம் படிந்த ஸ்தலம் போலேயிருக்கிற திருக்காட்கரையிலேவந்து நின்றநுளின என்ஸ்வாமிக்கு. வடிவது, ஊரது, தனக்கு என்னகுறையுண்டாய் இப்படி ஈடுபடுகிறான்! [ஆளன்றேபட்டது] - அடிமைபுக்கவத்தனையல்லது ராவணாதிகளைப்போலே எதிரம்புகோத்தேனோ? [என்னாருயிர்பட்டதே] - ஓராத்மவஸ்து படுப்பாடே இது! எதிர்த்தார் உடம்பிழந்தல் புண்பட்டதுக்கு மருந்திட்டாற்றுதல் செய்யுமளவன்றேபட்டது. குணத்தாலே வரும் நோவு ஸ்வரூபமதமாய் பரிஹாரமில்லையிறே.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. நாள்தோறும் என்னையநுபவியாநின்றாலும்பேறும்பேறுபெற்றாற்போலே ஹ்ருஷ்டிக்கிற இவனுடையகுணவத்தை பொறுக்கவோண்கிறதில்லையேன்கிறார்.

எட்டாம் பாட்டு - கோளுண்டான் இத்யாதி. "கோளுண்டான்" என்று தொடங்கி "என்னைமுற்றவுந்தானுண்டான் - ஆருயிர்பட்டது" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நாள்தோறும் இத்யாதி. பெறும்பேறுபெற்றாற்போலே என்றது - "முற்றவும்" என்றத்தைப்பற்றவாதல், "கோளுண்டான்" என்றத்தைப்பற்றவாதல்.

---

† குண்டலிதக்ரந்தம் ஒரு ஸ்ரீகோஶத்தில் மாத்ரமே.

[கோளுண்டானன்றிவந்தென்னுயிர்தானுண்டான்] - இதுக்குப்பலபடியும் அருளிச்செய்வர். என்பக்கல் ஒருஉபகாரங்கொண்டன்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாக என்னாத்மவஸ்துவை யநுபவித்தான்; அபூர்வா, இதுக்குமுன்பு இப்படியிருப்பதோரு சரக்குப்பெற்றறியாதானாய் என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனானனென்றுமாம்; என்னால் தான்கொள்ளப்படாதிருக்க, தான் என்னைக் கைக்கொண்டானென்னுதல். [நாளுநாள்வந்து] - ஒருநாள் ஸஜித்து "இனி இதுநாம்புஜித்ததன்றே?" என்று கைவாங்கியிருந்தானோ? நாள்தோறும் நாள்தோறும்வந்து. அவனுடைய * அப்போழுதைக்கப்போழுதென்னாராவமுதம்இருக்கிறபடி. [என்னைமுற்றவுந்தானுண்டான்]-அணுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவை விபுவான தான் விளாக்கோலைகோண்டு அநுபவித்தானேன்கிறஇது தனக்குஏற்றமாம்படி கௌரவியாநின்றான். "சிறியவென்னுயிர்" என்றவது - தம்மைப்பார்த்து; அவனுடைய அநுபவத்தைக்கோண்டுசோல்லுகிறார் இது. [காளநீர்மேகத்தென்காட்கரையென்னப்பற்கு]-கறுத்த நீர்கோண்டேழுந்த காளமேகம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையனாய், அம்மேகந்தான் வர்ஷிக்கும் ஸ்தலத்திலே படிந்தாற்போலே திருக்காட்கரையிலே வந்து ஸந்நிபண்ணின நிருபாதிகபந்துவுக்கு. வடிவழகுஅது; ஊர் அது; தனக்கு என்னகுறையுண்டாய் இப்படிபடுகிறான்! [ஆளன்றேபட்டது!] - அடிமையன்றேபுக்கது? ராவணாதிகளைப்போலே எதிரம்புகோத்தேனோ? [என்னாருயிர்பட்டதே] - ஓர்ஆத்மவஸ்து படும்பாடேஇது! எதிர்த்தார் உடம்பிழத்தல், புண்பட்டதுக்கு மருந்துவைத்தாற்றுதல் செய்யுமத்தனையிறே; இங்கு ஆருயிரிறே நோவுபட்டது; குணத்தால்வரும்நோவு ஸ்வரூபகதமாய் பரிஹாரமில்லையிறே. (அ)

என்பக்கல் நின்றும் ஒரு உபகாரத்தைக் கொள்ளப்பட்டன்றிக்கே; அதாவது - நான் ஸாதநாநுஷ்டானம்பண்ணாதிருக்கவென்று முந்தினவர்த்தம்; "வெறிதேயருள்செய்வர்," "என்னன்றி செய்தேனோ" என்னக்கடவதிறே. இதுக்குமுன்பு ஒருவஸ்துவை இப்படி போக்யத்வேந கொண்டவனன்றிக்கே என்று த்விதீயார்த்தம்; "அணந்தன்பாலும்" இத்யாதி "பக்கநோக்கறியான்" என்னக்கடவதிறே. என்னாலேதான் உபாயத்வேந கொள்ளப்பட்டவனன்றிக்கே - ப்ரபத்திபண்ணாதிருக்கவென்று மூன்றாமர்த்தம்; "யானொட்டியென்னு ளிருத்துவமென்றிலன்" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் பாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. ஈஸ்வரனுக்கு நித்ய அபூர்வவிஷயம் இவ்வாத்மவஸ்து என்று கருத்து. "முற்றவும்" என்றதுக்குபாவம் - அணுபரிமாணம் இத்யாதி. கௌரவியாநின்றான் - ஆதரியாநின்றான். "சிறியவென்னுயிர்" என்றுவைத்து "முற்றவும்" என்று கனக்கச்சொல்லக்கூடுமோவென்ன - சிறியவென்னுயிர் இத்யாதி. இதுவென்றது - "முற்றவும்" என்றத்தைப்பற்ற. இப்பதப்ரயோகங்களுக்குபாவம் - வடிவழகு இத்யாதி. அன்றே - அன்றோ வென்றபடி. "ஆளன்றே!" என்ற ஸ்வரத்துக்குபாவம் - அடிமையன்றே இத்யாதி. "ஆருயிர்பட்டது!" என்றஸ்வரத்துக்குபாவம் - ஓராத்மவஸ்து இத்யாதி. "என்னாருயிர்பட்டதே!" என்று, ஶத்ருக்கள்கையிலே அகப்பட்டாற்போலே சொல்லுவானென் ? என்ன, அத்தைப்பற்றவும் க்ரூரமென்கிறார் - எதிர்த்தார் இத்யாதி வாக்யத்ரயம். தத:கிம் ? - குணத்தால் இத்யாதி. "உடம்பிழத்தல்" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி-ஸ்வரூபகதமாய் என்றது. "மருந்துவைத்தாற்றுதல்" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி - பரிஹாரமில்லை என்றது. என்னாருயிர்பட்டதே! - என்னாருயிர்படும்பாடே! என்று ஶப்தார்த்தம். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது ?
பேரிதழ்த்தாமரைக்கண் கனிவாயதுஓர்
காரெழில்மேகத்தேன்காட்கரைகோயில்கொள்
சீரெழில்நால்தடந்தோள்தெய்வவாரிக்கே,

ஆ.—(ஆருயிர்.) - "அவன் உம்முடைய திறத்தில் விசேஷமாகச்செய்த துண்டோ? தன்னோடு பரிமாறுவாரை எல்லாரையும் அப்படியேயன்றோ படுத்துவது?" என்னில்,—அவனால் நான் பட்ட பாடு திருநாட்டிலுள்ளார்தான் பட்டாரோ? தனக்கு என்னகுறையுண்டாய் இப்படிச்செய்தருளினான்? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னோடு பரிமாறுவாரைஎல்லாரையும் இப்படியே யன்றோ அவன்படுத்துவதென்னில்,—அவனுடைய குணத்துக்குத் தலைநீர்ப்பாடான திருநாட்டிலுள்ளார்தான் நான்பட்டது பட்டாரோ? என்கிறார்.

[பேரிதழ்த் தாமரையென்று மேலுக்கு] - பெரிய இதழையுடைய தாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற கண்ணையும் சிவந்தவாயையுமுடைத்தாய்க் கறுத்தவெழிலையும்உடையது ஒருமேவம்போலேயாய்த் திருக்காட்கரையைக் கோயிலாகக் கொள்வதுஞ்செய்து அழகியவெழிலோடுங்கூடின நாலுபெரிய தோளையுமுடைய தெய்வவாரிக்கு. தெய்வ வாரியாவது - தெய்வங்கள்படும் ஆகரம்.

ப.—அநந்தரம், அநவதிக ஸௌந்தர்யயுக்தனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு என்னுயிர் பட்டபாடு ஆருயிர்பட்டது? என்கிறார்.

பேர்இதழ்-பெரியவிதழையுடைத்தான, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணையும், கனி - கனிபோலேசிவந்த, வாயது - வாயையுமுடைத்தாயிருப்பது, ஓர் - ஒரு, கார்எழில் - கறுத்தவெழிலையுடைத்தான, மேகம் - மேவம்போலே, தேன் - அழகிய, காட்கரை - திருக்காட்கரையை, கோயில்கொள் - வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டு, சீர்எழில் - வீரஸ்ரீயையும் எழிலையுமுடைத்தாய், நால் - நாலுவகைப்பட்ட, தடம் - பெரிய, தோள் - திருத்தோளையுமுடையவனாய், தெய்வம் - தைவங்களுக்கு, வாரிக்கு - உத்பத்திஸ்தாநமான கடலாயிருக்கிறவனுக்கு, எனதுஉயிர் - என்னாத்மா, பட்டது - போக்யமாய்க்கொண்டு பட்டது, ஆர்உயிர்பட்டது-நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற ஸூரிகள் ஸ்வரூபந்தான் பட்டதோ? ப்ரௌடவிஷயபோகத்திற்காட்டில் † அபிநவவிஷயம் ஈடுபாடு ‡ கனத்திருக்கும் என்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "நீரேயோ இப்பாடு பட்டீர்? குணாநுபவமே யாத்ரையான நித்யஸூரிகளும் படும்பாடு இதுவன்றோ?" என்ன, "அவர்கள்தான் நான்பட்டது பட்டார்களோ ?" என்கிறார்.

[ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது] - நான்பட்ட பாட்டை நித்யஸூரி களிலே சிலர் பட்டாருண்டோ? பகவத்குணங்களுக்கு அஸூமியாயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே நான் பட்ட பாடு, நித்யவிபூதியிலுள்ளவர்கள் பட்டார்களோ? இங்கு எனதுயிர்

† 'அபிமதவிஷயம்' ‡ 'உகந்திருக்கும்'

பட்டது அங்கு ஆருயிர்பட்டது ! என்றருளிச்செய்வர் எம்பெருமானார். "நவோடை யான ஸ்த்ரீக்கு அநுபவத்திற் புதுமையாலே ஆர்த்தி மிக்கிருக்குமிறே" என்று நம் பிள்ளைக்கு நஞ்சீயர் அருளிச்செய்தார். [பேரிதழ்த்தாமரைக் கண்கனிவாயதோர்] - தம்மை நோவுபடுத்தினவற்றைச் சொல்லுகிறார். பெரியவிதழையுடைய தாமரைபோலே யிருந்துள்ள கண்ணையும் சிவந்தவாயையும் உடையனாய்க் கறுத்தவெழிலை யுடைத்தான மேகம்போலே வடிவையுடையனாய்த் திருக்காட்கரையைக் கோயிலாக உடையனாய். [சீரெழில் நால்தடந்தோள்] - வீரஸ்ரீயையும் எழிலையுமுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத் தாற்போலே நாலாய்ச் சுற்றுடைத்தான தோள்களையுடைய. [தெய்வவாரிக்கு] - தெய் வங்கள் படுங் கடலுக்கு. தெய்வங்களுக்கு உத்பாதகனுக்கு. ஸ்வதந்த்ரர்க்கு உத்பாதக னானவன்கிடீர், பாரதந்த்ரனாயிருக்கிற என்னையழிக்கிறான் ! வடிவழகையும், அவ்வூரில் இருப்பையுங் காட்டியாய்த்து இவரையழித்தது.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'நீரேயோ இப்படிப்பட்டீர் ! குணாநுபவமே யாத் ரையான நித்யஸூரிகளும் படும் பாடு இதுவன்றோ?' என்ன, 'அவர்கள்தான் நான் பட் டது பட்டார்களோ?' என்கிறார்.

[ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது] - நான்பட்டபாட்டை நித்யஸூரிகளிலே தான் பட்டாருண்டோ? பகவத் குணங்களுக்கு அஸாதாரணமியாயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே நான்பட்டபாட்டை நித்யவிபூதியிலே உள்ளவர்கள்தான் பட்டார்களோ? என்கிறார். 'இங்கு எனதுயிர்பட்டது அங்கு ஆருயிர்பட்டது?' என்று எம்பெருமானார். 'எல்லாரும் குணாநுபவமாகிற் பண்ணுகிறது இவர்க்கு இவ்வாசி கூடினபடி யேன்? என்று நான் கேட்க, நவோடையான ஸ்த்ரீக்கு பர்த்தாவினுடைய கரஸ்பர்சம் பட்டவாறே வேர்ப் பது விடுவதாமாபோலே, இவர் அநுபவத்தில் புதியராகையாலே வருகிறதுகாணும்' என்று சீயர் அருளிச்செய்தார். உயிரையழித்த ஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறபடி - மேல். [பேரிதழ்த்தாமரைக்கண் கனிவாயதோர்] - பெரிய இதழையுடைய தாமரைபோலே யிருந்துள்ள கண்ணையும் சிவந்தவாயையுமுடையனாய். [காரெழில்மேகத்தென்காட் கரைகோயில்கோள்] - கறுத்தவெழிலை யுடைத்தான மேகம்போலே வடிவையுடைய னாய்த் திருக்காட்கரையைக் கோயிலாகவுடையனாய். [சீரெழில்நால்தடந்தோள்] - வீர ஸ்ரீயையும் எழிலையுமுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே நாலாய்ச் சுற்றுடைத் தான தோள்களையுடைய. [தெய்வவாரிக்கு] - தெய்வங்கள் படுங்கடலுக்கு. வாரி-கடல். தைவங்களுக்கு உத்பாதகனுக்கு. அபிமாநிகளுக்கு உத்பாதகனானவன்கிடீர், அபிமாந ஶூந்யனான என்னையழித்தான் ! வடிவழகையும் அவ்வூரில் இருப்பையுங்காட்டி யாய்த்து இவரையழித்தது. (கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு - ஆருயிர் இத்யாதி. "எனதுயிர்பட்டது - ஆருயிர்பட்டது" என்றத் தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீரேயோ இத்யாதி.

விவரணம் - பகவத்குணங்களுக்கு இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்துக்கு ஸம்வாதம் - இங்குஎன துயிர் இத்யாதி. "இங்கெனதுயிர்" என்று விசேஷியாதே, ஸாமாந்யேந ஶங்கிக்கிறார் - எல்லாரும் இத்யாதி. இவ்வாசி - "ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது" என்ற வாசி. மேலுக்கவதாரிகை - உயிரை இத்யாதி. விவரணம் - தைவங்களுக்கு இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்குபாவம் - அபிமாநி களுக்கு இத்யாதி. "காரெழில்மேகத்தென்காட்கரை" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அழித்தப்ரகா ரத்தைக் காட்டுகிறார் - வடிவழகையும் இத்யாதி. 'பேரிதழ்' என்றுதொடங்கி, 'தெய்வவாரிக்கு - இங்கு எனதுயிர்பட்டது - அங்குஆருயிர்பட்டது?' என்றந்வயம். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

வாரிக்கொண்டுஉன்னைவிழுங்குவன்காணிலேஎன்று
ஆர்வுற்றவென்னையொழியஎன்னில்முன்னம்
பாரித்துத்தான் என்னைமுற்றப்பருகினன்
காரோக்கும் காட்கரையப்பன்கடியனே.

ஆ.—(வாரிக்கொண்டு.) - "நீர்தாம் அவனை ஸ்ருஜியாதே உம்மை ஸ்ருஜிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பானேன்?" என்னில், - உன்னைக்காணில் வாரிக்கொண்டுவிழுங்குவன் என்று நான் மநோரதித்துக்கொண்டிருக்க, எனக்குத்தன்னை ஸ்ருஜிக்கவொண்ணாதபடி என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தான் என்னை மாள ஸ்ருஜித்தருளினன்; தன்னாலே விளையக்கடவ வ்யஸநத்தினளவுபாராதே, ஸலிலகர்ப்பமான மேகம் தன்னளவிலே வர்ஷித்தாற்போலே, என்னுடைய சிறுமைபாராதே என்னளவில் இங்ஙனே அதிமாத்ரமாகச் செய்தருளவேணுமோ? என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மோடுகலந்த எம்பெருமானுக்குத் தம்மிலும் அபிநிவேஶம் மிக்கிருந்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[வாரிக்கொண்டென்று தொடங்கி] - உன்னைக்காணில் அஶேஷஶேஷவ்ருத்தியும்பண்ணி ஸ்ருஜிக்கவேணுமென்று அபிநிவேஶித்த என்னையொழிய எனக்குமுன் கோலி தன்னுடையபூர்ணசேஷ்டிதாதிகளைக் காட்டி என்னைநீராக்கி நிஶ்ஶேஷமாகப் பருகினன். [காரொக்குங் காட்கரையப்பன் கடியனே] - பரமோதாரனை காட்கரையப்பன் ப்ரணயத்தில் மிகவும் முற்பாடனாயிருக்கும்.

ப.—அநந்தரம், அபிநிவேஶத்திலும் வந்தால் என்னிலும் முற்பாடனாய்க்கொண்டு சீக்ரகாரியாயிராநின்றான் என்கிறார்.

உன்னைக்காணில் - உன்னைக்காணப்பெறில், வாரிக்கொண்டு-ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதியிலே யொன்றும் ஶேஷியாதபடி, விழுங்குவனென்று - கபளீகரித்துஸ்ருஜிப்பனென்று, ஆர்வுற்ற - ஆதரித்த, என்னையொழிய - என்னளவன்றியே, என்னில் முன்னம் - எனக்குமுன்னே (நானுள்ளளவன்றே தொடங்கி), பாரித்து -, தான்-(அபரிச்சிந்நஸ்வபாவனை) தான், என்னை - (அத்யல்பனை) என்னை, (பசித்தவன் சோறுகண்டாற்போலே யிருக்கிற என்னளவன்றியே தாஹித்தவன் தண்ணீர் குடித்தாற்போலே பெருவிடாய்ப்பட்டு தான்), முற்ற - பூர்ணமாம்படி, பருகினன் - பருகினன்; காரொக்கும் - (கடலைப்பருகும்) காளமேகம்போலே, காட்கரையப்பன் - திருக்காட்கரையிலே நிற்கிற உபகாரகன், கடியன் - (அநுபவத்திலொருவர்க்கும் முற்பாடுகொடாதபடி) சீக்ரகாரியாயிருந்தான்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மிலும் அவனுக்கு அபிநிவேஶம் மிக்கிருந்தபடியைக்காட்டி அத்தாலும் நோவுபட்டபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[வாரிக்கொண்டு]-"அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்று "நித்யஸூரிகளுக்கும் அவகாஶம் கொடேன்" என்றுய்த்து இவர்பாரித்தது, "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்" என்றாரிறே. [உன்னை] - ஸர்வஶேஷியாய் விபுவான உன்னை. [விழுங்குவன்] -

ஶேஷஸூதனுக்குக் கைங்கர்யமிறே தாரகம். [காணில்]-உன்னைக்காணப்பெறில். [என்று ஆர்வுற்ற] - இப்படி அபிநிவேஶித்த ஆர்வத்தையுற்ற. [என்னையொழிய] - என்னளவு பாராதே. [என்னில் முன்னம்பாரித்து] - நான் பாரித்தவளவுமன்றிக்கே நான்பாரித்த காலத்துக்குமுன்பே பாரித்து. ஆசார்ய விஷயீகாரத்துக்குப் பின்னிறே இவருடைய பாரிப்பு; ஸம்பந்தத்துக்கு திரஸ்கார ஹேது இல்லாமையாலே, அவனுடைய பாரிப்பு ஸத்தாப்ரயுக்தமிறே. [தானென்னை] - விபுவாய் ஸ்வதந்த்ரனான தான் அணுபரிமாணனாய் பரதந்த்ரனான என்னை. [முற்றப்பருகினான்] - தன் குணசேஷ்டிதாதிகளைக் காட்டி என்னை நோக்கி நிஶ்ஶேஷமாகப்பருகினான்; "ஸஸாஸாஸாஜ்யமொக்ஷ ஸம்மொஸநாஸ்ராம விவனிவ" என்கிறபடியே இத்தலையையழித்துப் பரிமாறினான் என்றபடி. "விழுங்குவன்காணில" என்றிறே இவர்பாரித்தது. [காரொக்கும் காட்கரையப்பன்] - பரமோதாரனாய் ஸந்நிஹிதனானவன். [கடியனே] - ஹோமஜைமையில் விரைந்திருக்கும்; எதிர்த்தலைக்கு ஒன்றும் விட்டுக் கொடானென்கை.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. தம்மோடு கலந்த எம்பெருமானுக்குத் தம்மிலும் அபிநிவேஶம் மிக்கிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[வாரிக்கொண்டு] - "இவ்வஸ்துவில் பிறர்க்கு ஒன்றும்ஶேஷியாதபடியாக ஸூஜிக்கக்கடவோம்"என்றிருந்தாராய்த்து. அதாவது - "வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டும்" என்று பாரித்தது. "அநந்தவைநதேயாதிகளுக்கும் அடிமைசெய்யஇடங்கொடேன்" என்றிருந்தாராய்த்து; "அஹம்ஸவஂகரிஷ்யாமி" (அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி) என்கிறபடியே. [உன்னை] - ஸர்வஶேஷியான வுன்னை. [விழுங்குவன்] - ஶேஷபூதனுக்குக் கைங்கர்யமேயிறே தாரகம். [காணில்] - உன்னைக் காணப்பெறில். [என்று ஆர்வுற்ற] - இப்படி யபிநிவேஶித்த - ஆர்வத்தையுற்ற. [என்னையொழிய] - என்னளவு பாராதே. [என்னில் முன்னம் பாரித்து] - நான் பாரித்தவளவுமன்றிக்கே நான் பாரித்த காலத்துக்குமுன்பே பாரித்து. ஆசார்யவிஷயீகாரத்துக்குப்பின்பிறே இவருடைய பாரிப்பு; ஸம்பந்தத்துக்குத் திரஸ்காரஹேதுவில்லாமையாலே, அவனுடையபாரிப்பு ஸத்தாப்ரயுக்தமிறே. [தானென்னை]-விபுவாய் ஸ்வதந்த்ரனான தான், அணுபரிமாணனாய்ப் பரதந்த்ரனான என்னை. [முற்றப்பருகினான்] - தன் குணசேஷ்டிதங்களைக்காட்டி என்னை

பத்தாம்பாட்டு - வாரிக்கொண்டு இத்யாதி. "என்னில் முன்னம் - பாரித்து" என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தம்மோடு இத்யாதி.

"உன்னை - காணில் - வாரிக்கொண்டு-விழுங்குவன் என்று பாரித்த" என்று அந்வயித்தர்த்தம் - இவ்வஸ்துவில் இத்யாதி. "பிறர்க்கொன்றும் ஶேஷியாதபடி" என்றதின் விவரணமாதல், பலிதமாதல் - அநந்தவைநதேய இத்யாதி. வழுவிலாவடிமைசெய்யப் பாரித்ததுக்கு ப்ரமாணம் - அஹம் இத்யாதி. "விழுங்குவன்" என்கைக்கு அடிமை தாரகமோவென்ன-ஶேஷபூதனுக்கு இத்யாதி என்னளவென்றது - என்னநுஸவாபிநிவேஶத்தை என்றபடி. "என்னில் - பாரித்து, முன்னம் பாரித்து" என்று பிரித்தர்த்தம் - நான் பாரித்த இத்யாதி. இவருக்கு முன்பு பாரிப்பில்லையோ வென்ன - ஆசார்ய இத்யாதி. இவர்க்கு முன்னே அவன் பாரிக்கைக்கடி ஏதென்ன - ஸம்பந்தத்துக்கு இத்யாதி என்னுதல்; ஶேஷத்வம், நித்யமாயிருக்கிறவர்க்குப் பாரிப்புப் பின்பாவானென்? அவனுக்கு முன்பாவானென்? என்ன - ஸம்பந்தத்துக்கு இத்யாதி என்னுதல். ஸம்பந்தத்துக்கு - ஸம்பந்தஜ்ஞானத்துக்கு என்றபடி. 'பருகினான்" என்றதுக்கு பாவம்-தன்குண இத்யாதி. கீழ்வாக்ய

நீராக்கி நிஶ்ஶேஷமாகப்பருகினன்; "வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம் லோசநாப்யாம்பிபந்நிவ" (வசஸாஸாந்த்வயித்வைநம் லோசநாப்யாம்பிபந்நிவ) என்கிறபடியே; இத்தலையையழித்துப் பரிமாறினானென்றபடி. உண்டபடி சொன்னார் கீழ்; உண்டவனுக்குத் தண்ணீரும் அபேக்ஷிதமிறே; ஆகையாலே, தண்ணீர் குடித்தபடி சொல்லுகிறார். அவனுடைய * உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீரிருக்கிறபடியிறே யிது. [காரோக்குங்கட்கரையப்பன்] - பரமோதாரனாய் ஸந்நிஹிதனானவன். [கடியனே] - ஹேயமத்தைமையில் விரைந்திருக்கும். இரண்டுதலையாய்ப் பரிமாறப் புக்கால் எதிர்த்தலைக்கு இடம் வையான்.

பதினொராம் பாட்டு.

கடியனுய்க்கஞ்சனைக்கொன்றபிரான்தன்னைக்
கொடிமதிள்தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
வடிவமையாயிரத்திப்பத்தினால்சன்மம்
முடிவெய்தி நாசங்கண்டீர்களெங்கானலே

ஆ.—(கடியனாய்.) - ஆஶ்ரிதர்க்காக ஏதேனும்செயல் செய்யிலும் இங்ஙனேயதிமாத்ரமாகச்செய்தருளும் ஸ்வபாவனாயிருந்தவனைச்சொன்ன இப்பத்து, ஹேயமாய் ஸாவதிகமாயான நம்முடைய ஸம்ஸாரத்தை ஸகாரணமாகப்போக்குமென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய் மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு ஜந்மம்முடிந்து அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும் என்கிறார்.

[கடியனாய் கஞ்சனைக்கொன்ற பிரான்தன்னை] - கண்பாராதே கம்ஸனைக்கொன்ற மஹோபகாரகனை. [கொடிமதிள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல் வடிவமையாயிரத்து இப்பத்தினால்] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய சொல்லான நல்லபடியையுடைய ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி கற்றதே ஹேதுவாக, ஜந்மஹேதுபமான ஸம்ஸாரகாந்தாரம் நசிக்கும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, ஜந்மவிநாஶத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

கடியனாய் - அவன் நினைவுக்கும் தான் முற்பாடனாய்க்கொண்டு, கஞ்சனைக் கொன்ற - கம்ஸனைக்கொன்ற, பிரான்தன்னை - மஹோபகாரகனான க்ருஷ்ணனை,

---

ஸுசிதம் - வசஸா இத்யாதி. "தஸ்ய தத்வசநம் ஶ்ருத்வா ராமோவசநகோவிதஃ । வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம் லோசநாப்யாம்பிபந்நிவ" இதி யுத்தகாண்டே (கக-சுடு) விபீஷணம்ப்ரதி ராமஃ. "பருகினான்" என்றதிலே ஒரு ரஸோக்தி-உண்டபடி இத்யாதி. கீழென்றது-எட்டாம்பாட்டில் "என்னை முற்றவுந் தானுண்டான்" என்றதைப்பற்ற. இந்தரஸோக்தியால் ஸுசிதவர்த்தம் - அவனுடைய இத்யாதி. விவரணம் - இரண்டுதலையாய் இத்யாதி. கடியன் - த்வரையையுடையவன். 'காணில் - உன்னை - வாரிக்கொண்டு - விழுங்குவன்' என்றுதொடங்கி, க்ரமேணான்வயஃ. (௫௦)

கொடிமதிள் - கொடியையுடைத்தான மதிளையுடைய, தென்குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, வடிவுஅமை - ஸமஸ்தகுணங்களை வடிவுபட ப்ரதிபாதிக்கையில் ஸம்ருத்தமான, ஆயிரத்து - ஆயிரத்திலும், இப்பத்தினால் - இப்பத்தினாலே, எம் - நம்முடைய, சன்மம்-ஜந்மபரம்பரையும், முடிவு எய்தி - அவஸாநத்தைப்பெற்று, கானல் - ஸம்ஸாரமாகிற ம்ருகத்ருஷ்ணிகையும், நாசங்கண்டீர் - நசிக்குங்கிடிகோள். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு ஜந்மம் முடிந்து அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்குமென்கிறார்.

[கடியனாய்க் கஞ்சனைக்கொன்ற]-கம்ஸன் தான் நினைத்த நினைவை அவன் தன்னோடே போம்படி பண்ணினான். [கடியனாய்]- தன்பக்கலின்றிக்கே வந்தேறி யென்கை. [பிரான்தன்னை] — முன்பு உபகாரகனானவன்கிடீர் நம்மைபழித்தான். உகந்தாரையழிக்கையிறே வ்யாபகமாவது; விரோதிகளையழிக்கும்இது உபகாரமிறே! [கொடிமதிள் தென்குருகூர்] - கம்ஸவிஜயத்துக்குக் கொடிகட்டிற்றுத் திருநகரியாய்த்து. ஸ்வாமிவிஜயத்துக்கு உரிய அடியாரிருந்த விடத்தேயிறே கொடிகட்டுவது. [வடிவமையாயிரம்]-ஸமுதாயசோபையை யுடைத்தாயிருக்கை. கட்டடங்கவழகிதாயிருக்கை. விஜயமுண்டானவாறே ப்ரசஸ்திமாலைகளுஞ் செல்லாநிற்குமிறே. [சன்மம் முடிவெய்தி] - ஜந்மபரம்பரைகளுக்கு அவஸாநத்தை லபித்து. [நாசங்கண்டீர்கள் எங்கானலே] - ஜந்மத்துக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும். [கானல்] - ம்ருகத்ருஷ்ணிகை. இன்னம் பிறக்க விராதே, பகவத்குணாநுபவம் ஸாத்மிக்கும் தேசத்திலே புகுவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி யப்யஸிப்பார்க்கு, ஜந்மம்முடிந்து அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும் என்கிறார்.

[கடியனாய்க்கஞ்சனைக் கொன்றபிரான்தன்னை]-கம்ஸன் தான் நினைத்த நினைவை அவன்தன்னோடேபோம்படி பண்ணினான். [கடியனாய்] - தன்பக்கலின்றிக்கேவந்தேறியென்கை; "கோண்டசீற்றம்" என்னக்கடவதிறே. [பிரான்தன்னை] - முன்பு உபகாரகனானவன்கிடீர் நம்மையழித்தான்! உகந்தாரையழிக்கையிறே வ்யாபகமாவது;விரோதிகளையழிக்குமது உபகாரமிறே. [கொடிமதிள்தென்குருகூர்] - கம்ஸவிஜயத்துக்குக் கோடிகட்டிற்றுத் திருநகரியாய்த்து; ஸ்வாமிவிஜயத்துக்கு, உரியவடியாரிருந்தவிடத்தேயிறே கோடிகட்டுவது. [வடிவமையாயிரம்] - ஸமுதாயசோபையையுடைத்தாயி

நிகமம் - கடியனாய் இத்யாதி. "பத்தினால் சன்மம்முடிவெய்தி நாசங்கண்டீர்களெங்கானல்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

"கடியன்" என்றது - இங்கு, கோபவானென்றபடி. "கடியனாய்க்கஞ்சனைக் கொன்ற" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - கம்ஸன் இத்யாதி. "ஆய்" என்றதுக்குபாவம் - தன்பக்கல் இத்யாதி. அப்படிவந்தேறியோவென்ன - கோண்டசீற்றம் இத்யாதி. "கடிகொள்பூம்பொழில்" என்கிற பாட்டிலே; திருமொழி அஞ்சாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி மூன்றாம்பாட்டு. கோண்டசீற்றம் - எறட்டுக்கொண்ட சீற்றமென்றபடி- நீராம்படியழிக்கிறவனை 'பிரான்" என்பானென்? என்ன - முன்பு இத்யாதி. "கொன்றபிரான்" என்று ஹிம்ஸை உபகாரமோவென்ன - உகந்தாரை இத்யாதி. பதச்சேர்த்திக்குபாவம் - கம்ஸவிஜயத்துக்கு இத்யாதி. திருநகரியிலே கொடிகட்டுவானென்னென்ன - ஸ்வாமி இத்யாதி. விவரணம் - கட்டடங்க இத்யாதி. "கஞ்சனைக்கொன்றபிரான்தன்னை - வடிவ

ருக்கை. கட்டடங்க அழகிதாயிருக்கை. விஜயமுண்டாகையாலே ப்ரஸஸ்திமாலைகளுஞ் செல்லாநிற்குமிறே. [சன்மம்முடிவெய்தி] - ஜந்மபரம்பரைக்கு அவஸாநத்தைலபித்து. [நாசங்கண்டீர்கள்எங்கானலே]-ஜந்மத்துக்கு அடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும். கானல்-ம்ருகத்ருஷ்ணிகை. இன்னமிங்கே பிறக்கவிராதே, பகவத்குணாநுஸந்தாநம் ஸாத்மிக்கும் தேஸத்திலேபுகுவர்கள். (கக)

மையாயிரம்" என்றகூட்டிஹாவம் - விஜயம் இத்யாதி. ப்ரஸஸ்திமாலைகள் - வெற்றி ஸ்தோத்ர மாலைகள். "சன்மம்" என்றது - ஜாத்யேக வசநம். நாசங்கண்டீர்கள் - நாசமாங்கிடிகோள். எங்கானல் - நம்முடைய ஸம்ஸாரம். "எம்" என்று - ஸ்வஸம்பந்திகளைச் சொல்லுகிறது. பலிதம் - இன்னமிங்கே இத்யாதி. "கானல்" என்று - ம்ருகத்ருஷ்ணிகையாய், ஸம்ஸாரமென்றபடி. 'கடியனும்' என்றுதொடங்கி, 'இப்பத்தினல் சந்மம் முடிவெய்தி - எங்கானல் - நாசங்கண்டீர்கள்" என்றந்வயம். (கக)

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—[illegible] ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible] ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.
உருகுமாலென்னெஞ்சமுன்செயல்களெண்ணிப்
பெருகுமால்வேட்கையெனப்பேசி — மருவுகின்ற
வின்னாப்புடனவன்சீரேய்ந்துரைத்தமாறன்சொல்
† என்னாச்சொல்லாதிருப்பதெங்கு.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

---

† 'என்னுல்ல'ன்றும் பாடம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி. எங்கானல் - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(எங்கானல்.) - இந்த அப்ராப்திகர்ப்பமான குணாநுஸந்தாந ஜநித ப்ரீதியானதுமாறி அப்ராப்த்யம்ஶமே தலையெடுத்து அந்யாபதேஶத்தாலே தூதப்ரேஷணம்பண்ணுகிறார்.

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அப்ராப்திகர்ப ஸ்மரணத்தாலே மிகவும் ப்ரீதரானவர்க்கு இப்போது ஸாக்ஷாத்கார மில்லாமையாலே, ஸ்மரணத்தால்வந்த ப்ரீதியும் மாறி அப்ராப்தியே தலையெடுத்து, அத்யந்தம் அவஸந்நரான ஆழ்வார், தம்முடைய தஶையை ஒருபிராட்டியுடைய தூதவாக்யத்தாலே எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறார். எம்பெருமானுடைய அழகிலே ஈடுபட்டு அவனோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தாள் ஒருபிராட்டி அவன்வரவு காணாதே அவனல்லது செல்லாத ப்ரக்ருதியாகையாலே தன்னாற்றாமையாலே க்ருஹத்தில் நின்றும் உத்யாநப்ரதேஶத்திற் சென்று, அங்கேயிருந்தன சிலபக்ஷிகளைக்குறித்து நிரதிஶயபோக்யமான வடிவையுடையனாய் க்ருபாம்ஶாலியானவன், தான் தனக்கு ஸ்நேஹிகளானாரோடேப் பரிமாற்றத்தாலே என்தஶையை உணராதே மறந்திருந்தானத்தனை. ஆதலால், தன்னழகைக் கண்டு பிரிந்தார் தரிப்பரோ என்று அவனுக்கு அறிவிக்கவேணுமென்று அவற்றை ஸவிநயமாக இரக்கிறாள்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் குணஸ்மரணத்தாலே ஶிதிலரானவர், அந்த ஶைதில்யம் பாஹ்யாநுபவபர்யந்தமான அபிநிவேஶத்தைப் பிறப்பிக்க, அநுபவயோக்யமாம்படி திருமூழிக்களத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய அதிஶயித போக்யதாகாரத்தையும், அஸாதாரணஜநாநுபாவ்யத்வத்தையும், ஶேஷித்வப்ரகாஶரூபவைலக்ஷண்யத்தையும், நித்யாநுபாவ்ய ஶேஷித்வத்தையும், நிரதிஶயவிபூதிமத்த்வத்தையும், நித்யாநபாயிநீஸம்பந்தத்தையும், அத்யுஜ்ஜ்வல அவயவத்வத்தையும், ஆபிரூப்யாதிஶயத்தையும், அஸாதாரணஶேஷித்வசிஹ்நத்தையும், அநுபஹித க்ருபாயோகத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனைக் கிட்டியநுபவிக்கப் பெறாத ஆர்த்தியாலே வடகமுவத்தாலே லபிக்கப் பாரித்தப்ரகாரத்தை, நாயகனான ஸர்வேஶ்வரனைப்பிரிந்தநாயகியானவள், வ்யதிரேகத்தில் தரிக்கவரிதான அவனுடைய அழகை யநுபவிக்கைக்காகச் சிலபக்ஷிகளை இரந்து தூதுபோகவிடுகிற பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். * அஞ்சிறையமடநாரையிலே - அபராதஸஹத்வம் பற்றாசாகவும், * வைகல்பூங்கழிவாயிலே - ஶேஷித்வஸம்பந்தம் பற்றாசாகவும், * பொன்னுலகாளீரிலே - ஏகரஸத்வம் பற்றாசாகவும், இத்திருவாய்மொழியிலே - ஸௌந்தர்யம் பற்றாசாகவும் தூதுவிடுகிறாள்: "[illegible] ।[illegible]"

இ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், அப்ராப்திகர்ப குணஸ்மரணத்தாலே மிகவும் ப்ரீதரானவர், போக்யதாதியாலே அப்ரீத்யம்ஶமே தலையெடுத்து அவனைப்பெறில் ஜீவித்தல், பெறாவிடில் முடிதலாம்படியான தம்முடைய தஶையை அந்யாபதேஶத்தாலே

அருளிச்செய்கிறார். இயற்கையிலே உணர்ந்துபிரிந்தாள் ஒருபிராட்டி, அவன் அழகிலே ஈடுபட்டு அவஸந்நையாய்த் தன்னாற்றாமை கைகொடுக்க உத்யாநத்திலே சென்று அங்கிருக்கிற பக்ஷிகளைக்குறித்து, 'பின்னானார் வணங்கும் சோதி திருமூழிக்களம்' என்கிறபடியே தூதுபோவார்க்கு அருமைப்பட்டு அறிவிக்கவேண்டாதபடி திருமூழிக்களத்திலே வந்துநின்றருளினான், தனக்கு நல்லாரை விடமாட்டாதவனாகையாலே நம்தஶையை அறியாதிருந்தானத்தனை. க்ருபாம்பு₃தியாகையாலே நம்தஶையை அறிவிக்க வரும்; தன்னழகைக்கண்டு பிரிந்தார் தரிப்பரோ? என்று அறிவிக்கவேணுமென்று, அவற்றை ஸவிநயமாக இரக்கிறாளொருபிராட்டி பேச்சாலே தம்தஶையை அருளிச்செய்கிறார். அஞ்சிறையமடநாரையில் "இத்தலையில் அபராதத்தாலே வாராதொழிந்தானை" என்று அவனுடைய அபராதஸஹத்வம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டார்; வைகல் பூங்கழிவாயில் "நல்லதுகண்டால் கால்தாழுமவனாகையாலே மறந்திருந்தானித்தனை; நம்ஆர்த்தியை யறிவித்தால் தன்னினிமையிலே நெஞ்சுவைப்பானொருவனல்லன்" என்று அதுபற்றாசாகத் தூதுவிட்டார்; பொன்னுலகாளியில் "ஐஶ்வர்யப்ராப்பாலே மறந்திருந்தானத்தனை. ஆஶ்ரிதரோடு ஏகரஸனென்று அறிவிக்கவே வரும்" என்று ஐகரஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டார்; இதில் தனக்கு நல்லாரை விடமாட்டாமையாலே வாராதிருந்தானுமத்தனை. "தன்வடிவழகது, கு₃ணங்களவை; ஆனபின்பு பிறந்தார்க்கு ஜீவித்திருக்கப்போமோ" என்று அவ்வடிவழகும் குணங்களும் பற்றாசாகத் தூது விடுகிறது.

ஈடு.—கீழ் அப்ரீதிகர்ப்ப கு₃ணாநுஸந்தாநத்தாலே மிகவும்ப்ரீதரானவர், ஸாக்ய ஹாநியாலே அப்ரீத்யம்ஶமே தலையெடுத்து, அவனைப்பெற்றுப் பிழைத்தல், பெறுவிடில் முடிதலாம்படியான தம்முடைய தஶையை அந்யாபதேஶத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி, அவன்வடிவழகிலே யீடுபட்டு அவஸந்நையாய், தன்ஆற்றாமை கைகொடுக்கத் தன்உத்யாநத்திலேசென்று, அங்கிருக்கிற பக்ஷிகளைக்குறித்து, '''பின்னானார்வணங்குஞ்சோதி திருமூழிக்களம்'' என்கிறபடியே தூது போவார்க்கு அருமைப்பட்டு அறிவிக்கவேண்டாதபடி திருமூழிக்களத்திலேவந்து நின்றருளினான்; தனக்கு நல்லாரை விடமாட்டாதவனாகையாலே. நம்தஶையறியாதிருந்தானத்தனை; க்ருபாவானாகையாலே நம் தஶையறிவிக்கவரும்; "உம்மைப்பிரிந்தார் தரிப்பரோ?"என்றுஅறிவிக்கவேணும்"என்று அவற்றை ஸவிநயமாக இரக்கிறாளொருபிராட்டி பேச்சாலே தம்தஶையை அருளிச்செய்கிறார். * அஞ்சிறையமடநாரையிலே, "நம்பக்கல் அபராதத்தாலே வாராதொழிந்தானத்தனை: அவனுடைய அபராத ஸஹத்வத்தை யறி

எங்கானல் ப்ரவேஶ: ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழ் அப்ரீதிகர்ப இத்யாதி. பெறவிடில் முடிதலாம்படியான *என்றது - "* என்னகமேனியொடும்" என்றத்தைப்பற்ற.*

" அந்யாபதேஶத்தாலே " என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் - இயற்கையிலே - யாத்ருச்சிகமாக வென்றபடி. அவஸந்நையாகில், உத்யாநகமநங்கூடுமோவென்ன - தன் ஆற்றாமை *இத்யாதி.* ஆனால் *வாராதிருப்பானென்னென்ன -* தனக்குநல்லாரை *இத்யாதி. " தமரோடங்குறைவார்க்கு " என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து -* நல்லாரைவிடமாட்டாதவனாகையாலே *என்றது. " தான் தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்று " என்றத்தைப்பற்ற -* க்ருபாவானாகையாலே *என்றது. " நுங்கால்களென்றலைமேற்கெழுமீரோ " என்றத்தைப்பற்ற -* ஸவிநயமாகஇரக்கிறள் *என்றது. கீழே,* தூதப்ரேஷணம்பண்ணின மூன்றுதிருவாய்மொழிக்கும் இத் திருவாய்மொழிக்கும் வாசியேதென்ன - *அஞ்சிறைய இத்யாதி.* அபராதத்தாலே *என்றது- " என்பிழையேநினைந்தருளி " என்றத்தைப்பற்ற.* அபராதஸஹ

விக்கவரும்'' என்று அபராதஸஹத்வம் பற்றுசாகத் தூதுவிட்டாள்; * வைகல்பூங்கழி வாயில், ''நல்லதுகண்டால் கால்தாழுமவனுகையாலே திருவண்வண்டூரில் ஸம்ருத்தியைக்கண்டு கால்தாழ்ந்தானத்தனை. நம்மார்த்தியை யறிவித்தால் தன் இனிமையில் நெஞ்சுவைப்பானொருவனல்லன்'' என்று அதுபற்றுசாகத் தூதுவிட்டாள்; *,பொன்னுலகாளியில், ''திருக்கோளூரேறப்போக'' என்று தன்னுடைய ந்ருரோபவநத்தளவுஞ்சென்று ஶலஹாநியாலே போகமாட்டாதேயிருக்கிற பிராட்டி, பின்னையும், அவன்வரக்காணாமையாலே, ''வாராதொழிகைக்கு நிபந்தநம் - தன்ஐஶ்வர்யப் பரப்பாலே; தான் ஆஶ்ரிதரோடு ஏகரஸனாகையாலே வரும்'' என்று ஐகரஸ்யம் பற்றுசாகத் தூதுவிட்டாள்; இதில், ''தனக்கு நல்லராயிருப்பாரை விடமாட்டாமையாலே வாராதிருந்தானுமித்தனை; தன்வடிவழகது; குணங்களவை; ஆனபின்பு, பிரிந்தார்க்கு ஜீவித்திருக்கப்போமோ?'' என்று அவன் வடிவழகும் குணங்களும் பற்றுசாகத் தூதுவிடுகிறாள்.

முதற் பாட்டு.

எங்கானலகங்கழிவாய் இரைதேர்ந்திங்கினிதமரும்
செங்காலமடநாராய்! திருமூழிக்களத்துறையும்
கொங்கார்பூந்துழாய்முடியெங்குடக்கூத்தர்க்கென்தூதாய்
நுங்கால்களென்தலைமேற் கெழுமீரோநுமரோடே.

ஆ.—'தன்னைப்பிரிவில் நான் தரிக்கமாட்டாததொருபடி, தன் அழகாலும் தன்செயலாலும் என்னைத் தோற்பித்து அடிமையாக்கி, என்னோடே கலந்தருளிப்போய், திருமூழிக்களத்திலே இருந்தருளின எம்பெருமானுக்கு என் திறஞ்சொல்லவேணும்; உங்களுக்கடிமையே நானிருக்கிறேன்' என்று நாரைகளை இரக்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், சிலநாரைகளைக் குறித்து எம்பெருமான் தன்னுடைய அழகாலும் குணங்களாலும் தன்னைத் தோற்பித்தபடியைச் சொல்லி அவனுக்கு என் தசையை அறிவித்து வந்து உங்களுடைய திருவடிகளை என் தலைமேலே வைக்கவேணுமென்கிறாள்.

[எங்கானலென்று தொடங்கி] - எங்கள் உத்யாநத்தில் உள்ளிற்கழியிலே இரைதேடி இங்கே இனிதாகவர்த்திக்கிற சிவந்தகாலையுடைய ஸுந்தரமான நாராய்! [எங்குடக் கூத்தர்க்கு] - ஆத்மநிவேதநவசநம். குடக்கூத்தாடின அழகைக்காட்டி என்னை யகப்படுத்திக் கொண்டவனுக்கு. [நுங்கால்களென்று தொடங்கி] - ஸபரிகரமாக உங்கள் திருவடிகளை என்தலைமேலே வைக்கவேணும்.

த்வம் என்றது - ''என்பிழைத்தாள் திருவடியின்தகவினுக்கு'' என்றத்தைப்பற்ற. ஸம்ருத்தியை என்றது - ''சிறந்தசெல்வம்'' என்றத்தைப்பற்ற. அதுபற்றுசாக - ஆர்த்தரக்ஷணதீக்ஷை பற்றுசாக; இது ''என்னையுமுளளென்மின்கள்'' என்றத்தைப்பற்ற. ஐஶ்வர்யப்பரப்பாலே என்றது - ''யாவையும் யாவருமாய்'' என்றத்தைப்பற்றவாதல், ''மூன்னுலகங்களெல்லாம்படைத்த'' என்றத்தைப்பற்றவாதல். ஐகரஸ்யம் பற்றுசாக என்றது - ''தண் அழாய்நமக்கன்றி நல்கான்'' என்றத்தைப்பற்ற. வடிவழகு என்றது - ''அக்கமலத்திலைபோலுந்திருமேனி'' என்றத்தைப்பற்ற. ''தமரோடங்குறைவார்க்கு'' என்றத்தைப்பற்ற - குணங்களவை என்றது.

ப—முதற்பாட்டில், அதிஶயிதமான போக்யதா ப்ரகாரத்தை யுடையனுமுள்ள க்ருஷ்ணனுக்கு என் தூதாகப்போன உபகாரத்துக்காக என்தலையிலே உங்கள் கால்களை வைக்கவேணுமென்று சிலநாரைகளை ஆதரித்து அபேக்ஷிக்கிறாள்.

எங்கானல்அகங்கழிவாய்-உங்களுக்கு விநியோகார்ஹமாம்படி எங்கள் மமதையிலே வர்த்திக்கிற கடற்கரையிற் சோலையிலகவாயிற் கழியிடத்திலே, இரைதேர்ந்து - உங்கள் ஸந்யாதிஶயந்தோற்றும்படி இங்குத்தை வஸ்துவை போக்யமாக விரும்பி, இங்கு - ஸந்நிதியிலே, இனிது - ப்ரணயப்ரீதியோடே, அமரும் - வர்த்திக்கக்கடவையாய், செம் - என்தலைக்குஅலங்காரமென்னலாம்படி சிவந்திருக்கிற, கால் - காலையுடைத்தாய், மடம் - நியமித்துக் கார்யங்கொள்ளலாம்படி ஸௌவ்பதையையுடைய, நாராய்-, திருமூழிக்களத்து - திருமூழிக்களத்திலே, உறையும் - ஆஶ்ரிதஸுலபனாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம்பண்ணுமவராய், கொங்குஆர் - தேன்விஞ்சி, பூ - தர்ஶநீயமான, துழாய்முடி -திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையராய், எங்குடக்கூத்தர்க்கு- குடக்கூத்தாடுகிற மநோஹாரிசேஷ்டிதத்தாலே எங்களுக்கு நிரதிஶயபோக்யபூதரானவர்க்கு, என்தூதாய் -என்னுடைய தூதக்ருத்யத்திலேசென்று, (அந்தவுபகாராதிஶயத்தாலே),நுமரோடே-(“ஸாபுத்ரபஶுப்ருத்யஸ்ஸ்வபந்துஸுஹ்ருதஸ்ஸுவாந்தவஸ்” என்கிறபடியே, உன் ஸம்பந்திகளான) தாரபுத்ராதிகளோடேகூட, நுங்கால்கள் - எனக்காக வழிநடந்த வுங்கள் கால்களை, என்தலைமேல் - அதுக்குப்பாத்ரபூதமாகையாலே உத்தமாங்கமான என் தலையிலே, கெழுமீர் - சேர்க்கவேணும். உபகாரகன் ஆசார்யனேயாகிலும் உபகார ஸ்ம்ருதி தத்ஸம்பந்தி பரம்பரையளவுஞ் செல்லுமிறே. “நாராய்” என்கிற ஒருமை ஜாத்யேகவசநம்.

இ.—முதற்பாட்டில், சிலநாரைகளைக் குறித்து அவன் தன்அழகாலும் குணங்களாலும் தன்னைத் தோற்பித்தபடியைச் சொல்லி என்தஶையை அவனுக்கு அறிவித்துவந்து உங்களுடைய திருவடிகளை என்தலைமேலே வைக்கவேணுமென்கிறாள்.

[எங்கானல்] - பகவத்விஷயத்தில் உபகாரகரோடு ஐகரஸ்யம் ப்ராப்தமாயிருக்க ‘எம்’ என்கிறது- உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஒன்றைத தன்னதாக்கிக் கொடுத்தல்லது ஸஹிக்கமாட்டாதபடியாலே சொல்லுகிறது. பிறர்க்கு உபகரிக்கைக்கு உறுப்பாகவரும் மமகாரம் உத்தேஶ்யமாயிருக்குமிறே. பகவத்விஷயத்துக்கு ஆக்கினவன்றே தன்னதடங்க வடகர்க்கு ஶேஷமாயிருக்க உபகாரஸ்ம்ருதி ஆறியிருக்க வொட்டாமையாலே வருமதிறே. ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கும் அடி இதுவிறே. [கானலென்று]-கடற்கரைச் சோலையாதல், நெய்தல் நிலமாதல். [அகங்கழிவாய்]-உள்ளான கழியிடத்திலே. அந்தர் க்ருஹப்ரவேஶத்திற்கு அநுமதிவேண்டாதபடியிறே இவை அந்தரங்கமாயிருக்கிறபடி. “க்ஷயிதாநிர ஹஸ்யாநி” என்கிறபடியே வர்த்தியாநின்றன. [இரைதேர்ந்து] - இரைதேடி; “ஸ்வஹஸ்தக்ருதஶோபிதம்” என்கிறபடியே; பண்டுதனக்கு உபகரித்த படியைச் சொல்லுகிறாள், இப்போது உபகரிக்கைக்காக. [இங்கு] - இத்தலையையழித்துத் தூதுவிடவேண்டும்படி அகலவிருந்தவனைப் போலன்றியே, ஸந்நிஹிதராகப் பெற்றேன் என்கிறாள். [இனிதமரும்] - இனிதாக நம்மோடே ஸஹவாஸம்பண்ணப் பெறுகை; விலக்ஷணபோகங்களை புஜித்து வர்த்திக்குமென்றுமாம். [செங்கால] - சிவந்தகாலையுடைய. என்மடியிலேயிருக்கும் கால்போலேயிருந்ததீ, நான் தலையிலே

வைத்துக்கொள்ளப் புகுகிறதாலும். [மடநாராய்] - ஸ்வயமான நாராய்! [திருமூழிக்களத்துறையும்] - தூதுபோவார்க்கு அடுத்து அணித்தாக நிற்கையாலே பரமபதத்திற் காட்டில் ஏற்றமிருக்கிறபடி. [கொங்கார் பூந்துழாய்முடி யெங் குடக்கூத்தர்க்கு] - ஒப்பனையையும் மநோஹாரிசேஷ்டிதங்களையும் எனக்காக்கி வைத்தவர்க்கு; 'எம்' என்கிறது ஒப்பனையிலும் சேஷ்டிதத்திலும் இரண்டிலுமாகிறது. 'எம்' என்று - ஆத்மநிவேதநவசநம். [என்தூதாய்]-ஒப்பனையிலும் செயலிலுந் தோற்று வெறுந்தரையாயிருக்கிற என்னுடைய ஈத்தக்ருத்யத்திலே அதிகரித்து. [நுங்கால்கள் என்தலைமேல்] - உபகாரகரான உங்களுடையகாலை உபக்ருதையாய் உஜ்ஜீவிக்க இருக்கிற என்தலையிலே. இவளுடைய தலையிலே வைக்கக்கண்டதாய்த்து இவற்றின்கால்; இவற்றினுடைய காலைவைக்கக் கண்டதாய்த்து இவள்தலை; இரண்டும் பாரார்யமாகக் கண்டதாய்த்து. [கெழுமீரோ] - அவனுக்கு சேஷமாக்கினபோதே வடகர்க்கு சேஷமாகையாலே என்வியிகொண்டு வைக்கவேண்டாவிறே; என்தலைமேலே சேரிகோளோ? [நுமரோடே] - "ஸவாத்ருவளாத்ருஹஷணஃ" என்கிறபடியே ஸபரிகரமாக. "கூவாயபூவஹாவாயபுவாசெத்ருவ்யூதிஃ" என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. சிலநாரைகளைக் குறித்து அவன் தன்னழகாலும் குணங்களாலும் தன்னைத் தோற்பித்தபடியைச்சொல்லி, என்தசையை அவனுக்குஅறிவித்துவந்து உங்கள்திருவடிகளை என்தலைமேலே வைக்கவேணு மென்கிறாள்.

[எங்கானல்] - ஸமவத்விஷயத்தில் உபகாரகரோடு ஐகரஸ்யம் ப்ராப்தமாயிருக்க, 'எம்' என்றது - ஒன்றைத் தம்மதாக்கிக் கொடுத்தல்லது பரிக்கமாட்டாத உபகாரஸ்ம்ருதியாலே சொல்லுகிறது. பிறர்க்கு உபகரிக்கைக்காகவரும் மமகாரம் உத்தேஶ்யமாயிருக்குமிறே. தன்னை ஸமவத்விஷயத்துக்குஆக்கினவன்றே தன்னதடங்கலும் அங்குத்தைக்கு ஶேஷமாயிருக்க, உபகாரஸ்ம்ருதியிறே இப்படி சொல்லுவித்தது. ஆத்மஸமர்ப்பணத்துக்கும் அடி இதுவிறே. கானலென்கிறது - கடற்கரைச்சோலையாதல், நெய்தல்நிலமாதல். [அகங்கழிவாய்] - உள்ளான கழியிடத்து. அந்தர்க்ருஹப்ரவேஶத்துக்கு அநுமதி வேண்டாதபடியிறே இவை அந்தரங்கமாயிருக்கிறபடி. "கூயிதா நிரஹஸ்யாநி"

முதற்பாட்டு - எங்கானல் இத்யாதி. "செங்கால மடநாராய்" என்று தொடங்கி "கெழுமீரோ" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலநாரைகளை இத்யாதி. குணங்களாலும் என்றது- "திருமூழிக்களத்துறையும்" என்றத்தைப்பற்ற.

'ஐகரஸ்யம் ப்ராப்தமாயிருக்க' என்றநந்தரம், "எம் என்று மமகரிப்பானென்னென்ன" என்று கூட்டுவது. பரிஹாரம் - எம் என்றது இத்யாதி. உபகாரமாவது-இத்தசையிலேவந்து முகங்காட்டினது. எல்லாமென்றாலும் மமகாரம த்யாஜ்யமன்றோவென்ன - பிறர்க்கு இத்யாதி. "ஸமவத்விஷயத்தில்" இத்யாதி வாக்ய விவரணம் - தன்னை ஸமவத்விஷயத்துக்கு இத்யாதி. அங்குத்தைக்கு என்றது - வடகர்க்குஎன்றபடி. இப்படி சொல்லுவித்தது என்றது - "எங்கானல்" என்னும்படி சொல்லுவித்ததென்றபடி. அப்படி உபகாரஸ்ம்ருதியாலே மமகாரம்பண்ணின இடமுண்டோவென்ன -ஆத்மஸமர்ப்பணத்துக்கும் இத்யாதி. இதுக்கு "எனதாவி தந்தொழிந்தேன்" என்றதிலே நோக்கு. நெய்தல் நிலமாவது - கடற்கரைமாத்ரம். எங்களுடையகானலில் உள்ளானகழியிடத்து என்று ஸமுதார்த்தம். "அகங்கழிவாய்" என்ற பதங்களுக்கு பாவம் - அந்தர்க்ருஹ இத்யாதி. அந்தரங்கத்வகார்யத்தைக்காட்டுகிறார்-கூயிதாநி இத்யாதி. "கூயிதாநிரஹஸ்யாநிச ஜெஹஸாகஷேஷிதஷ்ரீ தமிழுதாநிகஜத்ருாணிஸள ஹாஸஷுகிசீதஃவாஸு" இதி மஹாபாரதே கர்ணவசநம் (க). இவற்

(கதிதாநிரஹஸ்யாநி) என்கிறபடியே வர்த்தியாநின்றன. [இரைதேர்ந்து] - இரைதேடி ; "க்ருஹோபுக்தமஸங்கிதம்" (க்ருஹோபுக்தமஸங்கிதம்) என்கிறபடியே: பண்டு தனக்கு உபகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறாள், இப்போது உபகரிக்கைக்காக. [இங்கு]-இத்தலையை யழித்துத் தூதுவிடவேண்டும்படி அகலவிருந்த அவனைப்போலன்றியே, ஸந்நிஹிதராகப் பெற்றேனென்கிறாள். [இனிதமரும்] - இனிதாக நம்மோடே ஸஹவாஸம் பண்ணப் பெறுகை; விலக்ஷணபோகங்களை ஸம்ஜித்து வர்த்திக்குமென்றுமாம் [செங்கால]-சிவந்த காலையுடைய. என்மடியிலேயிருக்கும் கால்போலேயிருந்ததீ நான் தலையிலே வைத்துக் கொள்ளப்புகுகிற காலும். [மடநாராய்]-ஸவ்யமான நாராய் ! [திருமூழிக்களத்துறையும்]-தூதுபோவார்க்குஅடுத்தணித்தாகத் திருமூழிக்களத்திலே நிற்கையாலே, பரமபதத்திற்காட்டில் ஏற்றமிருக்கிறபடி. [கொங்கார்பூந்துழாய்முடி யெங்குடக்கூத்தர்க்கு] - ஒப்பனையையும் மநோஹாரிசேஷ்டிதத்தையும் இரண்டையும் எனக்கு ஆக்கிவைத்தவர்க்கு."எம்" என்கிறது - ஒப்பனையிலும் சேஷ்டிதத்திலு மிரண்டிலுமாகிறது. 'எம்' என்று - ஆத்மநி பஹுவசநம். [என்தூதாய்] - அவ்வொப்பனையிலும் சேஷ்டிதத்திலுந்தோற்று அவனைப் பெற்று ஜீவித்தல், இல்லையாகில் முடிதலாயிருக்கிற என் தூதக்ருத்யத்திலே யதிகரித்து. [நுங்கால்களென்றலைமேல்] - உபகாரகரான உங்களுடையகாலை, நீங்கள் உபகரிக்க ஜீவிக்கவிருக்கிற என்தலைமேலே; மயிர்கழுவிப் பூச்சூட விருப்பாரைப்போலே. அவற்றின் காலாகில் இவள் தலையிலே யிருக்கக்கண்டன; இவள தலையாகில் அவற்றின் கால்வைக்கக் கண்டிருந்தது; இரண்டும் பரார்த்தமாயிருந்தபடி. [கெழுமீரோ]-ஒரு வியிகொண்டு ப்ரவர்த்திக்க வேண்டாவாய்த்து இங்கு ; † அவனுக்காக்கினவாறே உங்களதாயிருக்குமிறே. கோடு வந்துசேரிகோளோ? [நுமரோடே] - "ஸபுத்ரபௌத்ரஸ்ஸகண:" (ஸபுத்ரபௌத்ர

றைத் தூதுவிட நினைக்கிறவள் இரைதேடினத்தைச் சொல்லுவானேனென்ன - பண்டுதனக்கு இத்யாதி. பண்டு உபகரிக்கையாவது-தூதுபோவதற்குமுன்னே தன் கழிவாயிலே இரைதேடுகை. "இனிதமரும்" என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - அமருகை - பொருகை - பொருந்துகையாய், இனிதாக நம்மோடே ஸஹவாஸம்பண்ணப் பெறுகையாதல், சேவலும் பேடையும் விலக்ஷண போகங்களை ஸம்ஜித்து வர்த்திக்கையாதல்; இந்தஅர்த்தத்வயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்-இனிதாக இத்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே. இத்தால் - "உபயார்த்தாநிகவசநாணி" என்றத்தைச் சொல்லுகிறதென்றுங் கண்டுகொள்வது. காலில் சிவப்பைச் சொல்லுகிறதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - என்மடியிலே இத்யாதி. மடியிலிருக்குங்கால் - நாயகன் கால். அடுத்தணித்தாக - மிகவும் ஸந்நிஹிதமாக. கொங்கு - பரிமளம், ஆர் - பூர்ணமான, பூந்துழாய்முடி - புஷ்பங்களையுடைய திருத்துழாயை முடியிலேயுடைய வென்று பதார்த்தம். "இரண்டையு மெனக்காக்கிவைத்த" என்றதுக்கு பப்ரமேதென்ன - எம் என்கிறது இத்யாதி. "தலைமேல்" என்னவமைந்திருக்க, "என்றலைமேல்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - மயிர்கழுவி இத்யாதி. அதாவது - தன்தலை அவற்றின்காலுக்கு அர்ஹமென்னுமிடந் தோற்றுகைக்காக விசேஷிக்கிறதென்றபடி. "நுங்கால்கள், என்தலை" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம் - அவற்றின் இத்யாதி வாக்யத்வயம். இத்தால் பலிதம் - இரண்டும் இத்யாதி. "கெழுமீரோ!" என்ற ஸ்வரத்துக்குபாவம் - ஒருவியி இத்யாதி. அதுக்கடியேதென்ன - அவனதாக்கின இத்யாதி கெழுமீரோ-சேருங்கோள். "ஸதஷாவ்யாநபிரோதிஷ்யாஷ்டாக்ஷரம் நாராயணம்நர: । ஸபுத்ரபௌத்ரஸ்ஸகண: ப்ரஹ்மலோகே மஹீயதே" இதி ஸங்க்ஷேபே (கூக). அப்படி புத்ரர்களும் உத்தேஸ்யரோவென்ன-ஆசார்யவத் இத்யாதி."ஆசார்யவதாசார்யதாரேஷுவ்ருத்தி:, தயாஸவர்ணேஷு ப்ராயவ்ருத்திஷுதரேஷுஸம்ஹாரிணீ, உச்சிஷ்டாஸநவர்ஜம்; ஆசார்யவதாசார்ய

† 'அவனுக்கு' என்கிற இந்தப்பாடம் அடையவளைந்தானரும்பதத்துக்குச் சேரும், சீயரரும்பதத்துக்கு 'அவனது' என்று பாடமாகத் தோற்றுகிறது.

ஸ்ஸகண:)என்னுமாபோலே,ஸபரிகரமாக.''ஆசார்யவதாசார்யபுத்ரேவ்ருத்தி:'' (ஆசார்யவதாசார்யபுத்த்ரேவ்ருத்தி:) என்னக்கடவதிறே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நமரோடும்பிரியாதேநீரும்நுஞ்சேவலுமாய்
அமர்காதற்குருகினங்காள்! அணிமுழிக்களத்துறையும்
எமராலும்பழிப்புண்டு இங்குஎன்? தம்மாலிழிப்புண்டு
தமரோடங்குறைவார்க்குத்தக்கிலமே? கேளீரே!

ஆ.—(நமரோடும்) - ''அவருக்குச் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேளுங்கோள்'' என்று குருகுகளையழைத்துவைத்து, நடுவே, தன்நோவாலே,''தம்மாலும்உபேக்ஷிதையாய் எனபந்துக்களாலும் கர்ஹிதையா யிங்கேயிருக்கும் இவ்விருப்பென் செய்ய! இவ்விருப்பில் முடிகையேநன்று'' என்று தன்னிலேசொல்லி இன்னாதாய், பின்னையும் அவனை விடமாட்டாமையாலே, ''தாமும் தம் பரிஜநங்களுமாயிருந்த இருப்புக் காண்கைக்கு நான் அநர்ஹையாயிழந்துபோமித்தனையோ?'' என்று கேளீரென்று கொண்டு,தான் சொல்லப்புக்கவார்த்தையை அவற்றுக்குச் சொல்லிமுடிக்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், சிலகுருகுகளைக்குறித்து திருமூழிக்களத்து எம்பெருமானுக்குத் தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருந்தஇருப்பை நான் இழந்தேபோமித்தனையோ? என்று அறிவியுங்கோள் என்கிறாள்.

[நமரோடும் என்றுதொடங்கி] - உங்களுடைய பந்துக்களோடும் பிரியாதே நீங்களும் உங்களுடைய சேவல்களும் ஸம்ச்லேஷியா நிற்பதுஞ்செய்து பரஸ்பரம் காதலையுடைய குருகினங்காள்! [அணிமூழிக்களத்துறையும் என்றுமேலுக்கு] - குருகினங்களைக்குறித்து வார்த்தை சொல்லுகிறவள், அர்யோக்தியிலே அத்தைத் தவிர்ந்து பந்துக்களாலும் இகழப்பட்டு திருமூழிக்களத்திலே உறைகிற தம்மாலும் உபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்விருப்பில் முடிகையே நன்று என்று தன்னிலே விஷண்ணையாய் மீளவும் அவற்றைக்குறித்து தாம் தப்பரிஜநங்களோடே அங்கே நித்யஸம்ச்லிஷ்டரானவர்க்குநாங்களாகோமோ என்று கேளுங்கோள் என்று,தொடங்கின வார்த்தையை முடியச்சொல்லுகிறாள்.

ப.—அநந்தரம், ''அஸாதாரணபரிஜநங்களோடே அநுரூபராயிருக்கிற தமக்கு நாங்கள் அநுரூபரல்லோமோ?'' என்று கேளுங்கோள் என்று சில குருகுகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

நமரோடும் - சந்தாநுவர்த்திகளான பந்துஜநங்களோடும், பிரியாதே-, நீரும்- (சேவலையநுவிதாநம்பண்ணும்) நீங்களும், நுஞ்சேவலுமாய் - உங்களையநுவிதாநம்பண்ணுஞ்சேவலுமாய், அமர்காதல் - ஸம்ச்லேஷித்து வர்த்திக்கும்படியான ப்ரணயத்தை

வ்ருத்தி:'' இத்யாபஸ்தம்பஸூத்ரமே. 'எங்கானலகம்' என்று தொடங்கி, 'என்தூதாய் - நமரோடே - நுங்கால்களென்தலைமேல் கெழுமீரோ' இத்யந்வய:. (க)

யுடைய, குருகினங்காள் - ! அணி - ஊர்ஶீயமான, மூழிக்களத்து - திருமூழிக்களத்திலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, தம்மால் - தம்மாலே, இழிப்புண்டு - காதாசித்க ஸம்ஶ்லேஷாநந்தரம் உபேக்ஷிக்கப்பட்டு, (அதடியாக), எமராலும் - என்னோடு அநுபந்யமுடையவராலும், பழிப்புண்டு - பழிக்கப்பட்டு, இங்கென் - இங்குத்தையிருப்புக்கு என்னப்ரயோஜநமுண்டு! தமரோடு - அஸாதாரணபரிஜநத்தோடே, அங்கு-அங்கே, உறைவார்க்கு - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தமக்கு, தக்கிலமே - நாங்களாகோமோ? கேளீரே - கேளுங்கோள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், சிலகுருகுகளைக் குறித்து தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருக்கிற இருப்பை நான் இழந்தேபோமித்தனையோ ? என்று அறிவியுங்கோள் என்கிறாள்.

[நுமரோடும் பிரியாதே] - "தமரோடங்குறைவார்" என்றுய்த்து, ப்ராப்ய வஸ்துவைச்சொல்ல நினைக்கிறது; அதுக்கீடாக இவையும் குறையற்றிருக்கிறபடி. குறைவாளர் கார்யம் குறைவற்றார்க்குத் தீர்க்கவேண்டாவோ ? [நீரும்நுஞ்சேவலுமாய்] - சேவலின் நினைவறிந்து பரிமாறும்நீரும்உம்முடையகருத்தறிந்து பரிமாறுஞ்சேவலுமாய் ஸம்ஶ்லேஷரஸம்அறியும் நீங்கள். பிரிந்தாருடைய செல்லாமையும்அறியவேண்டாவோ! உண்டார்க்கு உண்ணாதார் பசி தீர்க்கவேண்டாவோ ? [அமர்காதல் குருகினங்காள்] - பரஸ்பரம்பொருந்தின காதல்; ஆசையிலே விஶ்லேஷத்தை ஸஹிப்பியாத ஆசையுண்டாகாதே ! ஆசையிலுங்குறைவற்று, விஶ்லேஷமுமின்றியிலே கருத்தறிந்து பரிமாறவுங் சடவதாயிருக்கப்பெறுவதே நீங்கள் ! [குருகினங்காள்] - என்று ஸம்போதித்து வைத்துத் தொடங்கின வார்த்தை முடியச்சொல்லமாட்டாதவுலஹாநியாலே அர்த்தோக்தியிலே அத்தைமுடித்துத் தானிருக்கிற இருப்பிலே விஷண்ணையாகிறாள். [எமராலும் பழிப்புண்டு அணிமூழிக்களத்துறையும் தம்மாலும் இழிப்புண்டு] - காதாசித்க ஸம்ஶ்லேஷமே ஹேதுவாக பந்துக்கள் கைவிட்டார்கள். காதாசித்கமாக ஸம்ஶ்லேஷித்தவளவிலே தாமும் உபேக்ஷித்தார் ; பந்துக்கள் கைவிட்டதுவே ஹேதுவாகக் கைக்கொள்ளவேணும். பிறபட்டார்க்குங் காட்டிக் கொடுக்கவந்து நிற்கிற நிலையாகையாலும் கைக்கொள்ளவேணும். இரண்டும் என்னளவிலே உபேக்ஷாஹேதுவாவதே ! [இங்கு என்] - இவ்விருப்புக்கு என்னப்ரயோஜநமுண்டு? "ஶரீரஸமநந்தரத்தில் ஒருதேஶவிஶேஷத்திலே பெறவேண்டித்தான் ஆறியிருக்கிறேனோ?" என்றுதன்னிலே விஷண்ணையாய்ப் பின்னையும் தன்செல்லாமையாலே அவற்றைக் குறித்து வார்த்தை சொல்லுகிறாள். [தமரோடு இத்யாதி] - தம் பரிஜனங்களோடே யங்கே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தமக்கு நாங்களாகோமோ என்று கேளுங்கோள். தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருக்கிற இருப்புக்கு, "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்றிருப்பாராகாரோ என்று கேளுங்கோள் !

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. சில குருகினங்களைக் குறித்து, "தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருந்தவிருப்பை நானிழந்தேபோ மித்தனையோ?" என்றறிவியுங்கோளேன்கிறாள்.

இரண்டாம்பாட்டு — நுமரோடும் இத்யாதி. "தமரோடங்குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளீர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - சிலகுருகினங்களை இத்யாதி.

[நுமரோடும்பிரியாதே] - "தமரோடங்குறைவார்" என்றுய்த்து ப்ராப்யவஸ்து வைச்சொல்ல நினைக்கிறது; அப்படியே இவையும் குறைவற்றிருக்கிறபடி. குறைவாளர் கார்யம் குறைவற்றார்க்குத் தீர்க்கவேண்டாவோ! உண்டார்க்கு, பட்டினிகிடந்தார் பசி பரிஹரிக்க ப்ராப்தமிறே. [நீரும் நுஞ்சேவலுமாய்] - சேவல்நினைவறிந்து பரிமாறும் நீரும், உம்முடைய கருத்தறிந்து பரிமாறும்சேவலுமாய். ஸம்ஶ்லேஷரஸமறியும் நீங்கள், பிரிந்தாருடைய செல்லாமையும் அறியவேண்டாவோ! [அமர்காதல் குருகினங்காள்] - பரஸ்பரம் பொருந்தின காதல். ஆசையிலே, விஶ்லேஷத்தை ஹலிப்பியாதவாசையுண்டாகாதே! ஆசையிலுங்குறைவற்று, விஶ்லேஷமுமின்றியிலே, கருத்தறிந்து பரிமாறவுங்கடவதாயிருப்பதே நீங்கள்முன்னம்! "குருகினங்காள்" என்று ஸம்போதித்துவைத்து, தொடங்கின வார்த்தை முடியச்சொல்லமாட்டாத பலஹாநியாலே அர்த்தோக்தியிலே யத்தை முடித்து, தானிருக்கிறவிருப்பிலே விஷண்ணையாகிறாள். [எமராலும்பழிப்புண்டு - அணிமுழுதிக் களத்துறையும் தம்மாலும்மிழிப்புண்டு] - காதாசித்க ஸம்ஶ்லேஷமே ஹேதுவாக பந்துக்கள் கைவிட்டார்கள்; காதாசித்க ஸம்ஶ்லேஷத்தளவிலே தாமும் உபேக்ஷித்தார். பந்துக்கள் கைவிட்டதே ஹேதுவாகக் கைக்கொள்ளவேணும்; பிற்பாடர்க்குக் காட்சி கொடுக்கவந்துநிற்கிற நிலையாகையாலும் கைக்கொள்ளவேணும்; இரண்டும் என்னளவில் உபேக்ஷாஹேதுவாவதே! [இங்கேன்] - இவ்விருப்புக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? தம்மைப்பெற்றிருக்கிறேனே, பந்துக்களைப் பெற்றிருக்கிறேனே? இங்குள்ளார்கைவிட்டால் பின்பு தம்மேல்லைக்குள்ளே யாக்கிக்கொள்ளவேண்டாவோ? ஹமவத் விஷயத்திலே புட்புக புட்புக, அன்றுதொடங்கிக் கைவிடுவர்களிறே ஸம்ஸாரத்திலுள்ளார். †("ஶரீர ஸமநந்தரத்திலே ஒருதேசவிசேஷத்திலே பெறவேண்டித்தான் ஆறியிருக்கிறேனே?" என்று தன்னிலே விஷண்ணையாய், அத்தை) அவ்வளவிலேவிச்சேதித்து, பின்னையும், தன்செல்லாமையாலே அவற்றைக்குறித்து வார்த்தைசொல்லுகிறாள்:—[தமரோடங்குறைவார்க்கு] - தம்பரிஜனங்களோடே அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதமக்கு, நாங்களாகோமோ?

"நுமரோடும்" என்றிவற்றைச்சொன்னதுக்கு ஹாவம் - தமரோடு இத்யாதி. இவை குறைவற்றால் தனக்கு ப்ரயோஜநமேதென்ன-குறைவாளர் இத்யாதி. "தீர்க்கவேணும்" என்கிறநிர்ப்பந்தமேதென்ன,- லௌகிக த்ருஷ்டாந்தத்தாலே யத்தை த்ருடீகரிக்கிறார் - உண்டார்க்கு இத்யாதி. இத்தால்ஹாவம் - ஸம்ஶ்லேஷ இத்யாதி. "அமர்காதல்" என்றதுக்கு - பரஸ்பரஸத்ருஶமான காதலென்று நீழருளிச்செய்து, அமருதல் - காலத்தோடேபொருந்துதலாய், நித்யமான காதலென்றர்த்தாந்தரமாதல், நீழ்வாக்யத்துக்கு ஹலிதமாதல் - ஆசையிலே இத்யாதி. "அமர்காதல், நுமரோடும் பிரியாதே, நீரும் நுஞ்சேவலுமாய்" என்கிற பதத்ரயங்களாலும் ஹலிதம் - ஆசையிலும் இத்யாதி. "இங்கென்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - குருகினங்காள்என்று இத்யாதி. "தக்கிலமேகேளீர்" என்று முடியச்சொல்லமாட்டாத பலஹாநியாலேயென்றபடி. பதத்வயதுக்கும்ஹாவம் - காதாசித்க இத்யாதி வாக்யத்வயம். நீழ்வாக்யத்வய ஹலிதம்-பந்துக்கள் இத்யாதிவாக்யத்ரயம். என், ப்ரயோஜகமில்லையோ? என்ன-தம்மைப்பெற்று இத்யாதி. ஆனால் செய்யவடுப்பதென்? என்ன - இங்குள்ளார் இத்யாதி. காதாசித்க ஸம்ஶ்லேஷமாத்ரத்திலே பந்துக்கள் விடுவார்களோவென்ன - ஹமவத்விஷயத்திலே இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவ்வளவிலே இத்யாதி. அவ்வளவிலே - விஷண்ணையானவளவிலே. விச்சேதித்து - விஷாதத்தைவிட்டு. தக்கிலமே - தகோமோ? நீழ்வாக்யத்துக்குஹாவம் -

† குண்டலிதம் சில ஸ்ரீகோஶங்களில் இல்லையென்கிறார்கள்.

என்று கேளுங்கோள். தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருக்கிற விருப்புக்கு, "அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ" என்றிருப்பாராகாரோ? என்று கேளுங் கோள். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

தக்கிலமே?கேளீர்கள்தடம்புனல்வாய்இரைதேரும்
கொக்கினங்காள்குருகினங்காள்குளிர்மூழிக்களத்துறையும்
செக்கமலத்தலர்போலும் கண்கைகால்செங்கனிவாய்
அக்கமலத்திலைபோலும் திருமேனியடிகளுக்கே.

ஆ —(தக்கிலமே.)-தன்னைக்காண்கைக்கு நான் அர்ஹையன்றியே அவ்வழகையுங் காணப்பெறாதே இழந்துபோமித்தனையோ? என்றுகேளீர் என்கிறாள்.

ஓ.—மூன்றாம்பாட்டில், சிலகொக்கினங்களையும், குருகினங்களையும் நோக்கித் தன்னழகைக் காண்கைக்கு நாங்கள் போக்யதையை உடையோமல்லோமோ? என்று கேளீர் என்கிறாள்.

[தடம்புனல்வாய்இரைதேரும்]- பொய்கைகளுடைய நீரிலே இரைதேடுகிற. [செக்கமலம்] - செந்தாமரை. [அடிகள்] - ஸ்வாமி.

ப. –அநந்தரம், அவயவங்களோடு ஸமுதாயத்தோடு வாசியற அதிமயித போக்யமான வடிவையுடையவர்க்கு நாங்கள் அயோக்யரோ? கேளுங்கோள்! என்று சில சில கொக்கினங்களையும் குருகினங்களையுங்கூட அபேக்ஷிக்கிறாள்.

தட –பெரிய, புனல்வாய் - தடாகத்திலே, இரைதேரும் - ஆமிஷார்த்திகளாய்க்கொண்டு, (என்அஹிநிவேஶாநுகுணமாகத் தனித்தனியே திரள்திரளாயிருக்கிற), கொக்கினங்காள் குருகினங்காள்-! குளிர் - ஶ்ரமஹரமான, மூழிக்களத்து - திருமூழிக்களத்திலே, உறையும் - நித்யவாஸம் பண்ணுமவராய், செம் - சிவந்த, கமலத்து - கமலத்தின், அலர்போலும் - அலர்போலேயிருக்கிற, கண் - ("ஜிதந்தே" என்னப் பண்ணும்) கண்ணையும், கை - ("ஸவ்யேஷ்வப்ஜேஷ்டேஷு ஹஸ்தம் க்ஷிபந்தி" என்று ப்ரார்த்திக்கும்படியே யணைக்கும்) கையையும், கால்-("ஶரணம் அஹம் வ்ரஜாமி" என்று ஆஶ்ரயிக்கும்) திருவடிகளையும், செங்கனிவாய் - ("மாஶுச:" என்று ஸாந்த்வவாதம் பண்ணும்) சிவந்தகனிநிறத் திருப்பவளத்தையும், அக்கமலத்து - அந்தக்கமலத்துக்குப்பரபாகமான, இலைபோலும் - இலைச்செறிவுபோலே யிருக்கிற ஶ்யாமளமான, திருமேனி-திருமேனியையுமுடையராய், அடிகளுக்கு - அவ்வடிவழகைக்காட்டி எனக்கு

தாழும்தமக்கு இத்யாதி. அதவா, "தமரோடு" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவாந்தரமாதல் - தாழும் தமக்கு இத்யாதி. அதாவது - தாம் மாத்ரமன்றிக்கே ததீயபர்யந்தமாக அபேக்ஷித்த நாங்கள் அங்குத் தைக்கு ஆகோமோவென்று வ்யங்க்யம். 'நமரோடும்' என்றுதொடங்கி, 'குருகினங்காள் - எமராலும் பழிப்புண்டு - அணிமூழிக்களத்துறையும்-தம்மாலுமிழிப்புண்டு - இங்கென்?, - தமரோடங்குறைவார்க்குத் தக்கிலமேகேளீர்' இத்யந்வய: பழிப்புண்கை - பழிக்கப்படுகை. இழிப்புண்கை - உபேக்ஷிக்கப்படுகை. (உ)

ஸ்வாமியானவர்க்கு, தக்கிலமே - (இவ்வழகை யநுபவிக்கைக்கு நாங்கள்) யோக்யரல்லோமோ என்று, கேளீர்கள் - கேளுங்கோள்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், சிலகொக்கினங்களையும் குருகினங்களையும் நோக்கித் தன்அழகு காண்கைக்கு நாங்கள் யோக்யரல்லோமோவென்று கேளீர் என்கிறாள்.

[தக்கிலமே கேளீர்கள்] - ஓரறுதிபெறக் கேட்டுப்போருங்கோள்! அவர் "வேணும்" என்னில் நாமும் நம்ப்ராணனைநோக்கவும், அவர் "வேண்டா" என்றாராகில் நாமும் ஒன்றிலே துணியும்படியும் நிஸ்சிதமாகக்கேட்டுப் போருங்கோள். [தடம்புனல்வாயிரைதேரும்]-பொய்கையின்நீரிலே இரைதேருகிற; உபவாஸக்ருஸையான என்னைப் போலன்றியே இரை மிடற்றுக்குக் கீழேயிழியும்படியிறே உங்கள் பௌஷ்கல்யம். [கொக்கினங்காள் - குருகினங்காள்] - "யாஂஶவீ நாஂஸஹஸ்ராணி" என்கிறபடியே கண்ணால் கண்டவற்றை அடைய வவுகிறாள். "சிலவற்றைப் போகவிட்டோம், அத்தாலே நங்கார்யம் தலைக்கட்டும்" என்று ஆறியிருக்கும் விஷயமன்றே. [குளிர்மூழிக்களத்துறையும்] - விரஹதாப தப்தையாயிருக்கிற எனக்கு அந்தஸ்ஸரமஹரமான தேஸத்தில் ப்ராப்தியரிதாவதே! [செக்கமலம் இத்யாதி]-இக்குளிர்த்திக்குஅடியான அகவாயில் வாசத்தடமிருக்கிறபடி; சிவந்தலர்ந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற கண்முதலான திவ்யாவயவங்களையுடையவன்; முதலுறவு பண்ணும் கண், அந்நோக்குக்குத் தோற்றாரை அணைக்கும் கை, ஸ்பர்ஸத்துக்குத் தோற்றார்விழுந் திருவடிகள், திருவடிகளிலே விழுந்தாரை ஸாந்த்வநம்பண்ணி யுரிப்பிக்கும் முறுவல். [அக்கமலத்திலைபோலுந் திருமேனி] - அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநமான வடிவு. அவயவங்களுக்குப் பரபாகமான செந்தாமரை யிலைபோலேபாய்த்து திருமேனி. வெண்டாமரையென்னில் விஜாதீயமென்று 'அக்கமலம்' என்கிறது. [அடிகளுக்கு]-வடிவழகையும் அவயவஸோபையையுங்காட்டி யெழுதிக்கொண்டவர்க்கு இவ்வடிவுக்குத் தோற்று வைவர்ண்யத்தை யுரித்திருப்பார் யோக்யரல்லரோ? என்றுகேட்டுப் போருங்கோள்!

ஈடு.—மூன்றாம் பாட்டு. சில கொக்கினங்களையும் குருகினங்களையும்நோக்கி, தன்அழகுகாண்கைக்கு நாங்கள் யோக்யரல்லோமோ? என்றுகேளீர் என்கிறாள்.

[தக்கிலமேகேளீர்கள்] - நாம்ஒன்றிலே துணியும்படி அறுதியாகக் கேட்டுப் போருங்கோள். அவன் இன்னம் "இதுவேணும்" என்றிருந்தானாகில் ப்ராணன்களை வருந்தி நோக்கிக்கொண்டுகிடக்கவும், "வேண்டா" என்றிருந்தானாகில் நாமும் ஒன்றிலே துணியும்படியும் அறுதியாகக்கேட்டுவிடுங்கோள். [தடம்புனல்வாயிரைதேரும்] - மிக்க ஜல ஸம்ருத்தியையுடைய பொய்கையில் நீரிலே இரைதேடுகிறவளவாயிருந்தது உங்களுக்கு. ("உபவாஸக்ருஶாம்" (உபவாஸக்ருஸாம்) என்கிறபடியே) † உபவாஸக்ருஸையான என்னைப்போலன்றியே, இரை மிடற்றுக்குக்கீழ் இழியும்படியிறே உங்கள்பௌஷ்கல்யம்!

மூன்றாம்பாட்டு.—தக்கிலமே இத்யாதி. "கொக்கினங்காள்குருகினங்காள் - திருமேனியடிகளுக்கு-தக்கிலமேகேளீர்கள்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலகொக்கினங்களையும் இத்யாதி.

மீளவும் "தக்கிலமேகேளீர்" என்றதுக்கு பாவம் - நாமொன்றிலே இத்யாதி. விவரணம்-அவன்இன்னம் இத்யாதி. "தடம்புனல்" என்றதிலே, ஜலஸம்ருத்தியும் அர்த்தாத்ஸித்தம். விவரணம்-உபவாஸ இத்யாதி. கோய்யடி - மெத்தென்றவடி. 'இனங்காள்' என்ற பஹுவசநார்த்தம் -

† குண்டலிதம் இரண்டு ஸ்ரீகோஸங்களில் இல்லையென்கிறார்கள்.

[கோக்கினங்காள் குருகினங்காள்] - குருகு - கோய்யடிநாரை. "யாம்கபீநாம்ஸஹஸ்ராணி" (யாம்கபீநாம்ஸஹஸ்ராணி) என்கிறபடியே. கண்ணுற் கண்டவற்றையடைய ஏவுகிருள்; "சிலவற்றைப்போகவிட்டோம், அவை நங்கார்யம் தலைக்கட்டும்" என்று ஆறியிருக்கும் விஷயமன்றே! [குளிர்மூழிக்களத்துறையும்] - விரஹதப்தையாயிருக்கிற எனக்கு அந்த ஶ்ரமஹரமான தேசத்தில் ப்ராப்தியரிதாவதே! [செக்கமலமித்யாதி] - அக்குளிர்த்திக்கு அடியான உள்ளில் வாசத்தடமிருக்கிறபடி; சிவந்தலர்ந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற கண்முதலான திவ்யாவயவங்களையுடையவன் முதலுறவுபண்ணும் கண்; அந்நோக்குக்குத் தோற்ருரையணைக்கும் கை; ஸ்பர்ஶத்துக்குத்தோற்ருர் விழுந்திருவடிகள்; திருவடிகளிலே விழுந்தாரை †ஸாந்த்வநம்பண்ணி யரிப்பிக்கும் முறுவல். [அக்கமலத்திலைபோலுந் திருமேனி] - அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநமானவடிவு. அவயவங்களுக்குப் பரபாகமான செந்தாமரையிலைபோலே யாய்த்துத் திருமேனி. வெண்டாமரையென்னில் விஜாதீயமென்று, 'அக்கமலம்' என்கிறது. [அடிகளுக்கு] - அந்த அவயவஶோபையையும் வடிவழகையுங்காட்டி யெழுதிக்கோண்டவர்க்கு. இவ்வடிவழகுக்குத் தோற்று வைவர்ண்யத்தை தரித்திருப்பார் அங்குத்தைக்கு அயோக்யரோ என்று கேட்டுப்போருங்கோள். அவன் புருஷோத்தமனுனல், இவள் * நாரீணுமுத்தமையாம்போது இப்படியேயிருக்க வேணுமிறே. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

திருமேனியடிகளுக்குத் தீவினையேன்விடுதூதாய்
திருமூழிக்களமென்னுஞ்செழுநகர்வாயணிமுகில்காள்!
திருமேனிஅவட்கருளீரேன்றக்கால் உம்மைத்தன்
திருமேனியொளியகற்றித் தெளிவிசும்புகடியுமே.

யாம்கபீநாம் இத்யாதி. "யாம்கபீநாம்ஸஹஸ்ராணி ஸுபஹூந்யயுதாநி ச । திக்ஷு ஸர்வாஸு மார்கந்தே ஸேயமாஸாதிதா மயா" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாம்த்ருஷ்ட்வா ஹநுமாந் (௩௦-௩). முந்தறப் போகவிட்டவை வருமளவும் ஆறியிராமல் கண்டபக்ஷிகளையெல்லாம் தூதுவிடுவானென்? என்ன-சிலவற்றை இத்யாதி. திருமூழிக்களத்திலுண்டான ஶைத்யத்தை வர்ணிக்கிறதுக்கு பாவம்-விரஹதப்தையாய் இத்யாதி. வாசத்தடம் என்றது - அவயவங்கள் தாமரையானுல், அதுகளிருக்குமிடம் தடாகமென்னுமத்தாலே. "கண், கை, கால்" என்கிற க்ரமத்துக்கு பாவம் - முதலுறவு இத்யாதி. அவர்களுக்கு - அநுபவிப்பார்க்கு. பரபாகம் - அவயவங்களுக்கு இத்யாதி. "கமலத்திலை" என்னுதே, "அக்கமலம்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - வெண்டாமரை இத்யாதி. அதாவது - ஸாமாந்யேந "கமலம்" என்ருல், வெண்டாமரையையுஞ் சொல்லுமாகையாலே, வைஜாத்ய பரிஹாரார்த்தமாக "அக்கமலம்" என்று செந்தாமரையை விசேஷிக்கிறதென்றபடி. "கண்கைகால் செங்கனிவாய் - திருமேனி" என்றவநந்தரம் "அடிகளுக்கே" என்றதுக்கு பாவம் - அந்தஅவயவ இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்துக்கு பாவம்-இவ்வடிவழகுக்கு இத்யாதி. வாசகஶப்தமில்லாதிருக்க, "வைவர்ண்யத்தை யரித்திருப்பார்" என்கிறதென்? என்ன - அவன் புருஷோத்தமன் இத்யாதி. 'தடம்புனல்வாய்' என்றுதொடங்கி, 'அடிகட்கு - தக்கிலமே கேளீர்கள்' இத்யந்வயம். (௩)

† ஸாந்த்வநம் பண்ணுதல் - நல்வார்த்தை சொல்லுதல்.

ஆ.—(திருமேனி.) - திருமூழிக்களமென்னுஞ் செழுநகர்வாய் அணிமுகில் காள்! திருமேனி யவட்கருளீர் என்று இத்தனையுஞ்சொன்னாலும், உங்களுக்குப் பரம யுநமான திருமேனியொளியை யுங்களை யிழப்பித்து, அவ்வூரில் நின்றும் போகவிடுக் குமோ? இத்தனையுஞ் சொன்னால் என்செய்யும்? என்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், சிலமேவங்களை நோக்கி 'என்வார்த்தையை அவனுக் குச் சொன்னால் உங்களைத் தண்டிக்குமோ?' என்கிறாள்.

[திருமேனியென்று தொடங்கி] - தன்வடிவழகாலே ஜகத்தையடைய அடி மைகொண்டிருக்கிறவர்க்கு அவ்வழகையிழந்து நோவுபடுகைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய தூதாய், திருமூழிக்களமென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கிற திருநகரி யில், அழகிய முகில்காள்! [திருமேனியவட்கென்று மேலுக்கு] - அவளுக்கு உம்மு டைய திருமேனியை அருளீர் என்று சொன்னக்கால், உங்களைத் தன்திருமேனியில் ஒளியைமாற்றி, உங்கள்அழகெல்லாம்தெரியும்படிநீங்கள்நிற்கும் நிர்மலமான ஆகாசத் தில் நின்றும் உங்களைப்போக்குமோ! திருமூழிக்களமென்னுஞ் செழுநகரில், திருமேனி யடிகளுக்கு என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம்,'அழகாலேஅடிமைகொள்ளுமவர்க்கு என் தூதாய்ச்சென்று, உம்முடைய திருமேனியை யவளுக்கு உபகரியீரென்று ஒருவார்த்தைசொன்னால் உங் கள் ஸாரூப்யத்தையும் தேஶவாஸத்தையுந் தவிர்க்குமோ' என்று சிலமேகங்களைக் குறித்து வார்த்தைசொல்லுகிறாள்.

அணி-ஶ்ரமணீயமான வடிவையுடைய, முகில்காள்-! திருமூழிக்களமென்னும்- "பின்னானார்வணங்குஞ்சோதி திருமூழிக்களம்" என்னும்படி ப்ரஸித்தமான, செழு நகர்வாய் - விலக்ஷணநகரத்திலே வர்த்திக்கிறவராய், திருமேனியடிகளுக்கு - "ரூபமேவாஸ்யைதந்மஹிமாநமாசஷ்டே" என்று வடிவுதானே ஸர்வாயிகத்வ ப்ரகாஶக மான ஶேஷித்வத்தையுடையவர்க்கு, தீவினையேன் - (அவரோடுஉறவுண்டாயிருக்க அநுப விக்கப்பெறாத) க்ரூரமான பாபத்தையுடைய நான், விடு - விடுகிற, தூதாய் - தூத ராய்ச்சென்று,'அவட்கு - அவளுக்கு, திருமேனி - உம்முடைய நிரதிஶயபோக்யமான வடிவை, அருளீர் - உபகரித்தருளீர்' என்றக்கால் - என்று ஒருஉக்தி நேர்ந்தக்கால், உம்மை - (பரார்த்தமாகவார்த்தைசொன்ன உங்களை), தன் திருமேனி ஒளி - (தான்அடி யிலே யுங்களுக்குத்தந்த)தன்திருமேனியிலொளியை, அகற்றி - தவிர்த்து, தெளிவிசும்பு கடியுமே - விலக்ஷணமான ஆகாசத்தில் வர்த்தியாதபடிபண்ணுமோ? ஸ்வார்த்தமாக அபேக்ஷித்தார்க்குங் கொடுக்குமவன், எனக்காக அபேக்ஷித்ததுக்காக ஸாரூப்யத்தையும் விஷ்ணுபதாஶ்ரயத்வத்தையும் தவிர்க்கை அஸம்பாவிதமென்கிறாள்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சிலமேவங்களைநோக்கி 'என்ஸாவத்தை அவனுக்குச் சொன்னால் உங்களை தண்டிக்குமோ?' என்கிறாள்.

[திருமேனியடிகளுக்கு] - ஸ்வரூபகுண விபூதிகளையொழிய வடிவழகாலே ஸர்வஸ்வாமியென்று தோற்றும்படியிருக்கிறவர்க்கு. வடிவழகாலே ஜகத்தையடையத் தோற்பித்து அடிமைகொண்டிருக்கிறவர்க் கென்றுமாம். "சுவமாஃப்ருதிவெதிரெ" என்கிறபடியே, ப்ரதிகூலர்க்கும் ஆகர்ஷகமாயிறே வடிவிருப்பது. [தீவினையேன் விடு தூதாய்] - ஸர்வ ஸாதாரணமான வடிவையிழந்து உங்கள்காலிலே விழவேண்டும்

படியான என்னுடைய ஊதக்ருத்யத்திலே அயிகரித்து. [திருமூழிக்களமென்னும்]- ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு வந்துநிற்கிற இடமென்று ப்ரஸித்தமான தேஶம். [செழுநகர்] - பரமபதத்திற்காட்டிலுண்டான ஏற்றம். செழுநகர்வாய் வர்த்திக்கிறஅழகிய முகில்காள்! என்னுதல், செழுநகர்வாயடிகளுக்குச் செப்புங்கோள் என்னுதல், செழுநகர் வாய்ச்சென்று செப்புங்கோளென்னுதல். [திருமேனியவட்கருளீர்] - பாரர்யமான திருவுடம்பை, ஆசைப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுத்தாலாகாதோ ? இவ்வுடம்பு உமக்குக் கண்டது என்றிருக்கிறீரோ ? என்று செல்லுங்கோள் ! "ஹ்ருதநாஶ" என்கிறபடியே இவ்வுடம்பு ஆசைப்பட்டாரதன்றோ என்று சொல்லுங்கோள; காமினிக்கு ஸ்வரூபாதிகளிற் காட்டில் வடிவிலேயிறே அபேக்ஷை. [அருளீர்] - ப்ரணயித்வங்குடிபோனால் க்ருபையும் மறுத்ததோ ? [என்றக்கால்] - "வாவாயஸேவோநஹி" என்று உங்களுக்கு ஒருவார்த்தையன்றோ நேரவேண்டுவது ? [உம்மை] — இப்படி உபகாரகராயிருக்கிற உங்களை. [தன்திருமேனி யொளிபகற்றித் தெளிவிசும்புகடியுமே] - உங்கள் வடிவிலுண்டான புகரையும்போக்கி நிர்மலமான ஆகாசத்தில் நின்றும் உங்களையும் ஓட்டுமோ ? உங்களுக்குஇல்லாதவற்றை உண்டாக்குமதொழிய, பண்டுள்ளவற்றையும் தவிர்த்து உங்களைத் தண்டிக்குமோ? அல்பஸாத்ருஶ்யத்தைத் தவிர்த்து, "பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்கிறபடியே ஸர்வதா ஸாத்ருஶ்யத்தையுந் தந்து ஆகாசமாத்ரஸ்திதியளவன்றிக்கே, பரமாகாஶத்தையுந் தாராதோ ? உங்களுடைய உக்திமாத்ரத்திலே எனக்கும் உங்களுக்கும் ப்ரயோஜநம் கனத்திருக்க, ஆறியிருக்கக்கடவிகோளோ ?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. சில மேவங்களைநோக்கி, 'என்வார்த்தையை யவனுக்குச்சொன்னால் உங்களைத் தண்டிக்குமோ ?' என்கிறாள்.

[திருமேனியடிகளுக்கு] - ஸ்வரூபகுணவிபூதிகளையொழிய வடிவழகாலே ஸர்வஸ்வாமியென்று தோற்றும்படி யிருக்கிறவர்க்கு; வடிவழகாலே ஜகத்தையடையத் தோற்பித்து அடிமைகொண்டிருக்கிறவர்க்கு என்றுமாம். 'அவஶாஃப்ரதிபேதிரே' (அவாஶாஃப்ரதிபேதிரே) என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்கும் ஆகர்ஷகமாயிறே வடிவிருப்பது. [தீவினையேன்விடுதூதாய்] - ஸர்வஸாயாரணமான உடம்பையிழந்து உங்கள் காலிலேவிழ வேண்டும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய தூதக்ருத்யத்திலே யதிகரித்து. [திருமூழிக்களமென்னும்] - ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காக வந்து நிற்கிறஇடமென்று ப்ரஸித்தமான தேசம். [செழுநகர்] - பரமபதத்திற்காட்டில் உண்டான ஏற்றம். செழுநகர்வாய்

நாலாம்பாட்டு—திருமேனி இத்யாதி. "அணிமுகில்காள் - என்றக்கால், உம்மைத் தன்திருமேனியொளியகற்றித் தெளிவிசும்புகடியுமே ?" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சில மேகங்களை இத்யாதி.

"கண்டவாற்றால்" இத்யாதிப்படியே திருமேனியில் வைலக்ஷண்யத்தாலே ஸர்வஸ்வாமி என்று தோற்றுகிறவாக்கென்று முந்தினவர்த்தம்; இவ்விடத்திலே, † "ரூபேண ஶ்ரியாபரயா" இத்யாதி ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். வடிவழகாலே ஜகத்தை ஶேஷமாக்கின ஸ்வாமிக்கென்று இரண்டாமர்த்தம். அநுகூலரையொழிய ஜகத்தையடைய வடிவழகாலே தோற்பிக்கக்கூடுமோவென்ன - அவஶாஃ இத்யாதி. "த்ருஷ்டாக்ருஷ்ணம் தயாபாஜம் ப்ரதவநதிவளஜஸா । யயாஹ ஶத்ரவோப்யேநமவஶாஃ ப்ரதிபேதிரே" இதி ஸஹாபர்வணி. (ரு) "தீவினையேன்" என்றதுக்குபாவம் - ஸர்வஸாயாரணம் இத்யாதி. "என்னும்" என்று ப்ரஸித்தியேதென்ன - ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. "செழு" என்று - அழகைச் சொன்னதுக்குபாவம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. சேழநகர்வாய்-அழகியநகரத்திலே வர்த்திக்கிற

† ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவே - 26.

வர்த்திக்கிற அழகியமுகில்காளேன்னுதல்; செழுநகர்வாயடிகளுக்குச் செப்புமின்களேன்னுதல். [திருமேனியவட்கருளீர்] - பரார்த்தமான உடம்பை ஆசைப்பட்டார்க்குக் கொடுத்தலாகாதோ? 'ஹக்தா நாம்'' (பக்தாநாம்) என்கிறபடியே, இவ்வுடம்பு ஆசைப்பட்டாரதன்றோ? என்றுசொல்லுங்கோள். காமினிகளுக்கு ஸ்வரூபாதிகளிற்காட்டில் வடிவிலேயிறே அபேக்ஷை. [அருளீர்] - ப்ரணயித்வமன்றோ குடிபோய்த்து; க்ருபையும் மறுத்ததோ? [என்றக்கால்] - "வாசாதர்மமவாப்நுஹி" (வாசாதர்மமவாப்நுஹி) என்று உங்களுக்கொருவார்த்தையன்றோ நேரவேண்டுவது! [உம்மை]-இப்படி உபகாரகரான உங்களை. [தன்றிருமேனியொளியகற்றித் தெளிவிசும்புகடியுமே]-உங்கள்வடிவிற் புகரையும்போக்கி நிர்மலமான ஆகாசத்திநின்று உங்களையோட்டுமோ? உங்களுக்கு இதுக்கு முன்பில்லாதவற்றையும் உண்டாக்குமதொழிய, பண்டுள்ளவற்றைத் தவிர்த்து உங்களை தண்டிக்குமோ? அல்ப ஸாத்ருஶ்யத்தைத்தவிர்த்து, "பரமம்ஸாம்யமுபைதி" (பரமம்ஸாம்யமுபைதி) என்கிறபடியே ஸர்வதாஸாத்ருஶ்யத்தையும்தந்து, ஆகாசமாத்ரஸ்த்திதிகளன்றிக்கே பரமகாசத்தையுந்தாராரோ? உங்களுடைய உக்திமாத்ரத்தாலே எனக்கும் உங்களுக்கும் ப்ரயோஜநமொத்திருக்க, ஆறியிருக்கக்கடவிகோளோ? (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தெளிவிசும்புகடிதோடித்தீவளைத்துமின்னிலகும்
ஒளிமுகில்காள்! திருமூழிக்களத்துறையுமொண்சுடர்க்குத்
தெளிவிசும்புதிருநாடாத் தீவினையேன்மனத்துறையும்
துளிவார்கட்குழலார்க்குஎன்தூதுரைத்தல்செப்புமினே.

ஆ. — (தெளிவிசும்பு.)-அவளுக்கு அருளீர் என்னவமையுமோ? இன்னாருக்கருளீரென்னவேண்டாவோ வென்னில், - யாவளொருத்தியுடைய நெஞ்சை யுமக்குத் திருநாடாகக்கொண்டு நீருறைகிறீர், அவளுக்கருளீர்! என்று சொல்லிகோளென்கிறாள்.

என்று ஸப்தார்த்தம். செப்புமின்கள் என்று - அத்யாஹார்யம். "ஹக்தா நாம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - பரார்த்தமான இத்யாதி. அருளீர்-அருளினலாகாதோ? திருமேனி பரார்த்தமோவென்ன - பக்தாநாம் இத்யாதி. ஸ்வரூபகுணாதிகளிருக்க, திருமேனியைச் சொல்லுவானென்னென்ன - காமினிகளுக்கு இத்யாதி. தன் திருமேனியோடொத்த வொளியையகற்றியென்று ஸப்தார்த்தம். "கடியுமே" என்றபிரிநிலையேகாரத்துக்குபாவம் - உங்களுக்குஇதுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - அல்ப இத்யாதி. "என்றக்கால்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துபாவம் - உங்களுடைய இத்யாதி. எனக்கு ப்ரயோஜநம் என்றது - ஸத்தையை; உங்களுக்கு ப்ரயோஜநம் என்றது - பரமஸாம்யாபத்தியை. 'திருமூழிக்களமென்னும்' என்றுதொடங்கி, 'முகில்காள் - திருமேனியடிகட்குத் தீவினையேன் விடுதூதாய் - திருமேனியவட்கருளீர் என்றக்கால்' என்று தொடங்கி கடியுமே யென்றந்வயமாதல்; அணிமுகில்காள் - தீவினையேன் விடுதூதாய் திருமூழிக்களமென்னுஞ் செழுநகர்வாய்வர்த்திக்கிற - திருமேனியடிகட்கு - திருமேனியவட்கருளீர் என்று செப்புமின்கள்: என்றக்கால், உம்மை என்று தொடங்கி, கடியுமே என்றந்வயமாதல். இதுக்கு ஸ்வாபதேஶமாக, "† பூண்டநாள்" இத்யாதிசூர்ணை யநுஸந்தேயம். (௪)

† ஆசார்யஹ்ருதயே.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், 'நாங்கள் உன்வார்த்தையை விண்ணப்பஞ்செய்தால், அவன் அங்கீகரிக்குமோ?" என்று கேட்பீர்களாகில், பரமபதத்திற்பண்ணும் அபிநிவேசத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீகரிக்கும்; ஆனபின்பு, அவனுக்கு எனக்காக ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யவேணும் என்கிறாள்.

[தெளிவிசும்பென்று தொடங்கி] - நிர்மலமான ஆகாசத்திலே கடிதாக ஓடிக் கொள்ளிவட்டம்போலே மின்விளங்குகிற அழகியமுகில்காள்! [திருமூழிக்களத்துறையு மொண்சுடர்க்கென்று மேலுக்கு] - கண்ணாற் காணவொண்ணாதபடி பாபத்தைப்பண் ணின என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பரமபதத்திற்பண்ணும் வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி வர்த்திப்பதுஞ்செய்து, துளிஒழுகும் மதுவை உடைத்தான திருக்குழலையும் விலக்ஷண மான ஒளியையுமுடையனுக்கொண்டு திருமூழிக்களத்திலே வர்த்தித்தருளுகிறவ னுக்கு என்னுடைய தூதவாக்யத்தைச் சொல்லுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், பரமவ்யோமமாப்ரவாசப்யமான நிரதிசயவிபூதியில் இருக் குமாபோலே என்னெஞ்சிலே யிருக்கிறவனுக்கு என் தூதாய்ச்சென்று வார்த்தைசொல லக்குறையில்லை என்று, அம்மேவந்தன்னையே பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

தெளிவிசும்பு - நிர்மலமான ஆகாசத்திலே, கடிதுஓடி - (நிலத்திலே நடப் பாரைப்போலே என்கார்யத்துக்கு த்வரிக்கிறீகோளென்னலாம்படி) கடிதாகவோடி, தீ வளைத்து - அலாதசக்ரம்போலே, மின் இலகும் ஒளி முகில்காள் - அழகிய மின் விளங்காநிற்க அத்தாலே வடிவில் அழகுவளர்ந்து தோற்றும்படியான முகில்காள்! திரு மூழிக்களத்து - திருமூழிக்களத்தில், உறையும் ஒண்சுடர்க்கு - நித்யவாஸத்தாலே ஸௌசீல்யஸௌலப்யாதி விலக்ஷண குணௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையராய், தெளிவிசும்பு - விமலமான திவ்யாகாசத்தை, திருநாடா - நிரதிசயவிபூதியாகவுடையாராய்வைத்து, தீவினையேன்மனத்து - ஸம்ஸ்லேஷமுகத்தாலே பரிதாபஹேதுவான பாபத்தையுடைய என்னெஞ்சிலே, உறையும் - முகந்தோன்றுமவிராநின்றுகொண்டு, துளி - துளித்து, வார் - ஒழுகுகிற, கள் - மதுவையுடைத்தான, குழலார்க்கு-மயிர்முடியழகை ப்ரகாசிப் பித்துக்கொண்டிருக்கிற அவருக்கு, என்தூதுரைத்தல் - 'கேசவனுனஇது க்லேசநாசநா னைக்கன்றோ' என்கிறதூதவாக்யத்தை, செப்புமின்-சொல்லுங்கோள்! திருக்குழல் மதுவாருகிறது - அகவிதாகவைத்த பூவிற்செவ்வியாலே.

இ —அஞ்சாம்பாட்டில், நீயே ஸபாங்கையைப் பிறப்பித்தாய், திருமேனி யொளியகற்றி என்று; ஆனபின்பு, எங்கள் வார்த்தையை அங்கீகரிக்குமோ? என் னில்,- பரமபதத்திற்பண்ணும் ஆதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீகரியா தொழியான்; ஆனபின்பு, எனக்காக ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ் செய்யவேணும்! என்கிறாள்.

[தெளிவிசும்பு கடிதோடி]-நிர்மலமாய் நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே ஹுமி யிலே ஸஞ்சரிப்பாரைப்போலே கடுநடையிலே ஸஞ்சரித்து. இவற்றின் த்வரையெல்லாம் தன்கார்யத்துக்கு உடலென்றிருக்கிறாள். [தீவளைத்து மின்னிலகும்]-கொள்ளிவட்டம் போலே மின்விளங்காநிற்கிற; தன்வடிவில் இருட்சிக்குக் கைவிளக்குக்கொண்டு திரிவா ரைப்போலேயாய்த்து மின்னிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறபடி. [ஒளிமுகில்காள்] - பரஹா மத்தாலே அழகிதானவடிவையுடைய முகில்காள்! [திருமூழிக்களத்துறையும் ஒண் சுடர்க்கு] - திருமூழிக்களத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே புகர்மிக்கிருந்தவர்க்கு.

அவன்வடிவுக்குப் போலியாயிறே உங்கள்வடிவிருப்பது. [தெளிவிசும்பு இத்யாதி] - "பரமபதம் தேஶமாயிருக்க அத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு என் நெஞ்சிலே நித்ய வாஸம்பண்ணுகிறவன்" என்று சிற்றுட்கொண்டான் பணிக்கும். "பரமபதத்திற் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை என்நெஞ்சிலேபண்ணி வர்த்தியாநின்றான்" என்று எம்பெருமானார். [தீவினையேன்] - நெஞ்சிலே ப்ரகாஶியாநிற்க, காணவொண்ணாதபடி பாபத்தைப்பண்ணினேன். [துளிவார்கட் குழலார்க்கு] - துளியொழுகும் மது²வை யுடைத்தான திருக்குழலையுடையவர்க்கு; வல்லார் பூமுடித்தால் பூதோற்றக்கடவதன்றியே, மது²வொழுகக் காணுமித்தனையிறே. [என்தூதுரைத்தல் செப்புமினே] - தலையிற்பூச் சருகாயிருக்கிற என்னுடைய தூ³தவாக்யத்தை அவர்க்குச் சொல்லுங்கோள். அபி⁴நிவிஷ்டராய்த் தாமே வரக்கடவராகச் சொல்லிவைத்து, தூதுவிடவிருக்கிறபடியை அறிவியுங்கோள்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. "எங்கள் வார்த்தையை அவன் அங்கீகரிக்குமோ?" என்றிருந்தனவாக. 'பரமபதத்திற்பண்ணின ஆதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீகரியாதொழியான்; ஆனபின்பு, எனக்காக ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யவேணும்' என்கிறாள்.

[தெளிவிசும்புகடிதோடி] - நிர்மலமாய் நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே, பூமியிலே ஸஞ்சரித்தாற்போலே கடுநடையிலே ஸஞ்சரித்து. இவற்றின் த்வரையெல்லாம் தன் கார்யத்துக்கு உடலென்றிருக்கிறாள். [தீவளைத்துமின்னிலகும்] -கொள்ளிவட்டம்போலே மின் விளங்காநிற்கிற. தன்வடிவில் இருட்சிக்குக் கைவிளக்குக்கொண்டு திரிவாரைப் போலேயாய்த்து,மின்னிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறபடி. [ஒளிமுகில்காள்] -பரபா⁴க³த்தாலே அழகிதான வடிவையுடைய முகில்காள்! [திருமூழிக்களத்துறையுமொண்சுடர்க்கு] - திருமூழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே புகர் மிக்கிருக்கிறவர்க்கு. அவன் வடிவுக்குப் போலியாயிறே உங்கள்வடிவிருப்பது. [தெளிவிசும்பித்யாதி] - பரமபதத்திற்பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை என்னெஞ்சிலேபண்ணி வர்த்தியாநின்றான். [தீவினையேன்] - நெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநிற்க, காணவொண்ணாதபடி பாபத்தைப் பண்ணினேன். இதுக்கு, சிற்றுள்கொண்டான், "கோம்பது பருத்தியாக அங்காடிபாரித்து, தனக்கு பரமபதங் கல

---

*அஞ்சாம்பாட்டு - தெளிவிசும்பு இத்யாதி. இதிலும் கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன மேகங்களையே தூதுவிடுகையாலே, அதுக்கீடாக "தெளிவிசும்பு திருநாடாத்தீவினையேன் மனத்துறையும்" இத்யாதியையும், "என்தூதுரைத்தல் செப்புமினே" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - **எங்கள் வார்த்தை** இத்யாதி. "திருமேனியொளியகற்றி" இத்யாதியாலே இவள் ஸம்ஶயங்கையைப் பிறப்பிக்கையாலே, அத்தைக் கேட்ட மேகங்கள், எங்கள் வார்த்தையை அங்கீகரிக்குமோ என்றிருந்தன வென்றபடி "விசும்பு" என்றதுக்கர்த்தம் - நிராலம்பநமான என்றது. "கடிதோடி" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - இவற்றின் இத்யாதி. தீவளைத்து - தீவளைத்தாற் போலே; கொள்ளிவட்டம்போலே. கொள்ளிவட்டம் - அலாதசக்ரம். "மின்னிலகும்" என்றதுக்கு ஹாவம் - தன்வடிவில் இத்யாதி. மின்னோடே கூடுகையால்வந்த பரபா⁴க³த்தாலே யென்றபடி. ஒளி - அழகு. "ஒளிமுகில் - ஒண்சுடர்" என்றபதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - **அவன்வடிவுக்கு** இத்யாதி. "தீவினையேன் மனத்தை - தெளிவிசும்பு திருநாடாகக்கொண்டு - உறையும்" என்று முந்தின நிர்வாஹம். மனத்தே யுறையாநிற்க, "தீவினை" என்கிறதென்னென்ன - நெஞ்சிலே இத்யாதி. வெறுப்பாக தாத்பர்யாந்தரம் - இதுக்கு இத்யாதி. "தெளிவிசும்பு திருநாடாயிருக்க, தீவினையேன் மனத்துறையும்" என்று சிற்றுள்கொண்டான் நிர்வாஹம். **கோம்பது பருத்தியாக**- பருத்தி கொம்பிலேயிருக்கச் செய்தே. **அங்காடி பாரித்து** - அது புடவையானதாய் அத்தை விற்*

விருக்கையாயிருக்க, அத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு ஸங்கிஹிதரைப்போலேயிருக்க என்னெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநின்றான்'' என்று. இதுதான் இத்திருவாய்மொழிக்குச் சொன்ன வாக்யார்த்தத்தோடு சேராது; ஓரோர் அவஸரங்களிலே சொல்லிப்போம் வார்த்தையிறே. [துளிவார்கட்குழலார்க்கு] - துளியொழுகும் மதுவையுடைத்தான திருக்குழலையுடையவர்க்கு; வல்லார் பூமுடித்தால் பூத் தோற்றக்கடவதன்றிக்கே மதுவொழுகக்காணுமத்தனையிறே. [என்தூதுரைத்தல் செப்புமினே] - தலையிற்பூச்சருகாயிருக்கிற என் உக்தவாக்யத்தை யவர்க்குச் சொல்லுங்கோள். அபிநிவிஷ்டராய்த் தாமே வருவாராகச்சொல்லி வைத்து, இப்போது தூதுவிட விருக்கிறபடியை யறிவியுங்கோள். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

தூதுரைத்தல்செப்புமின்கள் தூமொழிவாய்வண்டினங்காள்!
போதிரைத்துமதுநுகரும் பொழில்மூழிக்களத்துறையும்
மாதரைத்தம்மார்பகத்தே வைத்தார்க்கு,என்வாய்மாற்றம்
தூதுரைத்தல்செப்புதிரேல் சுடர்வளையும்கலையுமே.

ஆ.—(தூதுரைத்தல்.) - 'தூமொழிவாய்வண்டினங்காள்! என்னுடைய சுடர்வளையும் கலையுமிழந்தேனென்று சொல்லவேணும்; சொல்லுமிடத்தில், அவன் உங்கள்வார்த்தையை அநாதரியாமே, பிராட்டி ஸந்நிதியிலே வைத்துச் சொல்லவேணும் என்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு என்இடையாட்டம் விண்ணப்பம் செய்யுமிடத்து உங்கள்வார்த்தை விலைசெல்லும்படி பிராட்டி ஸந்நிதியிலேவைத்துச் சொல்லுங்கோள்! என்று சிலவண்டுகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

[தூமொழிவாய் வண்டினங்காள்] - வருவோமல்லோம் என்றிருக்கிலும் உங்கள் பேச்சாலே அவனுக்கும் வரவேண்டும்படியான இனியபேச்சையுடைய வண்டினங்காள்! [போதிரைத்து மதுநுகரும்பொழில்] - பூக்களிலே இரைத்துக்கொண்டு மதுபானம் பண்ணும்பொழில். [என்வாய்மாற்றமென்று தொடங்கி] - என் பாசுரமான உக்தவாக்யத்தைச் சொல்லுவதிகோளாகில், என்னுடைய அழகியவளையும் கலையும் ஶிதிலமானபடியைச் சொல்லுங்கோள்.

கக் கடைபரப்பி அளப்பது விலைபேசுவதாமாபோலே யென்றபடி. அங்காடி பாரித்து - பாரித்தாற்போலே யென்று கூட்டுவது. தூதப்ரகரணத்திலே வெறுப்பாகச் சொல்லுகிறது உசிதமோ என்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் இத்யாதி. இதுதான் என்றது - "மனத்துறைவாரைப்போலே" என்று வெறுப்பாகச் சொல்லுவதுதானென்றபடி. வாக்யார்த்தத்தோடு என்றது - இதின் ப்ரவேஶத்திலே "வடிவழகும் குணங்களும் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்" என்ற வாக்யார்த்தத்தோடு சேராதென்றபடி. ஆனால் இது எங்ஙனே சேரும்படியென்ன - ஓரோரவஸரங்களிலே இத்யாதி. குழலிலே பூவொழிய மதுவுண்டோவென்ன - வல்லார் இத்யாதி. கீழ்ப்பதத்தோடே "என்" என்றத்தைக்கூட்டி ஸாவம் - தலையில் இத்யாதி. அவனை "துளிவார்கட்குழல்" என்கையாலே, ப்ரதிகோடியாக - தலையிற் பூச்சருகாய் என்கிறார். "தூதுரைத்தல்" என்றதுக்கு ஸாவம் - அபிநிவிஷ்டராய் இத்யாதி. க்ரமேணார்வயஃ. (ரு)

ப.—அநந்தரம், நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியைத் திருமார்விலே யுடையவர்க்கு, உங்கள் வார்த்தை ஈடேறும்படி அச்சேர்த்தியிலே சொல்லுங்கோள் என்று, சிலவண்டுகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

தூமொழிவாய் - கந்தலற்றபேச்சில் வாய்ப்பையுடைய, வண்டினங்காள் -! போதுஇரைத்து- புஷ்பவிகாஸஉபையயில் ஹர்ஷத்தாலேகோலாஹலம்பண்ணிக்கொண்டு, மதுநுகரும் - உங்களுக்கு மது பானம்பண்ணலாம்படியான, பொழில்- பொழிலையுடைத்தான, மூழிக்களத்து - திருமூழிக்களத்திலே, உறையும் - வர்த்திப்பாராய், மாதரை - நாரீணாமுத்தமையானலக்ஷ்மியை, தம் மார்பகத்தேவைத்தார்க்கு - அவளும் ''அகலகில்லேன்'' என்னும்படி ஸ்போக்யமான- தன் திருமார்விலே நித்யவாஸம்பண்ணும்படி வைத்தவர்க்கு, என்வாய்மாற்றம் - என்வாக்கின்பாசுரமான, தூதுரைத்தல் - தூதவாக்யத்தை, செப்புதிரேல் - சொல்லப்பார்த்திகோளாகில், சுடர் - உஜ்ஜ்வலமான, வளையும்- வளையையும், கலையும் - வஸ்த்ரத்தையும், தூதுரைத்தல் - தூதுக்குப்பாசுரமாக, செப்புமின்கள் - சொல்லுங்கோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், சிலவண்டுகளைக்குறித்து, உங்கள்வார்த்தை விலை செல்லும்படி பிராட்டி ஸந்நிதியிலே சொல்லுங்கோள் என்கிறாள்.

[தூதுரைத்தல் செப்புமின்கள்] - என்னுடைய தூதவாக்யத்தை அறிவிக்க அமையும்; நீங்கள் கொண்டுவரவேண்டா. [தூமொழிவாய் வண்டினங்காள்] - இனிய பேச்சையுடைய வண்டுகாள்! அவன் அநாதரிக்கிலும் உங்கள்பேச்சினிமையாலே வரவேண்டும்படியிறே உங்கள் பேச்சிருப்பது. மஹாராஜர்க்கும் பெருமாளுக்கும், ''வாக்யஜ்ஞோ வாக்யகுசலঃ'' என்று விஜாதீயமான இரண்டுதலையும் பொருந்தும்படி திருவடிவார்த்தை சொன்னாற்போலே. ''ஸ்வயஸம்ஸாரவஸம்வஸঃ''. [போதிரைத்து மதுநுகரும்பொழில்] - பூக்களிலே யிரைத்துக்கொண்டு மதுபானம் பண்ணும்பொழில் என்னுதல். போதிலே - காலத்திலேயென்னுதல், எதிரிகளோடும் அம்பேர்க்கவும் வேண்டா. மீட்சியிலேயாகவும் வேண்டா, உயிருவாறுகள் காத்திருப்பாருமில்லை. மதுபானம்பண்ணுகிறவர்களுடனே கூட மதுபானம்பண்ண அமையும். [மாதரைத் தம்மார்பகத்தேவைத்தார்க்கு] - நீங்கள் சொல்லுமத்தனையே வேண்டுவது. உங்கள்வார்த்தை கொண்டாடிக்கேட்பிக்கும் புருஷகாரமும் உண்டென்கை. [என்வாய்மாற்றம் இத்யாதி]- என்பாசுரமான தூதவாக்யத்தைச் சொல்லப் பார்த்திகோளாகில், என்னுடைய அழகியவளையும் கலையும் ஶிதிலமானபடியைச் சொல்லுங்கோள்; செப்புவுதிகோளாகில் அதுதானே யெனக்குச் சுடர்விளையும் கலையும். அறிவிக்குமதுவே குறை; வரவு தப்பாதென்கை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. சிலவண்டுகளைக்குறித்து, 'உங்கள்வார்த்தை விலை செல்லும்படி பிராட்டிஸந்நிதியிலே சொல்லுங்கோள் என் தூதவாக்யத்தை' என்கிறாள்.

[தூதுரைத்தல் செப்புமின்கள்] - என்தூதவாக்யத்தை யறிவிக்கவமையும்; கோண்டுவரவேண்டா. [தூமொழிவாய் வண்டினங்காள்] - இனியபேச்சையுடைய

ஆறும்பாட்டு - தூதுரைத்தல் இத்யாதி. ''வண்டினங்காள் - மாதரைத்தம்மார்பகத்தே வைத்தார்க்கு'' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலவண்டுகளை இத்யாதி.

''செப்புமின்கள்'' என்றதுக்கு ஸாவம் - என்தூதவாக்யத்தை இத்யாதி. ''தூய்தானமொழி

வண்டுகோள்! அவன் அநாதரிக்கிலும் உங்கள் பேச்சினிமையாலே வரவேண்டும்படியிறே பேச்சிருப்பது. பெருமாளும் இளையபெருமாளும் கையும் வில்லுமாய் வருகிறபடியைக் கண்டு, ''இவர்கள் வாலிவரவிடவருகிறார்களோ?'' என்றுஅஞ்சி மஹாராஜர் நாலுமூன்று யோஜநம்அவ்வருகேயோட, மீண்டுவந்து''ஏகம் து:கம் ஸுகஞ்சநௌ''(ஏகம்து:கம் ஸுகஞ்சநௌ) என்று விஜாதீயமான இரண்டுதலையும் பொருந்தும்படியாக ''அதஸம்ஸ்காரஸம்பந்ந:'' (அதஸம்ஸ்காரஸம்பந்ந:) என்கிறபடியே வார்த்தைசொன்னுனிறே. [போதிரைத்துமதுநுகரும்பொழில்] - பூக்களிலே இரைத்துக்கோண்டு மதுபாநம்பண்ணும்பொழிலேன்னுதல்; போதிலே - காலத்திலேயேன்னுதல். உங்களுக்கு மீட்சியிலேயாகவும்வேண்டா: ஈயிமூவாதிகள் காப்பாருமில்லை; முன்பு மதுபாநம்பண்ணுகிறவர்களோடே மதுபாநம்பண்ணவமையும். [மாதரைத் தம்மார்பகத்தேவைத்தார்க்கு] - நீங்கள் சோல்லுமத்தனையேவேண்டுவது. உங்கள்வார்த்தைகேட்டிருக்கவும், கேட்டுக்கோண்டாடுகைக்கும் புருஷகாரமுண்டேன்கை. [என்வாய்மாற்றம்இத்யாதி] - என்பாசுரமான ஈடுதவாக்யத்தைச் சோல்லப்பார்த்திகோளாகில், என்னுடைய அழகியவளையும் கலையும் ஶிதிலமானபடியைச் சோல்லுங்கோள்! செப்புதிகோளாகில், அதுதானே எனக்குச்சுடர்வளையும் கலையுமேன்னுதல். அறிவிக்குமதே குறை, அவர்வரவு தப்பாது. (சு)

யை வாயிலேயுடைய வண்டினங்காள்'' என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - அவன் அநாதரிக்கிலும் இத்யாதி. இப்படி பேச்சிலினிமையாலே பொருந்திருண்டோ வென்ன-பெருமாளும் இத்யாதி. ''ஸுக்ரீவ பஶ்யாவிஸஷ்யா ப்ரெமஹ்யகம்து:கம் ஸுகஞ்சநௌ|ஸுஹ்ருத் ஸம்ஸாரவரோ வாக்ஶ்ரீதகாவஹ்ருத்யஸ்ய வக்'' இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே (5-18). ''அதஸம்ஸ்காரஸம்பந்நோ ஹநூமாநுபஸ்திதோ ! உவாசவசநம் ஶ்லக்ஷ்ணம் ஸுக்ரீவாஜ்ஞயா ப்ரபு:'' இதி யுத்தகாண்டே அபயப்ரதாநப்ரகரணே (17-48). கிஷ்கிந்தாண்டத்திலே திருவடி இருதலையும் பொருந்தச் சொன்ன ஶ்லோகம்-''ஸம்ஸ்காரக்ரமஸம்பந்நாமத்ருதாமவிலம்பிதாம் । உச்சாரயதி கல்யாணீம் வாசம் ஹ்ருதயஹர்ஷிணீம்'' என்கிற (ங-ஙஉ) ஶ்லோகமாயிருக்க, யுத்தகாண்டத்தில் '' அதஸம்ஸ்காரஸம்பந்ந: '' இத்யாதி ஶ்லோகத்தையெடுத்தது, ஸ்பஷ்டமாயிருக்கையாலே. வார்த்தைசொன்னுனிறே திருவடியென்றபடி. போது-பூவும்,காலமும். காலத்திலே- அலருகிறகாலத்திலே.இத்தால் பாவம்-உங்களுக்குஇத்யாதி. முன்புமது பாநம்பண்ணுமவர்கள்- நித்யஸூரிகள். '' மாதரை '' இத்யாதிக்கு பாவம்-நீங்கள் இத்யாதி. வாய்மாற்றம்-பாசுரம். ''தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல் - சுடர்வளையும் கலையும் - செப்புமின்கள்'' என்று முந்தின யோஜநை; ''செப்புதிரேல்- அதுவே யெனக்குச் சுடர்வளையும் கலையும்''என்றுஇரண்டாம் யோஜநை. முதல் யோஜநையில், ''செப்புமின்கள்'' என்று - அநுஷங்கம்; இரண்டாம் யோஜநையில் '' அதுவே '' என்றுஅத்யாஹார்யம். செப்புகை சுடர்வளையும் கலையுமாமோவென்ன - அறிவிக்குமதே இத்யாதி. 'தூமொழிவாய்' என்றுதொடங்கி, 'மார்பகத்தேவைத்தார்க்கு - என் வாய்மாற்றமான தூதுரைத்தல்செப்புமின்கள்; தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல் சுடர்வளையும் கலையும்போனபடியை - செப்புமின்கள்' என்றந்வயமாதல்; தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல் அதுதானே எனக்குச் சுடர்வளையும் கலையுமென்னுதல். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

சுடர்வளையுங்கலையுங்கொண்டு அருவினையேன்தோள்துறந்த
படர்புகழான் திருமூழிக்களத்துறையும்பங்கயக்கண்
சுடர்பவளவாயனைக்கண்டு ஒருநாள்ஓர்தூய்மாற்றம்
படர்பொழில்வாய்க்குருகினங்காள்!எனக்கொன்றுபணியீரே.

ஆ.—(சுடர்வளையும்) - 'படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள்! உன்னழகாலே யவளை வசீகரித்து அவளோடேகலந்து பின்னை யவளைத்துறந்ததுவே புகழாகக் கொண்டிருக்கிற இருப்பு உனக்குப்போருமோ? என்று சொல்லிகோள்' என்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், பின்னையும் சிலகுருகினங்களைக் குறித்து 'சிலரோடு கலந்து அவர்களைத்துறந்து அதுவேபுகழாக இருக்குமிருப்புப் போருமோ?' என்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யுங்கோள் என்கிறாள்.

[சுடர்வளையும் கலையுமென்று தொடங்கி] - என்னுடைய வளையையும் கலையையும் அபஹரித்து தான்இகழ்கைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னை விஶ்லேஷித்து அதுவே பெரும்புகழாக வுடையனாய்க்கொண்டு திருமூழிக்களத்திலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுநிற்பதுஞ்செய்து, என்னோட்டை விஶ்லேஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையும் திருப்பவளத்தையும் உடையவனாயிருக்கிறவனைக் கண்டு. [ஒருநாள் என்று மேலுக்கு]-பெருத்திருந்துள்ள பொழிலிலேயிருக்கிற குருகினங்காள் எனக்காக ஒருநாள் ஒருவார்த்தை அவனுக்குப் பணிக்கவேணும்.

ப.—அநந்தரம், அத்யுஜ்ஜ்வலமான அவயவஶோபையை யுடையவரைக் கண்டு எனக்குஒருவார்த்தை சொல்லுங்கோளென்று, சிலகுருகுகளை யபேக்ஷிக்கிறாள்.

படர் - பரந்த, பொழில்வாய் - பொழிலிடத்தேவர்த்திக்கிற, குருகினங்காள் -! சுடர் - ஒளியையுடைத்தான, வளையும் - வளையையும், கலையும் - கலையையும், கொண்டு - கைக்கொண்டு, அருவினையேன் - கடக்கவரியபாபத்தையுடையேனான என்னுடைய, தோள் துறந்த - தோளிலே யதிவ்யாமுக்தனாய்ச்சேர்ந்தவன் அத்தை யகாதரித்து, (அதுதானே), படர் - லோகவ்யாப்தமான, புகழான் - புகழாகவிருக்குமவனாய்,திருமூழிக்களத்துஉறையும்- (†அத்யாஸக்தியாலேஆர்த்தியையபிமாயிப்பிக்கும்படி) திருமூழிக்களத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், பங்கயக்கண் - (சலந்தபோதோடு பிரிந்தபோதோடு வாசியற செவ்வியழியாதபடி) பங்கயம்போன்ற திருக்கண்களையும், சுடர் - ஒளியையுடைய, பவளம்-பவளம்போன்ற, வாயனை - திருவதரத்தையுமுடையவனை, கண்டு-, எனக்கு - (ஆர்த்தி வடிவிலேதோன்றும்படியான) எனக்காக, ஒருநாள்- (நித்யாக்நிஹோத்ரம்போலே பலநாள் வேண்டாதபடி)ஒருநாள், ஓர்-(ஆர்த்தரக்ஷணார்த்தமாகையாலே) அத்விதீயமாய், தூய்மாற்றம் - தெளிவாலே ஶ்லாக்யமானவார்த்தையை, ஒன்று - (பரப்பற்று) ஒன்றாயிருக்கும்படி, பணியீரே - பணிக்கவேணும்; பணியுங்கோளென்று கௌரவ்யதைதோன்றச் சொல்லுகிறாள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், சிலகுருகினங்களைக்குறித்து, 'சிலரோடே கலந்து அவர்களைத்துறந்து அதுவேபுகழாக இருக்கை போருமோ? என்று அவர்க்கு அறிவியுங்கோள்' என்கிறாள்.

---

† அத்யாஸக்தி - நெருங்கிவசிக்கை.

[சுடர்வளையும் இத்யாதி] - இத்தலையில் தனக்கு ப்ரயோஜநமான அம்சத்தைக்கொண்டு என்னைப் போகட்டுப்போனான். [அருவினையேன்] - அநாதரித்துப் போகட்டுப்போக அவனையிழந்து உங்கள்காலிலே விழும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். [தோள்துறந்த] - கலந்தபோது தன்வ்யாமோஹமெல்லாங் கொண்டு தோளுக்குஅவ்வருகு போகமாட்டானாயிருந்தபடி. [படர்புகழான்]-"தன்னையல்லதறியாதாரைப் போகடவல்லவன்" என்று அதுவேபுகழாகப் புகழ்வித்துக் கொண்டிருக்கிறவன். [திருமூழிக்களத்துறையும்] - உரோஸ்யதென்று ஆயிருக்கவொண்ணாதபடி திருமூழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை. [பங்கயக்கண்சுடர் பவளவாயனை] - போகட்டுப்போனாலும் விடவொண்ணாதபடியான அவயவசோபையை யுடையவனை; என்னோட்டை விஶ்லேஷத்தாலே புதுக்கணித்த அவயவசோபையை உடையவனை என்றுமாம். [கண்டு] - அநோக்கையும் முறுவலையும் காண்கையாலே உங்களுக்கு என்னிற்காட்டில் பேறு மூற்பட்டிருக்கிறதிறே; அவ்வடிவழகைக்காட்டி உங்களையும் போனகார்யத்தையும் விஸ்மரிப்பிக்கவல்லன். [ஒருநாள்] - ஒருநாளே அமையும்; பிற்றைநாள் சொல்லவேண்டுவதில்லை. [ஓர்தாய்மாற்றம்]-அத்விதீயமான நல்லவார்த்தை. முடிகிறாள் ஓர்அபலை உஜ்ஜீவிக்கச்சொல்லுகிற வார்த்தையிறே. [படர்பொழில்வாய் குருகினங்காள்] - பரந்தபொழிலிடத்திலே வர்த்திக்கிற குருகினங்காள்! நான் உபவாஸக்ருஶையாயிருக்க, நீங்கள் ஜீவித்துக் களித்திருக்கப்போருமோ? நான் முடிந்தால் உங்களுக்கு இச்சோலைப்பரப்பெல்லாம் நோக்குவாராரர்?[எனக்கு]-என்வடிவிருக்கிறபடி கண்டீகோளிறே. [ஒன்றுபணியீரே] - எனக்கு உஜ்ஜீவநமாயிருப்பதொரு வார்த்தை சொல்லுங்கோள், இரண்டாம் வார்த்தைவேண்டா. [பணியீரே]-தான் ஜநககுலத்திலே பிறக்கவுமாம்; எதிர்த்தலை திர்யக்குக்களாகவுமாம்; ஸம்வத்விஷயத்தில் உபகாரகரைச் சொல்லக்கடவது இங்ஙனேயிறே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. சிலகுருகினங்களைக்குறித்து,"சிலரோடே கலந்து அவர்களைத் துறந்து அதுவே புகழாக விருக்கைபோருமோ என்று அவர்க்கறிவியுங்கோள்"என்கிறாள்.

[சுடர்வளையுங்கலையுமித்யாதி] - இத்தலையில் தனக்கு ப்ரயோஜநமான அம்ஸத்தைக்கொண்டு என்னைப்போகட்டுப்போனான்; தனக்கு ஸாரகமானவற்றைக்கொண்டு அல்லாதவற்றைப் போகட்டுப்போனான்; கைக்கடங்கினத்தையுங்கொண்டு மடிச்சரக்கையுங் கொண்டுபோனான். [அருவினையேன்]-ஆதரித்துவந்து கலந்தவன், போகட்டுப்போம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். [தோள்துறந்த] - அந்த வ்யாமோஹமெல்லாங் கொண்டு தோளுக்கவ்வருகு போகமாட்டிற்றிலன்போலேகாணும் அவன்தான். [படர்புகழான்] - "தன்னாலல்லது செல்லாதாரை இங்ஙன் விடவல்லாரில்லை" என்று இதுவே

ஏழாம்பாட்டு.—சுடர் இத்யாதி. "குருகினங்காள் - அருவினையேன் தோள் துறந்த படர்புகழான் - எனக்கொன்று பணியீர்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலகுருகினங்களை இத்யாதி.

"தோள்துறந்த" என்னுமளவுக்கும் ஸாவம் - இத்தலையில் இத்யாதி. விவரணம் - தனக்கு இத்யாதி. "சங்கஞ்சரிந்தன" இத்யாதிப்படியே எல்லாம் சிதிலமாயிருக்க, விசேஷிக்கிறதென்னென்ன - கைக்கு இத்யாதி. ப்ரதாநத்தைச் சொல்லிற்றென்றபடி. சாடுவுக்கு-கைக்கடங்கினது - வளை; மடிச்சரக்கு - புடவை. "தோள்" என்று ஏகாவயவத்தைச் சொன்னதுக்கு ஸாவம் - அந்த வ்யாமோஹம் இத்யாதி. இவனுக்குப் புகழேதென்ன - தன்னாலல்லது இத்யாதி.

புகழாகக் கொடியும் காளமுமெடுத்துப் புகழ்வித்துக் கொண்டிருக்கிறுய்த்து. [திருமூழி களத்துறையும்] - தூரஸ்தனென்றுஆறியிருக்கவொண்ணுதபடி திருமூழிக்களத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை. [பங்கயக்கண்சுடர் பவளவாயனை] - போகட்டுப்போனு னென்று போகட்டிருக்கவொண்ணுத அவயவஸோபையையுடையவனை; என்னை இப் பாடுபடுத்துகையாலே புதுக்கணித்த அவயவஸோபையை யுடையவனை யென்றுமாம். [கண்டு] - அந்நோக்கையும் முறுவலையும் காண்கையாலே, உங்களுக்குளன்னிற்காட்டில் பேறு முற்பட்டிறேயிருக்கிறது. [ஒருநாள்] - ஒருநாளேயமையும், பிற்றைநாள் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. இரண்டாநாள் சொல்லுமது பழியென்றிருக்குமவளிறே. [ஓர்தூய் மாற்றம்] - அத்விதீயமான நல்லவார்த்தை. முடிகிறுளோரபலை யுஜ்ஜீவிக்கச் சொல்லு கிற வார்த்தையிறே. [படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள்] - பரந்தபொழிலிடத்தே வர்த் திக்கிற குருகினங்காள்!நான் உபவாஸ க்ருஶையாயிருக்க,நீங்கள் ஜீவித்துக்களித்திருக்கை போருமோ? நான் முடிந்தால் உங்களுக்கு இந்தச்சோலைப்பரப்பெல்லாம்நோக்கித் தருவார் ஆர்?[எனக்கு]-என்வடிவிருக்கிறபடி கண்டிகோளிறே. [ஒன்றுபணியீரே] - இரண்டாம் வார்த்தை சொல்லவேண்டா. [பணியீரே] - தான் ஜநககுலத்திலேபிறக்கவுமாம், எதிர்த் தலை திர்யக்குகளாகவுமாம்,ஸம்பவத்விஷயத்தில் வடகரைச் சொல்லும்படியிறே யிது.(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

> எனக்கொன்றுபணியீர்கள் இரும்பொழில்வாய்இரைதேர்ந்து
> மனக்கின்பப்படமேவும்வண்டினங்காள் தும்பிகாள்
> கனக்கொள்திண்மதிள் புடைசூழ் திருமூழிக்களத்துறையும்
> புனக்கொள்காயாமேனிப் பூந்துழாய்முடியார்க்கே.

ஆ.—(எனக்கொன்று.)- 'வண்டினங்காள்! தும்பிகாள், உன்னழகைக்காணப் பெறுதே யவனிழந்துபோமித்தனையோ? என்று சொல்லிகோள' என்கிறுள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், சில வண்டுகளையும் தும்பிகளையுங்குறித்து அங் குத்தை யழகுக்கு என்புகுருகிறதோ?'' என்று பயப்படவேண்டாதபடி ஸுரக்ஷிதமா யிருப்பதொரு தேசத்திலே எழுந்தருளியிருந்தான். இனி நம்முடைய ஆர்த்தி தீர்க்கு மத்தனையேஅபேக்ஷிதம். ஆனபின்பு,என்னுடைய ஆர்த்தியை அறிவியுங்கோளென்கிறுள்.

ஆனல், விட்டிருக்கவொண்ணுதோவென்ன - தூரஸ்தன் இத்யாதி. இப்போது அவயவங்களை வர்ணித்ததுக்கு பாவத்வயம் - போகட்டுப்போனுன் இத்யாதிவாக்யத்வயம். முந்தினது - ஸ்வாபா விகமான அழகைப்பற்ற; இரண்டாவது - வெறுப்பிலே. ''கண்டு'' என்றதுக்கு பாவம் - அந் நோக்கையும் இத்யாதி. வேண்டாமைக்குஅடியேதென்ன - இரண்டாநாள் இத்யாதி. இவ்விடத் திலே, ஸக்ருத்க்ருதஶ் ஶாஸ்த்ரார்த்த: என்றது விவக்ஷிதம். மேலே ''எனக்கொன்று'' என்றிருக் கையாலே, ''ஓர்'' என்றதுக்கு அத்விதீயமான என்கிருர். வார்த்தைக்குஅத்விதீயத்வமேதென்ன - முடிகிறள் இத்யாதி என்னுதல்; தூய்மைக்கு பாவமாதல். ''பொழில்வாய்'' என்றதுக்கு பாவம் - நான்உபவாஸ இத்யாதி. ''படர்'' என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவமாதல், பாவாந்தர மாதல் - நான்முடிந்தால் இத்யாதி. ''எனக்கு'' என்றதுக்கு பாவம் - என்வடிவு இத்யாதி. ''ஒன்று'' என்றதுக்கு பாவம் - இரண்டாம் இத்யாதி. சொல்லீரென்னுதே, ''பணியீர்'' என்ற துக்கு பாவம் - தான் இத்யாதி. 'படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள் - சுடர்வளையும்' என்று தொடங்கி, 'ஓர்தூய்மாற்றம் - எனக்கொன்று பணியீர்' இத்யந்வய:.

(எ)

[இரும்பொழிலென்று தொடங்கி] - பெரியபொழிலிலே இரைதேடி மநஸ்ஸிலே இனிமை பிறக்கும்படி ஸம்ஶ்லேஷிக்கிற வண்டினங்காள்! தும்பிகாள்! [கனக்கொள் திண்மதிளென்று மேலுக்கு] - கனத்தை யுடைத்தாய்த் திண்ணிதான மதிள். சுற்றும் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருமூழிக்களத்திலே வர்த்தியாநிற்பதுஞ்செய்து தன்னிலத்திலே நின்ற காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியையும் போக்யமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையும் உடையனானவனுக்கு.

ப—அநந்தரம், வடிவழகையும் ஒப்பனையையும் உடையராயிருக்கிறவர்க்கு எனக்கொருவார்த்தை சொல்லவேணுமென்று, சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் பார்த்துச்சொல்லுகிறாள்.

இரு - பெரிய, பொழில்வாய் - பொழிலிடத்தே, இரைதேர்ந்து - போக்யமான மதுவைத் தேடாநின்றுகொண்டு, மனக்கு - மநஸ்ஸுக்கு, இன்பம்பட - இனிமையுண்டாம்படி, மேவும் - ஸம்ஶ்லேஷித்து வர்த்திக்கிற, வண்டினங்காள் தும்பிகாள் - ! கனம்கொள் - கனத்தையுடைத்தாய், திண் - சிக்கென, மதிள் - மதிளாலே, புடை - சுற்றும், சூழ் - சூழப்பட்ட, திருமூழிக்களத்து - திருமூழிக்களத்திலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுமவராய், புனம்கொள் - தன்னிலத்தில் நிலையையுடைத்தான, காயா மேனி - காயாம்பூவின் நிறத்தையுடையராய், பூந்துழாய்முடியார்க்கு - தர்ஶநீயமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையவர்க்கு, எனக்கு - எனக்காக, ஒன்று - ஒருவார்த்தை, பணியீர் - சொல்லவேணும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையுங் குறித்து 'அங்குத்தைக்கு பயப்படவேண்டாதபடி ஸுரக்ஷிதமான தேஶத்திலேயிருக்கப் பெற்றோம் இனி என்னார்த்தியை அறிவியுங்கோள்' என்கிறாள்.

[எனக்கொன்று பணியீர்கள்] - நீங்கள் ஒருவார்த்தை சொல்லாவிடில் முடியுமளவாயன்றோ என்தசையிருக்கிறது. [இரும்பொழில் வாயிரைதேர்ந்து] - பரப்பான சோலை எங்கும்புக்கு இரைதேடி. [மனக்கின்பம்படமேவும்] - மநஸ்ஸிலே இனிமை பிறக்கும்படியன்றோ நீங்கள் கலக்கிறபடி. பிரிவால்வந்த க்லேஶமேயிறே தனக்கு ஃபலித்தது. [கனக்கொள் இத்யாதி] - கனத்துத் திண்ணிதான மதிள் சுற்றும் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருமூழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவர்க்கு. அத்தலையில் அழகை அநுஸந்தித்தால் ரக்ஷாபேக்ஷையாயிறேயிருப்பது. [புனக்கொள் இத்யாதி] - தன்னிலத்திலே நிற்கும் காயாவின் நிறம்போலேயாய்த்து நிறமிருப்பது; அவ்வடிவழகுக்கு மேலே யொப்பனையழகை உடையவர்க்கு, போக்யமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையவர்க்கு, அவ்வடிவையும் ஒப்பனையையும் அநுபவித்துப் பிரிந்த எனக்கு ஒன்று பணியீர்கள்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து, 'அங்குத்தைக்கு பயப்படவேண்டாதபடி ஸுரக்ஷிதமான தேசத்திலே யிருக்கப்பெற்றோம்: இனி என்னார்த்தியை யறிவியுங்கோள்' என்கிறாள்.

எட்டாம் பாட்டு.—எனக்கு இத்யாதி. "வண்டினங்காள் தும்பிகாள், கனக்கொள் திண் மதிள்புடைசூழ் திருமூழிக்களத்துறையும் - எனக்கொன்று பணியீர்கள்" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலவண்டுகளையும் இத்யாதி.

[எனக்கொன்றுபணியீர்கள்] - நீங்கள் ஒருவார்த்தை சொல்லாவிடில் முடியும் ஒமையாயன்றே என்சைமயிருக்கிறது. [இரும்பொழில்வாயிரைதேர்ந்து] - பரந்தசோலை யிடமெங்கும்புக்கு இரைதேடி. [மனக்கின்பம்படமேவும்] - மநஸ்ஸிலே இனிமை பிறக்கும்படி யன்றே நீங்கள் கலக்கிறபடி. விரஹத்தால் வரும் க்லேசம் ஷலியாதபடியாகக் கலவாநின்றதாய்த்து - பிரிவிலும் வற்றாத ஆநந்தமுண்டாம்படி கலவாநின்றதாய்த்து - [கனக்கொளித்யாதி] - கனத்துத் திண்ணிதான மதிள் சுற்றும் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருமூழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவர்க்கு. அத்தலையில் ஸௌசீல்யத்தை யநுஸந்தித்தால், ரக்ஷை தேட்டமாயிறே யிருப்பது. அவனோடே கிட்டிக் கலக்கப் பெறுமை யாலே வருவதும் ஓராற்றுமையுண்டு; அவனுக்கு எங்கே என்னதீங்கு வருகிறதென்றும் ஓராற்றுமையுண்டு; அதிலேயொன்று தீரப்பெற்றது மூந்தறமுன்னம். [புனக்கொள் காயாமேனிப் பூந்துழாய்முடியார்க்கே] - தன்னிலத்திற் காயாவின் நிறம்போலேயாய்த்து நிறமிருப்பது. அவ்வடிவழகுக்குமேலே ஒப்பனையழகையுமுடையவர்க்கு. வடிவழகுஅது, ஒப்பனையழகுஅது. அவ்வடிவழகையும் ஒப்பனையழகையும் அநுபவித்துப்பிரிந்தவெனக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுங்கோள். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பூந்துழாய்முடியார்க்குப்பொன்னாழிக்கையாருக்கு
ஏந்துநீரிளங்குருகே! திருமூழிக்களத்தாருக்கு
ஏந்துபூண்முலைபயந்து என்னிணைமலர்க்கண்ணீர்ததும்ப
தாம்தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்றென்றுரையீரே.

ஆ.—(பூந்துழாய்.) - ஏந்துநீரிளங்குருகே! ஏந்துபூண்முலைபயந்தென்னிணைமலர்க்கண் நீர்ததும்பத் தாம் தம்மைக்கொண்டகலுகை தம்முடைய க்ருபைக்குப் போராதென்று சொல்லீகோளென்கிறாள்.

ஒ—ஒன்பதாம்பாட்டில், நினைத்தது செய்துமுடிக்க வல்லதொரு குருகைக் குறித்து நிரதிசயஸௌந்தர்யரான தாம் போம்போது தம்மைவைத்துப் போகவேண்டாவோ என்று விண்ணப்பஞ்செய்! என்கிறாள்.

தும்பி - வண்டுகளிலவாந்தரபேதம். "எனக்கு" என்றதுக்கு பாவம் - நீங்கள் இத்யாதி. "இன்பம்படமேவும்" என்னாதே, "மனக்கின்பம்பட" என்றதுக்கு பாவம் - விரஹத்தால் இத்யாதி. விவரணமாதல், வர்த்தமாநார்த்தமாதல் - பிரிவிலும் இத்யாதி. (பிரிந்து - துக்கிக்கிற.) "கனக்கொள்திண்மதிள்" என்று ரக்ஷையைச் சொல்லுவானென்னென்ன - அத்தலையில் இத்யாதி. ஸௌந்தர்யத்தையென்றது - "புனக்கொள்காயாமேனி" என்றத்தைப்பற்ற. இத்தால் பாவம் - அவனோடே இத்யாதி. தீரப்பெற்றது என்றது - "கனக்கொள்திண்மதிள்புடைசூழ்" என்கையாலே. "புனக்கொள்காயா" என்றதுக்கர்த்தம் தன்னிலத்தில் இத்யாதி. "பூந்துழாய் முடியார்க்கு" என்றதுக்கர்த்தம் - அவ்வடிவழகுக்கு இத்யாதி. இரண்டையுஞ் சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - அவ்வடிவழகை இத்யாதி. எனக்கொன்று பணியீர் - எனக்காக ஒருவார்த்தை சொல்லுங்கோள். 'இரும்பொழில்வாய்' என்று தொடங்கி, 'முடியார்க்கு - எனக்கொன்று பணியீர்கள்' இத்யந்வயம். (அ)

---

† குண்டலிதம் அநங்விதம்.

[ஏந்துநீரென்று தொடங்கி] - தரையிலே நடக்குமாபோலே நீரிலே நடக்க வல்ல இளங்குருகே! [ஏந்துபூண்முலை பயந்தென்று மேலுக்கு] - தரிக்கப்பட்டிருந்துள்ள ஆபரணங்களையுடைய முலை விவர்ணமாய், இணைமலர்போலேயிருக்கிற கண் நீர் மல்கும்படி நிரதிசயபோக்யரான தாம் போம்போது தம்மைக்கொண்டு போகை, தம்முடைய க்ருபைக்குப் போராதென்று, ப்ரணயகலஹத்தைவிட்டுத் தன்னுடைய ஆர்த்தியாலே சொல்லுகிறாள்.

ப.—அநந்தரம், அஸாதாரண சேஷித்வசிஹ்நத்தை யுடையரானவர்க்கு, தம்மைக்கொண்டு தாம்போதல் தகுதியல்லவென்று சொல்லவேணுமென்று, ஒருகுருகைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஏந்து நீர் - நீருக்குஅஞ்சவேண்டாதபடி அதுதானே தரிக்கும்படியாய், இள - (கமநஸாமர்த்யத்துக்குஉறுப்பான)இளமையையுடைய, குருகே-! பூந்துழாய்முடியார்க்கு- (ஸர்வசேஷித்வ ஸூசகமாம்படி) தர்சநீயமான திருத்துழாயை முடியிலேயுடையராய், பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, ஆழி - திருவாழியை, கையார்க்கு - கையிலேயுடையராய், திருமூழிக்களத்தார்க்கு - திருமூழிக்களத்திலே ஆஸந்நமாகநிற்கிறவர்க்கு, பூண் - ஆபரணத்தை, ஏந்து - ஏந்தின, முலை - முலையானது, பயந்து - பயப்பையுடைத்தாய், என் இணை மலர்கண் - இணைமலர்போலே (தன்னைக்கண்டபோதே விகஸிதமாம்படியான) என்கண்கள், நீர் ததும்ப - (விரஹத்தாலே) சோகாச்ரு நிரம்பும்படியாக, தாம் - (சேஷித்வத்தையும் போக்யத்வத்தையும் சீலத்தையுமுடைய) தாம், தம்மைக்கொண்டு- தம்மையறிந்துவைத்துக்கொண்டு, அகல்தல் - அகலப்போகை, தகவுஅன்றுஎன்று-(தம்முடைய)தயைக்குப்போராதென்று, உரையீரே-சொல்லீரென்று உபசரித்துச் சொல்லுகிறாள்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஒருகுருகைக்குறித்து'நிரதிசயபோக்யரானதாம் போம்போது தம்மைவைத்துப் போகவேண்டாவோ? என்று விண்ணப்பஞ்செய்யுங்கோள்' என்கிறாள்.

[பூந்துழாய் முடியார்க்கு] - திருமுடிக்குஒப்பனையான வளையமிருக்கிறபடி. [பொன்னாழிக்கையார்க்கு] - திருமுடிக்குவளையம்போலேயாய்த்துத் திருக்கைக்குத் திருவாழி. [ஏந்து நீரிளங்குருகே] - தரையிலே நடப்பாரைப்போலே நீரிலே நடக்கவல்ல இளங்குருகே! உன் கமநஸாமர்த்யத்தாலுண்டான பலம் நான் பெறவேண்டாவோ? நடுவே நீர் இடைச்சுவரானாலும் தேங்கவேண்டாவிறே உனக்கு. [திருமூழிக்களத்தார்க்கு]-வளையம்போலேயும் ஆபரணம்போலேயும், அவ்வூரில்நிலையும் அழகுக்குஉடலென்றிருக்கிறாள். அவை விக்ரஹத்துக்குஆபரணமானாற்போலே சீலம் ஸ்வரூபத்துக்கு ஆபரணமிறே. அழகும் குணமும் ஒருதலைத்த விஷயமிறே. [ஏந்து பூண்முலை பயந்து] - ஆபரணங்களை தரிக்கக்கடவமுலை வைவர்ண்யத்தை தரித்து. ஆபரணங்கள் ஸம்ச்லேஷார்த்தமாகக் கழற்றுமவை; இது ஸம்ச்லேஷத்தாலல்லது கழலாதிறே. வ்யதிரேகத்தில் இப்படியிராதபோது பும்ஸ்த்வவ்யாவ்ருத்தி கிடையாதிறே; ஆசையும் ஸ்த்ரீத்வமுமிறே இதுக்கடி. ஆபரணம் அழகுக்கு நிறங்கொடுக்குமாபோலேயிறே, ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் ஆசைக்கும் வைவர்ண்யம். [என்னிணை மலர்க்கண்] - இணைமலர் போலேயிருக்கிற என்கண். தம் அழகையே இலக்காக உடைத்தான கண். அவன்சொல்லும்படி அறிந்திருக்கையாலே சொல்லுகிறாளித்தனைபோக்கி, அல்லாதபோது தன்

கண்ணிலழகைத் தான் சொல்லுகிறு ளல்லளிறே. [நீர்ததும்ப] - ஆநந்தாஸ்ருவுக்கு இட்டுப்பிறந்த கண் ஶோகாஸ்ருவுக் கிலக்காம்படி. [தாம்] - கீழ்ச்சொன்ன அழகையும் ஶீலத்தையும் உடைய தாம். [தம்மைக்கொண்டகல்தல்]-தமக்கு அகல வேண்டிஞல், "இவ்வடிவைப்பிரிந்தார் பிழைபார்" என்று தம்மைவைத்தன்றோ போவது; தம்மைக் கண்ணுடிப்புறத்திலே கண்டறிவரே. தம்மைப்பிரிந்த உமைக்கு உதவுகைக்கன்றோ தம்மைக்கண்டது. "ஐஶோவேஷூஶோவஷொநேஹவஶ்யூாஶிராவவழ்". [தகவன் றென்றுரையீரே] - மென்மையும் ப்ரணயித்வமும் போனாலும் டியை குடிபோகவேணுமோ? நிர்ஊயர் செய்யுமத்தைச் செய்தாரென்று சொல்லுங்கோள்! ஸ்த்ரீவயமென்றால் அஞ்சாதார் செய்யுமத்தைச் செய்தாரென்று சொல்லுங்கோள்! என்கிருள்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஒருகுருகைக்குறித்து,"நிரதிஶயஹோக்யரான தாம் போம்போது தம்மைக்கோண்டுபோகை தம்முடைய தகவுக்குப் போருமோவென்று விண்ணபஞ்சேய்" என்கிருள்.

[பூந்துழாய்முடியார்க்கு] - திருமுடிக்கு ஒப்பனையானவளையமிருக்கிறபடி. [போன்னுழிக்கையார்க்கு] - திருக்கைக்கு வளையமிருக்கிறபடி. [எந்துநீரிளங்குருகே] - மிக்கபுனலிலே, தறையிலே நடப்பாரைப்போலே நடக்கவல்ல இளங்குருகே! உன் ஶமதஸாமர்த்யத்தாலுண்டானஷலம் நான் பேறவிறே புகுகிறது. நடுவே நீர்இடைச்சுவராறுலும் தேங்கவேண்டாவிறே உனக்கு. [திருமூழிக்களத்தார்க்கு] - வளையம்போலேயும் ஆஹரணம்போலேயும் அவ்வூரில்நிலேயும் அழகுக்கு உடலாயிருக்கிறபடி. அவை விக்ரஹத்துக்கு ஆஹரணமாறுற்போலே, ஶீலம் ஸ்வரூபத்துக்குஆஹரணமிறே. அழகும் குணங்களும் ஒருதலேத்தவிஷயமிறே. [எந்துபூண்முலேபயந்து] - ஆஹரணங்களை யூரிக்கக்கடவமுலே வைவர்ண்யத்தையரித்து. ஆஹரணங்கள் ஸம்ஶ்லேஷார்யமாகக் கழற்றுமவை; இது,ஸம்ஶ்லேஷத்தாலல்லது கழலாதிறே.வ்யதிரேகத்தில்இப்படியிருக்கையிறேஸ்த்ரீத்வமாவது; இங்ஙனிராதவன்று பும்ஸ்த்வாத் வ்யாவ்ருத்தி கூடாதிறே. [என்னிணேமலர்க்கண் நீர்ததும்ப] - இணேமலர்போலேயிருக்கிற என்கண். தம்மழகையே இலக்காகவுடையகண், சோகாஸ்ருவுக்குஇலக்காம்படி. அவன் சொல்லும்படியறிந்திருக்கையாலே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—பூந்துழாய் இத்யாதி. "குருகே-தாந்தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்றென்றுரையீர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஒருகுருகை இத்யாதி.

ஏந்துதல் - உலாவுதலாய், மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. "நடக்கவல்ல" என்றத்தால் ஷலிதம் - உன்ஶமந இத்யாதி. விவரணம்-நடுவே இத்யாதி. தேங்கவேண்டா - தடுமாறவேண்டா. "பூந்துழாய்முடியார்க்குப் பொன்னாழிக்கையார்க்கு - திருமூழிக்களத்தார்க்கு" என்றபதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - வளையம்போலே இத்யாதி. அப்படி யழகுக்குஉடலாமோவென்ன - அவை இத்யாதி. ஷலிதம் - அழகும் இத்யாதி. "பூண் - ஏந்து - முலேபயந்து" என்றந்வயிப்பது. ஆஹரணங்களை யூரிக்கக்கடவமுலே வைவர்ண்யத்தை யூரித்து என்றர்த்தமருளிச்செய்கிறார் ஆஹரணங்களை இத்யாதி. "ஏந்துபூணும்படி முலேபயந்து" என்றர்த்தாந்தரம்விவக்ஷித்து, பயப்பு ஆஹரணமாமோவென்ன - ஆஹரணங்கள் இத்யாதி. இது ஶ்லாக்யமான ஆஹரணமென்றபடி. பிரிவில் விவர்ணேயாகவேணுமோவென்ன - வ்யதிரேகத்தில் இத்யாதி. இப்படி ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு வைவர்ண்யம் ஆஹரணமென்று கொள்ளாதபோது அநிஷ்ட ப்ரஸஞ்சநம் பண்ணுகிறார் - இங்ஙனிராத இத்யாதி. "இணேமலர்க்கண்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம்-தம்மழகையே இத்யாதி. "என்னிணேமலர்க்கண்" என்று ஆத்மஶ்லாகைபண்ணலாமோவென்ன - அவன் சொல்லும்படி இத்யாதி. "தம்மழகையே யிலக்காகவுடைய கண்" என்றத்தால் ஷலிதத்தை யருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு,

சொல்லுகிறாளித்தனைபோக்கிஅல்லாதபோதுதன்கண்ணை இப்படிச்சொல்லக் கூடாதிறே. [ததும்ப] - ஆநந்தாஸ்ருவுக்குஅர்ஹமான கண் சோகாஸ்ருவாலே நிறையும்படி. [தாம்]- பூந்துழாய்முடியார், பொன்னாழிக்கையார், திருமுழிக்களத்தார் என்றுவைத்து, 'தாம்' என்கிறாளிறே. "பூந்துழாய்முடியார்க்குப்பொன்னாழிக்கையார்க்கு" - என்கையாலே வடிவழகைச் சொல்லிற்று; "திருமுழிக்களத்தார்க்கு" என்கையாலே குணஞ்சொல் லிற்று; இப்படிப்பட்டவடிவழகையும் குணங்களையுமுடைய தாம். [தம்மைக்கொண் டகல்தல்] - தமக்கு அகலவேண்டினால் "இவ்வடிவைப்பிரிந்தார் பிழையார்" என்று அத்தைவைத்தன்றோபோவது. தம்மைக் கண்ணடிப்புறத்திலே கண்டறிவரே. தம்மைப் பிரிந்தஉமைக்குஉதவுகைக்கன்றோதம்மைக்கண்டது;'ஜநாஸ்வஸ்த்ரஜநஸ்ய நேதஹ வஶ்யாமிராவவம்" (இமாமவஸ்த்தாமாபந்நோநேஹபஶ்யாமிராகவம்) என்கிறபடியே ஆற்றாமை எல்லாம் சொல்லுவிக்குமிறே. எனக்கு ஓராற்றாமையுண்டானவளவில் கிட்டி நின்று முகங்காட்டி ஈரக்கையாலேதடவி நோக்குகைக்கன்றோ தமமைப்பெற்றது. தம் மைப்பிரிந்து நோவுபடுகிற இற்றைக்குமேற்பட ஆற்றாமையில்லையிறே எனக்கு. இவ்வள வில் நான் பெருமாளைக்காண்கிறிலேன் என்றாளிறே. அங்ஙனா, [தாந்தம்மைக்கொண்ட கல்தல்]-தாம் என்னைக்கொண்டேஅகலுமதொழிய தம்மைக்கொண்டகலக்கடவரோ? தம் மைக்கொண்டகலவேண்டினால் தமக்கு ஶேஷமானத்தைப்போகட்டுப் பிறர்க்கு ஶேஷ மானத்தையோ கொடுபோவது? "ஹக்தாநாம்"(பக்தாநாம்) என்றிறே,அவனுடம்பு இருப்

"ததும்ப" என்றதுக்கார்த்தம் - ஆநந்தாஸ்ருவுக்கு இத்யாதி. "தாம்" என்று எத்தைப் பராமர்ஶிக்கிற தென்ன - பூந்துழாய் இத்யாதி. வடிவழகையும் குணங்களையுமுடைய தாம் என்றபடி. இதுசொல் லும்படி யென்னென்ன - பூந்துழாய் இத்யாதி வாக்யத்ரயம். தம்மைக்கொண்டுபிரிகிறவிது தம் முடைய உமைக்குப்போராதென்கையாலே தம்மைவைத்துப்போகிறது நல்லதென்று தோற்றிற் றிறே; அத்தையருளிச்செய்கிறார் - தமக்குஅகல இத்யாதி. "இவ்வடிவைப்பிரிந்தார் பிழையார்" என்கைக்கு, "பூந்துழாய்முடியார்" என றஸ்வவைலக்ஷண்யம் தமக்குத் தெரியுமோவென்ன - தம் மைக்கண்ணடி இத்யாதி. தன்வைலக்ஷண்யம் தனக்குத் தெரியாதோ, கண்ணடிப்புறத்திலே காணவேணுமோவென்னில்; "பூந்துழாய்முடியார்" என்கையாலே காணவேணுமென்றுகருத்து. "தம்மை" என்றதுக்கு ஶாவம் - தம்மைப்பிரிந்த இத்யாதி. அர்த்தத்வயத்துக்கும் ஜேதமென? என்னில், - விக்ரஹவிஶிஷ்டரான தமமை வைத்துப் போக ப்ராப்தமாயிருக்க விக்ரஹத்தைக் கொண்டுபோகிறது தகவன்றென்றுமுந்தினது; வ்யதிரேகத்தால் வந்த ஆற்றாமைக்கு நிவர்த்தக ராகத் தம்மை நான் அறுதியிட்டிருக்கையாலே பிரிந்த உமைக்குத் தாம் உதவ ப்ராப்தமாயிருக்க தம் மைக்கொண்டுபிரிகிறது தகவன்றென்று இரண்டாமர்த்தமென்று ஜேதம் கண்டுகொள்வது. தம் மைக்கண்டது - தம்மை நிஶ்சயித்திருந்ததென்றபடி. இப்படி கலங்கிச் சொன்னபேருண்டோ வென்ன-ஜநாஸ்வஸ்த்ர இத்யாதி."ஸ ஜாநகீம் ஷ்டஷ்டு வதரம்வொஹஷிரா ஷாக நதுநடு| ஜநாஸ்வஸ்த்ராவஸ்ய நேஹவஶ்யாமிராவவம்" இதி தஶரதப்ரலாபே (அயோ. ௬௪ - ௨௬). தம்மைப் பிரிந்தஉமைக்குத்தாம்உதவக் கூடுமோ? இங்ஙன் சொல்லுவாளெனன்னென்ன-ஆற்றாமை இத்யாதி. எடுத்த ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்தம்-எனக்கு இத்யாதி."தாந்தம்மைக்கொண்டகல்தல" என்ற துக்கு-தாம்போகவேண்டினால்தம்மைவைத்தன்றோ போவது; தம்மைக்கொண்டகலலாமோ? என்று அருளிச்செய்து, தாம் போகவேண்டினால் என்னையும் கூட்டிக்கொண்டுபோகாதே தம்மைமாத்ரத் தைக்கொண்டகலலாமோ என்றர்த்தாந்தரம் - தாம் என்னைக்கொண்டு இத்யாதி. உம்மைக் கொண் டகலத்தேவையேதென்ன-தம்மைக்கொண்டு இத்யாதி. தமக்கு ஶேஷமானத்தை - இத்தலையை. பிறர்க்கு ஶேஷமானத்தை-வடிவையென்றபடி. உடம்புபிறர்க்கு ஶேஷமோவென்ன-ஹக்தாநாம்

பது. "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேணும்" என்றிறே இத்தலையிருப்பது [தகவன்றேன்றுரையீரே] - ப்ரணயித்வமும் மென்மையுமெல்லாங் கிடக்கச்செய்தே, இது நிர்த்தயர் செய்யுஞ்செயலென்று சொல்லுங்கோள். ஸ்த்ரீவதத்துக்கு அஞ்சாதார் செய்யுமவற்றைச் செய்தீரேன்று சொல்லுங்கோள். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

தகவன்றேன்றுரையீர்கள்தடம்புனல்வாயிரைதேர்ந்து
மிகவின்பம்படமேவும் மென்னடையவன்னங்காள்!
மிகமேனிமெலிவெய்திமேகலையுமீடழிந்துஎன்
அகமேனியொழியாமேதிருமூழிக்களத்தார்க்கே.

ஆ.—(தகவன்றென்று.) - மென்னடைய அன்னங்காள்! தாம் தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்றென்று நீங்கள் சொல்லவேணும்; சொல்லுமிடத்தில், என்னுடைய மேனியும் மிக மெலிவெய்தி மேகலையும் ஈடழிந்து என்னாத்மாவும் முடிவதற்கு முன்னே சென்று சொல்லவேணும் என்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், சில அன்னங்களைக்குறித்து, எம்பெருமானுக்கு என்தசையை நான் முடிவதுக்குமுன்பே அறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

[தடம்புனலென்று தொடங்கி]—பெரிய நீர்வெள்ளங்களிலே இரையைத்தேடி மிகவும் இனிமைபிறக்கும்படி ஸம்ஶ்லேஷியாநிற்பதுஞ்செய்து அத்தாலே ஸரஸமான ஸஞ்சாரத்தையுடைய அன்னங்காள்! [மிகமேனியென்று மேலுக்கு] - உடம்பு மிக மெலிந்து மேகலையும் கட்டழிந்து நான் முடிவதுக்குமுன்பே.

ப.—அநந்தரம், திருமூழிக்களத்தில் ஆஸக்தியாலே நிரவயிகதயாவான் என்னும்படி யிருக்கிறவர்க்கு, என்ஸத்தை யழிவதற்குமுன்னே "இது தம்முடைய தயாநுரூபமல்ல" என்று சொல்லுங்கோளென்று, சில அன்னங்களைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறாள்.

தட - பெரிய, பொழில்வாய் - பொழிலிடத்தில், இரை - இரையை, தேர்ந்து - ஸம்பாதித்து, மிக - மிகவும், இன்பம் - ஆநந்தம், பட - உண்டாம்படி, மேவும் - சேர்ந்துவர்த்திக்கிற, மென்நடைய - மெல்லிய நடையையுடைய, அன்னங்காள்! மேனி - ஶரீரம், மிக - மிகவும், மெலிவுஎய்தி - மெலிவையெய்தி, (அத்தாலே), மேகலையும் - பரியட்டமும், ஈடழிந்து - கட்டுக்குலைந்து, (அதுக்குமேலே), என் அகமேனி - அகவாயில் ஸ்வரூபமும், ஒழியாமே - குலையாதபடி, திருமூழிக்களத்தார்க்கு - ஆஶ்ரிதா

இத்யாதி. இவர் அத்தலைக்கு ஶேஷமோவென்ன - தனக்கே இத்யாதி. ப்ரணயித்வமும் மென்மையு மெல்லாங்கிடக்கச்செய்தே என்றது - ப்ரணயித்வத்துக்கும் மார்த்தவத்துக்கும் சேராதமாத்ரமேயன் றிக்கேயென்றபடி. "நிர்த்தயர்செய்யும்செயல்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஸ்த்ரீவதத்துக்கு இத்யாதி. தகவன்று - தயைக்குப்போராது. தகவு - க்ருபை. 'வந்துநீரிளங்குருகே - வந்துபூண்முலை' என்றுதொடங்கி, 'அகல்தல்-பூந்துழாய் முடியார்க்கு' என்றுதொடங்கி, 'திருமூழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரையீரே' இத்யந்வயம். (கூ)

நுக்ரஹார்த்தமாகத் திருமூழிக்களத்திலே நிற்கிறவர்க்கு. தகவன்றென்று - இந்நிலையின் ப்ரயோஜநம் பெறுமையாலே இது தயையின் கார்யமல்லவென்று, உரையீர்கள் - சொல்லுங்கோளென்கிறாள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், சில அன்னங்களைக்குறித்து நான் முடிவதற்கு முன்னே அவனுக்கு என் தசையை அறிவியுங்கோள் என்கிறாள்.

[தகவன்றென்றுரையீர்கள்] - அவனை அழிக்கையாவது நிர்தயனென்கை. அவனுக்கு நிரூபகம்தயையாகையாலே அவனுடைய மர்மமறியுமவளாகையாலே அத்தலையில்லையென்கிறாள். [தடம்புனல்வாயிரைதேர்ந்து] - மிக்க நீர்வெள்ளத்தை யுடைத்தான பொய்கைகளிலே இரைதேடி. கலவிக்கு உறுப்பான வ்யாபாரமேயாயிருக்கிறபடி. [மிகவின்பம்படமேவும்]-இனிமை கரைபுரளும்படியன்றோ நீங்கள் ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறது. பிரிவுதேட்டமாம்படி உங்மஸ்தகரஸமாய்ச் செல்லுகிறபடி. விஶ்லேஷியாவிடில் இரண்டாஶ்ரயமும் அழியும்படியாய்த்து இவைபரிமாறுகிறபடி. [மென்னடைய அன்னங்காள்]-கலவியின்மிகுதி நடையிலே தொடைகொள்ளலாம்படி ஸரஸஸஞ்சாரம் இருக்கிறபடி. [மிகமேனிமெலிவெய்தி]-நான்இவ்விருப்புஇருக்கஉங்களுடையகலவியும் ஸரஸ ஸஞ்சாரமும் ப்ரீதிஹேதுவாக ப்ராப்தியுண்டோ? உங்கள் கலவியின் மிகுதியோபாதி போரும் என்வடிவில் மெலிவின் மிகுதியும். [மேகலையுமிடழிந்து] - பரியட்டமும் கட்டழிந்து; மேகலை தொங்கும்போது ஆஶ்ரயம்வேணுமே. [என்அகமேனியொழியாமே] - புறப்பு கழலுமவை கழன்றது, அகவாயில் ஸ்வரூபம் கழலுவதற்குமுன்னே; நான் முடிவதற்கு முன்னே என்கை. [திருமூழிக்களத்தார்க்கு]-தம்மையொழியச்செல்லாதார் ஸத்தையை நோக்குகைக்கு எடுத்து வந்திருக்கிறவர்க்கு. [திருமூழிக்களத்தார்க்கு தகவன்றென்று உரையீரே] - பொரிபுறந்தடவி அத்தலையைப்பேணிப் போந்தது அமையும்; இனி அவர்படியைச் சொல்லிப் போருங்கோள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. சில அன்னங்களைக் குறித்து, நான் முடிவதற்கு முன்னே அவனுக்கு என்தசையை யறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

[தகவன்றென்றுரையீர்கள்] - அவனுடைய ஸத்தை யழிக்கைக்கு 'தகவில்லை' என்னுங்கோள். அதாவது - நிர்த்தயனென்கை. அவனுக்குநிரூபகம் தயையாகையாலே, அவனுடைய மர்மம்அறியுமவளாகையாலே, அத்தை யில்லையென்கிறாள். [தடம்புனல்வாயிரைதேர்ந்து] - மிக்க நீர்வெள்ளத்தையுடைத்தான பொய்கைகளிலே யிரைதேடி. கலவிக்கு உறுப்பான வ்யாபாரமேயாயிருக்கிறபடி. [மிகவின்பம்படமேவும்]- ஸுகம் கரைபுரளும்படியன்றோ நீங்கள் ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறபடி. பிரிவு தேட்டமாய் உந்மஸ்தகரஸமாய்ச் செல்லுகிறபடி. விஶ்லேஷியாவிடில் இரண்டாஶ்ரயமும் அழியும்படி

பத்தாம்பாட்டு.—தகவு இத்யாதி. "அன்னங்காள் - அகமேனியொழியாமே திருமூழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரையீர்கள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலவன்னங்களை இத்யாதி.

தடம் - மிகுதி. மீளவும் "தகவன்றென்றுரையீர்கள்" என்கிறதென்னென்ன - அவனுடைய இத்யாதி. குணாந்தரங்களிருக்க, "தயையில்லை" என்கிறதுக்குக் கருத்தென்னென்னென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. இத்தால்ஸாவம் - கலவிக்கு இத்யாதி. மேலே "மிகவின்பம் - மேவும்" என்றிருக்கையாலே - கலவிக்கு உறுப்பான வ்யாபாரம் என்றது. "மிகவின்பம்" என்றதுக்கு தாத்பர்யம் - ஸுகம் இத்யாதி. இத்தால் ஸாவம் - பிரிவு இத்யாதி. விவரணம் -

யாய்த்து இவைபரிமாறுகிறபடி. [மென்னடையவன்னங்காள்] - கலவியின்மிகுதி நடையிலே தோடைகொள்ளலாம்படி ஸஞ்சரியாநின்றனவாய்த்து. [மிகமேனிமெலிவெய்தி] - ஸரஸஸஞ்சாரமெல்லாம் குலைந்ததிறேயுங்களுக்கு; கண்டிகோளிறே நானிருக்கிறபடி; என்டீசையைக்கண்டால் தரித்திருக்கலாயிருந்ததோ ? உங்கள் கலவியின்மிகுதியோபாதி போரும், என்னுடம்பின் மெலிவும். [மேகலையுமீடழிந்து] - பரியட்டமும்கட்டுக்குலைந்து; மேகலை தோங்கும்போது ஆஶ்ரயம்வேணுமே [என்னகமேனியொழியாமே]-புறம்புள்ளது அடையக் கழன்றது: இனி அகவாயில் ஸ்வரூபம் கழல்வதற்கு முன்னே; நான் முடிவதற்கு முன்னே யென்கை. [திருமூழிக்களத்தார்க்கு] - தம்மையொழியச் செல்லாதார் ஸத்தை நோக்குகைக்காகவந்து கிடக்கிறவர்க்கு [திருமூழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றேன்றுரையீர்கள்] - பொரிபுறந்தடவி அத்தலையைப்பேணியுண்டதமையும்: இனி அவர்படியை நேராகச் சொல்லிப் போருங்கோள். அப்படி முன்பு பேணினுளோ இவளென்னில்; "எனதவளவண்ணர்தகவுகள்" என்று திருத்தாயார்சொல்லிற்றுப் போருமல், "தகவுடையவனே" என்று, "கேடுவாய்! ஆகரத்தில் தகவுமறுக்குமோ?" என்ருளிறே; அத்தைச் சோல்லுகிருள். (கக)

பதினேராம் பாட்டு.

ஒழிவின்றித்திருமூழிக்களத்துறையும்ஒண்சுடரை
ஒழிவில்லாஅணிமழலைக்கிளிமொழியாள்அலற்றியசோல்
வழுவில்லாவண்குருகூர்ச்சடகோபன்வாய்ந்துரைத்த
அழிவில்லாஆயிரத்துஇப்பத்தும்நோயறுக்குமே.

ஆ.—(ஒழிவின்றி.) - எம்பெருமானைப் பிரியில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவையாயிருப்பாளொருபிராட்டி அவனைப்பிரிந்தலற்றின பாசுரத்தாலே, தத்ஸத்ருஶ ஸ்வபாவரான வண்குருகூர்ச்சடகோபன் எம்பெருமானைப்பிரிந்தலற்றின இப்பத்து, தத்விஶ்லேஷரூப வ்யாதியைப் போக்கு மென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, தன்னை அப்யஸித்தார்க்கு எம்பெருமானைப் பிரிகைக்கீடான ஸம்ஸாரதுரிதத்தை அறுக்கும் என்கிறார்.

விஶ்லேஷியாவிடில் இத்யாதி. "மென்னடை" என்றதுக்குபாவம் - கலவியின் இத்யாதி. தோடைகொள்ளுகை - காண்கை. பதப்ரயோகப்ரயோஜநம் - ஸரஸ இத்யாதி. அதுக்கடியேதென்ன - கண்டிகோளிறே இத்யாதி. உனக்கு வ்யஸநமுண்டானுல் ஸரஸஸஞ்சாரம் குலையவேணுமோவென்ன - என்டீசையை இத்யாதி. "மிகவின்பம் - மிகமேனி" என்ற பதச்சேர்த்திக்குபாவம் - உங்கள்கலவியின் இத்யாதி. மேலிவும் - ஆர்த்தியும். மேகலை-வஸ்த்ரம். கட்டுக்குலைகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - மேகலைதோங்கும் இத்யாதி. மேனிமெலிவெய்துகையாலே ஆஶ்ரயமில்லையென்றபடி. தம்மையொழியச் செல்லாதார் என்றது - திருமூழிக்களத்திலுள்ளாரை. குணதிகனென்று சொல்லுகிற நீ இப்படி சொல்லலாமோவென்ன - பொரி புறம் இத்யாதி. அதாவது - உள்ளே ரஸமில்லாத பொரிக்கு சர்க்கராதிகளை மேலேதடவுமாபோலே, ப்ரணயித்வமில்லாதவனுக்கு ப்ரணயித்வத்தையாரோபித்து, "தகவில்லை" என்றவர்கள் முன்னே "தகவுடையவன்" என்றுசொன்னதமையுமென்றபடி. 'தடம்புனல்வாய்' என்று தொடங்கி, 'திருமூழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றேன்றுரையீர்கள்' இத்யந்வய:. (௪0)

[ஒழிவின்றியென்று மேலுக்கு] - திருமூழிக்களத்தில் ஸௌலப்யத்தையாலே நிரந்தரவாஸம்பண்ணி அங்கே நிரதிசயதீப்தியுக்தனானவனே. [ஒழிவில்லா என்று தொடங்கி] - எம்பெருமானுக்குத் திருமூழிக்களத்தைப் பிரிந்து தரிக்க ஸம்பாவனை யுண்டேயாகிலும் அவனைப்பிரியில் தரியாததன்மையை யுடையளாய் அழகிதாய் முக்த மான கிளியின் பேச்சுப்போலேயிருக்கிற பேச்சை யுடையளான பிராட்டி தன் ஆற்றாமையாலே ப்ரலாபித்த பாசுரத்தில் ஒன்றும் குறைபாதபடியிருக்கிற ஆழ்வார் நோவுபட்டு உரைத்த.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு ஃபலமாக, ஐஸ்வத்விஶ்லேஷரூப மான வ்யாதியினுடைய ஶாந்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

ஒழிவுஇன்றி-(ஒருநாளும்) விஶ்லேஷமில்லாதபடி, திருமூழிக்களத்து - திருமூழிக்களத்திலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே, ஒண்சுடரை - விலக்ஷண மான தேஜஸ்ஸையுடையவரை, ஒழிவில்லா - பிரியில் தரியாதபடியாய், அணி - அழகிய, மழலை - முக்தோக்தியையுடைத்தான, கிளிமொழியாள் - கிளியோடொத்த பேச்சையுடையவள், அலற்றிய - தன்னார்த்தியாலே அக்ரமமாகச்சொன்ன, சொல் - பாசுரத்தை, வழு இல்லா - (அந்த ப்ரேமத்தில்) குறையில்லாதபடியாய், வண்குருகூர் - விலக்ஷணமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், வாய்ந்துரைத்த - (அவனுடைய ஸ்வபாவங்களைக்)கிட்டி யநுஸவித்துஉரைத்ததாய், அழிவுஇல்லா - ஶ்ரோதாக்கள் நெஞ்சில்நின்றுப்போகாத, ஆயிரத்துஇப்பத்தும்-,நோய் — (ஐஸ்வத்விஶ்லேஷ ஹேதுவான), ஸம்ஸாரவ்யாதியை, அறுக்கும் - தீர்த்துக்கொள்ளும். இது - நாலடித் தாழிசை: கலிவிருத்தமென்பாருமுளர்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு, பிரிவுக்கடியான ஸம்ஸாரதுரிதத்தை இதுதானே அறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்.

[ஒழிவின்றித் திருமூழிக்களத்துறையும்] - ஒருநாளும் விடநினையாதே அவ்வூரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவர்க்கு.[ஒண்சுடர்]-"பின்னானார்" வணங்குஞ்சோதி என்கிறபடியே அவ்வூரில் நிலையால்வந்த புகரிருக்கிறபடி. அவ்வூரில் ஸௌலப்யத்தைபால்வந்த புகர். பிற்பாடர்க்கு முகங்கொடுக்கும் நீர்மைபால்வந்த புகர். [ஒழிவில்லா] - அவன் அவ்வூரை யொழியில் தரிக்கமாட்டாதாப்போலே அவனையொழிய தரிக்கமாட்டாதவள் என்கை. [அணிமழலைக்கிளிமொழியாள்] - அழகியதாய் முக்தமான கிளியின்பேச்சுப் போலேயிருக்கிற பேச்சை உடையவள். [அலற்றியசொல்] - தன் ஆற்றாமையாலே அக்ரமமாகச் சொன்ன பாசுரத்தை. [வழுவில்லா வண்குருகூர்ச்சடகோபன்] - அப் பிராட்டிபடியில் ஒன்றும் குறைவின்றிக்கேயிருக்கிற ஆழ்வார்.[வாய்ந்துரைத்த] - கிட்டி உரைத்த ஸாவஸந்யத்தாலே நோவுபட்டுரைத்த. [அழிவில்லாவாயிரத்துஇப்பத்து]- கேட்டார்கள் நெஞ்சை ஒருநாளும் விடாதேவர்திக்கிற இப்பத்து. இப்பாசுரத்தைக் கேட்டார்க்கு ஸமகாலத்திற்போலே ஸர்வகாலமும் ரஸம்பிறக்கும்படியாய்த்து இருப்பது. [நோயறுக்குமே]-ஐஸ்வத்விஶ்லேஷமாகிற நோய் அறுக்கும். கலந்து பிரிந்துதிர்யக்குக் களின் காலிலே விழுந்து க்லேஶிக்கவேண்டா, விஶ்லேஷகந்தமில்லாத தேஶத்திலே புகப்பெறுவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸித்தார்க்கு, பிரிவுக் கடியான ஸம்ஸாரதுரிதத்தை இதுதானே யறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்.

[ஒழிவின்றித் திருமூழிக்களத்துறையும்] - ஒருநாளும் விடநினையாதே அவ்வூரில் நித்யவாஸம்பண்ணுமவனை. [ஒண்சுடர்] - "பின்னானார்வணங்குஞ்சோதி" என்கிறபடியே, அவ்வூரில் நிலையால்வந்த புகரிருக்கிறபடி; — அவ்வூரில் போக்யதையால் வந்த புகர், பிற்பாடர்க்கு முகங்கொடுக்கும் நீர்மையால் வந்த புகர். [ஒழிவில்லா] - அவன் அவ்வூரையொழியில் தரிக்கமாட்டாதாற்போலே, அவனையொழியில் தரிக்கமாட்டாதவளென்கை; "நசஸீதா த்வயா ஹீநா" (நசஸீதாத்வயாஹீநா) என்னுமவளிறே. [அணிமழலைக்கிளிமொழியாள்] - அழகிய முக்தமான, கிளியின் பேச்சுப்போலேயிருக்கிற பேச்சையுடையவள். [அலற்றியசொல்]-தன்னாற்றாமையாலே க்ரமமாகச்சொன்ன பாசுரத்தை. [வழுவில்லாவண்குருகூர்ச்சடகோபன்] - பிராட்டிபடியிலொன்றும் குறைவற்றிருக்கிற ஆழ்வார். [வாய்ந்துரைத்த] - கிட்டியுரைத்த; பாவபந்தத்தாலே சொன்னவென்றபடி. [அழிவில்லாவாயிரத்துஇப்பத்து] - கேட்டவர்கள்நெஞ்சையொருநாளும் விடாதே வர்த்திக்கிற இப்பத்து. இப்பாசுரத்தைக் கேட்டார்க்கு, ஸமகாலத்திற்போலே ஸர்வகாலமும் ரஸம்பிறக்கும்படியாய்த்துஇருப்பது. [நோயறுக்குமே]-ஹ்ருதவிஶ்லேஷமாகிறநோயையறுக்கும்; கலந்து பிரிந்து திர்யக்குக்களின் காலிலேவிழுந்துக்லேஶிக்க வேண்டா; விஶ்லேஷமில்லாத தேசத்திலே புகப்பெறுவர். (கக)

நிகமம் - ஒழிவின்றி இத்யாதி. "இப்பத்தும்நோயறுக்கும்" என்றதைக்கடாக்ஷித்தவதரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. நோய் - விஶ்லேஷஹேதுவான ஸம்ஸாரதுரிதம். இதுமேஸௌலப்யத்தால்வந்த புகராக அருளிச்செய்து, பாவாந்தரம் - அவ்வூரில் போக்யதையால் இத்யாதி. "பின்னானார்" இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - பிற்பாடர்க்கு இத்யாதி. "ஒழிவின்றித் திருமூழிக்களத்துறையும் - ஒழிவில்லா" என்கிற பதச்சேர்த்திக்குபாவம் - அவன்அவ்வூரை இத்யாதி. தரிக்கமாட்டாளென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் நசஸீதா-இத்யாதி. ஒழிவில்லா - பிரியில் தரிக்கமாட்டாத. "அணிமழலை" என்றது - மொழிக்கு விசேஷணம். வழுவுதல் - நழுவுதல். கிட்டுகையாவதேதென்ன - பாவபந்தத்தாலே இத்யாதி. ஆயிரத்துக்கு அழிவில்லாமையேதென்ன - கேட்டவர்கள் இத்யாதி. போக்யதையாலேயென்றபடி. விவரணம் - இப்பாசுரத்தை இத்யாதி. "நோயறுக்கும்" என்றது - இஷ்டப்ராப்திக்கும் உபலக்ஷணமென்கிறார் - கலந்து இத்யாதி. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— ஸ்வீயம் வியோகஜநஹேத்வநிஜாஶ்ரி தத்வம் விஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஶ்ரிதஜநைகநிவாஸஸௌஶீல்யம் | ... ஸௌ ... நாயகோ ... தீவகாரவிஹாரநிவேஶம் ||

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— ... ஶ்ரிதஜநஸமிதௌ ... ஸ்வாமிநா, ... ஶ்ரீயாஷு, ... | ... ஸ்துதா ... ||

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

எங்காதலுக்கடி மாலேய்ந்த வடிவழகென்று
அங்காதுபற்றாசா ஆங்கவன்பா - லெங்குமுள்ள
புள்ளினத்தைத் தூதாகப்போகவிடுமாறன்தாள்
உள்ளினர்க்குத் தீங்கை யறுக்கும்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—அறுக்கும்வினை-ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(அறுக்கும்வினை.) – இப்படி தூதப்ரேஷணம்பண்ண, பின்னையும் எம்பெருமானை வரக்காணாமையாலே அவஸந்நராய்,

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தம்முடைய ஆர்த்தியை அறிவிக்கச்செய்தேயும் எம்பெருமான் அப்போதே வரக்காணாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார் தூதப்ரேஷணத்தாலும் மநப்ரஸாதங்களாலும் அவனுடைய குணாநுஸந்தாநத்தாலும் 'அவன்வந்து நம்மை விஷயீகரித்துத் திருநாவாயிலே கொண்டுபோகை நிஸ்சிதம்' என்றத்யவஸித்து, லங்கையிலேவந்து திருவடி தன்னைத் திருவடிதொழுது போனபின்பு பிராட்டி "பெருமாளைக் காண்பதுஎப்போதோ?" என்று பதறினாற்போலே திருநாவாயிலே புகவேணுமென்றுபதறி, 'அங்கே புகவல்லேனே?' என்றும், 'புகும் நாள் என்று?' என்றும், 'அங்கேபுக்கு என்கண்ணாரக்கண்டு அடிமைசெய்யவல்லேனே?' என்றும் தொடங்கி அநேகமநோரதங்களைப் பண்ணுகிறார். போகவிட்ட தூதர் வரப்பற்றாமை "நாம் அவனிருந்தவிடத்தேபோவோம்" என்று மநோரதிக்கிறாரென்றுமாம்.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி வடகமுவூத்தாலே ப்ராபிக்க அபிநிவேஸித்தவர், ப்ராப்யத்வராதிஸயத்தாலே, அவன்பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு திருநாவாயிலே யெழுந்தருளியிருக்கிறபடியை ப்ரகாஸிப்பிக்கக்கண்டு; அவனுடைய அநுபவவிரோதிநிராஸக தேசவர்த்தித்வத்தையும், அநுபாவ்யத்வவைபவத்தையும், அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையும், நித்யகைங்கர்யவிஷயத்வத்தையும், பத்நீபரிஜநஸ்த்தாநாதிபூர்த்தியையும், ஆஸ்ரிதஸுலபதையையும், ஸேஷித்வரக்ஷகத்வாத்யாகாரபூர்ணதையையும், அநுபவஜ்ஞாநப்ரதத்வத்தையும், தூரவமம ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும், அதிரமணீயவிக்ரஹயோகத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரனான ஸர்வேஸ்வரனெழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தைக்கிட்டி யநுபவிப்பதொருநாளே! என்று வஹுமுகமாக மநோரதிக்கிறார்.

இ—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தம் ஆர்த்தியை அறிவிக்கச் செய்தேயும் அப்போதே வரக்காணாமையாலே அவஸந்நரானவர் தூதப்ரேஷணத்தாலும் அவன் குணாநுஸந்தாநத்தால் வந்த மநப்ரஸாதத்தாலும் "அவன்வந்து நம்மை விஷயீகரித்து, அமர்ந்த நிலமான திருநாவாயிலே கொண்டுபோகை நிஸ்சயம்" என்று அத்யவஸித்து, க்ரமத்தாலே கொண்டுபோகப் பற்றாமையாலேபதறி, "அங்கே புகவல்லேனே, புகும் நாள்என்றோ? அங்கேபுக்கு என்கண்ணாரக் கண்டு அடிமைசெய்யவல்லேனே?" என்று இப்படி அநேக மநோரதங்களைப் பண்ணுகிறார். திருவடிசென்று பிராட்டியைத் திருவடிதொழுது மீண்டபின்பு பெருமாளைக்கிட்டுந்தனையும் பிராட்டிக்குச்சென்ற மநோரதம்போலே இவர்க்குச் செல்லுகிறது. "உபாயோபேயங்கள் ஈஸ்வரனே" என்று அத்யவஸித்தார்க்கு, ப்ராப்யருசியில் கண்ணழிவற்றால் விளம்பஹேதுவில்லாமையாலே, ப்ராப்யஸித்தியளவும் மநோரதம் செல்லாநிற்குமிறே. அதவா, போகவிட்டதூது வரப்பற்றாமை "நாம் அவனிருந்தவிடத்தே போவோம்" என்று

மநோரதிக்கிறார். ப்ராப்யஸித்தியிலுண்டான த்வரையாலே, பெரியமுதலியார் எப்போதும் இத்திருவாய்மொழியை அநுஸந்தித்தருளுவரென்று 'பெரியமுதலியார் திருவாய்மொழி' என்றுய்த்து இத்தைச் சொல்லுவது.

ஈடு.—திருவடிசென்று பிராட்டியைத் திருவடிதொழுது மீண்டவநந்தரம் பெருமாளைக்கிட்டுவதற்குமுன்பு பிராட்டிக்குப்பிறந்த மநோரதம்போலே, கீழ்விட்டஉதிதர் அத்தலைப்பட்டு அவனைக்கொண்டு வருவதற்குமுன்னே நடுவே இவர்க்குப்பிறந்த மநோரதத்தைச்சொல்லுகிறது. இப்படி தம்முடைய ஆர்த்தியறிவிக்கச்செய்தேயும் அப்போதே வரக் காணாமையாலே யவஸந்நரானவர், உதிதப்ரேஷணத்தாலும்அவன்குணநுஸந்தாநத்தாலும் மநஃப்ரஸாதத்தாலும் " அவன்வந்து நம்மைவிஷயீகரித்து அமர்ந்தநிலமான திருநாவாயிலே கோடுபோகை நிஶ்சிதம் " என்று அத்யவஸித்து, க்ரமத்தால் போகப்பற்றாமையாலே பதறி, "அங்கேபுகவல்லேனே? புகும்நாள்என்றோ? அங்கேபுக்கு என் கண்ணாரக்கண்டு அடிமைசெய்ய வல்லேனே ?" என்று இப்படி அநேகமநோரதங்களைப்பண்ணுகிறார். "உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈஶ்வரனே" என்று அத்யவஸித்தார்க்கு, ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற்றால் விளம்பஹேதுவில்லாமையாலே, ப்ராப்யஸித்தியளவும் மநோரதம் செல்லாநிற்குமிறே. இம்மநோரதந்தான் இவனுக்குத் தவிராததுமாய், அதுதான் இனியதுமாய், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்திருப்பதும் ஒன்றிறே. பெரியமுதலியார், ப்ராப்யஸித்தியில் த்வரையாலே எப்போதும் இத்திருவாய்மொழியை யநுஸந்தியாநிற்பர்; ஆகையாலே, இத்தை "பெரியமுதலியார் திருவாய்மொழி" என்றுய்த்துச்சொல்லுவது. அதவா, "விட்டதூதர்கள் தாழ்த்தார்களென்று தாமே அவன்வர்த்திக்கிற தேசத்தேறப்போகவோருப்படுகிறார்" என்பாருமுண்டு.

"அறுக்கும்வினை" ப்ரவேசம். ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஸங்க்ரஹஸங்கதி - திருவடிசென்று *இத்யாதி.* பிராட்டிக்குப்பிறந்த மநோரதம்போலே *யென்றது-* "**ஸம்ஸயேஷு விராமேண ஸம்ஸாக்ஷேவ ஹநீர்யாவிஷ்பி । க்ஷிப்ரம்ஸக்ஷபேஸோமகஸ்யவாஸ்யோஸ்யவிக்ஷ்யம்**"

என்று திருவடிசொல்லிப்போனவற்றையே எப்போதும்மநோரதித்துக்கொண்டிருக்கையைப்பற்ற 'மநோரதத்தைச்சொல்லுகிறது' என்றவநந்தரம், "இத்திருவாய்மொழி" என்று கூட்டுவது. அத்தலைப்பட்டு - *அங்கேபோய். பிராட்டிக்குப் பெருமாள் வருவரென்று திருவடியறிவித்தபின் பாகையாலே, "எப்போதுஅவரைக்காணப்புகுகிறோம்?" என்று பதறக்கூடும்; இவர்க்கு அங்ஙனொன்று இன்றிக்கேயிருக்க மநோரதம் கூடினபடி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையிலே, விஸ்தாரஸங்கதி* - இப்படி *இத்யாதி. "குறுக்கும்வகையுண்டுகொலோ" "நாளறியேனே," "அணுகப்பெறுநாள் எவைகொலோ", "கண்ணாரக்களிக்கின்றது இங்குஎன்றுகொல்" இத்யாதியைப்பற்ற -* அங்கே புகவல்லேனே *இத்யாதித்ரயமும். உபாயம் அவனே என்றத்யவஸித்தால் "***தத்தஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்***" என்றிராதே மநோரதிப்பானென்? என்ன -* உபாயோபேயங்கள் *இத்யாதி.* **ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற்றால்** - *ப்ராப்யத்திலாதரம் குறைவற வுண்டானுலென்றபடி. ப்ராப்யத்வரையுண்டென்றால் ஸ்வரூபவிருத்தத்தைச் செய்யலாமோவென்ன-* இம்மநோரதம் *இத்யாதி. "ப்ராப்யத்வரையாலே மநோரதிக்கிறார்" என்றதுக்கு ஸம்வாதம் -* பெரியமுதலியார் *இத்யாதி.* பெரியமுதலியார் - *ஆளவந்தார். ஸங்கத்யந்தரம்* - அதவா *இத்யாதி.*

முதற் பாட்டு.

அறுக்கும்வினையாயின ஆகத்துஅவனை
நிறுத்தும் மனத்தொன்றிய சிந்தையினர்க்கு
வெறித்தண்மலர்ச்சோலைகள் சூழ்திருநாவாய்
குறுக்கும்வகையுண்டுகொலோ ? கொடியேற்கே.

ஆ.—ஐகவத்தர்பரநாபேக்ஷராயிருப்பாருடைய துக்கங்களைப்போக்கும் திருநாவாயை நமக்கும் ஒருகால் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ ? என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எனக்குத் திருநாவாய் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[அறுக்குமென்று தொடங்கி] - அவனை ஹ்ருதயத்திலே நிறுத்தவேணுமென்னும் அத்யவஸாயத்திலே ஒருப்பட்ட மநோரதத்தை யுடையார்க்கு ஸகல துக்கங்களையும் போக்கும். [வெறி]-பரிமளம். [கொடியேற்கு]-அங்குப் புகப்பெறாதே நோவுபடுகைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின எனக்கு.

ப.—முதற்பாட்டில், 'ஆஶ்ரிதாநுபவவிரோதிநிராஸகமாய் நிரதிஶயபோக்யமான திருநாவாய் எனக்குக் கிட்டும் வகையுண்டோ?' என்கிறார்.

ஆகத்து-(தங்கள்)அகவாயிலே, அவனை-(ஸமஸ்தவிரோதிநிவர்த்தகனாய் நிரதிஶயபோக்யனான)ஸர்வேஶ்வரனானவனை, நிறுத்தும் - நிறுத்தவேணுமென்கிற,மனத்து - நெஞ்சிலே, ஒன்றிய - ஒருமைப்பட்ட, சிந்தையினர்க்கு - மநோரதத்தையுடையவர்களுக்கு, வினையாயின - அவித்யாகர்ம வாஸநாருசிகளான அநுபவவிரோதிகளையடைய, அறுக்கும் - போக்குவதாய், வெறி - பரிமளப்ரசுரமான, தண் - ஶ்ரமஹரமாய், மலர் - புஷ்போத்தரமான, சோலைகள்சூழ் - சோலைகளையுடைய, திருநாவாய் - திருநாவாயானது, கொடியேற்கு - (அநுபவாபிநிவேஶாநுரூபமாகக் கிட்டப்பெறாத) கொடுமையை யுடைய எனக்கு, குறுக்கும்வகை உண்டுகொலோ - கிட்டும்விரகு உண்டாமோ?

இ.—முதற்பாட்டில்,எனக்குத் திருநாவாய் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[அறுக்கும் வினையாயின] - வினையென்று பேர்பெற்றவற்றை அடங்கலும் போக்கும்; ருசிவிரோதி, உபாயவிரோதி, ப்ராப்திவிரோதி, ஶரீரத்தளவில் பர்யவஸிக்கவொட்டாதே ப்ராரப்தமாய் வருமவை, அவற்றையடைய ஒருகாலே போக்கும். க்ரமத்தாலே போக்கவேண்டுவது தானே போக்கிக்கொள்ளுமன்றிறே; அவன் போக்குமன்று "ஸர்வபாபேப்ய:" "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறபடியேயாகக் கடவதிறே. இப்படி செய்வது ஆர்க்கென்னில்? [ஆகத்தவனை நிறுத்தும்மனத்தொன்றிய சிந்தையினர்க்கு] - அவனை ஹ்ருதயத்திலே நிறுத்தவேணுமென்னும் அத்யவஸாயத்திலே ஒருமைப்பட்ட மநோரதத்தை உடையவர்க்கு. [வெறி இத்யாதி] - வினையை வர்த்திப்பிக்கிலும் புக்குக்கொடுநிற்கவேண்டும்படியாய்த்து தேஶமிருப்பது. பரிமளத்தையுடைத்தாய் ஶ்ரமஹரமாய் நித்யவஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாய். [குறுக்கும்வகையுண்டுகொலோ] - குறுகப்பண்ணும் விரகுஏதோவென்னுதல்; குறுகும் விரகுஏதோவென்னுதல்; குறுக்குமென்று அத்தேஶபாஷை. அந்த பாஷையாலே அருளிச்செய்வதே! என்று விசு்யராயருளினர் எம்பெருமானர். [கொடியேற்கே] - ஆஸாலேஶமுடையார்க்குப் புகலாந் தேஶமாயிருக்க, புகப்

பெறுதே நோவுபடுகைக்கடியான பாபத்தைப்பண்ணின எனக்கு. 'கொடியேற்கு - ஆக்த்தவனை நிறுத்தும் மனத்தொன்றிய சிந்தையினார்க்கு - வினையாயின - அறுக்கும் - திருநாவாய் குறுக்கும்வகை, உண்டுகொலோ?'

ஈடு.—முதற்பாட்டு. எனக்குத் திருநாவாய் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[அறுக்கும்வினையாயின] - வினையென்று பேர்பெற்றவையடங்கலும் போக்கும்;—ருசிவிரோதி, உபாயவிரோதி, ப்ராப்யத்தை ப்ராபிக்குமிடத்தில்வரும் விரோதிகள், வர்த்தமாநதேஹத்தளவிலே பர்யவஸிக்கையன்றிக்கே ப்ராரப்தஶேஷமாய்நின்று அவ்வருகேயும்போம்படி விளம்பிக்கக்கடவவை. நின்றநின்றநிலைகள்தோறும் உண்டாயிருக்குமிறே விரோதிகள். புதுப்புடைவை யழுக்குக்கழற்றுமாபோலே க்ரமத்தாலேபோக்க வேண்டுவது தான்போக்குமன்றிறே; ஸ்ரீபகவத்ப்ரஸாதத்தாலே போமன்று ஒருகாலே போமிறே; "மேருமந்தரமாத்ரோபி", (மேருமந்தரமாத்ரோபி) "ஸர்வேபாப்மாந:ப்ரதூயந்தே," (ஸர்வேபாப்மாந:ப்ரதூயந்தே) "ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி" (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி)என்கிறபடியேயாகக்கடவதிறே. ப்ரஹ்மஹத்யைக்கு ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணினால், மோஹத்யைக்குத் தனித்துப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டிவருமிறே; அங்ஙன்வேண்டாவிறே ஸ்ரீபகவதநுக்ரஹங்கொண்டுகார்யங்கொள்ளுமிடத்தில். ஆர்க்குத்தான் இப்படிச்செய்வது? என்னில்-;[ஆகத்து இத்யாதி]-ஹ்ருதயத்திலே அவனைநிறுத்த வேணுமென்னும் அத்யவஸாயத்திலே ஒருமைப்பட்டமநோரதத்தையுடையார்க்கு. [வெறியிதயாதி] - வினையைப்போக்காதே வர்த்திப்பிக்கிலும் விடவொண்ணுதபடி யாய்த்து, தேசமிருப்பது. பரிமளத்தையுடைத்தாய் ஶ்ரமஹரமாய் நித்ய

முதற்பாட்டு.—அறுக்கும் வினை இத்யாதி. "கொடியேற்கு - திருநாவாய் குறுக்கும் வகையுண்டுகொலோ?" என்றதைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - எனக்கு இத்யாதி.

வினைகள்அநேகமுண்டோவென்ன - ருசி இத்யாதி. ருசிவிரோதியாவது - ப்ரயோஜநாந்தரஸ்ரத்தை, தேவதாந்தரபஜநாதிகள். உபாயவிரோதியாவது- †"கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே" இத்யர்த்யுக்தஸங்காத்ரயம், ஸாதநாந்தரஸ்ப்ருஹை முதலானவை. ப்ராப்யத்தை ப்ராபிக்குமிடத்தில் வரும் விரோதிகள் ஆவன - "அவனே உபாயம்" என்றதயவஸாயம்பிறந்தாலும், அவன் திருவடிகளை ப்ராபிக்குமிடத்தில் "அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகள், ஊரகவதாபசாரம்," என்றாற்போலே வருகிறவிரோதிகள். 'வர்த்தமாநதேஹத்தளவிலே பர்யவஸிக்கையன்றிக்கே' என்கிறவிடத்திலே, "ப்ராரப்தேதரபாபஸ்ய ..."இத்யாத்யநுஸந்தேயம். கண்டதுக்கெல்லாம் விரோதிகளுண்டோவென்ன - நின்றநின்ற இத்யாதி. வினைகளொருகாலே அறக்கூடுமோவென்ன - புதுப்புடைவை இத்யாதி. ஒருகாலேபோமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணங்கள் - மேருமந்தர இத்யாதி. "மேருமந்தரமாத்ரோபிராஶி:பாபஸ்ய கர்மண: । கேஶவம் வைத்யமாஸாத்ய துர்வ்யாதிரிவ நஶ்யதி" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே (எஅ-அத்யா). "ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே" இதிசாந்தோக்யே (ரு-உச-வைஶ்வாநர வித்யாயாம்). "புதுப்புடைவை" இத்யாதி வாக்யத்வயவிவரணம் - ப்ரஹ்மஹத்யைக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஒருமைப்பட்ட - உத்யோகித்த. ஊரில் ஸௌக்யதையை வர்ணித்ததுக்கு ஭ாவம் - வினையைப்போக்காதே இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - பரிமளத்தை இத்யாதி. "மலர்ச்சோலை" என்று நிருபகமாகச் சொல்லுகை

† இங்கே அரும்பதம் விளங்கவில்லை : ருசிவிரோதி என்று தொடங்கும் வாக்கியங்கட்கு அடையவளைந்தானரும்பதத்தில் எழுதி யிருக்குமாறு:—ருசிவிரோதியாவது - பகவத்விஷயத்திலே ஆசைபிறக்கவொட்டாதபடி வருகிற விரோதி : அதாவது - ப்ரயோஜநாந்தரஸ்ரத்தை. உபாய விரோதியாவது - ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம்அவன் என்னும் ருசிபிறந்தாலும் அவனே யுபாயமென்று அத்யவஸிக்கவொட்டாதபடி வருகிறவிரோதி : அதாவது ஸாதநாந்தரஸ்ப்ருஹை.

வஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாய். [குறுக்கும்வகையுண்டுகோலோ] - குறுகப் பண்ணும்வகை ஏதோ? என்னுதல்; குறுகும் விரகுஏதோ?என்னுதல்; குறுக்கு மென்று - அத்தேஶஹாஷை. எம்பெருமானார் திருவடிதொழவெழுந்தருளாநிற்க, "திருநாவாயெத்தனையிடம்போரும்?" என்று எதிரேவருகிறார் சிலரைக் கேட்டருள, "குறுக்கும்" என்றார்களாய், அத்தைக்கேட்டு "இப்பாஷையாலே யருளிச்செய்வதே ஆழ்வார்!" என்று போர வித்தராயருளினார். [கொடியேற்கு] - கொடியேனுக்கு. ஆஶாலேஶமுடையார்க்கு ப்ராபிக்கலாம் தேசமாயிருக்க, ஆசையும் கண்ணழிவற்றிருக்க புகப்பெறாதே நோவுபடுகைக்கடியான பாபத்தைப்பண்ணினஎனக்கு. 'ஆகத்தவனைநிறுத்தும் மனத்தோன்றியசிந்தையினார்க்கு - வினையாயின அறுக்கும் - வெறித்தண்மலர்ச்சோலைகள்சூழ் திருநாவாய் - கொடியேற்கு - குறுக்கும்வகை யுண்டுகோலோ?' (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

கோடியேரிடைக் கோகனகத்தவள்கேள்வன்
வடிவேல்தடங் கண்மடப்பின்னைமணாளன்
நெடியானுறைசோலைகள்சூழ்திருநாவாய்
அடியேனணுகப்பெறுநாள்எவைகோலோ?

ஆ.—(கொடியேரிடை) - பெரியபிராட்டியாரோடும் நப்பின்னைப்பிராட்டியாரோடும் கூட அவன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநாவாயிலே போய்ப் புகுவதென்றோ? என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருநாவாயிலேபுகும் நாளென்றோ? என்கிறார்.

[கொடியென்றுதொடங்கி]-கொடிபோலே அழகிய இடையையுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனாய் கூரியவேல்போலேயாய்ப்பெருத்திருக்கிற கண்களையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு ஹோக்தாவாய், அவ்வளவன்றிக்கே, மஹிஷீபரிஜநாதிகளுக்கு ஒருமுடிவின்றிக்கே யிருக்கிறவன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுவதுஞ்செய்து இவன் பரிகரமெல்லாங்கொண்டு ஒருமூலையிலே அடங்கும்படி சோலைப்பரப்பையுடைய திருநாவாயை.

ப.—அநந்தரம், மஹிஷ்யாதி ஹோக்யதா வைஶவத்தை யுடையவன் வர்த்திக்கிற திருநாவாயை நான் கிட்டும்நாள்கள்எவை? என்கிறார்.

கொடிஏர்இடை - கொடிபோலழகிய இடையையுடையளாய், கோகனகத்தவள் - தாமரைப்பூவிற் பிறப்பாலே நிரதிஶயஹோக்யையான லக்ஷ்மிக்கு, கேள்வன் - ஸத்ருஶனாய், வடி வேல் - வடித்த வேல்போலே யொளியையும் கூர்மையையுமுடைத்

யாலே - நித்யவஸந்தமான என்றபடி. இரண்டாமர்த்தம் - குறுகும் என்கிற மெல்லொற்றை "குறுக்கும்" என்று வல்லொற்றாக்கிக்கிடக்கிறதாய், குறுக்கும்விரகேதோ என்று. ஆனால், குறுகும்வகையென்னாதே "குறுக்கும்வகை" என்கிறதென்னென்ன - குறுக்கும் இத்யாதி என்னுதல்; மூன்றாமர்த்தமாதல். "தேஶஹாஷை" என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - எம்பெருமானார் இத்யாதி. பாபமேதென்ன - ஆஶாலேஶம் இத்யாதி. அந்வயம் - ஆகத்தவனை இத்யாதி. "வினையாயின - அறுக்கும்" என்றது - திருநாவாய்க்கு விஶேஷணம். (க)

தான, தடங்கண் - பெரியகண்களையும், மடம் - மடப்பத்தையுமுடைய, பின்னை - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, மணாளன் - போக்தாவாய், (இவ்வளவன்றியே), நெடியான் - அபர்யந்த போக்யதாதிசயத்தையுடையவன், உறை - வர்த்திக்கிற (தேசமாய்), சோலைகள் - நாநாவிதமான சோலைகளாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருநாவாய் - திருநாவாயை, அடியேன்-(அநந்யப்ரயோஜனனான) நான், அணுகப்பெறும்நாள்-அணுகப்பெறும்நாள்கள், எவைகொலோ - எவையோ? வடிவென்று - மாவடுவாய், மாவடுப்பிளவுபோலவும் வேல்போலவு மென்றுமாம்.

இ —இரண்டாம்பாட்டில், திருநாவாயிலேபுகும் நாளென்றோ? என்கிறார்.

[கொடியேரிடையித்யாதி] - கொடிபோலே அழகிய இடையை யுடையளாய்ப் புஷ்பத்திற்பரிமளம் உபாதானமாகப்பிறந்த பிராட்டிக்கு வல்லபனானவன். "நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" என்பாரும் அருகேயிருக்க இழக்கவோ! என்கிறார். [வடிவேலித்யாதி] - கூரியவேல்போலே ஓராளுமொருநோக்கும் நேராய், போக்தாவின் அளவல்லாத போக்யதையை யுடைத்தான கண்களை யுடையளாய் ஆத்மகுணோபேதையான நப்பின்னைப் பிராட்டி செவ்வி கொள்ள இட்டுப்பிறந்தவன். தன்கண்ணாலே அவனையொடிவெறிந்து நமக்காக்கித்தருமவளிறே நப்பின்னைப்பிராட்டி. [நெடியான்இத்யாதி] - இவ்வளவன்றிக்கே மஹிஷீபரிஜநங்களுக்கு எல்லையின்றிக்கே யிருக்குமவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம். அவனுக்கும் அவன்பரிகரத்துக்கும் குறைவற வர்த்திக்கலாஞ் சோலைப் பரப்பையுடைத்தான தேசம். [அடியேனணுகப் பெறுநாள்] - அடிமை செய்கைக்கு இட்டுப் பிறந்த நான் வந்து கிட்டப்பெறும் நாள்என்றோ?

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. திருநாவாயிலே புகும்நாளென்றோ? என்கிறார்.

[கோடியேரித்யாதி] - கோடிபோலேயழகிதான இடையையுடையளாய்ப் புஷ்பத்திற் பரிமளம் உபாதாநமாகப் பிறந்த பிராட்டிக்கு வல்லபனானவன். "நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" (நகஸ்சிந்நாபராத்யதி) என்பாரும்அருகேயிருக்க இழக்கவோ? என்கிறார். [வடிவேல்தடங்கண்மடப்பின்னைமணாளன்] - கூரிய வேல்போலே ஓராளும் ஒருநோக்கும் நேராய் போக்தாவினளவல்லாத போக்யதையை யுடைத்தான கண்ணையுடையளாய், ஆத்மகுணோபேதையான நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய செவ்வி புஜிக்கைக்கு இட்டுப்பிறந்தவனாய்த்து. [நெடியான்] - இப்படிப்பட்ட மஹிஷீபரிஜநாதிகளால் எல்லைகாணவொண்ணாதவன். [உறையித்யாதி] - அவனுக்கும் அவன் விபூதிக்கும் குறைவற வர்த்திக்கலாம்படி இடமுடைத்தான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாயை. [அடியேன்]- வநவாஸத்துக்குப் பெருமாளும் பிராட்டியுமாய்க் கலக்குமிடத்தில் * ஸவாம்ஸ்துவிற்படியே எல்லாவடிமைகளும் செய்கைக்கு இளையபெருமாள் நேர்பட்டாற்போலேயாய்த்து,

இரண்டாம்பாட்டு.—கோடியேர் இத்யாதி. "திருநாவாய் - அணுகப்பெறும்நாள் எவைகொலோ?' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்த் தவதாரிகை -திருநாவாயிலே இத்யாதி.

ஏர் - அழகு. இத்தால் பாவம் - நகஶ்சிந் இத்யாதி. வடி - கூர்மை. ஓராளுமொருநோக்கும் மென்றது - ஓராளுக்கோரம்புபோலே ஒருநோக்காலே யகப்படுத்திக்கொள்ளுகையென்றபடி. பிராட்டிமாரைச் சொன்ன வநந்தரம், "நெடியான்" என்கையாலே அர்த்தம். இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. "சோலைகள்" என்கிற வஹுவசநத்துக்குபாவம் - அவனுக்கும் இத்யாதி. பிராட்டிமாரோட்டைச் சேர்த்தியைச்சொல்லி, அநந்தரம் "அடியேன்" என்றதுக்கு பாவம் - வநவாஸத்துக்கு இத்யாதி. புறப்பட்டு என்றுகூட்டுவது. ஸவாம்ஸ்துவிற்படியே - அந்த

இங்குத்தைக்கு அடிமைசெய்கைக்கு இவர் நேர்பட்டபடியும். இளையபெருமாளைப் போலே அடிமைசெய்வித்துக் கொள்ளுகிற விஷயத்திற் குறையில்லையாய்த்துஇவர்க்கு. ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகளோருத்தியுமிறே அங்கு. [அணுகப்பெறுநாளெவைகொலோ] - அத் தேசத்தை நான் கிட்டப்பெறும் நாள்ஏதோ ? (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

எவைகோல்அணுகப்பெறுநாள்என்றெப்போதும்
கவையில்மனமின்றிக்கண்ணீர்கள்கலுழ்வன்
நவையில்திருநாரணன்சேர் திருநாவாய்
அவையுள்புகலாவதுஓர்நாள்அறியேனே.

ஆ.—(எவைகொல்). - 'என்றோ திருநாவாயை யணுகப் பெறுவது?' என்று எப்போதும் ஏகசித்தனாய்க் கண்ணீர் சோரவிருக்கிற நான், ஹேயப்ரத்யநீகனான திருநாரணன்சேர் திருநாவாயிலே அவனுடைய திவ்யபரிஷத்திலேபோய்ப் புகுநாள் என்றென்று அறிகிலேன் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், 'திருநாவாயிற்றிருவோலக்கத்திலே புகும் நாள் என்று?' என்று அறிகிறிலே னென்று அவஸந்நராகிறார்.

[எவைகொல் என்று தொடங்கி] - அணுகப்பெறுநாள் எவையோவென்று ஸர்வகாலமும் மற்றொன்றறியாதே ஒருமைப்பட்டுக் கண்ணீர் பாயாநிற்பன். [நவையில் திருநாரணன்] - துர்லபத்வாதிதோஷம் தட்டாதபடி பிராட்டியோடேகூடி ஆச்ரித ஸுலபனானவன்.

ப.—அநந்தரம், 'அஸாதாரணஸம்பந்த விசிஷ்டனான நாராயணன் வர்த்திக்கிற திருநாவாயோலக்கத்திலே புகுவதுஒருநாள்அறிகிறிலேன்' என்கிறார்.

அணுகப்பெறுநாள் - கிட்டப்பெறுநாள், எவைகொலென்று - எவை யென்று, எப்போதும் - ஸர்வகாலத்திலும், கவையில்மனமின்றி - வேறொன்றிற் புகுரும் நெஞ்சின்றியே (ஏகாக்ரசித்தனாய்க்கொண்டு), கண்ணீர்கள்-, கலுழ்வன் - மல்காநிற்பன்; நவைஇல் - (துர்லபத்வ ஸோபாதிகத்வாதிகளாகிற) குற்றமின்றியே, திருநாரணன் - (ஸுலபனாய் நிருபாதிகபந்துவாய்) ஸ்ரிய:பதியான நாராயணன், சேர் - வர்த்திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயில், அவையுள் - அவனுடைய ஓலக்கத்திலே, புகலாவது - ப்ரவேசிக்கலாவது, ஓர்நாள்-ஒருநாள், அறியேனே - இன்னதென்றறிகிலேன். நவை - குற்றம். அவை - ஓலக்கம்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், 'திருநாவாயில்திருவோலக்கத்திலேபுகும்நாளென்று?' என்று அறிகிறிலேன் என்கிறார்.

[எவைகொலித்யாதி] - நான் வந்து கிட்டப்பெறும் நாளெவை? என்று. [எப்போதும்]- ஒருகால்இத்தைச்சொல்லி அல்லாதபோது அந்யபரதை பண்ணுகிறேனோ?

ப்ரலோகத்திற்படியே யென்றபடி. இவர்நேர்பட்டால் விஷயம் குறைபட்டிருக்குமோவென்ன - இளையபெருமாளை இத்யாதி. ஏற்றமுண்டென்கிறார் - ஸ்ரீஜநகராஜன் இத்யாதி. (உ)

[கவையில் மனமின்றி] - அதுதன்னிலும்இதுவும் முகாந்தரமுமாய்ச் செல்லுகிறதோ? இருதலைத்த நெஞ்சின்றியே. [கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்] - கண்ணீர்கள் வெள்ளமிட விருப்பன். [நவையில்திருநாரணன்]-துர்லஹத்வாதிதோஷமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸ்ரீமானான நாராயணன். ஸௌலப்யத்துக்குஊற்றான பிராட்டியோடேகூடத் திருநாவாயிலேவந்து ஸுலஹனானவன். [திருநாவாயவையுள் புகலாவதோர் நாளறியேனே] - திருநாவாயிலே பேரோலக்கமாகயிருக்க அத்திரளிலேசென்றுகூடப் பெறும்நாளென்றென்று அறிகிறிலேன். அவை - சபை, நவை - குற்றம். "அடியார்கள்குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்றிருக்கும் அவராகையாலே, அந்நாளை யாசைப்படுகிறார்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. 'திருநாவாயில் திருவோலக்கத்திலே புகும்நாள் என்று?' என்றறிகிலேனென்கிறார்.

[எவைகொலித்யாதி] – நான் வந்து கிட்டப் பெறும்நாள் எவை என்று ? [எப்போதும்] - ஒருகால் இத்தைச் சொல்லி அல்லாதபோது அந்யபரதைபண்ணுகிறேனோ ? [கவையில்மனமின்றி] - அதுதன்னிலும் இதுவும் முகாந்தரமுமாய்ச் செல்லுகிறதோ? இருதலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே. [கண்ணீர்கள்கலுழ்வன்]-கண்ணீர்கள் வெள்ளமிடவிருப்பன். [நவையில்திருநாரணன்]-துர்லஹத்வாதி தோஷம்இன்றிக்கே யிருக்கிற ஸ்ரீமானான நாராயணன். ஸௌலப்யத்துக்குஊற்றான பிராட்டியோடேகூடத் திருநாவாயிலேவந்து ஸுலஹனானவன். 'திருநாவாயிலே பேரோலக்கமாக விருக்க, "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதுஎன்றுகொலோ?" என்று'ஆசைப்பட்ட நான் அத்திரளிலேசென்று கூடப் பெறும் நாள் என்று?' என்றறிகிறிலேன். அவை - சபை. நவை - குற்றம். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

நாளேலறியேன் எனக்குள்ளனநானும்
மீளாவடிமைப்பணி செய்யப்புகுந்தேன்
நீளார்மலர்ச்சோலைகள்சூழ் திருநாவாய்
வாளேய்தடங்கண் மடப்பின்னைமணாளா!

ஆ.—(நாளேலறியேன்.) - நிரவதிக ஸௌந்தர்யரூப விசிஷ்டையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஸ்நேஹியனான உனக்கு மீளாஅடிமைப்பணிசெய்யப்புகுந்தேன் ; 'அடிமைசெய்யும் நாளென்று?' என்றறிகிறிலேனென்கிறார்.

மூன்றும்பாட்டு.—எவைகொல் இத்யாதி. " திருநாவாயவையுள்புகலாவதோர்நாளறியேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருநாவாய் இத்யாதி.

இப்பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் - அதுதன்னிலும் இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம்-இருதலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே என்று. இருதலைத்தநெஞ்சு - இருதலையான நெஞ்சென்றபடி. முகாந்தரமுமாய் - விஷயாந்தரமுமாயென்றபடி. கவையில் மனமின்றி-கவையிலேயான மனமின்றிக்கே-வேறொன்றிற்பெருகின நெஞ்சின்றிக்கே ; ஏகாக்ரசித்தனாய்க்கொண்டென்றபடி. கவை - கார்யம் ; விஷயாந்தரமென்றபடி. கண்ணநீர்களாலே கலங்குவனென்று பதார்த்தம். அதாவது – கண்ணநீர் வெள்ளமிடாநிற்பனென்றபடி. "கலுழ்வன்" என்கிறதுக்கு நிகண்டு - "கலுழி - கலங்குதல், அழுதல்." "கலுழுவன்" என்று இவ்வர்த்தங்களையெல்லாஞ் சொல்லும். "திருநாரணன்" என்று தொடங்கி மேலுக்கு பதார்த்தம் - ஸௌலப்யத்துக்கு இத்யாதி. (௩)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், எல்லாவடிமையும் கொள்ளுகைக்கூடான திருச்சோலையையுடைய திருநாவாயிலே நப்பின்னைப்பிராட்டியோடேகூட எழுந்தருளியிருக்கிற உனக்கு ஆத்மாந்தஸ்யம் பண்ணும்படி விஷயீக்ருதனான நான் திருவடிகளில் அடிமையிலே அதிகரிக்கும்நாள் என்றென்று அறிகிலேனென்று பதறுகிறார்.

[வாளேய்தடங்கண்] — வாள்போலேயாய் பெருத்திருந்துள்ள கண்.

ப.—அநந்தரம், நித்யகைங்கர்யத்திலே அந்விதனாய்ப்புகுந்த நான், அந்தக் கைங்கர்யோபயுக்தமான நாள்கள் உளவானபடி யறிகிறிலே னென்கிறார்.

நீள் - ஓங்கி, ஆர் - நிறைந்த, மலர் - பூவையுடைத்தான, சோலைகள்-சோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருநாவாய் - திருநாவாயிலே, வாள்ஏய் - வாள்போலே நீண்ட ஒளியையுடைத்தான, தடங் கண் - பெரியகண்ணை யுடையளாய், மடப்பின்னை - ஆத்மகுணபூர்ணையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, மணாளா - நிரதிசயபோக்தாவானவனே! (ஸூரிகளைப்போலே), நானும்-, மீளாவடிமைப்பணி செய்ய - விச்சேதரஹித நிரந்தர கைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கு, புகுந்தேன் - அந்வயித்தேன் ; (அதுக்கு), எனக்கு -, உள்ளன - உளவாகக் கற்பித்துவைத்த, நாள்ஏல் - நாளாகில், அறியேன் - (அவை) நானறிகிறிலேன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஆத்மாந்தஸ்யம் பண்ணும்படி விஷயீக்ருதனான நான் நப்பின்னைப் பிராட்டியோடே கூட விருக்கிறஇருப்பிலே அடிமை செய்யப்பெறும் நாள்என்றென்றறிகிறிலேன் என்கிறார்.

[நாளேலறியேனெனக்குள்ளன] - பெறக்கடவ நாள்என்றென்று அறிகிறிலேன் என்னுதல். பிரிந்திருக்கக்கடவ நாளெத்தனையென்று அறிகிறிலேன் என்னுதல். பேறுஸித்தமானபின்பு பதறுகிறதென்னென்னில்?-[நானும் மீளாவடிமைப்பணிசெய்யப் புகுந்தேன்] - நித்யஸூரிகள்பண்ணும் ஆத்மாந்ததாஸ்யத்திலேயன்றோ நானும்அதிகரித்தது. ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கொள்ளக்கிட்டினவனாய் ஆறியிருக்கிறேனோ? தாஸ்ய பரிமளத்தில் சுவடறியாதவனாய் ஆறியிருக்கிறேனோ? [நீளார்மலர்ச் சோலைகள்] - ஓங்கிப்பரப்புமாறப் பூத்தசோலைகளை யுடைத்தான தேசம்; அடிமைசெய்கைக்குப் புஷ்பாத்யுபகரணங்களால் குறைவற்ற தேசமென்னுதல். நப்பின்னைப் பிராட்டியும்தானுமாகப் புஷ்பாபசயம் பண்ணலாம் தேசமென்னுதல். [வாளேய்தடங்கண்] - ஒளியையுடைத்தான பரந்த கண்ணென்னுதல், வாள்போலேகண்டாரை அழிக்கவல்ல பரந்த கண்ணென்னுதல் ; அவனை அநந்யார்ஹனாம்படியாக்கவல்ல கண்ணழகையுடையவள் என்கை. [மடப்பின்னை மணாளா] - அழகேயன்றிக்கே ஆத்மகுணங்களாலும் துவக்கவல்லவளுக்கு வல்லபனானவனே! தேசாந்தரம்போன ப்ரஜை ஊர்அணித்தானவாறே தாய்மாரைப் பலகாலும் நினைக்குமாபோலே ப்ராப்யதேசம்அணித்தானவாறே திரளவும் தனித்தனியும் பிராட்டிமாரை அநுஸந்திக்கிறார்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. 'ஆத்மாந்தஸ்யம்பண்ணும்படி விஷயீக்ருதனான நான், நப்பின்னைப்பிராட்டியோடேகூடவிருக்கிற விருப்பிலே யடிமைசெய்யப்பெறும் நாள் என்று?என்றுஅறிகிறிலேன்' என்கிறார்.

நாலாம்பாட்டு.—நாளேல் இத்யாதி. "மீளாவடிமைப்பணி செய்யப்புகுந்தேன் - மடப்பின்னைமணாளா - நாளேலறியேன்" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆத்மாந்ததாஸ்யம் இத்யாதி.

[நாளேலறியேனெனக்குள்ளன] - பேறக்கடவநாள் என்றென்றறிகிறிலேன் என்னுதல்; நான் பிரிந்திருக்கக்கடவ நாள்எத்தனையுண்டென்றறிகிறிலேனென்னுதல். பேறு ஸித்தமானபின்பு பதறுகிறதேன்? என்னில் - [நானும் மீளாவடிமைப்பணி செய்யப்புகுந்தேன்] - நித்யஸூரிகள்பண்ணும் ஆத்மாந்தஊாஸ்யத்திலேயன்றோ நானும்அதிகரித்தது? ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கோள்ளக் கிட்டினவனாய்ஆறியிருக்கிறேனோ? ஊாஸ்ய பரிமளத்திற் சுவடறியாதவனாய்ஆறியிருக்கிறேனோ? [நீளார்மலர்ச்சோலைகள்] - ஓங்கிப் பரப்புமாறப்பூத்த சோலைகளையுடைத்தான தேசம். அடிமைசெய்கைக்குப்புஷ்பாத்யுபகரணங்களால் குறைவற்றதேசம் என்னுதல்; நப்பின்னைப்பிராட்டியும் தானுமாகப் புஷ்பாபசயம்பண்ணலாம் தேசமென்னுதல். [வாளேய்தடங்கண்] - ஒளியையுடைத்தான பரந்த கண் ணென்னுதல்; வாள்போலே கண்டாரை அழிக்கவல்ல பரந்தகண் என்னுதல்; அவனை அநந்யார்ஹமாக்கவல்ல கண்ணழகையுடையவளென்கை. [மடப்பின்னைமணாளா] - அழகேயன்றிக்கே ஆத்மகுணங்களாலும் துவக்கவல்லவளுக்கு வல்லஹனானவனே! தேசாந்தரம்போனப்ரஜை ஊர்அணித்தானவாறே தாய்மாரைப் பலகால் நினைக்குமாபோலே, ப்ராப்யதேஸம்அணித்தானவாறே திரளவும் தனித்தனியும் பிராட்டிமாரை அநுஸந்திக்கிறார். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மணாளன்மலர்மங்கைக்கும்மண்மடந்தைக்கும்
கண்ணாளனுலகத்துயிர்தேவர்கட்கேல்லாம்
விண்ணாளன்விரும்பியுறையுந்திருநாவாய்
கண்ணாரக்களிக்கின்றதிங்கேன்றுகோல்கண்டே.

ஆ.—(மணாளன்.) - லக்ஷ்மீஹூமிநீளாநாயகனாய், தேவாதி ஸ்தாவராந்த நிகிலஜநநிர்வாஹகனாய், ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனான எம்பெருமான் விரும்பியுறையும் திருநாவாயை, இப்ப்ரக்ருதியோடே கண்ணாரக்கண்டு களிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாவாயை என் கண்ணின்விடாய் தீரக் கண்டு க்ருதார்த்தனாவதென்றோ? என்கிறார்.

"எனக்குள்ளன - நாளேலறியேன்" என்றந்வயிப்பது. எனக்குளவாகக் கற்பித்து வைத்த நாளானு லறியேனென்று ஸப்தார்த்தம். இன்னநாளென்று விசேஷியாமையாலே இத்தைத்வேதா காட்டுகிறார் - பேறக்கடவநாள் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. மீளா - அவிச்சிந்நமான. அடிமைப்பணி - ஊாஸ்யக்ருத்யம். "அடிமைப்பணி" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒரு ப்ரயோஜநத்தை இத்யாதி. "மீளாவடிமைப்பணி" என்றதுக்கு ஹாவம்-ஊாஸ்யபரிமளத்தில் இத்யாதி. "அடிமைப் பணிசெய்ய" என்றத்தையும் "மடப்பின்னைமணாளா" என்றத்தையும் கூட்டி ஹாவத்வயம் - அடிமைசெய்கைக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயம். வாள் - ஒளியும், வேலும். ஏய்கை - உடைத்தாகையும், ஒப்பும். கீழ் வாக்யவிவரணம் - அவனை இத்யாதி. துவக்கவல்ல - வசீகரிக்கவல்ல. பாட்டுத்தோறும் பிராட்டிமாரை யருளிச்செய்ததுக்கு ஹாவம் - தேசாந்தரம் இத்யாதி. 'நீளார்மலர்' என்று தொடங்கி 'அடிமைப்பணி செய்யப் புகுந்தேன்: எனக்குள்ளன - நாளேலறியேன்' இத்யந்வயஃ. (ச)

[கண்ணாளன் உலகத்துயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் விண்ணாளன் விரும்பியுறையும் திருநாவாய்] - லோகத்திலுண்டான தேவமனுஷ்யாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், ஸ்ரீவைகுண்டநாயனாயிருந்தவன் அத்யாதரம் பண்ணிக்கொண்டு வர்த்தித்தருளுகிற திருநாவாயை. [இங்கு] - ப்ரக்ருதியோடே.

ப.—அநந்தரம், பத்நீபரிஜநஸ்யாநாதி பரிபூர்ணனானவன் வர்த்திக்கிற திருநாவாயை, என்கண்ணானது நிறையும்படி கண்டு அநுபவிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

மலர்மங்கைக்கும் - பத்மவாஸிநியானலக்ஷ்மிக்கும், மண்மடந்தைக்கும் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கும், மணாளன் - போக்தாவாய், உலகத்து - லோகத்தில், உயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் - ப்ராணிகள் தேவதைகள் எல்லார்க்கும், கண்ணாளன் — நிர்வாஹகனாய், விண்ணாளன் - பரமவ்யோமசப்தவாச்யமான பரமபதத்திலுள்ளாரையும் அடிமைகொள்ளுமவன், விரும்பி-(இந்தவிபூதித்வயத்திலும்)விரும்பி, உறையும் - வர்த்திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயை, கண் - கண்கள், ஆர - பரிபூர்ணமாம்படி, கண்டு-, இங்கு - இங்கே, களிக்கின்றது - ப்ரதிஸயாநந்நியாவது, என்றுகொல் - என்றோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாவாயை என் கண்ணின்விடாய்தீரக்கண்டு உகப்பதென்றோ? என்கிறார்.

[மணாளன் இத்யாதி] - பிராட்டிக்கும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கும் வல்லபன். புருஷகாரமாவாரும் பொறைக்குஉவாத்தாவாரும் உண்டாயிருக்க இழக்கக்கடவேனோ? [கண்ணாளன் இத்யாதி] - லோகத்தில் மனுஷ்யர்களென்ன, தேவர்களென்ன, எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனானவன். அவர்கள் படுக்கைப்பற்று நோக்குகிறபடி. [விண்ணாளன்] - பிராட்டிமாரும் தானும் தனக்குத் தகுதியான பரமபதத்திலே திவ்யபர்யங்கத்திலேயிருந்து நித்யஸூரிகளை நிர்வஹிக்கிறவன். [விரும்பியுறையும் திருநாவாய்] - உபய விபூதிநாதன் பெறுப்பேறாக ஆதரித்து வர்த்திக்கிற தேசம். அவன் விரும்புகிற தேசமல்லது ப்ராப்யமில்லையிறே. [கண்ணார] - காண்கையிலே விடாய்ப்பட்ட கண்கள் வயிறுநிறைய. [களிக்கின்றது இங்கு என்றுகொல்] - "ஸுகேஷு" என்று ஒரு தேச விசேஷத்திலே களிக்கையொழிய,இங்கே களிக்கப்பெறுவதென்றோ? [கண்டே]- "காண்கை நிஶ்சிதம்" என்னும் விஶ்வாஸத்தால் களிக்கையன்றிக்கே, கண்டே களிப்பது என்றோ?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருநாவாயைக் கண்ணின்விடாய்தீரக்கண்டு அநுபவிப்பதென்று? என்கிறார்.

[மணாளனித்யாதி] - பெரியபிராட்டியார்க்கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார்க்கும் வல்லபனானவன். புருஷகாரமாவாரும் பொறைக்குஉவாத்தாவாருமுண்டாயிருக்க இழக்கவேணுமோ? [கண்ணாளனித்யாதி] - லோகத்தில் மநுஷ்யர்களென்ன, தேவர்களென்ன, எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனானவன். அவர்கள் படுக்கைப்பற்று நோக்குகிறபடி.

அஞ்சாம்பாட்டு-மணாளன் இத்யாதி. "திருநாவாய் கண்ணாரக்களிக்கின்றது இங்கென்றுகொல்கண்டே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருநாவாயை இத்யாதி.

இத்தால் பாவம் - புருஷகாரம் இத்யாதி. உவாத்து - உபாத்யாயன். உயிர் - மநுஷ்யர். "பிராட்டிமார்க்கு - மணாளன்" என்றவனந்தரம் "தேவர்கட்கெல்லாம் - கண்ணாளன்" என்றதுக்கு பாவம் - அவர்கள் இத்யாதி. படுக்கைப்பற்று - ஸ்த்ரீகளுக்குவிட்ட தேசம். "படுக்கைதானிருக்

[விண்ணுளன்] - படுக்கைதானிருக்கிறபடி; பிராட்டிமாரும்தானும் தனக்குத்தகுதியான பரமபதத்தில் திவ்யபர்யங்கத்திலேயிருந்து நித்யஸூரிகளை நிர்வஹிக்கிறவன். [விரும்பியுறையும்திருநாவாய்] - உபயவிபூதிநாயகன், பெறுப்பேறாக ஆதரித்து வர்த்திக்கிறதேசம். அவன்விரும்புகிறதேசமல்லது ப்ராப்யமில்லையிறே. [கண்ணார]-காண்கையிலே விடாய்ப்பட்ட கண், ஆர - வயிறுநிறைய. [களிக்கின்றது இங்கு என்று கொல்]-"அஹமந்நமஹமந்நம்" (அஹமந்நமஹமந்நம்) என்றதொரு தேசவிசேஷத்தே களிக்கையொழிய, இங்கே களிக்கப்பெறுவதுஎன்றோ? [கண்டே]-"காண்கை நிஸ்சிதம்" என்னும் விஸ்வாஸத்தால் களிக்கையன்றிக்கே, கண்டேகளிப்பதென்றோ? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

கண்டேகளிக்கின்றதிங்கென்றுகோல்கண்கள்
தொண்டேயுனக்காயொழிந்தேன்துரிசின்றி
வண்டார்மலர்ச்சோலைகள்சூழ்திருநாவாய்
கொண்டேயுறைகின்றஎங்கோவலர்கோவே.

ஆ.—(கண்டே) - எனக்காகத் திருநாவாயைக் கோயிலாகக்கொண்டுஉறைகிற கோவலர்கோவே! உன்பக்கலிலே அநந்யப்ரயோஜநமான ஸ்நேஹத்தையுடையேனை என்னுடைய கண்கள் திருநாவாயிலே உன்னைக் கண்டு களிப்பதுஎன்றோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், திருநாவாயில் எம்பெருமானைக் குறித்து, கண்கள் உன்னைக்கண்டு களிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

[தொண்டே உனக்காய் ஒழிந்தேன் துரிசின்றி] - அந்யபரதை கெட்டு உனக்கே அடிமையானேன். [வண்டென்று மேலுக்கு] - புக்காரை மற்றொன்றறியாதபடி பண்ணவல்ல நிரதிஸய போக்யமான திருச்சோலைகள் சூழப்பட்ட திருநாவாயை ஆதரித்து அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஆஸ்ரிதஸுலபனானவனே!

ப.—அநந்தரம், திருநாவாயிலே வர்த்திக்கிற ஆஸ்ரிதஸுலபனான உன்னைக் கண்டு என்கண்கள் களிப்பதென்று? என்கிறார்.

வண்டுஆர்- வண்டுகள்நிறைந்த, மலர்ச்சோலைகள் - மலரையுடையசோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருநாவாய் - திருநாவாயை, கொண்டு - (வாஸஸ்தாநமாகத்திருவுள்ளத்திலே) கொண்டு, உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய், எங்கோவலர்கோவே- எனக்கும் கோபாலர்க்கும் ஸௌலப்யத்தைக்காட்டி ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனே! துரி

கிறபடி" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - பிராட்டிமாரும் இத்யாதி. "கண்ணுளன் - விண்ணுளன் விரும்பியுறையும்" என்று கூட்டி பாவம் - உபயவிபூதி இத்யாதி. பரமபதத்தைவிட்டுத் திருநாவாயை "கண்ணார - கண்டு" என்கிறதென்னென்ன - அவன்விரும்புகிற இத்யாதி. "விடாய்ப்பட்ட" என்கையாலே - வயிறுநிறைய என்றது. "இங்கு" என்றதுக்கு பாவம் - அஹமந்நம் இத்யாதி. "கண்டே!" என்கிற ஏவகாரார்த்தம் - காண்கை இத்யாதி. 'மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் - மணாளன் - உலகத்துயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் - கண்ணுளன்-விண்ணுளன்-விரும்பியுறையும் திருநாவாய் - இங்கு - கண்ணார - கண்டே - களிக்கின்றது-என்றுகொல்?' இத்யந்வயம்.

சின்றி - க்ருத்ரிமமின்றியே, உனக்கே-, தொண்டேயொழிந்தேன் - சபலனுப்விட்டேன்; கண்கள் - என்கண்கள், இங்கு - இங்கே, கண்டேகளிக்கின்றது - நிரந்தரமாகக்கண்டே களியாநிற்பது, என்றுகொல் - என்றாயிருக்கிறது ?

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஊரையன்றிக்கே அங்கே நிற்கிற உன்னைக்கண்டு கண் களிப்பதென்றோ ? என்கிறார்.

[கண்டேயித்யாதி] - நான் செய்தபடிசெய்ய; கண்களின்விடாய் தீருவ தென்றோ ? ஒருநாளிலேகாண்கை நிஸ்சிதம்; ஆனபின்பு, இந்நிர்பந்தத்துக்கு ஃபல மென் ? என்ன, [தொண்டேயித்யாதி] - அந்யபரதையன்றிக்கே உன் திருவடிகளிலே அதிசபலனுனேன்; அரைக்ஷணம் இழக்கமாட்டாதபடியாயன்றோ என்சாபலமிருக்கிறது? துரிசாகிறது - மநஸ்ஸுக்கு ஹேயவிஷயஸ்பர்ஸம். [வண்டாரித்யாதி] - பரிமளத்தோ பாதி வண்டுகளும் படிந்துகிடக்கும்படி புஷ்பிதமான சோலைகளை உடைத்தான தேஸம். "நவபுநராவர்த்ததே" என்கிறபடியே புக்காரை மீளவொட்டாத நிரதிஸய போக்யமான தேஸம். [கொண்டேயுறைகின்ற] - 'ஆஸ்ரிதரோடே அநுபவிக்கலாம் தேஸம்' என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேஸம். [எங் கோவலர்கோவே] - க்ருஷ்ணனுய்வந்து அவதரித்து இடையர்க்கு ஸுலபனுனாற்போலே திருநாவாயிலே வந்து எனக்கு ஸுலபனானவனே !

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஊரையன்றிக்கே ஊரில் நின்றருளின உன்னைக்கண்டு களிப்பதென்றோ ? என்கிறார்.

[கண்டேகளிக்கின்றது இங்கு என்று கொல்கண்கள்]-நான்செய்தபடிசெய்ய; கண்களின்விடாய் கெடுவதென்றோ ? ஒருநாளிலேகாண்கை நிஸ்சிதம்; ஆனபின்பு, இந்நிர்ப்பந்தத்துக்கு ஃபலமேன் என்னில் ? [தொண்டேயுனக்கா யொழிந்தேனித்யாதி] - அந்யபரதையின்றிக்கே உன்திருவடிகளிலே அதிசபலனுனேன். அரைக்ஷணம் இழக்க மாட்டாதபடியன்றோ என்சாபலமிருப்பது. துரிசாகிறது - மநஸ்ஸுக்குஹேயவிஷயஸ்பர் ஸம். [வண்டுஇத்யாதி] - பரிமளத்தோபாதி வண்டுகளும் படிந்துகிடக்கும்படி புஷ் பிதமான சோலைகளையுடைத்தான தேசம். "நசபுநராவர்த்ததே" (நசபுநரா வர்த்ததே) என்கிறபடியே புக்காரை மீளவொட்டாதபடி நிரதிஸய போக்யமான தேசம். [கொண்டேயுறைகின்ற] - "நமக்கும் நம்மையுகந்தார்க்கும் நினைத்தபடி பரிமாறியநு ஃவிக்கலாம் தேசம்" என்று திருவுள்ளத்தாலே யாதரித்துக்கொண்டு வர்த்திக்கிற தேச

ஆறும்பாட்டு - கண்டே இத்யாதி. "திருநாவாய்கொண்டே யுறைகின்றஎங்கோவலர் கோவே - இங்கு - கண்டே - கண்கள் - களிக்கின்றது - என்றுகொல்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - ஊரையன்றிக்கே இத்யாதி. "கோவலர்கோவே" என்று அவனை ஸம்போதிக்கை யாலே - ஊரில்நின்றருளினவுன்னை என்கிறது.

கீழ் தாம் ஆநந்திப்பதென்றோ என்று ப்ரார்த்தித்தவர், இப்போது கண்களினுடைய ஆநந்தத்தை ப்ரார்த்திப்பானென் ? என்ன - நான் இத்யாதி. அதாவது - தனக்கு ஆநந்தமில்லா விட்டாலும் தன்னுடையப்ரஜைக்கு ஆநந்தத்தை ப்ரார்த்திக்குமாபோலே யென்றபடி. இத்தால் ஸாரம் - அரைக்ஷணம் இத்யாதி. இது கீழிற்பண்ணின சங்கைக்கு உத்தரமாயுமிருக்கிறது."அந்ய பரதையின்றிக்கே' என்றதால் ஃபலிதம் - துரிசாகிறது இத்யாதி. துரிசு - குற்றம். ஆர்தல் - பொருந்துதலாய், படிதலைச்சொல்லுகிறது. சோலைகளை வர்ணிக்கிறதுக்கு ஸாரம் - நச இத்யாதி. "கொண்டே" என்றதுக்கு ஸாரம் - நமக்தும் இத்யாதி. "எங்கோவலர்கோவே" என்றதுக்கு

மாய்த்து. [எங்கோவலர்கோவே] - க்ருஷ்ணனுய்வந்தவதரித்து இடையர்க்கு ஸுலபனுனாற்போலே, திருநாவாயிலேவந்து எனக்கு ஸுலபனுனவனே! (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

கோவாகியமாவலியைநிலங்கொண்டாய்
தேவாசுரஞ்செற்றவனேதிருமாலே
நாவாயுறைகின்றஎன்னாரணநம்பீ !
ஆவாவடியான் இவனென்றருளாயே.

ஆ.—(கோவாகிய) - ஆஶ்ரிதஜநஸமீஹிதப்ரதனாய், ஆஶ்ரிதஜநாநிஷ்டநிவாரணஸ்வபாவனுமாய் ஆஶ்ரிதவத்ஸலனுமாய், ஆஶ்ரிதஸுலபத்வார்த்தமாகத் திருநாவாயிலே அவதீர்ணனுமாயிருந்த நாராயணநம்பீ! ஆவா அடியானிவனென்றருளாய், என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், திருநாவாயிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற நாரணநம்பீ! ஐயோ இவன் அநந்யகதியென்று என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[கோவென்று தொடங்கி] - ஆஶ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களை முடித்துக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவனாய் ஆஶ்ரிதப்ரதிகூலநிரஸந ஸ்வபாவனுமாய் வைத்து அதுக்கடியான ஶ்ரிய:பதியுமாய் ஆஶ்ரிதர்க்கணித்தாகைக்காக திருநாவாயிலே எழுந்தருளியிருப்பதுஞ்செய்து ஆஶ்ரிதவத்ஸலனாய் இப்படி "ஆஶ்ரிதர்க்குஉறுப்பாகப் பெற்றோம்" என்றத்தாலே பூர்ணனானவனே!

ப.—அநந்தரம், ஶேஷித்வ ரக்ஷகத்வ ப்ராப்யத்வ ரூபமான ஆகாரபூர்த்தியையுடைய நீ, உறவைப்பார்த்து க்ருபைபண்ணவேணுமென்கிறார்.

கோவாகிய-(த்ரைலோக்யத்துக்கும்) ஶேஷியாகத் தன்னையபிமாநித்திருந்த, மாவலியை - மஹாபலியை, நிலங்கொண்டாய் - பூமியை அபேக்ஷித்துவாங்கி அதினுடைய அந்யஶேஷத்வம்போய் அநந்யார்ஹமாம்படி ஶேஷியானவனாய், (ஶேஷமான ஜகத்துக்கு), தேவாசுரம் - தேவாஸுரவிபாகத்தால் வருகிற விரோதத்தை, செற்றவனே - ஶமிப்பித்து த்வதேகஶரணருக்குமவனாய், நாவாயுறைகின்ற - திருநாவாயிலே நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற, என்-, நாரணநம்பீ - ஸமஸ்தகுணவிபூத்யாதி விஶிஷ்டத்வத்தால்வந்த நாராயணத்வ பூர்த்தியையுடையையாய், திருமாலே - இந்த ஶேஷித்வ ரக்ஷகத்வ ப்ராப்யத்வபூர்த்திக்கு அஸாதாரணமான ஶ்ரிய:பதித்வத்தையுடையவனே! (காருண்யரூபையானவளோடேசேர்த்தியாலே), ஆ ஆ - ஐயோ! இவன் அடியானென்று-இவன் நமக்கு ஶேஷபூதனென்று, அருளாயே-* ஆகாரத்ரயவிஶிஷ்ட ஸம்பந்தத்தைப்பார்த்து இரங்கியருளவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆஶ்ரிதார்த்தமாகத் திருநாவாயிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேவர் அநந்யகதியென்று என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

பாவம் - க்ருஷ்ணனாய் இத்யாதி. 'வண்டார்' என்றுதொடங்கி, 'கோவே - அரிசின்றி-உனக்கு-தொண்டாயொழிந்தேன்; இங்கு - கண்டே-கண்கள்-களிக்கின்றது-என்றுகொல்?' இத்யந்வய:.(சு)

[கோவாகிய இத்யாதி] - ஈஶ்வரன் இந்த்ரனை த்ரைலோக்யாதிபதியாக வைத்தான், மஹாபலி அவனைத்தள்ளி அப்பதத்தைத் தான் எறட்டுக்கொண்டான்; பாதகனானவன் ஸ்வபலத்தாலே யெறட்டுக்கொண்டபடியாலே "நாடு நோவுபடும்" என்று ரக்ஷகனான இந்த்ரனுக்குக் கொடுக்கைக்காக அவன் பக்கலினின்றும் விபூதியை வாங்கினானாய்த்து. ஆஶ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதஸித்திக்குத் தன்னையழியமாறும் ஸ்வபாவனென்கை. [தேவாசுரஞ்செற்றவனே] - தேவாஸுரஸங்க்ராமத்திலே பரஸ்பரவதமே யாய்ச் சென்றவாறே, அநுகூலரான தேவர்களுக்காக அஸுரர்களை யழியச்செய்தவனே! மஹாபலிபக்கல் குணலேஶத்தாலே தன்னையழியமாறினான், அங்கு அங்ஙனுமொன்றில்லாமையாலே அவர்களையழியச் செய்தபடி. [திருமாலே] - ஆஶ்ரிதரை ரக்ஷிக்கைக்கும் தத்ப்ரதிகூலரை நிரஸிக்கைக்கும் அடி ஶ்ரிய:பதியாகைபாலே; தான் உகவாதார்பக்கல் ஐஶ்வர்யத்தைமாற்றி உகப்பார்க்குக் கொடுக்கைக்குஅடி ஶ்ரிய:பதியாகையாலே. [நாவாயுறைகின்ற] - ரக்ஷகனானவன் தூரஸ்தனாகையன்றியே ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாகத் திருநாவாயிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனே! [நாரணநம்பீ] - அதுக்குஉறுப்பாக ஆஶ்ரிதவத்ஸலனாய் "அவர்களுக்குஉறுப்பாகப் பெற்றோம்" என்று அத்தாலே பூர்ணனானவனே! ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தை நினைத்து ஸர்வாந்தர்யாமியானவன் என்றுமாம். [ஆவாவடியானிவனென்றருளாயே] - "அநந்யகதியான இவன் ஐயோ நோவுபடுவதே" என்று க்ருபைபண்ணியருளவேணும்; "[illegible]"; இவன் நமக்கு அஸாதாரணனென்று, ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து க்ருபைபண்ணி யருளவேணும் என்றுமாம்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஆஶ்ரிதார்த்தமாகத் திருநாவாயிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேவர், அநந்யகதியென்று என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணுமென்கிறார்.

[கோவாகியமாவலியை நிலங்கொண்டாய்] - ஸர்வேஶ்வரன் இந்த்ரனை த்ரைலோக்யாதிபதியாக்கிவைத்தான்; அவனைத்தள்ளி அந்தப்பதத்தைத் தான்எறட்டுக்கொண்டு "நானே அரசு" என்றிருந்தானாய்த்து. நீ கொடுக்கக்கொள்கை யன்றிக்கே, அதுக்கெல்லாம் தானே நியாமகன் என்றபிமாநித்திருந்தானாய்த்து; "வெறும்புறத்திலே, தன்னதல்லாதத்தை 'தன்னது' என்றெறட்டுக்கொண்டிருக்கக்கடவ அவன் கையிலே இவ்விஷயமுங்கிடக்குமாகில் நாடுதேடிக்கிடவாது" என்று பார்த்தருளி, இந்த்ரனதான விபூதியை அவன்பக்கலில்நின்றும் வாங்கினான். [தேவாசுரஞ்செற்றவனே] - தேவாஸுரஸங்க்ராமத்திலே அவர்கள் படுவது இவர்கள் படுவதாய் இங்ஙனே யுருவச்செல்லப்புக்கவாறே, ஒருதலையையழித்து தேவஜாதிக்குக் குடியிருப்பும் பண்ணிக்கொடுத்தானாய்த்து. [திருமாலே] - ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்கும் தத்ப்ரதிகூல நிரஸநத்துக்கும் அடி ஶ்ரிய:பதியாகை. [நாவாயுறைகின்ற] - இப்படி ரக்ஷிக்குமிடத்தில் அடுத்தணித்தாக முகந்தோற்றத்

ஏழாம்பாட்டு - கோவாகிய இத்யாதி. "நாவாயுறைகின்ற என்நாரணநம்பீ - ஆவாவடியானிவனென்றருளாயே" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆஶ்ரிதார்த்தமாக இத்யாதி.

"ஆகிய" என்றதுக்கு பாவம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. அதாவது - தனக்கில்லாதத்தை எறட்டுக்கொண்டானென்கிறது "ஆகிய" என்கையாலே என்றபடி. விவரணம் - நீகொடுக்க இத்யாதி. "மாவலியைநிலங்கொண்டாய்" என்றதுக்கு பாவம் - வெறும்புறத்திலே இத்யாதி. வெறும்புறத்திலே - நிர்நிபந்தநமாக. மாவலியை - மாவலிபக்கல்நின்றும். தேவாஸுரயுத்தத்திலே அஸுரரைச் செற்றவனே. கீழிரண்டையும்பற்ற - ஆஶ்ரித இத்யாதி. அடுத்தணித்தாக - ப்ரத்யாஸந்நமாக.

திருநாவாயிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. [என்நாரணநம்பீ] - ஆஶ்ரிதவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே நோக்காக ஸர்வாந்தர்யாமியானவன். [நாரணநம்பீ] - அதுக்கு உறுப்பாக ஆஶ்ரிதவத்ஸலனுய், அவர்களுக்கு உறுப்பாகப்பேற்றுமென்றத்தாலே பரிபூர்ணனுனவனே! [ஆவா இத்யாதி] - "க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி:" (க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி:) என்கிறபடியே, 'ஐயோ, இவன் அநந்யகதி; இவனுக்கு வேறொருபுகலில்லை' என்று என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணும். [அடியான்] - அவன் அருளுகைக்கும் இவன் அருள்கொள்ளுகைக்கும் ஸம்பந்தஞ் சோல்லுகிறது.

———

எட்டாம் பாட்டு.

——

அருளாதொழிவாய்அருள்செய்துஅடியேனைப்
பொருளாக்கி உன்பொன்னடிக்கீழ்ப்புகவைப்பாய்
மருளேயின்றி உன்னைஎன்னெஞ்சத்திருத்தும்
தெருளேதரு தென்திருநாவாயென்தேவே!

ஆ.—(அருளாதொழிவாய்.) - அஜ்ஞாநகந்தமில்லாததொருபடி உன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிவிஷய திவ்ய ஜ்ஞாநத்தை உன்க்ருபையாலே எனக்குத் தந்தருளின நீ, இன்னமும் உன்க்ருபையாலே "நம்மடியான் இவன்" என்று விஷயீகரித்தருளி, அடியேனை உன் பொன்னடிக்கீழ்ப் புகவைத்தருளுவாய், வைத்தருளாதொழிவாய், திருவுள்ளமானபடி செய்தருள்! என்றுகொண்டு எம்பெருமானை இன்னுதாகிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அபிலஷித்தபடி பெறுமையாலே திருவுள்ளம் கலங்கின ஆழ்வார் "அருளிலுமருள், தவிரிலும்தவிர், இப்போது கலங்காதே உன்னை அநுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணும்" என்றர்த்திக்கிறார். [அருளாதொழிவாயென்று தொடங்கி] - க்ருபைபண்ணுதொழியிலுமொழி, க்ருபைபண்ணி நிரதிஶயபோக்யமான திருவடிக்கீழே என்னை வைத்துக்கொள்ளிலும் கொள். [மருளே என்று மேலுக்கு] - தென்திருநாவாயென்தேவே! அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி உன்னை என்னெஞ்சிலே இருத்தும்தெளிவைத் தரவேணும்.

"நம்பி" என்றதுக்கு பாவம் - அதுக்கு உறுப்பாக இத்யாதி. அதவா, கீழ்வாக்யத்திலே, அந்தர்யாமித்வஸஹித ஸௌலப்யத்தைச்சொல்லி, இவ்வாக்யத்தில் - வாத்ஸல்யஞ் சொல்லுகிறதாதல். அதுக்கு உறுப்பாக - ரக்ஷணத்துக்குஉறுப்பாக. அந்தர்யாமித்வமும் வாத்ஸல்யமும் பஹுவ்ரீஹியாலே.'க்ருபாமாத்ர இத்யாதி.' "ஸோஹம் தே தேவதேவேஶ நார்சநாதௌ ஸ்துதௌ ந ச। ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே" இதி பஞ்சமேம்ஶே (எ - எ௦). "அடியான்" என்றதுக்கு ஶாப்தமான அர்த்தம் - அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வம்; ஆர்த்தமானவர்த்தம் - அநந்யகதித்வம். ஒருவர்க்காயிருப்பாரை வேறு சிலர் ரக்ஷிக்க ப்ராப்தியில்லையிறே என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - இவன் அநந்யகதி இத்யாதி. "அடியான்" என்றதுக்கு பாவாந்தரம்-அவன் அருளுகைக்கு இத்யாதி. முந்தினது - அநந்யகதித்வம்.

(எ)

ப.—அநந்தரம், நீ யருளாதிருக்கவுமாம், அருளவுமாம்; ஒரு கலக்கமில்
லாதபடி உன்னை என்னெஞ்சிலேவைத்து அநுபவிக்கும்படியான ஜ்ஞாநத்தைத் தந்தருள
வேணு மென்கிறார்.

அருளாதொழிவாய் - (இவன் செய்தபடி செய்கிறான் என்று) க்ருபைபண்ணா
திருக்கிலுமிருக்கிறாய்; அடியேனை - (அநந்யகதிபாம்படி யுனக்கேயாயிருக்கிற) என்னை,
அருள்செய்து - நிரவதிக க்ருபைபண்ணி, பொருள் ஆக்கி - ஸத்தாஸத்தாக ளாக்கி, உன்
பொன்னடிக்கீழ் - உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளின்கீழே, புக - ப்ரவே
சிக்கும்படி, வைப்பாய் - வைக்கிலும் வைக்கிறாய்; தென் - கட்டளைப்பட்ட, திருநாவாய்-
திருநாவாயிலே, என்தேவே - எனக்குப் பரமப்ராப்யபூதனா யிருக்கிறவனே! மருளே
இன்றி - ஒருகாலும் அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி, உன்னை - (ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனாய்
போக்யனான) உன்னை, என்னெஞ்சத்து - (அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனான) என்னெஞ்சிலே,
இருத்தும் - இருத்தியநுபவிக்கும்படியான, தெருளே - தெளிந்த அறிவை, தரு -
எனக்குத் தந்தருளவேணும். தருவென்று - தருவாயாகவேணுமென்றபடி.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அப்போதே அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே, "அரு
ளவுமாம், தவிரவுமாம்; அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி உன்னை என்னெஞ்சிலே இருத்தும்படி
தெளிவைத் தரவேணும்" என்கிறார்.

[அருளாதொழிவாய்] - இவன் செய்தபடி செய்கிறானென்று க்ருபைபண்
ணாதேயிருக்கிலும்இரு; என்னார்த்தியைக்கண்டு க்ருபைபண்ணி நிரதிசயபோக்யமான
உன்திருவடிகளின்கீழே அநந்யகதியான என்னை வைத்துக்கொள்ளிலும் கொள். [மருள்
இத்யாதி] - மயர்வறமதிநலமருளினபடியே அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி உன்னை எப்
போதும் என்மநஸ்ஸிலே வைத்துக்கொள்ளும்படி, "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளு
மீதே" என்கிற தெளிவைத் தரவேணும். [தென்திருநாவாயென்தேவே] - "திரு
நாவாயிலே நின்றருளின நீயே ஆஶ்ரயணீயன்" என்னுமிடத்தை எனக்கறிவித்தவனே!

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அப்போதே யபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே, "அருளவு
மாம், தவிரவுமாம்; அஜ்ஞாநகந்யமில்லாதபடி உன்னை என்னெஞ்சிலே யிருத்தும்படி தெளி
வைத் தரவேணும்" என்கிறார்.

[அருளாதொழிவாய்] - என்பக்கல் க்ருபைபண்ணாதே இவன் பட்டது பட
கிறான் என்றிருக்கிலும் இரு. [அருள்செய்து] - அன்றிக்கே, என்துர்க்கதியைக்கண்டு
க்ருபைபண்ணி. [அடியேனை யித்யாதி]-அஸத்கல்பனாயிருக்கிற என்னை, "ஸந்தமேநம்"
என்கிறபடியே ஒருவஸ்துவாம்படி பண்ணி, நிரதிசயபோக்யமான உன் திருவடிகளின்
கீழே வைத்துக்கொள்ளிலும் கோள். பொருளானாரை வைத்துக்கொள்ளும் ஸ்தாநம்
பொன்னடிக்கீழ்போலே காணும். [மருளேயின்றியித்யாதி] - அடியில் * மயர்வறமதிநல
மருளினபடியே, அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி உன்னை என் மநஸ்ஸிலே எப்போதும் வைத்
துக்கொள்ளும்படி, "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்கிற தெளிவைத் தர
வேணும். [தென்திருநாவாயென்தேவே - தெருளேதரு] என்று க்ரியை; அன்றிக்கே,

---

எட்டாம்பாட்டு - அருளாதொழிவாய் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதா
ரிகை - அப்போதே இத்யாதி. அருளாயென்றார் - அப்போதே என்று கூட்டுவது.
"ஆக்கி" என்றதுக்கு பாவம்-அஸத்கல்பனாய் இத்யாதி. "பொன்" என்கையாலே-நிரதி
சயபோக்யம் என்றபடி. இத்தால் ரஸோக்தியாக பாவம் - பொருளானாரை இத்யாதி. பொருள் -

"மருளேயின்றி யுன்னை என்னெஞ்சத்திருத்தும் தெருளேதரு தென்திருநாவாய் என்தேவே ! அருளாதொழிவாய், அருள்செய்து அடியேனைப் பொருளாக்கியுன்பொன்னடிக்கீழ்ப்புகவைப் பாய்: திருவுள்ளமானபடிசெய்" என்றும் பிள்ளான்பணிப்பது. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தேவர்முனிவர்க்கென்றுங்காண்டற்கரியன்
மூவர்முதல்வன்ஒருமூவுலகாளி
தேவன்விரும்பியுறையுந்திருநாவாய்
யாவரணுகப்பெறுவார் இனியந்தோ?

ஆ.—(தேவர்.)-ப்ரஹ்மாதிகளுடைய சக்ஷுராதி ஸர்வகரணங்களுக்கும் அகோசரனாய், ப்ரஹ்மாதி ஸ்தாவராந்த ஸமஸ்தஜந்து நிர்மாணத்ராண ஸம்ஹரண சீலனான எம்பெருமான் விரும்பிக்கொண்டு ஸர்வகாலமும் உறைகிற திருநாவாயை அணுகப்பெறுமவர்கள் என்ன ஸாமர்த்யம் பண்ணினார்களோ? நான் ஸாமர்த்யஹீனனாயிழந் தேன்! என்று நோகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "நதேகநாஸோஷா ஸோவா" என்று சக்ர வர்த்தி சொன்னாற்போலே "திருநாவாய் காணப்பெறாதே நான் முடியாநின்றேன். இனி வேறு திருநாவாய் அநுபவிக்கும் பாக்யவான்களாரோ" என்கிறார்.

[தேவரென்றுதொடங்கி] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும் துர் ஜ்ஞேயனாய் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணபூதனான ஸர்வேஸ்வரனாய் அத்யந்த விஸஜா தீயனானவன் அத்யாதரத்தைப்பண்ணிக்கொண்டு நிரந்தரமாக வர்த்தித்தருளுகிற திரு நாவாயை.

ப.—அநந்தரம், 'அறிவுடையார்க்கும் அறியவரிய ஸர்வாதிகன் வர்த்திக்கிற திருநாவாயை, அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனான நான் பெற்றிலேன்; இனி யார் பெறப் புகு கிறார்?' என்கிறார்.

தேவர் முனிவர்க்கு-ஸமஸ்ததேவர்களுக்கும் ஸநகாதிமுனிவர்களுக்கும், (ஸ்வ யத்நத்தால்), என்றும் - ஸர்வகாலமும், காண்டற்கு - காண, அரியன் — அரியனாய், மூவர் - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு, முதல்வன்- ஸத்தாதிஹேதுபூதனாய், ஒரு - அத்விதீய மான, மூவுலகு - ஜகத்த்ரயத்தையும், ஆளி - (தன் ஸங்கல்பத்தாலே) நிர்வஹிக்குமவ னாய், தேவன் - ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான ஈஸ்வரன், விரும்பி - அத்யாதரம் பண்ணி, உறையும் - வர்த்திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயை, அந்தோ - ஐயோ! இனி - இனி, அணுகப்பெறுவார்யாவர் - அணுகப்பெறுவாரார்? இவ்வபிநிவேசாதி ஶயத்திலும் கிட்டாதது இனிக்கிட்டுகிறதோ என்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தாம் இப்படிச் சொன்ன வநந்தரம் அவன்பக்கல் ஒருவாசி காணாமையாலே, "நதேகநாஸோஷா ஸோவா" என்று சக்ரவர்த்தி சொன்

வஸ்துவும், தநமும். தரு-தரவேணும். தேன்-அழகியதான. பிள்ளான் நிர்வாஹத்துக்கு, "தெருளே தரு" என்றது - தேவுக்கு விசேஷணம். (அ)

ஞற்போலே "திருநாவாய் காணப்பெறுமல் முடியாநின்றேன்: வேறு அவ்வூரை அநுப விக்கும் ஸாமர்த்யவான்களாரோ?" என்கிறுர்.

[தேவரித்யாதி] - "ஸ்வயத்நத்தாலே காண்போம்" என்னும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும் காணவரியனுயிருக்கும். [மூவர்முதல்வன்] - ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் நடுவே வந்தவதரித்து அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனுனவன் என்னுதல்; ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்னுதல். [ஒரு மூவுலகாளி] - மேலும்கீழும் நடுவுமான ஸர்வலோகத்துக்கும் அத்விதீயனுன நிர்வாஹகன். [தேவன்]-ஸர்வவிஸஜாதீயன். [விரும்பியுறையும் திருநாவாய்] - இப்படி ஸர்வேஶ்வரனுயிருக்க, ஒரு குடியிருப்பில்லாதாரைப்போலே, "ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான விடம்" என்று அத்யாதரம் பண்ணிவர்த்திக்கிறதேஶத்தை. [யாவரணுகப்பெறுவாரினி] - நான் முடியாநின்றேன், இனி, இப்பேறு பெற இருக்கிறாரோ! "நதேமநுஷ்யா:" என்கிறபடியே மனுஷ்யர்க்குக் கூட்டல்லர். [அந்தோ]- உடைமையான எனக்கு உள்ளது உடையவனுக்கின்றிக்கே ஒழிவதே!

ஈடு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும் ஒருவிஶேஷகடாக்ஷம்பண்ணுமையாலே, "நான் இவ்வாசையோடே முடியாநின்றேன்; என்னபிமதம் பெறப்புகுகிற ஸாக்யாதிகர்ஆரோ?" என்கிறுர்.

[தேவர்முனிவர்க்குஎன்றும்காண்டற்கரியன்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும் ஸ்வயத்நத்தாலே என்றுமோக்கக் காணஅரியனுயுள்ளவன். [மூவர்முதல்வன்]- ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவேவந்து அவதரித்து, அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல்; ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். [ஒருமூவுலகாளி] - இந்த்ரமுகத்தாலே நின்று த்ரைலோக்யத்தையும் ரக்ஷிக்கும்படியைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, கீழும் மேலும் நடுவுமான ஸர்வலோகத்துக்கும் அத்விதீய நாயகன் என்னுதல். [தேவன்] - ஸர்வவிஸஜாதீயன். [விரும்பியுறையும்திருநாவாய்] - இப்படி ஸர்வநிர்வாஹகனுனவன், தனக்கென்ன ஒருகுடியிருப்பு இல்லாதானொருவன் குடியிருப்புப் பெற்றுற்போலே, "ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்குப்பாங்கான தேஶம்" என்று அத்யாதரம்பண்ணிவர்த்திக்குந் தேஶத்தை. [யாவரணுகப்பெறுவார்இனி]- நான் முடியப்புகாநின்றேன்; இனிப் பெறவிருக்கிறுர்ஆரோ! "நதேமநுஷ்யா:" (நதேமநுஷ்யா:) என்கிறபடியே, அவர்கள் மநுஷ்யர்களுக்குக் கூட்டல்லர். 'இனி' - என்கிறபதத்தாலே - நான்முடிந்தேன் என்கிறது ஸூசிக்கிறது.

ஒன்பதாம்பாட்டு - தேவர் இத்யாதி. "யாவரணுகப்பெறுவாரினியந்தோ" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி.

காண்டற்கரியன் - காண்கைக்கரியன். மூந்தின அர்த்தத்துக்கு, மூவரிலும் வைத்துக் கொண்டு அவதீர்ணனுன தான், ப்ரதாநனுயிருக்குமென்று பாவார்த்தம். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்குக் காரணபூதனென்று பாவார்த்தம். "மூவர்முதல்வன்" என்றதின் அர்த்தத்வயாநுகுணமாக அர்த்தத்வயம் - இந்த்ரமுகத்தாலே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "தேவன் - த்யோதமானன்" என்றத்தை நினைத்து - ஸர்வவிஸஜாதீயன் என்றது. "விரும்பியுறையும்" என்றதுக்கர்த்தம் - இப்படி இத்யாதி. "இனி" என்றதுக்கர்த்தம் - நான்முடிய இத்யாதி. ஆரோ என்கையாலே - அவர்கள் ஸாக்யாதிகரென்று விவக்ஷித்து, ப்ரமாணம் - நதேமநுஷ்யா: இத்யாதி. "முடியப்புகாநின்றது" என்றதுக்கு பாவமேதென்ன - இனியென்கிற இத்யாதி. "நதேமநுஷ்யா:" என்கிற ஶ்லோகத்துக்கர்த்தம் அவர்கள் இத்யாதி. "நதேமநுஷ்யா

'அந்தோ' - என்கிறபதத்தாலே - எனக்குள்ளது, அவனுக்கு உண்டாகப் பெறுதோழிவதே. "நதே மநுஷ்யா:" (நதேமநுஷ்யா:) - அவர்கள் சேத்துப் பிறக்கிறவர்களுக்குக் கூட்டல்லர்கள். "தேவா:" (தேவா:)-அவர்கள் நித்யாநுபவம்பண்ணுகிறவர்களுக்குக் கூட்டாமித்தனை. "ய இத்யாதி" (யஇத்யாதி)-பதினாலாண்டும் ஒருபடி தப்பிக்கிடந்து அவர் மீண்டுவேந்தால் அவ்வோப்பித்த முகத்தைக் காணப்பேறும் பாக்யாதிகர் ஆரோ? இங்கே, காதாசித்காநுபவம்பண்ணுமவர்கள், நித்யாநுபவம் பண்ணுமவர்களிலும் சீரியரே; "விண்ணுளாரிலும்சீரியரே." "வர்ஷே பஞ்சதசே புந:" (வர்ஷேபஞ்சதசேபுந:) - பதினாலாண்டும் கழித்துப் பதினையாம் ஆண்டைக்கு இருப்பாரிறே காணப் பெறுவார்? காலம் முடிந்ததேன்றிருக்கிறுனய்த்து சக்ரவர்த்தி. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

அந்தோ! அணுகப்பெறுநாள்என்றுஎப்போதும்
சிந்தைகலங்கித்திருமால்!என்றழைப்பன்
கோந்தார்மலர்ச்சோலைகள்சூழ் திருநாவாய்
வந்தேயுறைகின்றஎம்மாமணிவண்ணா.

ஆ.—(அந்தோ.) - இப்படி யுன்னை யாசைப்பட்டுப் பெறுதேயொழிந்தாலும் நிராசனாய்விடமாட்டாதே, பின்னையும், என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காகத் திருநாவாயிலேவந்திருந்தருளின இக்குணத்தை யநுஸந்தித்து, என்றோ உன்னை நான் அணுகப்பெறுவதென்று எப்போதும் சிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழையாநிற்பன்! என்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், உன்னை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதொழிந்தாலும் விடமாட்டாதே சிந்தைகலங்கித் திருமாலே என்றழைப்பன்! என்கிறார்.

[அந்தோவென்று தொடங்கி] - 'ஐயோ! அணுகப்பெறும் நாள்என்றோ?' என்று ஸர்வகாலமும் ஹ்ருதயம் கலங்கி ஸ்ரீயப்பதியே!' என்று கூப்பிடாநிற்பன். [கொந்தார்மலரென்று மேலுக்கு] - நிரதிஶய போக்யமான திருச்சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாயிலே ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸுலபனாய்வந்து வர்த்தித்தருளுவதுஞ்செய்து அதிஶ்லாக்யமான அழகை உடையவனே!

தேவாஸ்தே யேவராமம் ஸமாகதம் ஸஹஸா ஏவம் த்ரக்ஷ்யந்தி ராமேஸௌம்ய வர்ஷே பஞ்சதசே புந:" இத்யயோத்யாகாண்டே (கஉ.கக) தஶரத:. "வர்ஷே பஞ்சதசே" என்றதைக் கடாக்ஷித்து - பதினாலாண்டுமோரபடி இத்யாதி. ஒருசால் பெருமாளைக்கண்டவர்கள் நித்யாநுபவம்பண்ணுமவர்களுக்குக் கூட்டாவர்களோவென்ன - காதாசித்க இத்யாதி. "த்ரக்ஷ்யந்தி" என்கையாலே - காதாசித்காநுபவம் என்றது. இதுக்கு ஸம்வாதம்-விண்ணுளாரிலும் இத்யாதி. ஸதாவதநுபவத்துக்கு மேட்டுமடையான இங்கேயிருந்து காதாசித்காநுபவம் பண்ணுமவர்கள், நித்யாநுபவம் பண்ணுகிறவர்களிலும் அதிகரென்றபடி. "புந:" என்றதுக்கர்த்தம் - பதினாலாண்டும் கழித்து இத்யாதி. பதினாலாண்டும் கழிந்து பதினையாமாண்டு வாராதோவென்ன - காலம் இத்யாதி. (க)

ப.—அநந்தரம், விடவொண்ணாத ரமணீயவிக்ரஹத்தையுடைய உன்னைக் கிட்டப்பெறுநாளுண்டாவதுகாண்! என்று நெஞ்சுகலங்கிக் கூப்பிடாநின்றேனென்கிறார்.

கொந்துஆர் - கொத்தாகநிறைந்த, மலர்ச்சோலைகள் - பூவையுடைத்தான சோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருநாவாய் - திருநாவாயிலே, வந்தே - (பரமபதாதிகளை விட்டே)வந்துநிற்குமவனுப், உறைகின்ற- நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, எம் மா மணிவண்ணா - நிரதிஶயபோக்யமான நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவனே! அந்தோ - ஐயோ! அணுகப்பெறுநாள் என்று - உன்னை யணுகப்பெறுநாளாவதுகாண் என்று, எப்போதும் - ஸர்வகாலமும், சிந்தைகலங்கி - நெஞ்சுகலங்கி, திருமாலென்று- ஸ்ரீமானே யென்று, அழைப்பன் - கூப்பிடாநின்றேன்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், உன்னைப்பெறுதொழிந்தாலும் விடமாட்டாதே மநஸ்ஸுகலங்கிக் கூப்பிடாநிற்பன் என்கிறார்.

[அந்தோ இத்யாதி] - சொல்லத்தொடங்கினது தலைக்கட்டமாட்டாத வலஹாநியாலே அந்தோ! என்கிறார். "அணுகப்பெறுநாள்யவை" என்னவேண்டியிருக்க அதுமாட்டாதொழிகிறாரிறே. ஒருகால்சொல்லி வலஹாநியாலே விடுகையன்றிக்கே, ஸர்வகாலமும் ஹ்ருதயம் கலங்கி மாதாபிதாக்களைச்சொல்லிக் கூப்பிடுமாபோலே திருமாலென்றழையாநிற்பன். "பிதாமாதாவர்யவ:". [கொந்தாரித்யாதி] - கொத்து மிக்க மலரையுடைத்தான சோலைகளாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருநாவாயிலே. நித்யவஸந்தமான சோலைகளை உடைத்தாகையாலே நிரதிஶயபோக்யமான தேஶமென்கை. [வந்தேயித்யாதி] - ஒருதேஶத்திலேசென்றே காணக்கடவதான வடிவைக்கொண்டு ஆஶ்ரிதார்த்தமாகவந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனே! அவ்வடிவை எனக்குக் காட்டாதவன்று, உன்வரவு அஸத்ஸமமன்றோ வென்கை.

ஈடு.—பத்தாம் பாட்டு. உன்னைக் காணப்பெறாமை நெஞ்சழிந்து கூப்பிடாநின்றேன் என்கிறார்.

[அந்தோஅணுகப்பெறுநாள் என்றெப்போதும்] - சொல்லத்தொடங்கினது தலைக் கட்டமாட்டாத வலஹாநியாலே, அந்தோ! என்கிறார். "அணுகப்பெறுநாள்யவைகொல்" என்னவிறே நினைப்பது. [எப்போதும்]-ஒருகால் சொல்லப்புக்கு இளைத்தால் விடுகையன்றிக்கே,ஸர்வகாலமும்.[சிந்தைகலங்கிஇத்யாதி]-ஹ்ருதயம்கலங்கி;மாதாபிதாக்கள் பேரைச் சொல்லி ஆர்த்தனான ப்ரஜை கூப்பிடுமாபோலே திருமால் என்றழைப்பன். [கொந்தார் இத்யாதி] - கொத்துமிக்க மலரை யுடைத்தான சோலையாலேசூழப்பட்ட திருநாவாயிலே. நித்யவஸந்தமான சோலைகளை யுடைத்தாகையாலே நிரதிஶயபோக்யமான தேசமென்கை. [வந்தேயுறைகின்ற] - ஒருதேஶவிசேஷத்திலே சென்று காணக்கடவதான வடிவைக் கொண்டு ஆஶ்ரிதார்த்தமாகவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே! அவ்வடிவு எனக்குக் காட்டாதவன்று உன்வரவு அஸதஸமமென்கை. (கo)

பத்தாம்பாட்டு.—அந்தோ இத்யாதி. "சிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உன்னை இத்யாதி.

சொல்லத்தொடங்கினது எது? என்ன-அணுக இத்யாதி. அதாவது - "அணுகப்பெறுநாள்யவைகொலோ அந்தோ!" என்னநினைத்து, வலஹாநியாலே "யவைகொல்" என்று முடியச் சொல்லமாட்டாதே, முன்னே "அந்தோ" என்கிறாரென்றபடி. யவைகொல் என்று - அத்யாஹார்யம். சோலைகளைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - நித்யவஸந்தமான இத்யாதி. "மாமணி வண்ணா" என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருதேசவிசேஷத்திலே இத்யாதி. ஹார்த்தபாவம் - அவ்வடிவு இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தை யநுஸந்தித்து பூர்வார்த்தத்தை யநுஸந்திப்பது - அந்வயம். (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

வண்ணம்மணிமாட நல்நாவாயுள்ளானை
திண்ணம்மதிள்தென்குருகூர்ச்சடகோபன்
பண்ணார்தமிழ்ஆயிரத்திப்பத்தும்வல்லார்
மண்ணாண்டுமணங்கமழ்வர்மல்லிகையே.

ஆ.—(வண்ணம்.) - இத்திருவாய்மொழிவல்லார், ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸகல போகங்களையும் புஜிக்கப்பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பெறும்பேற்றை யருளிச்செய்கிறார்.

[வண்ணம்மணிமாடமென்று தொடங்கி] - நாநாவர்ணங்களான ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களையுடைத்தாய் நிரதிஶயபோக்யமான திருநாவாயிலே நின்றருளினவனை. [திண்ணம்மதிளென்று மேலுக்கு] - திண்ணிதான மதிளையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. பண் ஆர்ந்த தமிழான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்கள், ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸகல போகங்களையும் புஜிக்கப்பெறுவர்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக, உபயவிபூதியிலுண்டான ஆதரணீயத்தை† யருளிச்செய்கிறார்.

வண்ணம் - நாநாவர்ணங்களை யுடைத்தான, மணி - மாணிக்கங்களாலே சமைந்த, மாடம் - மாடங்களையுடைத்தாய், நல் - நிரதிஶயபோக்யமான, நாவாயுள்ளானை - திருநாவாயிலே வர்த்திக்கிறவனைப் பற்றவுண்டாய், திண் - திண்ணியதாய், அம் - அழகிய, மதிள் - மதிளையுடைய, தென்குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடையதாய், பண் ஆர் - பண்நிறைந்த, தமிழாயிரத்து - தமிழானவாயிரத்து, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், மண் - பூம்யுபலக்ஷிதமான லீலாவிபூதியை, ஆண்டு - தங்கள் நினைவின்படியே பகவத்பரமாக நிர்வஹித்து நித்யவிபூதியிலும் பகவதநுபவ ஜ்ஞாநத்தாலே, மல்லிகை - மல்லிகைபோலே பரிஶுத்தமான, மணம்கமழ்வர் - யஶஸ் ஸௌரப்யவிகாஸத்தையுடையவராவர். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் ஐஹிகாமுஷ்மிக போகங்களையும் புஜிக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[வண்ணம்இத்யாதி] - நாநாவர்ணங்களானரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களையுடைத்தாய் நிரதிஶயபோக்யமான திருநாவாயிலே நின்றருளினவனை. [திண்ணம்மதிளித்யாதி] - திண்ணிதானமதிளையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த; திருநாவாய்க்குரக்ஷை திருநகரியிலேபோலே. ஆழ்வார்பரியவே அவ்வூர்க்கு ரக்ஷையென்னுதல். ஈஶ்வரனுக்கு பரம்ஆழ்வாராகையாலே பரம்கிடந்தவிடத்திலே

---

† ஆதரணீயதையை என்றிருந்தால் ஸ்வரஸம். அல்லது - பாவப்ரதாந நிர்தேஶமென்று கொள்க.

யிறே மதிளிடுவதென்னுதல். [பண்ணார்தமிழ்] - பண்மிகுந்ததமிழ். [மண்ணாண்டு] - இஹலோகத்திலே வைஷ்ணவஸ்ரீயால் ஸம்பந்நராய். [மணங்கமழ்வர் மல்லிகையே] - மல்லிகை மணங்கமழ்வர் "ஸர்வகந்த:" என்கிற விஷயத்தோடே ஸாம்யாபன்னராவர். மல்லிகை மணமென்று - ஸர்வமங்களத்துக்கும் உபலக்ஷணம்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார், ஐஹிகாமுஷ்மிகஸகலபோகங்களையும் புஜிக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[வண்ணம்மணிமாடநன்னாவாயுள்ளானை] - நாநாவர்ணங்களான ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களையுடைத்தாய், நிரதிசயபோக்யமான திருநாவாயிலே நின்றருளினவனை. [திண்ணம் இத்யாதி] - திண்ணிதான மதிளையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. திருநாவாய்க்கு ரக்ஷை திருநகரியில் மதிள்போலே காணும். ஆழ்வார்பரியவே அப்பரிவுதானே அவ்வூருக்கு ரக்ஷையென்னுதல்; ஈச்வரனுக்கு ரக்ஷகம் ஆழ்வாராகையாலே ரக்ஷகம்கிடந்தவிடத்தேயிறே மதிளிடுவதேன்னுதல். [பண்ணார்தமிழ்] - பண்மிகுந்த தமிழ். [மண்ணாண்டு]-இஹலோகத்திலே வைஷ்ணவஸ்ரீயால் ஸம்பந்நராய். [மணங்கமழ்வர் மல்லிகையே] - மல்லிகைமணங் கமழ்வர். இது உபலக்ஷணமாய், "ஸர்வகந்த:" (ஸர்வகந்த:) என்கிறவிஷயத்தோடு ஸாம்யாபத்தியைப் பெறுவர். இவருடையமநோரதம் அவர்கள்பேற்றுக்கு உடலாம்.

நிகமம் - வண்ணம் இத்யாதி. "இப்பத்தும்வல்லார் மண்ணாண்டு மணங்கமழ்வர் மல்லிகையே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழிகற்றார் இத்யாதி.

"நன்னாவாயுள்ளானைத்திண்ணம் மதிள்தென்குருகூர் சடகோபன்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம்-திருநாவாய்க்கு இத்யாதி. திருநகரியில்மதிள், திருநாவாய்க்கு ரக்ஷையாமோவென்ன; இரண்டுவகையாக பரிஹாரம் - ஆழ்வார் இத்யாதிவாக்யத்வயம். அதாவது - திருநகரியில் மதிள் ஆழ்வார்க்குரக்ஷையாய், ஆழ்வார் ஸுரக்ஷிதமாயிருக்கையாலே, ஆழ்வார் பரிவு திருநாவாய்க்கு ரக்ஷகமாகையாலே, திருநகரியில் மதிள் பரம்பரயா ரக்ஷையென்றபடி. த்விதீயபரிஹாரத்துக்கு, "திண்ணம் மதிள்" என்றது - ஆழ்வார்க்கு விசேஷணம். ஆர்தல் - மிகுதி. இவர் மநோரதமிக்க அவர்கள் பெறும்படியென்? என்ன - இவருடைய இத்யாதி. "மல்லிகை - மணங்கமழ்வர்" என்றந்வயிப்பது. மல்லிகைபோன்ற ஸௌரப்யவிகாஸத்தை யுடையவராவரென்று ஸப்தார்த்தம்.

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—ஶம்ஸத்ஸாஶமிஷ்டத்ருஷிதஶ்சதவா ஜெயுஸாவஜியஃ ஸேஷஹநூ நிரவதூஹாஸ்தே । ஜெவீஜாஷஃ கஸேவிஜெஶவிஶேஷ ஸோராஷ்யாயாஜெத்ருஹிஸாயபூயஷஷஶேந ॥

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—வஜூஸேஷுக்ஷமயொமாஷவிவ ஸ்வாவிஷித ஸ்ரீவவொவாவ்யாஸாவாஷ்ஶிஸ்ரொஜெஷ்யஶயபூயொமாஷவதாரணஷஶாஸாஹவபூராக்ஷஹதபூஃ । ஸநாதநுக்ஷாதஸ்வொயவ்ஷ ஷரிதஹஶக்ஷாஸ்ஸேவஸுஹாவா ஜுக்ஷூஃ ஸ்ரீஶம்ஶரிஃ பூஜ்யதிவஸ்ஸேஜாநிஹாவெநநாயம் ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

அறுக்குமிடரென்றவன்பா லாங்குவிட்ட தூதர்
மறித்துவரப்பற்றுமனத்தா - லறப்பதறிச்
செய்ய திருநாவாயிற்செல்லநினைந்தான்மாறன்
மையலினாற்செய்வறியாமல்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி--மல்லிகை - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(மல்லிகை.) - இப்படி வ்யஸநம் அதிமாத்ரமானவாறே, அந்யாபதேஶத்தாலே தம்முடைய வ்யஸநத்தைப் பேசுகிறார். வண்துவரைப்பெருமாளோடே கலந்தாள் ஒருபிராட்டி, அவன்பசுமேய்க்கப்போய் மீண்டுவரக்கடவிய * அந்தியம்போதானதுவந்து, அவன்தான் வாராமையால் அத்யந்தம் அவஸந்நையாய்,

ஒ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், அறுக்கும் வினையில் "எம்பெருமானைக் காணவேணும்" என்று மநோரதித்து மிகவும்பதறி அப்போதே காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே மிகவும் நோவுபட்ட ஆழ்வார், தம்முடைய தஶையை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார். திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகள் க்ருஷ்ணனோடே கலந்து, அவன் பசுமேய்க்கப் போகையாலே பகலெல்லாம் அவன்வரவு பார்த்திருக்க, விஶேஷஜ்ஞரோடு அவிஶேஷஜ்ஞரோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாரையும் மோஹப்ராவண்யத்தாலே சபலராக்காநின்றுள்ள ஸந்த்யையும் வர, க்ருஷ்ணனும் வாராநின்றானென்று நிஶ்சிதமாயிருக்க, ஒருக்ஷணம் காணப்பெறாமையாலே அநேககாலம் விஶ்லேஷித்தால் படும் வ்யஸநத்தைப்படாநிற்க; அதுக்குமேலே மல்லிகையின் பரிமளத்தையுடைய தென்றல் தொடக்கமான ஸந்த்யாகாலத்தில் பதார்த்தங்களும் அக்காலத்திலுண்டான குழலோசைகளும் அவற்றாலே ஸ்ம்ருதமான க்ருஷ்ணனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளும் துஸ்ஸஹமான நிலாவும் ஸமுத்ரகோஷம் தொடக்கமான பதார்த்தங்களெல்லாம் தனித்தனியும் திரளவும்நலிய மிகவும் நோவுபட்டு, கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாம்படி ஆர்த்திமிகுதியாலே கூப்பிட்ட பாசுரத்தை ஒருத்தி சொல்லுகிறாள். ஸந்த்யையாவது - எம்பெருமான் தம்மை விஷயீகரிப்பதுக்குமுன்பு உண்டான அல்பகாலம்; அக்காலத்தில் பாதக பதார்த்தங்களாகிறன — தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு உத்யோகிக்கிற எம்பெருமானுடைய ஶங்கஶார்ங்காதி கோஷங்களும், பெரியதிருவடியுடைய திருச்சிறகொலியும் அவன் வரவுக்கு ஸூசகமான மந:ப்ரஸாதாதிகளான நிமித்தங்களும். இவை பாதகமாகைக்குக் காரணம் - இவை அவன்வரவுக்கு ஸூசகமாயிருக்கச்செய்தே அப்போதே அவனைக் காணாமை.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ராப்யவிஷயமான அபிநிவேஶத்தாலே ஈடுபட்டவர், அநுபவயோக்யாவஸ்தை ஸந்நிஹிதையாயிருக்கச்செய்தேயும் அநுபாவ்யனான ஈஶ்வரன் அஸந்நிஹிதனாகையாலே, விளம்பாக்ஷமதையடியாக போக்யபூதனானவனுடைய ரஞ்சநீய ஸ்வபாவதையையும், ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ரமணீயாவயவத்வத்தையும், அபிரூபவாஹநவத்தையையும், ஆஶ்ரிதஸௌலப்யத்தையும், அநவதிகஸௌஶீல்யத்தையும், அத்யுதாரரூபதையையும், அதிஶயித ஸம்ஶ்லேஷத்தையும், ஸாபிப்ராய நிரீக்ஷணாதிகளையும், விஶ்லேஷாஸஹ்யமான ஆஶ்சர்யரூபதையையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிஶிஷ்டனான போக்யபூதனை யதாமநோரதம் அநுபவிக்கப்பெறாத ஆர்த்தியாலும், ஸ்மாரகமாயும் ஆஸக்திஸூசகமாயுமிருக்கிற பதார்த்ததர்ஶநத்தால்வந்த ஶைதில்யத்தாலும், அல்பகாலவிளம்பமும் பொறுக்கமாட்டாமல் கூப்பிட்ட ப்ரகாரத்தை; பசுமேய்க்கப்போந்தக்ருஷ்ணன், ஸந்த்யையவந்திருக்கச்செய்தேயும் வாராத

விளம்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் மோபீஜங்கள் தத்காலசித்த பேரா்கங்களாலே யீடு பட்டு, பொழுதுகண்டுஇரங்கிக்கூப்பிட்ட பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், கீழ் அறுக்கும் வினையிலே, "அவனைக் காணவேணும்" என்று மநோரதித்து மிகவும்பதறி, அப்போதே காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே மிகவும் நோவுபட்டவர், தம்முடைய தசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ண ஸம்ஶ்லேஷம்பண்ணின பெண்கள் பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப் போகையாலே வரவுபார்த்திருக்க, விஶேஷஜ்ஞரோடு அவிஶேஷஜ்ஞரோடு வாசியற எல்லாரையும் ஸோத்ப்ரவணராக்கும் ஸந்த்யையவர, க்ருஷ்ணன்வரவு நிஶ்சயமாயிருக்கச்செய்தே முற்கொழுந்திற் காணப்பெறாமையாலே அநேககாலம் பிரிந்தார்படும் வ்யஸநத்தைப்பட, அதுக்குமேலே ஸந்த்யாகாலத்திற் பதார்த்தங்களான மல்லிகையின் பரிமளத்தை யுடைத்தானதென்றல் குழலோசை ஸமுத்ரகோஷம் முதலான பதார்த்தங்களானவை தனித்தனியும் திரளவும் நலிய மிகவும் நோவுபட்டுக் கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாம்படி கூப்பிட்ட கூப்பீட்டை ஒருத்தி சொல்லுகிறாளான பாசுரத்தாலே தம் தசையை அருளிச்செய்கிறார். "திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்களெல்லாம் ஒருராத்ரியில் க்ருஷ்ணவிரஹத்தாற் பட்ட நோவை, இவரொருவருமே படுகிறார்" என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்வர். "முன்பே ஆற்றாமையாலே தற்பு அற்றிருக்கிறவராகையாலே, அத்தனையாடல் கொடுக்கைக்கு ஆஶ்ரயமில்லை; ஒருஸந்த்யையில் அவர்கள்பட்ட நோவைப்படுகிறார்" என்று அருளிச்செய்வர் எம்பெருமானார். ஸந்த்யையாகிறது - ஜ்ஞாநம்பிறந்த பின்பு ப்ராப்யபூமியில் கிட்டப்பெறாதே நோவுபடுகிற நடுவிற் காலம். "தஸ்யா தாவ தேவ ஸம்ஸாரஸ்ய யாவந்ந விமோக்ஷ்யே" என்னக்கடவதிறே. அக்காலத்தில் பாதகபதார்த்தங்களாகிறன - ஐஶ்வரல்லாது ஸூசகங்களான பதார்த்தங்கள். [மல்லிகை கமழ்தென்றல்]- இவை பாதகமாகைக்குக் காரணம் ஐஶ்வரல்லாது ஸூசகமாயிருக்கச்செய்தே அப்போதே லபிக்கப்பெறாமை.

ஈடு.—"படைவீட்டிலிருந்தால் மாமனார் மாமியாருக்குக்கூசிப் பெருமாளுடன் நினைத்தபடி பரிமாறப்போகாது" என்று காட்டிலே ஏகாந்தமாக அநுபவிப்பதாக மநோரதித்துப் போந்த பிராட்டியை, "காந்தாரமத்யே விஜநே விஸ்ருஷ்டா பாலேவ கந்யா விலலாப ஸீதா" (காந்தாரமத்யேவிஜநேவிஸ்ருஷ்டா பாலேவ கந்யாவிலலாபஸீதா) என்கிறபடியே கூப்பிடப்பண்ணினாற்போலே, அத்திருநாவாயிலே புக்கு அநுபவிப்பதாக மநோரதித்த இவர்க்கு, பாதகவர்க்கத்துக்கு அஞ்சிக் கூப்பிடும்படியாய் விளைந்தது.

பெற்றி, ஒருநாள் நம்பிதிருவரங்கநாராயணதாஸர் என்பாரொருவர் என்பக்கலிலே திருவாய்மொழிகேட்டு அங்கேசென்றாராய், "இன்று பிள்ளைபாடு விநோதமேன்?"

மல்லிகைப்ரவேசம்; ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஸங்க்ரஹஸங்கதி - படைவீட்டில் இத்யாதி. "ஸாராக்ஷவஸீயேவ ததாவஸீராபவுத்ருக்ஷத்ருஸம்ராவண தஜிதா" என்று பூர்வார்த்தம்; ஸுந்தரகாண்டே வேண்யுத்க்ரதநபூர்வஸர்கயாம் (உ௮-உ).

"இத்திருவாய்மொழி மாலைப்பூசல்" என்கைக்கு ஸம்வாதம் - பெற்றி இத்யாதி. அங்கே- பெற்றிபக்கலிலேயென்றபடி. 'பெற்றி - கேட்டவாறே' என்றந்வயிப்பது. எல்லாரும் ரஸிக்கும்படி ரஸோக்திகளையிட்டு வ்யாக்யாநம் பண்ணுகையாலே - விநோதம் என்கிறார். ஆகையாலே, விநோதமென்றது - அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநமென்றபடி. இங்கே, "வேதஸாஸ்விநோதேநகாலோ

என்று கேட்டவாறே, "* அறுக்கும்வினைசாற்றினேம்" என்றாராய், "நாளை மல்லிகை கமழ்தென்றலும் மாலைப்பூசலும் என்னாய்" என்று பணித்தாராம். "ப்ராப்யவஸ்துவைப் பெறும்படியை மநோரதித்தார் கீழில்திருவாய்மொழியிலே; மநோரதஸமநந்தரம் பெறக் காணாமையாலே, திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் க்ருஷ்ணனைப்பிரிந்து ஒருராத்ரிபட்ட வ்யஸநத்தை இவரொருத்தரும் படுகிறார்" என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி - (என்று திருமாலையாண்டான்பணிக்க) அத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, "முன்பே ஆற்றாமையாலே தற்பு அற்றிருக்கிறவராகையாலே அத்தனை யாடல்கொடுக்கைக்குவேண்டும் ஆஶ்ரயம்போராது; ஆனபின்பு, அவனைப்பிரிந்து ஒருஸந்த்யையிற்பட்ட நோவைப்படுகிறார்" என்றருளிச்செய்வர். இது தன்னிற்செய்ததாகிறதேன்? என்னில், - ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கால்வாங்கவும்மாட்டாதே, ப்ராப்யபூமியில் மநோரதத்தாலும், பாதகவர்க்கத்துக்கு ஈரலாம்படி பதஞ்செய்ததாய்த்து. * பொய்ந்நின்ற ஞானத்தில், "ஸ்ருவத்விஷயத்தில் ஜ்ஞாநம்பிறந்தபோதே, விரோதியான ஸம்ஸாரத்தில் ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தந்தருளவேணும்" என்று அபேக்ஷிக்கச்செய்தேயும், "இவரைக்கொண்டு சிலப்ரபந்தங்கள் தலைக்கட்டவேணும்" என்றிருக்கையாலே, அப்போதே அப்படிச்செய்திலன்; அந்தவிரோதியில்அருசி இவ்வளவும் வர நிலைநின்றபடி சொல்லுகிறதிறே. இங்குத்தான் செய்கிறவிது வேதாந்தங்களிற்போகிற கட்டளையில் என்னுவதென்னில்? - "தஸ்யதாவதேவசிரம்" (தஸ்யதாவதேவசிரம்) என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதிறே - "தஸ்யதாவதேவசிரம், யாவந்நவிமோக்ஷ்யே அதஸம்பத்ஸ்யே" (தஸ்யதாவதேவசிரம், * யாவந்நவிமோக்ஷ்யே அதஸம்பத்ஸ்யே) இறே -

ஸுஹ்ருதியீதாடு" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். நம்பி திருவரங்க நாராயணதாஸர் * அறுக்கும்வினை சாற்றினேமென்றாராயென்றபடி. பெற்றி பணித்தாராம் என்றபடி. பெற்றி யென்கிறவர் - நஞ்சீயர் ஸ்ரீபாதத்திலவர். நம்பிதிருவரங்க நாராயணதாஸர் என்கிறவர் - நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலவர். விஸ்தாரஸங்கதி - ப்ராப்ய இத்யாதி. மாலை யென்று - ராத்ரிக்கும் ஸந்த்யைக்கும் பேராகையாலே, எத்தைச்சொல்லுகிறதென்ன; நிர்வாஹத்வயம் - மநோரத இத்யாதி. ஆடல் கொடுக்கைக்கு - வ்யஸநத்தையநுபவிக்கைக்கு. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸ்வாபதேஶம் - இதுதன்னில் இத்யாதி. அதாவது - "பகற்கண்டேன்" என்கிறவிடிவுக்கும் * இருள்தருமாஞாலமான ராத்ரிக்கும் நடுவில் முமுக்ஷுத்வாவஸ்தையை மாலையென்கிறதென்றபடி. ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு என்றது - "ஸம்ஸாரம்ஹேயம்" என்கிற ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு என்றபடி. ஈரலாம்படி-வாய்ந்க்கலாம்படி. கால்வாங்கமாட்டாமற் படுகிற அருசியை * பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே ஈஶ்வரனுக்கறிவித்திருக்க, கார்யம்செய்யாதிருப்பானென்? என்ன - பொய்ந்நின்ற இத்யாதி. ஆக, இத்தால் - ஶரீரத்தைக் கழித்துத் தரவேணுமென்றதாயிறே இத்திருவாய்மொழியிருக்கிறது; இது வேதாந்தத்தில் எங்கே சொல்லிற்றென்கிற ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நத்தை யநுவதிக்கிறார் - இங்குத்தான் இத்யாதி. இங்குத்தான் செய்கிறஇது என்றது-ஸ்ருவத்விஷயஜ்ஞாநமும் பிறந்து இங்கேப்ராக்ருதியோடே யிருக்கிறவிருப்பும் அதிதுஸ்ஸஹமாயிருக்கிற இவ்வர்த்தந்தானென்றபடி. சிரம் - க்ஷணகாலமாத்ரமும் துஸ்ஸஹமாயிருக்கையாலே, நெடுங்காலமென்றது. "மே" என்கிற ஶப்தம் இந்த ஶ்ருதியிலில்லையேயென்ன - யாவத் இத்யாதி. அதஸம்பத்ஸ்யேஇறே அநந்தரமென்றது - "தஸ்யதாவதேவசிரம்" என்றதுக்கநந்தரம், "விமோக்ஷ்யே, ஸம்பத்ஸ்யே" என்கிறக்ரியை உத்தமபுருஷனையிறே யிருக்கிறதென்றபடி. இத்தால் க்ரியை உத்தமபுருஷனாகையாலே, "மே" என்கிற இது ஶ்ருதியிலில்லையேயாகிலும், "பாஷண்டவசேஷாநாயிகாஸ்ஸர்வே ஹ்யநித்யாவிதய்ய: | ஸுஸூக்ஷ்மத: | ஶேஷவ்யயத:" என்கிற ஶாப்திகப்ரக்ரியையாலே - அஸ்மச்சப்தமும் வரக்கடவதென்ற

அநந்தரம். * முடியானேயில் தம்முடைய கரணங்களுக்குஉண்டான ஶைதில்யத்தைச் சொன்னார்; இதில் - அந்த கரணங்களோடேகூட அவற்றுக்கும் ஆஶ்ரயமான அவயவி தான் ஒன்றாகஅழிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களோடு கர்மேந்த்ரியங்களோடு வாசியற ஒன்றாக வழிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ராமாவதாரத்தில் பதினாலாண்டு போலேயாய்த்து, திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்களுக்கு க்ருஷ்ணவிரஹத்தால் ஒருஸந்த்யை. குணாதிகவிஷயத்தைப் பிரிகையாலே அங்குப் பதினாலாண்டாய் கழியவுங்கூடுமிறே; இங்கு இவன்நீர்மையிலே கையடியுண்டிருக்கையாலே, * ஒருபகல் அநேககல்பமாய்த் தோற்றுமிறே. குணங்கள்தாம் காற்கட்டுகிறது குணமாயல்லவிறே; அவ்வாஶ்ரயத்திலே கிடந்தவையாயிறே. இங்கு தர்மி அதுவேயாய், அதுக்குமேலே தீம்புமானால் பாடாற்றப் போகாதிறே. நாட்டார் போக்யதாபுத்திபண்ணியிருக்கிற ஶப்தாதிவிஷயங்களடையத் தமக்குபாதகமாக, ப்ராப்யவஸ்துவைப்பெறாதே, நடுவே ஆண்புலியான ஸ்ரீபீஷ்மர் அர்ஜுநன்கையில் அம்புகளாலே உளைய ஏவுண்டுகிடந்து துடித்தாற்போலே, கிடந்து துடிக்கிறார். திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார், க்ருஷ்ணன் "பசுமேய்க்க" என்று புறப்பட்டால், அவன் வருமளவும் அவர்கள்படும்பாடு சொல்லுகிறது. அதாவது - ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸந்த்யாவந்தநம்போலேயிறே இடையர்க்குப் பசுமேய்க்கை ஜாத்யுசித தர்மம்: ஆகையாலே தவிரவொண்ணாதிருக்குமிறே. இப்படியாலே அவனைப் பசுக்களின்பின்னே புறப்படவிட்டு, அவன்வரும் ஸந்த்யையைப்பார்த்திருக்குமத்தனையாய்த்து. ஆக, அவன் பசுமேய்க்கப்போனால் பகல்பொழுதைவருந்தி ஒருபடியாற்றினால், அவன்வரும்காலமான ஸந்த்யை

படி. "மல்லிகைகமழ் தென்றல்" இத்யாதியாலே - ஸ்பர்ஶேந்த்ரியம் முதலானவை அழிகிறபடி சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, ஆனால் கரணஶைதில்யம்சொன்ன * முடியானேயிற்பற்ற இதுக்கு வாசியேதென்ன - முடியானேயில் இத்யாதி. அவயவிதான் என்றது - "புல்லியமுலைகளும்" என்றத்தைப்பற்ற. ஏதத்விவரணம் - ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களோடு இத்யாதி. "மல்லிகைகமழ்" என்று - க்ராணமும், "தென்றல்" என்று - ஸ்பர்ஶமும், 'குறிஞ்சியிசை" என்று - ஶ்ரோத்ரமும், "கன் மேகங்கள்" என்று - சக்ஷுஸ்ஸும், க்ராஹகத்வேந தோற்றுகையாலே - ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள் என்றது. 'தோளுடைகொண்டு" என்கையாலே - கர்மேந்த்ரியங்களோடு என்றது. "தோள்" என்றது - கர்மேந்த்ரியாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். க்ஷணகாலமாத்ரமான ஸந்த்யையிலே இப்படி அழியக் கூடுமோவென்ன - ராமாவதாரத்தில் இத்யாதி. ஸந்த்யை பதினாலாண்டுபோலே ஆகைக்கடியேதென்ன - குணாதிக இத்யாதி. நீர்மையிலே - தீம்பனான ஸ்வபாவத்திலே. இத்தால் - குணங்களைப் பற்றவும் தீம்பு ஈடுபடுத்துமென்றபடி. கையடியுண்டிருக்கை - வித்தராயிருக்கை. ஆனாலும் குணங்களொழிய தீம்பு ஈடுபடுகைக்கு உடலாமோவென்ன - குணங்கள்தான் இத்யாதி. அதுவேயாய்-குணாதிகமாய். பாடாற்றப்போகாது - ஸஹிக்கப்போகாது. தென்றல்முதலான பாதகபதார்த்தங்களுக்கு ஸ்வாபதேஶம் - நாட்டார் இத்யாதி. உளைய-குன்றிப்போக. ஏவுண்டு - எய்யப்பட்டு. "ஸந்த்யையிற்பட்ட நோவைப்படுகிறார்" என்று கீழுக்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார்-திருவாய்ப்பாடியில் இத்யாதி. இவன்தான் இவர்களைவிட்டுப் பசுமேய்க்கப் போவானென்னென்ன - அதாவது ப்ராஹ்மணர்க்கு இத்யாதி. உக்தத்தை நிகமிக்கிறார் - இப்படியாலே இத்யாதி. அவன் வருகிற ஸந்த்யாகாலத்திலே நோவுபடுவானென்? பகலிற்போலேயா யிருக்கவொண்ணாதோ? என்ன; அவன் வரும்காலமான ஸந்த்யையிலே அவன்வாராதிருந்தால் ஆறியிருக்கப்போமோவென்கிறார் - ஆகஅவன்பசு இத்யாதி. அவன்தான் முற்கொழுந்திலேவாராதே பிற்கூழையிலே வருவானென்னென்ன - அதாவது அவன்தான் இத்யாதி. உக்தத்தை அநுவதியாநின்றுகொண்டு ஸந்த்யாஸமயத்திலே அவனைப்பிரிகையால்வந்த நோவேயன்றிக்கே, பாதகபதார்த்தங்களும் மேலிடத் தொடங்கிற்றென்கிறார் - அவன்வாக்கடவ இத்யாதி. "மாலையும்வந்தது" என்றத்தைப்பற்ற - ஸந்த்யையும் வந்தது என்றது. "ஆபுகுமாலையு

யும்வந்துமுகங்காட்டிப்பசுக்களின் முற்கோழுந்துவந்து தலைவைக்கச்செய்தே அவன் தன்னை வரக்காணுவிட்டால் ஆற்றப்போகாதிறே. அதாவது - அவன்தான் முற்கொழுந்திலே வாராதே பிற்கூழையிலேசிற்குமாய்த்து, நடுவேபடும்அலமாப்புக்காண்கைக்காக. அவன்வரக்கடவ காலமான ஸந்த்யையும் வந்தது: கூடவரும் பசுக்களும் வந்தன: அவன்தான் வரக்காணுவிட்டவாறே, அக்காலத்தில், மல்லிகையின்பரிமளம், நல்லகுறிஞ்சியிசைதொடக்கமான அநுகூலபதார்த்தங்கள், தென்றல், நிலா, கடலோசை, அன்றில், குழலோசை முதலானவை பாதகமாகத் தொடங்கிற்று. குழலோசையும், அவ்வழியே அவனுடைய குணங்களை ஸ்மரிப்பித்து நோவுபடுகைக்கு உடலாயிருக்குமிறே. அப்படியிருக்கிற பாதக பதார்த்தங்களெல்லாம், முன்பு தனித்தனியே பருஷபாஷணங்களைப்பண்ணி நலிந்த ஏகாக்ஷி ஏககர்ணியுள்ளிட்ட ராக்ஷஸிகள் பின்பு அவ்வளவில்நில்லாதே எல்லாருமொக்க மேல்விழுந்து அதுக்குமேலே சிலநலிவுகளைப்பண்ண நினைத்தாற்போலே, பாதக வர்க்கமடைய, தனித்தனியும் திரளவும் மேல்விழுந்து நலிய, அவற்றாலே நலிவுபட்டவர்களெல்லாரும் கூப்பிட்ட கூப்பீட்டை இவரொருத்தருமே கூப்பிடுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

மல்லிகைகமழ்தென்றலீருமாலோ!வண்குறிஞ்சியிசைதவழுமாலோ!
செல்கதிர்மாலையும்மயக்குமாலோ!செக்கர்நன்மேகங்கள்சிதைக்குமாலோ!
அல்லியந்தாமரைக்கண்ணனெம்மான்ஆயர்களேறரியேறுஎம்மாயோன்
புல்லியமுலைகளுந்தோளுங்கொண்டு புகலிடமறிகிலம்தமியமாலோ!

மாகின்றால்'' என்றத்தைப்பற்ற - பசுக்களும் வந்தது என்றது. ''மாயன்வாரான்'' என்றத்தைப்பற்ற - அவன்தான் இத்யாதி. 'அக்காலத்தில்' என்றதுக்கு 'அநுகூலபதார்த்தங்கள்' என்றத்தோடே அந்வயம். 'அநுகூலபதார்த்தங்கள்' என்றவநந்தரம், காலாந்தரங்களிலும் அநுகூலமான 'தென்றல்' என்றுகூட்டுவது. குழலோசை எவ்வாகாரத்திலே பாதகமென்ன - குழலோசையும் இத்யாதி. பாதகபதார்த்தங்கள் நலியும் ப்ரகாரத்தையும், அவற்றாலேபவர்கள் நோவுபடுகிற ப்ரகாரத்தையும் விசதமாக வுபபாதியாநின்று'கொண்டு, ஸந்த்யையில் அவர்கள்பட்ட நோவை இவரொருத்தரும் படுகிறாரென்று கீழோடே நிகமிக்கிறார் - அப்படியிருக்கிற இத்யாதி. 'பாதகபதார்த்தங்களெல்லாம்' என்றவநந்தரம், ''நலிகையாலே'' என்றுசேஷம். அதுக்குமேலே - முன்புநலிந்ததுக்குமேலே. தனித்தனியும் என்றது - பாட்டுக்கள்தோறும் ஸ்புடம். திரளவும் என்றது - ''வாலொளிவளர் முல்லை கருமுகைகள் மல்லிகை'' ''புலம்புறுமணிதென்றல்'' இத்யாதியைப்பற்ற. அன்றில் என்றது - இத்திருவாய்மொழியிலில்லை. * இன்னுயிர்ச்சேவலில் ''அன்றிறபேடைகாள்'' என்றத்தையுட்கொண்டு, அவையும் பாதகங்களாகையாலே அத்திருவாய்மொழியிற் சொன்னவையும் இங்கு விவக்ஷிதங்களென்று தோற்றுகைக்காக அன்றிலென்று ஸூசிப்பிக்கிறாரென்று கருத்து. உபந்யாஸக்ரமமாவது- எம்பெருமானார் நிர்வாஹாநந்தரே, 'திருவாய்ப்பாடியில்' இத்யாதியையும், 'ஸந்த்யையைப்பார்த்திருக்குமத்தனையாய்த்து' என்றவநந்தரம், 'ராமாவதாரத்தில்' இத்யாதியையும், அநந்தரம். 'ஆக அவன்பசுமேய்க்க' இத்யாதியையும், அநந்தரம், ''நாட்டார'' இத்யாதிஸ்வாபதேசமும், ''ஜ்ஞாநம் பிறந்த'' என்று தொடங்கி 'ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களோடு' இத்யாதி வாக்யபர்யந்தம் அநுஸந்தேயம். கீழே, திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் பட்டதுபடுகிறர் என்றது - அப்ராபதேஶத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லிற்று; ஸ்வாபதேஶத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - நாட்டார் இத்யாதி.

ஆ.—மல்லிகைகமழ் தென்றல் முதலான பதார்த்தங்கள் என்னை வாயியா நின்றன ; ஆஸ்சர்யமான ஸௌந்தர்யாதி குணங்களை யுடையனாயிருந்த எம்பெருமானைப் புல்கி அதுவே யாரகமாயிருந்த இம்முலைகளையுந் தோள்களையும் கொண்டு புகலிடமறிகிலோம் ; முடிவுதோம்!' என்று கூப்பிடுகிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸந்த்யாகாலத்தில் தென்றல் தொடக்கமான பதார்த்தங்கள் தனித்தனியே தனக்கு வாயகமாகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[மல்லிகையென்று தொடங்கி] - வெறுப்புறத்திலே பொறுக்கவொண்ணாத தென்றலானது நஞ்சூட்டினாற்போலே மல்லிகையின்பரிமளத்தோடே கூடவந்து ஈரா நின்றது. அழகிய குறிஞ்சியோடேகூடின இசையானது துளையாநின்றது ; அஸ்தமியா நின்றுள்ள ஆதித்யனையுடைய ஸந்த்யையும் வந்து மோஹிப்பியாநின்றது; சிவந்து அழகிய மேகங்கள் ஶோஷித்துப் போகடாநின்றன. 'ஆல்' என்றும், 'ஓ' என்றும் மிகவும் நோவுபட்டமைக்குத் தனித்தனி ஸூசகங்கள். [அல்லியந்தாமரைக்கண்ணனென்று மேலுக்கு] - இடைப்பிள்ளைகளைத் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே தோற்பித்தாற்போலே தன்திருக்கண்களில் அழகைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டு என்னோடே அத்யாஸ்சர்யமாம்படி பரிமாறி அத்தாலே மேனாணித்திருந்தவனாலே புல்கப்பட்ட முலைகளையும் தோள்களையும் கொண்டு தென்றல்முதலான பதார்த்தங்கள் நலியாதபடி புகுகைக்கிடம் காண்கிறிலோம் ; இத்தசையில் இதுக்கு ரக்ஷகனானவனும் வாராதே தனிமைப்படாநின்றோம்.

ப —முதற்பாட்டில், ஸந்த்யைவேளையில் தென்றல்தொடக்கமான பதார்த்தங்கள் நலியாநின்றன ; நிரதிஶயபோக்யபூதனான க்ருஷ்ணன் விரும்பின அவயவங்களைக்கொண்டு ஒதுங்க இடங்காண்கிறிலோமென்று கூப்பிடுகிறாள்.

மல்லிகைகமழ் - மல்லிகையிற் பரிமளத்தையுடைத்தான, தென்றல் - தென்றலானது, ஈரும் - நஞ்சூட்டின வாள்போலே ஸர்வதோமுகமாக ஈராநின்றது ; வண் - ஶ்ராவ்யமாய் அவஶ்யஹ்த்ஸிதக்ராஹ்யமான, குறிஞ்சியிசை - குறிஞ்சியாகிற பண்ணையுடைத்தான இசையானது, தவழும் - அந்தர்க்கதமாகத் துளையாநின்றது ; செல்-அஸ்தமிபோநின்றவனான, கதிர் - ஆதித்யனையுடைத்தான, மாலையும்—ஸந்த்யாவேளையானது, மயக்கும் - (கூப்பிட்டாற்றவொண்ணாதவகைஅறிவழியும்படி) மோஹிப்பியாநின்றது ; செக்கர் - ஸந்த்யையில் செக்கர்நிறத்தையுடைத்தான, நல் - தர்ஶநீயமாயுள்ள, மேகங்கள் - மேகங்களானவை, சிதைக்கும் - * பொன்னுடுத்தவாடை யுடையவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு ஶரீரத்தைச் செதுக்காநின்றது ; (இப்படி நாலுபாடும் விரோதமானபின்பு), அல்லி - விகஸிதமாய், அம் - தர்ஶநீயமான, தாமரைக்கண்ணன் - தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற கண்ணழகை யுடையனாய், எம்மான் - (அத்தாலே "ஜிதம்" என்னும்படி நம்மைத் தோற்பித்த) ஸ்வாமியாய், ஆயர்களேறு - ஸஜாதீயரான ஶோபரும் ஈடுபடும்படியான செருக்கையுடையனாய், அரியேறு - (ஸ்த்ரீ பும் விபாகமற இப்படி யழிக்கைபாலே) ஸிம்ஹஶ்ரேஷ்டம்போலே மேனாணித்திருப்பானாய், எம்பாரோன் - (ஸம்ஶ்லேஷதஶையில்தாழநின்று நம்மோடேபரிமாறும்) ஆஸ்சர்ய சேஷ்டிதங்களை யுடையவன்,புல்கிய-(அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு) ஸம்ஶ்லேஷித்த, முலைகளும் - முலைகளையும், தோளும் - தோள்களையும், கொண்டு - , தமியம் - (அவனைப்

பிரிந்து) தனிமைப்பட்ட நாம், புகலிடம் - ஒதுங்கவிடம், அறிகிலம் - அறிகிறிலோம். ரக்ஷகனானவன் அஸந்நிஹிதனானான்; நாம் அஸஹாயரானோம்; சுற்றும் முற்றும் பாதகமாய்த்து; அவன் விரும்பின வஸ்துவை நோக்கிக் கொடுக்க விரகறிகிறிலோம் என்று கருத்து. தவர்தல் - துளைத்தல். சிதைக்கை - செதுக்குகை. ஆலும் ஓவும் விஷாதாதிஶயஸூசகமான வசைகள். அடிதோறும் கூப்பிட்டது, ஒரொன்றால் வந்த ஆர்த்த்யதிஶயத்தாலே.

இ.—முதற்பாட்டில், ஸந்த்யாகாலத்தில் தென்றல் தொடக்கமான பதார்த்தங்கள் தனித்தனியே தனக்கு பாதகமாகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[மல்லிகை கமழ்தென்றல்] - இவள் ஆர் கேட்கக் கூப்பிடுகிறாள்! வெறும்புறத்திலே நலியவற்றான தென்றல் மல்லிகையினுடைய பரிமளத்தை ஏறட்டுக்கொண்டு வாராநின்றது. வ்யபரிகரமான பத்ரத்திலே நஞ்சூட்டினாற்போலேயாய்த்து தென்றல் பரிமளத்தைக்கொண்டு வருகிறபடி. ப்ராணேந்த்ரியத்வாரத்தாலும் நலியாநின்றது. கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்கவொண்ணாதபடி இராப்படை யேறுவாரைப்போலே உடம்பிலேபடக் காண்கிறவித்தனை. இத்தென்றலுக்கு, கண்டவிடமெங்கும் வாயாயிராநின்றது. [ஈருமாலோ] - பண்டேபிரிவாலே சென்றற்றிருக்கிற உடம்பைப் பலகை பலகையாக ஈராநின்றது. "வக்ஷஸ்ஸம்ஹ்ருஷ்ணவஹம் ஶிவம் ஶோகவிநாஶநம் | யந்த்ரக்ஷணே ஸேவதே தேஹ்ரீவந்நரோதஸ:"—இருவராயிருப்பார் காற்றைத் தேடிப் படுக்கை படாநிற்க இவளொருத்திக்கு மாய்த்து பாதகமாகிறது; "யாநி ஸ்மரமணீயாநி தயா ஸஹ ஸவந்தி மே | தாந்யேவாரமணீயாநி ஜீவதோ மே தயா விநா". [வண்குறிஞ்சியிசைதவழுமாலோ] - அழகிய குறிஞ்சியிசையானது துளையாநின்றது. காற்றீர்ந்து போகட்டபுண்ணின்மேலே துளைத்துப் போகடாநின்றது. தென்றல் புறம்பே நலிகிறவித்தனை; இசை, செவிவழியே உள்ளேபுக்கு நலியாநின்றது. இசைக்கெவ்வளவு செவிப்பாடுண்டு, அவ்வளவு பாதகமாமித்தனையிறே. அவள் கூடவிருந்தபோது எவ்வளவு போக்யமாயிருக்கும், வ்யதிரேகத்தில் அவ்வளவும் நலியுமிறே. குறிஞ்சியும் தென்றலும் க்ருதஸங்கேதைகளாய் வந்து ஒன்று அதிகரித்த கார்யத்தின் ஶேஷத்தை ஒன்று செய்யாநின்றது; 'நற்கொலையாகவொண்ணாது: உயிர்க்கொலையாகவேணும்' நீ இவ்வளவுசெய், நான் இவ்வளவு செய்கிறேன்' என்பாரைப்போலே. [செல்கதிர்மாலையும் மயக்குமாலோ] - செல்லப்பட்டிருக்குள்ள கதிரையுடைத்தான மாலையானது மயங்கப் பண்ணுகின்றது. அஸ்தமியாநின்றுள்ள ஆதித்யனையுடைய ஸந்த்யையானது மோஹிப்பியாநின்றது. புடைவையை வாயிலேகொடுத்து நலிவாரைப்போலே ஓடுகிற வ்யஸநத்துக்குப் போக்குவிட்டுக் கூப்பிடவொண்ணாதபடி உணர்த்தியழியும்படி மோஹிப்பியாநின்றது. [செக்கர் நன்மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ] - சிவந்தழகிதான மேகங்கள் சேதித்துப்போகடாநின்றது. ஸந்த்யாராகத்தையும் ஶ்யாமமான நிறத்தையுமுடைய மேகங்கள் அவனுடைய அவயவஶோபைக்கும் நிறத்துக்கும் போலியாய் நலியாநின்றன. கீழ்ச்சொன்ன பாதகபதார்த்தங்கள் ஆஶ்ரயங்கிடக்கவோ நலிவது என்று ஶரீரத்தைச்சேதுப் போகடாநின்றன. [அல்லி இத்யாதி] - இவற்றை இன்னதாகிறதென்? அவன்தான் முன்னே நாம் முடிகைக்கன்றோ கலந்துபோகின்றது? ஸர்வமும் பாதகமாம்படி முன்னே புகலறுத்தான் அவனன்றோ? [அல்லியுந் தாமரைக்கண்ணன்] - அல்லியையுடைத்தாய் அழகிதான தாமரைபோலேயிருந்த திருக்கண்களையுடையவன்;

முதலுறவுபண்ணுவது கண்ணாலேயிறே. த்ருஷ்டிபந்தம் பிறந்தாலிறே ஸம்ஶ்லேஷமுண்டாவது. [எம்மான்]-அவ்வழகாலே என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவன். [ஆயர்களேறு] - அவ்வழகாலே இடையரைத் தோற்பித்தாற்போலே தன்னோடு ஒத்த ஆண்களைத் தோற்பிக்குமவன், பெண்பிறந்தாரை நோவுபடுத்தச் சொல்லவேண்டாவிறே. "பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" எனகிறபடியே வயிரவுருக்காயிறே அழகிருப்பது. [அரியேறு] - என்னை அநந்யார்ஹையாக்கி என்னோடே கலந்து அத்தாலே பெறும்பேறு பெற்றானுப் மேனாணிப்புத் தோற்றவிருக்கிறபடி. ஸிம்ஹஶ்ரேஷ்டம். [எம்மாயோன்] - ஸம்ஶ்லேஷதஶையில் காலைக் கையைப்பிடித்துத் தாழநின்று பரிமாறினவன். போகின்றவநந்தரம்தரிப்பு அரிதாம்படியாய்த்துப் பரிமாறிற்று. [புல்லிய முலைகளுந் தோளுங்கொண்டு] - அவன்வந்து ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறபோது ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு க்ஷமமன்றிக்கேயொழிந்தாளாய்த்து; அநுபவிக்கவிழிந்ததுறையும் இளைப்பாறினவிடமுமிருக்கிறபடி. புல்லியவென்று, கலக்கிறபோது அவனுக்கு முலைகளிலும் தோள்களிலும் உண்டான அலமாப்பைச்சொல்லிற்று. [புகலிடமறிகிலம்] - வ்யதிரேகத்தில் தென்றல்முதலான பதார்த்தங்களைத் தப்பிச்சென்று புகுகைக்கிடம் காண்கிறிலோம். "க்ஷாமகாலத்தில் பஹுப்ரஜராயிருப்பார், தங்கள்பசிகிடக்க ப்ரஜைகள் அலைப்புக்கு அலந்து புகலிடமறியாதாற்போலே, நான் ஜீவித்தபடி ஜீவிக்கிறேன்; இவற்றைக்கொண்டு புகுமிடங்காண்கிறிலேன்" என்கிறார். [தமியமாலோ] - இத்தசையில் ரக்ஷகனானவனும் வாராமைபாலே தனிமைப்படாநின்றோம். ஆஶ்வாஸகரமான தென்றல் முதலான பதார்த்தங்கள் பாதகமாகாநின்றால், அர்ஜுநனை நோக்கி ஜயத்ரதன் விட்டஶக்தியை மார்விலே ஏற்றாற்போலே இத்தசைக்கு உதவவேண்டாவோ? "நாஸ்ய ஸஹாய இதி ஸஹிதோ விஜ்ஞாத" என்று தம்தனிமையில் தம்பியாரிலும் உண்டாய்த்து ; அதுவுமில்லை இங்கு.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ஸந்த்யாகாலத்தில் தென்றல்தொடக்கமான பதார்த்தங்கள் தனித்தனியே தனக்கு பாதகமாகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[மல்லிகை] - "மல்லிகை" என்றுதொடங்கி "செக்கர்நன்மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ" என்னுமளவும் இவள் ஆர்கேட்கக் கூப்பிடுகிறாள்தான்? [மல்லிகைகமழ் தென்றல்] - வெறும்புறத்திலேநலியவற்றான தென்றல், அதுக்குமேலே மல்லிகையின் பரிமளத்தை எறட்டுக்கொண்டு வாராநின்றது. வத்யபரிகரமான பத்ரத்திலே நஞ்சுஊட்டினாற்போலே யாய்த்து, தென்றல் பரிமளத்தைக் கொண்டுவருகிறபடி. அவன் கூடவிருந்தபோது அநுகூலமான பதார்த்தங்களடைய இப்போது, பாதகமா யிருக்கிறதிறே. "யாநி ஸ்ம ரமணீயாநி தயா ஸஹ பவந்தி மே । தாந்யேவாரமணீயாநி ஜீவதோ மே தயா விநா," (யாநிஸ்மரமணீயாநி தயாஸஹபவந்திமே | தாந்யேவாரமணீயாநி ஜீவதோ

முதற்பாட்டு - மல்லிகை இத்யாதி பூர்வார்த்தத்தையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸந்த்யாகாலத்தில் இத்யாதி. தென்றல் முதலானவை பாதிக்கிறதென்று ஒருக்ரியையாகச் சொல்லாதே, "ஈருமாலோ, தவருமாலோ" என்று ப்ரத்யேகம் க்ரியையாயிருக்கையாலே - தனித்தனியே என்றருளிச்செய்தது.

வ்யாக்யாதாவினீடுபாடு - மல்லிகை இத்யாதி. "மல்லிகைகமழ்தென்றல்" என்றதுக்கு பாவம் - வெறும்புறத்திலே இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - வத்ய இத்யாதி. பத்ரம் - ஆயுதம். அநுகூலமான தென்றல் பாதகமாவானென் என்ன-அவன்கூட இத்யாதி. இப்படி பாதகமான விடமுண்டோவென்ன - யாநிஸ்ம இத்யாதி. அவை யெவையென்ன - ஏஷபுஷ்பவஹோ இத்

மேதயாவிநா) "ஏஷ புஷ்பவஹோ வாயுஸ் ஸுக ஸ்பர்சோ ஹிமாவஹ: । தாம் விசிந்தயத: காந்தாம் பாவக ப்ரதிமோ மம," (ஏஷபுஷ்பவஹோவாயுஸ்ஸுக ஸ்பர்சோஹிமாவஹ: । தாம்விசிந்தயத:காந்தாம் பாவகப்ரதிமோமம,) "ஸதா ஸுகமஹம் மந்யே யம் புரா ஸஹ ஸீதயா । மாருதஸ் ஸவிநா ஸீதாம் சோகஸஞ்ஜநகோ மம." (ஸதாஸுகமஹம்மந்யே யம்புராஸஹஸீதயா | மாருதஸ்ஸவிநாஸீதாம்சோகஸஞ்ஜநகோமம.) "தந்யா லக்ஷ்மண ஸேவந்தே பம்போபவநமாருதம்" (தந்யாலக்ஷ்மணஸேவந்தே பம்போபவநமாருதம்) என்று கூப்பிடுவா னவனிறே; (இருவ ராயிருப்பார் காற்றைத்தேடிப் படுக்கைபடாநிற்க,) "இக்காலமிவ்வூர் பனிப்பியல்வெல் லாம் தவிர்ந்தெரிவீசும்" என்னுமாபோலே, இவரோருவர்க்குமேயாய்த்து பாதகமாகிறது. [மல்லிகைகமழ்தென்றல்] - க்ராணேந்த்ரியத்துக்கும் பாதகமாய், ஸ்பர்சேந்த்ரியத்தை யும் அழியாநின்றது. இராப்படை ஏறுவாரைப்போலே உடம்பிலேபடக் காணுமித்தனை போக்கி, கண்ணுக்குத்தோற்றுதாய்த்து; கண்டு தப்பவொண்ணுது. இத்தென்றலுக்கு, கண்டவிடமெங்கும் வாயாயிராநின்றது. [ஈருமாலோ] - பண்டே பிரிவாலேசென்றற்றிருக் கிற உடம்பை, பலகைபலகையாக ஈராநின்றது. [வண்குறிஞ்சியிசைதவழுமாலோ] - அழ கிய குறிஞ்சியிசையானது துளையாநின்றது. காற்றுஈர்ந்துபோகட்ட புண்ணின்மேலே துளைத்துப் போகடாநின்றது: தென்றல், புறம்பே நலிகிறவித்தனை ; இசை, செவிவழியே யுள்ளேபுகுந்து நலியாநின்றது. [வண்குறிஞ்சி] - இசைக்குஎவ்வளவு ரசவிப்பாடுண்டு, அவ்வளவும் பாதகமாமித்தனையிறே. அவன் கூடவிருந்தபோது எவ்வளவு போக்யமா யிருக்கும் ? வ்யதிரேகத்தில் அவ்வளவும் நலியுமிறே. குறிஞ்சியும் தென்றலும் கூடி க்ருத

யாதி ப்ரமாணத்வயம். காற்று பாதகமென்னுமதுக்கு இவர் ஸ்ரீஸூக்தி-இக்காலம் இத்யாதி. வ்யாக் யாதாவினீடுபாடு - தந்யா இத்யாதி. "யாநி ஸ்மரணீயாநி மயா ஸஹ வநே தவ । தாநி ஸ்மரணீயாநி ஜீவதோ மே த்வயா விநா" (கக-௭) "ஏஷ புஷ்பவஹோ வாயுஸ் ஸுகஸ்பர்சோ ஹிமாவஹ: । தாம் விசிந்தயத: காந்தாம் பாவகப்ரதிமோ மம," (௫௨ - ௭) "ஸதா ஸுகமஹம் மந்யே யம் புரா ஸஹ ஸீதயா । மாருதஸ் ஸவிநா ஸீதாம் சோகஸஞ்ஜநகோ மம," (௫௩-௭), "பத்மஸௌகந்திகவஹம் சிவம் சோகவிநாசநம் தந்யா லக்ஷ்மண ஸேவந்தே பம்போபவநமாருதம்" (௱௪௭) இதிகிஷ்கிந்தாகாண்டே ப்ரதமே. திருவிருத்தம் அஞ்சாம்பாட்டு, "பனிப்பியல்வாகவுடையதண்வாடையிக்காலமிவ்வூர், பனிப்பியல்வெல்லாந்தவிர்ந்தெரி வீசும் -" குளிர்த்தியை ஸ்வபாவமாகவுடைத்தான மந்தமாருதம், இக்காலத்திலே இத்தேசத்திலே குளிர்ந்தஸ்வபாவமெல்லாம் தவிர்ந்து எரிவீசாநிற்குமென்றபடி- கூப்பிடுவோனவனிறே; "ஆயிருக்க, இவள் கூப்பிடுகிறுள்" என்று கூட்டுவது. "மல்லிகைகமழ்தென்றல்" என்றத்தால் ஸூசிதம் - க்ராணேந்த்ரியத்துக்கும் இத்யாதி. பாதகமென்றறிந்தால் தப்புகிறதுக்கென்னென்ன - இராப் படை இத்யாதி. அமூர்த்தமானவாயு ஈருகையாலே இதுக்குத் தப்பவொண்ணுதென்றபடி. "ஈரும்" என்றதுக்கு பாவம் - இத்தென்றலுக்கு இத்யாதி. ஈருகை - அறுக்கை. கண்டவிடமெங்கும் வாயாயிரா நின்றது என்றது - ஸ்பர்சம் ஸர்வாங்கீணமாகையாலே. "ஈரும்" என்றதுக்கு பாவாந்தரம்- பண்டே இத்யாதி. கீழிற்பதத்தையுங்கூட்டி "தவழும்" என்றதுக்கு பாவம் - காற்றுஈர்ந்து இத் யாதி. தவழுகை - துளைக்கை. இது தென்றலைப்பற்றவும் க்ரூரமென்கிறுர் - தென்றல் புறம்பே இத்யாதி. * வண்மைக்கர்த்தம் - இசைக்கு இத்யாதி. விவரணம் - அவன்கூட இத்யாதி. செவிப் பாடு - செவியிலே புகுருகை ; போக்யதை யென்றபடி. "மல்லிகை" என்றுதொடங்கி இவ்வளவும் பதச்சேர்த்திக்கு பாவமாதல்; "தென்றலீரும், குறிஞ்சிதவழும்" என்றதுக்கு பாவமாதல் - குறிஞ்

ஸங்கேதிகளாய்வந்து, ஒன்றுஅதிகரித்த கார்யத்தின் ஶேஷத்தை ஒன்று செய்யாநின்றது. “நற்கொலையாகக் கொல்லவொண்ணாது, உயிர்க்கொலையாகக் கொல்லவேணும்: அதில் நீ இவ்வளவுசெய், நான் இவ்வளவுசெய்கிறேன்” என்று க்ருதஸங்கேதராய் வந்தாரைப் போலேயாய்த்திருக்கிறது. [செல்கதிர்இத்யாதி] - செல்லப்பட்டிருந்துள்ள கதிரையுடைத்தான மாலையானது, மயங்கப்பண்ணுகின்றது. அஸ்தமியாநின்றுள்ள ஆதித்யனையுடைய ஸந்த்யையானது, மோஹிப்பியாநின்றது. வாயிலே சீரையைத் துறுத்துக் கொல்லுவாரைப் போலே, ஆற்றாமைக்குப்போக்குவிட்டுக் கூப்பிட்டு யரிக்கவுமொட்டுகிறதில்லை. [சேக்கர் நன்மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ] - ஸந்த்யாராகத்தையும் ஶ்யாமமான நிறத்தையு முடைத்தான மேவங்கள் அவனுடைய அவயவஶோபைக்கும் வடிவுக்கும் ஸ்மாரகமாய், “இவை என்னம்புசெய்தது” என்று அவற்றை †கர்ஹித்துக்கொண்டு, “ஆஶ்ரயங்கிடக்கவோ நலிவது?” என்று வயிரத்தைச் செற்றுகின்றது. [அல்லியந்தாமரைக்கண்ணனித்யாதி] - நாம்அவற்றை யின்னாதாகிறதென்? அவன்தான் முன்னே நம்மை முடிக்கக் காரியம்பார்த்து வைத்திலனோ? “கலந்துபிரியவே இவள்முடியும்” என்றன்றோ அவன் பிரிந்தது? இவையானால் போக்குவிட்டடித்தனவிறே; புகலறுத்தான் அவனிறே. [அல்லியித்யாதி]-‡(அல்லியையுடைத்தாய் அழகிய தாமரைபோலேயிருந்த திருக்கண்களையுடையவன்) முதலுறவுபண்ணுவது கண்ணிறே; த்ருஷ்டிபந்தம் பிறந்திறே ஸம்ஶ்லேஷிப்பது. [எம்மான்] - அக்கண்ணழகாலே என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவன். [ஆயர்களேறு] - அவ்வழகாலே இடையரைத் தோற்பித்தாற்போலே. “வுஂஸாஂ” (பும்ஸாம்) - வயிரவுருக்காய்த்து அவனுடையஸௌந்தர்யம். தன்னோடொத்தாரை அப்படி நலியாநின்றால், அபலைகளை நலியச் சொல்லவேண்டாவிறே. [அரியேறு]-கண்ணாலே குளிரநோக்கி இவளை அநந்யபரையாக்கி, இவளோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து, அத்தாலே தான் பெறும்பேறு பெற்றானாய் மேனாணிப்புத்தோற்ற நின்றபடி. ஸிம்ஹஶ்ரேஷ்டம். [எம்மாயோன்] - அம்மேன்மையையுடையவன், தாழ்ந்தார்சிலர் உயர்ந்தவர்களோடே கலக்குமா

சியும் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - நற்கொலை இத்யாதி. விவரணம் - அஸ்தமியாநின்றுள்ள இத்யாதி. கதிர் - ஆதித்யன். “மயக்கும்” என்றதுக்கு பாவம் - வாயிலே இத்யாதி. மேவம் பாதகமாகிறது இவ்வாகாரத்தாலே என்னுமத்தைக் காட்டாநின்றுகொண்டு, கீழிலவற்றைப்பற்ற இதின் பாதகத்வாதிஶயத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஸந்த்யாராகத்தையும் இத்யாதி. செற்றநின்றது-செறுக்காநின்றது. சிதைக்கும் - செறுக்காநின்றது. “புல்லியமூலைகளுந் தோளுங்கொண்டு புகலிடமறிகிலம்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பாவம்-நாம்இவற்றை இத்யாதி. கார்யம் பார்க்கையாவதே தென்ன - கலந்து இத்யாதி. அவற்றிலும் இவன் செய்தது அதிகமென்கிறார் - இவையானால் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. (இதழையுடைத்தான அழகிய தாமரைபோன்ற கண்ணையுடைய என் ஸ்வாமியென்று ஶப்தார்த்தம். முதல் கண்ணைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - முதலுறவு இத்யாதி. அதெப்படியென்ன - த்ருஷ்டிபந்தம் இத்யாதி. கீழோடே கூட்டி “எம்மான்” என்றதுக்கு பாவம் - அக்கண்ணழகாலே இத்யாதி. என்னையேயன்றிக்கே தன்னோடொத்த பருவத்திற் பிள்ளைகளையும் தோற்பிக்குமென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - வுஂஸாஂ இத்யாதி. பும்ஸாமென்றது - “வுஂஸாஂ த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணஂ” என்கிறபடி யென்றபடி. “ரூப ஸௌந்தர்யஶீலாத்யைர் வயஸா யுக்தம்” என்று இந்த ஶ்லோகத்துக்கு பூர்வார்த்தம். இத்தால் பாவம் - தன்னோடொத்தாரை இத்யாதி “தாமரைக்கண்ணனெம்மான்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பாவம் - கண்ணாலே இத்யாதி. “மாயோன்” என்றதுக்கு - வ்யாமோஹமாக அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார்-அம்

---

† கர்ஹித்தல் - பழித்தல். ‡ குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

போலே, கையைக்காலைப்பிடித்துத் தாழநின்று பரிமாறினபடி. கலக்கிறபோது மின்மினி பறக்கும்படிகாணும் கலந்தது. [புல்லியமுலைகளும்தோளுங்கொண்டு] - அவனும் வாராதிருக்கிறான்; நானும் வருந்தி ஒருபடி ஜீவித்துக்கிடக்கிறேன்; அவனுக்குப் பிறந்த ப்ரஜைகளைக்கொண்டு புகலிடம்அறிகிலேன். நான்செய்தபடிசெய்ய, இம்முலைகளின் வீக்கம் தீர அநுபவிக்கப்பெறுவது எப்போதோ? க்ஷாமகாலத்தில் ப்ரஜைகள் "சோறு, சோறு" என்னுமாபோலே படுத்தாநின்றன. அவன்தானும் கலக்கிறபோது ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷக்ஷமனன்றுபோலேகாணும். அவனிழிந்த துறையும், இளைப்பாறினவிடமும், [புல்லியவித்யாதி] - கலக்கிறபோதை அவனுடைய அலமாப்பையும், தம்முடைய கரணங்களுக்கு உண்டான ப்ராவண்யாதிஶயத்தையும், அவன் பெறுப்பேறு பெற்றானாய் நின்று பரிமாறினபடியையும், தமக்கொரு புகலற்றிருக்கிறபடியையும் சொல்லுகிறது. [புகலிடமறிகிலம்]- வ்யதிரேகத்தில் தென்றல் முதலான பதார்த்தங்களைத் தப்பிச் சென்று புகுகைக்கு இடங்காண்கிறிலோம். [தமியமாலோ]-இத்தசையில் ரக்ஷகனானவனும் வாராமையாலே தனிமைப்படாநின்றோம். இப்படி தன் விஶ்லேஷதியாக பாதகமானால், பகதத்தன் விட்ட அஸ்த்ரத்துக்கு அர்ஜுநனைத்தள்ளித் தான் மார்வை யேற்றாற்போலே, "இவைவரும்" என்றுஅறிந்தால் தான் கூட விருக்கவேண்டாவோ? அவன்கூடவிருந்தானாகில் இவைதாம் இழிதொழில்செய்யத் தொடங்குமிறே. "ராமஸௌமித்ரிஸஹித:" (ராமஸ்ஸௌமித்ரிஸஹித:) என்று அவர் தாம் நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகிறபோது ஒரு தம்பியாராகிலும்கூடவுண்டு நோவுபடுகைக்கு; அங்ஙனும் ஒருதுணையில்லை எனக்கு. "ஸ:" (ஸ:)-பிராட்டியைப் பிரிந்து நடுவே கபந்தன்கையிலே யகப்பட்டு நோவுபட்டு நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகிறது. "தாம்" [தாம்] - இப்பிரிவும் ஆற்றாமையுமில்லாதாரையும் அழிக்கவற்றாய்த்து. "புஷ்கரிணீம்" (புஷ்கரிணீம்) - பரப்புமாறப்பூத்த பொய்கைகளும் சோலைகளுமாய், ஜலக்ரீடைக்கு யோக்யமான தேஶமாய்த்து பிரிந்து தனியிருப்பார்க்குக் கண்கொண்டு காணப் போகாது. "கத்வா" (கத்வா) - நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே. ம்ருத்யுவினுடைய ஆஸ்யத்திற் புகுவாரைப்போலே வந்து கிட்டிக்கொடு நின்றார் ம்ருத்யுவாகிற புடைதான்

மேன்மை இத்யாதி ஆஶ்சர்யமாக அர்த்தாந்தரம் . கலக்கிற இத்யாதி; மின்மினி பறந்தாற்போலே க்ஷணந்தோறும் தோற்றும்படி. "புல்லியமுலைகளும்" இத்யாதிக்கு பாவம் - அவனும் இத்யாதி. விவரணம் - நான்செய்த இத்யாதி. புல்லிய - புல்கிய ; ஸம்ஶ்லேஷித்தவென்றபடி. அவனுக்குப் பிறந்த - அவனுக்காக வுண்டான. வீக்கம் - ஆசை ஃபலித - க்ஷாம இத்யாதி. அவயவாந்தரங்களிருக்க, முலையையும் தோளையும் சொல்லுவானென்னென்ன - அவன்தானும் இத்யாதி. அவற்றிலே கலக்கும் ப்ரகாரத்தை விசதீகரிக்கிறார். அவன் இழிந்த இத்யாதி; "மெல்லியல்தோள் தோய்ந்தாய்" என்று இழியுந் துறை தோள் ; "மலராள்தனத்துள்ளான்" என்ற இளைப்பாறினவிடம் முலையென்றபடி. "மாயோன்" என்று தொடங்கி மேலிற்பதங்களுக்கு பாவம் - கலக்கிறபோதை இத்யாதி. "மாயோன்புல்லிய" என்று அவன் அலமாப்பும், "முலைகளுந்தோளும்" என்கிறவிடத்தில் தம்முடைய கரணப்ராவண்யமும், "அரியேறு" என்று பெருப்பேறுபெற்றானாயிருக்கிறபடியும், "புகலிடமறிகிலம்" என்கிறவிடத்தில் புகலற்றபடியையும் சொல்லுகிறது. தமியம் - தமியோமென்றபடி. "ஆலோ" என்றதுக்கு பாவம் - இப்படி இத்யாதி. கூடவிருந்தால் பாதகமாகாதோவென்ன - அவன்கூட இத்யாதி. "தமியம்" என்றதுக்கு பாவம் - ராமஸ்ஸௌமித்ரீ இத்யாதி. ப்ரஸ்துத ஶ்லோகார்த்தம் - ஸ இத்யாதி ; "ஸ தாம் புஷ்கரிணீம் கத்வா பத்மோத்பலஜஷாகுலாம் । ராமஸ்ஸௌமித்ரிஸஹிதோ விலலாபாகுலேந்த்ரிய:" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. (கக.) சோலைகளும் என்றது - ஆர்த்தம். "புஷ்கரிணீம்" என்றத்தால் ஃபலிதம் - பிரிந்து இத்யாதி. முகத்துக்

ஏதேன்றல்? "ஃபத்மோத்பலகுலாம்" (பத்மோத்பலஸுஷாகுலாம்) - முகத்துக்கும் கண்ணுக்கும் போலியானவற்றை யுடைத்தாயிருந்தது. "உயர்தாமரைசெங்கழுநீர் மாதர்கள்வாண்முகமும்கண்ணுமேந்தும்" என்னக்கடவதிறே. 'ராமஃ' (ராமஃ) பிறர் கூப்பீடுதவிர்த்துப் போந்தவராய்த்து. "ஸௌமித்ரிஸஹிதஃ" [ஸௌமித்ரிஸஹிதஃ]- "ராக்ஷதர்மேண" (ராக்ஷதர்மேண) என்று ஏதேனுமளவிலும் கூடநின்று நோக்கிக் கொண்டு போந்தவரும் முன்னாக; ஆழ்ழியுமவன் தேப்பம்முன்னாக இழியுமாபோலே. "விலலாபாகுலேந்த்ரியஃ" (விலலாபாகுலேந்த்ரியஃ) - அநேகலக்ஷணங்களோடே யாய்த்துக் கூப்பிட்டது. ப்ராப்யவஸ்துவைப் பேறவேணுமென்னும் மநோரதமாய், கீழ் இவருடைய மநோரதத்துக்கீடாக வந்துகிட்டும்படி அவனும் வாராதேநிற்க, அவனுடைய வரவுக்கீடான தூர்ய கோஷம், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய த்வநி, ஜ்யாகோஷம், திருவடிதிருச்சிறகோசை, மற்றுமுண்டான நன்னிமித்தங்கள், மநஃப்ரஸாதாதிகள் என்றாற்போலே சொல்லுகிறவை ஒன்றும் காணாமையாலே, அநுகூல பதார்த்தங்கள் பாதகமாகிறது. கரணங்களும் ஶரீரமுமாய் க்லேஶப்படுகையாகிறவிது, விரோதியான ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கால் வாங்கவும் மாட்டாதே, இங்குப் பொருந்துவதுஞ் செய்யாதே, கண்டதடையப் பகையாயிருக்கிறபடி. ஆக, "இங்குப் பொருந்தாதே அங்குப் புகப்பெறாதே நடுவேநின்று க்லேஶப்படுகிற அவஸ்த்தை ஸந்த்யையாகிறது" என்றுஇங்ஙனே ஒருதாத்பர்யஞ் சொல்லக் கடவதாயிருக்கும். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

புகலிடமறிகிலம்தமியமாலோ! புலம்புறுமணிதென்றலாம்பலாலோ!
பகலநிமாலைவண்சாந்தமாலோ! பஞ்சமம்முல்லைதண்வாடையாலோ! [ன்
அகலிடம்படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்துஎங்குமளிக்கின்றஆயன்மாயோ
இகலிடத்தசுரர்கள்கூற்றம்வாரான் இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென்?

ஆ.—(புகலிடம்) - புலம்புறுமணி தென்றல் தொடக்கமாகவுள்ள இவையும் பாதகமாகின்றன; ஸமஸ்தது:கங்களையும் போக்கிக்கொண்டு ஸர்வாத்மாக்களையும் பலபடியால் ரக்ஷிக்கிற பரமகாருணிகனான எம்பெருமான் வருகிறிலன்; இனியிருந்து நான் உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமென்? என்கிறாள்.

தும் கண்ணுக்கும் என்றது - பிராட்டியுடைய கண்ணுக்கும் முகத்துக்குமென்றபடி. அவை போலியோவென்ன - உயர்தாமரை இத்யாதி. 'பிறர்கூப்பீடு' இத்யாதிக்கு - "ரமயதீதிராமஃ" என்று கருத்து. 'ராக்ஷேதி' - "[Sanskrit quotation, illegible in Grantha-Tamil script]" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே ப்ரதமே (கஉஎ௬). அவரோடேகூடி து:கப்பட்டாரென்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஆழிழியுமவன் இத்யாதி. "ஆகுலேந்த்ரியஃ" என்றதுக்கர்த்தம் - அநேகலக்ஷணங்களோடே என்றது. இத்திருவாய்மொழிக்கு அந்யாபதேஶம் - ப்ராப்யவஸ்துவை இத்யாதி. ஸ்வாபதேஶம் - கரணங்களும் இத்யாதி. "செல்கதிர்மாலை" என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஶம் - ஆகஇங்கு இத்யாதி. இங்ஙனே ஒருதாத்பர்யம் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும் என்றது - தாத்பர்யாந்தரமன்று; ப்ரவேஶத்திலே யருளிச்செய்த அந்யாபதேஶ ஸ்வாபதேஶங்களை யருளிச் செய்தபடியென்று கருத்து. "ஆல், ஓ" என்ற விரண்டும் அசை; விஷாதாதிஶய ஸூசகம். (க)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், பாதகபதார்த்தங்கள் தனித்தனியே நலிந்து அவை பலஹாநி மிகமிகப் பல கூடிவந்து நலியாநின்றன என்கிருள்.

[புலம்பென்று தொடங்கி] - சேக்கள் கழுத்தில் த்வநிக்கிற மணி, தென்றல், குழல் இவையெல்லாம் அவற்றுக்கு ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு நலியாநின்றன. ஆப்வாஸகாமான பகலைப்போக்கின ஸந்த்யையை, அழகிய சந்தனம்,பஞ்சமம்,முல்லையென்கிற யாழ், குளிர்ந்தவாடை இவையெல்லாம் நலியாநின்றன. இப்பதார்த்தங்களுடைய ஆர்ஜநத்தாற்பிறந்த வீதியாலே அவற்றாலேவந்த நலிவு சொல்லமாட்டாதே பதார்த்தத்தைச் சொன்னாள். [அகலிடம் படைத்தென்று மேனுக்கு] - ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணி இருந்ததேகுடியாக ரக்ஷித்து அவ்வளவன்றிக்கே அவற்றின்பக்கலிலே மிகவும் வ்யாமுக்தனாய் ஆஸ்ரித விரோதிகளாய்க்கொண்டு யுத்தபூமியிலே எதிரிட்ட அஸுரர்க்கும் ம்ருத்யுவானவன். அப்படியே இக்காலத்தில் நலிகிறவற்றை நீக்கிக்கொண்டு வந்து தோற்றுகிறிலன்; இப்படி ஆபத்ஸகனானவன் வாராதிருக்க இவற்றின் ஸந்நிதியிலேயிருந்து என் ப்ராணனை நோக்குகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ?

ப --அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனானவன் ஸந்நிஹிதனாகிறிலன்; பாதகங்கள் தனித்தனியன்றியே திரள்திரளா யீராநின்றன; ஒதுங்கவிடம்காண்கிறிலோம்; இனி ப்ராணரக்ஷணம்பண்ணும் ப்ரகாரமென்? என்கிருள்.

தமியம் - தனிப்பட்டநாம், புகலிடம்-பெருப்படைக்கு ஒதுங்கவிடம், அறிகிலம் - அறிகிறிலோம்; புலம்புஉறு - நாகைத்தொடருகிற சேக்களின் கழுத்திலே த்வநிக்கிற, மணி - மணியும், தென்றல் - (அஸஹ்யமாய் நலிகிற)தென்றலும், ஆம்பலாலோ - இலைக்குழலும், (கூடிக்கொண்டது); பகலடுமாலை - (பதார்த்த ஆர்ஜநம்பண்ணுயல்)பகலை நசிப்பிக்கிற ராத்ரிமுகமும், வண்சாந்தமாலோ - தத்காலோசிதமான அங்கராகஸம்த்தாயமும், (ஒருமுகமாய்த்து); பஞ்சமம் - பஞ்சமமாகிறபண்ணும், முல்லை - முல்லைமாலையும், தண்வாடையாலோ - குளிர்ந்தவாடையும், (ஒருதிரளாய்த்து; இப்படி படைதிரண்டாற்போலே தனித்தனிபாதகங்கள் ஸங்கமான இவ்வவஸ்தையில்), அகலிடம் - விஸ்தீர்ணமானஜகத்தை, படைத்து-உண்டாக்கி, இடந்து - ப்ரளயத்திலழுந்தாமலிடந்தெடுத்து, உண்டு - மஹாப்ரளயத்திலே வயிற்றுக்குள்ளே வைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்து - உமிழ்ந்து, அளந்து- (அந்யாபிமாநம்வாராமல்)அளந்துகொண்டு, எங்குமளிக்கின்ற - எல்லாவிஷயத்திலும் வரையாமல்உபகாரகனாய், ஆயன்-இந்தக்காரணத்வ ரக்ஷகத்வத்துக்குஏகாந்தமான க்ருஷ்ணாவதார ஸௌலப்யத்தையுடையனாய், மாயோன் - ரக்ஷணாநுரூபமான ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதவிசிஷ்டனாய், இகலிடத்து - யுத்தத்திலே எதிரம்புகோத்த, அசுரர்கள் - அஸுரர்களுக்கு, கூற்றம் - ம்ருத்யுவானவன், வாரான்-(இந்தபாதகஸங்கங்களை அழித்து என்னைரக்ஷிக்கும்படி) வருகிறிலன்,இனி-அவன்விருப்பாமல் உபேக்ஷித்தபின்பு, என்னுயிர்-எனக்கே சுமையான ப்ராணனை, இருந்து-ஸத்தையோடேயிருந்து, காக்குமாறென் - ரக்ஷிக்கும்ப்ரகாரமென்? ரக்ஷ்யவஸ்துதானால் ரக்ஷணத்தில் ஸக்தியும் ப்ராப்தியுமில்லை யென்றுகருத்து. பாதகஸ்வரூபங்களைச்சொல்லி பாதிக்கிறப்ரகாரம் சொல்லாதொழிந்தது, "படைபடை'' என்பாரைப்போலே வாசாமகோசரமான பயமும் ஆர்த்தியும் அதிசயிக்கையாலே. தென்றலையும் வாடையையுஞ்சொல்லிற்று, ஒருக்ஷணத்திலே அநேககல்பகங்கள் கழிகிறதான கருத்தாலே.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், வ யுக பதார்த்தங்கள் தனித்தனியே நலிந்தவை லெல்லாதி மிகப்பல கூடிவந்து நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[புகலிடமறிகிலம்]- மேல்வரப்புகுகிற வ்யஸநவர்மத்தை நினைத்துச்சொல்லுகிற வார்த்தையாதல்; கீழ்நலிந்தவற்றுக்கஞ்சி அவ்வச்சம் பின்னாட்டுகிற அநுபாஷணமாதல். [தமியமாலோ] - புகலற்றார்க்குத் துணையாயவன் இவ்வளவில் உதவாமையாலே தனிமைப்படாநின்றோம். [புலம்புறுமணி] - நாகுகளைத் தொடருகிற சேக்களின் கழுத்தின் மணி. அந்நாகுகள் கிட்டாமையாலே கூப்பிடுகிறாற்போலேயாய்த்து த்வநிக்கிறபடி. அது தனக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றது. [தென்றல்] - "மல்லிகை கமழ்தென்றல்" என்று துணைகொண்டு வருகையன்றிக்கே வெறும்புறத்திலே வந்து நலியாநின்றது. "ஆரைமதித்து உடம்புக்கிட்டு வருவது?" என்று வெறும்புறத்திலே வந்து நலியாநின்றது. [ஆம்பல்] — இலைக்குழலாதல், ஆய்க்குழலாதல். [ஆலோ]- "ஈருமாலோ, தவருமாலோ" என்று நலிகிறபடி சொல்லவொண்ணாதபடி. "புலி" என்பாரைப்போலே இவற்றின் பேர்சொல்ல அஞ்சவேண்டும்படியைச் சொல்லுதல்; இவற்றால்படுகிற நலிவுபேச்சுக்கு நிலமல்லாதபடியாலே சொல்லாதொழிதல். [பகலடுமாலை]-பதார்த்தநிர்பாஸம்பண்ணி தரிக்கலாம் பகலையும் முடித்துக்கொண்டு மாலையானது தோற்றாநின்றது; பிராட்டி தனிமையில் "ஐயோ" என்னும் பெரியவுடையாரை முடித்துக்கொண்டு ராவணன் நலிந்தாற்போலே. [வண்சாந்தம்] - அழகிய சாந்தம். [பஞ்சமம்] - பஞ்சமமாகிற பண். முல்லை-முல்லையாழென்கிற பண்ணுதல்; இடையருக்குத் தார் முல்லையாகையாலே அத்தைச்சொல்லுதல். [தண்வாடையாலோ] - தென்றற்காலமும் வாடைக்காலமும் தன்னிலே தூரமாயிருக்க இப்படி சொல்லுகிறது, பிரிவோடே காலம் நெடுகிச் சென்றபடியென்னுதல்; தென்றலுக்கஞ்சி வாடையின் கீழே ஒதுங்கவந்து நிற்கிறவிடத்திலே வாடை நலிகிறபடியைச் சொல்லுதல்; அநர்த்தஸூசகமாக எல்லாக்காற்றும் ஒருகாலே அடிக்கிறது என்னுதல். [அகலிடம் இத்யாதி] - பரப்பையுடைத்தான பூமி உருமாய்ந்துபோக அத்தையுண்டாக்கி, ப்ரளயாபத்திலே அகப்பட்ட பூமியையிடந்தெடுத்து, ப்ரளயத்தில் அகப்படாமல் வயிற்றிலேவைத்து, நோக்கி, வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து ப்ரபலர்அபஹரித்த வளவிலே எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு இப்படிவரையாதே ரக்ஷிக்கையே ஸ்வபாவமாயிருக்குமவன். இருந்ததே குடியாக ரக்ஷிக்குமவன்கிடீர் மஹிஷிநோவுபட உதவாதிருக்கிறான்! [ஆயன்] - "க்ருஷ்ணவஷ்ரொகா நாழ" என்கிறபடியே ஜகத்காரணபூதன். [மாயன்] - ரக்ஷணார்த்தமான ஆச்சர்ய ஶக்தியுக்தன். [இகலிடத்தசுரர்கள் கூற்றம்] - யுத்தபூமியிலே எதிரிட்ட அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவானவன், எதிரம்புகோத்த அஸுரர்க்காய்த்து ம்ருத்யுவாவது; "ஶரணம்" என்ற அஸுரர்க்கு ரக்ஷகனுமித்தனை; ப்ரஹ்லாத விபீஷணாதிகளை ரக்ஷித்தானிறே. [வாரான்] - என்னைநலிகிற பதார்த்தங்களை ஶிக்ஷித்துக்கொண்டு வருகிறிலன். [இனியித்யாதி] - வரையாதேரக்ஷிக்குமவனுமாய், ப்ராப்தனுமாய் விரோதிநிரஸநஸ்வபாவனுமானவன் வாராதிருக்க ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத எனக்கு ஆறியிருக்கப்போமோ? [இனியிருந்து] - "நசோ௦ஸ௦ஶாவவொஷுவெஜநவஙவி௫ய-வெலவெதெ । வநூ௦ஸ-விஹிதஹிதூ௦ ஷகூ௦ஶாகிவஹுஜெழ" என்கிறபடியே அத்தலையில் ஆற்றாமையும், "வாலிபட்டான், படைகூட்டிற்று" என்றாற்போலே ரக்ஷணத்தில் உத்யோகத்தையும் சிலர்வந்து சொல்லக்கேட்டுத் தான் ஆறியிருக்கி

றேனே? [இனியிருந்து] - "அவனுடைய சரக்கு" என்று ஆத்தனையும் கைநோக்கிக் கொண்டிருந்தேன்; இவற்றின் ஸந்நிதியில், அவன் வாராதொழிந்தபின்பு முடியுமத்தனை போக்கி, இருக்க க்ஷமையல்லேன். [என்னுயிர் காக்குமாறென்] - பிறருயிராகில் காக்கலாமிறே! ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாகப் பரித்துக்கொண்டிருக்குமதொழிய ப்ராணனை நோக்கிக்கொண்டிருக்கப்போமோ?

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. முன்பு தூசியேறினபேர்க்கு உரமாகநின்ற பேரணி உறுபூசலானவாறே திரளவமுக்குமாபோலே, தனித்தனியே நலிந்தபாதகங்கள் பலஹாநி மிகமிகப் பலகூடிவந்து நலியாநின்றதென்கிறாள்.

[புகலிடமறிகிலம்] - மேல்வருகிற பாதகபதார்த்தங்களைக்குறித்துச்சொல்லிற்றாகவுமாம்; அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்னவைதனக்கேயஞ்சி அநுஸந்திக்கிறதாகவுமாம். [தமியமாலோ] - புகலிடமற்றார்க்குத் துணையாமவன் உதவாதொழியத் தனியிருக்கிற விருப்பிறே. (தமியம் - தனிப்பட்ட நாம்.) †[புலம்புறு மணி] - நாகுகளைத்தொடர்கிற சேக்கள்கழுத்தில் மணியினுடையத்வநி, அந்நாகுகள் கைபுகுராமையாலே கூப்பிடுகிறாற்போலே யிராநின்றது. [தென்றல்] - வெறும்புறத்திலே தென்றலென்னவமையும், "மல்லிகைகமழ்தென்றல்" என்னவேண்டா; வினைமுடுகினால் பின்னை யுடம்புக்கீடிடாதே ஏறுவாரைப்போலே. "ஆர்எதிராக உடம்புக்கு ஈடிடுகிறது?" என்றிராநின்றது. [ஆம்பலாலோ] - குழலென்னுதல், இலைக்குழலென்னுதல்; இவையெல்லாம், "ஈருமாலோ, தவருமாலோ, மயக்குமாலோ, சிதைக்குமாலோ" என்றாற்போலே சொல்லவேண்டா; "புலி, புலி" என்பாரைப்போலே இவற்றின்பேரைச்சொல்ல, பயங்கரமாயிருக்கிறது. அன்றிக்கே, இவற்றினுடையநலிவு வாயால்சொல்லில் வாய் வக்குரிக்கும்படியா யிருக்கையாலே, சொல்லாதொழிந்ததாதல். [பகலமோலை] - பிராட்டியுடைய வ்யஸநத்துக்கு உறுப்பாகப் பெரியவுடையாரை முடித்துக்கொண்டுவந்து ராவணன் தோற்றினாற்போலே ஆஶ்வாஸகரமான பகலை முடித்துவந்து தோற்றிற்றாய்த்து ஸந்த்யை. பகல் பதார்த்ததர்ஶநம்பண்ணி யாற்றலாமிறே; அதில்லாமையாலே ராத்ரிவ்யஸநம் ஒருமுகஞ்

இரண்டாம்பாட்டு - புகலிடம் இத்யாதி. கீழ் - தனித்தனியேநலிந்த பாதக பதார்த்தங்கள் திரளாக பாதிக்கும ப்ரகாரத்தை ஸந்தர்ஶநமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, அப்படி நலிகைக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் - முன்பு இத்யாதி. தூசி - ஸேநாமுகம். பேரணி - பெரிய வ்யூஹம். உறுபூசல் - கைகலந்தயுத்தம்; மூலபலயுத்தமாதல். பலஹாநிமிகுகைநலிகைக்கடி - பல கூடிவந்து என்றது - "மணி, தென்றல், ஆம்பல், மாலை, சாந்தம், பஞ்சமம், முல்லை, வாடை என்றவற்றைப்பற்ற.

மேல்வருகிறவென்றது - இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறவென்றபடி. தனியேதென்ன - புகலிடம் இத்யாதி. "புலம்புறுமணி" - புலம்புதலிலேயுற்ற மணி; த்வநிக்கிறமணி. த்வநி பாதகமாகிறபடியென்னென்ன - நாகுகளை இத்யாதி. சேக்கள் - வ்ருஷபங்கள். "மல்லிகைகமழ்தென்றல்" என்றாற்போலே விசேஷணமிட வேண்டாவோவென்ன - வெறும்புறத்திலே இத்யாதி. வேண்டாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - வினைமுடுகினால் இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - ஆர்எதிராக இத்யாதி. ஈடு - ஜோடு, கவசம். "ஆம்பல்"- ஆய்க்குழலும், இலைக்குழலும். "ஈரும், தவரும், மயக்கும்" என்னாதே, வெறுமனே "மணி தென்றலாம்பல்" என்கிறதென்னென்ன, பரிஹாரத்வயம் - இவையெல்லாம் இத்யாதியாலும், அன்றிக்கே இவற்றினுடைய இத்யாதியாலும். வக்குரிக்கும்படி என்றது - வேம்படியென்றபடி. "பகலமோலை" என்றதுக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாகபாவம் - பிராட்டியுடைய இத்யாதி. பகல் ஆஶ்வாஸகரமோவென்ன - பகல் இத்யாதி. யாழாவது - மாநவிசேஷம்.

செய்திருக்குமிறே. [வண்சாந்தம்] - அழகியசாந்தம், பஞ்சமமாகிற பண். [முல்லை] - யாழ். அன்றிக்கே, முல்லைப்பூத்தான் இடையர்க்குத்தாரா யிருக்குமிறே; அத்தைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். [தண்வாடை] - அவ்வாடையோடு தென்றலோடு வாசியற்றுப்போய்த்து. தென்றல்வருவது ஒருகாலமும் வாடைவருவது ஒருகாலமுமாயிருக்குமிறே; அவையெல்லாம் அவ்வவகாலங்களிலேவந்து தோற்றும்படியாய்த்துக் காலம் நெடுகுகிறபடி. அன்றியே, அநர்த்தஸூசகமாய் எல்லாக்காற்றும் ஒருகாலே யடித்ததாகவுமாம். இனித் தென்றலுக்கஞ்சி வாடையின்கீழொதுங்க விரகில்லை. [அகலிடமித்யாதி] - தன்மஹிஷியானவள் இப்படி பாதகபதார்த்தத்தின்கையிலே நோவுபடாநிற்க ஸர்வஸாதாரணமாக ஆபத்துவந்தால் வயிற்றிலேவைத்து நோக்குமவன்கிடீர் இப்போது வாராதொழிகிறான்! பரப்புடைத்தானபூமி உருமாய்ந்துகிடக்க உண்டாக்கி, ப்ரளயங்கொண்ட இத்தையிடந்தெடுத்து, திரியவும் ப்ரளயம்வர வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி உள்ளேகிடந்து தளராதபடி வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, மிடுக்கராயிருப்பார் இறுஞ்சிக்கொள்ள எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி வரையாதேநோக்கும் ஸ்வபாவனானவன்கிடீர் இப்போது வாராதொழிகிறான்! [ஆயன்] - "க்ருஷ்ணவஹ்நி" (க்ருஷ்ணவஹ்நி) இத்யாதி. [மாயோன்]-ஜந்மத்ரக்ஷணத்துக்கு அநுரூபமான ஆஶ்சர்யஶக்தியுக்தன். [இகலித்யாதி]-யுத்தபூமியில்காணும் ஆஸுரவர்க்கத்துக்கு ம்ருத்யுவாயிருப்பது. "மரணம்" என்கிற ப்ரஹ்லாதவிபீஷணாதிகளையழியச்செய்திலனிறே; ராவணஹிரண்யாதிகளையிறே முடித்தது. "த்ராதுர்நமுக்தாயுதிராமவத்யம்" (த்ராதுர்நமுக்தாயுதிராமவத்யம்) என்னக்கடவதிறே. [வாரான்] - இங்கு அம்பேற்கவும்வேண்டா, விரோயிகளுமில்லை, முகங்

இடையர்க்குத் தாரானகையாலே க்ருஷ்ணனுக்கு ஸ்மாரகயாய்பாதகமாம் என்றபடி "முல்லை" என்று-முல்லைப்பூவாதல். ப்ராதஃகாலத்திலே வருகிற வாடை ஸந்த்யையிலே வாக்கூடுமோவென்ன - அவ்வாடையோடு இத்யாதி. இவ்வாக்யாந்தரம் - இனித்தென்றல் இத்யாதிவாக்யமநுஸந்தேயம். ' அவ்வாடையோடு " இத்யாதிவாக்ய விவரணம் - தென்றல் வருவது இத்யாதிவாக்யத்வயம். அதாவது - ஒரு ஸந்த்யையிலேதானே விடிவது அஸ்தமிப்பதாய் அநேகம் ப்ராதஃகாலம் நடந்ததென்றிருக்கிறாளென்று கருத்து. பரிஹாராந்தரம் - அன்றியே இத்யாதி. "வாசியற்றுப்போய்த்து" என்றதின் விவரணமாதல், "வாடை" என்னாதே "தண்வாடை" என்றதுக்கு ஹேதுவாதல்-இனித்தென்றலுக்கு இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம் ஹேதும்-தன்மஹிஷி இத்யாதி. "எங்கும்" என்றதைப்பற்ற-வரையாதே என்றது. "அளிக்கின்ற" என்றவர்த்தமாநத்தைப்பற்ற - நோக்கும் ஸ்வபாவன் என்றது. "படைத்திடந்து" இத்யாதிகளெல்லாம் செய்யுமவன் க்ருஷ்ணன் என்னுமதுக்குப்ரமாணம் - க்ருஷ்ணவஹ்நி இத்யாதி "க்ருஷ்ணவஹ்நிர்யோகாநாஶேஷதிரவிர்வாவ்ருத்யஃ க்ருஷ்ணஸ்யஹிக்ருதே பூதமிதம் விஶ்வம்பூராசரம்" இதிமஹாபாரதே. ஸபாபர்வணி (கூஅ). "அசுரர்கள்கூற்றம்" என்னாதே, "இகலிடத்து" என்று விசேஷிப்பானென்? என்ன - யுத்தபூமியில் இத்யாதி. இத்தை உதாஹரணபூர்வகம் தர்ஶிப்பிக்கிறார் - மரணம் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. "இகலிடத்து -" யுத்தபூமியிலே. யுத்தத்திலே கூற்றம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - த்ராதும் இத்யாதி. ' பஹவோ ஹி ஸஹஸ்ரஶஃ ஶூரா ரணே ஶோபிதா ராவணாத் ஸ்வஸ்திநோ ரணே ஜித்வா । உக்த்வா ப்ரஹ்ருஷ்டாஸ்ஸுக்ரீவா ஸ்ரோதா த்ராதும் நமுக்தாயுதி ராமவத்யம் " இதி ஸுந்தரகாண்டே. ராவணம்ப்ரதி மாருதிஃ (நுக-கூரு)"யுதி ராமவத்யம்" என்றதிலே இஶ்ஶ்லோகத்துக்கு நோக்கு. கூற்றம்-ம்ருத்யு. என்பக்கல் வருமிடத்தில் ஒரு ஸௌகர்யமுண்டென்று ப்ரயோஜிக்கிறார்களென்கிறார்-இங்குஅம்பேற்கவும் இத்யாதி. "அகலிடம்படைத்து" என்றுதொடங்கி "வாரான்" என்றவற்றையுங்கூட்டி, "இனி"

காட்டவமையும். [இனியித்யாதி] - வரைந்துநோக்குவானொருவனுய் நான்ஆறியிருக்கிறேனோ? வருமிடத்தில் ப்ரதிபந்தக முண்டென்று ஆறியிருக்கிறேனோ? என்னுடையரக்ஷணத்தில் எனக்குஅந்வயமுண்டாய்த்தான் ஆறியிருக்கிறேனோ? வரையாதே ரக்ஷிக்குமவனுமாய் ஶக்தனுமாய் ப்ராப்தனுமாயிருக்கிறவன் வாராதொழிய, அவனுடைய ரக்ஷ்யகோடியிலேயாய் அஶக்தையாய் அப்ராப்தையாயிருக்கிற நான் என்ப்ராணனைக்கா நோக்குகையென்று ஒருபொருளுண்டோ? [இனியிருந்து] - வருந்தனையும் ஜீவித்துக்கிடக்கும்படி "நமாம்ஸம்ராகவோபுங்க்தே" (நமாம்ஸம்ராகவோபுங்க்தே) என்று சிலர் சொல்லுதல், "த்வாமபஶ்யந்ருபாத்மஜே" (த்வாமபஶ்யந்ருபாத்மஜே) என்னுதல் செய்துதான்ஆறியிருக்கிறேனோ? வரவுக்குஉடலாக 'கரன்பட்டான், கபந்தன்பட்டான், வாலிபட்டான், கடலடைப்பது, வந்துபுகுந்தாரத்தனை' என்றுதான் ஆறியிருக்கிறேனோ? [இனியிருந்து] - இதுக்கு முன்பெல்லாம் "அவன்சரக்கழியவொண்ணுது" என்று நோக்கிக்கிடந்தமை தோற்றுகிறதாய்த்து 'இனி' என்கையாலே. [என்னுயிர்காக்குமாறென்] - பிறருயிராய்த்தான் நோக்கியிருக்கிறேனோ? இவற்றின்கையிலே நோவுபட எனக்குப்பணியாகவோ என்னுடைய ப்ராணரக்ஷணம்? (௨)

மூன்றும் பாட்டு.

இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென் இணைமுலைநமுக நுண்ணிடை நுடங்கத், துனியிருங்கலவிசெய் தாகந்தோய்ந்து துறந்தெம்மையிட்டகல் கண்ணன் கள்வன், தனியிளஞ்சிங்கமெம்மாயன்வாரான் தாமரைக்கண்ணுஞ்செவ்வாயும் நீலப்,பனியிருங்குழல்களுநான்குதோளும்பாவியேன் மனத்தேநின்றீருமாலோ!

என்றதுக்கு வ்யதிரேகாந்வயமுகங்களாலே ஸாவமருளிச்செய்கிறார்-வரைந்து இத்யாதி நாலுவாக்யத்தாலே. "படைத்து" என்றத்தால் ஸித்தமான ஜநகத்வத்தைவிவக்ஷித்து, ப்ராப்தனுமாய் என்றது. "உயிர்" என்கையாலே - ஸ்வரக்ஷணேஸ்வாந்வய மில்லாமை ஸித்தம். "காக்குமாறென்" என்றத்தைப்பற்ற - நோக்குகையென்றொரு பொருளுண்டோ என்றது. "வாரான்" என்றதிலே ஸஹகாரி ராஹித்யத்தையும் விவக்ஷித்து, அத்தோடேகூட்டி, "இனி" என்றதுக்கு இரண்டாம்ஸாவம் - வருந்தனையும் இத்யாதி. விவரணம் - வரவுக்கு இத்யாதி. 'நமாம்ஸம்ராகவோபுங்க்தே நசாபி மதுஸேவதே । வந்யம் ஸுவிஹிதம் நித்யம் பக்தமஶ்நாதி பஞ்சமம் ॥ நைவ தம்ஶாந் நமஶகாந் ந கீடாந் ந ஸரீஸ்ருபாந் । ராகவோऽபநயேத் காத்ராத் த்வத்கதேநாந்தராத்மநா ॥' இதி ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாம்ப்ரதி மாருதிः இதுக்குமூன்றும்ஸாவம் - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. அதவா, 'வரவுக்குஉடலாக' இத்யாதிவாக்யம் மூன்றாம்ஸாவமாய், 'இதுக்குமுன்பெல்லாம்' இத்யாதி. வாக்யம் நாலாம்ஸாவமாதல். "என்" என்றதுக்குஸாவம் - பிறருயிர் இத்யாதி. பிறர் என்றது ஈஶ்வரனை. அதாவது - அவனுக்கு உறப்பானுல் நோக்கலாமொழிய அவன்விட்டால் நோக்கப்போமோ வென்றபடி. "யாஶ்ச த்வாமபஶ்யந்ருபாத்மஜே" இதிவத். ஃபலிதம் - இவற்றின் இத்யாதி "புகலிடமறிகிலம்தமியமாலோ" என்றது - அநுவாதமானபோது, 'புலம்புறமணிதென்றல்' என்று தொடங்கி, 'காக்குமாறென்' என்றளவேயந்வயம்; அநுவாதமாகாதபோது, 'புலம்புறு' என்று தொடங்கி, 'காக்குமாறென்'; ஆகையாலே, 'தமியம் - புகலிடமறிகிலம்' இத்யந்வயः. (௨)

ஆ—(இனியிருந்து.) - தன்னுடைய ஆஶ்சர்யமான ஸௌர்யாதிகுணங்களாலே என்னை வஶீகரித்து, தன்னை ஒருக்ஷணம் விஶ்லேஷிக்கில் கிரவயிகதுஃகத்தை விளைக்கும் அதிமாத்ரஸம்ஶ்லேஷத்தைப்பண்ணி, ஒரு த்ருணத்தைப் பரித்யஜித்தாற் போலே என்னைப்பரித்யஜித்தகன்றகண்ணன் வருகிறிலன்; அவனுடைய தாமரைக் கண்ணும், செவ்வாயும், நீலப்பனியிருங்குழல்களும், நான்குதோளும் என்னெஞ்சை ஈராநின்றன; இனியிருந்து என்னுயிர்காக்கைக்கு உபாயமென்? என்றலற்றுகிறாள்.

ஒ—மூன்றாம்பாட்டில், அவனுடைய திவ்யாவயவங்கள் ஹ்ருதயத்திலே ஸ்ம்ருதமாய்நின்று நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென்] - அவனுடைய ஸௌந்தர்யமே உள்ளே நின்று நலியாநின்றால், இனி ப்ராணனைக் காக்கவிரகுண்டோ? என்கிறாள். [இணைமுலையென்று தொடங்கி] - ஸம்ஶ்லேஷ ஸௌஹார்த்தத்தாலே முலைகளிரண்டும் குழைபவும் நுண்ணியவிடை நுடங்கும்படியாகவும் துஃவஹலகமான ஸம்ஶ்லேஷத்தைப் பண்ணி என்னை நீராக்கி என்னுடம்பிலே தோய்ந்து; பொறுக்கவொண்ணாதபடி நிரதிஶய ஸுவமாம்படி கலந்தென்றுமாம். [துறந்தெம்மையிட்டகல் கண்ணன்] - அசேதநங்களைப் போகடுமாபோலே எங்களைப்போகட்டு அகலுகையே ஸ்வபாவமான க்ருஷ்ணன். [கள்வன்தனியென்று தொடங்கி] - ஸம்ஶ்லேஷ உஹையில் ஸர்வஸ்வாபஹாரிதமான ஆலோகஅவலோகனாதிகளை யுடையனாய், என்னோட்டைக் கலவியாலே இளகிப் பதித்து மேனாணிப்பதுஞ் செய்து, விஶ்லேஷ உஹையில் என்பக்கலிலே அதிசாபலத்தையுடையவன் வருகிறிலன்; தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற கண்ணும் சிவந்த திருப்பவளமும், கறுத்துக் குளிர்ந்திருந்துள்ள பெரிய திருக்குழல்களும் நாலு திருத்தோள்களும் இவ்வழகுகளை அநுபவித்து இழந்தால் மதிகெடாதே நினைத்து நோவுபடுகைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய மநஸ்ஸிலே நிரந்தரமாகநின்று நலியாநின்றன.

ப.—அநந்தரம், பாஹ்யமான பாஹுகங்களேயன்றியே, அதிரமணீயமான அவனுடைய அவயவங்களானவை ஆந்தரமாக நலியாநின்றன; இனி ப்ராணரக்ஷணம் பண்ணும் ப்ரகாரமென்? என்கிறாள்.

இனி - ஆஶ்வாஸகரங்கள் பாஹுகங்களானபின்பு, இருந்து-, என்னுயிர் - என் ப்ராணனை, காக்குமாறு என் - ரக்ஷிக்கும் ப்ரகாரமென்? இணைமுலை - சேர்த்தியழகாலே அவனுக்கு ஊர்ஶநீயமான முலைகளானவை, நமுக - (ஸம்ஶ்லேஷஸாரஸ்யத்தாலே) குழையும்படியாகவும், நுண்ணிடை - நுண்ணிடையானது, நுடங்க - தளரும்படியாகவும், துனி - துஃவோஊர்க்கமாம்படி, இரு - (ஆஶ்ரயத்தளவன்றிக்கே) பஹுமுவமான, கலவிசெய்து - ஸங்கத்தைப்பண்ணி, ஆகம்தோய்ந்து - (விடாயர் மடுவிலே முழுகுமாபோலே பெரிய அபிநிவேஶத்தோடே) என்வடிவிலே அவகாஹித்து ஸுஜித்து, (அநந்தரத்திலே), எம்மைத்துறந்து-(பின் இரக்கமறும்படி) என்னைக்கைவிட்டு, இட்டு - (அசேதந ஸமாநமாம்படி) பொகட்டு, அகல்கண்ணன் - அகலுகையே நிரூபகமான க்ருஷ்ணனாய், கள்வன் - விஶ்லேஷார்ஹமான ஸம்ஶ்லேஷஊஹையில் க்ருத்ரிமமான வ்யாபாரத்தை யுடையனாய், தனி - பெறுப்பேறு பெற்றானும்படி அத்விதீயனாய், இளம்சிங்கம்-(அத்தாலே) பாலஸிம்ஹம்போலே வடிவில்இளமையையும் மேனாணிப்பையு முடை

யனுய், எம்மாயன் - விப்ரலேஷாபிப்ராயத்தாலே தாழ்ந்துபரிமாறின ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவன், (தான்), வாரான் - வருகிறிலன்; தாமரைக்கண்ணும்-பிரிகிறவளவில் செல்லாமை தோன்ற நோக்கின தாமரைபோன்றகண்ணும், செவ்வாயும் - (விப்ரலேஷோக்தியை வ்யக்தீகரிக்கமாட்டாத) சிவந்த திருப்பவளமும், நீலம் - (ஸம்ச்லேஷதசையில் ப்ரலயமாய் அநியமிதமாகையாலே மிகைத்த) நீலநிறத்தையும், பனி-குளிர்த்தியையும், இரு - பரப்பையுமுடைத்தான, குழல்களும் - திருக்குழல்களும், நான்கு தோளும் - (விப்ரலேஷதசையில் தரிக்கைக்காக பரிஷ்வங்கார்த்தமாகப் பணைத்த) நாலு திருத்தோள்களும், பாவியேன் - (பிரிந்திருந்து ஈடுபடுகைக்கீடான) பாபத்தையுடைய என், மனத்தே - மநஸ்ஸிலே, நின்று - ப்ரகாசித்துநின்று, ஈரும் - நலியாநின்றன. நமுகுதல் - குழைதல்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், கண்ணுற்கண்டவை வ்யூகமாகப் புக்கவாறே, அவற்றுக்கஞ்சிக் கண்ணைச் செம்பளித்தாள்; அகவாயிலே அவன்அழகுகள் ஸ்மாரகமாய் நின்று நலியாநின்றன என்கிறுள்.

[இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென்] - எனக்கு தாரகமான அழகு பகையானல் எனக்கு ப்ராணனை நோக்கவிரகுண்டோ? [இணைமூலை] - அவன்சேர்த்தியழகு கொண்டாடும் முலை. [நமுக] - குழைய. கடின ஸ்தலம் வர்ஷத்தாலே நெகிழுமாபோலே ஸம்ச்லேஷதசையில் ஸ்பர்சத்தாலே குழைந்தபடி. [நுண்ணிடைநுடங்க] - வெறும்புறத்திலே அருங்குலைக்கீழ் விளைநிலம்போலே நோக்கவரிதான இடை நுடங்கும்படியாகவும்: கலக்கும்போது எதிர்த்தலையைப் பேண அறிந்திலன்; தன்அபிநிவேசம் தீர்ந்தானத்தனை. [துனியிருங்கலவிசெய்து] - துக்கமூலமான கலவிசெய்து. [இருங்கலவி] - கலக்கிறபோது பரிமாறினவகைகள், ஆச்சரியத்தளவன்றிக்கே யிருக்கை. ஸம்ச்லேஷம் விப்ரலேஷாந்தமாயல்லதிராமையாலே துக்கத்தை விளைக்குமென்னுதல்; அத்தசையில் பொறுக்கப் போகாதபடியிருக்கையாலே துக்கரூபமென்னுதல். [ஆகம் தோய்ந்து] - என்னை நீராக்கி என்னுடம்பிலே தோய்ந்து. "ஸ்ரீ ஷேமஸ்தவிஹூ" என்னுமாபோலே, தன்விடாய் கெட்டானையிருந்தான். என்னுடம்போடே அணைந்தது தனக்குப் பேறுப்போதாக நினைத்திராநின்றான். [துறந்தெம்மையிட்டு] - இப்படி விருப்பத்துக்கு விஷயபூதையான என்னைக்கைவிட்டு அநேகதந்தைப் பொகட்டாற்போலே பொகட்டோம் என்னும் நினைவுமில்லாதபடி பொகட்டு இப்படி அவஹாஹித்ததெல்லாம் கைவிடுகைக்கு உடலாய்த்தென்கை. [அகல்கண்ணன்] - அகலுகையே ஸ்வபாவமான க்ருஷ்ணன். அவனுக்குக்கலவி காதாசித்கம்; அகலுகையே நிரூபகம்; கலவியாலல்லது பிரிவுண்டாகாமையாலே கலந்தானித்தனை. [கள்வன்தனியிளஞ்சிங்கம்] - கலக்கிறபோதை நோக்கும், பேச்சும், பண்ணின வ்யாபாரங்களும் ஸாவஸ்வாபஹாரிகளாயிருக்கை; அப்போது தன்ஆற்றாமையாலே கலக்கிறானென்று தோற்றும்படியாய் மெலத்தில் பிரிந்து நோவுபடுத்தச் செய்தானாயிருக்கை யென்றுமாம். [தனி] - என்னோட்டைக்கலவியாலே அத்விதீயனென்று தோறும்படியிருக்கிறவன். [இளஞ்சிங்] - என்னோட்டைக்கலவியாலே இளகிப்பதித்து மேனாணித்திருக்கிறவன். [எம்மாயன் வாரான்] - பிரிவை நினைத்துக் கலங்கிப் போகமாட்டாதே எம்பக்கல் அதிசாபலத்தாலே அத்தசையில் தடுமாறினவன் இப்போது வருகிறிலன். அத்தசையில் சாபலத்தோபாதி போரும் இப்போதை விரக்தியும். [தாமரை இத்யாதி] - அவன் கண்

னுக்கு விஷயமாகாதொழிந்தால் இவை நெஞ்சுக்கு விஷயமாகாதொழிந்தால் ஆகாதோ? தான் போகாநின்றால் இவற்றையும் வைத்துப் போகவேணுமோ? கலந்தபோது தன்பேறென்று தோற்றும்படியான ஹர்ஷமடங்கக் கண்ணிலே தோற்றும்படியான திருக்கண்களையுடையவன் என்னுதல்; பிரிவைநினைத்து வாய்விடமாட்டாதே ஆற்றாமையடங்கலும் நோக்கிலே தோற்ற நின்ற நிலையென்னுதல். [செவ்வாயும்]-பிரிவை ப்ரஸங்கித்து முடியச்சொல்லமாட்டாத போதைச் சிவந்த அதரமும். [நீலப்பனியிருங் குழல்களும்]-கலவியாலே குலைந்து பிரிவைநினைத்துப் பேணமாட்டாதபோதைக் கறுத்துக்குளிர்ந்த பெரியதிருக்குழல்களும். [நான்குதோளும்] - †இவள் தடுமாற்றத்தைக்கண்டு குழலைப் பேணி வருந்தவேயும் தரிப்பரிதாகத்தான் எதிரே அணைத்த நாலுதோளும். "உபஸம்ஹார" என்றது கம்ஸாதிகளுக்கிறே; பெண்களுக்கு நாலாய்த் தோற்றுமிறே. [பாவியேன்] - இவ்வழகுகளை யநுபவிக்க இழந்தால், அறிவழிந்திருக்கப்பெறாதே நினைக்கைக்கு அடியான பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய. [மனத்தே நின்று ஈருமாலோ]-மநஸ்ஸிலே நிரந்தரமாகநின்று நலியாநின்றது. அணைக்க எட்டுதல், நெஞ்சுக்கு எட்டாதொழிதல்செய்யப் பெற்றிலேன். அறிவழிந்து மறந்துபிழைக்கவும் பெற்றிலேன்.

ஈடு.—மூன்றும் பாட்டு. கண்ணுக்கிலக்கான பதார்த்தங்களடங்க வ்யாபகமாகப்புக்கவாறே அவற்றுக்கஞ்சாக் கண்ணைச் செம்பளித்தாள்; அகவாயிலே அவன் அழகு ஸ்ம்ருதமாய் நலியாநின்றதென்கிறாள்.

[இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென்] - என்னதென்றபிமாநித்த உடம்பு பகையாய்த்து: என்னதென்றபிமாநித்த அழகு பகையாய்த்து; இனியிருந்து என்னுடைய ப்ராணரக்ஷணம்பண்ண என்றொரு பொருளுண்டோ? [இணைமுலைநமுக] - அவன் சேர்த்தியழகுசொல்லி வாய்வெருவும் முலைகளானவை, கடிநஸ்தலத்திலே வர்ஷித்தால் பதமாமாபோலே, ஸம்ஶ்லேஷஸமயத்தில் அவனுடைய ஸ்பர்ஶத்தால் மெல்கிக்குழைந்தபடி. நமுகை-குழைகை. [நுண்ணிடைநுடங்க]-வெறும்புறத்திலும் அருங்கலைக்கீழ் விளைநிலம்போலேநோக்கவரிதான இடை நுடங்கும்படியாகவும். கலக்கும்போது எதிர்த்தலையைப் பேண அறிந்திலன்: தன்அபிநிவேஶம் தீர்ந்தானத்தனை. [துனியிருங்

மூன்றும்பாட்டு - இனி இத்யாதி. கீழ் - வ்யாபகபதார்த்தங்கள் வ்யாபிக்கிறபடியைச் சொல்லி வந்தவள், இப்பாட்டிலே - அழகு வ்யாபகமானபடியைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன - கண்ணுக்கிலக்கான இத்யாதி. "மனத்தேநின்றீருமாலோ" என்கையாலே - கண்ணைச் செம்பளித்தமை ஸித்தம்.

"இணைமுலைநமுக" என்றுதொடங்கி "ஈருமாலோ - இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென்" என்று அந்வயமுகேந ஹாவம் - என்னதென்று இத்யாதிவாக்யத்ரயம். வாக்யத்வயாதியிலும், என்னதென்றபிமாநித்த என்றது - அர்த்தாத் ஸித்தம். "இணைமுலைநமுக" இத்யாதியைப் பற்ற - உடம்பு என்றது. உடம்பாவது - தன்னுடைய ஶரீரம். "தாமரைக்கண்ணும்" இத்யாதியைப்பற்ற - அழகு என்றது. "துனியிருங்கலவிசெய்து" என்றுதொடங்கி, "வாரான்" என்னுமளவும்சொல்லுகையாலே, 'உடம்பு பகையாய்த்து' என்றது ஸித்தம். ஆத்மஶ்லாகை வாராமைக்காக அருளிச்செய்கிறார் - அவன்சேர்த்தியழகு இத்யாதி. மெல்கி - ம்ருதுவாய். அருங்கலை - நோக்க வரிய கரை. கீழ்வாக்யத்தால் ஸித்தமாதல், கீழிற்பதத்தையும் மேலிற்பதத்தையும் கடாக்ஷித்து ஹாவமாதல் - கலக்கும்போது இத்யாதிவாக்யத்வயம். நுடங்க - தளரும்படியாக. "துனி"

† 'இவன் தடுமாற்றத்தைக்கண்டு குழலைப்பேணி வருந்தவேயுந் தரிப்பரிதாக நான' என்று பாடங்காண்கிறது.

கலவிசெய்து] - து:ஃவஃலமான கலவியைச்செய்து. [இருங்கலவி]-கலக்கிறபோது பரிமாறின வகைகள், ஆஸ்ரயத்தளவன்றிக்கே யிருக்கை. ஸம்ஸ்லேஷம் விஸ்லேஷாந்தமாயல்ல திரானமயாலே து:ஃவத்தை விளைக்குமென்னுதல்; அத்தனையிலே தலைதடுமாறுகக் கலக்கையாலே பொறுக்கவொண்ணுதபடி து:ஃவரூபமென்னுதல். [ஆகந்தோய்ந்து] - இக்கலவியாலே நீராக்கி, "[Grantha]" (ஏஷப்ரஹ்மப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மேஶீதமிவஹ்ரதம்) என்கிறபடியே இவளோடே கலந்தானாய்த்து; க்ரீஷ்மகாலத்தில் மடுவிலே முழுகிக்கிடப்பாரைப்போலே. [துறந்து] - இப்படி யவகாஹித்ததெல்லாம் போகடுகைக்கு உடலாய்த்து. [எம்மையிட்டு] - இப்படி என்பக்கலிலே விருப்பத்தைப்பண்ணிவைத்து, சில அசித்பதார்த்தங்களைப் போகடுமாபோலே போகட்டோமென்கிற நினைவும் கூடப் போகட்டானாய்த்து. [அகல்கண்ணன்] - இவனுக்குக்கலவி காதாசித்கம் ; அகலுகை நிரூபகம்: கலவியாலல்லது பிரிவு கூடாமை கலந்தானத்தனை. [கள்வன்] - ஸம்ஸ்லேஷத்தில் தளிரநோக்கும் நோக்கும், பேசினபேச்சும், பரிமாறின பரிமாற்றமு மெல்லாம் ஸர்வஸ்வாபஹார கூஷமமாயிருக்கிறது. கலக்கிறபோது செய்தவையடையத் தன்னுற்றாமையாலே செய்தானென்று தோற்றும்படியாய்ப் பிரிவில் இவை நம்மைவாயிக்கைக்காகச் செய்தானாயிராநின்றது. [தனியித்யாதி] - "[Grantha]" (யஸ்யஸா ஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹித்தேஜ:) என்னுமாபோலே, இவளோட்டைக் கலவியாலே அத்விதீயனென்று தோற்றும்படியிருந்தான். [இள] - கலக்கக் கலக்கக் கீழ்நோக்கிப் பிராயம் புகாநின்றான். [சிங்கம்] - இவளோட்டைக் கலவியாலே பெறுப்பேறு பெற்

என்று - து:ஃவமாய், தத்ஃலத்தைச் சொல்லுகிறது ; து:ஃவஃலமானவென்றபடி. து:ஃவஃலகமாய் ஆஸ்ரயத்தளவல்லாத வைஹாமுகமான ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணியென்று மூந்தினவர்த்தம். * இருமை - பெருமையாய், ஆதிக்யத்தைச்சொல்லுகிறது. "து:ஃவஃலம்" என்றத்தை விவரியாநின்றுகொண்டு, "தனியிரு" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - ஸம்ஸ்லேஷம் இத்யாதிவாக்யத்வயம். இருமை - பெருமையாய், அஸ்ஸஹமென்றபடியாய், அஸ்ஸஹமாய் து:ஃகரூபமான கலவியைப் பண்ணியென்றிரண்டாமர்த்தம். தோயும்போது நீரிலேயாகவேண்டுகையாலே- நீராக்கி என்றது. "ஆகம்தோய்ந்து -" வடிவிலே யவகாஹித்து. "ஆகந்தோய்ந்து - தனியிருங்கலவி செய்து" என்றநவயிப்ப து.நீரான துக்கு ப்ரமாணம்-ஏஷப்ரஹ்ம இத்யாதி. "[Grantha] [Grantha]", இதிஸ்ரீராமாயணே [ஶோகூ,4,50] "[Grantha]" என்றதுக்கர்த்தம் - க்ரீஷ்மகாலத்தில்இத்யாதி. கிழையும்கூட்டி "துறந்து" என்றதுக்கு ஸாவம்-இப்படியவகாஹித்து இத்யாதி. "இட்டு" என்று அசேதநவத் சொன்னதுக்கு ஸாவம் - இப்படி யென்பக்கலிலே இத்யாதி. துறந்து-பொகட்டு ; இட்டு-துறந்தோமென்கிற நினைவையும் பொகட்டு என்றிரண்டுக்கும்ஹேதம். "என்னைக் கைவிட்டு அசேதநஸமாநமாம்படி பொகட்டு" என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். "கலவி செய்து" என்று வைத்து, "அகல்கண்ணன்" என்று நிரூபித்ததுக்கு ஸாவம் - இவனுக்கு இத்யாதி. ஆனல் கலப்பானென்? என்ன-கலவியால் இத்யாதி. "கள்வன்" என்றதுக்கு ஸர்வஸ்வாபஹாரகனென்றர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஸ்லேஷத்தில் இத்யாதி. "கள்வன்" என்றதுக்கு வஞ்சகனென்றர்த்தாந்தரம் - கலக்கிற இத்யாதி. "தனி" என்றதுக்கர்த்தம் - யஸ்யஸா இத்யாதி. "[Grantha]" இத்யாதி ஆரண்யகண்டே ராவணம்ப்ரதி மாரீச:(௩௭-௧௮) மாயன்-சபலன். சாபல்யமேதென்ன-பிரிவை இத்யாதி. இவ்வாக்

ருனுய் மேனுணித்திருந்தபடி. [எம்மாயன்வாரான்] - பிரிவைநினைத்துக் கலங்கிப் போகமாட்டாதே என்பக்கல் அதிசாபலத்தாலே அத்தசையில் தமோறினவன் இப்போது வருகிறிலன். அத்தசையில் சாபலத்தோபாதியும் போரும் இப்போதை விரக்தியும். அப்போது போகையிலுள்ள அருமை போரும், இப்போது வருகையிலுள்ள அருமையும். [தாமரையித்யாதி] - அவன், கண்ணுக்கு விஷயமாகா தொழிந்தால், இவை நெஞ்சுக்கு விஷயமாகாதொழிந்தா லாகாதோ? தான் போகிருன், இவற்றைவைத்துப் போக வேணுமோ? கலந்தபோது தன்பேறென்று தோற்றும்படியான திருக்கண்களை யுடையவனென்னுதல்; பிரிவைநினைத்து வாய்விடமாட்டாதே ஆற்றுமையடங்கலும் நோக்கிலே தோற்றும்படி நின்ற நிலை யென்னுதல். [செவ்வாயும்] - பிரிவை ப்ரஸங்கித்து முடியச் சொல்லமாட்டாதபோதைச் சிவந்த திருவதரமும் இவனுடைய * நிமியும்வாயும், கண்களும் இருக்கிறபடி. [நீலப்பனியிருங்குழல்களும்] - கலவியாலே குலைந்து பிரிவை நினைத்துப் பேணமாட்டாதபோதைக் கறுத்துக் குளிர்ந்த பெரிய திருக்குழலும் [நான்கு தோளும்] - இவள்தமோற்றத்தைக் கண்டு குழலைப்பேணிவருந்தனையும் தரிக்கைக்காக நெருக்கியணைத்த நாலுதிருத்தோளும்; "உபஸம்ஹர" (உபஸம்ஹர) என்றது கம்ஸாதிகளுக்கிறே; பெண்களுக்கு நாலாய்த்தோற்றுமிறே. "ஶங்கசக்ரகதாபாணே" (ஶங்கசக்ரகதாபாணே) என்றுளிறே. [பாவியேன்] - இவ்வழகுகளை யநுபவித்து இழந்தால், மறந்திருக்கப் பெறுதபடியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய. [மனத்தே நின்றீருமாலோ] - மநஸ்ஸிலே நிரந்தரமாக நின்று நலியாநின்றது. அணைக்கும்படி கைக்கேட்டுதல், நெஞ்சுக்கேட்டாதொழிதல் செய்யப் பெற்றிலேன். † அறிவிழந்து மறந்து பிழைக்கவொண்ணுதபடி பண்ணிஞுய்த்து. (ரு)

யத்தால் ஃபலிதம் - அத்தசையில் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம்-அப்போது இத்யாதி. "வாரான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து மேலுக்கெல்லாம் பாவம் - அவன், கண்ணுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - தான் போகிறன் இத்யாதி. "தாமரைக்கண்ணும்" என்றதுக்கு, "கலவிசெய்து, துறந்து" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து பாவத்வயம் - கலந்தபோது இத்யாதி வாக்யத்வயம். "துறந்து" என்றதுக்கநுகுணமாக "செவ்வாயும்" என்றதுக்கர்த்தம் - பிரிவை ப்ரஸங்கித்து இத்யாதி. "தாமரைக் கண்ணும்" என்றதி னிரண்டாமர்த்தத்துக் கநுகுணமாக இவள்படி அவனுக்கும் உண்டென்கிருர். இவனுடைய இத்யாதி. நிமியும் வாயும் - உதடுநெளிக்கிற வாயும். இருமை - நீட்சியாய், முடித்திருக்கிற குழலில் நீட்சி தோற்றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - கலவியாலே இத்யாதி. போகாநிற்கிறவன் தோளை இவள் எப்படியறிந்தாளென்ன - இவள் தமோற்றத்தை இத்யாதி. க்ருஷ்ணனுக்கு நாலுதோளுண்டோவென்ன-உபஸம்ஹர இத்யாதி. "உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதத் சதுர்புஜம் । ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோயம் திதிஜந்மஜ:" இதி பஞ்சமேம்ஶே தேவகீ (ரு-யரு). அப்படி தோற்றிற்றோவென்ன ப்ரமாணம் - ஶங்கசக்ர இத்யாதி. "ஶங்கசக்ரகதாபாணே த்வாரகாநிலயாச்யுத । கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷமாம் ஶரணாகதாம்" இதி ஸபாபர்வணி பாஞ்சாலீ (எகி-சுரு). பாபமேதென்ன - இவ்வழகுகளை இத்யாதி. "மனத்தே" என்றஅவதாரணார்த்தம் - அணைக்கும்படி இத்யாதி. "ஆலோ" என்றதுக்கு பாவமாதல், "ஈரும்" என்றவர்த்தமானத்துக்கு பாவமாதல் - அறிவிழந்து இத்யாதி. 'இணை மூலைநமுக' என்று தொடங்கி, 'நின்றீரும் - இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென்' இத்யன்வய: (ரு)

---

† அறிவழிந்து என்று பாடாந்தரம்.

நான்காம் பாட்டு.

பாவியேன்மனத்தேநின்றீருமாலோவாடைதண்வாடைவெவ் வாடையாலோ! மேவுதண்மதியம்வெம்மதியமாலோமென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ! தூவியம்புள்ளுடைத்தெய்வவண்டுதுதைந்த எம் பெண்மையம்பூவிதாலோ! ஆவியின்பரமல்லவகைகளாலோயாமுடை நெஞ்சமும்துணையன்றுலோ!

ஆ.—(பாவியேன்.) - திருக்கண்களும் திருப்பவளமும் திருக்குழல்களும் திருத்தோள்கள் அழகும் என்னெஞ்சைநின்று ஈராநிற்கச்செய்தே, அதின்மேலே தண் வாடைமுதலாயுள்ள இவையும் காலாக்நிபோலே என்னை ஊஹியாநின்றன: வண்டுகள் பூமாலையைப்புஜித்தாற்போலே பெரியதிருவடிமேலே ஏறியருளிவந்து ஆத்தஸாரமாம்படி பென்னை ஸம்ஜித்தருளினப்ரகாசம்நின்று பாதியாநின்றது; இவ்வாத்மாவினளவின் றியே இப்படி அபர்யந்தபாதகங்கள் பாதியாநின்றன; இவையெல்லாம் பொறுக்கலா மிறே ஒருதுணையுண்டாகில்; என்னெஞ்சுங்கூடத் துணையன்றியேபோய்த்து என்கிறாள்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், அவனுக்கு ஸ்மாரகமாய் அவ்வழியாலே நலிகை யன்றிக்கே தானே தனித்தனியே அஸஹ்யமாய் ஊஹியாநின்றன என்கிறாள்.

[வாடையென்று தொடங்கி] - தண்வாடையான வாடையும் வெவ்வாடை ஆகாநின்றது. எல்லாராலும் ஸ்ப்ருஹபண்ணப்படும் குளிர்ந்த சந்த்ரன் அஸஹ்யசந்த் ரனாகாநின்றான். ம்ருதுவான மலராலேசெய்த படுக்கை வெவ்வியபள்ளியாய் நலியா நின்றது. பெரியதிருவடியையுடைய தெய்வமாகிற வண்டாலே ஆத்தஸாரமான என் னுடைய பெண்மையாகிறபூ ஏவம்விதமாய் நலிவுபடாநின்றது. [ஆவியின் பரமல்லவகை களாலோ] - பாதகங்களினுடையபடி இவ்வாத்மாவின் அளவல்ல. பண்டு இவன் ஸம்ஜித்த படிகளை நினைக்க அவை பாதிக்கிறபடி யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அஸிருபமான கருடவாஹநத்தையுடையவன் ஸம்ஜித்த ஆஸ்ரயமும் ஈடுபடும்படி நெஞ்சுதுணையாகிறதில்லை; ஆஸ்ரயத்துக்குத் தகுதியன்றியே லோகாநுகூலபதார்த்தங்கள் எனக்கு பாதகங்களாகாநின்றனவென்கிறாள்.

பாவியேன்மனத்தே-(ஸர்வாநுகூலமானவையும் ப்ரதிகூலமாம்படி) பாபத்தை யுடையேனான என்னெஞ்சிலே, நின்று-(தோற்புரையேபோகாமல்) ஒருபடிப்படநின்று, வாடை - வாடை, ஈரும் - ஈராநின்றது; தண் வாடை - (அவனுடைய ஸம்ஸ்லேஷ தசையில் என்னோடு நாட்டோடு வாசியறக்) குளிர்ந்து அநுகூலமான வாடையானது, வெவ்வாடை - ("பனிப்பியல்வெல்லாம் தவிர்ந்தெரிவீசும்" என்கிறபடியே) வெவ்விய வாடையாகாநின்றது; மேவு - ஸர்வர்க்கும் ஆஸ்வாஸகரமாம்படி செறியப்படும், தண் - குளிர்ந்த, மதியம் - சந்த்ரனானவன், வெம்மதியம் — நெருப்பைச் சொரியாநின்றான்; மென்மலர்ப்பள்ளி - ம்ருதுவான புஷ்பத்தாலே படுக்கப்பட்ட படுக்கையானது, வெம் பள்ளி - பண்டுபோலன்றியே அஸஹ்யமான படுக்கையாகாநின்றது; அம் - ஸ்ப்ருஹணீய மான, தூவி - சிறகையுடையனான, புள் - பெரியதிருவடியை, உடை - வாஹநமாக வுடைய, தெய்வம் - பரதேவதையாகிற, வண்டு - வண்டானது, துதைந்த-விமர்த்தித்து

ஸாஜிக்கையாலே ஆத்தஸாரமான; எம் பெண்மை - என்னுடையஸ்த்ரீத்வமான, இது - இது, அம் பூ-(பரிதாபஸஹமல்லாத) ஸுகுமாரமான பூவென்னலாயிராநின்றது; ஆவியின் பரமல்ல - இவ்வாத்மாவுக்குப் பொறுக்கலாவனவல்ல, வகைகள் - அவனுடையஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷப்ரகாரங்களும், பாத்யகபதார்த்த ப்ரகாரங்களும், (ஆற்றியிருக்கலாம்படி), யாமுடை - நாம் கரணமாகவுடையோமான, நெஞ்சமும் - நெஞ்சானது, துணையன்று - உசாத்துணையாகிறதில்லை. துதைகை - மிதிக்கை.

இ.—நாலாம்பாட்டில், அகவாயிலேநின்று நலிகிறவையொழிய ஸ்வரூபேண வந்து ஸ்பர்ஶாதிகளாலே ஸ்மாரகமாய்நின்று நலிகிற பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறாள்.

[பாவியேன் இத்யாதி] - நாட்டார் இவ்வழகை வலிய நெஞ்சிலே வைத்துப் பாபத்தைப்போக்கிக் கொள்ளாநிற்பர்கள் கிடீர்! இவ்வடிவையிறே ஸாஶ்ரயமாக ஹாவித்து அநிமதங்களைப்பெறுவது? [வாடையித்யாதி] - உட்பகையேயாய்ப் புறப்பகை அற்றிருக்கப்பெற்றேனோ? குளிர்த்தியே ஸ்வபாவமாக உடைத்தான வாடையும் அக்நி கல்பமாய் நலியாநின்றது. தண்வாடையென்று - தாய்மார் வார்த்தைகேட்டுச் சொல்லுகிறாள்; அதுவும் விபரீதமாயாய்த்திருக்கிறது. [மேவு தண்மதியம்] - நாட்டார் தாபத்துக்கஞ்சி நிலாவிலே ஒதுங்கக்காண்கையாலே தானும் அதிலே ஒதுங்கப் பார்த்தாள்; அவனும் அக்நிமயசந்த்ரனாகாநின்றான். [மென்மலர்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ] - புறம்புள்ளவை பாதகமாகப் புக்கவாறே அவற்றுக்கஞ்சி படுக்கையிலே சென்றுவிழுந்தாள். ம்ருதுவான மலராலேசெய்த படுக்கை தாபஹேதுவாய் நலியாநின்றது. பழையநிலாவும் வாடையும் நன்றாம்படியாய்த்து. இருவருக்குப் படுத்தபடுக்கை ஒருவர்க்கு பாதகமாமிறே. [தூவியம் இத்யாதி] - பெரியதிருவடியையுடைய தெய்வமாகிறவண்டாலே ஆத்தஸாரமான என்னுடைய பெண்மையாகிறபூ ஏவம்விதமாய் நலிவுபடாநின்றது. படுக்கை பாதகமானவாறே புறம்பே புறப்பட்டாள்; ஸ்வரூபாநுபந்தியான ஸ்த்ரீத்வம் ஶிதிலமாகத் தொடங்கிற்று. தூவி - சிறகு. அழகியசிறகையுடையனாய் தர்ஶநீயவேஷனை பெரிய திருவடியையுடைய முதுகிலே வந்தாய்த்து ஸ்த்ரீத்வத்தை அழித்தது. ப்ருஙவாஹநனிறே பரதேவதையாவான். 'இது' என்கிறது - ஸ்த்ரீத்வம் அழிந்தபடி பேச்சுக்கு நிலமல்ல என்கிறது. [ஆவியின் பரமல்ல வகைகளாலோ] - கலக்கிறபோது அவன்பரிமாறின வகைகள் ஆஶ்ரயித்தினளவன்று என்னுதல்; பாதகபதார்த்தங்களினுடைய பாரிப்பு ஆத்மவஸ்துவின் அள வன்றென்னுதல். [யாமுடை நெஞ்சமும் துணையன்றாலோ]-புறம்புண்டானவை பாதகமானால் நெஞ்சுண்டாகில் உசாவித்தரிக்கலாமிறே; அதுவும் துணையாகிறதில்லை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. அகவாயில் நலிகிறதொழிய ஸ்வரூபேணவந்து ஸ்பர்ஶாதிகளாலே ஸ்மாரகமாய் நின்று நலிகிறபதார்த்தங்களைச் சோல்லுகிறாள்.

நாலாம்பாட்டு—பாவியேன் இத்யாதி "வாடை தண்வாடை" என்றுதொடங்கி "எம்பெண்மை' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அகவாயில் இத்யாதி 'ஸ்வரூபேணவந்து ஸ்பர்ஶாதிகளாலே ஸ்மாரகமாய்நின்று நலிகி' என்றது - ஸ்வரூபேணவந்தும் ஸ்பர்ஶாதிகளாலும் ஸ்மாரகமாயும் நலிகிறவென்றபடி. ஸ்வரூபேணவந்து நலிகிறபதார்த்தமாவது - ஸ்த்ரீத்வம்; வாடைதொடக்கமானவை - ஸ்பர்ஶாதிகளாலே பாதிக்கிறன; மென்மலர்ப்பள்ளிதொடக்கமானவை - ஸ்மாரகமாய் பாதிக்கிறனவென்றபடி.

[பாவியேன்மனத்தேநின்றீருமாலோ] - நாட்டார், வலிய இவ்வழகுதன்னை நெஞ்சிலேவைத்துப் பாபத்தைப்போக்கிக்கோள்ளாநிற்பர் சிலர்! இவ்வடிவையிறே ஸாமாஸ்ரயமாக பாவித்து அபிமதங்களைப் பெறுவது. [வாடையித்யாதி] - உட்பகையேயாய்ப் புறம்புள்ளவைதான் அநுகூலிக்கப்பேற்றேனோ? தண்வாடை † (யானைவாடையும்) வெவ்வாடையாய்த்து "ஸாகதாத்" என்னுமாபோலே, புத்ரனையிட்டேச் சொல்லும்படியாயிராநின்றது. (வாயுபுத்ரனிறே அக்நி) - குளிர்த்தியே ஸ்வபாவமான வாடையும், அக்நிகல்பமாய்நின்று நலியாநின்றது. 'தண்வாடை' என்றவிடம், தாய்மார்வார்த்தைகேட்டுச்சொல்லுகிறாள்; 'வெவ்வாடை' - என்றவிடம், அநுபவத்தாலே சொல்லுகிறாள். [மேவுதண்மதியம் வெம்மதியமாலோ] - நாட்டார் தாபத்துக்கஞ்சி நிலாவிலே யொதுங்கக்காண்கையாலே தானும் அதிலே யொதுங்கப்பார்த்தாள்; அவன் அக்நிமயசந்த்ர னுன்; அவன்நெஞ்சுஅறிந்தவனுகையாலே இவனும் வேறுபட்டான்; "சந்த்ரமாமநஸோஜாத:" (சந்த்ரமாமநஸோஜாத:) * ஆயன்றன்மனம் கல்லானதறிந்து மதி கேடாயிருந்தது. [மென்மலர்ப்பள்ளி] - புறம்புள்ளவை பாதகமான வாறே அவற்றுக்கஞ்சிப் படுக்கையிலேசென்றுவிழுந்தாள்: அது இருவர்க்குப்படுத்தபடுக்கையாயிருந்தது. ம்ருதுவானமலராலே செய்தபடுக்கை, தாபஹேதுவாய் நலியாநின்றது.

"பாவியேன்மனத்தே நின்றீருமாலோ" என்றது • அநுவாதம். இதுக்கு வ்யாவர்த்யம்-நாட்டார் இத்யாதிவாக்யத்வயம். அதாவது - நாட்டார்க்கு அநிஷ்டநிவர்த்தகமாயும் இஷ்டப்ராபகமாயுமிருக்கிற ஸௌந்தர்யம் எனக்கு பாதகமாகாநின்றதென்றபடி. "பாபக்ஷயஸ்ஸம்பவதி" என்றதைப்பற்ற-பாபத்தைப்போக்கிக்கோள்ளாநிற்பர் என்றது. இங்கே, "யஸ்மிந்ந்யஸ்த மதிர் ந யாதி நரகம் ஸ்வர்கோபி யச்சிந்தநே விக்நோ யத்ர நிவேஸிதாத்மமநஸோ ப்ராஹ்மோபி லோகோऽல்பக:" என்றது அநுஸந்தேயம். ஸாமாஸ்ரயமாக பாவித்தென்றது - "ஸுஹேதாயஸ்ஸுபாஸ்ரயம்", என்றத்தைப்பற்ற. இவ்வடிவை என்றது -கீழ்ப்பாட்டில் "நான்குதோளும்" என்றத்தை. 'அபிமதங்களைப்பெறுவது' - அதுதானேயிறே யெனக்கு பாதகமாகிறதென்றபடி. மேலிற்பதங்களுக்கு பாவம் - உட்பகை இத்யாதி. "மனத்தேநின்றீரும்" என்கையாலே - உட்பகையென்றபடி. தண்வாடை வெவ்வாடையாய்த்தென்றபடி. அதெப்படியென்ன _ ஸாகதாத் இத்யாதி. "ப்ராஸம்வஸிஷ்டநவ்யாஸம்ஸக்தேःவளத்ரூகேஷு ॥ பராஸராத்மஜம்வந்தே ஸாகதாதம்தபோநிதிம்" (ந). "வாயோரக்நி:" என்று-வாயுபுத்ரனை அக்நியையிட்டென்றபடி. "வாடை" என்றத்விருக்திக்கு பேதகதநபூர்வகமாக "வெவ்வாடை" என்றதுக்கர்த்தம் - குளிர்த்தியே இத்யாதி. விரஹிணியானவள் "வாடைவெவ்வாடை" என்னுதே "தண்வாடை" என்னக்கூடுமோவென்ன - தண்வாடையேன்றவிடம் இத்யாதி. "மேவுதண்மதியம்" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "வெம்மதியம்" என்றதுக்கர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - நாட்டார் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அக்நிமயசந்த்ரனுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அவன் நெஞ்சு இத்யாதி. அவன்நெஞ்சறிகைக்கடி - அதிலேபிறந்தவனுகையாலே யென்றுவிவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - சந்த்ர இத்யாதி. அவன்நெஞ்சு வேறுபட்டிருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஆயன்றன் இத்யாதி. 'அறிந்து - வேறுபட்டான்' என்றுகூட்டுவது. "தண்மதியம்வெம்மதியம்" என்றதிலே ரஸோக்தி - மதிகேடாய் இத்யாதி. மதியும் கேடாயிருந்தது - விபரீதமாயிருந்ததென்றபடி. இப்போது படுக்கையைச்சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரஸக்தி யேதென்ன - புறம்புள்ளவை இத்யாதி. அது பாதகமாகைக்கடி அருளிச்செய்கிறார் - அது இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ம்ருதுவான இத்யாதி. நலிகிறதினெல்லையை யருளிச்செய்கிறார் - பழைய இத்யாதி.

பழையவாடையும் நிலாவுமே நன்ரும்படியாய்த்து. இருவர்க்குப்படுத்தபடுக்கை ஒருவர்க்கு பாதகமாமிறே. [தூவியித்யாதி] - பெரியதிருவடியையுடைய தைவமாகிற வண்டாலே †ஆத்தஸாரமான என்னுடைய பெண்மையாகிற பூ, ஏவம்விதமாய் (நலிய) நலிவுபடா நின்றது. படுக்கை பாதகமானவாறே புறம்பே புறப்பட்டாள்; ஸ்வரூபாநுபந்தியான ஸ்த்ரீத்வம் ஶிதிலமாகத்தொடங்கிற்று. அழகியசிறகையுடையனாய் தர்ஶநீயவேஷமான பெரியதிருவடிமுதுகிலே வந்தாய்த்து, ஸ்த்ரீத்வத்தை அழித்தது. கருடவாஹநனிறே பரதேவதையாவான். 'இது' என்கிறது - தன் ஸ்த்ரீத்வம் அழிந்தபடி பேச்சுக்கு நிலமல்லாமை. [ஆவியின்பரமல்லவகைகளாலோ] - கலக்கிறபோது அவன் பரிமாறினவகைகள் ஆஶ்ரயத்தளவன்று என்னுதல்; பாதகபதார்த்தங்களுடையபாரிப்பு ஆத்மவஸ்துவளவன்று என்னுதல்; [யாமுடைநெஞ்சமும்துணையன்ருலோ] - புறம்புண்டானவை பாதகமானுல் நெஞ்சுண்டாகில் உசாவித் தரிக்கலாமிறே; அதுவும் துணையாகிறதில்லை. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

யாமுடைநெஞ்சமுந்துணையன்ருலோஆபுகுமாலையுமாகின்ருலோ!
யாமுடையாயன்தன்மனங்கல்லாலோஅவனுடைத்தீங்குழலீருமாலோ!
யாமுடைத்துணையென்னுந்தோழிமாரும் எம்மின்முன்னவனுக்குமாய்வராலோ!
யாமுடையாருயிர்காக்குமாறென்அவனுடையருள்பெறும்போதரிதே.

ஆ.— (யாமுடைநெஞ்சமும் துணையன்ருலோ.) - *என்னுடையநெஞ்சு துணையன்றிக்கேயொழிவது, அவனோடேவரக்கடவியபசுக்களும் மாலையும் அவனையொழியவருவது, ஒருக்ஷணமும் நம்மைப்பிரியில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவனான அவனுடைய நெஞ்சானது இப்போது நம்மைப்பிரிந்திருக்கவும் வற்றுவது, அவனுடைய அதிமதுரமான குழலோசையானது ஸம்ருதமாய் நின்றீராநிற்பது, நமக்கு ஸர்வாவஸ்தையிலும் துணையாகக்கடவியதோழிமாரும் நாம் அவனைப்பிரிந்துபடுகிற வ்யஸநம்பொறுக்கமாட்டாமை நமக்குமுன்னே தளராநிற்பது, அவனுடையக்ருபைபெறுகை நமக்கு அரிதாவது; இனி எங்ஙனே நம்முயிரைக்காக்கும்படி? என்கிருள்.*

படுக்கைபாதகமாவானென்னென்ன - இருவர்க்கு இத்யாதி. "பெண்மை" என்று - ஸ்த்ரீத்வஸூசகமான ஸ்தநாதிவிஶிஷ்டமான ஶரீரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏவம்விதமாய் - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்தாலே. படுக்கையைச் சொன்னவநந்தரம் ஸ்த்ரீத்வத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச்செய்கிருர் - படுக்கை இத்யாதி. ஸ்வரூபாநுபந்தியென்றது-யாவச்சரீரமிருக்கையாலே. "தூவியம் புள்" என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - அழகிய இத்யாதி. தூவி - சிறகு. துவைந்த - மிதித்த, துகைத்த. கீழ்-பெரியதிருவடிமுதுகிலிருக்கிற அழகைக்காட்டி ஸ்த்ரீத்வத்தை யபஹரித்தானென்றருளிச்செய்து, கருடவாஹநத்வம் பரத்வஸூசகமென்று பாவாந்தரம் - கருடவாஹநனிறே இத்யாதி. அழிகிறதென்னுதே, "இது" என்றதுக்கு பாவம் - இதுவென்கிறது இத்யாதி. கீழில் பதத்தைக்கடாக்ஷித்து பாவம் - கலக்கிற இத்யாதி. "வாடைதண்வாடை" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து "வகைகள்" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - பாதக இத்யாதி. "நெஞ்சமும்" என்ற 'ச' ஶப்தார்த்தம் - புறம்புண்டான இத்யாதி. துணையன்றலோ - துணையாகிறதில்லை (ச)

---

† *ஆத்தஸாரம்-க்ருஹிக்கப்பட்ட ஸாரமுள்ளது.*

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நெஞ்சு துணையாகாதபோதும் துணையாகக்கூடவ தோழிமாரும் அவனோட்டை விஶ்லேஷத்தாலே எனக்குவந்த வ்யஸநத்தைக்கண்டு எனக்குமுன்னே நோவுபடாநின்றார்கள்; அவனுடைய ப்ரஸாதம் பெறுகை அரிதாய்த்து; எனக்கு தரிக்கைக்கு ஒருவிரகு காண்கிறிலேன்! என்கிறாள்.

[யாமென்று தொடங்கி] - என்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே எம்பெருமான் துணையன்றிக்கே யொழிந்தாற்போலே என்னெஞ்சும் துணையாகிறதில்லை. பசுக்கள் வந்து புகுரும் மாலையும் ஆகாநின்றது; ஸகலபதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வபாவத்தைத் தவிர்ந்து வேறொருபடியானாற்போலே ம்ருதுஸ்வபாவனானவனுடைய நெஞ்சு கல்லாய்த்து. அவனுடைய அழகிய குழலோசையும் ஸ்ம்ருதமாய் ஈராநின்றது.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதஸுலபனானவனுடைய இரக்கம்பெறுகை அரிதானால் நம்முடைய ப்ராணனை ரக்ஷிக்கும் ப்ரகாரமென்? என்கிறாள்.

(நமக்கு ஸ்வபனானவன் துணையாகாதாப்போலே), யாமுடை நெஞ்சமும் - நம்மதானநெஞ்சும், துணையன்று - (அலற்றல் தரித்தல் செய்தற்குத்) துணையாகிறதில்லை; (அவ்வளவேயன்றியே), ஆ புகும்-பசுக்கள்வந்து நிலையிலேபுகுரும்படியான, மாலையும் - மாலையும், ஆகின்று - ஆகாநின்றது; (அவற்றோடு கூடப்புகுரக்காணுமையாலே) யாமுடை ஆயன் தன்-நமக்குக்கையாளாம்படி ஸுலபனானக்ருஷ்ணனுடைய, மனம் - ம்ருதுஸ்வபாவமானநெஞ்சு, கல் - கல்லாய்விட்டதாகவேணும்; (அப்படி ஆறுதியிடவொண்ணுதபடி), அவனுடை - அவன் தாழ்ச்சி வைத்தூதிவரும், தீம் குழல் - இனியகுழலானது, ஈரும்-(அவனுடைய ம்ருதுஹ்ருதயத்தை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்) ஈராநின்றது; (இப்படி ஈடுபடுகிறவளவில்), யாமுடை - நமக்ருப்பாதந்த்ரைகளாய், துணை என்னும் - உசாத்துணையென்னும்படியான, தோழிமாரும் - தோழிமாரும், எம்மில் முன் - (அவன்விஷயமாக ஈடுபடுகிற) எனக்குமுன்னே, ("இவளுக்கு அவன் உதவப்பெறுகிறதில்லை" என்று), அவனுக்கு - அவன்பொருட்டு, மாய்வர் - ஈடுபடாநிற்பர்கள்; (இவ்வளவில்), அவனுடைஅருள் - ரக்ஷகமான அவனுடைய க்ருபையானது, பெறும்—, போது-அவஸ்த்தை, அரிது-அரிதாயிராநின்றது; (ஆனபின்பு), யாமுடை—, ஆர் உயிர்- (கேவல க்ருபாநிர்வாஹ்யவர்க்கமான) நம்முடைய ஆத்மாவை, காக்கும் ஆறு-ரக்ஷிக்கும்ப்ரகாரம், என் - ஏதாயிருக்கிறது?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸகலபதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வபாவங்களை விட்டு அந்யதாவாய் அவ்வளவிலும் அவனுடைய ப்ரஸாதம் அரிதானால் தரிக்க விரகுண்டோ? என்கிறாள்.

[யாமுடை இத்யாதி]-"என்னது"என்னவமையுமாகாதேதுணையாகாதொழிய. "என்னுடையவன்" என்னும்படி கைபுகுந்தவன் துணையாகாவிட்டால் நெஞ்சும் துணையாகாதொழியவேணுமோ? [ஆபுகுமித்யாதி] - ஒரு துணையற்றிருக்கிறவளவிலே பசுக்கள் புகுரும் ஸந்த்யையும் ஆகாநின்றது. "எனக்குத் துணையில்லை" என்றுஅறிந்தால் மாலைக்குப் பிற்காலிக்கவேண்டாவோ? ஆஶ்வாஸகரமான பகல் போய், பிரிந்தார் வெருவும் ஸந்த்யையும் ஆகாநின்றது. [யாமுடையித்யாதி] - பதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் ஸ்வபாவஹாநம் பிறந்திருக்கிறாப்போலே ம்ருதுஸ்வபாவனானவன் நெஞ்சும் கல்லாய்த்து. "நெஞ்சும் துணையன்று, மாலையும் வந்தது" என்னுமிடம் அவன் நெஞ்சேற்படுகிறதில்லை. கல்லைப்பெண்ணாக்கும் நெஞ்சையுடையவன் நெஞ்சு கல்லானால் நெகிழ்க்க

வல்லாருண்டோ? என்நெஞ்சுவலித்தல் அவன்நெஞ்சுநீராக லாகப் பெற்றிலோம். [அவனுடை இத்யாதி] அவனுடைய அழகியகுழலோசை ஸ்ருதமாய் ஈராநின்றது. "அவன்நெஞ்சுகல்" என்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை. குழலோசை "பாரதந்த்ரனாகையாலே பசுமேய்க்க வேண்டிற்று" என்றும், "ஆற்றாமை தன்னது" என்றும் தாழ்ந்தசொற்களை வைத்தூதுகிற குழலோசை, "அவன்நெஞ்சு நீர்கிடாய்" என்னாநின்றது. [யாமுடைத் துணையித்யாதி] - நெஞ்சு துணையாகாதவளவிலும் உதவக்கடவ தோழிமாரும் என் வ்யஸநத்தைக்கண்டு எனக்குமுன்னே, "இவளுக்கு அவன் வல்லனாகவேணும்" என்று நோவுபடாநின்றார்கள். [துணையென்னும்] - மாம்பழவுண்ணிபோலேயிறே நீங்கள் தோழிமாரானபடி. "ஸஹஸுக:து:கஸங்கதா" என்றிருக்குமவர்களாகையாலே இவளாற்றாமைபொறுக்கமாட்டாமை நோவுபடுகிறார்களிறே. இச்சேர்த்தியையிறே தங்களுக்கு உத்தேஶ்யமாக நினைத்திருப்பது. இவர்களுக்கு அவனோடு ஸம்பந்தம் இவள்வழியாகவிறே. [யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென்] - இத்தனிமையில் ஆத்மதாரணம்பண்ணும் விரகுஎன்? பிறர் உயிராகில் நோக்கவுமாமிறே. [அவனுடைய அருள் பெறும்போதரிதே] - அவனுடைய ப்ரஸாதம்பெறுகை அரிதாய்த்து; அதுபெறில் நம்முயிர் தன்னையும் நோக்கவுமாமிறே.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸகலபதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வபாவங்களைவிட்டு அந்யதாவாய், அவ்வளவிலும் அவனுடைய ப்ரஸாதம் அரிதானால் தரிக்கவிரகுண்டோ? என்கிறாள்.

[யாம் இத்யாதி] - "என்னது" என்றபிமானிக்கவமையுமாகாதே துணையன்றிக்கேயொழிகைக்கு. பசுக்களும் வந்துபுகுர ஸந்த்யையுமாகாநின்றது; நெஞ்சு துணையன்றிக்கேயொழிந்தால் ஓரடி தாழ்த்துவரவேண்டாவோ இம்மாலைக்கு. [யாமுடையித்யாதி] - நெஞ்சு துணையன்றிக்கே மாலையும் வருகிறஇது அவன்நெஞ்சிற் படுகிறதில்லை; பதார்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் ஸ்வபாவலேஶம் பிறக்கிருப்போலே, †(ம்ருதுஸ்வபாவனானவன்நெஞ்சு கல்லாய்த்து.) நெஞ்சிலும் அண்ணியவன் நெஞ்சு நெகிழவேண்டாவோ? ஒருகல்லைப்பெண்ணாக்கினவன் நெஞ்சு கல்லானால் அத்தை நெகிழ்க்கவல்லாரில்லையிறே! [அவன் இத்யாதி]- அவனுடைய இனிய குழலோசை, "அவன்நெஞ்சு கல்" என்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை. "நான் பகலெல்லாம் பிரிந்தேன், வரவுதாழ்த்தேன், ஆற்றேன், பரதந்த்ர

அஞ்சாம்பாட்டு.—யாமுடை இத்யாதி- "நெஞ்சம துணையன்று, ஆயன்றன்மனம்கல், தீங்குழலீரும், துணையென்னுந் தோழிமாரும் - மாய்வர்" என்றவற்றைப்பற்ற - ஸகலபதார்த்தங்களும் இத்யாதி. "அவனுடையருள் பெறும்போதரிது - யாமுடையாருயிர்காக்குமாறென" என்றத்தைப்பற்ற - அவ்வளவிலும் இத்யாதி.

"யாமுடையாயன், யாமுடைத்தோழிமார்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து யாமுடை நெஞ்சம்" என்றதுக்கு பாவம் - என்னதுஎன்று இத்யாதி. நீ துணிக்கிறதென்? அதுக்குத் தன காலத்திலே வரவேண்டாவோ? என்ன - நெஞ்சுதுணையன்றிக்கே இத்யாதி. ஆகின்று - ஆகாநின்றது; வாராநின்றதென்றபடி. கீழிரண்டுபதங்களையும கடாக்ஷித்து "கல்லாலோ" என்றதுக்கு பாவம். நெஞ்சு துணையன்றிக்கே இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - பதார்த்தங்கள் இத்யாதிவாக்யத்வயம். அது நெகிழாவிட்டாலும் நெகிழ்த்திக்கொள்ள வொண்ணாதோவென்ன - ஒருகல்லை இத்யாதி; இது "ஆலோ" என்றதின்பாவம். அவன்நெஞ்சு கல்லானால் கைவாங்கவொண்ணாதோ வென்ன - அவனுடைய இத்யாதி; இது "தீம்" என்ற இனிமைக்கு பாவம். கைவாங்கவொட்டாமையைக் காட்டுகிறார் - நான் பகலெல்லாம் இத்யாதி. ஆற்றேன் - பொறுக்கமாட்டேன். இப்புடைக

---

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்,

ளுய்க்கேட்டேன்" என்கிற புடைகளிலே சிலபாசுரங்களை வைத்திறே குழலூதுவது. "அது கல்லென்று கைவாங்காதேகிடாய், நீர்கிடாய்" என்னுநின்றது; இப்பாசுரங்களாலே அவனுடைய இனியகுழலோசையானது ஈராநின்றது. [யாமுடையித்யாதி] - நெஞ்சும் துணையன்றிக்கே அவனும் உதவாதபோது, துணையான தோழிமாரும் என் வ்யஸநத்தைக்கண்டு எனக்குமுன்னே "இவளுக்கு அவன்வேணும்" என்று நோவுபடாநின்றார்கள். [துணையென்னும்] - மாம்பழவுண்ணிபோலேயிறே நீங்கள்தோழிமாரானபடி. "ஏகம் து:கம் ஸுகஞ்சநௌ" (ஏகம்துஃகம்ஸுகஞ்சநௌ) என்றிருக்குமவர்களாகையாலே, இவள்ஆற்றாமை பொறுக்கமாட்டாமை நோவுபடுகிறார்களிறே. இவர்களுக்கு அவனோடு ஸம்பந்தம் இவள்வழியாகவிறே. [யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென்] - இத்தனிமையில் ஆத்மதாரணம்பண்ணும் விரகென்? பிறருயிராகில் நோக்கவுமாமிறே. [அவனுடையருள் பெறும்போதரிதே] - அவனுடைய ப்ரஸாதம்பெறுகை அரிதாய்த்து. அதுபெறில் நம்முயிர் தன்னையும் நோக்கலாமிறே. (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

அவனுடையருள்பெறும்போதரிதால்அவ்வருளல்லனஅருளுமல்ல, அவனருள்பெறுமளவாவிநில்லாதுஅடுபகல்மாலையும்நெஞ்சுங்காணேன், சிவனொடுபிரமன்வண்திருமடந்தைசேர்திருவாகம் எம்மாவியீரும், † எவமினிப்புகுமிடம்?எவம்செய்கேனோ? ஆருக்கேன் சொல்லுகேன்? அன்னைமீர்காள்.

ஆ.—(அவனுடையருள்.) - அவனுடையகடாக்ஷம் பெறுகிறிலேன், அவனுடையகடாக்ஷமல்லது மற்றொரு கடாக்ஷமில்லை; அவனுடையகடாக்ஷம் பெறுமளவும் இவ்வாத்மா தரித்திருக்கிறதில்லை; பகலடுமாலை வந்தது; துணையான அவனுடைய ஸௌசீல்யகுணம் என்னை ஈராநின்றது; இனி, நான் எங்கேபுகுவேன்? என்செய்கேன்? ஆருக்குச்சொல்லுகேன் அன்னைமீர்காள்! என்றலற்றுகிறாள்.

ளிலே - இந்த ப்ரகாரங்களிலே. நீர்கிடாய் - ஜலப்ராயங்கிடாய்; மனமென்றபடி. "ஈரும்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - இப்பாசுரங்களாலே இத்யாதி. "தோழிமாரும்" என்ற சப்தத்துக்கு பாவம் - நெஞ்சும் இத்யாதி. "என்னும்" என்றதுக்கு பாவம் - மாம்பழவுண்ணி இத்யாதி. "துணையென்னும்" என்றது துணையென்று சொல்லப்படுகிறமாத்ர மென்றபடி. மாம்பழ வுண்ணிபோலே யென்றது-மாம்பழத்தின் ரஸமும் அறியாதவற்றை மாம்பழவுண்ணியென்று சொல்லுமாபோலே யென்றபடி. அவர்கள்தான் துணையாகாமல் போவானென் ? என்ன-ஏகம்துஃகம் இத்யாதி. பூர்வமேவ லிகிதம். "அவனுக்குமாய்வர்" என்றுமூலமிருக்க, "எனக்கு - அவன் வேணும்" என்று பொருள்சொல்லுவா னென்னென்ன-இவர்களுக்கு இத்யாதி. "அவனுக்குமாய்வர்-"-எனக்குஅவன் உதவப் பெறுகிறதில்லை என்று அவன்பொருட்டு நோவுபடாநிற்பரென்று ஸப்தார்த்தம். மாய்கை-நோவுபடுகை. "யாமுடை" என்றதுக்கு பாவம் - பிறருயிராகில் இத்யாதி. பெற்றாலோவென்ன - அதுபெறில் இத்யாதி. 'யாமுடைநெஞ்சமும்' என்றுதொடங்கி 'அவனுக்குமாய்வர்; அவனுடையருள்பெறும்போதரிது - யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென் ?' இத்யந்வய:. (௫)

---

† 'எவன்' என்றும் வழங்கும்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், அநந்யபரையான பெரியபிராட்டியாரோடு அந்யபரரான ருத்ராதிகளோடு வாசியின்றிக்கே எல்லார்க்கும் ஸுலபனானவனுடைய ஸௌசீல்யம் என்னாத்மாவை ஈராநின்றதென்கிறாள்.

[அவனென்று தொடங்கி] - அவனுடைய ப்ரஸாதம் பெறுகைக்கு அரிதாயிராநின்றது; அவனுடைய ப்ரஸாதம்போக்கி வந்யுக்களுடைய ஸாந்த்வநாதிகள் தாரகமாகமாட்டா; அவனுடையப்ரஸாதம் பெறுந்தனையும்செல்ல ப்ராணன் தரிக்கிறதில்லை. [அடுபகல்மாலையும் நெஞ்சுங்காணேன்] - "மேல்வருகிற வ்யஸந பரம்பரைகளைப் பார்க்க ஸுவகரம்" என்னலாவதும் செய்து பகலுக்கு நாஶகமான ஸந்த்யையையும் எல்லாக்காலத்திலும் தரிக்கைக்குத் துணையான நெஞ்சையும் காண்கிறிலேன்; பகலையடுகிற ஸந்த்யையையும் வந்தது நெஞ்சுகாண்கிறிலேன் என்று. [எவமென்று தொடங்கி மேலுக்கு] - அன்னைமீர்காள்! புகுமிடம் எது? எத்தைச்செய்வேன்? ஆருக்கு எத்தைச் சொல்லுவேன்?

ப.—அநந்தரம், துர்மாநிகளான ப்ரஹ்மாதிகளோடு நித்யாநபாயிநியான லக்ஷ்மியோடு வாசியற லஹித்துவாழும்படியானபடியை யுடையவனுடைய ஸௌசீல்ய ப்ரகாஶகமான வடிவானது என்னாத்மாவை யீராநின்றது என்கிறாள்.

அவனுடை - அவனுடைய, அருள் - ஸம்ஶ்லேஷாபகாரத்தை, பெறும்—, போது - அவஸ்த்தை, அரிது - அரிதாயிராநின்றது; அ அருள் அல்லன - அந்த வுபகாரமொழிய மற்றுமுண்டான ஆஶ்வாஸ ஹேதுக்களானவை, அருளும் அல்ல - உபகாரரூபமுமல்ல; அவன் அருள் - அவனுடையவுபகாரம், பெறும் அளவு - பெறுமளவும் (ஆறியிருக்கும்படி), ஆவி - ப்ராணன், நில்லாது - தரிக்கிறதில்லை; (பதார்யதர்ஶநம்பண்ணிப் போதுபோக்கவொண்ணாதபடி), மாலையும் - ஸந்த்யாவேளையும், அடுபகல் - நசிப்பிக்கப்பட்ட பகற்பொழுதையும் உடைத்தாயிராநின்றது; நெஞ்சும்- (தனிமைக்குஉதவக்கடவதான)நெஞ்சையும், காணேன் - உதவக்காண்கிறிலேன்; சிவனொடு-(ஈஶ்வராபிமாநியான)ருத்ரனோடு, பிரமன்-(அவனுக்கும் உத்பாதகனான பெருமையையுடைய) ப்ரஹ்மாவோடு, வண் - ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மிகையான, திரு - நிரதிஶயஸம்பத்ரூபையான, மடந்தை - * நாரீணாமுத்தமையானலக்ஷ்மியோடுவாசியற, சேர் - அபாஶ்ரயமாகப் பற்றும்படியான, திரு - ஶீலஸம்பத்தையுடைத்தான, ஆகம் - திருமேனியானது, (ஸ்ம்ருதி விஷயமாகக்கொண்டு), எம் ஆவி - என்னாத்மாவை, ஈரும் - ஈராநின்றது; இனி - ஸர்வாபாஶ்ரயமான திருமேனியுதவாதபின்பு, புகும்இடம்- ஒதுங்குகைக்குஇடம், எவம்- ஏதாயிருக்கிறது? எவம்செய்கேனோ-(தத்யநப்ரவ்ருத்திகையானநான் ஸ்வாயநமாக) என்ன உபகாரத்தைப்பண்ணுவேன்? அன்னைமீர்காள் - (எனக்கோடுகிற ஆர்த்தியறியாமல் நியமிக்கிற) அன்னைமீர்காள்! ஆருக்கு - (இதுக்குப் பரிவரில்லாத உங்களில்) ஆருக்கு, என்சொல்லுகேன்-(உங்களுக்குஅவ்யுத்பந்நமான இத்தை) என்னபாசுரமிட்டுச்சொல்லுவேன்? 'அடுபகல்மாலையென்னெஞ்சும்' என்று பாடமானபோது, மாலைக்காலத்துக்கு என்னெஞ்சையும் உதவக்காண்கிறிலேனென்று சொல்லுவாருமுளர்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியோடு அந்யபரரான ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்பு கொடுக்குமவனுடைய ஸௌசீல்யம் என்னாத்மாவை ஈராநின்றது என்கிறாள்.

[அவனுடையித்யாதி] - அவனுடைய ப்ரஸாதப்பெறுகை அரிதாகாநின்றது; கொள்வார் தேட்டமானஅருள் நமக்குத்தேட்டமாவதே! ஸர்வஸாதாரணமான ஜலம் அதொழியச்செல்லாத ஸத்த்வங்களுக்கு அரிதாமாபோலே. அவனருள் கிடைக்குமளவும் பந்துக்களுடைய இன்சொல்லாலே தரித்தாலோவென்ன ?—[அவ்வருளல்லன அருளு மல்ல] - தாபார்த்தர் அக்நியைக்கொண்டு விடாய்தீருமாபோலே தாய்மாருடைய ஹிதவசநத்தாலே தரிக்கவோ? விடாய்தீராதவளவல்ல: விடாயை விளைப்பதும்செய்யும். அவனருள் தப்பாதபின்பு கிட்டுந்தனையும் ஆறியிருந்தாலோவென்னில் ?—[அவனருள் பெறுமளவாவிநில்லாது]-அவன்ப்ரஸாதம் கிட்டுமளவும் ப்ராணன் தரிக்கிறதில்லை. க்ரம ப்ராப்தியை ஸஹிப்பதொரு ப்ராணனைப் பெற்றோமாகில் ஆறியிருக்கலாய்த்திறே. [அடுபகல்மாலையும் நெஞ்சும் காணேன்] - ஆஶ்வாஸஹேதுவான பகலையும் முடித்துக் கொண்டு மாலையுமாகாநின்றது, ஸர்வகாலத்துக்கும் துணையான நெஞ்சையும் காண்கிறி லேன் என்னுதல் ; மாலையும் காண்கிறிலேன் என்னுதல். மேல்வருகிற வ்யஸந பரம் பரைகளைப்பற்ற மாலைதான் ஸுகரம் என்னலாம்படியிருந்த தென்கை. [சிவனொடு இத்யாதி] - பிராட்டியோடு அந்யபரரான ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்புகொடுக் கும் ஶீலம் ஸ்மாரகமாய் நித்யமான ஆத்மாவை முடியாநின்றது. அந்யபரர்க்கு எளி தான வுடம்புகிடீர் எனக்குஅரிதாய்த்து! [எவம் இனிப்புகுமிடம்]- ஸர்வஸாதாரணமான உடம்பையிழந்தால் இனி எங்கேபுக்கு தரிப்பது ? ''அவன்உடம்பு கிட்டிற்றில்லை'' என்று, ஹிதம் சொல்லுகிற உங்கள் உடம்பைப்பற்றி தரிக்கவோ ? ஆறுல் லோகயாத் ரையைப்பற்றி தரித்தாலோவென்ன ? [எவம் செய்கேனோ] - அவ்வளவில் தரிக்க லாம் விஷயமன்றே. தோழிமாரோடே வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணி தரித்தாலோவென்ன? [ஆருக்கு] - வடுகர்க்குத் தமிழர் வார்த்தைபோலே சொல்லும் வார்த்தைக்கு அதிகாரி கள் யார் ? வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணும் தோழிமார் எனக்குமுன்னே அழிந்தார்கள். [என்சொல்லுகேன்]- கேட்பாரைப்பெற்றால் சொல்லுகைக்குப் பாசுரந்தான் உண்டோ? [அன்னைமீர்காள்] - தோழிமார் அழிந்தார்கள்: நாட்டார் அந்யபரர்: சேஷித்தி கோள் நீங்களாயிருந்திகோள். உங்களுக்குச் சொல்லவோ ?

ஈடு.— ஆறும்பாட்டு.நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியோடு அந்யபரரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்புகொடுக்குமவனுடைய ஸௌஶீல்யம் என்ஆத்மாவை யீராநின்றதென்கிறாள்.

[அவனுடையித்யாதி] - கொள்வார் தேட்டமாயிறே அவனுடைய அருள் இருப் பது. தண்ணீர்ப்பந்தலில்சேர்ந்து குளிர்ந்ததண்ணீர் விடாயர்க்கு அரிதாமாபோலேயிறே எனக்கரிதானபடி. அவனருள்கிடைக்குமளவும் பந்துக்களுடைய இன்சொல்லைக்கோண் டாகிலும் தரித்தாலோவென்ன? - [அவ்வருளல்லனவருளுமல்ல] - '' பல்லாரருளும்

ஆறும்பாட்டு.—அவனுடை இத்யாதி. '' சிவனொடு பிரமன் வண்திருமடந்தை சேர்திரு வாக மெம்மாவியீரும்'' என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நித்யாநபாயிநி இத்யாதி.

''அவனுடையருள்'' என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - கொள்வார் இத்யாதி. '' உதாரா: ' என்னுமவனிறே ; 'அர்த்திகல்பக இறே'என்று ப்ரமாணங்கள் ப்ரஸாதிப்பர். இத்தால் பாவம்-தண்ணீர் இத்யாதி. அவனுடைய அருளைப் பெறும்போது அரிதாயிராநின்றதென்று பப்தார்த்தம். ''பந்துக்களருள் அருளல்ல'' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்-பல்லார் இத்யாதி. ஸ்பஷ் டோர்த்தః. ''முதலாவார்மூவர்'' இத்யாதி, பாட்டடி. ''அருளும்'' என்ற சப்தார்த்தம் -

பழுது - நல்லானருளல்லால்." விடாய்த்தவனுக்கு அக்நிகணங்களைக்கொண்டு விடாயைப் பரிஹரித்தாற்போலேயிறே. பரிஹரிக்கவொண்ணாமையேயல்ல, ஸாதகமாவதும் செய்யும். அவ்வருள் தப்பாதபின்பு பெறுமளவும் ஆறியிருந்தாலோவென்ன?-[அவனருள் பெறுமளவாவிநில்லாது]-அவன் ப்ரஸாதம் கிட்டுந்தனையும் ப்ராணன் தரிக்கிறதில்லை. க்ரம ப்ராப்தியைஸஹிப்பதொரு ப்ராணனைப் பெற்றோமாகில் ஆறியிருக்கலாய்த்தே. [அபேகல் மாலையும்நெஞ்சுங்காணேன்] - பகலைமுடித்துக்கொடுவந்து ஸந்த்யையும் தோற்றாநின்றது; நெஞ்சையும் காண்கிறிலேன். மாலையும்காண்கிறிலேன்; நெஞ்சையும் காண்கிறிலேனென்னுதல். அதாவது - மேல்வருகிற காலத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தைப்பார்த்தவாறே, பழைய ஸந்த்யைதான் தேட்டமானபடி. வழிபோகாநிற்க ஸிம்மோஹம்பிறந்தால் "கையிற் பொருளைக்கொண்டாகிலும் வழிகாட்ட, வல்லடிக்காரரையாகிலும் கிடையாதோ?" என்னுமாபோலே, (ஆஸ்வாஸகரரான பெரியவுடையாரையும் முடித்துக்கொண்டு போந்து) - ஏகாக்ஷி ஏககர்ணிதொடக்கமான ராக்ஷஸிகள்கையில் காட்டிக்கொடுத்து ராவணன் பேர நின்றாற்போலே, ஆஸ்வாஸகரமான பகலைமுடித்துக்கொண்டுவந்த ஸந்த்யை தேட்டமாம்படியாய்வந்து விழுந்தது. [சிவனொடு பிரமன் இத்யாதி] - பிராட்டியோடு அந்யபரரான ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்புகொடுக்கும் ஶீலம் ஸ்மாரகமாய் நித்யமான ஆத்மாவை முடியாநின்றது. காபாலிகந்தர்க்கு எளிதானதுகிடீர் எனக்கு அரிதாய்த்து! ஆனால் புறம்பே போயாகிலும் தரித்தாலோவென்ன?[எவமினிப்புகுமிடம்]-ஸர்வஸாதாரணமான வுடம்பையிழந்து இனியெங்கேபுக்கு தரிப்பது? "அவனுடம்பு கிட்டிற்றில்லை" என்று, ஹிதஞ்சொல்லுகிற உங்களுடம்பைப்பற்றி தரிக்கவோ? †(தோழிமாரோடே) வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணிதரித்தாலோவென்ன? [ஆருக்கு] - வடுகர்க்குத் தமிழர் வார்த்தைசொல்லுமாபோலே, சொல்லும்வார்த்தைக்கு அதிகாரிகளார்? வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணும் தோழிமார்

விடாய்த்தவனுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயமும். "அவ்வருளல்லனவருளுமல்ல" - அந்தவருளையொழிய மற்றுமுண்டான அருள்கள் அருளுமன்று என்று ஸப்தார்த்தம். இத்தால் ஸாவம்-க்ரம ப்ராப்தி இத்யாதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே அர்த்தம் - பகலை இத்யாதி. இந்தபக்ஷத்தில் "மாலையும்வந்து தோற்றாநின்றது" என்றபதம் அத்யாஹார்யம். ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே யருளிச்செய்கிறார்-மாலையும் காண்கிறிலேன் இத்யாதி. ஸாதகமாகிற ஸந்த்யையைக் காண்கிறிலேனென்று தேடுவாருண்டோவென்ன - அதாவது மேல்வருகிற இத்யாதி. ஸாதகமான ஸந்த்யை தேட்டமானதுக்கு த்ருஷ்டாந்தத்வயம் - வழிபோகாநிற்க இத்யாதி. கொண்டாகிலும் - வாங்கிக்கொண்டாகிலும். ஸ்மாரகமாய் - ஸ்ம்ருதமாயென்றபடி. இத்தால் ஸாவம் - காபாலி இத்யாதி. காபாலி - ருத்ரன். கந்தர்க்கு என்றது - கந்தமென்று - கிழங்காய், திருநாபீகமலத்தில் பிறந்த ப்ரஹ்மாவைச்சொல்லுகிறது. சிவனோடேகூட ப்ரஹ்மாவும் அழகிய பிராட்டியும் சேரும்படியான ஶீலஸம்பத்தையுடைய திருமேனி என்னாத்மாவை ஈராநின்றதென்று ஸப்தார்த்தம். "சிவனொடு" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து ஸர்வஸாதாரணம் இத்யாதி. விவரணம்-அவனுடம்பு இத்யாதி. ஹிதஞ்சொல்லுகிற வுங்கள் என்றது - "அன்னைமீர்காள்" என்றத்தைப்பற்ற. "ஆனால், லோகயாத்ரையைப்பற்றித் தரித்தாலோவென்ன - எவம்செய்கேனோ அவ்வளவில் தரிக்கலாம் விஷயமன்றே" இது இருபத்துநாலாயிரத்தில் வாக்யம்; சிலஸ்ரீகோஶங்களிலுண்டு. "இனிப்புகுமிடம் - எவம்"- திருமேனியுதவாதபின்பு, ஒதுங்குமிடம் எது; எவம்செய்கேன் - எத்தைச்செய்வேனென்று ஸப்தார்த்தம். வடுகர்க்குத் தமிழர்வார்த்தை சொல்லுமாபோலே என்றது-ஒருவார்த்தையை அந்யதாவாகவர்த்தம் பண்ணுவர்களென்றபடி. அதிகாரிகளல்லாதபடியைக் காட்டுகிறார் - வ்ருத்தகீர்த்தநம் இத்யாதி. பிராட்டி பன்னிரண்டாண்டு கலந்த கலவியைத் திருவடிக்குச்சொல்லி தரித்தாற்போலே

† குண்டலிதம் அரும்பதத்திற்காணவில்லை.

எனக்குமுன்னேயழிந்தார்கள். [என்சொல்லுகேன்] - கேட்பாரைப்பெற்றால்தான் சொல்லுகைக்குப் பாசுரமுண்டோ? [அன்னைமீர்காள்]-தோழிமார்அழிந்தார்கள், நாட்டாரங்யபரர், மோக்ஷித்திகோள் நீங்களாயிருந்திகோள்; உங்களுக்குச் சொல்லவோ? மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்தாற்போலே நித்யஸூரிகளுக்குச்சொல்லவோ? "ஸர்வஜ்ஞோஸாஹம்"-என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச் சொல்லவோ? விஷயப்ரவணராய்த் திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக்குச் சொல்லவோ? அன்றியே, ஆசார்ய ஸமாஶ்ரயணம்பண்ணி ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து. "துரும்புநறுக்கலாகாது" என்றிருக்கிற செங்கோடுகுட்டைகளுக்குச் சொல்லவோ? ஆருக்கு எத்தைச்சொல்ல? சொல்லப் பாசுரமில்லை; கேட்கைக்கு அதிகாரிகளுமில்லை. (சா)

ஏழாம் பாட்டு.

ஆருக்கேன்சொல்லுகேனன்னைமீர்காள்!ஆருயிரளவன்று இக்கூர் தண்வாடை, காரேர்க்குமேனி நங்கண்ணன் கள்வம்கவர்ந்த அத்தனி நெஞ்சம் அவன்கணஃதே, சீருற்றவகிற்புகையாழ் நரம்பு பஞ்சமந்தண் பசுஞ் சாந்தணைந்து,போருற்றவாடை தண்மல்லிகைப்பூப்புதுமணமுகந்து கொண்டேறியுமாலோ!

ஆ.—(ஆருக்கென்சொல்லுகேன்.) - அவன் அழகுக்கும் செயல்களுக்குந் தோற்று எனக்குத் துணையானநெஞ்சம் அவன்பின்னேபோய்த்து: என்னுருயிரளவன்று இவ்வாடை வாழுக்கிறபடி; அதெங்ஙனே என்னில்? சீருற்றஅகிற்புகை, யாழ்நரம்பு பஞ்சமம் தண்பசுஞ்சாந்துஅணைந்து,இப்படிபோர்க்கோலங்கொண்டு!போருற்றவாடை, காலாக்நிஜ்வாலைபோலேயிருந்த தண்மல்லிகைப்பூப் புதுமணத்தை முகந்துகொண் டெறியாநின்றது; ஆருக்கென்செல்லுகேன்? அன்னைமீர்காள்!' என்று நிரவதிக வ்யஸநத்தோடே கூப்பிடுகிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன பதார்த்தங்களெல்லாம் திரளவந்து கண் பாராதே நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[ஆருயிர் என்றுதொடங்கி] - மிக்கிருந்துள்ள குளிர்ந்தவாடை இவ்வாத்மாவோடு போமளவல்ல. மேகம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையனாய் நமக்கு ஸுலபனான க்ருஷ்ணனுடைய அநுஸந்தித்தாரை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணவல்ல சேஷ்டிதங்களாலே அபஹ்ருதமான ஒப்பில்லாத என்னுடைய நெஞ்சானது அவன் பக்கலதே. [சீருற்ற அகிற்புகையென்று மேலுக்கு] - அறநல்ல அகிற்புகை யாழோசை பஞ்சமமாகிறபண் பசுஞ்சாந்து இவற்றைத் துணையாகக்கொண்டு பொருகையிலே

தரித்தாலோவென்ன; அப்படிதரிக்கத்தக்கதொன்றில்லையென்கிறாள் -கேட்பாரைஇத்யாதி. "எவமினிப்புகுமிடம், ஆருக்கு" என்கிற பதங்களில் அர்த்தங்களை யநுவதியாநின்றுகொண்டு, "அன்னைமீர்காள்" என்றதுக்கர்த்தம் - தோழிமார் இத்யாதி. "திருமடந்தை, சிவனொடுபிரமன், எவம்செய்கேன், அன்னைமீர்காள்" என்ற நாலு பதங்களையும் கடாக்ஷித்து "ஆருக்கு" என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஶம் - மீனுக்கு இத்யாதி. செங்கோடுகுட்டைகள் - க்ருஹீதக்ராஹிகள். செவ்வையாகக் கொடுக்கிற, குட்டை - நாழியென்று ஶப்தார்த்தம். லலிதம் - சொல்ல இத்யாதி. (சா)

சமைந்தவாடை ப்ரமஹரமான மல்லிகைப்பூவினுடைய புதியநாற்றத்தை முகந்து கொண்டு எறியாநின்றது.

ப.—அநந்தரம், உபகாரஶீலமான மேவம்போன்ற திருநிறத்தையுடைய ளுய்க்கொண்டு நமக்கு ஸ்வயனை க்ருஷ்ணன்பக்கலிலே நெஞ்சாய்த்து: வாடையினுடைய ஸந்நாஹம் இவ்வாத்மாவினளவன்று என்கிறாள்.

கார்ஒக்கும்மேனி - (வரையாமல் உபகரிக்கும்) காளமேகம்போன்ற நிறத்தையுடையனுய், நங்கண்ணன்கள்வம் - நமக்கு ஸர்வஸுயாம்படிதன்னையுபகரித்த க்ருஷ்ணன் க்ருத்ரிமஸ்வ்யதையாலே, கவர்ந்த - அபஹரிக்கப்பட்டு, அத்தனிநெஞ்சம் - நம்மைவிட்டுத் தனியேயான நெஞ்சானது, அவன்கணஃது-அவனிடத்திலேபோய்த்து; (இத்தனிமையிலே இவளை நலியலாமென்று நினைத்து), சீர் - பரிமளஸம்பத்தை, உற்ற - உடைத்தாளை, அகிற்புகை - அகிற்புகையையும், யாழ்நரம்பு - யாழின்நரம்பொலியையும், பஞ்சமம் - பஞ்சமமாகிற பண்ணையும், தண் பசுஞ்சாந்து - குளிர்ந்தாறின அங்காகத்தையும்,அணைந்து-உட்புக்குஅணைந்துகொண்டு, (இந்தஸஹகாரிவலமன்றியே ஸ்வயம் ஸாமர்த்யத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு நலிகைக்கு), போர்உற்ற - யுத்தோக்முவமான, வாடை - வாடையானது, தண் - குளிர்ந்த, மல்லிகைப்பூ - மல்லிகைப்பூவினுடைய, புதுமணம் - செவ்வியான பரிமளத்தை, முகந்துகொண்டு - , எறியும் - வீசாநின்றது; இக்கூர் - இப்படி பரிகாரஸாமக்ரியோடே செறிந்து, தண் - குளிர்ந்த, வாடை - வாடையானது, ஆர்உயிர்அளவு அன்று - என்னுத்மாவினளவன்று ; அன்னைமீர்காள் - (இவ்வளவிலும் அஹ்மதம் செல்லும்படியான) அன்னைமீர்காள் ! (ஸ்வஸம்வேத்யமான ஆகாரத்தை), ஆருக்கு என்சொல்லுகேன் - ஆருக்கு ஏதென்றுசொல்லுவேன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன பாதகபதார்த்தங்கள் திரளவந்து கண்பாராதே நலியாநின்றதென்கிறாள்.

[ஆருக்கு இத்யாதி] - நெஞ்சும் உங்களதாய் பாதகபதார்த்தங்களை போக்யவஸ்துக்களென்று அவற்றைத் தேடித்திரிகிற உங்களுக்குச் சொல்லவோ? 'நெஞ்சு தந்தாமதன்றோ? அநுகூலபதார்த்தங்கள் தேட்டமன்றோ?' என்ன, உங்களுக்குச் சொல்லுவோம் :—[ஆருயிர் அளவன்றிக் கூர்தண்வாடை] - மிக்கிருந்துள்ள குளிர்ந்தவாடை இவ்வாத்மாவோடு போமளவன்று. பாதகவர்க்கம் மிகைத்தாலும் நெஞ்சுஉண்டாகில் தரிக்கலாமிறே ; அது மீளாதவிடத்தே புக்கது. [காரொக்கும் இத்யாதி] - மேவம்போலே ப்ரமஹரமான நிறத்தாலே அநந்யபரமாக்கி நமக்கு ஸ்வயனை க்ருஷ்ணனுடைய கள்வமுண்டு - ஸம்ஶ்லேஷதஶையிற் சொன்ன தாழ்வுகளும் செயல்களும் : அவற்றாலே அபஹ்ருதமாய் அத்விதீயமான என்நெஞ்சானது அவன்பக்கலது. [சீருற்ற இத்யாதி] - ப்ரதாநமான வாடையை ஒழியவே பாதகபதார்த்தங்கள் அஹமஹமிகயா மேல்விழுந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. சீருறுகையாவது - அழகு மிக்கிருக்கை; அதாகிறது - பரிமளிதமாய் க்ராணேந்த்ரியத்தை நலியுமளவன்றிக்கே கண்ணையும் நலியும்படியான தர்ஶநீயமான அகிற்புகை, யாழ்நரம்பு,பண்பட்டிருந்துள்ள யாழ், பஞ்சமமாகிற பண். [தண்பசுஞ்சாந்து]-ஆறிக்குளிர்ந்து செவ்வி அழியாதசாந்து. [அணைந்து]-இவற்றைக் கூட்டிக்கொண்டு. [போருற்றவாடை]-"கூடின பரிகரங்கள் பங்களம்" என்னும்படி தனிவீரஞ்செய்கிற வாடை. பொருகையிலே சமைந்தவாடையானது.

[தண்மல்லிகை இத்யாதி] - ஸ்ரமஹரமான மல்லிகைப்பூவின் செவ்வியான பரிமளத்தை முகந்துகொண்டு. முகப்பார் தாழ்வாம்படி குறைவற்றிருக்கிறபடி. [எறியுமாலோ] - இவளுடைய விரஹாக்நி தன்மேல் தட்டாதபடி கடக்கநின்று வீசாநின்றது. ஆருயிர் அளவன்றிக்கூர் தண்வாடை என்றந்வயம்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன பாதகபதார்த்தங்கள் திரளவந்து கண்பாராதே நலியாநின்ற தென்கிறாள்.

[ஆருக்கென்சொல்லுகேனித்யாதி] - நெஞ்சும் உங்களதாய், பாதக பதார்த்தங்களை "போக்யவஸ்துக்கள்" என்று அவற்றைத் தேடித்திரிகிற உங்களுக்குச் சொல்லவோ? இத்தைச் சொன்னவாறே, "என்! நெஞ்சும் தந்தாமதாய், தந்தாமுக்கென்ன அநுகூலபதார்த்தங்களும் தேடக்கடவதன்றோ?" என்பர்களிறே தங்கள்வாஸனையாலே; உங்களுக்குச் சொல்லுவோம்:—[ஆருயிரளவன்றிக்கூர்தண்வாடை]-மிகைத்துக்குளிர்ந்து வருகிறவாடையானது நம்முடைய ஆத்மாவினளவிற்போமதல்ல பாதகபதார்த்தம்உறைத்தாலும் தரித்திருக்கலாமிறே, நமக்கென்ன ஒருநெஞ்சுபெற்றோமாகில்; "என்னெஞ்சினாரும் அங்கேயொழிந்தார்" என்று அதுவும் மீளாதவிடத்தே புக்கதே. [கார்இத்யாதி] - மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையனாய், அவ்வடிவைக்காட்டி நம்மை யநந்யார்ஹமாக்கி நமக்கு ஸுலபனான க்ருஷ்ணனுடைய, கள்வமுண்டு - ஸம்ஶ்லேஷதஶையில் தாழ்ந்தபேச்சுக்களும் செயல்களும்; "பேச்சும்செய்கையும்" என்னக்கடவதிறே; அவற்றாலே பஹ்ருதமாய் அத்விதீயமான என்நெஞ்சானது அவன்பக்கலது. [சீர்இத்யாதி] - "இங்குள்ளது கேவலஶரீரமேயிறே" என்றறிகிறனவில்லை அவை. வாடைதானே ப்ரதாநமாய் வருகையன்றிக்கே, மற்றும் அப்ரதாநமானவற்றையும் கூடக்கொண்டு, "ஸைஷைவாஸம்ஸதேலங்காம்" (எஷைவாஸம்ஸதேலங்காம்) என்கிறபடியே அஹ

ஏழாம்பாட்டு.—ஆருக்கு இத்யாதி. "சீருற்றவகிற்புகை" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன பாதகபதார்த்தங்கள் ஆவன - பஞ்சமம், சாந்தம், வாடை முதலானவை.

"நெஞ்சமவன்கணஃதே, சீருற்றவகில்" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து, தத் ப்ரதிகோடித்வேந ஸூவம் - நெஞ்சும்உங்களதாய் இத்யாதி. உங்களுக்குச் சொல்லவோ வென்றது - இப்படி நினைத்திருக்கிற உங்களுக்கு என்அவஸ்த்தையைச் சொல்லுகிறதென்னென்றபடி. "ஆருயிரளவன்று" இத்யாதிகளுக்கு அவதாரிகை - இத்தைச்சொன்னவாறே இத்யாதி. ஆருயிர் - ஆத்மா, கூர்மை - மிகுதி. "காரொக்குமேனி" என்றுதொடங்கி "நெஞ்சமவன் கணஃதே, சீருற்றவகில்" இத்யாதி என்னுமளவும் அவதாரிகை - பாதகபதார்த்தம் இத்யாதி. உக்திசேஷ்டிதங்கள் ஆகர்ஷகமா யிருக்குமோவென்ன - பேச்சும் செய்கையும் இத்யாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி. அவற்றாலே - பேச்சுமுதலானவற்றாலே. அவன்கணஃது - அவன்பக்கலது எல்லாமொக்கக்கூடி பாதிக்கைக்கு இங்கே யொருபசையுண்டோவென்ன-இங்குள்ளது இத்யாதி. கேவலசரீரமேயிறே யென்றது - நெஞ்சமவன்பக்கல தென்கையாலே. அவையென்றது - அகிற்புகை தொடக்கமானவை. "சாந்தளைந்து போருற்றவாடை" என்கையாலே - வாடைக்கு ப்ராதாந்ய மென்கிறாரென்னுதல், "கூர்தண்வாடை" என்றத்தோடே புநருக்தமன்றோ என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறாரதல் - வாடைதானே இத்யாதி. "அகிற்புகை, யாழ், சாந்து" என்றதே, "சீருற்ற" இத்யாதி விசேஷணங்களுக்கு ஸூவம் - ஏஷைவ இத்யாதி. "ஸ்ரீமத்ராமாயணம் ... ஸைஷைவாஸம்ஸதே ... "

† அஹமஹமிகையாய் என்ற பாடாந்தரம்.

மஹாமிகயாமேல்விழாநின்றது. [சீருற்றவித்யாதி] - சீருறுகையாவது - அழகுமிக்கிருக்கை. அதாவதென்னென்னில்,—பரிமளமேயாய்க் கண்ணுக்குப்புகைந்து பருஷமாமாகாரமின்றிக்கே யிருக்கை. பண்பட்டயாழ், பஞ்சமமாகிற பண். [தண்பசுஞ்சாந்து] - ஆறிக்குளிர்ந்து வாஸிதமான த்ரவ்யங்களில் சேவ்விமாறுத சாந்து. [அணைந்து] - இவற்றைக் கூட்டிக்கொண்டு. [போருற்றவாடை] - "கூடினபரிகரங்கள் பங்களங்கள்" என்னும்படி தனிவீரம்செய்கிற வாடையானது. போருகையிலே சமைந்த வாடையானது. [தண்மல்லிகைப்பூ] - ஶ்ரமஹரமான மல்லிகைப்பூவின் சேவ்விப்பரிமளத்தை முகந்துகொண்டு. முகப்பார் தாழ்வேயாய்த்து; மணத்திற் குறையில்லை. [எறியுமாலோ]-இவள் விரஹாக்நி தன்னைக்கதுவாதபடி கடக்கநின்று வீசாநின்றது; அம்பைக்காய்ச்சி எய்வாரைப்போலே.

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

புதுமணமுகந்துகொண்டெறியுமாலோபொங்கிளவாடைபுன்செக்கராலோ, அதுமணந்தகன்றநங்கண்ணன்கள்வங்கண்ணனிற்கொடிதினியதனிலும்பர், மதுமணமல்லிகைமந்தக்கோவைவண்பசுஞ்சாந்தினிற்பஞ்சமம்வைத்துஅதுமணந்தின்னருளாய்ச்சியர்க்கேஊதுமத்தீங்குழற்கேயுய்யேன்நான்.

ஆ.—(புதுமணமுகந்துகொண்டு.)—இப்படி பொங்கிளவாடை புதுமணமுகந்துகொண்டெறியாநிற்கச்செய்தே, அதின்மேலே, புன்செக்கர்வந்து வ்யாபியாநின்றது; அதின்மேலே, சொல்லநிலமல்லாததொருபடி யதிமாத்ரமாக என்னுடனே கலந்தகன்ற நங்கண்ணனுடைய அக்கலவி அவன்தன்னிலும் கொடிதாய் நின்று என்னையீராநின்றது; இனி அதுக்குமேலே, மதுமணமல்லிகை பந்தக்கோவையும் வண்பசுஞ்சாந்தும்வந்து வ்யாபியாநின்றன; அதின்மேலே, நம்மோடே அங்ஙனே குரவைகோத்துக் கலந்து பரிமாறுகைக்குத் தன்பாடே நான்வருகைக்காக ஆய்ச்சியரான நமக்கேகேட்கும்படி பஞ்சமத்தைவைத்து ஊதும் அத்தீங்குழலோசையானது ஒன்றுமே நின்று என்னை மாயாநின்றதென்கிறாள்.

தா-ஓ। யஷேஷஷவிம்ஹவிகாஞஃ" இத்யாதி யுத்தகாண்டே. (கூ-கூ.) "ஏவைஷவ, ஏவைஷவ" என்றுபலகாலும் சொல்லுகையாலே அஹமஹமிகயா என்றது. நரம்பிலேதடவப்பட்டயாழ்; யாழ்-வீணை. "யாழின்நரம்பொலி" என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். "போருற்றவாடை" என்றதால் ஃபலிதம் - கூடினபரிகாங்கள் இத்யாதி. பங்களங்கள் - பதர்கள். ஸப்தார்த்தம் - போருகையிலே இத்யாதி. "முகந்துகொண்டு" என்கையாலே - பரிமளத்தின் மிகுதிசொல்லுகிறது. இதுக்கு பாவம் - முகப்பார் இத்யாதி. "எறியும்" என்றதுக்கு பாவம் - இவள் விரஹாக்நி இத்யாதி. "முகந்துகொண்டெறியும்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அம்பை இத்யாதி. 'காரொக்குமேனி' என்றுதொடங்கி, 'அவன்கணஃதே - இத்தனிமையில் நலியலாமென்று - நினைத்து, சீருற்றவகிலென்றதொடங்கி, எறியாநின்றது : இக்கூர்தண்வாடை - ஆருயிரளவன்று : அன்னைமீர்காள் - ஆருக்கென்சொல்லுகேன்' இத்யந்வயம். இக்கூர்தண்வாடை - இப்படி பரிகர ஸாமக்ரியையுடைய மிகைத்துக்குளிர்ந்த வாடையென்றபடி.

(எ)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், கீழே தனித்தனியும் திரளவும் பாதகமானவை ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலிவந்து மேல்விழுந்து நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[புதுமணமென்று தொடங்கி] - என்னை நலியநலியக் கிளர்ந்து இளகிப்பதிக்கிற வாடையானது புதுமணத்தை முகந்துகொண்டு எறியாநின்றது; செவ்வானம் மறைகிற ஸந்த்யையுமாய்த்து; அப்படி ஸம்ஸ்லேஷித்து விஸ்லேஷித்த க்ருஷ்ணனுடைய சேஷ்டிதம் அவன் தன்னிலுங்காட்டில் பாதகமாகாநின்றது; பின்னை அதுக்குமேலே. [மதுமணமல்லிகையென்று மேலுக்கு]-மதுவையும் மணத்தையுமுடைய மல்லிகையினுடைய செறிந்தகோவை, அழகியபசுஞ்சாந்து இவையும் நலியாநின்றன; அதுக்குமேலே அப்படியேகலந்து பரிமாறுகைக்காக பஞ்சமமாகிற பண்ணிலேவைத்து ஊதுகிறகுழலுக்கே தரிக்கமாட்டுகிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், அதிமாத்ர ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணி யகன்ற க்ருஷ்ணனுடைய க்ருத்ரிமங்கள் அவனிலும் கொடிதாயிராநின்றன; அதுக்குமேலே பாதகங்களும் அதிமாத்ரமாயிராநின்றனவென்கிறாள்.

பொங்கு - மேலெழுந்து, இள - இளகிப்பதித்த, வாடை - வாடையானது, புதுமணம் - அபிநவமான பரிமளத்தை, முகந்துகொண்டு -, எறியும் - வீசாநின்றது; (ஸந்த்யையையும், கழிந்து), புன் - புல்லிய, செக்கர் - செக்கர்வானமாகாநின்றது; (இவ்வளவில்), அது - வாசாமகோசரமான மஹிமாவையுடைத்தாம்படி, மணந்து - ஸம்ஸ்லேஷித்து, அகன்ற-, நங்கண்ணன்-நமக்கு ஸுலபனாய்விதித்த க்ருஷ்ணனுடைய, கள்வம் - க்ருத்ரிமசேஷ்டிதங்கள், (ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகக்கொண்டு நலியுமிடத்தில்), கண்ணனில் - அவன் தன்னிலும், கொடிது - கொடிதாயிராநின்றது; இனி - இன்னமும், அதனில்உம்பர் - அதுக்குமேலே, மது — மதுவையும், மணம்-மணத்தையுமுடைத்தான, மல்லிகை - மல்லிகையினுடைய, மந்தம் - செவ்வியழியாத, கோவை - தொடையிலும், வண்பசுஞ்சாந்தினில் - விலக்ஷணமாய்க்குளிர்ந்த அங்கராகத்திலுங் காட்டில், பஞ்சமம்வைத்து - பஞ்சமமாகிறபண்ணைவைத்து, அதுமணந்து - பரிச்சேதிக்க அரிதாம்படியான தயாவிய ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணி, இன்னருள் - இனியவருளுக்கு விஷயமான, ஆய்ச்சியர்க்கே -, ஊதும் - (ஸ்வஸம்வேத்யமாம்படி) ஊதுகிற, அத்தீங்குழற்கே - அக்காலத்தில் காட்சியாலுண்டான இனிமையை ப்ரகாசிப்பிக்கிற குழலோசைக்கே, நான் -, உய்யேன் - பிழைக்கமாட்டேன். "சாந்தினில்" என்றது-அஞ்சாம் வேற்றுமை: ஒப்பைச்சொல்லவுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தனித்தனியும் திரளவும் பாதகமானவை ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[புதுமணமுகந்துகொண்டு எறியுமாலோ பொங்கிளவாடை] - என்னைநலியக் கிளர்ந்து இளகிப்பதிக்கிற வாடையானது மல்லிகையின் செவ்விப்பரிமளத்தை முகந்துகொண்டு எறியாநின்றது. இவ்வாடைக்கு ஸ்த்ரீவதம் பண்ணப்பண்ண நூறேபிராயமாய்ச் சொல்லுகிறபடி. [புன்செக்கராலோ] - செவ்வானமும் மறையாநிற்கிற ஸந்த்யையாய்த்து. ஸந்த்யைதான் பகலென்னும்படியிறே மேல்வருகிற மாலை. [அதுமணந்தகன்ற]-அப்படி ஸம்ஸ்லேஷித்துப்பிரிந்த.வாக்குக்கு அவிஷயமாம்படியாய்த்துக் கலந்து பிரிந்தபடி. இப்படி அவஹாஹித்த இவர் பாசுரமின்றிக்கே பாடாநிற்க, தூரஸ்தரான நாம் இதுக்கு என்னபாசுரமிட்டுச் சொல்லுவது? "மோருள்ளதனையும் சோறேயோ?"

என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வர். [நங்கண்ணன் கள்வம் கண்ணனிற்கொடிது]- கலக்கிறபோது நமக்கு ஸ்வம் என்னும்படியிருந்த க்ருஷ்ணனுடைய தற்காலத்திற் பரிமாற்றம், அவன்தன்னிலுங்காட்டில் பாதகமாகாநின்றது. கலக்கிறபோது தாழ்வுகள் தோற்றப் பரிமாறின பரிமாற்றத்தைக்காட்டில் அவன்தானே நல்லனென்கை. [இனியதனிலும்பர்] - பின்னையும் அதுக்குமேலே. [மதுமணமல்லிகை மந்தக்கோவை] - மதுவையும் மணத்தையு முடைத்தான மல்லிகைமாலை செறியத்தொடுத்த மாலை. [வண்பசுஞ்சாந்து]-அழகிய பசுஞ்சாந்து இவை நலியாநின்றன. [சாந்தினில்]-அதுக்குமேலே பஞ்சமமாகிறபண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு இக்குழலோசை பாதகமாகாநின்றதுஎன்னுதல்; இவற்றிலே பஞ்சமமாகிற பண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு குழலோசை பாதகமாகாநின்றது என்னுதல். [அது மணந்து] - அப்படியே கலந்து பரிமாறுகைக்காக ஊதுகிற குழலோசைக்கே தரிக்கமாட்டுகிறிலேன். அப்படிகலந்த இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே என்னவுமாம். [இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே] - தன்ப்ரஸாதத்துக்கு விஷயபூதைகளான இடைப்பெண்களுக்கே. [தீங்குழல்] - இனியகுழல். ஆகள்போகவிட்டுக் குழலூதுமவனிறே. [உய்யேன் நான்] - கீழ்லவற்றுக்குப் பிழைத்தாலும் குழலோசைக்குப் பிழைக்கமாட்டேன். குழலோசைதான் காத்துக்கிடக்கிறாரைத் தொடை குத்தியுறக்கி, உறங்குகிற பெண்களையாய்த்தெழுப்புவது ?

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. கீழ் தனித்தனியும் திரளவும் பாதகமானவை ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி நலியாநின்றன வென்கிறாள்.

[புதுமணமுகந்துகொண்டேறியுமாலோ போங்கிளவாடை] - செவ்விப்பரிமளத்தை முகந்துகொண்டேறியாநின்றது, ஸ்த்ரீவதமென்றவாறே கிளர்ந்துஇளகிப்பதிக்கிற வாடையானது. [புன்செக்கராலோ] - செக்கர்வானமும்போய் மறையுமளவாய்த்து; மேல் வருகிறகாலத்தினுடைய தண்மையைப் பார்த்தவாறே, பகலோபாதி ஸந்த்யையும் தேட்டமாய்வந்து விழுந்தது. [அதுமணந்துஇத்யாதி]-வாக்குக்குஅவிஷயமாம்படியாய்த்துக் கலந்தது. போகவிஷயமாக இருபத்துநாலாயிரம் க்ரந்தம்சொன்னவன், ஸம்ஶ்லேஷவிஷயமாக வொன்றும் சொல்லிற்றிலனிறே, அவிஷயமாகவே வாக்குக்கு; "ஶோகஶ்ஶ்லோகத்வமாகத:" (ஶோகஶ்ஶ்லோகத்வமாகத:) என்று ஶோகவிஷயமாகவிறேசொல்லிற்று.

எட்டாம்பாட்டு.—புதுமணம் இத்யாதி. "இனியதனிலும்பர்" என்றுதொடங்கி, "ஊதுமத்தீங்குழற்கே யுய்யேன்நான்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - கீழ் தனித்தனி இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில் இப்பாட்டுக்காதிக்யம் - முற்கோலிநலிகை. இதுக்கு ஸூசகம் - "வண்பசுஞ்சாந்தினில் பஞ்சமம்வைத்து" என்றது.

ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே யருளிச்செய்கிறார் - செக்கர்வானமும் இத்யாதி. அதாவது - "செக்கர்" என்று - ஸந்த்யாராகமாய், "புன்மை" என்று-அல்பமாய், ஸந்த்யாராகம் மறையுமளவாய்த்தென்றாய், ஸந்த்யையும் மறையுமளவாய்த்தென்றபடி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, புன்மை - தண்ணிமையாய், க்ரூரமான செக்கராகாநின்றதென்றபடி. பாதகமான ஸந்த்யை போகிறது நல்லதன்றோவென்ன - மேல்வருகிற இத்யாதி. தண்மை - க்ரௌர்யம். இன்னபடி கலந்தென்றதே, "அது" என்றதுக்கு பாவம்-வாக்குக்கு இத்யாதி. இதுஅப்படி வாக்குக்கு அவிஷயமோவென்ன-ஶோக: இத்யாதி "ராமஸ்ய ஸீதயா ஸார்த்தம்" இத்யாதியாலே ஸம்ஶ்லேஷம் சொல்லவில்லையோவென்ன - ஶோகஶ்ஶ்லோகத்வம் இத்யாதி. அதாவது - உபக்ரமப்ராதாந்யத்தாலே ஶோகவிஷயமென்றபடி. "ஸ ஶோகஶ்ரோத்ரியஸ்ய ..."

அப்படிகலந்தகன்ற நமக்குஹவ்யனுனவனுடைய, கள்வம் - கலக்கிறபோதைத் தாழ்ந்த பேச்சுக்களும் பரிமாற்றங்களும். [கண்ணனிற்கொடிது] - கலக்கிறபோது நமக்கு ஸ்வம் என்னும்படியிருந்த க்ருஷ்ணனுடைய தத்காலத்தில் பரிமாற்றம், அவன்தன்னிற்காட்டில் வாயகமாகாநின்றது. இச்செயல்களில் இன்னம் அவன்தானே நல்லன். [இனியதனிலும்பர்]-பின்னையும் அதுக்குமேலே. [மதுமணமல்லிகைமந்தக்கோவைஇத்யாதி]-மதுவையும் மணத்தையுமுடைத்தான மல்லிகையாலே செறியத்தொடுத்தமாலே, அழகிய பசுஞ்சாந்து, இவையும் நலியாநின்றன; அதுக்குமேலே, பஞ்சமமாகிறபண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு குழலோசை வாயகமாகாநின்றதென்னுதல்; இவற்றிலே பஞ்சமமென்கிற பண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டென்னுதல். [அதுமணந்து] - அப்படியே கலக்கைக்காக வென்னுதல், அப்படிகலந்த ஆய்ச்சியர்க்கென்னுதல். [இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே] - தன் ப்ரஸாதத்துக்குஇலக்கான இடைப்பெண்களுக்கே. [ஆய்ச்சியர்க்கேஊதும்] - அதாகிறது- காவல்காத்துக் கிடக்கிறவர்களைத் தோடைகுத்தியுறக்கி ஒருபருவத்திற் பெண்களை மயிரைப்பற்றியிழுக்குமாய்த்து இக்குழலோசை. இன்னார்க்குத்தொடுத்தஅம்பு என்னுமா போலே. அல்லாத வாயகபதார்த்தங்களுக்கு ஜீவித்திருந்தேனேயாகிலும், இக்குழலோசைக்கு நான் ஜீவிக்கமாட்டேன். அவையெல்லாம்ஒருபடியும் இதுஒருபடியுமாய்த்து நலிகிறபடி. (அ)

ணா । ஸௌநாபாவாஹாரணா……ப்ரியஸ்ரோகஸ்ரோகவூரமதஃ" இதி பாலகாண்டே (உ-சO), ஸப்தார்த்தம்-அப்படி இத்யாதி. கள்வமாகிறதென்னென்ன-கலக்கிறபோதை இத்யாதி. "நங்கண்ணன்கள்வம்" என்றத்தையநுவதித்துக்கொண்டு"கண்ணனில் கொடிது"என்றதுக்கர்த்தம் - கலக்கிறபோது இத்யாதி. இத்தால்ஹாவம் - இச்செயல்களில் இத்யாதி. இனி - பின்னையும், அதனிலும்பர் - அதுக்குமேலே. மந்தம் - செறிவு; நைபிட்யம். "கோவை" என்று - தொடையாய், மாலையென்றபடி. "மந்தக்கோவைசாந்து இவையும் நலியாநின்றன" என்றத்யாஹார்யம். "சாந்தினில்" என்று புநஸ்ச மேலும் கூட்டிக்கொண்டு, சாந்துக்குமேலே பஞ்சமமென்கிற பண்ணையும்கூட்டி குழலோசை பாதகமாகாநின்றதென்னுதல்; சாந்தினில் - சாந்துக்குமேலேயென்றபடி.மந்தக்கோவை சாந்து இவற்றோடே பஞ்சமமென்கிற பண்ணையும்கூட்டி குழலோசை வாயகமாகாநின்றதென்று ஏகவாக்யமாதல். இப்போது, "சாந்தினில்" என்றது-சாந்திலேயென்றபடி. மணக்கைக்காக ஊதுமென்று-* ஊதுகிறதுக்கு விசேஷணமாதல்; மணந்து - மணக்கைக்காக வென்றபடி. மணந்தவென்றது - * ஆய்ச்சியர்க்கு விசேஷணமாதல். † இப்போது "மணந்து" என்றது - மணந்தவென்றபடி. இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே - இனியவருளுக்கிலக்கான வாய்ச்சியர்க்கேயென்றபடி. "ஆய்ச்சியர்க்கே" என்கிற அவதாரணார்த்தம் - அதாகிறது இத்யாதி. "ஆய்ச்சியர்க்கு" என்ற சதுர்த்திக்கர்த்தம் - இன்னார்க்கு இத்யாதி. "தீங்குழற்கே" என்றவவதாரணார்த்தம் - அல்லாத இத்யாதி. அல்லாதவற்றைப்பற்ற இதுக்கேற்றமேதென்ன - அவையெல்லாம் இத்யாதி. "பஞ்சமம்வைத்து" என்றது - பஞ்சமமாகிறபண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டென்றபடி. 'பொங்கிளவாடை - புதுமணமுகந்துகொண்டெறியுமாலோ; புன்செக்க ராகாநின்றது; அது மணந்தகன்ற'என்றுதொடங்கி, 'உய்யேன் நான்' இத்யந்வயஃ. (அ)

---

† இங்கே 'இப்போது மணந்த இன்னருள் என்று பஷவிஹாமம்' என்று இருக்கலாம்.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஊதுமத்தீங்குழற்கேயுய்யேனனதுமொழிந்திடையிடைத்தன்செய்கோலத், தூதுசெய்கண்கள்கொண்டொன்றுபேசித் தூமொழியிசைகள்கொண்டொன்றுநோக்கிப், பேதுறுமுகஞ்செய்துநொந்துநொந்துபேதைநெஞ்சறவறப்பாடும்பாட்டை, யாதுமொன்றறிகிலமம்ம அம்ம மாலையும் வந்தது மாயன்வாரான்.

ஆ.—(ஊதுமத்தீங்குழற்கே.) - ஊதுமத்தீங்குழற்கே உய்யமாட்டுகிறிலேன்; அதின்மேலே, அங்ஙனே நம்மை யழைத்து, தூதுசெய்கண்களைக் கொண்டு பணிமொழிகளாலே ஸாந்த்வவாதம்பண்ணி தூமொழியிசைகள்கொண்டு ப்ரேமகர்ப்பமாக நோக்கியும், பேதுறுமுகஞ்செய்து நொந்துநொந்தும், ஊடலைத்தீர்த்துக்கொண்டு எம்மோடே குரவைகோத்து, கேட்டார்நெஞ்சுகளெல்லா மழியும்படி பாடினபாட்டு என்னை நின்றுஈருகிறபடி ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை; அதின்மேலே மாலையும்வந்தது, மாயன் வாரான் என்றுஅலற்றுகிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இடைப்பெண்கள்நடுவு இவன் திருக்குழலூதி அருளுகிறபோது நடுவேநடுவே தன்னுற்றமையாலே சில உக்திசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுநின்றுகொண்டு பாடுகிறபாட்டை நினைத்து ஒன்றும் தரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறாள்.

[அதுமொழிந்தென்று தொடங்கி] - திருக்குழல் ஊதாநிற்க, நடுவேநடுவே, இடைப் பெண்களுடைய நோக்குக்களுக்கும் வடிவழகுக்கும் தோற்றுப் பேச நிலமல்லாதபடியான வார்த்தைகளைச் சொல்லியும் குழலூதுகையிலே மிகவும்மூண்டு வாயாலே வார்த்தைசொல்ல அவஸரமில்லாதபோது தன்கருத்தை அவர்களுக்கு அறிவிக்கவல்ல திருக்கண்களாலே வார்த்தைசொல்லியும் தன்திருமிடற்றில் அழகிய பேச்சோடுகூடின இசைகளாலே அழகியகண்ணாலே நோக்கி ஈடுபடுத்துமாபோலே ஈடுபடுத்தியும் தன்மிடற்றில் ஓசை தன்செவிக்கணித்தாகையாலே தான்முந்துற மிகவும் ஈடுபட்டுப்பின்னை பெண்களுடைய நெஞ்சில்ஊடலை அறமறக்கும்படி பாடுகிறபாட்டை. அது வொழிந்தென்று - அது தவிர என்னவுமாம். [ஆதுமென்று தொடங்கி] - ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை. அதுக்கு மேலே மிகவும் ஐபாவஹமாம்படி ராத்ரியும் வந்தது. ஆஸ்சர்யபூதனானவனும் வருகிறிலன். [மாயன்] - தன்னைப் பிரிந்தார் லஜ்ஜிக்கும்படிதானே இழவாளனாய் வந்து தோற்றுமவன்.

ப.—அநந்தரம், ஸாபிப்ராயங்களான நிரீக்ஷணங்களையும் உக்திகளையு முடையனாய்க்கொண்டு மநோஹரமான பாட்டை யுடைத்தாம்படி யூதுகிற குழலுக்கு நான் தரிக்கமாட்டேனென்கிறாள்.

இடையிடை - இடையிலே, அது — ஸ்வஸம்வேத்யமாய் அவர்களறியும்படியான தன் நைச்யஸூசகமான பாசுரங்களை, மொழிந்து - சொல்லி, ஊதும் - ஊதுகிற, அத்தீங்குழற்கே - அந்த இனியகுழலோசைதனக்கே, நான் - நான், உய்யேன் -

தரிக்கமாட்டுகிறிலேன்; தன் - தனக்குத்தானே, செய் - செய்யப்பட்ட, கோலம் - கோலத்தையுடைத்தாய், (அந்த விஷயத்திலே முற்படச்சென்று), தூதுசெய் - தூத க்ருத்யத்தைப்பண்ணும், கண்கள்கொண்டு - கண்களைக்கொண்டு, ஒன்றுபேசி - ஸ்வாபிப்ராயத்தை ஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லி, தூமொழி-(தன்னுடைய தௌர்த்த்யதில்) பரிஶுத்தமான பாசுரங்களை யுடைத்தான, இசைகள்கொண்டு - இசைகளைக்கொண்டு, ஒன்று நோக்கி - ஸ்வாபேக்ஷிதங்களைக் கடாக்ஷித்து, பேதுறுமுகம்செய்து - (இப்பாட்டிலினிமையில் தனக்குஉண்டான) ஈடுபாடு தன் முகத்திலே தோன்றும்படியாய், நொந்து நொந்து-("இதுகேட்ட அபலைகளான பெண்கள் என்படுகிறாரோ?" என்று)மேன்மேலன நொந்து, பேதை - முக்தைகளான பெண்களுடைய, நெஞ்சறவு - நெஞ்சிலுடலால் வந்த விஶ்லேஷம், அற - மிகவும் அறும்படி, பாடும் பாட்டை - பாடுகிறபாட்டை, ஆதும்ஒன்று - ஏதேனுமொருப்ரகாரத்தாலும், அறிகிலம் - அளவிட்டறியமாட்டுகிறிலோம்; (இவ்வளவிலே), அம்மவம்ம - அம்மே அம்மே! மாலையும்வந்தது - ராத்ரி வந்தது; மாயன் - ஆஶ்சர்யபூதன், வாரான் - வருகிறிலன். 'அதுவொழிந்து' என்ற பாடத்துக்கு, குழலோசையு மொழியவென்று சொல்லுவர். தன்செய்கோலமென்று - தன் சிவந்தகோலமென்றுமாம். பேதுறவு - நெஞ்சழிவு.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இடைப்பெண்கள்நடுவு இவன் குழல்ஊதுகிறபோது நடுவே தன்னுற்றுமையாலே சில உக்திசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுநின்றுகொண்டு பாடும்பாட்டை நினைத்து ஒன்றும் தரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறாள்.

[ஊதும் இத்யாதி] - "கீழிலவை மிகை" என்னும்படி குழலோசை வ்யூஹமாகிறபடி. [இடையிடை - அதுமொழிந்து] - குழல் ஊதும்போது "பிரிந்தேன் ஆற்றேன்" என்றாற்போலே நீசஹாஷணங்களை வைத்தாய்த்துக் குழலூதுவது. அவற்றைத் தன்வாயாற் சொல்லவொண்ணாமையாலே 'அது' என்கிறாள். "அதுவொழிந்து" - தவிர்ந்தென்றுமாம். [தன்செய்கோலத் தூதுசெய்கண்கள்]-தனக்குத்தானே ஆஹரணமாய்த் தன்கருத்தை அவர்களுக்கு அறிவிக்கவல்ல திருக்கண்கள். நெஞ்சில் மறத்தாலே "கிட்டக்கடவோமல்லோம்" என்றிருக்கிற பெண்களுடைய காலைச் சென்றுபிடியாநிற்கும் கண்கள் என்கை. "ஸந்தேஶைஸ்ஸாமயோபேதைர் நேத்ரைர் மதுரவர்ஷிபி: । ராகேணாஶ்வாஸிதாமேவ்யா ஹரிணா ஹ்ருதசேதஸ:" நம்பி மூத்தபிரான் செய்யுமத்தைச் செய்யாநிற்கும். [ஒன்றுபேசி] - கண்ணானது வாக்வ்ருத்தியை அபிகரித்தது. பேச்சால் பிறக்கும் ஸ்பஷ்டதை நோக்காலே பிறக்கை. [தூமொழியிசைகள் கொண்டொன்று நோக்கி] - அழகிய பேச்சோடுகூடின இசைகளாலே கண்ணாலே நோக்கி ஈடுபடுத்துமாபோலே ஈடுபடுத்தி. இசையோடே கூடச்செய்தேயும் இயலும் தெரிந்திருக்கை. வாக்வ்யவஹாரமும் நேத்ரவ்ருத்தியும் மாறாடினபடி [பேதுறுமுகஞ்செய்து நொந்து நொந்து] - கேட்கிறவர்களிலும் தன்செவி யணித்தாகையாலே, "நாம் ஈடுபடுகிறபடி கண்டால் அபலைகளானவர்கள் என்படுகிறார்கள்?" என்று மிகவும் நொந்து; "வன்னெஞ்சரான நம்மை வருத்தினபடி கண்டால் அபலைகள் என்படுகிறார்களோ" என்று மிகவும் நோவுபட்டான். [பேதைநெஞ்சறவறப்பாடும் பாட்டை] - பெண்களுடைய நெஞ்சும் ஊடலையுமறந்து பொருந்தும்படி பாடுகிற பாட்டை. ஒருகிடற்றோசையிலே அழிகிறநெஞ்சு கொண்டிறே மறம்கொண்டாடுவது. [ஆதுமொன்று அறிகிலம்] - அது வ்யூஹமாகிறபடி எனக்கு ஒன்றும்தெரிகிறதில்லை. [அம்மவம்ம

மாலையும் வந்தது] - மிகவும் ஸபாவஹமாம்படி ராத்ரியும் வந்தது. இனியிருந்து க்லேஶிக்கவேண்டாதபடி இது முடித்தே விடும்போலேயிருந்தது. [மாயன் வாரான்] - தன்னைப்பிரிந்தார் லஜ்ஜிக்கும்படி தானே யிழவாளனாய்வந்து கால்பிடிக்கும் ஆஶ்சர்ய ஸசேதன் வருகிறிலன்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பண்டே இடைப்பெண்கள்நடுவே இவன் குழலூதுகிறபோது நடுநடுவே தன்னுற்றுமையாலே சில உக்திசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணாநின்று கொண்டு பாடும் பாட்டை நினைத்து ஒன்றும் தரிக்கமாட்டுகிறிலேனென்கிறாள்.

[ஊதுமத்தீங்குழற்கேயுய்யேன்நான்] - "கீழிலவைமிகை" என்னும்படி குழலோசையே வாயுகமானபடி. [இடையிடை அதுமொழிந்து] - "பிரிந்தேன், ஆற்றேன்" என்றாற்போலே சொல்லுகிற நீசஹாஷணங்களை யிடையிடையே சொல்லியாய்த்துப் பாடுவது. தாழ்ந்த செயலும் பேச்சும் தன் வாயாற் சொல்லமாட்டாமையாலே, 'அது' என்கிறாள். எம்பார், இவ்விடத்தே வந்தவாறே, "மோருள்ளதனையும்சோறேயோ ? தேசிகருங் கூடப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லமாட்டாதே 'அது' என்னாநிற்க, மத்யஸ்த்தரான நாம் இதுக்கு என்னபாசுரமிட்டுச் சொல்வது!" என்றருளிச்செய்தாராம். அன்றிக்கே, "அதுவொழிந்து" அது தவிர்ந்தேனென்னவுமாம் : நடுவே நடுவே பாடுகிற பாட்டைவிட்டேனென்னவுமாம். [தன் செய் இத்யாதி]-தனக்குத்தானேயாஹரணமாய், தன்கருத்தைஅவர்களுக்குஅறிவிக்கவல்ல திருக்கண்கள். நெஞ்சில் மறத்தாலே "கிட்டக்கடவோமல்லோம்" என்றிருக்கிற பெண்களுடைய காலைச்சென்று பிடியாநிற்கும் கண்களென்கை. நம்பிமூத்தபிரான் செய்வுற்றையடையச் செய்யா நிற்குமாய்த்து. குழலூதுகையிலே மூண்டு மீண்டு வார்த்தை சொல்ல

ஒன்பதாம்பாட்டு.—ஊதும் இத்யாதி. "இடையிடையதுமொழிந்து" என்றுதொடங்கி "பாடும்பாட்டை ஆதுமொன்றறிகிலம்" என்கிறபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - பண்டே இத்யாதி. "பண்டே" என்றதுக்கர்த்தம் ஸந்திக்தம்.

"உய்யேன் நான்" என்னுமளவும் அநுவாதமாக ஹாவம் - கீழிலவை இத்யாதி. மிகை-அதிகம். "அது" என்கிறது எதுஎன்ன - பிரிந்தேன் இத்யாதி. இடையிடையே சொல்லியாய்த்து என்றது - குழலூதாநிற்க நடுவே நடுவே யந்தக்குழலிலேயிட்டுச் சொல்லியாய்த்தென்றபடி. இன்னதென்னவொண்ணாதோ, "அது" என்கிறதென்னென்ன - தாழ்ந்த இத்யாதி. சொல்லப்போகாதென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - எம்பார் இத்யாதி. 'மோருள்ளதனையும் சோறேயோ' என்றதுக்கு கதை - * திர்ப்பாரையாமினி ப்ரவேசத்திலே கண்டுகொள்வது. விவரணம் - நடுவேநடுவே இத்யாதி. "அதுமொழிந்து" என்று பாடமானபோது, "அது" என்று - நீசபாஷணங்களைச் சொல்லுகிறது ; "இடையிடை" என்றது - குழலூதுகிற விடையிடையிலேயென்றபடி ; இதுக்கு நியாமகம் - 'குழலூதுகையிலே மூண்டு மீண்டு வார்த்தைசொல்ல வொண்ணாமையாலே' இத்யாதிவாக்யம். "அதுவொழிந்து" என்று பாடமானபோது, "அது" என்று - பாடும்பாட்டைச் சொல்லுகிறது. "இடையிடை" என்றது - நடுவேநடுவே யென்றபடி. "தன்-கோலம்-செய்" என்றந்வயித்தர்த்தம் - தனக்குத்தானே இத்யாதி. "தாதுசெய்" என்றத்தால்ஃபலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் - தன்கருத்தை இத்யாதி. விவரணம் - நெஞ்சில் இத்யாதி. "தாதுசெய்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - நம்பி இத்யாதி. இத்தால் - நம்பிமூத்தபிரான் என்று கூட்டுவது. அதாவது - "[illegible]" என்கிறபடியே. செய்வுற்றையும் செய்யாநிற்குமென்றபடி. வாயாலே பேசவொண்ணாதோ? கண்கள்கொண்டு பேசுகைக்கடியேதென்ன - குழலூதுகையிலே இத்யாதி. கண்ணாலே பேசும்படியென் ? என்ன - பேச்சால் இத்

வொண்ணுமையாலே வாக்வ்யாபாரத்தை†யேறட்டுக்கொள்ளாநிற்குமாய்த்து. பேச்சாற் பிறக்கும் ஸ்பஷ்டதை நோக்காலே பிறக்கை. [தூமொழியிசைகள் கொண்டொன்று நோக்கி] - அழகிய பேச்சோடே கூடின இசைகளாலே, கண்ணாலே நோக்கி யீடுபடுத்து மாபோலே யீடுபடுத்தி. இசையோடேகூடச் செய்தேயும் இயலும் தெரிந்திருக்கை. வாக்வ்யவஹாரமும் நேத்ரவ்ருத்தியும் மாறுடினபடி. [பேதுறுமுகஞ்செய்துநொந்துநொந்து] - கேட்கிறவர்களிலும் தன்செவி யணித்தாகையாலே, "நாம் ஈடுபடுகிறபடி கண்டால் அபலைகளானவர்கள் என்படுகிறார்களோ?" என்று மிகவும் நொந்து. "வன்னெஞ்சரான நம்மை வருத்தினபடி கண்டால், அபலைகளென்படுகிறார்களோ?" என்று மிகவும்நோவு பட்டான். [பேதைநெஞ்சறவறப்பாடும்பாட்டை] - பெண்களுடைய நெஞ்சு ஊடலை மறந்துவந்து பொருந்தும்படி பாடுகிற பாட்டை. [ஆதுமொன்றறிகிலம்]-அது பாதகமாகிற படி எனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை. [அம்மவம்ம] - பூசல்பூசல். [மாலையும்வந்தது]- மிகவும் பாதகமாம்படி ஸந்த்யையும் வந்தது இனியிருந்து க்லேசிக்கவேண்டாதபடி இது முடித்தே விடும்போலே யிருந்தது. [மாயன்வாரான்] - தன்னைப் பிரிந்தார் லஜ்ஜிக்கும்படி தானேயிழவாளனாய்வந்து கால்பிடிக்கும் ஆஸ்சர்யபூதன் வருகிறிலன். (௯)

யாதி. உசிதக்ருத்யத்தைப்பண்ணும் கண்களைக்கொண்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தைச் சொல்லியென்று பாவார்த்தம். வாயாலே நோக்குகையாவதேதென்ன - அழகிய இத்யாதி. * தூய்மைக்கு பாவம் - இசையோடே இத்யாதி. "பேசி, நோக்கி" என்றதுக்கு - ஸ்பஷ்டதை யிருக்குமென் றருளிச் செய்தபடியன்றிக்கே, ஸர்வஶக்தியாகையாலே "ஶ்ருவஸ் ... " என்கிறபடியே அய்யூர்வமாக மாறுடிற்றென்றர்த்தாந்தரம் - வாக்வ்யவஹாரமும் இத்யாதி. இதுக்கு பாவம்-கேட்கிறவர்களிலும் இத்யாதி. வீப்ஸைக்கர்த்தம் - மிகவும் நொந்து என்று. அதாவது,பேதத்தையுற்ற முகத்தையுடையனாயென்கையாலே - தான் ஈடுபட்டமையும், "நொந்துநொந்து" என்று பெண்களுக்காக மிகவும் நோவுபட்டமையும் சொல்லுகிறதென்றபடி. விவரணம் - வன்னெஞ்சரான இத்யாதி. "பேதைநெஞ்சறவற" இத்யாதியால் பலிதார்த்தம் -பெண்களுடைய இத்யாதி. பேதைகளுடைய - பெண்களுடைய. நெஞ்சறவுண்டு- நெஞ்சற்றிருக்கை - ப்ரணயரோஷம் அது அறும்படியாகப் பாடும்பாட்டை. 'ஆதுமொன்றறிகிலம் - ஏதுமொன்றும் தெரிகிறதில்லை' என்று பாவார்த்தம். "பாடும் பாட்டை" என்றது - "பாடும்பாட்டு பாதகமாகிறபடி" என்று கூட்டிக்கொள்வது அந்த கானம் தன்னை நோவபடுத்தினதுக்கு உளைந்துசொல்லுகிறவார்த்தை - பூசல் பூசல் என்று. "மாலையும்" என்ற சகாரம் - க்ரௌர்ய வாசி. "வந்தது" என்றதுக்கு பாவமாதல், ஸந்த்யையின் பாதகத்வத்திலெல்லையாதல் - இனிஇருந்து இத்யாதி. ஆஸ்சர்யமேதென்ன - தன்னைப்பிரிந்தார் இத்யாதி. "மொழிந்து" என்ற பாடத்தில் அந்வயமாவது - இடையிடை - அதுமொழிந்து - ஊதுமத்தீங்குழற்கே யுய்யேன் நான்: தன்செய்கோலமென்றுதொடங்கி, மேலிருந்தபடியே யந்வயம். "ஒழிந்து" என்றபாடத்தில்- ஊதுமத் தீங்குழற்கே யுய்யேன் நான் என்றது - அநுவாதமாய், இடையிடை - அதுவொழிந்து - தன்செய்கோலமென்று தொடங்கி, அடைவே யந்வயம். பேதுறுமுகம்செய்து - பேதத்தையுற்ற முகத்தைச்செய்து ; அதாவது - விக்ருதனாயென்றபடி. தனக்கு உண்டான ஈடுபாடு தன்முகத்திலே தோன்றும்படி செய்து என்று உரையில் பாவார்த்தம். பேதைத்தனத்தையுற்ற முகத்தைச் செய்தென்றுமாம். ஆதுமொன்றறிகிலம் -ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்தாலும் அறியமாட்டுகிறிலோம் அம்மவம்ம - "அம்மே அம்மே" என்று உரையில் பாவார்த்தம். பேதுறவு - நெஞ்சழிவு. (௯)

---

† ஏறிட்டுக் கொள்ளாநிற்கும் என்று—சிலர் ஓதுவர்.

பத்தாம் பாட்டு.

மாலையும்வந்ததுமாயன்வாரான்மாமணிபுலம்பவல்லேறணைந்த,கோலநன்னாகுகளுகளுமாலோகோடியனகுழல்களுங்குழறுமாலோ, வாலொளிவளர்முல்லைக்கருமுகைகள்மல்லிகையலம்பிவண்டாலுமாலோ, வேலையும்விசும்பில்விண்டலறுமாலோஎன்சொல்லியுய்வனிங்கவனைவிட்டே.

ஆ.—(மாலையும்)-மாலையும் வந்தது, மாயன் வருகிறிலன் ; மாமணிபுலம்ப வல்லேறணைந்த கோலநன்னாகுகள் களித்துக் கொடுவாராநின்றன; வண்துவரைப்பெருமாளுடைய திருத்தோழன்மார் குழல்களை யூதிக்கொடு வந்து புகுராநின்றனர்; அதிதவளமான ஒளிவளர்கிற முல்லை கருமுகைகள் மல்லிகைதொடக்கமான பூக்களின் மதுக்களைப் பருகி வண்டுகள் ஆலாநின்றன; கடலும் கிளர்ந்துகொடுவாராநின்றது; இத்தசையில் அவனைவிட்டு நான் எத்தைச்சொல்லி யுய்வது? என்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ராத்ரியும் வந்து மஹாவஸாநம் வர்த்தியாநிற்க அவனைவரக் காண்கிறிலோம்; இனி பாதகங்களுடைய ஸந்நிதியில் அவனையொழியத் தரிப்பரிது என்கிறாள்.

[மாயன் வாரான்] - தன்னைக்காணவே ப்ரதிகூலங்களெல்லாம் அநுகூலமாம்படி தோற்றும் ஆஸ்சர்யபூதனானவனும் வருகிறிலன். [மாமணியென்று தொடங்கி]- கழுத்திற்பூண்ட பெரியமணிகள் ஓசைப்படும்படி வலியவேறு அணைகையாலே புதுக்கணித்த நாகுகள் களியாநின்றன. ஊரையணித்தாக வந்து இடைப்பிள்ளைகளெல்லாருங்கூடக் கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாக ஊதுகிறகுழல்களும் கூடி த்வநியாநின்றன. [வாலொளியென்று தொடங்கி] — மிக்க ஒளியையுடைத்தாய்க் கொண்டு வளர்கிற முல்லை கருமுகைகள் மல்லிகை இவற்றினுள்ளே புக்குமுழுகி வண்டுகள் ஆலியாநின்றன. கடலும் ஆகாசத்திலே கிட்டிக் கூப்பிடாநின்றது: இவற்றின்நடுவே அவனையொழியப் பிழைக்கும்படி யெங்ஙனே?

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்சர்யபூதனானவன் வந்திலன்: பாதகங்கள் நலியாநின்றன; இனி எங்கே யுஜ்ஜீவிப்பேன்? என்கிறாள்.

மாலையும்வந்தது - வருவதாக அவன்குறித்துப்போன மாலைக்காலமும் வந்தது; மாயன் - தன் ஸந்நிதியாலெல்லாம் அநுகூலிக்கும்படியான ஆஸ்சர்யத்தை யுடையவன், வாரான் - வருகிறிலன்; மாமணி - பெரியமணிகள், புலம்ப - த்வநிக்கும்படி, வல்- பெருமிடுக்கனான, ஏறு - ஏறுகள், அணைந்த - அணைந்த, கோலம் - தர்ஸநீயமான வடிவையுடையவாய், நல் - ஏறுகளோடுகலந்த வுகப்பையுடைத்தான, நாகுகள் - நாகுகளானவை, உகளும் - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரம ஸஞ்சாரத்தைப்பண்ணாநின்றன; குழல்களும் —(பசுக்கள் குவிகைக்காகப் பலவிடத்திலும் ஊதின) குழல்களானவை, (அவன் குழலோசையை ஸ்மரிப்பித்து), கொடியன - அஸஹ்யமாம்படி, குழறும் - அநக்ஷரரஸமாக த்வநியாநின்றன ; வால் - வெளுத்த, ஒளி - ஒளியையுடைத்தான, வளர் - கொடியானது மிகாநிற்கிற, முல்லை -, கருமுகை -, மல்லிகைகள் - மல்லிகைகளை, அலம்பி - அவகாஹித்து, வண்டு-வண்டுகளானவை, ஆலும் - ஸப்தியாநின்றன; வேலை

யும் - ஸமுத்ரமும், விசும்பில் - ஆகாஶத்திலேகிட்டி, வீண்டுஅலறும் - வாய்விட்டுக் கூப்பிடாநின்றது; இங்கு - இவ்வளவில், அவனைவிட்டு -, என்சொல்லி - எத்தைச்சொல்லி, உய்வன் - உஜ்ஜீவிப்பேன்?

இ—பத்தாம்பாட்டில், வருவதாகச் சொன்னகாலம் வந்திருக்க, அவன் வருகிறிலன்; பாதகங்களுடைய ஸந்நிதியில் அவனையொழிய தரிப்பரிது என்கிறாள்.

[மாலையித்யாதி] - மாலையையும் அவனையும் கூடப்பிணைத்து விட்டாள்போலே காணும். அவன்வருவானாகக் குறித்துப் போன காலம் வந்தது; தான் வருகிறிலன். [மாயன்] - தன்னைக்காணவே ப்ரதிகூலங்களெல்லாம் அநுகூலமாம்படி தோற்றும் ஆஶ்சர்யத்தை உடையவன், என்னுடைய அவஸ்தை அவன் வரக்காண்கிறிலேன். [மாமணியித்யாதி] - பெரியமணி த்வநிக்கும்படி வலிய ஏறுஅணைகையாலே ஶ்லாகநீயமான வடிவையுடைத்தாய், "தாஶ்ரீவயொவதாழ்" என்கிறபடியே ருஷபத்துக்கு ஶத்ருஶமான பருவத்தையுமுடைய நாகுகள் களியாநின்றன. [வல்லேறு] - நாகு பிடிகொடுத்ததில்லை என்றுமீளாதே தொடங்கினதுமுடிய நடத்தவல்ல ருஷபம். உகளுகை - கலவிக்குப் போக்குவிட்டு ஸஸம்ப்ரமவ்ருத்திகளைப் பண்ணுகை. [கொடியன] - கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாமவை. [குழல்களும்] - தூரப்போன பசுக்களை மீட்கைக்காக அங்குமிங்கும் சிதறின இடையரெல்லாரும் திரண்டு ஊரைவந்து கிட்டி யூதுகிறகுழல்களும். [குழலும்] - எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி விரவிக்கொண்டு எழாநின்றது; நாகுகளால்வந்த நலிவுக்குமேலே குழல்களும் நலியாநின்றன. [வாலொளியித்யாதி]-மிக்க ஒளியையுடைத்தாய்க் கொள்கொம்புமூட வளருகிற முல்லை, அப்படியிருந்துள்ள கருமுகை, அதுபோலேயிருந்துள்ள மல்லிகை, இவற்றினுள்ளே முழுகி வண்டுகள் ஆலியாநின்றன; கடலும் ஆகாஶத்திலே கிளர்ந்து கூப்பிடாநின்றது. ஸம்ஶோக மத்யத்திலே தைர்யபங்கம் பிறந்து கூப்பிடும்படிக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றது. [இங்கு அவனைவிட்டு என்சொல்லியுய்வன்] - பாதகபதார்த்தங்கள்நடுவு அவனையொழிய எத்தைச் சொல்லி உஜ்ஜீவிப்பது? இவை மேல்விழுந்து நலியாநின்றன; அவனோ வந்திலன். நான் உஜ்ஜீவிக்கவென்பது ஒன்றுண்டோ? முடிந்தேன்! என்றபடி.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. வருவதாகச்சொன்ன காலம் வந்திருக்க அவன் வருகிறிலன்; பாதகங்களுடைய ஸந்நிதியில் அவனையொழியத் தரிப்பதெங்கே? என்கிறாள்.

[மாலையித்யாதி] - மாலையையும் மாலையும் கூடப் பிணைத்துவிட்டாள் போலே காணும். வருவதாகக் குறித்துப்போன காலம் வந்தது, அவன்தான் வருகிறிலன். அவனைக்காணவே, ப்ரதிகூலமெல்லாம் அநுகூலமாய்த் தோற்றுமிறே. [மாமணிபுலம்ப] - பெருத்தமணி த்வநிக்க. [வல்லேறு இத்யாதி] - நாகு கைபுகுந்தாலல்லது மீளாதாய்த்து. அபிமதம் கைபுகுந்தாலல்லது மீளாத ஏறுகளோடே கலந்த ஶ்லாகநீயமான ஸ்நேஹத்தை

பத்தாம்பாட்டு.—மாலையும் இத்யாதி. "மாலையும்வந்ததுமாயன்வாரான்,மாமணிபுலம்ப" என்றுதொடங்கி, "இங்கவனைவிட்டு" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - வருவதாக இத்யாதி.

"மாலையும் - மாயன்" என்ற பதசேர்த்திக்கு ரஸோக்தியாக பாவம் - மாலையையும் இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - வருவதாகஇத்யாதி. அவன் வந்தால் பெறுகிறபேறேதென்ன - அவனைக் காணவே இத்யாதி. ருஷபத்துக்கு வலிமையேதென்ன - நாகு கைபுகுந்தால் இத்யாதி. உகத்தையநுபவித்துக்கொண்டு, "உகளுமாலோ" என்னுமளவுக்கும் ஶப்தார்த்தம் - அபிமதம் இத்

யுடைய நாகுகள், அந்த ஸம்ஶ்லேஷத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமவ்ருத்திகள் பண்ணுகின்றன. நான் மோகத்தோடேயிருந்தேன், இவை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடாநின்றன. பின்னை, அவன்செய்த தென்னென்னில் ? - அவன் இன்னமும் வரவுக்கு க்ருஷிபண்ணுகின்றான். [கோடியனவித்யாதி] - தூரப்போன பசுக்களை யோரிடத்திலே திரட்டுகைக்காக அங்குமிங்கும் சிதறின இடையரடையத் திரண்டு எல்லாருமொக்கக் குழல்களைவாங்கி ஸந்த்யாஸமயத்திலே தங்கள்வரவை ஊரறியும்படியாகவும் பெண்கள் நெஞ்சில் மறமறும்படியாகவும் எழுத்தும் சொல்லும்பொருளும் தெரியாதபடி ஒன்றாக விரவியெழும்படி யூதுவதொருகுழலோசையுண்டு; அது பாதகமாகாநின்றதாய்த்து. [வாலொளி இத்யாதி] - மிக்கவொளியையுடைத்தாய்க் கண்டவிடமெங்கும் தானேயாம்படி படர்ந்தமுல்லை, அப்படியிருக்கிற கருமுகை,மல்லிகை, இவற்றிலேபுக்கு மதுபாநம்பண்ணி அலைகிற - ஆலிக்கிறவண்டுகளானவை ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணுகின்றன; திர்யக்குக்களானவை, ஸம்ஶ்லேஷத்தால்வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுக் களிப்பனவும், ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணுவனவு மாகாநின்றன. [வேலையும்] - கடலும், ஆகாசத்திலே நின்று கூப்பிடாநின்றது. ஸம்ஹோஷமத்யத்திலே தைர்யஹங்கம்பிறந்து கூப்பிடும்படிக்குஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றது. [இங்கவனைவிட்டு-என்சொல்லியுய்வன்] - பாதகபதார்த்தங்களின் நடுவே, அவனையொழிய எத்தைச்சொல்லி யுஜ்ஜீவிப்பது? இவை மேன்மேலென நலியாநின்றன: அவனோ வந்திலன், நான் உஜ்ஜீவிக்கவென்று ஒன்றுண்டோ ? முடிந்தேனென்றபடி. (கம)

பதினோராம் பாட்டு.

அவனைவிட்டகன்று யிராற்றகில்லா அணியிழையாய்ச்சியர் மாலைப் பூசல், அவனைவிட்டகல்வதற்கே யிரங்கியணிகுருகூர்ச்சடகோபன்மாறன், அவனியுண்டுமிழ்ந்தவன்மேலுரைத்தஆயிரத்துள்ளிவைபத்துங்கொண்டு, அவனியுளலற்றிநின்றுய்ம் மின்தொண்டீர்அச் சொன்னமாலை நண்ணித் தொழுதே.

ஆ —(*அவனைவிட்டு*) *வந்துவரைப்பெருமானைப்பிரிந்து தங்களைப்பிரிந்து தங்களைக்கொண்டு தரிக்கமாட்டாமை* * *அந்தியம்போது அணியிழையாய்ச்சியர் திரள*

யாதி. அணைந்த - *ஸம்ஶ்லேஷித்த.* இத்தால் *ஊவம்*-நான் *மோக இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை.* பின்னை *இத்யாதி.* கொடியன - *க்ரூரங்களான.* "*குழல்கள்*" *என்கிற பஹுவசநத்துக்கர்த்தம்* - தூரப்போன *இத்யாதி.* விரவி - *கூடி.* "*வாலொளிவளர்*" *என்கிறது - மூன்றுக்கும் விசேஷணம்.* வால் - *மிகுதி.* அலம்புகை - *அலைகையாய், மப்திக்கிறவென்றபடி.* ஆலுகை-*ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம்பண்ணுகை.* "அலம்பி - *அவகாஹித்து,* ஆலும் - *மப்தியாநின்றன*" *என்று உரையிலர்த்தம்.* "*நாகுகளுகளும், வண்டாலும்*" *என்கிற இரண்டாலும் பலித்தவர்த்தம்* - திர்யக்குகள் *இத்யாதி.* களிப்பனவும் *என்றது - நாகுகளை ;* ந்ருத்தம்பண்ணுவனவும் *என்றது - வண்டுகளை.* விண்டு - *வாய்விட்டு.* இது *சொன்னதுக்கு ஊவம்* - ஸம்ஹோஷ *இத்யாதி. மப்தார்த்தம்* - பாதக *இத்யாதி. இத்தால் ஊவம்*-இவை மேன்மேல் *இத்யாதி.* (கம)

நின்று கூப்பிட்டாற்போலே, ஆழ்வாரும் அவனைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டாமை கூப்பிட்ட லற்றின இத்திருவாய்மொழியைக்கொண்டு அலற்றியுய்யலாமென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார் இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்லி அவனைப் பெறுங்கோள் என்கிறார்.

[அவனையென்று தொடங்கி] - எம்பெருமானை விஶ்லேஷித்து ஆத்மதாரண க்ஷமைகளன்றிக்கே யிருக்கிற விலக்ஷணைகளான இடைப்பெண்கள் அவன்வரவுதாழ்த்த ஸந்த்யாகாலத்தில் கூப்பிட்ட பாசுரத்தை ஆழ்வார் அவனுடைய பிரிவாலே நோவு பட்டு எல்லார்க்கும் எல்லாப்படிகளாலும் ரக்ஷகனானவன் விஷயமாகச் சொன்ன ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியைக் கொண்டு. [அவனியென்று தொடங்கி] - அப்படி ரக்ஷகனைச்சொன்ன எம்பெருமானை அவன்பக்கல் சாபலமுடையார் பூமியிலே நிரந்தரமாக ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக பகவத்ஸம்ஶ்லேஷத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

அவனைவிட்டகன்று - அதிஶயிதபோக்யனை க்ருஷ்ணனைவிட்டகன்று, உயிர் ஆற்றகில்லா - ப்ராணதாரணம்பண்ணமாட்டாதேயிருப்பாராய், அணியிழை - அவன் வரவுக்கீடாக அணியப்பட்ட ஆபரணங்களையுடையாரான, ஆய்ச்சியர் - கோபிமார், மாலை - மாலைக்காலத்தில், பூசல் - அவன்வரவுகாணுமல் கூப்பிட்டபடியை, அவனை விட்டகல் வதற்கே — அவனை விட்டகன்றிருக்கைநிமித்தமாக, இரங்கி - நோவுபட்டு, அணிகுருகூர் — அழகியதிருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன்மாறன் - ஆழ்வாரானவர், அவனி - பூமியை, உண்டு - ப்ரளயங்கொள்ளாமல் உண்டு, உமிழ்ந்தவன்மேல்-உமிழ்ந்தவன் விஷயமாக, உரைத்த - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் இவைபத்தும்கொண்டு-ஆயிரத்துள் இவைபத்தையும் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு, அவனியுள் - பூமிக்குள்ளே, அலற்றி நின்று - ப்ரீதியாலே திரளாகக்கூப்பிட்டுநின்று, தொண்டீர்-அநுபவசாபலத்தையுடையவர்களே! அச்சொன்னமாலை - அங்குச்சொன்ன ஆஶ்ரிதவ்யாமுக்தனைக்ருஷ்ணனை, நண்ணித்தொழுது - கிட்டித்தொழுது, உய்ம்மின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள்! இத்திருவாய்மொழியில் இப்பத்துப்பாட்டும்-கோபிமார் தனித்தனியே கூப்பிட்ட பாசுரமாதல், ஒரு கோபிகை திரளோடேகூடியும் தனியுமாய்க்கூப்பிட்ட பாசுரமாதலாயிருக்கிறது. இது எண்சீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார் இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்லி அவனைப்பெறுங்கோள் என்கிறார்.

[அவனைவிட்டகன்று உயிராற்றகில்லா] - அவனை விஶ்லேஷித்து ப்ராண தாரணக்ஷமைகளன்றிக்கே யிருக்கிறவர்கள். [அணியிழையாய்ச்சியர்] - ஒப்பிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களையுடைய இடைப்பெண்கள். "கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து" என்கிறபடியே, அவன் வரவுக்குஉடலாகத் தங்களை அலங்கரித்து வரும் காலத்தில் வரக் காணாமையாலே கூப்பிட்ட கூப்பீட்டை. [அவனையித்யாதி] - அவனுடைய பிரிவாலே நோவுபட்டு அருளிச்செய்த ஆழ்வார். அவர்களெல்லாரும் பட்ட க்லேஶத்தை இவரொருவருமே பட்டாரென்கை. [அவனியுண்டு உமிழ்ந்தவன் மேலுரைத்த] - ஸர்வரையும் ப்ரளயாபத்திலே ரக்ஷித்து அழிந்தவற்றை யடங்க உண்டாக்கின ஸர்

வேஶ்வரன் திருவடிகளிலேயாய்த்துச் சொல்லிற்று. விரஹப்ரளயத்தில் நின்றும் தம்மை யெடுக்க வேணுமென்று சொன்ன வார்த்தையாய்த்து. [அச்சொன்னமாலை நண்ணித் தொழுது தொண்டீர்-அவனியுளலற்றிநின்றுய்ம்மின்]-அப்படி வ்யாமோஹத்தையுடை யவனைக்கிட்டித் தொழுது சாபலமுடையார் பூமியிலேநின்று அடைவுகெடக் கூப் பிட்டு உஜ்ஜீவியுங்கோள். இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்கு, என்னைப்போலே "என்சொல்லியுய்வன்?" என்று கூப்பிடவேண்டா: பேற்றிலே அந்வயமென்கை.

ஈடு.—நிகமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார், இத்திருவாய்மொழி யைச் சொல்லி அவனைப்பெறுங்கோ ளென்கிறார்.

[அவனைவிட்டகன் றுயிர்ஆற்றகில்லா அணியிழையாய்ச்சியர்] - அவனைவிஶ் லேஷித்துத் தந்தாமுடைய ப்ராணன்களைக்கொண்டு தரிக்கக்ஷமைகளன்றிக்கே, அவனு டைய வரவுக்கு உறுப்பாக ஒப்பிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களுடைய இடைப்பெண்கள். "கொங்கைமேல்குங்குமத்தின் குழம்பழியப்புகுந்து" என்கிறபடியே; அவன்வரவுக்கு உடலாகத் தங்களையலங்கரித்து வரும்காலத்தில் வரக்காணாமையாலே, திருவாய்ப்பாடி யில் பஞ்சலக்ஷம் குடியிற்பெண்கள் க்ருஷ்ணவிரஹத்திலே ஒருஸந்த்யையிற் கூப்பிட்ட கூப்பீடாய்த்து. [அவனைவிட்டகல்வதற்கே யிரங்கி] - † (அவனுடைய பிரிவாலேநோவு பட்டு) அவர்களெல்லாரும்பட்ட க்லேஶத்தை இவரொருவரும் பட்டாரென்கை. [அவனி யுண்டுமிழ்ந்தவன்மேலுரைத்த] - †(ஸர்வரையும்) ப்ரளயாபத்திலே ரக்ஷித்து அழிந்தவற்றை யடையவுண்டாக்கின ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலேயாய்த்துச் சொல்லிற்று! தொண் டீர் - அணிகுருகூர்ச்சடகோபன்மாறன், அவனியுண்டுமிழ்ந்தவன்மேலுரைத்த வாயிரத் துள் - அவனைவிட்டகல்வதற்கேயிரங்கி - அவனைவிட்டகன்றுயிராற்றகில்லா வணியிழை யாய்ச்சியர் மாலைப்பூசல் - சொன்ன - இப்பத்துங்கொண்டு - அம்மாலைநண்ணித்தொழுது- அவனியுளலற்றிநின்றுய்ம்மின்.' இப்போது இதுசொல்லிற்று விரஹப்ரளயத்தில் நின்றும் தம்மை யெடுக்கவேணுமென்கைக்காக. [அச்சொன்னமாலை நண்ணித்தொழுது - அவனி யுளலற்றிநின்றுய்மின் தொண்டீர்] - அப்படிப்பட்ட வ்யாமோஹத்தை விளைக்கவல்ல வனைக்கிட்டி, அவனைத்தொழுது, அவன்பக்கல்சாபலமுடையார், பூமியிலேநின்று அடைவ

நிகமம்.—அவனை இத்யாதி. "தொண்டீர் - இவைபத்துங்கொண்டு - உய்ம்மின்" என் றத்தைப்பற்ற வவதாரிகை - அவன்பக்கல் இத்யாதி.

"விட்டகன்று" என்று - முழுச்சொல்லு; விஶ்லேஷித்தென்றபடி. இப்படி ஆர்த் தைகளானவர்களாலே யலங்கரிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - அவனுடையவர வுக்கு இத்யாதி. அணியிழை - அணியப்பட்ட ஆபரணங்களையுடையரான. இழை - ஆபரணம். அணிகை-பூண்கை. "அவன் வரவுக்கு உறுப்பாக" இத்யாதிவாக்யத்தை விவரியாநின்றுகொண்டு, "மாலைப்பூசல்" என்றதுக்கர்த்தம்-கொங்கை இத்யாதி. "மாலை" என்று ஸந்த்யையாய்,பூசலென்று கூப்பீடாய், ஸந்த்யாகாலத்தில் கூப்பீடென்றபடி. "விட்டகல்வதற்கு" என்று - முழுச்சொல்லாய், பிரிவுக்காகவென்றபடி. "அவனைவிட்டகன்று" என்றுதொடங்கி "சடகோபன்மாறன்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம் - அவர்களெல்லாரும் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, "அவனைவிட்டகல்வ தற்கேயிரங்கி" என்றது - * சடகோபனுக்கு விசேஷணமாகவும்; மேலே அந்வயமிடுகிறவிடத் தில் * ஆய்ச்சியர்க்கு விசேஷணமாகவும் கண்டுகொள்வது. ப்ரளயாபத்ரக்ஷணம் சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் - இப்போது இத்யாதி. இதுவென்றது - "அவனியுண்டுமிழ்ந்த" என்றத்தை. இத்தால் - ஆழ்வாரோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தானென்று கருத்து. "அச்சொன்ன" என்கிறவிடத்தில், அகாரம் ஈஶ்வர விஶேஷணமாய், அம்மாலையென்றபடி. இத்தால் ஃலிதம் -

† குண்டலிதம் ப்ராக்ஷிப்தம்

கேடக்கூப்பிட்டு உஜ்ஜீவித்துப் போகப்பாருங்கோள். இப்பாசுரத்தை யப்யஸிப்பார்க்கு என்னைப்போலே கூப்பிடவேண்டா; "என்சொல்லியுய்வன்" என்று ஆசைப்பட்டபேறு பேறுகையில் கண்ணழிவில்லை.

இப்பாசுரத்தை இத்யாதி. ஆசைப்பட்டபேறவது - உஜ்ஜீவநம். பதார்த்தங்கள் வ்யக்தங்களாகையாலே அந்வயம் காட்டுகிறார் - தொண்டீர் இத்யாதி. "பூசல் - சொன்ன" என்றது - பூசலைச் சொன்னவென்றபடி. (௧௧)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—[illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—(மல்லிகை.) [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

மல்லடிமைசெய்யுநாள்மால்தன்னைக்கேட்கவவன்
சொல்லுமளவும்பற்றாத்தொன்னலத்தால் - செல்கின்ற
வாற்றாமைபேசியலமந்தமாறனருள்
மாற்றாகப்போகுமென்றன்மால்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்

பத்தாந் திருவாய்மொழி—மாலைநண்ணி - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(மாலைநண்ணி.) - "என்சொல்லியுய்வன் இங்கு அவனைவிட்டு" என்று கிடந்து அலற்றும்படி பண்ணின, அவனும் பசுமேய்த்துவந்துபுகுர அவர்கள் அவனோடே கலந்து பரிமாறினாற்போலே, தம்முடைய வ்யஸநமும் தீரும்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே அவனைக்கண்டு அவனோடே கலந்துபரிமாறி, தம்முடைய ப்ரீத்யதிசயத்தாலே அநுகூல ஜநங்களைக்குறித்து,

ஒ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், அறுக்கும்வினையில் நான் ஆத்மாந்த தாஸ்யத்தில் அதிகரிக்கும் நாளென்றென்று அறிகிலேன் என்று பதறுவதும் செய்து,மல்லிகைகமழ் தென்றலிலே தன்னைக்காணப்பெறாதே நோவுபட்ட ஆழ்வாருக்கு இவர்பட்ட து:க்கமெல்லாம் நீங்கும்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினபடியைக் காட்டியருளி "நான் அன்றோ உம்மையிழந்திருக்கிறேன்; இச்சரீராவஸாநஸமயத்திலே நீர் அபேக்ஷித்தபடியே செய்கிறோம்" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய அத்தாலே மிகவும் ப்ரீதராய் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, "ஸர்வஸமாச்ரயணீயனாய்த் திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளின எம்பெருமானை உங்களுடைய து:க்கமெல்லாம் நிவ்ருத்தமாம்படி ஆச்ரயியுங்கோள்" என்று பரரைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார். வேதாந்தங்களில் ப்ராரப்தகர்மத்தினுடைய முடிவு - மோக்ஷப் ப்ராப்திகாலமாகச் சொல்லாநிற்க, இச்சரீராவஸாநத்தைக் காலமாக எம்பெருமான் அருளிச்செய்யக் கூடினபடி எங்ஙனேயென்னில்,- ஸ்வஸாமர்த்ய்யத்தாலே ஆச்ரயிக்குமவர்களுக்குத் தங்களுடைய உபாஸநங்கள் முற்றினால் கொண்டுபோகைக்காக ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்தைக் காலமாகச் சொல்லிற்று அங்கு; இங்கு - கேவல பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பெறுமவர்களுக்கு அக்காலவிளம்பம் வேண்டாமையாலே சரீராவஸாநம் காலமாகச்சொல்லுகை கூடும். அங்ஙனேயாகில், இவ்வதிகாரிகள் "எம்பெருமானே ரக்ஷகன்" என்னும் அறிவுபிறந்து அவன்பக்கலிலே தங்கள் பாரத்தைப் பொகட்டவநந்தரத்திலே அவனைப் பெறுதொழிகிறதென்? என்னில், - அவனை ப்ரபந்நனவன் ப்ரபத்த்யநந்தரத்திலேஇச்சரீரத்தைவிடில் மரணபயத்தாலே அஞ்சி இஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆள்கிடையாதென்றும் ஜ்ஞாநப்ரவர்த்தகனாகமாக இவனிருக்க வேண்டுகையாலும் சரமதேஹத்தை எம்பெருமான் தான் விரும்புகையாலும் சரீராவஸாநத்தளவுமிருக்கப் பொறுக்கிறான்; அங்ஙனேயாகில் ப்ரபந்நனை இவன் நிர்து:க்கனாயிராதே, வ்யாதியாதிபீடைகளாலே நலிவுபடுவானென்? என்னில், ஸம்ஸாரத்திலே பழகிவந்த இவனுக்கு இங்கே நிர்து:க்கமாக ஸுகங்களைக்காட்டில் இவற்றைப்பற்றித் தன்னை ஆசைப்படாதேயொழியுமென்றுபார்த்து து:க்கோத்தரமாக வைக்கிறான். அதுவும் இவர்கள்பக்கலுண்டான அநுக்ரஹாதிசயமான பின்பு இவ்விடத்தில் ஒரு ஸங்கடமில்லை.

ப.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், கீழே ப்ராப்யத்வரையாலே ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்டவர்க்கு ஈச்வரன் அர்ச்சாவதாரஸௌலப்யத்தைக்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிறநிலையைக்காட்டி இவருடைய ஆர்த்தியை சமிப்பித்த இவ்வாபத்ஸகத்வத்

திலே ஸந்துஷ்டராய்; வடதளஶாயித்வமஹோபகாரத்தையும், வஸ்தவ்யதேஶ வைலக்ஷண்யத்தையும், விலக்ஷணவிபூதியோகத்தையும், அதிஶயிதபோக்யத்வத்தையும், பரமபதப்ரதத்வத்தையும், அநுபவ விரோதிநிராஸகத்வத்தையும், அநந்யப்ரயோஜந ஸுலபதையையும், ஸம்ஸார நிவர்த்தகத்வத்தையும், காரணத்வத்தையும், ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிஶிஷ்டனைக்கொண்டு ஆஶ்ரயணஸ்தலத்திலே யடிமைகொள்வதாக நிற்கிற கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், "பக்திபரராயும் ப்ரபத்திபரராயும் உக்திபரராயுங் கொண்டு அவனை யாஶ்ரயித்தும் அநுபவித்தும் அவன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யம் பண்ணியும், நிவ்ருத்தஸாம்ஸாரிக ஸகலக்லேஶராய்க் கொண்டு வர்த்தியுங்கோள்" என்று, அவனுடைய கிஞ்சித்கார ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தால்வந்த பலரூபத்தை ப்ரதிபாதித்து நிகமிக்கிறார்.

இ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், அறுக்கும்வினையிலே "அவனைப் பெற வேணும்" என்றும் "பெறும் நாள் என்று?" என்றும் மநோரதித்தார். மநோரதித்த அநந்தரம் வரக்காணாமையாலே மல்லிகைகமழ்தென்றலிலே மிகவும் நோவுபட்ட இவர்க்கு இவர் து:கமெல்லாம் தீரும்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினபடியைக் காட்டியருளி "உம்மைப்பெறுகைக்கு மநோரதமும் இழவும் நம்மதன்றோ" என்று ஸமாதாநம் பண்ண, "என் அபேக்ஷிதம் ஸித்திக்கும் நாள் என்று?" என்று இவர்கேட்க, "ஶரீராவஸாநத்திலே பேறாகக் கடவது" என்றருளிச்செய்ய, "நமக்குஇனி பேற்றுக்குத் தட்டில்லை" என்று ஹ்ருஷ்டராய், "ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனைக்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளி நின்றான். அவனை ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள்"! என்று பரோபதேஶ ப்ரவ்ருத்தராகிறார். "ஆஶ்ரயிக்குமிடத்திலும் அவன் திருவடிகளிலே பக்தியைப் பண்ணுங்கோள்! அதுக்குப் பரிகரமில்லாதார் ப்ரபத்தி பண்ணுவது. அதுக்குத் தக்க வ்யவஸாயமில்லாதார் உக்திமாத்ரத்தையாகிலும் பண்ணுவது. அவ்வளவு உண்டாகவே அவன் விடான். ஆனபின்பு அவனையே ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள்!" என்கிறார். இவர் தாம்இழந்து நோவுபடுதல்,சிறிது ஆஶ்வாஸம் பெற்றாராகில் பரஹிதத்திலே ப்ரவ்ருத்தராதல் செய்யுமித்தனை. வேதாந்தங்களில் ப்ராரப்தகர்மாவஸாநம் பகவத்ப்ராப்திக்குக் காலமாகச் சொல்லாநிற்க இஶ்ஶரீராவஸாநத்தைக் காலமாக அருளிச்செய்த இது அவற்றோடு விரோதியாதோ? என்னில், உபாஸகரான பக்தியோகநிஷ்டர்க்கு ஸாதந ஸமாப்தியிலே பெறவேண்டுகையாலே கர்மாவஸாநமாகக் கடவது. ப்ரபந்நனுக்குக் கேவல பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பேறாய்க் காலவிளம்பம் வேண்டாமையாலே ஶரீராவஸாநமாகக் கடவது. இத்திருவாய்மொழி தன்னிலும் பக்தியைவிதித்து அதில் அஶக்தர்க்கு ப்ரபத்தியை விதித்ததிறே. "தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷ்யே" என்கிற வாக்யம் ந்யாயாபேக்ஷமாகையாலே, இந்ந்யாயம் அதிலும் ஸஞ்சரிக்கும். ப்ரபந்நனுக்கு அவன்பக்கலிலே பரந்யாஸம் பண்ணினவனாகையாலே தன்பக்கல் விளம்பஹேதுவில்லை; அவன் ஸர்வஶக்தியாகையாலே அவன்பக்கல் விளம்பஹேதுவில்லை. ஆனபின்பு ப்ரபத்திபண்ணினவநந்தரம் பெறாதொழிகிறது என்? என்னில், - ப்ரபத்த்யநந்தரத்திலே ஶரீரத்தைவிடில் மரணபயத்தாலே, இஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆள் கிடையாதென்றும், ஜ்ஞாநப் ப்ரவர்த்தநார்த்தமாக இவனிருக்க வேண்டுகையாலும், சரமதேஹத்தை ஈஶ்வரன் தான் விரும்புகையாலும் ஶரீராவஸாநத்தளவுமிருக்கப் பொறுக்கிறான். "பக

வஜ்ஞம்வ்ரூவஞாவஸா'' என்று பெரிய பெருமாள் திருவடிகளிலே ப்ரபந்நையான மாதவி ருசியினுடைய தீவ்ர ஸம்வேகத்தாலே அநந்தரம் முக்தையானாளிறே. ஆனால், இவன் நிர்துஃக்வனாயிராதே கர்மத்தாலே யிருக்கிறான் என்று தோற்றும்படி ஸாம்ஸாரிகமான வ்யாதியாதிகளோடே யிருப்பானென்னென்னில்,—இதில் உபேக்ஷிறந்து தன்னையே ஆசைப்படுகைக்காக; ஸ்வேதத்தாநாகவைக்கில் இதுதன்னிலே சபலனாய்த்தன்னை விஸ்மரிக்குமென்று. ஆக இப்படிவைக்கிறதும் அநுக்ரஹ கார்யமாகையாலே ஒரு தட்டில்லை; ப்ரபதநகாலத்தில் இவ்வதிகாரிக்குத் தான் ஶரீரஸமநந்தரம் நரகப்ரவேஶம் பண்ணுதல் கர்ப்பவாஸம் பண்ணுதல் செய்யாதே ஜந்மவல்லாஜமுண்டாக வேணுமென்னும் இவ்வளவே இவனுக்கு ஸங்கல்பிப்பது ; ஆகையாலே, தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே அவ்வளவிலே பலமாகக்கடவது என்னவுமாம்.

ஈடு.—அறுக்கும் வினையிலே - அவனைப்பெறவேணுமென்று மநோரதமாய்ச் சென்றது ; மநோரதஸமயத்திலே அபேக்ஷித்தபடி கிடையாமையாலே மிகவும் க்லேஶப்பட்டபடி சொல்லிற்று - * மல்லிகைகமழ்தென்றலில் ; அதுதான் ராத்ரி வ்யஸநமாய் நோவுபட்டபடியிறே. இப்படி மநோரதித்துப்பெறாமையாலே நோவுபடுகிற இவருடைய அவஸாதத்தை யநுஸந்தித்து, ஈஶ்வரன் "நீரோ இப்படி மநோரதிப்பீரும் அதுகிடையாமல் க்லேஶப்படுவீரும்? உம்மைப்பெறவேணுமென்று மநோரதிப்போமும் நாமன்றோ? உம்மைக் கிடையாமையால் இழவுபட்டோமும் நாமன்றோ? உமக்கோருகுறையுண்டோ? * கலங்காப்பெருநகரம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டுத் திருக்கண்ணபுரத்திலே நாம் வந்து ஸந்நிதிபண்ணிற்றும் உமக்காகவன்றோ? ஶரீராவஸாநத்திலே உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவோம்'' என்று ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய், இவரும் ஹ்ருஷ்டராகிறார் ; அவன் "ஒன்றுசெய்யக்கடவோம்" என்றால் அப்போதே பெற்றதாக நினைத்து ஹ்ருஷ்டராகலாம்படியிறே அவன்படியிருப்பது.

இப்படி ஹ்ருஷ்டராய், "அவன்படியிதுவானபின்பு, ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிதிபண்ணினான்: எல்லாருமொக்க அவனையாஶ்ரயியுங்கோள்; ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில், அவன்திருவடிகளிலே பக்தியைப்பண்ணுங்கோள்; பக்திக்குப் பரிகரமில்லாதார் ப்ரபத்தியைப்பண்ணுங்கோள்;

மாலைநண்ணி ப்ரவேஶ; * அறுக்கும்வினைதொடங்கி ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் - அறுக்கும்வினை இத்யாதி. மிகுந்த க்லேஶமாவதென்னென்ன - அதுதான் இத்யாதி. இது ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே. நோவுபட்டபடியிறே என்றது - நிரவதிக துஃகமன்றோ? என்றபடி. இவரைப் பெறவேணுமென்னும் மநோரதமும் இவரைக் கிடையாமையால் வந்தஇழவும் தன்னதென்னுமதுக்கு நியாமகம் காட்டுகிறார் - கலங்காப்பெருநகரம் இத்யாதி. "மரணமானால்" என்றத்தைப்பற்ற - ஶரீராவஸாநத்திலே என்றது. அவன் சொன்னத்தைக்கொண்டு ஹ்ருஷ்டராகக் கூடுமோவென்ன - அவன்ஒன்றுசெய்ய இத்யாதி.

இப்படி ஹ்ருஷ்டரானபின்பு எல்லாரும் இவ்விஷயத்தையிழக்கிறதென் என்று தம்முடைய பரமக்ருபையாலே அவர்களுக்கு ஜந்மவத்ப்ராப்தி ஸாதநவிஶேஷங்களையருளிச்செய்கிறாரென்கிறார் - இப்படிஹ்ருஷ்டராய் இத்யாதி. அவன்படியிதுவானபின்பு என்றது - இப்படிகுணாதிகனானபின்பு என்றபடி. "தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - சரணமாகும்" என்றத்தைப்பற்ற - ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு என்றது. "தொழுதெழுமினோதொண்டர்" என்றத்தைப்பற்ற - எல்லாருமொக்க அவனையாஶ்ரயியுங்கோள் என்றது. முதல் நாலுபாட்டையும்பற்ற - பக்தியைப் பண்ணுங்கோள் என்றது. "சரணமாகும்" என்றுதொடங்கி மேலிற்பாட்டுக்களையும்பற்ற-ப்ரபத்தி

அதுக்கீடான அத்யவஸாயமில்லாதார் உக்திமாத்ரத்தையாகிலும் பண்ணுங்கோள்: அவ்வளவேகொண்டு அவன்தான் கைவிடான்; ஆனபின்பு, எல்லாருமொக்க அவனை யாஶ்ரயியுங்கோள்'' என்று பரோபதேசத்திலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார். மோஹித்துக்கிடந்தாராகில் கிடக்குமித்தனைபோக்கி, உணர்ந்தாராகில் பிறர்க்கு ஹிதஞ்சொல்லியல்லது நிற்கமாட்டார்.

'''ஶரீராவஸாநத்திலே உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவோம்' என்று ஈஶ்வரன்சொன்னவிடமும், அதுகேட்டு இவர் ஹ்ருஷ்டரானவிடமும்கூடாது; 'ப்ராரப்த கர்மாவஸாநத்திலே மோக்ஷமாகக்கடவது' என்றன்றே வேதாந்தங்களில்வாஸநை'' என்னில்,— இத்திருவாய்மொழிதன்னிலே, ''பக்தியைப்பண்ணுங்கோள்'' என்றும், ''அதுமாட்டாதார் ப்ரபத்தியைப்பண்ணுங்கோள்'' என்றும் சொல்லிற்றிறே. அதில், உபாஸகனுகிற அதிகாரியைப்பற்றச்சொல்லுகிறது; இங்கு ப்ரபந்நனுக்குச் சொல்லுகிறது; ''தஸ்யதாவதேவசிரம்யாவந்நவிமோக்ஷ்யே'' (தஸ்யதாவதேவசிரம்யாவந்நவி மோக்ஷ்யே) என்கிற வாக்யமன்றே இவ்வர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது. '''இதுதான் ஶரீராவஸாநத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறதோ, கர்மாவஸாநத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறதோ?' என்று விசாரித்து, கர்மாவஸாநத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறதென்று ஸித்தாந்தித்ததில்லையோ? அத்தோடு விரோதியாதோ? இது'' என்னில்,—ந்யாயாநுக்ருஹீதமாயிறே வாக்யம்அர்த்த ப்ரத்யாயகமாவது: உபாஸகனுக்குத் தான்பற்றினவுபாயம்முற்றி ஃபலிக்கவேண்டுகையாலே அவ்வளவும் ந்யாயம் நடக்கும். இவன், முதலடியிலே, ''என்னுடைய ஸர்வ

யைப் பண்ணுங்கோள் என்றது. 'அத்யவஸாயமில்லாதார்' என்றவிடத்திலே, ''விஶ்வாஸாபாவஹேதுர் ந்யஸநஜநநயோமஹைராஜவேகோவிஶேஷ:'' இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ''திருக்கண்ணபுரஞ்சொல்ல'' என்றத்தைப்பற்ற - உக்திமாத்ரத்தையாகிலும் என்றது. உக்திமாத்ரத்திலே ஃபலமுண்டோ? என்ன-அவ்வளவேகொண்டு இத்யாதி. தம்முடையவநுபவத்தைவிட்டுப் பரோபதேஶம் பண்ணுவானென்னென்ன - மோஹித்து இத்யாதி. ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்திலேயன்றோ மோக்ஷம்? ஶரீராவஸாநத்திலே கூடுமோவென்கிற ஶங்கையைப் பரிஹரிப்பதாக பூர்வபக்ஷாநுவாதம் - ஶரீராவஸாநத்திலே இத்யாதி. ''போகேநத்விதரேக்ஷபயித்வாஸம்பத்யதே'' என்கிற ஸூத்ரத்தைப்பற்ற - வேதாந்தங்களில் வாஸநை என்றது. வாஸநையென்றது - சொல்லப்பட்டதென்றபடி. இதரே - பூர்வோத்தராகவ்யதிரிக்தே-ப்ராரப்தே புண்யபாபே, போகேந - அநுபவேந, க்ஷபயித்வா, அத-தத்பலபோக ஸமாப்த்யநந்தரம், ப்ரஹ்மஸம்பத்யதே. துஶப்த: பக்ஷவ்யாவ்ருத்யர்த்த: இதி ஸூத்ரார்த்த:.அதில்உபாஸகனுகிறஅதிகாரியைப் பற்றச்சொல்லுகிறதென்றது (அவ்விருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு) வேதாந்தங்களிலே, ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்திலே மோக்ஷமென்றது உபாஸகனை அதிகாரியைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்றபடி. இங்கு ப்ரபந்நனுக்குச் சொல்லுகிறதென்றது - இத்திருவாய்மொழியில் ''ஶரீராவஸாநத்திலேமோக்ஷம்'' என்றது ப்ரபந்நனுக்குச்சொல்லுகிறதென்றபடி; ஆகையாலே விரோதமில்லையென்று கருத்து. அதில்என்றது - வேதாந்தத்திலென்றபடி. இங்கு என்றது - இத்திருவாய்மொழியிலென்றபடி. ''உபாயபக்தி: ப்ராரப்தவ்யதிரிக்தாகநாஶிநீ। ஸாத்யபக்திஸ்து ஸாஹந்த்ரீ ப்ராரப்தஸ்யாபிபூயஸீ'' இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ஸாத்யபக்தி: - ப்ரபத்திரித்யர்த்த:. ப்ரபந்நனுக்கு ஶரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமேதென்ன - தஸ்ய இத்யாதி. ஹாந்தோக்யே. இதுதான் –இந்தஶ்ருதிதான். ஸித்தாந்தித்ததில்லையோ, ஆகையாலே எம்பெருமானார்திவ்யஸூக்தியோடுவிரோதியாதோவென்னிலென்றபடி. இது-ஶரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமென்கிறவிது. ந்யாயாநுக்ருஹீதமாயிறே வாக்யம்அர்த்தப்ரத்யாயகமாவதென்றது-தர்க்கத்தோடேகூடினலிறே வாக்யம் அர்த்தநிஶ்சாயகமாவதென்றபடி. அந்தந்யாயத்தையுபபாதிக்கிறார்-உபாஸகனுக்கு இத்யாதிவாச்யத்வயத்தாலே. முற்றி - பக்வமாய். அவ்வளவும் - கர்மாவஸாநத்தள

பரங்களுக்கும் கடவாய்நீயே" என்றுகொண்டு ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே ந்யாஸம் பண்ணினவனிறே; "இவன் தான் செய்கிறதுஒன்றுண்டாய் அது பக்வமாய்ப்பெற வேணும்" என்னும் விளம்பஹேதுவுமில்லை! இவன்தான் ந்யாஸம்பண்ணினஈஶ்வரனுக்கு அஶக்தியுண்டாய் அது விளம்பஹேதுவாகிறதுமன்று. ஆக, இப்படி ந்யாயங்கள் காட்டினவாறே இவனுக்கு ஶரீராவஸாநத்திலே பேறுகைக்குத் தட்டில்லையிறே. இனித்தான், "[Grantha text]" (பகவந்தம்ப்ரபந்நாஸாபகவந்தமவாபஸா) என்று - மாதவி ப்ரபத்திபண்ணி அநந்தரம் பேற்றாளாகச் சொல்லாநின்றதிறே. முத்கலோபாக்யாநத்திலேவந்தவாறே "நரகாநுபவம்பண்ணுகிறவர்கள் பகவந்நாமஶ்ரவணத்தாலே அநந்தரம் முக்தரானார்கள்" என்றதிறே; "அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமுடையவன் இஶ்ஶரீராவஸாநத்திலே பேறக்கடவன்" என்றே சொல்லாநின்றதிறே; "[Grantha text]" (த்யக்த்வாதேஹம் புநர்ஜந்மநைதி) "[Grantha text]" (ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றும் சொல்லாநின்றதிறே. "ஆனால், ப்ரபத்திபண்ணினவநந்தரத்திலே பகவத்ப்ராப்தியாக வேண்டாவோ? 'இவ்விரோதியைப்போக்கி உன்திருவடிகளைத் தரவேணும்' என்றன்றோ இவன் அபேக்ஷிக்கிறது. பின்னையும், அநபிமதமான ஶரீரத்தோடே யிருக்கிறவிருப்பு கர்மஶேஷத்தாலேயாவதோ, ஈஶ்வரன்வைக்க விருக்கிறானவதோ என்னில்? ஈஶ்வரன்வைக்கிறானாகில், அவனுக்குச் சிலதோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும்; அவன்தான் நம்விரோதியை நடுவேதுண்டித்து அவ்வருகே கொண்டுபோகிறேன்

வும். இவன்தான் ந்யாஸம்பண்ணினால் ஶரீராவஸாநத்திலே பேறாய்விடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இவன்தான் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. 'ந்யாயாநுக்ருஹீதமாயிறே' இத்யாதிவாக்யம் தொடங்கி,'ஶரீராவஸாநத்திலே பேறுகைக்குத் தட்டில்லையிறே' என்னுமளவுக்கும் தாத்பர்யம்:—உபாஸகனுக்கு விளம்ப ஹேதுவுண்டாகையாலே ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்தளவும் நடக்கும்; ப்ரபந்நனுக்கு விளம்பஹேதுவில்லாமையாலே, இந்த ஶரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமாகக்கடவது; ஆகையாலே, இந்த ஶ்ருதி இந்த ந்யாயாநுக்ருஹீதையாய்க்கொண்டு அதிகாரிபேதேந அர்த்தத்வயத்தையும் காட்டக் கடவதாகையாலே எம்பெருமானார் திவ்யஸூக்திக்கு விரோதமில்லையென்றபடி. ப்ரபந்நனுக்கு ஶரீராவஸாநத்திலேமோக்ஷம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டி, அநுஷ்டாநமும் காட்டுகிறார் - இனித்தான் பகவந்தம் இத்யாதி. "[Grantha text]" இதி காருடபுராணே ஶ்ரீரங்கமாஹாத்ம்யே த்ருதீயாத்யாயே. பகவந்நாமஶ்ரவணத்தாலே என்றது-ப்ரபத்திக்கும் உபலக்ஷணம். அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமாவது-ஈஶ்வரனுடையஜந்மம் கர்மநிபந்தமன்று, அநுக்ரஹநிபந்தநமென்றறிகை. எங்ஙனேயென்ன-த்யக்த்வா இத்யாதி. "[Grantha text]" இத்யாதி, கீதாயாம். "தேஹாவஸாநத்திலேமோக்ஷம்" என்றதுக்கு, "[Grantha text]" இத்யாதிப்ரமாணம் தவிர ப்ரமாணத்வயம் - த்யக்த்வாதேஹமென்றும், ஸர்வபாபேப்ய: என்றும். "[Grantha text]" என்றது - உபாஸகவிஷயமானாலும், ப்ரபந்நனுக்கும் கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸித்திக்கையாலே, ஶரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமென்கிற மாத்ரத்துக்கு ப்ரமாணமாகக் குறையில்லை. ஶங்காநுவாதம் - ஆனால் இத்யாதி. ஆனால் என்றது - இவனுக்கு விளம்பஹேதுவில்லையேயானாலென்றபடி. ஆகிலும் இவனுக்கு ருசியில்லாமையாலே யிழக்கிறானென்கிற ஶங்கையை விவக்ஷித்து, இவனுக்கு ருசியிலும் குறைத்தலில்லையென்கிறார் - இவ்விரோதியை இத்யாதி. பரிஹாரம் - ஈஶ்வரன் இத்யாதி. சில தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்றது-ஶரணாகதனை பின்பும் இவன் து:கத்தை யநுபவிக்கிறான் என்று இருந்தானாகில் நைர்க்ருண்யரூபதோஷம் வருமென்றபடி. ஆகையாலே, ஈஶ்வரன் வைக்கிறானென்னப்போகாதென்றபடி. ஶங்காந்தராநுவாதம்-

என்று சொன்னத்தோடே விரோதிக்கும்; ஆனபின்பு, கர்மவஶ்யரோபாதி ஸுக துஃகாத்யநுபவம் இவனும் பண்ணியிருக்கையாலே கர்மத்தாலேயா மித்தனையன்றோ? இனி, கர்மம் நடையாடக்கடவதானால் அவ்வளவும் போகத்தட்டேன்? என்னில்,—அதுவேண்டா: அதிகாரிவிஶேஷத்தாலே. இவன் ப்ரபத்திபண்ணினவநந்தரம் முக்தனு மாகில் இதுதன்னை நச்சுப்பொய்கையோபாதியாக நினைத்தஞ்சி ஆட்பற்றுது; இனி இவனை இங்கே சிலநாளிருத்தவே, ஸ்ரீ பீஷ்மரையிட்டு நாட்டுக்கு வெளிச்சிறப்பைப்பண்ணிக் கொடுத்தாற்போலே, இவன் சிலர்க்கு உபதேசித்தும், இவனுடைய வ்ருத்தங்கண்டு திருந்துவாருமாய், இங்ஙனே சிலநன்மைகளுக்கும் உடலாயிருக்கும்; இனித்தான் "இவன் தன்னைத்தந்த ஶரீரமன்றோ" என்று இச்சரமஶரீரத்தை ஈஶ்வரன் தானுகஉபேக்ஷிக் கவும்மாட்டான். இவன்தான் ப்ரபத்திபண்ணுகிற ஸமயத்திலே "இப்போதே விரோதி போய் உன்திருவடிகளைப்பெறவேணும்" என்னும் த்வரையும் இவனுக்குண்டாக ஸம்பாவனையில்லை; முகம் பழகினதாகையாலே "இத்தைவிட" என்றால் கடுக இசையான்; இனியொரு ஶரீரபரிக்ரஹம்பண்ணுதல் கர்பவாஸம்பண்ணுதல் செய்யாதொழியவேணு மென்னுமளவாய்த்து, இவனுக்குஉண்டாகிலுள்ளது; ஆகையாலே தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே அப்படியே பேறாயிருக்கும்; இவனுடைய நினைவையும்பற்ற, "இவன்தான் இதிலே சாப லம்பண்ணியிருந்தானாகில் நாலுநாளிருந்திடுவோனுக்கு" என்றிருக்கும் ஈஶ்வரன். "ஆனால், இங்கிருக்கிறநாலுநாளும் ஆதிவ்யாதிகளுக்கு இடங்கொடாதபடி அல்லாதாரில் வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இவனை ஸுகோத்தரனாக வையாதொழிவானேன்? நாட்டாரோபாதி ஒன்றை யிழந்தபோதாக ஶோகித்தும் ஒன்றினுடைய லாபமுண்டானபோது ஹ்ருஷ்டனாய்ப் போலேயிருந்தும் போருமபடிக்கிடாகவைக்கிறதேன்?" என்னில்; இவன்தான் "இவ் விரோதியைப்போக்கி யுன்னைத்தரவேணும்" என்றே யபேக்ஷித்தது; இதுதான் தண்ணி

இனி, கர்மம் இத்யாதி. அவ்வளவும் - ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்தளவும். பரிஹாரம் - அதுவேண்டா இத்யாதி. ஆர்த்தப்ரபந்நனென்றும் த்ருப்தப்ரபந்நனென்றும் இரண்டுவகையாக விவக்ஷித்து, ஆர்த்தனை வைக்கைக்கு மூன்றுஹேதுவும் த்ருப்தனைவைக்கைக்கு ஒரு ஹேதுவுமாய் நாலுஹேதுவருளிச்செய் கிறார் - இவன் ப்ரபத்திபண்ணின இத்யாதி. நச்சுப்பொய்கை - விஷஹ்ரதம். 'சரமஶரீரத்தை ஈஶ்வரன்தானாக உபேக்ஷிக்கமாட்டான்' என்கிறவிடத்திலே, † "ஸம்யாம்வயாஸ ஸம்ஜயெவ ஹூ ஜெணஷ꞉ । ... " என்கிற ஶ்ருதியை ப்ரமாணமாக ப்ரஸாதிப்பர். கீழ், ஆர்த்தவிஷயமாக ஹேதுத்ரயம் அருளிச்செய்து, த்ருப்த விஷயமாக ஒருஹேது - இவன்தான் ப்ரபத்தி இத்யாதி, நாலுநாளிருந்திடுவோனுக்குஎன்றிருக்குமீஶ்வரன் என்னுமளவும், ஸம்பாவனையில்லாமையைக் காட்டு கிறார் - முகம்பழகின இத்யாதி. ஆனாலிவனெதுக்கிசையுமென்ன - இனியொரு இத்யாதி. கர்பவாஸ மின்றிக்கே ப்ருதுசக்ரவர்த்தி முதலானார்க்கு ஶரீரபரிக்ரஹமுண்டாகையாலே இனியொரு ஶரீரபரிக் ரஹம்பண்ணுதல் கர்ப்பவாஸம்பண்ணுதல் என்று விகல்பித்தருளிச்செய்கிறார். தத்க்ரதுந்யாய மாவது - இவன் யாதொருபடி ஸங்கல்பித்தான், அப்படியே பலிக்கை. கீழுக்தமான ஹேதுத்ரயத் தையும் ஸமுச்சித்ய வருளிச்செய்கிறார் - இவனுடைய இத்யாதி. 'நினைவையும்' என்ற சகாரம் கீழில் ஹேதுத்ரயத்தையும் ஸமுச்சயிக்கிறது. அதாவது - "இவனுடையநினைவையும்பற்ற" என்கை யாலே கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுஹேதுக்களோடே நினைவுமொரு ஹேதுவென்றபடி. ஶங்காந்தரம் - ஆனால் இத்யாதி. இவனை இஶ்ஶரீரத்தோடே யிருக்கிறநாள் ஸுகோத்தரமாக்கி வையாமைக்கு இரண்டுஹேது அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, இப்படி வைக்கிறதும் இவனுடைய ஹிதார்த்தமென் கிறார் - இவன்தான் இவ்விரோதியை இத்யாதி, 'இருந்தபடியிருக்கிறானென்றிருக்கும்' என்னுமள

† யஜுர், ஆருணம், 3,14,4.

தென்றறியாநிற்கச்செய்தேயும் விடமாட்டாதிருக்கிறவன், இதிலே ஸோத்தரமாக்கி வைக்குமன்று, "இதுதானே நன்றாயிருந்ததாகில் இன்னம்சிலநாள் இதுதானே அநுவர்த்தித்திடுகே" என்றிருக்குமிறே; இவனுடைய இச்சைக்கீடாக வைக்குமன்று இன்னமும்ஒரு ஶரீரத்திலே யிவனுக்கு ருசியுண்டாகவும்கூடுமே; ஆகையாலே, இவனுடையஹிதபரனாய் "இவனிருந்தபடியிருக்கிறான்" என்றிருக்கும். ஆகையாலே, முகம்பழகின இஶ்ஶரீரம் தன்னடையேகழிந்து இனியொருஶரீரத்திலே இவனுக்கு ருசிபிறப்பதற்குமுன்னே, ஈஶ்வரனுக்குக் காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டலாயிருக்கும். முகம்பழகினது தன்னடையே கழிந்துகொடுநிற்கும்; மேல்வரப்புகுகிறது அறியாமையாலே அதில் ருசியில்லை. "இதுதான் பொல்லாது" என்று பொலியாக அறிந்தும் வைக்குமே. இவன்முதலிலே "இத்தைத்தவிர்த்துத்தரவேணும்" என்று ஒருவார்த்தை சொல்லிவைக்கையாலே, அவனுக்குஅபுருஷார்த்தம் செய்தானாகவும் வேண்டாவிறே. இனி சரமதஶையிலே * காஷ்ட்டபாஷாண ஸந்நிபனா யிருக்குமிறே. ஆகையாலே முதற்சொன்ன வார்த்தையைக்கொண்டு, இவன் விலக்கமாட்டாதவளவிலே ஈஶ்வரன்கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டும். "அசித்கல்பனாய்க்கிடக் கிறவன் தலையிலே ஒருதேவையிடேன், நானே நினைக்கக்கடவேன்" என்று சொல்லிவைத்தானிறே. "இஶ்ஶ்லோகத்வயமும் எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸ்வம்" என்றுசொல்லக் கடவதிறே. "ஸ்திதே மநஸி" (ஸ்த்திதேமநஸி)- * நின்றவாநில்லாநெஞ்சும் ஓரிடத்திலே நிற்பது. பட்டிதின்றுதிரியும் பசுவுடையவனுக்கு ஒன்றில் ப்ரவர்த்திக்கவொண்ணாதிறே; நெஞ்சைக்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கவேணுமிறே புருஷார்த்தம்பெறும்போதும்; "தஸ்யாஹ

வும். ஸோத்தரமாகவைக்கில் இஶ்ஶரீரத்தோடே சிலநாளிருக்கவேணுமென்கிற மாத்ரமன்றிக்கே ஶரீராந்தரங்களையும் அபேக்ஷிக்குமென்கிறார் - இவனுடைய இச்சைக்கீடாக இத்யாதி. ஆகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுத்வயத்தாலே ஸோத்தரமாக வையாமைக்கு பரிஹாரங்கள் அருளிச்செய்து ஈஶ்வரனுக்கும் கார்யம்செய்யலாயிருக்குமென்கிறார் - ஆகையாலே முகம்பழகின இத்யாதி. ஆகையாலே - கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுத்வயமடியாக ஸோத்தரமாக வையாமையாலே யென்றபடி. கழிந்துகொடு நிற்கும்படியையும் ருசிபிறவாதபடியையுங் காட்டுகிறார் - முகம்பழகின இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ஹேத்வந்தரம் - இதுதான் இத்யாதி. பொலியாக அறிந்தும் வைக்குமே - இந்தஹேதுத்ரயத்தாலும் ஈஶ்வரனுக்குக் கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டலாமென்று கருத்து. இவன் அபேக்ஷியாதிருக்க ஶரீராவஸாநத்திலே கார்யஞ் செய்யும்போது அபுருஷார்த்தமாகாதோ? என்ன - இவன் முதலிலே இத்யாதி. ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது "இத்தைத்தவிர்த்துத்தரவேணும்" என்று முதலிலே சொன்னானேயாகிலும், சரமதஶையிலே "வேண்டாம்" என்று விலக்கினால் கார்யம் செய்யலாமோவென்ன- இனிசரம இத்யாதி. "இவன்முதலிலே" இத்யாதிவாக்யத்தை நிரூபிக்கிறார் - ஆகையாலே முதற் சொன்ன இத்யாதி. காஷ்ட்டபாஷாண ஸந்நிபனான தஶையிலே கார்யம்செய்யுமோ? என்ன - அசித்கல்பனாய் இத்யாதி. அதுவா, ஆனால் அந்திமஸ்ம்ருதி வேண்டாவோ? என்ன - அசித்கல்பனாய் இத்யாதி என்னவுமாம். ஶ்லோகத்வயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக, இதின் சீர்மையையருளிச்செய்கிறார் - எம்பெருமானுடைய இத்யாதி. "மநஸி - ஸ்த்திதே" என்றதுக்கர்த்தம் - நின்றவா நில்லா இத்யாதி. திருமொழி-நின்றவா நில்லா நெஞ்சினையுடையேன் - ஒருவிஷயத்திலும் அரைக்ஷணம் கால்தாழாத நெஞ்சையுடையேனென்றபடி. "வென்றியேவேண்டி" இத்யாதி பாட்டடி. நிற்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமேதென்ன - பட்டிதின்று இத்யாதி. பட்டிதின்று திரியும் பசுவுடையவனுக்கு என்றது - ஸ்வேச்சாஸஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டு திரிகிறபசுப்போலே, ஓரிடத்திலே அரைக்ஷணம் நில்லாத நெஞ்சையுடையவனுக்கென்றபடி. நெஞ்சுதான் வேணுமோவென்ன - நெஞ்சைக்கொண்டு இத்யாதி. நெஞ்சை நியமிக்கவருந்தலோ? என்ன - தஸ்யாஹம் இத்யாதி.

ஷம்நிரு ஷம்ஒெ நூவாயெோரிவஸூஷுஷூரம்" (தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம்மந்யே வாயோரிவஸுதுஷ்கரம்) என்றானிறே. நாட்டார் ஊர்வசீ ஸாலோக்யத்துக்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணாநிற்க, அவள்தான்வந்து உபஸ்த்தாநம்பண்ணாநிற்க, "நீ என்தாயன்றோ?" என்று நமஸ்கரித்துக் கடக்கநிற்கவல்ல விரக்தனிறே இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறான். "ஸூஸ்வஸ்த்தெேஶரீரெ" (ஸுஸ்வஸ்த்தேஶரீரே) - பரிணாமித்ரவ்யமான ஶரீரமும் ஒரு நிலையிலேநிற்பது. "யாதுஸாமெ்யஸ்திதெ" (தாதுஸாம்யேஸ்த்திதே) - அதுக்குஉறுப்பாக தாதுக்களும் ஒன்றை முடங்கி ஒன்றுநிமிருகையன்றிக்கே இவையுமெல்லாம் ஸமமாய், ஶரீரத்திலே ஒருலாவவம்பிறந்து, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோதாக நம்மை யாவனொருவன் ஸ்மரிக்கிறான்-"நாம் ஆர்? ஶரீரமாகிறஇது அசித்தாயிருந்தது: தேஹாதிரிக்தனாயிருப்பானொர் ஆத்மாவுளன்: அவன்தான் ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷபூதன்; அவனைப்பெறுகை இவ்வாத்மாவுக்கு மோக்ஷமாகிறது" என்று ஸ்மரித்து. "விஶ்வரூபஞ்சமாம்" (விஶ்வரூபஞ்சமாம்) - குடற்றுடக்காலே முட்பாய்ந்தால் வரும்வ்யஸநம் ஆத்மாவதாமாபோலே, இவற்றுக்குவந்ததொன்று தனக்குவந்ததாம்படி எல்லாவற்றையும் ஶரீரமாகவுடையனாயிருக்கிற என்னை. "அஜம்"(அஜம்)- இவனைப்போலே ஜந்மநிபந்தநமான கலக்கமின்றிக்கே யிருக்கையிறே. "ததஸ்தம்" (ததஸ்தம்) இத்யாதி:—நடையாடித்திரியுமன்று இவனுக்கும் உண்டிறே இந்நினைவு; அசித்கல்பனாய்க் கிடந்தவன்றும் "இவன் நினைத்திலன்" என்று தேவையிடாதே நான்அவனை யெப்போதும் நினைத்தபடியே நிற்பன். "மத்பக்தம்"(மத்பக்தம்)-அடைகோடு பாழ்போகமேவனையோ அவன்பற்றிற்று? நெடுநாள் பச்சையிடுவித்துக்கொண்டு கார்யகாலத்திலே வந்தவாறே பச்சையிடாதநாளை எண்ணியகற்றுமவனையோபற்றிற்று? "நயாமிபரமாம்கதிம்" (நயாமிபரமாம்கதிம்) - கள்வன்கொல்லிற் பிராட்டியை அத்தவாளத் தலையையிட்டு மறைத்துக்கொடுபோனாற்போலே, தானே கையைப்பிடித்துக் கொடுபோ

ஸ்ரீகீதாயாம், "மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சித்யததி ஸித்தயே" இதி பூர்வார்த்தம். ஸ்ரீவராஹபுராணே, "ஸ்திதே மநஸி" இத்யாதி. இவன்சொன்னால் ப்ரமாணமாமோவென்ன - நாட்டார் இத்யாதி. "புரூரவா என்கிற ராஜா உர்வஶீ ஸாலோக்யத்துக்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணிப் பெற்றான்" என்கிற கதையையநுஸந்திப்பது. 'நீ என் தாயன்றோ' என்கிறவிடத்தில், "ஶ்ருத்வைவசோவநம்ஸீம் ப்ராத்வாம் ஜநந்யாதவிசேரவநஃ। யாதாஸிவநம்ஸ்யகுமா ரூயூ வேணும் ப்ரயாக்தவாந்" என்கிறது அநுஸந்தேயம். தாதுக்கள் - வாதபித்த ஶ்லேஷ்மங்கள். ஸ்மரணப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் - நாம்ஆர் இத்யாதி. "விஶ்வரூபஞ்சமாமஜம்" என்றது - நாராயணஶப்தார்த்தம். "விஶ்வரூபம் - மாம்" என்று ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்யங்களைச் சொன்னது, வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்யங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். "அஜம்" என்று ஜந்மநிபந்தநமான கலக்கமில்லாமையைச் சொல்லுகையாலே, ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது. பிறக்கை சுட்டியிறே சேதநனுக்கு ஜ்ஞாநாதிகள் ஒளி மழுங்குகிறது. "ததஃ" என்றது - ஹேதுபரம். "காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம் - ம்ரியமாணம் - அஹம்ஸ்மராமி" என்றதுக்கர்த்தம் - நடையாடி இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. இந்நினைவு - "ஸ்மராமி" என்கிற நினைவு. "ஸ்மராமி" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - எப்போதும் நினைத்தபடியே நிற்பன் என்றது. "மத்" என்றதுக்குபாவம் - அடை இத்யாதி. அடைகோடுபாழ்போகடுகை - ரக்ஷிக்கிறோமென்று கைக்கொண்டு கைவிடுகை. விவரணம் - நெடுநாள் இத்யாதி. "நயாமி" என்றதுக்கர்த்தம் - கள்வன் இத்யாதி. அத்தவாளத்தலை - முன்தானையிற்றலை.

மாய்த்து. ஆதிவாஹிகரை வரக்காட்டியாதல் பெரியதிருவடியை வரக்காட்டியாதல் கொடு போகையன்றிக்கே, ஆதிவாஹிகரில் ப்ரயாநனை தானே கொடுபோம்.

முதற் பாட்டு.

மாலைநண்ணித் தொழுதெழுமினோவினைகெட
காலைமாலை கமலமலரிட்டுநீர்
வேலைமோதும் மதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்து
ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான் அடியிணைகளே.

ஆ.—ஸர்வ ஸமாஶ்ரயணீயனைக்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானை ரக்ஷகனைகப்பற்றி அவன் திருவடிகளைக் கமலமலரிட்டு நீர் வினைகெடத் தொழுதெழுமின்; இதுக்கொரு காலநியமாபேக்ஷையுமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், 'உங்களுடைய ஸகலது:கங்களும் போம்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளின எம்பெருமானை ஆஶ்ரயியுங்கோள்!' என்று இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆஶ்ரயணத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[மாலை நண்ணி] - ஸ்நேஹயுக்தராய். [காலைமாலை கமலமலர்] - ஸர்வகாலங்களுக்கும் ஸர்வபுஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [ஆலின் மேலென்று மேலுக்கு] — ஆஶ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களை ஊர்வடங்களையாகிலும் வடிப்பிக்கவல்லவன் திருவடிகளை.

ப.—முதற்பாட்டில், வடதளஶாயியான மஹோபகாரகன் திருவடிகளிலே ப்ரேமயுக்தராய்க்கொண்டு ஸர்வகாலங்களிலும் கைங்கர்யம்பண்ணுங்கோளென்று இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதிபாத்யமான அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வேலை - திரைக்கிளப்பத்தையுடைய ஸமுத்ரத்தாலே, மோதும் - மோதப்பட்ட, மதிள் சூழ் - மதிள் சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே வர்த்திக்குமவனாய், ஆலின்மேலால்அமர்ந்தான் அடியிணைகள்-வடதளஶாயியாய்க்கொண்டு ஜகத்தைரக்ஷித்த அவடிதகடநா ஸமர்த்தனானவன் திருவடிகளை யுத்தேஶித்து, மாலை - ப்ரேமபாரவஶ்யத்தை, நண்ணி - பெற்றுக்கொண்டு, காலைமாலை - அஹோராத்ரவிபாகமற, (ஆதாராநுரூபமாக), கமலமலர் - விலக்ஷணமான தாமரைப்பூக்களை, இட்டு - பணிமாறி, நீர் - நீங்கள், வினை - உங்கள் அநுபவாலாப க்லேஶம், கெட - தீரும்படி, தொழுது எழுமினோ - "ஸஉஜ்ஜீவ்யதாம்" என்கிறபடியே ஶேஷத்வாநுரூபவ்ருத்தியைப்பண்ணி உஜ்ஜீவியுங்கோள். மேலாலென்றது - ஆலின்மேலென்றபடி. ஆல் - அசையாய்க்கிடக்கிறது.

இ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆஶ்ரயணத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

ஏதத்வ்யாவர்த்யம்-ஆதிவாஹிகரை இத்யாதி. ஆதிவாஹிகரில் ப்ரயாநனைவென்றது - "அமாநவ: ஸ நாந்ப்ராபயதி" என்றதைக் கடாக்ஷித்து. ஹார்த்தன் - ஸர்வேஶ்வரன்.

[மாலைநண்ணித் தொழுதெழுமினோ] - ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளைக்கிட்டி ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். "மால்" என்று ஸ்நேஹகார்யமான வ்யாமோஹமாய், மாலையுற்றேனெனவுமாம்; ஹக்தியுக்தராய் என்றபடி. "தொழுதெழு" என்கிற தம்முடைய வாஸனையாலே, "தொழுதெழுமினோ" என்கிறார். [வினைகெட] - ஹகவத்ப்ராப்தி விரோதியான கர்மமென்னுதல்; மல்லிகை கமழ்தென்றலில் விரஹக்லேஶம் தீரும்படியாக என்னுதல். [காலைமாலை] - ஆஶ்ரயணத்துக்குக் காலநியதி இல்லையென்கிறது; "ஆதிநடுவந்திவாய்" என்கிறபடியே ஸர்வகாலத்துக்கும் உபலக்ஷணம். [கமலமலரிட்டு] - ஸர்வபுஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நீங்கள் விரும்பின ப்ராக்ருத த்ரவ்யமே அமையுமென்கை. [நீர்] — அதிகாரிகளும் முன்புத்தை நீங்களேயமையும். [வேலையித்யாதி] - ஸமுத்ரம் அணித்தாகையாலே திரைகள்வந்து மோதாநின்றுள்ள மதிளாலேசூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே ப்ரமஹரமான தேஶமென்கை. [ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான்]-ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலேவைத்து ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளினவன். உங்கள்விரோதி நிரஸநங்கள் ஊர் வடங்களேயாகிலும் வடிப்பிக்கவல்லனென்கை. அவன் அடியிணைகளை, இறைஞ்சுமின்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆஶ்ரயணத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[மாலைநண்ணித்தொழுதெழுமினோ]-ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளைக்கிட்டி யாஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். "மால்" என்று ஸ்நேஹகார்யமான வ்யாமோஹமாய், மாலையுற்றேனெனவுமாம்; ஹக்தியுக்தராயென்றபடி. 'தொழுதெழுமினோ' என்கிறார், "தொழுதெழு" என்கிற தம்முடைய வாஸனையாலே. "அருளினன்" என்று ப்ரபத்தியைப்பற்றி இழிந்தவராகையாலே, தம்வாஸனை தோற்றச்சொல்லுகிறார். [எழுமினோ] - ஸர்வேஶ்வரன் இவ்வாத்மவர்க்கத்துக்கெல்லாம் ஶேஷியாய் அவனைக் குறித்து ஶேஷத்வாகாரம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே பலர்க்குமாகச் சொல்லுகிறார். [வினைகெட] - ஹகவத்ப்ராப்தி விரோதிவர்க்க மேன்னுதல்; * மல்லிகைகமழ் தென்றலில் விரஹக்லேசந் தீரும்

முதற்பாட்டு.—மாலை இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆஶ்ரயணமாவது - உபாஸநமுகத்தாலும் ப்ரபத்திமுகத்தாலும் அவனையடைகை.

"ஆலின்மேலாலமர்ந்தானை - மாலினுடைய - அடியிணைகளை - நண்ணித் தொழுதெழுமினோ" என்றந்வயித்து, ப்ரபத்திபரமாக அர்த்தம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. "மாலை" என்கிற ஐகாரம் அவ்யயம். "மாலைநண்ணி" என்றதுக்கு ஹக்திபரமாக அர்த்தாந்தரம் - மாலென்று இத்யாதி. ஸ்நேஹகார்யமான வ்யாமோஹத்தை ஹக்தியென்கிறது, காரணே கார்யோபசாரம் பண்ணுகிறதென்றபடி. ஆயாஸ ஸாத்யஹக்தியை, "தொழுதெழுமினோ" என்று லகுவாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - தொழுதெழுமினோ இத்யாதி. விவரணம் - அருளினன் இத்யாதி அதாவது - "அருளினன்" என்று நிர்ஹேதுக ஹகவத்க்ருபை யொன்றையே யவலம்பித்து ஸர்வேஶ்வரனைப்பற்றின வாஸனை தோற்ற வென்றபடி. "எழுமினோ" என்கிற பஹுவசநார்த்தம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. ஹக்திபரமானபோது, "வினை" என்றதுக்கர்த்தம் - ஹகவத்ப்ராப்தி இத்யாதி. ப்ரபத்திபரமானபோது அர்த்தாந்தரம் - மல்லிகை இத்யாதி. அதுவா, அர்த்தத்வயமும் ஹக்திப்ரயோஜனையிலேயாகவுமாம்; அப்போது, விரஹக்லேஶம் தீரும்படியென்றது ஹக்திமான்களுக்கு விரஹக்லேஶமில்லாதிருக்கச்செய்தேயும் தம்முடைய வாஸனையாலே யருளிச்செய்தாரென்றபடி. ஹக்திமானுக்கு, "ஆகாஸ்மிகமாவஸ்ரூயேராஹ்ணிஷ்டவஸம்ஸுரு । நாராயணேவோஹேலாகி ஸஷ்வோவாவக்ஷ்யாஹ:" என்று - காலையும் மாலையும் ஆஶ்ரயிக்கவேணும். ப்ரபத்திபரமான

படி யென்னுதல். [காலைமாலை] - ஆச்ரயணத்துக்குக் காலநியதி யில்லையென்கை. "ஆதி நடுவந்திவாய்" என்கிறபடியே ஸர்வகாலத்துக்கும் உபலக்ஷணம். [கமலமலரிட்டு] - ஸர்வ புஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் நீங்கள் விரும்பின ப்ராக்ருதத்ரவ்யமே யமையுமென்கை. [நீர்] - அதிகாரிகளும் முன்புத்தை நீங்களே யமையும். [வேலையீத்யாதி] - ஸமுத்ரம் அணித்தாகையாலே திரைகள்வந்து மோதாநின்றுள்ள மதிளாலே சூழப்பட்டிருக்குள்ள திருக்கண்ணபுரத்திலே. ச்ரமஹரமான தேசமென்கை. [ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான்] - ஸகல லோகங்களையும் வயிற்றிலேவைத்து ஒரு பவனை ஆலந்தளிரின்மேலே கண்வளர்ந் தவன். உங்கள் விரோதிநிரஸநங்கள் ஸர்வபடங்களேயாகிலும் வடிப்பிக்கவல்லவ னென்கை. அவனடியிணைகளை, இறைஞ்சுமின். [ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான்] - ஆல் நீரும், இடமும். நீரின்மேல் ஆலென்றுமாம்; ஆலின்மேலிடத்தென்றுமாம்: † ஆல் - செய்யு ளின்பம்.

(க)

போது "காலைமாலை" என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - ஆச்ரயணத்துக்கு இத்யாதி. அதெப்படி யென்ன - ஆதிநடு இத்யாதி. முதலும் நடுவும் முடிவுமான ஸர்வகாலங்களிலு மென்றபடி. இரண் டாந்திருவந்தாதி எழுபத்துமூன்ரும்பாட்டு, "ஆய்ந்துரைப்பன" இத்யாதி. கமலமலர்வேணுமென் கிற நிர்ப்பந்தமென்னென்ன - ஸர்வபுஷ்ப இத்யாதி; "கள்ளார்துழாயும்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். இத்தால் பாவம் - நீங்கள் இத்யாதி. வேலை - ஸமுத்ரம். திரைகள் மோதவென்றது - அர்த்தாத் ஸித்தம். "வேலை மோதும்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - ச்ரமஹரமான இத்யாதி. இத்தால் - ஆச்ரயணஸௌகர்யம் ஸூசிதம். பவனை-பவனை - உண்டாகாநிற்கிற, ஆலின்மேல் - ஆலந்தளிரின் மேலே. இது சொன்னதுக்கு பாவம் - உங்கள் விரோதி இத்யாதி. அர்த்தாந்தர கதநத்துக்காக ப்ரதீகோபாதாநம் - ஆலின்மேல் இத்யாதி. ஆலின்மேல் - ஜலத்தின்மேலே, ஆல் அமர்ந்தான்-ஆலிலையிலே யமர்ந்தானென்னுதல்; "ஆல்" என்று - இடமாய், ஆலிலையின்மேலிடத்தே யமர்ந்தானென்னுதல் என்றர்த்தத்வயம். இவ்விடத்தே பெரியஜீயர் வ்யாக்யாநம்பண்ணாநிற்கச்செய்தே "ஆலென்று" ஜலத்தைவசிக்கும்படியேதோ ?" என்று விசாரியாநிற்க, கந்தாடைநாயன் "ஆலங் கட்டி என்னக்கடவதே" என்ன, ஜீயருகந்தருளினூராம். "ஆல்" என்று ஜலத்தைச் சொல்லுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறூர் - ஆல் செய்யுளின்பம் என்று. செய்யுளின்பம் - சாஸ்த்ரஸித்தமான பேச்சு : நிகண்டு ஸித்தப்பேச்சு. திசைச்சொல், வழக்குச்சொல், செய்யுட்சொல் என்று மூன்றுவகை யாயிருக்குமிறே; அதில், திசைச்சொல்லாவது - தேசபாஷை; வழக்குச்சொல்லாவது - வ்யாவ ஹாரிகபாஷை; செய்யுட்சொல்லாவது - சாஸ்த்ரபாஷை என்று தமிழர்நிகண்டுவைச் சொல்லு கிறது. "மால்" என்று ஸர்வேச்வரனென்றபக்ஷத்தில், 'வேலைமோதும்' என்று தொடங்கி 'ஆலமர்ந் தானை - மாலின்-அடியிணைகளை-நண்ணி - காலைமாலை கமலமலரிட்டு-நீர்-வினைகெட - தொழுதெழு மினோ' என்றந்வயம் ;"மாலை" என்கிறவிடத்தில் ஐகாரம் அவ்யயம். "மால்" என்று பக்திபரமான போது, 'நீர் - காலைமாலை கமலமலரிட்டு - வினைகெட - மாலைநண்ணித் தொழுதெழுமினோ - வேலை மோதும்' என்றுதொடங்கி, 'அடியிணைகளை - கள்ளவிழும் மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்' என்றந்வயம்.(க)

---

† ஆலின்மேல் என்பதே ஆலின்மேலிடத்து என்ற பொருளைக் காட்டுமாதலால், ஆலின் மேலால் என்று 'ஆல்' என்பதைச் சேர்த்துச்சொன்னது செய்யுளின்பத்திற்காக என்றபடி : ஆல் - அசை என்றவாறு. இவ்விடத்தில் அரும்பதத்திலிருப்பது யுக்தமாகத் தோன்றவில்லை. ப்ர க்ஷிப்தமாயிருக்கலாம்.

இரண்டாம் பாட்டு.

கள்ளவிழும்மலரிட்டு நீர்இறைஞ்சுமின்
நள்ளிசேரும்வயல்சூழ் கிடங்கின்புடை
வெள்ளியேய்ந்தமதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரம்
உள்ளி நாளுந்தொழுதெழுமினோ தொண்டரே !

ஆ.—(கள்ளவிழும்.) - அவன் திருவடிகளைக் கள்ளவிழும் மலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமிடத்தில், அவற்றை நெஞ்சாலே நினைத்துக்கொண்டு நாளும் இறைஞ்சுமின் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், சாபலமுடையார் அவன்திருவடிகளை ஸமாஶ்ர யிக்குமிடத்தில் அவனுக்குஎன் புகுருகிறதோ ? என்று ஸ்நேஹிகளுக்கு அஞ்சவேண் டாதபடி க்ஷேமமுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்தை அநுஸந்தித்து நிர்ப்பரராய் நீங்கள் நாள்தோறும் ஆஶ்ரயியுங்கோள் ? என்கிறார்.

[கள்ளவிழும் மலர்] - செவ்விப் பூ. [நள்ளியென்று தொடங்கி] - ஜல ஸம் ருத்தியாலே நள்ளிசேரும் வயல்சூழ்ந்த அகழின் அருகே நக்ஷத்ர பதத்தளவும் உயர்ந் திருக்கிற மதிள்சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்தை. வெள்ளியாலே செய்யப்பட்டுத் தகுதி யான மதிளென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அவன் வர்த்திக்கிறதேசத்தை ஆராதித்து அதினுடைய க்ஷேமவத்தையை யநுஸந்தித்து ஸுகிகளாய் வர்த்திக்கப் பாருங்கோளென்கிறார்.

தொண்டர் - அநுபவசாபலமுடைய, நீர் - நீங்கள், கள் - மது, அவி ழும் - மலருகிற, மலர்இட்டு - பூக்களைக்கொண்டு, இறைஞ்சுமின் - ஆராதியுங்கோள் ; (போக்யஸம்ருத்தியாலே), நள்ளி - (க்ஷுத்ரமான) பெண்நண்டுகள் அகப்பட, சேரும் - சேர்ந்துவர்த்திக்கிற, வயல் - வயல்களாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, கிடங்கின் - அகழி னுடைய, புடை - பரிஸரத்திலே, வெள்ளி - வெள்ளியாலே, ஏய்ந்த - சமைந்த, மதிள் - மதிளாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை, (ரக்ஷை யுடையதேசமென்று), நாளும்உள்ளி - நித்யாநுஸந்தாநம்பண்ணி, தொழுதுஎழுமினோ - அநுபவஜநிதப்ரீதியாலே தொழுது கிளர்த்தியோடே அர்த்தியுங்கோள். 'இறைஞ்சு மின்' என்கிறவிடம், கீழில் * அடியிணைகளோடே யந்விதமாய், தேசபரமாகவுமாம். வெள்ளியேய்ந்தவென்று - சுக்ரபதத்தோடே சேர்ந்தவென்றுமாம். அன்றியே, வெள்ளி போன்ற நிறமுடைய மதிளென்றுமாம். நள்ளி - பெண்நண்டு.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், "இவ்விஷயத்துக்கு என்வருகிறதோ ?" என்று அஞ்சும்படி சாபலமுடையார் ஸுரக்ஷிதமான தேசமென்று, நிர்ப்பயராய் நித்யமாக ஆஶ்ர யியுங்கோள் என்கிறார்.

[கள்ளவிழும் இத்யாதி] - செவ்விப்பூவைக் கொண்டுஆஶ்ரயியுங்கோள். இவன் ப்ரேமத்தாலே செவ்வியை யுடைத்தாய் விலக்ஷணமான புஷ்பங்கள் தேடக்கடவன் ; "கள்ளார் துழாயும் கணவலரும்" என்கிறபடியே புஷ்பஜாதிமாத்ரமே அமையுமிறே, அவன்படியைப் பார்த்தால். [நள்ளியித்யாதி] - நள்ளியென்று, பெண்நண்டு. நீர்

மாருத நிலங்களிலேயாய்த்து இவை வர்த்திப்பது. ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான வயலாலேசூழப்பட்ட அகழின்அருகே. [கிடங்கு] - அகழ். [வெள்ளியித்யாதி] - நக்ஷத்ரபதத்தளவும் ஓங்கின மதிளென்னுதல்; வெள்ளியாலே செய்யப்பட்ட மதிளென்னுதல். வெள்ளியாலே செய்த மதிளென்று நாம் ப்ரத்யக்ஷிக்கிறிலோமாகிலும், ப்ரேமாதிஶயத்தாலே இவர்க்கு அது விலக்ஷணமாய்த் தோற்றக்கடவதிறே. [திருக்கண்ணபுரம் உள்ளி] - க்ஷேமத்தாலே நிர்஭யமான தேஶமென்று அநுஸந்தித்து இவ்விஷயத்திலே சபலராயிருப்பார் நித்யமாகத்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். “அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது” என்னுமாபோலே இவ்விஷயத்தில் காலநியதி இல்லை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. “இவ்விஷயத்துக்குஎன்வருகிறதோ?”என்றுஅஞ்சும் சாபலமுடையார், ஸுரக்ஷிதமான தேசமேன்று நிர்஭யராய் நித்யமாக ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[கள்ளவிழும்இத்யாதி]-சேவ்விப் பூவைக்கோண்டு ஆஶ்ரயியுங்கோள். ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார், சேவ்விப்பூத் தேடுவர்களிறே; “கள்ளார்துழாயுமகணவலரும்” என்கிறபடியே புஷ்பஜாதிமாத்ரமே யமையுமிறே, அவன்படியைப்பார்த்தால். ஆக, த்ரவ்ய தாரதம்யம் பாரான், ஆஶ்ரயிக்குமவன் ப்ரேமத்தையே பார்க்குமத்தனை. ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்கு ராஜபுத்ரன் சாத்தின சேண்பகப்பூ வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. [நள்ளி இத்யாதி]- நள்ளியேன்று பேண்நண்டு. நீர்மாருதவிடங்களிலேயாய்த்து அவைவர்த்திப்பது. ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட அகழினருகே. [கிடங்கு] - அகழ். [வேள்ளியித்யாதி] - நக்ஷத்ரபதத்தளவும் ஓங்கின மதிளேன்னுதல்; வேள்ளியாலே சேய்யப்பட்ட † (தகுதியான) மதிளேன்னுதல். ப்ரத்யக்ஷிக்கிறிலோமாகிலும் ப்ரேமாதிஶயத்தாலே அதிவிலக்ஷணமாய்த் தோற்றுமிறே. [திருக்கண்ணபுரமுள்ளி] - ‡ க்ஷேமத்தாலே நிர்஭யமான தேஶமென்று அநுஸந்தித்து, இவ்விஷயத்திலே சபலராயிருப்பார், நித்யமாகத்தோழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். “அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது” என்னுமாபோலே இவ்விஷயத்தில் காலநியதியில்லை. (உ)

இரண்டாம்பாட்டு.—கள்ளவிழும் இத்யாதி. “தொண்டரே - வெள்ளியேய்ந்த” என்று தொடங்கி “எழுமினோ” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இவ்விஷயத்துக்கு இத்யாதி.

*“கள்ளவிழும்” என்றதுக்கு ஭ாவம் - சேவ்வி இத்யாதி. கள்ளவிழும்மலர் - தேன்சொரிகிற மலர். கீழே “ப்ராக்ருதத்ரவ்யமமையும்” என்றவைதது, இங்கே “செவ்விப்பூ” என்று விசேஷிக்கிறதென்னென்ன - ஸ்நேஹிகளாய் இத்யாதி. அதாவது - பரிவின் கார்யமென்றபடி. இவனுக்கு அந்த நிர்ப்பந்தமில்லையோவென்ன - கள்ளார் இத்யாதி. திருமொழி. கணவலர் - காக்கணம்பூ. இத்தால் ஫லித்தவர்த்தமேதென்ன - ஆக இத்யாதி. ப்ரேமத்தையே பார்க்குமென்றதுக்கு ஸம்வாதம் ஸ்ரீ புருஷோத்தமம் இத்யாதி. *ஒழிவில்காலத்திலே இக்கதையைப் பார்த்துக்கொள்வது. இதுசொன்னதுக்கு ஭ாவம்- நீர்மாறாத இத்யாதி. “வெள்ளி” என்று சுக்ரனாய், அத்தாலே - நக்ஷத்ரபதத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏய்கை - அடைகையும், பண்ணுகையும். அப்படி நமக்குத் தோற்றவில்லையேயென்ன - ப்ரத்யக்ஷிக்கிறிலோம் இத்யாதி. “வெள்ளியேய்ந்தமதிள்” என்றத்தைப்பற்ற -க்ஷேமத்தாலே நிர்஭யமான என்றது. “தொண்டரே - நாளும்தொழுதெழுமினோ” என்றதுக்கர்த்தம் - இவ்விஷயத்திலே இத்யாதி- “நாளும்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஭ாவம் - அபர்வணி இத்யாதி. “ஸமுதம் ஸிந்துராஜஸரித்யம்ஸேவேதநஸ்யசேஷ । ஸேவாஸஸ்யசேதஸ்யவயவேஷ்டம் வயநிஸ்யசேஷ” என்றத்தைப்பற்ற - அபர்வணி என்கிறது. ‘கள்ளவிழும்மலரிட்டு நீர்இறைஞ்சுமின்’ என்றதுக்குக் கீழ்ப்பாட்டோடே யந்வயம்.* (உ)

---

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம். ‡ ப்ரேமத்தாலே என்று பாடாந்தரம்.

மூன்றும் பாட்டு.

தொண்டர்! நுந்தம்துயர்போக நீர்ஏகமாய்
விண்டுவாடாமலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமின்
வண்டுபாடும்பொழில்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்து
அண்டவாணன் அமரர்பெருமானையே.

ஆ.—(தொண்டர்.) - ஸர்வலோகேஶ்வரனாய், * அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாயிருந்துவைத்து, ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனாகைக்காகத் திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருந்த அவனுக்கு அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், சாபலமுடைய நீங்கள் து:க்கம்கெட உபயவிபூதியுக்தனாய் திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவனை அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[வண்டுபாடும்பொழில்] - நிரதிஶயைஶ்வர்யமான திருச்சோலை. [அண்டவாணன்] - லீலாவிபூதியையுடையான். [அமரர்பெருமான்] - நித்ய விபூதியையுடையான்.

ப.—அநந்தரம், விலக்ஷணவிபூதியுக்தனைக்கொண்டு ஸுலபனான ஸர்வேஶ்வரனை ஏககண்டராய் ஆராதியுங்கோள் என்கிறார்.

வண்டு - வண்டுகளானவை, பாடும் - களித்துப்பாடும், பொழில்-, சூழ் - சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, அண்டவாணன் - பரமபதநிலயனாய், அமரர்பெருமானை - ஸூரிபோக்யனாய்க்கொண்டு நின்றவனை, தொண்டர் - ஸகலகைங்கர்யாபிநிவேஶயுக்தரானவர்களே! நுந்தம்துயர் - உங்களநுபவாலாபக்லேஶம், போக - தீரும்படி, நீர் - நீங்கள், ஏகம்ஆய் - ஏக ஹ்ருதயராய்க்கொண்டு, விண்டு - விகாஸாந்முகமாய், வாடா - செவ்வியழியாத, மலர்இட்டு - பூக்களையிட்டு, நீர்இறைஞ்சுமின் - உங்கள் ஶேஷத்வாநுரூபமாக ஆராதியுங்கோள்.

இ —மூன்றும்பாட்டில், திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவன் உபயவிபூதியுக்தனாய்த்து; உங்கள் து:க்கம் கெட அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[தொண்டர்] - ஆஶாலேஶமுடைய நீங்களென்னுதல்; "ஸஹஸ்ரஶ: ஶ்ருதிஷு ஸ்ம்ருதிஷு" என்றிருக்கும் நீங்களென்னுதல். [நுந்தம் துயர்போக] - துயரும் வ்யாவ்ருத்தமாயிறே யிருப்பது. விஷயப்ராவண்யத்தால்வந்த து:க்கமென்னுதல், இறைஞ்சப்பெறாத தன்னுடைய விரஹத்தால்வந்த து:க்கமென்னுதல். [நீர் ஏகமாய்] - நீங்கள் அநந்யப்ரயோஜநராய் என்னுதல், நீங்களெல்லாரும் ஒருமிடறாய் என்னுதல். 'தொண்டர்' என்கையாலே எல்லாரும் ஒருமிடறாகலாமிறே. [விண்டு வாடாமலர்] - அலரத்தொடங்கினவளவாய்ச் சழியவலர்ந்து வாடாத பூ. செவ்விப்பூவைக்கொண்டு ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கை. [வண்டுபாடும் இத்யாதி] - வண்டுகள் மதுபாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடாநின்றுள்ள சோலைசூழ்ந்த தேஶம்; "ஸதத்க்ஷாரோஹயஶாஸ்து" என்கிறபடியே நிரதிஶயபோக்யமான தேஶமென்கை. [திருக்கண்ணபுரத்து அண்டவாணன் அமரர்

பெருமானையே]-திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து எளியனாயிருக்கிறவன் உபயவிபூதிநாயகனாய்த்து. பரமபதநிலயனாய் அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியுமானவன் என்னுதல், லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகனுமாய் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன் என்னுதல். இங்கே ஆஶ்ரயித்துவிரோதியைப்போக்கி பூர்ணாநுபவம்பண்ண ஒரு தேஶவிஶேஷம் தேடிப் போகவேண்டா. நித்யஸூரிகளும் இங்கேவந்து அநுபவிக்கும் ஶீலாதிகுணாதிக்யமுண்டு-இங்கு; ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாத குறையுண்டு பரமபதத்தில்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவன் உபயவிபூதிநாயகனாய்த்து; உங்கள் து:க்கம்கெட அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[தொண்டர்] - ஆஶாலேஶமுடையாரான நீங்களென்னுதல், அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமிக்குஇட்டுப் பிறந்த நீங்களென்னுதல். [நுந்தம்துயர்போக]-துயரும் †இவர்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தமாயிறேயிருப்பது:விஷயப்ராவண்யத்தால் வந்த து:க்கமென்னுதல், இறைஞ்சப்பெறாத து:க்கமென்னுதல். [நீரேகமாய்]-நீங்கள்அநந்யப்ரயோஜநரா யென்னுதல், நீங்களெல்லாரும் ஒருமிடறாயென்னுதல். "தொண்டர்" என்கையாலே எல்லாரும் ஒருமிடறாகலாமிறே. [விண்டுவாடாமலர்] - அலரத்தொடங்கினவளவாய்க் கழிய அலர்ந்துவாடாத பூ. செவ்விப்பூவைக்கொண்டு ஆஶ்ரயியுங்கோ ளென்கை. [வண்டுபாடும்இத்யாதி] - வண்டுகள் மதுபாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடாநின்றுள்ள சோலைசூழ்ந்ததேஶம்; "ஏதத்ஸாம காயந்நாஸ்தே" (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்கிறபடியே. நிரதிஶய போக்யமான தேஶமென்கை. [திருக்கண்ணபுரத்தண்டவாணனமரர்பெருமானையே] - திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து எளியனாயிருக்கிறவன் உபயவிபூதிநாதனாய்த்து; பரமபதநிலயனாய், * அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியுமானவனென்னுதல்: லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகனுமாய்,

மூன்றாம்பாட்டு.—தொண்டர் இத்யாதி "திருக்கண்ணபுரத் தண்டவாணனமரர்பெருமானை - நுந்தம்துயர்போக நீரேகமாய் விண்டுவாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருக்கண்ணபுரத்திலே இத்யாதி.

"தொண்டர்" என்று - சபலர்க்கும், சேஷவ்ருத்தியில் அந்வயித்திருக்குமவர்களுக்கும் வாசகமாகையாலே, அர்த்தத்வயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஆஶாலேஶம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமிக்கு-"அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்று இளையபெருமாள்ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்யங்களுக்கென்றபடி. "துயர்" என்னாதே, "நுந்தம்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - துயரும் இத்யாதி. இவர்களுக்கு என்று- ஆஶாலேஶமுடையாரையும், கைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்கஇட்டுப் பிறந்தாரையும் சொல்லுகிறது. அதேதென்ன - விஷய இத்யாதி. "தொண்டர்" என்றதின் அர்த்தத்வயாநுகுணமாக,"துயர்"என்றதுக்கும் அர்த்தத்வயம் அருளிச்செய்தார்.நீங்கள் அநந்யப்ரயோஜநரா யென்னுதலென்றது - அவன் உங்களிடத்தில் அநந்யப்ரயோஜநனானாற்போலே நீங்களும்அவனோடு ஏகஹ்ருதயரா யென்றபடி. "தொண்டர்" என்று - அண்மைவிளியாய், ஸம்போதிக்கிறது. அண்மைவிளி - ஸாமீப்யாஹ்வாநம். ஒருமிடறாகைக்கடி யேதென்ன - தொண்டரென்கையாலே இத்யாதி. விண்டு - ஈஷத்விகஸிதமாய். ஹலிதம் - செவ்வி இத்யாதி. "வண்டுபாடும்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-ஏதத்ஸாம இத்யாதி. ஹலிதம்-நிரதிஶய இத்யாதி. "அண்டவாணன்" என்கையாலே-லீலாவிபூதிநாதத்வமும், "அமரர்பெருமான்" என்கையாலே - நித்யவிபூதிநாதத்வமும் சொல்லுகிறது ; இத்தைக்காட்டுகிறார் - திருக்கண்ணபுரத்திலே இத்யாதி. "அண்டம்" என்று - லீலாவிபூதியாக அருளிச்செய்து,நித்யவிபூதியாக அர்த்தாந்தரம்-பரமபத இத்யாதி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு ஶப்தநிர்வாஹப்ரதர்ஶநமுகேந விவரணம் - லீலாவிபூதிக்கு இத்யாதி. "திருக்கண்ணபுரத்திலே வர்த்திக்கிறவன்

† அவர்களுக்கு என்று அடையவளைந்தானிற்பாடம்.

நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுமானவனென்னுதல். இங்கே ஆஶ்ரயித்து விரோதியைப் போக்கிப் பூர்ணநுபவம்பண்ண ஒருதேஶவிசேஷம் தேடிப்போகவேண்டா: நித்யஸூரிகளும்இங்கேவந்துஅநுபவிக்கும்படியீலாதிகுணாதிக்யம்உண்டிறேஇங்கு. அந்தர்க்குவைத்த சாலையில் விழித்திருப்பார்க்கு உஜ்ஜீவநமில்லையே; அப்படியன்றிறே இங்குத்தை நிலை. "ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்" (ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்) - இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி - "அம்மேட்டிலும் ஏறிப்பாயா நின்றால் தேசிகருக்குச் சொல்ல வேணுமோ?" என்று. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

மானைநோக்கி மடப்பின்னைதன்கேள்வனை
தேனைவாடாமலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமின்
வானையுந்தும் மதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரம்
தான்நயந்தபெருமான் சரணாகுமே.

ஆ. —(மானைநோக்கி.) - எல்லார்க்கும் இனியனைக்கொண்டு நப்பின்னைப் பிராட்டியோடேகூடத் திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானுக்கு இப்படி அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யவே, தன்திருவடிகளில் நித்ய ஸித்தமான கைங்கர்யரூப ஸம்பத்தை யுங்களுக்குத் தந்து ரக்ஷித்தருளுமென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், திருக்கண்ணபுரத்திலே எம்பெருமானை நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[மானைநோக்கியென்று தொடங்கி] - மான்கள் தோற்கும்படியான நோக்கையும் ஸ்த்ரீத்வத்தையுமுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு நாயகனைப் நிரதிஶயபோக்யனை வனைச் செவ்விப்பூவையிட்டு நீங்கள் தொழுங்கோள். [வானையுந்துமதிளென்றுமேலுக்கு] - மிகவும் உயரிதான மதிள்சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்தை ஆதரம்பண்ணின ஸர்வேஶ்வரனானவன் தான் உங்களுக்கு ரக்ஷகனும்.

ப.—அநந்தரம், அதிஶயிதபோக்யனான க்ருஷ்ணனை, நப்பின்னைப்பிராட்டி சேர்த்தியிலே ஆராதியுங்கோள் என்கிறார்.

மான் - மானனது, நை - (தோற்று)நையும்படியான, நோக்கி - நோக்கை யுடையளாய், மடம் - ஆத்மகுணபூர்ணையான, பின்னைதன் - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு,

---

உபவிஹ்ருதிநாமுன்" என்றதால் பாவம் - இங்கேயாஶ்ரயித்து இத்யாதி. ஸம்ஸாரிகளுக்காக நிற்கிறநிலையிலே நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்தியில்லையேயென்ன - அந்தர்க்கு இத்யாதி. இத்தால் - ஸர்வ ஸமாஶ்ரயணீயனென்றபடி. ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனானால் "ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்" என்றது சேரும்படியென்? இந்தவசநத்திலே நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்தியில்லையென்று தோற்றாநின்றதேயென்ன - ப்ரதிமாஸ்வ இத்யாதி. அம்மேடென்றது - அப்ரபுத்தரை. அப்ரபுத்தாநாமபி என்று ஆளவந்தாருக்குக்கருத்து. "ஸ்வர்கே திஷ்டிவிப்ராணாம் ஹ்ருதி திஷ்டியோகிநாம் । ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம் ஸர்வத்ர ஸமதர்ஶிநாம்." 'வண்டுபாடும்' என்றுதொடங்கி, 'பெருமானை - தொண்டரென்று, இறைஞ்சுமின்' இத்யந்வயம். (௩)

கேள்வனை - வல்லபனாய், தேனை - ("ரஸோவைஸ:" என்கிறபடியே) தேன்போலே போக்யனானவனை, வாடா-வாடாத, மலர்இட்டு - புஷ்பங்களைக்கொண்டு, நீர்-நீங்கள், இறைஞ்சுமின் - ஆராதியுங்கோள்; வானை - ஆகாசத்தை, உந்து - தள்ளும்படியோங்கின, மதிள்சூழ் - மதிள்சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை, ("ஆஶ்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்கு யோக்யஸ்தலம்" என்று), தான் நயந்த - தானே விரும்பின, பெருமான் - ஸர்வேஶ்வரன், சரண் ஆகுமே - அவ்வாஶ்ரயணீயவேஷந்தன்னிலே யுங்களுடைய ஆராய்ப்ரதிஸம்பந்தியாய்க்கொண்டு ரக்ஷகனாமே. தேனை வாடாமலரென்று பூவோடே கூட்டவுமாம்.

இ—நாலாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில் நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆஶ்ரயியுங்கோள்; அவன் உங்களுக்கு ரக்ஷகனென்கிறார்.

[மானைநோக்கி] - மானுனது நையும்படியான நோக்கையுடையவள். மான் தோற்று நாணும்படியாய்த்து நோக்கிருப்பது. [மடப்பின்னைதன் கேள்வனை] - ஸ்த்ரீத்வம் முதலான ஆத்மகுணங்களையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனை. [தேனை] - நிரதிஶயபோக்யனானவனை. இதிறே நான்உங்களுக்குச்சொல்லுகிற வேப்பங்குடி நீர். [வாடாமலரிட்டு நீர்இறைஞ்சுமின்] - செவ்விப்பூவையிட்டு நீங்கள் ஆஶ்ரயியுங்கோள். தேனையும் செவ்விப்பூவையும் சேர்க்கைபோலே காணும் ஆஶ்ரயணமாவது. [வானையித்யாதி] - ஆகாஶத்தோடே ஸ்பர்த்தைபண்ணி அத்தைத் தள்ளுமாபோலே இருக்கிறமதிளாலே சூழப்பட்டவூர். துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி ஸுரக்ஷிதமான ஊர்என்கை. [தான்நயந்த பெருமான்] - ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷத்துக்குப்பாங்கான தேஶம் என்று அத்தைவிரும்பி வர்த்திக்கிற ஸர்வேஶ்வரனானவன். [சரணாகுமே] - உங்களுக்கு ரக்ஷகனும். அம்மதிள் அவனுக்கு அரணுமாபோலே, உங்களுக்கு அவன் மதிளாம்.

ஈடு.— நாலாம்பாட்டு. ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில் நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆஶ்ரயியுங்கோள்: அவன் உங்களுக்கு ரக்ஷகனும் என்கிறார்.

[மானைநோக்கி] - மானுனது நையும்படியான நோக்கையுடையவள். மான் தோற்று நாணும்படியாய்த்து நோக்கிருப்பது. [மடப்பின்னைதன் கேள்வனை] - ஸ்த்ரீத்வம் முதலான ஆத்மகுணங்களையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனுயுள்ளவனை. [தேனை] - நிரதிஶயபோக்யனானவனை. இவ்வேப்பங்குடிநீரையன்றே நானஉங்களைக் குடிக்கச்சொல்லுகிறது. [வாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்] - செவ்விப்பூவிட்டு நீர்ஆஶ்ரயியுங்கோள். தேனையும் செவ்விப்பூவையும் சேர்க்கைபோலேகாணும் ஆஶ்ரயணமாவது. [வானையித்யாதி] - ஆகாஶத்தோடே ஸ்பர்த்தைபண்ணி அத்தைத் தள்ளுமாபோலேயிருக்கிற மதிளாலே சூழப்பட்டவூரை. துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி ஸுரக்ஷிதமான ஊரேன்கை. [தான்நயந்தபேருமான்] - "ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷத்துக்குப்

நாலாம்பாட்டு.—மானை இத்யாதி. "பின்னைதன்கேள்வனை - இறைஞ்சுமின்: பெருமான் சரணாகும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆஶ்ரயிக்கும் இத்யாதி-

மான் நையும்படியான நோக்காவதேதென்ன - மான்தோற்று இத்யாதி. "நை" என்று - கடைக்குறைத்தலாய், நையுமென்றபடி. வ்யங்க்யோக்தி - இவ்வேப்பங்குடி இத்யாதி. அதாவது - நிரவதிகபோக்யனென்றபடி. "தேனைவாடாமலரிட்டு" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம் - தேனையும் இத்யாதி. உந்துதல் - தள்ளுதல். இத்தால்பாவம் - துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்கு இத்யாதி. நயந்த - விரும்

பாங்கான தேஶம்" என்று அத்தை விரும்பிவர்த்திக்கிற ஸர்வேஶ்வரனானவன். [சரணுமே] - உங்களுக்கு ரக்ஷகனும், அம்மதிள் அவனுக்கு அரணானாற்போலே உங்களுக்கு அவன் மதிளாம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
மரணமானால்வைகுந்தங்கொடுக்கும்பிரான்
அரணமைந்தமதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்
தரணியாளன் தனதன்பர்க்குஅன்பாகுமே.

ஆ.—(சரணமாகும்.) - இப்படி ஶக்தியோகத்தாலே அவனை ஆஶ்ரயிக்க க்ஷமரன்றியே தன்திருவடிகளையே யுபாயமாகப்பற்றினார்க்கு ஒருபடியாலன்றியே எல்லாப்படியாலும் ரக்ஷகனாய், அப்போதே அவர்களை இப்ப்ரக்ருதியை விடுவித்துத் திருநாட்டிலேகொண்டுபோய்த்திவ்யப்ரக்ருதிகளாக்கி அவர்களோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தல்லது தரிக்கமாட்டாதிருக்கச்செய்தே, அவர்களுக்கு இப்ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் அநாதிவாஸனையாலே ஸஹ்யமாயிருக்கையாலே, க்லுப்தகாலத்திலே இப்ப்ரக்ருதிதானேவிட்டால் திருநாட்டைக்கொடுத்தருளி, பின்னையும் அவர்கள்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹத்தினாலே தான் ஒன்றும் செய்யாதானாய், இவர்களுக்கு எத்தைச்செய்வேன் என்றிருக்குமென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி ஶக்தியோகத்தால் அவனைஆஶ்ரயிக்க க்ஷமரன்றிக்கே தன்திருவடிகளை உபாயமாகப்பற்றினார்திறத்திற் செய்தருளும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சரணமென்று தொடங்கி] - தன்திருவடிகளையே உபாயமாகப்பற்றினார் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் குறையநின்றாரேயாகிலும் அவர்களுக்கு ரக்ஷகனும். மேலும் "எல்லாம்" என்றவற்றுக்குப் பொருள் இப்படியே. [மரணமென்று தொடங்கி] - ப்ரபந்நரானபின்பு அவர்களைபொழியத் தனக்குச் செல்லாதிருக்கச்செய்தே அவர்கள் இசையக்கொண்டுபோய் ஶரீராவஸாநத்திலே மஹோபகாரத்தைக்கொடுக்கும் மஹோபகாரகன். பண்டுவாஸிதமான விஷயங்கள் இந்தஶரீரத்தோடேபோம்; இனி, ஒரு ஶரீரத்திலே ப்ரவேஶித்து விஷயங்களிலே நசைபண்ணுவதுக்கு முன்பில் உஶையிலே மிகவும் போக்யமான தன்னழகைக்காட்டி இவனை இசைவித்து அப்போதே விஷயீகரிக்கும் என்றுகருத்து. [அரணமைந்த மதிளென்று மேலுக்கு] - அரணமாகப்போரும் மதிள் சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்திலே யிருந்து ஸம்ஸாரிகளுக்கு ரக்ஷகனானவன் தனக்கு ஸ்நேஹிகளானவர்க்கு மிகவுஂஸ்நேஹியாம்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதர்க்குப் பரமபதப்ரதனானவன், ஸ்வவிஷயத்தில் கைங்கர்யாதி நிவிஷ்டரானார்க்கு, அதிநிவேஶந்தான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேயாம் என்கிறார்.

பின. நயக்கை - விருப்பம். "மதிள்" என்ற விசேஷணம் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் - அம்மதிள் இத்யாதி. (ச)

தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - தன் திருவடிகளைக்குறித்து ப்ரபத்திபண்ணின ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும், சரணமாகும் - தானேயுபாயமாதலைக்கொண்டு, மரணமானால் - அவர்களுடைய ம்ரியமாணஉஸையில், வைகுந்தம் - அப்ராக்ருத திலக்ஷணமான தேசத்தை, கொடுக்கும்—, பிரான் - மஹோபகாரகனாய், அரண் அமைந்த - க்ஷேமங்கரமாம்படி சமைந்த, மதிள்சூழ் - மதிள்சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்திலே, தரணியாளன் - பூமியைரக்ஷிக்கைக்காகவந்து நிற்கிறவன், தனதன்பர்க்கு - தன் திருவடிகளில் ப்ராவண்யமுடையார்க்கு, அன்புஆகும் - ப்ராவண்யந்தான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேயாம். 'சரணமாகும் தனதாள்' என்று - உபாயமான திருவடிகளென்றுமாம். தரணியாளனென்று - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லபன் என்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி பக்தியோகத்தால் ஆச்ரயிக்க க்ஷமரன்றிக்கே தன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றினார்திறத்தில் செய்தருளும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சரணமாகும் இத்யாதி] - ஜந்மத்தாலும் வ்ருத்தத்தாலும் ஜ்ஞாநத்தாலும் குறையநின்றாரேயாகிலும் தன்திருவடிகளே உபாயமாகப் பற்றினார்க்கெல்லாம் ரக்ஷகனும். கீழ் மூன்றுபாட்டாலும் சொன்ன பக்தியோகம் அதிக்ருதாதிகாரம். இதில் சொன்ன ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரமென்கிறது. [மரணமானால் இத்யாதி] - தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனானவன்று தொடங்கி, இவனையொழியத் தனக்குச் செல்லாதிருக்கச் செய்தே இவனுடைய ருசியைவர்த்தித்து சரீராவஸாநத்திலே பரமபதத்தைக் கொடுத்த மஹோபகாரகன். தன்னழகைக்காட்டி அத்தாலே இவற்றுக்கு ருசிபிறக்குமளவும் அவஸரப்ரதீக்ஷனாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. [மரணமானாலென்று] - தனக்கு அசக்தியில்லை; இவனுக்குக் கர்த்தவ்யமில்லை; இவன்ருசியைக் கடாக்ஷித்திருக்கிறவித்தனை. இப்பாட்டில் "மரணமானால்" என்றதைக்கொண்டிறே கீழ்ச்சொன்ன நிரூபணமெல்லாம். [அரணமைந்த மதிள்] - 'நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கிறவன் இங்கே வந்துநின்றான்: என் வருகிறதோ?' என்று அஞ்சவேண்டாதபடியிருக்கை. [தரணியாளன்] - பூமிக்கு நிர்வாஹகன். ஸம்ஸாரிகளுக்கு ரக்ஷகனென்கை. [தனதன்பர்க்கன்பாகுமே] - தனக்கு ஸ்நேஹிகளானார்பக்கல் அதிப்ராவணனும். [அன்பாகும்] - அன்புடையன் என்று பிரிக்கவொண்ணாதபடி அன்புதான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்கை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி பக்தியோகத்தால் ஆச்ரயிக்க க்ஷமரன்றிக்கே தன்திருவடிகளையே யுபாயமாகப்பற்றினார்திறத்து அவன் செய்தருளும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

[சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்] - ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் குறையநின்றாரேயாகிலும், தன்திருவடிகளையே யுபாயமாகப் பற்றினார்க்கெல்லாம் ரக்ஷகனும். கீழ்மூன்றுபாட்டாலும் சொன்ன பக்தியோகம் அதிக்ருதாதிகாரம், இதில்சொல்லுகிற

அஞ்சாம்பாட்டு— சரணமாகும் இத்யாதி. "வைகுந்தங்கொடுக்கும்பிரான்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை- இப்படி இத்யாதி.

"எல்லாம்" என்றதுக்கு பாவம் - ஜந்மவ்ருத்த இத்யாதி. இத்தால்பலிதம் - கீழ்மூன்று பாட்டாலும் இத்யாதி. முதற்பாட்டு இத்திருவாய்மொழிக்காக ஸங்க்ரஹமாகையாலே, அத்தைவிட்டு மற்றைமூன்று பாட்டாலும்சொன்ன பக்தியோகமென்றபடி. இது ஸர்வாதிகாரமாகைக்கு

ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரமென்கிறது; "ஸமோஹம்ஸர்வபூதேஷு"(ஸமோஹம்ஸர்வபூதேஷு) என்னக்கடவதிறே. பகவத்விஷயந்தான் ஸ்பர்ஶவேதியாயிருக்குமிறே; கைசிகத்தில் பகவத்ஸம்பந்தமுடையானொருசண்டாளனோட்டை ஸம்பாஷணம் ப்ராஹ்மணனுடைய ஆசாரவைகல்யத்துக்குப் பரிஹாரமாய்த்து; அவ்விடத்திலெல்லாம் சொல்லுகிற அர்த்தம் இதுவேயாய்த்து. [மரணமானால் வைகுந்தம்கொடுக்கும்பிரான்] - இவன் தன் பக்கலிலே ந்யாஸம்பண்ணினவன்றுதொடங்கி இவனையொழியத் தனக்குச்செல்லாமையுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், இவனுடைய ருசியை யநுவர்த்தித்து, ஶரீரவிஶ்லேஷத்தளவும் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்நின்று, பின்னையதுண்டானால் பரமபதத்தைக்கொடுக்கும் உபகாரகன். தன்திருவடிகளைப்பற்றினவன்றே தானிருக்கிறவிடத்திலே இவனைக்கொடுபோய்ச் சேரவைத்துக்கொள்ளவேண்டியிருக்கச்செய்தேயும், நடுவுஇவனிருக்கும் நாலுநாளும் அவனுக்கு*ஒருபகலாயிரமூழியாயிருக்கையாலே 'மரணமானால்' என்கிறது. "மரணமானால்" என்கிறது - தனக்குஅஶக்தியில்லை, இவனுக்குக் கர்த்தவ்யமில்லை, இவன்ருசியைக்கடாக்ஷித்து நிற்கிறவித்தனை. இப்பாட்டில்"மரணமானால்"என்றத்தைக்கொண்டிறே கீழ்ச்சொன்ன நிரூபணமெல்லாம். [அரணமைந்த] - 'நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கிறவன் இங்கேநின்றான்; என்வருகிறதோ?'என்றுஅஞ்சவேண்டாதிருக்கை. அரணமாம்படி சமைந்த:[தரணியாளன்]- பூமிக்கு நிர்வாஹகன். ஸம்ஸாரிகளுக்கு ரக்ஷகனென்கை. [தனதன்பர்க்கன்பாகுமே] - தனக்கு ஸ்நேஹிகளானவர்பக்கல் அதிப்ரவணனும். [அன்பாகும்] - "அன்புடையவன்" என்று பிரிக்கவொண்ணாதபடி அன்புதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கை. (௫)

உபபத்தியருளிச்செய்கிறார் - ஸமோஹமித்யாதி. "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு நமே த்வேஷ்யோஸ்தி நப்ரிய: । யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம்" இதி கீதாயாம் நவமே. இந்தப்ரபத்திக்கு விஷயபூதனான ஈஶ்வரன் தாரதம்யம்பாராதே விஷயீகரிக்குமென்கையாலே ப்ரபத்தியும் ஸர்வாதிகாரமென்று இவ்வாக்யத்துக்கு பாவம். அசுத்தரும் பகவத்விஷயத்துக்கு அதிகாரிகளோவென்ன - பகவத்விஷயந்தான் இத்யாதி. அதாவது - அசுத்தரையும் சுத்தராக்குமெனறபடி. அப்படி பகவத்விஷயந்தான் ஸ்பர்ஶவேதிபோலே அசுத்தரையும் சுத்தராக்கினவிடமுண்டோவென்ன; ஸாக்ஷாத ஸ்வஸம்பந்திகளையேயன்றிக்கே தத்ஸம்பந்திஸம்பந்திகளையும் ஶுத்தராக்குமென்கிறார் - கைசிகத்தில் இத்யாதி. "ஆனால்" என்றபதியஶப்தார்த்தம் - இவன்தன்பக்கலிலே இத்யாதி. அது - ஶரீரவிஶ்லேஷம். இதுதன்னை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகிறார் - தன்திருவடிகளை இத்யாதி. இவனுடைய ருசியாலே நடுவிருக்கும் நாலுநாளும் என்று கூட்டுவது. ஒருபகல் ஆயிரமூழியாயிருக்கிறது. அஶக்தியாலே யானாலோ? என்ன - மரணமானலென்கிறது இத்யாதி. ப்ரவேஶத்திற்சொன்ன நிரூபணத்துக்கெல்லாம் ஶப்தநிர்வாஹம் இதுவென்கிறார் - இப்பாட்டில் இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன - ப்ரவேஶத்திலேசொன்ன. பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. அரணமாம்படிசமைந்த-ரக்ஷகமாம்படி சமைந்தவென்று ஶப்தார்த்தம். திருக்கண்ணபுரத்திலேயிருக்கிற தரணியாளனென்றபடி. "அன்பாகும்" என்றால் அதிப்ரவணனென்று தோற்றுமோ? என்ன—அன்புடையவனென்று இத்யாதி. 'அரணமைந்த' என்று தொடங்கி, 'தரணியாளனை - பிரான் - தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - சரணமாகும் - தனதன்பர்க்கன்பாகும் - மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்' என்றந்வயம். (௫)

'அரணமாம்படி சனமந்த' என்பது ஸ்ரீகோஶங்களிற் காணவிடினும், அரும்பதத்தை நோக்க, இருக்கவேணுமென்று தோன்றுகின்றது.

ஆறாம் பாட்டு.

அன்பனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
செம்பொனாகத்துஅவுணனுடல்கீண்டவன்
நன்பொனேய்ந்தமதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்து
அன்பன்நாளுந்தனமெய்யர்க்குமெய்யனே.

ஆ.—(அன்பனாகும்.) - இப்படி தன்திருவடிகளிலே அநந்யப்ரயோஜநமான ஸ்நேஹத்தையுடையரானவர்கள்பக்கல், தானும் என்றும் அநந்யப்ரயோஜநமான ஸ்நேஹத்தையுடையனாய், ஸ்வாநுபவவிரோதிகளையும் தானே போக்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், திருக்கண்ணபுரத்தில் எம்பெருமான் ஆஸ்ரயிப்பாருடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹிபாமென்கிறார்.
[செம்பொனாகத்தவுணன்]-ஹிரண்யன். [நன்பொனென்று மேலுக்கு]-"ஆஸ்ரிதவிஷயீகாரத்துக்கு உறுப்பான தேஶம் என்று நல்ல பொன்னாலே செய்யப்பட்ட மதிள்சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்துக்கு ஸ்நேஹியானவன் தன்திறத்து அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்குத் தானும் என்றும் அநந்யப்ரயோஜநனாயிருக்கும்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரஹ்லாதனுடைய ஸ்வாநுபவவிரோதியான ஹிரண்யனைப்பிளந்தவன், தன்பக்கல் பாரமார்த்திக ப்ரேமமுடையார்க்குப் பாரமார்த்தஸௌஹ்ருதனும் என்கிறார்.

தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - தன்திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்க்கெல்லாம், அன்பனாகும் - நிரவதிகவாத்ஸல்யயுக்தனாய், செம் - சிவந்த, பொன் - பொன்போலேயிருக்கிற, ஆகத்து - வடிவையுடையனான, அவுணன் - ஹிரண்யாஸுரனுடைய, உடல் - ஶரீரத்தை, கீண்டவன் - அநாயாஸேந கிழித்தவனாய், (அப்படி ஆஶ்ரிதவிரோதிகளைப் போக்கி அடிமைகொள்ளுகைக்காக), நன்பொன் - நன்றானபொன்னாலே, ஏய்ந்த-சமையப்பட்ட, மதிள்சூழ் - மதிள்சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, அன்பன் - விரும்பிவர்த்திக்குமவன், தன்மெய்யர்க்கு - தன்பக்கல் பாரமார்த்திகப்ரயோஜநபுத்தி யுடையார்க்கு, நாளும் - என்றுமொக்க, மெய்யன் - (தானும்அவர்கள்பக்கலிலே) பாரமார்த்திக ப்ரயோஜநபுத்தியுடையனாயிருக்கும்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், தன்னை ஆஸ்ரயிப்பாருடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹியாம் என்கிறார்.
[அன்பனாகும் இத்யாதி] - தன்திருவடிகளே உபாயமென்று பற்றினார்க்கு, "ஶரணாகதவத்ஸல:" என்கிறபடியே அவர்கள் தோஷம் தோன்றாதபடி வ்யாமுக்தனாயிருக்கும். "தொஷொயத்யபிதஸ்யஸ்யாத்ஸ".இவர்களுடைய விரோதிசெய்வது என்? என்னில் ; ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதி பட்டதுபடும். ஹிரண்யனாகிற அஸுரனுடைய ஶரீரத்தை அநாயாஸேந கிழித்தவன். [நன்பொன் ஏய்ந்தமதிள்] - நல்லபொன்னாலே செய்யப்பட்ட மதிள்: ஸ்ப்ருஹணீயமான மதிளொன்கை. [திருக்கண்ணபுரத்தன்பன்] - ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பானதேஶம் என்று அவன்விரும்பி வர்த்திக்கிறவனர். [தனமெய்யர்க்கு - நாளும் மெய்யனே] - தன்பக்கல் அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்

பார்க்கு என்றுமொக்கத் தான் அநந்யப்ரயோஜநனுயிருக்கும். தன்பக்கல் மித்ரபாவமுடையார்க்கு "நத்யஜேயம்" என்றிருக்கும் அவன்.

ஈடு.— ஆறும்பாட்டு. தன்னை ஆஸ்ரயிப்பாருடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹியாமென்கிறார்.

[அன்பன் இத்யாதி] - தன் திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றினார்க்கு, "ஶரணாகதவத்ஸலஃ" (ஶரணாகதவத்ஸலஃ) என்கிறபடியே அவர்கள் தோஷம் தோற்றாத படி வ்யாமுக்தனுயிருக்கும்; "தோஷோயத்யபி தஸ்யஸ்யாத்" (தோஷோயத்யபி தஸ்யஸ்யாத்). இவர்களுடைய விரோதி செய்வதென்னென்னில்?—ப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதி பட்டது படும். ஹிரண்யனுகிற அஸுரனுடைய ஶரீரத்தை அநாயாஸேந கிழித்தவன். [நன்பொனேய்ந்தமதிள்] - நல்லபொன்னாலே செய்யப்பட்ட மதிள்; ஸ்ப்ருஹணீயமான மதிள்என்கை. [திருக்கண்ணபுரத்தன்பன்] - "ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கானதேஶம்" என்றுவிரும்பி வர்த்திக்கிற ஊர். [நாளும்தனமெய்யர்க்குமெய்யனே] - தன் பக்கல் * அநந்யப்ரயோஜநரா யிருப்பார்க்கு, தானும் அவர்கள்பக்கல் என்றுமொக்க அநந்யப்ரயோஜநரா யிருக்கும், தன்பக்கல் மித்ரபாவமுடையார்க்கு "நத்யஜேயம்" (நத்யஜேயம்) என்றிருக்கும் அவன். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

மெய்யனாகும் விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம்
பொய்யனாகும் புறமேதொழுவார்க்கெல்லாம்
செய்யில்வாளையுகளும் திருக்கண்ணபுரத்து
ஐயன்ஆகத்தணைப்பார்கட்கு அணியனே.

ப்ர.—ஸுந்தரகாண்டே உக. ராவணம் ப்ரதிஸீதா. விதித ஸஹிதர்மஜ்ஞஶ்ஶரணாகதவத்ஸலஃ தேநமைத்ரீ பவது தேயதிஜீவிதுமிச்சஸி । உo௰ - யுத்தகாண்டே கஅ. மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ்சந தோஷோயத்யபி தஸ்யஸ்யாத் ஸதாமேதத கர்ஹிதம்.

ஆறும்பாட்டு—அன்பனாகும் இத்யாதி. "செம்பொனாகத்தவுணனுடல் கீண்டவன் • தனமெய்யர்க்கு மெய்யனே" என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தன்னை இத்யாதி.

அப்படி வ்யாமுக்தனேவென்ன - தோஷோயத்யபி இத்யாதி. "விதிதஸ்ஸஹிதர்மஜ்ஞஶ்ஶரணாகதவத்ஸலஃ । தேநமைத்ரீ பவது தேயதிஜீவிதுமிச்சஸி" இதி ஸுந்தரகாண்டே ராவணம்ப்ரதி ஸீதா (உக-உoஙி). "மித்ரபாவேந" இத்யாதி, "தோஷோயத்யபி தஸ்யஸ்யாத் ஸதாமேதத கர்ஹிதம்" இதி யுத்தகாண்டே ராமஃ. (சஅ-ங) திருக்கண்ண புரத்தன்பன் - திருக்கண்ணபுரத்திலே அன்பையுடையவனென்று ஶப்தார்த்தம். தனமெய்யர்க்கு நாளும் மெய்யனென்றபடி. "மெய்" என்று - அநந்யப்ரயோஜநத்தையாக வருளிச்செய்து, மித்ர பாவமாக அர்த்தாந்தரம் - தன்பக்கல் இத்யாதி. அதாவது - மித்ரபாவமொழிய மெய்கூடாமையாலே, மெய் என்று - மித்ரபாவத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. 'செம்பொனாகத்து' என்று தொடங்கி, 'திருக்கண்ணபுரத்தன்பனானவன் - தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - அன்பனாகும் - தனமெய்யர்க்கு - நாளும் - மெய்யனாம்' என்றந்வயம். (சு)

ஆ.—(மெய்யனுகும்.) - இப்படி அநந்யப்ரயோஜநமாகத் தொழுவார்க்கெல்லாம் தன்னை யுள்ளபடியே காட்டிக்கொடுக்கும்; அநந்யப்ரயோஜநமாகத் தொழாதார்க்கெல்லாம் தன்னை யுள்ளபடி காட்டான். அநந்யப்ரயோஜநமாக ஒரஞ்சலிமாத்ரத்தைப்பண்ண அவன் இப்படி ஸுலபனோவென்னில்; தானே ப்ராப்யன் என்றிருப்பார்க்கு அவன் ஸுலபனும், இவ்விடத்தில் ஒரு ஸந்தேஹமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநர்க்குத் தான் ஸுலபனாய் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களையே கொடுத்துத் தன்னை அகற்றும் என்கிறார்.

[செய்யில்வாளையென்று மேலுக்கு] - அதிஸம்ருத்தமான திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற பரமஶைந்யவானவன் அநந்யப்ரயோஜநரானுர்க்கு ஸுலபனும். இதில் ஒருஸந்தேஹமுமில்லை.

ப.—அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபனைப்கொண்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அவ்வோ ப்ரயோஜநங்களைக்கொடுத்து அகலநிற்கு மென்கிறார்.

விரும்பித்தொழுவார்க்குஎல்லாம் - தன்பக்கலிலே ப்ரயோஜநபுத்திபண்ணி விரும்பி யாஶ்ரயிப்பார்க்கெல்லாம், மெய்யன்ஆகும் - (தன்னுடைய) பாரமார்த்திகமான ப்ராப்யாகாரத்தை யுடையனைப்கொண்டு ப்ரகாஶியாநிற்கும்; புறமேதொழுவார்க்கெல்லாம் - புறம்பே சிலப்ரயோஜநங்களைக் கணிசித்து ததர்த்தமாக ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு, பொய்யன்ஆகும் - அந்த ப்ரயோஜநத்தளவைக் கொடுத்துத் தன்னை மறையாநிற்கும்; செய்யில் - தன்னிலமானசெய்யிலே, வாளை - வாளையானது, உகளும் - உகளாநிற்கிற, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, ஐயன் - உபயஸாதாரணமாக நிருபாதிக பந்துவாயிருக்கிறவன், ஆகத்தணைப்பார்கட்கு - தங்களகவாயிலே தன்னை ப்ராப்யமாக ஸ்வீகரிப்பார்க்கு, அணியனே - (ஸாதாரணபந்துவாயிருக்கச்செய்தே) அஸாதாரண ஸுலபனும்.

இ—ஏழாம்பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபனாய் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அவற்றைக் கொடுத்துத் தான் அகலும் என்கிறார்.

[மெய்யன் இத்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆஶ்ரயிக்குமவர்களாரேனுமாகிலும் அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைமுடிய நடத்தும்; ப்ரயோஜநங்களைப் பற்ற ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு வர்த்தகமான அந்தப் பதார்த்தங்களை ஆதரித்துக்கொடுத்தானாய்த் தன்னைக்கொண்டகலும். "க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா:" என்றிருக்கும் பாண்டவர்களுக்கு மெய்யனாயிருக்கும்; படைத்துணை வேண்டிவந்த துர்யோதநனுக்கு நாராயணகோபாலர்களை அடையக் கொடுத்தானாய், தான் பாண்டவர்களுக்காய் நின்று அதுதலையை அழியச்செய்கையாலே பொய்யனாகும் [செய்யில்இத்யாதி] - செய்களிலே மத்ஸ்யமானது உகளித்துவர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலேநிற்கிற பரமபந்து. திர்யக்குக்களும் களித்துவர்த்திக்கும்படி ஸௌஹார்த்தமி என்கை. [ஆகத்து இத்யாதி] - தன்னை ஹ்ருதயத்திலே வைப்பார்க்குக் கைபாளாயிருக்கும். அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு, "கிங்கராஸ்ஸமவஸ்திதா" என்றிருக்கும்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபனாய் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அத்தைக்கொடுத்துத் தான்அகலநிற்குமேன்கிறார்.

[மெய்யனாகும் இத்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு அவர்களாரேனுமாகிலும் அபேக்ஷிதத்தை முடிய நடத்தும்; புறம்பே ப்ரயோஜநங்களைப்பற்ற ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு வ்யங்யகமான அப்புருஷார்த்தங்களை யாதரித்துக் கொடுத்தானாய்த் தன்னைக் கொண்டகலும். "க்ருஷ்ணாஸ்ரயா꞉க்ருஷ்ணபலா꞉" (க்ருஷ்ணாஸ்ரயா꞉க்ருஷ்ணபலா꞉) என்றிருப்பார்க்கு மெய்யனாயிருக்கும்; படைத்துணை வேண்டிவந்த துர்யோதநனுக்கு நாராயணகோபாலர்களையடையக் கொடுத்தானாய், தான் பாண்டவர்களுக்காகநின்று அத்தலையை யழியச்செய்கையாலே பொய்யனாகும். [செய்யில் இத்யாதி] - செய்களிலே மத்ஸ்யமானது உகளித்துவர்த்தியாநிற்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலேநிற்கிற பரமஸந்யாஸ. திர்யக்குக்களும் களித்து வர்த்திக்கும்படியான போக்யதையையுடைய தேஸமென்கை. தன்னை ஹ்ருதயத்திலே வைப்பார்க்குக் கையாளாயிருக்கும்; அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு "கிங்கரௌஸமுபஸ்த்திதௌ" (கிங்கரௌஸமுபஸ்த்திதௌ) என்றிருக்கும். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

அணியனாகும்தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
பிணியுஞ்சாராபிறவிகெடுத்தாளும்
மணிபொனேய்ந்தமதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரம்
பணிமின்நாளும் பரமேட்டிதன்பாதமே.

ஆ.—(அணியன்.) - இப்படி தன்திருவடிகளையே ப்ராப்யம் என்று பற்றினாரெல்லாருடைய து꞉கங்களையும் து꞉கஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கி, அவர்களுக்கு ஸுலபனாம்; ஆதலால், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமா

ப்ர.—த்ரோணபர்வணி (த்ரோ - கஅரு.) க்ருஷ்ணாஸ்ரயா꞉ இத்யாதிக்கு உத்தரார்த்தம் - க்ருஷ்ண꞉பராயணமேஷாம் ஜ்யோதிஷாமிவசந்த்ரமா꞉ ॥உச॥

எழாம்பாட்டு.—மெய்யனாகும் இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அநந்ய இத்யாதி.

"எல்லாம்" என்றதைப்பற்ற - அவர்களாரேனுமாகிலும் என்றது. ஆரேனுமாகிலும் என்றது - எத்தனையேனும் நிஹீநஜந்மாக்களேயாகிலு மென்றபடி. முடியநடத்துகைபாவது - ப்ராப்திபர்யந்தமாக நடத்துகை. அநுரூப கைங்கர்யங்களைக் கொடாமையைப்பற்ற - தன்னைக் கொண்டகலும் என்கிறார். இப்படி யெங்கே கண்டோமென்ன - க்ருஷ்ணாஸ்ரயா꞉ இத்யாதி. "க்ருஷ்ணாஸ்ரயா꞉க்ருஷ்ணபலா꞉க்ருஷ்ணநாதாஸ்ச்சபாண்டவா꞉" இத்யாதி, மஹாபாரதே. த்ரோண - (கஅரு-உச) இதுசொன்னதுக்கு பாவம் - திர்யக்குக்களும் இத்யாதி. "ஆகத்தணைப்பாருக்கு" இத்யாதிக்கு அர்த்தம் - தன்னை இத்யாதி. விவரணம் - அநந்ய இத்யாதி. "உபௌதேவௌமுநி ஸார்தூல கிங்கரௌஸமுபஸ்த்திதௌ । ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை ஸாஸநம் கரவாவ கிம்" இதி பாலகாண்டே விஸ்வாமித்ரம்ப்ரதி ராம꞉. (நக-ச) 'செய்யில்' என்று தொடங்கி, 'ஐயன் - விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம் - மெய்யனாகும் - புறமேதொழுவார்க்கெல்லாம் - பொய்யனாகும் - ஆகத்தணைப்பார்கட்கணியனே' இத்யந்வய꞉ (எ)

போலே திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானைப் பெறுகைக்கு அவன் திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றுங்கோள்; இதுக்கொரு காலநியமமில்லை; வேண்டினபோது ஆஶ்ரயிக்கலாமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயியுங்கோள். உங்களுடைய து:க்கத்தையும் து:க்கஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கியருளுமென்கிறார்.

[மணிபொனேய்ந்த என்று மேலுக்கு] - ஶ்லாக்யமான மதிள்சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்திலே திருநாட்டிற்படியே நின்றருளினவன் திருவடிகளைப் பணியுங்கோள்.

ப.— அநந்தரம், தன் திருவடிகளையே ப்ராப்யமென்றடைந்தார்க்கு அத்யந்த ஸுலபனாய்க்கொண்டு ஸம்ஸாரோச்சேதத்தைப் பண்ணுமென்கிறார்.

தனதாள் - நிரதிஶயபோக்யமான திருவடிகளை, அடைந்தார்க்குஎல்லாம்- கிட்டினார்க்கு, அணியன் ஆகும்-(தான்) அத்யந்த ஆஸந்நனாய்க்கொண்டு ஸுஜிபாநிற்கும்; (அத்தாலே), பிணியும் - ப்ராரப்தஜநகாந்தரரூபமான வ்யாதிபானவை, சாரா - கழியாநிற்கும்; பிறவி - (அதுக்குஹேதுவான) ஜந்மஸம்ஸர்க்கம், கெடுத்து - பிறவாதபடி கழித்து, ஆளும் - அடிமைகொள்ளாநிற்கும்; (ஆகலால்), மணி - மணியும், பொன் - பொன்னும், ஏய்ந்த - சேர்ந்த, மதிள்சூழ் - மதிள்சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்திலே, பரமேட்டிதன்பாதம் - பரமபதத்திலேயிருக்குமாபோலே ஸந்நிஹிதனானவன் திருவடிகளை, நாளும் - நிரந்தரமாக, பணிமின் - வணங்கி அநுபவிக்கும்படி பாருங்கோள். கணபுரமென்று - ஏழாம்வேற்றுமை தொக்கிக்கிடக்கிறது.

இ—எட்டாம்பாட்டில், அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள். உங்களுடைய து:க்கத்தையும் து:க்கஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கியருளும் என்கிறார்.

[அணியனாகும் இத்யாதி] - தன்திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தார்பக்கல் வரையாதே ஸுலபனும். இன்று ஆஶ்ரயித்ததொரு திர்யக்கைக்குறித்து, "கிம்கார்யம் ஸீதயா" என்றானிறே. [பிணியும் சாரா] - உங்களுடைய ஸகலது:க்கங்களும்போம். [பிறவிகெடுத்தாளும்] - அந்த து:க்கஹேதுவான ஜந்மக்கைப்போக்கி அடிமைகொள்ளும். [மணிபொன் இத்யாதி] - மணியாலும் பொன்னாலும் செய்த மதிள்சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்தில் என்று ஸப்தமியாவது. [பரமேட்டிதன் பாதமேநாளும் பணிமின்] — பரமபதத்திலிருக்கும்படியில் ஒன்றும் குறையாதபடியாய்த்து இங்கிருப்பது; அவன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பண்ணுங்கோள்; அங்கு நித்யஸூரிகள் பணியவிருக்குமவன், இங்கேவந்தபின்பு நீங்களும் அவன்திருவடிகளிலே பணியப்பாருங்கோள்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. 'அவனை யாஶ்ரயியுங்கோள்; உங்களுடைய து:க்கத்தையும் து:க்கஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கியருளும் என்கிறார்.

[அணியனாகும் தானதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்] - தன்திருவடிகளை யாஶ்ரயித்தாரை வரையாதே அவர்களுக்கு ஸுலபனும். இன்று ஆஶ்ரயித்ததொரு திர்யக்கைக்

எட்டாம்பாட்டு.—அணியன் இத்யாதி. "பரமேட்டிதன்பாதம் - பணிமின் - பிணியும் சாரா; பிறவிகெடுத்தாளும்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனை இத்யாதி. "பிறவி" என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரத்தையும் என்றது.

"அடைந்தார்க்கெல்லாம்" என்றத்தைப்பற்ற - வரையாதே என்றது. அப்படி ஸுலபனேயென்ன-இன்றாஶ்ரயித்தது இத்யாதி. "ஆயிகிஞ்சித்ஸ்ரவணேநகிம்கார்யம் ஸீதயா".

குறித்து "கிம்கார்யம்ஸீதயாமம"(கிம்கார்யம்ஸீதயாமம) என்றாரிறே. [பிணியும் சாரா]- உங்களுடைய ஸகலதுঃகங்களும்போம். [பிறவிகெடுத்தாளும்] - அந்த துঃகஹேதுவான ஜந்மத்தைப் போக்கி அடிமைகொள்ளும். [மணிபொனேய்ந்த மதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரம்]- மணியாலும் பொன்னாலும் செய்த மதிளாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே யென்று ஸப்தமியாக்கிக்கொள்ளுவது. [பரமேட்டி தன்பாதமே - பணிமின்நாளும்] - பரமபதத்தி லிருக்கும்படியி லொன்றும் குறையாதபடியாய்த்து இங்கிருப்பது. அவன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பண்ணுங்கோள். அங்கு நித்யஸூரிகள் பணியவிருக்கு மவன் இங்கே வந்தபின்பு, நீங்களும் அவன்திருவடிகளிலே பணியப்பாருங்கோள். (௭)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பாதம்நாளும் பணியத்தணியும்பிணி
ஏதம்சாரா எனக்கேல்இனியென்குறை?
வேதநாவர்விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்து
ஆதியானைஅடைந்தார்க்குஅல்லலில்லையே.

ஆ.—(பாதம்நாளும்.) - இப்படி அவன் திருவடிகளையாஶ்ரயிக்கவே, ஆகவ ஊநதுঃகவிரோதியான உத்தர பூர்வாகங்களெல்லாம்போம், இதிலொரு ஸம்ஶயமில்லை யென்றுசொல்லி, 'அவன்திருவடிகளையே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் பற்றப்பெற் றேன் ; எனக்கினி என்னகுறையுண்டு?' என்றுகொண்டு ஸ்வலாபத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், உபதேஶநிரபேக்ஷமாக நான் முன்னம் எம்பெரு மானை யாஶ்ரயித்து ஸுகியாகப்பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[பாதநாளுமென்றுதொடங்கி மேலுக்கு]-நாள்தோறும் அவனை ஆஶ்ரயித்து வரப் பண்டுபண்ணின பாபங்கள் நசிக்கும். பண்ணினபாபம் ஶேஷியாது. எனக்கென்ன ஒருகுறை இல்லை. [வேதநாவரென்று மேலுக்கு] - வேதார்யவித்துக்கள் விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனான ஸர்வேஶ்வரனை அடைந்தார்க்கு துঃகங்க ளில்லையே ; இது நிஶ்சிதம்.

ப.—அநந்தரம், நான் அவனை ப்ராபித்து என் ஸகலதுঃகங்களும் தீரப் பெற்றேன் ; காரணபூதனானவனைக் கிட்டினார்க்கு துঃகமுண்டோ? என்கிறார்.

பாதம் - அவன்திருவடிகளை, நாளும் - நாடோறும், பணிய - அநுபவிக்க, பிணி - முன்புண்டான துঃகங்களெல்லாம், தணியும் - போம் ; ஏதம் - மேலுமொரு

ஹரதநஹராவாஹராக்ஷணநயவீயவா" இதி யுத்தகாண்டே ஸுக்ரீவம் ப்ரதிராமঃ. (௪௧-4,5) ஏய்ந்த-செய்த. "திருக்கண்ணபுரத்தில்-பரமேட்டி" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம்- பரமபதத்தில் இத்யாதி. அவன் திருவடிகளிலே பணியவேண்டுவானென்னென்ன - அங்கு நித்ய ஸூரிகள் இத்யாதி ; அன்றிக்கே, 'பரமபதத்தில்' இத்யாதிவாக்யத்தில், "திருக்கண்ணபுரத்திலே யிருக்கிறவன்பரமேட்டி" என்று அர்த்தம்அருளிச்செய்தாராய்,பரமபதஸ்த்தன்கிடீர் இங்கு வந்திருக் கிறான் என்றர்த்தாந்தரமாதல். 'மணிபொனேய்ந்த' என்று தொடங்கி, 'திருக்கண்ணபுரத்தில்- பரமேட்டிதன்பாதம் - பணிமின் ; தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - அணியனாகும்; நாளும் - பிணி யும்சாரா; பிறவிகெடுத்தாளும்' இத்யந்வயঃ. பரமே ஸ்த்தாநே ஸ்த்தித இதி பரமேஷ்டீ. (௮)

துக்கங்களும், சாரா - வாராதுகள்; இனி - ஆகலால், எனக்கு என் குறை - எனக்கு என்னகுறையுண்டு? வேதநாவர் - வேதோச்சாரணத்தை நாக்குக்கு நிரூபகமாகவுடையவர்கள், விரும்பும் - ("வெதவெதெ" என்று வர்த்திக்கையாலே) விரும்பும்படியான, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, ஆதியானை - வேதைகஸமதிகம்யனை பரமகாரணபூதனை, அடைந்தார்க்கு - ப்ராபித்தார்க்கு, அல்லல்-துக்கம், இல்லையே - இல்லையாகாதே. "பிணி, ஏதம்" என்று - பூர்வாநேகாத்தராகங்களுமாகவுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், உபதேசநிரபேக்ஷமாக நான் முன்னம் அவனை ஆஶ்ரயித்து ஸுகியாகப்பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[பாதமித்யாதி] - அவன்திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்கவே அநாதிகாலார்ஜிதமான பூர்வாவம் நஶிக்கும். இனியத்தைச்செய்யவே விரோதியான பாபம்போமென்கை. [ஏதம் சாரா] - உத்தராவமானது ஶ்லேஷியாது. அவன்திருவடிகளிலே தலைசாய்க்க என்னுடைய ஸகல துரிதங்களும் போவதானபின்பு எனக்கொருகுறையுண்டோ? வேதார்த்தவித்துக்கள்விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனை ஜகத்காரணபூதனை. 'வேதநாவர்' என்கிறது, திருமங்கையாழ்வாரைப்போலவாரை. 'விரும்புகை' யாவது - "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேனொருவர்க்குரியேனோ" என்கை. ப்ரமாணம் வேதமாய், ப்ரமேயம் ஜகத்காரணமாயிறேயிருப்பது. "காரணந்து த்யேயः" என்று ஜகத்காரணவஸ்துவிறே த்யேயம். 'ஆதியானை அடைந்தார்க்கல்லலில்லையே' - தாய்மடியிலே சாய்ந்தார்க்கு க்லேஶமில்லையென்னுமிடம் ஸுஸித்தம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உபதேஶநிரபேக்ஷமாக நான் முன்னம் அவனை யாஶ்ரயித்து ஸுகியாகப் பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[பாதநாளும்பணியத்தணியும்பிணி] - அவன் திருவடிகளை யாஶ்ரயிக்கவே; அநாதிகாலார்ஜிதமான பூர்வாவம் நஶிக்கும். இனியதுசெய்ய, விரோதியானபாபம்போமென்கை. [ஏதஞ் சாரா] - உத்தராவமானது ஶ்லேஷியாது. [எனக்கேல்இனியென்குறை] - அவன்திருவடிகளிலே தலைசாய்க்க என் ஸகலதுரிதங்களும் போவதானபின்பு, எனக்கு ஒருகுறையுண்டோ? [வேதநாவர் இத்யாதி] - வேதார்த்த வித்துக்கள் விரும்பி வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனை ஜகத்காரணபூதனை. 'வேதநாவர்'என்கிறது-

---

ஒன்பதாம்பாட்டு.—பாதம் இத்யாதி. "எனக்கேலினியென்குறை" என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை - உபதேஶ இத்யாதி.

"பாதம் - பணிய - நாளும் - பிணி - தணியும்" என்றந்வயித்தர்த்தம் - அவன்திருவடிகளை இத்யாதி. "நாளும் பிணி" என்று - பூர்வாவம். நாடோறுமுண்டான - அநாதிகாலார்ஜிதமான பிணியென்றபடி. பூர்வாவநாஶத்துக்கு ஆஶ்ரயணம் ஸாதநமோவென்ன-இனியது இத்யாதி. இனியது - போகரூபம். இனியதுசெய்ய - இனியத்தைச்செய்யவென்றபடி. "நாளும் - பிணி - தணியும்-ஏதம்சாரா"என்றதுக்கு "தத்அதிகம உத்தரபூர்வாகயோரஶ்லேஷவிநாஶௌ தத்வ்யபதேஶாத்"(ஶா-ஶ்ரீ-சுயி-கஉ.௦.ஸூ-சஅஉ.) என்கிற ஸூத்ரார்த்தமென்றருளிச்செய்வர். எனக்கேல் - எனக்கென்றபடி. ஏல் - அவ்யயம். வேதத்தை நாவிலேயுடையவரென்று ஸப்தார்த்தமாய், வேதார்த்தவித்துக்களை லக்ஷிக்கிறது. வேதார்த்தவித்துக்களாவாராரென்ன- வேதநாவரென்கிறது இத்யாதி. திருமொழி எட்டாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி மூன்றாம்பாட்டு, "விடையேழன்றடர்த்து" இத்யாதி. 'கண்ணபுரமொன்றுடையான்' இத்யாதிக்கு - ஸ்பஷ்டோர்த்த: "வேதநாவர், ஆதியானை" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பலிதம் - ப்ரமாணம் இத்யாதி. இங்கே

திருமங்கையாழ்வார்போல்வாரை. விரும்புகையாவது - "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேனொருவர்க்கு உரியேனே" என்கை. ப்ரமாணம் வேதமாய், ப்ரமேயம் ஜகத்காரணமாயிறே யிருப்பது. "காரணம்து த்யேயః" (காரணம்துத்யேயః) என்று ஜகத்காரண வஸ்துவிறே த்யேயம். [ஆதியானையடைந்தார்க்கல்லல் இல்லையே] - தாய்மடியிலே சாய்ந்தார்க்கு க்லேசமில்லையென்னுமிடம் நிஸ்சிதம். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

இல்லையல்லல் எனக்கேல்இனியென்குறை?
அல்லிமாதரமரும் திருமார்பினன்
கல்லிலேய்ந்தமதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரம்
சொல்ல நாளும்துயர் பாடுசாராவே.

ஆ.—(இல்லையல்லல்) - அவன்திருவடிகளை யாஸ்ரயித்து 'நிரஸ்தாகிலதுःவனானேன்; எனக்கு இனியென்னகுறையுண்டு?' என்று, ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே பின்னையும் தம்முடைய லாபத்தைச்சொல்லி, "அவனேரக்ஷகன்" என்று விஸ்வஸிக்கமாட்டீராகில் திருக்கண்ணபுரமென்று சொல்லுங்கோள்; சொல்லவே, ஒருநாளும் துःவங்கள் வாராவென்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே மீளவும் ஸ்வலாபத்தைச் சொல்லி பக்தி ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநங்களுக்கு க்ஷமரல்லராகில், திருக்கண்ணபுரமென்று வாயாலேசொல்ல ஸமஸ்த துःவங்களும் போமென்கிறார்.

[அல்லிமாதரமரும் திருவென்றுமேலுக்கு] - ஆஸ்ரயிப்பாருடைய ஆஸ்ரயணத்தில் குறைவுபாராதே அவர்களைத்தானே விஷயீகரிக்கும்படிபண்ணும் ஸ்வபாவையான பெரியபிராட்டியார் நிரந்தரவாஸம்பண்ணும் திருமார்வை உடையவனுடைய ஸ்தாநமான திருக்கண்ணபுரத்தை.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருக்கண்ணபுரத்தைச் சொன்னவளவிலே துःவங்கள் வாராதடியாயிருந்தது; எனக்கினி யென்னகுறையுண்டென்கிறார்.

அல்லி - தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாகவுடையளாய், மாதர் - * நாரீணாமுத்தமையான லக்ஷ்மி, அமரும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, திருமார்பினன் - திருமார்வையுடையவனதாய், கல்லிலேய்ந்த - கல்லாலேசெறிந்த, மதிள்சூழ் - மதிள்சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை, சொல்ல - சொன்னவளவிலே, நாளும் - ஸர்வகாலமும், துயர் - துக்கங்கள், பாடு - அருகு, சாரா - வாராதனவாயிருந்தன. (ஆனபின்பு), எனக்கு-, அல்லல் - அநுபவாலாப துःவம், இல்லை - உண்டாகாதாயிருந்தது; இனி - இப்படியானபின்பு, என்குறை-என்னகுறையுண்டு? அநுபவம்அவிச்சிந்நமன்றோவென்று கருத்து.

காரணத்வம் சொல்லுவானென்னென்ன காரணந்து இத்யாதி. "காரணபூதனை யடைந்தார்க்கல்லலில்லை" என்கிற பதப்ரயோகத்துக்கு பாவமாதல், "இல்லையே" என்றவவதாரணார்த்தமாதல். தாய்மடியிலே இத்யாதி. 'பாதம் பணிய - நாளுமுண்டான - பிணி - தணியும்: ஏதம் சாரா:இனி-எனக்கேல் - என்குறை?' ஆகையாலே, 'வேதநாவர்' தொடங்கி, 'அல்லலில்லை' இத்யந்வய:. (கூ)

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே ஸ்வலாஶத்தைச்சொல்லி ஶக்திப்ரபத்த்யநுஷ்டாநங்களுக்கு க்ஷமரல்லாதார்க்குத் திருக்கண்ணபுரமென்கிற உக்தியாலே ஸமஸ்ததுஃகங்களும் போமென்கிறார்.

[இல்லையல்லல்] - ஸகலதுஃகங்களும் போம். இனி எனக்கு என்னகுறையுண்டு? ஶகவதநுஶவவிரோதி துரிதங்கள் போனபின்பு, எனக்குஅநுஶவிக்கைக்குஒரு தேஶவிஶேஷம் தேடிப்போகவேண்டியிருந்ததோ? என்னால் வருவது போவதான பின்பு, அவனால் வருவதுக்குஒருகுறையுண்டோ? [அல்லிமாதரிதயாதி] - பெரிய பிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வை யுடையவன். ஆஶ்ரயணத்தில் குறைவுபார்த்து அவன் அநாதரியாதபடி "நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" என்பாரும்அருகே யுண்டு. திண்ணிதானமதிளையுடைய திருக்கண்ணபுரத்தை வாயாலேசொல்ல. ஶக்தியிலே யிழிகைக்கு பரிகாரமின்றிக்கே ப்ரபத்திக்கும் வ்யவஸாயமில்லாதார் "திருக்கண்ணபுரம்" என்று வாயாலேசொல்லவே ஸமஸ்ததுஃகங்களும் போம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே ஸ்வலாஶத்தைச்சொல்லி, ஶக்தி ப்ரபத்த்யநுஷ்ட்டாநங்களுக்கு க்ஷமரல்லாதார் திருக்கண்ணபுரமென்கிற உக்தியைச் சொல்லவே ஸமஸ்ததுஃகங்களும் போமென்கிறார்.

[இல்லையல்லல்] - ஸகலதுஃகங்களும்போம். [எனக்கேல் இனியென்குறை]- இனியெனக்கென்ன குறையுண்டு? ஶகவதநுஶவவிரோதியான துரிதங்களும்போனபின்பு, எனக்குஅநுஶவத்துக்குஒருதேஶவிசேஷம் தேடிப் போகவேண்டியிருந்ததோ? [அல்லியித்யாதி] - பெரியபிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வையுடையவன். ஆஶ்ரயணத்திற்குறைபார்த்து அவன்அநாதரியாதபடி "நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" (நகஶ்சிந்நாபராத்யதி) என்பாரும்அருகேயுண்டு. திண்ணிதான மதிளையுடைய திருக்கண்ணபுரத்தை வாயாலேசொல்ல. ஶக்தியிலிழிகைக்குப்பரிகாரமின்றியே ப்ரபத்திக்கு வ்யவஸாயமின்றிக்கேயிருக்குமவர்கள், "திருக்கண்ணபுரம்" என்று வாயாலேசொல்லவே, ஸமஸ்ததுஃகங்களும் போம்.

(க0)

பதினோராம் பாட்டு.

பாடுசாராவினை பற்றறவேண்டுவீர்!
மாடநீடு குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்
பாடலானதமிழ் ஆயிரத்துள்இப்பத்தும்
பாடியாடிப்பணிமின் அவன்†தாள்களே.

பத்தாம்பாட்டு.—இல்லையல்லல் இத்யாதி. "எனக்கேலினியென்குறை - திருக்கண்ணபுரஞ்சொல்ல நாளும்துயர்பாடுசாரா" என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே இத்யாதி.

"இனி" என்றதுக்கு ஶாவம் ஶகவதநுஶவ இத்யாதி. இப்போதுஇது சொன்னதுக்கு ஶாவம் - ஆஶ்ரயணத்தில் இத்யாதி. "கல்லிலேய்ந்த" என்கையாலே - திண்ணிதானமதிள் என்றது. "சொல்ல" என்றதுக்கு ஃபலிதம்-ஶக்தியில் இத்யாதி. நாளும்துயர் - நாள்தோறுமுண்டான துயர். பாடுசாரா - அருகில் கிட்டாது. அடைவே அந்வயம். (க0)

---

† 'தாள்களையே' என்றும் பாடம்.

ஆ.—(பாடுசாரா.) - ஸ்வரூபமான உபாயத்தாலே நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராய்க்கொண்டு எம்பெருமானைப் பெறவேண்டுவீர்! திருவாய்மொழியைப்பாடுங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் பாடுசாராது பற்றறவேண்டியிருக்கும் நீங்கள் இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதிபூர்வகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ப —அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு ஃலமாக ஃமவதநுஃவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

வினை - ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுஃகங்களும், பாடுசாரா - உங்கள் பரிஸரத்திலேயன்றியே, பற்றறவேண்டுவீர்-ஸவாஸநமாகப் போகவேண்டியிருந்திகோளாகில்,மாடம்-மாடங்கள், நீடு - உயர்ந்த, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்ததாய், பாடலான - கானரூபமான, தமிழ் - த்ராமிடமாயிருக்கிற, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், பாடி - ப்ரீதியுக்தராய்க்கொண்டுபாடி, ஆடி - ஹர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணி, அவன்தாள்கள் - அந்தஸௌலப்யனை ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளை, பணிமின் - வணங்கி அநுஃவிக்கும்படி பாருங்கோள். இத்திருவாய்மொழி முகத்தாலே, ஃமவதநுஃவம்பண்ணவே ஸமஸ்த துரிதமும் ஸவாஸநமாகப்போமென்று கருத்து. இது-கலிவிருத்தம்.

இ.—நிமகத்தில், ப்ரதிபந்தகங்கள் ஸவாஸநமாகப் போகவேண்டியிருக்கில்,இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதிபூர்வகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவன்திருவடிகளை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[பாடுசாரா இத்யாதி] - வினையானது உங்கள் பார்ஶ்வத்தில் வந்து கிட்டாதபடி வாஸனையோடே போகவேண்டி யிருந்திகோளாகில் நித்யமான மாடங்களையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. ஆப்தோபதேஶமாகையாலே திருவாய்மொழியில் பிறந்தவற்றில் அர்த்தவாதமில்லை. [பாடலித்யாதி] - அநாப்தர்சொல்லிலும் விடவொண்ணாத ஃமாஃயதையையுடைத்தானஇப்பத்து.புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே இசையோடேகூடப் பாடின தமிழ், ப்ரீதிபூர்வகமாகப்பாடி, இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாதே ஆடி ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே விழுங்கோள்; இதன்றோ நான் உங்களைக் குடிக்கச்சொல்லுகிற வேப்பங்குடிநீர் ?

ஈடு.—நிமகத்தில், ப்ரதிபந்தகங்கள் ஸவாஸநமாகப் போகவேண்டியிருக்கில், இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதிபூர்வகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவன்திருவடிகளை யாஶ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

நிகமம் - பாடுசாரா இத்யாதி. "பாடுசாராவினை பற்றறவேண்டுவீர் - இப்பத்தும் பாடியாடி - அவன்தாள்கள் - பணிமின்" என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - பிரதிபந்தகங்கள் இத்யாதி.

[பாடுசாராவினைபற்றறவேண்டுவீர்] - வினை உங்கள் பார்ஶ்வத்திலே வந்து கிட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப் போகவேண்டியிருந்திகோளாகில். [மாடநீடு இத்யாதி] - நித்யமான மாடங்களையுடைத்தான திருநகரியையுடைத்தான ஆழ்வாரருளிச்செய்த. ஆப்தோபதேஶமாகையாலே, திருவாய்மொழியிற் பிறந்தவற்றி லர்த்தவாதமில்லை. [பாடல் இத்யாதி] - அநாப்தர்சொல்லிலும் விடவொண்ணாத போக்யதையையுடைத்தானஇப்பத்து. புஷ்பம் பரிமளத்தோடே யலருமாபோலே, இசையோடேகூடப் பாடின தமிழ். [பாடியாடிப்பணிமின்அவன்தாள்களே]-ப்ரீதிபூர்வகமாகப்பாடி இருந்தவிடத்திலிராதே யாடி ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு அவன்திருவடிகளிலே விழுங்கோள். இதன்றோ நான் உங்களைக் குடிக்கச்சொல்லுகிற வேப்பங்குடிநீர்! *தேனேமலரும் திருப்பாதத்தையிறே சேரச்சொல்லுகிறது.

"வினை - பாடுசாரா" என்றந்வயிப்பது. "நீடு - மாடம்-" நித்யமானமாடமென்றபடி. நீட்சி - காலக்ருததைர்க்யபரம். இங்கே "சடகோபன்' என்று தம்மைச்சொன்னதுக்கு பாவம் - ஆப்த இத்யாதி. "பாடலான" என்று கானரூபமென்கிற போக்யதாகதநத்துக்கு பாவம்-அநாப்தர் இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - புஷ்பம் இத்யாதி. வ்யங்க்யமாக பாவம் - இதன்றோ இத்யாதி. விவரணம் - தேனேமலரும் இத்யாதி. 'வினை - பாடுசாராவித்யாப்ய, பத்தும் பாடியாடி - அவன்தாள்களை - பணிமின்' இத்யந்வய:. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

மாலுமது வாஞ்சைமுற்றும் மன்னுமுடம் பின்முடிவில்
சாலநண்ணிச் செய்வனெனத் தானுகந்து - மேலவனைச்
சீரார் கணபுரத்தே சேருமெனும் சீர்மாறன்
தாரானோ நந்தமக்குத் தாள்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

[illegible] - ஆம் பத்து—பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
14	29	பிறதவனுடைய	பிறந்தவனுடைய
,,	37	ஸவெகஜ்ஞ	ஸவெஜ்ஞ
48	7	குடிங்கிடந்தானே	குடிக்கிடந்தானே
49	4	மங்கைகயையும்	மங்கையும்
71	8	ஸாஹஜ்ஞ	ஸாலஹஜ்ஞ
,,	9	நிந்தரமாக	நிரந்தரமாக
72	6	கடைல்	கடல்
74	31	க்ஷமரமன்றிக்கே	க்ஷமரன்றிக்கே
80	12	காரொன்றே	காரொன்றே
83	15	யாஶ்ரயிருப்	யாஶ்ரயிப்
91	39	விராதி	விரோதி
117	9	பண்ணுகைக்காக	பண்ணுகைக்காக
120	24	வாக்யத்வயத்	வாக்யத்
121	29	தலைமகனை	தலைமகளை
125	15	அவிசால்யானாய்	அவிசால்யனாய்
130	15	திருவாய்மொழிலும்	திருவாய்மொழியிலும்
138	21	நுஞ்சேவலும்	நுஞ்சேவலும்
,,	22	மெய்யல்லவொரு	மெய்யனல்லவொரு
143	29	ஈடும்படியான	ஈடுபடும்படியான
157	15	வென்கைச்செய்தே	வென்னச்செய்தே
159	30	குத்	குத்தி
163	11	என்றிருக்குறே	என்றிருக்குமிறே
167	31	ஹாஜ்ஞடநா	ஹாஜ்ஞாடநா
,,	32	ஸம்ரூஶிதீ	ஸம்ரூஶிநீ
171	38	அநிவேஶத்தை	அஹிநிவேஶத்தை
175	15	ப்ரமேதத்தாலே	ப்ரேமத்தாலே
213	7	செல்லுங்கோள்	சொல்லுங்கோள்
,,	24	அவாஶாஃ	அவஶாஃ
217	30	வாக்யார்த்த்தோடு	வாக்யார்த்தத்தோடு
218	20	ஸாஃவஞநள	ஸாவஞநள
219	21	கிஷ்கிந்தாண்டத்திலே	கிஷ்கிந்தாகாண்டத்திலே
,,	24	ஸுவஸஸாரு	ஸுவஸம்ஸாரு
222	19	கனக்கோள்	கனக்கொள்
229	36	கருத்தென்னென்	கருத்தென்
232	16	கடாக்ஷித்தவத	கடாக்ஷித்தவதா
236	35	வாத்ய	வாக்ய
238	4	சேலை	சோலை
,,	35	மென்றது	என்றது
262	23	மித்தனையிமிறே	மித்தனையுமிறே
273	19	பூப்லோலே	பூப்போலே
274	21	ஆஶ்ரயித்தவ	ஆஶ்ரயத்தளவ
278	25	வைதக	வைாதக
281	26	ஷ்ரீத்வ	ஸ்த்ரீத்வ
290	8	கங்களை	தங்களை
,,	21	எவைஷவாஶம்	எவைஷவாஶம்
296	4	தௌர்த்யதில்	தௌர்த்யத்தில்

நோபில் பிரஸ், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

ஸ்ரீ

பகவத் விஷயம்

பத்தாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வ்யாக்யானங்களும்,
சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி, திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி இவைகளுடன்.

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யராலும்,
ஆ. வி. நரஸிம்மா சார்யராலும்
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி,
நோபில் அச்சுக்கூடம்.

சுக்கில௵] [1930.

ஸ்ரீ:

திருவாய்மொழி.

பத்தாம்பத்து.

முதல் திருவாய்மொழி—தாளதாமரை - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆறாயிரப்படி.

(தாளதாமரை.) - திருக்கண்ணபுரத்தில் எம்பெருமானை அநுபவித்து, இப்போது திருமோகூரில் எம்பெருமானை யநுபவிக்கிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், ஶரீராவஸாந ஸமநந்தரத்தில் எம்பெருமானைப் பெறக்கடவதான நிர்ணயம்பெற்ற ஆழ்வார், தானாக அபிமானித்துப் போந்த ஶரீரத்தையும் முகம்பழகின மனிசரையும் இழந்து, முகமறிவாரொருத்தரையும் காணாதே, செல்லக்கடவ இடமெல்லாம் கண்டறியாத நிலமாயிருக்கும்படியையும், போகக்கடவ வழியின் நெடுமையையும், போகைக்கு விரோதமான ஸம்ஸார துரிதத்தையும் அநுஸந்தித்து,- "இவ்விரோதங்கள் தட்டாமே இந்நெடுந்தூரம் துர்ப்பலரான நம்மால் போய்முடிக்கை அரிது; பந்துவுமாய், ஆப்தனுமாய், ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தை யுடையனுமாய், ப்ரபல விரோதிகளுண்டாகிலும் அவற்றைப் போக்கிக்கொண்டுபோக வல்லனுமா யிருப்பானொருதுணை, ஶரீரவியோக காலத்திலே அவஶ்யம் வேணும்" என்று அத்யவஸித்து,- சொன்ன குணங்களையெல்லாம் உடையனாய், ஶ்ரமஹரமான வடிவையுமுடையனாய், ஸர்வருடைய ரக்ஷணத்திலும் தீக்ஷிதனாயிருக்கிற காளமேகத்தைத் திருமோகூரிலே கண்டு, அவன்பக்கலிலே தம்மை நிக்ஷேபித்து, அவனை இத்தசைக்குத் துணையாகப் பற்றுகிறார்.

பன்னீராயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில், கீழ்ப்பத்திலே, ஸர்வேஶ்வரனுடைய பலரூபத்வத்தை நிரூபித்தருளி ததநுபவரூபமான பலத்தினுடைய அவாப்தி ப்ரகாரத்தை இப்பத்திலே நிரூபித்தருளுவதாகக்கொண்டு, ஆப்தனான அவனுடைய கதிஸாஹாய்யத்தையும், முன்புண்டான தூராத்வ க்லேஶ ஶாந்தியைப்பண்ணும் ஹோகயநாமாதி யோகத்தையும், ஸம்ஶ்லிஷ்டனா யிருக்கச்செய்தே விஶ்லேஷ ஶங்கைபண்ணி க்லேஶிக்கும்படியான ஸாரஸ்யாதிஶயத்தையும், அநந்யஸாத்யநரோபாதி உபாஸகர்களுக்கும் ப்ராப்யனுமா காரத்தையும், ஸப்ரகாரோபாஸகபரர்க்கும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்குத் தானே நிர்வாஹகனென்னுமிடத்தையும், ததீயஶேஷத்வபர்யந்தமாகத் தன்னை ஆஶ்ரயித்தாருடைய சித்தாநுவிதாநம்பண்ணிக்கொண்டு பலப்ரதாநத்திலே உத்யுக்தனாம் படியையும், தன்பக்கல் ப்ரவணரானாருடைய ஶரீராதிகளையும் தான் விரும்பாநின்றுகொண்டு அவர்கள் அபேக்ஷைக்காக அவற்றை விடுவிக்கும்படியையும், யாத்ருச்சிகமான

ஆநுகூல்யமே பற்றாசாகயாவத் தேஹப்ரக்ஷணைகையும், தேஹஸித்திக்கு உறுப்பான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் ஆதிவாஹிக ஸத்கார ப்ரகர்ஷத்தையும், அதிஶயிதையான பரபக்திரூபமான அபிநிவேஶத்தையுடைய தமக்கு ஸ்ரீய:பதியான தன்னோடு உண்டான ஸ்த்திரஸாயுஜ்ய ப்ரகாஶத்தைப் பண்ணினபடியையும் அபரோக்ஷித்து அத்யந்த ஹ்ருஷ்டராய், அவாப்தஸமஸ்தராய் முடித்தருளுகிறார்.

முதல் திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தித்வம் ஒருதேஶவிஶேஷத்திலே பூர்ணமாயிருக்கையால், இத்தேசத்தில்நின்றும் அங்கேறப்போகைக்கு பாதகமான நம்முடைய விரோதியைக்கழித்து உகப்போடே வழி நடத்திக்கொண்டுபோவானொரு ஸஹாயபூதன் வேணும் என்றறுதியிட்டு, திருமோகூரிலே ஸந்நிஹிதனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய நிர்பாதகஹேதுயமான வ்யூஹரூபத்தையையும், நித்யாநுபாவ்யத்வயுக்தமான நாமபூர்த்தியையும், நிகிலஜந்து ரக்ஷகத்வத்தையும், ரக்ஷணார்த்தமான அநந்தஶாயித்வத்தையும், அஶேஷஜநஸம்ஶ்லேஷத்தையும், அநுபவப்ரீதிகரமான ஆப்தத்வத்தையும், அகிலலோக ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும், அவதார ப்ரயுக்தஶீல ஶீதலத்வத்தையும், அவயவவைலக்ஷண்யத்தையும், ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில் அபீஷ்டவிக்ரஹ பரிக்ரஹத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விதனான ஸர்வேஶ்வரனே நமக்கு வழித்துணையாவான் என்று காளமேகத்தின் திருவடிகளையே தஞ்சமாகப்பற்றியருளுகிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், கீழே "நாளேலறியேன் எனக்குள்ளன" என்றார்; "மரணமானால்" என்று ஈஶ்வரன் நாளிட்டுக் கொடுத்தான். அவன் ஒன்றைச்சொன்னால் அது கைப்பட்டதென்று மேலே போகலாம்படியிறே இருப்பது; ஆகையாலே, காலாவதி பெற்றாராய்ப் போக்கிலே ஒருப்பட்டார்; போமிடத்து, முகம்பழகின ஶரீரத்தைவிட்டு நெடுநாள் வாஸனை பண்ணின பந்துக்களை விட்டுத் தான் தனியனாய்ப் போகிறவிடமும் முகமறியாதநிலமாய் நெடுங்கை நீட்டுமாயிருக்கிறபடியையும், போகைக்கு விக்நமாய்த் தான்சூழ்த்துக்கொண்ட அவித்யா கர்மவாஸநா ருசிகளான ஸம்ஸார துரிதத்தையும் அநுஸந்தித்து; "இவ்விக்நங்கள் தட்டாதபடி நெடுந்தூரத்தை துர்ப்பலரான நம்மால் போய்முடிக்கை யரிது: இனிப் போமிடத்து ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியாயிருப்பானொருவன் வழித்துணையாக வேண்டியிருந்தது." "ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்" "பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே" என்று வழிகொடுபோக வீரகறியுமவனுமாய் ஶக்தனுமாய் "பதிம் விஶ்வஸ்ய" என்கிறபடியே ப்ராப்தனுமாய், "மாதா பிதா ப்ராதா" என்கிறபடியே ஸர்வவிதபந்துவுமாய், "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்கிறபடியே பரமதயாவானுமாய், ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையனுமாய், ஸர்வரக்ஷணத்திலும் தீக்ஷிதனுமாயிருக்கிற காளமேகத்தைத் திருமோகூரிலே கண்டு அவன்பக்கலிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணி, வழித்துணையாகப் பற்றுகிறார். அவன் கொடுபோமிடத்தில் வடிவழகை அநுபவித்துக்கொண்டு பின்னே போகலாம்படியிறே இருப்பது. "[illegible]" என்றும் "உன்தமர்க்கென்றும் நமன்தமர் கள்ளர்போல்" என்றும் அத்தசையில் விரோதிகள் வீதரா யொளிக்கும்படியிறே இருப்பது.

ஈடு.

"நாளேலறியேனெனக்குள்ளன" என்றார்; "மரணமானல்" என்றறுதியிட்டுக் கொடுத்தான் ஈஶ்வரன். அவன் "செய்கிறோம்" என்று தலைதுலுக்கினல், அநுபெற்றதாய் மேல் நடக்கலாம்படியா யிருக்குமிறே கார்யம். ஆகையாலே, † (காலாவதிபெற்றாராய்) போக்கிலேயொருப்பட்டார்; போமிடத்தில், ஶகம்பழகின தேஹத்தையும்விட்டு நெடுநாள் வாஸனைபண்ணின பந்துக்களையும் விட்டுத் தனியேயாய்ப் போகிறவிடந்தான் கண்டறியாத நிலமாய், நெடுங்கைநீட்டாய், வழியிலே ப்ரதிபந்தகங்களும் துவாலாய்-அவித்யா கர்மவாஸநாருசிகள் என்றாற்போலே சொல்லுகிறவற்றுக்கும் ஓர் அவதியில்லையிறே; இவற்றையடையப்போக்கி வழித்துணையாய்க் கொண்டுபோம்போது ஸர்வேஶ்வரன் தன்னையே பற்றவேணும். அதுவென்? இவன்தானே தனக்குத் துணையாஞலோ வென்ருல்,—இன்றளவும் வர ஸம்ஸரிக்கைக்குக் காரியம்பார்த்துப் போந்தவனிறே இவன்; இஶ்ஶரீரத்தோடே யிருக்கிறநாளிலே ஹிதசிந்தை பண்ணிஞனேயாகிலும் இவனுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்தால் இவன்தான் தனக்குத் துணையாகமாட்டானே. வழிகொடுபோமிடத்தில் இவர்க்கு வரும் † விரோதிகளை யறிகைக்கு ஸர்வஜ்ஞனுகவேணும்: அறிந்தால் அவற்றைப் போக்கிக் கொடுபோகைக்கு ஸர்வஶக்தியாகவேணும்: "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்) இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே - ஸர்வேஶ்வரனை "ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வஶக்தி" என்னுநின்றதே. ஶக்தி யுண்டாஞலும் ப்ரயோஜநமில்லையே, ப்ராப்தனுகவேணும். "மாதாபிதாப்ராதா" (மாதாபிதாப்ராதா) இத்யாதியாலே-அவனே ஸர்வவிதபந்துவுமாகச் சொல்லாநின்றதே: "எம்மானுமெம்மனையும்" இத்யாதி-ராமாநுஜராய் ப்ரஜையைப்பெற்று "யௌவநவிரோதி" என்று போகட்டுப்போ

தாளதாமரை ப்ரவேஶ; கீழுக்தார்த்தத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, இத்திருவாய்மொழியில் காளமேகத்தை வழித்துணையாகப் பற்றுகைக்கு உறுப்பான உபபத்தியை யருளிச்செய்வதாக அதிஷ்டிகை - நாளேல் இத்யாதிவாக்யத்வயம். உக்தி மாத்ரத்தாலே பெற்றதாமோவென்ன - அவன்செய்கிறோம்இத்யாதி. இப்படி நிஶ்சயித்தாலும் தேஶஸ்வபாவத்தையும் விரோதிபாஹுள்யத்தையும் பார்த்தால் ஸர்வேஶ்வரனையே துணையாகப் பற்றவேணுமென்கிரூர் - ஆகையாலே இத்யாதி. ஒருப்படுகை - உத்யோகப்படுகை. நெடுங்கைநீட்டாய் - அதிதூரமாய். துவாலாய் - அதிகமாய். துவாலானவை யெவையென்ன - அவித்யா இத்யாதி; அவித்யாதிகளடியாக பாதிக்கிற யமகிங்கரரை நினைக்கிறது. பூர்வம் ஸம்ஸரித்தானேயாகிலும் இப்போது ஹிதசிந்தை பண்ணுகிறானே: அது துணையாஞலோவென்ன - இஶ்ஶரீர இத்யாதி; ஆகையாலே ஸர்வேஶ்வரனே துணையாகவேணுமென்றபடி. ஹிதசிந்தைபண்ணிஞனே யாகிலும் என்றது - ப்ரபத்தி பண்ணிஞனேயாகிலுமென்றபடி. அவனே துணையாகவேணுமென்கிற நிர்பந்தமேதென்ன - வழிகொடு இத்யாதி. "உலகுசெய்வான்" என்று - ஜகத்காரணத்வம் சொல்லுகையாலே, ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளும் ஸித்தம். அவனுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளுண்டென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்-யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:இத்யாதி. இயம் முண்டகோபநிஷத். "பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ" இத்யாதி, "ஸர்வஶக்தி" என்னுமதுக்கும். ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகள் அபேக்ஷிதமானவோபாதி ஸம்பந்தமும் வேணுமென்கிரூர் - ஶக்தியுண்டானுலும் இத்யாதி. ப்ராப்திக்கு ப்ரமாணத்வயம் - மாதாபிதா இத்யாதி, எம்மானும் இத்யாதி. "மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:" இதி ஸுபாலோபநிஷத்; திருமொழி எழாம்பத்து இரண்டாந்திருவாய்மொழி மூன்றாம்பாட்டு, "எம்மானுமெம்மனையு மெனைப்பெற்றொழிந்ததற்பின் - அம்மானு மம்மனையுமடியேனுக்காகின்ற-" என் பிதாவும் என் மாதாவும் என்னைப்பெற்று "யௌவநவிரோதி" என்று விட்டுப்போனபின்பு, அந்த

வர்கள்; இவன்தான் வாஸநைபண்ணின முகத்தாலே "அம்மே!" என்றபோதாக, பேண்குரலாலே "ஏன்?" என்றும், "அப்பா!" என்றபோதாக, ஆண்குரலாலே "ஏன்?" என்றும், இப்படி முகங்கொடுத்துக்கொண்டு போகக்கடவனு யிருக்குமிறே அவன். ஶரீரமானது கட்டுக்குலைந்து ப்ராப்யபூமியிலே போய்ப் புகுமளவும் சேல்ல நடுவுண்டான விரோதிகளைப் போக்கிக் கொடுபோகைக்கு ஈடான விரகு அறியுமவனாகவேணும்; விரோதிதன்னை இருதுண்டமாக விட்டுக் கொடுபோகவல்ல ஶக்தி மானாகவேணும்; தான் தனக்குத் தஞ்சமல்லாதவன்று இவன் தனக்குத் தஞ்சமேன்று தன்னை இவன்கையிலே காட்டிக் கொடுக்கும்படி ஆப்தனாகவேணும். "ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வஶக்தி" என்று தானே ப்ரமாணப்ரஸித்தன்; "தஞ்சமாகியதந்தை தாயோடுதானுமாய்" என்று இவர்தாமே "தஞ்சம்" என்றாரே. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று - ஈயாவானேன்னுமிடம் தாமே கைகண்டார். இனி ஶேஷியாயிருக்கையாலே தானே ப்ராப்தனாயிருக்குமிறே. ஆக, "நம்விரோதிகளைப் போக்கி ப்ராப்யபூமியளவும் கொண்டு போய் வழிநடத்துவான் காளமேகம்" என்றுஅத்யவஸித்து,—அருநிலங்களிலே வழிபோவார் "அகப்படை" என்று மிடுக்கராயிருப்பாரைக் கூட்டிக்கொண்டு தம் கைப்பொருளை அவர்கள் கையிலே கொடுத்து அமர்ந்தநிலத்திலே சென்றவாறே வாங்கிக் கொள்ளுவாரைப்போலே, ஶரீரவிஶ்லேஷ ஸமயத்தில் காளமேகத்தின் பக்கலிலே ஆத்மநிக்ஷேபத்தைப் பண்ணி, "ப்ராப்யபூமியிலேபுக்கால் பின்னை நமக்குஆக்கிக்கொள்ளக்கடவோம்" என்று வழித்துணையாகப் பற்றுகிறார். இஸ்ஸ்வபாவங்கள் ஒன்றுமில்லையேயாகிலும், அவன்முன்னேபோகப் பின்னேபோகாநின்றால் அவ்வடிவழகுதன்னையநுபவித்துக்கொண்டு போமதுவே ப்ரயோஜநமாகப் போரும்படியாய்த்துஇருப்பது. "வள்

பிதாவும் மாதாவும் அடியேனுக்காகிநின்ற என்று ஶப்தார்த்தம். எம்மான் - என் பிதா. எம்மனை - என் தாய். அம்மான் - தகப்பன். அம்மனை - தாய். இதுக்கர்த்தம் - ராமோ மாதா இத்யாதி. அபேக்ஷித குணாந்தர கதநார்த்தமாகக் கீழுக்தத்தை மீளவும் அருளிச்செய்கிறார் - ஶரீரமானது இத்யாதி. "அசுரரைத்தகர்க்கும்," "துணிக்கும்வல்லரட்டன்" இத்யாதியையுட்கொண் டருளிச்செய்கிறார் - விரோதி தன்னை இத்யாதி. "திருமோகூராத்தன்" என்கையாலே - 'ஆப்தன்'. ஜ்ஞாநஶக்திகள் ப்ரமாண ப்ரஸித்தங்களென்றருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, இவனுடைய ஆப்ததைக்கும் ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வஜ்ஞன் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இக்குணங்கள் கார்யகரமாம் போது ஈயைவேண்டாவோவென்ன - மயர்வற இத்யாதி. கைகண்டார் என்றது - "அருளினன்" என்றதைப்பற்ற. கர்மோபாதிகமாய்வந்த ஸ்வாமித்வமேயன்றிக்கே, நிருபாதிகஸம்பந்தமும் இவனுக்குஉண்டென்கிறார் - இனி ஶேஷியாய் இத்யாதி. இப்படி விரோதிகளைப் போக்குகைக்கு அநுகுணமான குணங்களை நிரூபித்தவநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தைச் சேரப் பிடித் தருளிச்செய்கிறார் - ஆக இத்யாதி. அருநிலங்கள் - ஸ்யாதிக்யத்தாலே போகவரிதான ப்ரதேஶங்கள். அகப்படை - அந்தரங்கபரிகரம். அமர்ந்தநிலத்திலே வாங்கிக்கொள்வாரைப்போலே யென்றது - லௌகிகத்ருஷ்டாந்தமத்தனையல்லது, அவன கையிலே வாங்கிக்கொள்ளவில்லையிறே; அன்றிக்கே, "திருவேங்கடத்துக்கிவை பத்தும் பிடித்தார் பிடித்தார் - பெரியவானுள்நிலாவுவர்" என்கையாலே - இது ஆஶ்ரயணீயஸ்தலமும் அது போஃயஸ்தலமுமாகையாலே சொல்லுகிறாரென்றால் நல்லது. இங்கு ஆத்ம நிக்ஷேபம் ஆவது - துணையாகவேணுமென்கிற ப்ரார்த்தனை. தேஹவிஶ்லேஷஸமயிலும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணவேணுமோவென்ன,- ஆர்த்த ப்ரபந்நராகையாலே பண்ணுகிறாரென்றருளிச்செய்வர். "தோளுநான்குடைச் சுரிகுழல்" இத்யாதியைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் - இஸ்ஸ்வபாவங்கள் இத்யாதி. ஶக்தியுண்டானாலும் போராது, மதிப்பும் வேணுமென்கிறார் - வள்ளலே இத்யாதி. மதிப்புக்கு ப்ரமாணம் - பரிஹார இத்யாதி.

ளலே!உன்றமர்க்கேன்றும் நமன்றமர்கள்ளர்போல்''என்கிறபடியே, எதிரிகள் கூசிப்போம் படி மதிப்பனாயிருப்பானொருவனைப் பற்றவேணுமிறே. ''**வரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந்**'' (பரிஹரமதுஸூதந ப்ரபந்நாந்) என்று அவனும் சொல்லிவைத்தானிறே.

முதற்பாட்டு.

தாளதாமரைத் தடமணிவயல்திருமோகூர்
நாளும்மேவிநன்கமர்ந்துநின்று அசுரரைத்தகர்க்கும்
தோளுநான்குடைச் சுரிகுழல்கமலக்கண்கனிவாய்
காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலம்கதியே.

ஆ.—பண்டுசெய்த ஆஸ்ரித விரோதி நிரஸநரூபமான பராக்ரமங்களைத் தோற்றுவிக்கிற திருத்தோள்களையும், அழகாலே நிரவதிகஸௌந்தர்யமாயிருந்த திருக்குழல்களையும், திருக்கண்களையும், திருப்பவளத்தையும், காளமேகம்போலேயிருந்த திருமேனியையுமுடையனாய், திருநாட்டிற்காட்டிலும் திருமோகூரிலே அதிமாத்ரமாக ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானல்லது நமக்கு மற்றொரு ப்ராப்யமில்லை என்கிறார்,

ஒ.—முதற்பாட்டில், ப்ரதிகூல நிரஸநஸ்வபாவனான காளமேகத்தையொழிய வேறு நமக்கு ரக்ஷகரில்லை யென்கிறார்.

[தாளதாமரை என்று தொடங்கி] - பூவின் பெருமையைப் பொறுக்கவல்ல தாளையுடைய தாமரைத் தடமெல்லாம் பூக்கும் வயலையுடைய திருமோகூரிலே நாள் தோறும் அத்யாதரத்தைப் பண்ணி அநந்யப்ரயோஜநனாய்ச் சேர்ந்துநின்று.

ப.—முதற்பாட்டில், ப்ரதிகூலநிரஸந ஸ்வபாவனாய் நிரதிஸயபோக்ய பூதனான காளமேகத்தையொழிய நமக்கு ஸஹாயதயா மந்தவ்யரில்லையென்கிறார்.

தாள - தாளாரத்தையுடைய, தாமரை - தாமரைகளானவை, தடம் - தடாகங்களை, அணி - அலங்கரியாநிற்கிற, வயல் - வயலையுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே, நாளும்மேவி - நித்யவாஸம்பண்ணி, நன்கு - மிகவும், அமர்ந்துநின்று - ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாம்படி உகப்போடே பொருந்திநிற்குமவனாய், அசுரரை - விரோதிகளான அஸுரர்களை, தகர்க்கும் - புடைத்துப்போகடும்படி, (பரிவோபமாய் வழிபோக்கில் நிழ

''ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாஸஹஸ்தம் வததி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே । பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் நவைஷ்ணவாநாம்'' இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணே.(ங-எ-கங) ''வள்ளலே'' என்கிறவிடத்திலே அவனுக்கு மதிப்புத் தோற்றிற்றில்லையேயாகிலும், அவன்தமர்க்கு அதுண்டாகையாலே அவனுக்கு கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமிறேயென்று கருத்து. ஶக்தியுண்டானால் போராதோ,மதிப்பும் வேணுமோவென்ன ருத்ரன் ஶக்திமானாயிருக்கச் செய்தேயும் மதிப்பில்லாமையாலே மார்க்கண்டேயன் நிமித்தமாக விழிப்புண்டானிறே'' என்றருளிச்செய்வர்.'ப்ராப்தனாயிருக்குமிறே' என்றவநந்தரம் 'வள்ளலேயுன்தமர்க்கு' இத்யாதியை யநுஸந்தித்து, அநந்தரம் 'இஸ்ஸ்வபாவங்களொன்றும்' இத்யாதியையநுஸந்தித்து, அநந்தரம் 'ஆக நம் விரோதிகளைப்போக்கி' இத்யாதிவாக்யத்தையநுஸந்திப்பது.'வள்ளலே'இத்யாதிக்குஸ்பஷ்டோர்த்த:.திருமொழிஎட்டாம்பத்துபத்தாந்திருமொழிஎட்டாம்பாட்டு,''வெள்ளைநீர்வெள்ளத்து'' இத்யாதி.

லைச்செய்யும்படி கற்பகப்பணைபோலேயிருக்கிற), நான்குதோளுடை - நாலுதிருத் தோளையுமுடையனாய், சுரிகுழல்-(அயர்வக்லேஶம்ஶமநமாய்த் துணையாகைக்கு யோக்ய மான) சுரிந்த துன்னுகுழலையுடையனாய், (பின்பேவருகிற என்னைப்புரிந்து கடாக்ஷிக் கைக்குஈடான), கமலக்கண் - கமலம்போன்றகண்ணையுடையனாய், (இளைப்பாறும்படி ஸ்மிதஸாஷணம்பண்ணும்), கனிவாய் - ஸ்நிக்யமான திருப்பவளத்தையுடையனாய், காளமேகத்தையன்றி - காளமேயம்போலே உதாரரூபத்தையுடையவனையொழிய, மற் றொன்று கதி - வேறுநமக்குத்துணையாக மந்தவ்யமாயிருப்பதொருவஸ்துவை, இலம் - உடையோமல்லோம். தாமரையைத் தடம்அணிந்ததாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், ப்ரதிகூல நிரஸநஸ்வபாவனன காளமேவத்தை யொழிய வேறு நமக்கு ரக்ஷகரில்லை யென்கிறார். [தாளதாமரை] - தாளையுடைய தாமரை. மலையைச்சுமந்தாற்போலே பூவின்பெருமையைப் பொறுக்கவல்ல தாளையுடைய தாமரை. சேற்றின் நன்மையாலே உரத்ததாளையுடைய தாமரை. "உரம்பெற்ற மலர்க்கமலம் உலகு அளந்த சேவடிபோல் உயர்ந்துகாட்ட" என்னக்கடவதிறே. [தட மணிவயல்] - பூவாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட தடாகங்களையுடைய வயல். [திருமோகூர்]- ஊரில் போக்யதை வயலின் நிலத்திலே காணுமித்தனை. [நாளுமேவி] - நாள்தோறும் அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. இவ்வூரில் விடிவுதோறும் அவனுக்கு "ஸூப்ரபாதாச மே நிஶா" என்னும்படியாய்த்து இருப்பது. [நன்கமர்ந்து நின்று] - அநந்யப்ரயோஜந னுய்ச் சேர்ந்துநின்று. அவ்வூரில்வாஸம் ஒன்றுக்காகவன்றிக்கே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமா யிருக்கை. [அசுரரை இத்யாதி] - அஸுரரை அழியச்செய்யுமா போலே, என் விரோயிகளைத்துணிக்கவல்ல தோள்களையுடையவன். "மஜஂவாவீக்ஷ்யஸிஂஹஂவாவ்யா வ்ஂவாவநகோசரா। நாஹாரயதிஸஂத்ராஸஂபாஹூராமஸ்யஸஂஶ்ரிதா" என்னக் கடவதிறே. விடுகாதாய்க் கிடந்தாலும் தோடிட்டகாதென்று தெரியுமாபோலே, தோள்களைக் கண்டபோதே விரோயிநிரஸநஶீலமென்று தோற்றியிருக்குமென்கை. இவன்பின்பே வழியேபோமிடத்துத் திருக்குழலை ஒருகால் பேண, நெடுநாள் ஸம் ஸாரத்தில்பட்ட க்லேஶமெல்லாம் தீரும்படியாய்த்திருப்பது. "கேஶவஃக்லேஶநாஶநஃ" [கமலக்கண்கனிவாய்] - வ்யயமெல்லாம் தோற்றும்படியான நோக்கும் ஸ்மிதமுமிருக் கிறபடி. ஸம்ஸாரத்தில் பொய்யருடைய நோக்கிலும் ஸ்மிதத்திலும்பட்ட நோவெல் லாம் ஆறும்படியிறே இருப்பது. "ஸஂதாபஂ ஜநயேத்ஸ்பஷ்டஂ ஹத்வாஸ்ய வ்யஸநீ பாபஸ்ய பாதகோ மா பூத்" [காளமேகத்தை] - வழி போம் போது முன்னே ஒருகாளமேகம் வர்ஷித்துக்கொண்டுபோகப் பின்னே போமாபோலே ஶ்ரமஹரமாயிறே இருப்பது. "ஸுவ்ருத்தஃ" என்கிற விஷயமாகையாலே, அவ்வாச நாற்றத்தைய நுபவித்துக்கொண்டுபோமித்தனை. [அன்றிமற்றொன்றிலம்கதியே] - அவனை யொழிய வேறுகதிஉடையோமல்லோம். வேறொருவரை ரக்ஷகமாக உடையோமல்லோம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. மரணமான மஹாபயத்துக்கு விரோயிநிரஸநசீலனுன் காளமேவமல்லது துணையில்லையென்று அவனைப்பற்றுகிறார்.

முதற்பாட்டு.—தாளதாமரை இத்யாதி, "அசுரரைத்தகர்க்கும்" என்றுதொடங்கி "மற் றொன்றிலம்கதியே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மரணமான இத்யாதி.

[தாளதாமரை]-மலையைச் சுமந்தாற்போலே பூவின்பெருமையைப் பொறுக்க வல்ல தாளையுடைய தாமரையென்கை. "உரம்பெற்றமலர்க்கமலம் உலகளந்தசேவடிபோ லுயர்ந்துகாட்ட" என்னக்கடவதிறே. சேற்றின்நன்மையாலே உரத்த தாளையுடைய தாமரையென்கை. [தடமணி] - இப்படிப்பட்ட பூக்களாலே யலங்கரித்தாற்போலே யிருக்குமாய்த்துத் தடம்: "உரம்பெற்றமலர்க்கமலம் உலகளந்தசேவடிபோலுயர்ந்து காட்ட" சேற்றுவாய்ப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற கமலமானது ஓங்கிஅலர்ந்தபோது, திரு வுலகளந்தபோதெடுத்த திருவடிகளுக்குப் போலியாயிருந்தது. 'வரம்புற்றஇத்யாதி":—அப் போது, "ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்" (ஸங்கைஸ்ஸுராணும்) என்கிறபடியே தேவர்கள் திரண்டு காலைநீட்டித் தலையைவணங்கித் தண்டனிட்டாற்போலே யிராநின்றதாய்த்து, செந்நெல்களானவை விழுந்து தலைசாய்ந்து கிடக்கிறபோது: இப்படிப்பட்ட தடங்களையும் வயல்களையுமுடைத்தான திருமோகூர். ஊரில் போக்யதையடைய வயலிலேகாணு மித்தனை. [நாளுமேவி] - நாள்தோறும் அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. அவ்வூரில் விடிந்த விடிவுதோறும், அவனுக்கு "ஸுப்ரபாதா ச மே நிசா" (ஸுப்ரபாதாசமேநிசா) என்னும்படியாய்த்திருப்பது. [நன்கமர்ந்துநின்று] - இவ்வூரில் வாஸமொழிய வேறொரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே இதுதானே ப்ரயோஜநமாக நின்று. [அசுரர் இத்யாதி] - அஸுரஸங்கத்தைத் துணித்தடக்கி விரோதியைப் போக்கிக்கொண்டு போகவல்லனென்று தோற்றும்படியான திருத்தோள்கள் நாலையுமுடைய. "இவர் இப்போதறிந்தபடியெங் ஙனே?" என்றுகேட்க, "விடுகோதானலும் தோடிட்டுவளர்ந்த காதென்றுதெரியுங்காண்" என்றருளிச்செய்தருளின வார்த்தை. [சுரிகுழல்] - நெடுநாள்பட ஸம்ஸாரத்தில்பட்ட

தாளில்லாத தாமரையில்லையேயாயிருக்க, "தாள" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - மலையை இத்யாதி. *அப்படிப்பட்ட தாளுடைத்தோவென்ன* - உரம்பெற்ற இத்யாதி. *ஸப்தார்த்தம்* - சேற்றில் இத்யாதி. *"தாளதாமரை - அணி - தடம்" என்றந்வயித்தர்த்தம்* - இப்படிப்பட்ட பூக்களாலே இத்யாதி. *ப்ரஸ்துதமான "உரம்பெற்ற" இத்யாதி பாசுரத்துக்கு அர்த்தகதநார்த்தமாக ப்ரதீகோபாதாநம் - உரம் இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி எட்டாம்பாட்டு, "உரம்பற்றி" இத்யாதி. "உரம்பெற்ற" இத்யாதிக்கர்த்தம்* - சேற்றுவாய்ப்பாலே இத்யாதி. *"தாளதாமரை - அணி" என்றத்தை* * தடத்துக்கும் * வயலுக்கும் விசேஷணமாக்கி *யருளிச்செய்கிறார்* - இப்படிப்பட்டதடங்களையும் இத்யாதி. *பாவிதம்* - ஊரில் இத்யாதி. *போக்ய தாகதநத்தால் பாவம்* - அவ்வூரில் விடிந்த இத்யாதி. *அதாவது* - அவ்வூர் *நித்யாபூர்வபோக்யமா யிருக்கையாலே, அவனுக்கும் ஆதரம் நித்யாபூர்வமாயிருக்கும்*; இப்படியாகையாலே *விடிந்தவிடிவு தோறும் அவனுக்கு* "ஸுப்ரபாதா ச மே நிசா" *என்னும்படி யிருக்குமென்றபடி.* "அத்ய மே ஸபலம் ஜந்ம ஸுப்ரபாதா ச மே நிசா । யதுந்நித்ராப்ஜபத்ராக்ஷம் விஷ்ணோர் த்ரக்ஷ்யாம்யஹம் வபு:" *இதி பஞ்சமேம்ஸே அக்ரூர:*. (கஎ-ங) "ஸங்கைஸ்ஸுராணாம் திவி பூதலஸ்தைஸ் ததா மநுஷ்யைர் ககநே ச கேசரை: । ஸ்துத: க்ருதோ ந்ருப: ப்ரவகார ஸவ்யூஹதாஸோ ஸ்துதோ ஜந்யா விவர்த்தயே ஹரி:" *இதி* ஸ்ரீ *விஷ்ணுதர்மே மாங்கல்யஸ்தவே.*

"நன்கமர்ந்துநின்று - நன்றாகப் பொருந்திநின்று" என்றத்தால் பாவம் - இவ்வூரில் இத்யாதி. *தோளைக்கண்டமாத்ரத்திலே "அசுரரைத்தகர்க்கும்" என்று தோற்றுமோவென்கிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார்* - இவர் இத்யாதி. *அதாவது திருத்தோள்களும்* * *ஜ்யாகிணகர்க்கசங்களாகையாலே, அஸுரநிரஸநத்தைத் தோற்றுவிக்குமென்றபடி. நம்பிள்ளை கேட்க நஞ்சீயரருளிச்செய்த வார்த்தை யென்றபடி. வழித்துணையாகப்பற்றுகிறஇவர் "சுரிகுழல்" என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு பாவம் -*

ஸகலதாபங்களும் ஆறும்படியிருக்குமாய்த்து, பின்னே போகிறவனுக்கு முன்னே போகிறவன் ஒருகால் திருக்குழலைக் குலைத்து நுழுந்த; "கேஶவ꞉ க்லேஶநாஶந꞉" (கேஶவ꞉க்லேஶநாஶந꞉) [கமலமித்யாதி] - க்ஷுத்ரவிஷயங்களினுடைய பொய்யான நோக்கிலும் பொய்யானமுறுவலிலும் அகப்பட்ட நெஞ்சாறலெல்லாம் தீரும்படி மெய்யானநோக்கும் மெய்யானமுறுவலுமிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. [காளமேகத்தை] - †ராஜாக்கள்போம்போது முன்னே மேகர்நீர் விடுமாபோலே, முன்னாய் காளமேகம் ஸௌந்தர்யாம்ருதத்தை வர்ஷித்துக்கொண்டுபோக, பின்னே அக்குளிர்வாசத்தையநுபவித்துப் போகலாயிருக்குமாய்த்து. [அன்றிமற்றொன்றிலம் கதியே] - காளமேகத்தையொழிய வேறு வழித்துணையுடையோ மல்லோம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

இலம்கதிமற்றொன்றுஎம்மைக்கும்ஈன்தண் துழாயின்
அலங்கலங்கண்ணிஆயிரம்பேருடையம்மான்
நலங்கொள்நான்மறைவாணர்கள்வாழ் திருமோகூர்
நலங்கழலவனடிநிழல் தடமன்றியாமே.

ஆ —(இலங்கதி.) - நமக்கெற்றைக்கும் ஸமஸ்த கல்யாண குணோபேதனான அவன் திருவடிகளின் நிழலாகிற குளிர்ந்த தடாகமல்லது மற்றொரு ப்ராப்யமில்லையென்கிறார்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஆஶ்ரிதர்க்கு பரமபோக்யமான போக்யதையையும் அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான திருநாமங்களையு முடையனானவனுடைய பரமபோக்யமான திருவடிகளல்லது காலதத்த்வமுள்ளதனையும் வேறு புகலுடையோ மல்லோம் என்கிறார்.

[எம்மைக்கும்] - எப்பிறப்புக்கும். [ஈன்தண்துழாயின் என்று தொடங்கி] - செவ்வியையும் குளிர்த்தியையுமுடைய திருத்துழாயினுடைய ஒளியையுடைத்தான அழகிய மாலையையும், குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு வாசகமான அபர்யந்தமான திருநாமங்களையுமுடைய ஸர்வேஶ்வரனுமாய், ஆந்ருஶம்ஸ்யாதிகளையுடையராய் எம்பெருமானுக்

நெடுநாள் இத்யாதி. அப்படி தாபஹரமோவென்ன, ப்ரமாணம்-கேஶவ꞉ இத்யாதி. "நாஶகவது ரோகஷூயதே நவுஷிஷதீ꞉। கிம்க்யாநாமிஷ்ட தேவ꞉கேஶவ꞉க்லேஶநாஶந꞉" இதி மஹாபாரதே. "கேஶவ꞉" என்றதுக்கு - ப்ரஶஸ்தகேஶத்வத்திலே நோக்கு. சுரிகுழல் - சுருண்டகுழல். "கமலக்கண்கனிவாய்" என்றதுக்கு ப்ரக்ருதாநுகுணமாக பாவம்-க்ஷுத்ரவிஷயங்களினுடைய இத்யாதி. "வழித்துணை" என்றதுக்கநுகுணமாக "காளம்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - ராஜாக்கள்போம்போது இத்யாதி. மேகர் - மார்க்கசோதகர். நீர்விடுகிறவர்களுமாம். மேகஶப்தம். "மிஹ ஸேசநே" என்கிற தாது நிஷ்பந்நமாகையாலே, அத்தையுட்கொண்டு- வர்ஷித்துக்கொண்டுபோகவென்றது. குளிர்வாசத்தை - குளிர்ந்தவாஸனையை. 'தாளதாமரை - அணி - தடம், தாளதாமரை - அணிவயல் திருமோகூர்' இத்யாரப்யாந்வய꞉. (க)

---

† ராஜாக்கள் போம்போது என்னுமிடத்தில் 'போம்போது' என்பதே அடையவளைந்தானரும்பதத்துப் பாடம்.

வைய மாலையையும், குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு வாசகமான அபர்யந்தமான திருநாமங்களையுமுடைய ஸர்வேஶ்வரனுமாய், ஆந்ருஶம்ஸ்யாதிகளை யுடையராய் எம்பெருமானுக்குங்கூட "ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணமே பரமதர்மம்" என்று ஓதுவிக்கும்படியாக வேதார்த்தம் கைவந்திருக்குமவர்கள் நிரந்தரமாக அநுபவிக்கிற திருமோகூரிலே ஆஶ்ரிதருடைய குணதோஷநிரூபணம் பண்ணாத திருவடிகளை யுடையவனுடைய பாதச்சாயையாகிற பொய்கையை யொழிய.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஶயபோக்யமானதனைப் நிரந்தராநுபவாஶ்ரயமாமூர்த்தியையுடைய ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளையொழிய ஸர்வாவஸ்தையிலும் வேறொருமதிப்புமுடையோமல்லோ மென்கிறார்.

ஈன் - பூந்தாரையீன்கிற, தண் - குளிர்ந்த, துழாயின் - திருத்துழாயை யுடைத்தாய், அலங்கல் - அசையாநிற்கிற, அம் - அழகிய, கண்ணி - மாலையையுடையனைப், ஆயிரம்பேருடை - அநுபாவ்யமாய் அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களையுடைய, அம்மான் - நிருபாதிகஶேஷியாய், நலங்கொள் - ஆந்ருஶம்ஸ்யாதி விலக்ஷணகுணங்களையுடையராய், நான்மறை - நாலுவேதங்களுக்கு, வாணர்கள் - நிர்வாஹகரானவர்கள், வாழ் - ரக்ஷகத்வாதி குணாநுபவத்தாலேவாழுகிற, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே வர்த்திக்கிறவனைப், நலங்கழலவன் - ஆஶ்ரிததாரதம்யம்பாராதே நம்மைக்கிட்ட அழகிய வீரக்கழலையுடையவனுடைய, அடிநிழல் - பாதச்சாயையாகிற, தடமன்றி - தடாகமொழிய, யாம் - நாம், எம்மைக்கும் - எல்லாஜந்மத்திலும், கதி - ப்ராப்யமாக, மற்றொன்று - வேறொன்றை, இலம் - உடையோமல்லோம். ஈன்துழாய் - இனிய துழாய் என்றுமாம். அலங்கல் - மாலையாய், கண்ணி - தாராய், தொடையாகவுமாம். அலங்கல் - அலங்காரமாகவுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், போக்யமான ஒப்பனையையும் உஜ்ஜீவநஹேதுவான திருநாமங்களையுமுடையவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறுகாலதத்வமுள்ளதனையும் புகலுடையோ மல்லோம் என்கிறார்.

[எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - இலங்கதி] - இவ்வார்த்தை ஒரு ஜந்மத்துக்கன்றிக்கே, எல்லா ஜந்மத்துக்கும் இதுவேவார்த்தை என்கை. [எம்மைக்கும்] - எப்பிறப்புக்கும்; எல்லாக்காலங்களிலுமென்றபடி. [ஈன்தண்துழாய் இத்யாதி] - தாரையும் குளிர்த்தியையுமுடைய திருத்துழாயின் ஒளியையுடைத்தான அழகிய மாலை. [அலங்கல்] - ஒளியென்னுதல், அசைவென்னுதல்; பின்னே போகாநின்றால் அடிமாறியிடும்போது வளையமசைந்து வருகிறபடி என்னுதல், திருமேனியிலே சேருகையால் வந்த புகரைச் சொல்லுதல். [ஆயிரம்பேருடை] - ஒப்பனைக்குத்தோற்று ஏத்துகைக்கு அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களையுடையவன். [அம்மான்] - அழகின்றிக்கே யொழிந்தாலும் ஏத்துகைக்கு ப்ராப்தமான விஷயம். [நலங்கொள் இத்யாதி] - "ஆந்ருஶம்ஸ்யமே வேதார்த்தம்" என்று வேததாத்பர்யம் கைவந்திருக்குமவர்களாய் வேதநிர்வாஹகரானவர்கள் நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற தேஶம். அத்தேஶவாஸத்தாலே, "ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணமே பரமதர்மம்" என்று ஈஶ்வரனுக்கும் அதிலே நிஷ்டனாகவேண்டியிருக்கும் தேஶம். அவ்வூரிலே ஆஶ்ரயிக்கச்சென்றாரை, "ஸமாஹிதா ஸ்தே ப்ராஹ்மணா:" என்னுமவர்கள். [நலங்கழல்] - ஆஶ்ரிதருடைய குணதோஷநிரூபணம் பண்ணாத திருவடிகள். அவர்கள் ப்ரேமார்த்ராய், "வத்யதாம்" என்றாலும் "ந த்யஜேயம்" என்னுமவன். [அவனடிநிழல் தடமன்றியாமே] - அவனுடைய பாதச்சாயை

யாகிற பொய்கையொழிய. [யாம் - இலங்கதி மற்றொன்று எம்மைக்கும்] - அவன் தானே, "வயூதாழ்" என்றாலும் புறம்பு புகலற்றிருக்கிறபடி.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஹோகஹேதுவான ஒப்பனையையும் உஜ்ஜீவந ஹேதுவான திருநாமங்களையு முடையவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு, காலதத்த்வ முள்ளதனையும் புகலுடையோமல்லோம் என்கிறார்.

[இலங்கதிமற்றொன்று எம்மைக்கும்] (எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - இலங்கதி) - இவ்வார்த்தை ஒருஜந்மத்துக்கன்றியே, எல்லாஜந்மத்துக்கும் இதுவேவார்த்தை. எல்லாக் காலத்துக்கும் இதுஒழிய வேறு துணையுடையோமல்லோம். [ஈன் இத்யாதி] - தாரையும் குளிர்த்தியையு முடைய திருத்துழாயின் ஒளியையுடைத்தான அழகியமாலை. [அலங்கல்] - ஒளியேன்னுதல், அசைவென்னுதல்; பின்னே போகாநின்றால் அடிமாறி யிடும்போது வளையம் அசைந்துவருகிறபடியென்னுதல்; திருமேனியிலே சேருகையாலே வந்த புகரைச் சொல்லுதல். [ஆயிரம்பேருடை] - தோளும் தோள்மாலையுமான அழகைக்கண்டு இவன் ஏத்தப்புக்கால், இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையாம்படி அஸங்க்யாத மான திருநாமங்களையுடையவன் [அம்மான்] - வடிவழகுகண்டு அப்ராப்த ஸ்தூலத் திலே ஏத்திறாகவேண்டாதே, "ஆழியங்கையம்மானை யேத்தாதயர்த்து - வாளாவிருந் தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்" என்று ஏத்தாதநாளைக்கும் வயிறுபிடிக்கவேண்டும் படியான விஷயம். [நலங்கொள் இத்யாதி] - "ஆந்ருஶம்ஸ்யமே வேதார்த்தம்" என்று வேததாத்பர்யம் கைவந்திருக்குமவர்களாய், வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்ல ரானவர்கள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். அவ்வூரில் வர்த்தனந்தானேயிறே வாழ்ச்சி. அத்தேசவாஸத்தாலே, "ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணமே பரமதர்மம்" என்று ஈஶ்வரனுக்கும் அதிலே நிஷ்டனாகவேண்டும் தேசம். அவ்வூரிலே ஆஶ்ரயிக்கச் சென்றாரை, "**அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது**" (அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது) என்னுமவர்கள். [நலங்கழலவன்] - ஆஶ்ரிதருடைய குணதோஷநிரூபணம்பண்ணாத திருவடிகள். அவர்கள் தாங்கள்

இரண்டாம்பாட்டு.—இலங்கதி இத்யாதி. "ஈன் தண்துழாய்" இத்யாரப்ய, "அம்மானடி யிழற்றடமன்றி - எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - இலம்கதி" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஹோகஹேது இத்யாதி.

"எம்மைக்கும்" என்றதுக்கு ஹாவம் - இவ்வார்த்தை இத்யாதி. எம்மைக்கும் - எல்லா ஜந்மத்துக்கும். ஆனால் இவரின்னமும் ஒருஜந்மமுண்டாகச் சொல்லுகிறாரோவென்ன - எல்லாக் காலத்துக்கும் இத்யாதி. "ஈன்" என்று - தாராய், பூவென்னுதல். பூவை, ஈன்கிற - ப்ரஸவியா நிற்கிற வென்னுதல். உக்தார்த்த த்வயத்தையும் வ்யுத்க்ரமேணவிவரிக்கிறார் - பின்னே இத்யாதி. கீழில் பதத்தையுங்கூட்டி ஹாவம் - தோளும் இத்யாதி. கீழோடேகூட்டி "அம்மான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - வடிவழகு இத்யாதி. 'ஆழியங்கையித்யாதி' பெரியதிருவந்தாதி எண்பத்திரண்டாம் பாட்டு; "தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால்" இத்யாதி. அயர்த்து - மறந்து. வாளா - வ்யர்த்த மாக. நலம் - க்ருபை; கொள்கை - உடைத்தாகை; ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தை யுடையவர்களென்றபடி. "நலங்கொள்" என்றவநந்தரம் "நான்மறைவாணர்" என்றுவிசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ஆந்ருஶம்ஸ்யமே இத்யாதி. நான்மறைவாணர்கள் - நாலுவேதங்களுக்கு நிர்வாஹகரானவர்கள். வாணர் - நிர்வாஹகர். வர்த்திக்கிறவென்றதே, "வாழ்" என்றதுக்கு ஹாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. இந்த பதப்ரயோகத்துக்கு ஹாவம் - அத்தேஶ இத்யாதி. "நலங்கொள் நான்மறைவாணர்கள்" என்றதுக்கு ஃபலிதம் - அவ்வூரிலே இத்யாதி. '**ஸஹாஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது ... விபீஷணோ ... நஃ**' இதி யுத்தகாண்டே

ப்ரேமாந்தராய், "வத்யதாம்" (வத்யதாம்) என்றும், "நத்யஜேயம்" (நத்யஜேயம்) என்னுமவன். [அவனடிநிழல்தடமன்றியாமே] - அவனென்கிற பதம் இரண்டிடத்தி லும் அந்வயிக்கிறது அவன் பாதச்சாயையாகிற பொய்கையை யொழிய நாம் வேறொரு கதியடையோ மல்லோம். (௨)

மூன்றாம் பாட்டு.

அன்றியாமொருபுகலிடம்இலம் என்றென்றலற்றி
நின்றநான்முகன்அரனொடு தேவர்கள்நாட
வென்றுஇம்மூவுலகளித்துஉழல்வான்திருமோகூர்
நன்றுநாம்இனிநணுகுதும் நமதிடர்கெடவே.

ஆ.—(அன்றியாம்.) - ஆதலால், அர்த்திகல்பகமாயிருந்தவனைத் திருமோ கூரிலேசென்று நம்முடைய க்லேசமெல்லாம் போம்படி ஸேவிப்போம் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸர்வலக்ஷணஶீலனை ஸர்வேஶ்வரன் வர்த்திக் கிற திருமோகூரை நம்முடைய ஸமஸ்த து:க்கங்களுங்கெடச்சென்று ப்ராபிப்போம்; இது ஹிதம் என்கிறார்.

[அன்றியென்று தொடங்கி] - வேறு நாங்கள் ஒருபுகலிடம் உடையோமல் லோம் என்று நிரந்தரமாகக் கூப்பிட்டு ப்ரஹ்மருத்ர ப்ரமுகரான தேவர்கள் ஆஶ்ர யிக்க, ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று, இந்த மூன்றுலோகத்தையும் ரக்ஷித்து அதுவே தனக்குப் போதுபோக்கானவனுடைய திருமோகூரை. [நன்று - நணுகுதும்] - நன் றாகக் கூடுவோம்.

ப.—அநந்தரம், அகிலஜகத்ரக்ஷண ஸ்வபாவனானவனுடைய திருமோ கூரை, நமக்குத் துணை தேட்டமாம்படியான து:க்கம் கெடும்படி கிட்டுவோமென்கிறார்.

அன்றி - உன்னையொழிய, யாம் - நாங்கள், ஒருபுகலிடம் - வேறொருபுக லிடம், இலம் - உடையோமல்லோம், என்றுஎன்றுஅலற்றி - என்று தளர்த்திதோனறும் படி பலகாலும் கூப்பிட்டு, நின்று - (ப்ரயோஜநலாபத்தளவும்) நின்று, நான்முகன்அர னொடு - ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடுகூட, தேவர்கள் - தேவஜாதிகள், நாட - தேடியாஶ்ர யிக்க, வென்று - விரோதிகளைவென்று, இம்மூவுலகு-இந்தஜகத்த்ரயத்தையும், அளித்து உழல்வான் - ரக்ஷிக்கையேயாத்ரையா யிருக்குமவனுடைய, திருமோகூர் - திருமோ கூரை, நாம்-,நமது-நம்முடைய, இடர் கெட - (வழித்துணைதேட்டமான) மநோது:க்கம் தீரும்படி, இனி - (ரக்ஷகனானவன் ஸந்நிஹிதனான) பின்பு, நன்று - அநந்யப்ரயோஜந ராய்க்கொண்டு, நணுகுதும் - கிட்டக்கடவோம்.

அஷ்டாதஶே. (௩-அடு) திருவடிகளுக்குநன்மையேதென்ன-ஆஶ்ரிதருடைய இத்யாதி. "குணதோஷ நிரூபணம்பண்ணாத" என்றதால்லலிதம் - அவர்கள் தாங்கள் இத்யாதி என்று ஏகார்த்தமாதல்; 'ஆஶ்ரிதருடைய' இத்யாதிவாக்யம் - 'நலம்' என்றத்தை * கழலுக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்த மாய், "அவர்கள் தாங்கள்" இத்யாதிவாக்யம் - அவனுக்குவிசேஷணமாக்கி ஆத்தாந்தரபரமாதல். 'ஈன் - தண்துழாயின்' என்றுதொடங்கி, 'நலங்கழலவ னடிநிழற்றடமன்றியாம் - எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - கதி - இலம்' இத்யந்வயம். "அவன்" என்றது, கீழும்மேலும் அந்வயிக்கிறது. (௨)

இ—மூன்றும்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நம்முடைய ஸகலது:க்கங்களும் கெடச்சென்று ப்ராபிப்போம் என்கிறார்.

[அன்றி இத்யாதி] - "வேறு நாங்கள் ஒருபுகலிடமறியோமல்லோம்" என்றாய்த்து ப்ரஹ்மாதிகள் வார்த்தை. அநந்யப்ரயோஜநர் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லுவர்களாய்த்து இவன்முகங் காட்டுகைக்காக. [என்றென்று அலற்றி] - நிரந்தரமாகக் கூப்பிட்டு. [நின்று] - தங்கள் ப்ரயோஜநம் பெற்றாலல்லது மீளமாட்டாதே நின்று, ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடே தேவர்கள் ஆச்ரயிக்க, அவர்கள் ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று, இந்தஸகலலோகங்களையும் ரக்ஷித்து அதுவே யாத்ரையாயிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசம். [இனி - நாம் - நன்று - நணுகுதும்] - அவன் ஸர்வரக்ஷகனானபின்பு, ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைய நாம் நன்றாகக்கூடுவோம். ஸ்ரீமதுரையை காலயவநஜராஸந்தாதிகள் கிட்டினாற்போலன்றியே, ப்ரஹ்மாதிகள் க்ஷீராப்தியைக் கிட்டினாற்போலுமன்றியே, அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கிட்டுவோம். [நமதிடர் கெடவே] – வழித்துணை தேடி க்லேசிக்கிற நம்முடைய து:க்கங்கெட.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகனானவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நம்முடைய ஸகலது:கமும் கெடச்சென்று ப்ராபிப்போமென்கிறார்.

[அன்றி இத்யாதி] - ப்ரயோஜநாந்தரபரரும் அநந்யப்ரயோஜநருடைய பாசுரத்தைச் சோல்லுவர்களாய்த்து அவன்முகங்காட்டுகைக்காக. "தேவரையொழிய நாங்கள் ஒருபுகலுடையோ மல்லோம்" என்று நிரந்தரமாக அடைவுகெடச்சோல்லிக் கூப்பிட்டு. [நின்று] - அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே தங்கள் ப்ரயோஜநம் கைபுகுருமளவும் நின்று. [நான்முகன் இத்யாதி] - சதுர்முகன், ருத்ரன், இவர்களோடேகூட தேவஜாதியடைய ஆச்ரயிக்க, [வென்றுஇத்யாதி] - அவர்கள் ப்ரதிபக்ஷத்தைவென்று, அவர்களுக்கு விஷயமான இத்த்ரைலோக்யத்தையும் ரக்ஷித்து, அதுவே யாத்ரையாயிருக்குமவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. [நன்றுநாமினிநணுகுதும்] (இனி - நாம் - நன்று - நணுகுதும்) - அவன் ஸர்வரக்ஷகனானபின்பு, ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைய நாம் நன்றாகக்கிட்டுவோம். ஸ்ரீமதுரையிலே காலயவநஜராஸந்தாதிகள் கிட்டினாற்போலேயன்றிக்கே, "நீணகர்நீளெரிவைத்தருளாய்" என்று ப்ரஹ்மாதிகள் க்ஷீராப்தியைக் கிட்டினாற்போலுமன்றிக்கே, அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கிட்டுவோம். [நமதுஇடர்கெடவே] - "ஆவாராார்துணை" என்றிருக்கிற நம்முடைய க்லேசம்கெட. (௩)

மூன்றும்பாட்டு.—அன்றி யாம் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷகனானவன் இத்யாதி.

ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவர்கள் "அன்றியாம் ஒருபுகல்" என்பானென்? என்ன - ப்ரயோஜநாந்தரபரரும் இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - தேவரை இத்யாதி. நாடுகை - தேடுகையாய், மநஸ்ஸாலேயாச்ரயிக்கை. "வென்று, இம்மூவுலகு" என்று பதச்சேதம். "நன்று" என்றவிசேஷணத்துக்கு ஹாவம் - ஸ்ரீமதுரையிலே இத்யாதி. "நீணகர்" இத்யாதிக்கு - லங்கையை உஜ்ஜ்வலிப்பிக்க வேணுமென்றர்த்தம். திருவிருத்தம், "பேணலமில்லாவரக்கர்" இத்யாதி. 'அன்றியாம்' இத்யாரப்ய, 'திருமோகூரை - இனி - நாம் - நமதிடர்கெட - நன்று - நணுகுதும்' இத்யந்வய:. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

இடர்கெடஎம்மைப்போந்தளியாய்என்றென்றேத்திச்
சுடர்கொள்சோதியைத் தேவரும்முனிவருந்தொடரப்
படர்கொள்பாம்பணைப் பள்ளிகொள்வான்திருமோகூர்
இடர்கெடஅடிபரவுதுந்தொண்டீர்!வம்மினே.

ஆ —(இடர்கெட.) - ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்வாபேக்ஷிதங்களைப்ப்ரார்த்திக்கைக்கு எளியனாகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே புகுந்தருளின அவன், அப்படியே நமக்கும் நம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை ப்ரார்த்திக்கைக்கு எளியனாய்க்கொண்டு திருமோகூரிலே புகுந்தருளினான்: அவன் திருவடிகளையே ஸேவிப்போம்: வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நம்முடைய ஸமஸ்த து:க்கங்களும்போக திருமோகூரில் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிப்போம், வாருங்கோள் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார்.

[இடரென்று தொடங்கி] - விலக்ஷணமான அழகையுடையவனை, தேவர்களும், முனிவர்களும், எங்களுடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போம்படிபோந்து, ரக்ஷித்தருளாய் என்று பலகாலும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி, தன்னுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே வளரா நின்றுள்ள திருவநந்தாழ்வான்மேலே பள்ளிகொள்ளுமவன் அப்படியே நமக்கு ஸுலபனாகைக்காக நின்றருளின திருமோகூரிலே.

ப.—அநந்தரம், ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக அநந்தஸாயியானவனுடைய திருவடிகளை யாஸ்ரயிப்போம் வாருங்கோளென்று,ருசியையுடையரான ஸாத்விகரை யழைத்தருளுகிறார்.

'இடர்கெட - விரோதிகளால் வந்த து:கம் தீரும்படி, போந்து - எழுந்தருளிப்போந்து; எம்மை - எங்களை, அளியாய் - ரக்ஷிக்கவேணும்,' என்றென்று - என்று பலகாலும் தளர்த்தித்தோன்ற, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, (அத்தாலே), சுடர்கொள் - பேரொளியையுடைத்தான, சோதியை - தேஜோமயமாயுள்ள திருமேனியை, தேவரும் - ஸ்வாபிமாநிகளான தேவர்களும், முனிவரும் - (ஐஸ்வர்யார்த்திகளாய் தபஸ்ஸுபண்ணுகிற) ருஷிகளும், தொடர - அநுவர்த்தித்து ஆஸ்ரயிக்கைக்காக, படர்கொள் - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விரிவையுடைத்தாய், பாம்புஅணை - ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றத்தையுடைய திருவரவணையிலே, பள்ளிகொள்வான் - பள்ளிகொண்டருளுகிறவனுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே, இடர் - (நம்முடைய)† அஸம்ஸ்ரவது:க்கம், கெட - போம்படியாக, தொண்டீர் - ஆஸ்ரயணருசியை யுடையீர்களான நீங்கள், அடி - அவன் திருவடிகளை, பரவுதும் — ஸ்துதிப்போம்; வம்மின் - வாருங்கோள்!

இ—நாலாம்பாட்டில், நம்முடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும்போக, திருமோகூரிலேவந்து ஸுலபனாய்நிற்கிறவனை ஆஸ்ரயிக்கப்போருங்கோள் என்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார்.

[இடர்கெட இத்யாதி] - ''எம்மை-இடர்கெட போந்தளியாய்'' என்றாய்த்து ஸ்வாபிமாநிகளுக்கும் ஸாபாநுக்ரஹ ஸமர்த்தர்க்கும் வார்த்தை. வேதாபஹாராதி

† அஸம்ஸவது:கம் - ஸஹாயாஸம்ஸவது:கம் என்பர்.

துக்கங்கள்போக. [எம்மை] - முன்பு "ஸம்ஸ்ரோஹம்" என்றிருந்தவர்கள், ஆபத்து மிக்கவாறே, "ஏஹிபஸ்யஸரீராணி" என்னுமாபோலே தங்கள் வெறுமையை முன்னிடுமத்தனை. [போந்தளியாய்] - அவதரித்து ரக்ஷிக்கவேணு மென்பர்கள். [என்றென்றேத்தி - தொடர] - தங்கள் ஆபத்தாலே இடைவிடாதே புகழ்ந்து வடிம்பிட்டு ஆஸ்ரயிக்கைக்காக. [சுடர்கொள் சோதியை] - "ஆபத்தாலேயாகிலும் நம்பாடே வரப் பெற்றோமே!" என்று உஜ்ஜ்வலனாயிருக்குமவனை யென்னுதல், விலக்ஷணமான அழகை யுடையவனாகையாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமானவனைக் கிடீர் துக்கநிவர்த்தகனாக நினைத்தது என்னுதல். [தேவரும் முனிவரும் தொடர] - தேவதைகளும், ஸாபாநுக்ரஹஸமர்த்தரான ருஷிகளும்: "ஸம்ஸ்ரோஹம்" என்றிருப்பாரும், ஐஸ்வர்யார்த்தமாக யத்நப்பண்ணுவாரும் என்றுமாம். [படர்கொள் பாம்பணைப் பள்ளி கொள்வான்] - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விக்ருதனானவனைச் சொல்லுகிறது. அநந்யப்ரயோஜநரை அடிமை கொள்ளுகிறவன்கிடீர் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முகங்கொடுக்க க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறான். [படர்கொள் பாம்பு] - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே வளராநின்றுள்ள திருவநந்தாழ்வான். [பள்ளிகொள்வான் திருமோகூர்] - தேவர்களுக்கு ஸுலபனானாற்போலே நமக்கும் ஸுலபனாகைக்காகத் திருமோகூரிலே நின்றருளினான். [இடர்கெட அடி பரவுதும்] - நம்முடைய ஸகலதுக்கங்களும் போம்படி அவனுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயிப்போம். [தொண்டீர் வம்மினே] - என்னோடு ஸகோத்ரிகளாயிருப்பார் திரளுங்கோள்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. நம்முடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும்கெட, திருமோகூரிலேவந்து ஸுலபனாய் நிற்கிறவனை யாஸ்ரயிக்கவாருங்கோளென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை யழைக்கிறார்.

[இடர்கெடவித்யாதி] - "எம்மை-இடர்கெட - போந்தளியாய்" என்றாய்த்து ஈஸ்வராபிமாநிகளுக்கும், ஸாபாநுக்ரஹஸமர்த்தர்க்கும் வார்த்தை. * வேதாபஹாராதி து:க்கங்கள் போக.[எம்மை]-முன்பு "ஸம்ஸ்ரோஹம்" (ஈஸ்வரோஹம்) என்றிருந்தவர்கள், ஆபத்து மிக்கவாறே "ஏஹிபஸ்யஸரீராணி" (ஏஹிபஸ்யஸரீராணி) என்னுமாபோலே தங்கள் வெறுமையை முன்னிடுமத்தனை. [போந்தளியாய்] - அவதரித்து ரக்ஷிக்கவேணும் என்பர்கள். முன்பேல்லாம் உபேக்ஷித்திருந்தவர்கள், ஒன்று

நாலாம்பாட்டு:—இடர்கெட இத்யாதி. "இடர்கெடவடிபரவுதும் தொண்டீர்வம்மின்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நம்முடைய இத்யாதி.

"தேவரும் முனிவரும்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து, "இடர்கெட எம்மைப்போந்தளியாய்" என்றதுக்கு, ஈடுபொடுதோற்ற அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - எம்மை இத்யாதி. "இடர்கெட" என்றதுக்கர்த்தம் - வேதாபஹார இத்யாதி. "எம்மை" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - முன்புஈஸ்வரோஹம் இத்யாதி. "ஏஹிபஸ்யஸரீராணி முநீநாம் பாவிதாத்மநாம், ஹதாநாம் ராக்ஷஸைர்கோரை: பஹூநாம் பஹுதா வநே" இத்யாரண்யகாண்டே தண்டகாரண்யவாஸிநோ மஹர்ஷய:. (௬ - ௧௬) முன்பு இவனைக்கொண்டு ஒரு கார்யமில்லை யென்றிருந்தவர்கள், ஆபத்துவந்தவாறே, இவன்பக்கலிலே தங்கள் தைந்யந்தோற்றவந்தாஸ்ரயிக்கும் ப்ரகாரத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - முன்பேல்லாம் இத்யாதி. படிகாப்பார் - தலையாரிகள். வடிம்பிட்டு - நிர்ப்பந்தித்து. "பள்ளிகொள்வான்" என்றத்தைப்பற்ற - நீ

கேட்டவாறே படிகாப்பாரைப் பிடிக்குமாபோலே,நாங்கள்ஆபந்நராய்வர நீ கிடக்கிறதேன்? என்பர்கள். [என்றென்றேத்தி - தொடர] - தங்கள்ஆபத்தாலே இடைவிடாதே புகழ்ந்து வடிம்பிட்டு ஆஶ்ரயிக்கைக்காக. [சுடர்கொள்சோதியை] - "ஆபத்காலத்திலேயாகிலும் நம்பாடே வரப்பெற்றோமே!" என்று உஜ்ஜ்வலனாயிருக்குமவனை யென்னுதல். விலக்ஷணமான அழகையுடையனாகையாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமானவனைக்கிடீர் துஃக்க நிவர்த்தகனாக நினைத்தேன்னுதல். [தேவரும்முனிவரும்தொடர] - தேவர்களும், ருஷிகளும். "ஈஶ்வரோஹம்" (ஈஶ்வரோஹம்) என்றிருப்பாரும், ஐஶ்வர்யார்த்தமாக யத்நம்பண்ணுவாரும். [படர்கோள்பாம்பணைப் பள்ளிகோள்வான்] - அநந்யப்ரயோஜநரை யடிமை கொள்ளுகிறவன்கிடீர், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காக க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறான்! [படர்கோள்பாம்பு] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே வளராநின்றுள்ள திருவநந்தாழ்வான். [பள்ளிகோள்வான்] - தன்னுடைய ஸ்பர்ஶத்தாலே ஸர்வஜ்ஞனானவனை அஜ்ஞரோபாதி நித்ரைக்கு இடங்கொடுக்கும்படி பண்ணவல்லனாய்த்துத் திருவநந்தாழ்வான். [திருமோகூர்] - தேவாதிகளுக்கு ஸுலபனானாற்போலே நமக்கும் ஸுலபனாகைக்காகத் திருமோகூரிலே நின்றருளினான். [இடர்கெடஅடிபரவுதும்] - அவனுடைய திருவடிகளை நம்முடைய ஸகலதுஃக்கங்களும் கெடும்படியாஶ்ரயிப்போம். [தொண்டீர் வம்மினே] - நம்மோடு ஸகோத்ரிகளா யிருப்பாரடங்கத் திரளுங்கோள். (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தொண்டீர்!வம்மின் நம்சுடரொளியொருதனிமுதல்வன்
அண்டமூவுலகளந்தவன் அணிதிருமோகூர்
எண்திசையும்ஈன்கரும்போடு பெருஞ்செந்நெல்விளையக்
கொண்டகோயிலைவலஞ்செய்து இங்கு ஆடுதும்கூத்தே.

கிடக்கிறது என்றது. தொர்டர-தொடருகைக்காக. சுடர்கோள்சோதியை -மிக்க வொளியையுடைத்தாய் தேஜோமயமான வடிவையுடையவனையென்று ஸம்ப்ரதார்த்தம். "சுடர்கொள்சோதியை" என்றதுக்கு உபாயபரமாகவும் உபேயபரமாகவும் அர்த்தத்வயம் - ஆபத்காலத்திலே இத்யாதிவாக்ய த்வயம். "முனிவர்" என்றதுக்கு - ஸம்ஸாராநுக்ரஹஸமர்த்தரென்று கீழே யருளிச்செய்து, இங்கே ஐஶ்வர்யபரரென்று அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - ஐஶ்வர்யார்த்தமாக யத்நம் பண்ணுவாரும் என்று. திருவநந்தாழ்வான் சேர்த்தி சொன்னதுக்கு ஹேது - அநந்யப்ரயோஜநரை இத்யாதி. "படர்கொள்" - படர்த்தியை - விஸ்தாரத்தை, உடைய. "படர்கொள் பாம்பு - பள்ளிகொள்வான்" என்கையாலே - அந்யோந்ய ஸ்பர்ஶத்தால்வந்த விக்ருதியைச் சொல்லுகிறது. 'நின்றருளினான்' என்றது - கூட்டிக்கொள்வது. ஸகலதுஃக்கங்களும் - வழித்துணையில்லையென்கிற துஃக்கமென்றபடி. தொண்டீர் - ஸமவத் விஷயசபலரே! 'சுடர்கொள்சோதியைத் தேவரும் முனிவரும் - இடர்கெட - எம்மைப்போக்களியா யென்றென்றேத்தி - தொடர, படர்கொள் பாம்பணைப்பள்ளி கொள்வானானவன் திருமோகூரிலே நின்றான், அவனடியை - இடர்கெட பரவுதும்; தொண்டீர் வம்மின்' இத்யந்வயஃ. (௪)

ஆ.—(தொண்டீர்.) - ஜகத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய், அப்ராக்ருதமான அழகையுடையனுமாய், மஹாபலியாலே யபஹ்ருதமான த்ரைலோக்யத்தையும் அளந்துகொண்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கையாலே அதிஸ்லாக்யமான திருமோகூரை யாஸ்ரயிக்க வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஒ —அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் எழுந்தருளி நின்றருளின திருமோகூரை ஆஸ்ரயிக்க வாருங்கோள் என்கிறார்.

[நம் சுடர் ஒளியென்று தொடங்கி] - ஜகத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய் அப்ராக்ருதமான அழகையுடையவனுமாய் மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான அண்டோதரத்திலே மூன்றுலோகத்தையும் அளந்து கொண்டவனுடைய ஸ்லாக்யமான திருமோகூர் எட்டுத்திக்கும் ஈன்ற கரும்போடு பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி பரிக்ரஹித்தகோயில்.

ப.—அநந்தரம், அஸேஷஜந ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வபாவனான த்ரிவிக்ரமன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரில் கோயிலை யநுபவித்து ப்ரீதராவோம், வாருங்கோள் என்கிறார்.

நம் - நமக்கு அநுபாவ்யமாய், சுடர் - நிரவதிகௌஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடைத்தான, ஒளி - தேஜோமய திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய், ஒருதனிமுதல்வன் - ஜகத்துக்கு நிமித்தோபாதாந ஸஹகாரிரூபமான த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய், அண்டம் - ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்துக்கு அகவாயிலுண்டான, மூவுலகு-ஜகத்த்ரயத்தையும், அளந்தவன்-அளந்துகொண்டவன், அணி-அழகிய, திருமோகூர்-திருமோகூரிலே, எண்திசையும்-பார்த்ததிக்குக்கள்தோறும், ஈன் - இனிய, கரும்பொடு - கரும்போடேகூட, பெருஞ்செந்நெல் - பெரியசெந்நெலானது, விளைய-விளையும்படியாக, கொண்ட - பரிக்ரஹித்த, கோயிலை-, இங்கு - இந்தபூமியிலே, வலஞ்செய்து - ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணி, கூத்தாடுதும்-ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணுவோம்: தொண்டீர் - ஆசையுடைய நீங்கள், வம்மின் - வாருங்கோள் !

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் எழுந்தருளி நின்றருளின திருமோகூரை ஆஸ்ரயித்து அநுபவிக்க வாருங்கோள் ! என்கிறார்.

[தொண்டீர் வம்மின்] - பகவத்விஷயத்தில் சபலரானார் வாருங்கோள். [நம் சுடரொளி ஒருதனிமுதல்வன்] - நிரவதிகதேஜோரூபியாய் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயானவன். 'நம்' - என்று ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல்; தன்வடிவழகையும் ஜகத்தை தன்னோட்டை ப்ராப்தியையும் நமக்கு அறிவித்தவன் என்னுதல். [அண்டம் மூவுலகளந்தவன் - அணிதிருமோகூர்] - அவன்தனக்கு ஆபரணமான தேசமென்னுதல்; ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான தேசமென்னுதல். [எண்திசையும் இத்யாதி] - எட்டுத்திக்கிலும் ஈன்ற கரும்போடே பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி பரிக்ரஹித்த கோயில். கரும்புக்கு நிழல் செய்தாற்போலே இருக்கும் செந்நெல்; "அவன் ஸந்நிதியிலே ஊரும், "ஃஃஃஃஃஃஃஃஃ" என்கிறபடியேயாய்த்தென்கை. [வலஞ்செய்து] - ப்ரதக்ஷிணாதிகளைப்பண்ணி. [இங்கு ஆடுதும்கூத்தே]-வந்யும்இது, வடிவழகு அது: ஆனபின்பு, ஆடாதே இருக்கப்போமோ? அங்குப்போனால், "ஃஃஃஃஃ" என்று களிக்குமத்தை இங்கே களிப்போம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு.அவன் எழுந்தருளிநின்ற திருமோகூரை யாஶ்ரயித்து அநுபவிக்கவாருங்கோளென்கிறார்.

[தொண்டீர்வம்மின்] - பகவத்விஷயத்தில்சபலராயிருப்பார் வாருங்கோள். [நம்சுடரொளியொருதனிமுதல்வன்] - நிரவதிகதேஜோரூபியாய் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயானவன். 'நம்' என்று - ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல், தன்வடிவழகையும் ஜநகனை தன்னோட்டைப்ராப்தியையும்நமக்கறிவித்தவனென்னுதல்.[அண்டம் மூவுலகளந்தவன்] - அண்டத்துக்குப் புறம்பேயிருக்கிறவன். மஹாபலியாலே யபஹ்ருதமான அண்டோதரத்தில் மூன்றுவகைப்பட்ட லோகங்களையும் அளந்துகொண்டவன். ஸ்ருஷ்டித்துவிடுகையன்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டமானஜகத்தை ப்ரபலர்அபஹரித்தால் எல்லை நடந்துகொண்டு ரக்ஷிக்குமவனென்கை.[அணிதிருமோகூர்]-அவன்தனக்குஆபரணமான தேசமென்னுதல், ஸம்ஸாரத்துக்குஆபரணமான தேசமென்னுதல். [எண்திசையும் இத்யாதி]-எட்டுத்திக்கிலுமுண்டான கரும்போடே பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி. [கொண்ட கோயில்] - திருவுள்ளத்தாலே பரிக்ரஹித்த கோயில். கரும்புக்கு நிழல்செய்தாற்போலேயிருக்கும் செந்நெல். அவன்ஸந்நிதியாலே ஊரும்"அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:" (அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:) என்கிறபடியேயாய்த்து. [வலஞ்செய்து] - ப்ரதக்ஷிணாதிகளைப்பண்ணி. [இங்குஆடுதும்கூத்தே]-அங்குப்போனால் "அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்" (அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்) என்று களிக்குமத்தை இங்கே களிப்போம். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

கூத்தன்கோவலன் குதற்றுவல்லசுரர்கள்கூற்றம்
ஏத்தும்நங்கட்கும் அமரர்க்கும் முனிவர்க்கும்இன்பன்
வாய்த்ததண்பணைவளவயல்சூழ்திருமோகூர்
ஆத்தன்தாமரையடியன்றி மற்றிலம்அரணே.

அஞ்சாம்பாட்டு —தொண்டீர் இத்யாதி. "கொண்டகோயிலை வலஞ்செய்திங்காடுதும் கூத்து" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் இத்யாதி.

ஸாநதரனென்றும்காரணபூதனென்றும்ப்ரமாணப்ரஸித்தனென்கை;"நீலதோயத... ஸதைவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்"இத்யாதி. அண்டத்தில் மூவுலகு என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - அண்டத்துக்கு இத்யாதி. "அளந்த" என்றத்தால் பலிதம்- ஸ்ருஷ்டித்து இத்யாதி. ஸாமாந்யேந "அணி" என்றதுக்குஅர்த்தத்வயம் - அவன்தனக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயம். பெருமைக்கு பாவம் - கரும்புக்கு இத்யாதி. இத்தால் பாவம்-அவன் ஸந்நிதியாலே இத்யாதி. "அகாலபலிநோவ்ருக்ஷாஸ்ஸர்வே... ஸந்து... ப்ருதிவீ..." இதி ப்ரதிப்ரயாணே பரத்வாஜம்ப்ரதி ராமஃ. (கஉஎ-கக) "இங்கு" என்றதுக்குபாவம்-அங்குப்போனால் இத்யாதி. கூத்து - களிப்பின்கார்யமாகையாலே, காரணேகார்யோபசாரம். 'நம்சுடரொளி' என்று தொடங்கி,' 'மூவுலகளந்தவன் – எண்டிசையும்' என்று தொடங்கி, விளையும்படிகொண்ட கோயிலான - அணிதிருமோகூரை - வலஞ்செய்து, இங்கு - கூத்து - ஆடுதும்: தொண்டீர்வம்மின்' இத்யந்வயஃ. (ரு)

ஆ.—(கூத்தன்) - கோபாலனுய், மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களையுடையனுய், மிறுக்குச்செய்யும் வலியரான அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவாய், நித்யஸித்தர்க்கும் இன்றாச்ர யிக்கிறநமக்கும் ஒக்கவினியனுய், மிகவுமழகிதான நீர்நிலங்களையுடைய அளவிதான வயல் சூழ்ந்த திருமோகூரிலே பரமாப்தனுயெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திரு வடிகளல்லது வேறுநமக்கு அரணில்லையென்கிருர்.

ஒ.—ஆரும்பாட்டில், திருமோகூரில் நின்றருளின பரமாப்ததமனுனவனு டைய திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு அரண் இல்லை என்கிருர்.

[கூத்தன் என்றுதொடங்கி] - கோபாலனுய், மநோஹாரியான சேஷ்டிதங் களையுடையனுய், மிறுக்குச்செய்யும் வலியரான அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவாய், நித்யஸித் தர்க்கும் இன்று ஆச்ரயிக்கிற நமக்கும் ஒக்க இனியனுனவன். [வாய்த்த தண்பணை வளவயல்சூழ் திருமோகூர்] - மிகவும் அழகிதான நீர்நிலங்களையுடைய அளவிதான வயல்சூழ்ந்த திருமோகூரிலே.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ரோக்தாக்களுக்கு அநுபவப்ரீதனுய் ஆப்தனுன அவன் திருவடிகளொழிய வேறொன்றை ரக்ஷகமாகவுடையோமல்லோம் என்கிருர்.

கூத்தன் - வல்லாராடினுற்போலே ஓர்மநீயவ்ருத்தியாய், கோவலன் - ரக்ஷ்யவர்க் கத்தைப் பின்சென்று ரக்ஷிக்குமவனுய், குதற்று - பீடகரான குதற்றுதலையுடையராய், வல் - ப்ரபலரான, அசுரர்கள்-கேஸிநேநுகப்ரப்ருதிகளான அஸுர ப்ரக்ருதிகளுக்கு, கூற்றம் - ம்ருத்யுவாய், ஏத்தும் - அநந்யப்ரயோஜநராயேத்துகிற, நங்கட்கும் — (அநநிமாநரான) நமக்கும், அமரர்க்கும் - நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற அமரர்க்கும், முனி வர்க்கும்-, இன்பன்-ஆநந்தகனுய், வாய்த்த - ஸம்ருத்தமாய், தண் - குளிர்ந்த, பணை - நீர்நிலங்களாலும், வளவயல் - ஓர்மநீயமானவயலாலும், சூழ்-சூழப்பட்ட, திருமோகூர்- திருமோகூரிலே, ஆத்தன் - (ஆச்ரிதர்க்கு) விச்வஸித்துப்பற்றலாம்படி நிற்கிற ஆப்த தமனுடைய, தாமரை அடிஅன்றி - நிரதிசயபோக்யமான தாமரைபோன்ற திருவடி களையொழிய, மற்றுஅரண்இலம் - வேறொருரக்ஷகமுடையோமல்லோம்.

இ.—ஆரும்பாட்டில், திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்ததமன் திரு வடிகளல்லது வேறு நமக்கு அரண் இல்லை என்கிருர்.

[கூத்தன்] - நடக்கப்புக்கால் வல்லாராடினுற்போலே இருக்கை. "வ்ருஷ ஸாதகதிமவஷூதி"-வழித்துணையாய் அவன் முன்னேபோக பின்னே போமிடத்து நடை யழகுதானே ப்ரயோஜநமாயிருக்கை. "ஆடல்பாடலவை மாறினர்தாமே" என்னக் கடவதிறே: இவன் திருக்குழல்வாய்வைத்தபோது அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் குழலோசையைக் கேட்டுப் பாட்டுத்தவிர்ந்தார்கள், இவன் நடைகண்டு ஆடல்தவிர்ந்தார்கள். [கோவலன்]- ஆச்ரயித்தாரை ரக்ஷிக்குமிடத்துத் தாழவந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவன். பிசாசத் துக்கு மோக்ஷப்ரதனுய் வழிநடத்தினவனிறே. ஆச்ரிதர் சிறுமைபாராதவனிறே. [குதற்றுவல்லசுரர்கள் கூற்றம்] - மிறுக்கைப்பண்ணும் ப்ரபலரான அஸுரர்களுக்கு ம்ருத்யுவானவன். குதற்றுதல் - நெறிதவிர்தல். இன்று ஆச்ரயிக்கிற நமக்கும், "வைகுந்தத்தமரும் முனிவரும்" என்கிற நித்யாச்ரிதர்க்கும் ஒக்க இனியனுனவன். [வாய்த்த இத்யாதி] - அழகிதான நீர் நிலங்களும் அளவிதான வயலும் சூழ்ந்த திரு மோகூரிலே நின்றருளின பரமபந்து. தான் தனக்கில்லாத மரணஸமயத்திலே, "க்ஷமம்

ஸ்மராமிமத்பக்தம்நயாமி" என்னும் பரமாப்ததமன். தன்னை அஞ்சினபோது அவன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனும்படியான ஆப்ததமன். [தாமரை அடியன்றி] - அநாப்தனாகிலும் விடவொண்ணாதபடியாய்த்துத் திருவடிகளில் போக்யதை. [மற்றிலம் அரணே] - வேறு சிலரை ரக்ஷகமாக உடையோமல்லோம். போக்யதை இல்லையாகிலும் அநாப்தனாகிலும் புறம்பு புகலில்லை யென்கை.

ஈடு. — ஆறும்பாட்டு. திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்ததமன் திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு ரக்ஷையில்லையென்கிறார்.

[கூத்தன்] - நடக்கப்புக்கால் வல்லாராடினாற்போலேயிருக்கை. "அக்ரதஃப்ரயயௌராமஃ" (அக்ரதஃப்ரயயௌராமஃ) என்கிறபடியே நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கலாயிருக்குமாய்த்து. அவன்முன்னேபோகப் பின்னே போகையாவது - கூத்துக்கண்டு போகையாய்த்து. "ஆடல்பாடலவைமாறினர்தாமே" என்னக்கடவதிறே - அவன்திருக்குழலை வாய்வைத்தபோது அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் குழலோசையைக்கேட்டுப் பாடத்தவிர்ந்தார்கள்; அவன் நடையழகைக்கண்டு ஆடத்தவிர்ந்தார்கள். [கோவலன்] - தன்னைத் தாழவிட்டு ஆஶ்ரிதரை ரக்ஷிக்குமவன். பிசாசத்துக்கு மோக்ஷப்ரதனாய் வழி நடத்தினவனிறே. [குதற்றுவல்லசுரர்கள் கூற்றம்] - மிறுக்குக்களைப்பண்ணுகிற்பராய், பெருமிடுக்கரான அஸுரர்களுக்கு ம்ருத்யுவாயுள்ளவன். [ஏத்துமித்யாதி] - இன்றுஆஶ்ரயிக்கிற நமக்கும், "வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்" என்கிற நித்யாஶ்ரிதர்க்கும்ஒக்க இனியனானவன். [வாய்த்தஇத்யாதி] - அழகிதான நீர்நிலங்களையும் அளவிதான வயலையுமுடைய திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமபந்து. தான் தனக்கில்லாத மரணஸமயத்தில் "அஹம்ஸ்மராமிமத்பக்தம்நயாமி" (அஹம்ஸ்மராமிமத்பக்தம்நயாமி) என்னும் பரமாப்ததமன் தன்னை யஞ்சினபோது அவன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனாய் நிர்பரனும்படியான ஆப்ததமன். [தாமரையடியன்றி] - அநாப்தனாகிலும் விடவொண்ணாதாய்த்துத் திருவடிகளில் போக்யதை. [மற்றிலம்அரணே]- வேறுசிலரை ரக்ஷகராகவுடையோமல்லோம். போக்யதையில்லையாகிலும் விடவொண்ணாதபடி புறம்புபுகலில்லையென்கை. (௬)

ஆறும்பாட்டு.—கூத்தன் இத்யாதி. "திருமோகூராத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரண்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருமோகூரிலே இத்யாதி.

கூத்தாடுகிறவனையன்றோ கூத்தனென்பது? இவன் அப்படி கூத்தாடுகிறானோ? என்ன - நடக்க இத்யாதி. அப்படியிருக்குமோவென்ன - அக்ரதஃ இத்யாதி. "ப்ரயயௌ" என்ற பதத்திலே நோக்கு. "அக்ரதஃப்ரயயௌராமஸ்ஸீதாமத்யேஸுமத்யமா। ப்ருஷ்டதஸ்துதநுஷ்பாணிர்லக்ஷ்மணோநுஜகாமஹ" இத்யாரண்யகாண்டே (கக-க). நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கலாம்படி-நடையழகுக்கு சக்ரவர்த்திவந்தானென்று விருதுபிடிக்கலாம்படியென்றபடி. இத்தால் பலிதம் - அவன் முன்னே இத்யாதி. "வல்லாராடினாற்போலேயிருக்கும்" என்றதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - ஆடல் இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. இதுக்கர்த்தம் - அவன் இத்யாதி. "கோபாலன்" என்றதுக்கு பாவம் - தன்னை இத்யாதி. வழித்துணையாகப் பற்றுகிறவிடத்திலே க்ருஷ்ணப்ரஸங்கமேதுக்கென்ன - பிசாசத்துக்கு இத்யாதி. பிசாசத்துக்கு - கண்டாகர்ணனுக்கு. குதற்று - குதறுதலையுடையராய். குதற்றல் குதறுதலாய், நெறிதவிர்தல்; அதாவது - உன்மார்க்கவர்த்தித்வம். தண் - குளிர்ந்த. வளவயல் - ஸ்ப்ருஹணீயமானவயல். இத்தால் பாவம் - தான்தனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - தன்னையஞ்சின இத்யாதி. "தாமரையடி" என்றதுக்கு பாவம் - அநாப்தன் இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - போக்யதை இத்யாதி. க்ரமேணாந்வயஃ. (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

மற்றிலம்அரண்வான்பெரும்பாழ்தனிமுதலாச்
சுற்றும்நீர்படைத்துஅதன்வழித்தொல்முனிமுதலா
முற்றுந்தேவரோடுஉலகுசெய்வான்திருமோகூர்
சுற்றிநாம்வலஞ்செய்ய நம்துயர்கெடும்கடிதே.

ஆ.—(மற்றிலம்அரண்.)-பெரியதாய் ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரக்ருதியைக் காரணமாகக்கொண்டு ஆவரணஜலத்தைப்படைத்து அவ்வழியாலே ப்ரஹ்மாமுதலான தேவர்களோடுகூடின எல்லாலோகங்களையும் உண்டாக்குகையாலே, நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜநீயமாம்படியான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமோகூரைச்சுற்றி நாம் வலஞ்செய்ய, அப்போதே நம்முடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் கெடும் என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வகாரணமாகையாலே நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜநீயமாய்படியானவனுடைய திருமோகூரை ஆஶ்ரயிக்கவே நம்முடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் அப்போதே கெடும் என்கிறார்.

[மற்றிலம் அரண்] - வேறுஅரணை யுடையோமல்லோம். [வானென்று தொடங்கி] - பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி பெரியதாய் ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரக்ருதியைக் காரணமாகக்கொண்டு ஆவரணஜலத்தைப் படைத்து, அவ்வழியாலே ப்ரஹ்மா முதலான தேவர்களோடுகூடின எல்லாலோகத்தையும் உண்டாக்கினவனுடைய திருமோகூரை.

ப.—அநந்தரம், அகிலஜகத்ஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேஶ்வரன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரைப்பற்றி அநுகூலவ்ருத்திகளைப்பண்ண, நம்முடையது:க்கம் சடக்கெனப் போம் என்கிறார்.

தனி - ("ஜ்ஞாநைகோஷ்" என்கிறபடியேஉத்பத்த்யாதிகளில்லாத) வைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தாய், (நாநாவித †கார்யங்களுக்குத் தான் ஏககாரணமாய்), வான் - (ஸமஸ்தகார்யங்களும் ஸ்வைகதேசத்திலேயாம்படி) நிரதிஶயமஹத்தையையுடைத்தாய், பெரு - அசேஷகார்யத்தையும் உண்டாக்குகைக்கு யோக்யதையான, பாழ்முதலா- ப்ரக்ருதிமுதலாகக்கொண்டு, சுற்றும் - எங்குமொக்க வ்யாப்தமான, நீர் - காரணஜலத்தை, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, அதன்வழி - அந்தவழியாலே, தொல் - (அண்டத்துள்வாயிலே ஸ்ருஜ்யஜகத்துக்கு முற்பாடனாகையாலே) பழையனாய், முனிமுதலா - ஸ்ருஷ்டிப்ரகார மநநசீலனான ப்ரஹ்மாமுதலாக, முற்றும் தேவரோடு - ஸமஸ்ததேவதைகளோடுகூடின, முற்றும்உலகு - ஸகலலோகங்களையும், செய்வான் - பண்ணுமவனுடைய, திருமோகூர்- திருமோகூரை, சுற்றி வலம் நாம் செய்ய - ப்ரதக்ஷிணம்முதலான அநுகூலவ்ருத்திகளை (ஹோமரூபேண)நாம் பண்ண, நம் - நம்முடைய, துயர் - தனிமையால்வந்த து:க்கம், கடிது - சடக்கென, கெடும் - போம்; (ஆதலால்), மற்றுஅரண் இலம் - மற்று ரக்ஷகமுடையோ மல்லோம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜநீயமான உத்பாதகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை ஆஶ்ரயிக்கவே நம்முடைய து:க்கங்கள் அப்

† கைங்கர்யங்களுக்கு என்று காணப்படுகிற பாடம் பொருத்தமுள்ளதாகத் தோன்றவில்லை.

போதே போம் என்கிறார். [மற்றிலம் அரண்] - இவனையொழிய வேறு ரக்ஷகரில்லை. [வான்பெரும்பாழ் தனிமுதலா] - கார்யஜாதமழிந்தாலும் அழியாமையாலே வலிதாய், அபரிச்சிந்நமாய், ஜோமமோக்ஷங்களை விளைப்பதாய், அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதி தொடக்கமாக. [சுற்றுநீர் படைத்து] - "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" என்கிறபடியே, ஆவரணஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. [அதன்வழித்தொல் முனிமுதலா] - அவ்வழியாலே தேவாதிகளைப்பற்றப் பழையனாய் மநநசீலனான சதுர்முகன் தொடக்கமாக. [முற்றும் தேவரோடு உலகுசெய்வான் திருமோகூர்] - எல்லா தேவஜாதியோடுங்கூட எல்லா லோகங்களையும் உண்டாக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [சுற்றி நாம் வலஞ் செய்ய] - நாம் சென்று விடாதே ப்ரதக்ஷிணாதிகளைப்பண்ண. [நம் துயர் கெடுங்கடிதே] - "வழித்துணையில்லை" என்று நாம்படுகிற து:க்கங்கள் சடக்கெனப்போம். "அத ஸோ அபயம் கதோ பவதி" என்னக்கடவதிறே. ஆனபின்பு, மற்றிலம் அரண்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. நம்முடையரக்ஷணம் தனக்குஅவர்ஜநீயமான உத்பாதகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை யாஶ்ரயிக்கவே, நம்முடையது:கங்கள் அப்போதேபோமென்கிறார்.

[மற்றிலம்அரண்] - வேறோர்அரணையுடையோமல்லோம். அவன்தான் ரக்ஷகனாகவல்லனோவென்னில்; இதுவன்றோ அவன்படியென்கிறது, மேல். [வான் இத்யாதி]- இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கமடங்கலும்அழிந்தவன்றும் தானழியாமையாலேவலிதாய், அபரிச்சிந்நமாய், போகமோக்ஷங்களை விளைப்பதான அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதிதொடக்கமாக. [சுற்றுநீர்படைத்து] - "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" (அபஏவஸஸர்ஜாதௌ) என்கிறபடியே ஆவரணஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. [அதன்வழித்தொல்முனிமுதலா] - அவ்வழியாலே, தேவாதிகளைப்பற்றப் பழையனாய் மநநசீலனான சதுர்முகன்தொடக்கமாக. [முற்றுந்தேவரோடுஉலகுசெய்வான்திருமோகூர்] - எல்லா தேவஜாதியோடேங்கூட எல்லா லோகங்களையும் உண்டாக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [சுற்றிநாம்வலம்செய்ய] - நாம்சென்றுவிடாதே ப்ரதக்ஷிணாதிகளைப்பண்ண. [நம்துயர்கெடும்கடிதே] - "வழித்துணையில்லை" என்று நாம் படுகிறது:கம் சடக்கெனப்போம் "அத ஸோ அபயம் கதோ பவதி"(அதஸோபயம்கதோபவதி) என்னக்கடவதிறே; ஆனபின்பு, மற்றிலம்அரண்.(எ)

ஏழாம்பாட்டு.—மற்றிலம் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நம்முடைய இத்யாதி.

"வான்" என்று - வலிதாய், நித்யமாயென்றபடி. அபரிச்சிந்நமாய் என்றது - "அநந்தஸ்யாந்தஸ்யாஜ:" என்றத்தைப்பற்ற. நித்யமான மூலப்ரக்ருதியை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது - தமோக்ஷராவ்யக்தரூபேண பரிணமிப்பிக்கை. சுற்றுநீர் - ஆவரணஜலம். "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யமவாஸ்ருஜத் । தததண்டமபவத்தைமம் ஸஹஸ்ராம்ஶுஸமப்ரபம்" இதி மநுஸ்ம்ருதௌ (க-அ). அதன்வழி - அவ்வழியாலே. "அதன்வழி" என்று - பூதஸ்ருஷ்டி, பஞ்சீகரணம், அண்டஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. தொன்மை - பழமை. "முற்றும்" என்றது - * தேவர்க்கும் * உலகுக்கும் விசேஷணம். சுற்றி - விடாதே. அவனையாஶ்ரயித்தால் து:க்கம் போமோவென்ன - அதஸோஅபயம் இத்யாதி. தைத்திரீயகே. யாதொருபோது ப்ரஹ்மநி ஸ்தானத்தை யடைகிறான், அநந்தரம் அபயங்கதனாவன் என்று ஶ்ருதிக்கர்த்தம். ப்ரதிஷ்டா - ஸ்தானம். 'வான்பெரும் பாழ்' என்றுதொடங்கி, 'உலகுசெய்வானுடைய திருமோகூரை - நாம் - சுற்றி - வலஞ்செய்ய - கடிது - நந்துயர்கெடும்; ஆகையாலே, அரண் - மற்றிலம்' இத்யந்வய:. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

துயர்கெடும்கடிதடைந்துவந்து அடியவர்!தொழுமின்
உயர்கொள்சோலை ஒண்தடமணியொளிதிருமோகூர்
பெயர்களாயிரமுடைய வல்லரக்கர்புக்கழுந்தத்
தயரதன்பெற்ற மரதகமணித்தடத்தினையே.

ஆ.— (துயர்கெடும்) - பரமப்ராப்ய ஸூதனை அவனுக்குங்கூட போக்யமான திருமோகூரே நமக்கு ப்ராப்யம்; ஆதலால், ப்ரதிகூலரெல்லாரும் து:க்கஸாகர நிமக்நராம்படி தயரதன்பெற்ற ஸமஸ்தகல்யாணகுண விசிஷ்டமான மரதகமணித்தடத்தினைத் திருமோகூரிலே ஈண்டச்சென்று பஜியுங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.— எட்டாம்பாட்டில், திருமோகூரில் நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான தசரதாத்மஜனை ஆஶ்ரயிக்க நம்முடைய து:க்கங்களெல்லாம்போம் என்கிறார். [அடைந்து] - கிட்டி. [உயர் என்றுதொடங்கி] - உயர்ந்த சோலையாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூரிலே. [பெயர்கள் ஆயிரம் என்று மேலுக்கு] - ஐஶ்வர்யவீர்யாதிகளுக்கு வாசகமான பல பெயர்களையுடைய வலியராக்ஷஸர்கள் புக்கழுந்தும்படி தயரதன்பெற்ற மரதகமணிபோலேயிருக்கிற தடாகத்தினை.

ப.— அநந்தரம், உங்களுடைய ஸகல க்லேஶமும் தீரும்படி ஶீலஶீதளமான தசரதாத்மஜதடாகத்தைக் கிட்டி பஜியுங்கோள் என்கிறார்.

உயர்கொள் - உயர்த்தியையுடைய, சோலை - சோலைகளையும், ஒண் - விலக்ஷணமான, தடம் - தடாகங்களையும், அணி - அலங்காரமாக வுடைத்தாய், ஒளி - அத்யுஜ்ஜ்வலமான, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே, (ஜகத் வ்யாபகத்வத்தால்வந்த), ஆயிரம் - அஸங்க்யாதமான, பெயர்கள்உடைய - விருதுபேரையுடையராய், வல் - ப்ரபலரான, அரக்கர் - ராக்ஷஸர், (விபீஷணப்ரப்ருதிகளைப்போலே துறையறிந் திழியாமையாலே), புக்கழுந்த - புக்கழுந்தும்படியாக, தயரதன்பெற்ற - தசரதன்பெற்ற, (விஷஹரமுமாய் ஆபரணமுமான), மரதகமணி - மரகதமணிபோலே ஶ்யாமளமான நிறத்தையுடைய, தடத்தினை - தடாகத்தை, அடியவர் - * ஶரண்யமுபாகதரான நீங்கள், வந்து அடைந்து - வந்துகிட்டி, தொழுமின் - தொழுங்கோள். துயர் - உங்கள்அஸஹாயத்தாலே க்லேஶமானது, கடிது - சடக்கென, கெடும் - நசிக்கும். விஷஹரமுமாய் ஆபரணமுமான மரதக த்ருஷ்டாந்தத்தாலே ப்ரதிகூல நிரஸநமும் அநுகூலர்க்கு ஆஶ்ரயமுமாம் என்று கருத்து.

இ.— எட்டாம்பாட்டில், திருமோகூரிலே நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான தசரதாத்மஜனை ஆஶ்ரயிக்க நம்முடைய து:க்கமெல்லாம்போம் என்கிறார்.

[துயர்கெடும்கடிது] - நாம் அபேக்ஷியாதிருக்க து:க்கமானது சடக்கெனத் தானே போம். [அடைந்துவந்து] - வந்தடைந்து; வந்துகிட்டி. [அடியவர் தொழுமின்] - "வழித்துணையில்லை" என்று க்லேஶப்படுகிற நீங்கள் ஆஶ்ரயியுங்கோள். [உயர்

கோள் இத்யாதி] - உயர்ந்த சோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூர். ஒளி - ஸமுதாயஶோபை. சோலையைக் கண்டால் வடிவை ஸ்மரிக்கலாயிருக்கும், தடாகங்களைக்கண்டால் வடிவில் ஶ்ரமஹரதையை நினைக்கலாயிருக்கும். [பெயர்கள் ஆயிரமுடைய] - ஈஶ்வரனுக்கு ரக்ஷணத்தாலே ஆயிரம் திருநாமம் உண்டாயிருக்குமாபோலே, இவர்களுக்கு வைரஸ்யத்தாலே அநேகம் பெயரையுடையராயிருப்பர்கள். "யஜ்ஞஶத்ரு, ப்ரஹ்மஶத்ரு" என்றிறே பெயர்கள். [வல்லரக்கர் புக்கழுந்த] - பெருமிடுக்கரான அஸுரர்கள் புக்கழுந்தும்படி, சக்ரவர்த்திபெற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற தடாகத்தினை - அடைந்துவந்து - அடியவர் தொழுமின். "பதிதருமருவாபீ வாரிவத்ஸர்வபோக்ய" என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு ரக்ஷகமாய், "காகுத்ஸ்த பாதாலமிவ துஸ்தர:" என்கிறபடியே உகவாதார்க்கு நாஶகமாயிறே யிருப்பது. "ஶோகஸந்தாபஜநிதோ மோகநாஶந..." என்று பக்ஷியைப் போகவிட்டாரிறே

ஈடு.—எட்டாம் பாட்டு. திருமோகூரிலே நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான தசரதாத்மஜனை ஆஶ்ரயிக்க நம்முடைய துக்கமெல்லாம் போம் என்கிறார்.

[துயர்கெடும்கடிது] - நாம் அபேக்ஷியாதிருக்கத் தன்னடையே சடக்கெனப் போம் நம்முடைய துக்கங்கள். [அடைந்துவந்து] - வந்தடைந்து; வந்துகிட்டி. [அடியவர்தோழுமின்] - "வழித்துணையில்லை" என்று க்லேஶப்படுகிற நீங்கள் ஆஶ்ரயியுங்கோள். [உயர் இத்யாதி] - உயர்ந்தசோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூர். †(ஒளி - ஸமுதாயஶோபை.) சோலையைக்கண்டால் அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கும், தடாகங்களைக்கண்டால் அவன்வடிவில் ஶ்ரமஹரதைக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கும். * வாசத்தடம்போல் வருவானிறே அவன்தான். [பெயர்களாயிரமுடைய]-ஈஶ்வரன் ரக்ஷித்துப் படைத்த பெயர்களோபாதி போருமாய்த்து இவர்கள் பரஹிம்ஸைபண்ணிப்படைத்த பெயர்; "யஜ்ஞஶத்ரு, ப்ரஹ்மஶத்ரு" என்றாற்போலேயிறே இவர்கள் பெயர். [வல்லரக்கர்புக்கழுந்த] - பெருமிடுக்கரான அஸுரர்கள் புக்கழுந்தும்படி [தயரதன் இத்யாதி] - சக்ரவர்த்திபெற்ற நீலமணிபோலே யிருக்கிற தடத்தை - அடைந்துவந்து அடியவர் தொழுமின். "பதிதருமருவாபீ வாரிவத்ஸர்வபோக்ய" (பதிதருமருவாபீ வாரிவத்ஸர்வபோக்யம்) என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு ரக்ஷகமாய், "காகுத்ஸ்த பாதாலமிவ துஸ்தர:" (காகுத்ஸ்தபாதால

எட்டாம்பாட்டு.—துயர் இத்யாதி. "திருமோகூர் - தயரதன்பெற்ற மரதக மணித் தடத்தை - வந்தடியவர்தொழுமின்: துயர்கெடும் கடிது" என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருமோகூரிலே இத்யாதி.

"கடிது - துயர்கெடும்" என்றதுக்கர்த்தம் - நாம் இத்யாதி. உயர்த்தியையுடைய சோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமாய் ஒளியையுடைத்தான திருமோகூரென்று ஶப்தார்த்தம். ஒளி - ஸமுதாயஶோபை. "மரதகமணித்தடம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, இது சொன்னதுக்கு பாவம் - சோலையை இத்யாதிவாக்யத்வயம். அப்படியிருக்குமோவென்ன - வாசத்தடம் இத்யாதி. "ஸஹஸ்ரநாமா..." என்று - ஆயிரம்பேருள்ளது அவனுக்கன்றோவென்ன - ஈஶ்வரன் இத்யாதி. அந்தப்பேர்களேதென்ன - யஜ்ஞசத்ரு இத்யாதி. இவனைத் தடாகமாக ரூபித்ததுக்கு பாவம் த்வேதா அருளிச்செய்கிறார் - பதிதரு இத்யாதி. "ஸம்ஹாரிணா..."

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

முகேபதங்ஸ:) என்கிறபடியே உகவாதார்க்கு நாசகமாயிறேயிருப்பது. "ஸயாத்வம்ஸ மநுஜ்ஞாதோ கச்சலோகா நநுத்தமாந்" (மயாத்வம்ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்சலோகா நநுத்தமாந்) என்று பக்ஷியையும் வழிநடத்துமவனிறே. (௮)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மணித்தடத்தடிமலர்க்கண்கள் பவளச்செவ்வாய்
அணிக்கொள்நால்தடந்தோள்தெய்வம் அசுரரையென்னும்
துணிக்கும்வல்லரட்டன் உறைபொழில்திருமோகூர்
நணித்துநம்முடைநல்லரண் நாம்அடைந்தனமே.

ஆ.—(மணித்தடத்தடி.) - நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தையும் ப்ரதிகூலநிரஸந ஸாமர்த்த்யத்தையும் உடையனாயிருந்த எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த, ஸர்வஸுலபமாய் பரமப்ராப்யமான திருமோகூரை நாமும் புஜிக்கப் பெற்றோமேயென்று, தம்முடைய லாபத்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு அரணான திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாபத்தைப்பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்து என்றுதொடங்கி] - பரமபோக்யமான திருவடிகளையும், மலர் போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும், பவளம்போலே சிவந்த வாயையுமுடையனாய், தனக்குத்தானே ஆபரணமாய்ப் பெரிய நாலுதிருத்தோள்களையுமுடைய தைவமாய், ப்ரதிகூலரை என்றும் மாய்க்கும் ஸ்வபாவனாய், மிகவும் மிடுக்கனானவன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுவதுஞ்செய்த பொழிலையுடைய திருமோகூர் ப்ரத்யாஸந்நமாய்த்து.

ப.—அநந்தரம், விலக்ஷணவயவ விசிஷ்டன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை நமக்கு ரக்ஷகமாகக் கிட்டப்பெற்றோமென்று ப்ரீதராகிறார்.

மணித்தடத்து - தெளிந்த தடாகம்போலே (குளிர்ந்த), அடி - திருவடிகளையும், மலர் - விகஸிதமான தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்கள் - திருக்கண்களையும், பவளம்செவ்வாய்-பவளம்போலே சிவந்த திருவதரத்தையுமுடையனாய், அணிக்கொள்-* ஸர்வாபரணாபூஷார்ஹமாய், நால் - நாலுவகைப்பட்ட, தடம் - பெரிய, தோள் - திருத்தோள்களையுடைய, தெய்வம் - திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய், (இவ்வழகுக்குப்

ரணம் ஸர்வபூதாநாம் ஸர்வஸாம்வஹிஃ: ! பாதஸம் தாரயித்வா ஸமேத்ய ஸாகாஸமஸ்யவா தாநமேவ வந்துஸஃ" இதி ப்ரஹஸ்தாதீந்ப்ரதி விபீஷணஃ. (ராம-யு-கச-உ௰) வழித்துணையாகப் பற்றுகிறவிடத்திலே சக்ரவர்த்தித்திருமகனைச் சொல்லுவானென்னென்ன-மயாத்வம்இத்யாதி. "யாமதிராஜ்ஞஸீஸா நாமே ஷிதாமே ஸ்யாமதிஃ! கவராவதிபூநாம்பரவ யாவஹாஞ்ஜி பூஷயிநாமி (சஅ-உக½) ஸோகஸம்ஸமே நாஜ்ஞாதோ மயா லோகாநநுத்தமாந்" இத்யாரண்யகாண்டே ராமஃ. 'உயர்கோள்சோலை' என்று தொடங்கி, 'மணித்தடத்தினை - அடியவர் - வந்து - அடைந்து - தொழுமின்: கடிது - துயர்கெடும்' இத்யந்வயஃ. (அ)

புறம்பு ரக்ஷகரைத் தேடவேண்டாதபடி), அசுரரை - ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை, என்றும் - ஸர்வகாலமும், துணிக்கும் - சேதிக்கும், வல் அரட்டன் - பெருமிடுக்கனானவன், (ஆச்ரிதர்க்கு அச்சமறும்படி அநுஸந்தேயமாகைக்காக), உறை - நித்யவாஸம்பண்ணுமிடமாய், பொழில் - (ஸௌரப்யமான) பொழிலையுடைய, திருமோகூர் — திருமோகூராகிற, நம்முடை - நம்முடைய, நல் அரண் - விலக்ஷணரக்ஷகமான தேசமானது, நணித்து - அத்யாஸந்நமாய்த்து; நாம்-(துணைதேடித் தனிமைப்படுகிற) நாம், அடைந்தனம்-அனுபவிக்கப்பெற்றோம். அரட்டன் - மிடுக்கன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு அரணான திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப்பெற்றோமென்று ஸ்வலாபத்தைப்பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்தடி] - தெளிந்ததொரு தடாகம்போலேயாய்த்துத் திருவடிகளிருப்பது. ஸ்ரமஹரமான திருவடிகளென்கை. [மலர்க்கண்கள்] - அந்தத் தடாகம் பூத்தாற்போலேயாய்த்துத் திருக்கண்கள் இருப்பது. [பவளச்செவ்வாய்] - பவளம்போலே சிவந்த திருவதரத்தையுடையனாய். [அணிக்கொள் இத்யாதி] - தனக்குத் தானே ஆபரணமாய்ப் பெரிய நாலுதிருத்தோள்களையுமுடைய தைவம். அவன் வழித்துணையாம்போது ஸ்ரமஹரமான வடிவும் தன் உகப்புத்தோற்றின ஸ்மிதவீக்ஷணமுமுடையனாய், ஒரு கல் மதிளுக்குள்ளே போமாபோலே அச்சங்கெடும்படியாய்த்துக் கொடுபோவது. [தெய்வம்] - விஜிகீஷையோடேயாய்த்துக் கொடுபோவது. இவனுக்கு எங்கே என்ன தீங்குவருகிறது என்னும் அதிசங்கையினாலே, ஆசிலேவைத்த கையும் தானுமாய்ப்போகை. [அசுரரை என்றும் துணிக்கும் வல்லரட்டன்] - அஸுரவர்க்கத்தை என்றும் †துணித்தொடுக்கும் பெருமிடுக்கன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பொழிலையுடைய திருமோகூர். "ஸிம்ஹம்வர்த்திக்கும் முழைஞ்சு" என்னுமாபோலே. [நணித்து] - கிட்டிற்று. ப்ரத்யாஸந்நம். [நம்முடை நல்லரண்] - நமக்கு ரக்ஷகமான தேசத்தை. [நாம் அடைந்தனம்] - ரக்ஷாபேக்ஷையுடைய நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நமக்குஅரணான திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்தடி] - தெளிந்த தடாகம்போலேயாய்த்துத் திருவடிகளிருப்பது. ஸ்ரமஹரமான திருவடிகளென்கை. [மலர்க்கண்கள்] - அத்தடாகம் பூத்தாற்போலே யாய்த்துத் திருக்கண்கள் இருப்பது. [பவளச்செவ்வாய்] - ப்ரவாளம்போலே சிவந்த திருவதரத்தையுடையனாய், தனக்குத் தானே ஆபரணமாயிருக்கும் பெரிய நாலுதிருத்தோள்களையுமுடைய தெய்வம். அவன் வழித்துணையாகப் போம்போது, ஸ்ரமஹரமான வடிவும் தன்னுகப்புத்தோற்றின ‡ஸ்மிதவீக்ஷணாதிகளையும் உடையனாய், ஒருகல் மதிளுக்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—மணித்தடத்து இத்யாதி. "நம்முடை நல்லரண் நாமடைந்தனமே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - நமக்கு இத்யாதி.

"மணி" என்கையாலே - நைர்மல்யம் சொல்லுகிறது. இத்தால்பாவம் - ஸ்ரமஹரமான இத்யாதி. * தடத்துக்கநந்தரம் "மலர்" என்றதுக்கு பாவம் - அத்தடாகம் இத்யாதி. "அணிக்கொள் - தடம் - நால் - தோள்தெய்வம்" என்றந்வயிப்பது. வழித்துணைசொல்லுகிறவிடத்திலே திவ்யாவயவங்களைச் சொல்லுகிறதுக்குபாவம் - அவன்வழித்துணையாக இத்யாதி. "அடி" என்று திருமேனிக்கும் உபலக்ஷணம். "தெய்வம்" என்றது - "திவுக்ரீடாவிஜிகீஷா" இத்

† துணித்தடுக்கும் என்று காணப்படுகிறது. ‡ ஸ்மிதவீக்ஷணங்கள் என்றிருக்கலாம்.

குள்ளே போமாபோலே அச்சங்கெட்டுப் போம்படியாய்த்துத் தோள்நிழலிலே யொதுங்கிஞலிருக்கும்படி. விஜிகீஷையோடேயாய்த்துப் போவது: "வழியிலே யெங்கே யென்ன ப்ரதிபந்தகம்வருகிறதோ?" என்று ஆசிலேவைத்த கையுந்தானுமாயாய்த்துப்போவது. [அசுரரையென்றும் துணிக்கும் வல்லரட்டன்] - அஸுரவர்க்கத்தை யென்றும் துணிக்கும் பெருமிடுக்கன். [உறைபொழில்திருமோகூர்] - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பொழிலையுடைய திருமோகூர். "ஸிம்ஹம்வர்த்திக்கும் முழைஞ்சு" என்னுமாபோலே. [நணித்து] - கிட்டிற்று - ப்ரத்யாஸந்நம். [நம்முடைநல்லரண்] - நமக்கு ரக்ஷகமான தேசத்தை. [நாம் அடைந்தனமே] - ரக்ஷாபேக்ஷையுடைய நாம் கிட்டப் பெற்றோம். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

நாமடைந்தநல்லரண்நமக்கென்றுநல்லமரர்
தீமைசெய்யும்வல்லசுரரை அஞ்சிச்சென்றடைந்தால்
காமருபங்கொண்டு எழுந்தளிப்பான்திருமோகூர்
நாமமேநவின்றெண்ணுமின்ஏத்துமின்நமர்காள் !

ஆ —(நாமடைந்த.) - திருமோகூரே நமக்கெற்றைக்கும் ப்ராப்யமாக நாம் அடையப்பெறுவதே! என்று பின்னையும் ஸ்வலாபத்தைச் சொல்லி யநுபவித்து, ஆச்ரிதருடைய இச்சாநுகுணமான வடிவைக்கொண்டு அவர்களுடைய விரோதிகளை நிரஸித்து ரக்ஷித்தருளுமவன் எழுந்தருளியிருந்த திருமோகூரினுடைய திருநாமத்தையே சொல்லி அவ்வூரை யேத்துங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷகனுமிருக்கிறவன்எழுந்தருளியிருக்கிறதிருமோகூரை ஆதரித்துநினைத்துஏத்துங்கோள், நமக்குபந்துக்களாயுள்ளார் என்கிறார்.

[நாமடைந்த என்று தொடங்கி] - நமக்கு நாம் பற்றின நல்லரண் என்று உபாயஜ்ஞரான அமரர், வாக்ரரான அஸுரரை அஞ்சிச்சென்று ஆச்ரயித்தால் அவர்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டும் வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்குமவனுடைய திருமோகூரினுடைய.

ப.—அநந்தரம், ஆச்ரிதவிஷயத்தில் அபீஷ்டவிக்ரஹ பரிக்ரஹம்பண்ணி ரக்ஷிக்குமவனுடைய திருமோகூரினுடைய திருநாமத்தை, நம்மோடு அந்வயமுடையார், அநுஸந்தித்து ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

'நமக்கு - நமக்கு அஸாதாரணமாக, நாம்அடைந்த - நாம்பற்றின, நல்லரண் - விலக்ஷணமானவரண்', என்று - என்றுகொண்டு, நல்அமரர் - நல்லதறியும் தேவர்களானவர்கள், தீமைசெய்யும் - பொல்லாங்கை ப்ரவர்த்திக்கக்கடவ, வல் - ப்ரபலரான, அசுரரை - அஸுரர்களைக்குறித்து, அஞ்சிச்சென்றடைந்தால் - அஞ்சிச்சென்றாச்ரயித்

யாதி ப்ராதவித்தமான விஜிகீஷையைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் - விஜிகீஷையோடே இத்யாதி. விவரணம் - வழியிலே இத்யாதி. ஆசிலே - ஆயுதப்பிடியிலே. "வல்" என்று - பெருமையாய், "அரட்டு" என்று - மிடுக்காய், பெருமிடுக்கனென்றபடி. "வல்லரட்டன்" இத்யாதிக்கு பாவம் - ஸிம்ஹம் இத்யாதி. (கூ)

தால், காமரூபங்கொண்டு - அநுரூபமாய் அபீஷ்டமான வடிவைக்கொண்டு, எழுந்து - கிளர்ந்து, அளிப்பான் - ரக்ஷிக்குமவன், திருமோகூர் - திருமோகூரினுடைய, நாமமே - பேர்பட்டபுகழையே, நமர்காள் - நம்மோடு அநுவந்யமுடைய நீங்கள், நவின்று - பயின்று, எண்ணுமின் - நினையுங்கோள்; (அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே), ஏத்துமின் - ப்ரீதிப்ரேரிதரா யேத்துங்கோள். காமரூபம் என்று - அம்ருதப்ரசாநதசையில் பெண்ணாகி யமுதூட்டினபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ரக்ஷகனானவன்வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நமக்கு பந்துக்களானார் ஆதரித்து நினைத்து ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

[நாம் அடைந்த இத்யாதி] - நமக்கு நாம் ரக்ஷகமென்று அடைந்த நல்ல அரண் என்று. [நல்லமரர்] - தங்கள ஆபத்துக்கு இவனே உபாயம் என்றிருக்கையாலே 'நல்லமரர்' என்கிறார். இதிறே அஸுரர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. பரஹிம்ஸையே யாத்ரையாயிருக்கிற அஸுரர்களுக்கு அஞ்சிவந்து ஶரணம்புக்கால். [காமரூபங்கொண்டு இத்யாதி] - ரக்ஷணாநுரூபமான வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரினுடைய. [காமரூபம்] - "நரஸ்யார்த்த தநும் க்ருத்வா ஸிம்ஹஸ்யார்த்த தநும் ததா" என்கிறபடியே. ஊரின்பேரை வாயாலே சொல்லி அத்தை அநுஸந்தித்து ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்துங்கோள் நம்முடையவர்கள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நமக்கு பந்துக்களானார், ஆதரித்து நினைத்தேத்துங்கோள் என்கிறார்.

[நாம் அடைந்தவித்யாதி]- "நமக்கு ரக்ஷையாக நாம்கிட்டின நல்லரண்" என்று அவர்கள் பாசுரமிருக்கும்படி. [நல்லமரர்] - தங்கள் ஆபத்துக்கு இவனே யுபாயமென்றிகையாலே 'நல்லமரர்' என்கிறார். அசுரர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியித்தனையுமிறே. [தீமைசெய்யும் இத்யாதி] - பரஹிம்ஸையேயாத்ரையாயிருக்கிற அஸுரர்களுக்குஅஞ்சி வந்து சரணம் புக்கால். [காமம் இத்யாதி] - ரக்ஷணாநுரூபமான வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்கிறவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [நாமமே நவின்று] - ஊரின்பேரை வாயாலேசொல்லி யநுஸந்தித்து, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்துங்கோள் நம்முடையவர்கள்.

பத்தாம்பாட்டு.—நாமடைந்த இத்யாதி. "எழுந்தளிப்பான் திருமோகூர் நாமமேநவின்றெண்ணுமின் ஏத்துமினமர்காள்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷகன் இத்யாதி. "நமக்கு - நாமடைந்தநல்லரண்" என்றந்வயம். ரக்ஷையாகவென்றது - அத்யாஹார்யம். அவர்களென்றது - வக்ஷ்யமாணரான நல்லமரரை. ஈஶ்வராபிமாநிகளை "நல்லமரர்" என்பானென்னென்ன - தங்களாபத்து இத்யாதி. ஃபலிதம் - அசுரர்களில் இத்யாதி. "தீமைசெய்யும்" என்று நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே - பரஹிம்ஸையே யாத்ரையாய் என்றது. "அசுரரை" என்றது- அசுரர்க்கென்றபடி. எழுந்து - புறப்பட்டு. நவின்று - வாயாலேசொல்லி. எண்ணுமின் - அநுஸந்தியுங்கோள். 'நல்லமரர் - நமக்கு ரக்ஷையாக - நாமடைந்தநல்லரண் - என்று' என்றுதொடங்கி, 'ஏத்துமின்நமர்காள்' இத்யந்வயம். திருமோகூரினுடைய நாமமேயென்றபடி. (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

ஏத்துமின்†நமர்காள்!என்றுதான் குடமாடு
கூத்தனைகுருகூர்ச்சடகோபன் ‡குற்றேவல்கள்
வாய்த்தஆயிரத்துள்இவை வண்திருமோகூர்க்கு
ஈத்தபத்திவைஏத்தவல்லார்க்குஇடர்கெடுமே.

ஆ.—(ஏத்துமின்.) - என்னுடைய திவ்யமான சேஷ்டிதங்களை யுகந்திருப்பார் எல்லாரும் வந்தேத்தி வாழுங்கோளென்று தான் குடமாடுகூத்தனைக் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்னவாயிரத்தில், திருமோகூரைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைக் கொண்டு அவ்வூரை யேத்துங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை விரும்புவார்க்கு ஸகல து:கங்களும் போமென்கிறார்.

[ஏத்துமின் என்று தொடங்கி] - தன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களை உகந்திருப்பார் எல்லாருங்கண்டு வாழுங்கோளென்று தான் குடமாடுகைபாகிற மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களையுடையனவனைக் குறித்து அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய்க்கொண்டு நேர்ப்பட்ட ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, ஐஹவத்ப்ராப்தி விரோயிநிவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

நமர்காள் - நம்முடையவர்களெல்லாரும், ஏத்துமினென்று - (உங்களுகப்புத் தோற்றும்படி) ஏத்துங்கோளென்று, தான் குடமாடுகூத்தனை - தான்குடங்கொண்டாடின கூத்தனவனைப்பற்ற, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, குற்றேவல்கள் - அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய், இவை - (ஈச்வரனுக்குத் தகுதியாம்படியாக),வாய்த்த-, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துக்குள்ளே, வண்திருமோகூர்க்கு - விலக்ஷணமான திருமோகூர்க்கு, ஈத்தபத்திவை - ஸமாப்பிக்கப்பட்ட பத்து: (இவற்றை), ஏத்தவல்லார்க்கு- ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு சொல்லவல்லவர்களுக்கு, இடர்கெடும - (ஶரீராவஸாநத்திலே வழித்துணை யில்லாத) து:கம் தீரும்.

இ.—நிகமத்தில், திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு து:கநிவ்ருத்தி உண்டாம் என்கிறார்.

[ஏத்துமின்] - நம்சேஷ்டிதங்களை உகப்பார் எல்லாருங்கண்டு வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி ஏத்துங்கோளென்று தானேசொல்லிக் குடக்கூத்தாடினவனை. [குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்] - ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வ்ருத்திகள். அவன் குடக்கூத்தை அநுஸந்தித்து இவர் வாசிகமான அடிமையிலே அதிகரித்தார். [வாய்த்த ஆயிரத்துள் இவை] - ஸர்வேச்வரனுக்கு நேர்பட்ட ஆயிரத்துக்குள்ளேயுள்ள இவை. [வண்திருமோகூர்க்கு ஈத்தபத்து] - விலக்ஷணமான திருமோகூர்க்குக்கொடுத்த பத்து. "ரத்நஹாரீவவாயி்வ:" என்னுமாபோலே இப்பத்தின்நன்மையாலே இவை திரு

† 'எமர்காள்' என்றும் பாடம். ‡ 'குற்றேவல்' என்பதும் பாடம்.

மோகூர்க்காயிருந்ததென்று கொடுத்தார். [இவை ஏத்தவல்லார்க்கு இடர்கெடுமே] - இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு, ஶரீராவஸாநத்திலே "வழித்துணையில்லை" என்று க்லேஶப்பட வேண்டாதபடி காளமேகம் வழித்துணையாம்.

ஈடு.—நிகமத்தில், பரமோதாரமான திருமோகூர்க்குக்கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிக்கவல்லார்க்கு து:கநிவ்ருத்தியுண்டாம் என்கிறார்.

[ஏத்துமின்] - நம்சேஷ்டிதங்களை யுகப்பார் எல்லாரும் கண்டு வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி யேத்துங்கோளென்று, தான்சொல்லி, அதுக்கு விஷயமாகத் தான் குடக்கூத்தாடினவனை. [குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்] - ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வ்ருத்திகள். அவன்குடக்கூத்தை யநுஸந்தித்து இவர் வாசிகமான அடிமையிலே யதிகரித்தார். [வாய்த்தவாயிரத்துள்ளிவை] - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு நேர்பட்ட ஆயிரத்துக்குள்ளே வாய்த்தவையாய்த்து இவை. [வண்திருமோகூர்க்கு ஈத்தபத்து] - பரமோதாரமான திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த பத்து. "ரத்நஹாரீசபார்த்திவ:" (ரத்நஹாரீசபார்த்திவ:) என்னுமாபோலே, இத்திருவாய்மொழியில் இனிமையாலே திருமோகூர்க்காயிருந்தனவென்று கொடுத்தார். [இவையேத்தவல்லார்க்கு இடர்கெடும்] - இப்பத்தை யப்யஸிக்கவல்லார்க்கு, ஶரீராவஸாநத்தில், "வழித்துணையில்லை" என்று க்லேஶப்படவேண்டாதபடி காளமேகம் வழித்துணையாம். (கக)

நிகமம் - ஏத்துமின் இத்யாதி. "வண்திருமோகூர்க்கீத்த பத்திவையேத்தவல்லார்க்குஇடர் கெடும்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித் தவதாரிகை - பரமோதாரமான இத்யாதி.

அதுக்கு - ஏத்துகைக்கு. அவன் "எமர்காள் - ஏத்துமின்" என்றதிவர்க்கு ஃபலித்ததென்கிறார் - அவன் குடக்கூத்தை இத்யாதி. 'வாய்த்த" என்றது - ஆயிரத்துக்கும் பத்துக்கும் விசேஷணம். ஈத்த - கொடுத்த. ஆயிரத்திலும் இப்பத்தைக்கொடுப்பானென்னென்ன - ரத்நஹாரீ இத்யாதி. "கவாம்ஶதஸஹஸ்ரேண தீயதாம்ஶபலா மம। ரத்நம் ஹி பகவந்நேதத் ரத்நஹாரீ சபார்த்திவ:" இதி பாலகாண்டே வஸிஷ்டம் ப்ரதி விஶ்வாமித்ர:(ருஙு க). "இடர்கெடும்" என்றத்தால் ஃபலிதம் - இப்பத்தை இத்யாதி 'எமர்காள் - ஏத்துமின் - என்று தான் குடமாடி' இத்யாரப்யாந்வய:. (கக)

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—ஸுசேஷ்டிதஸ்துதிஸக்தஸ்வபக்தஸங்காத் துஷ்டோ ஹரிஸ்த்வபிமதாந்யவஹத்விதத்தே। ஸ்வம் ஹி தஜ்ஜஹிதவிக்ரஹஸ்வம் ஜனாகஸம் மோஹூராயிஶதரவாநிஸீராப்ர்யத:॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.—தேஜ:ஸாரம் ஸாரம் ஸகல ஹ்ருதயாதாந ஸமஹிதார ஜயிநா ஸ்வகுணர ஸ்ரீரஹலிங்க ஜ்யோதி ஸத்ஸ்வாஸ்யாஸன। ஸோகாநாம் ஸஷ்டுராவா ஸம்ஸரயஸ் தா ஸ்ரீ ஸ்வாபிகஸ்ததே ராகா ரேஸஸ்திஸ்வாஜ்ஞ தாநாஸ்ஸ்ரீ தேநாஸ்யாயி.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

தாளடைந்தோர்தங்கட்குத் தானேவழித்துணையாம்
காளமேகத்தைக் கதியாக்கி - மீளுதலாம்
ஏதமிலா விண்ணுலகில்ஏகவெண்ணுமாறனெனக்
கேதமுள தெல்லாம் கெடும்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

இரண்டாந் திருவாய்மொழி—கெடுமிடர் ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(கெடுமிடர்.) - இப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடேகூடத் திருமோகூரில் எம்பெருமானையநுபவித்து, திருவனந்தபுரத்திலேயும் அவனை இவர்களோடேகூட அநுபவிக்கைக்காக,—

ஒ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே தமக்கு வழிகொடுபோகைக்கு நல்லதுணையைப் பெற்ற ஆழ்வார், "தமக்கு ப்ராப்யதேசம் ஏதோ?" என்று ஆராய்ந்து, ஸாம்ஸாரிக ஸகலது:கங்களுமின்றிக்கே நிரதிசய போக்யமாய், நித்யஸூரிகளுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாய், தமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்கைக்கு யோக்யமாயிருந்துள்ள திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யதேசமாக அத்யவஸித்து, அங்கேபோய் ஸர்வவிசேஷவ்ருத்தியும் பண்ணவேணுமென்று அநுகூலஜநங்களோடேகூடப் போகையிலே உத்யோகிக்கிறார்.

ப.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழேவழித்துணையாகக் காளமேகத்தை ஆஸ்ரயித்த இவ்வாழ்வாரை ப்ராப்யதேசத்தேறக் கொண்டுபோக உத்யோகித்த ஸர்வேஸ்வரன், "தேசத்தினுடைய ப்ராப்யத்வத்தையும் தன்னுடைய கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையும் இந்தவிஷயத்திலே ப்ரகாஸிப்பித்து இவர் உகப்பை விளைப்பித்துக்கொண்டுபோவோம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, நிரதிசயபோக்யமான திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக்காட்டக் கண்டு ஸந்துஷ்டராய்; அவனுடைய ஆஸ்ரித ஸம்ஸ்லேஷஸ்வபாவத்தையும், ஆஸ்சர்யாவஹமான அந்வயத்தையும், அஸேஷஜகத்ரக்ஷகத்வத்தையும், அநவதிக வாத்ஸல்யத்தையும், அநுபஹதஸேஷித்வத்தையும், ஸர்வதேவநிர்வாஹகத்வத்தையும், ஸகலஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதியோகத்தையும், பரமப்ராப்யத்வத்தையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும், ஆஸ்ரயணவைலக்ஷண்யா பாதகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்பூதனான ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற திருவனந்தபுரந்தன்னையே ப்ராப்யமாக அறுதியிட்டு, இங்கே தம்முடைய ஸகல க்லேஸமும் தீரும்படி அவனுடைய போக்யமான திருநாமங்களைக் கீர்த்தித்தும், பஹுமுகமான கைங்கர்யங்களைப் பண்ணியும், அநுகூலஜநங்களோடே அநுபவிக்கப்பார்க்கிறார்.

இ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே தமக்கு வழிகொடுபோகைக்குத் துணைபெற்ற ஆழ்வார், "தமக்கு ப்ராப்ய தேசம் ஏதோ?" என்று ஆராய்ந்து, "திருவனந்தபுரமேப்ராப்யம்" என்று அறுதியிட்டாராய், ஸர்வேஸ்வரன் தான் வந்து விரும்பி வர்த்திக்கும்படியான போக்யதையாலும், அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே ஸாம்ஸாரிக துரிதம் தட்டாமையாலும், நித்யஸூரிகளும் இங்கேவருகையாலே அடியார்கள் குழாங்களும் இங்கே உண்டாய் அத்திரளிலே சென்று புகலாம்படியிருக்கையாலும், அவ்வருகே போக்குண்டானால் அவர்களோடே போகலாயிருக்கையாலும், வழிபோமிடத்தில் "ஹார்த்தாநுக்ருஹீத:" என்னும்படியாலே ஆதிவாஹிகரில் தலைவனைத் தன்பேறாகக் கொண்டுபோவான் ஒருவனாகையா

ளும், அங்குப்போனால் பெறக்கடவ அடிமையை "கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் கடு வினை களையலாம்" என்று இங்கே பெறலாயிருக்கையாலும் திருவநந்தபுரமே ப்ராப்ய மென்று அறுதியிட்டு, அங்கேபோய்ப் புகுகைக்கு அநுகூலஜனங்களோடே கூடப் போகைக்கு உத்யோகிக்கிறார். உகந்தருளின நிலங்களிற்காட்டில் திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமென்கைக்கு அடி, "கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்" என்று அடிமைசெய்யலா யிருக்கையாலும், "அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணி செய்வர் விண்ணோர்" என்று நித்யஸூரிகளும் இங்கே வருகையாலும்: இவர் ஒன்றை ஆதரித்தால் அதுக்குத் தக்க பாசுரமிட்டுச் சொல்லுமித்தனையிறே.

ஈடு.—"'ஒருநற்சுற்றம்' என்கிறதிருமொழியிலே பலதிருப்பதிகளையும் அருளிச்செய்த இதுக்குக் கருத்தேன்?" என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, "பிறந்தகத்தில்நின்றும் புக்ககத்துக்குப்போம் பெண்பிள்ளைகள் பந்துக்களிருந்தவிடமெங்கும் கண்டு வினவப்போமாபோலே, ப்ராப்யபூமியணித்தானவாறே திருப்பதிகள்தோறும் புகுகிறார்" என்றருளிச்செய்தார். இவரும் அப்படியே திருப்புளிங்குடியிலேபுகுவது, திருக்காட்கரையிலே புகுவது, திருமூழிக்களத்திலேபுகுவது, திருநாவாயிலேபுகுவது, திருக்கண்ணபுரத்திலேபுகுவது, திருமோகூரிலேபுகுவது, திருவனந்தபுரத்திலே புகுவதாகிறார். ப்ராப்யபூமியேறப் போவதாக ஒருப்பட்டு, நடுவுண்டான ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கி வழிகொடுபோய்விடுகைக்குக் காளமேகத்தைத் துணையாகப்பற்றினாராய் நின்றது - கீழ்; "அவ்வளவுதான் நமக்குப்போகவேணுமோ, இங்கே (நமக்கு) திருவனந்தபுரம் ப்ராப்யமாகவுண்டாயிருக்க?" என்று திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமாக அத்யவஸித்து; அத்தேசமாகிற இதுதான், வாசமே கமழுஞ்சோலை வயலணியனந்தபுர மாகையாலே, அவன்தனக்கு விரும்பி வர்த்திக்கவேண்டும்படி நிரதிஶயபோக்யமுமாய், அவன்வந்து வர்த்திக்கையாலே ஸம்ஸாரதுரிதமும் தட்டாதவிடமுமாய், இஶ்ஶரீரஸம்பந்தமற்று அவ்வருகுபோனால் செய்யுமடிமையை ருசி பிறந்தபோதே இங்கேசெய்யலாம்படியுமாய், இனித்தான் 'அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்றங்ககப் பணிசெய்வர்விண்ணோர்" என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளும் வந்தடிமைசெய்கிற தேசமாகையாலே "அடியார்கள்குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ?" என்று ஆசைப் பட்டபடியே அவர்களோடேகூடவுமாய், அவ்வருகுபோக வேண்டிற்றாகிலும் "பேரியோரை யொருகாலும்பிரிகிலேன்" என்கிறபடியே அவர்களோடேபோகவுமாயிருக்குமிறே. உகந்தருளின நிலங்களில் நிலைதான் - முதலிலே பகவத்விஷயத்தில் ருசியைப்பிறப்பிக்கைக்கு உடலுமாய், ருசிபிறந்தால் "𑌯𑍇 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇" (யேயதாமாம்ப்ரபத்யந்தே) என்கிறபடியே ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லைநிலமுமாகையாலே உபாய பாவமும் பூர்ணமாய், ப்ராப்யபூமியில் கொடுபோமிடத்தில், ஆதிவாஹிககணத்தில் ப்ரதானனை

---

*கெடுமிடர் ப்ரவேஶம்; * பண்டைநாள் தொடங்கிப் பலகாலும் திருப்பதிகளை யருளிச் செய்வானென்னென்ன* - ஒருநற்சுற்றம் *இத்யாதி. கீழோடு*இத்திருவாய்மொழிக்கு *ஸங்கதி* ப்ராப்யபூமீ *இத்யாதி. "சுரும்பலற்றும்" இத்யாதியைப்பற்ற* - ப்ராப்யமாகவுண்டாயிருக்க *என்றது. ப்ராப்யமாக அத்யவஸிக்கைக்கடியேதென்ன, பலஹேதுக்களாலே அது ப்ராப்யமாம் ப்ரகாரத்தை தர்ஶிப்பிக்கிறார்* - அத்தேசமாகிற *இத்யாதி. "நேசஞ்செய்து" என்றதைப்பற்ற* - அவன்றனக்கு விரும்பி *இத்யாதி. "தீருநோய்வினைகளெல்லாம்" என்றதைப்பற்ற* - ஸம்ஸாரதுரிதம் *இத்யாதி. "கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால்" இத்யாதியைப்பற்ற* - இஶ்ஶரீரஸம்பந்தம் *இத்யாதி.* உத்தாரகங்களெல்லாம் இங்குக்கூடுமோவென்ன - உகந்தருளின *இத்யாதி.* 'உடலாயிருக்குமிறே'

தானே "ஹார்த்தாநுக்ருஹீத:" (ஹார்த்தாநுக்ருஹீத:) என்கிறபடியே வழியில் ப்ரதிவந்த்யகங்களைப்போக்கிக் கோடுபோகைக்கும் மூற்பாடனுகைக்கும் உடலாய், ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்று அவ்வருகேபோனால் செய்யும்அடிமையை விரோதிகிடக்கச்செய்தே காதாசித்கமாகச்செய்கைக்கும் உடலாயிருக்குமிறே. ஆக, "ருசியைப்பிறப்பிக்கைக்கும் உடலாய், ருசிபிறந்தபோதே யுபாயமாகைக்கும் உடலாய், ஜ்ஞாநஶக்திவர்த்தகங்களுமாய், விரோதியும் கிடக்கச்செய்தே யடிமைசெய்கைக்கும் உடலாயிருக்கையாலே, திருவனந்தபுரமே பரமப்ராப்யம்" என்றறுதியிட்டு, நம்மோடு ஸம்பந்தமுடைய அநுகூலஜநங்களடங்க அங்கேபோய்த் திரளுங்கோளென்கிறார். இதுதான் அல்லாததிருப்பதிகளுக்கும் ஒவ்வாதோ? "யாவரும் வந்துவணங்கும்பொழில் திருவாறன்விளையதனை மேவிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னு மென்சிந்தனையே" என்று இத்யாதிகளுமுண்டே யென்னில்? - எல்லாவற்றுக்கும் எல்லாமுண்டாயிருந்தாலும் ஓரோரவிடங்களிலே ஓரநுஸந்தாநவிசேஷங்களோடினால் அதுக்குச்சேர வார்த்தைசொல்லு மித்தனையிறே.

முதற் பாட்டு.

கெடும்இடராயவெல்லாம் கேசவாவென்னநாளும்
கொடுவினைசெய்யுங்கூற்றின்தமர்களுங்குறுககில்லார்
விடமுடையரவில் பள்ளிவிரும்பினான்சுரும்பலற்றும்
தடமுடைவயல் அனந்தபுரநகர்புகுதும்இன்றே.

ஆ —திருவனந்தபுரத்திலே போய்ப்புகுகைக்கு ப்ரதிபந்தகம்போகைக்கு கேசவாவென்று திருநாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுபோய்ப் புகுவோம்; வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ப்ராப்யமான திருவநந்தபுரத்துக்குப் போகைக்குப் ப்ரதிபந்தக கர்மங்களெல்லாம் போம்: நமக்கு இனிதாக "கேசவா" என்னும் இத்திரு

ஆகையாலே கூடுமென்றபடி. உக்தத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு பரமப்ராக்ருதத்தை நிகமிக்கிறார் - ஆக இத்யாதி. 'ஜ்ஞாநஶக்தி வர்த்தகங்களுமாய்' என்றவிடத்திலே - "ஸம்ஜ்ஞாநக்ஷமதாஸ்வத்வம் ஸாம்ஸித்திகம் ஸமாஹ்ருத: । ஶ்ரீவத்ஸஸ்ய ஸ்வஸ்ய ஶக்திர்நிஷ்கம்பா நிர்வ்யதா: । ஶ்ரீ ... ஶ்ரீநிவாஸ ... ஸமாஶ்ரிதே" *என்றதநுஸந்தேயம். "நடமினோநமர்களுள்ளீர்" என்றத்தைப்பற்ற-*நம்மோடு ஸம்பந்தம் *இத்யாதி.* அதுக்குச்சேர வார்த்தைசொல்லு மித்தனை *என்றது - இருந்தபடிக்கீடாக வ்யாக்யாநம் பண்ணவேணுமேயென்றபடி.* பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன் *என்றது - திருமொழி. * கண்சோர வெங்குருதியிலே, "தோராளும்" இத்யாதி.* "தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தமஹமஜ்ஞாநஜம் தம: । நாஶயாம்யாத்மபாவஸ்தோ ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா" *இதி ஸ்ரீகீதாயாம் (ய - கக). ஹார்த்தாநுக்ருஹீத இதி.* "ததோகோऽக்ரஜ்வலநம் தத்ப்ரகாஶிதத்வாரோ வித்யாஸாமர்த்யாத் தச்சேஷகத்யநுஸ்ம்ருதியோகாச்ச ஹார்தாநுக்ருஹீத: ஶதாதிகயா" *இதி உத்தரமீமாம்ஸாயாம் சதுர்த்தாத்யாயஸ்ய த்விதீயபாதே.*

நாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அங்கே போய்ப் புகுருவோம் வாருங்கோள் என்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார்.

[கேசவன்] — கேஶிஹந்தா. [நாளும் கொடுவினைசெய்யும் கூற்றின்தமர்களும் குறுககில்லார்] - என்றும் கொடிய ப்ரவ்ருத்திகளைப்பண்ணி நலியக்கடவ யமபடரும் கிட்டமாட்டார். [விடமுடையரவு என்றுமேலுக்கு] - "படர்கொள் பாம்பணைப்பள்ளிகொள்வான்" என்று ஆசைப்பட்டாற்போலே ப்ரதிகூலர்க்கு வந்து அணுகவொண்ணாதபடி விஷத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஆதரித்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனதாய், "ப்ராப்யதேஶம்" என்று தெரியும்படி மதுபாநமத்தமான வண்டுகளாலே அலற்றவும்பட்டுத் தாபத்ரயத்தைப் போக்கவல்ல பொய்கைகளோடு கூடின வயலாலே அணைத்திருந்துள்ள திருவநந்தபுரத்திலே இச்சை பிறந்த இன்றே போய்ப்புகுவோம்.

ப.—முதற்பாட்டில், அபேக்ஷஸமம் திரும்படி பாவ்யமான அவனுடைய போக்யநாமங்களைக் கீர்த்தித்துக்கொண்டு ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவனனவனுடைய திருவனந்தபுரத்தைக் கிட்டுங்கோள் என்று, ஸ்வஜநமான ஸாதவர்களைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

"கேஶவாநந்தகோவிந்த ..." என்கிறபடியே, ப்ரஶஸ்தகேஶனான க்ருஷ்ணனுடைய, கேசவாஎன்ன - கேசவநாமத்தைச் சொல்லவே, (போக்யமான பாலைக்குடிக்கவே பித்தம் தன்னடையே நசிக்குமோபாதி), இடர்ஆயவெல்லாம் - ஸகலது:க்கங்களும், கெடும் - (புக்கவிடம் தெரியாதபடி) கெட்டுப்போம்; நாளும் - நிரந்தரமாக, (பாபாநுரூபமாக), கொடுவினை - க்ரூரயாதனைகளை, செய்யும் - செய்யாநிற்கிற, கூற்றின்தமர்களும் — யமபடரானவர்கள், ("உத்ரபக்ஷி" என்று கமலநயநநாமோச்சாரணத்தாலே, "த்ருஷ்ட்வா..." என்கிறபடியே கோலடி குறுகப்பெறுதே, "கள்ளர்போல்" என்னும்படியே), குறுககில்லார் - ஓடிப்போவர்கள்; (ஆன பின்பு), (விரோதிவர்க்கம் அணுகாதபடி), விடம்உடை - விஷௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய, அரவில் - திருவரவணையிலே, பள்ளிவிரும்பினன் - ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷ ப்ரீதிதோன்றும்படி விரும்பிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடையதாய், (குணநுபவப்ரீதரான முக்தர் ஸாமகானம்பண்ணுமாபோலே), சுரும்பு - மதுபாநமத்தமான வண்டுகள், அலற்றும் - அக்ரமமாக (அலற்றும்படியான), தடம் - பூந்தடங்களை, உடை - உடைத்தான, வயல் - வயல்களையுடைய, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தபுரத்தை, இன்றே - (காலவிளம்பம் பிறவாதபடி) இன்றே, புகுதும் - கிட்டுங்கோள்.

இ.—முதற்பாட்டில், ப்ரீதியாலே திருநாமத்தைச்சொல்லி, திருவநந்தபுரத்துக்குப் போவார்க்கு ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் கெடும்: அங்கேபோய்ப் புக வாருங்கோள் என்று அநுகூலரை அழைக்கிறார்.

[கெடும் இடராயவெல்லாம்] - இடர் என்று பேர்பெற்றவை யடங்கப்போம். "பாபே ..." என்று பாபாநுரூபமாக ப்ராயஶ்சித்தம் ஹேதித்திருக்கும்; திருநாமத்துக்கு அங்ஙன் ஒருநியதி இல்லை. "... நஶ்யதி" என்கிறபடியே ஸகலபாபங்களும் போம். திருநாமங்கள்தான் பல வேணுமோ? என்னில்,—[கேசவாவென்ன]- ஒருவிரோதியைப் போக்கினபடியைச்சொல்ல விரோதி

வர்க்கமாகப் போமென்னுதல், ப்ரஶஸ்தகேஶனென்றால், "க்லேஶவ꞉ க்லேஶநாஶந꞉" என்கிறபடியே ஸாம்ஸாரிக ஊரிதங்களெல்லாம் போமென்னுதல். "பாபேந்தநாக்நி꞉" என்னக்கடவதிறே. [என்ன] - அர்த்தாநுஸந்தாநம் வேண்டா: உக்திமாத்ரமே அமையும் பாபவிமோசனத்துக்கு, என்கிறது. [நாளும் இத்யாதி] - நாள்தோறும் க்ரூரமான வ்ருத்தியைப்பண்ணும் யமபடரும் கிட்டமாட்டார். "ஸ்வபுருஷம்" இத்யாதி, "தஸ்யயஜ்ஞவராஹஸ்ய" இத்யாதி. [கில்லார்] - ஶக்தரல்லர். எரிகிறநெருப்பிலே ஏறச் சக்தருண்டோ ? [விடமுடை இத்யாதி] - இனிமேல் ப்ராப்யத்தைச்சொல்லுகிறது. [விடமுடை] - விரோயிவர்க்கத்துக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்கை. [அரவு] - ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களை யுடைத்தாயிருக்கை. [பள்ளிவிரும்பினன்] - பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியேயாய்த்து அங்குக் கண்வளருவது. "பாநேநாய்ருரோஹ" என்னலாம்படி யாய்த்திருப்பது. [சுரும்பலற்றும்] - "ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே" என்று முக்தர் களித்து வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து, அவ்வூரில் திர்யக்குக்களும் வர்த்திக்கிறபடி. [தடமுடை வயல்] - ஸாம்ஸாரிகமான தாபத்தைப் போக்கும் விரஜாதிகளைப்போலே ஶ்ரமஹரமாயாய்த்துத் தடாகங்களிருப்பது. [அனந்தபுரநகர்] - கலங்காப் பெருநகரம் போலன்றியே, இவ்வுடம்போடேகிட்டி அநுபவிக்கலாம் தேஶம். [புகுதும் இன்றே] - "க்ரமத்திலே புகுகிறோம்" என்று ஆறியிருக்குமதன்று; இச்சைபிறந்த இன்றேபோய்ப் புக வாருங்கோள்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ப்ரீதியாலே திருநாமத்தைச்சொல்ல, திருவனந்தபுரத்துக்குப் போகைக்கு விரோதியானவையெல்லாம்போம்; அங்கே புகவாருங்கோள் என்று அநுகூலரையழைக்கிறார்.

[கேடுமிடராயவெல்லாம்] - இடரென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் கெடும். ப்ரஹ்மஹத்யைக்கு ப்ராயஶ்சித்தமாக த்வாதஶவார்ஷிகம் சரித்தால் மற்றொருபாபத்துக்கு மற்றொருப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணவேண்டியிருக்குமிறே; இங்கு அதுவேண்டா; "பாபேந்தநாக்நி꞉" (பாபேந்தநாக்நி꞉) என்கிறபடியே. ப்ராயஶ்சித்தமும் பலவாயிருக்குமோவென்னில்?—[கேசவாவென்ன] - அவன்ஒருவிரோயியைப்போக்கினபடிசொல்ல, விரோயியென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் நஶிக்கும்; ராவணனொருவனும் ப்ராதிகூல்யம்பண்ண ராக்ஷஸஜாதியாக நசித்தாற்போலே. [எல்லாம்] - அநுபவிக்கக்கடவையும் முன்பே

முதற்பாட்டு.—கேடுமிடர் இத்யாதி. "கேசவாவென்ன - இடராயவெல்லாம் - கெடும் தடமுடைவயல் அனந்தபுரநகர் புகுதும்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரீதியாலே இத்யாதி.

இத்தால் பலிதம் - ப்ரஹ்மஹத்யைக்கு இத்யாதி. "திருநாமம்பாபநிவர்த்தகம்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் -பாபேந்தந꞉ இத்யாதி. "யஸ்மிந்ந்யஸ்தமதிர்ந யாதி நரகம் ஸ்வர்கோ(அ)பி யச்சிந்தநே விக்நோ யத்ர நிவேஶிதாத்மமநஸோ ப்ராஹ்மோ(அ)பி லோகோ(அ)ல்பக꞉ । முக்திம் சேதஸி ய꞉ ஸ்தி்தோ(அ)மலதியாம் பும்ஸாம் ததாத்யவ்யய꞉ கிம் சித்ரம் யதகம் ப்ரயாதி விலயம் தத்ராச்யுதே கீர்த்திதே ॥" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே மாங்கல்யஸ்தவே. "கேஶவா" என்கிறவிடத்தில்-"யஸ்மாத்த்வயைவ துஷ்டாத்மா ஹத꞉ கேஶீ ஜநார்தந । தஸ்மாத் கேஶவநாம்நா த்வம் லோகே க்யாதோ பவிஷ்யஸி" (விபு-ரு-௧௬-௨௩)என்றது அநுஸந்தேயம்.ஒருவிரோதிநிரஸநவாசகமான திருநாமம்சொன்னால் ஸகலவிரோதிகளும் போகக்கூடுமோவென்ன,வ்யதிரேகத்ருஷ்டாந்தம்- ராவணன் இத்யாதி. "எல்லாம்" என்றதுக்கர்த்தம் - அநுபவிக்க இத்யாதி. அநுபவிக்கக்கடவை யென்றது - உத்தராவும். அநுபவிக்கிறவை-பூர்வாகம். அப்படி நசிக்குமோவென்ன; ப்ரமாணம்-

தொடங்கி அநுபவிக்கிறவையும் நசிக்கும்; "போயபிழையும் புகுதருவானின்றனவும்." [என்ன] - உக்திமாத்ரமே இதுக்கு வேண்டுவது: கார்யத்தில்வந்தால் அர்த்தக்ரியாகாரியாயே தலைக்கட்டும்; அன்றிக்கே, ப்ரஶஸ்தகேஶனாயிருக்கும் இருப்பைச்சொல்ல ஸம்ஸாரதுரிதங்கள் அடங்கலும்போம் என்னுதல், "கேஶவ: க்லேஶநாஶந:" (கேஶவ: க்லேஶநாஶந:) என்கிறபடியே; அன்றியே, ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல்; ஆனாலும் சொல்லிப்போருமது முதற்பொருளே. [நாளும் இத்யாதி]-நாள்தோறும் கொடிய செயலைச் செய்யக்கடவ ம்ருத்யுவுக்கு அந்தரங்கராயிருப்பாரும் வந்துகிட்டப்பெறார்கள். யமனுக்குஅந்தரங்கரேன்று ஸர்வேஶ்வரனுடையார்பக்கலிலேவந்துகிட்டவோ? "ஸ்வபுருஷம்" (ஸ்வபுருஷம்) இத்யாதி; "தஸ்யஜ்ஞவராஹஸ்ய" (தஸ்யஜ்ஞவராஹஸ்ய) இத்யாதி; "ப்ரணாமம்யேபிகுர்வந்தி" (ப்ரணாமம்யேபிகுர்வந்தி) என்றிறே அவன்வார்த்தையும். "இறைஞ்சியும்சாதுவராய்ப்போதுமின்களேன்றான்"-அவர்களைக்கண்டால் "நாம் கடவோமல்லோம்" என்றுபோராதே, கிட்டியநுவர்த்தித்துப் போரும்கிடிகோள்! "ஸ்வபுருஷம்"(ஸ்வபுருஷம்)-யமன், தன்பரிகரம்கையும்பாசமும்சூலமும் நாயுமாய்ப்போருகிறபடியைப்பார்த்து, ஶாமவதர்களும்அல்லாதாரும்கலந்திருப்பர்கள்; "ஶாமவதர்கள்முன்னே இவன்கிட்டில்செய்வதேன்?" என்று துணுக்கென்று சொல்லுகிறான். "ஸ்வபுருஷம்" (ஸ்வபுருஷம்) - தனக்குஅந்தரங்கனாயிருக்கையாலே, தன்மேன்மை சொல்லவேண்டுமிடத்திலே தாழ்வுசொல்லுகிறானாய்த்துத் தவிரவொண்ணாமையாலே. "அபிவீக்ஷ்ய" (அபிவீக்ஷ்ய) - இவன்தான் நாலிரண்டோலைமறுக்கத் தரமுடையனாயிருக்குமாய்த்து ; சொற்செல்லுகைக்காக இப்படியிருக்கிறவனைப் பார்க்கிறபார்வையிலே கார்யகௌரவமெல்லாம் தோற்றும்படிபார்த்தானாய்த்து. "மதுஸூதநப்ரபந்நாந்" (மதுஸூதநப்ரபந்நாந்) - "இவர்களைநலிந்தால்அவனுக்கேன்?" என்ன ; இவர்கள் அவன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராயிருப்பர்கள் ; இவர்களுக்கு வந்ததொன்றுக்கு அவன்மார்வுதட்டிக்கொண்டு வரும். உன்னுடையோமாய்ப்போகிற எங்களுக்கு வேறுசிலர்க்குஅஞ்சவேண்

போய இத்யாதி.போயபிழை-பூர்வாகம். புகுதருவானின்றன-உத்தராகங்கள். "என்ன-கெடும்" என்றதுக்குபாவம் - உக்திமாத்ரமே இத்யாதி. "நாஶ்யேவஸ்ய ஶநைஸ்ஸங்ஸாரஸம்ஹாரஹேதுஷ்ட்ஸ: | கிஞ்சாஸ்ய தேவகஶவ: கேஶவ: க்லேஶநாஶந:" இதி மஹாபாரதே. மூன்றுமர்த்தத்துக்கு "ககாரோப்ரஹ்மணோநாம ஈஶோஹம் ஸர்வதேஹிநாம் | ஆவாம் தவாங்கஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேஶவநாமவாந்" என்கிற ஶ்லோகமநுஸந்தேயம். "கெடுமிடராயவெல்லாம்" என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யமுண்டாகையைப்பற்ற அருளிச் செய்கிறார் - ஆனாலும் இத்யாதி. "தமர்களும்" என்ற ச ஶப்தத்துக்கர்த்தம் - யமனுக்கு இத்யாதி. கிட்டமாட்டாமைக்குப் பல ப்ரமாணங்கள் - ஸ்வபுருஷம் இத்யாதி. * தாளதாமரையிலெழுதப்பட்டது. "தஸ்யயஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோரமிததேஜஸ:| ப்ரணாமம்யேபிகுர்வந்தி தேஷாமபி நமோநம: " இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மே. அவன் வார்த்தையும்-யமன்வார்த்தையும். "இறைஞ்சியும்" இத்யாதி பாசுரத்துக்கர்த்தம் -அவர்களை இத்யாதி. "ஸ்வபுருஷம்" (விபு-ங-எகங). என்றெடுத்ததுக்கர்த்தம் சொல்லுவதாகப் பதோபாதாநம்-ஸ்வபுருஷம் என்று. "ஸ்வபுருஷம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶ்லோகாவதாரிகை - யமன் இத்யாதி. "அபி, வி" என்ற உபஸர்க்கார்த்தம்-இவன்தான் இத்யாதி வாக்யத்வயம். அவனுக்கு - ஈஶ்வரனுக்கு. அவன் மார்வுதட்டிக்கொண்டு என்றது - "ஶோகஷயி

மேபடி இருந்ததாகில் நீ பின்னை யாராய் இவ்விருப்பிருந்துஏவுகிறது? என்ன,—"[illegible]"(ப்ரபுரஹமங்யங்ருணும்)-எனக்குஅடைத்தவிஷயத்தில் சோற்செல்லாதாகிலன்றோ எனக்குக் குறையாவது? நாம் கடவோமல்லாதவிஷயத்திலே நாம் ஆராயாநிற்கவோ? இதுதன்னைத் திருமழிசைப்பிரானும் அருளிச்செய்தாரிறே - "திறம்பேன்மின்" இத்யாதி."அவன்றமரேவ்வினையர்" இத்யாதி. அவர்கள் தங்களிலே சொல்லியிருக்கும் வார்த்தையிறேஇது. "மாறுசெய்த" இத்யாதி. சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் பேரை இவன்ஆராயவோ? ஒருதிருவேட்டையிலே, பட்டர் திருவூற்றங் கரையிலே பேரோலக்கமாகவிருக்க, "ஸங்யையானது" என்று சிலர் விண்ணப்பஞ் செய்ய, "நாம் பெருமாளழகிலே துவக்குண்டு இன்றொருநாளும் கர்த்தவ்யத்திலே அல்பம் தாழநின்றோமேன்றால் இது குற்றமாக யமன் கேட்கவோ? †ஒருராஜாஇருந்து நாட்டுக்கணக்குக் கேட்கேகோடு வாராநின்றால் ராஜாவுக்கு அந்தரங்கனாயிருப்பானொருவன்பேரை வாசித்தால், 'ஓங்காண்! அதுகிடக்க: மேற்சொல்

[illegible]" என்றத்தைப்பற்ற. "[illegible]" இத்யாதிக்கவதாரிகை உன்னுடையோமாய் இத்யாதி. திறம்பேன்மின்கண்டீர் - தப்பாதேகிடிகோள். சேவிக்து - செவியிலே. "மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்" என்றவிடத்திலே - "பெருமாள்ஒருநாள் கிழக்கே புறப்பட்டருளின வளவிலே மழைவர, கீழையூரிலாலயத்திலே யெழுந்தருள, எம்பெருமானாரும் முதலிகளும் புறம்பேமழையிலே நனைந்துகொண்டு நிற்கிறவளவிலே, ஒருவன்வந்து 'பெருமாளுள்ளேயெழுந்தருளினாரே: தேவரீரும்உள்ளே யெழுந்தருள வொண்ணாதோ?' என்ன, 'கெடுவாய், மஹாராஜர் வேஶ்யாகமநம் பண்ணினால் ததஸாதாரணமஹிஷியும் பரபுருஷகாமிநியாகலாமோ?'என்று எம்பெருமானாருளிச்செய்தார்" என்கிற ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்வர். "யமபடர்கிட்டமாட்டார்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரமும் அதுக்கர்த்தமும் அருளிச்செய்கிறார் - அவன்றமர் இத்யாதி நாலுவாக்யத்தாலே. முதற்றிருவந்தாதி ஐம்பத்தஞ்சாம் பாட்டு. அவர்கள் தங்களிலே - யமபடர் தங்களிலே யென்னுதல், ஆழ்வார்கள் தங்களிலேயென்னுதல்: இவ்வாக்யத்துக்கர்த்தம் ஸங்கிதம். "ஆட்பட்டார் பேர்" என்றது - ஆட்பட்டபேரென்னுதல், ஆட்பட்டவர்களுடைய பரிகரபூதரென்னுதல், ஆட்பட்டவர்களுடைய பேரை யர்த்தவர்களென்னுதலென்று மூன்றர்த்தம். அவன்றமர் - அவனடியார், எவ்வினையராகிலும் - எப்படிப்பட்ட பாபத்தையுடையரேயாகிலும், எம்கோனவன்றமரேயென்றொழிவதல்லால் - நம்முடைய ஸ்வாமியானவனுடைய அடியாரென்றொழியுமதல்லால், நமன்றமராலாராயப்பட்டறியார்கண்டீர் - யமபடராலாராயப்பட்டறியார்கிடிகோள், அரவணைமேல் பேராயற்காட்பட்டார் பேர். ஆட்பட்டார்பேர் - ஆராயப்பட்டறியார்கண்டீர் இத்யந்வயம். ப்ரமாணாந்தரம் - மாறுசெய்த இத்யாதி. திருச்சந்தவிருத்தம். இதுக்கு பாவம் - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. மாறுசெய்த - எதிரிட்டுக்கொண்ட, வாளரக்கன் - ருத்ரன்பக்கல் பெற்ற வாளையுடைய ராவணனுடைய, நாள்உலப்ப - ஆயுஸ்ஸை முடிக்கைக்காக, அன்று - பிராட்டியைப் பிரித்து ப்ராதிகூல்யத்திலே கைவளர்ந்தவன்று, இலங்கை நீறுசெய்து - திருவடியைக்கொண்டு லங்கையை பஸ்மமாக்கி, சென்று கொன்று - லங்கையளவும் சென்று அவனைக்கொன்று, வென்றிகொண்டவீரனார் - அவனை ஜயித்த வீரஶ்ரீயையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகனார்; வேறுசெய்து தம்முளென்னைவைத்திடாமையால் - "இவன் நம் திருவடிகளுக்குப் புறம்பாயிருப்பானொருவன்" என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்திலென்னை நினையாமையால், நமன்கூறுசெய்துகொண்டு - செய்தார் செய்தகுற்றம் ஆராயக்கடவ யமன், சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் அந்தரங்கனாக்கிவைத்த என்னைப் பிரித்துக்கொண்டு, இறந்தகுற்றமெண்ணவல்லனே - செய்துகழிந்த பாபத்தை நினைக்க ஶக்தனோ? என்று பாட்டுக்கு ஶப்தார்த்தம். "யமவஶ்யதைக்கஞ்சவேண்டா" என்னுமதுக்குஐதிஹ்யம்- ஒரு திருவேட்டையிலே இத்யாதி. கேட்கவோ - கேளானே யென்றபடி. "[illegible]" என்ற ஈஶ்வராஜ்ஞையை மறுத்தால் தண்டியாதிருக்கலாமோவென்ன - ஒருராஜா இத்யாதி. ஆகில், ஆஜ்

---

† 'ஒரு' என்பதில்லாமல் 'ராஜா' என்பதே அடையவளைந்தானிற் பாடம்.

என்றால் பின்னையொருகாலமும் அப்பேரேடுத்து வாசிக்கப்பெறுதுகாண்'' என்றாராம்: இந்தப்ரஸங்கத்திலே, ''உனக்காகித் தொண்டுபட்டநல்லேனை வினைகள்நலியாமைநம்பு நம்பீ'' என்றருளிச்செய்தார். ''வள்ளலேஉன்தமர்க்கென்றும் நமன்றமர்கள்ளர்போல்'' இருவர் ஒருவழிப் போகப்பெறுர்கள். 'கோடுமைசெய்யும்'' இத்யாதி -விழுக்காடறியாதே வந்துகிட்டில் செய்வதென்னென்னில், - ''தடவரை'' யித்யாதி - திருவாழியையிட்டுத் தோளைக்கழித்தல், ஓர்அம்பாலே தலையையுருட்டுதல் செய்யுமத்தனை. வாணன்பட்டது படுதல், ராவணன்பட்டது படுதல் செய்யுமத்தனை. ''வேண்டாமை நமன்றமரென்தமரை வினவப்பெறுவாரலரென்று உலகேழாண்டான்'' - யமபடர் நம்முடையாரை வினவப் பெறுர்கள். அதுக்கடியென்? ''வேண்டாமை''. ஊர்க்கணக்கனே கோயிற்கட்டணத்திலே புக்குப் படுக்கைப்பற்றுஆராய்வான்? ''செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்'' என்கிறவன் இவர் கள்கையில் காட்டிக்கொடானோ. ''நின்னுமம்கற்றவாவலிப்புடைமை - நமன்றமர்தலைகள்மீதே - நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்.'' ''[illegible]'' (ப்ரபவதிஸம்யமநே)- உங்களை நியமிக்கப்போந்த என்னைப்போலல்லகாண் என்னை நியமிக்குமவன்; இவ்வோலக்கத்திலே வந்தாலிறே †நான் ஆராய்வது? அவன் எங்குமுளனிறே. [நாளும்கொடுவினை செய்யுங்கூற்றின்தமர்களும்குறுககில்லார்] - பழையதாக நலிந்துபோந்த வாஸனைகொண்டு ஸாவத் விஷயத்திலே முதலடியிட்ட இன்றும் கிட்டவோ? [குறுககில்லார்]- ''[illegible]

ஞாதிலங்கநம் பிறந்தாலும் அஞ்சவேண்டாவேயென்ன - இந்த இத்யாதி. இந்தப்ரஸங்கத்திலே என்றது - அந்தரங்கனுயிருப்பா னொருவனென்ற இந்தப்ரஸங்கத்திலேயென்றபடி. திருமொழி ஆறும்பத்து மூன்றுந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு. சொல்லாய் திருமார்பா - பிராட்டியைத் திருமார்விலேயுடையவனே! இதுக்கொரு போக்கடி சொல்லவேணும்; உனக்காகித் தொண்டுபட்ட நல்லேனை - உன் திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யத்திலே யந்வயிக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடைய என்னை, வினைகள்நலியாமைநம்புநம்பீ-கர்மங்கள்என்னை நெருக்காதபடி நீ யங்கீகரித்தருள வேணும் பூர்ணனனவனே! என்று ஸப்தார்த்தம். ''யமவஶ்யதைக்கு அஞ்சவேண்டா'' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - வள்ளலே இத்யாதி. ''கள்ளர்'' என்றதுக்கு ஸாவம்-இருவர் இத்யாதி. ப்ரமாணாந்தரமும் அதுக்குஸாவமும் அருளிச்செய்கிறார் - கோடுமை செய்யும் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. உக்ரக்ருத்யங்களைச் செய்யும் யமனும், என்கோலாடிகுறுகப்பெறு-என்னுடைய ஆஜ்ஞை நடக்குமிடமெல்லாம் புகுரப்பெறுன் இத்யர்த்தம். விவரணம்-வாணன் இத்யாதி. ப்ரமாணாந்தரம் - வேண்டாமை இத்யாதி. திருமொழி பத்தாம்பத்து ஆறுந்திருமொழி அஞ்சாம்பாட்டு, ''நீண்டான்'' இத்யாதி. இதுக்கு ஸாவம் - யமபடர் இத்யாதி. வேண்டாமை - ப்ராப்தியில்லாமையாலென்று ஸப்தார்த்தம். இதுக்கு லௌகிகத்ருஷ்டாந்தம் - ஊர் இத்யாதி. கோயிற்கட்டணம் - அந்தஃபுரம். படுக்கைப்பற்று - ஸ்த்ரீகளிருக்கிறவிடம். அவன்தான் காட்டிக்கொடுத்தாலோ - என்ன - செய்தாரேல் இத்யாதி. ப்ரமாணாந்தரம் - நின்னுமங்கற்ற இத்யாதி. திருமாலை, முதற்பாட்டு. ஆவலிப்பு - அவலேபம்; கர்வமென்றபடி. யமனுக்கு எல்லாரும் அஞ்சவேண்டியிருக்க, யமன்தான் ஈஶ்வரனுக்கு அஞ்சுகைக்கடி யருளிச்செய்கிறார்-ப்ரபவதி இத்யாதி.''[illegible]'' ''விஷ்ணு:'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தார்த்தம் - உங்களை இத்யாதி. இவனுக்குக் குறையேது, அவனுக்குஏற்றமேதென்ன-இவ்வோலக்கத்திலே இத்யாதி. என்றும் வாயித்துப்போந்தவனுக்கு இன்று கிட்டவொண்ணுதோவென்ன - பழையதாக இத்யாதி; இதுக்கு ''நாளும்'' என்றதிலே நோக்கு. ''கேசவா'' என்றது - உக்திமாத்ரமாகையாலே, 'முதலடியிட்ட' என்கிறார். கிட்டாமைக்கடியேதென்ன - நிர்த்தோஷம் இத்

---

† இவன் என்ற பாடம் ஸ்வரஸமன்று.

[illegible]" (நிர்த்தோஷம்வித்தி)-சாவதுபிறப்பதாய்ப் போந்தவனுவது, பரிஹாரமில்லாத தோஷங்களையுடையனுவது: ஆனாலும் அவனை நிர்த்தோஷனுகவே புத்திபண்ணுவது. தோஷங்களுண்டாயிருக்க இப்படி நினைக்கவேண்டுவானேனென்னென்ன? "[illegible] (ப்ரபாவாத்)-இவனையோ பார்ப்பது? இவன்பற்றினவனைப் பார்க்கவேண்டாவோ? இவனை யாராய்கையாவது - ஸம்பவத் ப்ரபாவத்தைப் பரிச்சேதிக்கையாமிறே. [கில்லார்] - எரி கிறநெருப்பிலே கிட்டுவாருண்டோ? நியாமகனுடைய நியமநவாக்யங்கொண்டு கிட்டாமை யல்லவிறே; தந்தாமை வேண்டாதாருண்டோ? [விடமுடையித்யாதி] - இனிமேல் ப்ராப் யத்தைச் சொல்லுகிறது. [விடமுடை] - செந்தேங்குக்கு முட்கட்டினாற்போலே ஒருவர்க் கும் முகங்கொள்ளவொண்ணுதிருக்கை; "வாய்ந்தமதுகைடபரும் வயிறுருகிமாண்டார்". விரோதிகளாய்க்கிட்டினார் முடிந்துபோம்படியா யிருக்கும். [அரவு] - ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடைத்தாயிருக்குமிறே. [பள்ளிவிரும்பினுன்] - பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியேயாய்த்து அங்குக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. "[illegible]" (பாதேநாத்யாரோஹதி) என்று துகைத்தேறலாயாய்த்து இருப்பது. [சுரும்பலற்றும்] - "[illegible]" (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று முக்தர்செய்யுமவற்றை வண்டுகள்செய்யாநிற்கும். [தடமுடைவயல்] - விரஜை மற்றையவற் றுக்குப் போலியா யிருக்குமாய்த்துத் தடாகங்கள். [அனந்தபுரநகர்] - கலங்காப்பெரு நகரத்துக்குப் போலியாயிருக்கும். [புகுதுமின்றே] - "க்ரமத்திலேபுகுகிறோம்" என்றுஆறி யிருக்குமதன்று; இச்சைபிறந்தஇன்றே போய்ப்புகுவோம். (க)

யாதி. "[illegible] । [illegible] । [illegible]" இதி ஸாரதே ஸாத்த்வதேச. "[illegible]" என்றத்தையும் "[illegible]" இத்யாதிகளையும் கடாக்ஷித்து, "[illegible]" என்றதுக்கர்த்தம் அருளிச்செய்கிருர் - சாவது இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. குறுகாதெனனுதே, "கில்லார்" என்றதுக்கு ஸாவம் - எரிகிற இத்யாதி. இவ் விடத்திலே, "[illegible] । [illegible]" என்றதுஅநுஸந்தேயம். விவரணம் - நியாமகனுடைய இத்யாதி. செந்தேங்கு - செவவிளநீர். ஒருவர்க்கும் முகங் கொள்ளவொண்ணுதிருக்கைக்கு ப்ரமாணம் - வாய்ந்த இத்யாதி. மூன்றுந்திருவந்தாதி, அறுபத் தாறும்பாட்டு, "காய்ந்து" இத்யாதி. இதுக்கு ஸாவம் - விரோதி இத்யாதி. பர்யங்கவித்யை - தேவிமாரிலே கண்டுகொள்வது. கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு ப்ரயோஜநம் - பாதேந இத்யாதி. சுரும்பு - வண்டு. இதுக்கு ஸாவம் - ஏதத் இத்யாதி. மற்றவை யென்றது - ஆரம், ஐரம்மதீயம் என்கிற தடாகங்களை. "நகர்" என்றதுக்கு ஸாவம் - கலங்கா இத்யாதி. "இன்றே" என்கிற அவதாரணர்த்தம் - க்ரமத்திலே இத்யாதி. 'விடமுடை' என்று தொடங்கி, 'நகர் - இன்றே புகுதும்: கேசவாவென்ன - இடராயவெல்லாம் - கெடும்: நாளும் கொடுவினைசெய்யும் கூற்றின் தமர்களும் குறுககில்லார்' இத்யந்வயஃ. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

இன்றுபோய்ப்புகுதிராகில் எழுமையும்ஏதஞ்சாரா
குன்றுநேர்மாடமாடே குருந்துசேர்செருந்திபுன்னை
மன்றலர்பொழில் அனந்தபுரநகர்மாயன்நாமம்
ஒன்றும்†ஓராயிரமாம் உள்ளுவார்க்குஉம்பரூரே.

ஆ.—(இன்றுபோய்.) - ப்ரதிபந்தகம் போகைக்குக் கேசவாவென்னும் திருநாமம் சொல்லவேணுமென்று நியமமுண்டோவென்னில், - அதில்லை; அவனுடைய ஆயிரந்திருநாமத்திலே வேண்டிற்றொரு திருநாமத்தை நினைக்க அமையும்; நினைக்கவே, நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராய் இன்றேபோய்த் திருவனந்தபுரத்திலே புகலாம்; போய்ப்புகுதிராகில் ஒருநாளும் ஒருதுக்கமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிபந்தகங்கள் போகைக்கு ஒருதிருநாமம் சொல்ல அமையும்; அது ஒன்றுமே ஆயிரம் ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமாம் என்கிறார்.

[இன்று என்றுதொடங்கி]-போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றேபோய்ப் புகுவுதிகோளாகில் ஒருநாளும் ஒருதுக்கமும் ஸ்பர்சியா. [குன்று என்றுதொடங்கி]- குன்றையொத்த மாடங்களையும், அவற்றினருகே பரஸ்பரம் சேர்ந்த குருந்துமுதலான வ்ருக்ஷங்களையும் மன்றிலே அலராநின்றுள்ள பொழிலையுமுடைய திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்தில் ஆஸ்சர்யபூதனை எம்பெருமானுடைய திருநாமம். [உள்ளுவார்க்கு உம்பரூரே] - ஆராய்வார்க்குத் திருவனந்தபுரமே ப்ராப்யபூமி.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்சர்யபூதனானவனுடைய திருநாமங்கள் ஸஹஸ்ரமுகமாக ரக்ஷகமாம் என்கிறார்.

இன்று - காலவிளம்பம் பிறவாதபடி ருசிபிறந்தவின்றே, போய் - சென்று, புகுதிர் ஆகில் - ப்ராபிப்புதிகோளாகில், ("நாவஜநம்ஸூரது" என்கிறபடியே), எழுமையும் - யாவதாத்மபாவி, ஏதம் - ஸம்ஸாரதோஷம், சாரா - தட்டாது; (ப்ராபிக்கிற ப்ராப்யதேசந்தான்), குன்றுநேர் - மலைபோலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்களினுடைய, மாடே - பரிஸரத்திலே, குருந்துசேர் - குருந்தோடு சேர்ந்த, செருந்தி - செருந்தியும், புன்னை - புன்னையும், மன்று - மன்றிலே, அலர் - அலருமபடியான, பொழில் - பொழிலையுடைத்தாகையாலே நிரதிசயபோக்யமான, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்திலே, மாயன் - (ஆஸ்ரிதர்க்கநுபாவ்யமான ஸௌந்தர்ய ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதி குணவிசிஷ்டனான) ஆஸ்சர்யபூதனுடைய, நாமம்-தத்குணவாசகநாமம், ஒன்றும் - ஏதேனுமொன்றாகிலும், ஓர்- அத்விதீயமாய்க்கொண்டு, ஆயிரம் ஆம் - ஸஹஸ்ரமுகமாக, உள்ளுவார்க்கு-நிரூபிப்பார்க்கு, (அத்தேசத்தில் குறையநுபவமே), உம்பரூர்- பரமபதம். பரமபதம் வர்ஜநீயமென்றுமாம். மன்றென்று - மன்றலாய், பரிமளத்தை விகஸிக்கிற பொழிலென்றுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிபந்தகங்கள் போகைக்குச்சொன்ன திருநாமங்கள்தானே ஒரோவொன்றே ஆயிரம் ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமா மென்கிறார்.

[இன்றுபோய்ப் புகுதிராகில்] - போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றே போய்த் திருவனந்தபுரத்தே சென்று புகுவீராகில். இதரவிஷய விரக்திவேண்டாவோ? இச்சாமாத்ரமே அமையுமோ? என்னில்,— "யதஹரேவ விரஜேத் ததஹரேவ ப்ரவ்ரஜேத்" என்னவேண்டுவது, அயிக்ருதாயிகாரமானவற்றுக்கு; ஸர்வாயிகாரமுமாய், ப்ராப்தமுமாய், முன்பே இவனையிச்சித்து இவன்இச்சை பார்த்திருக்கும் விஷயத்துக்கு, இச்சாமாத்ரமே வேண்டுவது. அப்ராப்தவிஷயத்துக்கிறே அயிகாரிஸம்பத்தி வேண்டுவது? [ஏழுமையும் ஏதம்சாரா] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் ஒருவ்யஸநம் வாராது. [சாரா] - அவன் திருமுகங்கொண்டு தவிர்க்கவேண்டா; இவ்வாப்ராயம் நமக்கு இருப்பன்று என்று, ஸர்வது:க்கமும் கழலும். ஏதத்தைவிளைத்தாலும் விடவொண்ணாதபோக்யதையைச்சொல்லுகிறது:—[குன்றுநேர் இத்யாதி]-குன்றோடொத்த மாடங்கள். மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலேயாய்த்து மாடங்கள் இருப்பது. அதினருகே அம்மாடங்களுக்கு நிழலாம்படியாய்த்துக் குருந்தமிருப்பது. அதனோடே சேர்ந்த செருந்தி புன்னை என்னுதல்; அந்யோந்யம் சேர்ந்தவையென்னுதல். ஊர்ச் சுற்றிலே அலர்ந்துகிடக்கும்படியான பொழிலையுடைய ஊர். இத்தால் - உகந்தருளின நிலங்களில் ஸ்தாவரங்களும் ஜ்ஞாநாயிகரோபாதி உத்தேஸ்யமென்கை. [அனந்தபுர நகர்மாயன்] - நித்யஸூரிகள் ஒலக்கங்கொடுக்க மேன்மையோடேயிருக்கும் வைகுந்த மாநகர்போலன்றியே தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கும் ஸீலாயிகன் வர்த்திக்கிற ஊர். [மாயன்] - தன்மேன்மை பாராதே, ஸம்ஸாரிகள் சிறுமைபாராதே முகங்கொடுக்கும் ஆஸ்சர்யபூதன். [நாமம் ஒன்றும் ஓராயிரமாம்] - ஒருநாமமே அநேகமாம்படி ரக்ஷகமாம்; "உலகேழளிக்கும் பேராயிரம் கொண்டதோர் பீடுடையன்" என்கிறபடியே. [உள்ளுவார்க்கு உம்பரூரே]-இந்நீர்மையையும் ப்ரயோஜநத்தையும் அநுஸந்யிப்பார்க்கு இதுதானே பரமபதமென்னுதல், அவர்களுக்கு அநந்தரம் ப்ராப்யம் பரமபதமென்னுதல். அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலேயிறே பரமபதம் உத்தேஸ்யமென்கிறது.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு, ப்ரதிவந்தகங்கள் போகைக்குச் சொன்ன திருநாமந்தானே ஆயிரம்ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமாமென்கிறுர்.

[இன்றுபோய்ப்புகுதிராகில்] - போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றே போய்ப் புகுவுதிகோளாகில். இதரவிஷய விரக்திதோடக்கமான அதிகாரிஸம்பத்திவேண்டாவோ? இச்சாமாத்ரமே யமையுமோ? வென்னில் - "யதஹரேவ விரஜேத் ததஹரேவ ப்ரவ்ரஜேத்" (யதஹரேவவிரஜேத் ததஹரேவப்ரவ்ரஜேத்) என்கிறபடியே அவை

இரண்டாம்பாட்டு.—இன்றுபோய் இத்யாதி. "நாமமொன்றுமோராயிரமாம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ப்ரதிபந்தகங்கள் இத்யாதி. சொன்னதிருநாமந்தானே யென்றது - "கேசவா" என்றத்தைப்பற்ற.

'இதரவிஷய' இத்யாதிவாக்யம் - ஶங்காநுவாதம். பரிஹாரம் - யதஹ: இத்யாதி. "ப்ரஹ்மசர்யம் ஸமாப்ய க்ருஹீ பவேத் । க்ருஹாத் வநீ பூத்வா ப்ரவ்ரஜேத் । யதி வேதரதா ப்ரஹ்மசர்யாதேவ ப்ரவ்ரஜேத் । க்ருஹாத்வா வநாத்வா யதஹரேவ விரஜேத் ததஹரேவ ப்ரவ்ரஜேத்" இதி ஜாபாலி:. யதஹரேவ - யஸ்மிந்நஹந்யேவேத்யர்த்த:. விரஜேத் - விரக்தோபவதி. ததஹரேவ - தஸ்மிந்நஹந்யேவ. ப்ரவ்ரஜேத் - ஸந்ந்யஸ்தோபவேதித்யர்த்த:.

வேண்டுவது, அதிக்ருதாதிகாரமான விஷயங்களுக்கு; ஸர்வாதிகாரமுமாய் ப்ராப்தமுமாய் முன்பே இவனையிச்சித்து இச்சைபார்த்திருக்கும் விஷயத்துக்கு இச்சாமாத்ரமே வேண்டுவது; விஷயாநுரூபமாக அதிகாரி ஸம்பத்தி இவனால் ஸம்பாதிக்க முடியாமையாலும் ஆட்பார்த்துழிதருமவனாகையாலும் வேண்டா. "**யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்**" (யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்) - என்னுமவனிறே; விபீஷணனென்று பேராய், ராவணனாயிருந்தானென்று நீளாதேகிடீர். அதுவேன்? அங்குநின்றும்வந்தானொருவனைக் கைக்கொண்டதாகவமையாதோ வென்னவேண்டா: குறைவாளர்க்கிறே நம்மால் அபேக்ஷையுள்ளது: அதுள்ளது ராவணனுக்கிறே. "**விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா**" (விபீஷணஸ்துதர்மாத்மா) என்று தனக்கென்ன ஒருகைம்முதலுமுண்டாகையாலே நானைவரவுமாம்: அரைக்ஷணம் கிட்டாவிடில் நாசமாயிருக்கிறது அவனுக்கேயன்றோ? ஆனபின்பு, அவனையன்றோ முற்படக் கைக்கொள்ளவேண்டுவது? இனித்தான் இவனைக் கைக்கொண்டால், இவனும் இவன்தன்னோடே நால்வருமாய்ப்போம்; ராவணனைக் கைக்கொண்டால், துறுப்புக்கூடாகக் கைக்கோண்டதாகலாம்; மஹாராஜரோருவரையும் அங்கீகரிக்க வாநரஜாதியாக வாழ்ந்துபோனாற்போலே. [எழுமையுமேதஞ்சாரா] - ஒருகாலமும் போல்லாங்குவந்து கிட்டாது. [சாரா] - அதுக்கு அவன்தான் நினைப்பிடவும்வேண்டா. "சும்மேனாதே கைவிட்டோடித்தூறுகள்பாய்ந்தன" என்கிறபடியே "நமக்குஇவ்விடம் ஆஶ்ரயமல்ல" என்று தன்னடையேவந்து கிட்டாது; ராஜகுலஸம்பந்தத்தாலே விட்டோடிப்போம்; "வானே

அவை - அதிகாரிஸம்பத்யாதிகள். அதிக்ருதாதிகாரமான விஷயங்களுக்கு - ப்ரவ்ரஜ்யாதிகர்மங்களுக்கு. 'ஸர்வாதிகாரமுமாய்' என்றவிடத்திலே-"**ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவிட்சூத்ரா: ஸ்த்ரியஶ்ச ஜாதய: । ஸர்வே ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநாத் ஸர்வ ப்ராப்தா: ஸ்வர்கமோக்ஷம்**" என்றது அநுஸந்தேயம். இச்சாமாத்ரமேயமையும் என்னுமதுக்கு ஹேத்வந்தரகதநபூர்வகமாக, இச்சைபார்த்திருக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் - விஷயாநுரூபமாக இத்யாதி. ஆட்பார்த்துழி தருமவன் என்றது - "நமக்கடிமையாவாருண்டோ" என்றதுவே யாத்ரையாய்த் திரியுமவனென்றபடி. நாலாந்திருவந்தாதி அறுபதாம்பாட்டு, "ஆட்பார்த்துழிதருவாய்" இத்யாதி. அப்படி இவன்ஆஶிமுக்யம் பார்த்திருக்குமோவென்ன - யதிவா இத்யாதி. "**ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா । விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவண: ஸ்வயம்**" இதி யுத்தகாண்டே ராமஃ. (18-34½) "யதிவா" என்றதுக்கர்த்தம் - விபீஷணன் என்று இத்யாதி. பேராய் என்றது பேரிட்டுக்கொண்டுவந்தானென்றபடி. "ஸ்வயம்" என்றதுக்கு பாவம் - அதுவேன் இத்யாதி. அதாவது - "ஸ்வயம்" என்று இவனுக்கதிஶயஞ் சொல்லுகிறதென்? அங்குநின்றும் வந்தவனாரேனுமாகிலும் அவனைக் கைக்கொண்டாரென்னுமது அமையாதோ என்னவேண்டாமென்றபடி. அது - குறை. விபீஷணன் குறைவாளனல்லவோவென்ன - விபீஷணஸ்த்வித்யாதி. "**விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா ந து ராக்ஷஸசேஷ்டித: । ப்ரகாஶதர்மஶீலஶ்ச ... வரோ விபீஷண:**" இத்யாரண்யகாண்டே ஶூர்பணகா (கஎ-உச). ராவணனையே கைக்கொள்ளவேணுமென்றதுக்கு ஹேத்வந்தரம்-இனித்தான் இத்யாதி. துறுப்புக்கூடு-தூற்ருப்பொலி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மஹாராஜர் இத்யாதி. ஏதத்தைப் போக்குமென்னாதே, "ஏதம்சாரா" என்றதுக்கு பாவம்-அதுக்குஅவன் இத்யாதி. விவரணம்-சும்மேனாதே இத்யாதி. சும்மேனாதே-மூச்சுவிடாதே போகைக்கு ஹேது - ராஜகுல இத்யாதி. அப்படி போமோவென்ன, ப்ரமாணம் - வானே இத்யாதி. பெரியதிருவந்தாதி ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு. ஆகாசம், கடல், காற்றுத் தீ காடுகளிலே எங்கேயொருங்கிற்றோ? வன்துயரை மருங்கு கண்டிலம் என்று பாட்டுக்கர்த்தம். "ஏதஞ்சாரா" என்ற

மறிகடலோ'' இத்யாதி. [குன்றுஇத்யாதி] - ஏதம் சார்ந்தாலும் சென்று புகவேண்டும்படி காணும் ஊரின்ஐஶ்வர்யமும் ஹோக்யதையும். மலைகளைப் புடைபடத்தோளைத்து நெருங்கவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாடங்களும், அதினருகே அம்மாடங்களுக்கு நிழல்செய்தாற்போலே யிருக்கிற குருந்து, அத்தோடே சேர்ந்த செருந்தி, புன்னையென்னுதல்; அந்யோந்யம் சேர்ந்தவையென்னுதல். [மன்றலர்பொழில்] - ஊர்ச்சுற்றிலே யலர்ந்துகிடக்குமாய்த்துப் பொழில்கள். அன்றியே, மன்றென்று - மன்றலாய், மன்றலென்று - பரிமளமாய், அலருகையாவது - பரம்புகையுமாய், பரிமளம் பரம்பாநின்றுள்ள பொழிலென்றுமாம். மன்றலை-மன்று என்று குறைத்துக் கிடக்கிறது. [குன்றுநேர்மாடம்] - ''பிள்ளை திருநறையூரரையரும் பட்டரும் உள்ளேபுக்கு ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணாநிற்க நான் ஸேவித்துப் போனேன்: அல்லாதாரெல்லாம் விரைந்து சடக்கென வாராநிற்க, இவர்கள் திருமாளிகைகளையும் திருக்கோபுரங்களையும் கண்ணாலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக் கண்டு, 'அல்லாதார்க்கும் இவர்களுக்கும் செயல்ஒத்திருக்கச்செய்தே இவர்களான வாசியிருந்தபடியேன்!' என்றிருந்தேன்'' என்றருளிச்செய்வர். [சேர்செருந்தி] - ''**ஸாவஷெவாஹஷுதிவெவெஷஹீழ**'' போலேயாய்த்து. மேல் நித்யஸூரிகளைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்க, இங்கே ஸ்த்தாவரங்களைச் சொல்லுகிறது - உகந்தருளின நிலங்களில் விலக்ஷணரோடு ஸ்த்தாவரங்களோடு வாசியில்லையென்றிருக்கும் உத்தேஶ்ய புத்தியாலே: நித்யஸூரிகளுக்கானால் அவ்வருகேபோக நினைவுண்டாகைக்கு யோக்யதையுண்டு: நினையார்கள் இத்தனை: சைதந்யத்தில் உறைப்பாலே: நினைக்கைக்கும் யோக்யதையுண்டிறே; வேறோரிடத்தில் போக நினைக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லையிறே இவற்றுக்கு. பிள்ளை ஜநநாதப்ரஹ்மராயர் திருமுடிக்குறையிலே மரம்வெட்டுவியாநிற்க எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது. ஆச்சான் திருவாலிநாடுதாஸர் நல்லன சில

---

*வுகந்தாம் ''குன்றுநேர்'' இத்யாதிகளைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - ஏதம் இத்யாதி. ''குன்றுநேர் மாடமே'' என்றத்தைப்பற்ற - ஐஶ்வர்யமும் என்றது; ''குருந்துசேர்'' இத்யாதியைப்பற்ற - ஹோக்யதையும் என்றது. ஶப்தார்த்தம் - மலைகளை இத்யாதி. நேர் - ஒப்பு. மாடு - சமீபம். புடைபட - இடமுண்டாம்படி. ''மாடேகுருந்து'' என்றதுக்கு ஹாவம் - அம்மாடங்களுக்கு இத்யாதி. ''சேர்'' என்றதுக்கு - மாடங்களினருகேசேர்ந்தகுருந்துசேர்புன்னை என்று முந்தினவர்த்தம் அத்தோடே - அந்தமாடங்களோடேயென்றபடி. 'மன்று' என்று-நாற்சந்தியாய், சுற்றுமென்றபடி. † புன்னைகளையுடைத்தாய் க்ராமபர்யந்தங்களிலே விகஸியாநின்றுள்ள பொழிலென்னுதல், குருந்து முதலான வ்ருக்ஷங்களை யுடைத்தாய் பரிமளம் ப்ரவஹியாநின்றுள்ள பொழிலென்னுதல். ''மன்று'' என்று - பரிமளத்தைச் சொல்லும்படியென்? என்ன - மன்றலை இத்யாதி. ''குன்றுநேர்'' இத்யாதியாலே வர்ணிக்கைக்கு இவை ஹோக்யமாயிருக்குமோவென்ன, ஐதிஹ்யம் - பிள்ளை இத்யாதி. விரைந்து - த்வரித்து. 'அருளிச்செய்வர்' நஞ்சீயரென்றபடி. ''சேர்'' என்றதுக்கு - வ்ருக்ஷங்கள் அந்யோந்யம் ஸத்ருஶமாயிருக்குமென்று மூன்றாமர்த்தமாதல், த்விதீயார்த்த விவரணமாதல். ராகவோர்ஹதி இத்யாதி. கீழ் பொழிலை வர்ணித்த வபிப்ராயத்தை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்- மேல்நித்யஸூரிகளை இத்யாதி. ''விண்ணோர்'' என்றத்தைப்பற்ற - நித்யஸூரிகள் என்றது. ஆனாலும் விலக்ஷணரான ஸூரிகளோபாதி இவையும் உத்தேஶ்யமாமோவென்ன-நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதிநாலுவாக்யம். சைதந்யத்திலுறைப்பு - ஜ்ஞாநகார்யமான ப்ரேமாதிஶயம் திவ்யதேசங்களிலுள்ளவை ஹ்ருவத்கடாக்ஷவிஷயமாகையாலே யுத்தேஶ்யமென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் - பிள்ளைஜநநாத இத்யாதி. எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை * மானேய்நோக்கிலே கண்டுகொள்வது. இவை அவன் கடாக்ஷவிஷயமென்றதுக்கைதிஹ்யம் - ஆச்சான் இத்யாதி. சுரவன்பாக்கு - ஶ்லாக்யமான*

---

† 'குருந்துமுதலான வ்ருக்ஷங்களை' என்றிருக்கலாம்.

சுரவன்பாக்குக்களை பட்டருக்குக் கொடுவந்துகொடுத்தாராய், அவற்றைக்கண்டு "இவை யிருந்தபடியென்? * திருவருள்கமுகினின்றும்வந்தவையோ?" என்றருளிச் செய்தாராம். நீராலே வளர்ந்தவையன்றே, அவனுடைய கடாக்ஷத்தாலே வளர்ந்தவையிறே. [அனந்த புரநகர்மாயன்] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டு "தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலாம்" என்னுமத்தாலே திருவனந்தபுரத்தை விடமாட்டாதே நிற்கிற சீலகுணதிக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நாமமொன்றுமோராயிரமாம்] - ஒருதிருநாமந்தானே விரோதிகளைப்போக்கி ரக்ஷிக்குமென்னுமிடஞ் சொல்லிற்றிறே; அப்படியே ஆயிரம்படி ரக்ஷகமான ஆயிரந்திருநாமத்தையுடையவன். [உள்ளுவார்க்கு] - உத்தேஶ்யதை குறைவற்றிருந்தது, இனி அநுஸந்திப்பாரேயிறே தேட்டம். [உள்ளுவார்க்கு] - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நித்யஸூரிகளோலக்கங்கொடுக்க அவர்கள் நடுவேயிருக்கக்கடவ ஸர்வேஶ்வரன், "தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலாம்" என்று இத்தேசத்தை விரும்பிவர்த்திக்கிற நீர்மையிலேற்றத்தை அநுஸந்திக்கவல்லார்க்கு. [உம்பரூரே] - திருநாமங்களை யநுஸந்திப்பார்க்கு, அவ்விடந்தானே யும்பரூரென்றுமாம்; அன்றியே, உள்ளுவார்பெறுமிடம் உம்பரூரென்னவுமாம். அவ்விடந்தானுமுத்தேஶ்யமாகிறதும் அவன்விடாதே வர்த்திக்கையிறே. இனி பர்மைக்ய முடையவன் தான் இவ்விடத்தே வர்த்தியாநின்றால் பின்னை இவ்விடமேஉத்தேஶ்யமாகத் தட்டில்லையிறே.
(௨)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஊரும்புட்கொடியும்அஃதே உலகெல்லாம்உண்டுமிழ்ந்தான்
சேரும்தண்ணனந்தபுரம் சிக்கெனப்புகுதிராகில்
தீரும்நோய்வினைகளெல்லாந் திண்ணம்நாம்அறியச்சொன்னோம்
பேருமோராயிரத்துள் ஒன்றுநீர்பேசுமினே.

ஆ —(ஊரும்புள்.) - ஹேயோபகரணங்களினாலும் லீலோபகரணங்களினாலும் பரிபூர்ணனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கும் ப்ராப்யமான திருவனந்தபுரத்திலே

பாக்கு. "திருவருட்கமுகு" என்றதுக்கர்த்தம் - நீராலே இத்யாதி. அனந்தபுரநகரில்ஆஶ்சர்யமேதென்ன - ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை இத்யாதி. 'சொல்லிற்றிறே' - முதற்பாட்டிலேயென்றபடி. திருநாமங்களாயிரத்தையு முடையவ னென்றது - ப்ராஸங்கிகம். "உள்ளுவார்க்கு" என்றதுக்குஅவதாரிகை - உத்தேஶ்யதை இத்யாதி. "ஒன்றுமோராயிரமாம்" என்றது - ஒருநாமமே ஆயிரம் ப்ரகாரம் ரக்ஷகமாமென்னுதல், குணசேஷ்டிதாதிகளையொழிய நாமமொன்றுமே ஆயிரமுண்டாயிருக்குமென்னுதல்; 'என்னுதல்' என்கையாலே - இவ்வர்த்தத்வயமும் தோற்றுகிறது. "ஓராயிரமாம்" என்றத்தோடே "உள்ளுவார்க்கு" என்றத்தைச் சேர்த்து பாவம்-திருநாமங்களை இத்யாதி. இதே, நாமத்தை உள்ளுவார்க்கு என்றருளிச்செய்து, "மாயன்" என்றதிற்சொன்ன சீலகுணத்தையுள்ளுவார்க்கு என்று அர்த்தாந்தரம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே இத்யாதி. இது சதுர்விம்ஶத்ஸஹஸ்ரத்திலே ஸ்புடம். அவ்விடந்தானே - திருவனந்தபுரந்தானே. நித்யவிபூதியன்றோ வுத்தேஶ்யமென்ன - அவ்விடந்தானும் இத்யாதி. அவ்விடந்தானும் - பரமபதந் தானும். இவ்விடமே - திருவனந்தபுரமே. உம்பரூர் - * தேவாநாம்ஸூரிர்த்யர்த்தஃ. பரமபதம். "உம்பரூர்" என்றதுக்கு - திருவனந்தபுரமே யும்பரூரென்னுதல், திருநாமங்களை யநுஸந்திப்பாரிருந்தவிடமே யும்பரூரென்னுதல், உள்ளுவார் பெறுமிடம் உம்பரூரென்னுதல் என்றர்த்தத்ரயமாதல்; அர்த்தத்வயமாதல். (௨)

அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு புகுதிராகில் உங்களுடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போம்: இது நிஸ்ஸிதம்; இப்ப்ராப்யத்தைப்பெறுகைக்கும் ப்ரதிபந்தகம்போகைக்கும் ஆயிரந்திருநாமத்திலே ஒருதிருநாமத்தைச் சொல்லவேணுமென்னும் நியமமில்லை; அவனுடைய அஸங்க்யேயமான திருநாமத்திலே வேண்டிற்றொரு திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோளென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ப்ரதிபந்தகங்கள் போகைக்கு இன்னதிருநாமமென்று இல்லை, ஆயிரத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லவமையுமென்கிறார்.

[ஊரும்புள்ளென்றுமேலுக்கு] - ஸர்வவிஷயமோக்ஷவ்ருத்தியும் பெரிய திருவடியைக் கொள்ளுவதுஞ்செய்து ஜகத்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷகனுமானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற நிரதிஶயபோக்யமான திருவனந்தபுரத்தைப் பரமப்ராப்யமென்று அங்கேபுகுவுதிகோளாகில், து:க்கங்களும் து:க்கஹேதுவான பாபங்களுமெல்லாம் போம்; ஒருவர்க்கும் தெரியாத ரஹஸ்யத்தை வ்யக்தமாம்படி நாங்கள் சொன்னோம்.

ப.—அநந்தரம், அத்தேசத்தை ப்ராபித்தவளவிலே ஸமஸ்தவிரோதிகளும் கழலும்: ஸர்வரக்ஷகனான அத்தேசிகனுடைய திருநாமங்களாயிரத்திலும் ஏதேனுமொன்றையுஞ்சொல்லி அநுஸந்தியுங்கோளென்கிறார்.

(ரக்ஷணார்த்தமாக), புள் - பெரியதிருவடியை, ஊரும் - நடத்ாநிற்கும், கொடியும் - ரக்ஷணத்துக்குக்கட்டினகொடியும், அஃதே - அதுவே: (சென்று ரக்ஷிக்கவொண்ணாத ப்ரளயத்தளவில்), உலகெல்லாம் - லோகத்தையெல்லாம், உண்டு - அமுதுசெய்து (வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி), உமிழ்ந்தான் - ப்ரளயாநந்தரமுமிழ்ந்தவன், சேரும் - பிற்பாடர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற, தண் - ஶ்ரமஹரமான, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்தை, சிக்கென - அநந்யப்ரயோஜநத்வ வ்யவஸாயத்தையுடையீர்களாய்க்கொண்டு, புகுதிராகில் - ப்ராபிப்புதிகோளாகில், நோய் - (பரமயோஜநாந்தரருசியான) நோயும், வினைகளெல்லாந்தீரும் - (அதுக்கடியான) கர்மங்களும் நிரவஶேஷமாக நஶிக்கும்; நாம் - இவ்வர்த்தத்தில் நிலவரானநாங்கள், (உங்களுக்கு), அறியஅறியும்படி, திண்ணம் - த்ருடமாக, சொன்னோம் -; (அங்குச்சென்றால்), பேருமோராயிரத்துள் - அவனுடைய அநுஸந்தேயமான நாமமாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, ஒன்று - ஏதேனுமொன்றை, நீர் -, பேசுமின் - சொல்லுங்கோள். போக்யமாமிடத்தில் ப்ரயோகாப்ரயோக நிர்ப்பந்தமில்லையென்று கருத்து.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ப்ரதிபந்தகங்கள் போகைக்கு தேசப்ராப்தியேஅமையும், ஆயிரந்திருநாமத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லுங்கோள் என்கிறார்.

[ஊரும்புள்] - வாஹனமானது பெரியதிருவடி. [கொடியும் அஃதே] - இது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். இது, நித்யஸூரிகளுக்குக் கொடுத்துவைக்கும் நாநாரஸாநுபவத்தை இன்றுசெல்லுமவனுக்கும் கொடுக்குமென்னுமிதுக்காகச் சொல்லுகிறது. [உலகெல்லாம் உண்டுமிழ்ந்தான்] - ப்ரளயாபத்தில் ஆபத்தேமுதலாக வரையாதே திருவயிற்றிலேவைத்து, உள்ளிருந்து நோவுபடாதபடி வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்தான். [சேரும்] - இப்படி உபயவிபூதியையும் நிர்வஹிக்கிறவன் ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் தன்செல்லாமையாலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற நிரதிஶயபோக்யமான திருவனந்தபுரத்தை. [சிக்கெனப் புகுதிராகில்] - "நவ

புநராவர்த்ததே'' என்கிறபடியே மீட்சியில்லாத தேசத்தேபோய்ப் புகுவுதிகோளாகில், து:கங்களும் து:கஹேதுக்களான பாபங்களும் போம். [திண்ணம் நாம் அறியச்சொன்னோம்] - அநுபவித்துக் கைவந்த நாங்கள், ஒருத்தர்க்கும் தெரியாத ரஹஸ்யத்தை வ்யக்தமாக அறியும்படி சொன்னோம். இதுண்டாய்க் கழிந்தார் வார்த்தையாகையாலே ஆப்தமென்கை. ப்ரபத்தி பண்ணுதார் இழக்குமித்தனை. து:கநிவ்ருத்திக்கு தேசப்ராப்தியே அமையும்; குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் ஆயிரத்திலும் ஒரு திருநாமத்தைச் சொல்லி அநுபவியுங்கோள்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. ப்ரதிபந்தகங்கள்போகைக்கு தேசப்ராப்தியேயமையும்: ஆயிரந்திருநாமத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச்சோல்லி யநுபவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[ஊரும்புள்] - பெரியதிருவடியை வாஹநமாகக்கோண்டு நடத்தும். [கோடியுமஃதே] - இது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தர்க்கு ''சென்றால்குடையாம்'' என்கிறபடியே உண்டாகச் சோல்லுகிற நாநாபாவம், இன்று போய்க்கிட்டினவனுக்கும் வாசியறக் கோடுக்கு மேன்மைக்காகச் சோல்லுகிறது. இவன் ''**அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி**'' (அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி) என்றிருந்தாலும் பலமில்லையிறே, ''குருஷ்வ'' என்று அவன்அப்படி கோள்ளாதவன்று. இவனுக்கு கிஞ்சித்கரியாதவன்று ஸ்வரூபலாபமில்லை. நிரபேக்ஷனனதான் குறையநின்று இவனுடைய குறையைத்தீர்க்குமாய்த்து. தான் ஸாபேக்ஷனாய் நின்று இவனை நிரபேக்ஷனாக்கும். இவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுண்டாம்படி பண்ணிக்கோண்டு நிரபேக்ஷனாகவேணுமிறே அவனுக்கு. இவனுடைய ஸ்வரூபஸித்த்யர்த்தமாக அவன் தன்னைத் தாழவிட்டானேன்றால், அதுதானே நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு உடலாயிருக்குமிறே அவனுக்கு. ''இன்னார்தூதனென நின்றான்''என்றபின்பிறே அவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுண்டாய்தது. [உலகு இத்யாதி]-ஸம்

மூன்றாம்பாட்டு.—ஊரும் இத்யாதி. ''அனந்தபுரம் சிக்கெனப்புகுதிராகில் தீரும் நோய் வினைகளெல்லாம், பேருமோராயிரத்துள் ஒன்று நீர்பேசுமின்'' என்றவர்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரதிபந்தகங்கள் இத்யாதி.

''புள்ளை - ஊரும்'' என்றந்வயிப்பது. இது உபலக்ஷணமென்கிறார் - நித்ய இத்யாதி. நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம் என்றது - பெரியதிருவடி யொருவனையும் வாஹநமாகவும் கொடியாகவும் கொள்ளுமென்ற இது, நித்யஸூரிகளெல்லாரையும் ஒவ்வொருத்தரையே அநேக சேஷவ்ருத்திகள் கொள்ளுமென்னுமதுக்கும் உபலக்ஷணமென்றபடி. இப்பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம்- அஸ்ப்ருஷ்ட இத்யாதி. அவன் கொடுக்கிறதென், தானேசெய்யவொண்ணாதோவென்ன - இவன் இத்யாதி. ''அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதஸ்ச தே|பவாம்ஸ்து'' இத்யாதி ''குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே । க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி தவசார்த்த: ப்ரகல்பதே'' இத்யயோத்யாகாண்டே லக்ஷ்மணே. (௩௧-௨௧,-௨௨) பூர்ணனானவன் இவனைக்கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளுகிறதென்னென்ன- இவனுக்கு இத்யாதி. ஆகையாலே நிரபேக்ஷனை'என்று கூட்டுவது. விவரணம் - தான் ஸாபேக்ஷன் இத்யாதி. ஆனாலும் நைரபேக்ஷ்யஹாநிவாராதோவென்ன-இவனுக்குஇத்யாதி என்னுதல்; கீழே-பரார்த்தமாக ஸாபேக்ஷனாகையாலே நைரபேக்ஷ்யஹாநியில்லை யென்றருளிச்செய்து, இங்கே - ஸ்வநைரபேக்ஷ்ய ஸித்தியும் இவனையும் நிரபேக்ஷனாக்கினாலென்கிறார் - இவனுக்கு இத்யாதி என்னுதல். விவரணம் - இவனுடைய இத்யாதி. தாழவிட்டது நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு உடலாகக்கண்ட விடமுண்டோவென்ன - இன்னார் தூதன் இத்யாதி. திருமொழி இரண்டாம்பத்து, ''முன்னோர்தூது'' இத்யாதி. நின்றான் - ஸத்தை

ஸாரஸ்பர்ஶமில்லாதாரை எல்லாவடிமைகளும் கோள்ளுகையன்றிக்கே, ப்ரளயாபத்தில் லோகத்தை யெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, பின்னை யுள்ளேகிடந்து தளரவோண்ணுதென்று வெளிநாடுகோண வுமிழ்ந்தவன். [சேரும்தண்ணனந்தபுரம்] - ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்கு அவன்வயிற்றில் புகாதபோது உண்டான செல்லாமையோபாதியும் போருமாய்த்து அவனுக்குஇத்தேசத்தில் புகுராதபோதுஉண்டானதரிப்பறுதி; ப்ரளயாபத்தினின்றும் ஜகத்தையடைய ரக்ஷித்தவன் † (ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடையரக்ஷணார்த்தமாக) வந்துசேருகிற விடமேன்னுதல், அவன் நிர்ப்பரனாய்க்கோண்டு சாய்ந்தருளுகிற விடமேன்னுதல். [தண்ணனந்தபுரம்] - ப்ராந்தியாலே அவன்இப்படி விரும்புகிறானல்லன்; ஹோக்யதையாலே விடமாட்டாமையாய்த்து. உகந்தருளினநிலமாகில் இப்படியிருக்கவேண்டாவோ? "தானுகந்தவூர்" என்னக்கடவதிறே. தானுமுகந்து நித்யஸூரிகளும் உகக்குமிடமிறே பரமபதம்; இங்குத் தன்னுகப்பேயிறே: இவர்கள் வைமுக்யம்பண்ணு நிற்கச்செய்தேயும் தான் விடமாட்டாதே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கிறவிடமிறே. [சிக்கேன] - "நசபுநராவர்த்ததே" (நசபுநராவர்த்ததே) என்கிறபடியே மீளாத ருசியையுடையீர்களாய்க்கோண்டு கிட்டுவுதிகோளாகில். [தீரும்இத்யாதி]-து:க்ஙங்களும் து:க்கஹேதுக்களு மேல்லாம் நசிக்கும். [திண்ணம்] - "ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸ்ஸத்யம்" (ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸ்ஸத்யம்) என்னுமாபோலே. [நாம்அறியச்சோன்னேம்] - சரதமாக அநுஹவத்தாலே கைகண்ட நாம், இதில் வாசியறியாத நீங்களும் இழக்கவோண்ணுதேன்று உங்கள் நெஞ்சிலே படும்படிசோன்னேம். [நாம்] - நெடுநாள் க்லேஶப்பட்டுக் கரைகண்டவரிறே. [சோன்னேம்] - இனி கர்மவஶ்யராய்ப்படுமவர்கள், சோன்ன வார்த்தை ப்ரதிபத்திபண்ணுகைமயாலே படுகிறார்களத்தனை ; நம்மேல் குறையற நாம் சோன்னேம். செயலுக்கு தேசப்ராப்திஅமையுமேன்றீர், இனிச்சோல்லியிருக்க வடுப்பதேன் என்ன ?-[பேரும்ஓர்இத்யாதி]-ஒருதிருநாமந்தானே ஆயிரம்படி ரக்ஷகமான ஆயிரந் திருநாமத்தையுடையவனேன்று சோன்னேமிறே முன்பே; அதில் வாய்க்குத்தோற்றிற்று ஒரு திருநாமத்தைச் சோல்லுங்கோள். [பேசுமினே]-மநஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டா. (ரு)

பெற்றான். "உலகெல்லாமுண்டுமிழ்ந்தான் சேரும்" என்றபதச்சேர்த்திக்கு பாவம் - ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்கு இத்யாதி. உக்தத்தை யநுவதியாநின்றுகொண்டு, பதச்சேர்த்திக்கு பாவாந்தரம் - ப்ரளயாபத்தினின்றும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். "சேரும்" என்றது - ரக்ஷ்யாபேக்ஷையோடேவந்து நிற்கிறவென்னுதல், சாய்ந்தருளுகிறவென்னுதலென்றர்த்தத்வயம். "தண்" என்றதுக்கு பாவம் - ப்ராந்தியாலே இத்யாதி. ஈடுபாடு - உகந்தருளின இத்யாதி. இப்படியிருக்கவேண்டாவோ வென்றது - ஈஶ்வரன விரும்பும்படி போக்யமாயிருக்க வேண்டாவோவென்றபடி. "அவன் விரும்பினதே உகந்தருளினநிலம்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - தானுகந்த இத்யாதி. "அலம்புரிந்த" இத்யாதி, திருநெடுந்தாண்டகம். இதுக்கர்த்தம் - தானும் இத்யாதி. "தன்னுகப்பேயிறே" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - இவர்கள் இத்யாதி. சரதம் - நிஶ்சிதம். "நசபுநராவர்த்ததே நசபுநராவர்த்ததே" இதி சாந்தோக்யே. (அ-கரு-சரமகண்டே)"ஸத்யம்ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம் உத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே । வேதஶாஸ்த்ராத்பரம் நாஸ்தி நதைவம் கேஶவாத்பரம்" இதிமஹாபாரதே. "அறிய" என்றதுக்கு பாவம்-இதில்வாசி இத்யாதி. அப்படி கைகண்டாரோவென்ன-நெடுநாள் இத்யாதி. "சொன்னேம்" என்ற அபிஸந்திர்த்தேசத்தால் பலிதம்-இனி கர்மவஶ்யராய் இத்யாதி. செயலுக்கு - காயிகவ்யாபாரத்துக்கு. சொன்னேமிறே முன்பேயென்றது- "ஓராயிரமாய்" என்கிறபாட்டிலேயென்றபடி. "பேசுமின்" என்றதுக்கு பாவம்-மநஸ்ஸஹகாரமும் இத்யாதி. அத்விதீயமான ஆயிரந்திருநாமத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லுங்கோளென்று பாவார்த்தம். (ரு)

நான்காம் பாட்டு.

பேசுமின்கூசமின்றிப்பெரியநீர் வேலைசூழ்ந்து
வாசமேகமழுஞ்சோலை வயலணியனந்தபுரம்
நேசஞ்செய்துறைகின்றானைநெறிமையால்மலர்கள்தூவிப்
பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியஞ்செய்தவாறே.

ஆ..—(பேசுமின்.) - நாம் அநர்ஹரென்று கூசாதே அவன்திருநாமத்தைச சொல்லுங்கோளென்றுசொல்லி, அடிமைசெய்கையிலே அவர்களுக்கு ஸ்ப்ருஹைபெறுகைக்காகத் திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்கிறவர்கள் என்னபுண்யஞ்செய்தாரோவென்று, அவர்களுடைய ப்ரஶம்ஸாமுகத்தாலே ப்ராப்யமான அடிமையினுடைய உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ஒ. —நாலாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக, 'திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமை செய்கிறவர்கள் என்னபுண்யம் செய்தார்களோ?' என்கிறார்; அவர்கள் ஸாமர்த்யம்பண்ணினபடியைப் பேசுங்கோள் என்றுமாம்.

[பேசுமின் கூசமின்றி] - அயோக்யரென்று கூசாதே திருநாமத்தைச்சொல்லுங்கோள். [பெரியநீர் என்றுதொடங்கி] - பெரியநீரையுடைய கடல்சூழ்ந்து நிரந்தரமான பரிமளத்தையுடைய சோலையோடுகூடினவயலாலே அணியப்பட்ட திருவனந்தபுரத்தை விரும்பி அங்கே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரித ரக்ஷணார்த்தமான நிரவதிக வாத்ஸல்யத்தையுடையனைக்கொண்டு திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிறவனை ஆராதிக்கிறவர்களுடைய ஸாமர்த்யாதிஶயத்தை ஶ்லாகிக்கப்பாருங்கோள் என்கிறார்.

பெரிய - ஸம்ருத்தமான, நீர் - ஜலத்தையுடைத்தான, வேலை - கடலாலே, சூழ்ந்து - சூழப்பட்டு, வாசமே கமழும் - பரிமளத்தைப்பரப்பாநிற்கிற, சோலை- சோலைகளையும், வயல் - வயல்களையும், அணி - அலங்காரமாகவுடைய, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்திலே, நேசம்செய்து - (ஆஶ்ரித ரக்ஷணார்த்தமாக) நிரதிஶய வாத்ஸல்யத்தைப்பண்ணி, உறைகின்றானை-நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை, நெறிமையால் - அவன் ஶேஷித்வாநுரூபமான மார்க்கத்தாலே, மலர்கள் - புஷ்பாத்யுபகரணங்களை, தூவி - (ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு) விநியோகித்து, பூசனைசெய்கின்றார்கள்- ஆராதிக்கிறவர்கள், புண்ணியம் - பாக்யத்தை, செய்தவாறு - பண்ணினப்ரகாரத்தை, கூசமின்றி - (உங்களுடைய) அயோக்யதையைப்பாராதே (வத்ஸலனானவனை ஆராதிக்கிறவர்களுடைய வாத்ஸல்யாதிஶயத்தைப்பார்த்துக்) கூசாதே, பேசுமின் - ஶ்லாகிக்கப்பாருங்கோள்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக, 'திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்கிறவர்கள் என்ன பாக்யவான்கள்!, என்கிறார்; அவர்கள் ஸாமர்த்யம் பண்ணினபடியைப் பேசுங்கோள் என்றுமாம்.

[பேசுமின் கூசமின்றி] - உங்கள் அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே, அத்தலையில் நீர்மையையும் ப்ராப்தியையும் பார்த்துப் பேசுங்கோள். வளவேழுலகில்

தமக்குப்பிறக்க விருப்பு இவர்களுக்கும் ஒக்குமென்றிருப்பரிறே. [பெரியநீர் இத்யாதி] - பெரியநீரையுடைத்தான கடல்சூழ்ந்திருப்பதாய் நிரந்தரமான பரிமளத்தையுடைய சோலையோடுகூடின வயலாலே அலங்க்ருதமான திருவனந்தபுரம். சோலையின் பரிமளம் புறப்படாதபடி மதிளிட்டாற்போலேயாய்த்துக் கடலிருப்பது. கடலில் நாற்றம் மேலிடாதபடியாய்த்துப் பரிமளம் விஞ்சியிருப்பது. [நேசஞ்செய்து உறைகின்றானை] - பரமபதத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி; "[illegible]" என்கிறபடியே. ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு உடலான தேசமென்று ஸ்நேஹித்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை. அத்தேசத்துக்கு ஆர்த்தரில்லாக் குறையுண்டிறே. "ஆர்த்தரில்லாதவிடமும் ஒருவாஸஸ்தாநமோ?" என்று அத்தேசத்தை வசைபாடியாய்த்திருப்பது. 'நேசஞ்செய்து உறைகின்றானை-பேசுமின் கூசமின்றி' என்னுதல்; 'புண்ணியஞ்செய்தவாற்றை-பேசுமின் கூசமின்றி' என்னுதல். [நெறிமையால் இத்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநராய், சூட்டுநன்மாலைப்படியே புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு அக்ரமமாக ப்ரயோகித்து அடிமைசெய்யுமவர்கள் நித்யஸூரிகளிற்காட்டில் ஹாக்யாதிகர்: ஸம்ஸாரத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றத்தையுடையவர்கள் ஹாக்யாதிகரன்றோ? அப்போது, புண்ணியஞ்செய்தவாறே! என்று ஆஶ்சர்யம். இவர்கள்படியைப் பேசும்போது ஸர்வேஶ்வரனைப் பேசுமதிற்காட்டில் கூச்சமறப் பேசலாமிறே.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக, 'திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் என்ன ஹாக்யவான்கள்!' என்கிறார்; அவர்கள் ஹாக்யம்பண்ணினபடியைப் பேசுங்கோளென்றுமாம்.

[பேசுமின்கூசமின்றி] - உங்கள் அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே பேசுங்கோள். தாம் * மயர்வறமதிநலம்அருளப்பெறச்செய்தேயும், அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப் போந்த வாஸநையாலே "அருவினையேன்" என்று பேசுகைக்குக் கூசினவிது, இவர்களுக்கும் உண்டேன்றிருக்கிறார். ஹாவத்விஷயத்தைப் பேசும்போது கூசத்தான்வேண்டாவிறே: அப்ரதிபத்தியாலேயிறே பேசாதிருந்தது; ப்ராப்தவிஷயமென்றறியவே கூசாதே பேசலாமிறே. [பெரியநீர் இத்யாதி] - மிக்கஜலத்தையுடைத்தான கடலாலேசூழப்பட்டு, வாசமேகமழாநிற்குமாய்த்துச்சோலை. சூழப்போந்தசோலையில் பரிமளம் புறம்புபோகாதபடி மதிளிட்டாற்போலேயாய்த் திருப்பது கடல். [வாசமே கமழும்] - கடலில் நாற்றம் மேலிடாதபடி சோலையில் பரிமளமே விஞ்சியிருக்குமாய்த்து; இப்படிப்பட்ட சோலையையுடைத்தான வயலாலே யலங்க்ருதமான திருவனந்தபுரத்தை. 'நேசஞ்செய்துறைகின்

நாலாம்பாட்டு.—பேசுமின் இத்யாதி. "பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்தவாறே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகாத்வயம் அருளிச்செய்கிறார் - ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே..

இவர்களுக்குக்கூச ப்ரஸக்தியேதென்ன - தாம் இத்யாதி. அவனைப்பேசும்போது கூசவேண்டாவென்னுமத்தையும், இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் தாம் கூசியகன்றதுக்கு ஹேதுவையும், அவனைக் கூசாதேபேசுகைக்கு ஹேதுவையும் அடைவேயருளிச்செய்கிறார் - ஹாவத்விஷயத்தை இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. "வேலைசூழ்ந்து வாசமேகமழும்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம்-சூழப்போந்த இத்யாதி. "வாசமே" என்ற அவதாரணார்த்தம் - கடலில் இத்யாதி. "கடலில் நாற்றம் மேலிடாதபடி" என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஶம் - ஸம்ஸாரகந்தமும் தட்டாதபடியென்று. சோலையையுடைத்தான வென்றது-சோலையையு முடைத்தாயென்றபடி. பாட்டின் முந்தினவவதாரிகைக்குச்சேர அந்வயம்-நேசஞ்செய்து இத்யாதி வாக்யத்வயம். த்விதீயாவதாரிகைக்குச் சேர அந்வயம்-

ருனே - பேசுமின் கூசமின்றி' என்று கீழோடேகூட்டவுமாம்; அப்போது, "நேசஞ்செய் துறைகின்றுனே - பூசனைசெய்கின்றுர்கள் புண்ணியம் செய்தவாறே?" என்றது - ஆஶ்சர்யத்திலே யாகிறது. அன்றிக்கே, பெரியநீர் தொடங்கி - 'பூசனைசெய்கின்றுர்கள் புண்ணியஞ் செய்தவாற்றை - பேசுமின் கூசமின்றி' என்னவுமாம்; அப்போது, கூசமின்றிப் பேசுகையாவதேன்? என்னில்,—ஸாமவத்விஷயம்போலே வாய்வந்தபடி சொல்லவொண்ணுதிறே ஸாமவத விஷயம். [நேசஞ்செய்துறைகின்றுனே] - பரமபதத்தில் தவிரவொண்ணுமையாலே யிருக்குமத்தனை. அவ்விடத்தை வசைசொல்லியாய்த்துஇங்குவர்த்திப்பது; "ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு உடலல்லாதவிடமுமொரு வாஸஸ்தாநமாயற்றதோ!" என்று, ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கானதேஶமென்று விரும்பிவர்த்திப்பது இங்கேயாய்த்து; "அதிகம்புரவாஸாச்ச" (அதிகம்புரவாஸாச்ச). [நெறிமையால் மலர்கள்தூவி];- "ஸர்வேஶ்வரன் ஶேஷி; இவ்வாத்மவஸ்து அவனுக்குஶேஷம்" என்கிற முறைமையாலே, புஷ்பாத்யுபகரணங்களை அவன்திருவடிகளிலே பணிமாறி; அன்றிக்கே, அவன்தான் இத்தேஶத்தை ஸ்நேஹித்து வர்த்திக்கிறுப்போலே தாங்களும் ஸ்நேஹத்தையுடையராய் மலர்கள் தூவியென்னுதல்; இவர்கள் வர்த்திக்கிறவிடமென்று அவன் விரும்பி வந்தவோபாதி தாங்களும் ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே யாஶ்ரயித்தென்னவுமாம். [புண்ணியஞ்செய்தவாறே] - * சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி அடிமைசெய்கிறவர்களதும் ஓரடிமையாயற்றதோ! ஸ்ரீஸாதாழ்வானைப்போலே யாய்த்துஅவர்கள்; இளையபெருமாளைப்போலேயாய்த்து இவர்கள். அவன் விட்டுப்போரச்செய்தேயும், பாரதந்த்ர்யத்தாலே விடமாட்டாதே கிடக்கிறுர்களித்தனையிறே. (௪)

அன்றிக்கேஇத்யாதி. ஸாமவதர்களைப்பேசும்போது கூச்சத்துக்கு ப்ரஸக்தியேதென்கிற ஶங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறுர் - அப்போது கூசமின்றி இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. 'அப்போது' என்றவநந்தரம், "ஸாமவதவிஷயத்தை" என்றுகூட்டுவது. 'வாய்வந்தபடி சொல்லவொண்ணுதிறே ஸாமவதவிஷயம் என்றது-அவர்கள்அவனிலும் பூஜ்யராகையாலே பேசப்போகாதென்றபடி. ஆனல் பேசும்படியென்னென்ன; பூஜ்யரேயாகிலும் ஸுலபராகையாலேபேசத்தட்டில்லையென்று கருத்து. "அனந்தபுரம்நேசஞ்செய்து" என்றத்தால் ஸாவம்- பரமபதத்தில் இத்யாதி. கீழ்வாக்ய விவரணம் - அவ்விடத்தை இத்யாதி. வசை-தோஷம். இங்கே யவனுக்கு ஸ்நேஹமுண்டாகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறுர் - ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. இவ்வாக்யாநந்தரம் அவ்விடத்தை வசை இத்யாதி வாக்யம் அநுஸந்தேயம். இதுக்கு ஸம்வாதம் - அதிகம் இத்யாதி. "தர்ஶநம் சித்ரகூடஸ்ய மந்தாகிந்யாஶ்ச ஶோபநே । அதிகம் புரவாஸாச்ச மந்யே ச தவ தர்ஶநாத்" இதி சித்ரகூடே ஸீதாம்ப்ரதி ராம:.(அயோ-௯௫-௧௨) சித்ரகூடஸ்ய-தர்ஶநம்-புரவாஸாத்-அதிகம்ச, மந்தாகிந்யா:-தர்ஶநம்-தவ - தர்ஶநாத்-அதிகம்ச-மந்யே இத்யந்வய:. நெறிமையால் - ஶேஷஶேஷிபாவமுறையாலேயென்னுதல், ஸ்நேஹமார்க்கத்தாலேயென்னுதல். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, நெறிமையாலென்று-அவன் ஸ்நேஹித்தமார்க்கத்தாலேயென்றபடி. த்விதீயார்த்தவிவரணமாதல், த்ருதீயார்த்தமாதல் - இவர்கள் வர்த்திக்கிற இத்யாதி. த்ருதீயார்த்தமானபோது, "நெறிமையால்" என்றது - அநந்யப்ரயோஜநதையாலே யென்றபடி. "செய்தவாறே" என்ற ஸ்வரத்துக்கு ஸாவம், சூட்டுநன்மாலைகள் இத்யாதி. திருவிருத்தம். இருவருடையவும் ஆதிக்யந்யூநதைகளுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ரீஸாதாழ்வானை இத்யாதி வாக்யத்வயம். அவர்கள்- நித்யஸூரிகள். இவர்கள் - திருவனந்தபுரத்தி லடிமைசெய்கிறவர்கள். நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீஸாதாழ்வானைப்போலே யானபடியை இசைவிக்கிறுர் - அவன்விட்டுப்போர இத்யாதி. 'பெரியநீர்' என்று தொடங்கி, 'நேசம்செய் துறைகின்றுனே - கூசமின்றி - பேசுமின்; நேசம்செய்துறைகின்றுனே நெறிமையால்' என்று தொடங்கி, 'புண்ணியம் செய்தவாறே' என்று விஸ்மிதராகிறுரென்னுதல்; பெரியநீர்' என்று தொடங்கி, 'புண்ணியம்செய்தவாற்றை - கூசமின்றி - பேசுமின்' என்றந்வயமாதல். (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

புண்ணியஞ்செய்துநல்லபுனலோடுமலர்கள்தூவி
எண்ணுமின் எந்தைநாமம்இப்பிறப்பறுக்கும்அப்பால்
திண்ணம்நாம்அறியச்சொன்னோம்செறிபொழில்அனந்தபுரத்து
அண்ணலார்கமலபாதம் அணுகுவாரமரராவார்.

ஆ.—(புண்ணியஞ்செய்து.) - நீங்களும் அங்ஙனே புண்யரூபமான திருநாமத்தைச்சொல்லி நிரஸ்தஸமஸ்தப்ரதிபந்தகராய்த் திருவனந்தபுரத்திலேபோய்ப் புக்கு வாஹ்யாந்தர ஸர்வகரணங்களாலும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யுங்கோள்! அவன் உங்களுடைய இந்தஸம்ஸாரத்தைப் போக்கும்; இப்போது தன்திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கிற உங்களைப் பின்னை யமராக்கும்; இது நிச்சிதம். உமக்குத் தெரியச் சொன்னோம் என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் ஆச்ரயிக்குமவர்கள் அயர்வறுமமரர்களோடு ஒப்பர் என்றுகொண்டாடி, அப்படியே நீங்களும் ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[புண்ணியம் என்றுதொடங்கி] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி நல்லபுனலோடு கூடின மலர்களை ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு திருவடிகளிலே பணிமாறி என்ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோள்; அடிமைக்கு விரோதியான இஸ்ஸம்ஸாரத்தை அறுக்கும். [அப்பால் என்றுமேலுக்கு] - வேறு அயர்வறுமமரர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களும் செறிந்த பொழிலையுடைய திருவனந்தபுரத்திற் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை ஆச்ரயிக்குமவர்கள்; இப்பொருள் நிச்சிதம்; இது வ்யக்தமாகச் சொன்னோம்.

ப.—அநந்தரம், திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற நிருபாதிகசேஷியானவன்திருவடியைக் கிட்டினவர்கள் ஸூரிகளாகை அறுதி; ஆகலால், ப்ரேமயுக்தராய்க் கொண்டு ஆராதித்து அவன் திருநாமங்களை யநுஸந்தியுங்கோள் என்கிறார்.

புண்ணியம்செய்து-ஹார்த்தரூபையான பக்தியைப்பண்ணி, நல்ல-ஸத்யுபஹ்ருதமாகையாலே அவனுக்கு ஆதரணீயமான, புனலொடு மலர்கள்- ஜலபுஷ்பாதிகளை, தூவி — (ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு) ப்ரயோகிக்க, எந்தை - உத்பாதகனானவனுடைய, நாமம் - திருநாமங்களை, எண்ணுமின் - நிரந்தராநுஸந்தானம்பண்ணி யநுபவியுங்கோள்; (இவ்வநுபவந்தானே), இப்பிறப்பு - த்ருஷ்டதோஷமான இஜ்ஜந்மத்தை, அறுக்கும் - அறும்படிபண்ணும்; அப்பால் - மேலும், செறிபொழில் - செறிந்த பொழிலையுடைத்தான, அனந்தபுரத்து - திருவனந்தபுரத்திலே, அண்ணலார்கமலபாதம்- நிருபாதிகஸ்வாமியானவன் திருவடிகளை, அணுகுவார் - (உக்தப்ரகாரத்திலே) ஸ்நேஹமாகக்கிட்டுமவர்கள், அமரராவார் - * அயர்வறுமமரர்களிலே அந்யதமராவர்கள்; (இவ்வர்த்தத்தை), நாம் - (அபிஜ்ஞரான) நாங்கள், திண்ணம் - த்ருடமாக, அறிய-, சொன்னோம் - சொன்னோம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் ஆச்ரயிருக்குமவர்கள் நித்யஸூரிகளாவர்கள்; ஆகையாலே, நீங்களும் ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[புண்ணியம் செய்து] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி: வர்ணாஶ்ரமதர்மஇதிகர்தவ்யதாகமான பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தை நினைக்கிறது. "மத்பக்தோ மந்மநாபவ" என்னக்கடவதிறே. [நல்லபுனல் இத்யாதி] - நல்லபுனலோடேகூடின மலர்களைப்பரிமாறி: அர்ச்சனாதிகளைச் சொல்லுகிறது. "மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு" என்னக்கடவதிறே. [எண்ணுமின் எந்தைநாமம்] - என்ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோள். இடறினவன் "அம்மே?" என்னுமாபோலே வருத்தவனுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோள்: "ஸததம் கீர்த்தயந்த:" என்னக்கடவதிறே. [இப்பிறப்பறுக்கும்]- பிறவியினுடைய தோஷப்ராசுர்யம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமிறே. [அப்பால் - அமராவார் - செறிபொழிலனந்தபுரத்து அண்ணலார் கமலபாதம் அணுகுவார்] - செறிந்தபொழிலையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய நிரதிஶய போக்யமான திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்குமவர்கள், "இப்பிறப்பறுக்கவேணும்" என்ன வேண்டாத நித்யஸூரிகளாவர்கள். இத்தால் - விரோதியைப் போக்குமளவன்றியே உத்தேஶ்யத்தைப் பெறுகைக்கும் திருவனந்தபுரமே ஆஶ்ரயணீயஸ்தலமென்கிறது. [திண்ணம் நாம் அறியச்சொன்னோம்] - வ்யக்தமாக, மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற நாம், தேஹாத்மாபிமாநிகளான நீங்கள் அறியும்படி. உங்கள் அநர்த்தத்தைப் பார்த்துச் சொன்னோம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்தில் ஆஶ்ரயிக்குமவர்கள் நித்யஸூரிகளாவர்கள்;ஆகையாலே, அங்கே நீங்களும் ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[புண்ணியஞ்செய்து] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி. பகவத்யாகம் வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களை இதிகர்த்தவ்யதையாக வுடைத்தாயிருக்குமிறே; ஆக, ஸத்கர்மபலமான பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தை நினைக்கிறது. "மத்பக்தோ - மந்மநாபவ" (மத்பக்தோ - மந்மநாபவ) என்னக்கடவதிறே. [நல்லபுனலோடு மலர்கள் தூவி] - நல்ல புனலோடே கூடின மலர்களை ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு பணிமாறி. இத்தால் - அர்ச்சநாதிகளைச் சொல்லுகிறது."மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு" (மத்யாஜீமாம்நமஸ்குரு) என்னக்கடவதிறே. [எண்ணுமின்] - "ஸததம் கீர்த்தயந்த:" (ஸததம்கீர்த்தயந்த:) என்னாநின்றதிறே.

அஞ்சாம்பாட்டு.—**புண்ணியம்** இத்யாதி. "அனந்தபுரத்தண்ணலார் கமலபாதமணுகுவார் - அப்பால் - அமராவார்: எண்ணுமின்எந்தைநாமம்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - **திருவனந்தபுரத்தில்** இத்யாதி.

புண்யஶப்தம் கர்மவாசக மொழிய, பக்திவாசகமாம்படியென்? என்ன - பகவத்யாகம் இத்யாதி; வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களை யென்றபடி. **இதிகர்த்தவ்யதையாக** - அங்கமாக. ஸ்நேஹமும் பக்தியும் பர்யாயம். இத்தால்-காரணமான கர்மத்தையிட்டுக் கார்யமான பக்தியை லக்ஷிக்கிறதென்கிறார் - ஆக ஸத்கர்ம இத்யாதி. காரணமான கர்மத்தையிட்டுக் கார்யமான பக்தியை லக்ஷிக்கிறதென்? கர்மந்தன்னையே சொன்னாலோ? என்ன - மத்பக்த: இத்யாதி. அதாவது - "மத்பக்தோ மந்மநாபவ, மத்பக்தோ மத்யாஜீபவ, மத்பக்தோ மாம் நமஸ்குரு" என்று எல்லாம் பக்திபுரஸ்ஸரமாகச் செய்யச்சொல்லுகையாலே, இங்கும் "நல்லபுனலொடு" இத்யாத்யுக்த அர்ச்சநாத்யங்கத்வேந பக்தியைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணுமென்றபடி. "அர்ச்சநாதிகளைப்பண்ணி" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - "மத்யாஜீ" இத்யாதி. பகவந்நாமோச்சாரணமும் பக்திக்கு உபயுக்தமென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - "ஸததம்" இத்யாதி. "மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு । மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயண: ।" (ரு-ச) ஸததம்

[எந்தைநாமம்] - இடறினவன் "அம்மே" என்னுமாபோலே திருநாமம்சொல்லும்போது ஒரு அதிகாரிஸம்பத்தி தேடவேண்டா; சீயர் பட்டரை "திருநாமம் சொல்லும்போது ப்ரயதனாய்க்கொண்டேசொல்லவேணுமோ?" என்று கேட்க, "கங்கையிலேமுழுகப்போமவனுக்கு வேறேரு †உவர்க்குழியிலே முழுகிப்போக வேணுமோ? மேலுண்டான நன்மையைத் தருகிற இது அதிகாரிஸம்பத்தியையும் தரமாட்டாதோ?" என்றருளிச்செய்தாராம். திருநாமம் சொல்லுகைக்கு ருசியேயாய்த்து வேண்டுவது; அவர்களே அதிகாரிகள். [இப்பிறப்பறுக்கும்] - கண்டதிறே இதினுடைய இழையீடு. கவிழ்ந்துபார்க்கவமையுமே இதினுடைய அகவாயை; தன்னடையே விரக்தி பிறக்குமே. இப்படி ப்ரத்யக்ஷிக்கச் செய்தேயும் கார்யகரமாகாதிருக்கிறதிறே வாஸனையின் கனம். ஒருசெட்டியை "இவன் தமிழுக்குத்தேசிகனாயிருக்கும்"என்று பட்டருக்குக்காட்டினார்களாய், "உனக்குஏதேனும் அபேக்ஷையுண்டாகில் கேட்கலாகாதோ?" என்ன. "சிலர் 'காண்கிறதேஹத்துக்கு அவ்வருகு ஆத்மாவுமில்லை, தர்மாதர்மங்களுமில்லை, ஈஶ்வரனுமில்லை' என்றிராநின்றார்கள்: சிலர் 'இத்தேஹந்தான் அஸ்த்திரம்' என்று இதின்தோஷத்தை நிர்ணயித்து 'அவ்வருகே ஸ்த்திரமாயிருப்பதொன்றைப் பற்றவேணும்' என்றிராநின்றார்கள்: விஷயமொன்றாயிருக்க இவ்விரண்டு பரிமாற்றமும் நடக்கிறபடியெங்ஙனே?" என்ன; "'மம மாயா துரத்யயா'" (மமமாயாதுரத்யயா) என்றும் 'மாயாமேதாம் தரந்தி தே' (மாயாமேதாந்தரந்திதே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாக்யவான்களுக்கு இதினுடைய தோஷநிர்ணயத்தைப் பண்ணிக் கழித்துக்கொள்ளுகைக்கும், ஸாக்யஹீநர்க்கு இதிலே போக்யதாபுத்திபண்ணி அநர்த்தப்படுகைக்கும் உடலாமபடி கர்மாநுகுணமாக இத்தை இடையேடுத்துக்காணும் ஈஶ்வரன்பண்ணிற்று" என்றருளிச்செய்தார். "இதுகண்டாய்" என்னும்படியா யிருக்குமிறே:நாம் நன்றாக நினைத்திருக்குமதல்ல இதுக்குஆகாரம்; ஈஶ்வரன், வெளிச்சிறப்பைப் பிறப்பிக்க "இது அல்பம், அஸ்த்திரம்" என்றுஅறிந்தஇதுவேகிடாய் இதுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வபாவம். [இப்பிறப்பறுக்கும்] - இப்படி ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமான இத்தேஹஸம்பந்தத்தை யறுக்கும். [சேறிபொழில்இத்யாதி] - சேறிந்த சோலையையுடைத்தான திருவனந்தபுரத்திலேவந்து கணவளாந்தருளுகிற ஸாவஸ்வாமியுடைய நிரதிஶயபோக்

[illegible] । [illegible] ஸதே" (கூ) இதி ஹ்ருவத்கீதாஸ்மரணமே. "எந்தைநாமம்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - இடறினவன் இத்யாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் - சீயர் இத்யாதி. இத்தால் ஃபலிதம் - திருநாமம் இத்யாதி. "இ" என்றதுக்கு பாவம் - கண்டதிறே இத்யாதி. இதினுடைய - தேஹத்தினுடைய. இழையீடு - நூலாலே தைக்கை. அதாவது - இழையிட்டாற்போலே யிருக்கிற அவயவங்களுடைய சேர்த்தி. விவரணம் - கவிழ்ந்து இத்யாதி. அகவாயை - அந்தஸ்த்தங்களான மூத்ரபுரீஷாதி தோஷங்களை. அகவாயில் தோஷத்தை நிர்ணயிக்கவும் நமக்கு விரக்தி பிறவாமைக் கடியேதென்ன - இப்படி இத்யாதி. "வாஸனையின்கனம்" என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - ஒரு செட்டியை இத்யாதி. காட்டினவிடத்து, பட்டர் "நாமறியாததொன்று இவனைக் கேட்கவேண்டியிருந்ததோ" என்று, அவன்தன்னையே "நம்பக்கலிலே வேண்டுவது கேட்கலாகாதோ" என்றாரென்றபடி. இடையேடுத்து - நிறுத்து; நிஶ்சயித்தென்றபடி. இது ஹேயம் என்னுமதுக்குப்ரமாணம் - இதுகண்டாய் இத்யாதி. இரண்டாந்திருவந்தாதி, அறுபத்தாறும்பாட்டு. இதுக்கர்த்தம்-நாம் இத்யாதி. உக்தத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, ஃபலிதார்த்தம் - இப்படி இத்யாதி. "அப்பால் - அமரராவர்களும் - அனந்தபுரத்தண்ணலார் கமலபாதமணுகுவார்" என்று தாத்பர்யாந்தரம் - இப்பிறப்பறுக்கும் இத்

† 'உவட் குழியில்' என்று காணப்படுகிறது.

யமான திருவடிகளைக் கிட்டுமேவர்கள். [அப்பால் - அமரராவார்] - "இப்பிறப்பறுக்கும்" என்ன வேண்டாத தேஹத்தைப் பரிக்ரஹித்து அடிமைசெய்கிறவர்களும், திருவனந்த புரத்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்தவர்கள். ஆக, இத்தால் விரோதியைப் போக்குமளவே யன்றியே உத்தேஸ்யத்தைப் பெறுகைக்கும் திருவனந்த புரமே ஆஸ்ரயணீயஸ்த்தலமென்கிறது. [திண்ணம்] - நிஸ்சிதம். [நாம்அறியச்சொன்னோம்] - அவனாலே * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற நாம், தேஹாத்மாபிமாநிகளான நீங்களும் அறியும்படி உங்கள்அநர்த்தத்தைப் பார்த்துச் சொன்னோம். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

அமரராய்த்திரிகின்றார்கட்குஆதிசேரனந்தபுரத்து
அமரர்கோன்அர்ச்சிக்கின்றஅங்ககப்பணிசெய்வர்விண்ணோர்
நமர்களோ!சொல்லக்கேண்மின்நாமும்போய்நணுகவேண்டும்
குமரனார்தாதைதுன்பந்துடைத்தகோவிந்தனாரே.

ஆ.—(அமரராய்.) - திருநாட்டிலேபோய் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கையன்றோ ப்ராப்யமென்னில்?—அங்குள்ளாரும் திருவனந்தபுரத்திலே வந்தன்றோ அடிமைசெய்கிறது; ஆதலால் இங்கே யடிமைசெய்யும் இதுவே ப்ராப்யம்; ஆனபின்பு, நாம் இங்கேபோய் அடிமைசெய்யவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களும்வந்து அடிமைசெய்கிறது திருவனந்தபுரத்திலேயாதலால் திருநாட்டிற்காட்டில் பரமப்ராப்யம் திருவனந்தபுரம்; நாமும் இங்கே அடிமைசெய்யவேணும் என்கிறார்.

யாதி. முந்தினயோஜனையில் " இப்பிறப்பறுக்கும், அப்பால் - அமரராவார் " என்கிற பதத்வயத்தாலும் லப்தம் - ஆக இத்யாதி. 'புண்ணியம்செய்து' என்று தொடங்கி, 'எந்தைநாமம்-எண்ணுமின், இப்பிறப்பறுக்கும்; 'செறிபொழில்' என்று தொடங்கி, 'அணுகுவார்' - அப்பால் - அமரராவார்; திண்ணம் நாம் அறியச்சொன்னோம்' இத்யந்வயம். 'இதுகண்டாய் நன்னெஞ்சே' இத்யாதி. நன்னெஞ்சே - ஸம்ஸாரம் பொல்லாதென்றால் அதுக்கிசைந்து என்னோடு ஒருமிடறான நல்ல நெஞ்சே! இப்பிறவியாவது, த்ருஷ்டதோஷதுஷ்டமான இந்த ஸம்ஸாரமாகிறது - இதுகண்டாய் - "இது நிலைநிற்கும், போக்யமாயிருக்கும்" என்று நாட்டார் ப்ரமிக்கிறவாகாரமின்றிக்கே அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷதூஷிதமான இவ்வாகாரத்தோடேகூடின இதுவே கிடாய்; எல்லாநாமுற்றது இதுகண்டாய் - முன்பு அநாதிகாலமெல்லாம் நன்றாய்த்தோற்றுகிற ஆகாரத்தாலே நாம் மறுபாடுருவ துக்காநுபவம் பண்ணிப் போந்தது இதுகிடாய்; நாரணன்பேரோதி - வகுத்தஸேஷியான நாராயணனுடைய திருநாமங்களை நிரந்தரமாகச்சொல்லி, நரகத்தருகணையாக்காரணமும் இதுகண்டாய் - ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தினுடைய பர்யந்தத்திலும் ப்ரவேஸியாமைக்குக் காரணமும் அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களாலே த்யாஜ்யமென்னும் ஆகாரம் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாம்படி யிருக்கிற இஜ்ஜந்ம ஸம்பந்தங்கிடாய்; வல்லையேல்காண் - 'மேலெழத்தோற்றுகிற நன்மையில் பசையில்லை, தேஷமேயிதுக்கு வேஷம்'என்னுமத்தைத் தப்பாதபடி காணவல்லையாகில் நான்சொன்னதொக்குமென்னும் இடத்தைக் கண்டுகொள் என்று பாட்டுக்கர்த்தம். (ஞ)

[அமரரென்று தொடங்கி] - தேவர்களாய்த்திரிகிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணபூதனானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே அயர்வறுமமரர்களுக்கு ப்ரதாநனான ஸ்ரீஸேனாபதியாழ்வான் அடிமைசெய்யுமிடத்தில் எடுத்துக்கை நீட்டுவார் அயர்வறுமமரர்கள். [நமர்கள் என்றுமேலுக்கு] - பந்துக்களாயுள்ள நீங்கள் சொல்லக்கேளுங்கோள்; தேவஸேனாபதியாய்ப் பெருமிடுக்கனான ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்குங்கூட ஜநகனானவனுக்குப் பாதகத்தால்வந்த து:க்கத்தைப்போக்கின க்ருஷ்ணனை நாமும் போய்க்கிட்டவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வதேவநிர்வாஹகன் வர்த்திக்கிற திருவநந்தபுரத்திலே ஸூரிகள் ஆராதியாநிற்பர்கள்; நாமும்போய்க் கிட்டவேணும் என்கிறார்.

குமரனார்தாதை - ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்கு உத்பாதகனான ருத்ரனுடைய, துன்பம் துடைத்த - பாதகது:க்கத்தைப்போக்கின, கோவிந்தனார் - க்ருஷ்ணனாய், அமரர் ஆய் - மற்றும் தேவர்களாய், திரிகின்றார்கட்கு - திரிகிறவர்களுக்கும், ஆதி - உத்பாதகனானவன், சேர் - கண்வளர்ந்தருளுகிற, அனந்தபுரத்து - திருவனந்தபுரத்திலே, அமரர் கோன் - ஸேனைமுதலியார், அர்ச்சிக்கின்று - ஆராதிக்கிற இதுக்கு, அங்கு - அத்தேசத்திலேவந்து, அகப்பணிசெய்வர் - அந்தரங்கவ்ருத்திபண்ணி எடுத்துக்கைநீட்டுவார், விண்ணோர் - பரமபதவாஸிகளாயிருக்கும்; நமர்களோ - நம்முடையவர்களானவர்களே! சொல்லக்கேண்மின் - சொல்லக்கேளுங்கோள்; நாமும் போய் - நாமும்(அவர்களோடே) போய், நணுகவேண்டும் - கிட்டவேணும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில, நித்யஸூரிகளும் வந்து அடிமைசெய்கையாலே திருவனந்தபுரமே ப்ராப்ய: அங்கே நாம் அடிமைசெய்யவேணும் என்கிறார்.

[அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்கு] - மநுஷ்யாதிகளிற்காட்டில் சிலநாள்ஏறவிருக்கிற இத்தைக்கொண்டு தங்களை நித்யரென்று அபிமாநித்திருக்கிறவர்களுக்கு. [திரிகின்றார்கட்கு] - மநுஷ்யாதிகளிற்காட்டில் பயகம் கனதிருக்கச்செய்தேயும், நிர்ப்பயராய்த் திரியாநிற்பர்கள். மநுஷ்யர்களுடைய விரக்திக்கு அவர்கள் பரிக்ரஹித்த வளவிறே த்யஜிக்கவேண்டுவது? ப்ரஹ்மாவுக்கு சதுர்த்தமுக பூவநமும் த்யஜிக்கவேணும். [ஆதிசேர் அனந்தபுரத்து] - காரணபூதன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே. [அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்று இத்யாதி] - ஸ்ரீஸேனாபதியாழ்வான்அடிமைசெய்யுமிடத்தில்எடுத்துக்கைநீட்டுவார் நித்யஸூரிகள். [நமர்களோ சொல்லக்கேண்மின்] - நம்மோடு குடற்றுடக்குள்ள நீங்கள் சொல்லக்கேளுங்கோள்; "வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும்நாம்" என்கிற நம்நினைவே நினைவாயுள்ளார் கேளுங்கோள. [நாமும்போய் நணுகவேண்டும்] - அந்த நித்யஸூரிகள்திரளிலே அடிமையில் ருசியையுடைய நாமும் சென்று கிட்டவேணும். இங்கேயிருந்து மநோரதிக்குமளவு போராது; அத்திரளிலே சடக்கெனப் புகவேணும். அவர்கள் நடுவே ஸம்ஸாரிகளான நமக்குக் கிட்டப்போமோ? என்னில்,—[குமரனார் இத்யாதி] - தேவஸேனாபதியாய் ப்ரபலனான ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்குங்கூட ஜநகனானவனுக்குப் பாதகத்தால்வந்த து:க்கத்தைப்போக்கின க்ருஷ்ணனை; வாணனுக்குத் துணையாயிருக்கிற ருத்ராதிகள் து:க்கநிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறவன் நம்து:க்கத்தைப்போக்கச் சொல்லவேணுமோ? ருத்ராதிகளுக்கு து:க்கநிவர்த்தகனாயிருக்கும்; பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் எளியனாயிருக்குமென்கை.

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. நித்யஸூரிகளும் வந்து அடிமைசெய்கிறது இங்கே யாகையாலே திருவனந்தபுரமே பரமப்ராப்யம்: அங்கே நாம் அடிமைசெய்யவேணு மென்கிறார்.

[அமரராய்த்திரிகின்றார்கட்கு]-மாம்பழத்தோடு ஒருஸம்பந்தமில்லாத தொன்றுக்கு மாம்பழவுண்ணியென்று பேராயிருக்குமாபோலே, இக்கரையராய் அவ்வருகுள்ளாரிற்காட்டில் நாலுநாளேழ ஜீவித்திருந்து சாகிற இவ்வளவையேகொண்டு தங்களுடைய ஆயுஸ்ஸுக்கு ஓரவஸாநமுண்டாயிருக்கச்செய்தே அதில்லாதாரைப்போலே துர்மாநம் பண்ணிக்கொண்டு திரிவர்களாய்த்து. [திரிகின்றார்] - பந்தகம் கனத்திருக்கச்செய்தேயும், நிர்ப்பயராய்த் திரிவர்களாய்த்து. இவனளவல்லவிறே யவர்களுக்கு. விடும்போது ஒரு தேஹமாத்ரமாதல், ஒரு ஸ்த்ரீயாதலாயிருக்கும் இவனுக்கு; ப்ரஹ்மாவுக்கு அண்டமித்தனையும் விடவேண்டி வருமிறே. [ஆதிசேரனந்தபுரத்து] - இவர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் அவன்பக்கல் ஸாம்யம் காரணத்வத்திலேயாய்த்து. அவர்களுக்கு, ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொடுக்கும்; இவர்களுக்கு, தேஹத்தையும் ஆத்மாவையும்சேர்த்து இத்தேஹம் க்ஷணந்தோறும் நசிக்க உண்டாக்கி நடத்திக்கொடுக்கும். ஜகத்காரணபூதனானவன் வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருவனந்தபுரத்து. [அமரர்கோன் இத்யாதி] - ஸ்ரீஸேநாபதி யாழ்வான் நித்யகைங்கர்யம் பண்ணுகிறான்; நித்யஸூரிக ளெடுத்துக் கைநீட்டுவார். [நமர்களோ சொல்லக் கேண்மின்] - "வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டுநாம்" என்று சொன்னதுக்குள்ளே யடங்கும்படி என்னோடே நிருபாதிகஸம்பந்தமுடையாரடங்க நான்சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேளுங்கோள். பந்துக்களாயிருப்பார்க்கு நல்வார்த்தை சொல்லவேணுமிறே. [நாமும்] - அடிமையிலே ருசியுடையநாமும், நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாய்ச் சென்றுகிட்டி அடிமைசெய்யவேணும். [போய் நணுகவேண்டும்] - இங்கேயிருந்து மநோரதிக்குமளவு போராது, போய்ப்புகவேணும். அவர்கள் நடுவே ஸம்

ஆறும்பாட்டு.—அமரராய் இத்யாதி. "அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்றங்கு அகப்பணி செய்வர்விண்ணோர், நாமும்போய் நணுகவேண்டும்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நித்யஸூரிகளும் இத்யாதி.

"ஆய்" என்றதுக்கு பாவம் - மாம்பழத்தோடு இத்யாதி. அதாவது - நித்யஸூரிகளுடைய அமரத்வம் தங்களுக்கின்றிக்கேயிருக்க, அது உண்டானதாக அபிமானித்துக்கொண்டு திரிவர்களென்றபடி. எழ - விளம்பித்து. "திரிகிறார்கள்" என்றதுக்கு பாவம் - பந்தகம் இத்யாதி. அப்படி பந்தகமதிகமோ? என்ன - இவனளவல்ல இத்யாதி. இவன் - மநுஷ்யன். அதெங்ஙனேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் - விடும்போது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அமரத்வமில்லையாகிலும், நித்யஸூரிகளுக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரன்உத்பாதகனுமாகாரம் ஸமாநமென்கிறார் - இவர்களுக்கும் இத்யாதி. ஸாம்யம் காரணத்வத்திலே என்கையாலே - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நித்யஸூரிகளோடு அமரத்வஸாம்யமில்லையென்று கருத்து. இருவர்க்கும் ஆதியாம் ப்ரகாரமேதென்ன - அவர்களுக்கு இத்யாதி. அநுபவாபாவத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கையாலே அநுபவிப்பித்து ஸத்தையை நோக்குமென்றபடி. "அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்காதி" என்றத்தால் பலிதம் - ஜகத்காரண இத்யாதி. "அர்ச்சிக்கின்று" என்றது - மலையாளபாஷை; அர்ச்சிக்கிறவிடத்திலென்னுதல், அர்ச்சிக்கிறானென்னுதல். 'அங்கு - அத்தசையிலே. அகப்பணி செய்வர் - அந்தரங்கவ்ருத்திபண்ணுவார்; எடுத்துக் கைநீட்டுவாரென்றபடி. நமர்களானால் சொல்லவேணுமோவென்ன - பந்துக்களாய் இத்யாதி. "நணுகவேண்டும்" என்றதுக்கர்த்தம் - நித்யஸூரிகளோடு இத்யாதி. "போய்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - இங்கேயிருந்து இத்யாதி. தமானுர்

ஸாரிகளான நமக்குக் கிட்டவொண்ணுமோவென்னில் - [குமரனுர் இத்யாதி] - (தேவ ஸேநாபதியாய் ப்ரஸுலனை ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்குங்கூட ஜநகனைவனுக்குப் பாதகத் தால்வந்தது:க்ஷத்தைப் போக்கினக்ருஷ்ணனை)தேவர்களும்அஸுரர்களும்கூட்டுப்படை யாய் எதிரிட்டுவரூமன்றம், அவர்கள் ஆபங்நரானல் அவர்கள் ஆபத்தைப்போக்கி ரக்ஷிக்கு மவனுய்த்து அவன்; ஆனபின்பு, நமக்கு அத்தேசத்தை ப்ராபிக்கைக்கு ஓரருமைப்பட வேணுமோ? துர்மாநிகளுக்கும் து:க்ஷநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கோடுக்குமவன், அபிமாந சூந்யரான நமக்குத் தன்னைக் கிட்டுகையில் அருமைப்படுத்துமோ? ருத்ராதிகளுக்கு து:க்ஷ நிவர்த்தகனுயிருக்கும்; பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் கையாளாயிருக்கும். ‘கோவிந்த னுரை - நாமும் போய் நணுகவேண்டும்.’ (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

துடைத்தகோவிந்தனுரேஉலகுயிர்தேவும்மற்றும்
படைத்தஎம்பரமமூர்த்தி பாம்பணைப்பள்ளிகொண்டான்
மடைத்தலைவாளைபாயும் வயலணியனந்தபுரம்
கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால்கடுவினைகளையலாமே.

ஆ.—(துடைத்த) - ஆஸ்ரிதது:க்ஷாபநோதந ஸ்வபாவனுய், ஸர்வகாரண மாகைபாலே ஸர்வேஸ்வரனை எம்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத் திலேசென்று அடிமைசெய்யப்பெறில், நம்முடைய து:க்ஷமெல்லாம்போம், அடிமைசெய் யப்போங்கோளென்கிறார்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத் திலே சென்று அடிமைசெய்ய இதுக்குமுன்பெல்லாம் அடிமைசெய்யப் பெற்றிலோ மென்னும் து:க்ஷம் இப்போதே போமென்கிறார்.

[உலகுயிர் என்றுதொடங்கி] - லோகத்தையும் தேவர்களையும் மற்றுமுண் டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கின ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸுலபனை ஸர்வேஸ்வரனுமாய், திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுவதுஞ்செய்தவனுடைய, ஜலஸம்ருத்தியாலே களித்து மடைத்தலையிலே வாளைபாயாநின்றுள்ள வயலாலே அலங்க்ருதமானதிருவனந்த புரத்தில் திருவாசலிலே திருவலகுதிருப்பணி செய்யப்பெற்றால்.

தாதை துன்பம்துடைத்தது - வாணனைத் தலையறுதே ரக்ஷிக்கையென்கிறார் - தேவர்களும் இத் யாதி. அதாவது - “கோவிந்தனுர்” என்று க்ருஷ்ணனைச்சொல்லுகையாலே, பாணயுத்தத்தில் துன்பம் துடைத்தானென்றபடி. ஆனபின்பு என்றது - துர்மாநிகளுக்கும் ரக்ஷகனைபின் பென்ற படி. “அருமைப்படவேணுமோ” என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார் - துர்மாநிகளுக்கும் இத்யாதி. சீழிற்பதத்தோடே “கோவிந்தனுர்” என்றத்தைக்கூட்டி ஸாவம் - ருத்ராதிகளுக்கு இத்யாதி. க்ரியையேதென்ன - கோவிந்தனுரை இத்யாதி. ‘அமரராய்’ என்று தொடங்கி, ‘விண்ணோர்: ஆகையாலே, நமர்களோ! சொல்லக்கேண்மின்; குமரனுர்’ என்று தொடங்கி, ‘கோவிந்தனுரை - நாமும்போய் நணுகவேண்டும்’ இத்யந்வயம். (சு)

ப.—அநந்தரம், ஸகலஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி யுக்தனான ஸர்வேஶ்வரன் வர்த்திக்கிற திருவனந்தபுரத்திலே யடிமைசெய்யப்பெற்றால், ப்ராப்யாலாபநிபந்தனமான க்லேஶத்தைப் போக்கலாமென்கிறார்.

உலகு - லோகங்களையும், உயிர்-(மநுஷ்யாதிகளான) ப்ராணிகளையும், தேவும்-தேவதைகளையும், மற்றும் - மற்றும் மஹாபூதாதி பதார்த்தங்களையும், துடைத்த - ஒன்றொழியாமல் படைத்து ஸம்ஹரித்தவனைப், கோவிந்தனே - ("கவிநீஷுதேவகணகோவிந்தா" என்கிறபடியே அவ்வவஸ்தையில் த்யோதமான விக்ரஹயுக்தனாகையாலே) கோவிந்தஶப்தவாச்யனானவன் தானே, (ஸம்ஹ்ருதமான அந்த ஸகலபதார்த்தங்களையும்), படைத்த - உத்பாதித்தவனும், எம் - இக்காரணத்வத்தை நமக்குப்ரகாஶிப்பித்த, பரமமூர்த்தி - ஸர்வாதிகஶேஷியாய், (ஸ்ருஷ்ட ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக), பாம்புஅணை-திருவரவணையிலே, பள்ளிகொண்டான் - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடையதாய், (ஜலஸம்ருத்தியாலே), மடைத்தலை—மடைத்தலைகளிலே, வாளை பாயும் - வாளை களித்துப்பாயும், வயல் அணி - வயல் அலங்காரமாகவுடைய, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்திலே, கடைத்தலை - திருவாசலிலே, சீய்க்கப்பெற்றால் - ஸம்மார்ஜநப்ரமுகஶேஷவ்ருத்திகளைப் பண்ணப்பெற்றால், கடு வினை-(கைங்கர்யாலாபநிபந்தநமான) அதிமாத்ரது:க்கத்தை, களையலாம் - போக்கலாம். கோவிந்தனென்றது - "க்ருஷ்ணவைஷ்ணவோ கோவிந்தோ ..." என்று க்ருஷ்ணனைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலேசென்று அடிமைசெய்யப்பெறில், ஒருதேஶவிசேஷத்திலே சென்று அடிமைசெய்யப் பெற்றிலோமென்னும் து:க்கம் போமென்கிறார்.

[துடைத்த கோவிந்தனார் இத்யாதி] - துடைக்கை - ஸம்ஹரிக்கை. அப்யயபூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டியிருப்பது. "க்ருஷ்ணவைஷ்ணவோ கோவிந்த". [உலகுயிர் இத்யாதி] - லோகத்தையும் தேவஜாதியையும் மற்றுமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கினவன். இவை, அதிப்ரவ்ருத்தமானவன்று ஸம்ஹரித்து, பின்பு, புருஷார்த்தோபயோகியான கரணங்களைக் கொடுத்து ரக்ஷித்த. [எம் பரமமூர்த்தி]- ஆஶ்ரிதஸுலபனான ஸர்வேஶ்வரன். [பாம்பணைப் பள்ளிகொண்டான்] - ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய. [மடைத்தலை இத்யாதி] - ஜலஸம்ருத்தியாலே மடைத்தலைகளிலே களித்து வாளை பாயாநின்றுள்ள வயலாலே யலங்க்ருதமான தேஶத்திலே. ஸாமகானத்தாலே முக்தர் களித்துவர்த்திக்குமாபோலேயாய்த்து அத்தேசத்தில் திர்யக்குக்களும் களித்து வர்த்திக்கும்படி. [கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்] - திருவாசலிலே திருவலகு திருப்பணிசெய்யப்பெற்றால். [கடுவினை களையலாமே] - அடிமைசெய்யப்பெறாமையாலுண்டான க்லேஶமெல்லாம் போம். ஶேஷத்வஜ்ஞானம் பிறந்தால், ஸ்வரூபாநுரூபமானவ்ருத்தி பெறாமையால் வரும் க்லேஶம் ப்ராயஶ்சித்தத்தால் போக்குமதன்றிறே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஸர்வேஶ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே சென்று அடிமைசெய்யப்பேறில், ஒருதேஶவிசேஷத்தே சென்று அடிமைசெய்யப்பெற்றிலோமென்னும் து:க்கம் போமென்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு.—துடைத்தகோவிந்தனார் இத்யாதி. "அனந்தபுரம் கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் கடுவினை களையலாமே" என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி.

[துடைத்தகோவிந்தனாரே இத்யாதி]-துடைக்கை - ஸம்ஹரிக்கை. அப்யயபூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டி யிருப்பது. "க்ருஷ்ணவ ஹி லோகாநாம்" (க்ருஷ்ணஏவஹி லோகாநாம்,) "வையமேழும்கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே." [உலகுயிரித்யாதி] - லோகத்தையும் தேவஜாதியையும் மற்றுமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கின. இவை அதிப்ரவ்ருத்தமான வன்று ஸம்ஹரித்து, பின்னை புருஷார்த்தோபயோகியான கரணங்களைக் கொடுத்து ரக்ஷித்த. [எம் பரமமூர்த்தி] - ஆஶ்ரிதஸுலபனான ஸர்வேஶ்வரன். [பாம்பணைப் பள்ளிகொண்டான்] - ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய. [மடைத்தலை இத்யாதி] - ஜலஸம்ருத்தியாலே மடைத்தலைகளிலே களித்து வாளைகள் பாயாநின்றுள்ள வயலாலே அலங்க்ருதமான தேசத்திலே; முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணிக் களித்து வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து, அத்தேசத்தில் திர்யக்குக்களும் களித்து வர்த்திப்பது [கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால்] - திருவாசலிலே திருவலகு திருப்பணிசெய்யப்பெற்றால். [கடுவினைகளையலாமே] - அடிமை செய்யப் பெறுமையாலுண்டான க்லேஶமெல்லாம் போம். ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால், ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்திபெறுமையால் வரும் க்லேஶம் ப்ராயஶ்சித்தத்தால் போக்குமதன்றே. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கடுவினைகளையலாகுங் காமனைப்பயந்தகாளை
இடவகைகொண்டதென்பர்எழிலணியனந்தபுரம்
படமுடையரவிற் பள்ளிபயின்றவன்பாதங்காண
நடமினோநமர்களுள்ளீர்! நாம்உமக்கறியச்சொன்னோம்.

ஆ.—(கடுவினை.) - ஸௌஶீல்ய லாவண்ய யௌவநாதி கல்யாணகுணநிதியான எம்பெருமான் எல்லார்க்கும் ஆத்மயாநம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற திருநகரி, திருவனந்தபுரம் என்றுசொல்லாநின்றார்கள்; நாமும் அங்கே கண்வளர்ந்தருளுகிற

ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்னே ஸம்ஹாரத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன - அப்யய இத்யாதி. க்ருஷ்ணனே ஜகத்ஸம்ஹாரம் பண்ணினானென்ன- க்ருஷ்ணஏவஹி இத்யாதி. "க்ருஷ்ணவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபிசாவ்யயः" இத்யாதி மஹாபாரதே ராஜஸூயே.(௩அ உ௩) இதுக்கு ப்ரமாணாந்தரமாதல், அன்றிக்கே, துடைக்கை-நிஶ்ஶேஷமாக விழுங்குகையென்று அவாந்தரப்ரளயமாக அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, அதிக்கு ப்ரமாணமாதல் வையமேழும் இத்யாதி.படைத்தொழியத் துடைத்ததும் உபகாரமோவென்ன - இவை அதிப்ரவ்ருத்தம் இத்யாதி. மடைத்தலை - மடைகளிலேயென்றபடி. இதுக்குஸாம்யம் - முக்தர் இத்யாதி. கடைத்தலை - தலைக்கடை; வாசலென்றபடி. சீய்க்கை - திருவலகிடுகை. கைங்கர்யம் பண்ணப்பெறுமையாலுள்ள க்லேஶத்தை "கடுவினை" என்னலாமோவென்ன - ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் இத்யாதி. அதாவது - ஶேஷத்வஜ்ஞாநாநந்தரம் கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் களையலான கடுவினை, அதுபெறுமையால்வந்த க்லேஶமேயாகவேணும். அஷ்கர்மமாகில் ப்ராயஶ்சித்தவிநாஶ்யமென்கை. 'உலகுயிர்தேவும்மற்றும்-துடைத்த கோவிந்தனாரே, உலகுயிர்தேவும்மற்றும் படைத்த எம் பரமமூர்த்தி' என்றுதொடங்கி, 'களையலாமே' இத்யந்வயஃ.

(எ)

அவன் திருவடிகளைக் காணப்போரீர்கோள்: இஸ்ஸம்ருத்தியை நீங்கள் அறியாமையாலே இழக்கலாகாதென்று உங்களுக்கு அறிவித்தோமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், 'திருவனந்தபுரத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோள்!' என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார்.

[கடுவினை] - மிக்க வினை. [காமனை என்று தொடங்கி] - விலக்ஷணமான திருவனந்தபுரத்தை லோகத்தையெல்லாம் தன்னழகாலே பிச்சேற்றக்கடவனான காமனுக்கு ஜநகனாய், அவனிலும் முக்தனான க்ருஷ்ணன், வாஸஸ்தானமாகக் கொண்டதென்பர். தன்னுடைய ஸ்பர்ஶஸுகத்தாலே விரித்தபணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே நிரந்தரமாகப் பள்ளிகொண்டருளுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் காண நடவுங்கோள். எனக்கு பந்துக்களாயுள்ள நீங்கள் இஸ்ஸம்ருத்தியையறியாதே இழக்கலாகாதென்று சொன்னோம்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஶயபோக்யமான திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமப்ராப்யனுடைய திருவடிகளை யநுபவிக்கைக்கு நம்முடையாராயுள்ளார் எல்லாரும் நடக்கும்படி பாருங்கோளென்கிறார்.

கடு வினை-(ப்ராப்திவிளம்ப ஹேதுக்களாயுள்ள)க்ரூரமான பாபங்களை, களையல் ஆகும் - போக்கலாம், காமனை - (அழகுக்கு ப்ரஸித்தனான) காமனை, பயந்த - உத்பாதித்தவனாய், காளை - (அவ்வளவிலும்) யௌவநம்குலையாத க்ருஷ்ணனானவன், இடவகை - இடமாக, கொண்டது—, எழில்- அழகை, அணி- அணிந்த, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரம், என்பர் - என்றுசொல்லாநிற்பர் ; (அங்கே), படமுடை-(ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விரிகிற)பணங்களையுடைய, அரவில் - திருவரவணையிலே, பள்ளி - கண்வளர்ந்தருளுகையிலே, பயின்றவன் - மிகவும் செறிந்தவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, காண - கண்டநுபவிக்கைக்கு, நமர்களுள்ளீர் - நம்முடையராயுள்ளீர், நடமினோ - நடவுங்கோள் ; (அறிவிப்பார் குறையாயிராதே), நாம் - (விஷயவைலக்ஷண்யம் அறிந்த) நாங்கள், உமக்கு - உங்களுக்கு, அறிய - அறியும்படி, சொன்னோம் - சொன்னோம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோள் என்று அநுகூலரை அழைக்கிறார்.

[கடுவினை களையலாகும்] - அநுபவவிரோதியாய்ப் போக்கவரிதான பாபம் போம். [காமனைப் பயந்தகாளை] - இது நான்உபதேசிக்கவேண்டுவது அவனை ப்ரத்யக்ஷிக்குந்தனையுமிறே. நாட்டையடங்கத் தன்னழகாலே பிச்சேற்றித்திரியும் காமனுக்கும் உத்பாதகனானவன். [காளை]-யௌவநம் ப்ரஸவாந்தமாயிருக்க, பருவத்தால் அவனிலும் இளகிப்பதித்திருக்கும். [இடவகை இத்யாதி] - அழகாலே அலங்க்ருதமான திருவனந்தபுரத்தை வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டதென்று விஶேஷஜ்ஞர் வாய்புலற்றுகிற்பர்; "வஜ்ர நாஶம் விதூ பவப்ரிய:". [படமுடைஇத்யாதி] ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலேவிஸ்த்ருதபணனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே நிரந்தரமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் காண. பயின்றவென்று - வீசி வில்லிட்டெழுப்பிலும் எழுப்பவொண்ணாதபடியிறே படுக்கை வாய்ப்பிருப்பது. [நடமினோநமர்கள் உள்ளீர்] - என்னோடு குடற்றுடக்குடையாரடைய நடவுங்கோள்.[நாம் உமக்குஅறியச் சொன்னோம்]-"வரிவாளரவினணைப்

பள்ளிகொள்கின்றகரியான்கழல் காணக்கருதுங்கருத்தே'' என்று சபலரான நாம், ''ஸகலம் ஹ்ருதிவஸ்ஸ்வஹிதம்'' என்னும்படியிருக்கிறஉங்களுக்குநெஞ்சிலேபடச்சொன்னோம்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளைக்காணப் போருங்கோளென்று, அநுகூலரை யழைக்கிறார்.

[கடுவினைகளையலாகும்]-நம்மால்போக்கவரிதான பாபங்களையும் போக்கலாம். [காமனைப்பயந்தகாளை] - உங்களுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுவது அவ்வஸ்துவை ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவுமே! நாட்டைத் தன்னழகாலேவெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கும் உத்பாதகனாயிருக்கும். இருவரையும் கூடக்கண்டால் ''முறைகெடச்சொன்னார்களே'' என்றிருக்கும். ''ப்ரஸவாந்தஞ்சயௌவநம்'' (ப்ரஸவாந்தஞ்சயௌவநம்) என்கிறதும், இவ்விஷயத்திலே மற்றைப்படியாயிருக்கிறது காணும். [இடவகைகொண்டதென்பர்] - இவ்விடத்தை வாஸஸ்தாநமாகக்கொண்டதென்று, அறிவுடையாரடங்கச் செவிசீப்பாய்ந்துகிடப்பார்கள்; ''பத்மநாபம்விதுர்ப்புதா:'' (பத்மநாபம்விதுர்ப்புதா:). [எழிலணியனந்தபுரம்] - பரமபதத்தில் ஒருபுதுமை செய்யவொண்ணாதிறே; அங்குத்தையிற்காட்டில் இங்குத்தைக்குத் தன்னேற்றமிருக்கிறபடி. [படமுடையரவில்] - ஸர்வேஶ்வரன் சாய்ந்தருளினால் அவனுக்குப்பிறக்கும் விகாஸம்சொல்லுகிறது - படமுடையரவென்று. [பள்ளிபயின்றவன்] - ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞமான வஸ்துவும் உணர்த்தியறும்படியாய்த்துப படுக்கைவாய்ப்பு. [பாதம்இத்யாதி] - திருவடிகளைக்காணும்படியாக, ''வரிவாளரவினணைப்பள்ளிகொள்கின்ற கரியான்கழல்காணக்கருதும்கருத்து'' என்றிருக்கும் என்னோடு ஒருகுடற்றுடக்குடையாரடங்கலும் போகப் பாருங்கோள். திருவத்யயநம் பாடாநிற்க, இத்தைக் கேட்டருளி, ஆளவந்தார் ''நமக்குஆழ்வாரோடே ஒருஸம்பந்தமுண்டாக வேணும்'' என்று, அப்போதே ஸ்ரீபாதத்தையுடையாரைக் கூட்டிக்கொண்டெழுந்தருளினார். [நாம்] - கண்வளர்ந்தருளுகிறவழகில் சுவடறிந்து, ''யவரேலுமவர் - எம்மையாளும் பரமர்'' என்னக்கடவ நாம். [உமக்குஅறியச்சொன்னோம்] - அவ்வடிவைக் காணவேணுமென்கிற அபேக்ஷையுடைய உங்களுக்கு அறியும்படிசொன்னோம். (அ)

எட்டாம்பாட்டு.—கடுவினை இத்யாதி. ''பள்ளிபயின்றவன'' என்று தொடங்கி, ''நமர்களுள்ளீர்'' என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி.

''கடுவினை'' என்றதுக்கு ஸாவம் - நம்மால் இத்யாதி. இப்போது அவன் அழகைச் சொல்லுகிறதுக்கு ஸாவம் - உங்களுக்கு இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம - நாட்டை இத்யாதி. வெருட்டி - மருட்டி. ''காமனைப்பயந்த'' என்றவநந்தரம ''காளை'' என்றதுக்கு ஸாவம - இருவரையும் இத்யாதி. ''காளை'' என்றதுக்கு ஸாவம் - ப்ரஸவாந்தஞ்ச இத்யாதி. ''ரமணாநாமிவேஶ்வராணி ப்ரஸவாந்தஞ்சயௌவநம்! ஸவிதம்ப்ரணதாநாம் யாவிதாநாமளரவம்''. காளை - யுவா. ''என்பர்'' என்றதுக்கு ஸாவம்-அறிவுடையார் இத்யாதி. செவிசீப்பாய்ந்துகிடப்பர்கள் - வித்தராயிப்பார்கள். வித்தராயிருக்கிறதுக்கு ப்ரமாணம் - பத்மநாபம் இத்யாதி. இது ப்ரமாணத்திரட்டில் காணவில்லை. ''எழில்'' என்று - உபவநாதிகாந்தியாய், அத்தாலே அலங்க்ருதமான அனந்தபுரமென்றபடி. இத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - பரமபதத்தில் இத்யாதி. அவனுக்கு - திருவனந்தாழ்வானுக்கு. ''நமர்கள் - நடமின்'' என்றதுக்கு ஸாவம் - வரிவாள் இத்யாதி. போருங்கோள் - வாருங்கோள். ப்ராஸங்கிகம் - திருவத்யயநம் இத்யாதி. ''நாம்'' என்றதுக்கு ஸாவம்-கண்வளர்ந்து இத்யாதி. ''பாற்கடல்சேர்ந்த'' என்றத்தைப்பற்ற-கண்வளர்ந்தருளுகிற என்றது. 'காமனைப்பயந்த காளை - எழிலணியனந்தபுரம் - இடவகைகொண்டதென்பர்; கடுவினைகளையலாகும்; படமுடையரவில்பள்ளி' என்று தொடங்கி, 'பாதம்காண - நமர்களுள்ளீர் - நடமினோ; நாம் உமக்கறியச்சொன்னோம்' இத்யந்வய:. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

நாம்உமக்கறியச்சொன்னநாள்களும்நணியவான
சேமம்நன்குடைத்துக்கண்டீர் செறிபொழில்அனந்தபுரம்
தூமநல்விரைமலர்கள்துவளறவாய்ந்துகொண்டு
வாமனனடிக்கென்றேத்தமாய்ந்தறும்வினைகள்தாமே.

ஆ.—(நாம் உமக்கு.) - சேமம் நன்குடைத்தான திருவனந்தபுரத்திலே சென்று எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்ய உங்களுடைய ஜந்மவங்களெல்லாம் தாமே போம்; ஆனபின்பு, அடிமைசெய்கைக்கு உபகரணமான இப்ப்ரக்ருதி முடிவதற்கு முன்னே இப்போதேசென்று அடிமைசெய்யுங்கோள்; நாம் உமக்குஅறியச்சொன்னோம் என்கிறார்.

ஒ.--ஒன்பதாம்பாட்டில், "நாளேலறியேன்" என்றும், "மரணமானால்" என்றும் சொன்னகாலம் அணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, அடிமைக்கு விரோயியான கர்மங்களெல்லாம் நசிக்குமென்கிறார்.

[நன்குடைத்து] - மிக உடைத்து. [தூமநல்விரைமலர் என்றுமேலுக்கு] - வாமநனுடைய திருவடிகளுக்கென்று நல்ல ஸமாராதநோபகரணங்களை ஸம்பாதித்து அவனை ஆம்ரயிக்க அடிமைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் தானே நசிக்கும்.

ப.—அநந்தரம், ப்ராப்தனானவன்திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தைப்பண்ண கைங்கர்யப்ரதிபந்தகங்கள் தானே போமென்கிறார்.

("வைத்தநாள்வரை"என்று), நாம்-நாம், (முன்பு),உமக்கு-உங்களுக்கு, அறியச்சொன்ன நாள்களும் - சொன்னமரீராவஸாந திவஸங்களும், நணிய ஆன-நண்ணியவாய்த்தின, செறிபொழில் - செறிந்தபொழிலையுடைத்தான, அனந்தபுரம்- திருவனந்தபுரமானது, நன்கு - நன்றான, சேமம் - ரக்ஷையை, உடைத்துக்கண்டீர் - உடைத்துக்கிடிகோள்! (ஆனபின்பு அங்கே), தூமம் - ஆராதநோபகரணமான தூபத்தையும், நல் - நன்றான, விரை - பரிமளத்தையுடைத்தான, மலர்கள் - புஷ்பங்களையும், துவள் அற - குற்றமற, ஆய்ந்துகொண்டு-, வாமனன்அடிக்குஎன்று - ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷஸ்வபாவனான ஸ்ரீவாமநன்திருவடிகளுக்கென்று ஸங்கல்பித்து, ஏத்த - (ததங்கீகாரார்த்தமாக) அவனுடைய மீலாதிகுணங்களை ஸ்துதிக்க, வினைகள் - கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தகர்மங்கள், தானே - ஸ்வயமேவ, மாய்ந்தறும் - நசித்துப்போம். தூபமென்றும் பாடஞ் சொல்லுவர்கள்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், மரீராவஸாநமணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய,தாஸ்யவிரோயியான கர்மம் போமென்கிறார்.

[நாம் உமக்கு இத்யாதி] - "நாளேலறியேன்" என்றும், "மரணமானால்" என்றும் நாம் உங்களுக்குச்சொன்ன காலம்அணித்தாய்த்து. 'தஸிஷஸிகெதஸீஷெ' என்று அவன்தான் சொன்ன வார்த்தையை இவர் சொல்லுகிறார். [சேமம் நன்குடைத்துக்கண்டீர் செறிபொழில் அனந்தபுரம்] - ஸம்ஸாரபயத்துக்கு மிகவும் ரக்ஷகமாய் போக்யமுமான தேமம், போக்யமான தேமந்தானே பயமாந்திக்கு ஹேதுவாகப்

பெற்றது. [நன்குடைத்து] - மிகவுமுடைத்து. [தூம நல்விரைமலர் இத்யாதி] - புஷ்பாத்யுபகரணங்களை விலக்ஷணமாக்கிக்கொண்டு. [வாமனன் இத்யாதி] - தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனுமவனை, அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆஶ்ரயிக்க, அடிமைக்கு ப்ரதிபந்தகங்கள் தானே நஶிக்கும்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஶரீராவஸாநம் அணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, தாஸ்யவிரோதிகர்மங்கள் தானே நசிக்குமென்கிறார்.

[நாம்உமக்கு இத்யாதி] - "நாளேலறியேன்" என்றும் "மரணமானால்" என்றும் சொல்லிப்போந்த நாள்களும் கிட்டியவாய்த்தின. பிறர்க்குஅப்படித்தாம் சொன்னரோவென்னில்,—*மாலைநண்ணியிலே "மரணமானால்" என்று ஈஶ்வராபிப்ராயத்தைத் தாம் அறிந்து, அத்தைப்பிறர்க்கு உபதேஶித்தாரிறே. இதிலும் பரோபதேஶமிறே. "தஸ்மிந்நஸ்தமிதே" (தஸ்மிந்நஸ்தமிதே) இத்யாதி-பீஷ்மன் முடியாநின்றான், பின்னை இவ்வர்த்தம் †கேட்கலாவார் இல்லையென்று அவன் அருளிச்செய்தவார்த்தையை, இப்போது இவர்தாம் அருளிச்செய்கிறார். "அஸ்தமிதே" (அஸ்தமிதே)-கண்ணுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணுவாரும், நெஞ்சுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணுவாருமாக, ஆதித்யர்களிருவராய்த்து; "ஞானமாகி நாயிறுகி." "ஜ்ஞாநாந்யல்பீபவிஷ்யந்தி" (ஜ்ஞாநாந்யல்பீபவிஷ்யந்தி) ஸ்வரூபத்தோபாதி நித்யமாயிருக்குமிறே தர்மபூததஜ்ஞாநமும்; இனி இதுக்கு உதயாஸ்தமய வ்யவஹாரம் ஜ்ஞாநப்ரஸர த்வாரத்தை யபேக்ஷித்தாயிருக்குமிறே. அவன்போனால்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—நாம் உமக்கு இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஶரீராவஸாநம் இத்யாதி. தமக்கு ஶரீராவஸாநமணித்தாய்த்தென்றபடி.

"நாளேலறியேன்" என்று ப்ரார்த்தித்த தமக்கு "மரணமானால்" என்று ஈஶ்வரன் அவதியாகச் சொல்லிப்போந்த நாள்களும் கிட்டினவாய்த்தின என்றபடி. ஆனால் அவன் தமக்கு அவதியாகவிட்டுக்கொடுத்த நாளன்றோ; அது பிறர்க்குத் தாம் சொல்லவில்லையே; ஆனபின்பு, "உமக்கறியச்சொன்ன" என்னும்படி எங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையை யநுவதித்து பரிஹரிக்கிறார். பிறர்க்கப்படி இத்யாதி. பரோபதேசமிறே-பரோபதேசமாகையாலே பிறர்க்குஉபதேசித்தாரென்றபடி. "மரணமானால்" என்று முன்பு நாம்உங்களுக்குச் சொன்ன ஶரீராவஸாநதினங்களும் கிட்டினவாய்த்தினவென்று ஶப்தார்த்தம். "தமக்கு ஶரீராவஸாநமணித்தாய்த்து" என்கிற இத்தை இப்போதருளிச்செய்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநத்தை ஸநிதர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார் - தஸ்மிந் இத்யாதி. "தஸ்மிந்நஸ்தமிதே பீஷ்மே கௌரவாணாம் துரந்தரே । ஜ்ஞாநாந்யல்பீபவிஷ்யந்தி தஸ்மாத் த்வாம் சோதயாம்யஹம்" இதி மஹாபாரதே தர்மபுத்ரம் ப்ரதி க்ருஷ்ண:. இதுக்கர்த்தம்-பீஷ்மன் இத்யாதி. "அஸ்தமிதே" என்னுதே "அஸ்தமிதே". என்றதுக்கு பாவம்-கண்ணுக்கு இத்யாதி. ஜ்ஞாநியை ஆதித்யனாகச் சொல்லலாமோவென்ன - ஞானமாகி இத்யாதி. திருச்சந்தவிருத்தம் நூற்றுப்பதினாலாம்பாட்டு, "ஞானமாய" இத்யாதி. "நாயிறுகி" என்று - ஆதித்யஸஹபாடத்தாலே ஜ்ஞாநமுமாதித்யனென்றபடியாய், அதுதான் ஜ்ஞாதாவுக்கும் உபலக்ஷணம். "ததோ பாஹ்யாநி நஶ்யந்தி ஶுத்தாவகாஶித்வஸம்ஜ்ஞிதா: । ஸபாஹ்யாந்தர ஜ்ஞானேனவிஷ்ணு ஸந்நிதிகளாஶிதா:" என்னக்கடவதிறே. நித்யமாய் விபுவான ஜ்ஞாநம் அல்பமாவானென்? என்ன - ஸ்வரூப இத்யாதி. 'தர்மபூத ஜ்ஞாநமும்' என்றவநந்தரம், "இப்படியிருக்க ஜ்ஞாநாந்யல்பீபவிஷ்யந்தி என்பானென்னென்னில்" என்று கூட்டுவது. பரிஹார: - இனிஇதுக்கு இத்யாதி: அதாவது - கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டசேதநனுடைய மநஸ்ஸை யபேக்ஷித்திருக்கையாலே அல்பமாயிருக்குமென்றபடி. இவனே வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமேதென்ன - அவன்போனால் இத்யாதி. அதாவது -

---

† கேட்கலாவார் - தெரிந்துகொள்ளுமாறு வினவப்படுதற்கு உரியவர்.

பின்னைக் கோள்வாரும் கோடுப்பாருமின்றிக்கே பரிமாற்றமறும். இதுக்கு பட்டர் அருளிச்செய்ததாக, பரிஜையப்பர் - "ஒருமதிப்பன்தலையில் கிடவாதவன்று கோள்வார் கோடுப்பாரின்றியே எளிவிலையனுய்ப் போம்." "தஸ்மாத்த்வாம் சோதயாம்யஹம்" (தஸ்மாத்த்வாம் சோதயாம்யஹம்) - ஆகையாலேகாண் உன்னை த்வரிப்பித்து "அவன்பக்கலிலேபோய்க் கேள்" என்று சொல்லுகிறது. [சேமம் நன்குடைத்துக்கண்டீர் செறிபொழிலனந்தபுரம்] - நிரதிஶயபோக்யமான தேசந்தானே மரணதஶைக்கு ரக்ஷகமாம். [தூமநல்விரைமலர்கள்] - நன்றான தூபம், பரிமளத்தையுடைத்தான நல்லபுஷ்பங்கள் இவற்றை. [துவளற இத்யாதி] - தனக்கும் அவனுக்கும் ஸத்ருஶமாம்படி விலக்ஷணமாக்கிக்கோண்டு. [வாமனன் இத்யாதி] - தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனாயிருக்குமவன் திருவடிகளுக்குஎன்றேத்த. [மாய்ந்தறும்வினைகள்தானே] - இவன் தன் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான பரிமாற்றத்திலே யந்வயிக்க, விரோதிகளடைய நசித்துப்போம். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

மாய்ந்தறும்வினைகள்தாமேமாதவா! என்னநாளும்
ஏய்ந்தபோன்மதிள்அனந்தபுரநகர்எந்தைக்கேன்று
சாந்தோடுவிளக்கந்தூபந் தாமரைமலர்கள்நல்ல
ஆய்ந்துகோண்டேத்தவல்லார்அந்தமில்புகழினாரே.

ஆ.—(மாய்ந்தறும்.) - அவன் திருநாமங்களிலே ஏதேனும் ஒருதிருநாமத்தைச்சொல்ல, அடிமைசெய்கைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் தானே போமென்று சொல்லிமுடித்து, திருவனந்தபுரத்திலேபோய் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யும் மஹாத்மாக்கள் ஆரோதான்? என்றுகொண்டு, அவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யுமவர்களுடைய மாஹாத்ம்யம் பேசநிலமன்று என்கிறார்.

[ஏய்ந்தபொன் மதிள்] - சேர்ந்திருந்துள்ள பொன்மதிள்.

ப.—அநந்தரம், திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற ஸ்வாமிதிருவடிகளிலே ஆராதநரூப கைங்கர்யம்பண்ணுவர்கள், அநவதிகமாஹாத்ம்ய யுக்தராவாரென்கிறார்.

மாதவா! என்ன - ஶ்ரிய:பதியென்று சொன்னபோதே, வினைகள் - விரோதிகள், தானே - ஸ்வயமேவ, மாய்ந்தறும் - நசிக்கும்; நாளும் - நிரந்தரமாக, ஏய்ந்த - செறிந்த, பொன்மதிள் - பொன்மதிளையுடைத்தாயிருக்கிற, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்தில், எந்தைக்கு - ஸ்வாமியானவனுக்கு, என்று - என்று ஸங்

மதிப்பன் தலையில்கிடவாமையாலே பரிமாற்றமறுமென்றபடி. இதுக்குஆப்தஸம்வாதம் - இதுக்கு பட்டர் இத்யாதி. இதுக்கு - இஶ்ஶ்லோகத்துக்குத் தாத்பர்யமாகவென்றபடி. பரிஜை என்றுஊர். செறிந்தபொழிலையுடைய திருவனந்தபுரமானது நன்றான ரக்ஷையையுடைத்துக் கிடிகோளென்று ஸப்தார்த்தம். 'நல்லதூமம், நல்லமலர்கள்' என்று கூட்டுவது. துவளற - குற்றமற. "ஏத்த-மாய்ந்தறும்வினைகள்" என்று ஸாதநமாகவோ ஏத்துகிறதென்ன - இவன்தன் இத்யாதி. அடிக்கேன்று - திருவடிகளுக்கென்று ஸங்கல்பித்து. "தூபநல்விரை" என்றும் "தூமநல்விரைமலர்" என்றும் பாடத்வயமுண்டு. (கூ)

கல்பித்து, நல்ல - நன்றான, சாந்தொடு - அங்கராகத்தோடே, விளக்கம் - தீபத்தையும், தூபம் - தூபத்தையும், தாமரைமலர்கள் — தாமரைப்பூக்களையும், ஆய்ந்துகொண்டு - (பலஸங்கசர்த்ருத்வங்களாகிற தூராலும் மயிரும் புழுவும்படாதபடி) ஆராய்ந்துகொண்டு, ஏத்தவல்லார் - அங்கோரஸந்துஷ்டராய் ஏத்தவல்லவர்கள், அந்தமில் - நிரவயிகமான, புகழினர் - ஶ்லாகத்வப்ரயையை யுடையராவர்.

இ —பத்தாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்யுமவர்கள் பெருமை பேசநிலமன்று என்கிறார்.

[மாய்ந்தறும் இத்யாதி] - மாதாபிதாக்கள் சேர்த்தியைச்சொல்ல அநாதி காலார்ஜிதமான ஊஃவங்கள் தானே போம். [ஏய்ந்த இத்யாதி] - அங்குத்தைக்குத் தகுதியான மதிளையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற என்ஸ்வாமிக்கென்று புஷ்பாதியுபகரணங்களைக்கொண்டு ஆஶ்ரயிக்கவல்லார். [அந்தமில் புகழினரே]-"அமரராவார்" என்கிறவளவன்றிக்கே, விண்ணுளாரிலும் சீரியராவர்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் பெருமை பேச நிலமன் றென்கிறார்.

[மாய்ந்தறும்வினைகள்தானே மாதவாவென்ன] - மாதாபிதாக்கள் பேரைச் சொல்ல அநாதிகாலார்ஜிதமான ஊஃவங்கள் தானேபோம். (மாதவாவென்ன - மாய்ந் தறும்வினைகள்) - அப்பாவென்ன உச்சி குளிருங்காணும். [ஏய்ந்தஇத்யாதி] - அங்குத் தைக்கு ஈடான போன்மதிளையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற என் ஸ்வாமிக் கென்று புஷ்பாதியுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆஶ்ரயிக்கவல்லார்.[அந்தமில்புகழினரே] - "அமரராவார்" என்கிறவளவன்றிக்கே * விண்ணுளாரிலும் சீரியராவர். (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

அந்தமில்புகழ்அனந்தபுரநகராதிதன்னை
கோந்தலர்பொழிற்குருகூர்மாறன்சொல்லாயிரத்துள்
ஐந்தினோடைந்தும்வல்லார்அணைவர்போய்அமருலகில்
பைந்தொடிமடந்தையர்தம்வேய்மருதோளிணையே.

ஆ.—(அந்தமில்) - ப்ரியதமர்களுக்கு ப்ரியதமைகள் போக்யமாமாபோலே, திருநாட்டிலுள்ளார்க்கும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார் போக்யமாவ ரென்கிறார்.

ஓ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு போக் யராவரென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—மாய்ந்தறும் இத்யாதி. "அனந்தபுரநகரெந்தைக்கென்று - ஏத்தவல் லார் அந்தமில்புகழினர்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி.

"மாதவாவென்ன நாளும் - வினைகள் மாய்ந்தறும்" என்றந்வயித்தர்த்தம்-மாதாபிதாக் கள் இத்யாதி. "மாதவாவென்ன - வினைகள் - மாய்ந்தறும்" என்றதிலே ரஸோக்தி - அப்பா இத்யாதி. அப்பாவென்ன உச்சிகுளிருமோ? என்ன, லோகத்தில் வ்யங்க்ய வ்யவஹாரம்இங்கே மெய்யாய்த்து என்றபடி. ஏய்ந்த - தகுதியான. ஆய்ந்துகோண்டு - ஆராய்ந்துகொண்டு. 'மாதவா வென்னநாளும் - வினைகள் மாய்ந்தறும்; ஏய்ந்த' என்றுதொடங்கி அந்வயம். (கo)

[அந்தமில் என்றுதொடங்கி]-முடிவில்லாத புகழையுடையனுய்த் திருவனந்த புரத்திலே ஸந்நிஹிதனுன ஜகத்காரணபூதனை புருஷனை, ஸம்ருத்தமான திருநகரியை யுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, பரமபதத்தில் * மதி முகமடந்தையராலுண்டான ப்ரஹ்மாலங்கார ப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறுர்.

அந்தமில்புகழ் - நிரவதிக குணனுய்க்கொண்டு, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்த புரத்திலே வர்த்திக்கிற, ஆதிதன்னை - ஸர்வகாரணபூதனை, கொந்து - பூங்கொத்துக் கள், அலர் - அலருகிற, பொழில் - பொழில்சூழ்ந்த, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹக ரான, மாறன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய் மொழிக்குள்ளும், ஐந்தினேடு - (கேவலம் பரோபதேசமான) ஐந்திடுைகூட, ஐந் தும் - தம்மையும் கூட்டிக்கொண்டு உபதேசித்த ஐந்தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்ல வர்கள், போய் - (அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே) போய், அமருலகில் - * அயர்வறும் அம ரர்களினுடைய லோகமான பரமபதத்திலே, பைந்தொடி - அழகியஹஸ்தாபரணங் களையுடையரான, மடந்தையர்தம் - திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களினுடைய, வேய் மரு - வேய் போலே விலக்ஷணமான, தோளிணை - தோள்களாலே செய்யப்படுமதான ப்ரஹ்மாலங் காரத்தை, அணைவர் - அணையப்பெறுவர். தொடி - வளை. இது - கலிவிருத்தம்.

இ.— நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு போக்யராவர் என்கிறுர்.

[அந்தமில்புகழ் அனந்தபுரநகராதி தன்னை]-திருவனந்தபுரத்திலே நிரவதிக குணனுய் ஜகத்காரணபூதனானவனை. பரமபதத்தில் குணம் ஸாவதிபோலேகாணும். நித்யவஸந்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [ஐந்திேைடந்தும் வல்லார்] - ரத்நங்களை முகமறிந்து சேர்த்துச்சேர்த்திகளைக் கொண்டாடுமாபோலே, ஐயைந்தாகவாய்த்து அநுபவிக்கிறது. [அணைவர் இத்யாதி] - பரமபதத்திலே, "ஶதம் மாலாஹஸ்தா:" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, அப்ஸரஸ்ஸுக்களுடைய கொண் டாட்டத்துக்கு விஷயபூதராவர். "முடியுடைவானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள" என்றதோடு "வேய்மருதோளிணையை - அணைவர்" என்கிற இத்தோடு வாசியில்லை. "மதிமுகமடந்தையர் ஏந்தினர்வந்தே" என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்குபோக் யராவரென்கிறுர்.

[அந்தமில்இத்யாதி] - திருவனந்தபுரத்திலே நிரவதிக குணனுய், ஜகத்காரண பூதனனவனை; ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களும் அந்தமில்புகழினுர்: ஆஶ்ரயணீயனும் அந்த மில்புகழினுன்காணும். பரமபதத்தை விட்டுத் திருவனந்தபுரத்திலேவந்து ஆஶ்ரிதர்க்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே புகழுக்குஒருமுடிவில்லையாய்த்து அவனுக்கு; ஸம்ஸாரத்தை விட்டு உகந்தருளினநிலத்திலே அடிமைசெய்கையாலே புகழுக்குஅந்தமில்லையாய்த்து இவர் களுக்கு. இவனை அடிமைகொள்ளுகையாலே புகழுக்கெல்லையில்லையாய்த்து அவனுக்கு;

நிகமம்.—அந்தமில் இத்யாதி. "ஐந்திேைடந்தும்வல்லார்" என்றுதொடங்கி "தோளிணையே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

"அனந்தபுரநகர் - அந்தமில்புகழ் - ஆதிதன்னை" என்றந்வயித்தர்த்தம் - திருவனந்த புரத்திலே இத்யாதி. கீழே ஆஶ்ரயிக்குமவர்களை "அந்தமில்புகழினுர்" என்று, இங்கே ஆஶ்ரய ணீயனை "அந்தமில்புகழாதி" என்றதுக்கு ஶாவம் - ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களும் இத்யாதி. அதெப் படியென்ன - பரமபதத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயம். கீழ்வாக்யத்வயவிவரணம் - இவனையடிமை

அவனுக்குஅடிமைசெய்கையாலே புகழுக்கு அந்தமில்லையாய்த்து இவர்களுக்கு. இஸ்ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்தால் இவனுக்குப் புகழுண்டாகிலாய்த்துப் பரமபதத்திலிருந்தால் அவனுக்குப் புகழுண்டாவது. இந்நிலத்தை விடவிட இவனுக்குப் புகழுண்டாமாபோலே, அந்நிலத்தைவிட விட அவனுக்குப்புகழுண்டாம். இருவர்க்கும் இரண்டும் அலப்யலாபமிறே. [கொந்தலர்பொழில்குருகூர்இத்யாதி] - நித்யவஸந்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார்அருளிச்செய்த. [ஐந்திலொடைந்தும்வல்லார்] - ரத்நங்களை முகமறிந்துகோத்துச் சேர்த்திகளைக் கொண்டாடுமாபோலே, ஐயைந்தாகவாய்த்து அநுஸந்திக்கிறது. [அணைவர்இத்யாதி] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப்போய், "ஶதம்மாலாஹஸ்தா:" (ஶதம்மாலாஹஸ்தா:) இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே, அந்தத்தை யப்ஸரஸ்ஸுக்களுடைய ஆதரத்துக்கு விஷயபூதராவரென்றபடி. "முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள" என்றத்தோடு "வேய்மருதோளிணை - அணைவர்" என்கிற இத்தோடு வாசியில்லை "மதிமுகமடந்தையரேந்தினர்வந்தே" என்னக்கடவதிறே. (கக)

இத்யாதி. அனந்தபுரநகரிலே வந்தபின்பு "அந்தமில்புகழ்" என்கிறதென்? பரமபதத்திலேயிருந்தால் புகழில்லையோவென்ன - இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி. விவரணம்-இந்நிலத்தை இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - இருவர்க்கும் இத்யாதி. கொந்தலர் - கொத்துக்கொத்தாக அலருகிற. பத்தென்றதே, "ஐந்திலொடைந்தும்" என்றதுக்கு பாவம் - ரத்நங்களை இத்யாதி. "அவர்கள் தோளோடேயணைவர்" என்கிறதுக்கு பாவமேதென்ன - "ஶதம்மாலா" இத்யாதி. "தம் பஞ்ச ஶதாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி । ஶதம் மாலாஹஸ்தா:, ஶதமாஞ்ஜநஹஸ்தா:, ஶதம் சூர்ணஹஸ்தா:, ஶதம் வாஸோஹஸ்தா:, ஶதம் பணஹஸ்தா:" இத்யாதி; கௌஷீதக்யுபநிஷதி. என்றபடி என்கையாலே - இதுவே தாத்பர்யமென்று கருத்து. பைந்தொடி - அழகிய ஹஸ்தாபரணங்களையுடைய. தொடி - முன்கைவளை. வேய்மருதோளிணை - மூங்கிலோடொத்த தோளிணையோடே, அணைவர் - ஸம்ஶ்லேஷிக்கப் பெறுவரென்று ஶப்தார்த்தம். 'அந்தமில்புகழ்' என்று தொடங்கி, 'ஐந்திலொடைந்தும்வல்லார் - அமருலகில் - போய் - பைந்தொடிமடந்தையர்தம் வேய்மருதோளிணை - அணைவர்' இத்யந்வய:, (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— வைகுண்டே க்ருதாவதரணே பக்தவர்கேண ஸேவ்யே (சரிவர வாசிக்க இயலாத கிரந்த வரிகள்) ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— ஊனே ஶ்ரீகேஶவத்வாத் (கிரந்த வரிகள்) ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

கெடுமிடர்வைகுந்தத்தைக்கிட்டினாற்போல்
தடமுடையனந்தபுரந்தன்னில் - படவரவில்
கண்டுயில்மாற்காட்செய்யக்காதலித்தான்மாறனுயர்
விண்டனிலுள்ளோர்வியப்பவே.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

மூன்றாந் திருவாய்மொழி—வேய்மருதோள் - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(வேய்மருதோள்.) - இப்படி எம்பெருமானோடுகலந்து பரிமாறிச் செல்லாநிற்கச்செய்தே, இப்ப்ரக்ருதியிலே தாமிருந்த இருப்பைக்கண்டு, "இப்ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் காரணமாக எம்பெருமான் விடிலோ?" என்றுள்ள அதிஶங்கையாலே அவஸந்நராகிறார். வண்துவரைப்பெருமானோடே கலந்து பரிமாறச்செய்தே பசுமேய்க்கப்போங்காலம் ப்ராப்தமானவாறே "இவன் இனிப்பசுமேய்க்கப்போகிலோ?" என்றுள்ள அதிஶங்கையினாலே அக்கோபிமார் அவஸந்நைகளானாற்போலே அவஸந்நராய், அவர்களுடைய பாசுரத்தாலே அலற்றுகிறார். திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகள், வண்துவரைப்பெருமானோடேகூட எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, அவன்பசுமேய்க்கப் போங்காலம் வருமளவில் அவன்போனானாகக்கொண்டு, பிரிந்தார்படும் வ்யஸநமெல்லாம் பட்டு, வ்யஸநத்தையும் பிரிந்த அவன்கொடுமையையும் தோழிமாருக்குச் சொல்லுமாபோலே அவன்தன்னைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஒ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், ப்ராப்யபூமியில் போக்யதையையும், அங்குப்போனால் அடிமைசெய்யும்படியையும் அநுஸந்தித்து ப்ரீதராய், அப்போதே ப்ராப்யபூமியில் செல்லப்பெறாமையாலும் பண்டு பலகால்பிரிந்த வாஸநையாலும் ப்ரக்ருதியிலேயிருக்கிறமையை அநுஸந்தித்தும், தான் நினைத்ததே செய்யக்கடவதான ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையநுஸந்தித்தும், அவனுக்குத் தம்மை விஷயீகரித்தலது நிற்கவொண்ணாத பரமபக்தி தமக்கில்லையாகவும் பார்த்தும், "இப்ப்ரக்ருதியிலே இன்னமும் தம்மை வைத்தருளில் செய்வதென்?" என்னும் பயத்தாலே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார், தம்முடைய தசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். இரவெல்லாம் எம்பெருமானோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து விடிந்தாலும் பிரியக்கடவதாக அவனுக்கு நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ஸகலஸத்த்வங்களும் உணர்ந்து கிளம்புவதுஞ் செய்து, குயில்கள் கூவுவது, மயில்களாலிப்பது, இளங்காற்று வந்துநடையாடாநிற்பது, கன்றுகளும் பசுக்களும் காடெல்லாம் பரவாநிற்பதுமாய்க்கொண்டு போதுவிடிந்தவாறே பண்டென்றும் இக்காலத்திலே பிரியக்கண்ட பழக்கத்தாலே வெருவி, அவன் பசுமேய்க்கப்போகிறானாக அதிஶங்கைபண்ணி, அவனெதிரே அவனைப்பிரிந்தால் படும் வ்யஸநத்தைப் படுகிறாளொரு பிராட்டி, அவனைப்பிரிந்து இன்னுயிர்ச்சேவலிலும் மல்லிகை கமழ்தென்றலிலும் படும் வ்யஸநத்தை அவன்முன்பே படாநின்றுகொண்டு தாம் தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்றென்று நோவுபடும் ப்ரக்ருதியுமாய், அவன்பக்கல் பரிவுடையாரெல்லாருடைய பரிவையுடையாளான இவள், வ்யஸநத்தின் மிகுதியாலே, "பசுநிரைமேய்க்கப் போகவேண்டா என்று வாயாற்சொல்லவும் க்ஷமையாகிறிலேன்; நான் நினைத்தன சொல்லவல்லேனாம்படி உன்னுடைய அணிமிகு தாமரைக்கையை என் தலைமேலே வைத்தருளி உன்னுடைய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளி என்னைத் தரிப்பித்தருளவேணும்" என்றும், "ஸப்ரமாதமான காட்டில் பசுமேய்க்கப்போகாதொழியவேணும்" என்றும் சொல்லி மிகவும்ஆர்த்தையாய்க் கூப்பிடுகிறாள். எம்மாவீட்டில், தம்முடைய தாதர்த்யத்தை ஆசைப்பட்டார்; இத்திருவாய்மொழியில் நான்

தநர்த்தமாகவுமாம், தவிரவுமாம்: எம்பெருமானுக்கு ஸப்ருத்திகளுண்டாம் இத்தனை வேண்டுவதென்கிறார்.

ப.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், கீழே திருவனந்தபுரத்திலே அடிமை செய்யப் பாரித்தவர், அவிலம்பேந கிட்டப்பெறாமையாலே, அவனுடைய போக்யதையும் ப்ராப்யஸாவமும் அடிமைகொள்ளப்பாரித்திருக்கிறபடியும் புத்திஸ்த்தமாம்படி ஹ்ருதயஸந்நிஹிதனா யிருக்கச்செய்தேயும், சீக்ரப்ராப்தியில் இச்சையாலே த்வரிக்கும்படியான ஸௌஹார்த்யாதிசயத்தை யுடையரானகையாலே, அவனுடைய புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதஸவ்யத்வத்தையும், அஹிரூபத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதாக்ஷகத்வத்தையும், அர்யமீய ஸம்ஶ்லேஷத்வத்தையும், அமாயஸ்வபாவத்தையும், ரமணீய ஸௌலப்யத்வத்தையும், ஆகர்ஷகாவயவத்வத்தையும், அஸாதாரணநாயகத்வத்தையும், ஆஶ்ரித ஜநஸ்ரக்ஷகத்வத்தையும் அநுபவித்து, விலம்பம் பொறாமையாலே விஶ்லேஷத்தை அதிஶங்கித்து, ஏவம்பூதனான நீ என்னை அகலாதொழியவேணுமென்று அபேக்ஷித்து, தமக்குப்பிறந்த ஆர்த்தியை அவன் ஸந்நிதியிலே விண்ணப்பஞ்செய்த ப்ரகாரத்தை; க்ருஷ்ணனோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து ப்ரஹாதஸமயத்திலே அவனுடைய பிரிவை ஶங்கித்து அஞ்சினளொருகோபிகை, "ஸந்நிதியில பாயகங்கள் நலிவுசெய்யாநிற்கும்: என்னை நீ ஆஶ்வஸிப்பித்துக்கொண்டிருக்கவுமவேணும; போனவிடத்திலே ஆஸுரப்ரக்ருதிகளவர்ல என்னும்மா என்றஞ்சாநின்றேன்" என்று, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களெல்லார்க்குமாகச் சமைந்தவனுடைய போக்கை விலக்கின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், திருவநந்தபுரத்தில் போக்யதையையும் அங்குப்போனால் அடிமைசெய்யும்படியையும் அநுஸந்தித்து, அந்த ப்ராப்யபூமியிலே புகவேணுமென்று பாரித்தார்; அப்போதே செல்லப்பெறாமையாலே அஸ்தானே பயஶங்கையாய் விழுந்தது. ப்ராப்யபூமியில் அப்போதே செல்லப்பெறாமையாலும், பார்த்தபடியே அடிமைசெய்யப் பெறாமையாலும், முன்பு பலகாலும் பிரிந்தவாஸனையாலும், அநாதிகாலம் வாஸிதமான அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலும, ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும, - அதாகிறது - ஶிஶுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்தும் ஸ்ரீபரதாழ்வானை வளைப்புக்கிடக்க மறுத்து மீண்டுபோரும்படியுமிறே ஸ்வாதந்த்ரியமிருப்பது; அதத்தாலும,- அவன்தான வந்து மேல்விழும்படியான பரமபக்தி நமக்கில்லையென்றிருக்கையாலும, "இன்னம ப்ரக்ருதியிலே தமமைவைக்கில் செய்வதென்?" என்னும் பயத்தாலே அவஸந்நரானவர், தமதுசைஶய அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார். இவைதான பயந்வ்ருத்திக்கு உடலாயிருக்க, கலக்கத்தாலே பயப்படுகிறார். அத்தேஶத்தில் புகப்பெறற்லாம என்னவேண்டா: "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" என்று உபக்ரமத்திலே ஶிதிலராயபடியான ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே இப்போது போகமாட்டாதொழிகிறாரானகையாலே. அங்கேசென்று அடிமைசெய்யப் பெற்றிலோமென்னவேண்டா; புகவும நல்லொருவனிற்படியே இவர்சொல்முதலாக த்ரிவிதகரணவ்யாபாரங்களையும அவன் தனக்கெல்லாவடிமையுமாக நினைத்திருக்கையாலே. அசித்வாஸனைக்கு அஞ்சவேண்டா; விலக்ஷணவாஸனையாலே துர்வாஸனையைப் பரிஹரிக்க இருக்கிறவரல்லாமையாலே, ஸர்வஶக்தியைகொண்டு பரிஹரிக்குமவரிறே; இன்னம் முடியாதனையிற்காரணங்களையுடையவர்க்கு பயமில்லையிறே. அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு அஞ்ச

வேண்டா; விரோயிபை இடையிலே துணித்துக்கொண்டு போகைக்கு உடலாகையாலே; "ஸுஹ்ருத்வா ஸஹ வாவெதெஹ்யா ஶோகயிஷ்யதி" என்றுணிறே. ஶக்தியில்லையென்று அஞ்சவேண்டா; அது உபாயமல்ல. இங்ஙனேயிருக்க, ப்ரேமத்தாலேவந்த இருட்சியாலே அஸ்தாநேஶங்கிதராய் தம்தஶையை அந்யாபதேஶத்தாலே சொல்லுகிறார். ராத்ரியெல்லாம் க்ருஷ்ணனோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து, ப்ரபாதஸமயத்திலே ஸகல ஸத்வங்களும் உணர்ந்து, குயில்கூவுவது, மயில்களாலிப்பது, இளங்காற்று ஸஞ்சரிப்பது, கன்றுகள் பசுக்கள் காடெங்கும் பாய்புவதாகிறவற்றைக்கண்டு, அவனுக்குப் பிரியக்கடவதாக நினைவின்றிக்கேயிருக்கப் பண்டுஎன்றும் இக்காலந்தன்னிலே பிரிந்து போந்த வாஸனையாலே அவன் பசுமேய்க்கப் போகிறானாக அதிஶங்கைபண்ணி, போனானாக அத்யவஸித்து, "நீயும்பிரிந்தாய்; நீ பிரிந்தால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்களும் நலியாநின்றன; பசுமேய்க்கப்போமது எனக்கு அஸஹ்யம். நீ போகவேண்டா என்றுசொல்லவொண்ணாதபடி என்னுடையநாக்கு நீரற்றுவாராநின்றது. நான் நினைத்தது சொல்லவல்லேனாம்படி உன்னுடைய அணிமிகு தாமரைக்கையை என்தலையிலே வைத்தருளி உன்திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்; அஸுரராக்ஷஸ ஸஞ்சாரத்தாலே ஸப்ரமாதமானகாட்டில் பசுமேய்க்கப் போகாதொழியவேணும்."—"ஶோதாவிதாஹ்ராதா', என்று இவ்வாத்மாவுக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமென்று உணர்ந்தால் தன்னிழவிற்காட்டில் இவனுக்குப் பரியவேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது; ஆனபின்பு, -"நீ போகில் நானுளளாகமாட்டேன்" என்று இன்னுயிர்ச்சேவலிலும் மல்லிகைகமழ்தென்றலிலும் அவனைப் பிரிந்துபட்ட வ்யஸநத்தை அவன்ஸந்நிதியிலேபட, அத்தைப்பார்த்து, "நாம் போகக்கடவோமல்லோம்; நாம்போக நினைப்பதும் செய்திலோம" என்று தான் போகாமையை இவள்நெஞ்சிலே படுத்த, அத்தாலே தரித்தாளொரு பிராட்டி பேச்சாலே தம் தஶையை யருளிச்செய்கிறார். எம்மாவீட்டில், தம்முடைய தாஷர்த்யத்தை ஆசைப்பட்டார்; இதில் அவன்ஸம்ருத்தியை ஆஶாஸிக்கும்இதுவே புருஷார்த்தமென்கிறார்.

ஈடு.—திருவனந்தபுரத்திலேபுக்குப் பாரித்தபடியே அடிமைசெய்யப் பெறாமையாலே, அதிஶங்கைபண்ணவேண்டும்படியாய் வந்து விழுந்தது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தாமுமாய் அடிமைசெய்யவேணுமென்று பாரித்தார்; பாரித்தபடியே அத்தேசத்திலேபோய்ப் புக்கு அடிமைசெய்யப் பெற்றிலர். அத்தேசத்திலே அப்போதேபோய்ப் புகப்பெறாமையாலும், பாரித்தபடி அடிமைசெய்யப்பெறாமையாலும், நெடுநாள் பிரிந்துபோந்த வாஸனையாலும் - அநாதியாய்வருகிற அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சினவச்சத்தாலும், ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சின படியாலும், - அதாவது - ஶிஶுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்து ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு

வேய்மருதோளிணை ப்ரவேஶ; கீழே திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமாகவத்யவஸித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தாமுமாய் அடிமைசெய்யப்பாரித்தவர், இதிலே ஊடுவெப்படுவானென்? என்கிற ஶங்கையிலே ஸங்க்ரஹேண ஸங்கதி - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி.

விஸ்தரஸங்கதி - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இத்யாதி. "காலாழும்நெஞ்சழியும்" என்னுமவராகையாலே - அடிமைசெய்யப்பெற்றிலர் என்றபடி. நெடுநாள் பிரிந்துபோந்த வாஸனையாவது - * யாதானும்பற்றி நீங்கித் திரிந்த வாஸனை. ஏதத்விவரணம் - அநாதியாய் இத்யாதி. "ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யநுஸந்தித்தஞ்சினபடியாலும்" என்று ஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு அஞ்ச ப்ரஸக்தியே தென்ன - அதாவது இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் ஶங்காநிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவன்றோ?

மறுத்துப்போன ஸ்வாதந்த்ர்யமிறே.—இனி ஸர்வேஶ்வரன் தானேவந்து விஷயீகரிக்கைக் கீடான ஶக்தி தமக்கு இல்லையென்றிருக்கையாலும், † (''இன்னமும் ப்ரக்ருதியிலே வைக்கில் செய்வதேன்? என்னும் ஶயத்தாலே அவஸந்நராய்) தமக்குப்பிறந்த ஶோக விஶேஷத்தை ஒருபிராட்டி பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஶயநிவ்ருத்திக்கு உடலான இதுதானேயிறே இப்போது இவர்க்கு ஶயஹேதுவாகிறது. இப்போதே அத்தேசத்திலே போய்ப் புகப்பெற்றிலோம் என்றிருக்கவேண்டா: அவனை அநுஸந்தித்தால் ''காலாழும் நெஞ்சழியும்'' என்று ஶக்திபாரவஶ்யத்தாலே இப்போது அடியிடமாட்டாது ஒழிகிறு ராகையாலே. அடிமைசெய்யப்பெற்றிலோ மென்று அஞ்சவேண்டா; * புகழுநல்லொருவ னிற்படியே இருந்தவிடத்தேயிருந்து ஏதேனுமாகச்சொன்னவற்றையே தனக்கு அடிமை யாகக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தாலே. இன்று நினைத்தவற்றையும் செய்தவற்றையுமெல் லாம் தனக்கு அடிமையாக நினைத்திருக்குமவனிறேயவன். இனித் தமப்பன்பகை யாக அவனிலும் இவன் அண்ணியனென்று வரநின்ற ப்ரஹ்லாதனிறே முடிவிலேவந்து எதிரிட்டான். ஆக, ப்ராந்தனுக்குப்பிறந்த தெளிவுபோலே அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனுக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநத்தை விஶ்வஸிக்கவொண்ணாது என்றிறே இவர்தாம் ப்ரக்ருதி ஸம்பந் தத்தைநினைத்து ''தேறேல்என்னை'' என்று அஞ்சிற்றும்; அங்ஙனஞ்சவேண்டா, * முடி யானேயிற் கரணங்களையுடையவராகையாலே.; அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நினைத்தஞ்ச வேண்டா ; ''ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி'' (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷ யிஷ்யாமி) என்று விரோதியைத் துண்டித்துக்கொண்டு போகைக்கும் உடலாயிருக்கை யாலே. ஶக்தி தமக்கு இல்லையென்றிருக்கவேண்டா; ப்ரபத்தியை யுபாயமாகப்பற்றின வராகையாலே. இனி, ''நோபஜநம்ஸ்மரந்'' (நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்கிறபடியே இத்தை ஸ்மரியாதபடியான ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமல் † படுதேதுகிறபாடிறே இது. ப்ரத்

என்ன - பயநிவ்ருத்திக்கு இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன அஞ்சும் ஶயநிவ்ருத்தி ஹேதுவானமையைக் காட்டுகிறார்-இப்போதே இத்யாதி. அவன் அப்படிகொள்ளும் ஸ்வபாவனோவென்ன-இன்றுநினைத் தவற்றையும் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, ''நாராயணே ஜகந்நிஷ்டே ஸர்வபாபாவஹே தவ து । யோ யோ ஜலஸமாஸக்த: ஸந்நாபமநுஸ்மரந்'' என்றது அநுஸந்தேயம். அசித்ஸம் ஸர்க்கத்தை நினைத்தால் ஶயப்ரஸக்தி யேதென்ன - இனித்தமப்பன் இத்யாதி. ஆனால் ஜ்ஞாநம் ப்ராந்தனுடையதாய்த்தென்ன - ஆக ப்ராந்தனுக்கு இத்யாதி. இந்த அசிதஸம்ஸர்க்கம் ஶயநிவ்ருத்திக்கு உடலானபடியென? என்ன - அங்ஙனஞ்சவேண்டா இத்யாதி. இத்தால் - ப்ரஹ்லாதாழ்வானைப் போலே கரணங்கள் ப்ராக்ருதபோகங்களிலே மண்டியிருக்கையன்றிக்கே,தமக்கு பகவத்விஷயத் தில் மண்டினகரணங்களாகையாலே அஞ்சவேண்டாவென்றபடி. ''நெடுநாள்பிரிந்துபோந்த வாஸ னையாலும்'' என்றது - ப்ரத்யேகஹேதுவாய், ஶயஹேதுவாகிறதென்னவுமாம ; அப்போது இந்த ப்ருதியஹேதுவுக்கு ஶயநிவ்ருத்தி ஹேதுத்வம் சொல்லாவிட்டாலும், *முடியானேயிற்கரணங்களை யுடையவராகையாலே ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை நினைத்து அஞ்சவேண்டா வென்று சொன்னது, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தால்வந்த பிரிவையும் நினைத்தஞ்சவேண்டா வென்னுமதுக்கும் உபலக்ஷண மென்றுகண்டுகொள்வது. ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஶயநிவ்ருத்திஹேதுவாம்படியை யருளிச்செய்கிறார் - அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை இத்யாதி. ஶக்தியில்லையென்னுமது ஶயஹேதுவன்றோ? என்ன - ஶக்தி தமக்கு இத்யாதி. ஆனால் எத்தாலே அதிஶங்கைபண்ணுகிறாரென்ன - இனி நோபஜநம் இத் யாதி. ஶயஹேதுக்களானபக்ஷத்திலே பரிஹாரம் அஞ்சுக்குச்சொல்லி, ''நெடுநாள் பிரிந்து போந்த வாஸனையாலும்'' என்றதுக்கு பரிஹாரம் சொல்லாமையாலே, ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமல் படுத்துகிறபாடிறேயிது என்றது - 'ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமல் நெடுநாள் பிரிந்துபோந்தவாஸனை

† படுத்துகிறபடியன்றே என்றும் பாடமுண்டு.

யக்ஷமும் அகிஞ்சித்கரமாய், கூடவிருக்கச்செய்தே "பிரிந்தான்" என்று ப்ரமிக்கும்படி பிரிவால்வந்த வாஸநை மேற்கோள்ளுகிறதிறே. யோக்யதைகிடந்து, படுத்துகிறபாடிறே. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று - ஸ ம்வத்ப்ரஸாதலப்தமாய், பரலக்ஷ்மபமாய், ருசிகார்யமாயிருக்கிற இருட்சியிருக்கிறபடியிறே இது. இனி, ஈஸ்வரனுக்குக் கால்நடையாடாததோரு தேசத்திலே இவரைவைத்துப்பரிஹரிக்கலாமத்தனை. ஈவர்த நெடுநாள்பிரிந்து போந்தாள் ஒருபிராட்டியாய், அவ்வாஸநையாலே, க்ருஷ்ணன்கூடவிருக்கச்செய்தேயும், இவன்பண்டுபிரிந்துபோந்த ப்ராதகாலமும்வந்து அக்காலத்துக்கு அடைத்தகாற்றுக்கள் அடிக்கையாலும், குயில்கள்கூவுகையாலும், மயில்கள் ஆலிக்கையாலும், காடேங்கும் ஒக்கக் கன்றுகளும் பசுக்களும் பரக்கையாலும், "இக்காலத்தில் அவன்போகை தவிரான்; பசுக்களினுடைய ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் அவற்றைவிட்டு நம்மோடிருப்பான் ஒருவனல்லன்; ஆனபின்பு அவன்போனான்" என்று கூடவிருக்கச்செய்தேயும் அவன்பிரிவை நிஶ்சயித்து, ஒரு * இன்னுயிர்ச்சேவல் * மல்லிகைகமழ்தென்றல் தொடக்கமானவற்றில் அவன் அஸந்நிதியிற் பட்ட க்லேஶத்தையுடைய அவன்கண்முகப்பேபட்டு, ஸர்வஶக்தியான அவன்தனக்கும் பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடியாய்த்து இவ்வாபத்து அதாவது-போனாய் வருகிறாயல்லன். போகநினைத்தாயைத் தவிருகிறாயல்லனே. இப்படிநோவுபட்டு, "நீ ஸர்வதா பசுமேய்க்கப்போகை தவிராய்: உன்போக்கு எனக்கு அநபிமதம்; ஆகையாலே உன்னுடையபோக்கை விலக்கவேணுமென்று நினையாநின்றேன்; இதுக்கு நானீர் வருகிறதில்லை; அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை என்தலையிலேவைக்கவேணும்; நீ பசுமேய்க்கப்போகாதொழியவேணும்; 'ஸப்ரமாதமானகாட்டில் நீ பசுமேய்க்கப்போனால்

*படுத்துகிறபாடிறேயிது' என்று கூட்டிக்கொள்வது என்றும் சொல்லுவர்கள். அதாவது, இப்போது * முடியானேயிற் கரணங்களையுடையாராய் ஸாக்ஷாத்காரமுண்டாயிருக்கையாலே அந்த வேண்டாவென்று கருத்து. ஸாக்ஷாத்காரமில்லையென்கிறதென்? * நெடுமிடரிலே ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான மாநஸாநுஸந்தாநத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கவில்லையோ? என்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்யாதி என்னுதல்; அன்றிக்கே, இவ்வாக்யம் அங்காபதேஶத்திலேயாய் ஒருகோபிகை, க்ருஷ்ணன் ப்ராதஃகாலத்திலே கூடவிருக்கச்செய்தே பசுமேய்க்கப்போனதை அதிஶங்கைபண்ணுகிறாளென்று விவக்ஷித்து, கூடவிருக்கச்செய்தே போனதை அதிஶங்கைபண்ணக்கூடுமோ? என்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்யாதி என்னவுமாம். "மேற்கொள்ளுகிறதிறே" என்றத்தை விவரிக்கிறார். யோக்யதை இத்யாதி. யோக்யதையாவது - விஶ்லேஷஹேதுவான ஶரீரபரிக்ரஹம். அதிஶங்கை பண்ணுகிறது ப்ராந்திகார்யமன்றோ? அது த்யாஜ்யமன்றோ? என்ன - மயர்வற இத்யாதி. இவ்வதிஶங்கை இவர்க்கு நிவ்ருத்தமாவது எப்போது? என்ன-இனிஈஶ்வரன் இத்யாதி. "ஒருபிராட்டி பாசுரத்தாலே பேசுகிறார்" என்றத்தை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார் - கலந்து இத்யாதி. "நீகண்ணா" என்றத்தைப்பற்ற - கூடவிருக்கச்செய்தேயும் என்றது. "அவைமேய்க்கப்போதி" "பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான்" இத்யாதியாலே 'ப்ராதகாலம்' என்றது ஸ்புடம். "வாடைதூவ" என்றத்தைப்பற்ற-அக்காலத்துக்கு இத்யாதி. "இனநிரைமேய்க்க" என்றத்தைப்பற்ற-காடேங்கு மொக்க இத்யாதி. "அவைமேய்க்கப்போதி" என்றத்தைப்பற்ற - அவன்போகைதவிரான் என்றது. தவிரானென்று நிஶ்சயிக்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - பசுக்களினுடைய இத்யாதி. ஒருதலையானால் - தனக்கே பரமானாலென்றபடி. அதெப்படியென்ன-அதாவது போனாய் இத்யாதி. "வெவ்வுயிர்க்கொண்டெனதாவிவேம்" என்றத்தைப்பற்ற - எனக்குஅநபிமதம் என்றது. "அணிமிகுதாமரைக்கையை" இத்யாதியையும், "வீவநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு" என்றத்தையும், "அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்யவங்கொல்" என்றத்தையும்பற்ற - உன்கையையென்று தொடங்கி, அஞ்சாநின்றேன் என்னுமளவும். "அஞ்சனவண்ணனே" என்கிற திருமொழிப்படியே "என்*

அங்குள்ள அஸுரராக்ஷஸாதிகளாலே என்புகுநகிறதோ?' என்றுஅஞ்சாநின்றேன்'' இனி, **''மாதாபிதாப்ராதாநிவாஸஶ்ஶரணம்ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயண:''** (மாதாபிதாப்ராதாநிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயண:)என்றுஅவன் ஸர்வவிதபந்துவுமாயிருக்குமாபோலே, இத்தலைக்கும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம்பிறந்தால் எல்லாப்பிரிவுகளும் உண்டாயிருக்குமிறே; **''யதாயதாஹி''** (யதாயதாஹி) என்கிறபடியே. ஆனபின்பு, நீ போகில் நான் உள்ளாகமாட்டேனென்று இப்படி நோவுபட, அவனும் இத்தையடைய அநுஸந்தித்து. ''நான் போகிறேனல்லேன்'' என்று, தன்போகாமையை இவள்நெஞ்சிலே படுத்தித்தரிப்பிக்கத்தரித்ததாய்த்தலைக்கட்டுகிறது இத்திருவாய்மொழியில். இத்தால்-தாதார்த்த்யத்தினுடைய எல்லையிருக்கிறபடியிறே * எம்மாவீட்டிலே ''தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே'' என்று நிஷ்கர்ஷித்ததொன்று உண்டிறே; அத்தை அழிக்கிறதாய்த்துஇங்கு. என்னைக்கொள்ளவேணுமென்றிறே அங்குச்சொல்லிற்று; என்னோடே கலக்கவுமாம், வேறே சிலரோடே கலக்கவுமாம்: அங்குத்தைக் குறை தீருமத்தனை வேண்டுவதென்கிறது இங்கு. அதுதன்னில் எனக்கு என்றவிடம், புருஷார்த்தமாகைக்காகச் சொன்னவித்தனையிறே. அது அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு உடலாமித்தனை. இவன்தான் எனக்கு என்றதவன்று புருஷார்த்தமாகாது, அவன்தான் விரும்பி ப்ரவர்த்திப்பதும் செய்யான்.

செயப்பிள்ளையைப் போக்கினேனெல்லே பாவம்'' என்று தாயாரன்றோ பரியக்கடவள்? தாய்க்குண்டான பரிவு இவர்க்குஉண்டாகக்கூடுமோ? என்று ஸ்வாபதேஶத்திலும், மஹிஷியானவளுக்கு மாதாவுக்குஉள்ள பரிவுண்டாகக்கூடுமோ? என்று அந்யாபதேஶத்திலும், வருகிற இரண்டு ஶங்கைக்கும் பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார்-இனி, மாதாபிதா இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - அவனுடைய ஸர்வவித பாந்தவத்துக்குள்ளே புத்ரத்வமும் ஒரு பாந்தவமாகையாலே புத்ரனிடத்தில் தாய்க்குள்ள பரிவு ஈஶ்வரனிடத்திலே இவர்க்கு நடக்குமென்று - 'மாதாபிதா' இத்யாதி வாக்யத்வயத்துக்கு பாவம். மஹிஷியான ஸ்ரீகௌஸலையார்க்கு சக்ரவர்த்தியிடத்திலே மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான பரிவு நடந்தாற்போலே, இவளுக்கும் க்ருஷ்ணனிடத்திலே மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான பரிவு நடக்குமென்று - 'யதாயதாஹி' இத்யாதிவாக்யத்துக்கு பாவம் - மாதாபிதா இத்யாதி. ஸுபாவோபநிஷதி. **''யதாயதாஹி கௌஸல்யா தாஸீவச்ச ஸகீவச । பார்யாவத் பகிநீவச்ச மாத்ருவச்சோபதிஷ்டதே''** இத்யயோத்யாகாண்டே கைகேயீம் ப்ரதி தஶரத:. ''செங்கனிவாய்'' என்றத்தைப்பற்ற - தரிப்பிக்கத்தரித்ததாய் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியால் ஆழ்வாருடைய அத்யந்த பாரதந்த்ர்யம் ப்ரகாஶிக்கிறதென்கிறார் - இத்தால் இத்யாதி. இத்தாலென்றது - இத்திருவாய்மொழியாலென்றபடி. தாதார்த்த்யத்தினுடைய வெல்லையாவது - அத்தலைக்கேஉறுப்பாக விநியோகப்படுகை. ''உன்தன் திருவுள்ளம் இடர்கெடுந்தோறும்'' இத்யாதியைப்பற்ற - தாதர்த்த்யத்தினுடைய வெல்லையிருக்கிறபடி என்றது. இதுதான் * எம்மாவீட்டிலும் சொல்லிற்றில்லையோ? அதில் இதுக்கு வாசியேதென்ன - எம்மாவீட்டிலே இத்யாதி வாக்யத்வயம். அதாவது - அங்கு விநியோகப்பட்டது தமக்கு உறுப்பாக விநியோகப்பட்டாரென்னும்படி: அதிலும் இது ஸாரஸ்யமாயிருக்கும் என்றபடி. அதெப்படியென்ன - என்னைக்கொள்ளவேணும் இத்யாதி. கீழே * எம்மாவீட்டிலும் இதுக்கு ஆதிக்யமுண்டென்று அருளிச்செய்து, இரண்டுக்கும் ஸாம்யம் விவக்ஷித்து, ஆனால் அங்கே எனக்கு என்று சொல்லுவானென்னென்ன - அதுதன்னில் இத்யாதி. புருஷார்த்தமாகைக்காக வென்றது - ஸ்வஹோக்த்ருத்வ ஶந்தரஹிதமாக அவன்கொடுக்கிறபேறு ரஸமாகைக்காகவென்றபடி. அவ்வளவுமன்றிக்கே, சேதநனை வாசியைப்பற்ற எனக்கு என்கிறதென்று ஹேத்வந்தரம் - அது அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு இத்யாதி. இவ்விரண்டு அர்த்தத்தையும் மூவஹேஷேந விவரிக்கிறார் - இவன்தான் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே,

முதற் பாட்டு.

வேய்மருதோளிணைமெலியுமாலோ!மெலிவும்என்தனிமையும்யாதும்நோக்
காமருகுயில்களுங்கூவுமாலோ!கணமயிலவைகலந்தாலுமாலோ! [காக்
ஆமருவினநிரைமேய்க்கநீபோக்குஒருபகலாயிரமூழியாலோ!
தாமரைக்கண்கள்கொண்டீர்தியாலோ! தகவிலைதகவிலையேநீகண்ணா!

ஆ.—உன்னைப் பிரிகையாலே என்னுடைய தோள்கள் மெலியா நின்றன; இவற்றின்மெலிவும் என்தனிமையும் ஒன்றும்பாராதே இக்குயில்களானவை உன்திரு நாமங்களைக் கூவாநின்றன; அதின்மேலே மயில்களும் கலந்தாலாநின்றன; ஒருபகல் பிரியுமளவில் இங்ஙனே படவேண்டுமோ? என்னில்,—நீ பசுமேய்க்கப் போனவாறே அவ்வொருபகல்தான் ஆயிரமூழியாகாநிற்கும்; அதின்மேலே நீயும் உன்னுடைய கண்களாலே என்னை ஈராநின்றாய்; உன்னைப் பிரிந்து நான் இங்ஙனே படாநிற்கச் செய்தே எங்களைப்பிரிந்து நீயிருக்கவல்லையாவதே! நீயிருந்த லோகத்திலும் இல்லையாகாதே க்ருபை! லோகத்திலே சிறிது க்ருபையுண்டாகிலும் உன்பக்கல் ஒருக்ருபையில்லை என்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் பிரிகிறானென்று வ்யஸநப்படாநிற்கச் செய்தே அதுக்குமேலே குயில்தொடக்கமான பதார்த்தங்களுடைய த்வநிகளாலும் அவனுடைய நோக்காலும் தனக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை வாயாலே தோழிமார்க்குச் சொல்லுமாபோலே அவனுக்கு அறிவிக்கிறாள்.

[வேய்மருதோள்] - உனக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான தோள். [மெலிவும் என்று தொடங்கி] - உன்னைப்பிரிந்திருக்கிற என்னுடைய அவஸாதமும் இவ்வவஸாதத்திலே எனக்கு ஒருதுணையின்றிக்கே யிருக்கிறமையையும் ஒன்றும்பாராதே பரஸ்பரம் விருப்பமுடைய குயில்களும் கூவாநின்றன; அதுக்குமேலே, மயில்கள் திரண்டு கலந்து ஆலாநின்றன. கண்டு தரிக்கமாட்டாமையாலே முகத்தைத் திரியவைத்து 'அவை' என்கிறாள். [ஆமருவென்று தொடங்கி] - உன்னோடும் மருவித் தன்னிலொத்த பசுநிரைகளை மேய்க்கைக்கு நீபோகிற ஒருபகல் ஆயிரம் ஊழியாகாநின்றது என்று இவள் சொல்ல; "இதொரு ஸ்வபாவமிருக்கும்படியே?" என்று ப்ரீதனாய் அவன் நோக்க; நீ பசுமேய்க்கப் போமதிலுங்காட்டிலும் அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கி நோவுபடுத்தா நின்றாய்; க்ருஷ்ணனே! நீயிருக்கிற லோகத்தில் க்ருபாதத்த்வமில்லை, அங்குண்டாகிலும் உன்பக்கல் க்ருபையில்லை என்கிறாள்.

ப.—முதற்பாட்டில், நீ பிரியப்புகுகிறாயென்கிற நினைவாலே குயில்தொடக்கமானவற்றாலே ஈடுபடுகிற என்னை, உன்கண்ணழகைக்கொண்டு நலியாநின்றாயென்கிறாள்.

(விரஹம் பொறுமையாலே), வேய்மரு - வேய்போலேகுழலோடின, தோள் இணை - தோள்கள் இரண்டும், மெலியும் - (புறவாயும் காணலாம்படி) மெலியாநின்றன; (அவ்வளவன்றியே), என்மெலிவும் - (ஆஸ்ரயமான) என் ஸரீரத்தின் மெலிவும், என் தனிமையும்-(பிரிவாற்றாத) என் தனிமையும், யாதும் - ஒன்றையும், நோக்கா -பாராதே, காமரு - ஈர்ஸநீயமான, குயில்களும் - குயில்களானவை, ("தனிமைப்பட்டாரை

நலியக்கடவோமல்லோம்'' என்றிராதே), கூவும் - (தம்மில் தாம் சேர்த்திக்காகக்) கூவா நின்றன; கணமயிலவை - திரளானமயில்களானவை, கலந்து - (தம்மில்தாம்) கலந்து, ஆலும் - நடியாநின்றன; ஆ - பசுக்களானவை, மருவு இனம் — செறிந்து இன மொத்திருக்கிற, நிரை - திரள்களை, மேய்க்க - மேய்க்கைக்காக, நீ-, போக்கு - லீலாபர னாய்க்கொண்டு போகிற, ஒருபகல்-, ஆயிரம்ஊழி - ("ஆ-மியுஃமாயமெத" என்கிற படியே) ஸஹஸ்ரயுகமாகாநின்றது; (அதுக்குமேலே குயில்கள் மயில்கள் உன் போக்குக் தாம் நன்றும்படி), தாமரை - தாமரைபோலே உர்ஙாயமான, கண்கள்கொண்டு - கண் களைக்கொண்டு, ஈர்தி-ஈராநின்றாய்; கண்ணா-(பெண்பிறந்தாரை * நெஞ்சு துக்கஞ்செய் யப்போந்த) க்ருஷ்ணனே! நீ தகவிலை - நீ (ஸ்த்ரீகளை) நலியத்தகாதென்கிற ஸாமாந்ய க்ருபையுமுடையையல்லை; தகவிலை - (நோவுபட்டாரை நலியலாகாதென்கிற) விசேஷ க்ருபையும் உடையையல்லை. இந்த நைர்க்ருண்யம் ஸ்வபாவமாயே விட்டதிறே என்றுகருத்து. வேய்மருதோளிணை என்று - அவன்கொண்டாடும்படி அழகைச்சொல் லவுமாம். காமருகுயிலென்று அழகியகுயில்; காவிலேமருவினவென்னவுமாம். "ஆலோ!" என்னுமசைகள் - விஷாதஸூசகங்கள்.

இ.—முதற்பாட்டில், அவன்பிரிகிறானென்கிற வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, அதுக்குமேலே குயில்தொடக்கமான பதார்த்தங்களின் ப்ரவ்ருத்திகளாலும் அவன் நோக் காலும் தனக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை, தோழிமார்க்குச் சொல்லும் பாசுரத்தாலே அவன்தனக்குச் சொல்லுகிறாள்.

[வேய்மருதோளிணை] - பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேயைப்போலியாகச் சொல்லலாம் தோள்கள்இரண்டும். [இணைமெலியுமாலோ] - நீ சேர்த்தியழகு கொண்டாடும் தோள்களிரண்டும் பட்டபாடு பாராய்! தன்தோளழகைத் தான்சொல்லுமவளல்லள்; அவன் கொண்டாடக் கேட்டுப்போந்தவளாகையாலே சொல்லுகிறாள். ராஜபுத்ரனுக்கு "பூந்தோட்டமழியாநின்றது" என்பாரைப்போலே, உன்போகோபகரணங்கள் அழிகிறபடி பாராய்! என்கிறாள். கிண்ணகத்திலே அடிச் சுடுமாபோலே, அவன் கூடியிருக்கச்செய்தே ப்ராந்திஜ்ஞாநத்தை யநுவர்த்தித்துத் தோளிணை மெலியாநின்றன. இவன் ஸந்நிதியிலும் அகவாயிற் பிரிவுகிடக்கையாலே அதின்கார்யம் உடம்பிலும் உண்டாகாநின்றது. [மெலியுமாலோ] - இனி நீயந்தாலும் அஸத்ஸமமென்கை. [ஆலோ] - விஷாதாதிஶயஸூசகமாய்க்கிடக்கிறது. [மெலிவும் என்தனிமையும்] - நாட்டாருடைய மெலிவும் தனிமையும்போலல்ல, என்மெலிவும் தனிமையும். உன்தனிமையும் உன்மெலிவும்போலல்ல. "மிகமேனிமெலிவெய்தி" என்றும் "தமியமாலோ" என்றும் பிரிவிற்சொன்னவையுமன்று; அவன்கூட விருக் கச்செய்தே வந்த மெலிவும் தனிமையுமிறே இது. இங்ஙன் கூடுமோவென்னில்; "தாம் தம்மைக்கொண்டகறல் தகவன்று" என்னுமவள் கூடவிருக்கச்செய்தே பிரிந்தானாகச் சொல்லவும் கட்டில்லையிறே; இவன்தன்னாலும் ஸமாதேயமன்று; போனாயிட்டு வருகிறானல்லன்; போகநினைத்தானாய்த் தவிருகிறானல்லன். அவனும் இவள்தோளில் மெலிவில் மெய்ப்பாட்டைக்கண்டு "நாம் பிரிந்தோமோ" என்று ப்ரமிக்குமத்தனை; அதுதான் இவன்தன்னுடைய ஸௌஹார்த்ய ஃபலமிறே. முன்பு பிரிந்தால் இவளுடைய ஆற்றாமை தோழிமார் சொல்லக்கேட்டுப் போருமித்தனை; இப்போது, தானேயிருந்து காணப்பெற்றான். தோழிமாரோடே பண்ணும் வ்ருத்தகீர்த்தனத்தை இவன்தன்

னோடே பண்ணுகிறாள். [யாதும் நோக்கா] - ஒன்றும் நோக்கா. என்மெலிவாதல், என்தனிமையாதல், ஒன்றும் பார்க்கிறனவில்லை. [காமருகுயில்களும்] - காமருதல் - விரும்புதல். பரஸ்பரம் விருப்பத்தையுடைத்தாயிருக்கை. பிரிவுக்கு உடலான கலவியன்றிக்கே நித்யஸம்ஶ்லேஷத்துக்கடியான ப்ரீதியோடே கலவாநின்றன. நீ நலிகிற துக்குமேலே குயில்களும் நலியாநின்றன. நீ நலியவாவிட்ட பதார்த்தங்களிலும் நீயே நல்லை. [கூவுமாலோ] - தனியிருப்பில் என்னைக்கண்டால், கலவிக்குப் போக்குவிடுகிற தங்கள் வாயைப் புதைக்க வேண்டாவோ? [கணமயிலவை] - ஒரு திரளாக வ்யாபகமாகாநின்றன. [அவை] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே யிருக்கையாலே, முகத்தைத் திரியவைத்து 'அவை' என்கிறாள். [கலந்தாலுமாலோ] - "இத்தனியிருப்பிலே கலக்கையாவது ஸ்த்ரீவதம்" என்றிருக்கவேண்டாவோ? இவற்றுக்குக் கலவியால் உண்டான ஹர்ஷம் உள்ளடங்காமையாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணாநின்றன. ''வஶ்யலக்ஷணஸம்யுக்தம் பாபீ ப்ராப்நோதி நாஸ்திகம் । பாபீ ப்ராப்ஸ்யதி ரக்ஷஸாம் ஸந்தாபிகா'' இம்மயிலினுடைய பேடை அவனாலே அபஹ்ருதசித்தையாய்த் தில்லையாகாதே! "வாணீ கவிஶாஸாக்ஷீ கயமேஷா ஸவிஷ்யதி" என்னவேண்டியிருக்கிற தசையிலே, நீயும் உன்னுடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தே போகாநின்றாய். [ஆமருவினநிரைமேய்க்க] - உன்னோடு மருவித் தன்னிலொத்த பசுநிரைகளை மேய்க்கைக்கு. [மருவினநிரை] - "மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழிசோர" என்கிறபடியே, அவனையொழியில் தரியாதவையிறே. ரக்ஷிக்கும்போதும் திரளாக வேணுமோ? [நீபோக்கு ஒருபகல்] - நீபோகிற ஒருபகலென்னுதல், உன்னுடைய போக்கான ஒருபகலென்னுதல்; இவை ஶப்தத்திலே யிறுக்குண்டு. போகவிடுகிற ஒருபகல், நீ கழிக்கிற ஒருபகலென்னுதல்; இது ஶப்தத்துக்குச்சேரும், சொல்லிப் போருமதன்று. "ஒருபகலளவேயன்றோ?" என்ன,—உன்னைப்போலே என்றிராதே கொள்ளாய்; உனக்கிறே ஒருபகலாயிருக்கிறது: அதுதானே எனக்கு அநேக கல்பமாயிராநின்றது; "யஸ்யாவ்யேகோபி வ்ருத்தி: க்ஷணஸ்ஸநவிநாஸவஸ்". [தாமரைக்கண்கள் கொண்டீர்தியாலோ] - "நாம் பிரிந்திலோம், பிரியநினைத்திலோம்: இப்படியிருக்க, போனோமுமாய், போனால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்களும் நலிந்ததாயிருக்கிற இது, ஒரு ப்ரேமஸ்வபாவமிருக்கும்படியே!" என்று ஸாதரமாகப்பார்க்க, அழகிய திருக்கண்களாலேநோக்கி நோவுபடுத்தாநின்றாய் என்கிறாள். இந்நோக்கிற்காட்டில் நீ பசுமேய்க்கப்போக அமையுமென்கை. "முன்புத்தை நோக்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகச் சொல்லுகிறாள்" என்பாருமுண்டு. 'ஈர்தி' - என்கையாலே இப்போது பார்த்தானாகவேணும். இப்படி சொன்னவிடத்திலும் நோக்கை மாறவைத்திலன். [தகவிலை தகவிலையேநீகண்ணா] - [தகவிலை] - நீஇருந்த லோகத்தில் க்ருபையில்லை. [கண்ணா - நீ - தகவிலை] - ஜகத்திலுண்டாகிலும், க்ருஷ்ணனே! உன்பக்கல் க்ருபையில்லை என்னுதல்; வீப்ஸையாலே, உனக்கு க்ருபையில்லை என்று நான் கொடியெடுக்கிறேனென்னுதல். "ஸீதாவிவாஸநயோ: காரணம் கார்த்ஸ்ந்யத:" "ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யமுத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே". விலக்காதவளைக்கொண்டு பிறரை யின்னாதாகிறதென்? உன்பக்கல் க்ருபையில்லை; "ஸமவேதம் ப்ராஸாதயோர்த்ருஷ்ட்வா கஸ்ய நஜாயதே".

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அவன்பிரிகிருனென்கிற வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, அதுக்கு மேலே, குயில்தொடக்கமான ஸாயகபதார்த்தங்களின் த்வநியாலும் அவன் நோக்காலும் தனக்குப் பிறந்த அவஸாதத்தைத் தோழிமார்க்குச் சொல்லுமாபோலே அவன் தனக்குச் சொல்லுகிருள்.

[வேயித்யாதி] - சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் வேயை ஒருவகைக்குப் போலியாகச் சொல்லலாயிருக்கிற தோள்களிரண்டும் மெலியாநின்றனவென்கிருள் ; செருக்கனுயிருக்கும் ராஜபுத்ரனுக்கு "உன்பூந்தோட்டம்அழிகிறது" என்பாரைப்போலே. தன் பிரிவில் இவளாற்ருமை கேட்டார்வாய்கேட்கை யன்றிக்கே கைம்மேலே காணலாயிருக்கிறதுகாணும் இவள்மெலிவு. இவளுடைய ப்ராந்தியை யநுவர்த்தித்து, கிண்ணகத்திலே யடிச்சுவோரைப்போலே அவன் கூடவிருக்கச் செய்தேயும் மெலியாநின்றனவாய்த்துத் தோள்கள். கூடவிருந்தாலும் ப்ரயோஜநமில்லையிறே அகவாயிலே பிரிவுண்டானுல்; அதின் கார்யமான மெலிவு பிறந்தன்றிநில்லாதிறே. தன்தோள்கள் மெலிகிறஇத்தை "உன்னுடையதோள்கள்மெலியாநின்றன" என்பாரைப்போலே சொல்லுகிருள் காணும்! தேவதத்தனென்றத்தோடு வாஸுதேவஸம்பத்தோடு வாசியறும்படி அவனுக்கு ப்ரகாரமாயிறே இவ்வாத்மவஸ்து விருப்பது. நீ கலக்கப் புக்கால் விடாயாறுவதெங்கே ? * மெல்லியல் தோள்தோய்ந்திறே விடாயாறுவது. [இணை] - நீ சேர்த்தியழகுசொல்லி வாய்வெருவும் தோள்கள் படுகிறபாடு பாராய் ! தன்னழகைத் தான் கொண்டாடுமவளல்லளே: அவன் சொல்லக்கேட்ட செவியேற்ருலே சொல்லுகிருளிறே. இனி நீ வந்தாலும் அஸத்ஸமங்

முதற்பாட்டு.— வேய்மரு இத்யாதி. "ஆமருவினநிரைமேய்க்க நீ போக்கொருபகலாயிர மூழியாலோ, காமருகுயில்களும் கூவுமாலோ, கணமயிலவைகலந்தாலுமாலோ, தாமரைக்கண்கள் கொண்டீர்தியாலோ" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் பிரிகிறன் இத்யாதி. வ்யஸநம்செல்லாநிற்க என்றது - "மெலிவும் என் தனிமையும்" என்றத்தைப்பற்ற.

வேயோடே பொருந்தியிருக்கிறது எவ்வாகாரத்தாலே ? என்ன - சுற்றுடைமையாலும் இத்யாதி. மருவுகை - ஸாத்ருஶ்யாகாரேண பொருந்துகை. தோள்களை வர்ணித்து, இது மெலியாநின்றது என்று அவனுக்குச் சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் - செருக்கனுய் இத்யாதி. சாடு - தன் பிரிவில் இத்யாதி. கைம்மேலே - ப்ரத்யக்ஷமாகவென்று சாடுவுக்கர்த்தம். விஶ்லேஷத்திலொழிய கூடவிருக்கச்செய்தே மெலியக்கூடுமோவென்ன - இவளுடைய இத்யாதி. விவரணமாதல், ப்ராந்தியாலன்றிக்கே அகவாயில் விஶ்லேஷாநுஸந்தாநத்தாலும் மெலிவுண்டாகிறதென்று பரிஹாராந்தரமாதல் - கூடவிருந்தாலும் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின்ஈடுபாடு-தன்தோள்கள் இத்யாதி. ஆற்றுமையிருந்தபடி யென்னென்றபடி. இத்தால் - இவள்தோள் மெலிந்தால் தன்னுடைய அபிமதம் போகிறதென்று வ்யஸநப்படுகை யன்றிக்கே, இவளுக்குவந்த மெலிவு தனக்குவந்ததாயிருக்கையாலும், அவனுக்கு வ்யஸநம் இரட்டித்திருக்குமென்று கருத்து. இவள் தோள்மெலிந்தால் வ்யஸநம் அவனதாயிருக்குமென்கிற இதுக்கு வ்யாபதேஶம் - தேவதத்தன் இத்யாதி. "வேய்மருதோளிணை மெலியும்" என்றத்தால் பலிதமாதல், "மெலியும்" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவமாதல் - நீகலக்க இத்யாதி. அப்படி இவள்தோள் விடாயாறுமிடமோவென்ன - மெல்லியல் இத்யாதி. ம்ருது ஸ்வபாவமான தோளோடேயணைந்தென்றபடி. திருநெடுந்தாண்டகம், "கல்லெடுத்து" இத்யாதி. "இணை" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - நீசேர்த்தியழகு இத்யாதி. அவன்வாய்வெருவும் தோளென்பானென் ? தனதோளழகைத் தானே சொல்லுகிருளாறுலோ, என்ன - தன்னழகை இத்யாதி. செவியேற்ருலே - செவியாலே கேட்கையாலே. மெலியும் - க்ஷீணமாகாநின்றன. † "மெலியும்" என்ற ஸார்வகாலிகார்த்தத்துக்கு பாவம்-இனிநீவந்தாலும் இத்யாதி. மெலிவும் தனிமையும்

---

† மெலியுமென்றது - காலத்தைக்காட்டாது தன்மையைக் காட்டுவதாகக் கொண்டு ஸார்வகாலிகார்த்தமாகக் கூறுகிருரென்க.

கிடாய். [ஆலோ!] - விஷாதாதிஶய ஸூசகமிருக்கிறபடி. [மேலிவும்என்தனிமையும்] - நாட்டார் மெலிவும் தனிமையும்போலல்லவிறே என்மெலிவும் என்தனிமையும். உன் மெலிவும் உன்தனிமையும்போலல்ல; கூடவிருக்கச்செய்தே வருகிற தனிமையும், பிரியாதிருக்கச்செய்தே வருகிற மெலிவுமிறே இது. "பொன்செய்பூண்மென்முலைக்சென்றுமெலியுமே" என்றும், "மிகமேனிமெலிவெய்தி" என்றும், "தமியமாலோ" என்றும் சொன்னவற்றி னளவல்லவிறே. அவன்அஸந்நிதியில் பட்டவையிறே அவை; கூடவிருக்கச்செய்தே வருகிறதிறே இது. "தாந்தம்மைக்கொண்டகறல் தகவன்று" என்று தாம் போவார் தம்மை வைத்தன்றோ போகக்கடவது என்னக்கடவ அவளுக்கு, கூடவிருக்கச்செய்தே போனானென்று நினைக்கவுமாமிறே ப்ரேமஸ்வபாவத்தாலே. அவன்தான் போனானாய் வருகிறானல்லன், போகநினைத்தானாய்த் தவிருகிறானல்லன்; அவனாலும் அப்ரதிக்ரியமிறே இது. அவன்தானும், இவள் மேலிவில் மெய்ப்பாட்டைக்கண்டு "நாம்பிரிந்தோமோ?" என்று ப்ரமிக்கும்படியிறே யிருக்கிறது. இருவரும் இருவர்க்கும் ஊமத்தங்காயானால் தெளியவிரகில்லை. இதுதான் அவனுடைய ஸௌஹார்த்யமலமிருந்தபடியிறே. முன்பு இவள்பிரிவாற்றாமையால் பட்டவையெல்லாம் தான் கண்டறியானே; தோழிமார் மற்றையார்சொல்லக் கேட்டார்வாய் கேட்குமித்தனையிறே; "வாஹிவாத" (வாஹிவாத) இத்யாதிவத்; இப்போது, தன் கண்ணாலே காணப்பெற்றானே. இவள்தான், தோழிமாரோடு சொல்லுமத்தை இப்போது அவன்தன்னோடே சொல்லுகிறாளிறே. [யாதும்நோக்கா] - ஒன்றையும் பார்க்கிறதில்லை. தோளின்மேலிவும் தனிமையும் இவையொன்றும் பார்க்கிறனவில்லை. [காமருகுயில்களும்] - காமருதலாவது விருப்பம். இவற்றினுடைய கலவி பிரிவுக்கு உடலாயிராமையாலே மேன்மேலென விருப்பத்தை யுடைத்தாயிருக்குமிறே. கலவி பிரிவோடே வ்யாப்தமென்னும் ஹயமில்லை இவற்றுக்கு. [குயில்களும்] - நீயேயன்றிக்கே, இவையும் பாதகமாகாநின்றன. நீ பாதிக்க வரவிட்ட பரிகரத்திற்காட்டில் இன்னமும்

தன்னதாயிருக்க, "என்மெலிவும், என்தனிமையும்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - நாட்டார் *இத்யாதி. அதாவது - லோகத்தில் விரஹிணிகளுடைய மெலிவையும் அஸஹாயதையையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. அவ்வளவன்றிக்கே, ஈஶ்வரனில் வ்யாவ்ருத்தி* - உன்மேலிவும் *இத்யாதி. நாட்டாருடையவும் ஈஶ்வரனுடையவும் மெலிவும் தனிமையும் போலல்லாதபடியெப்படியென்ன* - கூடவிருக்க *இத்யாதி. "என்மெலிவு மென்தனிமையும்" என்றதுக்கு - நாட்டாரிலும் ஈஶ்வரனிலும் வ்யாவ்ருத்தியாக அருளிச்செய்து, தான் கீழ்பட்ட மெலிவு தனிமைகளளவல்லவென்று மூன்றாம் வ்யாவ்ருத்தி* - பொன்செய்பூண் *இத்யாதி. அதெப்படியென்ன*-அவன் அஸந்நிதியில் *இத்யாதி. கூடவிருக்கச்செய்தே போனானென்று நினைக்கலாமோ? என்ன,*—தாந்தம்மை *இத்யாதி. அதாவது - அங்கு அஸம்பாவிதத்தைச் சொன்னாற்போலே இங்கு இதுவும் கூடுமென்றபடி. இப்படி நினைக்கிறவளுக்கொரு பரிஹாரம்பண்ணவொண்ணாதோ? என்ன* - அவன்தான் *இத்யாதி. 'அப்ரதிக்ரியம்" என்றதின் சரமாவதி* - அவன்தானும் *இத்யாதி. இத்தால்பலிதம்* - இருவரும் *இத்யாதி. இவ்வாற்றாமைதான் அவனுக்குப் பெரும்பேறாயிருக்குமெனகிறாராதல், மேலுக்கு உபோத்காதமாதல்* - இதுதான் *இத்யாதி.* இதுதான் *என்றது - இந்த வ்யஸநஹேதுவான ப்ராவண்யந்தானென்றபடி. அதெப்படியென்ன* - முன்பு இவள் *இத்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயம். அவ்வளவன்றிக்கே, இவனுக்கின்னமுமொரு அலப்யலாபமென்கிறார்* - இவள்தான் *இத்யாதி. அதாவது - காணப்பெற்றமாத்ரமன்றிக்கே வாயாலே சொல்லக்கேட்கவும் பெற்றானென்று இதுவும் ஒரு ஸௌபாக்யமென்றபடி. விவரணம்* - தோளின் மேலிவும் *இத்யாதி. "காமரு" என்றவர்த்தமாந நிர்த்தேசத்துக்கர்த்தம்* - இவற்றினுடைய *இத்யாதி. விவரணம்* - கலவி *இத்யாதி. அநுக்த ஸமுச்சயமாக சம்பந்தார்த்தம்* - நீயேயன்றிக்கே *இத்யாதி. ப்ராஸங்கிக ஸமுச்சயமாக அர்த்தாந்தரம் -*

நீதானே நல்லே. [கூவுமாலோ] - என்னுடைமையைக்கண்டால் இவற்றுக்கு வாயைப்புதைக்க வேண்டாவோ? பிரிந்து நோவுபடுகிற என்படியைக் கண்டால் "நஞ்சுபோலே நம்முடைய த்வனி இவளுக்கு பாதகமாம்" என்று தவிரவேண்டாவோ? "கஸ்யநாராத்யதே சித்தம்" (கஸ்யநாராத்யதேசித்தம்) - உருவின வாள் உறையிலே யிடவேண்டும்படிகாணும் இவளுடைய த்வனி. [கணமயில்] - எதிர்த்தலையையும் தனியேவைத்து நோவுபடுத்தித் தானும தனியேயிருந்து நோவுபடுவோரைப்போலே யன்றிக்கே, சேர்த்தியையுடையவா யிரா நின்றதாய்த்து இவை. [அவை] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே யிருக்கையாலே முகத்தை மாறவைத்து 'அவை' என்கிறாள்: கண்கோண்டு காணப்போகாமையாலே. ஒருதிரளாக பாதகமாகாநின்றதாய்த்து. [கலந்து] - "இவ்வளவில் நாம் கலக்கை ஸ்த்ரீவயம்" என்றறிந்து மீளுகிறதில்லை. [ஆலுமாலோ] - கலந்த கலவியால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுகின்றனவென்று ப்ரத்யக்ஷித்துவைத்து, 'அவை' என்னும்போது முகத்தை மாறிச்சொல்லுகிறாளாய் இருந்ததிறே. "மயூரஸ்ய" (மயூரஸ்ய) - இருவராயிருப்பார் எல்லாரையும் பிரித்தானென்றேயிருக்கிறார். மயிலினுடைய பெண்டாட்டியை ராவணன் கோண்டுபோய்த்திலனே; "வநே" (வநே)-திருவயோத்யையிலேவந்து பிரித்தானல்லனே! ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஏகாந்தமானகாட்டிலேயிறே."ரக்ஷஸா ந ஹ்ருதா ப்ரியா" (ரக்ஷஸாநஹ்ருதாப்ரியா) - நீர்மைகேடனான அப்படுகோலைக்காரனால் பிரிக்கப்படாதது இதொன்றுமேயாகாதே! [ஆமருவுஇத்யாதி] - இவ்வளவில் "கதமேஷா பவிஷ்யதி" (கதமேஷாபவிஷ்யதி) என்னவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே, அவன் தன்னுடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஒருப்படாநின்றான். உன்னோடே

நீபாயிக்க இத்யாதி. "கூவும்" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - என்னுடைமையை இத்யாதி. உன்னுடைமையைக்கண்டால் வாயைப் புதைக்கவேணுமோவென்ன - பிரிந்து இத்யாதி. விவரணமாதல். இவளுக்கு பாதகமானால் தவிரவேணும் என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கஸ்ய இத்யாதி. "அநயா சித்ரயா வாசா த்ரிஸ்தாநவ்யஞ்ஜநஸ்தயா | கஸ்ய நாராத்யதே சித்தம் உத்யதாஸேரரேரபி" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஹநுமத்வசநமாதூரீம் † ஸ்லாவதோராமஸ்யவசநம். (௩௩). "உத்யதாஸே:" என்றதுக்கு பாவம்- உருவின இத்யாதி. இத்தால் - திருவடிவார்த்தை மாதுர்யத்தாலே சத்ருவையும் ஈடுபடுத்துமாபோலே, இவளுடைய த்வனியைக்கண்டால் சத்ருக்களுமிரங்கவேண்டும்படியிருக்குமென்றபடி. "கணமயில்" என்றதுக்கு - மிதுநமான மயிலென்று விவக்ஷித்து, இதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - எதிர்த்தலையையும் இத்யாதி. ப்ரத்யக்ஷத்திலே ஆலுகிற மயிலை "அவை" என்கிறதென்னென்ன - த்ருஷ்டிவிஷம் இத்யாதி. "த்ருஷ்டிவிஷம்போலே" என்றதின்விவரணம் - கண்கோண்டு இத்யாதி. "கணமயில்" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - ஒருதிரளாக இத்யாதி. அதுக்குத் தன் ஸ்த்ரீயோடே கலக்கவேண்டாவோ? நீ நோவுபடுவானென்? என்ன - இவ்வளவில் இத்யாதி. முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறாளென்கிறதென்கொண்டென்ன-கலந்தகலவியால் இத்யாதி. விஶ்லேஷத்தில் மயூரதர்ஶநம் பாதகமானவிடமுண்டோவென்ன - மயூரஸ்ய இத்யாதி. "மயூரஸ்ய வநே நூநம் ரக்ஷஸா ந ஹ்ருதா ப்ரியா | தஸ்மாந் ந்ருத்யதி ரம்யேஷு வநேஷு ஸஹ காந்தயா" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. (௧-௫½) இதுக்கு பாவம்-இருவராய் இத்யாதி.ஸப்தார்த்தம்-மயில் இத்யாதி."வநே" என்கிறதுக்கு பாவம்-திருவயோத்யையிலே இத்யாதி. "ரக்ஷஸா" என்றதுக்கு வாஸநை - நீர்மை இத்யாதி. படுகோலைக்காரன் - பாதகன். "ஆமருவினம்" இத்யாதிக்கவதாரிகை - இவ்வளவில் இத்யாதி. "மருவு இனம்- ஆ - நிரை" என்றந்வயித்தர்த்தம் - உன்னோடே இத்யாதி. மருவு - மருவியிருக்குமென்ற

---

† "ஸ்லாவத:" என்ற இடத்தில் ஸத்ருப்ரத்யம் சிந்த்யம்;ஸ்லாவதோ நஸ்ய என்று இருக்கலாம்'

மருவித் திரளாயிருக்கிற ஆநிரையுண்டு - பசுநிரை; அந்நிரைமேய்க்க. * மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழி சோரவிறே நிற்பது; வேறொன்றின்றிக்கே இவனோட்டைச் சேர்த்தியேயிறே இவற்றுக்கு தாரகம். [இனம்] - அவனுடைய ரக்ஷ்யகோடியிலே யந்வயித்தாலும் தனியராயிருப்பாரை ரக்ஷிக்கநினையான்; திரளாயிருப்பாரையாய்த்து அவன் ரக்ஷிக்க நினைப்பது. [நீபோக்கொருபகல்] - நீபோகிற ஒருபகலென்னுதல்; உன்னுடைய போக்கான ஒரு பகலென்னுதல்; அன்றிக்கே, பசுக்களை மேய்க்கைக்காக நீபோகவிடுகிற பகல் என்னவுமாம். "இதெல்லாம் ஒருபகலளவேயன்றோ?" என்றான்! [ஆயிரம் இத்யாதி] - உன்னைப் போலேயென்று இராதேகொள்ளாய் எங்களையும். இரவொன்றும் பகலொன்றும் உத்தேஸ்யமாயிருப்பார் படியாயிராதுகாண், எல்லாக்காலத்திலுமொன்றே போதுபோக்காக இருப்பார்க்கு. **"யதாப்தகோடிப்ரதிம: க்ஷணஸ்தேந விநா பவத்"** (யதாப்தகோடி ப்ரதிம: க்ஷணஸ்தேநவிநாபவத்.) 'போனோமல்லோம்: போகநினைத்தோமல்லோம்; நாம் கூடவிருக்கச்செய்தே பிரிந்தோமாகக்கொண்டு நோவுபட்டுப் படார்நிங்களுடைய ஸ்வாபகமாயிருப்பதே! இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவம் இருக்கும்படியென்?" என்று கண்ணாலே குளிரநோக்கினான்:—[தாமரைக்கண்கள்கொண்டீர்தியாலோ] - நீ நோக்காலே நலிவதில் இன்னம் பசுமேய்க்கப்போகையே நன்று. "முன்புத்தைநோக்க ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்ச் சொல்லுகிறாள்" என்பாருமுண்டு; "ஈர்தி" - என்கையாலே இப்போது நலியாநின்றாய் என்றே சொல்ல அமையுமிறே. இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் நோக்கை மாறவைத்திலன். [தகவிலை] - ஜகத்தில் க்ருபையில்லைகிடீர் என்கிறாள்; அவனை விலக்குகிறார் இல்லையாகாதே. நம்மோடு விரோதித்தாரை இன்னாதாகிறதேன், இவன் நம்மை நலியாநிற்க? ஒன்றுக்கு அங்கதோஷமுண்டு, ஒன்றுக்கு ஸம்ஸர்க்க தோஷமுண்டு; ஆனபின்பு, இவை நம்மோடே விரோதிக்கை ப்ராப்தமன்றோ? மயில், ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய வாஹநமாகையாலே ஸம்ஸர்க்க தோஷமுண்டு; குயில், †பலிபுக்கினுடைய அந்நத்தை புஜிக்கை

படி. மருவுகை - பொருந்துகை. இவனோடே மருவியிருக்குமோவென்ன - மேய்ந்த இத்யாதி. கடைவாய்வழியே நழுவவென்றபடி. பெரியாழ்வார் திருமொழி, மூன்றாம்பத்து, ஆறாந்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாட்டு, "திரண்டெழுதழை" இத்யாதி. புல்லு கடைவாயிலேவழிந்தால் அவற்றுக்கு தாரகமேதென்ன - வேறொன்றின்றிக்கே இத்யாதி. "இனம்" என்றதுக்கு பாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. 'மேய்க்கைக்காக - பசுக்களை - நீ போகவிடுகிறபகல்' என்றந்வயிப்பது. "போக்கொருபகல்" என்றதுக்கு - போகிறவொருபகலென்னுதல்; போக்குகிற - கழிக்கிற, ஒருபகலென்னுதல்; பசுக்களைப்போகவிடுகிற வொருபகலென்னுதல் என்றர்த்தத்ரயம். விவரணம் - இரவொன்றும் இத்யாதி. பாவாந்தரமாதல். ஒருபகலாயிரமூழியாமோவென்ன - யதாப்த: இத்யாதி. **"ஸதயா ஸஹ மோஹவீர்யராமஸ்யோபாஸ்திதஸ்ஸுகம் । யதாப்தகோடிப்ரதிம: க்ஷணஸ்தேந விநாபவத்"** இதி பஞ்சமேம்ஸேத்ருதீயே(௩௯) மேலுக்கவதாரிகை-போனோமல்லோம் இத்யாதி. "தகவிலை" என்றதுக்கவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. க்ருபையில்லாமைக்கு நியாமகமேதென்ன - அவனை இத்யாதி. கண்கள்கொண்டீராதபடி விலக்குகிறாரில்லை, க்ருபையுண்டானாலாரேனும் விலக்குவர்களிறே; ஆகையாலே, தகவில்லையென்றபடி. முந்தின "தகவிலை" என்றதுக்கு - லோகத்தில் தகவில்லையென்ற அர்த்தமொழிய, குயில்மயில் தொடக்கமானவற்றுக்குத் தகவில்லையென்றர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, "நீகண்ணை - தகவில்லை" என்றதுக்கவதாரிகை - நம்மோடு இத்யாதி. அவற்றுக்குத் தன்னோடுவிரோதிக்க ப்ராப்தியேதென்ன - ஒன்றுக்கு இத்யாதி வாக்யத்ரயம். தோஷத்வயத்தையும் உபபாதிக்கிறார் - மயில் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவினுடைய -

† பலிபுக்கு-காக்கை. குயில் காக்கையாலே வளர்க்கப்படுதலால், அதின் அன்னத்தைப்புஜித்ததாம்.

யாலே அந்நதோஷமுண்டு [நீ - தகவிலை] - உனக்குத் தகவில்லை. "தகவுடையவனே" என்று கூப்பிடுமவள்கிடீர், அவன் ஸந்நிதியிலே இப்போது 'தகவிலை' என்கிறாள். நீ தகவுடையையல்லை. மேலில் "தகவிலை" என்கிறது போலன்றிக்கே, முற்பட்டதுக்குத் தகவிலையென்று பொருளாய், நாட்டில் க்ருபையில்லையென்னவுமாம்; அன்றியே இரண்டும் தகவிலை என்றேயாய், அப்போது இரட்டிப்புக்குக்கருத்து-நீதகவுடையை யல்லையென்னுமிடத்துக்குக்†கோடியேடுக்கிறேன்என்கிறாள், "ஏவமார்த்தாஸாயோஷித்ஸாக்ருபாகஸ்யநஜாயதே"(ஏவமார்த்தாஸாயோஷித்ஸாக்ருபாகஸ்யநஜாயதே)என்கிறபடியே.

இரண்டாம் பாட்டு.

தகவிலைதகவிலையேநீகண்ணா! தடமுலைபுணர்தோறும்புணர்ச்சிக் காராச், சுகவெள்ளம்விசும்பிறந்துஅறிவைமுழ்க்கச்சூழ்ந்துஅதுகனவென நீங்கியாங்கே, அகவுயிரகமகந்தோறும்உள்புக்குஆவியின்பரமல்லவேட்கை அந்தோ!, மிகமிகஇனிஉன்னைப்‡பிரிவையாமால்வீவநின்பசுநிரைமேய்க் கப்போக்கே.

ஆ.—(தகவிலை.) - ஸம்ஶ்லேஷஜநிதமான நிரவதிக நிர்வ்ருதி செல்லாநிற்கச்செய்தே இப்படிபடுகிறதென்? என்ன,—அந்த நிரதிஶய ஸம்ஶ்லேஷமெல்லாம் ஸ்வப்நகல்பமாய், உன்பக்கலுள்ள நிரதிஶயஸ்நேஹத்தினாலே பசுமேய்க்கப்போக்குக் காரணமாக நீபிரிகிறாயென்று நான்முடியக்கிடாய் புகுகிறதென்கிறாள்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், இங்ஙனே இப்பிராட்டி சொல்லாநிற்கச்செய்தே இவள் தரிக்கைக்காகப் பலகாலும் அணைத்தருள, நீ இங்ஙனே ஸம்ஶ்லேஷித்து நிரதிஶயஸுகம் பிறக்கச்செய்தே அந்த ஸுகமெல்லாம் நீபோகக்கடவையென்னுமதினாலே ஸ்வப்நங்கண்டு விழித்தாற்போலே பொய்யாய் நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள். பூர்வவ்ருத்தமான ஸம்ஶ்லேஷந்தன்னையே சொல்லிற்றாகவுமாம். [தடமுலையென்று தொடங்கி] - தடமுலைபுணர்தோறும் புணர்ச்சியின் அளவல்லாத ஸுகவெள்ளம் அபரிச்சேத்யமான ஆகாஶத்தையும் கடந்து என்னுடைய அறிவுகெடும்படி பெருகினது, ஸ்வப்நம்போலேபாய்; போய். [ஆங்கேயென்றுமேலுக்கு] - அத்தஶையிலே ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களால் இடமுடைத்தான ஹ்ருதயத்திலுள்ளுண்டான அவகாஶங்கள்

தகவுடையவனே இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - நீ தகவுடையையல்லை என்று. ஶப்தநிர்வாஹம் காட்டுகிறார் - மேலில் இத்யாதி. மேலில் தகவிலையென்கிறதுபோலன்றிக்கே யென்றது - "நீ கண்ணா-தகவிலை" என்றதுபோலே அவனை ஸம்போதித்து மத்யமபுருஷனாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே என்றபடி. கோடியேடுக்கிறேன் - அநேகஞ் சொல்லுகிறேனென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, இரண்டும் மத்யமபுருஷன்; முந்தினவர்த்தத்துக்கு,முந்தின தகவிலை-ப்ரதமபுருஷனாய், தகவில்லையென்றபடி,இரண்டாம் தகவிலை-மத்யமபுருஷன்."நாட்டில் க்ருபையில்லை"என்றதுக்குஸம்வாதம்-ஏவமு இத்யாதி. "ஸுகு... ஏவமார்த்தா-ஸாயோஷித்ஸாக்ருபாகஸ்யநஜாயதே" இதி பஞ்சமேம்ஶே ஏகோநவிம்ஶே. (கக - ந௦).

---

† கொடியெடுக்கிறேனென்று அடையவளைந்தானுக்குப்பாடம்.

‡ பிரிவையாமா என்று பன்னீராயிரப்படிக்குப்பாடம்.

தோறும் உள்ளே சென்றுபுக்கு அதிநிர்வேஶம் பொறுக்குமளவன்றிக்கே யிராநின்றது; பலகாலும் உன்னைப்பிரிகையுண்டாம்படி நீ பசுநிரை மேய்க்கப் போம் போக்கெல்லாம் வீவனவாகவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதஸுலபனை நீ ஒருக்ரூரமையின்றி யிராநின்றாய்; உன்னுடைய ஸம்ஶ்லேஷரஸந்தானே பரிதாபஹேதுவாகா நின்றது, விஶ்லேஷஹேதுவான பசுமேய்க்கப்போக்குத் தவிரவேணுமென்கிறாள்.

கண்ணா-(பெண்பிறந்தார்க்கு ஸுலபனென்று ப்ரஸித்தனான) கண்ணா! நீ -, தகவிலைதகவிலையே - (அந்தஸுலபதைக்கீடான) க்ருபையை ஒருபடியாலுமுடையையல்லையாயிராநின்றாய்; (நீ ஸந்நிஹிதனாயிருந்து ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறவளவிலும்), தட - (நீ ஶ்லாகிக்கும்படி) பெரிதான, முலை - முலைகளை, புணர்தோறும் - பரிஷ்வங்கம்பண்ணும் க்ஷணந்தோறும், புணர்ச்சிக்கு-அந்தஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு, ஆரா - உள்ளடங்காதே அதிஶயிதமான, சுகவெள்ளம்-ஸுகஸாகரமானது விசும்புஇறந்து-(அபர்யந்தமான) ஆகாசத்துக்கும் அவ்வருகேபோய், அறிவை - அறிவும், மூழ்க்க-அழுந்தும்படியாக, சூழ்ந்து-, (அப்போதே), அது கனவென - அதுஸ்வப்நகல்பமாக, நீங்கி-கழிந்து, ஆங்கே - அவ்வவஸ்த்தையிலே, அகவுயிர் - அந்தர்க்கதமான ப்ராணன்நின்ற, அகமகந்தோறும் - புடைகள்தோறும், உள்புக்கு - உள்ளே ப்ரவேசித்து, ஆவியின் - (ஆஶ்ரயமான) ஆத்மாவுக்கு, பரம்அல்ல-பொறுக்கவொண்ணாதபடி, வேட்கை - அதிநிர்வேஶம்(போந்து வாராநின்றது); அந்தோ! - ஐயோ! [கூடஇருக்கிற உனக்கு இத்தையை சொல்லிக் காட்டவேண்டுவதே!] இனி -, (இவ்வளவில் நீ செய்யவேண்டுவது), மிகமிக - மேன்மேலும், உன்னை-, பிரிவையாம்ஆல்-பிரிவானத்தை நாங்களுடையோமாம்படியாக, நின் - உன்னுடைய, பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - பசுநிரைமேய்க்கப்போக்குக்களானவை, வீவ-தவிர்வனவாகவேணும். வீதல் - ஒழிதல்.

ஈ.—இரண்டாம்பாட்டில், இவள் யரிக்கைக்காகப் பலகால் அணைத்தருள, இஸ்ஸம்ஶ்லேஷமெல்லாம் நீ போகக்கடவை என்னுமதினாலே ஸ்வப்நங்கண்டு விழித்தாற்போலே பொய்யாய், நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள். பூர்வ வ்ருத்தமான ஸம்ஶ்லேஷத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

[தகவிலைதகவிலை இத்யாதி] - [நீகண்ணா - தகவிலையே] - பெண்பிறந்தார்க்கு ஸ்வம்மான நீ நிர்க்ருபனே யாகாநின்றாய். க்ருஷ்ணனென்றால் பெண்களுக்கேயாயிருக்குமென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமிறே. "நாம் பிரிய நினையாதிருக்க, நிர்க்ருபன் என்கிறது தன்னாற்றாமையாலேயிறே" என்றுஅதுக்குப்பரிஹாரமாகஅணைத்தான். [தடமுலைபுணர்தொறும்]- "அணைக்கிறது பிரிகைக்கிறே" என்று கைநெகிழ்ந்தவிடத்திலே உடம்பு வெளுக்கும்: அதுக்குப் பரிஹாரார்த்தமாகத் திரியவணைக்கும்; ஆக, இப்படி அதிஶங்கையும் பரிஹாரமுமாய்ச் செல்லுமித்தனை யாய்த்து. தடமுலையென்றது - போக்தாவாலுண்டறுக்கவொண்ணாத போக்யதாப்ரகர்ஷம்; "மலராள் தனத்துள்ளான்" இத்யாதி. [புணர்ச்சிக்காராச்சுகவெள்ளம்]-கலவியினளவல்லாத ஸுகஸாகரம்: கலக்குமிடத்தில் இருவர்க்கும் அநுரூபமாயிறே ஸுகமிருப்பது. அவன்ஸ்வரூபம் இயத்தாரஹிதமாயிருக்குமாபோலேயாய்த்து போக்யதாப்ரகர்ஷமும்: அதனிற்பெரிய அவாவிறே இவளது. [விசும்பிறந்து இத்யாதி] - அந்த ஸுகம் அபரிச்சிந்நமான ஆகாஶத்தைக்கடந்து மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற அறிவையும் மூழ்த்தும்படி பெருகிற்றென்னுதல்; விசும்பென்று - பரம

பதம். அறிவாகிறது உபயவிபூதியையும் விளாக்கொலைகொள்ளும் தன்னறிவென்னுதல். [கனவென நீங்கி] - ஸ்வப்நகல்ப மென்னலாம்படி வற்றிப்போய். இந்த்ரஜாலங்களென்றும் கனவென்றும் அஸ்திரங்களைச் சொல்லக்கடவதிறே. கலந்தபோது ஸுகம் அபரிச்சிந்நமாயிருக்கும், பிரிவைக்கண்டவாறே பெருக்காறுஅடிசுடுமாபோலே து:க்கமும் அபரிச்சிந்நமாயிருக்கும். [ஆங்கே] - அத்தசையிலே. [அகவுயிர்] - ப்ராணஸ்தாநமான ஹ்ருதயம். [அகமகந்தோறும்] - ஹ்ருதயத்திலுள்ளுண்டான அவகாசந்தோறும். முன்புள்ள ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்களாலே ஹ்ருதயம் புடைபட்டிறேயிருப்பது; அவ்வவகாசங்களிலுள்ளே சென்றுபுக்கு, ஆஸ்ரயத்தினளவன்றிக்கே அபிநிவேசம் பெருகிவாராநின்றது. ஸம்ஸ்லேஷஸுகம் புக்கவிடமெங்கும் ஆற்றாமையாய்த்து. அணுபரிமாணமான ஆத்மாவால் பொறுக்குமளவன்று ஆசை. ஸுகமும், து:க்கமும், ஸ்வரூபேணவஸ்திதியும் என்றுமூன்று; ஸ்வரூபேணவஸ்திதியில் நிற்கிறதில்லை. [அந்தோ] - இது உனக்கு உபதேசிக்கவேண்டுவதே! கலவியில் இருவரும் கூடக் கலந்து பிரிவாலாற்றாமை உனக்கு உபதேசகம்யமாவதே! கலவிக்கு இருவராய், நோவு ஒருதலைக்கேயாவதே! இனிமேற் செய்யவடுப்பதென்னென்ன?—[பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கு - வீவ] - போக்கு - போக்குக்களானவை, "பசுவந்தன" என்னுமாபோலே. [வீவ] - தவிர்வனவாகவேணும். அதுவேண்டுகிற தென்னென்ன? [மிகமிகஇனி உன்னைப்பிரிவையாமால்] - போகில் மேன்மேலெனப் பிரிவுண்டாம் பிரிவையென்று - செய்யுட்பாடாய், பிரிவாமென்றபடி. உன்னைப்பிரிகையுண்டாம். [இனி] - முன்புத்தைப் பிரிவுகளுக்கு ஜீவித்திருந்தேனாகிலும் இனி ஜீவித்திருக்கமாட்டேன்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இவள் பரிக்கைக்காகப் பலகால் அணைத்தருள, இஸ்ஸம்ஸ்லேஷ ஸுகமெல்லாம் நீ போகக்கடவையென்னும் இதினாலே ஸ்வப்நம் கண்டு விழித்தாற்போலேயாய் நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள். பூர்வவ்ருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷத்தையே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

[தகவிலை இத்யாதி] - (நீ - கண்ணா - தகவிலையே) - க்ருஷ்ணனென்றால் பெண்களுக்கு ஸ்வமாயிருக்குமென்று ப்ரஸித்தமிறே பெண்களுக்கு ஸ்வமான நீ நிர்த்தயனே யாகாநின்றாய் "நம்மை நிர்த்தயனென்பதே! பிரியநினைத்தோமல்லோம்: பிரிந்தோமல்லோம்" என்று இவள் தரிக்கைக்காக நெருக்கி யணைத்தான். [தடமுலை இத்யாதி] - நூறாயிரந்தரம் அணையாநிற்கச்செய்தேயும் "அணைக்கிறது பிரிகைக்கிறே" என்று அணைத்த கை நெகிழ்த்தவிடமெங்கும் இவளுடம்பு வெளுக்கப்புக்கவாறே, அத்தைக் கண்டு இதினுடைய ஸமாதாநார்த்தமாக அணைக்க, இங்ஙனே அதிசங்கையும் ஸமாதாநமுமாய்ச் செல்லுமத்தனை. இதுதான் பூர்வஸம்ஸ்லேஷத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இப்போதை ஸம்ஸ்லேஷந்தன்னையே சொல்லுகிறது. [தடமுலை] - தன்னையழியப்புக்கார்

இரண்டாம்பாட்டு.—தகவிலை இத்யாதி. "தடமுலைபுணர்தொறும் புணர்ச்சிக்காரா" என்றதொடங்கி "வேட்கை" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இவள் இத்யாதி.

"நீகண்ணா - தகவிலை" என்று - அநுவாதம். 'பெண்களுக்குஸ்வமான' இத்யாதிவாக்யாந்தரம் - க்ருஷ்ணனென்றால் இத்யாதி வாக்யம்அநுஸந்தேயம். மேலுக்கவதாரிகை - நம்மை இத்யாதி. "புணர்தொறும்" என்றதுக்குபாவம் – நூறாயிரந்தரம் இத்யாதி. இப்போதை ஸம்ஸ்லேஷந்தன்னையே சொல்லுகிறதென்றது - இப்போதையில் ஸம்ஸ்லேஷம் சொல்லுகிறதே முக்யமென்றபடி. "தடம்" என்றதுக்குபாவம் - தன்னை இத்யாதி, "நேதிநேதி" என்றபடுவத்தையென்றபடி.

பவேத்தையாய்த்து இவற்றை அநுபவிக்கப்புக்க தானும்பவேது; துலைய அநுபவித்து முடிக்கப்போகாதாய்த்து; போக்தாவாலும் உண்டறுக்கவொண்ணாத போக்யதாதிசயத்தைச் சொன்னபடி. [புணர்ச்சிக்காராச்சுகவெள்ளம்] - ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு அடங்காத ஸுகஸாகரம். கலக்கிற இருவர்க்கும் ஈடாயிறே ஸுகமிருப்பது. அவன் ஸ்வரூபம் இயத்தாரஹிதமாய் இருக்குமாபோலேயாய்த்து போக்யதாப்ரகர்ஷமும்: * அதனிற்பெரிய என் அவாவிறே இவளது. அன்றியே, [புணர்தோறும் புணர்ச்சிக்காராச்சுகவெள்ளம்]- அதாவது - ஸம்ஸ்லேஷம் காதாசித்கமாய், ஸுகம் நிரதிசயமாயிருக்கை. † "நிலத்தினும் பெரிதேவானிலும் உயர்ந்தன்று, நீரினுமாரளவன்றே சாரல், கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு பெருந்தேனிழைக்கும் நாடனொடுநட்பே" என்னக்கடவதிறே. குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு, பெருந்தேனிழைக்கை. இஸ்ஸுகந்தான் எவ்வளவுபோருமென்னில்? [விசும்பு இத்யாதி] - ஸர்வபதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே வைத்துக்கொண்டிருக்குமதிறே ஆகாசமாகிறது; அதுதன்னைக் குளப்படியாக்கி, * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற அறிவையும் விளாக்கொலைகொள்ளாநின்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, விசும்பென்று-பரமபதமாய், — "தாமரைக் கண்ணனுலகு" என்னக்கடவதிறே ஸுகாதிசயத்துக்கு. ஆக, — த்ரிபாத்விபூதியையும் விஞ்சி, உபயவிபூதியையும் தன்னுள்ளேயாம்படியிருக்கிற அறிவையும் மேலிடும்

ஏதத்விவரணம் - துலைய இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - போக்தாவால் இத்யாதி. உண்டறுக்க - அநுபவித்துத்தலைக்கட்ட. புணர்தோறும் - ஸம்ஸ்லேஷிகதோறும். அதுக்கடியேது? என்ன - கலக்கிற இத்யாதி. இருவர்படியும் எப்படியிருக்குமென்ன - அவன்ஸ்வரூபம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். அவன் போக்யதா ப்ரகர்ஷமும் என்றபடி. "புணர்ச்சி" என்று - அல்பஸம்ஸ்லேஷமாய், ஆராச்சுகவெள்ளம் - அதுக்கடங்காத நிரதிசயஸுகம் என்றருளிச்செய்து, "புணர்ச்சி" என்று - காதாசித்க ஸம்ஸ்லேஷமாய், "ஆராச்சுகவெள்ளம்" என்று - அதுக்கடங்காத நிரவதிகஸுகமென்று யோஜநாந்தரம் - அன்றியே புணர்தோறும் இத்யாதி. அல்பஸம்ஸ்லேஷத்தாலுண்டான அநவதிக ஸுகமென்னுதல், காதாசித்க ஸம்ஸ்லேஷத்தாலுண்டான அநவதிகஸுகமென்னுதலென்று அர்த்தத்வயம். ஸம்ஸ்லேஷம்அல்பமாய் ஸுகம் அநவதிகமாயிருக்குமென்றும், ஸம்ஸ்லேஷம் அல்ப காலமாய் அத்தாலே ஸுகம் அநவதிகமாயிருக்குமென்றும் இரண்டுக்கும்பேதம். "அல்பஸம்ஸ்லேஷத்தாலே அநவதிகஸுகமுண்டு" என்கைக்கு ஸம்வாதம் - நிலத்தினும் இத்யாதி. இச்செய்யுளிலே அல்பஸம்ஸ்லேஷத்தாலே அதிகஸுகமுண்டாமென்று எங்கேசொல்லிற்றென்ன - குறிஞ்சிப்பூ இத்யாதி. தாழ்வரையில் கறுத்தகோலையுடைய குறிஞ்சிப்பூவின் ரஸத்தைக்கொண்டு மிக்க தேனை ஸம்பாதிக்கிற நாட்டையுடையவனோட்டை ஸ்நேஹம், பூமியைப்பற்றவும் பெரிதாய் ஆகாசத்தைப்பற்றவுமுயர்ந்து நீரைப்பற்றவும்நிறைந்திருக்குமன்றோ? என்றபடி. உயர்ந்தன்று என்றது உயர்ந்ததென்றபடி. இம்மூன்றும் மற்றையிரண்டு பூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பஞ்சபூதங்களைப்பற்றவும் பெரியதென்றபடி. இத்தால் - அல்பரஸத்தைக்கொண்டு அதிகமானதேனை ஸம்பாதிக்கிறதேசமாகையாலே அத்தேசத்தையுடையவனுடைய அல்பஸம்ஸ்லேஷம் அதிகஸுகாவஹமென்றுகருத்து. "விசும்பிறந்து" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. மோக்ஷஸுகத்தைப்பற்றவும் ஸம்ஸ்லேஷஸுகம் விஞ்சியிருக்குமோவென்ன - தாமரை இத்யாதி. அதாவது - அத்யந்த விஷயாஸக்தனாயிருப்பானொருவனை மீட்கைக்காக "காமபுருஷார்த்தம் அல்பாஸ்த்திரத்வாதிதோஷதுஷ்டம், மோக்ஷஸுகமேகாண் அநந்தஸ்த்திரபலம்" என்ன, விஷயாஸக்தன் சொல்லுகிறான்- "தாம்வீழ்வார்மென்றோட்டுயிலினினிதுகொல், தாமரைக்கண்ணனுலகு" என்று: தாமரைக்கண்ணனுலகுண்டு - மோக்ஷஸுகம்; அது, தாங்களேவிழுந்து ஆசைப்படும ஸ்த்ரீகளுடைய ம்ருதுவானதோளிலே யுறங்குகிறதிற்காட்டில் இனிதுகொல்? அன்றேயென்றபடி. "தாமரைக்கண்ணனுலகு - இனிதுகொல்" என்றந்வயம். த்விதீயார்த்தத்தை விவக்ஷித்து, "விசும்பிறந்து அறிவைமூழ்க்க" என்றதின் அர்த்தத்தைநிகமிக்கிறார்- ஆகஇத்யாதி. மூழ்க்கச்சூழ்ந்தது - மூடும்படிவிஞ்சியிருக்கிற அந்தச்சுகவெள்ளமென்றபடி. "அதனிற்பெரிய

† குறுந்தொகை - ௩.

படியாய்த் திருக்கிறது. [அது கனவெனநீங்கி] - அது ஸ்வப்நகல்ப மென்னலாம்படி கழிந்த தாய்த்து. அதின்பரப்பைக்கண்டவாறே அதுக்கு ஓர்அவதியில்லை யென்னும்படியாய்த்திருந்தது; அதுவும் வற்றினபடியைக் கண்டவாறே, இது பெருக்காறுவற்றி அடிசுட்டாற்போலேயாய்த்து. அப்படி கலந்தவனிறே பிரிந்தானும். கனவென்றும் இந்த்ரஜாலமென்றும் அபர்யாப்தமான கலவியைச் சொல்லக்கடவது; இதுவும் அநந்தரம் காணவொண்ணாத படியாயிருக்குமே. [ஆங்கே] - அத்தசையிலே. [அகவுயிர்] - ப்ராணஸ்தாநமான ஹ்ருதயம். [அகமகந்தோறும்] - ஹ்ருதயத்திலுண்டான அவகாசந்தோறும். முன்புள்ள ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களாலே ஹ்ருதயம் புடைபட்டிறேயிருப்பது. ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷம் அவகாசத்தையுண்டாக்கும்; அந்த அவகாசமுள்ளவிடமெங்கும் ஆற்றாமை புகுந்தது. [ஆவியின்பரமல்லவேட்கை] - அணுபரிமாணமான ஆத்மவஸ்துவின் அளவல்ல அபிநிவேசம்; "என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு" என்றாரே அவரும்; ஆஶ்ரயத்தின் அளவல்லவாய்த்து அபிநிவேசம். ஸுகதுःகங்களும், அவையொழிந்த ஸ்வரூபேணாவஸ்திதியும் என்று மூன்றுஉண்டிறே ; அதில் ஸ்வரூபேணாவஸ்திதியிலேதான் நிற்கப்பெற்றதோ! [அந்தோ!] - இதுதனக்கு உபதேசங்கொண்டறிய வேண்டுவதே! கலக்கிறபோது இருவரும்வேண்டிப் பிரிவில்வந்த ஆற்றாமைக்கு நான் சொல்லவேண்டும்படியாவதே !. கலவிக்கு இருவராய் ஆற்றாமை யொருதலையிலேயாவதே!. ஆனால் செய்யவேண்டுவதென்னென்னில்?—[நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - வீவ]. அதுதான் தவிரவேண்டுகிறது என்னென்னில், - [மிகமிகவினியுன்னைப் பிரிவையாமால்] — மேன்மேலெனஉன்னைப்பிரிவாம். [பிரிவை] - என்கிறவிது - செய்யுட்பாடாய், பிரிவுண்டாம்படி வருகிற பசுநிரை

வென்னவா" என்னக்கடவதிறே. ஆராச்சுகவெள்ளமானது கனவென நீங்கினபடியென்னென்ன - அதின்பரப்பை இத்யாதிவாக்யத்வயம். அதின்பரப்பை-ஸுகத்தின் வைபுல்யத்தை. அதுக்குஹேதுவேதென்ன - அப்படிகலந்தவன் இத்யாதி. அதாவது - அவ்வஸ்துவின் வைலக்ஷண்யம் பிரிவிலும் அப்படிபண்ணவற்றென்றபடி. அப்படியென்றது - ஆராச்சுகவெள்ளம் உண்டாம்படியென்றபடி. "கனவு" என்று - ஸ்வப்நம்; அன்றிக்கே, அபர்யாப்தமான கலவியாகவுமாமென்கிறார் - கனவென்றும் இத்யாதி. "கனவு" என்று - அபர்யாப்தமான கலவியைச்சொல்லுமோவென்ன - இதுவும் இத்யாதி. இதுவும் - கலவியுமென்றபடி. உயிருடையஅகம் - ப்ராணஸ்தாநமான மநஸ்ஸு. அகமகந்தோறும் - மநஸ்ஸினுடைய அவகாசந்தோறுமென்றபடி. அணுவானமநஸ்ஸுக்கு அவகாசமுண்டோவென்ன-முன்புள்ள இத்யாதி. உக்தத்தை யநுவதியாநின்றுகொண்டு, "உள்புக்குஆவியின் பரமல்லவேட்கை" என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஶ்லேஷம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "ஆத்மவஸ்துவினளவல்ல அபிநிவேசம்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - என்றனளவன்றால் இத்யாதி. இரண்டாந்திருவந்தாதி, 'மாலேநெடியோனே" இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - ஆஶ்ரயத்தின் இத்யாதி. 'அந்தோ' என்ற பதோபாதாநாநந்தரம், ஸுகதுःகங்களும் இத்யாதிவாக்யம் அநுஸந்தேயம். "அந்தோ!" என்றதுக்குபாவம் - ஸுகதுःகங்களும் இத்யாதி. ஸ்வரூபேணாவஸ்திதியாவது- ஸுகதுःகங்களிரண்டுமின்றிக்கே யிருக்கிற அவஸ்த்தை. "அந்தோ!" என்றதுக்குபாவாந்தரம் - இதுதனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - கலக்கிறபோது இத்யாதி. எதத்விவரணம் - கலவிக்கு இத்யாதி. மிகமிக - மேன்மேல். "உன்னைப்பிரிவையாம் -" உன்னுடைய விஶ்லேஷமுண்டாம். உத்தரோத்தரமுன்னுடைய விஶ்லேஷவ்யஸநம்வருமென்றபடி. "பிரிவையாம்" என்றிருக்க, பிரிவாம் என்பானென்னென்ன - பிரிவையென்கிற இத்யாதி. செய்யுட்பாடு - அவ்யயம். "பாட்டென்னவும் செய்யுளெனப்படும்" என்றிருக்கையாலே, செய்யுளென்று - பாட்டாய், பாடென்று - சேருகையாய், சந்தஸ்ஸுசேரும்படி யென்றபடி. ஆக, செய்யுட்பாடாயென்றது - சந்தःபூரணார்த்தமாயென்றபடி. ஆல் - அசை. "போக்கு" என்று ஏகவசநமாய், "வீவ" என்று பஹுவசநமாவானென்

மேய்க்கப்போக்கு வீவ. ''பசவந்தன'' என்னுமாபோலே போக்குக்கள் தவிரப்படுவன வாக. [இனி - வீவ] - இதுக்கு முன்புள்ளகாலமெல்லாம் பிரிந்துபோந்தாயேயாகிலும், இனிமேலுள்ள காலமாகிலும் தவிரவேணும். (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

வீவன்நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு வெவ்வுயிர்கொண்டெனதாவிவேமால்,யாவருந்துணையில்லையானிருந்துஉன்னஞ்சனமேனியையாட்டங்காணேன், போவதன்றுஒருபகல்நீயகன்றால்பொருகயற்கண்ணிணைநீரும்நில்லா, சாவதுஇவ்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்தஇத்தொழுத்தையோம்தனிமைதானே.

ஆ.—(வீவனின்.) - உன் பசுமேய்க்கப் போக்குக் காரணமாக நான் முடிவன்; விரஹாமநிபாலே என்னுத்மா தஹ்யமானமாகாநின்றது: பின்னையொரு துணையுமில்லை; உன்வரவு பார்த்துக்கொண்டு நான் தனியேயிருப்பன்; என் துணையானவுன்னை வரவுங்காணேன்; நீ யகன்றால் இப்பகலெங்கும் போவதுஞ்செய்யாது; இக்கண்ணீரும் நில்லாது; இந்த ஒருதலைமாத்திரமான ஸ்நேஹமானது சாலப்பொல்லாதாகாதே! என்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், நீஉபேக்ஷித்திருக்க இடைப்பெண்களான நாங்களே ஸ்நேஹித்திருக்கிற இவ்வொருதலைக்காமம் நசிக்கவேணுமென்கிறாள்.

[வெவ்வுயிர்கொண்டு என்று தொடங்கி] - வெவ்விதாக நெடுமூச்செறிந்து என்னுடைய ஹ்ருதயம் தஹ்யமாகாநின்றது; நீ போனவாறே ஸர்வமும் ப்ரதிகூலமாம்; இவ்வவஸாதத்தோடே நான் ஜீவித்திருப்பதுஞ்செய்து ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய உன்னுடைய ஸஞ்சாரமும் காணேன்; நீ போனால் பகல் குறைந்துகாட்டாது; வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே அலைந்துபோருகிற கயல்போலேயிருக்கிற கண்களும் நீர் மாறுகிறனவில்லை. [சாவது இவ்வாய்க்குலத்து என்று தொடங்கினமேலுக்கு] - எங்களுடைய விஸ்லேஷம் நசிப்பதென்றுமாம். முடிந்து பிழைக்கவேணுமென்று கருத்து. எங்களுக்கு விநாஸமாவது தனிமை யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ரமநீயமான வடிவழகையுடைய உன்னைக்காணாதே க்லேஸிக்கிற எங்களுடைய தனிமையானது முடிவாகவேணுமென்கிறாள்.

நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு-(நீ ஸ்வதர்மாநுஷ்டானமாக நினைத்துப்போருகிற) உன் பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கிலே, வீவன் - நான்முடிந்துவிடுவன்; வெவ்வுயிர்கொண்டு - (விரஹவ்யஸநயாலே) வெவ்விதாகமூச்சுவிட்டு, எனது ஆவி - என்னுடைய ஆத்மாவானது, வேம் - அத்தாலேபரிதபியாநின்றது; (அவ்வவஸ்தையில்), துணை - துணையாவார், யாவருமில்லை - ஒருவருமில்லை: (அவ்வளவிலும் ஆஸாபந்தத்தாலே), யான் - நான், இருந்து - முடியாதிருந்து, உன் அஞ்சனமேனியை - அஞ்சநம்போலே

னென்ன - பசுவந்தன இத்யாதி. அதாவது - பசுக்களென்ற அர்த்தத்வஸித்திக்குமாபோலே, போக்குக்களென்றும் ஸித்திக்குமென்றபடி. '' இனி '' என்றதுக்கர்த்தம் - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. (உ)

பூர்ணமீயமான உன்வடிவை, ஆட்டம் - நடையாட்டம், காணேன்-; நீ அகன்றால் - நீ போனால், ஒருபகல் - அந்தவொருபகல்தான், போவதுஅன்று-போகாதேநில்லாநிற்கும்: (ஆற்றாமையாலே அலமந்து), பொரு - (தன்னில்தான்) பொருகிற, கயல்-கயல்போன்ற, கண்ணிணை - நீ கொண்டாடும்கண்ணிரண்டும், நீரும் நில்லா-நீர்தணித்தாலும் நிற்கிறன வில்லை; இவ்வாய்க்குலத்து - (நீ பிறந்த) இடைக்குலத்திலே, ஆய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்த- இடையராய்ப்பிறவாதே இடைச்சிகளாய்ப்பிறந்த, தொழுத்தையோம் - தண்ணியோ மான எங்களுடைய, இத்தனிமைதானே - இத்தனியிருப்புச்செய்தது, சாவது - போவ தாகவேணும். தனிமை — ஸ்வபாவமாகைபாலே, அதன்முடிவு தங்கள்முடிவென்று கருத்து. தனிமைதானே எங்களுக்குச் சாவாவதென்றுமாம்.

இ.—மூன்றாப்பாட்டில், நீ உபேக்ஷித்திருக்க நாங்கள் ஸ்நேஹித்திருக்கிற இவ்வொருதலைக்காமம் நசிக்கவேணுமென்கிறாள்.

[வீவன் இத்யாதி]-"பசுமேய்க்கை ஸ்வதர்மமாகையாலே அதுக்காகப் போக் கைத் தவிரலாமோ?" என்ன; உன்போக்கிலே நான்முடிவன்; ஸ்த்ரீவயம் ஷவிக்கவரும் மர்மம் மர்மமல்ல காண்! இது உனக்கு முடிவாகிறபடி எங்ஙனே? என்ன,—[வெவ் வுயிர் இத்யாதி] - உன்போக்கை நினைத்து வெவ்விதாக நெடுமூச்செறிந்து, அத்தாலே ஹ்ருதயம் உலர்ந்து, விரஹாக்நியாலே வேவாநின்றது. நான் போனால் வ்ருத்தகீத் தந்த்தாலே மரித்தாலோவென்ன ?—[யாவரும் துணையில்லை] - நீபோனால் உதவக்கடவ தோழியரும் துணையல்லர்: குயில்முதலான பதார்த்தங்களும் ப்ரதிகூலமாம். துணையான உன்ஸந்நிதியில் எல்லாரும் துணையாம், நீபோனாலொரு துணையில்லை. [யான் இருந்து]- அவ்வவஸாநத்திலும் நூறே பிராயமாயிருப்பன். விலக்ஷணவிஷயமாகையாலே முடி யவுமொட்டாது, மரிக்கவுமொட்டாது. நகையாலே முடியவுமொண்ணாது, ஆற்றாமை தரிக்கவுமொட்டாது. [உன் அஞ்சனமேனியை யாட்டம்காணேன்] - இருந்தால் ஜீவிக் கும் ஜீவநமும் பெறேன். ப்ரமஹரமான வடிவைக்கொண்டு என்முன்னே ஸஞ்சரிக்கக் காணேன். உன்னைக் கண்ணுடிப்புறத்திலும் கண்டறியாயோ? இவ்வடிவைப் பிரிந் தார் பிழையாரென்றிருக்க வேண்டாவோ? காமினியாகையாலே ஸ்வரூபத்திலும் குணத்திலுமிழியாளிறே: வடிவையிறே ஆசைப்படுவது. [ஆட்டம்] - நடையாட் டம். இதெல்லாம் ஒரு பகலளவுக்கேயென்ன - [நீயகன்றால் - போவதன்று ஒருபகல்] - நீ பிரிகையாலே ஒரு பகலாவது போகிறதில்லை. முப்பது நாழிகை சென்றால் ஒரு க்ஷணமும் குறைந்து காட்டுகிறதில்லை. உனக்குப்போலே யென்றிருந்தாயோ எனக் கும்? காலத்தினுடைய குறைவும் நிறைவும் விஷயாதீநமாயிறே யிருப்பது. கலவியில் கல்பம் க்ஷணமாய், வ்யதிரேகத்தில் ஒருக்ஷணம் கல்பமாயிறே யிருப்பது. [பொருகயல் இத்யாதி] - வ்யஸநத்தாலே அலமந்து பொருகிற கயல்போலேயிருக்கிற கண்களும் நீர்மாறுகிறதில்லை. கண்ணீர் என்னால் தகையப்போகிறதில்லை. [நீரும்நில்லா] - உன் னைத்தகையிலும் என்னால் அத்தைத் தகையப்போகிறதில்லை. பின்னைச் செய்யவடுப்ப தென்? என்ன,—[சாவது இத்யாதி] - இவ்வாய்க்குலத்திலே இடைச்சியோமாய்ப்பிறந்த இத்தண்ணியோமான எங்கள் தனிமை. [சாவது] - நசிப்பது. அதாவது - முடிந்து பிழைக்கவேணு மென்கை. [தனிமைதானே - சாவது] - எங்களுக்குத் தனிமைதானே யிறே மரணமாவது? தனிமையென்றும் விநாசமென்றுமிரண்டில்லை யென்றுமாம். நாங் கள் ஜீவிக்கவுமாம், தவிரவுமாம்: இந்த ஒருதலைக்காமம் நசிக்கவேணும்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. நீ உபேக்ஷித்திருக்க நாங்கள் ஸ்நேஹித்திருக்கிற ஒருதலைக்காமம் நசிக்கவேணுமென்கிறாள்.

[வீவன் இத்யாதி] - உன் பசுநிரைமேய்க்கப் போக்குநிமித்தமாக, நான்வீவன்-நான்முடிவன். "அதுஎனக்கு தர்மமன்றோ?" என்றிராதே, உனக்கு ஸ்த்ரீவதமாய்ப்பலிக்கக்கிடாய்ப் புகுகிறது. இப்போது முடியும்படி வந்ததென்னென்னில், - [வெவ்வுயிர் இத்யாதி] - என்னைப்பார்க்கமாட்டாயோ? உன்னுடைய போக்குநிமித்தமாக நெடுமூச்செறிந்து அதுவேஹேதுவாக உலர்ந்த என்னுடைய ஹ்ருதயமானது விரஹாக்நி கொளுந்தி எரியாநின்றது; இதிலே நீரைச்சொரியவல்லையே யென்கிறாள். [எனதாவி] - உன்னைப் போலேயென்றிராதே கொள்ளாய் அல்லாதாரையும் [யாவருந்துணையில்லை] - துணையான நீதானேபோனாய்: நீபோனால் துணையான தோழிமார் தானேயில்லை: குயில் மயில் தொடக்கமானவை தானே ஊர்ப்பகையாய்த்து. [யானிருந்து] - நீபோனால் படுவற்றைத்தான் படப்பெற்றேனோ? எல்லாம் பட்டும் நூறேபிராயமாயிருந்தது; இன்னம் ஒருகால் காணலாமென்னும் நசைமுடியவொட்டாதிறே. பிரிந்த விஷயந்தான் முடியவுமொட்டாது, தரித்திருக்கவுமொட்டாது; அர்ஜுநன் பின்பிருந்து எளிவரவுபட்டாற்போலே. [உன்னஞ்சன மேனியை யாட்டங்காணேன்] - இருந்தார் ஜீவிக்கும் ஜீவநத்தைத்தான் ஜீவிக்கப் பெற்றேனோ? * ஏழையராவி தேட்டமாயிருக்கிறதுகாணும் இவளுக்கு இப்போது. [உன்]-உன்னை நீதான் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறிதியே. கண்டாயாகில் "நம்மைப்பிரிந்தவர்கள்பிழையார்கள்" என்றிருக்கவேண்டாவோ? [மேனியை] – ஸ்வரூபத்திலாதல்

மூன்றும்பாட்டு.—வீவன் இத்யாதி. "இவ்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப் பிறந்த இத்தொழுத்தையோம் தனிமைதானே - சாவது" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீ உபேக்ஷித்திருக்க இத்யாதி.

*"முடிவன்" என்றால் ஜாத்யுசிதபூர்மத்தை விடப்போமோவென்ன - அதுஎனக்கு இத்யாதி. வெவ்வுயிர்கொண்டு - நெடுமூச்செறிந்துகொண்டு. வெவ்வுயிர் - பெருமூச்சு. தாத்பர்யம் - என்னைப்பார்க்க இத்யாதி. "ஆவி வேம்" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவமாதல், "ஆவ்" என்றதுக்கு பாவமாதல் - இதிலே இத்யாதி. "எனது" என்றதுக்கு பாவம் - உன்னைப்போலே இத்யாதி. நான் போனால் வ்ருத்தகீர்த்தநத்தாலே தரித்தாலோவென்ன - யாவரும்துணையில்லை இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - துணையான இத்யாதி. ஊர்ப்பகை - ஊரிலுள்ளபேரெல்லாம் பகை. "யானிருந்து" என்றதுக்கு பாவம் - நீபோனால் இத்யாதிவாக்யத்வயம். படுவற்றைத்தான் படுகையாவது - உத்தரக்ஷணத்திலே முடிகை. ஆனால் முடியவொண்ணாதோவென்ன - இன்னமொருகால் இத்யாதி. ஆனால் தரித்திருக்கிறதுக்கென்னென்ன-பிரிந்த இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அர்ஜுநன் இத்யாதி. அவன்போனதை நிஶ்சயித்துச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே, "அஞ்சனமேனியையாட்டங்காணேன்" என்றதுக்கு - உருவுவெளிப்பாடாக்கி, அந்தவுருவுவெளிப்பாடுதான் தேட்டமாயிருக்கிறதென்கிறார் - இருந்தார் இத்யாதி. விஶ்லேஷத்தில் உருவவெளிப்பாடு காமிநிகளுக்கு உஜ்ஜீவநமாயன்றோ விருப்பது? அதுவுமில்லையென்றபடி. ஆனால் * ஏழையராவியிலே உருவுவெளிப்பாடும் ப்ராரகமாய்த்தில்லையே? என்ன - ஏழையராவி இத்யாதி. அபவா, "அஞ்சனமேனி" என்றதுக்கு பாவம் - இருந்தார் இத்யாதி. இருந்தார் - நூறேபிராயமாக விருந்தார். ஜீவிக்கும்ஜீவநம் - அநுபவிக்குமநுபவம். "ஆட்டங்காணேன்" என்றதுக்கு பாவம் - ஏழையராவி இத்யாதி என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். நம் வடிவு உனக்கு அநுபவிக்கவேணுமாகில், மெள்ளச்செய்கிறோமென்றாறியிருக்க வொண்ணாதோவென்ன-உன்னை இத்யாதி. கண்டால் நாம் செய்யுமதேதென்ன-கண்டாயாகில் இத்யாதி. ஸ்வரூபாதிகள்கிடக்கத் திருமேனியைச் சொல்லுவானென்னென்ன - ஸ்வரூபத்திலாதல்*

குணத்திலாதல் இழியுமவளன்றே: காமிநி உடம்பை ஆசைப்படுமேவளிறே! [ஆட்டங் காணேன்]-அவ்வடிவோடே என்முன்னே ஸஞ்சரிக்கக் காணப் பெறுகிறிலேன். "இதேல் லாம் ஒருபகலைக்கே" என்றான் - [போவதன்று இத்யாதி] - உனக்குப்போலே என்றிராதே கோள்ளாய் எங்களுக்கும். நீ பேரநின்றால், நாழிகைமுப்பது சென்றாலும் மலையாளர் வளைப் புப்போலே ஓரடிபேராதாய்த்து; அது பகலின் ஸ்வபாவமல்ல :—[நீயகன்றால்] - உன் ஸ்வபாவத்தாலே. பகலின் ஸ்வபாவமாகில் கூடவிருந்தபோதும் போகாதோழியவேணு மிறே. கூடவிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணாதாற்போலே யாய்த்து, நீயகன்றால் பகல் போகாதபடி. அவன்கூடவிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணாதே; * நாரணனைக்கண்டேன். பகற்கண்டேனிறே. "போவதன்றொருபகல்" என்று இதுதானும் சொல்லமாட்டாதே காணும் அவனிருக்கிறது; "கலவி செல்லாநிற்கச்செய்தே பிரிவைநினைக்கையாவதேன்?" என்றிறே அவனிருப்பது; "பிரியேன்" என்னவல்லன் என்றாளே பண்டே. [போருகயல் இத்யாதி] - உன்போக்கை நினைத்துப் பாய்கிற கண்ணநீர் என்னால் தகையப்போகிற தில்லை. [நீரும்நில்லா] - உன்னைத் தகையிலும் நீரைத் தகையப் போகிறதில்லை. போரு கிற கயல்போலேயாய்த்துப் பிரிவைநினைத்துத் தடுமாறுகிறபடி. அதுக்குச் செய்யவேண்டுவ தேன் ? என்ன — [சாவது இத்யாதி] - இவ்விடைக்குலத்தில் இடைச்சிகளாய்ப் பிறந்த தண்ணியோமான எங்களுடைய தனிமை சாவது. நீபோகிலும் போகிறாய், இருக்கிலும் இருக்கிறாய்: இத்தனிமை நசிப்பது "இவனுக்கு நான் நூறுபிள்ளை பெறவேணும்" என்ற ஸாவித்ரியைப்போலே சொல்லுகிறாள். அன்றிக்கே, [தனிமைதானே-சாவது]-எங்க ளுக்குத் தனிமையென்றும் விநாஶமென்றும் இரண்டில்லைகாண்! தனிமைதானே விநாஶ மென்னவுமாம். "நின்னலாலிலேன்" என்னுமவரிறே ; "இறப்பதற்கேயெண்ணாது" என்

இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு உபபத்தி - காமிநி இத்யாதி. "இருந்தார் ஜீவிக்கும்" இத்யாதிவாக்யத் தின் அர்த்தாநுகுணமாக "ஆட்டம்காணேன்" என்றதுக்கர்த்தம் - அவ்வடிவோடே இத்யாதி. ஆட் டம் - நடையாட்டம்; ஸஞ்சாரம். "நீயகன்றால் - ஒருபகல் - போவதன்று" என்றதுக்குபாவம் - உனக்குப்போலே இத்யாதி. விவரணம் - நீ பேர இத்யாதி. மலையாளர்வளைப்பாவது - மலையாளி கள் ஒருவன்கையிலே யொன்றைவாங்க நினைத்தால் வாங்கியல்லது போகார்கள்: வளைப்புக்கிடப்பார் கள்; அதுபோலே என்றபடி. "நீயகன்றால்" என்றதுக்கவதாரிகை-அது இத்யாதி. பகலின் ஸ்வபா வந்தானாலோவென்ன - பகலின் இத்யாதி. அதாவது - பகலின் ஸ்வபாவமேயானால், அவ னோடே கூடியிருந்தபோது ஒருக்ஷணமாய்ப்போகிறதிறே, அப்போதும் போகாதொழிய வேணுமென்ற படி. அவன் ஸ்வபாவத்தாலே போமோவென்ன ; வ்யதிரேக த்ருஷ்டாந்தமுகேந உபபாதநம்-கூட விருந்தால் இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - பகற்கண்டேன் இத்யாதி. இவளைப்போலே அவனும் "நீயகன்றால் - போவதன்றொருபகல்" என்னவேண்டாவோவென்ன - போவதன்று இத்யாதி. மாட்டாமைக்குஹேதுவேதென்ன - கலவி இத்யாதி. ஹேத்வந்தரம்-பிரியேன் இத்யாதி. அதாவது - சொன்னாலும் விஶ்வஸியாளென்றபடி. "பேதை நின்னைப்பிரியேனினியென்றகன்றான்" என்று திருமொழி. "நீரும்" என்ற சமுச்சயார்த்தம் - உன்னை இத்யாதி. "பொரு" என்றதுக்கு பாவம் - பொருகிற இத்யாதி. பொருகிற - யுத்தம் பண்ணுகிற. விவரணம் - நீபோகிலும் இத்யாதி. தொழுத் தையோம் இத்தனிமை, என்றந்வயிப்பது. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இவனுக்கு இத்யாதி. அதா வது - நீ போகாதே கூடவிருக்கவேணுமென்று மறைத்துச்சொல்லுகிறாளென்றபடி. "சாவது", என் கிற இது, மரணவாசியாக அர்த்தாந்தரம் - எங்களுக்கு இத்யாதி. "தனிமை-விநாசம்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணத்வயம் - நின்னலால் இத்யாதிவாக்யத்வயம். இறப்பதற்கேயெண்ணாது - கைவல்யத்தில் மநஸ்ஸைவையாதேயென்று பரமார்த்தம். கைவல்யத்தையென்னாதே, "இறப்பதற்கே" என்கை யாலே - பகவத்விஶ்லேஷம் மரணமென்றபடி. இத்தால் - கேவலனுக்கு பகவத்ப்ராப்தி யில்லை யென்றுகருத்து. திருநெடுந்தாண்டகம், "மின்னுருவாய்" இத்யாதி. தொழுத்தையோம் . தண்ணி

ருரே யவரும். அன்றிக்கே, [தனிமை- சாவது] - இத்தனிமை சாலப்பொல்லாதேன்னவுமாம். இவ்வொருதலைக்காமம் போவது, கைக்கிளைத்தலைவி பொறையழிந்தால்எல்லாம் சொல்லப்பெறுமிறே. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

தொழுத்தையோந்தனிமையுந்துணைபிரிந்தார்துயரமும்நினைகிலை கோவிந்தாநின், தொழுத்தனிற்பசுக்களையேவிரும்பித் துறந்தெம்மையிட்டு அவைமேய்க்கப்போதி, பழுத்தநல்லமுதின்இன்சாற்றுவெள்ளம்பாவியேன்மனமகந்தோறும்உள்புக்கு, அழுத்தநின்செங்கனிவாயின்கள்வப் பணிமொழிநினைதோறும்ஆவிவேமால்.

ஆ—(தொழுத்தையோம்.) - அடியோங்கள் தனிமையையும் உன்னைப் பிரிந்து நாங்கள்படுகிற வ்யஸநத்தையும் ஒன்றும்பாராதே, உன்னுடைய பசுக்களையே யுகந்து எங்களைத்துறந்து பொகட்டு அவை மேய்க்கப்போதி என்ன; “உன்னுடைய கடாக்ஷமே தாரகமாயிருக்கிற நான் உன்னைப்பிரிந்துபோகையாவதென்” என்றாற் போலே ஸாந்த்வரூபமாய் ப்ரேமகர்ப்பமாய் அதிமதுரமாயிருப்பனசில பணிமொழிகளை யருளிச்செய்தருள; இவையிறே நினைக்கநினைக்க என்னைமாய்க்கின்றன என்கிறாள்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், இவன் போகிறானென்று இப்பிராட்டி. நோவுபடப் புக்கவாறே, “உன்னைப்பிரிய ஸம்பாவனையுண்டோ?” என்று மற்றும் ஸவிநயமாகச் சில வார்த்தைகளை யருளிச்செய்ய, இவையிறே என்னைமாய்க்கின்றன என்கிறாள்.

[தொழுத்தையோம் என்றுதொடங்கி] - கோவிந்தா! அபிமதரைப்பிரிந்தார் படும் விஸ்லேஷமும், உன்னைப்பிரிந்து நாங்கள்படும் வ்யஸநமும் நினைக்கிறிலை; உன் தொழுவில்நிற்கும் பசுக்களையே ஆதரித்து அசேதநபதார்த்தங்களைப் பொகடுமாபோலே எங்களைப்பொகட்டு' அவை மேய்க்கப் போகக்கடவை. [பழுத்த நல்லமுது என்று தொடங்கி] - பக்வமாய் விலக்ஷணமான அம்ருதத்தினுடைய இனியசாற்று வெள்ளம் போலே போக்யமாயிருக்கிற உன்னுடைய பணிமொழிகளை ஹ்ருதயாவகாசந்தோறும் மறக்கவொண்ணாதபடி ஸ்திரமாக்க, உன்னுடைய சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற வாயில் ஸர்வஸ்வாபஹாரக்ஷமமான பணிமொழிகளை நினைதோறும் ஆவி வேவாநின்றது.

யோம். மூன்றுமர்த்தத்துக்கு, “தனிமை - சாவது” என்றது - தனிமை மரணஸமமென்ற படித்தாத்தம். அதாவது - “[illegible]” என்றாற்போலே சாவதுக்குஒக்குமென்றாய், பொல்லாதென்றபடி. “தனிமை - சாவது” என்றந்வயம். அவன்செய்தபடி கண்டிருக்குமதொழிய, கற்புடைய தலைவி “நீபோனால் முடிவன்” என்னலாமோவென்ன - கைக்கிளை இத்யாதி. கைக்கிளையென்று - ஒருதலைக்காமமாய், தலைவியென்று - நாயகியாய், ஒருதலைக்காமமுடையநாயகி யென்றபடி. பொறை - க்ஷமை. (௩)

ப.—அனந்தரம், ஆச்ரிதரக்ஷணஸ்வபாவனான நீ ரக்ஷ்யைகதேசமான எங்களைப்பொகட்டுப்போகாநின்றாய்; நாங்கள் உன்னுடைய க்ருத்ரிமோக்திகளை நினைத்து க்லேசியாநின்றோம் என்கிறாள்.

கோவிந்தா - (கோபீஜநரக்ஷணத்தாலே) கோவிந்தாபிஷேகம்பண்ணினவனே! தொழுத்தையோம்-(உனக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கமாய்) அடிமைப்பட்ட எங்களுடைய, தனிமையும் - தனிமையையும், துணை - துணையான உன்னை, பிரிந்தார் - பிரிந்தவர்கள், துயரமும்-ஆற்றாமையையும், நினைகிலை - நினைக்கிறிலை; (பிரிந்து தனிமைக்கு ஆற்றாமைப்பட்ட ஆர்த்திபாராதே), உன் - உன்னஸாதாரணமான, தொழுத்தனில் - தொழுவில், பசுக்களையே - பசுக்களையே, விரும்பி-ஆதரித்து, எம்மை - (ரக்ஷ்யைகதேசமான) எங்களை, துறந்து - அநாதரித்து, இட்டு - பொகட்டு, அவை - அவற்றை, மேய்க்க - ரக்ஷிக்கைக்காகவே, போதி - போகாநிற்புதி: (அதுக்குமேலே), பழுத்த - பரிபக்வமாய், நல்அமுதின் - தெளிந்த அம்ருதத்தினுடைய, இன்- இனிய, சாற்றுவெள்ளம்-ரஸத்தினுடைய வெள்ளமானது, பாவியேன் - பிரிவுக்கடியான பாபத்தையுடைய என், மனமகந்தோறும் - நெஞ்சுபுடைதோறும், உள்புக்கு - புக்கு, அழுத்த - அழுத்தும்படியாக, நின் - உன்னுடைய, செம் - சிவந்த, கனிவாயின் - கனிபோலே போக்யமாயிருக்கிற திருப்பவளத்தில், கள்வம் - க்ருத்ரிமமான, பணி - தாழ்ந்த, மொழி - மொழிகளானவற்றை, நினைதொறும் - நினைக்குந்தோறும், ஆவி - என் ப்ராணன், வேம் - பரிதபியாநின்றது. பணிமொழி - தாழ்வையுடைத்தானமொழி; சொன்னமொழியென்னவுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், இவன்போக்கை நினைத்து நோவுபடப்புக்கவாறே, "உன்னைப்பிரிய ஸம்பாவனையுண்டோ?" என்று இப்புடைகளிலே ஸவிநயமாகச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லப்புக, இவையிறே என்னை யழிக்கிறதென்கிறாள்.

[தொழுத்தையோம் தனிமையும்] - பஞ்சலக்ஷங்குடியிற்பெண்கள் திரண்ட திரளிலே படுகிற தனிமையிறே. தொழுத்தையோமென்றும் அடிச்சியோமென்றும் தங்கள்தோல்வியைச் சொல்லுகிறார்கள். [துணைபிரிந்தார் துயரமும்] - துணைபிரிந்தாரென்று - உன்னைப்பிரிந்தாரென்றபடி. "துணையென்றால் த்விஷ்டமாயன்று காணிருப்பது" என்னும் ஆச்சான். அவனே துணை; அல்லாதாரெல்லாம் கழுத்துக்கட்டி. தொழுத்தையோம் தனிமையும் அறிகிறிலை, துணைபிரிந்தார் துயரமும் அறிகிறிலை, பிரிகிறோம் நாங்களென்றும் அறிகிறிலை; பிரிகிறது உன்னையென்றும் அறிகிறிலை. [கோவிந்தா] - பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷிக்கவன்றோ கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணிற்று. [உன்தொழுத்தனில் பசுக்களையே விரும்பி] - உனக்கு ரக்ஷ்யமிரண்டானால் ஒருதலையை விரும்பவேண்டுகிறதென்? உன்தொழுவிலே வளைத்துவைத்தபசுக்களையோ விரும்பலாவது? உன்கைக்குள் அகப்பட்டாரை விரும்பலாகாதோ? பிரிந்தால்வரும் ஆற்றாமையறியாதார் வேணுமோ ரக்ஷிக்கைக்கு? [பசுக்களையே விரும்பி] - இவர்களையணைத்துக்கொண்டிருக்கும் தசையிலும் நினைவு அங்கேயாய், கண்ணியென்பது, பசுவென்பதாகாநிற்கும்: மித்யாபரிரம்பணமே யாய்த்துள்ளது. அமுதனார் "பசுவின் காலிலே முட்டாய்க்கால் இடையன் தலைகாண் சீக்கொள்ளுமது" என்பர். உடம்பில் முட்டாய்க்கால் உஃவாநுபவம் ஆத்மாவதிறே. [துறந்து] - அவற்றை விரும்பித் தங்களை ஸந்ந்யஸித்தான் என்றிருக்கிறார்கள். [எம்மையிட்டு]-அசேதநபதார்த்தங்களைப்

போகடுமாபோலே எங்களைப்போகட்டு. [அவை மேய்க்கப்போதி] - கூடவிருக்கும் போதும் அவற்றை ஸ்மரிக்கும். அவற்றின்பின்பு போனால் நம்மை நினைப்பதும் செய்யான். அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஆயாஸமுண்டு; எங்களுடைய ரக்ஷணத்திற்கு ஸந்நியிலேயமையும். [பழுத்த இத்யாதி] - "நாம் போகையாவதென்? போனாற்றான் உங்களை மறப்பதுண்டோ? என் ஆற்றாமை உங்களுக்குண்டோ, மாதாபிதாக்கள் சொல் விற்றுச் செய்யவேண்டுகையாலே பசுமேய்க்கப்போகிறோம் இத்தனையன்றோ?" என்று சிலஸாந்த்வநத்தைப் பண்ணினான்; இவைகிடாய் உன்மறத்தை எங்கள்பக்கல் வரவொட்டாதவை. பக்வமாய் விலக்ஷணமான அம்ருதத்தினுடைய இனிய சாற்றுவெள்ளம்போலே போக்யமாயிருக்கிற உன்னுடைய பணிமொழியுண்டு - சொல்லுகிறவார்த்தையென்னுதல்; கலவியிலே ஒருவகையான வாமமருதத்தைச் சொல்லுதல். [பாவியேன்] - அம்ருதம் நஞ்சாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பிரிவை நினைத்து, "பிரியேன்" என்னுமது விஷஸமமிறே. ஹ்ருதயாவகாஶந்தோறும் பிரிக்கவொண்ணாதபடி யழுத்த, உன்னுடைய சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற வாயில். [கள்வப்பணிமொழி] - எழுதிக்கொள்ளுகிற தாழ்ந்தபேச்சுக்கள். பிரிவைநினைத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே நெஞ்சையழிக்கக் கடவதாயிறேயிருப்பது. [கள்வம்] - நினைவொன்றும செயலொன்றுமாயிருக்கை. [நினைதொறும்] - "தரிக்கலாமோ?" என்று நினைக்கப்புகும்: அதுதான் வ்யர்த்தமாய! பின்னையும் விடமாட்டாள்; இப்படி யுருவச்செல்லாநிற்கை. [ஆவி வேமால்] - தனக்கு ஆஶ்ரயமான ப்ராணனைத வேவாநின்றது. க்ஷணிக பக்ஷாரம்போலே உத்பத்தியும் விநாஶமுமாய்ச் செல்லாநிற்கை. அக்நி ஆஶ்ரயாஶியாயிறே யிருப்பது?

௪டு.—நாலாம்பாட்டு. இவன்போக்கை நினைத்து நோவுபடப்புக்கவாறே "உன்னைப் பிரிகைக்கு ஸம்பாவனையுண்டோ?" என்று இப்புடையிலே ஸவிநயமாகச் சில வார்த்தைசொல்ல, இவையிறே யென்னை யழிக்கிற தென்கிறாள்.

[தொழுத்தையோம்தனிமையும்] - பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களும் கூடிப் படுகிற தனிமையிறே. தொழுத்தையோமென்றும் அடிச்சியோமென்றும் தாஙகள்தோற்ற தோல்வி தோற்றச் சொல்லுகிறார்கள். [துணைபிரிந்தார்துயரமும்] - துணைபிரிந்தாரென்று உன்னைப்பிரிந்தாரென்றபடி. "துணையென்றால் த்விஷ்டமாயன்றுகாணிருப்பது" என்னுமாச்சான். இவர்களும் அவனுக்குத்துணையாய், அவனும் இவர்களுக்குத் துணையாயன்றிருப்பது; துணையாகை ஒருதலையிலே வ்யவஸ்த்திதமாய்த்து; துணையாவானவனொருவ

நாலாம்பாட்டு.—தொழுத்தையோம் இத்யாதி. "நின்செங்கனிவாயின் கள்வப்பணிமொழி நினைதொறுமாவிவேமால்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார், இதுக்குக் கீழோடே ஸங்கதி - இவன்போக்கை இத்யாதி.

"தொழுத்தையோம்" என்ற வஹுவசநார்த்தம் - பஞ்சலக்ஷம் இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் - தொழுத்தையோம் என்றும் இத்யாதி. "துணை" என்றால் உன்னையென்று காட்டுமோவென்ன - துணையென்றல் இத்யாதி. விவரணம் - இவர்களும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். அவனையொழிந்தார் துணையாகவொண்ணாதோ, அவனே துணையாகவேணுமோவென்ன; "அவனொருவனுமேதுணை, அல்லாதாரெல்லாம்பாதகர்" என்று உர்ஶிப்பியாநின்றுகொண்டு, அதுக்கு ப்ரமாணமும்காட்டுகிறார் - துணையாவான் இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. கழுத்துக்கட்டி - கழுத்திற் கட்டிபோலே பாதகமென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; கழுத்திலேகட்டப்பட்ட லிங்கமென்று யு வக்.

வனுமேயாய்த்து; அல்லாதாரடங்கலும் கழுத்துக்கட்டியாயாய்த்திருப்பது; * வன்துணையிறே. தொழுத்தையோம் தனிமையும் நினைகிறிலை, துணைபிரிந்தார் துயரமும் நினைகிறிலை. பிரிகிறோம் நாங்களென்றும் பிரிகிறதுஉன்னையென்றும் பார்க்கிறிலை. [கோவிந்தா] - பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷிக்கைக்கன்றோ கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணிற்று. பிறவிப்பாடும் பின்தொடருமிறே. அதாவது - தன்ஸ்த்ரீ ஆர்த்தையாயிருந்தாலும், பசுக்களை விரும்பி அவற்றுக்குப் புல்லும் நீருமுள்ள இடந்தேடுமித்தனையிறே. [நின்இத்யாதி] - உனக்கு ரக்ஷ்யகோடி இரண்டானல் ஒருதலையே விரும்பவேண்டுகிறதேன்? இரண்டு தலையையும் ஒக்கவிரும்பினுலாகாதோ? [நின்தொழுத்தனில்] - ஓரிடத்தே வளைத்து வைத்த பசுககளையேயோ ரக்ஷிக்கலாவது? உன்கைக்குள் அகப்பட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? இவர்களையணைத்துவிட்டுப் பின்னையிறே பசுமேய்க்கப்போவது. [பசுக்களையே] - நீ போனல் பிரிவுக்குஆற்றாமைப்பட அறியாதாரையேயோ நீ ஆதரிப்பது? [விரும்பி] - இவர்களையணைத்துக் கட்டிக்கொடுகிடந்தாலும், கண்ணியென்பது, கன்றுகள்விட்டுக் கோடுபோகாநின்றதென்பதாய் வாய்வெருவுவது அவற்றையேயாய்த்து. இங்கிருக்கும்போதும் நெஞ்சுஅங்கேயாயத்து.இங்குள்ளது மித்யா†பரிரம்பணமே. பிள்ளையமுதனர், "ஒருபசுவின்காலிலே முள்பாய்ந்தால் இடையன் தலைகாண் சீக்கொள்ளுவது" என்பராம். ஶரீரத்திலேயொன்று வந்தால் ஸுகதுஃகங்கள் அநுபவிப்பான் ஆத்மாவிறே. [துறந்துஎம்மை] - அவற்றை விரும்பவிரும்பத் தங்களை ஸந்ந்யஸித்ததென்றிருக்கிறார்கள். [எம்மைஇட்டு] - அசேதநபதார்த்தங்களைப் போகமோபோலே எங்களைப் போகட்டு. இவர்களுடனிருக்கும்போதும் அவற்றை ஸ்மரிக்கும்; அவற்றின்பின்னே போனல் இவர்களை நினையான். [அவைமேய்க்கப்போதி] - அவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகப் போகக்கடவை. அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தில் ஆயாஸமுண்டு, எங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஸந்நியியேயமையும்; "இடறவேன்பிள்ளையைப் போக்கினேன்" "எற்றுக்கேன் பிள்ளையைப் போக்கினேன்" என்று வயிறுபிடிக்கவேண்

வன்துணை - வலியதுணை. திருமொழி, மூன்றும்பத்து, எழாந்திருமொழி ஆறும்பாட்டு, "என்துணையென்று" இத்யாதி. தாத்பர்யார்த்தமாதல், "தொழுத்தையோம் தனிமையும் துணைபிரிந்தார்" என்கிற புநருக்திக்குப் பரிஹாரமாதல் - பிரிக்றேம் இத்யாதி. அதாவது - எங்கள் மார்த்தவமும் உன் வைலக்ஷண்யமும் நினைக்கிறிலையென்றபடி. "கோவிந்தா" என்றத்தை "தொழுத்தையோம்" இத்யாதியோடே கூட்டி பாவம் - பசுக்களையும் இத்யாதி. அதாவது - எங்களையும் ரக்ஷியாதேவிடலாமோவென்றபடி. "கோவிந்தா - பசுக்களையேவிரும்பி" என்று மேலேகூட்டி பாவம் - பிறவிப்பாடு இத்யாதிவாக்யத்வயம். "பசுக்களையே" என்றஅவதாரணார்த்தம் - உனக்கு ரக்ஷ்ய இத்யாதி. "தொழுத்தனில்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - ஓரிடத்தே இத்யாதிவாக்யத்வயம். தொழுத்தனில் - தொழுத்தில். இவர்கள் கைக்குள்ளே யகப்பட்டார்களோவென்ன - இவர்களை இத்யாதி. "பசுக்கள்" என்ற அல்ப சைதந்யவத்தைக்கு பாவம் - நீபோனல் இத்யாதி. விருப்பத்தின் சரமாவதி - இவர்களையணைத்து இத்யாதி. பலிதம் - இங்கிருக்கும்போதும் இத்யாதி. பசுக்களிடத்தில் விருப்பத்தின சரமாவதிக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளையமுதனர் இத்யாதி. பசுக்களின் நோவ இவனதானதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஶரீரத்திலே இத்யாதி. "விரும்பி - எம்மை - துறந்து" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம் - அவற்றை இத்யாதி. "இட்டு" என்றதுக்கு பாவம் - அசேதந இத்யாதி. "விரும்பி - இட்டு" என்ற பதத்வயபலிதம் - இவர்களுடன் இத்யாதிவாக்யத்வயமும். "போதி" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - அவற்றினுடையரக்ஷணத்தில் என்று தொடங்கி நாலுவாக்யம். பெரியாழ்வார் திருமொழி, மூன்றும்பத்து இரண்டாந்திருமொழி, "மிடறு" இத்யாதி, "பற்றுமஞ்சள்" இத்யாதி-எற்றுக்கு- என்னப்ரயோஜநத்துக்கு. அவர்கள் சொன்னதுக்கு ஸமாதாநம் பண்

---

† பரிரம்பணம்-ஆலிங்கநம்.

மேம்படியா யிருக்குமது; எங்களுடைய ரக்ஷணத்தில் ஆயாஸம் வேண்டா, கூட விருக்கவமையும். [பழுத்த இத்யாதி] - "நான் போகையாவதேன்? போனால்தான் உங்களை மறப்பதுண்டோ? என்னுற்றுமை உங்களுக்குண்டோ? †நான் மாதாபிதாக் களுக்குப் பரதந்த்ரனாகல் அவர்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யவேண்டுகையாலே போகிறே னித்தனையன்றோ? போனாலும் நெஞ்சு இங்கேயன்றோ?" என்றாற்போலே சில நீசஹாஷணங்களைப் பண்ணினான்; இவைகிடாய் எங்களை மறக்கவொண்ணாதபடி பண்ணுகிறது. பக்வமாய் அதிவிலக்ஷணமான அம்ருதத்தினுடைய இனிய சாற்றுவேள் ளம்போலே போக்யமாம்படி சொல்லுகிற வார்த்தையென்னுதல்; அன்றிக்கே, கலவி யிலே ஒருவகையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அதாவது - வாமம்ருதமென்றபடி; "வாய முதம் தந்தென்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்" என்னக்கடவதிறே. [பாவியேன்]- அம்ருதமே நஞ்சாம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். பிரிவை நினைத்து "பிரியேன்" என்னும் இது விஷமமிறே. [மனமகந்தோறும் இத்யாதி] - ஹ்ருதயாவகாஸந்தோறும் மறக்க வொண்ணாதபடி யழுத்த, உன்னுடைய சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற வாயினுடைய. [கள்வப்பணிமொழி] - இச்சாற்றுவெள்ளத்துக்குஊற்றுவாய்காணும்; எழுதிக்கொள்ளுகிற தாழ்ந்த பேச்சுக்கள். பிரிவைநினைத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே, நெஞ்சை யழிக்கக் கடவதாயிறே யிருப்பது. நினைவுஒன்றும் சொலவுஒன்றுமாயிருக்கை. [நினை தோறும்] - "இவை யாரகமாமோ?" என்னும்நினைவாலே நினைக்கப்புகுமே: அதுபாயக மாமே; பின்னையும் விடமாட்டாளே; இங்ஙனே யுருவச் செல்லு மித்தனை. [ஆவி

ணிக்கொள்ளுகிறான் - நான் இத்யாதி. "போதி" என்றதுக்கு உத்தரம் - நான் போகையாவதேன் என்று. "நினைகிலை" என்றதுக்கு உத்தரம் - போனாற்றான் இத்யாதி. "தனிமையும் துயரமும்" என்றதுக்கு உத்தரம்-என்னுற்றமை இத்யாதி. "பசுக்களையே" என்றதுக்கு உத்தரம் - நான் மாதா இத்யாதி. "விரும்பி" என்றதுக்கு உத்தரம் - போனாலும் இத்யாதி. "பழுத்தநல்லமுதின் இன சாற்றுவெள்ளமான - கின்செங்கனிவாயின கள்வப்பணிமொழி" என்று "சாற்றுவெள்ளம்" என் றத்தை * கள்வப்பணிமொழியோடே அந்வயித்தல்; அன்றிக்கே, "கினசெங்கனிவாயின் - பழுத்த நல்லமுதின்இன்சாற்றுவெள்ளம்" என்று வாமம்ருதமாதல். அதராஸத்தை "அமுதம்" என்ற துக்குப்ரமாணம் - வாயமுதம் இத்யாதி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, "கன்னற்குடம்" இத்யாதி. தளிர்ப்பிக்கை - தரிப்பிக்கையென்றபடி. "கூடீநவாஸவெ ௌஷம் வஷ ஜீவ நடிவு। ஸாஷடிஸஹேவாஸ ஷீ‡ரஸாயநமிவோகூத" என்றார்ரே பெருமாள். "பாவி யேன்" என்றதுக்கர்த்தம் - அம்ருதமே இத்யாதி. இது கீழ்ச்சொன்ன முந்தினவாக்யத்துக்கு அநு குணம்—அம்ருதம்போன்ற மொழி நஞ்சாவானென என்ன?-பிரிவை இத்யாதி. அங்ஙனன்றிக்கே, 'அம்ருதமே' இத்யாதிவாக்யம் த்விதீயார்த்தானுகுணம்; 'பிரிவை நினைத்து' இத்யாதிவாக்யம் ப்ரதமார்த்தாநுகுணமென்னவுமாம். அழுத்த - நீயழுந்தப்பண்ண வென்றபடி. முந்தினவர்த்தத் திலே ரஸோக்தி - இச்சாற்றுவெள்ளத்துக்கு இத்யாதி. "கள்வம்" என்று - களவாய், அத்தால் - ஆகர்ஷகத்வமாக அர்த்தம் - எழுதிக்கொள்ளுகிற இத்யாதி. தாழ்ந்தபேச்சாலல் ஆவி வேக வேணுமோவென்ன - பிரிவை நினைத்து இத்யாதி. "கள்வம்" என்றதுக்கு - கபடமாகவர்த்தாந் தரம் - நினைவுஒன்றும் இத்யாதி. பணிமொழி - நீசஹாஷணம். ஆக, "கள்வம்" என்று - ஆகர் ஷகமென்னுதல், கபடமென்னுதல் என்று அர்த்தத்வயம். "நினைதொறும்" என்கிற ப்ரகாரஸாஹாய் யத்துக்கு ஸாவம் - இவை யாரகமாமோ இத்யாதி. தனக்கு என்றது - நினைவுக்கென்றபடி. ப்ரா

† நான் என்பது அடையவளைந்தானுக்குப் பாடமில்லை.

‡ ரஸாயநமிவாதுர: என்று பாடம்.

வேமால்]- தனக்குஆஸ்ரயமான ப்ராணனுனது வேவாநின்றது.அக்நி ஆஸ்ரயாஸியாயிறே யிருப்பது. 'பழுத்தநல்லமுதினின் சாற்றுவெள்ளமான - நின்செங்கனிவாயின் கள்வப் பணிமொழி - பாவியேன் மனமகந்தோறும், உள்புக்கழுத்த - நீ மறக்கவொண்ணுதபடி பழுந்தப்பண்ண அவற்றை நினைகநினைக்க ஆவி வேவாநின்றது.' (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பணிமொழிநினைதொறும் ஆவிவேமால்பகனிரைமேய்க்கியபோயகண்ணு!
பிணியவிழ்மல்லிகைவாடைதூவப்பெருமதமாலையும்†வந்தன்றுலோ [தந்து
மணிமிகுமார்வினின்முல்லைப்போதுஎன்வனமுலைகமழ்வித்துன்வாயமுதந்
அணிமிகுதாமரைக்கையைஅந்தோ அடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய்!

ஆ.—(பணிமொழி.) - "பசுமேய்க்கப்போகாநிருக்கச்செய்தே இப்படிப் படுகிறதென்?" என்ன; பசுமேய்க்கப் போனுயே யல்லையோ?பசுமேய்க்கப்போய்ப் பகலு மெல்லாம் முடிந்து பிணியவிழ்மல்லிகைவாடைதூவப் பெருமதமாலையும்வந்ததுகிடாய்! ஈண்டபகலெல்லாம் உன்னைப்பிரிந்தாலுள்ள வ்யஸநமெல்லாந் தீரும்படி என்னை ஒருகால் புல்கி, ம்ருதஸஞ்சீவநமாய் அம்ருதகல்பமான திருவார்த்தைகளாலே என்னை யுஜ்ஜீவிப் பித்து, என்னுடைய ஆர்த்தியெல்லாம் போம்படி உன்னுடைய அழகிய திருக்கைகளை என் தலையிலே ஒருகால் வைத்தருளாவென்கிறுள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "நான் உன்னுடைய ஸந்நிதியிலே வர்த்தியாநிற்க, நீ இப்படிப்படுகிறதென்?" என்று எம்பெருமான் இப்பிராட்டிக்குஅருளிச்செய்ய; இப்பிராட்டியும், "நீ பசுமேய்க்கப்போகக் கடவையான பின்பு,நீயும்போனுய்; நீபோனுல் நலியக்கடவஸந்த்யையை தொடக்கயான பதார்த்தங்களாலே நலிவுபடுகிற என்னை ஆலிங்கந நாதிகளைப்பண்ணி உஜ்ஜீவிப்பித்தருளவேணும்" என்கிறுள்.

[மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பிணியவிழ் மல்லிகைவாடை தூவப்பெருமதமாலை யும் வந்தன்றுலோ] - அலராநின்றுள்ள மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாடையானது தூவ; பெருங்களர்த்தியானஸந்த்யையும்வந்தது. [மணிமிகுமார்வினில்என்றுமேலுக்கு] - கௌஸ்துபாதிகள் நிறம்பெறும்படியான உன்னுடைய திருமார்பில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகியமுலையைக் கமழப்பண்ணி, உன்னுடைய வாயமுதத்தைத்தந்து அணி மிக்கிருந்துள்ள அழகிய திருக்கையை எங்கள்தலைமேலே ஐயோ! வைத்தருளாய்.

ணன் என்று - ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறது. ஆஸ்ரயம் வேவானென? என்ன - அக்நி இத்யாதி. அதாவது-அக்நி தனக்காஸ்ரயமான காஷ்டத்தை தஹிக்குமாபோலே,நினைவும் தனக்காஸ்ரயமான ஆத்மாவை தஹிக்கிறதென்றபடி. அயவா, நினைவுக்குஆஸ்ரயம் மநஸ்ஸாகையாலே,ப்ராணனென்று மநஸ்ஸைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம். முந்தினவர்த்தத்திலே, அந்வயம் - பழுத்த இத்யாதி. 'நீமறக்கவொண்ணுதபடி' என்றதுக்குச் சேர, "பணிமொழியைக்கொண்டு" என்று கூட்டிக்கொள்வது. "வாறம்ருதம்" என்ற பக்ஷத்தில், 'நின்செங்கனிவாயின் - பழுத்தநல்லமுதினின் சாற்றுவெள்ளம்' என்றுதொடங்கி, 'அழுத்த - அழுந்தப்பண்ண, அதுக்குமேலே, கள்வப்பணிமொழி நினைதொறும் ஆவிவேமால்' என்றுஅந்வயம். பணி-தாழ்ச்சி,மொழி-உக்தி:நீசபாஷணமென்றபடி.

† 'வந்தின்றுலோ' என்று ஓதுவர்.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய விஶ்லேஷத்தாலே என்னை வாடைதொடக்கமானவை நலியாநின்றன, என் ஆர்த்தி தீரும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்து ஆஶ்வஸிப்பிக்க வேணுமென்கிறாள்.

பணிமொழி - (நீ) ஆஶ்வாஸகரமாகச் சொல்லுகிற வார்த்தைகள்தானே, (பிரிவுக்குஉறுப்பாகையாலே), நினைதொறும் - நினைக்குந்தோறெல்லாம், ஆவி - நெஞ்சு, வேம் - வேவாநின்றது; பகல் - பகலெல்லாம், நிரைமேய்க்கிய - நிரைமேய்க்கைக்காக, போய - போய்விட்ட, கண்ணே - க்ருஷ்ணனே! பிணி - கட்டிலேபகப்பட்டு, அவிழ் - விகஸிதமான, மல்லிகை - (முதலையுடைத்தான) மல்லிகைகளை, வாடை - வாடையானது, தூவ-தூவாநிற்க, பெரு - பெரிய, மதம் - செருக்கோடே, (மத்தகஜம்போலே), மாலையும் - மாலை, வந்தன்று - வந்தநித்தனை; (இன்னையிலே யகப்படாதபடி), மணி-கௌஸ்துப ரத்நமானது, மிளிரும் - பேரொளிவிஞ்சிவருகிற, மார்வினில் - திருமார்பில், முல்லைப்போது-முல்லைப்பூவானது, என் வனமுலை-என் அழகியமுலையிலே, கமழ்வித்து-கமழும்படியாகப் பரிஷ்வங்கித்து உன்வாயமுதம்தந்து - நிரதிஶயபோக்யமான உன்னுடைய வாய்அம்ருதத்தைத் தந்து, அணிமிகு - அலங்காரோத்தரமாய் தர்ஶநீயமான, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கையை -, அடிச்சியோந்தலைமிசை - அடிச்சியோமான எங்கள் தலையிலே, நீ,— அணியாய் - அலங்காரரூபமாக வைக்கவேணுமென்று அக்ராம்யமாக ஸம்ஶ்லேஷப்ரகாரஸூசகமாயிருக்கிறது. அந்தோ - ! என்னுற்றமையை உனக்கறிவிக்கவேண்டுவதே! என்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “நான் ஸந்நிஹிதனாயிருக்க நீ இப்படிப்படுகிறது என்?” என்ன; “நீ பசுமேய்க்கப் போகக்கடவையானபின்பு, நீயும்போனாயே; நீ போனால் நலியக்கடவ ஸந்த்யாதிபதார்த்தங்களாலே நலிவுபடுகிற என்னை ஆஶ்வஸிப்பித்தருள வேணும்” என்கிறாள்.

[பணிமொழி இத்யாதி] - பிரிவைநினைத்து “பிரியேன்” என்று சொல்லுகிற உன்வார்த்தைபோலே, உன்னைப் பிரியாமைக்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையல்ல. உன்னது கள்வப்பணிமொழியாகையாலே பொய்; இது அநுபவத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே மெய். நான் போனேனோவென்ன? [பகல்நிரை இத்யாதி] - பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப்போனாய். [கண்ணே] - என்று ஸம்போதித்து, அவன் தனக்கே “நீபோனாய்” என்கிறாளிறே. [மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பிணிஇத்யாதி] - நீபோனால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்கள் நலிகையாலே, போனமை நிஶ்சிதம் என்கிறாள். மல்லிகை கமழ்தென்றல் ஆகாராந்தரத்தாலே நலியாநின்றது. கட்டவிழுகிற மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாடையானது தூவாநின்றது. ராவணன் ஸந்ந்யாஸிவேஷத்தைக் கொண்டுவந்து தோற்றினாற்போலே, வாடையானது குளிர்காற்றாய் வந்து நலியாநின்றது. [தூவ] - தன்மேல் வெக்காயந்தட்டாமே கடக்கநின்று வீசாநின்றது. “வஹ்நிகேஸரஸம்வ்ருதः” - மத்தகஜமானது முன்னே தலைப்பறைகொட்ட வருமாபோலே, வாடையை முன்னேவிட்டுக்கொண்டு பெரிய களிப்போடே ஸந்த்யையும் வந்தது. இவளை முடிக்கவேணுமென்று ஸந்த்யையானது கூட்டுத் தேடிக்கொண்டு வாராநின்றது. [வந்தன்றாலோ] - வந்தால் பரிஹரிக்கவொண்ணாது. அர்ஜுநனைக்குறித்து ஜயத்ரதன் விட்ட ஶக்திக்கு மார்வையேற்றாற்போலே, நடுவேபுகுந்து நோக்காய். ஸந்நிஹிதனாயிருந்த என்னை, நீ செய்யச்சொல்லு

கிறதென்? என்ன, - [மணிமிகு மார்வினில்] - ஸ்ரீகௌஸ்துபம் நிறம்பெறும்படியான மார்வென்னுதல், திருமார்வடங்க ஸ்ரீகௌஸ்துபத்திற் புகரேயாம்படி யிருக்குமென்னுதல். கலவியிலும் கழற்றவொண்ணாதபடியிறே ஸ்ரீகௌஸ்துபமிருப்பது. ஸ்த்ரீக்கு ஸ்தநம்போலே, ஸ்ரீகௌஸ்துபம் புருஷோத்தமசிஹ்நமிறே. அம்மார்வில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகிய முலையைப்பரிமளிதமாக்கி. ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோடு தோளில் மாலையோடு வாசியற ஸ்ரீகௌஸ்துபகரணமாயிருக்கிறபடி. தோளில் முல்லைமாலையின் பரிமளத்தை முலைக்கு ஆக்கவேணுமென்கையாலே, கலவியை அநுவாதம்யமாகச் சொல்லுகிறது. [உன்வாயமுதம் தந்து] — கலவியில் உன்மஸ்தகரஸமானவளவில் தடுமாற்றத்திற்குப் பரிஹாரமான தாழ்ந்தபேச்சுக்களைச் சொல்லுதல், வாகம்ருதத்தைச் சொல்லுதல்: பேச்சென்றேயாய்த்துச் சொல்லிப் போருவது. "உன்போக்கு எனக்குஅநபிமதம், அத்தைத்தவிர்" என்று சொல்லப்புக்கு, அதொண்ணாதபடி 'நாநீர் வருகிறதில்லை: அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை என்தலைமேலே வைகிடாய்' என்கிறாள். ஆபரண ப்ரசுரமாய் அதுதான் மிகையாம்படி தனக்குத்தானே ஆபரணமான கையை. [அந்தோ] - சேர்ந்து குளிர்ந்துவிடாயர்க்குச் சமைத்துவைத்த தண்ணீரை வார்க்கச் சொல்லவேண்டுவதே! என் ஆற்றாமையை நான் உனக்கு அறிவிக்கவேண்டும்படி யாவதே! [அடிச்சியோம்] - கலவியில் தோற்ற தோல்வியாலே சொல்லுகிறாள். [தலைமிசை நீஅணியாய்] - எங்கள் ஶிரஸ்ஸ்தோபத்துக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை வையாய். "வேணுமாகில் எடுத்துவைத்துக் கொள்ளுங்கோள்" என்ன; "எங்கள் பேற்றுக்கு நாங்கள் யத்நம்பண்ணுமவர்களோ? நாங்கள் நீவிரும்பி மேல்விழப் பெறுமவர்களன்றோ?" [அணியாய்] - ஆபரணங்களுக்கு அவன் கைபோலேயாய்த்து இவர்கள்தலைக்கு அவன் கை. ஆற்றாமைமிக்கவளவிலும் அவனாலே பெறவிருக்குமவர்களிறே. "நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்." "[illegible]" என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. "நான் ஸந்நிஹிதனாயிருக்க நீஇப்படிப்படுகிறதென்?" என்ன,—"நீ பசுமேய்க்கக்கடவையான பின்பு, நீயும்போனாய்: நீபோனால்நலியக்கடவஸந்த்யாதிபதார்த்தங்களால் நலிவுபடுகிற என்னை ஆஶ்வஸிப்பித்தருளவேணும்" என்கிறாள்.

[பணிமொழிநினைதோறும்ஆவிவேமால்] - பிரிவைநினைத்து "பிரியேன்" என்று சொல்லுகிற உன்வார்த்தைபோலே உன்னைப் பிரியாமைக்காகச் சொல்லுகிற வார்த்தையல்ல; உன்னது * கள்வப்பணிமொழியாகையாலே போய், இது அநுபவத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிறதாகையாலே மெய். "நான்போனேனோ?" என்ன,—[பகல்இத்யாதி] - பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப்போனாய். [கண்ணா] - என்று ஸம்போதித்து,

அஞ்சாம்பாட்டு.—பணிமொழி இத்யாதி. "பகல்நிரைமேய்க்கியபோயகண்ணா" என்றதுக்கு ப்ரஸங்கமருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "பிணியவிழ்மல்லிகை" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்துப் பாட்டுக்கவதாரிகை - நான் இத்யாதி. ஸந்த்யாதி-ஸாயம்ஸந்த்யாதி.

மீளவும் "பணிமொழிநினைதொறுமாவிவேமால்" என்றதுக்கு பாவம் - பிரிவைநினைத்து இத்யாதி வாக்யத்ரயம். அதாவது - நான் போகாமைக்காக ஒன்றைச்சொன்னாய் பத்தனைபோக்கி இது ஸத்யமன்றென்று அவன் சொன்ன வார்த்தையை ஹ்ருதிகரித்துக்கொண்டு, தான்சொன்ன வார்த்தை ஸத்யமென்று அவன்நெஞ்சிலே படுத்துகைக்காக மீளவும் சொல்லுகிறாளென்றபடி. நடுபாடு - கண்ணாவென்று இத்யாதி; இதொரு ப்ராந்தி யிருந்தபடியென்? என்றபடி. 'என்கிறா

அவன்தனக்கே "நீ போனாய்" என்கிறாளிறே!. [மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பிணி இத்யாதி] - நீபோனால் வாயகமாகக்கடவ * மல்லிகைகமழ்தென்றல் தொடக்கமானவை மறுவலிடுகையாலே நீபோனமை நிஸ்சித மென்கிறாள். கட்டவிழ்கிற மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாடையானது தூவாநின்றது. ராவணன் ஸந்ந்யாஸி வேஷத்தைக் கொண்டு வந்து தோற்றினாற்போலே, வாடையானது குளிர்காற்றாய்வந்து நலியாநின்றது. [தூவ] - வெக்காயம் தட்டாமே கடக்கநின்று வீசாநின்றது: "பத்மகேஸர ஸம்ஸ்ருஷ்ட:" (பத்மகேஸர ஸம்ஸ்ருஷ்ட:)-மத்தகஜமானது முன்னே தலைப்பறைகொட்ட வருமாபோலே, வாடையை முன் நடக்கவிட்டுக்கொண்டாய்த்து மாலை வருகிறது. இவளை மதித்தபடியாலே கூட்டுப்படையாய் வாராநின்றதாய்த்து [வந்தன்றாலோ] - வந்ததுகிடாய்; உடம்பிலே பட்டொழிந்ததுகிடாய். ஹ்ருதத்தன் விட்ட அஸ்த்ரத்துக்கு அர்ஜுநனைப் பின்னையிட்டு உன்மார்வையேற்றாற்போலே. நடுவேபுகுந்து கட்டிக்கொள்கிடாய். பெரிய கிளர்த்தியையுடைய மாலையானதுவரும் என்றஞ்சுகிறதல்ல, வந்தது. ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்ன - [மணிமிகுமார்வினில்] - ஸ்ரீகௌஸ்துபம் நிறம்பெறும்படியான மார்வு என்னுதல்; திருமார்வடங்க ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தில் புகரேயாம்படியிருக்குமென்னுதல். கலவியிலும் கழற்றவேண்டாதபடியிறே ஸ்ரீகௌஸ்துபமிருப்பது; "நிரதிஶயஸுகஸ்பர்ஶ" என்னக்கடவதிறே. இவளுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு ஸ்தநம்போலேயாய்த்து, அவனுடைய பும்ஸ்த்வத்துக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபம். புருஷோத்தமத்வ லக்ஷணமிறே. அம்மார்வில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகியமுலையைப் பரிமளிதமாக்கி.

ளிறே' என்றவநந்தரம், "கூடவிருக்கச்செய்தே பிரிவை யதிஶங்கைபண்ணுகிறதினாற்றம்" என்கிற இவ்வளவும் அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. ஸங்க்ஷிப்தமான "போனாய்" என்கிறதென்கொண்டென்ன-நீபோனால் இத்யாதி. இது மேலுக்கவதாரிகை. கட்டவிழ்கிற - விகஸிதமாகிற: பிணி - கட்டு, முகுளம். மல்லிகைமணத்தைத் தென்றலொழிய ப்ராத:காலவாயுவான வாடைவீசக் கூடுமோவென்ன - ராவணன் இத்யாதி. குளிர்காற்றாய் - தென்றலாய், வாடை தென்றலினாகாரத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்ததென்றபடி. வெக்காயம் - ஔஷ்ண்யம். கடக்கநின்று வீசுகிறதுக்கு ப்ரமாணம்-பத்மகேஸர இத்யாதி. "பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்டோ வ்ருக்ஷாந்தரவிநிஸ்ஸ்ருத: । நிஶ்வாஸ இவ ஸீதாயா வாதி வாயுர்மநோஹர:" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே, ப்ரதமே. வாடை தூவ மாலைவருகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-மத்தகஜம் இத்யாதி. இது "பெருமதம்" என்றத்தைப்பற்ற. தலைப்பறை - முன்னேகொட்டுகிற வாத்யம். மாலை - ஸந்த்யை. மாலை வாடையைக் கூட்டிக்கொண்டு வருவானென்னென்ன - இவளை இத்யாதி. வந்தன்று - வந்தது. விவரணம் - உடம்பிலே இத்யாதி. ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்ன - ஹ்ருதத்தன் இத்யாதி. "பெருமதமாலை" என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - பெரியகிளர்த்தியை இத்யாதி. 'ஆனால் செய்யவடுப்பதென்? என்ன,— என்றவநந்தரம், 'ஹ்ருதத்தன்' இத்யாதிவாக்யமநுஸந்தேயம்; இது "மணிமிகுமார்வு" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை யென்றுகொள்ளவுமாம். மணி தான் மிகும்படியான மார்வென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, இத்தால் ஃபலிதம் - ஸ்ரீகௌஸ்துபம் இத்யாதி. மணியே மிகும்படியான மார்வென்றர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, அத்தால் ஃபலிதம் - திருமார்வடங்க இத்யாதி. "வனமுலைகமழ்வித்து" என்று ஸம்ஶ்லேஷம் சொல்லாநிற்க, தத்விருத்தமன்றோ கௌஸ்துபமென்ன-கலவியிலும் இத்யாதி. அதுக்கடியேதென்ன - நிரதிஶய இத்யாதி. நிரூபகமாகையாலும் கழற்றவொண்ணாதென்று பரிஹாராந்தரம் - இவளுடைய இத்யாதி என்னுதல், "மணிமிகுமார்வு, வனமுலை" என்ற பதத்வயத்துக்கும் பாவமாதல். ஸப்தார்த்தம் - அம்மார்வில் இத்யாதி. முல்லைப்போது-முல்லைப்போதாலே யென்றபடி. போது என்று - புஷ்பமாய், முல்லைப்பூமாலையைச் சொல்லுகிறது. "மணிமிகுமார்வு - முல்

ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோடு தோளில்மாலையோடு வாசியின்றிக்கே போகோபகரணமாயிருக்கிறதாய்த்து. தோளில்முல்லைமாலையின் பரிமளத்தை என்முலைக்கு ஆக்கவேணும் என் கையாலே, அமர்யாதமாகக் கலவியைச் சொன்னபடி. குளித்துப் பூச்சூட விருப்பாரைப் போலேயாய்த்து இம்முலைகள். இவை ப்ரஹ்மசாரிமுலையாகாமே, இம்மாலையில் பரிமளத்தாலே இவற்றை வாஸிதமாக்காய்; அம்மாலையில் பரிமளம் இங்கும், கோது அங்குமாகப் பண்ணவேணும். அம்மாலையில் பரிமளம் முலையிலேயாம்போது கலவியையொழியக்கூடாதிறே; "கிம்முகம்வனமாலாஸங்க்ரமஸ்ய" (கிம்முகம்வனமாலாஸங்க்ரமஸ்ய) என்றாற்போலே. [வாயமுதம்தந்து] - ஸம்ச்லேஷரஸம் உந்மஸ்தகமாக மிக்கவாறே யாரணார்த்தமாகச் சிலபேச்சுண்டிறே பேசுவது, அப்பேச்சாதல்; அன்றிக்கே, வாமம்ருதத்தைச் சொல்லவுமாம். பேச்சு என்று நிர்வஹித்துப்போருவது [அணிஇத்யாதி] - உன் போக்கைநினைத்து நாநீர் வருகிறதில்லை. அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை என் தலைமேலே வைக்கவல்லையே? நாநீர்வருகைக்கு இவர்களுடைய முந்திரிகைப்பழம் இருக்கிறபடி. [அணிமிகுதாமரைக் கை] - ஆபரணப்ரசுரமாய், அதுதான் மிகையாம்படி "ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா:" (ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா:) என்கிறபடியே தனக்குத் தானே ஆபரணமென்கிற கையை. "பசுமேய்க்கப்போனால் வருமளவும் எனக்கு ஆதாரமாக உன்கையில் ஆபரணத்தைத் தா, உன்கையில் ஆபரணத்தைத்தா" என்று அவர்களுக்கு அற்றுக்காட்டி வாங்கியிட்டுவைக்குமே; பசுமேய்க்கப்போகைக்குத் தான்ஒப்பித்தபடியைச் சொன்னாளாகவுமாம். அத்தைச்செய்து அவன் போகப்புக்கவாறே ஸிதிலையாகிறாளிறே. [தாமரைக்கையை] - ஆபரணங்கள் மிகையாம்படியான கையை. [அந்தோ] - சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு வாராயென்று சொல்ல

லைப்போது" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம் - ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோடு இத்யாதி. முலையைப் பரிமளிதமாக்கினாலமையுமோவென்ன - தோளில் இத்யாதி. அமர்யாதமாக - கோப்யமாகவென்றபடி. முலை என்றதே "வனம்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - குளித்து இத்யாதி. "என்" என்றதுக்கு பாவமாதல், "வனம்" என்று - அழகு. "கமழ்வித்து" என்றதுக்கு பாவம் - இவை இத்யாதி. விவரணம்-அம்மாலை இத்யாதி. "வனமுலைகமழ்வித்து" என்று அமர்யாதமாகக் கலவியைச் சொல்லும்படியென்னென்ன - அம்மாலையில் இத்யாதி. இதுக்கு உதாஹரணம் - கிம்முகம் இத்யாதி. வநமாலாஸங்க்ரமஸ்ய, கிம் முகம் - கிம் த்வாரம்: வழியேதென்றபடி. இந்த ப்ரமாணம் வந்தவிடத்தே கண்டுகொள்வது. வாயமுதம் - அம்ருதம்போன்ற வார்த்தையென்று முந்தினவர்த்தம். "அணி" இத்யாதிக்கவதாரிகையாதல், தாத்பர்யமாதல் - உன்போக்கை இத்யாதி. ரஸோக்தி-நாநீர் இத்யாதி முந்திரிகைப்பழம் - த்ராக்ஷாப்பழம். "தாமரைக்கை" என்றதுக்கு பாவம் - அதுதானும்மிகை இத்யாதி. ஸர்வபூஷணநிபூஷயிதுமர்ஹா: என்று விவக்ஷிதம். ஆபரணப்ராசுர்யத்துக் கடியேதென்ன; த்விவிதமாகக் காட்டுகிறார் - பசுமேய்க்க இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அற்றுக்காட்டி - அத்யந்தபாரதந்த்ர்யனென்றபடி. தானே அலங்கரித்தால் உபேக்ஷிப்பானென்னென்ன - அத்தைச்செய்து இத்யாதி. 'அதுதான் மிகையாம்படி' என்று கீழ்ச்சொன்னத்தை பரோபாதாக பூர்வகமாக ஸப்தத்தி லேறிட்டருளிச்செய்கிறார் - தாமரைக்கையை இத்யாதி "ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பந்நௌ ப்ரஸூதௌ தசரதாந்வயே। ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் நவிபூஷிதா:" ராமலக்ஷ்மணௌ த்ருஷ்ட்வா ஹநுமாந். "தாமரைக் கையை - நீ அணியாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, "அந்தோ!" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - சேர்ந்து இத்யாதி. "தாமரைக்கை" என்று - கையில் குளிர்த்தியைச் சொல்லிற்றிறே, "அணி

வேண்டுவதே யுனக்கு! [அடிச்சியோம்] - அழகுக்குத் தோற்ற தோல்வி சொல்லுகிறாள். [தலைமிசை நீயணியாய்]-ஆபரணத்துக்கு அக்கைபோலேயாய்த்து அக்கைக்கு இவள்தலை. "பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்பது, "அடிச்சியோம்தலைமிசைநீயணியாய்" என்பதாய், காலைக்கையைப்பிடித்துக் காரியம் முற்றுவிக்கப் பார்க்கிறார்கள். "மதீயமூர்த்தாநமலங்கரிஷ்யதி" (மதீயமூர்த்தாநமலங்கரிஷ்யதி) என்றிறே இவர்களிருப்பது. "இந்நிர்ப்பந்தங்களெல்லாம் அறிவாரார்? வேணுமாகில் எடுத்துவைத்துக் கொள்ளாய்!" என்றான்; காலன்கொண்டு மோதிரமிடுவோரைப் போலே என்பேற்றுக்கு நான் யத்நம்பண்ணுமவளோ? நீயே மேல்விழுந்து தரக்கொள்ளுமவளன்றோ நான்? என்றும் அத்தலையாலே பெறவிருக்குமவர்களிறே இவர்கள்தான். [அணியாய்] - ஆற்றாமை மிக்கதென்று அல்வழக்குச் செய்யோங்காண்! நீ செய்வுற்றை நாங்கள் செய்யவோ? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

அடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய்ஆழியங்கண்ணா!உன்கோலப்பாதம்
பிடித்தது நடுவுனக்கரிவையநம்பலர்அதுநிற்கஎம்பெண்மையாற்றோம்
வடித்தடங்கண்ணிணைநீரும்நில்லாமனமும்நில்லாஎமக்கதுதன்னாலே
வெடிப்புநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்குவெம்எமதுயிரழன்மெழுகிலுக்கே.

ஆ.—(அடிச்சியோம்.) - உன்னுடைய அழகிய திருக்கைகளை அடியோங்களுடைய தலையிலேவைத்தருளித் திருக்கண்களாலே குளிரப் பார்த்தருளாயென்று பின்னையும் இங்ஙனே சொல்லுபளவில், "ஒருபகல்மாத்ரமேயன்றோ பசுமேய்க்கப்போய் நான் பிரிந்திருப்பது; இதுக்குஇங்ஙனே படவேணுமோ?" என்று அவன்சொல்ல; பசுமேய்க்கப் போகையாவது உனக்கு அபிமதைகளாயிருப்பாரோடே நீ கலந்து பரிமாறுகையிறே; ஆனபின்பு, இங்ஙனேபடவேணுமோ என்றுசொல்லலாமிறே யுனக்கு. அதுநிற்க, நாங்கள் உன்னைப்பற்றியல்லது தரிக்கமாட்டாத பிறவி பிறக்கையாலே உன்னைப்பிரியில் நாங்கள் தரிக்கமாட்டோம்: இக்கண்ணநீரும் நில்லாது: நெஞ்சுதளராநின்

மிகுதாமரைக்கையை" என்றவநந்தரம் "அடிச்சியோம" என்றதுக்கு பாவம் - அழகுக்கு இத்யாதி. அடிச்சியோம் - சேஷபூதைகளோம். "அணிமிகுதாமரைக்கை" என்ற அழகுக்குத் தோற்றவென்றபடி. வையாயென்னாதே "அணியாய்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - ஆபரணத்துக்கு இத்யாதி- அதாவது - அக்கை ஆபரணத்துக்கு அலங்காரமானாற்போலே இவள் தலைக்கும் அக்கை யாபரணமானபடி என்றபடி."அக்கைக்குஇவள்தலை என்றது-பாடஸ்கலநத்தாலே வந்ததத்தனை; இவள்தலைக்குஅக்கை என்றே பாடம்" எனறருளிச்செய்வர். "நீ யணியாய்" என்று நிர்ப்பந்திப்பானென்னென்ன; ரஸோகதியாக அருளிச்செய்கிறார் - பாதபங்கயமே இத்யாதி. "அணியாய்" என்கைக்கு, இவர்களாபரணமென்று நினைத்திருப்பார்களோவென்ன - மதீய இத்யாதி. ஸ்தோத்ரே, "மதீயமூர்த்தாநம்" இத்யாதி. 'இவர்களிருப்பது' என்று பஹுவசநமாகச் சொன்னது, இவர் ப்ரார்த்தித்தது எல்லார்க்குமொக்குமென்று தோற்றுகைக்காக. "நீயணியாய்" என்றதுக்கு அவதாரிகை-இந்நிர்ப்பந்தங்கள் இத்யாதி. "நீயணியாய்" என்றதுக்கு பாவம் - காலன் இத்யாதிவாக்யத்வயம். ஸ்வாபதேசம் - என்றும் இத்யாதி. காலன்கொண்டு - காலபுருஷதாநம் வாங்கி. "காலன்கொண்டு" இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - ஆற்றாமை இத்யாதி. அல்வழக்கு - அப்ராப்தம்,

(ரு)

றது. ஆதலால், நீ பசுநிரைமேய்க்கப் போகிறது, எங்களுக்கு ஒன்றும் பொறுக்கவொண்ணாது; எங்களுயிரானது விரஹாக்நியாலே வேவக்கிடாய் புகுகிறதென்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், போனபோன விடங்களெல்லாம் உனக்கு அபிமதைகளான பெண்கள் அநேகர் உளர்: உனக்கு ஒரு குறையில்லை: நாங்கள் உன்னைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டுகிறிலோம்: உன்போக்கானது, எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறாள்.

[அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ அணியாய் ஆழியங்கண்ணா] - கடல்போலேயிருக்கிற அழகியகண்களாலே என்னைக் குளிரநோக்கி என்தலைமேலே கையை வைத்தருளவேணும். [உன்கோலப்பாதம் பிடித்ததுநடு வுனக்கு அரிவைபரும்பலர்] - 'நான் போகிறேனாகக்கொண்டே இங்ஙன்படுகிறது; போனால்தான் உன்னைப்பிரிந்து தரிப்பனோ?' என்ன,—நீபோனவிடத்திலே நடுவே உன்திருவடிகளைப்பிடிப்பார் உனக்கு அபிமதைகளும் பலர். [அதுநிற்க எம்பெண்மையாற்றோம்] - அவர்கள் இடையாட்டம் நிற்க, நாங்கள் எங்கள் பெண்மைகொண்டு செலுத்தமாட்டோம். ஜீவிக்கமாட்டோம் என்று கருத்து. [வடித்தடங்கண் என்றுமேனுக்கு]- கூர்த்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை. மநஸ்ஸு ஶிதிலமாகாநின்றது. ஆகையாலே எங்களுக்கு உன்னுடைய பசுநிரைமேய்க்கப்போக்காகிறது அஸஹ்யம். நீபோகிறாயென்று எங்கள் ஆத்மா நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோலே ஶிதிலமாய் வேவாநின்றது.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய விஶ்லேஷம் எங்களுக்குக்லேஶமாயிருக்கும்; எங்கள் ஆர்த்தி தீரும்படி அஶரண்யஶரண்யனான உன்னுடைய திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்தருளவேணுமென்கிறாள்.

ஆழி - கடல்போலே (அளவிடவொண்ணாதஸ்வபாவத்தையுடையையாய்), அம் - ஶ்லாக்யனான, கண்ணா - க்ருஷ்ணனே! உன் - உன்னுடைய, கோலப்பாதம் - அலங்காரோத்தரமான திருவடிகளை, அடிச்சியோம் தலைமிசை - அநந்யார்ஹைகளான எம்தலைமேலே, நீ அணியாய் - நீ வைத்தருளவேணும்; (வந்தால் செய்கிறோமென்னவொண்ணாது); நடுவு - (நீபோகிறகார்யத்துக்கு) நடுவே, (காற்கட்டாம்படி), அது பிடித்து - அத்திருவடிகளைப் பிடித்து, அரிவையரும் - தங்கள் மேன்மை தலைபெற்றிருப்பாரும், உனக்கு - உனக்கு, (பஞ்சலக்ஷம்குடியும் சேஷமாகையாலே), பலர் - பலருமுண்டாயிருக்கும்; (உன்பரப்பைச் சுருக்கப்புகுகிறோமோ?) அது நிற்க -: எம்பெண்மை - எங்கள் ஸ்த்ரீத்வத்தை, ஆற்றோம் - ஆற்றி அடக்கமாட்டுகிறிலோம்; (உன்னைப்போலே வன்மையின்றியே அபலைகளான எங்களுக்கு ஆற்றாமையாலே), வடி - மாவடுவிற்பிளவுபோலே ஶ்லாக்யமாய், தட - பெருத்து, கண்ணிணை - (நீ ஶ்லாகிக்கும்) கண்களிரண்டில், நீரும் நில்லா - நீரும் தகைவுடட்டுநிற்கிறதில்லை; மனமும் - நெஞ்சும், நில்லா - ஒருநிலையில் நிற்கிறதில்லை; அதுதன்னாலே - ஆகையாலே, (எமக்கு), நின் - உன்னுடைய, பசுநிரை மேய்க்கப்போக்கு - பசுமேய்க்கப்போக்கு, வெடிப்பு - உத்வேககரமாயிராநின்றது; எமதுஉயிர் - எங்களாத்மாவானது, அழல் - நெருப்பில், மெழுகில் - மெழுகுபோலே, உக்கு - உருகி, வேம் - வேவாநின்றது. அபரிச்சேத்யமான கடல்போன்ற கண்ணையுடையவனென்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உனக்குப் போனவிடமெங்கும் அபிமதைகள் பலர் உளர்; உனக்கு ஒரு குறையில்லை, நாங்கள் உன்னைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டுகிறிலோம்; உன்போக்கானது எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறாள்.

[ஆழியங்கண்ணா - அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ அணியாய்] - கண்ணாலே குளிரநோக்கவும் வேணும், தலையிலே கையை வைக்கவும் வேணுமென்கிறாள். உனக்குத் தோற்றாரை "ஐயோ!" என்று குளிரநோக்கி ஈரக்கையாலே தடவவேண்டாவோ? [ஆழியங்கண்ணா] - கடல்போலே ஶ்ரமஹரமாய், ஊர்பரீயமான கண். [தலைமிசை நீ அணியாய்] - என்கிற அதினருகேயாகையாலே, 'ஆழியங்கண்ணா' - என்கிற ஸம்போதநத்துக்கு - குளிரநோக்கியருள வேணுமென்று கருத்து. நான் போகிறேனாகக்கொண்டோ நீங்கள் படுகிறது? இது உங்களைக்குறித்து நான் சொல்லும் வார்த்தையன்றோ? எனக்குப்போக்குண்டோ? போனால் விஷயாந்தரமுண்டோ? என்ன,—[உன் கோலம் இத்யாதி] - அதாகில் உன்திருவடிகளையேபற்றி வர்த்திப்பாரும் அநேகரில்லையோ? உனக்குப் போனவிடமெங்கும் பெரியதிருநாளன்றோ? [நடுவே] - போகிற கார்யமொழிய நடுவே. [அரிவையர்] - தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லவர்கள். [பலர்] - ஒருவரிருவரோ? "ஷோடஶஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி" அன்றோ. [அதுநிற்க] - அதுகிடக்கிடாய். ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிட்டு உன்னை நியமிக்கப்போகிறோமோ? [எம்பெண்மையாற்றோம்]-எங்களுடைய ஸ்த்ரீத்வம்கொண்டு ஆறமாட்டோமென்கை. ஜீவிக்கமாட்டுகிறிலோமென்கை. ஸ்த்ரீத்வம் ஸ்வரூபமானால் வருந்தித் தரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, - [வடித்தடங்கண்ணிணை நீருமநில்லா] - எங்களைப் பார்க்கமாட்டாயோ? ஜீவிப்பார்க்குள்ள லக்ஷணமுண்டாயிருந்ததோ? கூர்த்துப் பெருத்தகண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை. 'ஓராளுடைய ஒருநோக்கும் நேராமபடி இதொரு கூர்மையே! ஸௌகுமார்யதையிற்பரப்பு சோகத்தாககளளவன்றிக்கே யிருப்பதே!' என்று நீ வாய்வெருவும் கண்கள் படுகிறபாடு பாராய்! [நீருமநில்லா] - உன்னைத்தகையிலும் கண்ணநீர் தகையப்போகிறதில்லை. [மனமுமநிலலா] - "நெஞ்சில் தைர்யததாலே கண்ணநீரைத் தகைவோம்" என்னவொண்ணாதபடி மநஸ்ஸில் தைர்யமும் போய்த்து. [எமக்கு]- பிரிவிலும் நெஞ்சு நெகிழாதொழிகைக்கு நீயன்றே நாங்கள். [அதுதன்னாலே]-மநஸ்ஸு ஶிதிலமாகையாலே. [வெடிப்புநின்பசுநிரைமெய்க்கப்போக்கு] - உன்னுடைய பசுநிரை மேய்க்கப்போக்காகிறது எங்களுக்கு வெடிப்பு. வெடிப்பாவதென்? என்ன - [வேம் எமதுயிர் அழல்மெழுகிலுக்கே]- எங்கள் ஆத்மா நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோலே ஶிதிலமாய் உஹியாநின்றது.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. உனக்குப் போனவிடமேங்கும் அபிமதைகள் பலருளர்; உனக்குஒருகுறையில்லை, நாங்கள் உன்னைப் பிரிந்து தரிக்கமாட்டுகிறிலோம்: உன் போக்கானது எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறாள்.

[அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணா] - தோற்றாரை ஈரக்கையாலே தடவவேண்டாவோ? [ஆழியங்கண்ணா] - கடல்போலே ஶ்ரமஹரமாய் ஊர்பரீயமான கண். 'நீயணியாய்' - என்கிறவதினருகே 'ஆழியங்கண்ணா' என்கையாலே -

---

ஆறும்பாட்டு.— அடிச்சியோம் இத்யாதி. "உன்கோலப்பாதம்பிடித்து" என்று தொடங்கி "வெடிப்புநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தலதாரிகை - உனக்கு இத்யாதி.

'அடிச்சியோந் தலைமிசை நீயணியாய்' என்றது - அநுவாதம். தாத்பர்யம் - தோற்றாரை இத்யாதி. தோற்றாரையென்றது - "அடிச்சியோம்" என்றத்தைப்பற்ற. இங்கே கண்ணழகைச் சொன்னதுக்கு ஸ்வரம் - நீயணியாய் இத்யாதி. திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஶித்தமாத்ரமன்றிக்கே

'திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கவேணும். உங்கள்கையாலே ஸ்பர்ஶிக்கவேணும்' என்றன்றோ நானிருப்பது? எனக்குப் போக்குண்டோ? போனால் உங்களையொழியப் புறம்பு விஷயந்தான்எனக்குண்டோ வென்ன ? - ஓங்காண் ! இதுகிடக்கிடாய்! [உன்கோலம் இத்யாதி]-உன்திருவடிகளைப் பற்றியிருப்பார் அநேகர்; உனக்குப்போனபோன விடமெங்கும் பெரியதிருநாளன்றோ ? [நடுவே] - போகிறகார்யமொழிய நடுவே. [அரிவையர்] - தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லவர். [பலர்] - ஒருவரிருவரோ? "ஷோடஶஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி," (ஷோடஶஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி,)"பதினாறுமாயிரவர்தேவிமார்." [அதுநிற்க] - அதுகிடக்க. ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிடப் புகுகிறோமோ? [எம்பெண்மையாற்றோம்]- எங்கள் ஸ்த்ரீத்வங்கொண்டாற்ற மாட்டுகிறிலோம். நீ போனால் நாங்கள் ஜீவிக்கமாட்டோம். ஸ்த்ரீத்வம் ஸ்வரூபமானால் வருமளவும் வருந்தி தரிக்கவேண்டாவோவென்ன - [வடித்தடங்கண்ணிணை நீருமல்லா] - எங்களைப்பார்க்கமாட்டாயோ? ஜீவிப்பாருடைய லக்ஷணமுண்டோ எங்களுடம்பில்? கூர்த்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை. ஓராளும்ஒருநோக்கும் நேராம்படி இதோருகூர்மையே! "போக்யதையில் பரப்பு போக்தாக்கள் அளவன்றியே இருக்கும்படியே!" என்று நீ வாய்வெருவும் கண்கள் படுகிறபாடு பாராய்! [நீருமல்லா] - நீ நிற்கிலும் நீர் நிற்கிறதல்லை. உன்னைத் தகையிலும் நீரைத் தகையப்போகிறதில்லை. 'நில்லாவாவதேன்? வருந்தித் தகையவேண்டாவோ' என்ன,— ஊற்றைத் தகையவேணுமே இது நிற்கும்போது? என்கிறாள். ஆனால்,ஊற்றான நெஞ்சைத் தகையுமித்தனையன்றோ வென்ன? - [மனமும்நில்லா]-தைர்யபங்கம் பிறந்து நாங்கள் படுகிறபாடு பாராயோ? வருந்தி நெஞ்சைப்பிடித்து தரிக்கவேண்டாவோ? என்ன ,— [நமக்கு] - நீயாகவேணுமே யதுக்கு : பிரிகைக்கும் பிரிவில் நெஞ்சிளையாமைக்கும; * யாமுடையாயன்றன்மனம்கல்லிறே. [அதுதன்னாலே] - இப்படி மநஸ்ஸாம்யமிலமாகையாலே. [வேடிப்பு நின்பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கு] - நீபசுமேய்க்கப் போகிற

திருக்கண்களாலே நோக்கவும்வேணுமென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - உங்கள் இத்யாதி. தாத்பர்யம் - உன்திருவடிகளை இத்யாதி. விவரணம் - உனக்கு இத்யாதி. போகிறகார்யமொழிய - பசுமேய்க்கப்போகிற கார்யமொழிய. "உனக்கு-நடுவு - உனகோலப்பாதம்பிடித்தது - அரிவையரும் பலர்" என்றந்வயிப்பது. "பிடித்தது" என்றது - பிடிக்கிறதுகவென்றபடி. அரிவையர் - யுவதிகள், "பலர்" என்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள்-ஷோடஶ இத்யாதி."ஷோடஶஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணிஶததைகம் தஶோத்தரம் । தாவந்தி சக்ரே ரூபாணி ஭கவாந் தேவகீஸுத:" இதிபஞ்சமேம்ஶே ஏகத்ரிம்ஶே (௩௧). பெரியாழ்வார்திருமொழி (௩ ௯ ௩). "அதுநிற்க" என்றதுக்குஹார்த்தபாவம். ஆனைக்கூட்டத்துக்கு இத்யாதி. ஆனைக்கூட்டத்துக்குக்கதவிட-ஶோமப்ரதிவந்யகம்பண்ண. விவரணம் - நீபோனால் இத்யாதி. "எம்பெண்மையாற்றோம" என்றவநந்தரம் "கண்ணிணைநீரும்" இத்யாதிமேலுக்கெல்லாம் ப்ரஶ்நோத்தரரூபேண பாவம் - ஸ்த்ரீத்வம் இத்யாதி, எங்களை இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஸப்தார்த்தம் - கூர்த்து இத்யாதி. கூர்த்து-கூர்மைப்பட்டு - வடி - கூர்மை. "வடித்தடங்கண்ணிணை" என்று கண்ணழகை வர்ணிக்கிறதுக்கு பாவம் - ஓராளும் இத்யாதி. ஒருநோக்குக்கு ஓராள் தப்பாதபடி யகப்படுகை. "நீரும" என்ற சப்தார்த்தம் - நீநிற்கிலும் இத்யாதி. விவரணம் - உன்னை இத்யாதி. "மனமும்நில்லா" என்றதுக்கு பாவம் - ஊற்றை இத்யாதி. "மனமும்" என்ற சப்தார்த்தம் - தைர்யபங்கம் இத்யாதி. "எமக்கு" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யகதநபூர்வகமாக பாவம் - நீயாகவேணுமேயதுக்கு என்று. "அதுக்கு" என்றத்தைக் காட்டுகிறார்-பிரிகைக்கும் இத்யாதி. இளையாமைக்கும் - கடினமாகைக்கும். அப்படி கடினமோவென்ன - யாமுடை இத்

இது - வெடிப்பு வெடிப்பாவதேன்னென்ன? - [வேமித்யாதி] - எங்களுடைய ப்ராணனானது அக்நிஸகாமஸத்தில் மேழகிலுங்காட்டில்உருகிவெந்துபோகாநின்றது. உன் பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கானது வெடிப்பு - விநாசம். (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

வேமெமதுயிர் அழல்மெழுகிலுக்குவெள்வளைமேகலைகழன்றுவீழ, தூமலர்க்கண்ணிணைமுத்தஞ்சோரத்துணைமுலைபயந்தெனதோள்கள்வாட, மாமணிவண்ணா!உன்செங்கமலவண்ணமென்மலரடிநோவநீபோய், ஆமகிழ்ந்துகந்தவை மேய்க்கின்று உன்னொடசுரர்கள்தலைப்பெய்யில் யவன் கொல்ஆங்கே?

ஆ —(வேமெமதுயிர்.) - விரஹாக்நியாலே எங்களுயிர் வேவ, ஆஶ்ரயம் முடிகையாலே வளைகளும் மேகலையும் கழன்றுவீழ, உன்னைக்காண்கையாலே புதுக்கணித்த என் கண்கள் அருவிசோர்ந்து துணைமுலைபயந்து என் தோள்கள்வாட, அதின் மேலே, உன்திருமேனியும் அதிகோமளமான உன் திருவடிகளும் நோவ, நீபோய், ஆமகிழ்ந்து உகந்தவைமேய்க்கின்று, உன்னொடு அஸுரர்கள் தலைப்பெய்யில் என்னாய் விளையக்கடவதென்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நாங்கள் நோவுபட உன்னுடைய ஸுகுமாரமான திருவடிகள்நோவ நீபசுமேய்க்கப்போனால் அங்கே அஸுரர்வந்துகிட்டில் என்ன ப்ரமாதம் புகுரக்கடவதென்கிறாள். [வெள்வளை என்று மேலுக்கு] - விரஹகார்ஶ்யத்தாலே வெள்வளைகளும் மேகலைகளும் கழன்று விழும்படியாகவும், அழகிய கண்கள் நீர்சோரும் படியாகவும், முலைகளும் விவர்ணமாய்த் தோள்களும் வாடும்படியாகவும். [மாமணிவண்ணா] - பெருவிலையனான நீலமணிபோன்ற திருநிறத்தையுடையவனே:

ப —அநந்தரம், ஊர்ஶநீயமான நீலரத்நம்போலே முடிந்தாளலாம்படி ஸுலபனான நீ, பசுமேய்க்கப்போனால் அங்கே அஸுரர்கள் வரில் என்னாம்? என்று எங்கள் ஆத்மா பரிதபியாநின்றதென்கிறாள்.

வெள் வளை - வெளுத்தசங்குவளையும், மேகலை - அரையின்மேகலையும், கழன்றுவீழ - பொருந்தாமல் கழன்றுவிழும்படியாகவும், தூ - அழுக்கற்ற, மலர் - செவ்வித்தாமரைப்பூப்போலே, கண்ணிணை - நீவிரும்பின கண்களிரண்டும், முத்தம் - ஶோகாஶ்ருபிந்துக்களானவை, சோர - அவஶமாக ப்ரவஹிக்கவும், துணைமுலை - நீ சேர்த்தியழகு கொண்டாடும் முலைகளிரண்டும், பயந்து - விவர்ணமாய், எனதோள்கள் -

---

யாதி. வெடிப்பாவதேன்னென்ன என்றது - விநாசமான ப்ரகாரமேதென்னவென்றபடி. "வெடிப்பு" என்றதின்விவரணம் - "எமதுயிர்அழல்மெழுகிலுக்கு- வேம்" என்றது. அழல்-அக்நி. மெழகில் - மெழுகிலுங்காட்டில், உக்கு - உருகிப்போய். 'ஆழியங்கண்ணா - அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய்; நடவு - உன்கோலம் - பிடித்தது - அரிவையரும் - உனக்கு - பலர்: அதநிற்க என்றுதொடங்கி, 'அதுதன்னாலே - நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - வெடிப்பு; எமதுயிரழல் மெழுகிலுக்கு - வேம்' இத்யந்வயம். "வெடிப்பு" என்று - அஸஹ்யமாய், விநாசமென்றபடி. (௬)

என்தோள்கள், வாட - உபமாநமொழிந்தகொடிபோலேவாடும்படியாகவும், மாமணி - ச்லாக்யமான நீலரத்நம்போலே (முடிந்தாளலாம்படி ஸுலபமான), வண்ணா - வடிவை யுடையவனே! செங்கமலம் - சிவந்தகமலம்போலே வண்ணம் - தர்சநீயமாய், மென் மலர் - புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான, உன் அடி நோவ - உன்திருவடிகள் நோவும்படி, நீ போய்-(பிரிவில்தரிப்பரான) நீ போய், (எங்களைப்போலன்றியிலே), ஆ-பசுக்களளவிலே, மகிழ்ந்து உகந்து - அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டனாய் ஆதரித்து, அவை மேய்க்கின்று - அவற்றை மேயாநிற்கிறவிடத்திலே, உன்னோடு - கலஹமிடும் உன்னோடே, அசுரர்கள் - (அரிஷ்டதேநுகாதிகளாகிற) அஸுரர்கள், தலைப்பெய்யில் - தலைப்படில், யவன்கொல் - என்வருகிறதோ? (என்று), எமதுயிர் - எங்களாத்மாவானது, அழல் - நெருப்பில், மெழுகில் - மெழுகுபோலே, உக்கு - உருகி, வேம் - வேவாநின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நாங்கள் நோவுபட உன் ஸுகுமாரமான திருவடிகள் நோவப் பசுமேய்க்கப்போனால், அங்கே அஸுரர்கள்கிட்டில் என்னாய் விளையுமென்கிறாள்.

[வேய்எமதுயிர் இத்யாதி] - உனக்கு ஹ்ருதயவைக்லப்யமில்லையாகில் எங்கள் உபதேசங்கொண்டாகிலும் அறியாய் [எமதுயிர்]-உனக்கில்லையென்னுமிடம் கண்டோமிறே. [வெள்வளை இத்யாதி] - சங்குவளை. விரஹகார்ச்யத்தாலே வெள்வளைகளும் மேகலைகளும் கழன்று விழும்படியாகவும். பிறரறியாமைக்காகப் பலகாலுமெடுத்திடுவது பேணுவதானாலும் அவை நிராச்ரயமாக நில்லாவிறே. அழகிய தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிறகண்கள் சோகாச்ரு விழும்படியாகவும். ஆநந்தாச்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களை சோகாச்ருவுக்கு இலக்காக்கப் புகுகிறாயே. ஸம்ச்லேஷதசையில் ஆநந்தாச்ருவைக்கண்டு, தாமரையிலே முத்துப்பட்டாற்போலே "இதொரு கண்ணழகே!" என்று கொண்டாடும் நாயகஸமாதியாலே தன்கண்ணழகைச் சொல்லுகிறாளிறே. [துணைமுலைபயந்து] - நீ சேர்த்தி அழகு கொண்டாடும் முலை விவர்ணமாய், என தோள்கள் ஆச்ரயமிழந்ததளிர்போலே வாடும்படியாகவும். [மாமணிவண்ணா] - முன்பு அவனிழவைச்சொன்னாள்; இப்போது தன்னிழவைச்சொல்லுகிறாள். பெருவிலையனான நீலமணிபோன்ற வடிவையுடையவனே! இவ்வடிவைக்கொண்டே போகப்புகுகிறது? [உன் செங்கமல வண்ணமென்மலரடி நோவ] - விகாஸம்செவ்வி குளிர்த்தி நாற்றத்துக்கு தாமரையை ஒப்பாகச்சொல்லும், ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சொல்லலாவதில்லை. [நீ போய்] - புக்கவிடத்திலே ஊர்ப்பூசல் விளைக்கும் நீ போகக்கடவையோ? குணாதிகனான சக்கரவர்த்தித் திருமகனை வழிகொடு வழிபோகிறாயன்றே. போகத் தவிராதானால் "அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி" என்று முன்னேபோய் நான் வழிபண்ணினாலன்றோ போவது. [ஆமகிழ்ந்து இத்யாதி] - எங்களைப்போலன்றியே பசுக்களைவிரும்பி. [உகந்தவை] - நீ அவற்றுக்கு உகந்துகொண்டு மேய்க்கிறவிடத்திலே. நீ அந்யபரனான ஸமயத்திலே. [உன்னோடு அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்] - உன்னோடே துஷ்ப்ரக்ருதிகள் கிட்டில், கருமுகைமாலையை நெருப்புக்கிட்டினாற்போலே. [யவன்கொல்ஆங்கே] - அங்கு என்னாய் விளையுமென்றபடி. நாம் புக்கவிடத்தில் வெற்றியல்லதுண்டோவென்ன; "[illegible]" என்று சொல்லுகிறபடியே யுத்தத்தில் ஜயாபஜயங்கள் வ்யவஸ்திதமாயிருக்குமோ? அங்குப்பிறக்கும் ப்ரமாதத்தைத் தன்வாயாற்சொல்ல மாட்டாமையாலே, என்னாய் விளையுமென்கிறாள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'நாங்கள்நோவுபட,உன்ஸௌகுமாரமான திருவடிகள் நோவப் பசுமேய்க்கப்போனால், அங்கே அஸுரர்கள் கிட்டினால் என்னாய்விளையும்?' என்கிறாள். [வேம் இத்யாதி] - உனக்கு ஹாவபந்தமில்லாமையாலே தெரியாவிட்டால் எங்கள் உபதேஶங்கொண்டு அறிந்தாலாகாதோ? 'எமதுயிர்வேம்' என்கையாலே, உனக்கு அதில்லை என்றதாயிறே. [வேள்வளை இத்யாதி] - சங்குவளை. விரஹகார்ஶ்யத்தாலே வேள் வளைகளும் மேகலைகளும் கழன்றுவிழும்படியாகவும். பிறர் அறியாதபடி பலகாலும் எடுத்திடுவது பேணுவதானாலும், அவை நிராஶ்ரயமாக நில்லாவிறே; ஆகாசத்தில் தோங்காதே: அப்படிகாணும் உடம்பு க்ருஶமானபடி. [தூமலர் இத்யாதி]-நாயகஸமாதியாலே சொன்ன படி. என்? தன்கண்ணைத்தானே நாயகன் இப்படி சொன்னானோவென்னில், *''கண்களாயதுணைமலர் - காவியும் நீலமும் வேலும் கயலும் பலபலவென்றிருக்கும்'' என்றானிறே. [தூமலர்க்கண்ணிணைமுத்தஞ்சோர] - உனக்கு ஓர் அபூர்வம் காணலாம்: போகாதேகிடாயென்கிறாள். தாமரைப்பூவிலே முத்துப்பட்டது; நேத்ரஸம்பந்தமான முத்திறே. அவனுக்குத் தோழிசொல்லச் செவியேறுகேட்டுச் சொல்லுகிறாள். *''ஞாலமெய்தற்கரியன வொண்முத்தும் பைம்பொன்னுமேந்திற்றின'' என்று(கருத்தறிந்தபடியைத் தான்) சொன்னானே. [துணைமுலைபயந்து] - நீ சேர்த்தியழகு சொல்லிக்கொண்டாடும் முலைகளானவை வைவர்ண்யத்தை ஹஜியாநின்றன; 'அவனுடைய கோயிற்கட்டணமழிகிறது' என்கிறாள். [எனதோள்கள்வாட] - அவயவிபோனால் தோளிணை பின்னைவாடுமித்தனையிறே. அப்ப

ஏழாம்பாட்டு.—வேய்எமது இத்யாதி.பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை-நாங்கள் இத்யாதி. ''வேம் எமதுயிர் அழல் மெழுகிலுக்கு'' என்றதநுவாதத்துக்கு ஹாவம்-உனக்கு இத்யாதி ஹாவபந்தமில்லாமைக்கு ஸூசகமேதென்ன - எமதுயிர் இத்யாதி. புத்திபூர்வகமாகதரித்த வளையும் மேகலையும் கழன்று விழுவானேன்னென்ன - பிறரறியாதபடி இத்யாதி. இது ''வீழ'' என்ற வர்த்தமானார்த்தம். ஶரீரமிருக்க ஆகாசமென்பானேன்னென்ன - அப்படிகாணும் இத்யாதி. தன்கண்ணைத்தானே வர்ணிக்கலாமோ? என்ன - நாயக இத்யாதி. நாயகஸமாதியாலே - நாயகன் சொல்லுகிறஆகாரத்தாலே. 'என்? தன்கண்ணைத்தானே' என்று - வ்யாக்யாதாவினீடுபாடு. திருவிருத்தம் அறுபத்தேழாம்பாட்டு, ''காவியும் நீலமும்'' இத்யாதி. கண்களாகிற பரஸ்பரஸத்ருஶமான இரண்டுபூக்கள், சிவப்பாலே செங்கழுநீரையும், கருமையாலே நெய்தலையும், ஓரானுமொரு நோக்கும் நேராயிருக்கும்படியாலே வேலையும், மௌக்த்யத்தாலே கயலையும், மற்றுமொப்பாகச் சொல்லும் பலவற்றையும் ஜயித்திருக்குமென்று ஶப்தார்த்தம். கண்களாயதுணைமலர் என்று - அந்வயித்துச்சொன்னபடி. ''தூமலர்க்கண்ணிணைமுத்தம் சோர'' என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - உனக்கு இத்யாதி. அந்தஅபூர்வமேதென்ன-தாமரைப்பூவிலே இத்யாதி. ரஸோக்தி-நேத்ரஸம்பந்த இத்யாதி. நேத்ரத்திலேயுண்டானவென்றும், ஶ்ரேஷ்டமானவென்றும் அர்த்தத்வயம். ''முத்தம்சோர'' என்கைக்கு தன்கண்ணழகு தனக்குத் தெரியுமோவென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. செவியேறுகேட்டு - செவியேற்றாலே கேட்டு. காதாலே கேட்டென்றபடி. அம்மாத்ரமன்றிக்கே அவன்சொல்லவும் கேட்டிருக்குமென்கிறார்-ஞாலமெய்தற்கு இத்யாதி. பூமியை ப்ராபிக்கைக்குத் தக்கவையாய் வெளுத்தமுத்தையும் பசும்பொன்னையும் ஏந்திற்றின வென்றபடி. திருவிருத்தம், ''அரியனயாமின்று'' இத்யாதி. ''துணைமுலை'' என்றதுக்கும் கீழ்ச்சொன்னப்ரகாரமே யென்கிறார் - நீ சேர்த்தியழகு இத்யாதி. தூமலர்க்கண்ணிணைமுத்தம்சோர - அழுக்கற்ற செவ்விமலர் போன்ற கண்களிரண்டும் ஶோகாஶ்ருபிந்துக்கள் ப்ரவஹிக்கவென்று ஶப்தார்த்தம். துணைமுலை பயந்து - சேர்த்தியழகையுடைய முலை வைவர்ண்யத்தையடைந்து இதிஶப்தார்த்தம். இத்தால் ஹாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. ''மலராள்தனத்துள்ளான்'' என்கையாலே 'கோயிற்கட்டணம்' என்கிறார். கோயிற்கட்டணம்-அந்தஃபுரம்.வாடுகைக்கடியேதென்ன - அவயவி இத்யாதி. அவயவி போனதென்றது- ''மேகலைகழன்றுவீழ''என்றத்தைப்பற்றவாதல், ''முலைபயந்து'' என்றதுஶரீரத்

யோஜநத்திலேநின்று பரக்கிறதேன்? இதுக்குமுன்பு அவனிழவு சொன்னாள்;மேல், தன்னிழவு சொல்லுகிறாள்.[மாமணிவண்ணா] - நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனே! மா என்று - கறுப்பு. இவ்வடிவைக் கொண்டே நீபோகிறது? வெய்யில் கானல்பொறுக்குமோ இவ்வடிவு? உன்னைநீ பிரிந்தறியாயே! [உன் இத்யாதி] - விகாஸாதிகளால் தாமரையை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாயிருக்கும், மார்த்தவத்துக்கு ஒப்பில்லை. [நீபோய்] - தன்காலாலே போகவேணும் அவன் என்றிருக்கிறாள் காணும். "அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்நந்தீ குஶகண்டகாந்" (அக்ரதஸ்தேகமிஷ்யாமிம்ருத்நந்தீகுஶகண்டகாந்) என்னுமவளிறே. போக்குத்தவிராவிட்டால் பின்னை வழிக்குக்கடவார் †வழிதிருத்தினால் போகவேண்டாவோ? [நீபோய்] - குணாதிகனை சக்ரவர்த்தித்திருமகனே வழிபோய்வழிவருகைக்கு; போனபோனவிடமெங்கும் பூசல்விளைக்குமவனிறே. [ஆமகிழ்ந்து] - எங்களைப்போலே உபேக்ஷித்திருக்கிறாயல்லையே பசுக்களை. [உகந்தவை மேய்க்கின்று] - அவற்றின் பக்கலுண்டான விருப்பத்தாலே அவற்றையுகந்து மேயாநிற்புதி. [மேய்க்கின்று] - மேயாநின்றவிடத்தில் அங்யபரனை அந்த ஷித்ரத்திலே. [உன்னோடைசுரர்கள்தலைப்பெய்யில்]- கருமுகைமாலையும் காலாக்நியும் கூடினாற்போலேயிறே. [யவன்கொலாங்கே] - ஆங்கு-யவன்கோல்? எவன்கோலென்றபடி. அங்கென்னைவிளையுமோ? நாம்எங்கேனும்போகிலும் ஆரேனும்கிட்டிலும் வெற்றிநம்மதன்றோஎன்னுமே அவன். "அவ்யவஸ்தௌ ஹி த்ருஶ்யேதே யுத்தே ஜயபராஜயௌ" (அவ்யவஸத்தௌஹித்ருஶ்யேதேயுத்தேஜயபராஜயௌ) என்கிறபடியே - யுத்தத்திலே ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்த்திதமன்றோ? 'அது மற்றைப்படியாகில்செய்வதேன்?' என்றுஅஞ்சாநின்றேன். அவர்கள்கிட்டில்அங்கென்னைவிளையுமோ? அதுதன்வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே. என்னை விளையுமேன்கிறாள். (எ)

ருக்கும் உபலக்ஷணமென்று நினைத்தால். "மாமணிவண்ணா" என்றதுக்கவதாரிகை-அப்ரயோஜநத்திலே இத்யாதிவாக்யத்ரயமும். முதல்வாக்யவிவரணம்- இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. இத்தால் ஃபலிதம்- இவ்வடிவை இத்யாதி: விவரணம் - வெய்யில் இத்யாதி. அவதாரிகையாதல், "உன்" என்றதுக்கு ஸாவம் - உன்னை நீ இத்யாதி. "செங்கமலமலர் - வண்ணம்" என்றதுக்கு ஸாவம் - விகாஸாதி இத்யாதி. மென்மைக்குஸாவம் - மார்த்தவத்துக்கு இத்யாதி. சிவந்த கமலமலர்போலேயிருப்பதாய் ம்ருதுவானஅடிநோவவென்று ஸப்தார்த்தம். வண்ணம் - ஒப்பு. "நீபோய்" என்றதுக்கு ஸாவம் - தன்காலாலே இத்யாதி. அப்படி பரிவுடையளோவென்ன - அக்ரதஸ்தே இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டேஸர்கா, (உஎ-சு) "யதி த்வம் ப்ரஸ்திதோ துர்கம் வநமத்யைவ ராகவ" இதிபூர்வார்த்தம். இதுக்கு ஸாவம்-போக்கு இத்யாதி.'பின்னை-போகவேண்டாவோ?'என்றங்வயிப்பது. "நீபோய்" என்றதுக்கு - என்காலாலே போகவேணுமென்றருளிச்செய்து, நீம்பனை நீபோய் என்றர்த்தாந்தரம் - குணாதிகனை இத்யாதி. "மகிழ்ந்து" என்றதுக்கு ஸாவம் - எங்களைப்போலே இத்யாதி. "மகிழ்ந்துகந்து" என்கிற புநருக்திக்குஸேஷம் - அருளிச்செய்கிறார் - அவற்றின்பக்கல் இத்யாதி. பதச்சேர்த்திக்கு ஸாவம் - கருமுகை இத்யாதி. ஸுகுமாரனை வுன்னோடேயென்றபடி. விவரணம் - அங்கென்னைய் இத்யாதி. "யவன்?கொல்" என்றதுக்கு ஸார்த்தஸாவத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - நாம் எங்கேனும் என்று தொடங்கி மேல் அஞ்சுவாக்யத்தாலே. "யவன் கொல்" என்கிறதென், இன்ன தீங்கென்னவொண்ணாதோ? என்ன - அதுதன்வாயால் இத்யாதி. இது "யவன்?கொல்" என்றதுக்கு இரண்டாம் ஸாவம். 'வென்வளைமேகலைகழன்று விழும்படியும், முத்தம்சோரும்படியும், தோள்கள்வாடும்படியும், மென்மலரடிநோவவும் - நீபோய்' என்று தொடங்கி, 'ஆங்கு - யவன்? கொல்' இத்யங்வய:. 'அவ்யவஸ்த்தாஇதி' "ஸம்ஶயோ ஹி ஸமுத்பந்நோ யுத்தே ஜயபராஜயே ! அவ்யவஸ்தௌ ஹி த்ருஶ்யேதே யுத்தே ஜயபராஜயௌ" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஸர்கம் (ருஎ-இரு). (எ)

† 'வழிதிருத்திப்போகவேண்டாவோ?'என்று பாடமிருப்பின் நலமென்று தோன்றுகின்றது.

எட்டாம் பாட்டு.

அசுரர்கள்தலைப்பெய்யில்எவன்கொல் ? ஆங்குஎன்றுஆழுமென்னுருயிர்ஆன்பின்போகேல், கசிகையும்வேட்கையும்உள்கலந்துகலவியும் நலியும்என்கைகழியேல், வசிசெயுன்தாமரைக்கண்ணும்வாயும்கைகளும் பீதகவுடையும்காட்டி, ஒசிசெய்நுண்ணிடையிளவாய்ச்சியர் நீயுகக்கும் நல்லவரோடும்உழிதராயே.

ஆ.—(அசுரர்கள்.) - 'அங்கே அஸுரர்கள் தலைப்பெய்யில் என்விளைகிறதென்று நடுங்காநின்றேன், பிரானே! ஆன்பின்போகேல்: நீ போனால், உன்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹமும், அந்தஸ்நேஹவிபாகரூபமாய் உன்னைக்கண்டல்லது தரிக்கவொண்ணாத அபிநிவேசமும், இப்போது கலக்கிறகலவியும் நலியும்; என்கைகழியேல்' என்ன, பேசாதிருந்தவாறே பின்னையும், 'உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஈடுபட்டு உனக்கு அபிமதைகளாயிருப்பார் யாவர்சிலர் அவர்களும் நீயுங்கூட என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்கவமையும்' என்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், நீபசுமேய்க்கப் போனால்என்னப்ரமாதம்புகுகிறதோ? என்று அஞ்சாநின்றேன்: உன்னை விஸ்லேஷிக்கவும் க்ஷமையாகிறிலேன்; ஆனபின்பு, உன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே உனக்கு அபிமதைகளாயிருப்பாரை வசீகரித்துஅவர்களும் நீயுங்கூட என்கண்வட்டத்திலே உலாவித்திரியவேணுமென்கிறாள்.

[ஆழும்] - அழுந்தும். [கசிகையும் என்று தொடங்கி] - உன்னோட்டை ஸங்கமும் உன்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்க வேணுமென்னும் அபிநிவேசமும் இப்போதை உன்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷமும் நீபோனால் ஸ்ம்ருதமாய் பாதிக்கும் ; ஆனபின்பு, என்னைக் கழியப்போகாதொழியவேணும். [வசி] - வஶ்யம். ஒசிகை - துவளுகை.

ப—அநந்தரம், ஆகர்ஷகமான உன்னுடைய அவயவங்களைக்காட்டி நீயும் உன்னபிமதைகளுமாக என் ஸந்நிதியிலே ஸஞ்சரிக்கவமையும்; ப்ரமாதஸ்தலத்தில் போகாதேகொள் ! என்கிறாள்.

அசுரர்கள் - ஆஸுரப்ரக்ருதிகள், தலைப்பெய்யில் - தலைப்பெய்வர்களாகில், எவன்கொல்ஆங்கு - என்னப்ரமாதங்களுண்டாகிறனவோ, என்று-, என்னுருயிர்-என்னுத்மாவானது, ஆழும்-(கடலிலேபுக்காற்போலே) ஆழங்காற்பட்டு க்லேசியாநிற்கும் ; (ஆகையாலே), ஆன்பின்போகேல் - பசுக்களின்பின்பு போகாதேகொள்: (அதுக்கு மேலே), கசிகையும்-(ப்ராவண்யத்தால்வந்த) ஈடுபாடும், வேட்கையும்-(அதுக்குமேலான) அபிநிவேசமும், கலவியும்-(அதுக்குஅநுரூபமாகக்கலந்த)கலவியும், உள்கலந்து - என்னெஞ்சுக்குள்ளேகலந்து, நலியும் - நலியாநிற்கும் ; என்-என்னுடைய, கைகழியேல்-கைகழியாதேகொள் ; (நான்உன்னை வளைத்துவைக்கிறேனல்லேன்); வசிசெய்-வசீகரங்களாயிருக்கிற, உன் - உன்னுடைய, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்ணும்-திருக்கண்களையும், வாயும் - திருப்பவளத்தையும், கைகளும் - திருக்கைகளையும், பீதகவுடை

யும் - திருப்பீதாம்பரத்தினுடையவழகையும் காட்டி-, ஒசிசெய் - (ஸ்வபாவத்தாலும் ஸம்ஶ்லேஷத்தாலும்) தளர்த்தியைவிளைவிப்பதாய், நுண்ணிடை - நுண்ணிதானஇடையையுடையராய், இளம் - முக்தமான பருவத்தையுடையராய், ஆய்ச்சியர் — (ஸத்ருஶமான குலத்திலேபிறந்த) இடைச்சியராய், (இதெல்லாமுண்டானாலும் எங்களைப்போலன்றியே), நீயுகக்கும் - நீயுகக்கும்படி, நல்லவரொடும் - விலக்ஷணர்களானவர்களோடுங்கூட, உழிதராய் - ஸஞ்சரிக்கவமையும்.

இ—எட்டாம்பாட்டில், நீபோனால் ஸப்ரமாதமென்று அஞ்சாநின்றேன்; உன்னைப்பிரியவும் மாட்டேன்; பசுமேய்க்கை வ்யாஜமாகக்கொண்டு அபிமதவிஷயங்களை நினைத்துப்போகிறாயாகில் என்கண்வட்டத்திலே உனக்கு அபிமதைகளோடே ஸஞ்சரிக்கவேணுமென்கிறாள்.

[அசுரர்கள் இத்யாதி] - யதாஸங்கல்பம் நீ வெற்றியோடேமீண்டாலும் அதுக்குமுன்னே நான் தரைப்படுவன்? நான் உனக்குவேண்டாவோ! என்கிறாள். [ஆழும்] - அழுந்தும். அதுக்குநம்மால் செய்யலாவதென்னென்ன ?—[ஆன்பின் போகேல்] - பசுக்கள்பின்பு போகாதேகொள். 'ஜாத்யுசிதமான யர்மத்தை விடப்போமோ? அவ்வளவும் யரித்திருக்குமத்தனை யன்றோ?' என்ன,—பிரிவில் யரிக்கலாம்படியோ நீ கலவியிற் பரிமாறிற்றென்கிறாள்: அபிமதவிஷயத்தோடே யிருக்கச்செய்தே ஸந்த்யாவந்தநம்பண்ண நினைப்பாருண்டோ? ஸ்வஜநத்தைவிட்டோ ஸ்வயர்மத்தை ரக்ஷிப்பது? [கசிகையும்] - ஸ்நேஹமும். [வேட்கையும்] - மேன்மேலும் உன்னோட்டைக் கலவியிலுண்டான அபிநிவேஶமும்; அருகேயிருக்க, பிரிந்தால் பிறக்கும் அலமாப்புஉண்டாம்படியிறே அபிநிவேஶம். [கலவியும்] - கலக்கும்போது தலைதடுமாறாகப் பரிமாறும் பரிமாற்றமும். [உள்கலந்து கனியும்] - என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே ஸ்ம்ருதமாய் வாஸிக்கும். அதுக்கு நம்மால் பரிஹாரமென்னென்ன ?—[என்கைகழியேல்] - நான் அணைத்த கைக்குள்ளேயிருக்கப் பார். 'இவர்கள்சொல்லுவது கேட்கைக்காக ஏகதாரவ்ரதனோநான்?' என்ன,—'உனக்கு அபிமதைகளானவரோடு கலக்கவேண்டா வென்கிறேனல்லேன்: அவர்களோடே என்முன்னே ஸஞ்சரியாய்' என்ன,—அவர்களை அழைத்துத் தருவார் வேண்டாவோவென்ன; உனக்குக் குறையுண்டோ தூதுசெய் கண்களிருக்க என்கிறாள்:—[வசிசெய் உன் தாமரைக்கண்ணும்] - இனிப் பொருந்தோமென்று பெண்கள்நெஞ்சிற் பிறந்த மறமெல்லாம் திரும்படி வஶீகரிக்கவல்ல கண்ணும். [வாயும்] - கண்ணாலே நினைத்ததை ஆவிஷ்கரிக்கிற வாயும். [கைகளும்] - அந்நோக்குக்கும் ஸ்மிதத்துக்கும் தோற்றவளவில் அநுவர்த்தித்தணைக்கும கைகளும். [பீதகவுடையும்] - அவற்றுக்குத் தோற்றுவிழும்போது நடுவே தகையும் திருப்பீதாம்பரமும். "வீதாம்பரயரஃஸ்ரீ." [காட்டி] - உனக்கு அவர்களை அழைக்கைக்குப் பணியுண்டோ? வடிவைக் காட்ட அமையாதோ ? [ஒசிசெய்நுண்ணிடை] - பண்டே தொட்டாரோடே தோஷமாம்படியான இடை. இதுக்குமேலே கலவியாலே துவண்டஇடையை யுடையவர்கள். [இளவாய்ச்சியர்] - உன்னோடொத்த பருவத்தையுடையவர்கள். வடிவழகாலும் பருவத்தாலும் உன்னைத் துவக்கவல்லார் எத்தனைவர் கிடக்கிறது? [நீயுகக்கும் நல்லவர்] - வடிவழகும் பருவமுமொழியவே நீஉகந்த நன்மையையுடையவர்கள்; அவர்களோடேகூட என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்க அமையும்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. நீபோனால் ஸப்ரமாதமென்றஞ்சாநின்றேன்; உன்னைப் பிரியவும்மாட்டேன். பசுமேய்க்கை வ்யாஜமாக அபிமதவிஷயங்களை நினைத்துப்போகிறாயாகில் என் கண்வட்டத்திலே உனக்குஅபிமதைகளோடே ஸஞ்சரிக்கவேணுமென்கிறாள்.

[அசுரரித்யாதி] - நீவெற்றியோடே மீண்டாலும் அதுக்கு முன்னே நான் தரைப்படுவன்; நான்உனக்குவேண்டாவோ? என்கிறாள். [ஆழும்] - அழுந்தும். அதுக்கு நம்மால் செய்யலாவதேன்? என்ன,— [ஆன்பின்போகேல்] - பசுக்களின்பின்பு போகாதேகோள்; என்வழியேபோகப்பார்ப்பது. காமிநியருகேயிருந்து ஸந்த்யாவந்தநம்பண்ணப்போக என்னக்கடவதோ? ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநம் பண்ணுவது ஸ்வஜநத்தைவிட்டோ? 'ஜாத்யுசிததர்மத்தைத் தவிரப்போமோ? வருந்தி தரிக்கவேண்டாவோ?' என்ன,—பிரிவில் தரிக்கலாம்படியோ நீகலவியில் பரிமாறிற்றேன்கிறாள்:—[கசிகையும்]-ஸ்நேஹமும். [வேட்கையும்]-மேன்மேல்உன்னோட்டைக் கலவியிலுண்டான அபிநிவேசமும். [கலவியும்]-ஸம்ஶ்லேஷமும். [கசிகை இத்யாதி] - நீபண்ணும் ஸ்நேஹமும், அருகேயிருக்கச்செய்தேயகல விருந்தாரைப்போலே மேன்மேலன பண்ணும் அபிநிவேசமும், தலைதடுமாறாகக் கலப்பதான இவையும், நீபோராநின்றவாறே ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து நலியும். ஆனால் செய்யவேண்டுவதேன்? என்ன,- [என்கைகழியேல்] - நான்அணைத்த கைக்குள்ளில் நின்றகலாதொழியவேணும். ஜாத்யுசிததர்மமநுஷ்டிப்பது என்னைமுடித்தோ? "போகாதொழியப்போமோ? புறம்பேயும் நமக்குஅபிமத விஷயங்களுண்டாயிராதோ? அவர்களுடனும பரிமாறவேண்டியிராதோ?" என்றான் மேலஇவள் சொல்லுமது கேட்கைக்காக. எங்களுக்கு அந்நிர்ப்பந்தமுண்டோ? நீகைகழியப்போகாதொழியுமத்தனையன்றோ வேண்டுவது? நீ விரும்பியிருக்குமவர்களோடே என் கண் வட்டத்தே பரிமாறப்பாரென்ன,—ஆனால், அவர்களையழைத்துத்தருவாரார்? என்ன, [வசிசெயுன்தாமரைக்கணணும்] - உனக்கு * தூதுசெய்கண்களுண்டாயிருக்கப்புறம்பேபரிகரம்தேடி அழைக்கவேண்டியிருந்ததோ? இனிப்பாருந்தோம் என்றிருப்பார் நெஞ்சுகளில்† 'மறத்தைமாற்றி அவர்களை வஶீகரித்துத்தரும் கண்களும், அந்

எட்டாம்பாட்டு.—அசுரர்கள் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீ போனால் இத்யாதி.

"ஆழும்" என்றதுக்கு பாவம் - நீ வெற்றியோடே இத்யாதி. இத்தால் ஃபலிதம்- நான்உனக்கு இத்யாதி. ஆழும் - அழுந்தும்: தரைப்படுமென்றபடி. "ஆன்பின்போகேல்" என்றதுக்கு வ்யதிரேகத்தாலே பாவம் - என்வழியே இத்யாதி. ஸ்வதர்மத்தைவிட்டு உன்வழியேபோகப்போமோவென்ன - காமிநி இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வதர்மத்தை யநுஷ்டிக்கை ப்ரணயித்வத்துக்குக் கொத்தையென்றபடி. "ஸ்வஜநஸ்யச ரக்ஷிதா" என்கிறபடியே இதுவும் தர்மமன்றோ? என்கிறான் - ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநம் இத்யாதி. இத்தால் - ப்ரணயித்வஹாநிமாத்ரமன்றிக்கே ஸ்வஜநவதமாகிற தர்மஹாநியும் ஸித்திக்குமென்று கருத்து. "கசிகையும்" இத்யாதிக்கவதாரிகை. ஜாத்யுசித இத்யாதி. "கசிகையும்" இத்யாதிக்கு - தனக்குஅவனிடத்தில் ஸ்நேஹாதிகளாகக் கீழேயருளிச்செய்து, அவனுக்குத் தன்னிடத்தில் ஸ்நேஹாதிகளாக அர்த்தாந்தரம் - நீ பண்ணும் இத்யாதி. ஹ்ருதயத்திலேபுகுந்து என்றது - ஸ்ம்ருதிவிஷயமாயென்றபடி. ஸ்வஜாதிதர்மத்தைவிடலாமோ? என்ன-ஜாத்யுசித இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம்அவதாரிகை - போகாதொழிய இத்யாதி. உங்களையொழிய வேறு அபிமதைகளுண்டோவென்ன வேண்டியிருக்க இப்படிச் சொல்லுவானென்னென்ன - மேல்இவள்சொல்லுமது இத்யாதி. "உகக்குநல்லவரொடும்உழிதராய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவன்சொன்ன ப்ரஶ்நத்துக்கு உத்தரம் - எங்களுக்கு இத்யாதி வாக்யத்ரயம். "வசிசெய்" இத்யாதிக்கவதாரிகை - ஆனால் இத்யாதி. வசி - வஶீகரணம். பீதாம்பரதாஸ்

† மறம் - கோபம்.

நோக்கில் கருத்தை ஆவிஷ்கரிக்கும் வாயும், அந்நோக்கிலும் முறுவலிலும் நேர்விழிக்கமாட்டாதே வ்ரீளையாலே கவிழ்ந்தவர்களையெடுத்துக்கொள்ளும்கைகளும், ஸ்பர்ஶத்துக்குத் தோற்றவர்களைக் கீழ்போகாதபடியாகத் தன்சேல்லாமையாலே மேலே எறட்டுக்கொள்ளுகிற திருப்பீதாம்பரமும். "பீதாம்பரதரஃஸ்ரக்வீ" (பீதாம்பரதரஃஸ்ரக்வீ) என்னக் கடவதிறே. [காட்டி] - உனக்குப்புறம்பே யழைத்துத்தருவார் வேண்டியிருந்ததோ? பிடாத்தைவிழவிட்டு வடிவைக்காட்டவமையாதோ? [ஒசிசெய்இத்யாதி] - பண்டே தோட்டாரோடே தோஷமானஇடை. அதுக்குமேலே கலவியாலே துவண்ட இடையையுடையவர்கள். [இளவாய்ச்சியர்] - உன்னோடொத்த பருவத்தையுடையவர்கள். வடிவழகாலும் பருவத்தாலும் உன்னைத்துவக்கவல்லார் எத்தனைவர் கிடக்கிறது! நீ போகாநிற்க, இடையிலே தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லார் அநேகர். [நீயுகக்கும் நல்லவர்] - வடிவழகுஉண்டானாலும் ப்ரயோஜநமில்லையே; எங்களைப்போலே யிருக்க வொண்ணாதே, நீயுகக்குமவர்களாகவும் வேணுமே. நீயுகக்கும்படி விலக்ஷணைகளான அவர்களோடே என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்கவமையும். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

உகக்குநல்லவரொடும்உழிதந்துஉன்தன்திருவுள்ளம்இடர்கேடுந்தோறும் நாங்கள், வியக்கஇன்புறுதும்எம்பெண்மையாற்றோம் எம்பெருமான்! பசுமேய்க்கப்போகேல், மிகப்பலஅசுரர்கள்வேண்டுருவங்கொண்டு நின்றுஉழிதருவர்கஞ்சனேவ, அகப்படில் அவரொடும் நின்னோடு ஆங்கே அவத்தங்கள்விளையுமென்சொற்கொள்அந்தோ!

ஆ.—(உகக்கும்.) - உனக்கு அபிமதைகளாய் விலக்ஷணைகளாயுள்ளவர்களோடு திரிந்து உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கெடுமளவில், நாங்கள் எங்களோடு ஸம்ஶ்லேஷித்ததிற்காட்டிலும் மிகவும் இனியர்ஆவுதோம்;வேறு சிலரோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கப் பொறுக்கமாட்டாத பெண்மைவேண்டோம் ; பலஅஸுரர் கம்ஸப்ரேரிதராய்

ஸ்ரக்வீ இத்யாதி. ஸ்ரீ ஹரிவம்ஶே,(க0-௩உ)"தாஸாம் விஹஸிதஸ்மிதாநாம் ப்ரேமஸ்ரிஜ: பீதாம்பரதர: ஸ்ரக்வீ ஸாக்ஷாந்நமந்மத:" (உ) இதுக்கு, "மந்மந்மத:" என்றதிலே நோக்கு. †உடை-புடவை. பிடாத்தை - பச்சைவடத்தை. "நுண்ணிடை" என்றதுக்கர்த்தம் - பண்டே இத்யாதி. "ஒசிசெய்" என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்குமேலே இத்யாதி. ஒசிசெய்நுண்ணிடை - தளர்த்தியை விளைக்கிற நுண்ணிய இடை. ஒசிவு-துவட்சி: தளர்த்தியென்றபடி. "ஒசிசெய்நுண்ணிடை, இள" என்கிறவற்றையும் கூட்டிக்கொண்டு "ஆய்ச்சியர்" என்கிற பஹுவசநத்துக்கர்த்தம். வடிவழகாலும் இத்யாதி. ச்லோக்தியாகவிவரணம் - நீபோகாநிற்க இத்யாதி. "நீயுகக்கும்" என்றதுக்கு ஆசயம் - வடிவழகுண்டானாலும் இத்யாதிவாக்யத்ரயம். ஸப்தார்த்தம் - நீயுகக்கும்படி இத்யாதி. என்கண்வட்டத்திலே என்றது - "என்கைகழியேல்" என்றத்தைப்பற்ற. உழிதருகை - ஸஞ்சரிக்கை. 'அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் - ஆங்கு - யவன்கொல் - என்று - என்னுயிர் - ஆழும், ஆன்பின்போகேல்: கழிகையும் வேட்கையும் - கலவியும் - உள்கலந்து - நலியும், என்கைகழியேல், வசிசெய்' என்றுதொடங்கி அந்வயம். (அ)

---

† உடை என்பது மூலத்தில் காணவில்லை.

வேண்டினவடிவுகளைக்கொண்டு ஸஞ்சரியாநிற்பர் ; அவர்கள்கையிலே யகப்படில் அவர்களோடு உன்னோடு அவ்விடத்தில் பொல்லாங்குகள் விளையும், ஐயோ!, என்சொல்கொள்ளாய்! என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "உங்கள்ஸந்நிதியிலே நான் வேறே சிலரோடே பரிமாறுகை உங்களுக்கு ப்ரியமாகக்கூடுமோ?" என்றநுஸரிச்செய்ய ; "எங்களோடே ஸம்ஶ்லேஷிப்பதிற்காட்டிலும் நீ வேறேசிலரோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கெடுகை எங்களுக்கு மிகவும் இனிது; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாதமான தேசத்திலே பசுநிரைமேய்க்கப் போகாதொழியவேணும்" என்கிறாள்.

[உகக்கும் என்றுதொடங்கி] - உனக்கு அபிமதைகளாய் விலக்ஷணைகளாயுள்ள அவர்களோடேயிருந்து, உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கெடுங்தோறும் நாங்கள் எங்களோடே ஸம்ஶ்லேஷித்ததிற்காட்டிலும் மிகவும் இனியோமாவுதோம் ; நீ வேறசிலரோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்க யுரியாநிருக்கும் பெண்மைவேண்டோம். [மிக என்று தொடங்கி] - பல அஸுரர் கம்ஸன் ஏவ வேண்டினவடிவுகளைக்கொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாநிற்பர்; அவர்கள்கையிலே அகப்படில் அவர்களோடு உன்னோடு அவ்விடத்தில் பொல்லாங்குகள் விளையும்: ஐயோ! என்சொல் கொள்ளாய்.

ப.—அநந்தரம், எங்களுக்குநாயனை நீ, உன் அபிமதைகளோடே எங்கள் ஸந்நிதிகளிலே வர்த்திக்கிறது எங்களுக்கு மிகவும் உகப்பு ; போவதியாகில் கம்ஸப்ரேரிதரான அஸுரர்களுக்கும் உனக்கும் பொல்லாங்கு விளையுமென்கிறாள்.

உகக்கும் - நீயுகக்கும்படியான, நல்லவரொடும் - நன்மையுடையவர்களோடே கூட, உழிதந்து - (எங்கள் ஸந்நிதியிலே) ஸ்வைரவிஹாரம்பண்ணி, (அவர்களைப்பெறுமல்), உன்தன் திருவுள்ளம் - உன் திருவுள்ளத்திற்பட்ட, இடர் - து:க்கங்கள், கெடுந்தோறும் - தீர்ந்து நீ ப்ரீதனும்போதெல்லாம், (உன்னிலும் அவர்களிலும்), நாங்கள் - நாங்களும், வியக்க - மிகவும், இன்புறுதும் - உகப்புடையோமாவோம்; (அதுக்கடி - நீபிரிந்தால்), எம்பெண்மை - எங்கள்பெண்மையை, ஆற்றோம் - ஆற்றமாட்டோம் ; (அதுக்காக), எம்பெருமான் - எங்கள் ஸ்வாமியானவனே! பசுமேய்க்க-, போகேல் - போகாதேகொள் ; (அதுக்குமேலே), கஞ்சன்ஏவ - கம்ஸன் ஏவுவிப்ப, பலஅசுரர்கள் - பலஅஸுரர்களும், (காமரூபிகளாகையாலே), வேண்டு-நீ விரும்பும், உருவம்-ரூபங்களை, கொண்டு-, மிக-மிகவும், நின்றுஉழிதருவர்-ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்; அகப்படில் (கையிலே) யகப்படில், அவரொடு - அவர்களோடும், நின்னொடு - உன்னோடும், ஆங்கே - அவ்விடத்திலே, அவத்தங்கள் - பொல்லாங்குகளான யுத்தங்கள், விளையும்-விளையாநிற்கும்; (உன்செருக்காலே அநாதரியாதே), என்சொல் - என்வார்த்தையை, கொள்-கைக்கொள்ளவேணும், அந்தோ - ஐயோ!, பிரிவார்வார்த்தையும் கைக்கொள்ளவொண்ணாதபடியாக்கிருந்தபடிஎன்தான் !. வியத்தல் - ஆஶ்சர்யப்படுதல். உழிதருகை - ஸஞ்சரிக்கை. அவத்தம் - அனர்த்தம் ; யுத்தமென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'உங்கள் ஸந்நிதியிலே சிலரோடேகூடப் பரிமாறுகை இஷ்டமாகக்கூடுமோ?' என்ன ; எங்களோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்திற்காட்டிலும் உன்திருவுள்ளத்தில் ப்ரியமே எங்களுக்கு இஷ்டம்; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாதமான தேஶத்திலே போகாதொழியவேணும் என்கிறாள்.

[உகக்கு நல்லவர் இத்யாதி] - எங்களைப்போலன்றிக்கே, நீ உகக்கும்படியான விலக்ஷணைகளோடேகூட ஸஞ்சரித்து, அவர்களோடே பரிமாறப்பெற்றிலோமென்று திருவுள்ளத்தில்உண்டான விடாயால் வந்த து:க்கம் கெடுந்தோறும். [நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும்] - புறம்புள்ளாரைப்போலன்றியே உன்உகப்பே ப்ரயோஜநமான நாங்கள் மிகவும் உகப்புதோம். மிகுதி எதிற்காட்டில் என்னில்; - எங்களோடே கலக்குமதிற் காட்டிலென்னுதல், உன்னிற்காட்டில்நீ உகந்தவர்களை உகப்புதோம் என்னுதல். [எம் பெண்மையாற்றோம்] - உன் உகப்புக்குப் புறம்பாய்வரும் ஸ்த்ரீத்வம் எங்களுக்கு அஸஹ்யம்: அதுவேண்டா. [எம்பெருமான் பசுமேய்க்கப்போகேல்] — உனக்கு எழுத்து வாங்குகிறோம்: நீபசுமேய்க்கப் போகாதொழியவல்லையே! நீங்கள் இங்ஙனே நிர்வபிக்க நான் போகாநின்றேனே? ஸ்வத:ர்மத்தைச் செய்யப்போனால்தான் வருவதென்? என்ன,—[மிகப்பல அசுரர் இத்யாதி] - பல அஸுரர்கள்வேண்டின வடிவுகொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள். [வேண்டு] - நீ உகக்கும்வடிவுகள் என்னுதல், காமரூபிகளாகையாலே நினைக்கிடான வடிவென்னுதல். கன்றாய்வருவாரும் விளாவாய் வருவாருமாவர்கள். ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தில்எழும் பூண்டுகளும் அஸுராவிஷ்டமாயிறேயிருப்பது. [கஞ்சன்ஏவ] - "தோற்றாலும் அவன்பக்கல் கொலைதப்பாது" என்றுபோகார், மேல்விழுவர்கள். மேல்விழுந்தாலும் வெற்றியோடல்லது மீளுவோமோ என்ன? [அசப்படில்] - யுத்தத்திலே ஜயாபஜய வ்யவஸ்தையுண்டோ? அவர்கள்கையிலே அகப்படில் அவர்களும் நீயுமானவிடத்திலே பொல்லாங்கு விளையும். இப்படிச் சொல்லச் செய்தேயும் தன்வீரத்தை நினைத்து, ஆனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே பேசாதிருக்க. [என்சொற்கொள்] - அநாதரியாதே நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை ப:த்திபண்ணாய். [அந்தோ] - எங்களை அறியாவிட்டால் உன்னையும் அறியாதொழியவேணுமோ?

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. "உகக்குநல்லவரொடும்உழிதராய்" என்று நான் போகாமைக்காகச் சொன்னவார்த்தை இத்தனையொழிய, உங்கள் ஸந்நிதியிலே நான் சிலரோடே பரிமாறுகை உங்களுக்கு அநிஷ்டமன்றோவென்ன; எங்களோட்டைக் கலவியிற் காட்டில் திருவுள்ளத்தில் ப்ரியமே எங்களுக்கு மிகவும் ஸுகம்; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாதமான தேசத்திற் போகாதொழியவேணும் என்கிறாள்.

[உகக்கும்இத்யாதி] - எங்களைப்போலன்றிக்கே நீயுகக்கும் வைலக்ஷண்யத்தை உடையவர்களோடே எங்கள் கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரித்து. [உன்தன்இத்யாதி] - நாம் இன்னாரோடு கலக்கப்பெற்றிலோமென்று உன்திருவுள்ளத்தில் வரும்இடர்கெடுந்தோறும். [நாங்கள்இத்யாதி] - விஸ்மயத்திலேயாதல், மிகுதியிலேயாதல் கிடக்கிறது வியப்பு. புறம்புள்ளாரைப்போலன்றியே உன்னுகப்பே ப்ரயோஜநமான நாங்கள் மிகவும் உகப்புதோம். எதிற்காட்டிலென்னில் ;—எங்களுடன் கலக்குமதிற்காட்டில்என்னு

ஒன்பதாம்பாட்டு.—உகக்கும் இத்யாதி. 'உன்தன்திருவுள்ள மிடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும் - என்சொற்கொள்" என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உகக்கும் இத்யாதி.

திருவுள்ளத்துக்குஇடரேதென்ன - நாம்இன்னாரோடு இத்யாதி. "மிகவும்" என்றத்தை இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார்-எதிற்காட்டில் இத்யாதி. வாக்யத்ரயத்தாலே. ஆக, மிகுதியான பக்ஷத்தில், எங்களுடன்கலக்கு மதிற்காட்டிலென்னுதல், அவர்களுடன் நீகலக்குமதிற்காட்டிலென்னுதல் என்றர்த்தத்வயம் ; விஸ்மயமென்றபக்ஷத்திலே, " ஸாபத்ந்யமில்லாதே இவர்களுகப்

தல்; அன்றிக்கே, நீயவர்களோடே கலந்தால் உனக்குப்பிறக்கும் ஆநந்தத்திற்காட்டில்என்னுதல். நான் இப்படிச்செய்தால் நீங்கள் மிகவும் இன்புறுவதாகச்சொன்ன இது கூடுமோ? என்ன, — [எம்பெண்மையாற்றேம்] - உன்னுகப்புக்குப் புறம்பாய்வரும் ஸ்த்ரீத்வம் நாங்கள் வேண்டோம். நீயுகந்தாரையொழிய உன்னை உகக்குமவர்களல்லோங்காண் நாங்கள்; உன்னைத் தனித்துஉகப்பாள் மூக்கறைச்சியன்றோ? [எம்பெருமான் இத்யாதி] - உனக்கெழுத்துவாங்குகிறோம்; நீபசுமேய்க்கப் போகாதொழியவல்லையே? நான்தான் போகாநின்றேனோ? ஸ்வயர்மாநுஷ்ட்டாநத்துக்காகப் போனால்தான் வருவதேன்?என்ன,— வருவதுசொல்லுகிறாள். [மிகஇத்யாதி]- மிகவும் பலவசுரர்கள் வேண்டின வடிவுகொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள். ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தில் எழும்பூண்கேளடங்க அஸுரமயமாயன்றோவிருப்பது. [வேண்டுருவங்கொண்டு] - நீயுகக்கும்வடிவைக் கொண்டேன்னுதல், (காமரூபிகளாகையாலே) உன்னை நலிகைக்கீடான வடிவைக்கொண்டேன்னுதல். [கஞ்சனேவ] - கம்ஸப்ரேரிதராய் வருகையாலே "தோற்றுப்போகிலும் அங்குக்கோலைதப்பாது" என்று மேல்விழுவர்கள் ஆர் ஏவில்என்? ஆர் மேல்விழில்என்? நாம் புக்கபோரிலே வெற்றிகொண்டன்றோ மீளுவதுஎன்ன, - [அகப்படில்] - அது மற்றைப்படியாகிற் செய்வதேன்? யுத்தத்தில் ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்த்திதமன்றோ? ஆனால்தான் வருவதேன்னேன்ன, - [அவர் இத்யாதி] - அவர்களும் நீயுமானவிடத்திலே பொல்லாங்குகள் விளையும். இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும் ஆனைக்குப்பு ஆடுவோரைப்போலே அநாதரித்திருந்தான். [என்சொற்கொள்] - அநாதரியாதே, நான்சொல்லுகிற வார்த்தையை புத்திபண்ணாய். [அந்தோ] - எங்களையறியாவிட்டால் உன்னையும் அறியாதொழியவேணுமோ? (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

அவத்தங்கள்விளையும்என்சொற்கொள்அந்தோ! அசுரர்கள்வன்கையர்கஞ்சனேவ, தவத்தவர்மறுகநின்றுஉழிதருவர் தனிமையும்பெரிது உனக்குஇராமனையும்,†உவர்த்தலையுடன்திரிகிலையும் என்றென்றுஊடுறஎன்னுடையாவிவேமால், திவத்திலும்பசுநிரைமேய்ப்புஉவத்தி செங்கனிவாய் எங்களாயர்தேவே.

படுதே!" என்று எல்லாரும் விஸ்மிதராம்படியென்றபடி. கீழே-அவனுகப்பே புருஷார்த்தமென்றருளிச்செய்து, இங்கே-அவனும் ததீயருமான சேர்த்தியே தனக்கு புருஷார்த்தமென்கிறாளென்றர்த்தாந்தரம்-நீயுகந்தாரை இத்யாதி. உகந்தாரும் நாமுமானசேர்த்தியைவிட்டு நம்மையே யுகந்தாலோவென்ன-உன்னை இத்யாதி. மூக்கறைச்சி-சூர்ப்பணகி.எழுத்துவாங்குகிறோம்-அடிமைப்படுகிறோம். மேலுக்கவதாரிகை - நான்தான் இத்யாதி. "மிகவும்பல" என்கைக்கு இங்கே அநேகம்அஸுரர்களுண்டோவென்ன - ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தில் இத்யாதி. கன்று, விளா, குருந்து முதலானநீயுகக்கும் வடிவைக்கொண்டென்றபடி; மருது, வகம், மலைப்பாம்பு முதலான உன்னை நலிகைக்கீடான வடிவைக்கொண்டென்றபடி. "கஞ்சனேவ" என்றதுக்குஹாவம் - கம்ஸப்ரேரிதராய் இத்யாதி. விவரணம் - யுத்தத்தில் இத்யாதி. ஆனால்தான் என்றது - மற்றைப்படியானால்தானென்றபடி. ஆனைக்குப்பு - சதுரங்கம். "அந்தோ!" என்றதுக்குஹாவம் - எங்களை இத்யாதி. உன்னைப்பிரிகையாலே ஆர்த்தைகளான எங்களையென்றபடி. உன்னையும் - ஸுகுமாரனானவுன்னையுமென்றபடி. எங்களார்த்தியறியாவிட்டால் உன்ஸௌகுமார்யமும் அறியாதொழியவேணுமோவென்றபடி. (கூ)

† 'உவத்தலை' யென்றும், 'உவர்த்தலை' யென்றும் சீயர் அரும்பதப்பாடம்.

ஆ.—(அவத்தங்கள்.)-வலவான்களான அஸுரரைக் கம்ஸன்ஏவ "உனக்கு என்வருகிறதோ!" என்று ருஷிகளும்கூடக் கலங்குவர்கள்; அவன்ஸந்நிதியிலே தீமை செய்யவொண்ணாதென்று இராமனோடுகூடத்திரிகிறதும் செய்கிறிலையென்று மிகவும் என்னாத்மா வேவாநின்றது. "நாம் போகிலன்றோ பயப்படவேண்டுவது? இதென்ன ஸ்நேஹந்தான்" என்று முறுவல்செய்ய; "திருநாட்டிலும், பசுநிரைமேய்ப்பு உகத்தி; ஆயர்தேவே! ஆனபின்பு, போனாயேயல்லையோ?" என்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், கம்ஸப்ரேரிதரான அஸுரர் ஸஞ்சரிக்கும் காட்டிலே, நம்பிமூத்தபிரானையுமொழியத் தனியே திரியாநிற்றியென்று மிகவும்நோவுபடாநின்றேன் என்கிறாள்.

[அசுரர்கள் என்றுதொடங்கி] - வலவான்களான அஸுரரைக் கம்ஸன்ஏவ, தபஸ்ஸுபண்ணும் ருஷிகள் கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்; "உனக்கென் வருகிறதோ?" என்று தவத்தவர் தாங்கள் மறுக என்றுமாம். [தனிமை என்றுதொடங்கி] - "அவன் ஸந்நிதியில் தீமைசெய்ய வொண்ணாது" என்று ராமனோடும் ஹ்ருதயம் சேர்கிறிலை: ஹ்ருதயம் சேராவிட்டால் கூடத்திரிவதும் செய்கிறிலை என்று மிகவும் என்னுடைய ஆத்மா வேவாநின்றது. [திவத்திலும் என்றுமேலுக்கு] - "இதொரு ஸ்நேஹப்ரக்ரியையிருக்கும்படியே! நான் போகிலன்றோ நீங்கள் பயப்படவேண்டுவது?" என்று அவர்கள் ஈடுபடும்படி முறுவல்செய்ய, "செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவே! திருநாட்டிற் காட்டிலும் பசுநிரைமேய்ப்பு உவத்தி; ஆனபின்பு, போனாயேயல்லையோ?" என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரான கோபர்க்கு நிரதிஶயபோக்யனான நீ தனியே அஸுரர்கள்வர்த்திக்கிற காட்டிலே வர்த்தியாநின்றாய்; என்னெஞ்சு வேவாநின்றதென்கிறாள்.

செம்-சிவந்த, கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாய் - அதரசோபையையுடையையாய், எங்கள் - எங்கள்குலத்திலுள்ள, ஆயர் - இடையர்க்கெல்லாம், தேவே - போக்யமான ஸ்வாமியானவனே! வன்கையர் - ப்ரபலரான, அசுரர்கள் - அஸுரர்களானவர்கள், கஞ்சன்ஏவ - கம்ஸனேவ, தவத்தவர் - தபோபரரானருஷிகள், மறுகநின்று- ("உனக்கென்வருகிறதோ!"என்று)நெஞ்சுகலங்கும்படி,உழிதருவர் - ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்: உனக்கு-, தனிமையும் - அஸஹாயதையும், பெரிது - குவாலாயிருக்கும்; இராமனையும் - ப்ரபலரானநம்பிமூத்தபிரானையும், உவர்த்தலை-உன் ஸ்வைரவிஹாரார்த்தமாக இனிமையற்று அவனோடேஉடன்படானல்லையாய், உடன்திரிகிலையும் - கூடத்திரிவதும் செய்கிறிலை;'(இவ்வளவில்), அவத்தங்கள் - பொல்லாங்கு, விளையும்-விளையும்,' என்றென்று - என்று பலகாலும்நினைத்து, என்னுடையாவி - என்னெஞ்சு, ஊடுற - உள்ளுற, வேம் - வேவாநின்றது; அந்தோ - ஐயோ! என்சொல் - என்வார்த்தையை, கொள் - கேட்கவேணுங்காண்; திவத்திலும் - பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில், பசுநிரைமேய்ப்பு - பசுமேய்ப்பை, உவத்தி - உவப்புதியாகாதே. "மாயையினால்" என்கிற கணக்கிலே அங்கிருக்கும்போதும் இங்கே யுகப்புதியென்றுமாம்.

இ—பத்தாம்பாட்டில், "கம்ஸப்ரேரிதர் ஸஞ்சரிக்கும் காட்டிலே நம்பிமூத்தபிரானையொழியத் தனியே திரியாநிற்றி என்று மிகவும் நோவுபடாநின்றேன்" என்கிறாள்.

[அவத்தங்கள் இத்யாதி]-அதிசங்கைபோக்கி அர்த்தக்ரியாகாரியன்று என்றிருக்கவேண்டா; நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை ப்ரதிபத்திபண்ணுப். [அந்தோ]-ஹிதமேயாகிலும் நான் சொன்னவார்த்தையாக அமையுமே நீ கேளாதொழிகைக்கு. [அசுரர்கள்வன்கையர் கஞ்சனைவ] - ஜந்மமே தண்ணியர்: அநேகர்: முன்கையுரவியர்: மூர்க்கனான கம்ஸன் ப்ரேரிக்கிறான்: இவர்கள் ஸஞ்சரிக்கிற காடன்றோ? [தவத்தவர் மறுகநின்று உழிதருவர்] - என்னையிறே விடலாவது நீ? நல்லவர்கள் கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்; தபோநிஷ்டரான ருஷிகள் ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உன்னை பார்த்திருக்குமவர்கள், தபோவிக்நத்தாலே கலங்கும்படி ஸஞ்சரிப்பர்கள்; "ஹஹூஹூஹிதா:" என்றும் "வநஹிவஸ்யஸரீராணி" என்று மிருப்பர்கள். "அவர்களால் உனக்கு என் வருகிறதோ" என்று கலங்க என்றுமாம். [தனிமையும் பெரிது உனக்கு] - "வநக்ஷாத விநாராமம் க்ருஷ்ணாஸ்ரூதாவநம்யயன" என்று நம்பிமூத்தபிரானையொழிய ஸஞ்சரிக்கும் காலம் பெரிது உனக்கு. [இராமனையும் உவர்த்தலை] - "அவன் ஸந்நிதியிலே தீம்புசெய்ய வொண்ணாது" என்று அவனோடேம் நெஞ்சுபொருந்தி வர்த்திக்கிறிலை. [உவர்த்தலை] - உவர்த்தலையுடையை. [உடன்திரிகிலையும்] - நெஞ்சில் பொருத்தமில்லாவிட்டால், எதிரிகள் அஞ்சும்படி கூடத்திரிந்தாலாகாதோ? [என்றென்றுவாடுற என்னுடை ஆவி வேமால்] - உன்போக்கன்றே என்னை நலிகிறது; அவனையொழியத் திரிகிற இதுவே என் நெஞ்சை மறுபாடுருவச் சுடாநின்றது. [வாடுற] – உள்ளுற. உங்களோடிருக்கிற இருப்பைக்குலைத்து நீங்கக்கொண்டுபோவானேனென்ன— [திவத்திலும் பசு நிரைமேய்ப்புவத்தி] - பரமபதத்தில் இருப்பைக்குலைத்தன்றோ பசுமேய்க்கப் போந்தது? அவ்விருப்புக் குலைந்துவந்திருந்ததும் இப்போது பொல்லாதென்றிருக்கிறார்கள். அவ்விருப்பிலேயிருந்தானாகில் இப்போது வயிறெரிய வேண்டாவிறே. நம் பேறிழவுகொண்டு கார்யமில்லை. வஸ்து ஸுரக்ஷிதமாயிருக்குமென்றிறே இவர்களிருப்பது. பரமபதத்தில் இருப்பைவிட்டுப் பசுமேய்க்கப்போகக்கடவ உன்னை, "எங்களை உபேக்ஷித்தாய்"என்று இன்னாதாகப் புகுகிறோமோ? அவ்விருப்பிலும் பசுமேய்க்க என்றுவுகப்புதி யென்றுமாம். [செங்கனிவாய் இத்யாதி]-"இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவமே!" என்று ஸ்மிதம்பண்ணினான்; அதிலே ஈடுபடுகிறார்கள். "அவ்விருப்புக்குலைந்து போந்தமையுண்டு;உங்களைவிட்டுப் போவனோ?"என்று ஸ்மிதம்பண்ண; ஓர்இருப்பைக்குலைந்து போரக்கடவையானபின்பு, எங்களையும் பிரிந்து போனாயல்லையோ? என்கிறாள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. முன்கைமிடுக்கரான அஸுரர்கள் கம்ஸப்ரேரிதராய் ஸஞ்சரிக்கிறகாட்டிலே, நம்பிமூத்தபிரானையுமொழியத் தனியே திரியாநிற்றியேன்று மிகவும் நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள்.

[அவத்தங்களித்யாதி] - அநுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாகவேணுமென்றிருக்கவேண்டா; சொன்னவார்த்தையை ப்ரதிபத்திபண்ணவமையும். [அந்தோ] - அநுஷ்ட்டாநகௌரவத்

பத்தாம்பாட்டு.—அவத்தங்கள் இத்யாதி. "அசுரர்கள்வன்கையர் கஞ்சனைவ" என்று தொடங்கி "ஆவி வேமால்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - முன்கை இத்யாதி. "வாடுற" என்றத்தைப்பற்ற - மிகவும் என்றது.

புநஸ்ச "அவத்தங்கள்" இத்யாத்யநுவாதத்துக்கு பாவம் - அநுஷ்ட்டாநபர்யந்தம் இத்யாதி. அதாவது - இவள்வார்த்தையைக்கேட்டால் சொன்னபடி செய்யவேணுமென்று நீ அநாதரிக்கவேண்டா, கடலோசைக்குச் செவிபுதைத்துக் கேட்கிறவோபாதி கேட்கவமையுமென்றபடி. இத்தால் - "கேட்கவே, சேதநனுகையாலே தன்நோவை நினைத்துத்திரும்பும்" என்று இவளுக்குக் கருத்தென்றபடி. "அந்தோ" என்றதுக்கு பாவம் - அநுஷ்ட்டாநகௌரவத்தால் இத்யாதி,

தால் இழியாதொழிகையன்றிக்கே என்வார்த்தையாகஅமைவதே கொள்ளாமைக்கு! [அசுரர்இத்யாதி] - ஜந்மத்தால் தண்ணியருமாய், தாங்கள் பலருமாய், மூன்கை மிடுக்கருமாயிருப்பர்கள் ; அதுக்குமேலே, துஷ்ப்ரக்ருதியான கம்ஸனேவவாய்த்து வருவது. [தவத்தவர் மறுகநின்றுஉழிதருவர்] -என்னையிறே யுனக்குவிடலாவது; நீ நல்லவர்கள் குடல் மறுகும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள் ; தபோநிஷ்ட்டரான ருஷிகள்: ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உன்கைபார்த்திருக்குமவர்கள் ; தபோவிக்நத்தாலே கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள் ; "கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா:" (கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா:) என்றும் "ஏஹிபஶ்யஶரீராணி" (ஏஹிபஶ்யஶரீராணி) என்றுமிருக்குமவர்கள் ; "அவர்களால் உனக்குஎன்வருகிறதோ?" என்று கலங்கவேன்றுமாம். அன்றிக்கே, ஸ்ரீநாரதபகவான், ஸ்ரீஸுக்ரீவமஹாராஜர், பெரியாழ்வார், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தொடக்கமானுரைச் சொல்லிற்றுதல். ஆனால் ஸ்நேஹிகளானவர்களுடையவிரோதியைப் பின்னைப்போக்கவேண்டாவோவென்ன [தனிமையும்பெரிதுனக்கு] - உன்கால் நெடுகநெடுகத் தனிமையே மிக்குவிட்டதே யுனக்கு ! "ஏகதாதுவிநாராமம் க்ருஷ்ணேப்ருந்தாவநம்யயௌ" (ஏகதாதுவிநாராமம் க்ருஷ்ணேப்ருந்தாவநம்யயௌ) என்று நம்பிமூத்தபிரானையொழியவே ஸஞ்சரிக்கும் காலம் பெரிது உனக்கு. [இராமனையுமுவர்த்திலை] - "நம்பிமூத்தபிரான் ஸந்நிதியில் தீம்புசெய்யவொண்ணாது" என்று அவனுடனும் நெஞ்சுபொருந்தி வர்த்திக்கிறிலை. [உவர்த்திலை] -

---

'அநுஷ்ட்டாநகௌரவத்தால் இழியாதொழிகை யன்றிக்கே' என்றது - நாம் காட்டிலே போனால் அசுரர்களாலே பாதைவருகையாலே கோபாலநாத்யநுஷ்ட்டாநத்தில் ஆயாஸமுண்டென்னுமத்தாலேபோகாதொழிகையன்றிக்கேயென்றபடி. 'என்வார்த்தையாக வமைவதே கொள்ளாமைக்கு' என்றது-"ஒருஸ்த்ரீயினுடையவார்த்தையன்றோ" என்றுஎன்வார்த்தைஉனக்குஅங்கீகரியாமைக்குப் பர்யாப்தமாய் விட்டதேயென்றபடி. அஸுரஶப்தத்துக்கும், பஹுவசநத்துக்கும், "வன்கையர்" என்றதுக்கும க்ரமேணார்த்தம் - ஜந்மத்தால் இத்யாதி. "கஞ்சனேவ" என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்கு மேலே இத்யாதி. தவத்தவர் - தபஸ்ஸையுடையவர்களென்று ஶப்தார்த்தம். "தவத்தவர்" என்றதுக்கு - "யஸ்யஜ்ஞாநமயம் தப:" என்றும், "தபஶ்ஶௌசவதே" என்றும், தபஶ்ஶப்தம் - ஜ்ஞாநவாசியாய், ஶக்திஶ்சஜ்ஞாநவிசேஷ: ஆகையாலே, ஜ்ஞாநவிசேஷமான ஶக்திமான்களென்று விவக்ஷித்துஅர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்-என்னையிறே இத்யாதி. நீநல்லவர்கள் என்றது - உனக்கு நல்லவர்களென்றபடி. இப்பக்ஷத்தில், மறுகுதலாவது-மங்களாஶாஸநபரதையாலே "அவர்களால் உனக்கென் வருகிறதோ?" என்று கலங்குகை. அர்த்தாந்தரம் - தபோநிஷ்ட்டரான இத்யாதி. "தபஸா கிலிஷ்டாஹ:" என்கையாலே, தவமென்று - ப்ரபத்தியாய், ப்ரபந்நரென்று மூன்றுமர்த்தம்- ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்தில் "மறுக" என்றதுக்கர்த்தம் - தபோவிக்நத்தாலே இத்யாதி. த்விதீயத்ருதீயார்த்தங்களுக்காதல் மூன்றுமர்த்தத்துக்காதல் ப்ரமாணத்வயம் - கர்ப்பபூதா இத்யாதி. "ந்யஸ்ததண்டாவயம்ராஜந்ஜிதக்ரோதாஜிதேந்த்ரியா:। ரக்ஷிதவ்யாஸ்த்வயாஶஶ்வத்கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா: ॥ (உக) ஏஹிபஶ்யஶரீராணிமுநீநாம்பாவிதாத்மநாம் । ஹதாநாம்ராக்ஷஸைர்கோரைர்பஹூநாம்பஹுதாவநே" (சக) இத்யாரண்யகாண்டே தண்டகாரண்யவாஸிநோ மஹர்ஷய:. மூன்றுமர்த்தத்தில், "மறுக" என்றதுக்கர்த்தம்-அவர்களால் இத்யாதி. அவர்களால்-அஸுரர்களால். உனக்கு-ரக்ஷகனானவுனக்கு. பூர்வோக்தநிர்வாஹவ்யதிரிக்தநிர்வாஹம்/ பூந்தினவர்த்தவிவரணம் - அன்றிக்கேஸ்ரீநாரத இத்யாதி. "பெரிது" என்றதுக்கு பாவம் - உன்கால் இத்யாதி. அப்படி தனிமையுண்டோவென்ன- ஏகதா இத்யாதி. பஞ்சமேம்ஶ்லோகேஸப்தமே- "விஹாரவ்ருத்தாவ்ரஜேபாலைர்வ்ருந்தாவநேஷுஸஞ்சரந்" இத்யுத்தரார்த்தம். உவத்தலை உகக்கிறாயில்லை யென்னுதல். இராமனையும் - இராமனுடனும். உவர்த்தலை - உவர்த்தலை

உவர்த்தலையுடையை. [உடன்திரிகிலையும்] - நெஞ்சில் பொருத்தமில்லாவிட்டால், தூரத்திலேகண்ட எதிரிகளுக்கு "இவர்களிருவரும் கூடித்திரியாநின்றார்கள்" என்று அஞ்சும்படி ஒக்கத்திரிவதும் செய்கிறிலை. [என்றுஇத்யாதி] - நீபோகிறாயென்றல்ல, நம்பிமூத்தபிரானுடன் கூடத்திரிகிறிலையென்றாய்த்து என்னுடையஹ்ருதயம் மறுபாடுருவ வேகிறது. [ஊடறு] - உள்ளுறவென்றபடி. என்னுடைய ஹ்ருதயமானது வேவாநின்றது. இப்படி நிர்ப்பந்திக்கைக்கு நான் இவ்விருப்பைக்குலைந்து போகாநின்றேனோவென்ன—[திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி] - ஆமாம்; நீ ஓரோ விருப்புக்கள் குலைத்துக்கொண்டு போந்தறியாயிறே. பரமபதத்தி லிருப்பைக்குலைத்தன்றோ பசுநிரைமேய்க்கப்போந்தது. அங்கேயிருக்கவும் பெற்றதில்லை. அங்குநின்றும்போந்தது பொல்லாதாகச்செய்ததென்றிருக்கிறாள். அங்கேயிருந்தானாகில் இங்கு என்வயிறுஎரியவேண்டாவே. நாம் பெறுவோம் இழப்போம்; இவ்வஸ்துதானழியாதொழியலாய்த்தே. அவர்களைவிட்டும் பசுக்களை விரும்பக்கடவ நீ எங்களை யுபேக்ஷிக்கச்சொல்லவேணுமோ? அங்குநின்றும்போந்திலோம் என்னவொண்ணாதே அவனால். "இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவமிருந்தபடியென்!" என்று ஸ்மிதம்பண்ணினான். [செங்கனிவா யெங்களாயர்தேவே] - அதிலே யீடுபடுகிறார்கள். "அவ்விருப்புக்குலைந்து போந்தமையுண்டு, உங்களைவிட்டுப்போவேனோ?" என்று ஸ்மிதம்பண்ண; இவர்களும் வாய்க்கரையிலே யழுந்துகிறார்கள். (கO)

பதினோராம் பாட்டு.

செங்கனிவாயெங்களாயர்தேவுஅத்திருவடிதிருவடிமேல்பொருநல், சங்கணிதுறைவன்வண்தென்குருகூர்வண் சடகோபன்சொல்லாயிரத்துள்,மங்கையராய்ச்சியராய்ந்தமாலைஅவனோடும் பிரிவதற்கிரங்கித்தையல், அங்கவன் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான்உரைத்தனஇவையும்பத்தவற்றின் சார்வே.

ஆ.—(செங்கனிவாய்)- செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவு அத்திருவடி திருவடிமேல் பொருநல் சங்கணி துறைவனாயிருந்த வண்தென்குருகூர் வண்சடகோபன் சொன்ன ஆயிரத்துள், மங்கையராய்ச்சியராய்ந்த மாலை அவனோடும் பிரிவாற்றாமையாலே தையல் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான் சொன்ன இப்பத்து, அவன் திருவடிகளைச் சேர்விக்குமென்கிறார்.

யுடையை; வெறுப்பையுடையையென்னுதல்; உவர்த்தல் - வெறுப்பு. நெஞ்சில் பொருத்தமில்லாதாருடன் கூடத்திரிந்தால் ப்ரயோஜநமேதென்ன - தூரத்திலே இத்யாதி. "என்றென்று" என்கிற வீப்ஸைக்கும் "ஊடுற" என்றவிதுக்கும் பாவம் - நீ போகிறாய் இத்யாதி. என்றேன்று என்று பலகாலும் நினைத்து. இதுக்கு பாவம் - ஆமாம் இத்யாதி. விவரணம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. ஹார்த்த பாவம் - அங்கேயிருக்கவும் இத்யாதி. அங்குநின்றும் போந்தது நல்லதன்றோ வென்ன-அங்கேயிருந்தானாகில் இத்யாதி. அங்கேயிருந்தால் உன் அபிமதம் ஸித்தியாதேயென்ன - நாம் பெறுவோம் இத்யாதி. "ஆமாம்நீ" இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - அவ்விருப்புக்குலைந்து இத்யாதி. திவத்திலும் - திவத்திற்காட்டிலும் உவத்தி - உகப்புதி. வாய்க்கரை - அதரம். (கO)

ஒ.—நிகமத்தில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், எம்பெருமானை "பசுநிரை மேய்க்கவேண்டா" என்று பிராட்டி நிஷேதித்த பாசுரமான இதுவும்அல்லாதவற்றோடொக்க ஒருதிருவாய்மொழியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[செங்கனிவாய் என்றுதொடங்கி] - தான் பசுநிரைமேய்க்கப் போகாமை தோற்றும்படி முறுவல்செய்கையாலே சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற திருப்பவளத்தை யுடையனும் ஆஸ்ரிதஸுலபனும் ஆயர்தேவான ஸ்வாமியுடைய திருவடிகளிலே, சங்குக ளாலே அணியப்பட்ட திருப்பொருநலாகிற ஆற்றையுடையராய் ஸம்ருத்தமான திரு நகரியையுடையரான பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழி யிலும். [மங்கையர் என்றுதொடங்கி] - இடைப்பெண்கள் அவனோடு பிரிகிறோமென்று நோவுபட்டுச் சொன்ன பாசுரத்தை அவர்களிலே ஒருத்தி பசுநிரைமேய்க்கப் போக வேண்டாவென்று சொன்ன.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஸுலபலாபத்தை யரு ளிச்செய்கிறார்.

செம் - சிவந்த,கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாய், - திருவதரத்தையுடைய னை, எங்கள் - எங்களுக்கு போக்யபூதனை, ஆயர்தேவு - அப்படியே ஆயர்க்கு போக்யபூதனை, அததிருவடி திருவடிமேல்·(அவர்களுக்கு ஸ்வாமியுமான) அவன் திரு வடிகளின்மேலே, பொருநல் - திருப்பொருநலில், சங்கணி - சங்குகள்சேரும், துறை வன் - துறையையுடையராய், வண் - ஸம்பத்தையும், தென்குருகூர் - அழகையுமுடை த்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், வண்சடகோபன்சொல் - உதாரரான ஆழ்வாரரு ளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, மஙகையர் - யௌவநஸ்வ பாவைகளான, ஆய்ச்சியர் — இடைச்சிகள், ஆட்ந்தமாலே - அநுஸந்தித்ததொடையாய், அவனொடும் - அவனோடு, பிரிவதற்கு - பிரிகிறதுக்கு, இரங்கி - க்லேசித்து, அங்கு - அத்திரளிலே, தையல் - (ப்ரபலையாயிருப்பாளொரு) இடைப்பெண்பிள்ளை, அவன்-, பசு நிரைமேய்ப்பு - பசுநிரைமேய்க்கையை, ஒழிப்பான் - ஒழிக்கைக்காக, உரைத்தன - உரைக்கப்பட்டனவாயிருக்கிற, இவையுமபத்து - இவைபத்தும், அவற்றின் - அவர்க ளாய்ந்த மாலைகளின் பலமான அவனுடைய ஸம்ஶ்லேஷமேபலமாம்படி, சார்வு-செறிந் தன; அல்லாத திருவாய்மொழிகளின் பலமே இவற்றுக்கும் பலமாய்த்தினவென்று மாம்; இவையும் அல்லாத திருவாய்மொழிகளிலசாரவந்த! என்று இதினுடைய வைலக்ஷண்யஜ்ஞாநமே பலமாச்சுதாகவுமாம். இது - எண்சீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், அவனை, "பசுநிரை மேய்க்கவேண்டா" என்று நிஷே தித்தபாசுரமான இத்திருவாய்மொழியும் அல்லாதவற்றோடொக்க ஒருதிருவாய்மொழி யே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[செங்கனிவாய் இத்யாதி] - தன்முறுவலாலே எங்களைத் தோற்பித்தாற் போலே, தன்பருவத்திற் பிள்ளைகளையும் தோற்பித்த ஸர்வஸ்வாமியுடைய திருவடி களிலே சொல்லிற்று. "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:" என்னக்கடவதிறே. [பொருநல் இத்யாதி] - இவர் இருந்தவிடத்தே ஸத்துக்கள் சேருமாபோலே, சங்குக ளாலே அணியப்பட்ட திருப்பொருநலையுடையராய், ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடை யராய், பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும். [மங்கையராய்ச்

சியர் இத்யாதி] - அவனோட்டைப் பிரிவு பொறுக்கமாட்டாதபடியாலே ஒருபருவத்தில் இடைப்பெண்கள் அநுஸந்தித்த தொடையாய், அவர்களிலே ஒருத்தி "பசுநிரை மேய்க்கவேண்டா" என்றுரைத்தாள்; "எல்லாரும் திரளச்சொன்னால் அவன் செவிப்படாது" என்னுமத்தாலே நப்பின்னைப் பிராட்டியைப்போலே அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத தரமுடையாளொருத்தியை வார்த்தை சொல்லவிட்டார்கள்; இப்படியாகிலிறே, "அடிச்சியோம்" என்றும், "தொழுதையோம்" என்றும் "ஆழுமென்னுயிர்" என்றும், "என்சொற்கொள்" என்றும் சொன்ன பன்மைகளும் ஒருமைகளும் சேரக்கிடப்பது. [இவையும்பத்து அவற்றின்சார்வே] - கீழ்ச்சொன்ன திருவாய்மொழிகளருகே இதுவும் ஒருதிருவாய்மொழியே! என்றிப்படி நிர்வஹிக்கும் போருவது. அதனையன்றிக்கே, கீழில் திருவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்ன பலமே இதுக்கும் பலமென்னுதல்; மங்கையராய்ச்சியர் ஆய்ந்த மாலைபாற் பணிக்க பலமே இதுக்கும் பலமென்னுதல். அவர்களுக்கு அவன் போகாமல் நின்றாலில் இவர்களுக்கும் அதுவே பலமாய், அவனோடே நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

ஈடு.—நிகமத்தில், அவனை "பசுநிரைமேய்க்கப்போகவேண்டா" என்று நிஷேதித்த பாசுரமான இத்திருவாய்மொழியும் அல்லாதவற்றோடொக்க ஒருதிருவாய்மொழியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[செங்கனிவாய்இத்யாதி] - அவ்வாபிரவருக்கான முறுவலாலே எங்களைத் தோற்பித்தாற்போலே, தன்பருவத்திற் பிள்ளைகளையும் தோற்பித்த ஸர்வஸ்வாமி திருவடிகளிலே சொல்லிற்று. 'செங்கனிவாய்' என்கையாலே தங்களைத்தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று; 'ஆயர்தேவு' என்கையாலே தன்பருவத்திலுள்ளாரைத் தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று; **"வா॰மஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்"** (பம்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்). [அத்திருவடிதிருவடிமேல்] - அந்த ஸர்வஸ்வாமியானவன் திருவடிகளிலே. அவன் ஶேஷித்வத்தைக்காட்டிக்கொடுத்தான்; திருவடிமேலென்கையாலே இவரும் ஶேஷத்வத்திலே நின்றார். [பொருநற்சங்கணிதுறைவன்] - தாமிருந்தவிடத்திலே ஸத்துக்களடங்கலும் வந்துசேருமாபோலே யாய்த்து, திருப்பொருநலில் சங்குகள் வந்துசேரும்படி. [மங்கையர்இத்யாதி] - அவனோட்டைப்பிரிவுபொறுக்கமாட்டாமையாலே ஒருபருவத்திலிடைப்பெண்கள்அநுஸந்தித்த தொடையாய். [தையல் இத்யாதி] - "ஸபைபோலேயெல்லாரும் திரண்டுவார்த்தைசொன்னால் செவிப்படாது" என்றுபார்த்து, அவனுக்கு மறுக்கவொண்

நிகமம் - செங்கனிவாய் இத்யாதி. "அவன் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பா னுரைத்தன இவையும்பத்தவற்றின் சார்வே!" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனை இத்யாதி 'ஒரு திருவாய்மொழியேயென்று விஸ்மிதராகிறார்' என்றது - "சார்வே!" என்கிற ஸ்வரத்தைப்பற்ற.

செங்கனிவாயாலே ஆயர்களையும் தோற்பித்தானென்றபடி. இருவரையும் தோற்பித்தபடியைக் காட்டுகிறார் - செங்கனிவாய் இத்யாதி. 'செங்கனிவாய் எங்கள் என்கையாலே' என்று கூட்டுவது; 'செங்கனிவாய் ஆயர்தேவுஎன்கையாலே' என்றுகூட்டுவது.தோற்பித்தபடி யென்றதுக்கு-"**ஸ்திரீ॰பும்ஸாவிஜிதீஷ:**" என்றதிலேநோக்கு. தன்பருவத்திலுள்ளாரைத்தோற்பிக்குமோ வென்ன-**வா॰மஸா॰** இத்யாதி. "**ரூபௌதார்யகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்**" இத்யயோத்யாகாண்டே. (க-உஎ)

இத்தால் ஃபலிதம் - அவன் ஶேஷித்வத்தை இத்யாதிவாக்யத்வயம். "அவனொடும்பிரிவதற்கிரங்கி -

ணுதபடி நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய தரமுடையாளொருத்தி பசுமேய்க்கப்போகாமே மீட்கைக்காகச்சொன்னவை யாய்த்து. "அடிச்சியோம்" என்றும் "தொழுத்தையோம்" என்றும் "ஆழுமென்னருயிர்" என்றும் "என்சொற் கொள்" என்றும்சொன்ன பன்மைக்கும் ஒருமைக்கு மெல்லாம் சேருமிறே. [இவையும்பத்து அவற்றின்சார்வே] - 'அவை' என்கிறது கீழிற்றிருவாய்மொழிகளையாய், "அவற்றினருகே இதுவுமொரு திருவாய்மொழியே!" என்று ஆச்சர்யத்திலேயாக்கியாய்த்து சீயர் அருளிச்செய்ததும் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்றும். அன்றிக்கே, [இவையும்பத்துஅவற்றின்சார்வே] - கீழிற்றிருவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்ன ஃபலம் இதுக்கும் ஃபலமென்றதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அவையென்கிறது - "மங்கையராய்ச்சிய ராய்ந்தமாலை" என்கிறவற்றையாய், இவையும்அவற்றோடொக்கும். அதினுடைய ஃபலமே இதுக்கும் ஃபலம். அது நிவர்த்தகமாகில் இதுக்கும் பேறுண்டாம். அவர்கள் "நீபோகாதேகோள்" என்ன அவன் தவிர்ந்து அவர்களுடனே கலந்தாற்போலே, இது கற்றாரும் அவனோடே நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர். 'செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவு - அவனொடும் பிரிவதற்கிரங்கி - மங்கையராய்ச்சிய ராய்ந்தமாலை — தையல் அங்கவன்பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பானுரைத்தன - அத்திருவடிதிருவடிமேல்பொருநல் சங்கணி துறைவன்-வண்தென்குருகூர் வண்சடகோபன்-சொல்லாயிரத்துள்- இவையும் பத்துஅவற்றின்சார்வே' என்றந்வயம். (கக)

மங்கையராய்ச்சியராய்ந்தமாலை" என்றந்வயிப்பது. ஆய்ந்தமாலை - நெஞ்சிலே யாராய்ந்தமாலை. "ஆய்ச்சியராய்ந்தமாலை - தையல் - உரைத்தன" என்ற பன்மையுமொருமையும் சேரும்படியென்னென்ன - ஸஹைபோலே இத்யாதிவாக்யத்ரயம். 'அடிச்சியோமென்றும்' இத்யாதி வாக்யாதியிலே, "இப்படியாகில்" என்று அத்யாஹாரம். வ்யாக்யாநம்பண்ணிற்றும் என்றது - ஒன்பதினாயிரம் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்றுமென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்தில், "சார்வே!" என்றது - ஸ்வரத்திலே த்விதீயார்த்தத்துக்கு- சார்வு - ஒப்பு. அவற்றோடொத்தது - அவற்றோடொத்த ஃபலத்தையுடையதென்றபடி; "சார்வே" என்கிற ஏகாரம் இப்போது அவ்யயம். விவரணம்-அதினுடைய இத்யாதி. அதினுடைய - ஆய்ந்தமாலையினுடைய வென்றபடி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - அதுநிவர்த்தகம் இத்யாதி. "நிவர்த்தகமாகில்" என்றவாக்யவிவரணம் - அவர்கள் இத்யாதி. இப்பாட்டுக்கு அந்வயங்காட்டுகிறார் - செங்கனிவாய் இத்யாதி. உரைத்தன - உரைத்தவார்த்தைகளை. "சடகோபன்சொன்ன" என்றந்வயிப்பது. "சொல்" என்றது -சொன்னவென்றபடி. "ஆய்ந்த" என்றது - நெஞ்சாலே யாராய்ந்தவென்றாய், அநுஸந்த்த மாலையென்றபடி. பொருநல்-திருத்தாம்ரபர்ணி. திருப்பொருநலில் சங்குகள்சேரும் துறையையுடையராய் ஸம்பத்தையுடைய அழகிய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய் உதாரரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த என்று ஸமுதாயார்த்தம். மங்கையராய்ச்சியர்-யௌவநஸ்வபாவைகளான இடைப்பெண்களென்றபடி. "ஆய்ந்தமாலை" என்றது - "உரைத்தன" என்றதுக்கு விசேஷணம். "அநுஸந்தித்தமாலையான - உரைத்தவார்த்தைகளை - சடகோபன்சொல்" என்றுயோஜிப்பது. மேய்ப்பொழிப்பான் - மேய்க்கையை யொழிக்கைக்காக. அவனொடும் பிரிவதற்கிரங்கி' - அவனோட்டைப்பிரிவுக்கு க்லேசித்து. அங்கு - அத்திரளிலே. இவையும்பத்து - இவைபத்தும் என்றந்வயிப்பது. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. -- [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

வேய்மருதோளிந்திரைகோன் மேவுகின்றதேசத்தைத்
தான்மருவாத்தன்மையினால்தன்னைபின்னம் - பூமியிலே
வைக்குமெனச்சங்கித்துமால் தெளிவிக்கத்தெளிந்த
தக்கபுகழ்மாறன்எங்கள்சார்வு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

நான்காந்திருவாய்மொழி—சார்வே - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ—(சார்வே.) - இப்படி ப்ராஸங்கிகத்தை முடித்து * பத்துடையடியவரிலே ப்ராரப்தமான ஭க்தியோக ஸுலபத்வத்தை நிகமிக்கிறார்.

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான், "உம்மை ஒருநாளும்பிரியேன்" என்று இவரை ஆஶ்வஸிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும்ப்ரீதரான ஆழ்வார், வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலுமாக ப்ரஸ்துதமான ஭க்தியோகமாகிற உபாயம் ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியை ஸாக்ஷாத்கரித்து அத்திருவாய்மொழிகளில் ஭க்திவர்த்தகமாகச் சொன்ன குணங்களைப் பராமர்ஶியாநின்றுகொண்டு, ஭க்தியோகத்தை நிகமிக்கிறார். எம்பெருமானை, "பசுமேய்க்கப்போகதொழியவேணும்" என்று அபேக்ஷிக்க, அவனும் அப்படியே தவிருகையாலே ப்ரீதரான ஆழ்வார், அவன் ஭க்திலப்ய னென்னுமிடம் நிஶ்சிதமென்கிறாரென்றுமாம்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கூடவிருக்கச்செய்தே ஈஶ்வரனுடைய பிரிவை யதிஶங்கைபண்ணும் தமக்குப் பிறந்தப்ரேமாதிஶயத்தாலே அவனும் விஶ்லேஷ ப்ரஸங்கமில்லாதபடி ஸம்ஶ்லேஷப்ரகாரத்தைத் தெளிவிக்க, அத்தாலே ஸந்துஷ்டராய், "தன்பக்கல் ஭க்தியுக்தராயிருப்பார்க்கு ஸுலபனாயிருக்கும்" என்றறுதியிட்டு, அந்த ஭க்திலப்யத்வோபபாதகமாக; அவனுடைய பரத்வஸௌலப்யத்வ விஶிஷ்ட ஸவ்யத்வத்தையும், அதுக்கடியான ஶ்ரிய:பதித்வத்தையும், அநுபாவகத்வபூர்த்தியையும், ஆஶ்

ரிதாரக்ஷணைஸ்வர்யத்தையும், அநந்யஸாதிக ஸாலலப்யத்வத்தையும், அதிஶயிதஸௌஶீல்யத்வத்தையும், போக்யவிக்ரஹத்வத்தையும், நித்யாநுபாவ்யமான ரக்ஷகத்வத்தையும், தத்த்வயாதாத்ம்ய ப்ரகாஶகத்வத்தையும், அஸாதாரண ஜந ப்ராப்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்பூதனான ஸர்வேஶ்வரன்விஷயத்தில் தமக்குப் பிறந்த பக்தியானது போகோபகரணமாய்க்கொண்டு ப்ராப்யாந்தர்க்கதமானப்ரகாரத்தை யநுஸந்தித்து ப்ரீதராகிறார்.

இ.—நாலாந் திருவாய்மொழியில், பிரியநினைவின்றிக்கேயிருக்க அதிஶங்கையாலேபிரிந்தார் படும்வ்யஸநத்தைப்பட்டு அத்தாலே அவஸந்நரான இவரை, "உம்மை ஒருநாளும் பிரியேன்" என்று ஆஶ்வஸிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும்ப்ரீதரானவர், வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலுமாக ப்ரஸ்துதமான பக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அத்திருவாய்மொழிகளில் பக்திவர்த்தகமாகச்சொன்ன குணங்களைப் பராமர்ஶியாநின்றுகொண்டு, தமக்குப் பேற்றுக்குஉடலாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று முதல் திருவாய்மொழியிலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லிற்றிறே. இவருடைய பக்திதான், "**உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்யைகாந்திகாத்யந்திகபக்தியோகலப்ய:**" என்று ஜ்ஞாநகர்மாநுக்ருஹீத வேதாந்த விஹித பக்தியன்று. அதுவாகில் அபராதீநாயிகரணந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும் அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஸ்தாநத்திலே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பரபக்திதொடக்கமான ப்ராப்யாந்தர்க்கதமான அவஸ்தைகளிறே இவரது; அப்படி வீடுமின்முற்றத்திலும், பத்துடையடியவரிலும் பிறர்க்கு உபதேஶித்த பக்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை நிரூபிக்கிறார்: ஸாயுஜ்யத்தோடே பொருந்துகையாவது-ஸாயுஜ்யத்தை லபிக்கை. அதாகிறது :—ஸாக்ஷாத்காரம். கீழ், இவர்க்கு அநுஸந்தாநமில்லையோ வென்னில்; அவையெல்லாம் ஒருநாஸவிஶேஷங்களைப் பற்றச்சொல்லிற்று. இதில், உபக்ரமத்திலே தாம் விதித்த பக்தியை நிரூபிக்கிறார். "பசுமேய்க்கப் போகாதொழிய வேணும்" என்று அபேக்ஷிக்க, 'அவனும் தவிர்ந்தோம்' என்று சொல்லுகையாலே ப்ரீதராய், அவன் பக்திலப்யனென்னுமிடம் நிஶ்சிதமென்கிறார்" என்று பிள்ளான் நிர்வாஹம்.

ஈடு.—தம்மைப்பிரிய நினைவின்றிக்கேயிருக்க அதிஶங்கையாலே பிரிந்தார் படும் வ்யஸநத்தைப்பட்டு, அத்தாலே யவஸந்நரானவரை, "உம்மையோருநாளும் பிரியேன்" என்று அவன்ஆஶ்வஸிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும் ப்ரீதரானார்-கீழ். முதல் திருவாய்மோழியிலே, தத்த்வவிஷயமாகச் சோல்லவேண்டுவதேல்லாம் சோல்லியற்றது;

சார்வேதவநெறிப்ரவேஶம்; இத்திருவாய்மொழிக்கு * வீடுமின்முற்றம் * பத்துடையடியவரோடே ஸங்கதியாதல்; * வேய்மருதோளிணையோடே ஸங்கதியாதல், இது பிள்ளான் நிர்வாஹம்.வ்ருத்தாநுவாதம்-தம்மை இத்யாதி.ஆஶ்வாஸிப்பிக்கவென்றது "செங்கனிவாய்"என்றத்தைப்பற்ற. * வீடுமின்முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும்சொன்ன பக்தியையும், முதல் திருவாய்மொழியிலே ஸூசிதமான ப்ரபத்தியையும், * சார்வே தவநெறியிலே நிரூபிக்கிறாராகையாலே, தத்த்வபரமான முதல்திருவாய்மொழியிலர்த்தத்தை * கெடுமிடரிலே நிரூபிக்கிறாரென்கிறார் - முதல்திருவாய்மோழியிலே இத்யாதி. "தத்த்வபரமாகச் சொல்லவேண்டுவதெல்லாம் சொல்லி" என்றது - "அருளினன்" என்று ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகையாலே உபாயமும் உக்

இனி அந்த தத்த்வந்தானே ப்ராப்யமாயிருக்குமிறே. அந்த ப்ராப்யவேஷத்தையும்,ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யத்தையும், ''படமுடையரவிற் பள்ளிபயின்றவன்'' என்றும்''கடைத் தலைச்ய்க்கப்பெற்றால்'' என்றும் அநுஸந்தித்தார் - * கெடுமிடரிலே; அந்தப்ராப்யம் அப்போதே கைபுகுரப்பெறுமையாலும் நெடுநாள்படப் பிரிந்துபோந்த வாஸனையாலும் வெருவி இவர் அவஸந்நராக, இவர்க்கு ப்ராஸங்கிகமாகப் பிறந்த அவஸாதத்தை அநுஸந்தித்து அவனும் ஆஶ்வஸிப்பிக்க ஆஶ்வஸ்தராய் நின்றார் - * வேய்மருதோளிணையிலே. ஆக, முதல்திருவாய்மொழியிலே - தத்த்வவிஷயமாகச் சொல்லவேண்டுவதெல்லாம் சொல்லி, அவ்வஸ்துதானே ப்ராப்யமாயிருக்கையாலே அந்தப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயமான பக்தியோகத்தை * வீடுமின் முற்றத்தாலே சொல்லி, அந்த பக்திமான்களுக்கு அவன் ஸுலபனாயிருக்கும் என்று அவன் ஸௌலப்யத்தை * பத்துடையடியவராலே சொல்லி, ஆக, விடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன பக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி, அத்திருவாய்மொழிகளில் பக்திவர்த்தகமாகச் சொன்ன குணங்களைப் பராமர்ஶியா நின்றுகொண்டு, தாம் தம்முடைய பேற்றுக்கு உபாயமாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் - இதில்.

தமேயாகிலும், தத்த்வ பரத்வ ப்ராப்யத்தைப்பற்ற. * கெடுமிடரிலே ப்ரதிபாதிக்கிறது கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையன்றோ? இது பரத்வ ப்ரதிபாதகமான முதல்திருவாய்மொழியின் நிகமனமாகிறபடி யெங்ஙனே? என்ன - இனி அந்த தத்த்வந்தானே இத்யாதி; அந்த பரவஸ்துவே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாகையாலே நிகமனமாகலாம் என்றபடி. அந்த ப்ராப்யவேஷத்தையும் ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்தையுமென்றது - ''அமரர்களதிபதி, தொழுதெழு'' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து.* வேய்மருதோளிணை எதினுடைய நிகமனமென்ன-அந்த ப்ராப்யம் அப்போதே இத்யாதி. * வேய்மருதோளிணை ப்ராஸங்கிகமென்றபடி. இனிமேல், முதல் திருவாய்மொழியோடே * வீடுமின்முற்றத்துக்கு ஸங்கதிகதந பூர்வகமாக, * வீடுமின்முற்றத்தினுடையவும் * பத்துடையடியவருடையவும் ப்ரமேயத்தை யருளிச்செய்துகொண்டு, அவற்றிற்சொன்ன பக்தியையும முதல்திருவாய்மொழியில் ஸூசிதமான ப்ரபத்தியையும் இதிலே நிகமிக்கிறாரென்கிறார் - ஆக முதல்திருவாய்மொழியிலே என்றுதொடங்கி, தலைக்கட்டுகிறார் என்னுமளவாலே. * வீடுமின் முற்றத்திற்சொன்ன பக்தி ஸாத்யபக்தியாயிருக்க, 'ப்ராப்யத்தைப்பெறுகைக்கு உபாயமான பக்தியோகத்தை' என்றதுக்குக் கருத்து - தாம் உபதேசித்த இந்த ஸாத்யபக்தி ப்ரபத்தியிலே மூட்ட ப்ரபத்தியுபாயமாய்த் தலைக்கட்டுமென்று. இங்ஙனன்றிக்கே, இந்த ஸாத்யபக்திதன்னையே ப்ரபத்தியென்றால் 'தம்முடைய பேற்றுக்கு உபாயமாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறாரிதில்' என்றத்தோடே சேராது. ''*வீடுமின் முற்றத்திலும் *பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன பக்தி ஸாத்யபக்தி'' என்றே யருளிச்செய்வர். ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லியென்றது - ''தவநெறிக்கு - சார்வே'' என்றத்தைப்பற்ற. ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்துகையாவது - பக்த்யுபாயம் ஸபலவ்யாப்தமாகை. குணங்களைப் பராமர்ஶியா நின்றுகொண்டு என்றது - '' உரவிலொடிணைந்திருந்து '' என்றத்தை '' தாமோதரன் '' என்றும், ' புயற்கருநிறத்தனன் '' என்றத்தை '' கார்மேகவண்ணன் '' என்றும், ''அடியவர்க்கெளியவன்'' ''எளிவருமியல்வினன்'' என்றத்தை ''சார்வே'' என்றும், ''அமைவுடைமுதல்கெடல்'' இத்யாதியை ''பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்'' என்றும், ''பிறர்களுக்கரியவித்தகன்''' என்றத்தை '' காண்டற்கருமையனே '' என்றும், ''மலர்மகள்விரும்பும்'' என்றத்தை ''திருமெய்யுறைகின்ற'' என்றும், இப்புடைகளிலே பராமர்ஶித்துக்கொண்டென்றபடி. முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன என்றது - '' அருளினன் '' என்றத்தைப்பற்ற. ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் என்றது - ''பண்டேபரமன்பணித்தபணிவகையே - கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்'' என்றத்தைப்பற்ற.

இவ்விரண்டுகோடியும் இவர்க்கு உண்டாயிருக்கக்செய்தேயும், தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாக இவர்நினைத்திருப்பது ப்ரபத்தியையிறே. முதல்திருவாய்மொழியிலே ப்ரபத்திக்கு ஸூசகமான ஶப்தமுண்டோ வேன்னில்,—"அருளினன்" என்றாரிறே. இனித்தான் இவருடைய ஹக்தி வேதாந்தவிஹிதையான ஹக்தியல்ல; அதுதன்னையே பார்க்குமன்று அபஶூத்ராதிகரணந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும். அதுதான் இவ்வாழ்வாருடைய ப்ரஹாவத்தாலே கூடாதோவேன்னில்; அது இவருடைய உக்திகளோடு விரோதிக்கும். "அருளினன்" என்கிற இப்புடைகளிலேயிறே இவருடைய உக்திகள். "**உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்யைகாந்திகாத்யந்திகபக்தியோகைகலப்ய:**" (உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்யைகாந்திகாத்யந்திகபக்தியோகைகலப்ய:) என்று ஜ்ஞாநகர்மங்களாலே ஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறக்குமதிறே ஹக்தியாகிறது; அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஸ்த்தாநே ஹகவத்ப்ரஸாதமாய், அதுக்கு அநந்தரமான பரஹக்தி தொடங்கிப் பிறந்ததாயிருக்கும் இவர்க்கு. இனித்தான், இவர்வழியேபோய் இவருடையபேறே பேறாக நினைத்திருந்த ஹாஷ்யகாரரும், ப்ரபத்தியைப்பண்ணி, பின்னை ஹக்திதொடங்கி ப்ரார்த்தித்தாரிறே. அவன்உபாயமானாலும் இவனுக்கு ருசியுண்டாய் ப்ராப்யஸித்தியுண்டாக வேணுமே; இல்லையாகில் புருஷார்த்தமாகாதே; ப்ராப்யம் இன்னதேன்று நிஷ்கர்ஷித்து அந்த ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற உடையவனுக்கிறே அவன் ப்ராபகனாவது; ஆகையாலே, இவருடைய ஹக்திப்ரபத்திகள் விகல்பிக்கலாம்படியிறே இருப்பது. ஆக, * வீடுமின்

இவர்க்கு ஹக்தியுண்டாயிருக்க ப்ரபத்தியே பேற்றுக்கு உடலாவானென்னென்ன - இவ்விரண்டு இத்யாதி. "அருளினன்" என்றால் ப்ரபத்தியைச் சொல்லுமோவென்னில்: "அதுவுமவனதின்னருளே" என்று ப்ரபத்திக்கும் அடி க்ருபையாகையாலே ப்ரபத்தியென்று ஸித்தம். இவர்க்கு ப்ரபத்தியே பேற்றுக்கு உபாயமென்பானென்? ஹக்திதானானாலோ என்னில், அப்படியாமன்று அபஶூத்ராதிகரணத்தோடும் இவருடைய உக்திகளோடும் விரோதிகுமென்கிறார் - இனித்தான் என்றுதொடங்கி நாலுவாக்யத்தாலே. வேதாந்த விஹிதஹக்தியானாலோவென்ன - அதுதான் இத்யாதி. ந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும் - ந்யாயவிரோதம் ப்ரஸங்கிக்குமென்றபடி. அதுதான் - வேதாந்த விஹிதஹக்திதானென்றபடி. விவரணம் - அருளினனேன்கிற இத்யாதி. ஆனால் இவர்க்கு ஹக்தி தான் வந்தவழியேதென்ன - உஹய இத்யாதி. யாமுநாசார்ய வசநம்: உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய - கர்மஜ்ஞாநஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணஸ்ய. ஐகாந்திகமாகையாவது - பலதலைத்திருக்கை யன்றிக்கே ஹகவானாகிற ஒருதலையேபற்றியிருக்கை. ஆத்யந்திகமாகையாவது - அந்தமதீத்ய வர்த்தமாநமென்றாய், யாவதாத்மஹாவியாயிருக்கை. ப்ரபந்நனுக்கும் ஹக்திவேணுமென்கைக்கு ஸம்வாதமாதல், ஹகவத்ப்ரஸாதம் ஹக்திஹேதுவென்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாதல் - இனித்தான் இவர்வழியே இத்யாதி. ப்ரபந்நனுக்கும் அநுஹவ கைங்கர்யங்கள் அபுருஷார்த்தமாகாமைக்காக ஹக்திவேணுமென்கிறார் - அவன்உபாயம் இத்யாதி. ப்ரபத்தே: பூர்வஹாவித்வேநவும் ஹக்திவேணுமென்று உபபத்திமூலேந தர்ஶிப்பிக்கிறார் - ப்ராப்யமின்னதேன்று இத்யாதி. ஆகையாலே என்றது - ப்ரபத்தியேயன்றிக்கே ஸாத்யஹக்தியுமுண்டாகையாலே யென்றபடி. ஹக்திப்ரபத்திகள் விகல்பிக்கலாம்படியிறே யிருப்பது என்றது - "அவனுடைய க்ருபையேயுபாயம்" என்றறுதியிட்டிருக்கிற இவருடைய ஸித்தாந்தத்தைப்பார்த்தால் "ப்ரபத்தியே இவர்க்குள்ளது, ஹக்தியில்லை" என்னும், ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே ப்ரபத்தியைப் பண்ணும்இவருடைய அநுஷ்டாநத்தைப்பார்த்தால் "ஹக்தியே இவர்க்குள்ளது, வேறொன்றுமில்லை" என்றும் விபஜித்துச் சொல்லலாம்படியாயிருக்குமிறே என்றபடி. இத்தால் - "ஹக்தியாதல் ப்ரபத்தியாதலொழிய இரண்டுமுண்டாகக் கூடுமோ?" என்கிற ஶங்கையும் பரிஹ்ருதம். கீழே, "ஆகவீடுமின்முற்றத்திலும்" இத்யாத்யுக்தத்தை நிகமிக்கிறார் - ஆகவீடுமின் முற்றத்திலும் இத்யாதி. பிறர்க்கு உபதேசித்த ஹக்தி தம்மு

முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும் பிறர்க்கு உபதேசித்த ஶக்தி தம்முடையபேற்றுக்கு உடலாயிருந்தபடியைச் சொல்லி, இதுதான் ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியைச் சொல்லி நிகமிக்கிறார் இதில். இது ஸாத்யத்தோடே சேர்ந்திருப்பது ப்ராப்தியுண்டானாலன்றோ வென்னில்? - ஸாக்ஷாத்காரரூபமான அநுஸந்தாநமுண்டாக வமையுமிறே இப்போது; குணம் அநுபாவ்யமானால் அந்தகுணவிசிஷ்டமாக இங்கேயிருந்து உபாஸியா நின்றானிறே. ஆக, உபாஸந வேளையிலும் அதிருக்கும்படியை அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லையிறே. ஆனால் பின்னைக் கீழுமெல்லாம் இந்த ப்ராப்யாநுஸந்தாநமே யன்றோ பண்ணிப் போந்ததென்னில்; அவற்றைப் பற்றிப் பிறந்தன சிலரஸவிசேஷங்களைச் சொன்ன இத்தனையிறே அவ்விடங்களில்;உபக்ரமித்த அர்த்தத்தை யுபஸம்ஹரிக்கையென்று மொன்று உண்டே; அத்தைச்சொல்லுகிறது - இங்கு. இங்ஙனன்றிக்கே, பிள்ளான் ஒருருவிலே "'நீபசுகேய்க்கப்போகவேண்டா' என்றாள்; 'ஆகில் தவிர்ந்தேன்' என்றான்; இவன் தனை ஸம்ஸாரிலிலைகிடீர், இவன் ஶக்திலப்யனேன்னுமிடம் நிஶ்சிதமேன்கிறார்"

டைய பேற்றுக்கு உடலாகக்கூடுமோவென்னில்; விபீஷணாதிகள் ராவணாதிகளுக்கு உபதேசிக்கத்தத்வாரா தங்களுக்கு பகவத்ப்ராவண்யாதிஶய ஹேதுவானார்போலே, இவர்க்கும் பிறரைக் குறித்து உபதேசித்த ஶக்தி பகவத் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்க அத்தாலே ப்ரபத்தியைப் பண்ண, அது தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாய் ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி நிகமிக்கிறார்; ஆகையாலே, இவர்க்குக் கூடுமென்றபடி. "தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாய்" இத்யாதியின் விவரணம் - இதுதான் ஸ்வஸாத்யத்தோடே இத்யாதி. ஸாத்யத்தோடே சேருகையாவது - ஸாத்யவ்யாப்தமாகையாய், ஸாக்ஷாத்காரமாகையென்றபடி. இதுவென்றது - பிறர்க்கு உபதேசித்த ஶக்தியென்றபடி. தமக்குஇன்னம் பகவத்ப்ராப்தி ஸித்தியாதிருக்க, தத்பலம்பெற்றேனென்னும்படி எங்ஙனேயென்கிற ஶங்கையையநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இது ஸாத்யத்தோடே இத்யாதி. ப்ராப்தி யாவது - ப்ரத்யக்ஷாநுபவமென்றபடி. ஸாக்ஷாத்காரரூபமான அநுஸந்தாநமாவது - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமென்று தோற்றாதே ப்ரத்யக்ஷமென்றே தோற்றுகிற மாநஸாநுபவவிசேஷம். இப்போது என்றது-இங்கேயிருக்கச்செய்தே யென்றபடி. ஆனால், ப்ராப்திதஶையில் அநுபவம்போலே அப்ராப்திதஶையிலும் அநுபவம் போகரூபமாயிருக்குமோ வென்ன - குணமநுபாவ்யம் இத்யாதி. அதாவது - "ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ" என கிறபடியே ப்ராப்திதஶையிலே குணம் அநுபாவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், இங்கேயும் அக்குண விசிஷ்டமாக வுபாஸிக்கிறானிறே குணாநுபவத்தின் போகரூபதையைப் பற்றவென்றபடி. அதிருக்கும்படியை - குணாநுபவத்தின் போகரூபதையிருக்கும்படியை யென்றபடி. கீழுமெல்லாம் என்றது - "கண்ணனை நான் கண்டேனே," "கண்டுகொண்டேன்தொழுதேன்," "கண்டசதிர் கண்டொழிந்தேன்," "கண்டுகொண்டென் கண்ணிணையாரக்களித்து" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து. ப்ராப்யாநுஸந்தாநம் என்றது - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநுஸந்தாநமென்றபடி. அவற்றைப்பற்றி என்றது - ஓரோகுணங்களைப் பற்றியென்றபடி. அவ்விடங்களில் - அந்தத்திருவாய்மொழிகளில். இத்தால் - அவ்விடங்களைப்பற்ற இத்திருவாய்மொழிக்கு * முனியே நான்முகன் அணித்தாகையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கொரு வைஶத்யவிசேஷமுண்டென்றபடி. கீழெங்கும் ப்ராப்யாநுஸந்தாநமுண்டானாலும் விஶ்லேஷவ்யஸநம் அதிஶயித்திருக்கையாலே ப்ராப்யாநுபவம் மட்டமாயிருக்கும்: இங்கு பலவேளையாகையாலே ப்ராப்யாநுபவம் பூர்ணமாயிருக்குமென்று கருத்து. * வீடுமின் முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும் சொன்னவர்த்தத்தை நிகமிக்கைக் கடியேதென்ன - உபக்ரமித்த இத்யாதி. ஸங்கத்யந்தரம் - இங்ஙனன்றிக்கே இத்யாதி. கீழ் எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்து, மேல் ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தைக் கடா

என்று பணித்தான். இன்னமும் முதல்திருவாய்மொழியில் ப்ராப்யத்தை அருளிச்செய்தார்; அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகமாக, வேதாந்தங்களில் பக்தியென்றும் ப்ரபத்தியென்றும் இரண்டு உபாயங்களை விதித்தது; அவையிரண்டிலும், பக்தி, த்ரைவர்ணிகாதிகாரம்; ப்ரபத்தி, ஸர்வாதிகாரம். அதில் ஸர்வாதிகாரமுமாய் தாம் திருவுள்ளத்தாலே தமக்கு உபாயமாக அங்கீகரித்த ப்ரபத்தியை, * வீடுமின்முற்றத்திலே அருளிச்செய்தார்; த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான பக்தியை, * பத்துடையடியவரிலே அருளிச்செய்தார். ஆக, இரண்டு திருவாய்மொழியிலும் அருளிச்செய்த பக்திப்ரபத்திகள் ஸ்வாரஸ்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச் செய்கிறார் * சார்வே தவநெறி, * கண்ணன்கழலிணை, இரண்டாலும். அதில், *சார்வே தவநெறியாலே-ப்ரபத்தி ஸ்வாரஸ்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்கிறார். ''சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்'' என்று - தபஶ்ஶப்தத்தாலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. ''𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌮𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑌪𑌸𑌾𑌮𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌮𑌾𑌹𑍁𑌃'' (தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:) என்றுதபஸ்ஸுக்களில் மிக்க தபஸ்ஸாகச் சொல்லிற்றிறே ப்ரபத்தியை. ''பண்டேபரமன்பணித்தபணிவகையே - கண்டேன் — கமலமலர்ப்பாதம், காண்டலுமே விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்'' என்றும் ''இருமைவினைகடிந்திங்கென்னையாள்கின்றான்'' என்றும், ''𑌮𑌾𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿'' (மாமேகம் ஶரணம்வ்ரஜ அஹம்த்வாஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்ற அர்த்தத்தை அருளிச்செய்தார். ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான்பணிப்பது;-''ப்ரபத்திவிஷயமாகவாய்த்து * வீடுமின்முற்றம்:'' உடையவரும்அப்படியே ப்ரபத்திவிஷயமாக அருளிச்செய்து கொடுபோந்து, பாஷ்யம் அருளிச்செய்தபின்பு, 'ரஹஸ்யோபாயத்தை வெளியிடவொண்ணாது என்று வீடுமின்முற்றத்தையும் பக்திவிஷயமாக்கி அருளிச்செய்தார். ஆக, முதல் திருவாய்மொழியில் சொன்ன ப்ராப்யஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்தையும், கெடுமிடரிலே 'படமுடையரவிற்பள்ளிபயின்றவன்' என்றும் 'கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்' என்றும் அருளிச்செய்து, அக்கைங்கர்யத்தில் களைபறித்து, 'உன்தன்திருவுள்ளம் இடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறுதும்' என்று உத்தரவண்டத்தில் நமஶ்ஶப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்து, கெடுமிடராலும் வேய்மருதோளிணையாலும் - முதல்திருவாய்மொழியை நிகமித்து, சார்வே தவநெறியாலும் கண்ணன்கழலிணையாலும் - வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன

க்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் இன்னமும் இத்யாதி. தபஶ்ஶப்தம் ப்ரபத்தியைச் சொல்லுமோவென்ன- தஸ்மாந்ந்யாஸம் இத்யாதி. தைத்திரீயகே. பின்னையும்ப்ரபத்திக்கு ஸூசகஶப்தமுண்டென்கிறார் - பண்டேபரமன் இத்யாதி. ''ஸாதநபக்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடி'' என்றதுக்கு ஶப்தம் - ''பாடீர வன்னம் வீடேபெறலாமே'' என்றது. * வீடுமின்முற்றம் பக்திபரமென்று முன்புசொன்னதுக்கும், ப்ரபத்திபரமென்று இப்போது சொன்னதுக்கும் ஆப்தஸம்வாதம் - ஆளவந்தார் இத்யாதி. பக்திவிஷயமாக்கி என்றது - ஸாத்யபக்திவிஷயமாக்கியென்றபடி. * வேய்மருதோளிணை முதல்திருவாய்மொழியின் நிகமநமென்கைக்காக மீளவும் ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தை யநுவதிக்கிறார் - ஆகமுதல்திருவாய்மொழியில்இத்யாதி. இத்தால் - *வேய்மருதோளிணைக்கு இரண்டுபாவம் - ப்ராஸங்கிகமாகப் பிறந்த அவஸாதத்தை யநுஸந்தித்து அவனும் ஆஶ்வஸிப்பிக்க ஆஶ்வஸ்தராய் நின்றாரென்றும், கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறதென்றும். ஆக, ''முதற்றிருவாய்மொழியின் நிகமநம் - * கெடுமிடர்: * வீடுமின்முற்றம் * பத்துடையடியவர் இரண்டும் ஸாத்யபக்திபரம் : ஏதந்நிகமநம்; — * சார்வேதவநெறி ; * வேய்மருதோளிணை ப்ராஸங்கிகம்'',

ஹக்தி ப்ரபத்திகள் ஸ்வஸாத்த்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்தார்'' என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிப்பது.

முதற் பாட்டு.

சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்
கார்மேகவண்ணன் கமலநயனத்தன்
நீர்வானம்மண்ணெரிகாலாய் நின்றநேமியான்
பேர்வானவர்கள்பிதற்றும் பெருமையனே.

ஆ.—(சார்வே.)—ஸௌந்தர்யத்தினாலும் ஐஸ்வர்யத்தினாலும் திவ்யவிஹாதியாலும் பரிபூர்ணனாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதஸுலபனாக தத்ஸஜாதீயதயாவதீர்ணனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் பக்தியோகத்தினாலே ப்ராபிக்கலாம், இதில் ஒரு ஸம்ஸயமு மில்லையென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், உபயவிபூதியுக்தனாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதஸுலபனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் பக்தியோகலப்ய மென்கிறார்.

[சார்வே என்றுதொடங்கி] - ஆஸ்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் பக்தியோகத்துக்கு ப்ராப்ய மென்னுமிடம் நிஸ்சிதம். ''வணக்குடைத் தவநெறி'' என்றுசொல்லுகிற அத்தை, இங்கு 'தவநெறி' என்கிறது. ''தாமோதரன்தாள்'' என்று உரலினோடிணைந்திருந்த ஸௌலப்யத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணுகிறது. [கார்மேக வண்ணன் என்றுமேலுக்கு] - கறுத்தமேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான திருநிறத்தையும் அழகியதிருக்கண்களையு முடையனாய் ஸர்வத்துக்கும் ஈஸ்வரனாய், ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான திருவாழியை யுடையனாய், அயர்வறுமமரர்கள் தோற்றுப்பேசும் பெருமையை யுடையனான தாமோதரன் என்றந்வயம்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் போக்யபூதனானவன் பக்திலப்யனென்கிறார்.

கார்மேகம் - காளமேகம்போலே ஸ்யாமளமான, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய், (அதுக்குப்பரபாகமாம்படி), கமலம் - கமலம்போலேயிருக்கிற, நயனத்தன் - திருக்கண்களையுடையனாய், (அவ்வடிவழகையன்றியே), நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய்நின்ற - பஞ்சபூதப்ரமுகமான ஸமஸ்தஜகத்தும் ப்ரகாரமாம்படி அந்தராத்மாவாய், நேமியான் - ரக்ஷணபரிகரமான திருவாழியையுடையனாய், பேர் - இவ்வழகுக்கும் ப்ராப்திக்கும் ரக்ஷகத்வத்துக்குமான திருநாமங்களை, வானவர்கள் - பரமபதவாஸிகளானவர்கள், பிதற்றும் - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அக்ரமமாகச் சொல்லும்படியான, பெருமையன் -

---

என்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹம்; முதல்திருவாய்மொழியின் நிகமநம் - * கெடுமிடர் * வேய்மருதோளிணை இரண்டும்; * வீடுமின்முற்றம் ப்ரபத்திபரம்; * பத்துடையடியவர் ஸாதநபக்திபரம்: ஏதந்நிகமநம்-* சார்வேதவநெறி * கண்ணன்கழலிணை'' என்றாளவந்தார் நிர்வாஹமென்று கண்டு கொள்வது. * வேய்மருதோளிணையோடே நேரே ஸங்கதி'' என்று பிள்ளான் நிர்வாஹம்.

பெருமையை யுடையனாய், இப்படி (உபயவிபூதிநாதனாய்வைத்து), தாமோதரன்-("மத்துறுகடைவெண்ணெய் களவினிலுரவிடை யாப்புண்டெத்திறம்" என்கிறபடியே வெண்ணெய்க்களவிலே தாம்பாலேகட்டுண்டு அத்தாலே) தாமோதரனென்று பேராம்படி ஆஸ்ரிதஸுலபனானவனுடைய, தாள்கள் - திருவடிகளானவை, தவநெறிக்கு - "வணக்குடைத் தவநெறி" என்று ப்ரஸித்தமான பக்திமார்க்கத்துக்கு, சார்வே - ப்ராப்யமாயே யிருக்கும்.

ஈடு.—முதற்பாட்டில், உபயவிபூதியுக்தனாய்வைத்து ஆஸ்ரிதஸுலபனானவனுடைய திருவடிகள் பக்தியோகலப்ய மென்கிறார்.

[தவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள் - சார்வே] - தவநெறிக்கு - பக்திமார்க்கத்துக்கு. " வணக்குடைத் தவநெறி " என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. "நம நமஸ்" என்றவணக்கத்தைக் கரணஸரீரமாக உடைத்தாயிருக்குமிறே பக்தி. அன்றிக்கே, "யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:" என்று ஜ்ஞாநவிஸேஷமான பக்தியைத் தபஸ்ஸென்று சொல்லுகிறது. இவன் ஒருகால் தலைவணங்க, பெருவருத்தமான காயக்லேஸமாக நினைத்திருக்கும் ஈஸ்வராபிப்ராயத்தாலே சொல்லவுமாம். [தாமோதரன்] - "உரவினொடு இணைந்திருந்து" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வாதிகனாய்வைத்து, ஓரிடைச்சி கட்டவும் அடிக்கவும் தன்னைக்கொடுத்து, அத்தால்வந்த தழும்பாலே அது தானே தனக்குத் திருநாமமாம்படி யிருக்கிறவன். [தாள்கள்] - தன்னை உகப்பார்க்கு அவன்இப்படி எளியனானால் அவனை உகப்பார் அஸ்ஸௌலப்யத்துக்குத் தோற்று அவன்திருவடிகளைப் பெறுமித்தனையிறே. சார்வு - ப்ராப்யம். "பத்துடையடியவர்க் கெளியவன்" என்றும் "எளிவருமியல்வினன்" என்றும் 'அவன் சார்வு' என்றார்; இங்கு, சார்வேயென்று அவதரிக்கிறார். எப்படிப்பட்டவன் இங்கு ஸுலபனாகிறா னென்னில்,- விலக்ஷணவிக்ரஹத்தை யுடையனாய் உபயவிபூதியுக்தனானவன் என்கிறார் :— [கார்மேகவண்ணன்] - நீர்கொண்டெழுந்த காளமேவம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவை யுடையவன். அடியிலே இவனுக்கு ருசியைப் பிறப்பித்து பக்திபர்யந்தமாக வளர்த்து அதுபக்வமானால் பின்னைத்தானே ப்ராப்யமாம்படி யிருக்கிற வடிவு. கறுத்தமேவமென்னுதல்; கார்காலத்து மேவமென்னுதல். "புயற்கருநிறத்தனன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. [கமலநயனத்தன்] - அவ்வடிவுக்குப் பரபாகமாய் அகவாயில் தண்ணளிக்கு ப்ரகாஸகமான திருக்கண்களை யுடையவன். [நீர்வானம் இத்யாதி] - விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமே யன்றியிலே ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. பஞ்சபூதங்கள், தத்கார்யமான தேவாதிபதார்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நேமியான்] - ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான திருவாழியை யுடையவன். நித்யவிபூதியிலும் கையுந் திருவாழியுமாயிறே யிருப்பது. [பேர்வானவர்கள்] - அமரரான ப்ரஹ்மாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்னுதல், வானவர்கள் பேர்பிதற்று மென்னுதல். [பிதற்றும் பெருமையனே] - அளவுடையாரும் அடைவுகெடப் பேசும்படியான பெருமையை யுடையவன். "யாவையும் யாவரும்தானும் அமைவுடை நாரணன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. இப்படி உபயவிபூதிநாதனாய்வைத்து, தன் விபூதியிலே ஒரு பதார்த்தத்துக்கு ஸேஷமாய் வந்து அவதரித்து, கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி யிருக்கிற - தாமோதரன் - தவநெறிக்கு- சார்வே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. உபயவிபூதியுக்தனாயிருந்துவைத்து ஆஶ்ரிதஸுலபனானவனுடைய திருவடிகள் பக்தியோகலப்யமென்கிறார்.

[சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்] - 'தவநெறிக்கு - சார்வே' - "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்றும் "எளிவரும் இயல்வினன்" என்றும் சொன்ன அவன்திருவடிகள் சார்வென்கிறார். சார்வு - ப்ராப்யம். [தவநெறிக்கு] - பக்திமார்க்கத்துக்கு (தபோமார்க்கமென்றபடி) - "வணக்குடைத்தவநெறி" என்றாரே அங்கே; அத்தைச்சொல்லுகிறார்; "தவநெறி" என்னுங்காட்டில் பக்தியைச்சொல்லிற்றோவென்னில்; - "𑌨𑌮𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌾𑌂" (நமஸ்யந்தஶ்சமாம்) என்று நமஸ்ஸைக் கரணஶரீரமாக உடைத்தாயிருக்குமிறே பக்தி; இவன்ஒருப்ரணாமத்தைப் பண்ணினால் "இவன் நம்மை நோக்கிக் குவாலாக வருந்தினான்" என்று இதுதன்னைப் பெரிய காயக்லேஶமாக நினைத்திருக்குமவன்கருத்தால் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, "𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌂 𑌤𑌪𑌃" (யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம்தப:) என்று ஜ்ஞாந விசேஷமான பக்தியைத் தபஸ்ஸென்று சொல்லிற்றாகவுமாம். [தாமோதரன்தாள்கள்] - "உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கியவெளிவு" என்றத்தைச் சொல்லுகிறார் இங்கு. யசோதாதிகள்கையிலே கட்டுண்டு தழும்பு சுமந்ததுவே திருநாமமாயிருக்குமவனிறே; யசோதாதிகள்கையிலே கட்டுண்பானொருவனைபின்பு, அவனையுகப்பார் அவன்காலைக் கட்டிக்கொள்ளுமித்தனையிறே.எப்படிப்பட்டவன்ஸுலபனாகிறானென்னில்,

---

முதற்பாட்டு.—சார்வே இத்யாதி. "நீர்வானம்" என்று தொடங்கி, "பெருமையன் தாமோதரன் தாள்கள்-தவநெறிக்கு - சார்வு" என்று அந்வயமுகேநாவதாரிகை - உபயவிபூதி இத்யாதி. இந்த அவதாரிகை, ப்ரவேஶத்தில் அருளிச்செய்த முக்தின யோஜநாநுகுணம்.

*ப்ரவேஶத்திலே, தபஶ்ஶப்தத்தாலே - ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகையாலும், இங்கே பக்தியோகலப்யமென்கையாலும், இப்பாட்டு ப்ரபத்திபரமாயும் பக்திபரமாயுமிருக்கிறது. நிமிக்கிறப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - பத்துடை இத்யாதி. "தவநெறி" என்று * பத்துடையடியவரிலே யிருக்கிறதோவென்ன - வணக்குடை இத்யாதி. அங்குத்தான்இது சொல்லும்படி எப்படியென்று ஶங்கித்து, த்வேதாபரிஹாரம் - தவநெறியென்னுங்காட்டில் இத்யாதி. தவநெறியென்னுங்காட்டில் தபஸ்ஸைச்சொல்லுமதொழிய பக்தியைச்சொல்லிற்றோவென்னி லென்றபடி. கரணஶரீரமாக - அங்கமாகவென்றபடி. 'இருக்குமிறே பக்தி' என்றவநந்தரம், "ஆகையாலே" என்றுகூட்டிக்கொள்வது. கரணஶரீரமான நமஸ்காரத்தைத் தபஸ்ஸென்பானென்னென்ன - இவனொரு இத்யாதி. அதாவது - அங்கமானநமஸ்ஸை ஈஶ்வராபிப்ராயத்தாலே தபஸ்ஸென்னலாமாகையாலே, அங்கமானநமஸ்ஸையிட்டு அங்கியான பக்தியைத் தபஶ்ஶப்தத்தாலே உபசரிக்கிறதென்றபடி. ப்ரபத்திபரமானபோது, "𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌮𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑌪𑌸𑌾𑌮𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌮𑌾𑌹𑍁𑌃" என்னக்கடவதிறே. "தவநெறி" என்றத்தை ஸாத்யபக்தியாக ஸாதிக்கப்புக்கு, "𑌨𑌮𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌾𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾" என்றத்தையெடுத்தது-ஸாத்யபக்திமானுக்கும் ஸம்பாவிதமான ப்ரணாமாதிகளுண்டாகையாலே. குவால் - அதிகம். வருந்தினான் - ப்ரயாஸப்பட்டான். "தபஸ்ஸென்று - ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லும்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - யஸ்யஜ்ஞாநமயம் இத்யாதி. "𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌂 𑌤𑌪𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌮𑌨𑍍𑌨𑌞𑍍𑌚 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇" இதி முண்டோபநிஷதி. "𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌯𑌤𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍃𑌢𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃 । 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌾𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇" இதி கீதாவசநமே. * பத்துடையடியவரின் நிகமநமென்கைக்கு ஸூசகஶப்தம் - உரலினோடு இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - யசோதாதிகள் இத்யாதி. "தாள்கள்" என்றதுக்குக் கீழையுங்கூட்டிபாவம் - யசோதாதிகள் இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாமவதாரிகை - எப்படிப்பட்டவன் இத்யாதி. இவ்வடிவழகைச்சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநவிசேஷங்*

விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனாய் உபயவிபூதியுக்தனானவன்கிடீர்! என்கிறார். [கார்மேகவண்ணன்] - நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். ஸக்தி தனக்கு இவன்தான் க்ருஷிபண்ணவேண்டா, ருசிக்கு உத்பாதகமுமாய் பின்பு அத்தை வளர்த்து அது பக்வமானால் தானே ப்ராப்யமாம் வடிவையுடையவன். * காதல் கடல்புரைய விளைவித்தகாரமர் மேனியிறே. கார்காலத்தில் மேகம்போலேயென்னுதல், கறுத்தமேகமென்னுதல். ''புயற்கருநிறத்தனன்'' என்றத்தைச்சொல்லுகிறார். [கமலநயனத்தன்]-அகவாயில் குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாயிருக்குமிறே திருக்கண்கள். அநுக்ரஹமடையத் தோற்றுவது கண்வழியேயிறே. வாத்ஸல்யப்ரகாசகமான திருக்கண்களையுடையவன். வடிவழகு கண்டு மேல்விழுகையன்றிக்கே, மேன்மையாலும் மேலேவிழவேண்டுமவனாய்த்து. [நீர்வானம்இத்யாதி] - விக்ரஹவைலக்ஷண்யமேயன்றிக்கே ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. ''யாவையும் யாவரும்தானாமமைவுடைநாரணன்'' என்றத்தை நிரூபிக்கிறார். ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதங்களையும் சொன்னவித்தால்- அவற்றின் கார்யமான தேவாதி விசேஷங்களையும் நினைக்கிறது; இத்தால் - லீலாவிபூதியைச் சொல்லுகிறது. [நேமியான்] - கையுந்திருவாழியுமாய் நித்யவிபூதியிலேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. [பேர்வானவர்கள்] - இவ்வருகில்ஆக்கனான தேவர்களன்றிக்கே அவ்வருகில் பெருமக்கள் ஏத்தும்படியான பெருமையையுடையவன். அன்றிக்கே, ''வானவர்கள் - பேர் - பிதற்றும் பெருமையன்'' என்றுமாம். இங்கு ருசியுடையாரும் பிதற்றுமித்தனை: ப்ராப்யம் கைபுகுந்தவ்வருகு பட்டாராயிருக்கிறவர்களும் பிதற்றுமத்தனை. கார்மேகவண்ணனாய், கமலநயனத்தனாய், நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய்நின்ற நேமியானாய், பேர்வானவர்கள் பிதற்றும் பெருமையனாயிருந்துவைத்து - தாமோதரனானவன் திருவடிகள் - தவநெறிக்கு - சார்வே; இது நிஸ்சிதம். (க)

கள் அருளிச்செய்கிறார் - ஸக்திதனக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. விக்ரஹம் ஸக்திவர்த்தகமோவென்ன - காதல் இத்யாதி. காரென்று - கறுப்பாதல், கார்காலமாதல். ''கார்மேகவண்ணன்'' என்றது * பத்துடையடியவரிலேயுண்டோவென்ன - புயற்கரு இத்யாதி. அப்படி ப்ரகாசகமோவென்ன - அநுக்ரஹம் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - வாத்ஸல்ய இத்யாதி. கமலநயநத்வம் பரத்வஹேதுவென்று ஸாவாந்தரமாதல், ''நீர்வானம்'' இத்யாதிக்கவதாரிகையாதல் - வடிவழகு இத்யாதி. அவதாரிகாபக்ஷத்திலே, ''வடிவழகு'' இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - விக்ரஹவைலக்ஷண்யமே இத்யாதி. ''வடிவழகு'' இத்யாதிவாக்யம் ஸாவாந்தரமானபோது, ''நீர்வானம்'' இத்யாதிக்கு ஸாவம் - விக்ரஹவைலக்ஷண்யமே இத்யாதி என்றுகண்டுகொள்வது. 'நீர்வானம்'' இத்யாதி * பத்துடையடியவரிலேயுண்டோவென்ன - யாவையும் இத்யாதி. பஞ்சபூதங்களையும் சொன்னால் எல்லாம் சொன்னதாமோவென்ன - ப்ருதிவ்யாதி இத்யாதி. ''தஸேஃவாரசோயாகா'' இத்யாதியைப்பற்ற - கையுந்திருவாழியுமாய் இத்யாதி பேர்வானவர்கள் - பெரியவானவர்கள். ''பேர்வானவர்கள்'' என்றதுக்கு ஸாவம் - இவ்வருகில் இத்யாதி பேர் - பெருமை. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, ''பேர்'' என்று - திருநாமம். அஜ்ஞரான இவ்வருகுள்ளவர்களன்றோ பிதற்றுமவர்களென்ன - இங்கு ருசி இத்யாதிவாக்யத்வயம். அந்வயித்துக்காட்டுகிறார் - கார்மேகம் இத்யாதி. ''சார்வே'' என்ற அவதாரணார்த்தம் - நிஸ்சிதம் என்றது. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

பெருமையனேவானத்திமையோர்க்குங் காண்டற்
கருமையனே ஆகத்தணையாதார்க்கேன்றும்
திருமெய்யுறைகின்ற செங்கண்மால்நாளும்
இருமைவினைகடிந்து இங்கென்னையாள்கின்றானே.

ஆ.—(பெருமையனே.) - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஶ்வரனாய், அநாஸ்ரிதர்க்கு துர்த்தர்ஶனாய், பெரியபிராட்டியாரோடு நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமான், நாளும் இருமைவினைகடிந்திங்கென்னையாள்கின்றா னென்றுகொண்டு, தம்முடையலாபத்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீயஃபதியான ஸர்வேஶ்வரன் என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி நாள்தோறும் என்னை இஹலோகத்திலே அடிமை கொள்ளாநின்றா னென்று, தம்முடைய லாபத்தைப் பேசுகிறார்.

[பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஶ்வரன். [காண்டற்கருமையனே ஆகத்தணையாதார்க்கு]-"பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்" என்கிறது. [என்றும் திருமெய்என்று மேலுக்கு] - என்றும் பெரியபிராட்டியார் திருவுடம்பிலே உறைவதுஞ்செய்து, அத்தாலே, மதுபானமத்தரைப்போலே சிவந்ததிருக்கண்களை யுடையனான ஸர்வேஶ்வரன். இத்தால் - "மலர்மகள் விரும்புமரும் பெறலடிகள்" என்கிற விடத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணுகிறது.

ப.—அநந்தரம், பரத்வாதிஹேதுவான ஸ்ரீயஃபதித்வத்தை யுடையவன், தன் ஶீலாதிஶயத்தாலே என்னை அடிமைகொள்ளாநின்றா னென்கிறார்.

வானத்து - ஊர்த்வலோகவாஸிகளான, இமையோர்க்கும் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், பெருமையன் - (அவ்வருகான) பெருமையை யுடையனாய், ஆகத்து - நெஞ்சிலே, அணையாதார்க்கு - அநுஸந்தியாதார்க்கு, காண்டற்கு - காண்கைக்கு, அருமையன் - அரியனாயிருக்குமவனாய், என்றும் - ஸர்வகாலமும், திரு - லக்ஷ்மியானவள், ("அகலகில்லேனிறையும்" என்று), மெய் - திருமேனியிலே, உறைகின்ற - நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே, செங்கண் - நிரதிஶய ஐஶ்வர்ய ஸூசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடைய, மால் - பெரியவன், இருமைவினை கடிந்து - புண்யபாபரூபகர்மங்களைப்போக்கி, இங்கு - இந்தவிபூதிதன்னிலே, நாளும் - நாள்தோறும், என்னை -, ஆள்கின்றான் - அடிமைகொள்ளுகிறான்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரனாய் ஸ்ரீயஃபதியாய்வைத்து என் விரோதியைப் போக்கி இங்கே அடிமைகொள்ளாநின்றா னென்று, தாமோதரத்வம் தமக்கு ஃபலித்தபடியைப் பேசுகிறார்.

[பெருமையனே இத்யாதி] - ஊர்த்வலோகஸ்தராய் "ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குத் தங்களுக்குமேலில்லை" என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஶ்வரன். "அமைவுடைமுதல்கெடல் ஒடிவிடையறநிலமதுவாம் அமைவுடை அமரர்" என்றத்தை நினைக்கிறது. ஊர்மாநம் கனத்திருக்கையும் விடுமிடத்துக் காற்கட்டு குவாலாயிருக்கையுமிறே

நம்மிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. [காண்டற்கு இத்யாதி] - தானே மேல்விழாநின்ருல் இசைவின்றியே யிருப்பார்க்குக் கிட்டவொண்ணுதபடியா யிருக்கும். "பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. என்றுமொக்கப் பிராட்டி திருமேனியிலே உறைகிற. [என்றும்] - "அகலகில்லேனிறையும்" என்கிற நித்யவாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. "மலர்மகள் விரும்பும்" என்றத்தை நினைக்கிறது. [செங்கண்] - அவளோட்டை ஸஹவாஸத்தாலே, மதுமுகிதரைப்போலே சிவந்த திருக்கண்களை யுடையவன். [மால்] - அவளோட்டைச்சேர்த்தியால்வந்த பெருமையையுடையவன். "ஜ்யேஷ்டம் ஸஹிதஜஃ" "அரும்பெறலடிகள்" என்றத்தை நினைக்கிறது. [இருமைவினைகடிந்து - நாளும்-இங்கு என்னையாள்கின்றனே] - புண்யபாபரூபகர்மங்களைப் போக்கி, ஒரு தேசவிஶேஷத்திலன்றிக்கே இஹலோகத்திலே நாள்தோறும் என்னை அடிமைகொள்ளாநின்றன்; அங்கு-மோக்ஷநுபவம்; இங்கு-ஜ்ஞானஜ்ஞானத்தாலே யரிக்கை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வேஶ்வரனுய் ஶ்ரிய:பதியாயிருந்துவைத்து என் விரோதியைப் போக்கி என்னை இங்கே அடிமைகொள்ளா நின்றனென்று, கீழ்ச்சொன்ன ஸௌலப்யம் தமக்குப் பலித்தபடியை யருளிச்செய்கிருர்.

[பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்] - "அமைவுடை முதல்கெடலோடி விடை யறநிலமதுவா மமைவுடையமரர்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. அல்லாதார் கீழேயிருக்க தாங்கள் விலக்ஷணமான தேசங்களிலே இருக்கிருர்களாய், ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கும் தாங்களே கடவர்களாக நினைத்துத் தங்களைக் குவாலாக நினைத்திருக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் தன்னையாஶ்ரயித்து ஸ்வரூபம் பெறவேண்டும்படியான பெருமையையுடையவன். [வானத்து]-அவ்வாசியே அவர்களுக்குஉள்ளது; அவனைப்பார்த்தால் நம்மோடவர்களோடு வாசியில்லை. ஸம்ஸாரத்தில் நம்மிலும் கனவியராயிருப்பர்கள். நமக்குப் பற்றின வளவேயிறே விடவேண்டுவது, அவர்களுக்கு த்ரைலோக்யமும் விடவேணுமே. [காண்டற்குஇத்யாதி] - தானேவந்து மேல்விழா நின்ருல் விலக்காமையின்றிக்கே யிருப்பார்க்குக் காண அரியனுயிருக்கும். ஸம்பந்தம்இன்று தேடவேண்டா: பெறவேணுமென்கையும் வேண்டாவென்கையுமிறே யுள்ளது. "பிறர்களுக்கரியவித்தகன்" என்றத்தைச் சொல்லு

இரண்டாம்பாட்டு.—பெருமையனே இத்யாதி. "வானத்திமையோர்க்கும் - பெருமையனே" என்றுதொடங்கி, "என்னையாள்கின்றன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வேஶ்வரனுய் இத்யாதி.

"பெருமையனே" இத்யாதி * பத்துடையடியவரிலே யெங்கே சொல்லிற்றென்ன - அமைவுடை இத்யாதி. "வானத்திமையோர்க்கும் - பெருமையனே" என்றந்வயித்தர்த்தம் - அல்லாதார் இத்யாதி. "இமையோர்க்கும்" என்ற ஸமுச்சயார்த்தம் - தங்களைக்குவாலாக இத்யாதி. "வானத்து" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - அவ்வாசியே இத்யாதிவாக்யத்வயம். நம்மைப் பற்ற வாசியில்லையோவென்ன - ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. ஸம்ஸாரத்தில் ஆதிக்யமுண்டென்றபடி. கனவியர் - கனத்தவர்: அதிகரென்றபடி. அதெப்படியென்ன - நமக்கு இத்யாதி. "ஆகத் தணையாதார்க்கு - காண்டற்கருமையனே" என்றதுக்கர்த்தம் - தானேவந்து இத்யாதி. ஆகத்தணையாமை - மநஸ்ஸில் வையாமையாய், விலக்காமையில்லாதார்க்கென்றபடி. விலக்காமையின்றிக்கே யிருப்பார்க்கு - விலக்குகிறவர்களுக்கென்றபடி. காண்கைக்கு விலக்காமைமாத்ரம் போருமோவென்ன - ஸம்பந்தம் இத்யாதி. 'வேண்டாவென்கையுமிறே யுள்ளது' என்றவநந்தரம், "பெறுகைக்கு மிழக்கைக்கும்" என்று அத்யாஹார்யம். இது * பத்துடையடியவரிலே யெங்கே

கிறது. [என்றும்திருமெய்யுறைகின்ற] - ரஹஸ்யத்தில் நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறதிறே. * அகலகில்லேனிறே. "மலர்மகள்விரும்புநமரும் பெறலடிகள்" என்றத்தைச் சொல்லு கிறது. என்றுமோக்கப் பெரிய பிராட்டியார் வர்த்திக்கிற திருமேனியையுடையவன். [செங்கண்] - அவளோட்டை நித்யஸம்ஶ்லேஷத்தாலே, நீர்பாய்ந்த பயிர்போலே செவ்வி பெற்ற திருக்கண்களையுடையவன். [மால்] - "யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா" (யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா) என்றவளையுடையனுகையால் வந்த பெருமையைச் சொல்லுகிறது: "அரும்பெற லடிகள்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. [நாளும்இத்யாதி] - (இருமைவினைகடிந்து-நாளும்-இங்கு என்னையாள்கின்றானே) - புண்யபாபரூப கர்மங்களைப் போக்கி, இத்தைவிட்டு ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் கொள்ளக்கடவ அடிமையை இஹலோகத்திலே நாள் தோறும் கொள்ளாநின்றான். அங்குப்போனால் குணாநுபவத்தாலே ஸத்தையை நிர்வஹிக் கும்; இங்கு குணஜ்ஞாநத்தாலே யசிப்பியாநிற்கும். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஆள்கின்றான்ஆழியான்ஆரால்குறைவுடையம்
மீள்கின்றதில்லைப் பிறவித்துயர்கடிந்தோம்
வாள்கெண்டையொண்கண் மடப்பின்னைதன்கேள்வன்
தாள்கண்டுகொண்டுஎன்தலைமேற்புனைந்தேனே.

ஆ.—(ஆள்கின்றான் ஆழியான்.)-ஆள்கின்றானாழியான் ஆரால்குறைவுடை யம்; இனி இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் மீளக்கடவதன்று; எங்ஙனேயென்னில் - இந்த ஸம்ஸார து:கத்தைக் கடிந்தோம்: வாள்கெண்டையொண்கண்மடப்பின்னைதன்கேள்வனுடைய திருவடிகளைக் கண்டுகொண்டு என்தலைமேல் புனைந்தேன் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நப்பின் னைப்பிராட்டிக்கு நாயகனானவனுடைய திருவடிகளைக் கண்டுகொண்டு என்தலைமேலே புனையப்பெற்றேனென்கிறார்.

---

*சொல்லிற்றென்ன-பிறர்களுக்கு இத்யாதி. மெய் - விக்ரஹம். ரஹஸ்யத்தில்நித்யயோகமாவது - த்வயத்தில் மதுப்பைச்சொல்லுகிறது. "உறைகின்ற" என்கிற வர்த்தமாநத்தாலே - பிரியாதே வர்த்திக்கிறாளென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - அகலகில்லேனிறே என்று; "உறை மார்பா" என்னுமளவும் விவக்ஷிதம். இது * பத்துடையடியவரிலே சொல்லிற்றேவென்ன - மலர்மகள் இத்யாதி. "என்றும்திரு - உறைகின்ற - மெய்" என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - என்று மோக்க இத்யாதி. "திரு - உறைகின்ற செங்கண்மால்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம் - அவ ளோட்டை இத்யாதி. "திரு - உறைகின்ற - மால்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம் - யஸ்யஸா இத்யாதி. "கஸ்ய ஶக்யம் ஹர்தும் யஸ்யஸா ஜநகாத்மஜா । அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ: யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா" இதி மாரீசவ:(ரா-ஆ-௩௭-௧௮) மால்-பெரியவன்:ஸ்வாமியெ ன்றபடி. இது*பத்துடையடியவரிலே சொல்லிற்றேவென்ன-அரும்பெறல்இத்யாதி. தேசவிசேஷத் தில் கொள்ளும் அடிமையை இங்கே கொள்ளும்படியென்? என்ன – அங்குப்போனால் இத்யாதி. 'வானத்திமையோர்க்கும் – பெருமையனே, ஆகத்தணையாதார்க்கு - காண்டற்கருமையனே, என் றும் திரு - உறைகின்ற – மெய் - செங்கண்மால், இங்கு - இருமைவினைகடிந்து – நாளும் - என்னை யாள்கின்றானே' இத்யந்வய:. (உ)*

[ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால்குறைவுடையம்] - ஸர்வேஶ்வரன் என்னை அடிமை கொள்ளாநின்றான். இனி, ஆரைக்கொண்டு கார்யமுடையோம்? [வாள் கெண்டை யொண்கண்] - ஒளியையுடைய கெண்டைபோலேயிருக்கிற அழகிய கண்.

ப.—அநந்தரம், நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே நிரதிஶயாநுபாவ்யனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யநுபவிக்கப்பெற்றேன்; அவன் ரக்ஷகனாக விரோதி மறுவலிடாது; என்னகுறையுண்டு? என்கிறார்.

("கைகழலாநேமியான் நம்மேல்வினைகடிவான்" என்கிறபடியே), ஆழியான் - கையுந்திருவாழியுமாய்க்கொண்டு, ஆள்கின்றான் - விரோதியைப்போக்கிரக்ஷித்தருளாநின்றான்; (அத்தாலே), பிறவித்துயர் - ஜந்மப்ரயுக்த ஸகலது:கங்களையும், கடிந்தோம் - போக்கினோம்; மீள்கின்றது இல்லை - (இனி அது)மீளுகிறதில்லை; (ஆனபின்பு), ஆரால்குறைவுடையம் - நம்மோடு பிறரோடு வாசியற ஒருவராலும் ஒருகுறையை யுடையோமல்லோம்; வாள் - (கூர்மைநெடுமையாலே) வாளும், கெண்டை - (குளிர்த்தி மிளிர்த்தியாலே) கெண்டையும் போலியாம்படி, ஒண் - விலக்ஷணமான, கண் - கண்ணை யுடையளாய், மடம் - மடப்பம் முதலான ஆத்மகுணங்களாலே பூர்ணையான, பின்னை தன் - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வன் - அபிமதநாயகனானவனுடைய, தாள் - திருவடிகளை, கண்டுகொண்டு - அபரோக்ஷித்து, என்தலைமேல் - என்தலைமேலே, புனைந்தேன் - தரிக்கப்பெற்றேன்.

ஈ.—மூன்றாம்பாட்டில், மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய திருவடிகளை ஶிரோபூஷணமாகப் பெற்றேன் என்கிறார்.

[ஆள்கின்றான் ஆழியான்] - வகுத்த ஸர்வேஶ்வரன் அடிமைகொள்ளாநின்றானென்னுதல்; ஆசிலேவைத்த கையுந்தானுமாய் விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்ளாநின்றான் என்னுதல். அஶக்தனானதன்றாலே ஸாத்யமான அசேதநக்ரியாகலாபங்கள் கொண்டு விரோதியைப் போக்குமவரன்றே இவர்? ஸர்வஶக்தி கையில் திருவாழியின் கூர்மையாலே போக்குமவரிறே. [ஆரால் குறைவுடையம்] — என்றால் வருமதொரு குறையுமில்லை; மற்றையவர்களால வருமவையுமில்லை. [மீள்கின்றதில்லை] - இனி மறுவலிடுகிறதில்லை. [பிறவித்துயர் கடிந்தோம்] - து:கஹேதுவான ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்கத்தையும் ஓட்டினோம். பரமபதத்திலே புகச்செய்தேயும் ருசிமுன்னாகப்போகாத வைதிகபுத்ரர்களுக்கு மீளவேண்டிற்றிறே. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று ருசிஜநகனும்அவனேயாய்ப் பேறும்அவனாலேயாயிருக்கிற எனக்குப் புனராவ்ருத்தி ப்ரஸங்கமில்லை யென்கை. இதுக்கு ஹேதுவென்னென்னில்? [வாள்கெண்டை இத்யாதி] - ஒளியையுடைத்தாய்க் கெண்டைபோலே முக்யமாய் த:ர்ஶநீயமான திருக்கண்களையுடையவளாய், ஆத்மகுணோபேதையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய. அவளடியாகவந்த பின்பு, என்னுடைய கர்மவஶ்யதையாலேயாதல், அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேயாதல் இழக்கவேணுமோ? அவன் என்னைக் கடாக்ஷியாவிட்டால், அவள் கடாக்ஷத்துக்கு இலக்கன்றிப்போகிறான். அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யங்கொண்டாடினால் அவள் நோக்கு இழக்குமிறே. என்ஜீவநத்தைப் பறித்தானாகில் தன்ஜீவநத்தை யிழக்கிறான். [தாள்கண்டுகொண்டு] - தாளாலே அவனைக் கண்டுகொண்டேன்னுதல், தாளைக்கண்டு கொண்டேன்னுதல். "நின்செம்மா பாதபற்புத் தலைசேர்த்து" என்றும், "கோலமா

மென்சென்னிக்கு" என்றும் ஆசைப்பட்டபடியே, என்தலைமேலே சூடப்பெற்றேன் என்கிறார்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய திருவடிகள் ஶிரோபூஷணமாகப் பெற்றேன் என்கிறார்.

[ஆள்கின்றான் ஆழியான்] — ஆசிலேவைத்த கையும் தானுமாய் விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்ளாநின்றான் என்னுதல்; வதத்த ஸர்வேஶ்வரன் அடிமைகொள்ளாநின்றான் என்னுதல் பின்னையும் அவன்கை பார்த்திருக்கவேண்டும் அசேதநக்ரியாகலாபங்களைப் பூண்கட்டாநிற்பர்கள் சிலர்; "கூரம்பனல்லால்" என்று அம்பின் கூர்மையையும் "சுடர்வட்டவாய்நுதி நேமியீர்" என்று திருவாழியில் கூர்மையையுங் கொண்டு பெறவிருப்பர்கள் சிலர். அஶக்தனை தன்னாலே ஸாத்யமான க்ரியாஜாதத்தைப்பற்றிப் பெறவிருப்பர்கள் சிலர்; ஸித்தஸ்வரூபனான ஸர்வஶக்தியைப்பற்றிப் பெறவிருப்பர்கள் சிலர். க்ரியாஜாதத்தை நெகிழச்சொல்லி, "கெடுவாய், என்னையன்றோ பற்றுகிறது" என்றானிறே [ஆரால்குறைவுடையம்] - என்னாலே இழக்கவேண்டுதல், ஆராயக்கடவ யமாதிகளுக்கும் வந்துகிட்டலாதல், அவன்தன்னளவும் சென்றால் பின்னையும் ஒன்றைப் பார்த்திருத்தல் செய்யவேண்டும்படியாய் இருப்பதொன்றையோ நான்பற்றிற்று? 'ஆரால்' - என்கிறார்காணும்: என்றும் ஒருசேதநனாலே பேறென்றிருக்குமவராகையாலே. [மீள்கின்றதில்லை] - இனி மறுவலிடுகிறதில்லை [பிறவித்துயர்கடிந்தோம்] - ஸம்ஸாரதுரிதத்தை யோட்டினோம் † பரமபதத்தில் புகச்செய்தேயும் ருசிமுன்னாகப் பேறல்லாமையாலே கடலில்புக்க துரும்புபோலே மீளப்போந்தார்களிறே வைதிக

மூன்றாம்பாட்டு.—ஆள்கின்றன் இத்யாதி. "மீள்கின்றதில்லை" என்றுதொடங்கி "தலைமேல்புனைந்தேனே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மறுவலிடாதபடி இத்யாதி.

"ஆழியான் - ஆள்கின்றான்" என்றதுக்கு த்வேதா பாவம் - ஆசிலே இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஆசு - ஆயுதப்பிடி. ஆழியைக்கொண்டாள்கின்றானென்று மூந்தினவர்த்தம். திருவாழி பாத்வஸூசகமாகையாலே - 'வதத்தஸர்வேஶ்வரன்' என்கிறது. தம்மை "ஆழியான் - ஆள்கின்றான்" என்கையாலே ப்ரதிகோடியையும் கூட்டி பாவம்-பின்னையும்அவன்கைபார்த்து இத்யாதி வாக்யத்வயம். பின்னையும் என்றது - ஸாதநாந்தரங்களை யநுஷ்டித்தபின்பு மென்றபடி. 'கூரம்பனல்லால்' - நாலாந்திருவந்தாதி எட்டாம்பாட்டு, "இலைதுணை" இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்வயவிவரணம் - அஶக்தனை இத்யாதிவாக்யத்வயம். 'பின்னையுமவன்கைபார்த்து' இத்யாதிவாக்யத்தாலே - கார்யஸித்தியில் ஈஶ்வராபேக்ஷையும், 'அஶக்தனை' இத்யாதிவாக்யத்தாலே - ஸ்வரூபஸித்தியில் சேதநாபேக்ஷையும் சொல்லப்படுகிறது. ஶாஸ்த்ரவிஹிதமான உபாயாந்தரங்களைவிட்டு அவனைப் பற்றக் கூடுமோவென்ன - க்ரியாஜாதத்தை இத்யாதி. 'என்றானிறே' - சரமஶ்லோகத்தாலே யென்றபடி. ஆரால் குறைவுடையம் - ஒன்றாலும் குறைவுடையோமல்லோமென்றபடி. இதுக்கு பாவம் - என்னாலே இத்யாதி. * யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு செய்கையாலே என்னாலிழக்கவேண்டுதலென்றபடி. ஆராயக்கடவ யமாதிகளுக்கும் வந்துகிட்டலாதல் என்றது - ஸம்ஸாரியான நிலையில் நில்லாமையைப்பற்ற. பின்னையுமொன்றைப் பார்த்திருத்தல் என்றது - அவன் விஷயமான ஐச்வர்யாதிகளைப்பற்றியும் அவன் க்ருபையைப் பார்த்திருத்தலென்றபடி. ஆனால், எத்தால் என்னாமல், "ஆரால்" என்கிறதென்னென்ன - ஆராலென்கிறார்காணும் இத்யாதி. மறுவலிடுகிறதில்லை என்றது - ஸம்ஸாரம் மறுவலிடுகிறதில்லை யென்றபடி. பிறவித்துயர்கடிந்தால் மீளாமை ஸித்தமாயிருக்க, "மீள்கின்றதில்லை" என்கைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன - பரமபதத்தில் இத்யாதி. திருமேனியோடேயிருக்க "கடிந்தோம்" என்று ஊர்த்வமாகச் சொல்லுவா

† பரமபதத்தே என்று பாடாந்தரம்.

புத்ரர்கள். "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று ருசிமுன்னாக அவன் தரப்பெறவிருக்கிற நமக்குப் புநராவ்ருத்தி ப்ரஸங்கமுண்டோ? "கடிந்தோம்" என்கிறாரிறே: அவன் செய்வானாக ஏறட்டுக்கொண்ட கார்யத்துக்கு "ஸ்மிதோஸ்மி" என்னலாம்படி யிருக்குமிறே. [வாள் இத்யாதி] - அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலையெடுத்ததாகில் † அடுக்குவளம் தடைப் படும்போலேகாணும். இனி என்னாலேதான் விடப்போமோ? அவனாலேதான் விடப் போமோ? என்னுடைய பாரதந்த்ர்யம்போலே அவனுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்துக்கும் ஏதேனும் கண்ணழிவுண்டோ? அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலையெடுத்ததோ தன்னானை யிழக்கிறான். * மணநோக்கமுண்டானிறே. ஒளியையுடைத்தான கெண்டைபோலே முமுக்ஷுமாய் வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண்டு இருக்கவேண்டும்படியான அழகிய கண்களையுடையளாய் ஆத்மகுணோபேதையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபன். [தாள்கண்டுகொண்டு] - காட்சிக்கு ஹேதுசொல்லிற்றிறே. [என்தலைமேல்புனைந்தேனே]- "துயரறுசுடரடிதொழுதெழு" என்றும் "பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்றும், "கோல மாமென்சென்னிக்கு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மயிர்கழுவிப் பூச்சூடவிருப்பாரைப் போலேயிருக்கிற போக்யதைசொல்லுகிறது. "நின்செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து" என்று ப்ரார்த்தித்தவத்தைத் தலையாகப்பெற்று க்ருதக்ருத்யனானேன். (ரு)

னென்? என்ன-கடிந்தோமென்கிறார் இத்யாதி. "நஹ்யஸ்ய கச்சிந் மனஸோஸ்தி பாவோ ஸுதோசம் ... யஸ்ய ... ஹ்ருதம் ... ஸஹமாநம் ... தஸ்ய" இதி ஸ்தோத்ரம் (கஅ.) "மீள்கின்றதில்லை" என்பானென்? ஸ்வதந்த்ரனை நான் தன்னினாலோவென்ன - வாள் இத்யாதி. விசேஷணங்களுக்கு பாவம் - அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யம் இத்யாதி. அடுக்குவளம் - அடுக்கென்று - பெட்டிமேற் பெட்டியாய், வளமென்று - போக்யவஸ்துவாய்; பெட்டிமேற் பெட்டியாக வைத்திருக்கிற போக்யவஸ்து: போனகப்பெட்டியென்றபடி. (அடுக்குவளம்-போஜநமும்.) அடுக்குவளம் தடைப்படுகையாவது - நப்பின்னைப்பிராட்டி கடாக்ஷம் பெறுமை. நப்பின்னைப்பிராட்டிபுருஷகாரம் சொன்னதுக்கு பாவம் - இனியென்னாலே இத்யாதி. இனியென்றது - என்னுடைய அங்கீகாரம் நப்பின்னைப்பிராட்டி யடியாகவந்தபின்பென்றபடி. அவனாலே விடப்போகாமைக் கடியே தென்ன - என்னுடைய இத்யாதி. "அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யம்" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - ஸ்வாதந்த்ர்யம் இத்யாதி. கடாக்ஷம் போஜநமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - மணநோக்கம் இத்யாதி. திருமொழி. ஶப்தார்த்தம் - ஒளியை இத்யாதி. வாள் - ஒளி. காட்சிக்கு ஹேது என்றது - நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரத்தை. "என்" என்றதுக்கு பாவம் - துயராறு இத்யாதி. "புனைந்தேன்" என்கிற பதஶக்தியாலே 'மயிர்கழுவிப் பூச் சூடவிருப்பாரைப்போலே' என்றது. "தலைமேல்புனைந்தேன்" என்றதுக்கு பாவம் - நின்செம்மா இத்யாதி. தலையாக வென்றது - சாடு. தலையிலேயாக வென்றும், ஶ்ரேஷ்டமாகவென்றும். 'வாள் கெண்டை' என்றுதொடங்கி, 'புனைந்தேன், பிறவித் துயர்கடிந்தோம் - மீள்கின்றதில்லை, ஆழியான் - ஆள்கின்றான், ஆரால் குறைவுடையம்' இத்யந்வய:. (ரு)

---

† அடைகுவளம் என்று வேறு அரும்பதத்திற் காண்கிறது.

நான்காம் பாட்டு.

தலைமேல்புனைந்தேன் சரணங்கள்ஆலின்
இலைமேல்துயின்றான் இமையோர்வணங்க
மலைமேல்தான்நின்றுஎன்மனத்துளிருந்தானை
நிலைபேர்க்கலாகாமைநிச்சித்திருந்தேனே.

ஆ — (தலைமேல்.) - இனி இவனை என்தலையில்நின்றும் ஒருவராலும் பேர்க்கவொண்ணாதென்கிறார்.

ஒ. — நாலாம்பாட்டில், என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை ஒருவராலும் விஶ்லேஷிக்கப்பண்ண வொண்ணாமையை நிஶ்சயித்து, அத்தாலே க்ருதார்த்தனாயிருந்தேன் என்கிறார்.

[ஆலினிலைமேல் என்றுதொடங்கி] - என்பாடு வருகைக்காக ஆலினிலைமேலே வந்து கண்வளர்ந்தருளி அயர்வறுமமரர்கள் அடிமைசெய்யத் திருமலையிலே நின்றருளி என்னையிசைவித்து என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்தவனை.

ப. — அநந்தரம், ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில் ஸ்திரஸ்வபாவனானவனை நெஞ்சிலிருந்த இருப்புக் குலைக்கவொண்ணாதென்று அறுதியிட்டிருந்தேனென்கிறார்.

சரணங்கள் - அவன் திருவடிகளை, தலைமேல் - என்தலைமேலே, புனைந்தேன் - வைத்துக்கொண்டிருந்தேன்; (அவடிதகடநாஸமர்த்தனைக்கொண்டு,) ஆலினிலைமேல் - ஆலிலையில், துயின்றான் - கண்வளர்ந்தருளும் ஸர்வரக்ஷகனைப், இமையோர் - நித்ய ஸூரிகள், வணங்க - தொடர்ந்துவந்துவணங்கும்படி, மலைமேல் - திருமலையிலே, தான் - ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாம்படியாக, நின்று - எழுந்தருளிநின்று, என்மனத்துள் - என் நெஞ்சுக்குள்ளேபுகுந்து, இருந்தானை - ப்ரதிஷ்டிதனாயிருந்தவனை, நிலை - இவ்விருப்பில் ஸ்தைர்யம், பேர்க்கல்ஆகாமை - குலைக்கவொண்ணாமையை, நிச்சித்து - நிஶ்சயித்து, இருந்தேன் - (அத்தாலே) க்ருதக்ருத்யனாயிருந்தேன்.

இ. — நாலாம்பாட்டில், என் மநஸ்ஸிலேயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை ஒருவராலும் விஶ்லேஷிக்கவொண்ணாதென்று நிஶ்சயித்து, அத்தாலே க்ருதார்த்தனாயிருந்தேன் என்கிறார்.

[தலைமேல் இத்யாதி] - அமரர் சென்னிப்பூவான திருவடிகளைச் சூடப்பெற்றேன். ப்ரார்த்தித்துப் போகையன்றிக்கே கிட்டப்பெற்றேன். [ஆலினிலைமேல் துயின்றான்] - இவர்க்கு ருசிபிறக்கைக்குப் பண்ணின க்ருஷியைச் சொல்லுகிறது. ப்ரளயாபத்தில் ஸகலலோகங்களையும் தன்திருவயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனாயிருப்பதொரு ஆலின் தளிரிலே கண்வளர்ந்தான்; அதுதனக்குமேலே, நித்யஸூரிகள் அடிமைசெய்யத் திருமலையிலே வந்துநின்றான். தன்னுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தையும், ஸர்வாதிக்யத்வத்தையும், மேன்மையோடேகூடின ஸௌலப்யத்தையுங்காட்டி என்னையிசைவித்து என்மநஸ்ஸிலேபுகுந்து ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையா யிருந்தவனை. [நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்து] - அவ்விருப்பை என்னால் போக்கவொண்ணாமையை நிஶ்சயித்து. அவன் போகைக்குஉறுப்பாக என்னால் செய்யலாவது ப்ராதிகூல்யமிறே; நெஞ்சைக்

கொண்டிருக்கையாலே அதுசெய்ய வொண்ணாதிறே. [இருந்தேனே] - இனி ஒருபய மில்லையென்று நிர்பயனாயிருந்தேன். " ஆநந்தம்ப்ரஹ்மணோவித்வாந் நபிபேதி" என்று அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையறிந்தாலும், போக்யதையையறிந்தாலும், ஒன்றுலும் சலியானிறே.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. என்மநஸ்ஸிலேயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை ஒருவராலும் விஶ்லேஷிப்பிக்கவோண்ணாதென்று நிஶ்சயித்து, அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாயிருந்தேனென் கிறார்.

[தலைமேல்புனைந்தேன்சரணங்கள்] - * அமரர்சென்னிப்பூச்சூடப்பெற்றேன். ப்ரார்த்தித்துப்போகையன்றிக்கே அத்திருவடிகளை என்தலைமேலே வைத்துக்கொள்ளப் பெற்றேன். இப்பேறு இவர்பெறுகைக்கு அவன்க்ருஷிபண்ணினபடி சொல்லுகிறது மேல்: அவன் * வண்டடத்தினுட்கிடந்து தபஸ்ஸுபண்ணிற்று, இவர் இப்பேறுபெறுகைக்கு. [ஆலினிலைமேல்துயின்றான்] - தன்னைக்கொண்டு கார்யமுடையார் சிலரைக் கண்டிலன்; எல்லார்க்கும் ஆராய்ச்சிப்படும்படியான செயலைச்செய்வோமென்று பார்த்தான்; வேண்டா வென்பாரைக் கண்டதில்லை. அது ஸாத்மித்தவாறே நித்யஸூரிகளும் தானுமாகவந்து திருமலையிலேநின்றான்; அதுவும் ஸாத்மித்தவாறே இவருடைய ஹ்ருதயத்திலேவந்துபுகுந்தான்; இங்கு விலக்குவாரில்லாமையாலே ஸ்த்தாவரப்ரதிஷ்ட்டையாக விருந்தான். * பொருப்பிடையேநின்றும் புனல்குளித்துங்காணும்இவர்நெஞ்சிலே புகுந்திருந்தது * பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்து இவருடைய * மனக்கடலிலே வாழப்புக்கான்: இப்படியிருந்தவனை. [நிலைபேர்க்கலாகாமை] - இவன்போகைக்கு உறுப்பாக என்னாலாவ தெல்லாம் செய்தேன், அதுக்கும் கேட்பானாயிருந்திலன். [நிச்சித்திருந்தேன்] - "நபிபேதி" (நபிபேதி) என்றிருந்தேன். அவன்படியையறிந்தால் இவனுக்கு நிர்ப்பயனாயிருக்

நாலாம்பாட்டு.—தலைமேல் இத்யாதி. "என்மனத்துளிருந்தானை நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - என்மநஸ்ஸிலே இத்யாதி.

"தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள்" என்றது - அநுவாதம். "புனைந்தேன்" என்றதுக்கு ஹாவம் - அமரர்சென்னி இத்யாதி. "புனைந்தேன்" என்றதுக்கு - சூடினேனென்றர்த்தம் விவக்ஷித்து, சூடுவது புஷ்பமாகையாலே, திருவடிகளை 'அமரர்சென்னிப்பூ' என்கிறார். "புனைந் தேன்" என்ற பூதார்த்தத்துக்கு ஹாவம் - ப்ரார்த்தித்து இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை- இப்பேறுஇவர் இத்யாதி. "ஆலினிலைமேல்துயின்றான்" என்றமாத்ரத்துக்கவதாரிகை - அவன் வண்டடத்தின் இத்யாதி. வண்டடம் - அழகிய தடாகம். ஏகார்ணவமென்றபடி. பெரியதிருமடல். இதெல்லாம் செய்யவேணுமோ இவரை விஷயீகரிக்கைக்கு என்கிறஶங்கையிலே, "ஆலினிலை மேல் துயின்றான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - தன்னைக்கொண்டு இத்யாதிவாக்யத்ரயம். ஆராய்ச்சிப் படும்படியான - ப்ரஸித்தமாம்படியான. அதாவது: "ஆபத்பந்துவும் அகடிதகடநாஸமர்த் தனும்இவனே" என்று ப்ரஸித்தமாம்படியான செயலென்றபடி. "இமையோர்" என்றுதொடங்கி "மனத்துளிருந்தானை" என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் - அதுஸாத்மித்தவாறே இத்யாதி. "இருந்தான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - இங்குவிலக்குவார் இத்யாதி. இதெல்லாவற்றுக்கும் ரஸோக்தி - பொருப்பி டையே இத்யாதி. பனிக்காலத்திலே மலைகளின்நடுவே நின்றும், குளிர்காலத்திலே பொய்கை களிலேபுக்கு முழுகிக்கிடந்துமென்றபடி. மூன்றாந்திருவந்தாதி எழுபத்தாறாம்பாட்டு அப்படி கடலில்நின்றும் இவர்நெஞ்சிலே புகுந்தானேயென்ன - பனிக்கடலில் இத்யாதி. ஶீதளஸ்வபாவ மான கடலில் கண்வளர்ந்தருளினபடியை நேராக மறந்துவிட்டோடிவந்து என்னுடைய மனக்கட லிலே வாழவல்லனென்றபடி. "பேர்க்கலாகாமை" என்றதுக்கு ஹாவம் - இவன்போகைக்கு இத்யாதி. "நபிபேதி" என்றதுக்கு ஹாவம் - அவன்படியை இத்யாதி. "அவன்படியை"

கத் தட்டில்லையிறே. "ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோவித்வாந் நபிபேதி குதஶ்சந" (ஆநந்தம்ப்ரஹ்மணோவித்வாந் நபிபேதி குதஶ்சந) - தன்சோகம் மறக்கையும்படியான ஆனந்தம் இவன்பக்கலிலே உண்டென்றறிந்தால், பின்னை இவன்மோகம் போகைக்குக் குறையில்லையிறே. "குதஶ்சந" (குதஶ்சந) - பின்னை புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கும் அஞ்சவேண்டா. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

நிச்சித்திருந்தேனென்னெஞ்சங்கழியாமை
கைச்சக்கரத்தண்ணல் கள்வம்பெரிதுடையன்
மெய்ச்சப்படான்பிறர்க்கு மெய்போலும்பொய்வல்லன்
நச்சப்படும்நமக்குநாகத்தணையானே.

ஆ.--(நிச்சித்திருந்தேன்.) - இவ்வளவோ என்திறத்தில் அவன்செய்ய நினைத்திருக்கிறான்? இப்படி எளியனோ அவன்? என்னில், - ப்ரதிகூலருக்குக் காணவரியன், நமக்கெளியன்காண்! என்கிறார்.

ஒ.--அஞ்சாம்பாட்டில், எம்பெருமான் என்திறத்தில் செய்தருள நினைக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமல்ல என்கிறார்.

[கைச்சக்கரத்தண்ணல்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். [மெய்ச்சப்படான் என்றுதொடங்கி] - அநாஶ்ரிதர்க்கு குணங்களால் கொண்டாடப்படான்; அவர்களுக்கு மெய்செய்வாரைப்போலே பொய்செய்யவல்லவன்; ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷைக போக்யனானவன், ஆஶ்ரிதரான நமக்கு நச்சப்படும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதஸுலபனாய் அநாஶ்ரிததுர்லபனானவன், அநந்யமதிகளான நமக்கு ப்ராப்யனாக ஆசைப்படப்படுமென்கிறார்.

என் நெஞ்சம் - என் நெஞ்சை, கழியாமை - விட்டகலாதபடியான ஸ்வபாவத்தை, நிச்சித்திருந்தேன் - அறுதியிட்டிருந்தேன்; சக்கரம் - (ரக்ஷகமாய் போக்யமான) திருவாழியை, கை - கையிலேயுடையனாய், அண்ணல் - அஸாதாரணஸ்வாமியாய், கள்வம்பெரிதுடையன் - நெஞ்சிலேயிருக்கச்செய்தே நான் அறியாதபடி தானறிந்ததாகப்பேசி அவ்வுபகாரங்களிலே பாரிப்பையுடையனாய், (தன் ஸ்வபாவம் நாமறிந்து கொண்டாடுகிறாற் போலே), பிறர்க்கு மெய்ச்சப்படான் - பிறர் கொண்டாடாதவனாய்,

---

என்றதுக்கு ஸப்தமேதென்ன - ஆநந்தம் இத்யாதி. எடுத்தவாக்யத்துக்கர்த்தம் - தன்மோகம் இத்யாதி. 'புத்திபூர்வகமாக' என்கிறவிடத்திலே, ஶ்ரீஸ்ரநாயபாஷ்யத்திலே "ஹ்ராஜிஷ்ணோமேஷ்ஜநம்மோஹகாஸஹிஷ்ணோஜஷ்மஹாகிஜ:" என்கிறவிடத்திலே, "ஸஹிஷ்ணு:" என்றதுக்கு - "தேஷாமேவிமேவ்யாகவ்யாமப்யுஷஸஸஷிதாநாம் ஸாநுஷ்யாஸ்வாநுஷ்யாவஸக்ஷகாமணேஸஷ்தாவஷ்வியமேநாநாம்வியிநிஷேயமாஸநாதிஜ்ஞநாதநாம் ஸாமாராணாநாமேஸாமாரணாநாஞ்ச ஸ்வாவஜ்ஞாதிநாமேநாம் ஸஷ்ஸஞ்ஸமேஹநஷேஸநாவஜிஷ்ணூஷ்ஸஹாநாம் ஸ்வஸஷவிஷயாணாம்வாநவயிகாநாமேவேஶ்ராமாநாம் ஸஹிஷ்ணு:" என்றத்தை நினைப்பது. (ரு)

மெய்போலும்- ஆஶ்ரிதர்க்கு மெய்யே செய்யுமாபோலே, பொய்வல்லன் - அநாஶ்ரிதர்க்குப் பொய்யே செய்யவல்லனுய், நாகத்தணையான் - ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவனுன அநந்தஶாயியானவன், நமக்கு - , நச்சப்படும் - பரமப்ராப்யபூதனுக ஆசைப்படும்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் என்திறத்திற்செய்தருள நினைத்திருக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன்று என்கிருர்.

[நிச்சித்திருந்தேன் இத்யாதி] - தானே க்ருஷிபண்ணித் தன்பேறுகவந்து என்நெஞ்சிலேயிருக்கையிலே, இனி ஒருகாலமும் விட்டுப்போகான் என்னுமிடத்தை நிஶ்சயித்திருந்தேன். [கைச்சக்கரத்தண்ணல்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வஸ்வாமி.கைப்பற்றினுரை ஒரு காலமும் விடானென்கை. [கள்வம் பெரிதுடையன்] - நெஞ்சைவிட்டுப் போகாமையேயன்றிக்கே இங்கேயிருந்தே ஒருவர்க்கு அறியவொண்ணுதே தான் அறிந்ததாக அநேகத்தைப் பாரியாநின்றுன். அர்ச்சிராதிமதியே கொடுபோக நினைப்பது, அமாநவகரத்தாலே ஸ்பர்ஶிப்பிக்கத் தேடுவது, அப்ஸரஸ்ஸுக்களையிட்டு எதிர்கொள்ளத் தேடுவதாகாநின்றுன். [மெய்ச்சப்படான் பிறர்க்கு] - தான் தன்குணங்களைச் சொல்லி வத்தினுற் போலே, அநாஶ்ரிதர் கிட்டிக்கொண்டாடப்படான். இரண்டும் இவர்க்குப் பேறுயிறேயிருப்பது.[மெய்போலும் பொய்வல்லன்] - பாண்டவர்களுக்கு மெய்யனுயிருக்குமா போலே துர்யோதனுதிகளுக்குச் செவ்வை செய்வாரைப் போலேயிருந்து பொய்யாய்த்தலைக்கட்டும்படி செய்யவல்லன். [நச்சப்படும் நமக்கு] — தன்னை பொழியச்செல்லாத நமக்குக் கிட்டி ஆஶ்ரயிக்கலாம்படியிருக்கும். [நாகத்தணையானே] - சிலர்க்கு அரியனுயிருக்க நமக்குக் கிட்டலாயிருக்கிறது எத்தாலே? என்னில், - ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷைகபோகனுயிருக்கையாலே. அவனுக்கு அபிமதனுமாய் நமக்குக் கிட்டுகைக்கு அடியுமாயிறே திருவனந்தாழ்வான் இருப்பது.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் என்திறத்தில் செய்யநினைக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன்றென்கிருர்.

[நிச்சித்து இத்யாதி] — நீரிலே கிடந்தும் பர்வதாக்ரத்திலே நின்றும் தன் பேறுகத் தபஸ்ஸுபண்ணி வந்து என்னெஞ்சிலே இருக்கையாலே, இனி ஒருகாலமும் விட்டுப்போகா னென்று நிஶ்சயித்திருந்தேன். [கைச்சக்கரத்தண்ணல்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். ஆஶ்ரிதரை ஒருகாலும் கைவிடாதவன்; "எப்போதும் கைகழலாநேமியான்" என்னக்கடவதிறே. [கள்வம்பெரிதுடையன்] - நெஞ்சைக் கைவிடாமையே யன்றிக்கே, இங்கேயிருந்து நாம் அறியாதிருக்கத் தான் அறிந்ததாகக்கொண்டு அவ்வருகே குவாலைப் பாரியாநின்றுன். பரமபதத்தேறக் கொடு போக ஒருப்படுவது, அமாநவனை இடுவித்து ஸ்பர்ஶிக்க நினைப்பது, * மதிமுக மடந்தையரை வரக்காட்டி எதிர்கொள்ளப் பார்ப்பதாய்க் குவாலைப் பாரியா நின்றுன்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—நிச்சித்து இத்யாதி. "கள்வம் பெரிதுடையன்" என்றதைப்பற்ற அவதாரிகை - அவன் இத்யாதி.

அநுவாதத்துக்கு பாவம் - நீரிலே இத்யாதி. கழியாமை - விட்டுப்போகாமை. இத்தால் பலிதம் - ஆஶ்ரிதரை இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - எப்போதும் இத்யாதி. பெரியதிருவந்தாதி, "இப்போது மின்னம்" இத்யாதி. குவாலை - அதிகத்தை. குவாலேதென்ன - பரமபதத்தேற இத்

"இதுதான் ஸர்வஸாதாரணமாகிற் செய்வதேன்" என்றுஅஞ்சவேண்டா:[மெய்ச்சப்படான் பிறர்க்கு] - நான் தன்குணங்களைச்சொல்லிப் புகழ்கிறுப்போலே, பிறர் தன் குணங்களைச் சொல்லிப் புகழலாம்படியிரான்; அவர்களுக்கு துஷ்ப்ராபனுயிருக்கும். [மெய்போலும் பொய் வல்லன்] - அர்ஜுநாதிகள்பக்கல் இருக்குமாபோலேயிறே துர்யோதநாதிகள் பக்கலி லும் இருப்பது; கார்யத்தில்வந்தால் மெய்செய்வாரைப்போலே பொய்செய்து தலைக்கட்டும். "இதுதான் நம்மளவிலும் ஏறிற்செய்வதேன்?" என்றஞ்சவேண்டா. [நச்சப்படும்நமக்கு] - உகவாதார்பக்கலில் செய்வுற்றை நம்பக்கல் செய்யான். அதுக்கு விஶ்வாஸமேன்னென் னில், - [நாகத்தணையானே] - நம்மோடு விஸஜாதீயர் பக்கல் செய்வதுகொண்டு கார்ய மென்? நம்மோடு ஸஜாதீயர்பக்கல் பரிமாறினதன்றோ நமக்குப் படிமா. நம்முடைய பேற்றுக்கு அடியுமாய் நமக்கு ஸஜாதீயருமானுரோடு பரிமாறும்படி இதுவன்றோ? (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

நாகத்தணையானை நாள்தோறுஞ்ஞானத்தால்
ஆகத்தணைப்பார்க்குஅருள்செய்யுமம்மானை
மாகத்திளமதியஞ் சேருஞ்சடையானைப்
பாகத்துவைத்தான்தன் பாதம்பணிந்தேனே.

ஆ.—(*நாகத்தணையானை.*) - *ஆஶ்ரிதருடைய நிகர்ஷம்பாராதே திருவநந் தாழ்வானுக்கு அருள்செய்யுமாபோலே அவர்களுக்கு நாடோறும் அருள்செய்யுமம்மான் தன் பாதம் பணியப்பெற்றேனென்கிறுர்.*

ஒ —ஆறும்பாட்டில், இன்றுபுகுந்து *ஆஶ்ரயிப்பாரையும் குணதோஷம் பாராதே நித்யாஶ்ரிதரைப்போலே விஷயீகரிக்கும் ஸ்வபாவனை ஸர்வேஶ்வரன் திரு வடிகளைப் பணியப்பெற்றே னென்கிறுர்.*

[ஞானம்] - *ஊக்தி. நாள்தோறும் அருள்செய்யும் என்றந்வயம்.* [*மாகத்திள மதியம் என்றுதொடங்கி மேலுக்கு*] - *ஐஶ்வர்யததுக்கு ஸூசகமான பிறையைச் சூடி ப்ரயோஜநாந்தரபரரைக்கு உறுப்பான ஸாயுஜ்யம் தோற்றும்படியான ஜடையை யுடையவனைத் திருமேனியில் ஒருபார்ஶ்வத்திலே வைத்தவனுடைய திருவடிகளைப் பணியப்பெற்றேன்.*

ப.—*அநந்தரம், நித்யாஶ்ரிதரோடு முமுக்ஷுக்களோடு ப்ரயோஜநாந்தரபர ரோடு வாசியற உபகரிக்கும் ஸௌஶீல்யாதிஶயத்தை யுடையவன் திருவடிகளிலே வணங்கப்பெற்றேனென்கிறுர்.*

நாகம் - நித்யகைங்கர்யநிரதரான திருவநந்தாழ்வானை, அணையானை - படுக் கையாகவுடையனுய், நாள்தோறும் - ஸர்வகாலமும், ஞானத்தால் - அக்திரூபஜ்ஞாநத்

யாதி. "மெய்ச்சப்படான்" என்றதுக்கவதாரிகை - இதுதான் *இத்யாதி.* மெய்ச்சப்படான் - கொண் டாடப்படான். நச்சப்படும் - ஆசைப்படுமவன். நம்மோடு ஸஜாதீயர் - *அநந்யப்ரயோஜநத்வேந ஸஜாதீயர்.* படிமா - *த்ருஷ்டாந்தம். "நம்மோடு ஸஜாதீயர்" இத்யாதிவாக்ய விவரணம்* - நம்மு டையபேற்றுக்கு *இத்யாதி.*

தாலே, ஆகத்து - நெஞ்சிலே,அணைப்பார்க்கு - வைத்தநுஸந்திக்கும் முமுக்ஷுக்களுக்கு, அருள்செய்யும் - நிரதிசயபோக்யனாய்க்கொண்டு உபகரிக்கும், அம்மானை - ஸ்வாமியானவனாய், மாகத்து - ஆகாசவர்த்தியான, இளமதியம் - இளம்பிறையானது, சேரும் - சேரும்படியான, சடையானை - ஜடையையுடையனாகையாலே, (ஸம்ஹர்த்ருத்வோபாஸகத்வங்கள் இரண்டையுமுடையருத்ரனை), பாகத்து - (தன்திருமேனியில்)ஒருபக்கத்திலே, வைத்தான்தன் - வைத்த நிரதிசய ஸௌசீல்யவானுடைய, பாதம்பணிந்தேன் - திருவடிகளை வணங்கப்பெற்றேன். "அணையானை, அம்மானை" என்கிற வேற்றுமைப்போலிஇரண்டும் ஐகாரம் அசையாய்க்கிடக்கிறது. அன்றியே, 'பாகத்துவைத்தானைப் பாதம்பணிந்தேனே' என்று பாடம்சொல்லுவாருமுளர்.

இ.— ஆறாம்பாட்டில், இன்றுபுகுந்து ஆஶ்ரயித்தாரையும் நித்யாஶ்ரிதரைப்போலே விஷயீகரிக்குமவன் திருவடிகளிலே நிர்மமனாய் விழப்பெற்றேனென்கிறார். திருவநந்தாழ்வானுக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் வாசிவையாதே உடம்புகொடுக்குமவனை வணங்கப்பெற்றேனென்கிறார் என்றுமாம்.

[நாகத்தணையானை] - தன்னை உகந்தாரைப் படுக்கையாகக் கொள்ளுமவனை. [ஞானத்தால் ஆகத்தணைப்பார்க்கு - நாள்தோறும் அருள்செய்யும்] - ஞானம் - பக்தி. பக்தியாலே நெஞ்சிலேயணைக்க நினைப்பார்க்கு, அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தை ஒருநாளும் விடான். [அம்மானை] - ஆஶ்ரயேலஶமுடையார்க்குத் தன்பேறாக விடாமைக்கு ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. [மாகம் இத்யாதி] - ஸர்வப்ரதாநன் என்று தோற்றும்படி சந்த்ரனைச்சூடி ஸாதகத்வ ஸூசகமான ஜடையையுடையனுமான ருத்ரனுக்குத் திருமேனியில் ஒருபார்ஶ்வத்திலே இடங்கொடுத்தவனுடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்கப்பெற்றேன்.

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. இன்று ஆஶ்ரயிப்பாரையும் நித்யாஶ்ரிதரைப்போலே விஷயீகரிக்குமவன் திருவடிகளிலே நிர்மமனாய் விழப்பெற்றேன் என்கிறார். † (திருவநந்தாழ்வானுக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் வாசிவையாதே உடம்பு கொடுக்குமவனை வணங்கப்பெற்றேனென்கிறாரென்றுமாம்.)

[நாகத்தணையானை] - உகந்தாரைப் படுக்கையாகக் கொள்ளுமவனாய்த்து. [நாடோறும்இத்யாதி] - ஜ்ஞாநத்தால்ஆகத்தணைப்பார்க்கு நாள்தோறும் அருள்செய்யுமவனாய்த்து. ‡ (இப்போது, ஞானமென்று - ஜ்ஞாநவிசேஷமான பக்தியைச் சொல்லுகிறது. பக்தியாலே ஹ்ருதயத்திலே கோப்புகுந்து சேர்ப்பார்க்கு நாள்தோறும் அருள்செய்யுமவனாய்த்து.) இவனால் எப்போதும் நினைக்கப்போகாதே! அக்குறைதீர ஏகரூபனான தான் நாள்தோறும் அருள்செய்யுமாய்த்து. [மாகம்இத்யாதி] - ஸர்வப்ரதாநனென்று தோற்றும்

ஆறாம்பாட்டு.—நாகத்தணையானை இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இன்று இத்யாதி. இன்றாஶ்ரயிப்பாரையும் என்றது - "ஞானத்தால்ஆகத்தணைப்பார" என்றத்தைப் பற்ற.

"நாகத்தணையானை" என்றத்தால் ஃபலிதம் - உகந்தாரை இத்யாதி. "நாடோறும்" என்றத்தை "அருள்செய்யும்" என்றத்தோடே கூட்டுகிறதென்? அடைவே நிர்வஹித்தாலோவென்ன - இவனால் இத்யாதி. அக்குறைதீர - அவன் நினைக்கமாட்டாத குறைதீரவென்றபடி. மதியையும் ஜடையையும் சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் - ஸர்வப்ரதாநன் இத்யாதி. "நாகத்தணையானை, அம்

† குண்டலிதம் ‡ குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

படி சந்த்ரனைச்சூடி ஸாதகத்வஸூசகமான ஜடையையுமுடையனான ருத்ரனுக்குத் திருமேனியிலே ஒருபார்ச்வத்திலே இடங்கொடுத்தவனுடைய திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப் பெற்றேன்; இனி எனக்கொருகுறையுண்டோ? (கூ)

ஏழாம் பாட்டு.

பணிநெஞ்சே!நாளும்பரமபரம்பரனை
†பிணியொன்றுஞ்சாரா பிறவிகெடுத்தாளும்
மணிநின்றசோதிமதுசூதன்என்னம்மான்
அணிநின்றசெம்பொன்அடலாழியானே.

ஆ.—(பணி.) - ஆச்ரிதவத்ஸலனாய், தத்விரோதி நிரஸநஸ்வபாவனாய், தச்சத்ருகுணவிவ்யாபசோபிதனாய், ஸர்வேச்வரனையிருந்த எம்பெருமானை, நெஞ்சே! வணங்கு; வணங்கில் பின்னையொருநாளும் ஒருதுக்கமும் வாராது. துக்கஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நம்மைபடிமைகொண்டருளுமென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனை, நெஞ்சே! நாள்தோறும் அநுபவி; அவன்தானே ப்ரதிபந்தகங்களையெல்லாம் நீக்கி அடிமைகொள்ளும் என்கிறார்.

[பிணிஎன்று தொடங்கி] - ஸர்வாதிகனான ஈச்வரனை, நெஞ்சே! நாள்தோறும் பணி; ஒருதுக்கங்களும் ஸ்பர்சியா. துக்கஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தைக்கெடுத்து அடிமைகொள்ளும். [மணிநின்றசோதி என்றுமேலுக்கு] - நீலமணியினுடைய ஒளியையுடையனாய், ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவனாய், எனக்கு பவ்யனுமாய், தனக்கு ஆபரணமாய் நிற்பதுஞ்செய்து செம்பொன்போலே யிருக்கும்நிறத்தை யுடைத்தாய் ப்ரதிகூலரை யடர்க்கும் ஸ்வபாவமான திருவாழியையுடையவன்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிசயபோக்யமான விக்ரஹத்தையுடையவன் நம்மை விரோதியைப்போக்கி யடிமைகொள்ளுமவனாகையாலே ஸர்வாதிகனானவனை அநுபவியென்று, நெஞ்சைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

மணிநின்றசோதி - நீலரத்னத்தின் நிறத்தில் தேஜஸ்ஸுபோலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவனாய், மதுசூதன் - மதுவைநிரஸித்தாற்போலே அநுபவவிரோதியைப்போக்கி, என்னம்மான் - அவ்வழகையநுபவிப்பித்த என்ஸ்வாமியாய், அணிநின்ற-தனக்குத்தான்ஆபரணமாய்நிற்பதாய், செம்பொன் - சிவந்தபொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடைத்தாய், அடல் - ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸநார்த்தமான யுத்தோத்யோகத்தையுடைய, ஆழியான் - திருவாழியையுடையவன், பிறவி - ஜன்மத்தை, கெடுத்து - போக்கி, ஆளும் - அடிமைகொண்டருளும்: பிணி - ஸம்ஸாரக்லேசங்கள், ஒன்றும் சாரா - ஒன்றும் தட்டாது; (ஆதலால்), பரமபரம்பரனை - தனக்கு

மானை" என்கிறவிடத்தில், ஐகாரம் அவ்யயமாய், நாகத்தணையானாய் அம்மானாய் பாகத்திலே வைத்தானாயிருக்கிறவனுடைய திருவடிகளையென்றபடி. மாகத்திளமதியம் - மஹத்தாயிருக்கிற ஆகாசத்திலே வர்த்திக்கிற பாலசந்த்ரன். (௬)

---

† 'பிணியென்றும்' என்று ஆறாயிரப்படியின் பாடம்.

மேலில்லாதவனைக்கொண்டு ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பரனானவனை, நெஞ்சே! நாளும் - நித்யமாக, பணி - வணங்கியநுபவிக்கப்பார்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'நம் ப்ரதிபந்தகங்களையெல்லாம் தானே போக்கி அடிமைகொள்ளுமவனை நாள்தோறும் அநுபவி' என்று, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[பணிநெஞ்சே இத்யாதி] - நெஞ்சே! நாள்தோறும் அநுபவிக்கப்பார். [பரம பரம்பரனை] - ஸம்ஸாரிகளுக்கு அவ்வருகான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பரரான நித்யஸூரிகளுக்கும் நிர்வாஹகனானவனை. [பிணிஒன்றும் சாரா] - ஸகலது:க்கங்களும் நம்மை ஸ்பர்சியா. அந்தது:க்கங்களுக்கடியான ஜந்மத்தைப்போக்கி அடிமைகொள்ளும். [மணிநின்றசோதி] - நீலமணியின் ஒளியை வடிவாக வகுத்தாற்போலே யிருந்துள்ள வடிவையுடையவன். அடிமைகொள்ளும் வடிவிருக்கிறபடி. [மதுசூதன்] - அவ்வடிவை அநுபவிப்பார்க்கு விரோதியானவற்றை, மதுவைப் போக்கினாற்போலே போக்குமவன். [என்னம்மான்] - அப்படியே என்விரோதியைப்போக்கி முகந் தந்தவன். [அணிநின்ற செம்பொன் அடலாழியானே] - தன்கைக்குத் தானே ஆபரணமாய் அநுபவிப்பார்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடைய யுத்தோத்யமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். அநுபவத்துக்குத் தானே விஷயமாய், விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தானே ஆபரணமான பரிகரத்தை யுடையவன்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'நம் ப்ரதிபந்தகங்களையெல்லாம் தானேபோக்கி அடிமைகொள்ளுமவனை நாள்தோறும் அநுபவி' என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

[பணிஇத்யாதி] - நெஞ்சே! நாள்தோறும் அநுபவிக்கப் பார். நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது. [பரமபரம்பரனை] - இந்த்ராதிகளுக்குப்பரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பரரான நித்யஸூரிகளுக்கும் நிர்வாஹகனானவனை [பிணியொன்றும்சாரா] - து:க்கங்களொன்றும் நம்மை ஸ்பர்சியாது. அந்த து:க்கங்களுக்கடியான ஜந்மத்தை அடிவேரோடே போக்கி நம்மை நித்யகைங்கர்யம் கொள்ளுமவன். [மணிநின்றசோதி] - ஜந்மத்தையுண்டாக்கினாலும் விடலாயோ வடிவழகிருக்கிறபடி. நீலமணியினுடைய ஒளியை வடிவாக வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். [மதுசூதன்] - அவ்வடிவழகை யநுபவிப்பார்க்கு வரும் விரோதிகளை, மதுவைப்போக்கினாற்போலே தள்ளிக்கொடுக்குமவன். [என்னம்மான்] - இப்படி என்விரோதியைப் போக்கி முகந்தந்தவன். [அணிஇத்யாதி] - அநுப

ஏழாம்பாட்டு.—பணிநெஞ்சே இத்யாதி. "பிணியொன்றும் சாரா பிறவிகெடுத்தாளும்: அடலாழியானை-பணி: நெஞ்சே நாளும்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நம் ப்ரதிபந்தகங்களை இத்யாதி.

அந்வயமுகேந ஸாவம் - நெஞ்சே நாள்தோறும் இத்யாதி. "பரமபரம்பரனை" என்று அவன் பெருமைசொன்னதுக்கு ஸாவம் - நல்லவாய்ப்பாயிருந்தது என்று. அதாவது - பரமபரம்பரனாகையாலே எல்லாராலும் 'மேல்விழும்படி யுத்க்ருஷ்டனாயிருக்கிறவன் தானேவந்து மேல்விழுகையாலே நல்லவாய்ப்பாயிருந்ததென்றபடி. "பிறவி" இத்யாதிக்கர்த்தம்- அந்தது:க்கங்களுக்கு இத்யாதி. "கெடுத்து" என்றத்தைப்பற்ற - அடிவேரோடே என்றது. கீழில் பதத்தோடேகூட்டி ஸாவம் - ஜந்மத்தை இத்யாதி, மணிதான் தேஜோரூபமாய் நிற்கிறாப்போலே யிருக்கிறவடிவென்று விவக்ஷித்

விப்பார்க்குவிரோதிகளையும் போக்கி, திருக்கைக்குத்தானே ஆபரணமாய்அநுபவிப்பார்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடைய யுத்தோந்முகமான திருவாழியைக்கையிலேயுடையவன். அநுபவத்துக்கும் தானேயாய் விரோதிநிரஸநத்துக்கும் தானேயான பரிகரத்தை யுடையவன். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

ஆழியான்ஆழியமரர்க்கும்அப்பாலான்
ஊழியான்ஊழிபடைத்தான்நிரைமேய்த்தான்
பாழியந்தோளால்வரையெடுத்தான்பாதங்கள்
வாழிஎன்நெஞ்சே! மறவாதுவாழ்கண்டாய்.

ஆ.—(ஆழியான்.) - * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், அவர்களிற்காட்டிலும் விஸஜாதீயமான ஸ்வரூபகுணவிபூதிகளையுடையனாய், நித்யஸித்தனாய், காலதத்த்வ ப்ரப்ருதி ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாயிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரித ஸௌலப்யார்த்தமாக தத்ஸஜாதீயதயாவதீர்ணனாய், தத்ஸமாநசேஷ்டிதனாய், எல்லாருக்கும் புகலிடமாயிருந்த திருத்தோளாலே வரையையெடுத்து ஆஸ்ரிதரக்ஷணம்பண்ணியருளினவன் திருவடிகளை, என் நெஞ்சே! மறவாது வாழ்கிடாய் என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், "அவனையநுபவி" என்றவாறே ப்ரீதமான நெஞ்சைக்கொண்டாடி, 'நெஞ்சே! அவனைவிடாதே அநுபவி' என்கிறார்.

[ஆழியான் என்றுதொடங்கி] - திருவாழிதொடக்கமான நித்யாஸ்ரிதரை யுடையனாய், அவர்களிற்காட்டிலும் ஸ்வரூபகுணங்களால் விஸஜாதீயனாய், காலசேஷமான ப்ரளயகாலத்திலும் உளனாய்க் காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களையும் படைப்பதும் செய்து, தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுள்ளேவந்து திருவவதாரம்பண்ணி பசுமேய்ப்பதும் செய்து, அவற்றுக்கு வந்த ஆபத்தை நீக்குகைக்காக, ஜகத்துக்கெல்லாம் ஒதுங்கவிடம் போரும்படியான அழகியதோள்களாலே கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணுவதுஞ் செய்தவனுடைய திருவடிகளை.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாதிகனாய் ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனானவன் திருவடிகளை, நெஞ்சே, விஸ்மரியாமல் அநுபவித்து வாழும்படி பார் என்கிறார்.

ஆழியான் - ரக்ஷகமான திருவாழியை யுடையனாய், ஆழி - கம்பீரஸ்வபாவரான, அமரர்க்கும் - நித்யஸூரிகளுக்கும், அப்பாலான் - அவ்வருகான மேன்மையை யுடையனாய், ஊழியான் - ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில் தானொருவனுமேயாய், ஊழிபடைத்தான் - காலோபலக்ஷித ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய், நிரைமேய்த்தான் -

---

தருளிச்செய்கிறார் - நீலமணி இத்யாதி. அணிநின்ற - ஆபரணமாய்நின்றவென்றபடி. "அணிநின்ற, செம்பொன், அடல்" என்றவிசேஷணத்ரயத்தால் பலித்தபாவம் - அநுபவத்துக்கும் இத்யாதி. 'பிணியொன்றும்சாரா' இத்யாரப்ய, 'ஆழியானை, பரமபரம்பரனை - நெஞ்சே! - நாளும்-பணி' இத்யந்வய:. (எ)

ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களைப் பின்சென்று ரக்ஷிப்பானும் வைத்து, (அவற்றுக்கு ஆபத்து வந்தால்), பாழி - மிடுக்கையுடைத்தாய், அம் - போக்யமான, தோளால் - திருத்தோளாலே, வரை - மலையை, எடுத்தான் - எடுத்து நோக்குமவனுடைய, பாதங்கள் - திருவடிகளை, என் -, நெஞ்சே—, மறவாது - மறவாதே, வாழ்கண்டாய் - நித்யாநுபவம் பண்ணி வாழப் பார்; வாழி - இவ்வாழ்வு நித்யமாகச்செல்லுக. ஆழியான் — அபரிச்சிந்ந ஸ்வபாவனென்றுமாம். வாழியென்று - வாழ்த்துதலாகவுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், "அவனை அநுபவி" என்றவாறே உகந்த நெஞ்சைக்கொண்டாடி, 'அவனை இடைவிடாதே அநுபவி' என்கிறார்.

[ஆழியான்] - ஸர்வேஸ்வரத்வ ஸூசகமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். [ஆழியமரர்க்கும் அப்பாலான்] - கம்பீரஸ்வபாவரான நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன். [ஊழியான்] - காலசேஷமான ப்ரளயகாலத்தில் தான் ஒருவனுமேயுளனாய். [ஊழிபடைத்தான்] - காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களையும் "பஹு ஸ்யாம்" என்றுசொன்ன ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்குமவன். [நிரைமேய்த்தான்] - தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களிலே ஒருபகாரத்தக்துக்கு சேஷமாய் அவதரித்து, ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைத்தான பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவன். அப்பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் இந்த்ரனால்வந்த ஆபத்திலே மலையையெடுத்து ரக்ஷிக்குமவன். பாழி என்று - வலிபாதல், இடமுடைமைபாதல். தோளின்நிழலிலே ஒதுங்கினால் ஒருகணையத்துக்குள்ளே யிருப்பாரைப்போலே பயங்கெடுத்தகதோளென்னுதல்; லோகமடங்க ஒதுங்கினாலும் விஞ்சியிருக்கும்தோளென்னுதல்; "ஸாஹஸ்ராயாஜவக்ஷஸ:". [அந்தோள்] - ரக்ஷகமாகையன்றிக்கே, "மல்லாண்ட திண்தோள் மணிவண்ணா" என்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணவேண்டியிருக்கை. [பாதங்கள்] - ஆபத்ஸகனுடைய திருவடிகளை. [வாழி] - மேற்சொல்லப்புகுகிற கார்யத்தை நினைத்து, "ஸ்வஸ்தி" என்னுமாபோலே, உனக்குஇது நித்யமாய்ச் சொல்லவேணுமென்கிறார். [என்நெஞ்சே] - புறம்புள்ளாரைச் சுமையெடுத்துத் தன்வழியே கொடுபோகாநிற்க, முறையிலே நின்று என்வழியே நின்ற நெஞ்சே! நாட்டார்க்கு பந்தகமாகாநிற்க எனக்கு மோக்ஷஹேதுவான நெஞ்சே! [மறவாது] - இதரவிஷயங்களிற்போலன்றியே, விஸ்மரிக்கை ஸ்வரூபநாஸமென்னும்படியான விஷயங்கிடாய். "ஸாஹஸ:" என்னக்கடவதிறே. [வாழ்கண்டாய்] - உன்னைப்பற்றுக்கிறே நான் கால்பிடிக்கிறது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. "அவனையநுபவி" என்றவாறே உகந்த நெஞ்சைக் கொண்டாடி, 'அவனை இடைவிடாதே யநுபவி' என்கிறார்.

[ஆழியான்] - ஸர்வேஸ்வரத்வஸூசகமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன். [ஆழிஇத்யாதி] - அத்திருவாழியாழ்வானைப்போதி, கம்பீரஸ்வபாவரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் ஸ்வாதீநமாம்படி யிருக்குமவன். [ஊழியான்] - நித்ய

எட்டாம்பாட்டு.—ஆழியான் இத்யாதி. "வாழியென்னெஞ்சே மறவாதுவாழ்கண்டாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனை இத்யாதி.

"ஆழி" என்று - ஸமுத்ரமாய், அத்தாலே - காம்பீர்யத்தைலக்ஷித்து, கம்பீரஸ்வபாவரானவென்றபடி. அப்பாலான் - அவ்வருகானவன். "அமரர்க்கும் அப்பாலான்" என்றவநந்தரம், "ஊழியான்" என்றதுக்கு பாவம் - நித்யஸூரிகளும் இத்யாதி. மேலே "படைத்தான்" என்றிருக்

ஸூரிகளும் தானுமாய்ப் பரமபதத்திலே பேரோலக்கமாக விருக்குமவன். இங்கு உண்டான கார்யவர்க்கமடங்கலும் அழிந்து காலக்ஷேபமான காலத்திலே தான்வந்து தோற்றுமவன். [ஊழிபடைத்தான்] - காலோபலக்ஷிதமான ஸகலபதார்த்தங்களையும் "பஹுஸ்யாம்" (பஹுஸ்யாம்) என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்கினவன். [நிரைமேய்த்தான்] - இப்படி ஸகல பதார்த்தங்களையும் தான் படைத்து, "தன்னை வேறே சிலர்படைத்தார்கள்" என்னலாம்படிவந்து அவதரித்து, பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவன். ஸ்வரக்ஷணத்தில் அந்வயமின்றிக்கே பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காத பசுக்களை ரக்ஷித்தவன். [பாழியந்தோளால்] - இவன்இப்படி இவற்றை நோக்காநிற்க, இந்த்ரன் பசிக்ரோதத்தாலே இவை நோவுபடுமபடியாகக் கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிக்க, அத்தை மலையையெடுத்து நோக்குமவன். பாழியென்று — வலியாதல், இடமுடைமையாதல். புறம்பேங்கும் வர்ஷத்திலே நோவுபடாநிற்க, இவன் தோள்நிழலிலே ஒதுங்கினவர்களுக்கு மதிளுக்குள்ளே யிருப்பாரைப் போலே பயங்கெட்டிருக்கலாம்படியான வலியைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரும் இத்தோள்நிழலிலே ஒதுங்கிலும் திருவாய்ப்பாடியளவன்றிக்கே இன்னமும் பத்துத்திருவாய்ப்பாடிக்கு இடம்போருமென்னும்படியான ரக்ஷகத்வத்துடிப்புஇருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றுதல்; "பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்யலோகோமஹாத்மநஃ" (பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்யலோகோமஹாத்மநஃ) என்கிறபடியே-ஒதுங்கினவர்கள் சுருங்கி நிழலேவிஞ்சியிருக்குமாய்த்து. [அந்தோள்] - அழகிய தோள். "திண்டோள்மணிவண்ணா உன்சேவடிச்செவ்விதிருக்காப்பு" என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியாய்த்துத் தோளழகிருப்பது; * சுந்தரத்தோளிறே. [பாதங்கள்] - கோவர்த்தந கிரியை யெடுத்துப் பரிஹரித்தவனுடைய திருவடிகளை. [வாழி] - நடுவே மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறார் நெஞ்சை; மேல் சொல்லப் புகுகிற அர்த்தத்தை புத்திபண்ணுகைக்காக. "யாமோஷதிம்வாயுஷ்மந்" (யாமோஷதிம்வாயுஷ்மந்) என்னுமாபோலே, உனக்கு

கையாலே, அதுக்குச்சேர 'காலக்ஷேபமானகாலத்திலே' என்கிறார். காலமே க்ஷேபித்த ஸமயத்திலேயென்றபடி. ஊழியான் - ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தி லுளனாயிருக்குமவன் என்று ஸப்தார்த்தம். ஊழிபடைத்தான் - காலவர்த்தி பதார்த்தங்களைப் படைத்தானென்றபடி. "ஊழிபடைத்தான்" என்றதோடே கூட்டி, 'நிரைமேய்த்தான்" என்றதுக்கு பாவம் - இப்படி இத்யாதி. இத்தால் பாவம் - ஸ்வரக்ஷணத்தில் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இவனிப்படி இத்யாதி. அர்த்தத்வயத்தையுமடைவே விவரிக்கிறார் - புறம்பேங்கும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. த்விதீயார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - பாஹுச்சாயாம் இத்யாதி. "பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்யலோகோமஹாத்மநஃ । ஜகஜ்ஜ்யேஷ்ட்யாத் ஸுப்ரதிஷ்டாநஃ ராமோ ராவணவஸ்" இதி ஸுந்தரகாண்டே சதுஸ்த்ரிம்ஸே ஸீதாம்ப்ரதிஹநூமாந் (ங௧,ங௨). "அவஷ்டப்தஃ" என்கையாலே-ஒதுங்கினவர்கள்சுருங்கி என்றது. அவஷ்டம்பம் - ஏகதேசத்திலே பிடிக்கையென்று கருத்து. அப்படியழகியதோவென்ன - திண்தோள் இத்யாதி. "அழகியதோள்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - சுந்தரத்தோளிறே என்று. நாய்ச்சியார்திருமொழி, "சிந்தூரச்செம்பொடி" இத்யாதி. "பாதங்கள் - மறவாது" என்னவமைந்திருக்க, நடுவே "வாழி என்கிறதென் ?" என்ன - நடுவே இத்யாதி. இப்படி மங்களாசாஸநம்பண்ணின பேருண்டோவென்ன - யாமோஷதீம் இத்யாதி. ஆரண்யகாண்டே ராமம்ப்ரதி ஜடாயுஃ. "ஸாஸீதா தேவீ ப்ராணா ராவணேநாபஹ்ருதா" இத்யுத்தரார்த்தம். அதாவது - "ஸாஸீதா தேவீ ப்ராணா ராவணேநாபஹ்ருதா" என்று - மேலே சொல்லுகிறதை யரித்துக் கேட்கைக்காக, முதலிலே "யாமோஷதிம்வாயுஷ்மந்" என்று பெரியவுடையார்

இஸ்ஸம்ருத்திமாருதே சென்றிடுகவென்கிருர். [என்னெஞ்சே] - புறம்பேங்கும் ஆத்மாவுக்கு மோக்ஷமான மநஸ்ஸூத் தான் சுமையெடுத்தாநிற்க, என்வழியிலே போந்து முறையிலே நிற்கிற நெஞ்சே! ஆத்மாவுக்கு கரணகோடியிலே யங்வயித்த நெஞ்சுதானே வங்ய ஹேதுவாக நின்றதிறே புறம்புள்ளார்க்கு. இங்ஙனன்றிக்கே, என்வழியேபோந்து எனக்கு மோக்ஷஹேதுவான நெஞ்சே! [மறவாது] - கைபுகுந்ததென்று இதரவிஷயங்களிலே செய்வுற்றைச் செய்யாதேகிடாய். [வாழ்கண்டாய்] - உன்னுடைய வாழ்ச்சிக்கு நான் கால்பிடிக்க வேண்டுகிறதென்? பால்குடிக்கக் கால்பிடிக்கிறேனிறே. மறவாது வாழ் கண்டா யென்கையாகிலுள்ளது, கீழ்ச்சொன்ன விஶேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜநமேன்னென்னில்;—புறம்புபோய் மணலைமுக்கவொண்ணுதே! ரக்ஷகனுகவல்லவனைப் பற்ற வேணுமே. ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமுடையவன் ரக்ஷகனுகவேணும்; நிரபேக்ஷருடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகனுனவன் ரக்ஷகனுகவேணும்; ஒருக்காலுளனுவது இலனுவதாகாநிற்கிறவனுக்கு என்றுமுளனுனவன் ரக்ஷகனுகவேணும்; இவையில்லாதவன்று உண்டாக்கினவன் ரக்ஷகனுகவேணும்; உண்டானவன்று ரக்ஷகனுகைக்கு ஸ்வரக்ஷணத்தில் குறையநின்றவற்றையும் நோக்குமவன் ரக்ஷகனுகவேணும்; இருந்தபடியாமாகில் மறந்துகாண்! (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கண்டேன்கமலமலர்ப்பாதம் காண்டலுமே
விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்
தொண்டேசெய்துஎன்றுந் தொழுதுவழியொழுகப்
பண்டேபரமன்பணித்தபணிவகையே.

ஆ.—(கண்டேன்.)-"என்னை ஶரணுகதரானருடைய அபேக்ஷிதமெல்லாம் நானேசெய்வேன்" என்று எம்பெருமான் பண்டே யருளிச்செய்தருளினபடியே, அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே, நிரவதிகஶக்திகாரிதமான ஸர்வஶேஷவ்ருத்தியையும் ஸர்வகாலமும் பண்ணலாம்படி அவன்திருவடிமலர்களைக் கண்டேன்; கண்டவாறே என்னுடைய ஸமஸ்தது:கங்களும் போயினவென்கிருர்.

---

*மங்களாஶாஸநம் பண்ணினுற்போலே, மேலே "மறவாது" என்றத்தைக் கேட்கைக்காக வாழியென்கிருரென்றபடி. "வாழி" என்றதுக்கர்த்தம் - உனக்கு இத்யாதி. "என்" என்ற விசேஷணத்துக்கு ஸாவம் - புறம்பேங்கும் இத்யாதி. விவரணம் - ஆத்மாவுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். மறக்க ப்ரஸக்தியேதென்ன - கைபுகுந்தது இத்யாதி. "வாழ்" என்னுதே, 'வாழ்கண்டாய்" என்றதுக்கு ஸாவம் - உன்னுடைய இத்யாதி. மறவாதுவாழ்கண்டா யென்கையாகிலுள்ளதென்றது - "மறவாது வாழ்கண்டாய்" என்கையே விதேயமாயுள்ளதாகி லென்றபடி. விசேஷங்களாவன - "ஆழியான்" இத்யாதிகள். 'பற்றவேணுமே' அதுக்காகச் சொல்லுகிறதென்றபடி. "ரக்ஷகனுகவல்லவனைப் பற்றவேணுமே" என்றத்தைக் காட்டுகிருர் - ரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. இவ்வாக்யந்தொடங்கி மேலடைய, * ஆழியான்தொடங்கி "நிரைமேய்த்தான்" என்னுமளவும் பதங்களைக் கடாக்ஷித்து ஸாவமாகக் கண்டுகொள்வது. இது - ரக்ஷணோபயோகி குணஜாதமென்றபடி. இருந்தபடியாமாகில் - இருந்தபடியாலே. மறந்துகாண் - மறந்துபார். உன்னுலே மறக்கப்போகாதென்று கருத்து. 'ஆழியான் என்று தொடங்கி, 'பாதங்கள் - மறவாதுவாழ்கண்டாய் - என்னெஞ்சே - வாழி' இத்யந்வய:.* (அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர க்ருத தபோஜ்ஞாநாதிகளால் ஸாத்யமான பக்தியோகத்தாலே லப்யனான எம்பெருமானை, நான் கேவலம் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேனென்று, ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார்.

[கண்டேன் என்றுதொடங்கி] - எம்பெருமான் திருவடிகளைக் கண்டேன்; கண்டபோதே, என்னுடைய ஸகலது:க்கங்களும் நீங்கிற்றின. [தொண்டேசெய்து என்றுமேலுக்கு] - நித்யகைங்கர்யம் பண்ணும்படியாகப் பண்டே ஸர்வேஶ்வரன் அருளிச்செய்தபடியே அவன்ப்ரஸாதத்தாலே, முதற்பாட்டில், பக்தியோகம் ஸ்வஸாத்யத்தோடே ஸங்கதித்தபடியை ஸாக்ஷாத்கரித்தருளிச்செய்தார்; இப்பாட்டில், தம்முடைய உபாயமான ப்ரபத்தி தனக்குஸாத்யமான திருவடிகளோடே ஸங்கதித்தமையை அநுஸந்தித்தருளிச் செய்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், தத்த்வயாதாத்ம்யத்தை யவன் ப்ரகாஶிப்பிக்கக் கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்.

தொண்டேசெய்து - தன்பக்கலிலே நிரதிஶயபக்தியைப் பண்ணி, என்றும் - ஸர்வகாலத்திலும், தொழுது - மோக்ஷவ்ருத்தியை யுடையேனாய்க்கொண்டு, வழிஒழுக - அந்தவழியாலே சந்தாநவ்ருத்தியாய் நடக்கைக்காக, பண்டே - பூர்வகாலத்திலே, பரமன் - ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரன், பணித்த பணிவகையே - அருளிச்செய்த மந்த்ரரஹஸ்யப்ரகாரத்திலே, கமலமலர் - தாமரைப்பூப்போலே நிரதிஶயபோக்யமான, பாதம் - திருவடிகளை, கண்டேன் - மோக்ஷத்வாரரூபமாக அபரோக்ஷித்தேன்; காண்டலுமே - இந்த ஜ்ஞானம் பிறந்தவளவில், வினையாயினவெல்லாம் - அநுபவவிரோதியான அஹங்காரமமகாராதி ஸமஸ்ததுரிதங்களும், விண்டேயொழிந்த - ஸவாஸநமாக விட்டுப்போய்த்தின.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" என்கிறபடியே அநேககால ஸாத்யமான பக்தியாலே லபிக்கப்படுமவனை அவன்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேன் என்கிறார்.

[கண்டேன்] - என்றும் கேட்டே போம்விஷயத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றேன். [கமலமலர்ப்பாதம்] - ப்ராப்திபொழியவே ஜ்ஞானலாபமே அமையும்படியான போக்யவிஷயமென்கிறது. [காண்டலும் இத்யாதி] - கண்டபோதே, வினையென்றுபேர்பெற்றவையெல்லாம் விட்டுப்போய்த்து. "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னுமவனடியாக வந்ததாகையாலே தட்டில்லையிறே. [தொண்டேசெய்து] - பரபக்த்யாதிகளையுடையனாய். [என்றும்தொழுது வழியொழுக] - நித்யகைங்கர்யத்தைப் பண்ணி அதுவே யாத்ரையாய்ச் செல்லும்படி. [பண்டே இத்யாதி] - நமக்காக இன்றன்றிக்கே ஸர்வாதிகன் ஸர்வஸாதாரணமாக அன்று அருளிச்செய்த பாசுரத்தின்படியே. "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றிறே பாசுரம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு"(ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு) என்கிறபடியே அநேககால ஸாத்யமான பக்தியாலே லபிக்கப்படுமவனை கேவ

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கண்டேன் இத்யாதி. "பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே - கண்டேன்" என்றதால் பலித்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஜந்மாந்தர இத்யாதி. "ஜந்மாந்தரஸஹ

லம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேனேன்கிறார். இப்பாட்டிற்சோல்லுகிற ப்ர பத்தியோடு விகல்பிக்கலாம்படியிருக்கிற ஸக்தியைச் சோல்லிக்கோண்டு போந்தார் கீழ், அதுக்கும்அடி அவனுகையாலே சோல்லுகிறுராதல்.ஸ்வயம் நிரபேக்ஷமானது தன்னையே சோல்லுகிறுராதல், தாம் பெற்றவழியே சோல்லுகிறுராதல்.

[கண்டேன்] - என்றும் கேட்டேபோகக்கடவ விஷயத்தைக் கண்ணாலே காணப்பெற்றேன். தம்முடைய ப்ரபத்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே போருந்தினபடியை - ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்றபடியைச் சோல்லுகிறுர். இத்தால் - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரத்தைச் சோன்னபடியிறே. [கமலமலர்ப்பாதம்] - ப்ராப்தியை யோழியவே ஜ்ஞாநலாபமே யமையும்படியாய்த்து போக்யதையிருக்கும்படி. [காண்டலுமே] - கண்டவளவிலே. [விண்டேயோழிந்தவினையாயினவேல்லாம்] - "ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்று அவனடியாகவருகிறதிறே. வினையாயினவடங்கலும், "இவர் கேவலரல்லர், அடியுடையராயிருந்தார்" என்று விட்டுப்போய்த்தின. [தோண்டேஇத்யாதி] - அஸ்ஸ்லோகத்துக்கு இதுவும் கருத்தேன்கிறுர்இவர். ஔபாதிகமானது போகக்கடவதே; உபாயத்துக்கு ஃபலப்ரதத்வமுண்டே. "இனி ஸ்வரூபம் நிலைநின்றதாயிருக்குமிறே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியும் நித்யமாயிருக்குமிறே" என்று அங்கு அர்த்தப்ராப்தமானதுதன்னையே இங்கே வாய்விடு

ஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி: ! நராணாங்க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே." அதுக்தும் அடியவனுகையாலே என்றது - "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று அந்த ஸாத்யஸக்திக்கும் அடி அவனுகையாலே யென்றபடி. சோல்லுகிறாதல் என்றது-அந்த ஸாத்யஸக்திஹேதுவான ப்ரஸாதத்தைச் சொல்லுகிறுராதலென்றபடி. முந்தினவவதாரிகை-மோக்ஷஹேதுவான தத்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேனென்று ; த்விதீயாவதாரிகை - "மதிநலமருளினன்" என்று ஸாத்யஸக்தி ஹேதுவான தத்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேனென்று ; இவ்வுபயத்தையும் அடைவே விவரிக்கிறுர் - ஸ்வயம்நிரபேக்ஷம் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.

"கண்டேன்" என்றதுக்கு பாவம் - என்றும் இத்யாதி. ப்ரவேஸத்திலே "ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறுர்" என்றத்தை நிர்வஹிக்கிறுர்-தம்முடைய இத்யாதி. கீழுக்கு விவரணம்-ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றபடியை என்றது. ஸ்வஸாத்யத்தோடே போருந்தினபடியை என்றது - ஃபலவ்யாப்தமான படியை. அதாவது-ஸாக்ஷாத்கரிக்கை. ஆனுல் கண்டாரோவென்ன - இத்தால் இத்யாதி. "கமலமலர்ப் பாதம்" என்றதிக்கு பாவம் - ப்ராப்தியை இத்யாதி. அதாவது - பரமபதத்திலே போய்க்கண்டால் ரஸிக்கையன்றிக்கே மாநஸஸாக்ஷாத்காரமே பிடித்து ரஸிக்கும்படியாய்த்துத் திருவடிகளில் போக்யதையென்றபடி."கண்டேன்"என்றதினநுவாதம்-"காண்டலுமே" என்றது. வினையெல்லாம் போகக்கூடுமோவென்ன - ஸர்வபாபேப்ய: இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம்-வினையாயின இத்யாதி. அடியென்றுசாடு. பாதமும், மூலமும். "கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம், காண்டலுமேவிண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்" என்றவிடத்திலே - "பித்யதே ஹ்ருதயக்ரந்தி: சித்யந்தே ஸர்வஸம்ஶயா: க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே" என்ற முண்டோபநிஷத்வாக்ய மநுஸந்தேயம். ஹ்ருதயக்ரந்தி: - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம். ஸம்ஶயா: - அவித்யாதிகள். "பண்டேபரமன் பணித்தபணிவகையே" என்று அவனருளிச்செய்த ஶ்லோகத்தின்படியேயானுல், "தொண்டே செய்து" என்ற இஷ்டப்ராப்தி அதிலேசொல்லிற்றேவென்ன - அஸ்ஸ்லோகத்துக்கு இத்யாதி. அதில் இஷ்டப்ராப்தி சொல்லாமைக்கடியேதென்ன - ஔபாதிகம் இத்யாதி. ஔபாதிகமானது - விரோதியானதென்றபடி. ஹேத்வந்தரம் - உபாயத்துக்கு இத்யாதி. ஔபாதிகமானது போனுல் ஸித்திப்பதென்னென்ன - இனி ஸ்வரூபம் இத்யாதி. அதாவது - "[illegible]

கிறார். [தொண்டேசெய்தென்றும் தொழுதுவழியொழுக] - ஸ்வரூபம் நித்யமானபின்பு ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியும் நித்யமாய்ச் செல்லும்படியாக. [பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே - கண்டேன்கமலமலர்ப்பாதம்] - அவன் "மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ" (மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ) என்கிறபடியாலே நான் அவன்திருவடிகளைக் காணப்பெற்றேன்.

பத்தாம் பாட்டு.

வகையால்மனமொன்றி மாதவனைநாளும்
புகையால்விளக்கால் புதுமலரால்நீரால்
திசைதோறுஅமரர்கள் சென்றிறைஞ்சநின்ற
தகையான்சரணம் தமர்கட்கோர்பற்றே.

ஆ—(வகையால்.) - பக்தியோகத்தைச் சொல்லவுபக்ரமித்து நிர்ஹேதுகமாக நான் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யப்பெற்றேனென்றுகொண்டு நடுவே தம்முடைய ஸம்ருத்தியைப்பேசி; பின்னையும் அந்தஃகரணத்தை நியமித்து, ஸர்வதேசவிஷயமாக்கி, தத்ஸமாராதநோசிதமான த்ரவ்யவிசேஷங்களைக்கொண்டு அநந்யார்த்தமாக இந்த்ராதிகள் அவனையாஶ்ரயிக்க, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளுகிற அவன்திருவடிகளே ப்ராப்யமென்றிருப்பாருடைய அபேக்ஷிதஞ் செய்தருளுமே, அதிலொரு ஸம்ஶயமில்லையென்றுகொண்டு, அந்த பக்தியோகத்தினாலே ஸுப்ராபனென்னுமிடத்தையே சொல்லி முடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குங்கூட ஸமாஶ்ரயணீயனாய் அவர்களுடைய அபிலஷிதப்ரதனான ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகள், அநந்யப்ரயோஜநரான பக்திமான்களுக்கும் ப்ரபந்நர்க்கும் நல்ல அபாஶ்ரயமென்னுமிடம் நிஶ்சிதமென்றுகொண்டு, ப்ரஸ்துதமான பக்தியோகத்தை நிகமிக்கிறார்.

[வகையால் மனமொன்றி] - ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிற வழியாலேயேகாக்ரசித்தராய். [மாதவனை என்று தொடங்கி] - ஸ்ரீயப்பதியாகையாலே ஸ்வாராதனான தன்னை புஷ்பாதி ஸமாராதநோபகரணங்களைக் கொண்டு திக்குக்கள்தோறும் வந்து ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்கள் நாள்தோறும் ஸமாஶ்ரயிக்கலாம்படி நின்ற ஸ்வபாவத்தை யுடையவனுடைய திருவடிகள்.

ணாஸ" இத்யாதிப்படியே - ப்ரதிவேதபகம்போனால், "ஸஹஜகைங்கர்யவிதயஃ" என்று கைங்கர்யம் ஸஹஜமாயிருக்குமென்றபடி. தொண்டேசெய்து - பாஹர்த்யாதிகளையுடையராய். என்றும் தொழுது - நித்யமாக அஞ்சலியைப் பண்ணி; வழியொழுக - கைங்கர்யமே யாத்ரையாக. என்றும் தொழுது - நித்யமாக கைங்கர்யத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு; வழியொழுக-அதுவே யாத்ரையாகவென்றுமாம். "ஸ்வயம் நிரபேக்ஷமானது தன்னையே சொல்லுகிறார்" என்றத்தை இங்கே விசதீகரிக்கிறார் - அவன் இத்யாதி. பணிவகையே - ரஹஸ்ய ப்ரகாரத்தாலே. சரமஶ்லோகத்தின் படியே யென்றபடி. 'தொண்டே செய்தென்றும்' என்றுதொடங்கி, 'கமலமலர்ப்பாதம் கண்டேன்: காண்டலுமே - வினையாயினவெல்லாம் - விண்டேயொழிந்த' இத்யந்வயஃ. (௯)

ப.—அநந்தரம், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு ஆஶ்ரயணீயனானவன் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ப்ராப்யபூதனென்கிறார்.

வகையால் - ஶாஸ்த்ரோக்த ப்ரகாரங்களாலே, மனம் - நெஞ்சை, ஒன்றி - ஒருங்கப்பிடித்து, மாதவனை - தங்களபிமதஸித்திக்கு உறுப்பாம்படி ஶ்ரிய:பதியான தன்னை, நாளும் - காலந்தோறும், புது - விலக்ஷணமான, புகையால் விளக்கால் மலரால், நீரால் - தூபதீபபுஷ்பஜலங்களாலே, திசைதோறு - நின்றநின்றதிக்குக்கள் தோறும், அமரர்கள் - ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள், சென்று -, இறைஞ்ச - ஆஶ்ரயிக்கும்படி, நின்ற -, தகையான் - ஸ்வபாவத்தை யுடையவன், சரணம் - திருவடிகள், தமர்கட்கு- அநந்யப்ரயோஜநரான அஸாதாரண ஜநங்களுக்கு, ஓர் - அத்விதீயப்ராப்யமாய்க் கொண்டு, பற்று - அபாஶ்ரயமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு ஸாதநாந்தர நிஷ்டரோடு ப்ரபந்நரோடு வாசியற அவனே அபாஶ்ரயமென்று உக்தத்தை நிருபிக்கிறார்.

[வகையால் இத்யாதி] - ஶாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற வழிதப்பாமே ஏகாக்ர சித்தராய், ஸ்ரீய:பதியாகையாலே ஸ்வாராதனானவனை. இவன் செய்ததுகொண்டு த்ருப்தனாம்படி பண்ணுவாருண்டென்னுதல்; இவன் செய்ததுகொண்டு குறை நிரம்பவேண்டும் அபூர்ணனல்லன் என்னுதல். [நாளும்] - ஆஶ்ரயணத்துக்கு காலநியதியில்லை யென்கிறது. ஆராதநோபகரணங்களுக்கும் நியதியில்லை, ஸம்பாவிதபடியே அமையுமென்கை. [திசை இத்யாதி] - ஸர்வதோமுகமாக ப்ரஹ்மாதிகள் கிட்டி ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி நிற்கிற ஸ்வபாவத்தையுடையவனுடைய திருவடிகள். [தமர்கட்கு ஓர்பற்றே] - அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு அத்விதீயமான அபாஶ்ரயம். பூக்திமான்களுக்கு ஃபலப்ரதனாய் உபாயமாயிருக்கும்; தன்னையே பற்றினார்க்கு அவ்யவஹிதோபாயமாம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு ஸாதநாந்தரபரரோடு ப்ரபந்நரோடு வாசியற அவனே உபாய மென்று உக்தத்தை நிகமிக்கிறார்.

[வகையால் மனமொன்றி] - ஶாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற வழியே நெஞ்சு ஒருமைப்பட்டு. [மாதவனை] - விஹிதாதிக்ரமத்துக்கும் அநவதாநத்துக்கும் அஞ்சவேண்

பத்தாம்பாட்டு.—வகையால் இத்யாதி. "புகையால் விளக்கால்" என்றுதொடங்கி "தமர்கட்கோர்பற்று" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி. "அமரர்கள்" என்று - ப்ரயோஜநாந்தரபரரும், "தமர்கள்" என்று - ஸாதநாந்தரநிஷ்டரும், ப்ரபந்நரும் சொல்லுகிறது. "நாளும்புகையால்" என்றுதொடங்கி, "தகையானை - மாதவன் - சரணம் - வகையால் மனமொன்றியிருக்கிற - தமர்கட்குஓர்பற்று" என்றந்வயம்.

"வகையால்மனமொன்றி" என்றதுக்கர்த்தம் - ஶாஸ்த்ரங்களில் இத்யாதி. ஶாஸ்த்ரங்கள் என்கிறது - உபாஸநஶாஸ்த்ரங்களும், ப்ரபத்தி ஶாஸ்த்ரங்களும். ஒருமைப்படுகையாவது - ஐகாக்ர்யம். உபாஸகரைச் சொன்னபோது, வகையால் - ஶாஸ்த்ரமார்க்கத்திலே வந்து, மநஸ்ஸை, வேறொரு பாபப்ரவ்ருத்தியிலே போகாதபடி ஸர்வேஶ்வரனிடத்திலே ஒருமைப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற - உபாஸித்துக்கொண்டிருக்கிற, தமர்கட்கென்றபடி. ப்ரபந்நரானபோது, வகையால் - சரமஶ்லோகோக்த ப்ரகாரத்திலே வந்து, மநஸ்ஸை ஸாதநாந்தர விஷயாந்தரங்களிற் போகாதே ஒருமைப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற தமர்கட்கென்றபடி. ப்ரபந்நன் உபாயாந்தரங்களையும் விஷயாந்தரங்களையும் விட்டிருந்தானேயாகிலும், லோகோபவாத பரிஹாரார்த்தமாகப்பண்ணும் கர்மாநுஷ்டாநமும் ப்ராமாதிக்கமாகவரும் விஷயப்ராவண்யாதிகளு முண்டாயிருக்குமேயென்ன; "மாதவன்"

டா; லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தமாக இவன்செய்தவை என்ருவது, அதுக்கும் ஃபலம் இவனைவந்து கிட்டாது, "இவன்வழி போராமையும் நெஞ்சு ஒருமைப்படாமையும் இவன்தலையிலே ஏறட்டுக் கைவிடக்கடவதோ?" என்பாரும் அருகேஉண்டு. இத்தால் - அந்தர்லோகத்திலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் சொல்லிற்றாய்த்து. ஸ்வரூபாநுபந்தி தர்மங்கள் சொல்லவுமாம், சொல்லாதொழியவுமாமிறே; ஆகையிறே, த்வயத்தாலே பிரிய அநுஸந்திக்கவுமாய் திருமந்த்ரத்தில் ஒன்றாகவநுஸந்திக்கவுமாயிருக்கிறது. "अन्तर्गतगुणामेव देवतां भजते"(அந்தர்க்கதகுணாமேவதேவதாம்பஜதே)என்று சொல்லா நின்றதிறே; அந்த தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலே அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களையும் சொல்லுகையாலே. [நாளும்இத்யாதி] - காலநியதியின்றிக்கே, ஆராதநோபகரணங்களுக்கும் நியதியின்றிக்கே, தங்களுக்குக் கைவந்த உபகரணங்களைக்கொண்டு, பெரியதிருநாளைக்கு ஸர்வதோதிக்கமாக வந்தேறுமாபோலே ப்ரஹ்மாதிகள் வந்து ஆஶ்ரயிக்கும்படியான ஸ்வபாவத்தை யுடையவனுடைய திருவடிகள்; தன்திருவடிகளைப் பற்றினார்க்கு,

---

என்று பிராட்டி புருஷகாரம் சொல்லுகையாலே அவற்றுக்கு அஞ்சவேண்டாவென்கிறார் - வித்யதிக்ரமத்துக்கும் இத்யாதி. இவாஞ்சாதபடி புருஷீகரிக்கும்படியைக் காட்டுகிறார் - லோகாபவாத இத்யாதி. கீழில் பதத்வயத்தையும் கடாக்ஷித்து, உபாஸகவிஷயத்தில் புருஷீகரிக்கும்படியைக்காட்டுகிறார் - இவன்வழி இத்யாதி. இவன் - உபாஸகன். வழிபோராமை - ஶாஸ்த்ரமார்க்கத்தில் நடவாமை. சரமஶ்லோகார்த்தம் சொல்லுகிறவிடத்திலே "மாதவன்" என்று விசேஷிக்கையாலே - ஶ்ரிய:பதித்வமும் அந்தஶ்லோகத்திலே சொல்லப்படுகிறதென்கிறார் - இத்தால் இத்யாதி. அங்கே "மாம்" என்று - ஸ்வரூபம் மாத்ரமன்றோ சொல்லிற்று, லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் சொல்லிற்றோவென்ன - ஸ்வரூபாநுபந்தி இத்யாதி. அதாவது-ஸ்வரூபத்துக்கு அவிநாபூததர்மங்கள், பிரித்துச்சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும் ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னபோதே தன்னடையே வருமென்றபடி. இதுக்கு நியாமகம் - ஆகையிறே இத்யாதி. அப்படி ஸ்வரூபத்தைச்சொன்னால் ததநுபந்திதர்மங்கள் சொல்லாவிட்டாலும் தன்னடையேவருமோவென்ன - அந்தர்க்கத இத்யாதி. "अन्तर्गतगुणां-स्वरूपानुबन्धिगुणां, देवतामेव, भजत इत्यर्थः" என்று சொல்லாநின்றதிறே த்ரமிடபாஷ்யத்தில் என்றபடி. குணவைஶிஷ்ட்யம் ஸத்வித்யையிலே சொல்லாதிருக்க, குணவிஶிஷ்டஸ்வரூபமுபாஸ்யமென்கைக்கடியேதென்ன - அந்த தேவதாஸ்வரூபம் இத்யாதி. அந்த தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலே என்றது - ஸத்வித்யாநிஷ்டனுக்கு உபாஸ்யமான தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலேயென்றபடி. சொல்லுகையாலே என்றது- தஹரவித்யையிலே சொல்லுகையாலேயென்றபடி. "ஓர்பற்று" என்றதுக்கு பாவம் - தன்திருவடிகளை இத்யாதி. "தமர்கள்" என்கிற ஶப்தம் ஸாமாந்யமாகையாலே, உபாஸகரையும் ப்ரபந்நரையும் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, இருவர்க்கும் பற்றும்படியென்னென்ன - அநந்யப்ரயோஜநரான இத்யாதிவாக்யத்வயம். அவ்யவஹிதோபாயம் - ஸாக்ஷாதுபாயம். "यद्यपि सच्चित्तो न निर्भुग्नदैवतं गुणगणं मनसानुधावेत्, तथाप्यन्तर्गतगुणामेव देवतां भजते, तत्रापि सगुणैव देवता प्राप्यते" இதி த்ரமிடபாஷ்யே "[illegible]" இதி வததோமாயிநோமதந்நிராகரோதி த்ரமிடபாஷ்யகார: (யத்யபிஸச்சித்த:) இத்யாதிநா. ஸச்சித்த:-ஸத்வித்யாநிஷ்ட:. நிர்ப்புக்நதைவதம்- தேவதாஸ்வரூபாபேக்ஷயா நிதராம்பிந்நம் யதாபவதி ததா, குணகணம்மநஸா யத்யபி நாநுதாவேத் - யத்யபிநத்யாயதி; ததாபிகேவலஸ்வரூபோபாஸிநோபி, அந்தர்க்குணாம்-ஸ்வரூபாந்தர்ப்பூதகுணாம், தேவதாமேவ, பஜதே - த்யாயதி. ஸ்வரூபமாத்ரோபாஸகே குணாநாமுபாஸ்யத்வேநாந்தர்ப்பாவ: கதமித்யத்ராஹ (தத்ராபீதி) தத்ராபி - ஃபலதஶாயாமபி, "सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह" இத்யுக்தப்ரகாரேண ஸகுணாதேவதைவப்ராப்யதே. அத:, தத்க்ரதுந்யாயேந உபாஸநதஶாயாமபி ஸகுணஸ்யைவோபாஸ்யத்வம் ஸித்த்யதீத்யர்த்த:. ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து -

பின்னையும் புறம்புபோய் ஒருபற்றுத் தேடவேண்டாதபடியான பற்று. அநந்யப்ரயோஜநரான ஸக்திமான்களுக்கும், ஸலப்ரதனாய் உபாயமாயிருக்கும் ; தன்னையே பற்றினார்க்கு அவ்யவஹிதோபாயமாம். (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

பற்றென்றுபற்றிப் பரமபரம்பரனை
மல்திண்தோள்மாலைவழுதிவளநாடன்
சொல்தொடையந்தாதிஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
கற்றார்க்குஓர்பற்றாகுங் கண்ணன்கழலிணையே

ஆ.—(பற்றென்று.) - இத்திருவாய்மொழிகற்றார்க்கு எம்பெருமான் திருவடிகள் ஸுலபமாமென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றார்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஸுலபமாமென்கிறார்.

[பற்றென்று தொடங்கி] - ஸர்வேஶ்வரனாய் பலத்தையுடைத்தாய்த் திண்ணிதான தோள்களையுடையனாய், ஆஶ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமுக்தனானவனைப் பரமப்ராப்யமென்று பற்றி. [வழுதிவளநாடன் என்று மேலுக்கு] - ஆழ்வாருடைய சொல்லாய் அழகிய தொடையை யுடைத்தாய் அந்தாதியான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு.

ப —அநந்தரம், இத் திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, ஸ்ரீவச்சரணாரவிந்தம் ப்ராப்யமென்றருளிச் செய்கிறார்.

பரமபரம்பரனை - தனக்குமேலில்லாதபடி ஸர்வஸ்மாத்பரனாய், மல் - மல்லயுத்தத்தில், திண் - திண்ணிதான, தோள் - தோளையுடையனாய், மாலை - ஆஶ்ரிதவ்யாமுக்தனாகையாலே ப்ராப்யப்ராபகஸ்ரீதனான ஸர்வேஶ்வரனை, பற்றென்று - தமக்கு அபாஶ்ரயமாக அறுதியிட்டு, பற்றி - பற்றின, வழுதிவளநாடன்- திருவழுதிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, தொடை-ஶப்தஸந்தர்ப்பரூபமான, அந்தாதி ஓராயிரத்துள்-, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், கற்றார்க்கு - அப்யஸித்தவர்களுக்கு, கண்ணன் - தாமோதரனான க்ருஷ்ணன், கழல் - திருவடிகள், இணை - இரண்டும், ஓர் - அத்விதீயமான, பற்றாகும் - ப்ராப்யமாம். இது கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஸுலபமாமென்கிறார்.

[பரமபரம்பரனை மல்திண் தோள் மாலை - பற்றென்றுபற்றி] - ஸர்வாதிகனாய், விரோதி போக்குகைக்கு ஈடான தோள்மிடுக்கை யுடையனாய், ஆஶ்ரிதர் பக்கல் வ்யாமுக்தனானவனை, பரமப்ராப்யமென்று பற்றி. [வழுதிவளநாடன் இத்யாதி]-ஆழ்வாருடைய சொல்லாய், அழகிய தொடையையுடைத்தாய், அந்தாதியான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தைக் கற்றார்க்கு, க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ப்ராப்யமாம். "தாமோதரன் தாள்கள் - சார்வு" என்று ஆழ்வார் அறுதியிட்ட பேற்றைக் கொடுக்கும்.

ஸத்வித்யையிலே ஸ்வரூபமாத்ரத்தையே உபாஸ்யமாகச்சொல்லிக் குணங்களைச்சொல்லாவிட்டாலும் குணங்கள் ஸ்வரூபத்தை விட்டிராமையாலே ஸ்வரூபத்தைச்சொன்னபோதே ஸ்வரூபாநுபந்திகுணங்கள் தன்னடையே வருமாபோலே, சரமஶ்லோகத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் தன்னடையே வருமென்றபடி. (கo)

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஸுலபமாமென்கிறார்.

[பற்றென்றுபற்றிப்பரமபரம்பரனை] - ஸர்வேஶ்வரனை ப்ராப்யப்ராபகமென்று பற்றி. [மல்திண்தோள்மாலை] - இவன் ப்ரபத்திபண்ணி அத்யவஸிக்குமத்தனையே வேண்டுவது; ரக்ஷணத்தில் அவன்பக்கல் ஒருகுறையுமில்லை. இவர்கள் விரோதிகளைப் போக்குகைக்கீடான மிடுக்கையும் வ்யாமோஹத்தையும் உடையவனென்கிறது [வழுதி இத்யாதி] - "पाठ्ये गेये च मधुरं प्रमाणैस्त्रिभिरन्वितम्" (பாட்யே கேயேசமதுரம்ப்ரமாணைஸ்த்ரிபிரந்விதம்) என்கிறபடியே, அழகியசொற்களாலே தொடுக்கப்பட்ட அந்தாதியான ஆயிரத்திலும்வைத்துக்கொண்டு இந்தப்பத்தும் கற்றார்க்கு. [கண்ணன்கழலிணை - ஓர்பற்றாகும்] - "தாமோதரன்தாள்கள் - தவநெறிக்கு - சார்வே" என்றபடியே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளே, இனி அவ்வருகுபோய் ஒன்றுதேடிப்பற்றவேண்டாதபடியான பற்றாகும். (கக)

நிகமம் - பற்றென்று இத்யாதி. "கற்றார்க்கோர்பற்றாகும் கண்ணன்கழலிணை" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

"பரமபரம்பரனை மல்திண்டோள்மாலை - பற்றென்றுபற்றி" என்றந்வயம். "பரமபரம்பரனை" என்று - ப்ராப்யத்வம், "மல்திண்டோள்மாலை" என்று - ப்ராபகத்வம்; இரண்டுமாகப்பற்றியென்றபடி. இதுக்கு பாவம் - இவன்ப்ரபத்தி இத்யாதிவாக்யத்வயம். குறையில்லாமையெப்படியென்ன - இவர்கள் விரோதிகளை இத்யாதி. மல்லயுத்தத்தில் திண்ணிதான தோளையுடைய வ்யாமுக்தனையென்று பதார்த்தம். வழுதிவளநாடன் - திருவழுதிவளநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். பாலகாண்டே சதுர்த்தே. "पाठ्ये गेये च मधुरं प्रमाणैस्त्रिभिरन्वितम् । जातिभिस्सप्तभिर्युक्तं तन्त्रीलयसमन्वितम्" ப்ரமாணை: - த்ருதமத்யவிளம்பிதை:. உபக்ரமித்தத்தை நிகமிக்கிறாரென்கிறார் - தாமோதரன் இத்யாதி. "ஓர்பற்று" என்றதுக்கு பாவம் - இனிஅவ்வருகு இத்யாதி.

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— [illegible] ।

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible] ।

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

சார்வாகவே அடியில் தானுரைத்தபத்தின்
சீரார்பலத்துடனே சேர்ந்ததனைச் - சோராமல்
கண்டுரைத்தமாறன் கழலிணையே நாடோறும்
கண்டுகக்கும்என்னுடையகண்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி — கண்ணன்கழலிணை - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(கண்ணன்கழலிணை.) - பக்தியோகத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், பக்தியோகத்தை நியமித்தபின்பு, பக்தியோகப்ரகாரம் எங்ஙனே என்றறியவேணுமென்றிருப்பார் இழக்கவொண்ணாதென்று பார்த்தருளி, அதுக்கு ஆலம்பநமான திருநாமத்தை யுபதேஶித்து, "இத்தை அநுஸந்தித்து அதில்சொல்லுகிறபடியே மநோவாக்காயங்களை ஶ்ரிய:பதிபக்கலிலே ப்ரவணமாக்கி ப்ரீதிபூர்வகமாக புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு நிரந்தர ஸமாராதநம் பண்ண அதுக்குஉண்டான விக்நங்களெல்லாம் தானே போக்கியருளி இவனையிட்டு ஆராதிப்பித்துக்கொள்ளும்" என்று கீழ் பலவிடத்திலும் ப்ரஸ்துதமான பக்தியோக ஸ்வரூபத்தை யருளிச்செய்து, எம்பெருமான் தம்மைத் திருநாட்டுக்குக் கொடுபோக முடுகுகிறமையை அநுஸந்தித்து, "பின்னை அவஸரமில்லை" என்று இத்தோடே பரோபதேஶத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ஹேதூபகரணபூதையான பக்தியினுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதித்து, அதினுடைய ப்ரகார ப்ரதிபாதநார்த்தமாக, பஜநீயனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய மந்த்ரலிங்கமான அஸாதாரண நாமத்வத்தையும், நாமார்த்தபூதகுணயோகத்தையும், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்ருத்வத்தையும், ஆஶ்ரயணார்த்தமான அர்ணவஶாயித்வத்தையும், மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், ரக்ஷணார்த்தஸௌலப்யத்தையும், உபாயோபேயத்வத்தையும், அதிஶயித புருஷபோக்யத்வத்தையும், அநந்யப்ரயோஜந ஸுலபத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில் அதிஶயிதமஹத்த்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, "ஏவம்பூதனான ஸர்வேஶ்வரனை, உக்தார்த்தப்ரதிபாதகமான மந்த்ராநுஸந்தாநபூர்வகமாகப் புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு கரணத்ரயங்களாலும் அநுபவிக்க, ஸமஸ்தவிரோதிகளும் தானேபோம்: நிரதிஶயபுருஷார்த்தமும் கைப்படும்" என்று பலவ்யாப்தமான பக்தியோகப்ரகாரத்தை ஸுக்ரஹமாம்படி ஸங்க்ரஹேண வுபதேஶித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

இ.—அஞ்சாந் திருவாய்மொழியில், பக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்தார்- கீழ்; பக்தியோகப்ரகாரம் எங்ஙனேயிருக்கும்படி என்று அறியவேணுமென்றிருப்பார் இழக்கவொண்ணாதே என்று பார்த்தருளி, பக்திக்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ரத்தை உபதேஶித்து, இதினுடைய அர்த்தாநுஸந்தாநமே மோக்ஷஹேதுவென்று, "அதடியாக மநோவாக்காயங்களை ப்ரவணமாக்கி புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆராதியுங்கோள்! ஶ்ரிய:பதியாகையாலே ஸ்வாராதன், நீங்கள் இதிலே இழிய விரோதிவர்க்கம் தானேபோம், இப்படி தன்னோடு பரிமாறுவார்க்கு ஸுலபனும், அதில் இழியுமிடத்து அதிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, ருசியே அமையும்" என்று உபதேஶிக்கையிலே ஒருப்பட்டு, ஈஶ்வரன் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொடுபோகையிலே முடுகுகிறபடியாலும் உபதேஶிக்கிற இவர்களுக்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாகவும் பாசுரம் சுருக்ககொண்டு உபதேஶித்து, இத்தோடே பரோபதேஶத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு.—ஸக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொன்னார்கீழ்; அத்தனைக்ரமம் பொறுக்கமாட்டாதே ஈஶ்வரன் தம்மைக்கொடுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடியைக்கண்டு ; அதாகிறது - "மரணமானால்" என்றது அவனுக்கு நெடுநாளாய், அவ்வளவும்பொறுக்கமாட்டாதே அவன்கொடுபோகையிலே த்வரிக்க அத்தையநுஸந்தித்து ; "நமக்குப்போக்குத்தவிராதபின்பு இனியிவர்கள் தங்களுக்கு ஸக்திமான்களுடைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியும் அறியவேண்டுவதொன்றாகையாலே அத்தையுபதேசிப்போம்" என்றுபார்த்தார். இவர்தாம் எம்பெருமானாரோபாதியும் க்ருபையுடையவர் காணும். "இதுதான் ஒன்று இவர்களுக்குக் குறைகிடந்ததாகிறதேன்?" என்று அது இருக்கும்படியை யுபதேசிப்போமென்றுபார்த்துப் பரோபதேஶத்திலே ஒருப்பட்டு, அவன் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொடுபோவதாக த்வரிக்கிறபடியாலும் "கேட்கிற இவர்களுக்கு ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாகவேணும்" என்னுமத்தாலும் பாசுரப்பரப்பறும்படி சுருங்கக் கொண்டு ; அந்தஸக்திக்கு ஆலம்பநமான திருநாமத்தைச்சொல்லி, இதிலிழிவார்க்கு அநுஸந்திக்கப்படும் மந்த்ரம் இன்னதென்றும்,அதில் அர்த்தாநுஸந்தாநமே மோக்ஷஸாதநமென்றும், அவ்வழியாலே ஸக்தியைப்பண்ணுங்கோளென்றும், கரணத்ரயத்தாலும் அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோளென்றும், இப்படி ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு அவன்தான் ஸுலபனென்றும், ஶ்ரிய:பதியாகையாலே ஸ்வாராதனென்றும், இவனையிடுவித்து ஆஶ்ரயிப்பித்து இதுதன்னையே அவன் திருவுள்ளத்திலேபடுத்திக் குவாலாக்குவாரும் அருகேயுண்டென்றும், 'ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில் அதிகாரிஸம்பத்திவேண்டா, ருசியுடையாரெல்லாரும் இதுக்கதிகாரிகள்'என்றும், புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆஶ்ரயியுங்கோளென்றும்,இதிலேயிழிய விரோதிகள் தன்னடையேபோமென்றும், இப்புடைகளிலேசொல்லி, நாம் இன்னமும் சிலநாள்இங்கேயிருக்கிறோமன்றிக்கேபோக்குஅணித்தானபின்புஎல்லாரும்இத்தைக் கொள்ளுங்கோளென்று உபதேஶித்து, அத்தோடே, தொடங்கின பரோபதேஶத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

கண்ணன்கழலிணை ப்ரவேஶ, எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்குச் சேர இத்திருவாய்மொழி ஸக்திமான்கள் பரிமாற்றத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - **ஸக்தி** *இத்யாதி.* **ஸக்தியானது** *என்றது - ஸாத்யஸக்தியானதென்றபடி. அத்தனைக்ரமம் பொறுக்கமாட்டாமையாவதேதென்ன -* **அதாகிறது** *இத்யாதி.* **ஸக்த்யுபதேஶ**மாத்ரம் *போராதோ,* **ஸக்திமான்கள்** *பரிமாற்றமும் உபதேசிக்கவேணுமோவென்ன-***இவர்தாம்** *இத்யாதி."உபதேசிப்போமென்று பார்த்தார்" என்றத்தையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச் செய்கிறார் -* **இதுதான்** *இத்யாதி. பரோபதேஶத்திலே ஒருப்பட்டால் சிறப்பாட்டாகவருளிச் செய்வானேனென்னென்ன -* **அவன் தம்மை** *இத்யாதி. "எண்ணும் திருநாமம்" என்றத்தைப்பற்ற -* **அந்தஸக்திக்கு** *இத்யாதி. "நாரணம்" என்றத்தைப்பற்ற -* **மந்த்ரம்** *என்றது. இரண்டாம்பாட்டையும் மூன்றாம்பாட்டையும் பற்ற -* **அதிலர்த்தாநுஸந்தாநம்** *இத்யாதி.* **அவ்வழியாலே ஸக்தியைப்பண்ணுங்கோள்** *என்றது - அர்த்தாத்ஸித்தமாதல், "தாள்வாய்மலரிட்டு நாள்வாய்நாடீர்" என்றத்தைப்பற்றவாதல். "நாடீர்நாடோறும்" என்றத்தைப்பற்ற -* **கரணத்ரயத்தாலும்** *இத்யாதி. "மேயான்வேங்கடம்" என்றத்தைப்பற்ற -* **இப்படி** *இத்யாதி. "மாதவன்" என்றத்தைப்பற்ற -* **ஶ்ரிய:பதி** *இத்யாதி. இருகால் "மாதவனென்றென்று" என்றதனைப் பற்ற -* **இவனை** *இத்யாதி. இவ்வாக்யம் -* **"ஶ்ரிய:பதியாகையாலே"** *இத்யாதியின் விவரணம். "பேராரோதுவாராரார்" "மனமுடையீர்" என்றத்தைப்பற்ற -* **ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில்** *இத்யாதி. "சுனைநன்மலரிட்டு" என்றத்தைப்பற்ற -* **புஷ்பாத்யுபகரணங்களை** *இத்யாதி. "அமராவினைகள்" "வினைவல்லிருள்" என்றத்தைப்பற்ற -* **இதிலே** *இத்யாதி.*

முதற் பாட்டு.

கண்ணன்கழலிணை, நண்ணும்மனமுடையீர்!
எண்ணுந்திருநாமந் திண்ணநாரணமே.

ஆ —எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெறவேணுமென்றிருப்பார் திருமந்த்ரத்தையே சொல்லுங்கோள்; அவன் திருவடிகளைப்பெறுகை நிஸ்சிதமென்கிறார்.

ஒ —முதற்பாட்டில், கண்ணன்கழலிணை - க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே சேருகைக்கு இச்சையுடைய நீங்கள் அநுஸந்திக்கும் திருநாமம் நாரணன் என்னுமிதுவே; இதுநிஸ்சிதம். மந்த்ரமென்னாதே, நாமமென்றது - நியமங்கள் வேண்டாவென்னுமிடத்தை ஸூசிக்கிறது. நாரணன் என்கிறபதத்தில் சதுர்த்தியையும் நமஸ்ஸையும்தவிர்ந்து இல்லாத மகாரத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகையாலே, புறம்பில் மந்த்ரங்களில் தப்பானவை இம்மந்த்ரத்தின் ப்ரபாவத்தாலே தப்பாகாது என்றுகருத்து.

ப —முதற்பாட்டில், உபாஸநத்துக்கு ஆலம்பநமான மூலமந்த்ரப்ரதாநமான மந்த்ரத்தை யநுஸந்திக்க, அவன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கலாமென்கிறார்.

கண்ணன் - ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனுடைய, கழலிணை - ஆஸ்ரிதார்த்தமண திருவடிகளை, நண்ணும் - ப்ராபிக்கைக்கீடான, மனம் - நெஞ்சை, உடையீர் - உடையநீங்கள், எண்ணும் - அநுஸந்திக்கைக்கு யோக்யமான-, திருநாமம்-, திண்ணம்- நிஸ்சிதமாக, நாரணமே - (விஷ்ணுகாயத்ரியிலுபாத்தமான மர்யாதையாலே) மந்த்ர ப்ரதாநஸூசிதமான நாராயணசப்தமே. ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களும் சதுர்த்தியும் அபேக்ஷிதமல்ல, திருநாமமான நாராயணசப்தத்தை எண்ணுங்கோளென்றுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், பக்தியுக்தராய்க்கொண்டு அவனை அநுஸந்திப்பார்க்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ரம் இன்னதென்கிறது.

[கண்ணன் கழலிணை] - விப்ரக்ருஷ்டமான பரமபதத்திலே யிருக்கையன்றியே இங்கேவந்து அவதரித்து, அதிலும் அதிகாரம் ஆராய்கைக்கு வஸிஷ்டாதிகளும் வாசல்காப்பாருமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை. [கழலிணை] - தூதுபோதல் ஸாரத்யம் பண்ணுதல் செய்யும் திருவடிகளை. நண்ணுகை- கிட்டுகை, பிரிந்துபோந்து கிட்டினரைப்போலே யோக்யவஸ்துவா யிருக்கிறபடி. [நண்ணும் மனமுடையீர்] - "நிதியுடையவர்கள்" என்னுமாபோலே, இச்சைதானே குவாலாயிருக்கிறபடி. இதுக்கு ஓர்அதிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, இச்சையே வேண்டுவது. விலக்ஷண புருஷார்த்தமாயிருக்க ருசிமாத்ரமே அமையுமாகிறது; இதுக்கு ஸத்ருசமான அதிகாரம் ஸம்பாதிக்க வொண்ணாமையாலும், ப்ராப்தவிஷயமாகையாலே அதிகாராபேக்ஷையில்லாமையாலும். 'கழலிணை' என்று "தாமோதரன் தாள்கள் - சார்வே" என்றத்தை அநுபாஷிக்கிறார். [எண்ணும் திருநாமம்] - எப்போதும் அநுஸந்திக்கும் திருநாமம். மந்த்ரமென்னாதே, திருநாமமென்கிறது - அதிகாரி நியதியாதல் அங்கநியதியாதல் வேண்டாவென்கைக்காக. மாத்ருநாமக்ரஹணத்துக்கு அதிகாரமும் வேண்டாதே ஸரஸமுமாயிருப்பது. அதுதான் ஏதென்னில்?—[நாரணமே] - அவதாரணத்தாலே இவ்வளவே பூர்ணமென்கை. ப்ரணவத்தையும், நமஸ்ஸையும், சதுர்த்

தியையுமொழியப் பூர்ணமென்கை. "அங்மம் தப்பிற்று: ஸ்வரம்தப்பிற்று: நீ ப்ரஹ்ம ராக்ஷஸனுய்ப் பிற" என்னுமதில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று. [திண்ணம்] - பெறுகிற பேற்றின் கனத்துக்குப்போருமோ என்னவேண்டா; நிஸ்சிதம்; "ஸத்யம்ஸத்யம்."

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ஹக்தியுக்தராய்க்கொண்டு அவனை யநுஸந்திப்பார்க்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ர மின்னதென்கிறார்.

[கண்ணன்கழலிணை நண்ணும்மனமுடையீர்] - கீழ்ச்சொன்னதுதன்னைத் திரிய ஒருக்கால் அநுபாஷிக்கிறார், இவர்களுக்குச்கேட்கவேண்டுவேத்தைச் சொல்லுகைக்குஉறுப்பாக. "சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்" என்றாரே: அதுதன்னை யிங்கே 'கண்ணன்கழலிணை' என்கிறார். க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைக் கிட்டவேணுமென்றிருப்பீர். [கண்ணன்கழலிணை] - பரமபதத்திலேசென்று காணவேண்டும்படியிருக்கை யன்றிக்கே, ஸர்வஸுலபனானவன் திருவடிகளை. ஆஸ்ரிதர்க்காகத் தூதுபோதல் ஸாரத்யம் பண்ணுதல் செய்யும்திருவடிகள். [நண்ணும்] - பிரிந்துகூடினாரைப் போலே யிருக்கிறதுகாணும்; *"ஆஜகாம"(ஆஜகாம)போலே. [மனமுடையீர்] - "நிதியுடையீர்" என்னுமாபோலே, இதுதன்னையே குவாலாகநினைத்திருக்கிறார். இதுக்குஅதிகாரிஸம்பத்திதேட வேண்டா, ருசியுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகள். ஸ்வர்க்கபலமானதுக்கு அதிகாரிநியதியும் ப்ராயஸ்சித்தமும் வேண்டாநின்றது; அபுநராவ்ருத்திலக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு அது வேண்டாதொழிகிறது: ப்ராப்யத்துக்கநுரூபமான அதிகாரம் இவனால் ஸம்பாதிக்கமுடியாமையாலே. [எண்ணும்திருநாமம்] - அநுஸந்திக்கப்படும் திருநாமமென்னுதல், ஹக்திமான்களைச்சொல்லுகையாலே அதுதான் "அது, அது" என்னும்படியாயிருக்கையாலே சொல்லுதல். எண்ணும்திருமந்த்ரமென்னாதே, நாமமென்கிறது - இதுக்குஒரதிகாரிநியதி, அங்கநியதிவேண்டா; ப்ரஜை தாய்பேரைச்சொல்லுமோபாதி யமையுமென்கைக்காக.

முதற்பாட்டு.—கண்ணன் இத்யாதி. "எண்ணும்திருநாமம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஹக்தியுக்தராய் இத்யாதி.

"கண்ணன்கழலிணை" என்றது அநுவாதமென்கிறார் - கீழ்ச்சொன்னது இத்யாதி. எதுக்காக அநுபாஷிக்கிறாரென்ன - இவர்களுக்கு இத்யாதி. கீழேஹக்திக்கு ஹலமாகச் சொன்னதுவே பரிமாற்றத்துக்கும் விஷயமென்கிறார் - சார்வே இத்யாதி. "கழலிணை" என்னாதே, "கண்ணன்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - பரமபதத்திலே இத்யாதி. அதாவது - கண்ணுக்கு விஷயமானவனென்று அர்த்தாந்தரமென்றபடி. "ஸுலபன்" என்றத்தை ஸ்த்திரீகரிக்கிறார் - ஆஸ்ரிதர்க்காக இத்யாதி. பெறுமென்னாதே, "நண்ணும்" என்றதுக்கு ஹாவம் - பிரிந்து இத்யாதி. ஜகாம என்னாதே, "ஆஜகாம" என்றாற்போலே யென்றபடி. அதாவது - ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ராவணனைவிட்டுப் பெருமாள்பக்கலிலே போனனென்னவமைந்திருக்க, வந்தானென்கிறதிறே, பிரிந்தவன் வந்து கூடினாற்போலே யிருக்கையாலேயென்றபடி. "உடையீர்" என்கிற மதுப்ஹாவமாவிலேயென்கிறார் - நிதி இத்யாதி. அதாவது - ஆஸாலேஸமாத்ரத்தை ஆழ்வார் ஸ்வாஹிப்ராயத்தாலே குவாலாக நினைக்கிறாரென்றபடி. "மனமுடையீர்" என்றதுக்கு ஹாவம் - இதுக்கதிகாரி இத்யாதி. 'வேண்டாதொழிகிறது' "என்" என்று கூட்டுவது. பரிஹாரம் - ப்ராப்யத்துக்கு இத்யாதி. அதிகாரிநியதியாவது - ப்ரஹ்மக்ஷத்ரியாதிகள் வேணுமென்கிற நியதி. எண்ணுகை - அநுஸந்திக்கையும், மநநமும். "எண்ணும்திருநாமம்" என்றதுக்கு முந்தினயோஜனை - ஸௌலப்யத்திலே; இரண்டாம்யோஜனை - ரஸ்யதையிலே. அதுவதுவென்னும்படி யென்றது - "தேனும்பாலும்" இத்யாதிப்படியே ரஸ்யதையாலே வாய்புலற்றும்படி யிருக்கையாலே எப்போதும் அநுஸந்திக்கப்படுமென்றபடி. "தாய்" என்கிறதுக்கு ஸப்தமேதென்ன - அதுதான் இத்

அதுதான்எதுஎன்னில், - [நாரணம்] - இதுதான் ஸ்வாமிவாசகமாயிருக்கையாலே, 'அம்மே!' என்பாரைப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. இதுவும் இன்னமேதுவும் வேணுமென்றால் [நாரணமே] - இவ்வளவேயமையும். கனத்தபேற்றுக்கு இவ்வளவுபோருமோ? என்னில், - [திண்ணம்] - நிஸ்சிதம் "ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸ்ஸத்யமுத்த்ருத்யபுஜமுச்யதே" (ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸ்ஸத்யமுத்த்ருத்யபுஜமுச்யதே) என்னுமாபோலே, திண்ணமென்கிறது. அவதாரணத்தாலே - ப்ரணவத்தையோழியவும் நமஸ்ஸையோழியவும் சதுர்த்தியையோழியவும் இவ்வளவேபூர்ணமென்கை. நாரணமென்று - இல்லாதமகாரத்தையும் கூட்டி உள்ளவற்றைக் குறைத்துச்சொல்லுகையாலே, அளத்திற்பட்டதெல்லாம் உப்பாமாபோலே இத்தோடேகூடினதெல்லாம் உத்தேஸ்யமென்றும், குறைந்தாலும் "அங்கம்தப்பிற்று, ஸ்வரம்தப்பிற்று" என்று ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாய்ப் போகவேண்டுமவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு உண்டானவாசி சொல்லுகிறதாய்த்து. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நாரணனெம்மான், பாரணங்காளன்
வாரணந்தொலைத்த, காரணன்தானே.

ஆ.—(*நாரணன்.*) - *திருமந்த்ரத்தினால் ப்ரதிபாத்யனான நாராயணனாகிறான் ஆரென்னில்; ஸர்வேஸ்வரனாய், ஸர்வலோகரக்ஷகனாய், ஸர்வ ஜகத்காரணனாய், வாரணம்தொலைத்தவன்தானே யென்கிறார்.*

ஒ.—*இரண்டாம்பாட்டில், 'நாரணன் எம்மான்' என்று இப்பாட்டுக்கு, நாராயணனானவன், எனக்கு ஸ்வாமியுமாய், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு நாயகனுமாய், ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனாய், ஸர்வகாரணமான க்ருஷ்ணன். 'எம்மான்' என்கிறது - ஸம்ஸாரவிபூதிக்கு உபலக்ஷணம்; 'பாரணங்காளன்' என்கிறது - நித்யவிபூதிக்கு உபலக்ஷணம்; 'வாரணம் தொலைத்த காரணன்' என்கிறது - திருவவதாரங்களுக்கு உபலக்ஷணம்.*

ப —*அநந்தரம், திருநாமத்துக்கு அர்த்தபூதமான குணவிபூதியோகத்தை யருளிச்செய்கிறார்.*

நாரணன் - "ஏஷ நாராயண:" என்கிறபடியே நாராயணஸப்தவாச்யன், எம்மான் - என்போல்வார்க்கு நாயகபூதனாகையாலே லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகனாய், பாரணங்காளன் - பூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாகையாலே நித்யவிபூத்யுபலக்ஷித

யாதி. அவதாரணார்த்தம் - இவ்வளவே இத்யாதி. *மந்த்ராந்தரங்கள் வேண்டாவென்றபடி. ஸம்வாதம் -* ஸத்யம் இத்யாதி. "ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸ்ஸத்யமுத்த்ருத்யபுஜமுச்யதே | வேதஶாஸ்த்ராத்பரம்நாஸ்தி நதைவம்கேஶவாத்பரம்" இதி *மஹாபாரதே. அவதாரணத்துக்கு ஹாவாந்தரம் -* அவதாரணத்தாலே இத்யாதி. *ப்ரணவாதியைக்குறைத்து இல்லாத மகாரத்தைக்கூட்டுவானென்னென்ன -* நாரணம்என்று இத்யாதி. அளத்தில் - உப்பளத்தில். *க்ருஜமாதேதி* "உத்யாக்ஷ: வராஷம் வாக்யம் ராவணம்ராவணாநுஜ: | க்ருஜமாதேஹநீதேநபத்ராராவேக்ஷணை:" இதி யுத்தகாண்டே. (மன-க). (க)

னுய், வாரணம்தொலேத்த - (ப்ரதிபந்தக) குவலயாபீடநிரஸகனுன, நாரணன்தானே - ஜகத்காரணபூதனுயுள்ள க்ருஷ்ணன்தானே.

இ—இரண்டாம்பாட்டிலும், மூன்ரும்பாட்டிலும் இதினுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இது ப்ரஸ்துதமான விடங்களில் அர்த்தத்தைச் சொல்லக்கடவதாயிருப்பதொரு நியதியுண்டிறே இவர்க்கு.

[நாரணன்] - ஶப்தோபாதாநம். [எம்மான்] - எனக்கு ஸ்வாமியானவன். [பாரணங்காளன்] - பூமிக்கு அபிமாநிநியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு நாயகனுனவன். [வாரணம் இத்யாதி] - ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநஸ்வபாவனுய், ஸர்வகாரணமாயிருக்கிறுன் க்ருஷ்ணன்தான். 'எம்மான்' என்கிறது - லீலாவிபூதியோகத்துக்கு உபலக்ஷணம்; 'பாரணங்காளன்' என்று - நித்யவிபூதியோகத்துக்கு உபலக்ஷணம்; 'வாரணம் தொலேத்த' என்றவிடம் - அவதாரத்துக்கு உபலக்ஷணம்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இரண்டாம்பாட்டிலும் மூன்ரும்பாட்டிலும் இதினுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏதேனுமாகத் திருமந்த்ரம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, முன்னே அர்த்தத்தைச் சொல்லிப் பின்பு வாசகஶப்தத்தைச் சொல்லுதல், முன்னே இதுதன்னைச்சொல்லிப் பின்னே அர்த்தத்தைச்சொல்லுதல் செய்யக்கடவதா யிருப்பதொரு நிர்ப்பந்தமுண்டு இவர்க்கு. "எண்பெருக்கந்நலத்தொண்பொருளீறில - வண்புகழ்நாரணன்" என்னுதல், "யாவையும்யாவருந்தானுமமைவுடைநாரணன்" என்னுதல்; "நாரணன்முழுவேழுலகுக்கும்நாதன்" என்னுதல், "நாராயணன்நங்கள்பிரானவனே" என்று "அவனேயகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்" என்னுதல் செய்வர்.

[நாரணன்] - மேல் அர்த்தோபந்யாஸம் பண்ண நினைத்து, ஶப்தோபாதாநம் பண்ணுகிறுர். [எம்மான்] - எனக்கு ஸ்வாமியானவன். [பாரணங்காளன்] - பாரணங்குஉண்டு - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, அவளுக்குநிர்வாஹகன். பூமிக்கபிமாநிநியிறே. 'பாரணங்காளன்' - என்கையாலே - நித்யவிபூதியோகம் சொல்லுகிறது; 'எம்மான்' என்றது - லீலாவிபூதிக்கு உபலக்ஷணம்: ஆக, உபயவிபூதியுக்த னேன்றபடி. குற்றஞ்செய்தது பொறுக்கைக்கோரு விபூதியும், பொறுப்பிக்கைக் கோருவிபூதியுமாய்த்து. "க்ருதாகஸ:" (க்ருதாகஸ:)-குற்றம் தலேநிரம்பிப் புறம்பு புகலில்லாதாரை

இரண்டாம்பாட்டு.—நாரணன் இத்யாதி. "ஶப்தம்சொன்னுலமையாதோ, அர்த்தம் சொல்லுகிறதென்னென்ன - ஏதேனுமாக இத்யாதி. அப்படி இவரருளிச்செய்ததுண்டோ? முன்னே அர்த்தத்தைச்சொல்லி பின்னே மந்த்ரத்தைச் சொன்னதெங்கேயென்ன - எண்பெருக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். முன்னே மந்த்ரத்தைச்சொல்லிப் பின்னே யர்த்தத்தைச்சொன்னதெங்கே யென்ன-நாரணன் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தேவம் விஶ்வாக்ஷம் நாராயண: ஹரி:," "நாராயணபரோஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர:" என்னக் கடவதிறே. அநுவதிக்கிறதுக்கு பாவம் - மேலர்த்தோபந்யாஸம் இத்யாதி. பாரணங்கு-பாரானவணங்கு. அணங்கு - தெய்வப்பெண். பார்தானே. இவளென்ன - பூமிக்கு இத்யாதி." எம்மான் பாரணங்காளன்" என்கிறவிது நாராயணசப்தத்துக்கு அர்த்தமானபடி யெங்ஙனேயென்ன - பாரணங்காளன் இத்யாதி. ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியைச்சொன்னது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணமாய், நித்யவிபூதியைச் சொல்லுகிறது. "எம்மான் பாரணங்காளன்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம்-குற்றம்செய்தது இத்யாதி. பொறுக்கைக் கோருவிபூதியும் என்றது - பொறுக்கைக்கு விஷயம் ஒருவிபூதியுமென்றபடி. பொறுப்பிக்கைக்கடியான இவள்தயை ஈஶ்வரனிலும் பிராட்டியிலும் அதிகமென்கிறுர் - க்ருதாகஸ: இத்யாதி. "'க்ஷாம்யதி' இத்யாதிப்படியே" என்றுகூட்டுவது.

ரக்ஷிக்கும் ஈச்வரன் ; குற்றம் நிரம்பி அநுதாபமில்லாதாரைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டி; "தலையறுக்கச்சொல்லுகிறதேன்? கோடுக்கச்சொல்லுகிறதேன்? நம்முடைய நிக்ரஹமாகில் அதுக்குமூலம் நிக்ரஹம்பலிக்கும்படிபண்ணிப் பின்பு அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணவேணுமோ?" என்றிருக்கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. [வாரணம்தொலைத்த] - தன்னைப் பெறவேணு மென்றிருப்பாருடைய ஆச்ரயணவிரோதிகள், குவலயாபீடம் பட்டது படும். விரோதிநிரஸநம்இதுக்கு உறுப்போவென்னில்,- முதலிலே தொடங்கிஅதில் சொல்லிக்கொண்டு போருகிறது ரக்ஷணமிறே; அதுக்குக் களைபிடுங்கி நோக்கவேணுமே. "அவரக்ஷணே" (அவரக்ஷணே) என்னக்கடவதிறே. [காரணன்தானே] - இவற்றினுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் ஸ்வாதீநமாக வுடையனாயிருக்கையும் அதுக்கு அர்த்தமிறே. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

தானேயுலகெல்லாந், தானேபடைத்திடந்து
தானேயுண்டுமிழ்ந்து, தானேயாள்வானே.

ஆ.—(தானே.) - நிகிலஜகத்ஸ்ருஷ்டிரக்ஷணாதிகளைப் பண்ணுவானும், அந்தவாரணம் தொலைத்தருளின அவன்தானேயென்கிறார்.

ஓ.—மூன்றாம்பாட்டில், [தானே உலகெல்லாம்] - எல்லா லோகங்களினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளும் தானேபண்ணி தானே அவற்றை ஆள்கையாலே அந்த லோகங்களாகிறான் தானே. ஆக, இரண்டாம்பாட்டிலும் மூன்றாம்பாட்டிலும் திருமந்த்ரார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று.

செய்கிறார்.

தானே - (நாராயணசப்த வாச்யனான) தானே, உலகெல்லாம்-"லோகஞ்சலோகம் ஜகன்மங்களம்" என்கிறபடியே ஸமாநாயிசரிக்கலாம்படி ஸர்வலோகத்துக்கும் ஏகப்ரகாரியாய், (ஸாமாநாதிகரண்ய நிபந்தநமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில்வந்தால்), தானே - (ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாகத்)தானே, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, இடந்து - ப்ரளயத்திலேயிடந்தெடுத்து, (ப்ரளயத்துக்குமுற்கோலி), தானே - அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக, உண்டு -

---

தலையறுக்கச் சொல்லுகிறதென்? கொடுக்கச்சொல்லுகிறதென்' என்றவிது - காகவிஷயத்தில் பிராட்டியருளிச் செய்தத்தைப்பற்ற. "வாரணம்தொலைத்த" என்றதுக்கு பாவம் - தன்னைப்பெறவேணும் இத்யாதி. இதுக்கு உறுப்போ என்றது - இந்தத் திருமந்த்ரத்துக்கர்த்தமோவென்றபடி. முதலிலே - * அகாரத்திலே. அதில் - திருமந்த்ரத்தில். அதுக்கு - ரக்ஷணத்துக்கு. 'நோக்கவேணுமே' ஆகையாலே இதுவும் திருமந்த்ரார்த்த மென்றபடி. ரக்ஷணமானால் விரோதிநிரஸநம் சொல்லவேணுமோவென்ன - அதுக்கு இத்யாதி. அகாரத்தால் ரக்ஷணம் சொல்லும்படியென்னென்ன - அவரக்ஷணே இத்யாதி. வஹ்நேவ்ரீஹ்யர்த்தமான அந்தர்யாமிதயா ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதி காரணத்வத்தை "காரணன்தானே" என்று சொல்லுகிறது. அதுக்கு - அம்மந்த்ரத்துக்கு. இப்பாட்டுக்கும் மேலிற்பாட்டுக்கும், "நான்வாய்நாடீர்" என்று க்ரியை. (௨)

தன்வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்து - அநந்தரத்திலேஉமிழ்ந்து, (மோக்ஷயந்தா ப்ர ஸங்கமில்லாதபடி), தானே - (ஸர்வாயிகனான) தானே, ஆள்வான் - நிர்வஹிக்கும்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸ்வாமித்வப்ரயுக்தமான ஸர்வவித ரக்ஷணங்கள் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

[தானே உலகெல்லாம்] - "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" என்கிறபடியே தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே ஸர்வமும். "தஜ்ஜலாநிதி" என்று ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் சொன்னாற்போலே, இங்கு ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு ஹேதுசொல்லுகிறதுமேல்:— [தானே படைத்து]—"தத்... ஸ்ருஜதி" என்கிறபடியே ஸூக்ஷ்ம சிதசித்சரீரனான தானே ஸர்வலோகங்களையும் உண்டாக்கி, அசிதவிசேஷிதமான தசையாகையாலே, அபேக்ஷிப்பாருமின்றிக்கேயிருக்க தயமாநமநாவாய்த்,தானேயிறே ஸ்ருஷ்டித்தான். [தானே இடந்து] - ப்ரளயங்கதையான பூமி, "என்னை உத்தரிப்பிக்கவேணும்" என்னவன்றிறே நஷ்டோத்தரணம் பண்ணிற்று. [தானே உண்டு] - ப்ரளயம் வரப்புகாநின்றதுஎன்று அறிவாரில்லையே. [உமிழ்ந்து] - "புறப்படவிடவேணும்" என்று அர்த்தியாதிருக்க, தானே உமிழ்ந்தபடி. ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் ரக்ஷிக்கையாலே - தானே உலகெல்லாம்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. ஸ்வாமித்வ ப்ரயுக்தமான ஸர்வவிதரக்ஷணங்கள் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

[தானேயுலகேல்லாம்] - "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம) "தத்த்வமஸி" (தத்த்வமஸி) என்னக்கடவதிறே. தானேபடைத்திடந்து தானேயுண்டுமிழ்ந்து தானேயாள்வானாகையாலே, தானேயுலகேல்லாமேன்கிறது; "தஜ்ஜலாந்" (தஜ்ஜலாந்)இதிவத். இங்குச்சொல்லுகிற தாதாத்ம்யம் ஸ்வரூபேண ஐக்யம்சொல்லுகிறதல்ல; சரீராத்மபாவத்தாலே சொல்லுகிறது. காரணத்த்வம்சொல்லில் விகாராஸ்பதமாமேன்று சங்கித்து, சரீராத்மபாவத்தாலேசொல்லுகிறது - சரீரகதமானபால்யயௌவநாதிகள் ஆத்மாவுக்

மூன்றாம்பாட்டு.—தானே இத்யாதி. "தானேபடைத்திடந்து" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸ்வாமித்வ இத்யாதி. ஸ்வாமித்வம்-உபயவிபூதிநாயகத்வம்.

உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஸர்வம் கலு இத்யாதி. ஸர்வம் என்று ஜகத்துக்கும் உபலக்ஷணம். "தானேயுலகெல்லாம்" என்றதுக்கு ஹேதுவைக்காட்டுகிறார் - தானேபடைத்து இத்யாதி. "தானேபடைத்து" இத்யாதிக்குப்ரமாணம் 'தஜ்ஜலாநிதிவத்' என்று. "அநப்ராணநே" என்று ரக்ஷகத்வம்சொல்லுகிறது. "படைத்து" என்றால்-ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே, தல்லத்வம் ஸித்தம். தஜ்ஜத்வதல்லத்வ ததநத்வங்களாலே "இதம் ஸர்வம் ப்ரஹ்மைவ" என்றந்வயம். "தஜ்ஜத்வ தல்லத்வங்களில், தச்சப்தம் - ஸூக்ஷ்ம சிதசித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மபரம், ததநத்வத்தில், தச்சப்தம் - கேவல ஸ்வரூபமாத்ரபரம்; ஸ்வேநரூபேணநின்று ஸ்த்திதிப்பிக்க வேண்டுகையாலே" என்றிறே ஸ்ருதப்ரகாசிகையிலே யருளிச்செய்தது. "தஜ்ஜத்வ தல்லத்வ ததநத்வைரிதம் ஸர்வம் ப்ரஹ்மைவ" என்றாற்போலேயிருக்கிறது இப்பாட்டு. "தானேயுலகெல்லாம்" என்று ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லுகிறதோவென்ன - இங்குச்சொல்லுகிற இத்யாதி. சரீராத்மபாவத்தாலே சொல்லுகிறதென்? "படைத்தான்" என்கையாலே - இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யம் கார்யகாரண பாவநிபந்தநமானாலோவென்ன - காரணத்வம் இத்யாதி. அதாவது-கார்யகத விகாராதிதோஷங்கள் காரணபூதனிடத்திலும் ப்ரஸங்கிக்குமென்று சங்கித்தென்றபடி. சரீராத்மபாவேநைக்யம் சொன்னால் விகாராதிதோஷங்கள் வாராதோவென்ன - சரீரகதமான இத்யாதி.

குத்தட்டாதாப்போலே, இவற்றைப்பற்றிவரும்விகாராதிகள் அவனுக்குவாராதென்றுதோஷா ஸ்பர்சம் சொல்லுகைக்காகச் சொல்லுகிறது. [தானேபடைத்து] - ''தமஃ....ஏகீபவதி'' (தமஃ···ஏகிபவதி)என்கிறபடியே ஸூக்ஷ்ம சிதசித்சரீரியான தானே ஸகலலோகங்களையு முண்டாக்கி. * அசித்விசேஷிதமான சமையாகையாலே, அபேக்ஷிப்பாருமின்றிக்கே தயமாநமநாவாய்த் தானேயிறே ஸ்ருஷ்டித்தான். [தானே - இடந்து] - ப்ரளயங்கதையான பூமி ''என்னையெடுக்கவேணும்'' என்றுஅபேக்ஷிக்கவன்றிறே நஷ்டோத்தரணம்பண்ணிற்று. [தானேயுண்டு] - ப்ரளயம்வரப்புகாநின்றதென் றறிவாரில்லையே. [உமிழ்ந்து]- உள்ளேகிடந்து நோவுபடமித்தனையல்லது, ''எங்களை வெளிநாடுகாணப்புறப்படவிடவேணும்'' என்றறியாதிருக்க, தானேயுமிழ்ந்து. இப்படி ஸர்வவிதரக்ஷணங்களையும் பண்ணுகையாலே[தானேயுலகெல்லாம்]-''ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம''(ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம'').

நான்காம் பாட்டு.

ஆள்வானாழிநீர்க், கோள்வாயரவணையான்
தாள்வாய்மலரிட்டு, நாள்வாய்நாடீரே.

ஆ.—(ஆள்வான்.)-ஜமத்ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற எம்பெருமான் திருவடிமலர்களிலே திருமந்த்ரத்தைக்கொண்டு நாடோறும் மலரிட்டு அவன்திருவடிகளைப் பெறுங்கோளென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், [ஆள்வான் ஆழிநீர்] - ''ஆபோ நாரா:'' என்கிற வழியாலே திருமந்த்ரார்த்தத்தை நிர்வசியாநின்றுகொண்டு எம்பெருமான் திருவடிகளிலே இத்திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு நல்ல செவ்விப்பூவைப் பணிமாறி நாள்தோறும் ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார். [கோள்வாய்] - ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவாயிருந்துள்ள வாய்.

ப.—அநந்தரம், ''ஆபோ நாரா:''(ஆபோநாரா:)என்கிற நிர்வசநமர்யாதையாலே அர்ணவசாயியான நாராயணன் திருவடிகளிலே புஷ்பாதிகளை ஸமர்ப்பித்து நித்யமாக ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

ஆழிநீர் - ஏகார்ணவமான காரணஜலத்திலே, கோள்வாய் - பெருமிடுக்கையும் ஸ்துதிரூபமான ரூபத்தையுமுடையனை, அரவணையான் - திருவரவணையையுடையனுக்கொண்டு, ஆள்வான் - ஜகந்நிர்வாஹகனை சேஷியினுடைய, தாள்வாய் -

---

'விகாராதிகளவனுக்குவாராது' என்றவிடத்திலே, ''[Sanskrit in Grantha script] தைவ'' இத்யாதி ஸ்ருதியும், ''[Sanskrit in Grantha script] நஃ। [Sanskrit in Grantha script] ஸ்மரிஃ'' என்கிற ஸ்ம்ருதியும் அநுஸந்தேயம். ஸ்ருதியிலே, ''[Sanskrit in Grantha script]'' என்றது - ஆத்மநஃ என்றபடி. ஸூக்ஷ்ம சிதசித்சரீரனுயிருந்தமைக்கு ப்ரமாணம் - தமஃ இத்யாதி. ''தானே'' என்கிற பதங்களிலவதாரண சதுஷ்டயத்துக்கும் அடைவேயர்த்தம் - அசித்விசேஷிதமான இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே. (ரு)

திருவடிகளிடத்தே, மலரிட்டு - புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து, நாள்வாய்நாடீர் - நாள்தோறும் ஸாபேக்ஷராய் ஆஶ்ரயியுங்கோள். 'கோள்வாய்' என்று - "வ்யாத்தாநநம்" என்கிறபடியே மிடுக்குக்கிடமான வாய் என்றுமாம்; அன்றியே, 'கோள்' என்கிறது - ஒளியாய், * ஸஹஸ்ரமணிவ்ராதமயூகத்தாலே உஜ்ஜ்வலமுகமென்றுமாம்.

இ. — நாலாம்பாட்டில், "ஆபோ நாரா:" என்கிற வழியாலே திருமந்த்ரத்தை நிர்வசித்து திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலிபண்ணி ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[ஆழிநீர் - ஆள்வான்] - காரணஜலத்திலே ஸ்ருஷ்டியுந்முகனாய்க் கண்வளர்ந்தருளி, அத்தஶையிலே சேதநஸமஷ்டியை ரக்ஷித்தவன். [கோள்வாய்] - மிடுக்குடைய வாய் என்னுதல்; ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவான வாய் என்னுதல். [அரவணையான் தாள்வாய்] - ஆஶ்ரிதஸௌலப்யத்தையாலே ஸ்வாராத்யனுடைய திருவடிகளிலே செவ்விப்பூவைப் பணிமாறி நாள்தோறும் ஆஶ்ரயியுங்கோள்; இப்படிசெய்ய, ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறு ஸித்தம் என்கிறார்.

ஈடு. — நாலாம்பாட்டு. "ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா:" (ஆபோநாரா இதிப்ரோக்தா:) என்றும் ஒரு நிர்வசநப்ரகாரமுண்டிறே இதுக்கு; அவ்வழியாலே திருமந்த்ரத்தை நிர்வசித்து திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலியைப்பண்ணி ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[ஆள்வான்] - இவற்றையடைய அடிமைகொள்ளுமவன். [ஆழிநீர்ஆள்வான்] - அடிமைகொள்ளும் ப்ரகாரமிருக்கிறபடி. காரணஜலத்திலே ஸ்ருஷ்டியுந்முகனாய்க்கண் வளர்ந்தருளி, அத்தஶையிலே சேதநஸமஷ்டியை ரக்ஷித்தவன். [கோள்வாய்] - மிடுக்கையுடையவாயென்னுதல், ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவான வாயென்னுதல். [அரவணையான் தாள்வாய்மலரிட்டு] - ஸ்வாராத்யனென்றதாய்த்து. அநந்தஶாயி திருவடிகளிலே செவ்விப் பூவைப் பணிமாறி. [நாள்வாய் நாடீரே] - நாள்தோறும் ஆஶ்ரயியுங்கோள்; அத்திருவநந்தாழ்வானுடைய பேறு உங்களுக்குப் பெறலாம். (ச)

நாலாம்பாட்டு. — ஆள்வான் இத்யாதி. இதுவும் திருமந்த்ரார்த்தமென்றருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, "தாள்வாய்மலரிட்டு நாள்வாய்நாடீர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆப: இத்யாதி. ப்ரதமேம்ஶே சதுர்த்தே, "ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நரஸூநவ: । அயநம் தஸ்ய தா: பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:" என்கிற நிர்வசநார்த்தம் இப்பாட்டு.

"ஆழியநீரிலே கோள்வாயரவணையானைக்கொண்டு - ஆள்வான்" என்றபடி. அப்ப்ரகாரமேதென்ன - காரணஜலத்திலே இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "கோள்" என்று-க்ரஸிக்கையாய், 'ம்ருத்யுவான' என்றபடி. "ஆபோ நாரா:" என்கிற ப்ரக்ரியையாலே திருமந்த்ரார்த்தம் சொல்லுகிறாராகில், "ஆழிநீர் - ஆள்வான்" என்னவமைந்திருக்க "அரவணையான்" என்றதுக்கு பாவமேதென்ன - ஸ்வாராத்யன் இத்யாதி. "அரவணையான்" என்றதுக்கு - கீழே "ஸ்வாராத்யன்" என்றருளிச்செய்து, இங்கே பாவார்த்தம் - அத்திருவநந்தாழ்வானுடைய இத்யாதி.

ஐந்தாம் பாட்டு.

நாடீர்நாள்தோறும், வாடாமலர்கொண்டு
பாடீர்அவன்நாமம், வீடேபெறலாமே.

ஆ.—(நாடீர்.)-திருமந்த்ரத்தைச்சொல்லி அவன் திருவடிமலர்களிலே வாடா மலர்கொண்டு நாடோறும் பணிமாற, அவன் திருவடிமலர்களைப் பெறலாம்; இது நிஸ்சித மென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், [நாடீர் நாள்தோறும்] - நாள்தோறும் செவ்விப் பூவைக்கொண்டு அவனை ஆஸ்ரயித்து அவன்திருநாமத்தை ப்ரீதிபூர்வகமாகச் சொல்ல அவன்திருவடிகளைப் பெறுகை நிஸ்சிதம் என்கிறார்.

ப —அநந்தரம், மோக்ஷப்ரஜ்ஞனை நாராயணன் திருநாமங்களைப் பாடுங் கோள், பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறலாமென்கிறார்.

நாள்தோறும்-, வாடாமலர்கொண்டு - செவ்விப்பூக்களைக்கொண்டு, நாடீர் - (உங்களர்த்திதவம் தோன்றும்படி) ஆஸ்ரயியுங்கோள்; (அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு, அவன்நாமம் - அந்நாராயணனுடைய திருநாமத்தை, பாடீர் - பாடுங்கோள்; (அந்த ஆராதநமும் ஸாமகாநமுமே), வீடே - நிரதிஸயபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷமாக, பெறலாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி செவ்விமாறாத புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன் திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள்; அப்படி செய்யவே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப்பெறலாம் என்கிறார்.

[நாடீர்என்று தொடங்கி] - ப்ரீதிபூர்வகமான வ்ருத்திக்குக் காலநியதியில்லை. உங்கள் அபிநிவேஸத்துக்கு அநுரூபமான விலக்ஷண புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன் திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள். இப்படிசெய்யவே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப்பெறலாம். அங்கு, சூட்டுநன்மாலைகள் கொண்டு ஆராயிக்கையும், ''ஹாவுஹாவுஹாவு'' என்று பாட்டுமாயிறேயிருப்பது.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி சேவ்விமாறாத புஷ்பத்தைக்கோண்டு அவன் திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சோல்லுங்கோள்; அப்படிச்செய்யவே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பேறலாமேன்கிறார்.

[நாடீர் நாள்தோறும்]-பசித்தபோதேல்லாம் உண்ணுமாபோலே. [வாடாமலர் கோண்டு]-உங்களுடைய அபிநிவேஸாநுரூபமான புஷ்பங்களைக்கோண்டு. [பாடீர்அவன் நாமம்] - '' ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே '' (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று முக்தர் ஸாம

அஞ்சாம்பாட்டு.—நாடீர் இத்யாதி· * வாடாமலர்தொடங்கி மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்தவ தாரிகை - இப்படி இத்யாதி. 'வ்ருத்தியைப்பெறலாம்' என்கையாலே - '' வீடு '' என்றதும் '' ஸேவா '' என்றதும் வ்ருத்திபர்யந்தம் விவக்ஷிதம்.

''நாடோறும் - நாடீர்'' என்றது - தூர்லபதையாலேயன்று; காலநையத்யாஹாவத்தாலே யென்கிறார் - பசித்தபோதேல்லாம் இத்யாதி. காலநியதியில்லையென்கிறவர் ''வாடாமலர்'' என்பானென்? என்ன - உங்களுடைய இத்யாதி. சொல்லீரென்னாதே, '' பாடீர் '' என்றதுக்கு ஸாவம்

ஞானம்பண்ணுமாபோலே, அவனுடைய திருநாமங்களை ப்ரீதிபூர்வகமாகப் பாடுங்கோள். நாடேரென்கையாலே - மாநஸவ்யாபாரத்தைச் சொல்லிற்று; வாடாமலர்கொண்டென்கை யாலே - காயிகத்தைச் சொல்லிற்று. பாடேரென்கையாலே - வாசிகத்தைச்சொல்லிற்று. [வீடேபெறலாமே] - ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப்பண்ணவே, "ஸ்வ நாஶேந ப்ரேக்ஷ்யதே" (ஸ்வேநரூபேணபிநிஷ்பத்யதே) என்கிறத்தைப் பெறலாம். இனி யத்தைச் செய்யப் பெரியத்தைப் பெறலாம். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

மேயான்வேங்கடம், காயாமலர்வண்ணன்
பேயார்முலையுண்ட, வாயான்மாதவனே.

ஆ.—(மேயான்.) - * அதஸீஸமாமலச்ஶவியாய் ஶ்ரிய:பதியாயிருந்த பேயார்முலையுண்ட வாயான். நம்முடைய சக்ஷுராதிகரணங்களுக்கு விஷயமாயிருக்கி லிறே அவன் திருவடிகளில் அடிமைசெய்யலாவதென்னில்; அவனன்றோ ஸகலமநுஜ நயநவிஷயதாங்கதனாய் ஸர்வஸுலபனாய்க்கொண்டு திருமலையிலே புகுந்துநின்றருளு கிறானென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், [மேயான் வேங்கடம்] — ஆஶ்ரயணீயனைச் சொல்லு கிற எம்பெருமானைக் கண்டாலன்றோ ஆஶ்ரயிக்கலாவதென்னில்; ஆஶ்ரிதர்க்காக க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவனாய் ஶ்யாமஹர மான திருநிறத்தையுமுடையனான ஶ்ரிய:பதியானவன், ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு எளிதாகத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளினான்: அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும் அநுபவார்த்தமாகவும் திரு மலையிலேவந்து பிராட்டியோடே ஸந்நிஹிதனானானென்கிறார்.

(ஆஶ்ரிதர்க்கநுபாவ்யமாய்), காயாமலர் - காயாம்பூப்போலே ஶ்யாமளமான, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய், (அநுபவப்ரதிபந்தகயான ப்ரக்ருதியை), பேயார் - பூதனையினுடைய, முலை - (விஷபூர்ணமான) முலையை, உண்ட - பசையறச்சுவைத் தாற்போலே பசைபறுக்கும், வாயான் - வாங்மாதுர்யத்தையுடையனானவன், மாதவன் - "ஸாகிவஷ்ரிணீ தீரா போஸாதோக்ஷெ") என்கிறபடியே, * அலர்மேல் மங்கையோடே, வேங்கடம்மேயான் - திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றான்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஆஶ்ரயணீயனைக்கண்டு ஆஶ்ரயிக்கவேண்டாவோ? என்ன; பிற்பாடரான நமக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளினான், அவனை ஆஶ்ரயியுங் கோள் என்கிறார்.

ஏதத்ஸாமகாயந் இத்யாதி. ப்ரவேஶத்திலே "கரணத்ரயத்தாலும்ஆஶ்ரயியுங்கோள்" என்றது இப்பாட்டைக் கடாக்ஷித்தென்னுமிடம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - நாடேரென்கையாலே இத் யாதி. ஆனால் வீடுபெறுகைக்கு கரணத்ரய ஸமாஶ்ரயணம் ஸாதநமோவென்ன - ஸ்வரூபாநுரூப மான இத்யாதி. கரணத்ரயத்தினுடைய ஶமவனைகாந்த்யம் - ஶேஷபூதனை இவனுக்கு ஸ்வரூ பாநுரூபமான வ்ருத்தியிறே. கீழ்வாக்யவிவரணம் - இனியத்தை இத்யாதி. பெரியத்தை - பரம புருஷார்த்தமான வீட்டை. (ஞ)

[மேயான் இத்யாதி] - உங்களை ஆஶ்ரயிப்பித்துக்கொள்ளுகைக்குத் திருமலையிலே பொருந்திவர்த்திக்கிறவன், ஆஶ்ரயணத்திலே இழிந்தாரைக் கொண்டு முழுகும்வடிவை யுடையவன். விரோயிவர்க்கம் செய்யுமது என்னென்னில்; அது பூதனை பட்டது படுமித்தனை. நம் பூர்வவ்ருத்தம் பாராதே ரக்ஷிக்கைக்கு அருகேயிருப்பாருமுண்டு.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நீர்சொன்னபடியே செய்யலாவது ஆஶ்ரயணீயனைக் கண்டாலன்றோ? கண்டாஶ்ரயிக்க வேண்டாவோவென்ன; பிற்பாடரான நமக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளினான், அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோளேன்கிறார்.

[மேயான்வேங்கடம்] - (வேங்கடம் - மேயான்) உங்களை யாஶ்ரயிப்பித்துக் கொள்ளுகைக்காகத் திருமலையிலேபொருந்தி வர்த்திக்கிறவன். கண்டவாறே தான் பஜிக்கலாயிருக்குமோவென்னில்?—[காயாமலர்வண்ணன்] - துரும்புமெழுந்தாடி அடிமையிலே மீண்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான வடிவுபடைத்தவன். விரோயிவர்க்கம் பின்னைச் செய்வதென்னென்னில் [பேயார்முலையுண்டவாயான்] - பூதனை பட்டதுபடுமேத்தனை. [மாதவனே]-நம் பூர்வவ்ருத்தம்பாராதே விஷயீகரிப்பிக்கைக்கு அருகேயிருப்பாருமுண்டு.

ஏழாம் பாட்டு.

மாதவனேன்றேன்று, ஓதவல்லீரேல்
தீதொன்றும்அடையா, ஏதஞ்சாராவே.

ஆ.—(மாதவன்.)-இந்தஹூக்தியோமுத்தில் அநதிகாரிகள் மாதவனென்னும் திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள்: சொல்லுமிடத்தில் பரப்ரேரிதராய்ச் சொல்லவமையும்: சொல்ல, ஹூவத்கைங்கர்யவிரோதியாய் ப்ராப்தாப்ராரப்தமான ஸர்வபாபங்களும் நஶிக்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், [மாதவனென்றென்று] - ஹூக்தியோமும் பூர்ணமாக அநுஷ்டிக்கவும் இனிமையோடு திருநாமம் சொல்லவும் மாட்டிகோளாகில், பெற்றதே உடலாகக்கொண்டு அநுக்ரஹம்பண்ணும் ஸ்வபாவையான பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனானவனுடைய மாதவனென்னும் திருநாமத்தைப் பரப்ரேரிதராய்க்கொண்டாகிலும் நிரந்தரமாக உச்சரிக்கவல்லிகோளாகில், பண்டுபண்ணின பாபங்கள் நஶிக்கும்; மேல் செய்யும் பாபங்கள் உங்களோடு ஸம்பந்தியாதென்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு.—மேயான் இத்யாதி. "மேயான் வேங்கடம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீர்சொன்னபடி இத்யாதி.

திருமலையிலே வர்த்திக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - உங்களை இத்யாதி. ஆனாலும் அவன் ஸ்வதந்த்ரனன்றோ? பூர்வவ்ருத்தத்தைப்பார்த்து ''க்ஷிபாமி' என்றாலோவென்ன - நம்பூர்வவ்ருத்தம் இத்யாதி. 'காயாமலர்' என்று தொடங்கி, 'வாயானனமாதவன் - வேங்கடம் - மேயான்' ஆகையாலே, 'நாடீர்' என்று கீழிற்பட்டோடே யந்வயம், (ஃ)

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபாஸ்தி பண்ணமாட்டாதாருண்டாகில், உங்கள் ஸகலக்லேஶமும் தீரும்படி உபாயோபேயமான அந்தঃபுரத்தில் வார்த்தையைச் சொல்லுங்கோளென்கிறார்.

மாதவன் - (புருஷகாரயோக்யமென்ன, கைங்கர்யவர்த்தகத்வமென்ன, இரண்டாகாரத்தையுமுடைய லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனானவனுடைய) மாதவனென்கிற திருநாமத்தை, என்றென்று - (பூர்வகண்டமர்யாதையாலே உபாயத்வேந ஆஶ்ரயணீயனென்றும், உத்தரகண்டமர்யாதையாலே உபேயத்வேந புருஷார்த்தபூதனென்றும்) அநுஸந்தித்து, ("ஶரணாகதிஶப்தஹானஜ:") என்கிறபடியே, ஓத - உச்சரிக்கைக்கு, ("நமஸ்தெகயீகாரீவாரெரா தகாரெரஶ்வாவாநஃ") என்கிறபடியே கிடையாதது கிடைத்தது), வல்லீரேல் - வல்லிகோளாகில், தீதொன்றும் - முன்பு ஆர்ஜித்த க்ரூரபாபங்கள், அடையா - ஃலப்ரதாநோந்முகமாகக்கொண்டுகிட்டாது; "உபாயேவாகதெநிகத்ருஃ" என்கிற மர்யாதையாலே, ஏதம்சாரா - மேலுண்டான பாபப்ரவ்ருத்திகள் கூடாது. "ஸஹெஷஸம்வகா - ஸவஶேஸ" என்கிறபடியே அநுபவமே யாத்ரையாமென்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆஶ்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமம் சொல்லவும் மாட்டாதார், அந்தঃபுரபரிகரமானார் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லவே, பூர்ணோபாஸநத்தில் ஃலம் ஸித்திக்கும் என்கிறார்.

[மாதவன் இத்யாதி] - "ஸ்ரீவல்லபன்" என்னும் திருநாமத்தை உங்களுக்கு ருசியில்லையேயாகிலும் பரப்ரேரிதராய்க் கொண்டாகிலும் நிரந்தரமாகச் சொல்ல வல்லிகோளாகில், பூர்வாகங்கள் நஶிக்கும்; உத்தராகங்கள் ஶ்லேஷியா. முன்புள்ளவற்றை மறக்கும், பின்புள்ளவற்றில் நெஞ்சு செல்லாது. கீழ்ச்சொன்ன திருமந்த்ரமும் இப்பாட்டிற்சொன்ன ஸ்ரீமத்பதமும் தனித்தனியே பேற்றுக்குப் பர்யாப்தமானபின்பு, இரண்டையும் சேர்த்துச் சொன்னவர்களுக்குப் பேற்றுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆஶ்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமம்சொல்லவும் மாட்டாதார், அந்தঃபுரபரிகரமானார்வார்த்தையைச்சொல்லவே, பூர்ணோபாஸநத்தில் ஃலம் ஸித்திக்குமென்கிறார்.

[மாதவனென்றென்றோதவல்லீரேல்] - நாராயணஶப்தத்தோடே இத்தைச் சேர்த்துச் சொல்லப்பாருங்கோள். "நாரணமே" என்றாரே-கீழே. [ஓதவல்லீரேல்] - உங்களுக்கு ருசியில்லையாகிலும் பரப்ரேரிதராய்க்கொண்டு நிரந்தரமாகச் சொல்லவல்லிகோளாகில். [தீதொன்றும்அடையா] - பூர்வாகம் நசிக்கும். [ஏதம்சாராவே]-உத்தராகத்துக்கு

ஏழாம்பாட்டு.—மாதவன் இத்யாதி. "மாதவனென்றென்றோதவல்லீரேல்" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரீதி இத்யாதி. "எண்ணும்திருநாமம்" என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரீதிப்ரேரிதராய் இத்யாதி. "பாடீரவன்நாமம்" என்றத்தைப்பற்ற - இனிமையோடே இத்யாதி. அந்தঃபுரபரிகரமானார் வார்த்தையாவது - "மாதவன்" என்று சொல்லுகை.

"நாரணமே" என்றுசொல்லிவைத்து, பின்னையுமொன்றை விதிக்கிறாரோவென்ன - நாராயண இத்யாதி. நாராயணஶப்தத்தைச் சொன்னாரோவென்ன - நாரணம் இத்யாதி. "என்றென்று" என்கிறத்விருக்தியாலே - ஸ்ரீமச்சப்தத்தை நாராயணஶப்தத்தோடே த்விதாகூட்டி த்வயமாக்கி யநுஸந்திக்க வல்லிகோளாகிலென்றபடி. "ஓத" என்கிறதுக்கர்த்தம்அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "என்றென்று" என்கிற வீப்ஸைக்கும் அர்த்தம்அருளிச்செய்கிறார் - உங்களுக்கு இத்யாதி. ஓதுகையாவது - ஒருவன் உச்சரிக்க ததநுச்சாரணமாகையாலே - பரப்ரேரிதராய் என்றது. அதுநசிக்கும்படியும் இது சாராதபடியும் எப்படியென்ன - பூர்வாகத்தை இத்யாதி.

அவிஸ்லேஷமேயாம். பூர்வாவத்தை விஸ்மரிக்கும், உத்தராவத்தில் நெஞ்சுசெல்லாது கீழ்ச் சொன்ன திருமந்த்ரமும் இப்பாட்டிற்சொன்ன ஸ்ரீமத்பதமும் தனித்தனியே பேற்றுக்கு பர்யாப்தமானபின்பு, இரண்டையும் சேர்த்துச்சொன்னவர்களுக்குப் பேறுசொல்லவேண் டாவிறே.

எட்டாம் பாட்டு.

சாராவதங்கள், நீரார்முகில்வண்ணன்
பேரார்ஓதுவார், ஆரார்அமரரே.

ஆ.—(*சாரா*) - அபக்ருஷ்டரான நாங்கள் அதிகாரிகளோவென்னில் ;— யாவர் சிலர் திருநாமஞ் சொல்லவல்லார், அவர்களிறே இத்திருநாமஞ்சொல்ல அதிகாரிக ளான உத்க்ருஷ்டராகிறு ரென்கிறார். இத்திருநாமத்தைச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், அவர்கள் நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராய் என்றும் அவன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்யப் பெறுவர்களென்றுமாம்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், [*சாரா வதங்கள்*] - நீராலேபூர்ணமான மேகம் போலேயிருந்த திருநிறத்தையுடைய எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், அவர்களேதேனும் தண்ணிய ஜந்மவ்ருத்தங்களை யுடையரே யாகிலும் அயர்வறுமமரர்களோடு ஒப்பர்களென்று ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ருச்யுத்பாதநார்த்த மாக அவர்களுடைய ஶ்லாக்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், உத்கர்ஷாபகர்ஷம் இல்லாதபடி ஸர்வபுருஷ போக்யபூதனானவன் திருநாமத்தைச் சொல்லுமவர்கள் ஸூரிஸமாநரென்கிறார்.

வதங்கள் - தோஷங்கள்தாமே, சாரா-(ஸ்வயமேவ) கிட்டமாட்டாதுகள் ; (ஜல ஸ்த்தலவிபாகமற உபகரிக்கைபாலே ஸர்வஜநபோக்யமாய்) நீர்ஆர்-நீர்நிறைந்த, முகில் வண்ணன் - காளமேகம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையவனுடைய, பேர் - திருநா மத்தை, ஆரார் - த்ருப்திபிறவாத வளவாய்க்கொண்டு, (வர்ணாஶ்ரமநியதியின்றியிலே ஶக்திமாத்ராதிகாரத்தை யுடையவராய்க்கொண்டு) ஆர் - யாவர்சிலர், ஓதுவார் - சொல்லு வார், (அவர்கள்), அமரரே - ஸூரிகளிறே. ஆரார் - த்ருப்தராகாரென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அதிகாரிநியதியில்லை; ஆதரணுமாகத் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச்சொல்லுவார் நித்யஸூரிகளோடொப்பர் என்கிறார்.

[*சாராவதங்கள்*] - தோஷங்கள் நம்மைவந்து கிட்டப்பெறு. [*நீரார் முகில் வண்ணன்*] - நீராலேபூர்ணமான மேகம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன். அவ் வடிவைக் காணுந்தனையுமிறே உபதேஶிக்கவேண்டுவது. [*பேர்ஆர் ஓதுவார்*] - அவன்

"[illegible]" என்று - பூர்வாவபவிஸ்மரணமும், "[illegible]" இத்யாதியாலே- உத்தராவத்தில் நெஞ்சுசெல்லாமையும் உக்தமிறே. "மாத வன்" என்றத்தை நாராயண பதத்தோடேகூட்டி யநுஸந்தியுங்கோள் என்றத்தால் பலிதம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. (எ).

திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச்சொல்லுவார் யாவர்சிலர். [ஆரார் அமரரே] - அவர்கள் ஏதேனும் ஜந்மவ்ருத்தங்களையுடையராகிலும், அவர்களிருந்தபடியே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்கள். இத்தால் - ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக அவர்களேற்றம் அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அதிகாரி நியதியில்லை, ஆரேனுமாகத் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்களென்கிறார்.

[சாரா ஏதங்கள்] – ஒரு பொல்லாங்குகளும் வந்துகிட்டாது. [நீரார்முகில்வண்ணன்] - நீராலே பூர்ணமான மேகம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன். †(அவ்வடிவு காணுந்தனையுமிறே உபதேசிக்கவேண்டுவது) [பேராரோதுவார்] - அவன் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், [ஆராரமரரே] - அவர்களேதேனும் ஜந்மவ்ருத்தங்களை யுடையரேயாகிலும், அவர்கள் இருந்தபடியே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர். அவ்வோஜந்மஸ்த்திதிகளிலே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்கள். † (ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக அவர்களேற்றம்அருளிச்செய்கிறார்.) (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அமரர்க்குஅரியானை, தமர்கட்குஎளியானை
அமரத்தொழுவார்கட்கு அமராவினைகளே.

ஆ —(அமரர்க்கு) ‡ஆஶ்ரிதரான தேவாதிகளுக்குங்கூட அரியனாய், ஆஶ்ரிதர்க்கெளியனாயிருந்தவனை, அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஓர்அஞ்சலிமாத்ரம் பண்ணவுமமையும்; கைங்கர்யவிரோதிகளெல்லாம் போமென்கிறார்.

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், [அமரர்க்கு அரியானை] - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு துர்லபனாய், அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபனாயிருக்கிறவனை, அநந்யப்ரயோஜநராய்த் தொழ ப்ரயோஜநாந்தர ப்ராவண்யம் தானேபோம என்கிறார்.

ப.— அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜந ஸுலபனானவனை அநந்யராய்ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ப்ரதிபந்தகங்கள் கிட்டாதுஎன்கிறார்.

அமரர்க்கு - ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு, அரியானை - துர்லபனாய், தமர்கட்கு - ஸ்வஶேஷத்வஜ்ஞாநமுடைய அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு, எளியானை - ஸுலபனானவனை, (ப்ரயோஜநங்களைக்கொண் டகலப்போகாதே அநந்யராய்க்கொண்டு), அமர - பொருந்த, தொழுவார்கட்கு - தொழுவார்க்கு, வினைகள்- ப்ராப்திப்ரதிபந்தக பாபங்கள், அமரா - ஸ்பர்ஶியாதுகள்.

எட்டாம்பாட்டு.—சாரா இத்யாதி. "பேராரோதுவாராராரமரரே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அதிகாரி இத்யாதி. அதிகாரிநியதியில்லையென்றது- "ஆரார்"என்றத்தைப்பற்ற. "ஓதுவார்" என்றவர்த்தமானார்த்தம் - 'நிரந்தரமாக' என்று. பேரை ஆரோதுவார்? ஆர்-யாவரென்றபடி. ஆரார் - அவர்களாரேனுமாகிலுமென்றபடி. "இருந்தபடியே" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அவ்வோ இத்யாதி. 'ஏதங்கள் - சாரா, நீரார்முகில்வண்ணன்பேர் - ஓதுவார் ஆர். ஆராரமரரே' இத்யந்வயம். (அ)

† குண்டலிதம் இருபத்து நாலாயிரப்படியிலிருந்து ப்ரக்ஷிப்தம்.
‡ ப்ரயோஜநாந்தரபரரான என்று இருப்பின் நலம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜந்மாதிகள் அப்ரயோஜகமாலும் அநந்யப்ர யோஜநனாகவேணுமே என்னில்; ஆப்தோபதேசத்தைப்பற்றி இழியவே ப்ரயோஜ நாந்தர பரதாஹேதுவான பாபங்கள் தானே அகலும் என்கிறார்.

[அமரர்க்கு இத்யாதி] - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு துர்லபனானவனை; "யந்நா யம்பகவாந்ப்ரஹ்மாஜாநாதி". அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபனானவனை; "ஸோப்ய கச்ச" "ஸுக்ரீவம்ஶரணம்கத:" "இமௌஸ்மமுநிஶார்தூல கிங்கரௌ": ஜ்ஞாநாதி கரான ப்ரஹ்மாதிகளேயாகிலும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு துர்லபன்; ஒரு வேடுவிச்சி யாகவுமாம், ஒரு குரங்காகவுமாம், ருஷியாகவுமாம், அவர்களுக்குக் கைபாளாயிருக்கும். [அமரத்தொழுவார்கட்கு] - அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயிக்க இழியவே, ப்ரயோஜநாந்தர ப்ராவண்யத்துக்கு அடியான கர்மங்களானவை தானேபோம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஜந்மாதிகள் அப்ரயோஜநமாலும் ப்ரயோஜநாந் தரபரதாஹேதுவான பாபங்கள் செய்வதென்னேன்னில்; ப்ரயோஜநஶூந்யராய்க்கொண் டாஶ்ரயிக்கவே அவைதானே போமேன்கிறார்.

[அமரர்க்குஅரியானை] - எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதி களுக்கும் ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணாதவனை; "யந்நாயம்பகவாந்ப்ரஹ்மா ஜாநாதி." (யந்நாயம்பகவாந்ப்ரஹ்மாஜாநாதி) [தமர்கட்கேளியானை] - அநந்யப்ரயோ ஜநர்க்கு ஸுலபனானவனை. ஒரு குரங்காகவுமாம், ஒரு வேடுவிச்சியாகவுமாம், ருஷிகளாக வுமாம், அவர்களுக்கேளியனாயிருக்கும்; "ஸுக்ரீவம்ஶரணம்கத:" (ஸுக்ரீவம் ஶரணம்கத:), "ஸோப்யகச்சந்மஹாதேஜா:" (ஸோப்யகச்சந்மஹாதேஜா:) "இமௌ ஸ்மமுநிஶார்தூல" (இமௌஸ்மமுநிஶார்த்தூல) என்று சொல்லுகிறபடியே [அமரத் தொழுவார்கட்கு] - ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு தொழுமவர்க்கு. [அமராவினைகளே] - ப்ரயோஜநாந்தரபரதைக்கு அடியான விரோதிகள் வந்து கிட்டா. (கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—அமரர்க்கு இத்யாதி. "அமரத்தொழுவார்கட்கு அமராவினைகள்" என் றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஜந்மாதிகள் இத்யாதி.

ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அரியப்போகாதோவென்ன - யந்நாயம் இத்யாதி. "யந்நாயம் பகவாந்ப்ரஹ்மாஜாநாதிபரமேஷ்டீ". அதெங்கே கண்டோமென்ன - ஒருகுரங்கு இத்யாதி. உக்தத்ரயங்களுக்கும் அடைவே ப்ரமாணத்ரயங்கள் - ஸுக்ரீவம் இத்யாதி. "பிதா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஶரண்யோ லோகநாத: । தஸ்ய புத்ர: ஶரண்யஸ்ய ஸுக்ரீவம் ஶரணம்கத:" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. (ரு - உ0) "ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜா:" இத்யாதி, ஸங்க்ஷேபே. "இமௌஸ்மமுநிஶார்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ । ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை ஶாஸநம் கரவாவகிம்" இதி பாலகாண்டே விஶ்வாமித்ரம் ப்ரதி ராம:. (ருக - ச)

(கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

வினைவல்லிருளென்னும், முனைகள்வெருவிப்போம்,
சுனைநன்மலரிட்டு, நினைமின்நெடியானே.

ஆ.—(வினை.) - திருமந்த்ரத்தைச்சொல்லி அழகிய மலர்களைக்கொண்டு அவன்திருவடிகளிலே பரிமாறி அவனை ஸ்நேஹயுக்தமாக நினையுங்கோளென்றுகொண்டு, ப்ரஸ்துதமான பக்தியோகத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், [வினைவல்லிருளென்னும்] - பகவத்கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தகங்களாய் மிக்கிருந்துள்ள அஜ்ஞாநவாஸநாதிகள் பீதமாய், தானேபோம்; ஆச்ரித விஷயத்தில் எல்லா உபகாரங்களையும் பண்ணினாலும் "ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்றிருக்கும் ஸ்வபாவனானவனை அழகிய செவ்விப்பூக்களைத் திருவடிகளிலே பணிமாறி நினையுங்கோள் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஆச்ரிதரக்ஷணத்தில் அளவிறந்த பாரிப்பையுடையனானவனை ஆச்ரயியுங்கோள்: அவித்யாகர்மாதிஸமஸ்ததோஷங்களும் நிவ்ருத்தமாமென்கிறார்.

வினை - பூர்வாபோத்தராவஸ்திரூப கர்மங்களும், (அதுக்கடியான), வல்லிருள் - அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநரூபமான ப்ரபலதமோவிகாரங்களும், என்னும் - என்றென்று பரிகணிக்கப்பட்ட, முனைகள் - விரோதிவர்க்கத்தினுடைய தேஹஸம்பந்தம் ருசிவாஸனைகளாகிற உத்யோகங்கள், வெருவிப்போம் - (தாமே) அஞ்சி விட்டுப்போம்: சுனை - (தன்னிலமான) சுனையிலுண்டான, நன்மலர் - செவ்விப்பூக்களை, இட்டு - ஸமர்ப்பித்து. நெடியான் - ஆச்ரிதவிஷயத்தில் அபர்யந்தோபகாரதையை யுடையவனை, நினைமின் - அநுஸந்திக்கப் பாருங்கோள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவ்வளவேயன்றிக்கே கைங்கர்யப்ரதிபந்தகங்களும்போம்; ஆனபின்பு, அவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[வினைவல்லிருளென்னும் முனைகள்] - வினை - கர்மம், வல்லிருள் - ப்ரபலமான அஜ்ஞாநம்; அதுக்கடியான தேஹஸம்பந்தம், இவற்றைப் பற்றிவரும் ருசிவாஸனைகளாகிற இத்திரள்கள். [வெருவிப்போம்] - "நமக்கு இது நிலமன்று" என்று பீதமாய்ப்போம். அழகிய செவ்விப்பூவைத் திருவடிகளிலே பணிமாற நினையுங்கோள். [நெடியானே] - எல்லாம் செய்தாலும், "ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ" என்றிருக்குமவன். "ஸக்ருத்" என்கிறபடியே இவன் ஒருகால்நினைக்க, "ஸதா ஸர்வாணி" என்று என்று மொக்க நினைக்குமவன்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. †அவ்வளவேயன்றியே, கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தகங்களும் போம்; ஆனபின்பு, அவனை யாச்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—வினை இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்து கீழிற்பாட்டிற் காட்டில் இப்பாட்டிற் சொன்ன விரோதிநிரஸநத்துக்கு அவாந்தரபேதமருளிச்செய்கிறார் - அவ்வளவே இத்யாதி. அவ்வளவேயன்றியே யென்றது - ப்ரயோஜநாந்தரபரதாஹேதுபாபம் போமளவேயன்றியே யென்றபடி.

---

† ஆனறிக்கே என்று பாடாந்தரம்.

[வினைஇத்யாதி] - வினை - கர்மம், வல்லிருள் - ப்ரபலமான அஜ்ஞாநம்; அதுக்கடியான தேஹஸம்பந்தம், இவற்றைப் பற்றிவருகிற ருசிவாஸநைகளாகிற இத்திரள்கள். [முனை]-திரள். [வெருவிப்போம்] - "நமக்கிதுநிலயன்று" என்று பீதமாய்ப்போம். அன்றிக்கே, முனையென்று - முகமாய், முகங்கெட்டுப்போமென்றுமாம். [சுனைநன்மலரிட்டு] - அப்ராக்ருத த்ரவ்யம் தேடியிடவேணுமென்னவேண்டா. [நினைமின்] - "சிந்திப்பே யமையும்." உங்களுக்குப் பாங்கான ஸமயத்திலே ஒருகால் நினையுங்கோள்; "ஸ்மர்த்தா" (ஸ்மர்த்தா) என்கிறபடியே. [நெடியானே] - நீங்கள் ஒருகால் நினைத்துவிட்டால், பின்னை அவன்தானே "அஹம்ஸ்மராமி" (அஹம்ஸ்மராமி) என்று உங்களை நினைத்தபடியே யிருக்கும்; ஒருகால் நினைத்து இவனைப்போல் கலங்கவேண்டுவதில்லையிறே அவனுக்கு. ஸர்வகுண ஸம்பந்நனுமாய் அகர்மவஶ்யனுமாகையாலே உருவநினைத்தபடியே யிருக்குமிறே அவன். (கஂ)

பதினோராம் பாட்டு.

நெடியானருள்சூடும், படியான்சடகோபன்
நொடியாயிரத்துஇப்பத்து, அடியார்க்கருள்பேறே.

ஆ.—(நெடியான்.) - இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ஆழ்வாரைப்போலே நெடியானருள் சூடும்படியாவரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், [நெடியானருள் சூடும்.] — ஸர்வேஶ்வரனுடைய அருளுகைகெல்லாம் பாத்ரபூதராகையே ஸ்வபாவமான ஆழ்வாருடைய உக்தியான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியானது, அப்யஸித்தவர்களை பகவத்விஷயீகார பாத்ரமாக்கும் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக பகவத்ப்ரஸாதத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நெடியான் - ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய, அருள் - ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுண்டான ப்ரஸாதத்தை (அதிகரித்து), சூடும் - அநுபவிக்கும், படியான் - ஸ்வ

அஜ்ஞாநம் - அவித்யை. "என்னும் முனைகள்" என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்கடியான இத்யாதி. என்னும் - என்றுசொல்லப்படுகிற. "என்னும் முனைகள் - என்று சொல்லப்படுகிற முனைகள்" என்கையாலே, அவித்யாகர்மங்களைச் சொன்னது வாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்று கருத்து. "முனைகள்" என்று - முகமானபோது, வெருவிப்போகை - கெட்டுப்போகையாய், முகம்கெட்டுப்போமென்றபடி. இப்போது, வினைவல்லிருளென்னும் - "வல்லிருளென்னும் - வினை" என்று கூட்டிக்கொள்வது. "சுனை" என்றதுக்கு பாவம்-அப்ராக்ருத இத்யாதி. ஆஶ்ரயணத்திலும் ஆயாஸமில்லை யென்கிறார் - சிந்திப்பேயமையும் என்று. சிந்திக்கிறதின் சரமாவதி - உங்களுக்கு இத்யாதி. ஒருகால் நினைக்கை போருமோ வென்ன - ஸ்மர்த்தா இத்யாதி. "நினைமின்" என்றதுக்கநுகுணமாக "நெடியான்" என்றதுக்கர்த்தம் - நீங்கள் இத்யாதி. "ஸ்மராமி" என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் - நினைத்தபடியேயிருக்கும் என்று. அதுக்கடியேதென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. கலங்கவேண்டாமைக்கடியேதென்ன - ஸர்வகுண இத்யாதி. "விஶ்வாதிகெள ஹரோ" என்றத்தைப்பற்ற - ஸர்வகுணஸம்பந்நன் என்றது. "அஜம்" என்றத்தைப்பற்ற - அகர்மவஶ்யன் என்கிறது. வாராஹே; "ஸ்த்திதேமநஸி" இத்யாதி. "நன்மலர்" என்றது - ஆஶ்ரயிக்கிறவர்கள் ஆதரத்தைப்பற்ற. "நினைமின்" என்றவநந்தரம் "நெடியான்" என்கையாலே, நினைவில் நெடியவனென்று கருத்து. (கஂ)

ஹாவத்தையுடையரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, நொடி - சொல்லான, ஆயிரத்து - , இப்பத்து - இப்பத்தானது, அடியார்க்கு - ஹவச்சேஷஹேதாரானர்க்கு, அருள்பேறு - ப்ரஸாதலாபரூபமாயிருக்கும். நொடி - சொலவு. இது வஞ்சித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும், அப்யஸித்தவர்களை ஆழ்வார் தம்மைப் போலே ஹவத்விஷயீகார பாத்ரமாக்கும் என்கிறார்.

[நெடியான் இத்யாதி] - ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ரஸாதங்களுக்கெல்லாம் பாத்ரஹேதாகையாலே அதுவே ஸ்வபாவமான ஆழ்வார். "ஆற்றநல்லவகை காட்டும்" என்று ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிக்குமளவன்றிக்கே, இப்போது அவன் கொடுத்த அருளெல்லாம்கொண்டு பரித்துநின்று அநுபவிக்கவல்லராகை. நொடிதல் - சொல்லுதல், [அடியார்க்கு] - அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு. [அருள்பேறு] - ப்ரஸாதலாபம். "நெடியானருள் சூடும்படியான்" என்கிற இவர்பேற்றைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இப்பத்தும், அப்யஸித்தவர்களை ஆழ்வார்தம்மைப்போலே ஹவத்விஷயீகாரபாத்ர மாக்கு மென்கிறார்.

[நெடியான் இத்யாதி]-ஸர்வேச்வரனனுக்குப் பாத்ரஹேதாகையே ஸ்வபாவமான ஆழ்வார். அதாவது - "ஆற்றநல்லவகைகாட்டுமம்மான்" என்று தன்குணசேஷ்டிதங்களை ஸாத்மிக்கஸாத்மிக்க அநுபவிப்பித்துக்கொண்டு போந்தபடியை யநுஸந்தித்துவிஸ்மிதரானார் - கீழ்; இப்போது, அவன்கொடுத்தகொடுத்த அருளெல்லாம் உண்டறுக்கவல்லரானாராய்த்து. நொடிதல் - சொல்லுதல். [இப்பத்தடியார்க்கருள்பேறே] - இப்பத்துத்தானே, இத்தையப்யஸித்தார்க்கு, "நெடியானருள்சூடும்படியான்" என்றதுவே பேறாக்கும். (அடியார்க்கு - அப்யஸித்தார்க்கு. அருள்பேறு - ப்ரஸாதலாபம்.) ஈச்வரன்கொடுத்த ஸாதர்ம்யம் ஆழ்வார்கொடுக்கமாட்டாமை யில்லையிறே. (கக)

நிமம்.—நெடியான் இத்யாதி. "அடியார்க்கருள்பேறு" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இப்பத்தும் இத்யாதி.

சூடுகை - பரிக்கையாய், பெறுகையென்றபடி. படி - ஸ்வபாவம். "ஆற்றநல்ல வகை காட்டும்" என்கிறவர் "அருள்சூடும்படியான்" என்கிறதென்னென்ன - அதாவது இத்யாதி. 'வல்லரானாராய்த்து' ஆகையாலே சொல்லுகிறாரென்றபடி. உண்டறுக்கவல்லர் - ஹஜித்து ஜரிப்பித்துக்கொள்ளவல்லர். அருள்பேறே - அருளாகிறபேற்றை யுண்டாக்குமேயென்றபடி. "பேறே" என்ற அவதாரணார்த்தம் - ஈச்வரன் இத்யாதி. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

கண்ணனடியிணையில்காதலுறவார்செயலைத்
திண்ணமுறவேசுருங்கச்செப்பியே—மண்ணவர்க்குத்
தானுபதேசிக்கைதலைக்கட்டினன்மாறன்
ஆனபுகழ்சேர்தன்னருள்.

ஆறாந் திருவாய்மொழி— அருள்பெறுவார் - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ —(அருள்பெறுவார்.) -இனித் தன்திறத்தில் எம்பெருமான் செய்தருளுகிறபடியைத் தன் திருவுள்ளத்தோடேகூட அநுபவிக்கிறார்.

ஒ.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், ஐக்திஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தருளி அந்யபரதைகெட்டுத் தன்னையொழியச் செல்லாததன்மைபரான ஆழ்வாருடைய படியை அநுஸந்தித்து, அவரையொழிய ஒருக்ஷணமாத்ரமும் செல்லாதபடி திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான் தான் இவரோடே ஆத்மாவயியாக நிரந்தரஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாகத் திருநாட்டிலே கொடுபோகையிலே பதறுநின்றுவைத்து, "இவர்தாமே சொல்லக் கொடுபோகவேணும்" என்று அதுக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்த் தன்பக்கல் பரதந்த்ரனாயிருக்கிறவனுடைய நிர்ஹேதுக வ்யாமோஹத்தை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராய், திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, "நாம் பெற்றபேறுகண்டாயே!" என்றுசொல்லி மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ப.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், இவ்வாழ்வாருடைய ஐக்திவைலக்ஷண்யத்தையும் அது தம்மளவில் நில்லாமல் பிறர்க்கும் உபதேசித்து ப்ரீதராம்படியையுங்கண்ட ஈஶ்வரன், "இப்படி ப்ரவணரான இவரை யாவதாத்மஹாவியாம்படியமர்ந்த நிலத்திலே கொண்டுபோய் அநுபவிக்கவேணும்" என்று பாரிக்கிற அவனுடைய; உபகாரோத்யோகத்தையும், அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையும், ஃலப்ரதானத்வரையையும், ஆஶ்ரித ரக்ஷகத்வத்தையும், அதிஶயிதாங்கீகாரத்தையும், ஸ்திராஸக்தியோகத்தையும், ஆஸக்தி ஸூசகலக்ஷணகரத்வத்தையும், ஸம்ஶ்லேஷஜநிதஔஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அத்யாதர விஶிஷ்டத்வத்தையும், அநவதிகோபகாரத்தையும் அநுஸந்தித்து ஏவம்பூதனான ஸர்வேஶ்வரன் தமக்குப் பரதந்த்ரனாய் நின்றுபண்ணுகிற ஆதராதிஶயத்தைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடேகூட உசாவி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ – ஆறாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஐக்திஸ்வரூபத்தை உபதேஶித்துக் கையொழிந்தவநந்தரம் அவன்பக்கலிலேயிருக்க விடாய் பெருகிவருகிறபடியைக் கண்டு, இதுக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிஹிதனாய், "நஜீவேயம்க்ஷணமபி" என்கிறபடியே - இவரையொழிய ஒருக்ஷணமாத்ரமும் செல்லாதபடியை யுடையனாய், "இவரோடே ஆத்மாந்தமாக நிரந்தராநுபவம் பண்ணவேணும், அதுசெய்யுமிடத்து விச்சேதஶங்கையில்லாதபடி பரமபதத்திலே கொடுபோவோம்" என்று பதறுநிற்கச்செய்தே, "இவர் பரதந்த்ரர், நம்மை நியமிக்கமாட்டார்" என்று அறியாதே "இவர்க்குத்தான் பரதந்த்ரனாய் இவர் நியமிக்கக் கொடுபோகவேணும்" என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாயிருக்கிறவனுடைய வ்யாமோஹாதிஶயத்தைக்கண்டு, "ஸர்வாதிகனானவன் நம்மைக்குறித்துப் பரதந்த்ரனாவதே!" என்று விஸ்மிதராய், இதுக்கு உசாத்துணையாவார் ஆர்? என்று பார்த்தவிடத்தில், ஸம்ஸாரிகள் ஶப்தாதிவிஷய ப்ரவணராகையாலும், நித்யஸூரிகள் விப்ரக்ருஷ்டராகையாலும், இனித் தமக்கு உடன்கேடான நெஞ்சும் தாமுமானவாறே, அத்தைக்குறித்து, "நாம்பெற்றபேறு கண்டாயே!" என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகி

ஞர். இதுக்கு முன்பெல்லாம், இவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமென்று போந்தார்; இப்போது, ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமென்கிறார். இருத்தும் வியந்திற் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமென்? என்னில்;—"அடியார் தம்அடியனேன்" என்று ஹேதுவோடே அநுஸந்திக்கிறார்.

ஈடு.—* பொய்ந்நின்றஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும்வர, ஈஶ்வரனை ஆழ்வார் பின்தொடர்ந்தபடி சொல்லிற்று; இதுதொடங்கி, ஆழ்வாரை ஸர்வேஶ்வரன் பின்தொடருகிறபடி சொல்லுகிறது.

இப்படி பக்தி ஸ்வரூபத்தை யுபதேசித்துக் கையொழிந்தவநந்தரம் தன்பக்கலிலே இவர்க்கு விடாய்பெருகுகிறபடியைக்கண்டு, இவர்க்கு முன்பே விடாய்த்துத் திருவாட்டாற்றிலே தங்குவேட்டையாகவந்து நிற்கிறவனுகையாலே இவரைக் கொண்டு போகையிலே அவனுக்கு த்வரைமிக்கது. இவரளவல்லவிறே அவனுடையவிடாய்; "**நஜீவேயம்க்ஷணமபி**" (நஜீவேயம்க்ஷணமபி) என்னும் ஏற்றமுண்டிறே. "ஆழ்வாரும் நாமுமாய் அநுபவிக்கவேணும்" என்றுபாரித்து, "அதுசெய்யுமிடத்தில், அவ்வநுபவத்துக்கு ஒருவிச்சேதம் வாராதபடி ஏகாந்தமாயிருப்பதொரு தேசவிசேஷத்திலே கொடுபோய்வைத்து அநுபவிக்கவேணும்" என்றுபாரித்து, "அதுசெய்யுமிடத்தில், இவர்க்குப் பரதந்த்ரனாய் இவர் நியமித்தபடி செய்தோமாகவேணும்" என்று இவர் அநுமதியொழியச் செய்யமாட்டானாய் நின்றான்; ஸர்வேஶ்வரனைத் தாம் நியமிக்கமாட்டாரே தம்முடைய பாரதந்த்ர்யத்தாலே; இப்படி தம்பக்கலிலே அபிநிவேஶாதிஶயத்தைப் பண்ணுகிறவவனுடைய மேன்மையையும், அப்படிப்பட்ட மேன்மையையுடையவன் தம்பக்கல் பரதந்த்ரனாய்த் தாழநிற்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, இதுதனக்கு உசாத்துணையாக ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தவிடத்து, அவர்கள் ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே அந்யபரராய் அவற்றோடே பணிபோந்திருந்தார்கள்: அவன் தன்னைப்பார்த்தவிடத்தில், அபிநிவேஶாதிஶயத்

அருள்பெறுவார் ப்ரவேஶ; பேடிகாஸங்கதி - பொய்ந்நின்ற இத்யாதி. 'இது தொடங்கி " முனியேநான்முகனளவும்" என்று கூட்டுவது.*

கீழில் திருவாய்மொழியோடு இதுக்கு ஸங்கதி - இப்படி பக்தி இத்யாதி. "விரைகின்றான்" என்றத்தைப்பற்ற - **த்வரைமிக்கது** *என்றது. தங்குவேட்டை - பரஸ்த்தானம். த்வரை அதிசயிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவரளவு இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - நஜீவேயம் இத்யாதி.* "**சிரம்ஜீவதிவைதேஹீயதிமாஸம்தரிஷ்யதி । நஜீவேயம்க்ஷணமபிவிநாதாமஸிதேக்ஷணாம்**" *இதி ஸுந்தரகாண்டே ராமஃ. (சுசு-ம) "என்னில் முன்னம்பாரித்து" என்னக் கடவதிறே. த்வரைமிக்கால் கொடுபோகவொண்ணாதோ? விளம்பிக்கிறதென்னென்ன - ஆழ்வாரும் இத்யாதி. "நமது விதிவகையே" என்றத்தைப்பற்ற - இவர்க்குப்* **பாரதந்த்ரனாய்** *என்றது. அவன் அப்படியிருந்தால் இவர் அநுமதிபண்ணவொண்ணாதோவென்ன-ஸர்வேஶ்வரனைஇத்யாதி. இப்படி அவன் பாரதந்த்ரனாய்த் தாழநிற்கிறபடியைத் தாமேயநுபவியாதே நெஞ்சுக்குச் சொல்லுவானென்? என்ன - இப்படி தம்பக்கலிலே இத்யாதி.* **அபிநிவேஶாதிஶயத்தைப்பண்ணுகிற** *என்றது - "குடிகொண்டான் - மெய்ந்நின்று கமழும்" "நிலைபேரான்" இத்யாதியைப்பற்ற.* **மேன்மையையும்** *என்றது - "ஆழியான்," "கைநின்றசக்கரத்தன்," "புள்ளூர்தி" இத்யாதியைப்பற்ற. "அதுநமதுவிதிவகையே" என்றத்தைப்பற்ற -* **பரதந்த்ரனாய்த் தாழநிற்கிறபடியையும்** *என்றது. பாட்டுக்கள்தோறும் திருவுள்ளத்தைக்குறித் தருளிச்செய்கிறதுக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - இது தனக்கு இத்யாதி. இது தனக்கு-இவ்வநுஸந்தாநந் தனக்கு. "நாட்டாரோடியல்வொழிந்து" என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரிகளை இத்யாதி.* **பணிபோந்திருந்தார்கள்** *- அதுவே யாத்ரையா*

தையுடையனாய் முன்னடிதோற்றுதேயிருக்கிறவனாகையாலே அவன் இதுக்காளாகமாட்டிற்றிலன்; இனி இவ்விஷயீகாரத்துக்கு இலக்கான தாமும் தம்மோடு உடன்கேடான நெஞ்சுமேயாயிருந்தது: அந்நெஞ்சைக்குறித்து, "அவனுடைய மேன்மையிருந்தபடியும், அப்படி மேன்மையுடையவன் நம்பக்கல் தாழநின்ற நிலையும், நாம் பெற்ற பேற்றின் கனமிருந்தபடியுமெல்லாம் கண்டாயே! நம்கார்யம் விழுந்தபடி கண்டாயே!" என்று, இத்தைத் தம்திருவுள்ளத்தோடேகூட்டி இனியராகிறார். இதுக்கு முன்பெல்லாம், ஸர்வேஶ்வரனாகிறான், ஸர்வநியந்தாவாய் ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பானொருவனென்றிருந்தார்; இப்போது அங்ஙனல்ல; ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமே அவனுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறார். முன்பெல்லாம், தம்மாலே பாரதந்த்ர்யத்தை இழந்தார்; இப்போது, அவனாலே பாரதந்த்ர்யத்தை இழக்கிறார். அதுதான்* இருத்தும் வியந்திலே சொல்லிற்றில்லையோ? என்னில்,—அதில் இதுக்கு வாசியுண்டு. "அடியார்தம் அடியனேன்" என்று ஹேதுவோடே அநுஸந்திக்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியனேற்கு ஆழியான்
அருள்தருவானமைகின்றான் அதுநமதுவிதிவகையே
இருள்தருமாஞாலத்துள் இனிப்பிறவியான்வேண்டேன்
மருளொழிநீமடநெஞ்சே! வாட்டாற்றான் அடிவணங்கே.

ஆ.—எம்பெருமான் தன்னருள் சூடுமடியாரான அடியார்க்கடியேனாயிருக்குமிதுவே படியாயிருந்த எனக்கு, ஆழியான் நிரவதிக ஸம்ருத்தியைத் தருகையிலே சமைந்திராநின்றான்; அதுவும் நான் சொன்னபடியே செய்தருளக்கடவனாயிராநின்றான்; ஆனபின்பு, இனி இந்த ஸம்ஸாரத்தை நான்வேண்டேன்: நீயும் இந்த ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு அவன் நமக்குத் தந்தருளுகிற தன் திருவடிகளாகிற ஸம்ருத்தியைக் கைக்கொண்டு அந்த ஸம்ருத்தியை யநுபவி என்று, தம்முடைய நெஞ்சைக்குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்படாநின்றுகொண்டு, அதுதானும் நான் விதித்தபடியே செய்வானாயிராநின்றான் என்கிறார்.

யிருந்தார்கள். உடன்கேடான்-ஸுகதுஃகங்களுக்கு உடன்வந்தியான. "நாராயணனை-நண்ணினம்," "பெறுதபயன்பெறுமாறு," "காட்டித்தன்கனைகழல்கள்" இத்யாதியைப்பற்ற-பெற்றபேற்றின் கனமிருந்தபடியும் என்றது. கீழ்வாக்யவிவரணம்-நம்கார்யம் இத்யாதி. கூட்டி யென்றது-அநுஸந்தித்தென்றபடி. "பொய்ந்நின்றஞானம்" என்கிற பேடிகாஸங்கதிவாக்யவிவரணம் - இதுக்கு முன்பெல்லாம் இத்யாதி. * பொய்ந்நின்ற ஞானந்தொடங்கி இத்திருவாய்மொழிக்கு முன்பெல்லாமென்றபடி. ப்ரஸங்காத் ஸோக்தி - முன்பெல்லாம் இத்யாதி. * மயர்வறமதிநலமருளுகைக்கு முன்பெல்லாமென்றபடி. அதுதான் - அந்தபாரதந்த்ர்யந்தானென்றபடி. வாசியேதென்ன - அடியார் இத்யாதி. ஸாமவதஶேஷத்வமாகிற ஹேதுவோடே யநுஸந்திக்கிறாரென்றபடி. அதாவது-தாம் ததீயபர்யந்தமான ஶேஷத்வத்திலே நிற்கையாலே அவன் பாரதந்த்ரனானானென்று அந்த ஹேதுவோடே யநுஸந்திக்கிறாரென்றபடி.

[ஆழியான்] - திருவாழியாழ்வானை விஷயீகரித்தாற்போலே. இனி, [இருள் என்று தொடங்கி] - அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தில் பிறக்கையில் நசையற்றேன்; ஸாபலமான நெஞ்சே! நீ உகந்தருளின கோயில்களில் நசையாலே, "ஸம்ஸாரத்தைவிட்டுத் திருநாட்டுக்குப் போவேனல்லேன் நான்" என்று பண்ணின ஸங்கல்பத்தைத் தவிர்; அவன் தந்தருளுகிறபடியே திருவடிகளை அநுபவி.

ப — முதற்பாட்டில், தன்விஷயத்தில் சேஷத்வகாஷ்டையையுடைய நமக்கு நிரவதிகோபகாரத்தைப் பண்ணுவதாக வுத்யோகியாநின்றான்; அதுதானும் நாம் நியமித்தபடியே செய்வானாயிராநின்றானென்று, நெஞ்சைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

அருள் - தன்னுடைய நிரவதிக ப்ரஸாதத்தை, பெறுவார் - பெறுகையை நிரூபகமாகவுடையராய், அடியார்தம் - அதுக்கடியான சேஷத்வஜ்ஞாநத்தையுடையார்க்கு, அடியனேற்கு - அஸாதாரண சேஷபூதனாயிருக்கிற எனக்கு, ஆழியான் - திருவாழியாழ்வானைக் கைவிடாதாப்போலே, அருள் - ஸ்வவிஷயமான பூர்வாநுபவரூப மஹோபகாரத்தை, தருவான் - பண்ணுவானாக, அமைகின்றான் - உத்யுக்தனாயிராநின்றான்; அது, (ஸ்வதந்த்ரனான தான் நினைத்தபடி செய்கையன்றியே), நமது விதிவகையே - (புருஷார்த்தமாகையாலே) நாம் விதித்த ப்ரகாரத்திலே ஆகாநின்றது; (ஆனபின்பு), இருள் தரு - அஜ்ஞாநாபாதகமாயிருக்கிற, மா - பெரிய, ஞாலத்துள் - ஜமத்தில், இனி - (அவனுடைய விஷயீகாரம்) பெற்றபின்பு, பிறவி - ("இழிபட்டோடு முடலினிற்பிறந்து தஞ்சீர் யான்கற்று" என்கிறபடியே ஸ்வபத்ஸாபவதாநுபவ ப்ரீத்யர்த்தமாகவும் பிறக்கையை), யான் வேண்டேன் - அவன்நினைவறிந்த நான் இச்சிக்கிறிலேன்; மடம் - பற்றிற்று விடமாட்டாத சபலமான, நெஞ்சே - நெஞ்சே! மருள் - ("அவன்நினைவொழிய நாம் நினைத்தபடி அர்ச்சாவதாராநுபவம் பண்ணவேணும்" என்கிற ஸ்வதந்த்ரஸக்திரூபமான) அறிவுகேட்டை, நீ ஒழி - நீ தவிரப்பார்; (தவிர்ந்தமைதோன்ற), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே நமக்கு பலப்ரதனாய்க்கொண்டுவந்து நிற்கிறவன், அடி - திருவடிகளை, வணங்கு - உன் ஐகமத்யத்தாலே வணங்கப்பார்!

இ. — முதற்பாட்டில், ஈஸ்வரன் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்படாநின்றான், அதுதானும் நாம் விதித்தபடியே செய்வானாயிராநின்றான் என்கிறார்.

[அருள்பெறுவார் அடியார்] — ஸர்வேஸ்வரன் அளவிறந்த ப்ரஸாதத்தைப் பண்ண அதுக்கு விஷயபூதராயிருப்பார் சிலருண்டு; ராஜாக்கள் மஹிஷிகளுக்கு விபூதிகளையும் தங்களையும் அவர்கள் அதீனமாக்கி வைப்பாரைப்போலே ஈஸ்வரன் தன்னை முற்றூட்டாகக் கொடுத்து அநுபவிக்குமவர்கள். [அடியார்தம் அடியனேற்கு] - "நீக்கமில்லா அடியார்தம் அடியாரடியாரடியாரெங்கோக்கள்" என்றிறே தம்ஸ்வரூபத்தை நினைத்திருப்பது. [ஆழியான்] - திருவாழியாழ்வானை விஷயீகரித்தாற்போலே விஷயீகரிக்க நினையாநின்றான். விடயில் சக்கரமிறே. ஆஸ்ரிதரை நிரூபகமாகவுடையவன் என்றுமாம். [அருள்தருவான் அமைகின்றான்] - ஆஸ்ரிதரெல்லார்பக்கலிலும் பண்ணும் அருளை என்பக்கலிலே பண்ணுமவனாகச் சமைந்துநின்றான். "ஸுஸ்ரூஷிதவ்யோ நாவதா" என்னுமவர்களிறே இவர்கள். ஸ்வதந்த்ரனாகில் தருகிறான், இனிக் குறையென்? என்னில் — [அதுநமது விதிவகையே] - அது நாம் சொல்லச்செய்வானாக நினைத்திராநின்றான். "அது நம்முடைய ஸாமர்த்யாதீனமிறே" என்றாய்த்து பூர்வர்

கள் நிர்வாஹம்; இது ப்ரகரணத்தோடு சேராது. "நாம் விதித்தபடியே செய்வானாக நினைத்திராநின்றான்" என்று அருளிச்செய்தார் எம்பெருமானார். தன்பக்கல் குறைவற்றிருந்தாலும் இத்தலையில் இச்சை பார்த்திருக்குமிறே; சொல்வகையே என்னாதே விதிவகையே என்றது - தானே தருமது வித்யதிக்ரமமென்றிருக்கையாலே. இதுக்கு நாம் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன, [இருள் தருமாஞாலத்துள்] - நான் அவன்வழியே போகப்பார்த்தேன். இங்கு உகந்தருளின நிலங்களும் ஸாழவத ஸஹவாஸமும் உண்டாயிருக்க அவன்வழியே போகவேண்டுகிறதென்? என்ன; அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரமாகையாலே, ஜ்ஞாநாதிகனான ப்ராஹ்லாதனையும் எதிரிடப்பண்ணிற்றிறே. [இனி] - அவன்கருத்து அறிந்தபின்பு. [பிறவியான் வேண்டேன்] - "வானுபரின்பமெய்திலென் மற்றை நரகமே யெய்திலென்" என்கிற அது நான்வேண்டேன். இனி ஈஶ்வராபிப்ராயத்தாலேயிருக்கில் இருக்குமித்தனை. [மருளொழி நீ] - நீயும் என்வழியே போரப்பார். "திருவாறன்விளையதனை மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக் கூடுங்கொல்" என்று உகந்தருளின நிலங்களில் நசையாலே ஸ்ரமிப்பதொன்றுண்டு; அத்தைத்தவிர்! இங்கே உகந்தருளின இதுக்கு ப்ரயோஜநம் அங்கே கொடுபோகையன்றோ? [மடநெஞ்சே] - ஸாதுநெஞ்சே! ஐவ்யமானநெஞ்சே! மடமை - அறிவின்மை. [வாட்டாற்றான் அடிவணங்கே] - திருவாட்டாற்றிலேவந்து நிற்கிறவன் நினைவிலே போகப்பார். அடிவணங்குகையாவது - ஈராசுதவிருகை; அவன்கருததிலே போகை.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ஈஶ்வரன் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்படாநின்றான்; அது தானும் நாம் விதித்தபடி செய்வானாயிராநின்றானென்கிறார்.

[அருள்பெறுவாரடியார்தம் அடியனேற்கு] - ஹேதுதானிருக்கிறபடி. ஸர்வேஶ்வரன் பண்ணும் ப்ரஸாதாதிஶயத்துக்கு விஷயபூதராயிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்கள் நமக்கு ஸ்வாமிகள். அவர்கள் பக்கலிலே அவன் பண்ணின அருள் நம்மளவும் வர வெள்ளங்கோத்ததுகாண்என்கிறார். "தாநஹம்த்விஷத:" (தாநஹம்த்விஷத:) என்று ப்ரஜை தீம்பிலே கைவளர்ந்தால் மாற்றைக்கொண்டு "வாய் வாய்" என்பாரைப்போலே, அவன்தான் சீறவேண்டும்படி யிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்களைப்போலன்றியே, "ததாமி" (ததாமி) என்று அவனுடைய அருளுக்கு விஷயபூதராயிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்கள்பக்கல் பண்ணும்அருளை நம்பக்கலிலே பண்ணினான். ராஜாவுக்குப்

முதற்பாட்டு.—அருள்பெறுவார் இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஈஶ்வரன் இத்யாதி.

ப்ரவேஶத்திலே "ஹேதுவோடே" என்றத்தைக்காட்டுகிறார் - ஹேதுதான் இத்யாதி. அதாவது - அடியார்தம்மடியனாகையாலே நமதுவிதிவகையே அருள்தருவானமைகின்றானென்றபடி. ஶப்தார்த்தம - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. "ஹேதுதானிருக்கிறபடி" என்றத்தால் ஃலிதம் அவர்கள்பக்கல் இத்யாதி. "அடியார்தம்" என்று "அருள்பெறுவார்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - தாநஹம் இத்யாதி. "தாநஹம்த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் । க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு," (கசு-கசு) "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் । ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே" இதி கீதாஸு.(கo-கo) "அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியனேன்" என்றதுக்கு - அவர்கள் பக்கல் அநுக்ரஹம் நம்மளவும் வெள்ளமிட்டதென்னுதல், அவர்களெல்லாரிடத்திலும் பண்ணும் அநுக்ரஹத்தை நம்மிடத்திலே பண்ணினானென்னுதலென்று பாவத்வயம். "அருள்" என்றதுக்கு - க்ருபையென்றருளிச்செய்து, கொடை என்றர்த்தாந்தரம் - ராஜாவுக்கு இத்யாதி. "ஆழியான்"

புறம்பு ஒருமுறையிலே செல்லாநின்றாலும், தன்ஐச்வர்யத்தையுங் கொடுத்துத் தன்உடம்பையுங்கொடுக்குமிறே மஹிஷீவிஷயத்தில்; அப்படியே அவன் தன்னை முற்றூட்டாகக் கொடுத்தநுபவித்துத் தான் பரதந்த்ரனாம்படி யிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்கள்பக்கல் பண்ணும் அருளை என்பக்கலிலே பண்ணினான். [அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியனேற்கு] - இருவர்க்கும் நிரூபகமிருக்கிறபடி. இவர் அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியார்; அவன் ஆழியான்; இருவர்க்கும் நிரூபகர் ததீயரேகாணும். [அடியனேற்கு] - "விடுமாறென்பதென்" என்றும் "நீக்கமில்லாவடியார் தம்மடியா ரடியாரடியா ரெங்கோக்கள்" என்றும், "தமர்கள்தமர்கள் தமர்களாம் சதிரேவாய்க்க" என்றும் நான்சொன்ன அவ்வார்த்தையையே நினைத்திருந்தான்காண் அவன்; "அடிகளடியே நினையுமடியவர்கள் தம்மடியான்" என்கிறபடியே இத்தையேயாய்த்து இவர் தமக்கு ஸ்வரூபமாக நினைத்திருப்பது. [ஆழியானருள்தருவான்அமைகின்றான்] - ஸர்வேச்வரன் நம்பக்கலிலே முழுநோக்காக நோக்கி ப்ரஸாதாதிசயத்தைப் பண்ணுவானாகப் பாரியாநின்றான்; திருவாழியை யொருகண்ணாலே பார்ப்பது, இவரை யொருகண்ணாலே பார்ப்பதாகாநின்றான்; "விடலில் சக்கரத் தண்ணலைமேவல்விடலில்" என்கிறபடியே கையில் திருவாழியை விடிலன்றோ உம்மைவிடுவதென்னாநின்றான். [ஆழியான்] - அவர்களையிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண்டும்படியாய்த்திருப்பது. "அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது" (அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது) என்று அவர்கள் எல்லார்பக்கலிலும் பண்ணும்அருளை என்னொருவன்பக்கலிலும் பண்ணாநின்றான். அவர்கள் அருள்பெறுவாரடியாரான அடியாராய்த்து; இவனும் அருள்தருவானமைகின்றானாய்த்து. [அமைகின்றான்] - பாதிஸம்வாதம் குறையற்றது அருளைக் குறையறத் தருவதாகப் பாரியாநின்றான். அவன் ப்ரஸாதாதிசயத்தைப் பண்ணுவதாகப்

என்றத்தையும் கூட்டி பதச்சேர்த்திக்கு பாவம் - இருவர்க்கும் இத்யாதி. இதுக்கு ஸப்ரமாணநிர்வாஹம் காட்டாநின்றுகொண்டு விவரிக்கிறார் - இவர் இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. உம்மை அடியார்தம் மடியராக அவனறிந்தபடி எங்ஙனேயென்ன - விடுமாறு இத்யாதி. இவர்தாம் தம்மை அடியார்தம் மடியனாக நினைத்திருப்பரோவென்ன - அடிகளடியே இத்யாதி. திருக்கடல்மல்லையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வஸ்வாமியுடைய திருவடிகளையே யநுஸந்திக்கும் ஶேஷபூதர்க்கு ஶேஷபூதரானவர் இத்யர்த்தம். திருமொழி இரண்டாம்பத்து ஆறுந்திருமொழி பத்தாம்பாட்டு, "கடிகமழும்" இத்யாதி. ததீயரையிட்டு நிரூபிக்கும்படியிருக்கும் என்றத்தால் ஃபலிதத்தை யருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "அருள்தருவானமைகின்றான" என றதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வேச்வரன் இத்யாதி. "ஆழியான்" என்றதுக்கு இரண்டாம் பாவம் - திருவாழியை இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - விடலில் இத்யாதி. இருவர்க்கும் நிரூபகமென்ற மூந்தினபாவவிவரணம் - அவர்களையிட்டு இத்யாதி. "அடியார், அடியனேற்கு" என்ற பஹுவசநைகவசநங்களுக்கு பாவம் - அஸ்மாபிः இத்யாதி. அதாவது - எங்களெல்லாரிடத்திலு முண்டான தேவர்க்ருபைக்கு விபீஷணனொருவனுமே விஷயமாகக்கடவனென்று - "அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது" என்றதுக்குக் கருத்து. "த்வத்ஸகாஶம் மஹாராஜ ஸர்வாபிஸ்துல்யோபவதுராவண விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ ஸவிதம் ஸம்ப்ரதஸ்திதம்" இதி யுத்தகாண்டே ஸுக்ரீவः (கக-ரு அ-௯). அடியாருடையவும் அவனுடையவும் அந்யோந்யமாநுரூப்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் - அவர்கள் இத்யாதி. "அமைகின்றான்" என்றவநந்தரம் "அதுகமதுவிதிவகையே" என்றத்தால் ஃபலிதம் - பாதி இத்யாதி. பாதிஸம்வாதம் குறையற்றது என்றது - அவனுடைய பாரிப்புமாத்ரமேயாய் இவருடைய அநுமதியில்லாமை யிருக்கையன்றிக்கே இவரும் ஸம்மதிக்கப் பெற்றதென்றபடி. ஸம்வாதம் - ஸம்மதி. "அமைகின்றான்" என்றதுக்குவாஸனை - அருளை இத்யாதி. கண்ணழி

பாரியாநின்றானாகில் அவன்தான் ஸர்வேஶ்வரனாகில் பின்னைக் கண்ணழிவென்னென்னில், - [அதுநமது விதிவகையே] - அது செய்யுமிடத்தில் நான் சொன்னபடி செய்தானாகவேண்டியிராநின்றான். [அது நமது விதிவகையே] - "அது நம்முடைய ஹாக்யாநுகுணமாகவிறே" என்று இதுக்குப்பூர்வர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, "இத்திருவாய்மொழியில் மேலோடுகிற ரஸத்தோடு சேராது, நாம் விதித்தபடியே செய்வானாயிருந்தானென்கிறார்" என்றருளிச்செய்வர். "அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி"(அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி)என்று பாரித்துப்போந்தவர்தாமே "க்ரியதாமிதிமாம்வத"(க்ரியதாமிதிமாம்வத,என்னப் பார்த்திருந்தாற்போலே, இவர் சொன்னபடி செய்வானாயிராநின்றான். "நமது சொல்வகையே" என்னாதே, 'விதிவகையே' என்பானென்னென்னில்; வித்யதிக்ரமத்தில் ப்ரத்யவாயத்துக்கு அஞ்சுவாரைப்போலே அஞ்சாநின்றான். தான் நினைத்தபடி செய்கைக்குத்தன்பக்கல் குறைவற்றாலும் இத்தலையில் இச்சையொழியக்கோடு போகானே அவன்; புருஷோத்தமன் அபும்ஸ்த்வம் வரும்படி செய்யானே. [நமது விதிவகையே] - "ததாநுஜ்ஞாநந்தமுதாரவீக்ஷணை:" (ததாநுஜாநந்தமுதாரவீக்ஷணை:): "இது பட்டர்தாமே யருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்" என்றருளிச்செய்தார். சேனை முதலியார் சட்டையும் மயிர்க்கட்டும் கையும் பிரம்புமாய்வந்து புகுரப்புக்கவாறே, நாய்ச்சிமாருந்தானுமாய் ஸ்வைரமாகவிருக்கிறவதுதவிர்ந்து நாய்ச்சிமாரும் ஸிம்ஹாஸநத்தில் ஒருமூலைகளிலே ஒதுங்கத் தானும் ஸவிநயமாகவிருக்குமாய்த்து, வ்ருத்தஸாமந்தரைக்

வென்னென்னில் என்றது - அவனுக்குக் கண்ணழிவென்னெனனிலென்றபடி. கண்ணழிவு - விளம்பமும், குறையும். "அதுநமது" இத்யாதிக் கர்த்தம் - அதுசெய்யுமிடத்தில் இத்யாதி. நமது விதிவகையே - நம்முடைய நியமநப்ரகாரத்திலேயென்றபடி. முநதினவர்த்தத்துக்கு, "விதிவகையே" என்ற ஏகாரம் - தேற்றத்திலே; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, ஸவாரத்திலே. ஸ்வோக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - அதுநம்முடைய இத்யாதி வாக்யத்வயம். கீழ்வாக்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார் - அஹம்ஸர்வம் இத்யாதி. "விதி" என்றதுக்கு பாவம் - நமது சொல் இத்யாதி. தான் நினைத்தபடி செய்கைக்கு - தான ஸ்வதந்த்ரனாய் நினைத்தபடி செய்கைக்கென்றபடி. கீழ் ப்ரணயித்வததாலே இவர் நியமித்தபடி செய்வானாயிருந்தானென்றருளிச்செய்து, தத்த்வஸ்த்திதியிலும் இத்தலையில் இசைவும் வேணுமென்கிறார் - தன்பக்கல் இத்யாதி. புருஷார்த்தமாகைக்காக வென்றபடி. இசைந்தே கொடுபோகவேணுமெனகிற நிர்ப்பந்தமேதென்ன - புருஷோத்தமன் இத்யாதி; யத்வா, இதுவுமொருஹேதுவாதல். அதாவது - ஆததியாதே கொடுத்தா லவனவைல க்ஷண்யத்துக்குக் கொத்தையாமெனறு கருத்து. அப்படி ஆஶ்ரிதர்க்கு பாதந்த்ரனாயிருக்குமோ? என்ன - ததாநுஜாநந்தம் இத்யாதி. ஸ்தோத்ரே; "அஸ்யஹாஸ்ரஜிதமோஷிணாஜிநா ஸபாநிஷூர்த்ஸ்ஹரணயத்யா। வ்யலோகயநாவதிநாநாந்யவத்ததநுஜாநந்தமுதாரவீக்ஷணை:." இஶ்ஶ்லோகார்த்தத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே ஸ்தாபிப்பிக்கிறார் - இதுக்கு பட்டர்தாமே இத்யாதி. 'அருளிச்செய்தார்' நஞ்சீயரென்றபடி. ஸர்வேஶ்வரன் தன்னுடைய ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வயாபாரங்களையெல்லாம் இவர்பக்கலிலே வைத்து, தானும் பிராட்டிமாருமாக விருக்கிறவளவிலே இவர் அறிவித்தத்தைத் திருக்கண்களாலே அநுமதிபண்ணுவனென்கிறே இஶ்ஶ்லோகத்துக்குக் கருத்து. இவர் அங்கே போகைக்கு ஹேதுவையும், இவர் அங்குப்போனால் இவரைக்காண்கை யுகப்பாகையாலே ஹர்ஷவிவஶநமாகா தென்னுமத்தையும், "யத்யா" என்று ஏகவசநமாக அருளிச்செய்கைக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் - சேனைமுதலியார் இத்யாதி. சட்டை - சொக்காய். "வ்ருத்தஸாமந்தர்" என்கிற இது - போகைக்கு

கண்டராஜாக்களைப்போலே. இவர்தாமும் ''இவ்விருப்புக்குத்தண்ணீர்த்துரும்பாகவோண்ணாது'' என்று ஜந்ஹநிர்வாஹத்துக்கு வேண்டுமவற்றைப் பாசுரப்பரப்பற விண்ணப்பஞ் செய்வராய்த்து. பிராட்டிமாரோடிருக்குமதிலும் இனிதாயிருக்குமிறே அவனுக்கு இவர்தம் மைக்காண; ''ப்ரியேண'' (ப்ரியேண)இறே. ''இன்னானைப்ரஹ்மாவாக்கவேணும், இன்னானைமாற்றவேணும்'' என்று வேண்டுமவற்றைச் சுருங்கவிண்ணப்பஞ்செய்வர்; ''ஐயர் யாதோன்று சோல்லிற்று அவையெல்லாமப்படியே'' என்று கண்களாலே மேலெழுத் திட்டுக்கோடுக்கும் இவ்வார்த்தை யருளிச்செய்தபோது கிடாம்பியாச்சானோடு அல்லாதாரோடு வாசியறக் குமிழிநீருண்டது ; ஆச்சான்தான் பட்டர்க்கு ஸ்நேஹித்திருக்கும்போர. இளையாழ்வான், ஆச்சானை ''பட்டர்தம்மை யாஶ்ரயித்தவர்களிற்காட்டிலும் நீர்தாழ அநுவர்த்திப்பானேன்?'' என்று கேட்க, ''நீ அன்று கண்டிலைகாண், எம்பெருமானார் பட்டர் கையிலே புஸ்தகத்தைக் கோடுத்துத் திருமுன்பே ஒரு ஶ்லோகத்தை விண்ணப்பம் செய்வித்துத் திருப்பிரம்புக்குப் புறம்பாகக்கோண்டு புறப்பட்டுச் சுற்றும் பார்த்தருளி, நம்முடையாரடங்கலும் நம்மை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனை நினைத்திருங்கோள்'' என்றருளிச்செய்தார். அருளுகிறான் ஸர்வேஶ்வரனாகில் அதுதான் நாம் விதித்தபடி செய்வானாயிருந்தானாகில் இனிக் கண்ணழிவென்? என்ன - [இருள் இத்யாதி]- இனி, நீயும்இசையுமித்தனையே வேண்டுவது ; இதுவே கண்ணழிவு. நான் அவன்வழியே போவதாகப்பார்த்தேன், நீயும் அவன்வழியே போகப்பாராய்! உமக்குத்தான் அவன்வழி போகவேண்டுகிறதென்? என்ன ; - இருள் தருமாஞாலமாயிருந்ததே. ஸம்ஸாரமாகிறது, இருக்கவிருக்க அஜ்ஞாநத்தைத் தருவதோன்றாய்த்து ; ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானையுமிறே எதிரிடப்பண்ணிற்று. [இனி] - ''வானுயரின்பமெய்திலென் மற்றைநரகமே யெய்திலேன்'' என்று நினைத்திருந்ததோரு ப்ரமமுண்டுமுன்பு; இப்போது அது தவிர்ந்தேன்.

ஹேது. 'யாநி' என்னாதே, ''யத்'' என்று ஏகவசநமாகையாலே - பாசுரப்பரப்பற என்றது. பாசுரப்பரப்பற விண்ணப்பம் செய்கைக்குஹேது - இவர்தாமும் இத்யாதிவாக்யம். 'வ்ருத்தஸாமந்தரைக்கண்ட ராஜாக்களைப்போலே' என்கிறவிடத்திலே, ''வானிளவரசு'' ''விண்ணாட்டவர்மூதுவர்'' என்றத்தை நினைப்பது. இவர் நைச்யத்தாலே தண்ணீர்த்துரும்பாகாமல் பாசுரப்பரப்பறச் சொன்னாலும் அவன் இவனைக்கண்டா விருக்கும்படி யென்னென்ன - பிராட்டிமாரோடு இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ப்ரியேணவிறே என்று. ''பாசுரப்பரப்பற விண்ணப்பம் செய்வர்'' என்றதின் விவரணம் - இன்னானை இத்யாதி. ' உதாரவீக்ஷணை:- தயா ...... '' என்றதுக்கு, ''வ்ருத்தஸாமந்தரைக்கண்ட'' இத்யாதிக்கநுகுணமாக ஹாவம் - ஐயர் இத்யாதி. கிடாம்பியாச்சானோடு - இவர்க்கு உத்தேஶ்யரான கிடாம்பியாச்சானோடென்றபடி. அல்லாதாரோடு பட்டர் ஶிஷ்யர்களான அல்லாதாரோடென்றபடி. குமிழிநீருண்டது - ஆழங்காற்பட்டார்களென்றபடி. ப்ராஸங்கிகம் - ஆச்சான்தான் இத்யாதி. 'போர - ஸ்நேஹித்திருக்கும்' என்றந்வயிப்பது. பட்டர்தம்மை - பட்டரை யென்றபடி. 'இளையாழ்வான் - ஆச்சானைக்கேட்க' என்றந்வயிப்பது. இளையாழ்வானாகிறவர் - ஆச்சானுடைய ஶிஷ்யர். அதுக்காச்சான்வார்த்தை - நீயன்று இத்யாதி. 'அருளிச்செய்தார் - எம்பெருமானார்' என்றந்வயிப்பது. ''ஆகையாலே ஸ்நேஹித்திருப்பேன்'' என்று கூட்டுவது. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - அருளுகிறான் இத்யாதி. இதுக்கு ஹாவம் - இனிநீயும் இத்யாதி ; இந்த ஹாவம் ''மருளொழிநீ மடநெஞ்சே'' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து. விவரணம் - நான்அவன் இத்யாதி. ''பிறவியான்வேண்டேன்'' என்னாதே ''இருள்தருமா ஞாலம்'' என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - உமக்குத்தான் இத்யாதி. அஜ்ஞர்க்கொழிய ஜ்ஞாநிகர்க்கும் இருள்தருமோவென்ன - ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானையும் இத்யாதி. ''இனி'' என்றதுக்கு

அது தவிரவேண்டுவானேன்னென்னில் ; - ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்துக்கு உடலா யிருக்கையாலும் உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான ஆதராதிசயத்தாலுமாக, "அங்கே யிருக்கிலேன், இங்கேயிருக்கிலேன்" என்று அவனெல்லைக்குள்ளே கிடக்குமத்தனை யன்றோ வேண்டுவதென்றிருந்தோம்; அதுவேயாகப்பெறாதே, மற்றைப்படிக்கு உடலா யிருந்தது. ப்ரக்ருதிவச்யனுக்கி சப்தாதிவிஷயங்களிலே கொடுபோய் மூட்டும் ஸம்ஸார ஸ்வபாவத்தை யநுஸந்தித்தபின்பு விடுவதாகவே துணிந்தேன். [யான்வேண்டேன்] - என் புத்தியால் விட்டேன்; அவனிருத்தில் செய்யலாவதில்லை. ஆனால் செய்யவேண்டுவ தென்னென்ன - [மருளொழிநீ] - உன்னதொருநினைவுண்டு, அத்தைத்தவிரப்பார். "தீவி னையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசும்பேறலுற்றால் - திருவாறன்விளையதனை மேவிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னுமென்சிந்தனை" என்றுவிரோதிகழிந்து போம்வழியெல்லாம்போய், "இது பரமபதத்துக்குப் போம்வழி, அது திருவாறன்விளைக்குப் போம்வழி" என்றால் "ப்ராப்யவஸ்துதான்இங்கே வந்துகிட்டிற்றாகில் இனி இங்கே யடிமைசெய்ய வமையாதோ?" என்று ப்ரமித்திருப்பதொன்றுண்டு, அத்தைத் தவிரப்பார். மருளென்று - அறிவின்மைக்குப்பேர். [மடநெஞ்சே] - "உத்தேஸ்யவஸ்து ஸந்நிஹித மாய்த்தது" என்று இத்தையே பார்க்கிறபித்தனைபோக்கி, நம்மையும் பார்க்கவேண் டாவோ? [வாட்டாற்றான்அடிவணங்கே]-நமக்கு ஹிதகாமனாய்வந்திருக்கிறவவன்வழியே போய் அவனை யநுபவிக்கப் பாராய்; உகந்தருளினநிலங்களிலே வந்துநிற்கிறது நம்மை அவ்வருகே கொடுபோகைக்காயிருக்கும், நீயும் அவன்நினைவிலே போகப்பாராய் [அடி வணங்கே] - அடிவணங்குகையாவது - ஈரரசுதவிருகை யிறே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

வாட்டாற்றானடிவணங்கிமாஞாலப்பிறப்பறுப்பான்
கேட்டாயேமடநெஞ்சேகேசவனெம்பெருமானை
பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள்பற்றறுத்து
நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினமே.

ஸாவம்-வானுயர் இத்யாதி வாக்யத்வயம். அதுதவிரவேண்டுவானேன்னென்னில்'என்றது-அப்போ தப்படி நினைத்திருந்து இப்போதத்தைத் தவிரவேண்டுவானென்னென்னி லென்றபடி. அதுவே - வைஷ்ணவஸஹவாஸாதியே. மற்றைப்படிக்கு - விஷயப்ராவண்யத்துக்கு. "மற்றைப்படிக்கு" என்றத்தை விவரிக்கிறானாதல், * இனி ஸப்தத்துக்கர்த்தமாதல் - ப்ரக்ருதி இத்யாதி. "யான்" என்றதுக்கு ஸாவம் - என்புத்தியால் இத்யாதி. அதேதென்ன - தீவினை இத்யாதி. மருளொழி - உகந்தருளின நிலங்களில் ப்ராவண்யத்தைவிடு. மடப்பம் பற்றிற்றுவிடாமையாக! ஸாவம் - உத்தேஸ்யவஸ்து இத்யாதி. நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ - அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தி லிருக்கிற நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ வென்றபடி. "மருளொழிநீ" என்றுவைத்து, "வாட் டாற்றானடிவணங்கு" என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - நமக்கு இத்யாதி. அதாவது - நம்மைக் கொடுபோகவந்தவனைப் பின்செல்லப் பாராயென்றபடி. ஏதத்விவரணம் - உகந்தருளின இத்யாதி. "அடிவணங்கு" என்றால் அவன்நினைவிலே போகையைச் சொல்லுமோவென்ன - அடிவணங் குகை இத்யாதி. (க)

ஆ.—(வாட்டாற்றான்.) - வாட்டாற்றானுடைய திருவடிகளை பஜித்துக் கொண்டு, ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்குகைக்காக அவனையபேக்ஷித்தும், அபேக்ஷித்த படியே ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கி, அந்யபாராயணராயிருந்த நாட்டாருடைய ப்ரஸங்கத்தையொழிந்து ஸமவஸ்தயாரணராய், அவனை வந்து ப்ராபிக்கப்பெற்றோமே! நெஞ்சே! நமக்குவிளைந்த ஸம்ருத்திகண்டாயே என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், கேட்டாயே ஸவ்யமானநெஞ்சே! தன்னை அநுபவிக்கைக்கு விரோயியான மாஞாலப்பிறப்பு அறுக்கவேணும் என்று, கேசிஹந்தாவாய் என்னை அடிமைகொண்ட வாட்டாற்றானை அடிவணங்கி, அவன்ப்ரஸாதத்தாலே திருவாய்மொழி பாடவும்பெற்று, தன்னுடைய ப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தகமான அவித்யாதிகளெல்லாம்போக்கி, இதரவிஷய ப்ரவணராய் நம்மோடு ஒருபற்றின்றிக்கேயிருக்கிற நாட்டாரோட்டைச் சேர்த்தியையும் தவிர்ந்து, நாராயணனை ப்ராபிக்கப்பெற்றோமென்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனாய் நிருபாதிகபந்துவானவனை நாம்கிட்டப்பெற்றபடிகண்டாயே! என்று பூர்வோபகார பரம்பரையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்.

மாஞாலம் - மஹாப்ருதிவியிலேயுண்டான, பிறப்பு - ஜந்மஸம்பந்தத்தை, அறுப்பான் - அறுக்கைக்காக, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே ஆஶ்ரிதஸுலபனானவனுடைய, அடிவணங்கி - திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து, கேசவன் - மோக்ஷப்ரதிபந்தகமான கேசியைநிரஸித்தவனாய், எம்பெருமானை - அப்படி நம்முடையவிரோதியையும் போக்கி யடிமைகொண்டவனை, பல பாட்டுஆய - பஹுவிதமான கீதங்களானவற்றை, பாடி - பாடுகையாகிற கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி, பழவினைகள் - அநாதிகளான அவித்யா கர்மாதிகளை, பற்று அறுத்து - ஸவாஸநமாக அறுத்து, நாட்டாரோடு - அஹங்காராதிதூஷிதரான லௌகிகரோடு, இயல்வு - ஸஹவாஸத்தையும், ஒழிந்து - தவிர்ந்து, நாரணனை - (நிருபாதிகபந்துவாய்க்கொண்டு இன்று பலப்ரதானோத்யுக்தனான)நாராயணனை, நண்ணினம் - கிட்டப்பெற்றோம்; மடம் - என்னோடுஉடன்பட்டு ஹ்ருத்யமான, நெஞ்சே! கேட்டாயே - (இவ்வுபகாரபரம்பரைகளிருந்தபடி) கேட்டாயே!

ஈ.—இரண்டாம்பாட்டில், "வித்துவகையே" என்று நம் இசைவு பார்த்திருக்கிறான் என்கிறதென்? "இந்நின்றநீர்மை இனியாமுறாமை" என்று அடியிலே அபேக்ஷித்திலோமோ? என்ன;—"அபேக்ஷித்தவளவோ நாம் பெற்றது!" என்கிறார்.

[மாஞாலப் பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றான் அடிவணங்கி] - "தன்னை அநுபவிக்கைக்கு விரோயியான மஹாப்ருதிவியில் ஜந்மத்தைப் போக்கவேணும்" என்றன்றோ நாம் அர்த்திக்கது. [கேசவன் எம்பெருமானை] - கேசியை நிரஸித்தாற்போலே நம் மோக்ஷவிரோயியைப் போக்கி முறையிலே நிறுத்தினபடியைக் கண்டாயே? அவ்வளவேயோ! [பாட்டாயபலபாடி]-விரோயியைப் போக்கினபடி கிடக்கச் செய்தே, வாசிகமான அடிமையைக்கொண்டபடி கண்டாயே. பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவும்படியன்றோ கவிபாடுவித்துக் கொண்டபடி. ப்ரஶஸ்தகேஶனாயிருக்கிற அழகைக்காட்டித் தோற்பித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்டான் என்றுமாம். [பாடிப்பழவினைகள் பற்றறுத்து] - நாம் அடிமைசெய்ய, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமாய் அநாதிகாலார்ஜிதமான அவித்யாதிகளெல்லாம் போகப்பெற்றபடி கண்டாயே. நாம் அநாதிகாலங்கூட ஆர்ஜித்தவற்றை, ஒரு ஸர்வஶக்தி அல்பகாலத்திலே போக்கினபடிகண்டாயே.

[நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து] - அஹங்கார மமகார வஶ்யரோடு தொற்றற்றபடி கண்டாயே. "இவை என்ன உலகியற்கை" "கொடுவுலகங் காட்டேலே" என்னப்பண்ணினபடி கண்டாயே. [நாரணனை நண்ணினமே] - நிருபாதிக ஸர்வரக்ஷகனைக் கிட்டப்பெற்றோம். நிருபாதிக ஸர்வவிஷயபந்துவைக் கிட்டப்பெற்றோம். [கேட்டாயே மடநெஞ்சே] - ஶ்வ்யமானநெஞ்சே, கேட்டாயே! என்று உபகாரஸ்ம்ருதி தோற்றக் கூறுகொள்ளுகிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. "விதிவகையே" என்று - கேவலஹ்ருவத்க்ருபையாலே வந்ததாகச் சொல்லுகிறதென்? அடியிலே "இங்கின்றநீர்மையினியாமுறாமை என்றிலோமோ நாம்?"என்ன,—நாம் அபேக்ஷித்தவளவோ பெற்றது?என்கிறார்.

[மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றானடிவணங்கி - கேசவனெம்பெருமானைப் பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள் பற்றறுத்து நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினம் - கேட்டாயேமடநெஞ்சே] - இதெல்லாம் அவனருளாலே வந்ததாயிருந்ததோ? நாம் இரந்துபெற்றதாயிருந்ததோ? விரோதிபோகவேணுமென்னும் இவ்வளவன்றோ நாம்அபேக்ஷித்தது; கெடுவாய், நாம் அபேக்ஷித்தவளவழிதியே. [மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றானடிவணங்கி]-"ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரவேணும்" என்றன்றோ நாம் ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளையாஶ்ரயித்தது. அதுக்குமேலே அவன் நம்மை அடிமையுங்கொண்டான் கண்டாயே. வாசிகமானவடிமையன்றோ கொண்டது. [கேசவனெம்பெருமானை] – கேசிஹந்தாவான ஸர்வேஶ்வரனை; கேசியைப்போக்கினாற்போலே நம்விரோதியைப்போக்கி நம்முடைய ஶேஷத்வத்தை நிலைநிறுத்தி நமக்கு ஸ்வாமியாயுள்ளவனை; அன்றிக்கே, ப்ரஶஸ்தகேஶன் தன்னழகைக்காட்டி நம்மையடிமைகொண்டவனென்றுமாம். அவ்வளவேயோ, [பாட்டாயபலபாடி] - * பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பரவும்படியன்றோ நம்மையிடுவித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்டபடி. "விரோதியைப்போக்கி யடிமைகொள்ளவேணும்" என்று நாம அபேக்ஷிக்க, அதுவங்கிடக்கச் செய்தே, அடிமைகொண்டான் கண்டாயே. [பாடிப்பழவினைகள்பற்றறுத்து] - நாம் அடிமைசெய்ய, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமாய் அநாதிகாலார்ஜிதமான அவித்யாதிகளெல்லாம்

இரண்டாம்பாட்டு.—வாட்டாற்றன் இத்யாதி. "விதிவகை" என்றதின் பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே அவதாரிகை - விதிவகையேயென்று இத்யாதி. விதி - ஹ்ருவத்க்ருபையையே சொல்லுகிறது. "அனந்தன்மேல்கிடந்த வெம்புண்ணியா" என்று இவர்க்கு ஹாக்யமாவது அவனுகையாலே என்று கருத்து.

"அபேக்ஷித்தவளவோபெற்றது" என்றதுக்கீடாக அந்வயமருளிச்செய்கிறார் - மாஞாலம் இத்யாதி. அந்வயாநுகுணமாக பாவம் - இதெல்லாம் இத்யாதி. நாமிருந்ததுதானேதென்ன - விரோதி இத்யாதி வாக்யத்வயம். இவ்வளவேயோ நாமபேக்ஷித்ததென்ன - மாஞாலம் இத்யாதி. இந்தபதத்வயத்துக்கும் அர்த்தம் - ஸம்ஸார இத்யாதி. "பாட்டாயபலபாடி" என்றதுக்கவதாரிகை- அதுக்குமேலே இத்யாதி. கொண்டவடிமைதானேதென்ன - வாசிகமான இத்யாதி. "மாஞாலப் பிறப்பறுப்பான்" என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் - கேசியை இத்யாதி. நம்விரோதியை ஶேஷத்வவிரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை. இத்தால் பலிதம் - தன்னழகை இத்யாதி. அவ்வளவேயோ என்றது - ஶேஷத்வத்தினெல்லையிலே நிறுத்தினவளவேயோவென்றபடி. பலபாட்டானவற்றைப் பாடியென்று ஶப்தார்த்தம். திருவாய்மொழி பாடுவித்தது அதிஶயமோவென்ன - பாலேய்தமிழர் இத்யாதி. "பாட்டாயபலபாடி" என்றவநந்தரம் "பழவினைகள் பற்றறுத்து" என்றதுக்கு பாவம் - விரோதியை இத்யாதி. அதுவும் கிடக்கச்செய்தே - விரோதியும் கிடக்கச் செய்தேயென்றபடி. பாடுகை பழவினைகள் பற்றறுக்கைக்கு ஸாதநமோவென்ன - நாமடிமை

போகப்பெற்றபடி கண்டாயே. இவர்வினையறுக்கக் குடித்த வேப்பங்குடிநீர் இதுகாணும். "**கேஶவம் வைத்யம்**" (கேஶவம்வைத்யம்)-இவன் நெடுநாள்கூட ஈட்டின இது ஸர்வ ஶக்தியோக்கப்புக்கால் ஒருகாலே போகலாயிருக்குமிறே. [நாட்டாரோடியல்வொழிந்து]- * உண்டியேயுடையேயுகந்தோடும் இம்மண்டலத்தாரோடு தோற்றறப் பெற்றபடி கண்டாயே. "யானேயென்தனதே" என்று அஹங்கார மமகார வஶ்யராயிருக்கிறவர்களோடே ஸம்பந்தமறப்பெற்ருேம். "ஓ ஒ வுலகினதியல்வே" "இவையென்ன வுலகியற்கை" "கோடுவுலகங்காட்டேலே" என்னப்பண்ணினபடி கண்டாயே; "உங்களோடு எங்களிடையில்லை" என்றுகழிந்தவ ரிறே. [நாரணனைநண்ணினம்] - ஸோபாதிகபந்துக்களை விட்டவளவோ? நிருபாதிகபந்துவைப்பற்றவும் பெற்ருேம். விட்டவர்கள் தன்னை ஆகாராந்தரத்தாலே பற்றுகிருர்காணும். முக்தனுக்கு ததீயத்வாகாரத்தாலே அநுபாவ்யமாகிறதிறே இதுதான். ஸ்வயம்பாகந்தவிர்ந்து பிதாவோடே யொன்ருக ஜீவிப்பாரைப்போலே காணும் படுக்கைக்கீழே மஹாநிதிகிடக்கப் புறங்கால்வீங்கிச் சாவாரைப்போலேயிறே, நாராயணனுயிருக்கச்செய்தேயும் நண்ணுதிருந்தபடி [கேட்டாயே மடநெஞ்சே] - பெற்ற பேற்றின்கனத்தை யநுஸந்தித்து, வகாதது வகுத்ததென்று திமிர்த்திருக்கிருயோ? இத்தை அநுபவியாநின்ருயோ; "**ஸௌமித்ரே புங்க்ஷ்வ**" (ஸௌமித்ரேபுங்க்ஷ்வ) "**வைதேஹி ரமஸே கச்சித்**" (வைதேஹிரமஸேகச்சித்)போலே. 'மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான்-கேசவ

செய்ய இத்யாதி. வ்யங்க்யோக்தி - இவர்வினை இத்யாதி. வினையைப்போக்குகைக்கு அவன்வைத்யனோவென்ன - கேசவம் இத்யாதி. "**ஶோகஶோகாதிரோகாபிராதிபி: பாபஸம்ஶ்ரிதா: | கேஶவம் வைத்யமாஸாத்ய ஸர்வவ்யாதிவிநாஶக்ருத்**" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே. "வினைகள்" என்கிற பஹுவசநத்தைக்கடாக்ஷித்து, வினைகளெல்லாம் பற்றறக்கூடுமோவென்கிற ஶங்கையிலே "**கேஶவம் வைத்யம்**" என்கிறதுக்கர்த்தம் - இவன் நெடுநாள் இத்யாதி. ஈட்டின - திரட்டின. "இயல்வு" என்றும், தொற்றுஎன்றும் ஸம்பந்தம். 'உண்டியே' இத்யாதிக்கு- அஶநாச்சாதநங்களையே ப்ரயோஜநமாகத்திரியும் இம்மண்டலத்தாரென்று ஶப்தார்த்தம். பெருமாள்திருமொழி. விவரணம் - யானேயென்தனதே இத்யாதி. ஆனுல் ஸம்பந்தமறப் பெற்ருரோவென்ன - ஓஓஉலகினது இத்யாதி. "இதொரு லோகத்தினுடைய ஸ்வபாவமே!" என்று அவர்கள் இழவு பொறுக்கமாட்டாமை "ஓ!" என்று கூப்பிடுகிருரென்றபடி. திருவாசிரியம். ப்ரமாணந்தரம் - உங்களோடு இத்யாதி. ஶப்தாந்தரத்தால் சொல்லாதே, "நாராயணன்" என்று விசேஷிக்கையாலே - ததீயத்வாகாரேணேத்தேஶ்யரென்று தோற்றுகிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிருர் - விட்டவர்கள் இத்யாதி. அதாவது - ஶரீரஸம்பந்நித்வேந த்யஜித்தவர்களை ததீயத்வேந பற்றுகிருரென்றபடி. அப்படி ததீயத்வாகாரேணேத்தேஶ்யமாமோவென்ன-முக்தனுக்கு இத்யாதி. * நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்வயம்பாகம் இத்யாதி. அதாவது - க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளெல்லாம் தன்னதென்று தனியே போஜித்தவன், பிதாவுக்கு அநுகூலனுய் எல்லாம் அவனதென்றறிந்து அவனோடேகூட போஜிக்குமாபோலே, தன்னதென்றிருக்குமது தவிர்ந்து ததீயத்வேநாநுபவிக்கையென்றபடி. நாராயண ஶப்தத்துக்கு - ஸர்வாந்தர்யாமித்வத்தை விவக்ஷித்து, இப்படி ஸுலபனுயிருக்கிறவனைக் கிட்டாதிருக்கிறது இவ்விஷயத்தை யறியாமையாலே என்னுமத்தை ஸநிதர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிருர். படுக்கைக்கீழே இத்யாதி. அருகேயிருக்கிற நெஞ்சை "கேட்டாயே" என்பானென்னென்ன - பெற்றபேற்றின் இத்யாதி. வகாதது வகுத்தது என்று-அப்ராப்தமானது ப்ராப்தமாய்த்ததென்று. உக்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸௌமித்ரே இத்யாதி. "**ஸௌமித்ரே புங்க்ஷ்வ போகாம்ஸ்த்வம் இஷ்டாந் ராஜ்யஸ்ய ஶாஶ்வத | ஜீவிதஞ்ச ஹி ராஜ்யஞ்ச த்வதர்த்தமபிகாமயே**" இத்யயோத்யா

னெம்பெருமானை - வாட்டாற்றானடிவணங்கி- பாட்டாயபலபாடிப்பழவினைகள்பற்றறுத்து நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினம் - கேட்டாயே மடநெஞ்சே’ என்றந்வயம்.

மூன்றும் பாட்டு.

நண்ணினம்நாராயணனைநாமங்கள்பலசொல்லி
மண்ணுலகில்வளம்மிக்கவாட்டாற்றான்வந்துஇன்று
விண்ணுலகந்தருவானாய்விரைகின்றான்விதிவகையே
எண்ணினவாறாகா இக்கருமங்கள்என்னெஞ்சே!

ஆ —(நண்ணினம்.) - நாமங்கள் பலசொல்லிக்கொண்டபேக்ஷித்து நாராயணனை ப்ராபிக்கப்பெற்றோம்; அதின்மேலே, அவன்தானேவந்து நிர்ஹேதுகமாக நமக்குத் திருநாட்டைத் தருகையிலே விரையாநின்றான்; நாம் “இத்தைச்செய்” என்று சொல்லுமிதுவே தாழ்வாக விருக்கிறானத்தனை; ஆனபின்பு, இனி அவனை நண்ணினோமேயல்லோமோ? நெஞ்சே! இங்ஙனேயிருப்பதொரு ஸம்ருத்தி நமக்கு விளையக்கடவதாக ஸ்வப்நத்திலேதான் நினைவுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், எம்பெருமான் நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனே யென்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே, அதிபஹிநிவிஷ்டனாய் நாம்விதித்தபடி செய்வானாயிராநின்றான். நெஞ்சே! எண்ணினவளவன்றிக்கே கருமங்கள் விழும்படி என்? என்கிறார்.

[நண்ணினம் என்று தொடங்கி] - பலதிருநாமங்களைச் சொல்லி எம்பெருமானை அநுபவிக்கப்பெற்றோம். வளம் - ஸம்பத்து. [என்நெஞ்சே] - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் உன்னுடைய ஆநுகூல்யத்தாலே வந்ததென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், நாம் த்வரிக்கவேண்டும் கார்யத்திலே தான் மிகவும் த்வரியாநின்றான்; இது நாம் நினைத்தவளவன்றியே யிராநின்றதீ!என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

என் நெஞ்சே-எனக்கு அநுபவோபகரணமான நெஞ்சே! (மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ஸௌலப்யத்துக்கும் ப்ரகாஶகமான), பலநாமங்கள் – பலதிருநாமங்களையும், சொல்லி-, நாராயணனை-(அத்திருநாமங்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமான) நாராயணனென்கிற நாமத்தையுடைய நிருபாதிகபந்துவை, நண்ணினம் - கிட்டப்பெற்றோம்; மண்ணுலகில் - இவ்வுலோகத்திலே, வளம்-ஶீலஸௌலப்யாதி குணஸம்பத்தினுடைய, மிக்க - மிகுதியையுடையனாய்க்கொண்டு, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே நிற்கிறவன், வந்து - (நான் சொல்லவேண்டாதபடி தானே உத்யுக்தனாய்க்கொண்டு) வந்து, இன்று -

---

காண்டே ராம:। தஸ்மிந்நேவ, “ஸவிஷஹிரண்யஶ்சைவ ஹ்ருஷ்டோ ஹ்ருஷ்டோபஸஹ। பஶ்யஞ்சீவியாநுஸாரார்து ஶ்ரோதாகாங்க்ஷயஸம்யதாநு.” “கேசவன்” என்றதுக்கு - ப்ரஶஸ்தகேசனென்ற அர்த்தத்துக்குச்சேர அந்வயங்காட்டி, விரோதிநிரஸநஶீலன் என்ற அர்த்தாநுகுணமாக அந்வயம் காட்டுகிறார் - மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான் இத்யாதி. ஏகாந்வயமேயாய், “எம்பெருமானை” என்கிற ஐகாரம் அவ்யயமாக்கி அந்வயங்காட்டுகிறதே விசேஷமென்னவுமாம் பிறப்பறுப்பான் - பிறப்பறுக்கைக்காக என்றபடி. (உ)

(நம்பக்கல் முன்பொரு ஹேதுவின்றியேயிருக்க) இன்று, விண்ணுலகம் - பரமபதத்தை, விதிவகையே - நம்மநுமதிகொண்டு, தருவான் ஆய் - தருவானாக, விரைகின்றான் - விரையாநின்றான்; இக்கருமங்கள் - இக்கார்யங்கள், எண்ணினவாறு ஆகா - (நாம் அவன் பாடே செல்லவும் நாம் அர்த்திக்கவும் நாம் அதிலே த்வரிக்கவும் அவன் நினைவுபார்க்கவும்) எண்ணியிருந்த ப்ரகாரமன்றியே, தான் வருகையும் அபேக்ஷிக்கையும் த்வரிக்கையும் நினைவுதான் பார்க்கையுமாக ஆய்விட்டன்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், நெஞ்சே, நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனே என்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே ஃபலிக்கிறபடியென்? என்கிறார்.

[நாராயணனை நாமங்கள்பலசொல்லி - நண்ணினம்] - கிட்டி அநுபவிக்கப் பெற்றோம். "விண்ணுலகம்" என்கிறபேற்றுக்குச் சொல்லில், மோக்ஷத்தில் விநியோகமான திருமந்த்ரமே அமையும்; "ஸவ்ர்ரூப்ரவ்ஸாயகஃ" என்கிறபடியே ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கும் அதுவே அமையும்; ப்ரீதிப்ரேரிக்க அநுபவத்துக்காகச் சொல்லுகையாலே எல்லாத்திருநாமங்களும் வேணும். [மண்ணுலகில் இத்யாதி] - பரமபதத்திற் காட்டில் ஸம்ருத்திமிக்கிருந்துள்ள திருவாட்டாற்றை நிரூபகமாக வுடையவன். [வளம்]- ஸம்பத்து. ரக்ஷ்யம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே, ரக்ஷகனுக்கு ஸம்பத்துமிக்கிருக்கும் இங்கு; கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேதமில்லாமையாலே சேஷபூதனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் அங்கு. [வந்து] - நாம் செல்லவேண்டும் தேசமடங்கத் தானேவந்து. [இன்று] - நம்பக்கல் இதுக்கு அடியாயிருப்பதொன்று நெஞ்சேற்றில்லை; இன்று இங்ஙனே விடியக்கண்டதித்தனை. [விண்ணுலகம் தருவானாய்] - பரமபதத்திலே செல்லப்பெறுகையன்றிக்கே, "ஆண்மின்கள் வானகம்" என்கிற பொதுவுமன்றிக்கே, த்ரிபாத் விபூதியையும் நமக்கே தருவானாயிராநின்றான். [விரைகின்றான்] - ஸாபேக்ஷரான நாம் ஆறியிருக்க, நிரபேக்ஷனானவன் பதறாநின்றான். முன்பு இவர் விரைந்தபோது ஒருகார்யார்த்தமாக வைத்தானாய், அதுதலைக்கட்டினவாறே, விஸ்ருஷ்ட ருஸமான விபூதி இவர்க்குத்தரமன்று என்று பதறாநின்றான். தொடங்கின அப்போதே தலைக்கட்டவல்ல ஸர்வசக்திக்குப் பதறவேண்டுகிறதென் என்னில்?- [விதிவகையே] - நாம் விதிக்கத்தருவானாக வேண்டியிராநின்றான். [எண்ணினவாறாகா] - நாம் "இவன் விரையவேணும்" என்று எண்ணினோமோ? [இக்கருமங்கள்] - பகவத்விஷயத்தில் ஃபலிக்கும்படி. புறம்பு ஒருவனை ஒன்று அர்த்தித்தால் பேற்றளவும் இவன்தானே அர்த்திக்கவேணும்; இவ்விஷயத்தில், இவன் ஒருகால் அர்த்தித்துவிட்டால் பின்பு தன் பேறாகத்தானே அர்த்தித்துக்கொடுக்கும். [என்நெஞ்சே] - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் நீ என்வழியே போருகையாலேயிறே ஸித்தித்தது.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. நெஞ்சே! நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனே என்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே ஃபலிக்கிறபடியேன்? என்கிறார்.

[நாராயணனைநாமங்கள்பலசொல்லி - நண்ணினம்] - ப்ராப்தனான ஸ்வாமியைக் கிட்டப்பெற்றோம். [நாமங்கள்பலசொல்லி] - "நமோ நாராயணாயேதி

மூன்றாம்பாட்டு.—நண்ணினம் இத்யாதி. "எண்ணினவாறாகா" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நெஞ்சே இத்யாதி.

தத்புருஷஸமாஸத்தை விவக்ஷித்து, "நாராயணன்" என்றதுக்கர்த்தம் - ப்ராப்தனான் இத்யாதி. ஒன்றமையாதோ, பலவேணுமோவென்ன - நமோநாராயணாய் இத்யாதி. "கிம்தத்

ந்த்ர: ஸர்வார்த்தஸாதக:" (நமோநாராயணயேதி மந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதக:) என்று இதுவேயமையுமிறே ஸலாஹிஸங்யிபண்ணில். ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கோண்டு திருநாமங்கள் பலவற்றையும் சோல்லி. [மண்ணுலகில் இத்யாதி] - பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ருத்தி மிக்கிருந்துள்ள திருவாட்டாற்றைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடையவன். [வளம்] - ஸம்பத்து ரக்ஷ்யவர்க்கம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே ரக்ஷகனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் இங்கு; கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேதமில்லாமையாலே ஶேஷஸூதனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் அங்கு. [வந்து] - நாம்சேல்லவேண்டும் தேசமடங்கத் தானே வந்து. [இன்று] - நம்பக்கல் இதுக்கடியாயிருப்பதோன்று * நென்னேற்றில்லை; இன்றிங்ஙனே விடியக்கண்டதித்தனை. [விண்ணுலகம் தருவானாய்] - அங்கே ஒருகுடியிருப்பு மாத்ரமே கோடுத்துவிடுவானாயிருக்கிறிலன். "வானவர்நாடு" "ஆண்மின்கள்வானகம்" என்கிற போதுவையறுத்து நமக்கே தருவானாக த்வரியாநின்றான். ஆவதழிவதாகிற விஸூதி இவர்க்குத் தரமன்றேன்று காணும் அவன் நினைவு. இவர்க்கே கோடுக்கையாவது - இவர் ப்ரார்த்தித்த படியே * வழுவிலாவடிமையைக் கோடுக்கையிறே. [விரைகின்றான்] - நம்மைப்போல் ஆறியிருக்கிறிலன். "சிறப்பில்வீடு - இறப்பிலெய்துக வெய்தற்க" என்றுஒரு ஆற்றலுண்டிறே நமக்கு. தான் முற்பாடனாய்ச் சரக்குக்கட்டிப் புறப்பட்டு நிற்பது, இவர் தாழ்த்தாரேன்று மீளாப் போய்ப்புக்கு "ஆழ்வீர்! போரீரோபோரீரோ" என்று பதறாநின்றான். ஒரு கார்யப்பாட்டாலே வைத்தானாய், அக்கார்யம் முடியுமளவானவாறே த்வரியாநின்றான். ஸர்வஶக்தியான தனக்கும் க்ரமப்ராப்தி பற்றாதபடியாய்த்து த்வரையிருக்கிறபடி. ஸங்கல்பித்தகார்யம் செய்யுமளவும் போறுக்கிறிலனாய்த்து. இப்படி சேய்யநினையாநின்றானாகில் நினைக்கிறான்: தான் ஸர்வஶக்தியான ஸர்வேஶ்வரனாகில் பின்னை அங்ஙன் விரையவேண்டுகிறதேன்னேன்னில்,—[விதிவகையே]-நாம்சோல்லப்பரமபதம்தந்தானாகவேணுமென்றிராநின்றான். "எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்" என்றாரே, அதுதவிர்ந்து "உண்டிட்டாயினியுண்டோழியாய்," "திருவாணைநின்னாணை" என்று தடுத்தும் வளைத்தும் செய்தால் பின்பு

ஸஹஸ்ர[illegible] கிம் தஸ்ய [illegible]: நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்தஸாதக:." "மிக்க" என்றதுக்கர்த்தம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. , மண்ணுலகிலே பரமபதத்திலுங்காட்டில் ஸம்பத்துமிக்கிருந்துள்ள வாட்டாற்றையுடையவனென்று பதார்த்தம். பரமபதத்திற்காட்டில் மண்ணுலகிலே ஸம்பத்து மிகக்கூடுமோவென்ன-ரக்ஷ்யவர்க்கம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "வந்து" என்றதுக்கு பாவம்-நாம்சேல்ல. "இன்று" என்றதுக்குபாவம்-நம்பக்கல் இத்யாதி. நென்னேற்று - நேற்றுமுதல்நாள். "விண்ணுலகம" என்றதுக்கு பாவம் - அங்கே இத்யாதி. ஸூசிதம் - வானவர் இத்யாதி. இவ்விபூதியையும் கொடாதொழிவானேன்னேன்ன - ஆவதழிவது இத்யாதி. இவர்க்கே விண்ணுலகம் தருகையாவதேதேன்ன - இவர்க்கே இத்யாதி. "விரைகின்றான்" என்றதுக்கு பாவம் - நம்மைப்போல் இத்யாதி. இவர்அப்படி யாறியிருந்தாரோ? என்ன - சிறப்பில் இத்யாதி. ஆற்றல் - பொறை. விரைகிறதின் சரமாவதி - தான் முற்பாடனாய் இத்யாதி. இத்தனைநாளுமின்றிக்கே இப்போது த்வரிப்பானேன்னேன்ன - ஒருகார்ய இத்யாதி. கார்யப்பாட்டாலே - கார்யவஶாத் என்றபடி. கார்யமாவது - திருவாய்மொழி தலைக்கட்டுகை. க்ரமேண வருகிறானென்றிருக்க வொண்ணாதோவென்ன - ஸர்வஶக்தி இத்யாதி. "விரைகின்றான்" என்றவர்த்தமாநார்த்தம் - ஸங்கல்பித்த இத்யாதி. திருவாய்மொழி பாடுவிக்கவேணுமென்று ஸங்கல்பித்தகார்யமென்றபடி. விரையவேண்டுகிறதேன்என்னில் - செய்கிறதுக்கென்என்னில்என்றபடி. நான் சொல்லவென்கைக்கு இவர் "வேண்டா" என்றாரோவென்ன - எம்மாவீடு இத்யாதி; இது, வேண்டா என்றமாத்ரத்துக்கு ப்ரமாணம். "விரைகின்றான்" என்ற ஈடுபாட்

---

* நென்னெல்என்று பாடாந்தரம்.

கோடுப்பதாக இராநின்றான். [விதிவகையே - விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான்] - இவர்க்கு ருசிபிறப்பதற்கு முன்பு தான் எதிர்சூழல்புக்கு விரைந்துதிரிந்தான்; ருசிபிறந்த பின்பு இவர் விரையத்தொடங்கினார்; அதுகண்டு அவனுக்கு இவரளவல்லாதபடி விரைதல் மிக்கது; அதுகண்டு இவர் விஸ்மயப்படுகிறார். இவனுக்கு ருசிபிறக்குமளவுமிறே அவன் ஆறியிருப்பது? இவனுக்கு அதுண்டானால் பின்னை பேற்றளவுஞ்செல்ல விரைவான்அவனாய்த்து. உடையவனிறே உடைமைக்கு விரைவான்? [எண்ணினவாறாகா] - "இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை" என்று இவ்வளவன்றோ நாம் எண்ணிற்று? அவனை "விரையவேணும்" என்றெண்ணினோமோ? [இக்கருமங்கள்] - ஸம்பந்தவிஷயத்தில் தாந்தாம் எண்ணியிருந்தவளவல்லகாண் கார்யம் ஃபலிக்கும்படி. லௌகிகரிலே "சிலரை என்கார்யத்துக்கு நீ கடவை" என்று சொன்னாலும், பின்னையும் பேற்றளவுஞ்செல்லத் தனக்கே ப்ரவர்த்திக்கவேணுமே; அப்படியேயினைத்திராதே கோள்ளாய் இவ்விஷயத்திலும். [என்னெஞ்சே] - அவன் முறையிலே விரைய நாம்பெற்றது, நீ முறையிலே நிற்கையன்றோ? பந்தஹேதுவாகை தவிர்ந்து மோக்ஷஹேதுவாகையன்றோ? உன்னாலேவந்த ஸம்ருத்தியன்றோ இதெல்லாம்? (௩)

—

நான்காம் பாட்டு.

—

என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்து இங்கிருந்தமிழ்நூலிவைமொழிந்து
வன்னெஞ்சத்திரணியனைமார்விடந்தவாட்டாற்றான்
மன்னஞ்சப்பாரதத்துப்பாண்டவர்க்காப்படைதொட்டான்
நல்நெஞ்சே!நம்பெருமான்நமக்கருள்தான்செய்வானே.

ஆ.—(என்னெஞ்சத்துள்) - ஸகாதி பரமயோகிவாங்மநஸ அபரிச்சேத்யமான திருநாட்டை நம்முடைய சிறுமைபாராதே நமக்குத்தந்தருளுமோவென்னில்;— என்னுடைய நிகர்ஷமும் சிறுமையும்பாராதே என்னெஞ்சுள் புகுந்திருந்து என்னையுபகரணமாகக்கொண்டு திருவாய்மொழியைச்சொல்லி ஆஸ்ரிதவிரோயிகளான ஹிரண்ய துர்யோதநாதி நிரஸநத்தையும் எனக்கு போக்யமாகச் செய்தருளின நிரவதிக ஸௌஶீல்ய காருண்ய ஔதார்யாதி குணங்களையுடையனாயிருந்தவன், இனித் திருநாட்டை

டுக்கு ஸாவம் - இவர்க்குருசி இத்யாதி. அவனறியிருக்க இவரன்றோ த்வரிக்க ப்ராப்தமென்ன - இவனுக்கு இத்யாதி. அதுக்கடியேதென்ன - உடையவன் இத்யாதி. எண்ணினவாறகா - எண்ணினப்ரகார மன்றிக்கே யிருந்தன. நாம் எண்ணியிருந்த வளவல்லவென்றபடி. எண்ணுக்கு மேலே ஃபலிக்குமென்றுகருத்து. "எண்ணினவாறாகா" என்றத்தால் ஃபலிதமான ஸார்த்த ஸாவம் - இந்நின்ற இத்யாதி. "கருமங்கள்" என்ற பஹுவசநத்துக்கு ஸாவம் - ஸம்பந்தவிஷயத்தில் இத்யாதி. இக் கருமங்கள் - இவ்விஷயத்தில் ஃபலிக்கும் கார்யங்களென்றபடி. "இ" என்றதுக்கு ஸாவம் - லௌகிகரிலே இத்யாதி. நெஞ்சென்னாதே "என்னெஞ்ச" என்றதுக்கு ஸாவம் - அவன் முறையிலே இத்யாதி. உக்தார்த்த விவரணம் - பந்தஹேதுவாகை இத்யாதி. இதுக்கு "8_நவனவ8_ந-வஷ்ராணாழ்" என்றதிலே நோக்கு. 'நாராயணனை நாமங்கள் பலசொல்லி - நண்ணினம், மண்ணுலகில்' என்றுதொடங்கி, 'இன்று - விதிவகையே - விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான், என்னெஞ்சே! இக்கருமங்கள் - எண்ணினவாறாகா' இத்யந்வயம். (௩)

நமக்குத் தந்தருளுமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டுமோ? என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழியைச் சொல்லுவிக்கையாகிற இந்த ஸம்ருத்திபிற்காட்டிலும் சீரியதோ திருநாடென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நம்விஷயத்தில் இத்தனை ஸவ்யனாக ஸம்ஹவிக்குமோ என்னில்; ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் எல்லாம் செய்வானானபின்பு நாம் அபேக்ஷித்ததெல்லாம் செய்யுமென்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து என்றுதொடங்கி] - ஹ்ருதயத்திலேயிருந்து, என்னையுபகரணமாகக்கொண்டு இஸ்ஸம்ஸாரத்தாலே இப்படி விலக்ஷணமான திருவாய்மொழியை யருளிச்செய்து, ஆஶ்ரிதனை ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்காக வலியநெஞ்சை யுடையனை ஹிரண்யனுடைய மார்வைப்பிளந்த திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான். [மன்னஞ்ச என்றுமேலுக்கு] - பீஷ்மாதி ராஜாக்கள் அஞ்சும்படி பாரதஸமரத்திலே ஆயுதம் தொடேன் என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வைத்து ஆஶ்ரிதரான பாண்டவர்களுக்காக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாய் ஆயுதத்தை எடுத்தான் எம்பெருமான் என்றால் உகக்கும்நெஞ்சே! நமக்கு நாதனானதான் நம்அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்யும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில் பக்ஷபாதியானவன் நமக்கு நிரவதி கோபகாரகனாயிராநின்றானென்கிறார்.

நல்நெஞ்சே - பகவத்விஷயமென்றால் ப்ரவணமானநெஞ்சே! வன்னெஞ்சத்து-(ப்ராவண்யமில்லாதவளவன்றியே ப்ரத்யேவஷஹஅபிஷ்டமாம்படி)வலியநெஞ்சையுடைய, இரணியனை - ஹிரண்யனை, (நோய்நின்றவிடம் குட்டமிட்டுப் பரிஹரிப்பாரைப் போலே), மார்விடந்த - அவன் நெஞ்சிருக்கிறமார்பை இடந்து, (ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிஹிதனாய், மன் - ராஜாக்களெல்லாரும், அஞ்ச - அஞ்சும்படி, பாரதத்து - பாரதஸமரத்திலே, பாண்டவர்க்கு ஆ - பாண்டவர்களுக்காக,படைதொட்டான்-(ஆயுதமெடேனென்று) ஆயுதமெடுத்தபக்ஷபாதியாய், நம்பெருமான்-(இவ்வபதானங்களாலே) நமக்கு ஸ்வாமியானவன், என்நெஞ்சத்து-(அநந்யபரமான) என் ஹ்ருதயத்தைவஶீகரித்து, உள்ளிருந்து - உள்ளே பொருந்தியிருந்து, இங்கு - இவ்விருப்பிலே, இரும் - (அத்யந்தவிலக்ஷணமாம்படி) பெரிய, தமிழ் - த்ரமிடமயமான, நூல் - ஶாஸ்த்ரரூபமாய், இவை - அபரோக்ஷஸித்தமான ஹோக்யதையை யுடைத்தான இத்திருவாய்மொழிதன்னை, மொழிந்து - தானே ப்ரவர்த்தகனாயருளிச்செய்து, (அவ்வளவில்நில்லாதே) நமக்கு, அருள் - அதிஶயிதோபகாரங்களை, தான் செய்வானே - பண்ணுவானாகத் தானேபாரியாநின்றான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரன் தான் நாம் விதித்த இது செய்வதாகச்சொன்ன இது ஸம்ஹவிக்குமோவென்னில்; அவனுடைய ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தை அநுஸந்தித்தால் கூடாததில்லை என்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து] - ஸம்ஸாரத்திலே விஷயாந்தரப்ரவணமான நெஞ்சென்று இவர் இறாயாநின்றார்; இவர் ''என்னது'' என்றஇதுவே ஹேதுவாக அவன்மேல்விழாநின்றான். இவர் அயோக்யமென்று அகல, அதுவே ஹேதுவாக அவன்புகுராநில்லாநின்றான். [உள்] - கார்யார்த்தமாக இருக்கையன்றிக்கே தன்வீடாய்தோற்ற உள்ளே புகுந்தான். [இருந்து] - புறம்பு ஒருவிஷயதியுண்டென்று நினையாதே ஸ்தாவரப்ர

திஷ்ட்டையா யிராநின்றான். [இங்கு] - பரமபதத்தில் பரிமாற்றத்தை ஸம்ஸாரத்திலே உண்டாக்கினான். [இருந்தமிழ்] - விலக்ஷணமான தமிழ். [நூல்] - பின்பு லக்ஷணங் கட்டுவார்க்கும் இதுவே கொண்டு செய்யவேண்டும்படியிருக்கை. இவர் ஆற்றாமையாலே சொன்னஇத்தை அவன் லக்ஷணோபேதமாக்கினானாய்த்து. [இவை] - தமக்கும் கொண்டாட வேண்டியிருக்குமிவை. [மொழிந்து] - பாடினவனைத் தாம் கற்றுச் சொன்னானொருபாதிபாக நினைத்திருக்கிறார். [வன்னெஞ்சம்] - ஹிரண்யனுடைய மென்றால் அஸஹ்யமான நெஞ்சு. [மார்விடந்த] - தூர்மாநங்கிடந்தவிடத்தைக் குட்டமிட்டழிக்கை முன்பு தமப்பன் பகையாகச் சிறுக்கனுக்குஉதவினவன் நமக்குஉதவானோ என்றுகருத்து. [வாட்டாற்றான்] - பிற்பாடர்க்கு உதவுகைக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே வர்த்திக்கிறவன். [மன்னஞ்சஇத்யாதி] - ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே பீஷ்மாதி ராஜலோகங்கள் அஞ்ச, பாரதஸமரத்திலே "க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா:" என்கிறவர்களுக்குக் கைபாளாய். [படைதொட்டான்] - படைபெடுத்தான். படைவிட்டானென்னப் பெற்றதில்லை. ஸங்கல்பத்தைக் குலைந்தவித்தனை; கார்யங்கொள்ளப் பெற்றிலன். ஸத்யஸங்கல்பன் என்கிறது ஆஶ்ரிதரை யொழிந்தவிடத்திலேயிறே. விடாவிட்டதென்னென்னில்; அர்ஜுநன்தான் "நீ ஆயுதம்விடில் எனக்கு அவத்யம்" என்கையாலே. [நல்நெஞ்சே] - ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதத்தைக் கேட்டால் உகக்கும் நெஞ்சே! [நம்பெருமான்] - நமக்கு ஸ்வாமியானவன். [நமக்கு அருள்தான் செய்வானே] - நமக்கு அவ்வருளைப்பண்ணியேவிடும். "விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான்" என்கிறபேற்றைப் பண்ணியேவிடும்; இது நிஶ்சிதம். இசைவுக்கு நீயுண்டு, இசைவைக்கொண்டு கார்யஞ் செய்கைக்கு அவனோடு ஸம்பந்தமுண்டு; நம்பேற்றுக்குக் குறைவுண்டோ?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ஸர்வேஶ்வரன் நாம் விதித்தபடியே செய்வானாகச் சொன்னவிது ஸம்ஹவிக்குமோவென்னில் ; – அவனுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை யநுஸந்தித்தால் கூடாததில்லைகாண் என்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து] - அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே தன்னையொழிந்த ஶப்தாதி விஷயங்களை யுகந்துபோந்ததென்றாய்த்து இவர் 'என்னெஞ்சு' என்றுஇருக்கிறது. இதில் குணதோஷங்கள் கிடந்தபடி கிடக்க, இவர் "என்னது" என்றதுவே ஹேதுவாக அவன் மேல்விழாநின்றான். இவர் என்னெஞ்சென்று புறம்பே கால்வாங்காநின்றார்; அவன் அதுவே ஹேதுவாக உள்ளேபோக அடியிடாநின்றான். [உள்] - விடாயர் மேலில் நீரை நீக்கி உள்ளே ஆழமுழுகிக்கிடக்குமாபோலே, நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தான். [இருந்து] - தனக்குஅவ்வருகு ஒருவிஹூதியுண்டாகவும், அங்கேபோவானாகவும் நினைத்திருக்கிறிலன். ஸ்த்தாவரப்ரதிஷ்ட்டையாக விருந்து. [இங்கு] - அங்கில்லாத ஸம்பத்தையும் இங்கேயுண்

நாலாம்பாட்டு.—என்னெஞ்சத்துள் இத்யாதி. "வன்னெஞ்சத்து" என்று தொடங்கி "படைதொட்டான்" என்னுமளவும்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. ஸர்வேஶ்வரன் என்றது - நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனென்றபடி.

"என்" என்றதுக்கு பாவம் - அநாதி இத்யாதி. இப்படிப்பட்ட இதிலே யவனை மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன, வ்யாமோஹமென்கிறார் - இதின் குணதோஷங்கள் இத்யாதி. "உள்ளிருந்து" என்றத்தைப்பற்ற - மேல்விழாநின்றான் என்றது. விவரணம் - இவர்என்னெஞ்சென்று இத்யாதி. நெஞ்சத்தென்னாதே, "உள்" என்றதுக்கு பாவம் - விடாயர் இத்யாதி, "இருந்து" என்றதுக்கு பாவம் - தனக்கு இத்யாதி. "இங்கு" என்று - நித்யவிபூதியை வ்யா

டாக்கினுன். [இருந்தமிழ்] - அவ்விஹூதிக்கும் அடங்காதபடியாய்த்து இவற்றின்நன்மை. "கேட்டாரார்" என்னக்கடவதிறே. [நூல்] - பின்புள்ளார்க்கும் இதுகொண்டு லக்ஷணம் கட்டலாம்படியாய்த்து இவையிருப்பது. இவர் ஆற்றுமையாலே சொல்லச் செய்தேயும், அது ஸர்வலக்ஷணோபேதமாம்படி சொல்லுவித்தானுய்த்து. [இவை] - "இன்னதுசெய் தான்" என்னப்புக்கு நடுவே 'இவை' என்று அநுஸந்திக்கிறுராய்த்து. [மொழிந்து] - ஒருவன் பாடின கவியைக் கற்றுச் சொன்னவனும், தனக்கு அதிலே குவாலாக அந்வயமுண்டாக அபிமாநித்திருக்கும் ; அதுவும் நினைத்திருக்கிறிலர்காணும் இவர். "என் முன் சொல்லும்" என்றவற்றையும் ஒன்றுக நினைத்திருக்கிறிலர். [வன்னெஞ்சத்து இத்யாதி] - ஸமவத்விஷயமென்றால் அதிர்ந்திருக்கும்படிதிண்ணிதான நெஞ்சையுடைய ஹிரண்யனுடைய முருட்டுநெஞ்சை அநாயாஸேந இடந்த திருவாட்டாற்றான். முன்பு தமப்பன் பகையாகச் சிறுக்கனுக்கு உதவினவன், நமக்கு உதவானோ என்று கருத்து. துர்மாநம் கிடந்த விடத்தைக் குட்டமிட்டு இடந்தான் காணும். [வாட்டாற்றான்] - பிற்பாடர்க்கு உதவுகைக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே வர்த்திக்கிறவன். அவன்நெஞ்சிற் குறைதீர்த்தாற்போலே நம்நெஞ்சிற் குறை தீர்க்கவந்து நிற்கிறவன். [மன்னஞ்ச] - அதிரதமஹாரதரென்று பேர்பெற்றவர்களடங்கலும், ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே குலையும்படியாக. ராஜலோகமடங்கலும் அஞ்சும்படியாக. [பாண்டவர்க்காய்] - "இன்னார்தூதன்" என்னும்படி அவர்களுக்குக் கையாளாய். [படைதொட்டான்] - படையெடுத்தான். படைவிட்டானென்னப் பெற்றதில்லை: ஸங்கல்பத்தைக் குலைத்தானித்தனையே ; கார்யங்கொள்ளப் பெற்றதில்லை. ஸத்யஸங்கல்பன் என்றது,-ஆஸ்ரிதரை யொழிந்தவிடத்திலிறே ; விடாவிட்டது, அர்ஜுநன் "நீ ஆயுதம்விடுகை எனக்கு அவத்யம்" என்கையாலே. ஆகில் தவிரலா

வர்த்திக்கிறதென்கிறுர் - அங்கில்லாத இத்யாதி. ஸம்பத்து என்றது - * இருந்தமிழ்நூலை. "இரு" என்றதுக்கு ஸாவம் - அவ்விபூதிக்கும் இத்யாதி. இருமை - பெருமை. அதாவது - வைலக்ஷண்யாதிஸ்யமென்றபடி. அப்படி யிருக்குமோவென்ன - கேட்டாரார் இத்யாதி. "நூல்" என்றதுக்கு ஸாவம் - பின்புள்ளார்க்கும் இத்யாதி. நூல் - ஶாஸ்த்ரம். ஆற்றுமைக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொன்னவை, லக்ஷணவத்தாமோவென்ன - இவராற்றமை இத்யாதி. "தமிழ் நூல் மொழிந்து" என்னுதே, நடுவே "இவை" என்றதுக்கு ஸாவம் - இன்னது இத்யாதி. மொழிவித்து என்னுதே "மொழிந்து" என்றதுக்குஸாவம் - ஒருவன் இத்யாதி. குவாலாக - அதிகமாக. கீழே "என்முன்சொல்லும்" என்று ப்ரயோஜகர்த்தாவாகச் சேரவில்லையோவென்ன - என்முன்சொல்லும் இத்யாதி. இதுக்கு ஹார்த்தஸாவம் - முன்பு இத்யாதி. "மார்விடந்த" என்றதுக்கு ஸாவம் - துர்மாநம் இத்யாதி. குட்டமிட்டு - பள்ளமெடுத்து. "மார்விடந்தவாட்டாற்றான்" என்று கூட்டி ஸாவம் - அவன்நெஞ்சில் இத்யாதி. அவன்நெஞ்சிற்குறை - ஹிரண்யன் நெஞ்சில் காலுஷ்யமென்னுதல், ப்ரஹ்லாதன்நெஞ்சில் குறையென்னுதல். நம்நெஞ்சில்குறை யென்றது - பரமபதத்திலே நம்மைக் கொடுபோகாமையாலே "ஏகமெண்ணும்" என்னும் குறையென்றபடி. "மன்" என்று - ஜாதிவாசி. ராஜலோகமடங்கலுமென்றபடி. "மன்னஞ்ச" என்றதுக்கு ஸாவம் - அதிரத இத்யாதி. "ஆய்" என்றதுக்கு ஸாவம் - இன்னார்தூதன் இத்யாதி. திருமொழி இரண்டாம் பத்து இரண்டாந்திருமொழி மூன்றும்பாட்டு, "மூன்னோர்தூது" இத்யாதி. இதுக்குஸாவம் - படைவிட்டான் இத்யாதி. படை - திருவாழி. விவரணம் - ஸங்கல்பத்தை இத்யாதி. ஆனால் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் குலையாதோவென்ன - ஸத்யஸங்கல்பன் இத்யாதி. எடுத்தால் விடாதொழிவானென்னென்ன-விடாவிட்டது இத்யாதி. அப்படி ஆஸ்ரித பாதந்த்ரனோவென்ன -மன்னர்மறுக இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி ஏழாம்பாட்டு. இதுக்கு ஸாவம் - அர்ஜுநன் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி. "நன்னெஞ்சே, நம

காதோவென்று தவிர்ந்தான். (மன்னர்மறுகஇத்யாதி) - அர்ஜுநன்குதிரைகளிளைத்தவளவிலே,கடிநஸ்த்தலத்திலே நீர் நரம்புஅறியுமவனுகையாலேவாருணாஸ்த்ரத்தைவிட்டு அங்கே நீரையுண்டாக்கிக் குதிரைகளை விட்டு நீரூட்டிப் புரட்டி எழுப்பிக்கொடுபோந்து பூட்டிக் கொண்டுவந்து முன்னேநிறுத்தின இத்தைக்கண்ட ராஜலோகமடைய, "இவனுடைய பக்ஷபாத மிருந்தபடியால் நாம் இவனைவெல்லுகையென்று ஒன்றுஉண்டோ?" என்று குடல் மறுகிற்றாய்த்து. (முன்அங்குநின்று மோழையெழுவித்த) - எல்லாருங்காணக் குமிழி நீரேழும்படி பண்ணினான். அவனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை யநுஸந்தித்தவாறே நெஞ்சுஅநுகூலித்தது. [நன்னெஞ்சேஇத்யாதி]-அல்லே னென்னுமைக்கு நீயுண்டு, ஆவோ மென்கைக்கு அவனுண்டு, அவனை ப்ரேரிக்கைக்கு க்ருபையுண்டு. [நம்பெருமான்]-நமக்கு ஸ்வாமியான தான், நமக்கு அருள்பண்ணியேவிடும். "விண்ணுலகந்தருவானாய்விரைகின்றான்" என்கிறபேற்றைப் பண்ணியேவிடும்; இது நிஸ்சிதம். இசைகைக்கு நீயுண்டு, இசைவிப்பிக்கைக்கு அவனுண்டு, இசைவைக் கொண்டு கார்யம் செய்கைக்கு ஸம்பந்தமுண்டு; இனி நம்பேற்றுக்குக் குறையுண்டோ? (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வானேறவழிதந்தவாட்டாற்றான்பணிவகையே
நான்ஏறப்பெறுகின்றேன்நரகத்தைநகுநெஞ்சே!
தேனேறுமலர்த்துளவம்திகழ்பாதன்செழும்பறவை
தானேறித்‡திரிவானதாளிணைஎன்தலைமேலே.

ஆ.-(வானேற.) - திருநாடுபெறவேணுமென்று அபேக்ஷையுடையார் எல்லார்க்கும் வானேறுகைக்கீடான உபாயத்தைக் கொடுத்தருளினான்; அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே, தேனேறுமலர்த்துளவத்தினாலே யலங்க்ருதமாயிருந்த அவனுடைய தாளிணை பெரியதிருவடிமேல் ஏறுமாபோலே என்தலைமேலே நான் ஏறப்பெறுகின்றேன்; இனி, அவனைப்பிரிந்திருக்கையாகிற நரகத்தை வென்றிருப்பேனென்கிறார்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் ப்ரஸாதத்தாலே ஆஸ்ரிதர்க்குத் திருநாட்டுக்குப் போகைக்குவைத்த அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தியாலே போகவும்பெறுகின்றேன்; பெரிய திருவடிமேலே யிருக்குமாபோலே அவன்திருவடிகள் என்தலைமேலேயிருக்கவும் பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார். வழியென்று - உபாயமாகவுமாம்.

[நரகத்தை நகுநெஞ்சே] - நெஞ்சே! அவனைப் பிரிந்திருக்கையாகிற நரகத்தை நகு. நரகமென்று - ஸம்ஸாரமாகவுமாம். [தேனேறு மலர்த்துளவம் திகழ் பாதன்] - தேன்மிகாநின்றுள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவடிகளையுடையவன்.

பெருமான், நமக்கருள்தான்" என்ற பதத்ரயத்துக்கு பாவம் - அல்லேனென்னுமைக்கு இத்யாதி வாக்யத்ரயமும். விவரணம் - விண்ணுலகம் இத்யாதி. "செய்வானே" என்றவவதாரணார்த்தம் - இதுநிஸ்சிதம் என்று. "அல்லேனென்னுமைக்கு" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - இசைகைக்கு இத்யாதி. "நம்பெருமான்" என்ற இத்தைப்பற்ற - ஸம்பந்தமுண்டு என்றது. "பெருமான்" என்றத்தைப்பற்ற - இசைவிப்பிக்கைக்கு அவனுண்டு என்றது. (ச)

---

‡ 'திரிவானத்தாளிணை' என்பது உரையின் பாடம்.

ப.—அநந்தரம், அவனருளிச்செய்த ப்ரகாரத்திலே நான் பரமபதத்தைப் பெறுகின்றேன்; அதுக்கடியான விஷயீகாரத்தாலே போக்யமான திருவடிகள் என்தலையிலே யாய்த்தின வென்கிறார்.

வானேற - பரமபதத்திலே போகைக்குஉறுப்பாக, வழிதந்த - ("போம்வழியைத்தரும்" என்கிறபடியே) அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தை யுண்டாக்கித்தந்து, (அத்தாலே கொண்டு போவதாக), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிஹிதனானவன், பணிவகையே - "பண்டேபரமன் பணித்த பணிவகையே" என்கிறபடியே, நான் - (அவன் நினைவே நினைவாம்படியான) நான், ஏற - மேலேசெல்ல, பெறுகின்றேன் - பெறுகின்றேன்; (அதுக்கடியாக), தேன் - மதுவானது, ஏறு - மிகாநின்றுள்ள, மலர்த்துளவம் - மலரையுடைய திருத்துழாய், திகழ்பாதன் - செவ்விபெற்று விளங்கும்படியான திருவடிகளையுடையனாய், செழும்பறவை - தர்சநீயாகாரனான பெரிய திருவடியை, தான் ஏறித்திரிவான் - தான் விரும்பியேறி ஆஶ்ரிதார்த்தமாக ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய, அத்தாளிணை - அந்த போக்யமான திருவடிகளிரண்டும், என் தலைமேலே - என் தலைமேலாய்த்தின; நெஞ்சே! நரகத்தை - ஸம்ஸாரத்தை, நகு - (ஸாவஜ்ஞமாகச்) சிரித்துப் போம்படிபார்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் பரமபதத்துக்குப்போக ஆஶ்ரிதர்க்கு வைத்த அர்ச்சிராதிகதியாலே போகப்பெறுகின்றேன். நித்யாஶ்ரிதரைப்போலே என்னை விஷயீகரிக்கவும் பெற்றேன் என்கிறார்.

[வானேற] - அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான பரமபதத்திலே ஏறுகைக்கு அர்ச்சிராதிகதியைத்தந்த. பரமபதலாபத்திலும் அவ்வருகே ஒருலாபமென்னும்படியிறே அர்ச்சிராதிகதி ஸித்தி. [வாட்டாற்றான்] - இப்பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணின தேஶம். [பணிவகையே] - சொன்னபடியே. "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்றபடியே; "பண்டேபரமன் பணித்தபணிவகை" என்றாரிறே; "மரணமானால்" என்று சொன்னபடியே யென்னவுமாம். [நானேற இத்யாதி] - நான் செல்லப்பெறுகின்றேன்; ஸம்ஸாரத்தைப்பார்த்து, "உன்னை வென்றேன்" என்று சிரித்துப்போகப்பார். உன்னை கெடுகாள் குடிமைகொண்டதென்று பார்த்து உன்வெற்றி தோற்றப் போ; விஶ்லேஷமாகிற நரகத்தை நகுவென்றுமாம். இச்செருக்குக்கு அடியென்? என்ன,—[தேனேறு மலர்த்துளவம் திகழ்பாதன்] - நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தேன்மிக்கு வாராநின்றுள்ள மலரையுடைய திருத்துழாய் விளங்காநின்றுள்ள திருவடிகளையுடையவன். திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவடிகளென்றுமாம். [செழும்பறவை] - இவனோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே தர்ஶநீயமான வடிவையுடையவன். [தானேறித் திரிவானதாளிணை] - அவனுக்காகவுமன்றிக்கே அவனோட்டை ஸ்பர்ஶத்துக்காகத் தானே ஏறி ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய திருவடிகள். [என் தலைமேலே] - அவன் தோளிலிருக்கை தவிர்ந்து என்தலைமேலே யிராநின்றான்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் பரமபதத்துக்குப்போக ஆஶ்ரிதர்க்கு வைத்த அர்ச்சிராதிகதியாலே போகப்பெறு நின்றேன்: நித்யாஶ்ரிதரைப்போலே என்னை விஷயீகரிக்கவும் பெற்றே னென்கிறார்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—வானேற இத்யாதி. "வானேற" என்று தொடங்கி "என்தலைமேலே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் இத்யாதி.

[வானேறஇத்யாதி] - பரமபதத்திலேபோய்ப் புகுகைக்கு அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தைத் தந்த. பரமபதலாபத்திலும் அவ்வருகே யொருலாபமென்னும்படியிறே அர்ச்சிராதிகதிஸித்தி. "போம்வழியைத்தரும்" என்று ஈடுபடும்படியிறே அதினுடைய வைலக்ஷண்யம். [வாட்டாற்றான்] - இப்பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணினவிடம். [பணிவகையே]-அவன் திருவுள்ளமானபடியே: அதாவது - "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" (மாமேகம்ஶரணம் வ்ரஜ) என்றத்தைச் சொல்லுகிறார்; "பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே" என்றாரிறே; "மரணமானால்" என்றத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [நானேறப்பெறுகின்றேன்] - "கண்ணன்வைகுந்தனோடு என்னெஞ்சினாரைக்கண்டால்"என்று தூதுவிட்டுப்பார்த்திருக்கக்கடவ நான் உனக்குச்சொல்லவேண்டும்படியாவதே ! [நான்இத்யாதி]- நான் பரமபதத்திலே ஏறப்பெறாநின்றேன். ஆனால் நான் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன? - [நரகத்தை நகுநெஞ்சே] - ப்ராப்யபூமி கிட்டிற்றென்று கடுகக் கால்வாங்கிப் போகப்பாராதேகிடாய் ! நெடுநாள் நம்மைக் குடிமக்களாக்கி எளிவரவு படுத்தின ஸம்ஸாரத்தைப் புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப்போருகிடாய். 'உன்னைவென்றோமிறே" என்று புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப்போரு. பிள்ளை யழகியமணவாளப்பெருமாளரையர் க்ரந்தியைப்பார்த்துச் சிரித்துச் சொன்னவார்த்தையை நினைப்பது. "தேநநாதேந மஹதா நிர்ஜகாம ஹரீஶ்வர:" (தேநநாதேந மஹதா நிர்ஜகாமஹரீஶ்வர:)-மஹாராஜர் வந்துஅறைகூவ,"பூர்வக்ஷணத்திலே பரிபவப்பட்டுப்போனவன் இப்போதுவந்து அறைகூவும்போது, வெறுமனல்ல; போதல்லாப் போதிலே நீ புறப்படக்கடவையல்லை" என்று தாரை காற்கட்டச் செய்தேயும், க்ஷத்ரியனுகையாலே பரிபவம் பொறுக்கமாட்டாமை புறப்பட்டு,"மிடற்றோசை யிருந்தபடியென்? பழைய கோழைத்தனமற்றுத் தெளிந்து முழங்கியிருந்தது: இதுக்கோரடியுண்டாகவேணும்: உண்டாய்த்தாகில் நமக்குஇரைபோருகிறது" என்றானிறே. "ஹரீஶ்வர:" (ஹரீஶ்வர:). இதுக்குமுன்பு பிறரைக்கூவ ஜீவித்தவனல்லன். அப்படியே அவனை யண்டைகொண்ட வலத்தாலே,ஸமஸாரத்தைப் பார்த்து "உன்னைவென்றோமிறே" என்று கையைத்தட்டிச் சிரித்துக்கிடாய் போருவது. அறிவுகேடர்க்கு, நரகமென்று-யமாதிகள் குடியிருப்பைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். "மற்றைநரகம்" என்கிற ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது; * வானுயரின்பத்

வானிலே யேறுகைக்குஎன்றபடி. வானைத்தந்தவென்னாதே, "வழியைத்தந்த" என்பானென்? என்ன-பரமபத இத்யாதி. அப்படி விலக்ஷணமாயிருக்குமோவென்ன-போம்வழியை இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அவன் இத்யாதி. பணிதல் - சொல்லுதல். "பணிவகை" என்றால் - சரமஶ்லோகத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - பண்டே இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - மரணமானால் இத்யாதி. "நான்" என்றதுக்கு பாவம் - கண்ணன் இத்யாதி. திருவிருத்தம், "அன்னம் செல்வீரும்" இத்யாதி. ஸ்பஷ்டோர்த்த:. ஸப்தார்த்தம் - நான்பரமபதத்திலே இத்யாதி. குடிமக்கள் - குடியாள்கள். எளிவரவுபடுத்தின - லகூதாமாக்கின. நகுதல்-சிரித்தல். சிரிக்கும்படியேதென்ன - உன்னை இத்யாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளை இத்யாதி. அதாவது - பரமபதத்துக்குப் போகிற ஸமயத்திலே, "உன்னைவென்றேன்" என்று † க்ரந்தியைப்பார்த்தருளிச்செய்தாரென்றபடி. ஸம்ஸாரத்தைப்பார்த்துச் சிரிக்கைக்கு ஹேது அவனை யண்டைகொண்ட வலமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தை ஸநிதர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார் - தேநநாதேந இத்யாதி ஸங்க்ஷேபே, "ததோ ராஜ்ஞ்ஸம்வாஸாத்ஸுக்ரீவோ வாலிநா ஹத: । தேநநாதேந" இத்யாதி. அறைகூவ - ஜயத்வநிபண்ண. இத்தால் இங்கே என் சொல்லப்பட்டதென்ன - அப்படியே இத்யாதி. "நரகம்" என்றவிது - ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - அறிவுகேடர்க்கு இத்யாதி. 'மற்றை நரகம்' என்கிறவாக்யத்தடியிலே, "இங்கே" என்று கூட்டிக்கொள்வது. "மற்றைநரகம்" என்றால்

---

† க்ரந்தி - புண்கட்டி.

துக்குளதிர்த்தட்டிறே. நாம் இப்படி ஸம்ஸாரத்தைக் கைதட்டிச் சிரிக்கைக்கு நமக்கு உத்தேஶ்யவஸ்துதான் கைபுகுந்ததோவென்ன - [தேனேறுஇத்யாதி] - கிண்ணகப்பெருக்குப்போலே நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தேனேறிவாராநிற்பதாய் மலரையுடைத்தான திருத்துழாயானது விளங்காநின்றுள்ள திருவடிகளையுடையவன். [செழும்பறவை] - அவனோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே குளிர்ந்து தர்ஶநீயமான வேஷத்தையுடைய திருவடியை. இத்தால் ஸர்வேஶ்வரனோட்டை ஸ்பர்ஶம் இவனுக்கிருக்கும்படி சொல்லிற்று. [தானேறித்திரிவான]- அவனுக்காகவுமன்றிக்கே அவன்தோளில்இருப்பு ஸுகஸ்பர்ஶமாயிருக்கையாலே அவனை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியாநிற்குமாய்த்து. [தானேறித்திரிவானதாளிணையென் தலைமேலே] - திருவடிதிருத்தோளிலும் என்தலையிலுமான இது தவிர்ந்து என்தலையிலேயாய்த்து. அவன் இழவுக்கு வெறுக்கவேண்டாவிறே ; அவன்தானே கொடுவந்து கொடுக்கப்பெற்றவராகையாலே. ஆகையிறே ஒருபழுதறப்பெற்றது. (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

தலைமேலதாளிணைகள்தாமரைக்கண்ணென்னம்மான்
நிலைபேரானென்னெஞ்சத்துஎப்பொழுதும்எம்பெருமான்
மலைமாடத்தரவணைமேல்வாட்டாற்றான்மதமிக்க
கொலையானைமருப்பொசித்தான்குரைகழல்கள்குறுகினமே.

ஆ.—(தலைமேல.) - திருவடிகளை என் தலைமேலே வைத்தருளினான் ; அழகிய திருக்கண்களாலே என்னைக் குளிரப்பார்த்தருளாநின்றான்; ஒருகாலும், என் நெஞ்சில் நின்றும் நிலைபேரான்; இங்ஙனே அவன்திருவடிகளை நாம் குறுகப்பெற்றோமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் நின்று ஒருகாலும் போகிறிலன்: அவன் திருவடிகளைக் குறுகப்பெற்றோமென்று ப்ரீதராகிறார்.

[கொலையானை மருப்பொசித்தான்] - தம்முடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கினபடி. [குரைகழல்கள்] - சிறு சதங்கைகளாலே த்வநிக்கிற திருவடிகள்.

ப.—அநந்தரம், திருவடிகளைத் தலையிலேவைத்தவளவன்றியே, என்னெஞ்சிலே ஸ்த்திரமாகப் புகுந்துநிற்கிறவன் திருவடிகளைக் கூடப்பெற்றோமென்கிறார்.

ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - வானுயர் இத்யாதி. "ஏறு" என்ற வர்த்தமாநார்த்தம். கிண்ணகப்பெருக்கு இத்யாதி. கிண்ணகப்பெருக்கு - ஆற்றுப்பெருக்கு. மலர் - பூ. செழுமை - அழகு. ஏறி என்னாதே "தானேறி" என்றதுக்கு பாவம் - அவனுக்காகவும் இத்யாதி. "தலைமேலே" என்றவவதாரணார்த்தம் - திருவடி இத்யாதி. ஆனால் பெரியதிருவடி உபேக்ஷிப்பபடாரோ, பாஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநரான இவர் அவனிழவுக்குவெறாதே "என்தலைமேலே" என்று உகப்பானென்னென்ன - அவனிழவுக்கு இத்யாதி. அதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ஆகையிறே இத்யாதி. அதாவது - அவன் புருஷகாரமாகக்கொண்டு வருகையாலேயிறே, அவனைப்போலே தோளிலன்றிக்கே தலைமேலே யாகப்பெற்றதென்றபடி. பழு - படி. (ரு)

தாளிணைகள் - அவன் திருவடிகள், தலைமேல - என்தலைமேலேயிராநின்றன; (அத்தால்வந்த உகப்பு தன்னதாம்படி தோன்ற), தாமரைக்கண் - தாமரைபோலே சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய், என்னம்மான் - என்னைப் பெறாப்பேறாகப் பெற்றானாய்க்கொண்டு எனக்கு ஸ்வாமியானவனாய், (அவ்வளவன்றியே), என்னெஞ்சத்து - என்நெஞ்சுக்குள், எப்பொழுதும் - எப்போதும், நிலைபேறான் — நின்றநிலைபேரானாய், எம்பெருமான்-என்பக்கலிலே நிலைபெறுகையாலே ஸர்வாயிகனாய், (எனக்குஉபகரிக்கைக்காக), மலை - மலைபோலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்களையுடைய, வாட்டாறு - திருவாட்டாற்றிலே, அரவணைமேலான் - திருவரவணையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனாய், (ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களை), மதம்மிக்க - மதத்தாலேமிக்கு, கொலை-கொலையிலே உத்யுக்தமான, யானை - குவலயாபீடத்தை, மருப்புஒசித்தான் - ப்ரஸங்கம்பண்ணினாற்போலே என் அநுபவவிரோதியையழித்தவனுடைய, குரை - (வீரக்கழலில்) த்வநியையுடைய, கழல்கள் - திருவடிகளை, குறுகினம் - கூடப்பெற்றோம்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிதிபண்ணி என்னை ஸர்வதோமுகமாக விடமாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் குறுகப்பெற்றோமென்கிறார். [தலைமேலதாளிணைகள்]- திருவடிகளாலே என்தலையை அலங்கரியாநின்றான். [தாமரைக்கண் என்னம்மான்] - என்முன்னே நின்று கண்ணழகைக்காட்டி "ஜிதம்" என்னப்பண்ணுகின்றான். [நிலைபேரான் என்னெஞ்சத்து]- ஹ்ருதயத்தினின்றும் கால்வாங்குகிறிலன். [எப்பொழுதும்] - ஸர்வகாலமும் இப்படி செய்யாநின்றான். தன்னை அநுபவிப்பார் நாநாவிதசரீரத்தாலே அநுபவிக்குமாபோலே, என்னை அநுபவிக்கைக்கு அநேக விக்ரஹங்களைக் கொள்ளாநின்றான். [எம்பெருமான்] - உடைமையுடையவனைப் பெற்றாலிருக்குமளவன்றிறே உடைமையைப்பெற்றானுடையவனுக் கிருப்பது. [மலைமாடத்தரவணை இத்யாதி] - மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலேயிருக்கிற மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே: உத்தேச்ய வஸ்துவுக்குக் குறைவற்றிருக்கிறபடி. அநுபவவிரோதியை, குவலயாபீடத்தைத் தள்ளினாற்போலே தள்ளிப்பொகட்டான். இப்படி போக்யமான திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்றோம். [குரை] - ஆபரண த்வநி. "கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னம் குறுகாதோ" என்னும் விடாய் தீரும்படி கிட்டப்பெற்றோம்.

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிதிபண்ணி என்னை ஸர்வதோமுகமாக விடமாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்றோமென்கிறார்.

[தலைமேலதாளிணைகள்] — "நின்செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து" என்றும் "பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்றும் நான் ப்ரார்த்தித்தபடியே, அழகிய திருவடிகளாலே தலை அலங்காரமாகப்பண்ணினான். [தாமரைக்கண்என்னம்மான்]-என்முன்னே நின்று குளிரநோக்கி "ஜிதம்"(ஜிதம்) என்னப் பண்ணுகின்றான்.[நிலைபேரான் என்னெஞ்

ஆறாம்பாட்டு.—தலைமேல இத்யாதி. "தலைமேலதாளிணைகள்" என்று தொடங்கி "குரைகழல்கள் குறுகினம்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவாட்டாற்றிலே இத்யாதி. "ஸர்வதோமுகமாக விடமாட்டாதவன்" என்கிறஇதிலே, முந்துற "தலைமேலதாளிணைகள்" என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு பாவம் - நின்செம்மா இத்யாதி. திருவடிகளிரண்டும் என்தலை

சத்து] - நெஞ்சுவிட்டுப்போராதே நின்றுய்த்து இதெல்லாம்செய்கிறது. ஸௌஹரி ஐம்பது வடிவுகொண்டாற்போலே, இவன் தன்னை அநுஹவிக்க நாநாஹவநம்கொள்ளுமாபோலே, அவன்தான் இவரை அநுஹவிக்க அநேகவிக்ரஹம் கொள்ளாநின்றான். [எப்பொழுதும்] - "எப்பொழுதும்நாள்திங்களாண்டூழியூழி" என்று தன்னை அநுஹவிக்கைக்கு நான் பாரித்த துறைகளடையக் கைக்கொண்டான். ஸர்வஶக்தியோகமடையக் காட்டாநின்றான். என் னெஞ்சிலேநிற்பது, அப்படியே கண்ணுக்கிலக்காம்படி முன்னேநிற்பது, திருவடிகளைத் தலைமேலே வைப்பதாகிற இதெல்லாம் ஒருகாலே செய்யாநின்றான். [எம்பெருமான்] - உடைமை உடையவனைப் பெற்றாலிருக்குமாபோலன்றிறே, உடையவன் உடைமையைப் பெற்றாலிருக்கும்படி. [மலைஇத்யாதி] - மலைகளைப் புடைபடத் துளைத்து நெருங்கவைத் தாற்போலேயிருக்கிற மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந் தருளினவன். இத்தால் - ப்ராப்யவஸ்துவைச்சொல்லுகிறது, பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே. [மதம்இத்யாதி] - அநுஹவவிரோதிகள் அடங்கலும் குவ லயாபீடம்பட்டது படும்இத்தனை. அவன் இவன்விரோதியைப்போக்க இவனுக்குஅநுஹ வத்திலே யங்வயம். [குரைகழல்கள் குறுகினம்] - ஆஹரணவொலி சேவிப்படாநின்றது. "தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளும்காலம் இன்னம்குறுகாதோ" என்று ப்ரார்த்தித்தது பெற்றோம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

குரைகழல்கள்குறுகினம்நம்கோவிந்தன்குடிகொண்டான்
திரைகுழுவுகடல்புடைசூழ்தென்னாட்டுத்திலதமன்ன
வரைகுழுவுமணிமாட வாட்டாற்றான்மலரடிமேல்
விரைகுழுவுநறுந்துளவம்மெய்ந்நின்றுகமழுமே.

மேலே யிராநின்றனவென்று ஸப்தார்த்தம். "என்னெஞ்சத்து - நிலைபேரான் -" என்னெஞ்சுக் குள் எப்போதும் நின்றநிலை பேரானென்ற ஸப்தார்த்தம். நெஞ்சைவிட்டுப் போராதே யிதெல் லாம் செய்யக்கூடுமோவென்ன - ஸௌஹரி இத்யாதிவாக்யத்வயம். அவன் அநேகஶரீர பரிக்ரஹம் பண்ணுகையாலே கூடுமென்றபடி. இரண்டாம்வாக்யம் மூக்தவிஷயம். 'எப்பொழுதும்' இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - நான் தன்னை நித்யாபூர்வமாகப் பாரித்ததெல்லாம் தானென்னை நித்யாபூர்வமாகப் பாரியாநின்றானென்று கருத்து. "அநேகஶரீரபரிக்ரஹம்பண்ணி யநுஹவியாநின்றான்" என்றத் தால் ஃபலிதம் - ஸர்வஶக்தியோகம் இத்யாதி. அவசேர்ஹக்ரமத்தாலே அந்த ஶக்தியைக் காட்டு கிறார்-என்னெஞ்சிலே இத்யாதி. இவன்அவனை லஹித்தால் நாநாஹாவம்கொள்ள ப்ராப்தமாயிருக்க அவன் கொள்ளுகைக்கடியேதென்ன - உடைமை இத்யாதி. "மலைமாடம்" என்றது - * வாட் டாற்றுக்கு விசேஷணம். புடைபட - இடம்பட; அவகாஶமுண்டாம்படியாக. "அரவணைமேல்" என்றதுக்கு ஹாவம் - இத்தால் இத்யாதிவாக்யத்வயம். "கொலையானைமருப்பொசித்தான்" என்ற திக்கு ஹாவம் - அநுஹவ இத்யாதி. "குரைகழல்கள் குறுகினம்" என்றத்தையும் கூட்டி ஹாவம் - அவன்இவன் இத்யாதி. குறுகினதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ஆஹரண இத்யாதி. குரை - ஶப்தம். "குறுகினம்" என்றதுக்கர்த்தம் - தடந்தாமரை இத்யாதி. கொலையானை - கொலையில் உத்யுக்த மான ஆனை. (சு)

ஆ.—(குரைகழல்கள்.) - இப்படி நெஞ்சே! நாம் குரைகழல்கள் குறுகினம்; நம்கோவிந்தன் ஸபரிக்ரஹமாகவந்து என்னுள்ளேபுகுந்தருளினன். இதுக்கடையாளமென் ? என்னில்; வாட்டாற்றான் திருவடிகள் திருத்துழாய் என்னுடம்பெல்லாம் கமழ்கிறபடி பாராயென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமான் ஸபரிகரமாக வந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினன்; அத்தாலே என் உடம்பு நிரந்தரமாகத் திருத்துழாய் நாறுகின்றது என்கிறார்.

[நம் கோவிந்தன்] - ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யனான க்ருஷ்ணன். [திரைகுழுவு என்று மேனுக்கு] - திரைமிக்க கடல் அருகே சூழ்வதுஞ்செய்து, தென்னாட்டுக்கு ஒரு திலகம் போலேயாய், மலைகள் திரண்டாற்போலேயிருக்கிற அழகிய மாடங்களையுடைய திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் பரிமளம்மிக்கிருந்துள்ள நல்ல செவ்வித்திருத்துழாய்.

ப.—அநந்தரம், தான் ஸம்ஶ்லேஷித்ததுக்கு அடையாளந்தோன்றும்படி ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யனான க்ருஷ்ணன் தான் என்னெஞ்சிலே பூர்ணமாக இருந்தானென்கிறார்.

குரை - விலக்ஷணமான, கழல்கள் - திருவடிகளை, குறுகினம் - குறுகப்பெற்றோம்; ("கிலேபோன்" என்கிறபடியே), நம் - நமக்கு ஸுலபனான, கோவிந்தன் - க்ருஷ்ணனானவன், (பரிபூர்ணமாக நம்நெஞ்சை), குடி - குடியிருப்பாக, கொண்டான் - ஸ்வீகரித்தான்: (அத்தாலே), திரை - திரைகள், குழுவு - திரளத்திரண்ட, கடல் - கடலாலே, புடை - பரிஸரத்திலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, தென்னாடு - தென்னாட்டுக்கு, திலதம்அன்ன - திலகம்போலே யிருப்பதாய், வரைகுழுவு - மலைகள் திரளவிருந்தாற்போலே யிருக்கிற, மணிமாடம் - மணிமயமான மாடங்களையுடைய, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றி லெழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய, மலரடிமேல் - விகஸிதபத்மம் போலே நிரதிஶயபோக்யமான திருவடிகளின்மேலே, விரை - பரிமளங்கள், குழுவு - திரண்டு, நறும்துளபம் - கமழுகிற திருத்துழாயானது, மெய் நின்று - என்ஶரீரத்திலே ஸ்த்திரமாகநின்று, கமழும் - ஶ்யாநின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் ஸபரிகரமாக வந்து என்னுள்ளே புகுந்தான். அத்தாலே என் உடம்பு திருத்துழாய் நாறுகின்றது என்கிறார்.

[குரை இத்யாதி] - ஆபரணத்வநியோடே அவன்வந்து மேல்விழக் கிட்டப்பெற்றோம். [நம் கோவிந்தன் இத்யாதி] - ஆஶ்ரிதவத்ஸலனான க்ருஷ்ணன், "அகம்படிவந்து புகுந்து" என்கிறபடியே வந்து புகுந்தான். [திரை இத்யாதி]- திரைமிக்கிருந்துள்ள கடல் அருகே சூழப்பட்டிருப்பதாய், தென்னாட்டுக்குத் திலதம்போலேயாய், மலைகளை நெருங்கவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மணிமயமான மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே நின்றருளினவனுடைய திருவடிகளின்மேற் பரிமளம் மிக்க திருத்துழாய். விரை - பரிமளம். [மெய்ந்நின்று கமழுமே] - ஶரீரம் நிரந்தரமாக நாறுகின்றது. "குரைகழல்கள் குறுகினம்" என்று நான் சொன்னவார்த்தை மெய்யென்னுமிடம், என் உடம்பே சொல்லாநின்றதென்கை. "அன்றி மற்றோருபாயமென்?" என்று தோழிசொல்லியும், "வெறிகொள் துழாய்மலர் நாறும்" என்று தாயார் சொல்லியும் போந்த இத்தைத் தம் வாயாலே சொல்லும்படியுமாய்த்து.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. "குறுகினம்" என்ற இது என்கொண்டு அறிவதென்னில், 'பார்க்கலாகாதோ உடம்பு கோயிற்சாந்து நாறுகிறபடி?' என்கிறார்.

[குரைகழல்கள் குறுகினம்] - அணித்தென்னும் இத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறேனல்லேன், கிட்டினோம். [நம்கோவிந்தன்] - ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸ்வம்மாக ப்ரஸித்தனான க்ருஷ்ணன். [கோவிந்தன் குடிகொண்டான்] - "அரவத்தமளியினோடுமழகிய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப்பாவையும் தானும் அகம்படிவந்துபுகுந்து" என்கிறபடியே - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியோடேங்கூடக் காணும் இவர்நெஞ்சிலே புகுந்தது. [திரைஇத்யாதி] - திரைமிக்கிருந்துள்ள கடலாலே சுற்றும் சூழப்பட்டிருப்பதாய், தென்னாட்டுக்கு ஒருதிலகம்போலேயாய், மலைகளைநெருங்க வைத்தாற்போலே மணிமயமான மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றைக் கலவிருக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய. [மலரடிமேல்] - செவ்வி, குளிர்த்தி, பரிமளங்களையுடைத்தான திருவடிகளின் மேலே, பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள திருத்துழாயானது. [மெய் நின்றுகமழுமே] - என்னுடம்பு நிரந்தரமாக நாறாநின்றது. "அன்றிமற்றோருபாயம்" என்று தோழிசொல்லியும் "வெறிகொள்துழாய்மலர்நாறும்" என்று தாயார்சொல்லியும் போந்தஇது, தன்வாயாலே சொல்லும்படியாய்த்து. [மெய் நின்றுகமழுமே] - என்வார்த்தை அறியவேணுமாகில் என்னுடம்பை மோந்து பார்க்கமாட்டிகோளோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மெய்ந்நின்றுகமழ்துளவ விரையேறுதிருமுடியன்
கைந்நின்றசக்கரத்தன் கருதுமிடம்பொருதுபுனல்
மைந்நின்றவரைபோலும் திருவுருவ†வாட்டாற்றாற்கு
எந்நன்றிசெய்தேனா என்னெஞ்சில்திகழ்வதுவே?

ஆ.—(மெய்ந்நின்று.)-திருத்துழாய் தொடக்கமாக அபர்யந்த போக்யங்களையுடையனாய், ஸ்வேச்சாநுவிநியோகி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திக ஹேவ்யாயுதோபேதனாய், நிரவதிக ஸௌந்தர்ய விஸிஷ்டனாயிருந்த வாட்டாற்றாற்கு நான் என்ன அநுகூலவ்ருத்தி பண்ணினேனாகக்கொண்டு தான் என்னுள்ளேபுகுந்து திகழுகிறது? என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு.—குரைகழல்கள் இத்யாதி. "விரைகுழுவுநறுந்துளபம் மெய்ந்நின்றுகமழுமே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - குறுகினம் இத்யாதி. "மெய்" என்றது - சாதி. மெய் - ஸரீரம், ஸத்யமும். விவரணம் - பார்க்கலாகாதோ இத்யாதி.

அநுவாதத்துக்கு பாவம் - அணித்தென்னும் இத்யாதி. "நம்" என்றதுக்கு பாவம் - ஆஸ்ரிதர்க்கு இத்யாதி. குடிகொண்டான் - ஸபரிகரமாக இருப்பிடமாகக்கொண்டான். நெஞ்சிலே யென்றபடி. "கோவிந்தன் குடிகொண்டான்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக பாவம் - அரவத்தமளி இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. அமளி - படுக்கை. அகம்படி - அந்தரங்கரான அடியார். "கோவிந்தன்" என்றத்தைப்பற்ற - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியோடேம் என்றது. குழுவு - கூட்டம். புடை - சுற்றும். நறு - நன்றான. மெய்ந்நின்று - மெய்யிலேநின்று. "நின்று" என்றதுக்கு பாவம் - நிரந்தரமாக என்று. "கமழும்" என்றவர்த்தமாகார்த்தம்-நாறநின்றது என்று. இதுக்கு பலிதம்-அன்றிமற்றோர் இத்யாதி. மெய்ந்நின்றுகமழுமது அறியும்படி யென்னென்ன - என்வார்த்தை இத்யாதி; இது "கமழுமே" என்கிற அவதாரணார்த்தம். (எ)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனான திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான் என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகைக்கு நான் என்ன நன்மை செய்தேன்? என்கிறார்.

[மெய் என்று தொடங்கி] - திருமேனியெல்லாம் நின்று கமழுகிற திருத்துழாயினுடைய பரிமளம் பரம்பாநின்றுள்ள திருமுடியையுடையனாய், திருவுள்ளமான விடத்திலே சென்று யுத்தம்பண்ணி மீண்டுவந்து திருக்கையிலேயிருக்கும் திருவாழியையுடையனாய், புனல்போலேயும் மைந்நின்ற வரைபோலேயுமிருக்கிற திருவுருவையுடைய திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமானுக்கு.

ப.—அநந்தரம், நிரதிசயஸௌந்தர்யமான வடிவோடே என்னெஞ்சிலேபுகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகைக்கு அவனுக்கென்ன நன்மைசெய்தேன்? என்கிறார்.

மெய் நின்று - திருமேனிமுழுக்கநின்று, கமழ்துளபம் - பரிமளத்தைப் பண்ணுகிற திருத்துழாயினுடைய, விரை - ஸௌரப்யம், ஏறு - அதிசயித்துவருகிற, திருமுடியன் - திருமுடியையுடையனாய், கருதுமிடம் - திருவுள்ளத்தில் நினைத்தவிடத்திலேபோய், பொருது-, கை நின்ற - ("புநரேவாப்யுபாஜமாம்" என்னுமாபோலே மீண்டு) திருக்கையிலேநின்ற, சக்கரத்தன் - திருவாழியையுடையனாய், புனல் - ஸமுத்ரஜலம் போலே, நின்ற - ஸ்த்திரமான, மை - கருமையையுடைத்தான, வரைபோலும் - மலைபோலே, திருவுருவ - உருமிக்கவழகியவடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, வாட்டாற்றாற்கு- திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிஹிதனானவனுக்கு; ("ப்ராணேநாபயம்ஸஞ்சகா" என்று ப்ராணனைத்தலையாக அடிமைசெய்த பெரியவுடையாரைப்போலவும், "ஸுஷூரவே" என்ற திருவடியைப்போலவும்), என் நன்றி - என்ன நன்மை, செய்தேனா - தனக்குச் செய்தேனாக, என் நெஞ்சில் திகழ்வது - என்னெஞ்சிலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகிறது?

ஈ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனானவன் திருவாட்டாற்றிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய், என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகைக்கு நான் என்ன நன்மை செய்தேன்? என்கிறார்.

[மெய்ந்நின்று கமழ்துளவ விரை] - திருமேனியிலே கமழாநின்றுள்ள திருத்துழாயின் பரிமளம். [ஏறுதிருமுடியன்] - அப்பரிமளம் மிகாநின்றுள்ள திருமுடியையுடையனாய்; கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலே ஏறுமாபோலே திருமுடியிலே வெள்ளமிடாநின்றது. [கைந்நின்ற சக்கரத்தன்] - நினைத்தவிடத்தே சென்று யுத்தம்பண்ணி எதிரிகளையழித்து மீண்டு திருக்கையிலே வர்த்திக்கும் திருவாழியையுடையனாய், ஸர்வஜ்ஞனாய் அடிமைசெய்து; "ஹத்வா ப்ரதீபாநரிவிஸர்" என்றும், "புநரேவாப்யுபாஜமாம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருக்கையிலே வர்த்திக்குமாய்த்து. "ஜயஸர்வமர்யாத:" [புனல்மைந்நின்றவரை இத்யாதி] - புனல்போலேயும் மைபோலேயும் நின்றவரை போலேயுமென்னுதல். [மைந்நின்றவரை] - மைமாறாத வரை; அஞ்ஜநகிரி என்னுதல். [வாட்டாற்றாற்கு]-'வாட்டாற்றூர்க்கு' என்று-பூஜாவாசியல்ல: வாட்டாற்றானுக்கு என்றபடி. [எந்நன்றிசெய்தேனா] - என்ன நன்மை செய்தேனாக. பெரிய உடையாரைப்போலே என்னை அழியமாறினேனோ? திருவடியைப்போலே தனியிடத்திலே உதவினேனோ? தன்னுடைய ஆஜ்ஞாரூபமான விஹிதங்களை அநுஷ்டித்தேனோ? என்னெஞ்சில் புகுந்த பின்பு விளங்கினனென்னும்படி விருப்பிற்று.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அத்யந்தவிலக்ஷணனானவன் திருவாட்டாற்றிலே வந்து ஸுலபனாய் என் ஹ்ருதயத்திலேவந்து புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகைக்கு நான் என்ன நன்மைசெய்தேனென்கிறார்.

[மெய் இத்யாதி] - திருமேனியிலேநின்று கமழாநின்றுள்ள திருத்துழாயிற் பரிமளமானது கொழித்துஎறடா நின்றுள்ள திருமுடியையுடையவன். கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலேறக் கொழித்தாற்போலே காணும் மலரடிமேல் திருத்துழாயின் பரிமளமானது மெய்யெல்லாங்கொண்டு தலைக்குமேலே போனபடி. [கை இத்யாதி] - ஸாவஜ்ஞனாகையாலே ஸர்வேஸ்வரன் திருவுள்ளத்திற் கருத்தறிந்து யுத்தத்திலேபுக்கு எதிரிகளை அழியச்செய்து வெற்றி கொண்டு, "ஸ்வதூணீம் புநராவிஶத்" (ஸ்வதூணீம் புநராவிஶத்) என்கிறபடியே கையிலேவந்திருக்குமாய்த்து; * "ராமபார்ஶ்வம்ஜகாம" (ராமபார்ஶ்வம்ஜகாம) போலே. "அதஹரிவரநாத:" (அதஹரிவரநாத꞉) - ஒரு மூத்தின் குடை நிழலிலே பையல் பெருமாளுக்கெதிராகவந்து தோன்றினவாறே பொறுக்க மாட்டாமை மேல்விழுந்து, நெடும்போது பொருது இளைப்பித்து, அவன் மாயாப்ரயோகத்திலே கைவைக்குமளவானவாறே, "இனிநமக்கும் அதுவேண்டிவரும்; அது நமக்கீடல்ல; பெருமாள் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை நாம் அழிக்கவொண்ணாது" என்று மீண்டார். "ராமேண ஹி ப்ரதிஜ்ஞாதம்" (ராமேணஹிப்ரதிஜ்ஞாதம்)-ஸத்யஸங்கல்பரான பெருமாள் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறார். "ஹர்ய்ருக்ஷகணஸந்நிதௌ" (ஹர்ய்ருக்ஷகணஸந்நிதௌ)-வீரர்கள்திரள்நடுவே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறது. ஆனபின்பு, இவர்க்குநிர்விஷயமாக்கவொண்ணாதென்று பார்த்தார். "ஹரிவரநாத:" (ஹரிவரநாத꞉) - தாம்செய்த இக்கார்யம் தம்பரிகரத்தில் செய்வாரில்லாமற் செய்தாரல்லர்; பொறுமையாலே செய்தா

எட்டாம்பாட்டு.—மெய்ந்நின்று இத்யாதி, "மைந்நின்றவரைபோலும்" என்றுதொடங்கி "என்னெஞ்சில்திகழ்வது" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை அத்யந்த இத்யாதி.

மெய் நின்று - ஈஸ்வரன் மெய்யிலே நின்றென்றபடி. அளவிரை - அளபத்தினுடைய விரை; அளவ்பரிமளம். "மலரடிமேல்" என்றத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு "திருமுடியன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து ரஸோக்தி - கடலில்நீர் இத்யாதி. "கருதுமிடம்பொருது - கைந்நின்றசக்கரத்தன்" என்றந்வயித்து, இதுக்கு பாவம் - ஸாவஜ்ஞனாகையாலே இத்யாதி. "ஸ ஶரோ ராவணம் ஹத்வா ருதிராக்த꞉ க்ருதச்சவி꞉ । க்ருதகர்மா நிப்ருதவத் ஸ்வதூணீம் புநராவிஶத்" இதியுத்தகாண்டே. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராமபார்ஶ்வம் இத்யாதி. ஶ்லோகார்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரதீகோபாதாநம் - அதஹரி இத்யாதி. ஶ்லோகத்துக்கவதாரிகை - ஒருமுத்தின் இத்யாதி. நமக்குமதுவேண்டிவரும் இத்யாதிக்கு - நமக்கும் மாயாப்ரயோகம் வேண்டிவரும்: அப்போது அவனுக்குக் கொலைதப்பாது;கொன்றால் பெருமாள் ப்ரதிஜ்ஞாபங்கம் வருமென்று மீண்டாரென்றபடி. அப்படி பெருமாள் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினாரோவென்ன - ராமேண இத்யாதி. "ராமேண ஹி ப்ரதிஜ்ஞாதம் ஹர்ய்ருக்ஷகணஸந்நிதௌ । உத்஧ாடநம் ஶத்ரூணாம் ஸீதா‡வைஷ்ணவீ வஹ்நிதா" இதி ராவணம் ப்ரதிமாருதி꞉. ப்ரதிஜ்ஞையை யழிக்கவொண்ணாதென்னுமத்தை ஹேதுபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸத்யஸங்கல்பரான இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. "ஹரிநாத:" என்னாதே, "ஹரிவரநாத:" என்றதுக்கு பாவம் - தாம்செய்த இத்யாதி. பூசல்

---

‡ வைஷ்ணவ்யுபஹிதா என்று பாடம் காண்கிறது ஸ்ரீ ராமாயணத்தில்,

ரித்தனே. "ப்ராப்யஸங்க்ராமகீர்த்திம்" (ப்ராப்யஸங்க்ராமகீர்த்திம்)-பூசல்ஸாக்யமென்று தனியேயொன்றுண்டிறே; அத்தால்வந்த புகழைத் தாம் படைத்தார். "நிமிசரபதிம்" (நிமிசரபதிம்)-களவுபூசல் செய்வார்க்குஓதுங்க நிழலான பையலே; ராஜபுத்ரர்களை யகற்றித் தனியிடத்திலே பிராட்டியைப் பிரித்த பையலிறே. "ஆஜௌ" (ஆஜௌ)-அவர்களுக்கு அஸாதியானசேவ்வைப்பூசலிலே. 'யோஜயித்வாஸ்ரமேண'(யோஜயித்வாஸ்ரமேண)-அவனையிளைப்போடே கூட்டினார்; தாம் புகழோடே கூடினார். "ககநமதிவிசாலம்லங்கயித்வா" (ககநமதிவிசாலம்லங்கயித்வா) - நடுவிடை வெளி பெருத்திருக்கிற ஆகாசத்தை வருத்தமறக்கடந்தார். "அர்க்கஸூநு:" (அர்க்கஸூநு:)-அதுசெய்தபடி ஆதித்யபுத்ரனென்று, தோற்றும்படியாயிருந்தது. உதயகிரியிலே தோற்றினால் பின்பு அஸ்தமித்து நிற்கக்காணு மித்தனையிறே. "ராமபார்ஸ்வம்ஜகாம" (ராமபார்ஸ்வம்ஜகாம)-பெருமாளைப்பிரிந்தபடியாலே வந்து கிட்டுவதும் செய்தோமென்று தோற்றும்படி மதிக்கவொன்று செய்து வாராமையாலே, நேர்கோடு நேர் முன்னிற்கமாட்டாதே பெருமாளருகே போய் நின்றார். பையல் தலையைப் பிடுங்கிக்கொடுவந்து திருவடிகளிலே இடப்பெறாத நாம் என் சொல்லி முன்பே நிற்பதென்று பெருமாளருகே வந்துநின்றார். [புனல்இத்யாதி] - புனல் போலவும் மைபோலவும் நின்றவரைபோலவும் இருக்கிறவென்னுதல், மைமாறாதவரை போலேயென்னுதல். வாட்டாற்றார்க்கென்று - பூஜாவாசியன்று, வாட்டாற்றானுக்கென்ற படி. [என்னன்றிசெய்தேனா] - என்ன நன்மை செய்தேனாக. பெரியவுடையாரைப் போலே தடையோடே முடிந்தேனோ? திருவடியைப்போலே "த்ருஷ்டாஸீதா" (த்ருஷ்டாஸீதா) என்றுவந்தேனோ? அன்றியே, தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணினேனும்படி விஹிதகர்மங்களை அநுஷ்டித்தேனோ? என்னநன்மைசெய்தேனாக என்னெஞ்சிலே புகுந்தபின்பு பேறுப்பேறுபெற்றாற்போலே விளங்காநின்றான்? ஐஸ்வர்யஸூசகமான தாரது, நினைத்ததுசெய்து தலைக்கட்டவல்ல பரிகரமது, வடிவழகது, இப்படிதுறை தோறும் தலைமைபெறும்படி யிருக்கிறவன் என்னெஞ்சிலேபுகுந்து பேறுப்பேறுபெற்றானா யிராநின்றான். (அ)

பாக்யம் - வீரஸ்ரீ. ராக்ஷஸமென்னாதே "நிமிசரபதிம்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - களவுபூசல் இத்யாதி. அவன் களவுபூசல்செய்தானோவென்ன - ராஜபுத்ரர்களை இத்யாதி. "கீர்த்திம் - ப்ராப்ய" என்றத்தைப்பற்ற - தாம் புகழோடே கூடினார் என்றது. ஆதித்யன் அப்படி வருத்தமறக் கடப்பனோவென்ன - உதயகிரியிலே இத்யாதி. வந்து கிட்டுவதும் செய்தோமென்று தோற்றும்படி - வந்துகிட்டுமிடத்தில் இன்னதுசெய்தோமென்று தோற்றும்படியென்று கூட்டுவது. "மதிக்கவொன்றுசெய்து வாராமையாலே" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - பையல் இத்யாதி. புனல் - ஸமுத்ரம். "திருமுடியன்" இத்யாதிகளிற்சொன்ன ஏகவசநாநுகுணமாக "வாட்டாற்றற்கு" என்றதுக்கர்த்தம் - வாட்டாற்றார்க்கு இத்யாதி. இவையெல்லாவற்றையும் கடாக்ஷித்து பாவம் - ஐஸ்வர்ய இத்யாதி. "தத்ருஷ்டாஸீதா ராவணாஷ்டவாரேஷஸ் | ஸஹந்யஸ்யங்கீஜீவஹீ ராமாராமேராமயம்" இதிஸுந்தரகாண்டே ராமம்ப்ரதி மாருதி:. "த்ருஷ்டேந தத்ருஷ்டாஸீதேதிகஹக:" இதி ஸங்க்ஷேபே. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

திகழ்கின்றதிருமார்பில் திருமங்கைதன்னேடும்
திகழ்கின்றதிருமாலார் சேர்விடம்தண்வாட்டாறு
†புகழ்நின்றபுள்ளூர்தி போரரக்கர்குலம்கெடுத்தான்
இகழ்வின்றிஎன்னெஞ்சத்து எப்போழுதும்பிரியானே.

ஆ.—(திகழ்கின்ற.) - தனக்கு திவ்யமஹிஷி, ஸர்வலோகேஶ்வரியான பெரியபிராட்டி; சேர்விடம், திருவாட்டாறு; தன் திருவடிகளில் கைங்கர்யைக ரஸிகத்வமே புகழாகவுடையனுயிருந்த பெரிய திருவடி, தனக்கு திவ்யவாஹநமும் ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநோபகரணமும்; இங்ஙனே யிருந்துவைத்து, என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப்பார்த்து என்னையிகழாதே ஒருக்ஷணமென்னைப்பிரியில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவத்தை யுடையனுய்க்கொண்டு என்னெஞ்சினுள்ளே புகுந்திருந்தருளினன்; ஒருவனுடைய குணவத்தையிருக்கும்படியே இது! என்கிருர்.

ஒ—ஒன்பதாம்பாட்டில், அத்யந்த பரிபூர்ணனுன தான் இகழ்வின்றிக்கே என்னெஞ்சத்து எப்பொழுதும் பிரியாதிராநின்றுன்; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று ப்ரீதராகிருர். [திகழ்கின்ற என்று தொடங்கி] - விளங்காநின்ற திருமார்விலேயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரோடுங்கூட விளங்காநின்றுள்ள திருமாலார் சேரும் ஸ்தாநம், ப்ரமஹரமான திருவாட்டாறு. [புகழ் என்று தொடங்கி] - புகழுக்கெல்லாம் ஸ்தாநமான பெரிய திருவடியைத் தனக்கு வாஹநமாகவுடையனுமாய், பெருமிடுக்கரான ராக்ஷஸகுலத்தைக் கெடுத்தான்.

ப.—அநந்தரம், ஶ்ரிய:பதியாய்க்கொண்டு திருவாட்டாற்றிலே நின்றவன், என்னெஞ்சை ஒருகாலும் பிரிகிறிலனென்கிருர்.

திகழ்கின்றதிருமார்பில் - ஸ்வாபாவிகமாக விளங்குகிற திருமார்பில், திருமங்கைதன்னேடும் - நித்யயௌவந ஸ்வபாவையான லக்ஷ்மியோடேகூட, திகழ்கின்ற திருமாலார் - விளங்குகிற ஶ்ரிய:பதியானவன், சேர்விடம் - (தான்) நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவிடம், தண் - ஶ்ரமஹரமான, வாட்டாறு - திருவாட்டாறு; ("சாஸஸஹவா" என்கிறபடியே), புகழ்நின்ற - மோக்ஷத்வகீர்த்திக்கு வாஸஸ்தாநமான, புள் - பெரியதிருவடியை, ஊர்தி - நடத்துவானுய், (இவ்வாஹநபலத்தாலே), போர்-யுத்தோத்வலரான, அரக்கர் - ராக்ஷஸருடைய, குலம் - திரளை, கெடுத்தான் - நசிப்பித்தவன், என்னெஞ்சத்து - ஹேயமான என்னெஞ்சிலே, இகழ்வின்றி - ஒரு அநாதரமின்றியே, எப்பொழுதும் - ஸர்வகாலமும், பிரியான் - பிரிகிறிலன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அத்யந்தம் பூர்ணனுன தான் இகழாதே என் மநஸ்ஸை ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன்; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று ப்ரீதராகிருர்.

[திகழ்கின்ற இத்யாதி] - வெறும்புறத்திலே விளங்காநிற்கிற திருமார்விலேயிருக்கிற பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியழகாலும் விளங்காநின்றுள்ள ஶ்ரிய:பதியான

† 'புகழ்கின்ற' என்று வழங்குகின்றனர் சிலர்.

வன் சேரும்ஸ்தாநம் ப்ரமஹாரமான வாட்டாறு. ஸ்ரீய:பதியான வத்தத்தோபாதி போருமாய்த்து திருவாட்டாற்றைக் கலவிருக்கையாக வுடையனுகையும். [புகழ்நின்ற இத்யாதி] - புகழுக்கெல்லாம் ஸ்தாநமான பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவுடையவன். புகழடங்கலும் பெரிய திருவடி பக்கலிலேயாய், அவனையுடையவ னென்னும் புகழே யாய்த்து இவனுக்கு உள்ளது. [போரரக்கர் குலம் கெடுத்தான்] - செவ்வைப்பூசலிலே ராக்ஷஸவர்கத்தைக் குலமாக முடித்தான். "ஸம்ஸாரி" என்று இகழாதே ஸர்வகால மும் விடுகிறிலன்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு அத்யந்தம் பூர்ணனானதான் இகழாதேஎன்மநஸ்ஸை ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன்: ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று ப்ரீதராகிறார்.

[திகழ்கின்றவித்யாதி] - வெறும்புறத்திலே விளங்காநின்றுள்ள திருமார்விலே எழுந்தருளியிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியழகாலும் விளங்கா நின்றுள்ள ஸ்ரீய:பதியானவன். அல்லாதாரையும் ஸ்ரீமான்களென்று சொல்லுமிறே ஔப சாரிகமாக; அப்படியல்ல இங்கு; * திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்கையாலே ஸ்ரீய:பதி யென்று பேரையுடையவன். இந்த ரேஃபமும் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை; திருமாலானவ னென்றபடி; "புள்ளூர்தி" என்றவோபாதி. [சேர்விடம் தண்வாட்டாறு] - ஸ்ரீய:பதித் வத்தோபாதியும் போருமாய்த்து அவ்வூரை இருப்பிடமாகவுடையனாயிருக்கிறவதுவும். [புகழ்இத்யாதி] - புகழெல்லாம் தன்பக்கலிலே கிடக்கும்படியிருக்கிற பெரியதிருவடி - வாஹநம். புகழடங்கலும் கிடப்பதுஅவன்பக்கலிலே; அத்தையுடையனென்கிற இதுவே இவனுக்குஏற்றம். [போர்இத்யாதி] - செவ்வைப்பூசலிலே ராக்ஷஸஜாதியைக் குலமாக முடித்தான். [இகழ்வுஇத்யாதி] - "ஸம்ஸாரி" என்று பிற்காலியாதே, ஒரு கார்யப்பாட் டாலே செய்தானாய், பின்பு விட்டுக் கைப்பிடிக்கையன்றிக்கே ஸர்வகாலமும் விடுகிறி லன். பித்தோபஹதர் சந்தநபங்கத்தினின்றும் கைவாங்கமாட்டாதாற்போலே, க்ஷண காலமும் பிரியமாட்டுகிறிலன். (௯)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—திகழ்கின்ற இத்யாதி. "திருமாலார்" என்று தொடங்கி "எப்பொழு தும் பிரியானே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அத்யந்தம் இத்யாதி. "பிரியானே" என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரீதராகிறார் என்றது.

"திருமாலார்" என்னுநிற்க "திருமங்கை தன்னோடும்" என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன- அல்லாதாரையும் இத்யாதி வாக்யத்ரயம். இந்த ரேஃபம் - "திருமாலார்" என்றவிடத்தில் ரேஃபம்; சமபத்தாலே - †"வாட்டாற்றார்க்கு" என்று கீழ்ச்சொன்ன ரேஃபத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. புள்ளூர்தியென்றவோபாதி என்றது - "புள்ளூர்தி" என்கிற திருநாமம்போலே "திருமால்" என் கிற திருநாமமும் முக்யமென்றபடி. "திருமாலார்" என்றத்தோடே "சேர்விடம் தண்வாட்டாறு" என்றத்தையும் கூட்டிஹாவம் - ஸ்ரீய:பதித்வத்தோபாதியும் இத்யாதி. "புகழ்நின்றபுள்" என்ற தக்கர்த்தம் - புகழெல்லாம் இத்யாதி. புகழ்நிற்பதுஅவன்பக்கலிலேயானால் ஈஸ்வரனுக்கு வாசியே தென்ன - புகழடங்கலும் இத்யாதி. போர் - போரிலே, யுத்தத்திலே "இகழ்வின்றி" என்ற துக்கும் "எப்பொழுதும்" என்றதுக்கும் ஹாவம் - ஸம்ஸாரி இத்யாதி. இகழ்தல் - விடுதல். ஸத் ருஷ்டாந்தமாக விவரணம் - பித்தோபஹதர் இத்யாதி. சேர்விடமான தண்வாட்டாற்றிலேயிருக் கிற - புகழ்நின்ற புள்ளூர்தி என்றந்வயிப்பது. (௯)

---

† இதைப் பார்க்கும்போது எட்டாம் பாசுரத்தில் வாட்டார்க்கு என்றுபாடமிருக்குமோ என்று ஒரெண்ணம் தோன்றுகின்றது.

பத்தாம் பாட்டு.

பிரியாதாட்செய்யென்று பிறப்பறுத்துஆளறக்கொண்டான்
அரியாகிஇரணியனை ஆகங்கீண்டான்அன்று
பெரியார்க்குஆட்பட்டக்கால் பெறாதபயன்பெறுமாறு
வரிவாள்வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான்காட்டினனே.

ஆ.—(பிரியாது.) - இனியொருகாலமும் தன்னைப்பிரியாதே ஸர்வசேஷ வ்ருத்தியையும் பண்ணென்றுகொண்டு என்னை அநந்யார்ஹசேஷமாகக் கொண்டான் இன்று; அரியாகிஇரணியனை ஆகங்கீண்டான் அன்று; பெரியார், தங்களை ஆஸ்ரயித்த வர்களுடைய சிறுமையும் கொடுக்கப்படுகிற பொருளின் சீர்மையும் பாராதே, அவர் களுக்கு "இனியில்லை" என்னும் சீரியபொருளைக் கொடுப்பாரென்னுமிடம், வரிவாள் வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டியருளினானென்கிறார்.

ஒ—பத்தாம்பாட்டில், மஹாத்மாக்கள் சிலரை விஷயீகரிக்கப்புக்கால் ஒரு வர்க்கும் கிடையாத சீரியபொருளை அவர்களளவும்பாராதே கொடுப்பர் என்னும் இவ்வர்யஸ்திதியை, வரிவாள் வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டி யருளினான் என்கிறார்.

[பிரியாது என்றுதொடங்கி] - எனக்காக ஹிரண்யனுடைய ஹ்ருதயத்தைப் பிளந்தான் அன்று; இன்று "எனக்கேயாட்செய்" என்று எம்மாவீட்டிலே நான் ப்ரார்த் தித்தபடியே என்னை அடிமைகொண்டான். வாள் - ஒளி. உஹயவிஷ-திதியிலும் தம்மை யொழியத் திருவாய்மொழி பாடப்பெற்றாரில்லை என்று இவர்க்குக் கருத்து.

ப.—அநந்தரம், பெரியவர்கள் எதிர்த்தலையில் சிறுமைபாராதே தம்தரத் திலே உபகரிப்பாரென்னும் இத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தானென்கிறார்.

பிரியாது - யாவதாத்மபாவி பிரியாதே, ஆட்செய் - அடிமைசெய், என்று - என்றுசொல்லி, பிறப்பு - அதுக்கு விரோதியான ஜந்மஸம்பந்தத்தை, அறுத்து -, அற - மிகவும், ஆட்கொண்டான் - அடிமைகொண்டவனாய், அன்று - (பெற்றதமப்ப னாலே ப்ரஹ்லாதன் ஈடுபட்ட) அன்று, அரியாகி - நரஸிம்ஹமாய், இரணியனை - ஹிரண் யனுடைய, ஆகம் - ஶரீரத்தை, கீண்டான் - பிளந்தவனாய், வரி - வரியையும், வாள் - ஒளியையுமுடைத்தாய், வாய் - பஹுமுகமான, அரவணைமேல் - திருவரவணையின் மேலே, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன், பெரியார்க்கு- பெரியவர்களுக்கு, ஆட்பட்டக்கால் - அடிமைப்பட்டால், பெறாத - பெறுதற்கரிதான, பயன் - ப்ரயோஜநங்களையும், பெறும்ஆறு - பெறும் ப்ரகாரத்தை, காட்டினன் - காட்டினான்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், மஹாபுருஷர்களை யடைந்தால் எதிர்த்தலைபாராதே தங்கள்தரத்தைக் கொடுப்பார்கள் என்னும் அர்த்தத்தை, திருவாட்டாற்றில் நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினார் என்கிறார்.

[பிரியாது இத்யாதி] - 'நமக்குப்பிரியாதே அடிமைசெய்' என்று அருளிச் செய்து, விரோதியையும்போக்கி, நித்யகைங்கர்யத்தையும் கொண்டான். "எனக்கே

யாட்செய்'' என்னவேண்டுமென்று எம்மாவீட்டிலே நாம் ப்ரார்த்தித்தத்தையும் செய்தான்: பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே அபேக்ஷித்தத்தையும் செய்தான்: ''தனக்கேயாக'' என்றத்தையும் நமக்குச்செய்தான். [அரியாகி இத்யாதி] - தன்னையழியமாறி ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலை அநாயாஸேந கிழித்தான். [அன்று] - அச்செயலும் ப்ரஹ்லாதனுக்கு அன்று ; எனக்காகச் செய்தான் என்கிறார்: இன்று ''க்ரியதாமிதி'' என்கிறபடியேஎன்விரோதியைப்போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைக்கொண்டான்.[பெரியார்இத்யாதி] - மஹாபுருஷர்களை ஆச்ரயித்தால் ஸுதுர்லபமான ப்ரயோஜநத்தைப்பெறுவர்களென்னும் அர்த்தத்தை, வரியையும் ஒளியையும் வாயையுமுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவாட்டாற்றில் நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினார். என்சிறுமை பாராதே தன்தரத்திலே செய்தருளினார். உபயவிபூதியிலும் தம்மைப்போலே திருவாய்மொழி பாடப்பெற்றாரில்லை என்றிருக்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. மஹாபுருஷர்களையடைந்தால் எதிர்த்தலை பாராதே தங்கள் தரத்தைக் கொடுப்பர்களென்னும் இவ்வர்த்தத்தை, திருவாட்டாற்றில் நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினாரென்கிறார்.

[பிரியாதுஇத்யாதி] - 'நமக்குப்பிரியாதே அடிமைசெய்' என்றருளிச்செய்து, விரோதியையும்போக்கி, நித்யகைங்கர்யத்தையும் கொண்டான்; ''எனக்கேயாட்செய்'' என்னவேணுமென்று நாம் * எம்மாவீட்டிலே ப்ரார்த்தித்தபடியே செய்தான். ''இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை'' என்று*பொய்ந்நின்றஞானத்தில் அபேக்ஷித்தபடியே பிறப்பறுத்தான். ''தனக்கேயாக'' என்று*எம்மாவீட்டிலே ப்ரார்த்தித்தபடியே ஆளறக்கொண்டான். [அரியாகிஇத்யாதி] - இதுக்கு முன்பே தமக்குப் பண்ணிற்றேரு உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். [அரியாகி] - ஸ்ரீநரஸிம்ஹமாய் ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலை அநாயாஸேந கிழித்தான். [அன்று] - அன்றுஅப்படி செய்தான்; இன்று இப்படிசெய்தான். ''க்ரியதாமிதிமாம்வத'' (க்ரியதாமிதிமாம்வத) என்கிறபடியே என்விரோதியைப்போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொண்டான். ''முகப்பே கூவிப்பணிகொள்ளாய்'' என்றிறே இவர் ப்ரார்த்தித்தது. [பேரியார்இத்யாதி] - மஹாபுருஷ ஸமாச்ரயணத்தாலே துர்லபமான ப்ரயோஜநத்தைப் பெறுவர்களென்னும் அர்த்தத்தை, வரிவாள்வா யரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டினன். ''மஹாத்மநாம் ஸம்ச்ரயஸேவநேந ...

பத்தாம்பாட்டு.—பிரியாது இத்யாதி. ''பெரியார்க்கு ஆட்பட்டக்கால்'' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மஹாபுருஷர்களை இத்யாதி. தரத்தை - அதிசயத்தை.

கீழ்வாக்ய விவரணமாதல், இதுதான் கீழ் இவர் அர்த்தித்தபடியே செய்தானென்கிறாராதல் - எனக்கேயாட்செய் இத்யாதி. '' அற '' என்றது-காலாவருயறுகையாய், நித்யகைங்கர்யம் கொண்டானென்னுதல்; '' அற '' என்று தனக்கேயற்றுத் தீரும்படி கைங்கர்யம் கொண்டானென்னுதல். இதுக்கு ஸூசகமப்தம் - தனக்கேயாக என்று எம்மாவீட்டில் இத்யாதிவாக்யம். ப்ரஹ்லாதனுக்குச் செய்தது தமக்குச்செய்ததாக நினைத்திருக்கும் இவர் திருவுள்ளத்தை யடியொற்றி யருளிச்செய்கிறார் - இதுக்குமுன்பே இத்யாதி. ''அன்று'' என்றதுக்குஹாவம் - அன்று அப்படி இத்யாதி. இன்று செய்ததேதென்ன - க்ரியதாம் இத்யாதி. ''க்ரியதாமிதிமாம்வத'' என்கிறஇது * எம்மாவீட்டிலில்லையேயென்ன - முகப்பே இத்யாதி. '' மஹாபுருஷர்கள் தங்களையாச்ரயித்தவர்களுக்கு துர்லபமான ப்ரயோஜநத்தைக் கொடுப்பர்கள் '' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்-மஹாத்மநாம் இத்யாதி. ''ஸோ...

வாவஸீத ததிக்ஷமதோவஸீ'' (மஹாத்மநாம்ஸம்ச்ரயமப்யுபேதோ நைவாவஸீதத்யதிதுர்க்கதோபி)- மஹாபுருஷஸமாச்ரயணம்பண்ணினால், பின்னை அவர்கள், கோள்ளுகிறவன்சிறுமைபார்த்தல் கொடுக்கிறதின்பெருமைபார்த்தல் செய்யாதே கொடுப்பார்களென்று இங்ஙனே நாட்டிலே ஒன்றுண்டு; அத்தை என்பக்கலிலே காட்டினான். ப்ரஹ்லாதாதிகளைக்கொண்டு கவியாடுவித்துக்கொண்டானே ? (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

காட்டித்தன்கனைகழல்கள் கடுநரகம்புகலொழித்த
வாட்டாற்றெம்பெருமானை வளங்குருகூர்ச்சடகோபன்
பாட்டாயதமிழ்மாலை ஆயிரத்துளிப்பத்தும்
கேட்டாரார்வானவர்கள் செவிக்கினியசெஞ்சொல்லே.

ஆ.—(காட்டி.) - * அயர்வறுமமரர்கள் இத்திருவாய்மொழியைக் கேட்டால் என்படுவரோ? என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், அயர்வறுமமரர்கள் இத்திருவாய்மொழியைக் கேட்டால் வித்ருஷ்ணராவர் என்கிறார்.

[காட்டி என்றுதொடங்கி] - தன்திருவடிகளைக்காட்டித் தன்னைக் காணப்பெறாதே நான்பட்ட மஹாது:க்கத்தைப் போக்கின திருவாட்டாற்று எம்பெருமானை. [வளங்குருகூர் என்றுமேலுக்கு] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய இசையோடுகூடின தமிழ்த்தொடையான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும், செவிக்கு இனிதாய்ச்செவ்வியசொல்லான இத்திருவாய்மொழியை.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக இதினுடைய நித்யஸூரிபோக்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

தன் கனைகழல்கள் - (நிரதிசயபோக்யமாம்படி சப்தோத்தரமான வீரக்கழலையுடைய) தன்திருவடிகளை, காட்டி-, கடு - துஸ்ஸஹமான, நரகம் புகல் - ஸம்ஸாரநிரயப்ரவேசத்தை,ஒழித்த-,வாட்டாறு - திருவாட்டாற்றில், எம்பெருமானை - ஸ்வாமியானவனைப்பற்றி, வளம் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, பாட்டாய் - பாட்டாயிருக்கிற, தமிழ்மாலை - தமிழ்த்தொடையான, ஆயிரத்துள்-,செவிக்குஇனிய-செவிக்கு மதுரமாய், செஞ்சொல்- (காரணத்ரயமும் ஏகரூபமாகையாலே)செவ்வியசொல்லாயிருக்கிற, இப்பத்தும் - இவைபத்தையும், வான

வதிதஸ்யவிஷ்ணோ†மஹாத்மநாம்ஸம்ச்ரயமப்யுபேதோ நைவாவஸீததி ததிக்ஷமதோவஸீ'' இதி விஷ்ணுதர்மே க்ஷத்ரபந்தூபாக்யாநே. விவரணம்-மஹாபுருஷ இத்யாதி. பேறுதபயன் பெறுமாறு - பெறப்போகாத புருஷார்த்தத்தையும் பெறுவர்களென்னு மர்த்தத்தையென்று சப்தார்த்தம். இது ப்ரஹ்லாதாதிகளுக்கு மில்லையோ? அவர்களைப்பற்ற இவர்பெற்ற அதிசயமேதென்ன - ப்ரஹ்லாதாதிகளை இத்யாதி; இது ''ஆகங்கீண்டான்'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. அன்று - அரியாகி இரணியனை யாகங்கீண்டான்; இன்று - பிரியாதாட்செய்யென்று பிறப்பறுத்தாளறக்கொண்டான்; பெரியார்க்காட்பட்டக்கால் இத்யாரப்யாந்வயம். (கo)

† மஹாத்மநாமாச்ரயம் எனறுமபாடம் காண்கிறது.

வர்கள் - நித்யஸூரிகள், கேட்டு ஆரார் - கேட்டு (ஒருகாலும்) த்ருப்தராகார். இது கலிவிருத்தம். தாழிசையுமாம்,

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அநுபவிக்க உரியார் நித்யஸூரிகள் என்கிறார்.

[தன் கனைகழல்கள்காட்டி] - ஸ்வரூபகுணங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கிற வடிவைக் காட்டி ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்தஎன்னுதல். தன்னைக்காணப்பெறாத து:க்கத்தைப்போக்கினவன் என்னுதல். திருவாட்டாற்றில் என் நாயகன். [வளம்] - ஸம்ருத்தி. [பாட்டாய தமிழ்மாலை] - 'பாடெ்யெ மதுரம்' என்கிறபடியே இசையோடே புணர்ப்புண்ட தமிழ்த்தொடை. நித்யஸூரிகள் இத்தைக்கேட்டால் பர்யாப்தராகார். இப்படிபடுகிறது உள்ளீடானவன் ஶீலத்தாலேயோவென்னில்;— பாசுரத்துக்காகவென்கிறது. "ஸம்ஶ்ரவே மதுரம்" என்கிறபடியே செவியே தொடங்கி ரஸிக்கும். [செஞ்சொல்லே] - நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்ட சொல்லு. "சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்" என்று, "செந்தமிழ்ப்பத்தும்" என்றாரிறே.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யநுபவிக்கவுரியார் நித்யஸூரிகளென்கிறார்.

[காட்டித்தன்கனைகழல்கள்] - நிர்ஹேதுகமாகத் தன்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ப்ரகாசிப்பிக்கிற வடிவைக்காட்டி. [கடுநரகம்புகலொழித்த] - "இங்நின்றநீர்மை இனியாமுறாமை" என்று அபேக்ஷித்தபடியே செய்தானாய்த்து. அறிவுடையார்க்குப் பொறுக்கவொண்ணாத நரகம் ஸம்ஸாரமிறே. [வளம்]-அழகியதான திருநகரியைத் தம்மதாக வுடையரான ஆழ்வார். [பாட்டாய இத்யாதி] - "பாடெ்யெ மதுரம்" (பாட்யேகேயேசமதுரம்) என்கிறபடியே இசையிலே புணர்ப்புண்ட திருவாய்மொழி ஆயிரத்திலும் இப்பத்தையும் கேட்டு. [ஆரார்வானவர்கள்] - இத்தைச் சொல்லக்கேளாநின்றால் "இன்னம்சொல், இன்னம்சொல்" என்னுமித்தனைபோக்கி, கேட்ட அம்சத்தாலே த்ருப்திபிறவார்க ளாய்த்து. பகவத்குணங்களை யநுபவித்து, அதுக்குப் போக்குவிடுகைக்குப் பாசுரமின்றிக்கே விம்மல் பொருமலாய்ப் படுகிறவர்கள், இப்பாசுரம் கேட்டால் விடார்களிறே. அதுக்கு ஹேதுவென்? அவனுடைய ஶீலகுணாநுபவம்பண்ணியோவென்னில் ; இப்பாசுரத்துக்குத் தோற்றென்கிறார். [செவிக்கினிய] - "ஸம்ஶ்ரவே மதுரம்" (ஸம்ஶ்ரவேமதுரம்) என்கிறபடியே செவிவழியேபுக்கு நெஞ்சுக்கு இனிதாகையன்றிக்கே, செவிப்பட்டபோதேபிடித்து ரஸிக்கையாலே. அதுக்கடி யென்னேன்னில்,— [செஞ்சொல்லே] - நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கையாலே. "சிந்தை

நிகமம் - காட்டி இத்யாதி. "கேட்டாரார் வானவர்கள்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி.

கனை - ஆபரணத்வனி. "கழல்" என்றது - திருமேனிக்கும் உபலக்ஷணம். "காட்டித் தன் கனை கழல்கள்" என்றதுக்கு பாவம் - நிர்ஹேதுக இத்யாதி. * கடுமைக்கு பாவம் - அறிவுடையார்க்கு இத்யாதி. பாட்டாய - காநரூபமான. "பாட்டாய" என்றதுக்கு வாஸனை - பாட்யே இத்யாதி. புணர்ப்புண்ட - கட்டுண்ட. "ஆரார்" என்றதுக்கு பாவம் - இத்தைச்சொல்ல இத்யாதி. அவர்களப்படி அத்ருப்தராயிருப்பர்களோவென்ன - பகவத்குணங்களை இத்யாதி. விம்மல் பொருமல் - அத்யுத்கடஸ்தக ப்ரீதியால்வந்த ஶரீரவிகாரம். மேலுக்கவதாரிகை - அதுக்கு ஹேது இத்யாதி. "செஞ்சொல்" என்றால் கரணத்ரயைகரூப்ய வாசகமாமோவென்ன - சிந்தையாலும்

யாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவபிரானையே" என்று "செந்தமிழ்ப்பத்தும்" என்றாரிறே இவர்தாமே. (கக)

இத்யாதி. 'காட்டித்தன்' இத்யாரப்ய, 'ஆயிரத்திலும்' வைத்துக்கொண்டு, 'செவிக்கினிய செஞ்சொல்லான - இப்பத்தும் கேட்டு - வானவர்கள் - ஆரார்' இத்யந்வய:. "ஸாஸ்வம்பஹுவியாம் விநாம் விஜயிஸாமோஹாகவி: । ஸம்ரூவெயோபாம்வாக்யம் வெவெஷஹ்யாவ்யாஜ ஹாரஹ" இதி ஸுந்தரகாண்டே. (௩௧ - க) (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—வெகாணயாநிவெஸயிஷாம் ஸீஸம்தவஸக்ஷிபவியிவெநவியாதாகா । வஸ்நாநி:வூவிதாநா ஸஹவெஷஷ்வாஹாயிகாஸவிஷயொவகூதீஸீயா: ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—வக்ஷி ஸாக, கெஸவஸாஷிஸிரவிவ, கயாஸ்ரீஸநாராயணஸாக, ஷெஷஹிஸாதாணவாநா, ஹிதகாஸவீ வாஜநீபகஸாவாக । கஜேரஜாக்ஷகவ, மொவிநக, உகஸாபஸ: ஸீ வதிஸாஷி ஸாவெ: ஸ்ரீநுதீவெராஷ்யொபஸ்வஉவிதாணவெகிதெநாஸூஷி ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

அருளாலடியிலெடுத்தமாலன்பால்
இருளார்ந்ததம்முடம்பையிச்சித்து — இருவிசும்பில்
இதனுடன்கொண்டேக இவரிசைவுபார்த்திருந்த
சுத்திசொல்லும்மாறன்செஞ்சொல்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி - செஞ்சொல் - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(செஞ்சொற்கவிகாள்.) - தான் சொன்னபடியே செய்யக்கடவனைச் சமைந்துகொண்டு தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே புகுந்தருளின எம்பெருமான் தம்மோடேகலந்த கலவியாலே தமக்குப்பிறந்த நிரவதிகப்ரீத்யதிஶயத்தாலே;

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி எம்பெருமான், ஆழ்வார் தம்பக்கலிலே அத்யபிநிவிஷ்டனாய், அவர் விதித்தபடியே செய்யக்கடவனாயிருந்துவைத்து, தன்னுடைய சாபலாதிஶயத்தாலே இவரை இத்தேஹத்தோடேகூடத் திருநாட்டிலே கொடுபோகையிலே மிகவும் அபிநிவிஷ்டனாய், இத்தையறியில் இவர் இசையாரென்று பார்த்து, இவரைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவிடபாரைப்போலே புகுந்து, இவருடைய திருமேனியிலும் இவர்தம்மோடேகலந்து அத்யபிநிவேஶத்தைப்பண்ணி, இவ்வுடம்போடேகூடத் திருநாடேறக் கொடுபோகையிலே அவன் அபிநிவேஶிக்கிறபடியையறிந்து, "இவன் இப்படி அபிநிவேஶிக்கில் ஒருநாளும் ப்ரக்ருதிவிஶ்லேஷத்துக்கு உபாயமில்லை. ஆனபின்பு, அவனுடைய அநுபவத்துக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அவனையிட்டு இங்கே அறுப்பித்துக் கொள்ளவேணும்" என்று பார்த்தருளி, "சதுர்விம்ஶதிதத்த்வாத்மக ப்ரக்ருதி தத்த்வத்தோடுள்ள ஸம்பந்தத்தையறுத்து என்னைக் கொடுபோகவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்க, உம்முடைய உடம்

பொழிய வேறு எனக்கு ப்ராப்யமுண்டோ?" என்று அவன் நிர்ப்பந்திக்க, "என்பக்க லுண்டான விஷயீகாரத்தாலேயன்றோ இவ்வுடம்பில் அபிநிவேசம் பண்ணுகிறது? ஆனபின்பு, எனக்காக இதில் நசையைவிட்டு அருளவேணும்" என்று இவர் சரணம் புக்கிரக்க, அவனும் "அப்படியேசெய்கிறோம்" என்றுஇசைய, அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், அவனுடைய ஸௌசீல்யாதிகுணங்களிலே அழுந்தி, "அவனுக்கு அடிமைசெய்யப் புகில் அவனுடைய ஸௌசீல்யாதிசயத்தாலே பிழைக்கவொண்ணாது: ஆனபின்பு, தந்தாமை வேண்டியிருப்பார் அவனுடைய குணத்திலே அகப்படாதே பரிஹரித்து அடிமைசெய்யுங்கோள்" என்று ப்ரீத்யதிசயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ய.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர்க்குப் பரமபதத்தைக் கொடுக்கையிலே யுத்யோகித்த ஸர்வேச்வரன் இவர் முடியிலே திருவடிகளைவைத்துத் திருவுள்ளத்திலே பூர்ணமாகப் புகுந்திருந்து, "விரைகுழுவுநறுந்துளவம் மெய்ந்நின்றுகமழும்" என்னும்படி திருமேனி முழுக்கத் திருத்துழாய் பரிமளமாம்படியாக இவருடைய சரீரத்தோடு அந்தக்கரணத்தோடு மற்றுமுள்ள அவயவங்களோடுவாசியற அத்யபிநிவிஷ்டனாய் ஆதரிக்கிறபடியைக்கண்டு, இவ்வாதராதிசயத்துக்கு ஹேதுவான அவனுடைய ஆச்ரிதவிஷயமான அபிநிவேசத்தையும், அதிசயிதபோக்யத்வத்தையும், ஆச்ரிததேஹத்திலாதரத்தையும், அதில்அத்யந்தாபிநிவேசத்தையும், ரஸிகத்வத்தையும், ஸர்வாதிகத்வத்தையும், ஆச்ரிதார்த்த தேசவாஸத்தையும், ஸர்வப்ரகாரஸம்ச்லேஷத்தையும், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஹேதுத்வத்தையும், அபேக்ஷாபராதீநத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, "ஏவம்விதனான ஸர்வேச்வரனுடைய ஆதராதிசய மிருந்தபடியால், நாம் "இனியாமுறாமை" என்று உபேக்ஷித்த தேஹாதிகளையும் விளம்பமறக் கொண்டுபோவாரைப் போலே யிராநின்றது; அஸ்த்திரமாய், தோஷதூஷிதமாகையாலே அபுருஷார்த்தமாய், அநுபவவிரோதியாகையாலே அநபிமதமாயிருக்கிற இத்தை நம்பக்கல்ஆதரத்தாலே விரும்பாநின்றான்: இத்தை யறிவித்தும் நாம் அவனை அர்த்தித்தும் விடுவித்துக் கொள்ளுவோம்" என்று தெற்கில் திருமலையிலே அவனையபேக்ஷிக்க, அதுக்காக அவன் நிவர்த்திப்பிக்கையிலே உத்யுக்தனும்படியைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—ஏழாந் திருவாய்மொழியில், "விதிவகையே" என்கிறபடியே ஆழ்வார் விதித்தபடியே செய்வானும்படி இவர்க்குப் பாதந்த்ரனாய்வைத்து, தன்னுடைய சபலாதிசயத்தாலே "தலைமேலதாளிணைகள்" என்றும், "நறுந்துளவம் மெய்ந்நின்றுகமழும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவருடைய திருமேனியை மிகவும்விரும்பி, இத்தேஹத்தோடேகூடப் பரமபதத்தில் கூடக்கொண்டு போகையிலே அபிநிவேசிக்கிறபடியைக்கண்டு, "நாம் பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே 'கழித்துத் தரவேணும்' என்று அபேக்ஷித்தபோதே செய்யாதொழிந்தது நம்மைக்கொண்டு ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டுகைக்காக என்றிருந்தோம்: அது ஒருவ்யாஜமாய் சரீரத்தையே விரும்புகிறானாயிருந்தது. இதுக்குஅடி நம்முடைய சரீரமென்று நம்பக்கல் விருப்பத்தாலே விரும்புகிறானித்தனை; இது தோஷப்ரசுரமென்றும் அறிகிறிலன்: இது நமக்கு அநபிமதமென்றும் அறிகிறிலன்: †உபசயாத்மகமாகையாலே அஸ்த்திரத்வாதி தோஷப்ரசுரமென்றும் த்வதநுபவ விரோதியாகையாலே அநபிமதமென்றும் அறிவித்து, இத்தைக்கழித்துத்தரவேணும்

† "என்றுபார்த்து" என்றாற்போலச் சிலபதங்களைக்கூட்டினாலொழிய அந்வயிக்காதென்று தோன்றுகின்றது.

என்று ப்ரார்த்திக்க, "உம்முடைய உடம்பொழிய நமக்கு ப்ராப்யமுண்டோ? உம்முடைய உத்தேஶ்யத்தை நீர் விடாநின்றீரோ?" என்று அவன் நிர்பந்திக்க, "நீ என் பக்கலுண்டான விருப்பமிறே என்ஶரீரத்தை விரும்புகிறது: இது எனக்கு அத்யந்தம் அநபிமதம்: எனக்காக இதில் நசையைவிட்டு அருளவேணும்" என்று ஶரணம்புக்கிரக்க, தனக்கு இத்தைவிடுகை ப்ரியமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், இவரைக் குறித்துப் பாரதந்த்ர்யத்தையாலே "அப்படிசெய்கிறோம்" என்று இசைய, "தனக்கு அபிமதமாயிருக்க நாம் சொன்னபடி செய்வதே!" என்று அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டராய், "இவனுடைய ஶீலாதிகுணங்களிலே அழுந்தி இவ்விஷயத்திலே அநுபவிக்க இழிவார் ஐஶ்வர்யத்திலே இழியப்பாருங்கோள்: தந்தாமை வேண்டியிருப்பார் அவனுடைய ஶீலாதிகுணங்களிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள்" என்று ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே உபதேஶித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு.—"விதிவகையே" என்கிறபடியே அவன் தம்மைக்குறித்துப் பரதந்த்ரனாய் நிற்கிறபடியை யநுஸந்தித்தார். அவ்வழியாலே "விரைகுழுவுநறுந்துளவம்மெய்ந்நின்று கமழுமே" என்றும் "தலைமேலதாளிணைகள்" என்றும் அவன்தன் திருமேனியோடேபுகுந்து கலந்தபடியைப் பேசினார்.

தம்மோடேவந்து கலந்து தம்மைக்குறித்துப்பரதந்த்ரனாய் திருமேனியை விடமாட்டாதே அவன் பண்ணுகிற அபிநிவேஶத்தைக்கண்டு; "இந்நின்ற நீர்மைஇனியாமுறாமை" என்று நாம்அடியிலேயர்த்திக்கச்செய்தேயும் இங்கு நம்மைவைத்தது ஒருகார்யபுத்த்யாவாகாதே என்றிருந்தோம்; அதாவது - இப்ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டுவித்துக் கொள்ளுகையிறே; அது அவ்வளவிலன்றிக்கே நம்முடம்பு விரும்பி விடமாட்டாமையாலேயாயிருந்தது; இவன் வெறுமுடம்பனாயிருந்தான். "கவிபாடுவித்துக்கொள்ளுகையென்று வ்யாஜமாத்ரம்: ஆநுஷங்கிகபலமாய்வந்ததத்தனை; இதுவே இவனுக்குநினைவு" என்றுபார்த்தார்; "இவன் இவ்வுடம்பை விரும்புகிறது நம்பக்கல் ஆதரத்தாலேயிறே; இப்படி நம்மை விரும்பின இவ்வளவிலே நம் அபேக்ஷிதம் செய்வித்துக்கொள்ளுவோம்" என்று பார்த்து, "தேவர் திருவுள்ளத்திலோடுகிறதேன்?" என்றார்; 'நான்உடம்பனாயே வேறொன்றறியாமல் படுகிறபாடன்றோ, மற்றுண்டோ?" என்றான்; "அங்ஙனாணது: தேவர் இதில் பண்ணியருளுகிற விருப்பத்தைத் தவிரவேணும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; இவர் விலக்கினது மிகவும் அவனுக்கு அபிநிவேஶத்துக்கு உடலாய்த்து; தந்தாமைக் கொண்டு அருமைப்படுத்துவர்களிறே மேல்விழுகைக்காக; அதுபோலேயாய்த்து. இப்படி

செஞ்சொல் ப்ரவேஶம், ஸங்கதிகதநார்த்தம் வ்ருத்தாநுவாதம் - விதிவகை இத்யாதி-ஸங்கதி-தம்மோடே இத்யாதி. *என்றைக்குமென்னையிலே-அவன் தம்மைவைத்ததுக்கு ஹேது கவிபாடுகைக்கென்றருளிச்செய்யாநிற்க, தம் உடம்பில் வ்யாமோஹத்தாலே யென்கிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இந்நின்ற இத்யாதி வாக்பசதுஷ்டயத்தாலே. வெறுமுடம்பனாயிருந்தான்-கேவலம் தேஹசபலனாயிருந்தானென்றபடி. ஆனால் ப்ரபந்தம் பாடுவிக்கவில்லையோவென்ன - கவிபாடுவித்து இத்யாதி வாக்யத்ரயம். ஆநுஷங்கிகபலம்- அப்ரதாநமாக வந்ததென்றபடி. இதுவே - உடம்பை விரும்பிவிடமாட்டாததுவே. விரும்பிவிடமாட்டாமையாலே என்றது-"மாயவாக்கை யிதனுள்புக்கு" இத்யாதியைப்பற்ற. இப்படி விரும்புகிறவனைத் தவிரவேணுமென்றால் கேட்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இவன் இவ்வுடம்பை இத்யாதி. "மங்கவொட்டு" என்றத்தைப்பற்றி - இதில் பண்ணியருளுகிற விருப்பத்தைத்தவிரவேணும் என்றது. "நன்கெனுடலம் கைவிடான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - இவர் விலக்கினது இத்யாதி.

இவன் இதிலே பண்ணுகிற ஆதரத்தைக்கண்டு, "இவனுடைய அபிநிவேஶமிருந்தபடியால் இவ்வுடம்போடே நம்மைக்கொடுபோக நினைத்திருக்கிறான்போலேயிருந்தது; அப்படிச்செய்தபோது இஸ்ஸம்ஸாரம் நமக்கு நித்யமாய்விடும்; இங்கேயிருந்து இதுக்கோரு முடிவுகண்டதாமத்தை யிழந்தோமாவோமித்தனை; இத்தைக் கழித்துக்கொள்ளவேணும்" என்றுபார்த்தார்; "என்பக்கற்பண்ணின அபிநிவேஶமாகில் இத்தை விரும்புகைக்கு அடி, எனக்கு இது அநபிமதம்; தேவரும் இதில்பண்ணுகிற விருப்பத்தைத் தவிரவேணும்" என்ன; "நீர் உம்முடைய உத்தேஶ்யத்தை விடாதவோபாதி நாமும் நம்உத்தேஶ்யத்தை விடுவுதோமோ?" என்ன; "இவன் இப்படிவிரும்புகிறது இதினுடைய தோஷதர்ஶநம்பண்ணாமையிறே. இவனை இதில் தோஷதர்ஶநத்தைப் பண்ணுவிப்போம்" என்று பார்த்து, "இதாகிறது உபசயாத்மகமாய் ஹேயமாயிருப்பதொன்று; விரும்பப்படும் ஆத்மாவைப்போலே ஏகரூபமாய் விலக்ஷணமாயிருப்பதொன்றல்ல; இத்தையுபேக்ஷித்தருளவேணும்" என்றார்; அதுதானே இவனுக்கு விருப்பத்துக்கு உடலாய்த்து; அபிமதவிஷயத்திலழுக்கு உகப்பாரைப்போலே "ஸர்வதா இவன் விடமாட்டானாயிருந்தான்; இவன்றன்னைக் காற்கட்டியாகிலும் இக்காற்கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ளுவோம்" என்று பார்த்து. "இதில்பண்ணுகிறவிருப்பத்தை தேவர் தவிரவேணும்" என்று ஶரணம்புக்கார்; இவர் †சோன்னபடியே செய்யவிழிந்தவனாகையாலே தனக்கு இதிலே மேன்மேல் அபேக்ஷை செல்லச்செய்தேயும் இவர்க்கு இது இப்படி உபேக்ஷாவிஷயமான பின்பு நாமும் இனி இத்தை வருந்தி உபேக்ஷிப்போம்" என்று பார்த்தான். இவர்பக்கல் பாரதந்த்ர்யத்தாலே இத்தையொழிய அவன் கொடுபோவானாயிருந்தான். ஆக, இப்படியாலே தொடங்கின பாரதந்த்ர்யத்தை நிகமித்து, "ஸர்வநியந்தாவாய் ஸர்

அதெப்படியென்ன - தந்தாமை இத்யாதி. அபிநிவேஶமிருந்தபடியால் என்றது - "ஒருமாகொடியும் பிரியான்" இத்யாதியைப்பற்ற. பலபாட்டுக்களிலும் இவர் தேஹத்தில் அவன் வ்யாமோஹம் பண்ணும் ப்ரகாரம் சொல்லுகையைப்பற்ற வேஹாமுகமான உக்திப்ரத்யுக்திகளை யருளிச்செய்கிறார் - என்பக்கல் இத்யாதி. "திருமாலிருஞ்சோலை - கைவிடேல்" என்றத்தைப்பற்ற - நீர் உம்முடைய உத்தேஶ்யத்தை இத்யாதி. இப்ப்ரவேஶத்திலே மூன்றிடத்திலே ஈஶ்வரன் விரும்புகிறதாகவும் இவர் தவிரச்சொன்னதாகவும் சொல்லுகிறது - பலபாட்டுக்களிலும் இவர் திருமேனியில் ஈஶ்வரனுக்கு உண்டான வ்யாமோஹத்தைச் சொல்லுகையாலே. அங்ஙனமன்றிக்கே, 'மங்கவொட்டே" என்றும், பின்னும் "மங்கவொட்டுஉன்மாமாயை" என்றும் சொல்ல, பின்னும் அவன் இதின்தோஷம் அறியமாட்டாமையாலே ஆனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே யிருக்க, "பொங்கைம்புலனும்" இத்யாதியாலே தோஷதர்ஶநம் பண்ணுவிக்கையாலே முக்காலருளிச்செய்கிறாரென்றால் நல்லது; இது பாட்டு வ்யாக்யாநங்களிலே ஸ்புடம். 'இதினுடைய தோஷதர்ஶநமென்று தொடங்கி ஹேயமாயிருப்பதொன்றென்னுமளவும் - "பொங்கைம்புலனும்" இத்யாதியைப்பற்ற. உபசயம் என்றது - அபசயத்துக்கும் உபலக்ஷணம். வ்ருத்திக்ஷயங்களை யுடைத்தாயென்றபடி. காற்கட்டை - விரோதியானவுடம்பை. "மங்கவொட்டு" என்றத்தைப்பற்ற - தவிரவேணும் என்றது. "நங்கள் கோனே" என்று ஶேஷித்வத்தை யநுஸந்திக்கையாலும், "மங்கவொட்டு" என்று ப்ரார்த்திக்கையாலும், "[illegible]"என்றிருக்கையாலே-சரணம் புக்கார் என்றது. இவர் ப்ரார்த்தித்தால் அத்யபிநிவிஷ்டனானவன் தவிருமோவென்ன - இவர் சோன்னபடியே இத்யாதி. வருந்தி என்றது - "தானங்காரமாய்ப்புக்கு" என்றதிலே விவக்ஷிதம். "மானாங்காரமனங்கெட" இத்யாதியைப்பற்ற - இத்தையொழிய அவன் கொடுபோவானாயிருந்தான் என்றது. தொடங்கின பாரதந்த்ர்யத்தை நிகமித்து - * அருள்பெறுவாரில் தொடங்கின

† சொன்னபடிஎன்று அடையவளைந்தான்பாடம்.

வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரன், தனக்கு இதிலே அபேக்ஷையும் செல்லாநிற்கச்செய்தே, நாம் 'இத்தைத் தவிரவேணும்' என்னத் தவிருவதே! இதோரு ஶீலமிருக்கும்படியே !! இவ்விஷயத்தில் ஒருவரும் இழியாதேகோள்ளுங்கோள் ; இழிந்து நான் பட்டதுவேயமையும்'' என்று ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பிறர்க்குச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

செஞ்சொற்கவிகாள்! உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்திருமாலிருஞ்சோலை
வஞ்சக்கள்வன்மாமாயன் மாயக்கவியாய்வந்துஎன்
நெஞ்சுமுயிரும்உள்கலந்து நின்றார் அறியாவண்ணம்என்
நெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு தானேயாகிநிறைந்தானே.

ஆ.—எம்பெருமானைக் கவிபாடுகிறவரைக் குறித்து, ''நீங்கள் அவனுக்கு அடிமைசெய்யுமிடத்தில் உங்களுயிரைக் காத்துக்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோள். அவன் தனக்குஅடிமைசெய்வாரை அஸாத்ம்யமாம்படி அதிமாத்ரஸம்ஶ்லேஷத்தைப் பண்ணிவ்யாயிக்குமே: அவர்களுடையஇச்சாநுகுணமாக அடிமைசெய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவனல்லனே யென்னில் ;—அவன் வ்யாயிக்கும் ஸ்வபாவனாயிருந்துவைத்தே வ்யாயியாதானைப்போலே யிருக்கும் ஒருமஹாவஞ்சகன் கிடிகோள் ; எங்ஙனேயென்னில் ;- என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு கவிசொல்லுகையென்னும் வ்யாஜத்தினாலே என்னுள்ளேபுகுந்து கலந்து, ''இன்னபடிசெய்தருளினான்'' என்று * அபர்வருமமரர்க்கும் அறிய நிலமல்லாததொருபடி என்னெஞ்சையும் உயிரையும் தன்னுள்ளேயடக்கி, தானேயாம்படி மாள பூஜித்து பரிபூர்ணனானான்'' என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ''திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள'' என்று ஒரு பேரையிட்டுக்கொடு வந்துபுகுந்து தம்பக்கல் எம்பெருமான் பண்ணின வ்யாமோஹத்தைச்சொல்லி, இவனுக்கு அடிமைசெய்வார் இவன் குணவெள்ளத்திலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[செஞ்சொற்கவிகாள் உயிர்காத்தாட் செய்ம்மின்] -செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகாள்! கவிபாடி அடிமைசெய்யுமிடத்தில், உங்களைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு அடிமை செய்யுங்கோள். [திருமாலிருஞ்சோலை வஞ்சக்கள்வன்] - ''என்கண்ணன் கள்வம் எனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்'' என்னுமாபோலே மெய்செய்கிறானென்று தோற்றும்படி தெரியாமே வஞ்சிக்கவல்லனாய், அதுக்கடியான மஹாஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களையுடையான். [மாயக்கவியாய் என்றுமேனுக்கு] - ''அத்யாஶ்சர்யாவஹமான திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள'' என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டு இப்பரிமாற்றத்துக்கு நிலவரானார்க்கும் தெரியாதபடி என்நெஞ்சையும் உயிரையும் உள்ளேபுக்குக் கலந்து அவற்றை பூஜித்து என்அபிமாநத்தைப்போக்கித் தானே எனக்கு அபிமாநியாய் அத்தாலே பூர்ணனானான்.

ஈஶ்வரனுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை இத்திருவாய்மொழியிலே நிரூபித்தென்றபடி. ''உயிர்காத்தாட் செய்ம்மின்''என்றத்தைப்பற்ற - ஒருவரும் இழியாதே கோள்ளுங்கோள் என்றது.

ப.—முதற்பாட்டில், “கவிபாடுவித்துக்கொள்ள” என்றொரு வ்யாஜத்தாலே ஈச்வரன் தம்பக்கல் பண்ணின அபிநிவேசத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே, தந்தாமை வேண்டியிருப்பார் இவ்விஷயத்திலகப்படாமல் ஆத்மாவை நோக்கிக்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோளென்று, தாம் பட்ட படியை யருளிச்செய்கிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலை - (ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகத்) திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய், (அகப்பட்டாருடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்குமிடத்தில்), வஞ்சக்கள்வன் - அபஹாரகனென்றறியவொண்ணாதபடி வஞ்சித்து அபஹரிப்பானாய், மா மாயன் - (அதுக்கடியாய் எதிர்த்தலையை மதிமயக்கும்) அத்யாச்சர்யமான ரூபகுணாதிகளையுடையனானவன், மாயக்கவியாய் - கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையாகிற க்ருத்ரிம வ்யாபாரத்தாலேயுளனாய், வந்து - (நாமிருந்தவிடத்திலே தான் அபிநிவிஷ்டனாய்) வந்து, (உள்ளுறை காட்டுவாரைப்போலே), என்னெஞ்சுள்ளும் - என்நெஞ்சுக்குள்ளேயும், உயிருள்ளும் - ஆத்மாவுக்குள்ளேயும், கலந்து - ஒருநீராகக்கலந்து, நின்றார் - பரிஸரவர்த்திகளான லக்ஷ்மீப்ரப்ருதிகளும், அறியாவண்ணம் - அறியாதபடி, அவை - அந்த, (என்), நெஞ்சும் - நெஞ்சையும், உயிரும் - உயிரையும், (பிரித்துக்காணவொண்ணாதபடி), உண்டு - க்ரஸித்து, (அசேதநமான நெஞ்சோபாதி சேதநனுடைய போக்த்ருத்வமும் அஸத்ஸமமாம்படி), தானேயாகி - தானே போக்தாவாய்(ப்பெறுப்பேறு பெற்று), நிறைந்தான் - அவாப்த ஸமஸ்தகாமனானான்; செம் - (ப்ரயோஜநமில்லாத) செவ்வையையுடைத்தாய், (ஸ்வயம்ப்ரயோஜநரூபமான), சொல் - சொற்களாலே, கவிகாள் - கவிபாடவல்லவர்களே! உயிர்காத்து - (அவன்கையில் உங்களுடைய) ஆத்மாத்மீயங்கள் அகப்படாதபடி காத்துக்கொண்டு, ஆட்செய்மின் - வாசிகமான அடிமைசெய்யப் பாருங்கோள். அநந்யப்ரயோஜநராய் இழிவார்க்கு ஆத்மாத்மீயங்கள் அவனாலே அபஹ்ருதமாகை அவர்ஜநீயமென்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், “திருவாய்மொழி பாடுவிக்க” என்று ஒரு வ்யாஜத்தாலே புகுந்து தம்பக்கலிலே அவன் பண்ணின வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு, இவனுக்கு அடிமைசெய்வார் ஶீலாதி குணங்களிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[செஞ்சொற் கவிகாள்] — செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகாள். கவிக்குச் செவ்வையாகிறது - அநந்யப்ரயோஜநமாயிருக்கை. ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசிக்கை கவிக்குக் குடிலமாகையாவது. “இன்கவிபாடும்பரமகவிகள்” என்றும் “செந்தமிழ்பாடுவார்” என்றும் சொல்லுகிற முதலாழ்வார்களையாய்த்து நினைக்கிறது. “பெருந்தமிழனல்லேன்” என்ன, “வாய் அவனையல்லது வாழ்த்காது” என்கிறவர்களிறே அநந்யப்ரயோஜனர். [உயிர் காத்தாட்செய்ம்மின்] - உங்களை நோக்கிக்கொண்டு நின்று கவிபாடப் பாருங்கோள். கவிபாட்டு வாசிகமான அடிமையாகையாலே, ‘ஆட்செய்ம்மின்’ - என்கிறார். “ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்ட மாயன்” என்கிறபடியே அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து இத்தலையை யழிக்குமவனாய்த்து; பரிஹரித்துக்கொள்ளுங்கோள்; ஆழங்காலிலே இழிந்து அமிழுமவர்கள் அவ்விடத்திலே கொண்டைக்கோல் நாட்டுமாபோலே, “வம்மின்புலவீர்” என்று முதலிலே ருசியில்லாதாரையும் அழைக்கிற இவர் ஶீலாதிகுணங்களிலே அழுந்தி, இழிகிறவர்களையும் வேண்டாவென்கிறாரிறே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே. [திருமாலிருஞ்சோலை] - இவ்விஷயத்திலே தாம்

இழிந்து அகப்பட்டபடியை அருளிச்செய்கிறார் மேல். திருமலையில் நிலையும் ஸீலத்துக்கு உடலிறே. [வஞ்சக்கள்வன்] - களவுகாணாநிற்கச் செய்தே மெய்யென்னலாம்படியிருக்கை. "என்கண்ணன்கள்வம் எனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்" என்றாரிறே. களவைக் களவுகாணாநிற்கும். [மாமாயன்] - இப்படியறிந்து ஒருவர்க்கும் தப்பவொண்ணாதபடியான ஆஸ்சர்ய ஸுணசேஷ்டிதங்களை யுடையவன். நீரகப்பட்ட துறையேதென்ன;— [மாயக்கவியாய்] - "ஆஸ்சர்யாவஹமான கவி பாடுவித்துக்கொள்ள" என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டாய்த்து வந்து கிட்டிற்று; "தண்ணீர்" என்றொருபேரையிட்டு, அபிமத விஷயத்தைக் கிட்டுவாரைப்போலே; கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையென்றொரு வ்யாஜம், கிட்டுகையே ப்ரயோஜனம். தான் இருந்தவிடத்திலே சென்று நாம் இருக்கையன்றியே, நாம் இருந்தவிடத்திலே தான் வந்து கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையிறே ஸீலமாவது. வந்து செய்தது என்னென்ன, - [என்நெஞ்சும் உயிரும் உள்கலந்து] - நெஞ்சென்று - ஸரீரத்துக்கு உபலக்ஷணம்: உயிர் என்கிறது - ஆத்மாவை; ஸரீரத்தோடு ஆத்மாவோடு வாசியறப்புக்குத் தன்பேறாக அவகாஹியாநின்றான். முறை அத்தலையித்தலையாய் என்னை ஸிரஸா வஹியாநின்றான். [நின்றார் அறியாவண்ணம்] - கலவிக்கு ஸேஷிகரான பிராட்டி, திருவனந்தாழ்வான் முதலானார்க்கும் அஸூயையாம்படியாய்த்து என்னோடு கலந்தது. "ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது" என்றாரிறே. [என்நெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு] - தேஹாத்மவிவேகம்பண்ண அறியாதேயாய்த்து ஸுஜித்தது. சேதநனையும் அசித்தோபாதி பாதந்த்ரனாக்கி ஸுஜித்தான்; "உருவமும் ஆருயிரும் உடனேயுண்டான்" என்கிறபடியே. எனக்கென்ன மாட்டாமைக்கு அசித்தோபாதியாய்த்து சேதநனும். [தானேயாகி] - ஸோகத்தில் இழிகிறபோது இருவராயிழிந்து, எதிர்த்தலையைத் தோற்பித்து, ஸோக்தாவும் அபிமானியும் தானேயானான். [நிறைந்தானே] - அவாப்தஸமஸ்த காமன் ஆழ்வாரைப் பெறுவதற்கு முன்பு குறைவாளனாய், இவரைப் பெற்றபின்பு பூர்ணனானான்; "க்ருதக்ருத்யஸ்ஸதாஸஸ:"; இதுவிறேபுரையற்றஸீலமாவது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. "திருவாய்மொழிபாடுவிக்க" என்றுஒருவ்யாஜத்தாலே புகுந்து தம்பக்கல் அவன்பண்ணின வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு, அவனுக்கு அடிமைசெய்வார் ஸீலாஹகளிலே அகப்படாதே கோள்ளுங்கோளென்கிறார்.

[செஞ்சோல் இத்யாதி] - செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகாள்! கவிக்குச்செவ்வையாவது - அநந்ய ப்ரயோஜநமாயிருக்கை; ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசிக்கை கவிக்குக் குடிலமாகையாவது 'இன்கவிபாடும்பரமகவிகள்' என்றும் 'சேந்தமிழ்பாடுவார்' என்றும்சொல்லுகிற

முதற்பாட்டு.—செஞ்சோல் இத்யாதி. "திருமாலிருஞ்சோலை வஞ்சக்கள்வன்" என்று தொடங்கி "தானேயாகிநிறைந்தான் - செஞ்சொற்கவிகாள்உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - திருவாய்மொழி இத்யாதி. "ஆய்" என்றத்தைப்பற்ற - ஒருவ்யாஜத்தாலே என்றது.

செவ்வைக்கேடேதென்ன-ப்ரயோஜநத்தை இத்யாதி. "செஞ்சொற்கவிகள்" என்கிறது ஆரையென்ன - இன்கவி இத்யாதி. அவர்கள் அநந்யப்ரயோஜநரோவென்ன - பெருந்தமிழன் இத்யாதி. பெருந்தமிழன் - பெரியதமிழன்; மஹாகவியென்றபடி. நல்லேன் பெரிது - பெரிது நல்லேன். இங்கேயிருந்து கவிபாடுகையாலே நித்யஸூரிகளிலும் மிகவும் நல்லனாயிருப்பேனென்று ஸப்தார்த்தம்; இரண்டாந்திருவந்தாதி எழுபத்துநாலாம்பாட்டு, "யானே தவஞ்செய்தேன்" இத்

முதலாழ்வார்களையாய்த்துநினைக்கிறது. "பெருந்தமிழனல்லேன்" என்று "வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது" என்கிறவர்களிறே அநந்யப்ரயோஜநர். [உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்]-உங்களை நோக்கிக்கொண்டு நின்று கவிபாடப் பாருங்கோள். நீங்களுண்டாய்க் கவிபாடவேணுமே. இத்தலையுண்டானாலிறே அத்தலைக்கு மங்களாஶாஸநம்பண்ணலாவது. [ஆட்செய்ம்மின்]- என்கிறார், கவிபாடுகை வாசிகமான அடிமையாகையாலே. *ஆட்கோள்வானொத்தென்னுயி ருண்ட மாயனிறே அடிமைகோள்வாரைப்போலே புகுந்து மற்றைப்படியேயாயிருக்கும் பலிப்பது, பரிஹரித்துக்கோள்ளுங்கோள். "ஆழங்காலிலேயிழிந்து† அமிழ்வார் அவ்விடத்தே கோண்டைக்கோல் நாட்டுமாபோலே, கோண்டைக்கோல் நாட்டுகிறார்" என்று சிற்றாள் கோண்டான். உடையவர், "இன்னுருயிரேன்னுமையாலே அவனுயிரைக்காத்தாட்சேய் யுங்கோள்" என்றருளிச்செய்வர். அதாவது - அவன் மேல்விழத் தாங்கள் இருய்க்கை யாவது அவனை இழக்கையிறே; ஆனபின்பு அவனுயிரைக் காவுங்கோள். "இவ்விடம் பரப்புத்துறை, இவ்விடம் மடு" என்று நிலவர் எல்லை குறிக்குமாபோலே. "வம்மின்புல வீர்" என்று முதலிலே ருசியில்லாதாரையும் இரந்தழைக்கிற இவர் ஶீலாதிகளிலே இழி கிறவர்களையும் விலக்குகிறாரிறே, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே. "நினைதோறும் சோல்லுந்தோறும் நேஞ்சிடிந்துகும்", "வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்" என்று ஶீலாதி குணங்களிலே புண்பட்டிறே இவரிருப்பது. உங்களை இழக்கக் கார்யம்பாராதே, அவ னுடைய ஐஶ்வர்யத்திலே இழிநது கவிபாடப்பாருங்கோள். ஶீலகுணத்தில் இழியநினை யாதே கோள்ளுங்கோள். [கவிகாள்உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்] - "கவிகாள்" என்றால் "உயிர்காத்துக்கவிபாடுங்கோள்"என்னவிறே யடுப்பது: அங்ஙன் சோல்லாதே 'ஆட்செய்ம் மின்' என்கிறாராய்த்து; "ஆட்செய்கையாவது-கவிபாடுகைஎன்றிருக்கும் * புகழுநல்லொரு

யாதி. முதற்றிருவந்தாதி பதினேராம்பாட்டு, "வாயவனை" இத்யாதி. இத்தால்-"ஸுஸூக்தீ த்ரூ ந" இத்யாதியாலே எச்சில்வாய் சுத்திபண்ணினவர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. எங்களை நோக்குகிறதென் னென்ன - நீங்களுண்டாய் இத்யாதி, எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, காத்து - இருயாதே, ஆட் செய்ம்மின்- மங்களாஶாஸநம் பண்ணுங்கோளென்று விவக்ஷித்து, இருய்ப்பதோவென்ன-இத்தலை யுண்டானால் இத்யாதி. உண்டானாலிறே என்றது - அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே யகன்று ஸ்வரூ பம் நசியாதே யுண்டானாலிறேயென்றபடி. அகலில் அவனுளனாகாமையாலே தான்உளனாக விரகு இல்லையிறே. மேலும் ஶீலகுணபரமன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுகுணமாக அருளிச்செய்த வாக்யங்களெல் லாம் எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்குச் சேரவென்று கண்டுகொள்வது. பாடுமினென்னாதே, "ஆட்செய்ம்மின்" என்கிறதெனனென்ன - ஆட்சேய்ம்மினேன்கிறர் இத்யாதி. உயிர்காக்கைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன - ஆட்கோள்வானொத்து இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - அடிமை இத்யாதி. இத் தால்- ஶீலகுணத்திலே யிழிந்து கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோளென்றபடி. 'உயிர்காத்தாட்செய்ம் மின்" என்றீடுபட்டுச் சொன்னதுக்கு ஸம்வாதம் - ஆழங்காலிலே இத்யாதி. கோண்டைக்கோ லாவது-நிலவராயிருப்பார் ஆறுகள மடுக்களிலே மேடுபள்ளங்களுக்கு அடையாளமாக நடுகிற கோல். "உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - உடையவர் இத்யாதி. அவனுயிரைக் காக்கும் ப்ரகாரத்தை உபபாதிக்கிறார் - அதாவது இத்யாதி. சிற்றாள்கொண்டான் நிர்வாஹவிவரணம். இவ்விடம் இத்யாதி; இந்த நிர்வாஹமே ப்ரகாரணோசிதம். விமுவரையும் அழைக்கிறவர் அபி முவரை விலக்குவானென்னென்ன - வம்மின் இத்யாதி. இவர்தாம்அப்படி ஶீலகுணத்திலே ஈடு பட்டிருப்பரோவென்ன - நினைதோறும் இத்யாதி. ஆனால் செய்வதேதென்ன - உங்களை இத் யாதி. ஐஶ்வர்யம் - நியந்த்ருத்வம். ப்ரதிஷேதபாதாந பூர்வகமாக "ஆட்செய்ம்மினென்கிறார்" இத் யாதி வாக்யத்வயவிவரணம்-கவிகாளென்றால் இத்யாதி. ஶீலகுணத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகாணத்

† 'அமிழ்ந்துவார்' என்றும் பாடம் காண்கிறது.

வனில் தம் வாஸநையாலே. "இஶ்ஶீலகுணத்திலிழியாதே கொள்ளுங்கோள்" என்று நீர்ப் பந்திக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில், —ஹேது சொல்லுகிறார்மேலெல்லாம். "தானேயாகி நிறைந்தானே" என்று தம்மைக்காண்கிறிலர் காணும். [திருமாலிருஞ்சோலை] - திருமலை யில் நிலையும் ஶீலத்துக்கு உடலிறே. [வஞ்சக்கள்வன்] - களவுதானும் மெய்யென் னக் களவுகாணுமாய்த்து. "என்கண்ணன்கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்" என்னுமா போலே - களவுகாணுநிற்கச்செய்தே செவ்விதென்று தோற்றும்படியிருக்கும். களவுதன் னைக் களவுகாணுமாய்த்து. இத்தலையில் ஶேஷத்வத்தை நிலைநிறுத்துவாரைப்போலே புகுந்து, தான் அத்தை எறட்டுக்கொண்டு, ஶேஷித்வத்தை இத்தலையிலேவைத்து ஶிரஸா வஹியாநிற்குமாய்த்து. இப்படி நீர் அவன் களவை அறிந்தீராகில் தப்பாதொழிவானேன் னென்னில், - [மா மாயன்] - இப்படி அறியச்செய்தேயும் தப்பவொண்ணுதபடியான ஆஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவன்; "மையலேற்றி மயக்க" இத்யாதி. 'குண சேஷ்டிதங்களாலே உம்மை அவன் அகப்படுத்தின வழிதான் எது?' என்ன, - [மாயக்கவி யாய்] - ஆழ்வீர்! உம்மைக்கொண்டு லோகத்தில் நடையாடாதன சிலகவிபாடுவித்துக் கொள்ளப் பாராநின்றோம். "அப்படிசெய்வோம்" என்றாய்த்துப் புகுந்தது. கவியென்றுஒரு வ்யபதேசத்தையிட்டுக் கொண்டுவந்தான்; அபிமதவிஷயம் இருந்தவிடத்தே தண்ணீ ரென்று புகுருமாபோலே. [வந்து] - அபிஸரித்தானும் தானேயாய்த்து. நான் தானிருந்த விடத்தேசென்று "என்னையிட்டுச் சிலகவிபாடுவித்துக் கொள்ளவேணும்" என்றுசொல்லச் செய்கையன்றிக்கே, தானேவந்தான். அபிமம்யனுன தானேயாய்த்து அபிஸரித்தான். இதிறே ஶீலமாவது! வந்தவிடத்தில் அவன் உமக்கு நலிவாகச்செய்ததென்னென்னில், - [என்னெஞ்சும்உயிரும்] - நெஞ்சென்று தேஹத்துக்கு உபலக்ஷணம்; உயிரென்று - ஆத்மா. [உள்கலந்து] - ஒருநீராகக்கலந்து; ஶரீரத்தோடு ஆத்மாவோடு வாசியற அவகா ஹியாநின்றான். [நின்றாரறியாவண்ணம்] - இப்பரிமாற்றத்துக்கு தேஶிகரானபிராட்டி, திருவனந்தாழ்வான், திருவடி முதலானார்க்கும் அஜ்ஞமியாம்படியாய்த்து என்னோடேகலந்

திலே "திருமாலிருஞ்சோலை" என்று திருமலையில் நிலையைச் சொல்லுவானென்னென்ன - திரு மலையில் இத்யாதி. களவிலே வஞ்சமேதென்ன - களவுதானும் இத்யாதி. அப்படி அவன் களவு மெய்யாயிருக்குமோவென்ன - என்கண்ணன் இத்யாதி. செம்மாய்நிற்கும் - செவ்வையாயிருக்கும். இதுக்கர்த்தம - களவுகாணுநிற்க இத்யாதி. இத்தால் ஃபலிதம் - களவுதன்னை இத்யாதி. களவுதன் னைக் களவுகாணும் ப்ரகாரமேதென்ன - இத்தலையில் இத்யாதி. தப்பவொண்ணுத ஆஶ்சர்ய குண சேஷ்டிதங்களை யுடையனு யிருக்குமோவென்ன - மையலேற்றி இத்யாதி. நாய்ச்சியார் திரு மொழி, "பெய்யுமாமுகில்" இத்யாதி. மையலேற்றிமயக்க - பிச்சேற்றி ப்ரமிப்பிக்க. மாயமந் திரம் - அம்மான்பொடி. வஞ்சக்கள்வன் - வஞ்சித்தபஹரிக்குமவன் இதிஶப்தார்த்தஃ. மாமா யன் - அத்யாஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களையுடையவன. "ஆய்" என்றதுக்கு பாவம் - ஆழ்வீர் இத்யாதி. விவரணம் - கவியென்றொரு இத்யாதி. 'ஆழ்வீர்' இத்யாதிவாக்யம் - "மாயக்கவி" என்றதுக்கு பாவம், "ஆய்" என்றதுக்கு பாவம் - கவியென்றொரு இத்யாதி என்னவுமாம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அபிமத இத்யாதி. மாயக்கவியாய் - க்ருத்ரிமக்கவியாய்இதிஶப்தார்த்தஃ - கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையாகிற க்ருத்ரிம வ்யாபாரத்தை யுடையனுயென்றபடி. "வந்து", என்றதுக்கர்த்தம் - அபிஸரித்தானும் இத்யாதி. உபபாதநம் நான் தான் இத்யாதி. எதத்விவரணம் - அபிமம்யனுன இத்யாதி. தேஹத்துக்கு உபலக்ஷணம் என்றது - ப்ரகரணத்துக்குச்சேரப் பதங்களைக்கூட்டி யர்த்தம் - ஶரீரத்தோடு இத்யாதி. தேசிகரான - விஷயஜ்ஞரான. "நின்றார்"

தது. இப்படிப்பட்ட பரிமாற்றத்தில் நிற்பார்அவர்களிறே ; அவர்களுக்கும் தெரியாதபடி ; " ஆருயிர்பட்டதேனதுயிர்பட்டது " என்னுமாபோலே. [என்னெஞ்சும் உயிருமவை யுண்டு] - தேஹாத்மவிவேகம் பண்ணமாட்டேகிறிலன் ; "உருவமும் ஆருயிரும் உடனே யுண்டான்" என்னுமாபோலே - தேஹத்தையும் ஆத்மாவையுமொக்க ஸம்புஜித்தான். [தானேயாகி] - தம்மைக்காண்கிறிலர் காணும். இரண்டுதலையுமாய் ஸம்புஜிப்பாரைப் போலே புகுந்து போக்தா தானேயானான். "என்னை முற்றப்பருகினான்" என்னுமா போலே, இத்தலை போக்யமாயற்றதாய்த்து. இத்தலை ஒருசேதநவஸ்துவென்று தோற்றாத படியாகவாய்த்துப் பரிமாற்று;பிறர்க்கு உறுப்பாயிருக்குமதொழியத் தனக்கென்ன ப்ராப்தி யில்லாத அசித்வஸ்துவோபாதியாகப் பண்ணினான். "தனக்கேயாக" என்றபடியே கொண்டான். போக்யவஸ்துதன்னிலேயும் ஸ்வரூபபேதங்கள் உண்டாகா நின்றதிறே, அவ்வோபாதியாய்விட்டது சேதந வஸ்துவும். [தானேயாகி] - ஈரரசு தவிர்த்தான். இத் தலையைப் புறக்கவ்வப்பண்ணித்தானே அபிமாநியாய் நின்றான். [நிறைந்தானே] - அவாப்த ஸமஸ்தகாமனேன்கிற பேரேயாய், இவரைப்பெற்றபின்பாய்த்து பரிபூர்ணனாய்த்து. இங் ஙனேயிருக்கையிறே சீலமாவது. அதாவது - பெரியவன் சிறியவனோடேவந்து கலக்கு மிடத்தில் தன்பெருமையும் இவன்சிறுமையும் தோற்றாதபடி புரையறக் கலக்கையிறே ; "க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராம:" (க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராம:) என்னுமாபோலே. (க)

என்றால் - பிராட்டி முதலானாரைக்காட்டுமோவென்ன - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. *"நின்றார்" என்றது - ஈஶ்வரஸ வ்யாமோஹவிஷயமாய் நின்றவர்களென்றபடி. "அஜ்ஞரியாம்படியாய்" என்றத்தை விவரிக்கிறார்* - அவர்களுக்கும் இத்யாதி. *அப்படி அவர்களுக்கும் அஜ்ஞரியோவென்ன* - ஆருயிர் இத்யாதி. *"என்னெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு" என்றத்தால் ஃபலிதம்* - தேஹாத்மவிவேகம் இத்யாதி. *உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்* - உருவமும் இத்யாதி. *ஶப்தார்த்தம்* - தேஹத்தையும் இத் யாதி. *நெஞ்சு - தேஹம். "தானே" என்கிற அவதாரணார்த்தம்* - தம்மை இத்யாதி. *விவரணம்* - இரண்டுதலையும் இத்யாதி. *அவனே போக்தாவானால் நீரோவென்ன* - என்னை முற்ற இத்யாதி. *"தானே" என்றத்தால் ஃபலிதம்* - இத்தலை இத்யாதி. *விவரணம்* - பிறர்க்கு இத்யாதி. *இதுதான் ப்ரணயித்வத்தாலன்றிக்கே இவரார்த்திக்கச் செய்ததுவுமென்கிறார்* - தனக்கேயாக இத்யாதி. *எத் தனையென்றாலும் சேதநனுக்கு வாசியில்லையோ, அசித்வஸ்துவோபாதி யென்னலாமோ வென்ன*- போக்யவஸ்து இத்யாதி. ஸ்வரூபபேதங்கள் *என்றது-இங்க முக்ய ரஸாதியுக்த சந்தந குஸுமாதி பேதங்களென்றபடி*. இத்தால் - *சைதந்யாதிகளும், வஸ்துகதமான ரஸாதிகளோபாதியாய், போக் தாவுக்கே யுறுப்பாய்விட்டதென்றபடி. "ஸூக்ஷ்மவொட்டும் நீரிலே கழுவிப் பைந்தொடிமடந்தை யரைக்கொண்டு ஷட்குணரஸாரநமாக்கி" என்றது அநுஸந்தேயம் இங்கு. கீழே "தம்மைக் காண் கிறிலர்" என்றத்தை விவரிக்கிறார்* - ஈரரசு இத்யாதி. விவரணம் - இத்தலையை *இத்யாதி*. புறக்கவ் வப் பண்ணுகை-*அபிமாநஶூந்யனாம்படி பண்ணுகை. அவாப்தஸமஸ்தகாமனை இப்போது "நிறைந் தான்" என்கிறதென்னென்ன* - முன்பு *இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்* - க்ருதக்ருத்ய: *இத்யாதி.* " ஸமிஷ்வங்ய ஜராயாம் ராகவோ ஸஹஸ்ரம் விஷீதநம்ஜு । க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராம விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ " *இதி ஸங்க்ஷேப. 'திருமாலிருஞ்சோலை' என்று தொடங்கி, 'நிறைந்தான்'; ஆகையாலே, 'செஞ்சொற்கவிகாள்! உயிர் காத்தாட்செய்ம்மின்' இத்யந்வய:.* (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

தானேயாகிநிறைந்துஎல்லாவுலகும்உயிருந்தானேயாய்
தானேயானென்பானுகித் தன்னைத்தானேதுதித்துஎனக்குத்
தேனேபாலேகன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்
கோனேயாகிநின்றொழிந்தான்என்னைமுற்றும்உயிருண்டே.

ஆ.—(தானேயாகி) - இப்படி என்னுயிரை முற்றுமுண்டு தானேயாகி பரிபூர்ணனாய், இதினாலே ஸர்வேச்வரனுமாய், என்னுயிரை மாளஊஜித்தும் த்ருப்தனாகாதே நான்சொல்லும் சொற்களைக்கொண்டு அநுபவிக்கைக்காக என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழியைச் சொல்லுவித்து, இப்படியேஎன்னோடுள்ள ஸம்ச்லேஷம் தனக்கு இனிதாகைக்காக எனக்குத்தன்னையே நிரவயிகபோக்யமாக்கியருளினான்; திருமாலிருஞ்சோலைமலை நாயனாய்நின்றநிலை அவனுக்கு ஸபலமாய்த்தென்றுகொண்டு தத்அபிப்ராயத்தாலே சொல்லுகிறார்.

ஓ.— இரண்டாம்பாட்டில், தம்மோடு கலந்தபின் எம்பெருமானுக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியைக்கண்டு இனியராய் அநுபவிக்கிறார்.

[எல்லா என்றுதொடங்கி] - என்னைப் பெறுகையாலே ஸர்வேச்வரனாய், என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தன்னைத்தானே ஸ்துதித்து எனக்கு நிரதிசயபோக்யனாய், என்னைப் பெற்றபின்பு திருமலைக்கு நாயனுமானான். [என்னைமுற்றும் உயிருண்டே] - என்னுயிரை ஒன்றொழியாமே அநுபவித்து.

ப.—அநந்தரம், என்னோடு ஸம்ச்லேஷித்த அதிசயத்தாலே எனக்கு நிரதிசய போக்யஸ்வதனாய்க்கொண்டு க்ருதக்ருத்யனாயிராநின்றானென்கிறார்.

என்னை - என்னை, முற்றும் - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், உயிருண்டு - ஆத்மபோகத்தைப்பண்ணி, (அத்தாலே), தானேயாகி - ப்ரதானனாய்க்கொண்டு, நிறைந்து - பரிபூர்ணனாய், எல்லாவுலகும் - ஸமஸ்தலோகங்களும், உயிரும் - தத்கதமானப்ராணிஜாதங்களும், தானேயாய் - தானேயாம்படி (அந்தராத்மதயாநிர்வாஹகனாய், அப்படி பொதுவன்றியே), யானென்பான் - அஹம்புத்தி வ்யவஹாரவிஷயமான நானென்கிற வஸ்துவும், தானேயாகி - தானேயாம்படியாய்,(அகத அப்ருதக்ஸ்பாவத்தாலே), தன்னை - ஸ்துத்யனான தன்னைப்பற்ற, தானே துதித்து - ஸ்தோதாவும் தானேயாய்க்கொண்டு ஸ்துதித்து, (அத்தால் தனக்குப்பிறந்தவுகப்பை), எனக்கு - எனக்குப்ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே, தேனேபாலேகன்னலேயமுதே - தேனும்பாலும்கன்னலும் அமுதுமாய் அதில் ஸர்வவிதபோக்யமும், திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற, கோனேயாகி - ஸ்வாமியானதானேயாய், நின்றொழிந்தான் - நின்றுவிட்டான்; போக்தாவும் தானேயாய் போக்யமும் தானேயாயென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்கு உண்டான ஸம்ருத்தியைக் கண்டு இனியராகிறார்.

[தானேயாகி நிறைந்து] - இருவர்கூடப் பரிமாறப்புகுந்து, பெற்றான் தானேயாயிராநின்றான். [எல்லாவுலகும் - உயிரும் தானேயாய்] - ஆழ்வாரைப் பெற்றபின்

பாய்த்து ஸர்வலோகங்களுக்கும் அவற்றிலுண்டான மனுஷ்யாதிகளுக்கும் நிர்வாஹக னுய்த்து. ஸாமாநாயிகரண்யத்தால் அபிமாநியும் தானேயென்கை. [தானே யானென் பானுகி] - பொதுவான ரக்ஷகத்வமொழிபத் தம்பக்கல் அவன் இருக்கும்படி சொல்லு கிறுர்: [யானென்பான் - தானேயாகி] - விஶிஷ்ட வஸ்துவாகையாலே விஶேஷ்ய ப்ரா தாந்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதென்னுதல், தன் ஶேஷித்வத்தை எனக்குத் தந்து தான் அப்ரதாநனுய் என்னை ஶரீரமாவஹிபாநின்றுன் என்னுதல். [தன்னைத் தானே துதித்து] - ஸ்துத்யனுனவோபாதி ஸ்தோதாவும் தானேயாய்.[எனக்குத் தேனேபாலே இத்யாதி] - "ஸவரஸ:" என்கிறபடியே எனக்கு நிரதிஶய போக்யனுய். அவனைப் புகழுமிடத்தில் தம்பக்கல் கர்த்ருத்வம் கண்டிலர். போகத்தில் வந்தால் போக்தாவாகத் தம்மைச் சொல்லுகிறுரிறே தன்னைத்தானே புகழ்ந்து அத்தை என்கவியாக்கிக்கேட்டு அவன்ப்ரீதனுக அவன்ப்ரியத்தைக்கண்டுப்ரியப்படுகிறுர். [திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே] -கீழ்ச்சொன்ன ரஸத்தோபாதியாய்த்துத் திருமலையில் நிற்கிற நிலையும். உபயவிபூதி யோகத்திற் காட்டிலும் ஓர் ஏற்றமாய்த்துத் திருமலையையுடையன் என்கிற இதுவும். திருமலையிலே வந்து ஆழ்வாரைப் பெற்றபின்பாய்த்து ஶேஷித்வம் பூர்ணமாய்த்து. [நின்றுெழிந்தான்] - "க்ருதக்ருத்யா:" என்கிறபடியே பாருபாகற்று நின் றுன். [என்னைமுற்றும் உயிருண்டே] - விஷயமான தன்னையும் விளாக்கொலை கொள்ள வொண்ணுதபடியாய்த்து இத்தலையானபடி.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த ஸம் ருத்தியைக்கண்டு இனியராகிறுர்.

[தானேயாகிநிறைந்து] - இருவருங்கூடப்பரிமாறப்புகுந்த தானே பெற்றுனு யிராநின்றுன். [எல்லாமித்யாதி] - ஸகலலோகங்களும் அந்தலோகங்களுக்கு உண்டான மநுஷ்யாதிகளும் தானேயாய் நின்றுன்.ஸர்வேஶ்வரனுனேனென்றபடி. ஸர்வேஶ்வர னுச்சுதும் இப்போதோவென்னில்;—ஓம்; அப்படியே. ரக்ஷகனுய்க்கோண்டேயிறே அவ னுக்கு ஸ்வரூபம். ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப்பண்ணியல்லது நியந்தா வாகவொண்ணுதே. இவரைப்பெறுவதற்குமுன்பு தன்னுடைய ஈஶ்வரத்வமடையக் கண்ணேுந்தாரகம்போலேகாணும் கிடந்தது. ஆத்மாதான் நித்யனுயிருக்கச்செய்தே,

---

இரண்டாம்பாட்டு.—தானே இத்யாதி. "என்னை முற்றும்உயிருண்டு - தானேயாகி நிறைந்தெல்லாவுலகும்உயிரும் தானேயாய்" என்றுதொடங்கி "கோனேயாகி நின்றுெழிந்தான்" என்றந்வயமுகேநாவதாரிகை - தம்மோடு இத்யாதி.

*அவதாரணார்த்தம் - இருவர் இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்தால் ஸூசிதம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத் யாதி. ஆழ்வாரைப்பெற்ற பின்பு ஸர்வேஶ்வரனுனேனென்றபடி. "எல்லாவுலகும்உயிரும்" என்ற திலே இவரும் அந்தர்பூதரிறே. அந்வயமுகேந ஶங்கையைப் பரிஹரிக்கிறுர் - ஓம் அப்படியே இத்யாதி. "அப்படியே" என்றத்தையுபபாதிக்கிறுர் - ரக்ஷகனுய் இத்யாதி. இதுக்கு * அகார வாச்யத்வத்திலே நோக்கு.வ்யதிரேகமுவேந பரிஹாரம் - ரக்ஷ்யவர்க்க இத்யாதி. ஏதத்விவரணம்- இவரை இத்யாதி என்னுதல், ப்ரணயித்வதைப்பற்ற பரிஹாராந்தரமாதல். கண்ணேுந்தாரகம் போலே என்றது - கண்நொந்தார்க்கு விளக்குஅஸஹ்யமாகையாலே, விளக்கில்லாமல் அந்தகாரா வ்ருதமாய் ஒருத்தருக்கும் ஒரு பதார்த்தமும் தெரியாதாப்போலே, ஈஶ்வரத்வமும் அநிதரவேத்ய மாய் அஸஹ்யமாயிருக்குமென்றபடி. இவரைப்பெறுவதற்கு முன்பு ஈஶ்வரத்வம்அஸத்கல்பமாய், இவரைப்பெற்றபின்பு ஸர்வேஶ்வரனுனென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறுர்-ஆத்மா*

ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் பிறவாதபோது “அஸந்நேவ ஸ ப⁴வதி” (அஸந்நேவஸபவதி)என்னலாய், அதுபிறந்தபோது “ஸந்தமேநம் ததோ விது³:” (ஸந்தமேநம்ததோவிது³:) என்னலாம்படியிருக்கிறுப்போலேகாணும் அவனுமிருப்பது. ப்ரதிஸம்ப³ந்தியை அபேக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கை இரண்டு தலைக்கும் ஒக்கும். “நானுன்னையன்றியிலேன் - நீயென்னையன்றியிலை”என்கிறபடியே - இவன்ஶேஷபூ⁴தனாய்க்கொண்டுளனும், அவன்ஶேஷியாய்க்கொண்டுளனும். [தானேயானென்பானாகி] - யானேன்பான் தானேயாகி. ஸர்வவிஷயமாக நிற்தும்நிலையொழிய இந்தவ்யக்திவிசேஷத்தில் நிற்கும்நிலையைச் சொல்லுகிறது. [யானேன்பான் - தானேயாகி] - நானேன்று நாமமாத்ரமான நான் தான்என்னலாம்படியானேன். தம்மைத்தடவிப்பார்த்தவிடத்தில் காண்கிறிலர், அவன்தலையாலே சுமக்கக்காண்கிறவித்தனை அவனும் தன்தலையிலே பாரதந்த்ர்யத்தை எறட்டுக்கொண்டு இவர்தலையிலே ப்ராதா⁴ந்யாஹங்காரத்தை வைக்கையாலே இவரையே காண்கிறவித்தனை. விஶிஷ்டவஸ்துவில் விஶேஷ்ய ப்ராதா⁴ந்யத்தாலே விஶேஷணமாத்ரமான தம்மைக் காண்கிறிலராய்த்து. கார்யாவஸ்த்தையோடு காரணாவஸ்த்தையோடுவாசியற வஸ்து விஶிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயும், ப்ரஹ்மமே உபாதாநமென்னக்கடவோமிறே. தத்³க³தமான விகாராதிகள் வருமென்று ஶங்கித்து, அவற்றை விஶேஷணம்ஶத்தே ஒதுக்குகிறதும் அவனுக்கு தோஷாஸ்பர்ஶத்துக்காக. ஆனாலும், வஸ்துதான் ஒன்றேன்னலாயிருக்கு

தான் இத்யாதி. ஆனாலும் “அஸந்நேவ” என்றும் “ஸந்தமேநம்” என்றும் சேதநனைச் சொன்னாற்போலே அவனைச் சொல்லலாமேயென்ன - ப்ரதிஸம்ப³ந்தியை இத்யாதி. ப்ரதிஸம்ப³ந்த்யபேக்ஷத்வத்துக்குப்ரமாணம் - நானுன்னை இத்யாதி. “நன்றாக நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே! நீயென்னையன்றியிலை” வெறுவியனாய் ப்ரகாரதயா ஶேஷபூ⁴தனான நான், பரிபூர்ணனாய் ப்ரகாரியாய் ஶேஷியாயிருக்கிற உன்னையொழிய ஸத்தையுடையேனல்லேன், இப்படியிருக்கிறநீயும், என்னையொழிய ப்ரகாரியாய் ஶேஷியாய் பரிபூர்ணனுமாய்க்கொண்டுளனுமவனல்லையென்று ஶப்³தார்த்த²ம். நாலாந்திருவந்தாதி, “இன்றாகநாளையேயாக” இத்யாதி. இதுக்கர்த்த²ம் - இவன் ஶேஷபூ⁴தனாய் இத்யாதி. வக்ஷ்யமாணார்த்தா²நுகுணமாக அந்வயம் - யானேன்பான் தானேயாகி என்று. “எல்லாவுலகுமுயிரும் தானேயாய்” என்றதிலே தாமுமந்தர்பூ⁴தரன்றோ? “தானேயானென்பானாகி” என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - ஸர்வவிஷயமாக இத்யாதி. “யானென்பான்தானேயாகி” என்றதுக்கு ஶப்³தார்த்த²ம் - நானேன்று இத்யாதி. ஶேஷபூ⁴தனென்று நாமமாத்ரமுடையநான் ஶேஷியென்னலாம்படியானேனென்றபடி. ப²லிதம் - தம்மை இத்யாதி வாக்யத்³வயம். காண்கிறிலர் - தம்மை ஶேஷமாகக் காண்கிறிலரென்றபடி- “தம்மை” இத்யாதிவாக்யத்³வயவிவரணம் - அவனும் இத்யாதி. இவரையே காண்கிறவித்தனை - இவரை ஶேஷியாகக் காண்கிறவித்தனையென்றபடி. “தானேயானென்பானாகி”என்றதுக்கு - ப்ரணயித்வத்தைப்பற்ற பா⁴வமருளிச்செய்து, வாஸ்தவமான ஶரீரஶரீரிபா⁴வத்தையிட்டு தாத்பர்யாந்தரம்- விஶிஷ்ட இத்யாதி. விஶிஷ்டவஸ்துவில் விஶேஷ்யப்ராதா⁴ந்யத்துக்கு நியாமகம் - கார்யாவஸ்த்தையோடு இத்யாதி. விஶிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயும் என்றது - சிதசித்விஶிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயுமென்றபடி. ப்ரஹ்மமே - விஶேஷ்யமான ப்ரஹ்மமேயென்றபடி. விஶேஷ்யப்ராதா⁴ந்யத்தாலே ப்ரஹ்மமே உபாதாநமாகில் விஶிஷ்டம் காரணமென்றும் விகாராதிகள் விஶேஷணக³தங்களென்றும் கொள்ளுகிறதென்னென்ன தத்³க³தமான இத்யாதி. தத்³க³தமான - சிதசித்³க³தமான. ‘ஒதுக்குகிறதும்’ என்ற சஶப்³த³ம் - “விஶிஷ்டம் காரணமென்கிறதுவும்” என்றநுக்த ஸமுச்சயபரம். எல்லாமென்றாலும் சேதநேஶ்வரபே⁴த³ம் ஸித்³த⁴மாயிருக்க, “தானே” என்னலாமோவென்ன- ஆனாலும் இத்யாதி. ஆனாலும்-பே⁴த³முண்டானாலுமென்றபடி. “ஸ்வாபா⁴விக ஸம்பந்தம் கண்ணழி

மிறே;ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தம் கண்ணழிவற்றிருக்கையாலே. ஘டபடாதிகளைப்போலே ப்ருதக்ஸ்திதி உண்டாயிருக்கிறதன்றே; ப்ரகாரப்ரகாரி பாவத்தாலே சொல்லுகிறதிறே; ஜாதிகுணங்கள் த்ரவ்யத்தைப்பற்றிக் கிடக்குமோபாதியாய்த்து. இப்படி வஸ்துவிருக்கையாலே [தன்னைத்தானேதுதித்து] - " வசஸாம் வாச்யமுத்தமம் " (வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்) என்கிறபடியே - அஹமர்த்தம்அவனளவும்சென்று காட்டக்கடவதாய், அஹம்ஶப்தமும் அவனளவும்சென்று காட்டக்கடவதாயிறேயிருப்பது. இவர்பக்கலிலே பிறக்கச் செய்தேயும் அவன்செய்தானென்று அவன் தலையிலே ஏறிடலாயிருக்குமிறே. நான் ஸ்துத்யனாகில்கிடீர் ஸ்தோதா நானாவது? [எனக்கு இத்யாதி] - "ஸர்வரஸ:" (ஸர்வரஸ:) என்கிற போதுவான நிலையன்றிக்கே எனக்கு நிரதிஶயபோக்யனானவனே! " கோடியேன்பருகின்னமுதே " என்கிறபடியே. "தன்னைத் தானே துதித்து"என்கிற விடத்தில்தம்மைக்கண்டிலர்; இங்குத் தாமுளராகவும்தமக்குஇனிதாகவும் தொடங்கிற்று. தாம் பாடின கவி கேட்டு அவன் இனியனாயிருக்கிறவிருப்பு தமக்குஇனிதாயிருக்கிறபடி. [திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே] - கீழ்ச்சொன்ன ரஸவத்பதார்த்தங்களோபாதியாய்த்துத் திருமலையில்நிற்கிற நிலையும். " திருமாலிருஞ்சோலையங்கட்டியைக் கரும்பீன்ற இன் சாற்றை" என்னக்கடவதிறே. [திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனேயாகி] - உபயவிபூதி யோகத்தால் வந்த ஏற்றத்துக்கும் அவ்வருகே ஓரேற்றம்போலே திருமலையையுடையனாகையால்வந்த ஏற்றம். [கோனேயாகி] - இவரைப்பெற்றபின்பாய்த்து ரக்ஷகத்வம் பூர்ணமாய்த்து. இல்லையாகில், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருப்போடு திருமலையில்நிலையோடு வாசியற்றுப்போமிறே. [நின்றொழிந்தான்] - இங்கே நின்றபின்பாய்த்துப் பரகுபரகற்றது. க்ருதக்

வற்றிருக்கையாலே" என்றத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார் - ஘டபடாதிகளை இத்யாதி. ப்ருதக்ஸ்த்தித்யபாவத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஜாதிகுணங்கள் *இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை -* இப்படி *இத்யாதி. தாம் கவிபாடியிருக்க, "தானே துதித்து" என்பானென்னென்ன* - வசஸாம் *இத்யாதி. " அஹமர்த்தமவனளவும்காட்டும் " என்றதுக்குப்ரமாணம்* - வசஸாம்வாச்யமுத்தமம் *என்றது.* அஹமர்த்தமவனளவும் சென்றுகாட்டுகையாவது - *தத்பாரதந்த்ரமாயிருக்கை.* "காரணம் காரணம் வேத்யம் வசஸாம் வாச்யமுத்தமம் । யோமாநாம் பரமம் லிங்கம் தேவம் விஷ்ணும்" *இதி ஜிதந்தாயாம்.* அஹம்ஶப்தமும்அவனளவும்காட்டக்கடவதாயென்றது-

அர்த்தாத்வந்தது.இத்தால் பாவம்-இவர்பக்கலிலே *இத்யாதி.தானே துதித்தென்னுதே,"தன்னை" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம்* - நான் ஸ்துத்யனாகில் *இத்யாதி. இத்தால் - ஸ்துத்யன் தானானவோபாதி ஸ்தோதாவும் தானேயென்று கருத்து. "எனக்கு" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம்* - ஸர்வரஸ: *இத்யாதி. தமக்கு போக்யனாயிருக்குமோவென்ன* - கோடியேன் *இத்யாதி. "தன்னைத் தானே துதித்து" என்று வைத்து, "எனக்கு" என்று ஸ்வார்த்ததை தோற்றச்சொல்லுகிறதென்னென்ன*-தன்னைத்தானே *இத்யாதி. அதாவது-ப்ரபந்தகர்த்ருத்வத்தில்தமக்கு அந்வயமில்லை, அந்த ப்ரபந்தம்அத்தலைக்கு போக்யமான துகண்டு தாம்உகக்கிறாரென்றுகருத்து,* பலிதம்-தாம்பாடின *இத்யாதி.* பூர்வபதத்தோடே *ஸஹபடித்ததுக்கு பாவம்* - கீழ்ச்சொன்ன *இத்யாதி.* திருமலையில் *நிலை போக்யமாயிருக்குமோவென்ன* - திருமாலிருஞ்சோலையங்கட்டியை *இத்யாதி. "எல்லாவுலகுமுயிருந்தானே" என்றத்தோடேகூட்டி பாவார்த்தம்* - உபயவிபூதி *இத்யாதி. "கோனேயாகி" என்றத்தை " என்னைமுற்றுமுயிருண்டு" என்றத்தோடே கூட்டி பாவமாதல், அவதாரணார்த்தமாதல்* - இவரைப்பெற்ற *இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகம்* - இல்லையாகில் *இத்யாதி. " நின்றொழிந்தான் " என்றதுக்கு பாவம்* - இங்கேநின்றபின்பு *இத்யாதி. ¹பரகுபரகு - வ்யாகுலதை. "பரகு*

ருத்யனுயிராநின்றான். [என்னை முற்றும்உயிருண்டே]- என்னுயிரைமுற்றுமுண்டே. விபுவானவன் அணுத்ரவ்யத்தை ஸ்வீகரிக்கை தனக்கேற்றமாம்படியாகவாய்த்து இத்தலையானபடி. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

என்னைமுற்றுமுயிருண்டு என்மாயவாக்கையிதனுள்புக்கு
என்னைமுற்றுந்தானேயாய் நின்றமாயவம்மான்சேர்
தென்னன்திருமாலிருஞ்சோலைத் திசைகைகூப்பிச்சேர்ந்தயான்
இன்னும்போவேனேகொலோ? என்கொல் அம்மான்திருவருளே.

ஆ.—(என்னை.) - என்னை ஸ்வீகரித்தருளுகிறான். இந்தஹேயமான ப்ரக்ருதியினுள்ளேபுகுந்து என்னை ஸ்வீகரித்து என்னை முற்றும் தானேயானான். இப்பேறு பெறுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; அவன் சேர் தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலைத் திசை கைகூப்பப்பெற்றேன்; என்னுடன் இப்படியே கலந்து பரிமாறியும் பின்னையும் கலந்து பரிமாறாதானாய், அடிதொட்டுக்கலந்து பரிமாறுகையிலே பாரித்தருளாநின்றான்; இன்னம் இதுக்குமேலும் ஒருஸம்ஶ்லேஷமுண்டோ? திருவுள்ளம்என்தான்? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு மேன்மேலெனத் தன்பக்கலுண்டான அபிநிவேஶா பர்யவஸாநத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னை என்று தொடங்கி] - என் ஆத்மாவை ஸ்வீகரித்து, அதிக்ஷூத்ரமான என் ஶரீரத்திலே வந்துபுகுந்து, என்னையடைய வ்யாபித்து நிற்கிற ஆஶ்சர்யபூதனான ஸர்வேஶ்வரன் சேர்வதும்செய்து தெற்கேயான திருமலைத்திக்கை பரமப்ராப்யமென்று சேர்ந்த நான். [இன்னம்போவேனே என்பமேலுக்கு] — இவ்வளவில் பர்யவஸியேன் போலேயிருந்தது, ஸர்வேஶ்வரனுடைய பாரிப்புக்கு அவதி என்னோ?

ப.—அநந்தரம், என்னளவன்றியே என் தேஹத்தையும் ஆதரம்பண்ணி, அத்தாலே ஸந்துஷ்டனாய் ப்ரதிஷ்டிதனாகாநின்றானென்கிறார்.

என்னை - , முற்றும் - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், உயிருண்டு - ஆத்மாநுபவம் பண்ணி, (அவ்வளவில்நில்லாதே), என் - என்னுடைய, மாயம் - அஜ்ஞாநாதிகளுக்கு ஹேதுவாய்க்கொண்டு, ஆக்கையிதனுள் - (ப்ரக்ருதிகார்யமாய் ப்ரத்யக்ஷஸித்ததோஷத்தையுடைத்தான ஹேயமான) ஶரீரத்துக்குள்ளே, புக்கு - , என்னை — (அஸியாநிஜீவனை) என்னையும், முற்றும்-அநுபந்தியான ஶரீராதிஸமஸ்த வஸ்துவையும்பற்ற,தானேயாய் - (அஹந்தாமமதாதிகள் இத்தலையில் நடையாடாதபடி) தானே அபிமாநியாய், நின்ற - (அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாய்)நின்ற, மாயம் - ஆஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களையுடைய, அம்மான் - நிருபாதிகஸ்வாமியானவன், சேர் - பொருந்திவர்த்திக்கிற தேச

பாகற்றது'' என்றதின் விவரணம் - க்ருதக்ருத்ய இத்யாதி. அணுவானவாத்மாவை ''முற்றும்'' என்கிறதென்னென்ன - விபுவான இத்யாதி. இத்தலையானபடி என்றது - அவன் ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே மதித்திருந்தபடியென்றபடி. 'என்னைமுற்று முயிருண்டு - தானேயாகிநிறைந்து'என்று தொடங்கி,'நின்றொழிந்தான்' இத்யந்வயః. (உ)

மாய், தென் - தெற்குத்திக்குக்கு, நன் - ஶ்லாக்யமாயிருக்கிற, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையாகிற திருமலையிலே நிற்கிற, திசை - திக்கை நோக்கி, கைகூப்பி - ஶேஷத்வாநுரூபவ்ருத்தியைப்பண்ணி, சேர்ந்தயான் - கிட்டின நான், (அவ்வளவன்றியே, அவன் தேசத்தளவன்றியே), இன்னம் - (அத்திக்கையும்) ஆதரிக்கும்படியானவளவு பிறந்தபின்பு, போவேனேகொலோ - ஒருமந்தவ்யபூமி யுண்டாய்ப்போகிறதோ? அம்மான் - நிருபாதிகஶேஷியா யிருக்கிறவனுடைய, திருவருள் - அபிநிவேஶங்கள், என்கொல் - என்னாயிருக்கிறது? இதிற்காட்டில் வேறு சில ப்ராப்யங்களுண்டாய் அவற்றை உபகரிக்கப்பாரிப்பாரைப்போலே இராநின்றதென்று கருத்து. 'தென்னன்' என்று - அத்தேசத்தில் ராஜாவைச் சொல்லவுமாம்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான அபிநிவேஶத்தினுடைய எல்லையில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னை முற்றுமுயிருண்டு] - இத்தலையை எங்கும் புக்கு அநுபவித்தானாய் விடுகை அவனுக்கு ஏற்றமாம்படியாயிருக்கிறது; "[illegible]". [என்மாயவாக்கை யிதனுள்புக்கு] - அதிக்ஷுத்ரமான என் ஶரீரத்திலே புக்குத் தனக்கு உத்தேஶ்யமான ஆத்மாவளவன்றியே, "அழுக்குடம்பு" என்று தன்னைக் காற்கட்டித் தவிர்ப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும்படி த்யாஜ்யமான ஶரீரத்தையே விரும்பாநின்றான். [இதனுள்புக்கு] - "இது, இது" என்று இவரிருக்க, அவன் மேல் விழாநின்றான் என்கை. புகுந்து என்னாதே, 'புக்கு' - என்கிறது அத்தோடு தமக்குத் தொற்றற்றிருக்கிறபடி தோற்றுகைக்காக. "மங்கவொட்டு" என்று அவன் அநுமதி பார்த்திருக்கிறாரிறே. என்றும் அசித்தோடு முகம்பழகினவரிருக்க, ஹேயப்ரதிபடனானவனிறே மேல்விழாநின்றான். [என்னைமுற்றும் தானேயாய்நின்ற] - ஆத்மாவோடு ஶரீரத்தோடு வாசியறப் புக்கு வ்யாபித்து, தானே அபிமாநியாய் நின்றான். என்னுடைய அஹங்காரமமகாரங்களுக்கும் விஷயமில்லாதபடி நின்றான். [மாயஅம்மான் இத்யாதி] - ஆஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதனான ஸர்வேஶ்வரன் தானே விரும்பிவந்து சேருகிற தேசம். தென்னனென்று - அத்தேசத்தில் ப்ரயாகனைச் சொல்லுதல், தெற்கில்திக்கிலேயுள்ளதாய் நன்றான திருமலை என்னுதல். [திசை கைகூப்பிச் சேர்ந்த யான்] - அத்திக்கைப் பரமப்ராப்யமென்று சேர்ந்தயான். இவர், அவனளவிலன்றிக்கே அவன் உகந்த தேசத்தோடு சேர்ந்த திக்கை விரும்பாநின்றார்; அவன் இவரளவன்றியே இவருடைய ஶரீரத்தை விரும்பாநின்றான். இவ்வளவில் பர்யவஸியாதாற்போலே யிருந்தது. [இன்னம் போவேனேகொலோ] - இனி எனக்கு ஒரு மந்தவ்யபூமியுண்டோ? ஸர்வேஶ்வரனுடைய பாரிப்புக்கு அவதி என்னோ? அவனை விரும்பி, அவன் உகந்த தேஶத்தை விரும்பி, அத்தோடு சேர்ந்த திக்கை விரும்பும்படி ஶேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிறுத்தினவன், எனக்கு ஒன்றுஞ்செய்திலனாய்ப்பாருபாகென்கிற இதுக்கு அவதி என்னோ? விஷயமின்றியேயிருக்க ஶ்ரமிக்கவுமாமாகாதே.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான அபிநிவேஶத்தினுடைய எல்லையில்லாமையை யருளிச்செய்கிறார்.

மூன்றாம்பாட்டு.—என்னைமுற்றும் இத்யாதி. "இன்னம்போவேனேகொலோ வென்கொலம்மான் திருவருள்" என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனுக்கு இத்யாதி.

[என்னைமுற்றுமுயிருண்டு] - ''யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா-அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜஃ'' (யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜஃ) என்கிற ஏற்றத்தோபாதியும் போருமாய்த்து, இவருயிரை எங்கும்புக்கு அநுஹவிக்கப்பெறுகையால்வந்த ஏற்றம். [என்மாயவாக்கை] — என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை யநுஹவித்து அவ்வளவிலே தான் தவிருவானு யிருந்தானோ? ''அழக்குடம்பு'' என்றும் ''பொல்லாவாக்கை'' என்றும் ''புண்ணைமறையவரிந்து'' என்று சொல்லுகிறபடியே - ''இதுஹேயம்'' என்று இவர் தாம் அருவருத்துப் புறப்பட்டு நில்லாநின்றார்; இவர் இகழாநிற்கச்செய்தே அவன் இது உத்தேஶ்யமென்று மேல்விழாநின்றான். [உள்புக்கு] - தம்நெஞ்சாலே இத்தை இவர் அருவருத்துப் புறப்பட்டுநின்றார். (புகுந்தென்றதே 'புக்கு' என்கிறது - அத்தோடு தமக்குத் தோற்றற்றிருக்கிறபடி தோற்றுகைக்காக.) அதாவது - அவன்தலைதுலுக்குப் பெறுமளவும் பார்த்தாய்த்து இவரிருக்கிறது- ''மங்கவொட்டு'' என்னுமளவும் அவன் இத்தை விடமாட்டாமையாலே உள்ளே புகுராநின்றான். [இதனுள் புக்கு] - அநாதிகாலம் அசித்தோடே முகம்பழகிப்போந்தவனிறே யிவன்; சேதநத்வாரா குந்தியடியிட்டுநிற்குமவனிறே யவன்; அவன் மேல்விழாநின்றான். தனக்கு ப்ரகாரமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு தனக்கு ப்ரகாரமாமதிறே இது. ''அநேநஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய'' (அநேநஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய) என்னக்கடவதிறே. [என்னை முற்றும் தானேயாய்] - இப்படி ஆத்மவஸ்துவோடு அசித்தோடு வாசியற எங்கும்புக்கு வ்யாபிக்கையாலே 'தானே' என்னத் தட்டில்லையிறே. இவர் 'நான்' என்னுமத்தையும் கொண்டான்; இவர் மமகாரவிஷயத்தையும் கொண்டான். ஈஶ்வரனுக்குங்கூட விளாக்

ஆத்மா அணுவாயிருக்க, "முற்றும்" என்றதுக்கு ஸாவம் - யஸ்யஸா இத்யாதி. "என் உயிரை - முற்றும் - உண்டு" என்றந்வயிப்பது. என்னாத்மாவை யாவத்தும்அநுஹவித்தென்றபடி. உண்டு - அநுஹவித்து. எங்கும்புக்கு *என்றது - ஸ்வரூபஸ்வஹாவங்களைப்பற்ற. "மாயவாக்கை" என்றதுக்கு ஸாவம்* - என்னுடைய இத்யாதி. "*இதனுள்" என்றதுக்கு ஸாவம்* - அழக்குடம்பு *இத்யாதி.* மாயவாக்கை - *நஶ்வரமான ஶரீரம். மாயம் - நஶ்வரமான.* "உள்புக்கு" *என்றதுக்கு ஸாவம்-இவரிகழாநிற்க இத்யாதி. ஆனால்இவர் புறப்பட்டாரோவென்ன*-தம்நெஞ்சாலே இத்யாதி. *ஜுகுப்ஸையாலுல் நெஞ்சாலே புறப்படுகிறதென், தாமே புறப்படுகிறதுக்கென்னென்ன* - அதாவது *இத்யாதி. அதாவதென்றது-வார்த்தைப்பாடு. ஆனால்இவர்க்குப் பரதந்த்ரனவன் தலைதுலுக்கா திருக்கிறதென்னென்ன* - மங்கவொட்டு *இத்யாதி. "இதனுள்புக்கு" என்றதிலே வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு* - அநாதிகாலம் *இத்யாதிவாக்யத்ரயம். அப்படி சேதநத்வாரா குந்தியடியிட்டிருக்குமோ வென்ன* - தனக்குப்ரகாரமான *இத்யாதி.* இப்படி *சேதநத்வாரா அசித்திலே அநுப்ரவேஶித்திருக்கைக்கு* ப்ரமாணம் - அநேந *இத்யாதி.* '*என்னை முற்றுமுயிருண்டு என் மாயவாக்கையிதனுள்புக்கு*'' *என்று வைத்து, மீளவும் ''என்னை முற்றும் தானேயாய்'' என்னலாமோவென்ன* - இப்படி ஆத்ம *இத்யாதி; ஹேதுஹேதுமத்ஸாவயாகையாலே விரோதமில்லையென்றபடி. விவரணம்* - இவர்நான் என்னும் *இத்யாதி. "உயிருண்டு" என்றத்தைப்பற்ற* - இவர்நானேன்னுமத்தையும் *இத்யாதி. "மாயவாக்கை" என்றத்தைப்பற்ற* - இவர் மமகார *இத்யாதி. "என்னை முற்றும் தானேயாய் -" என்னைப்பற்றவும் மதநுபந்தியான ஶரீராதி ஸமஸ்தவஸ்துவைப் பற்றவும் தானே யபிமாநியாயென்னுதல்; என்னாத்மா முற்றும் தானேயாயென்னுதலென்று அர்த்தத்வயம். "என்னைமுற்றும்" என்றதுக்கு, "என்னை" என்று* - ஆத்மாவாகவும், *"முற்றும்" என்று - தேஹமாகவும் அருளிச்செய்து, என்னாத்மாவை முற்றும் என்றுஅர்த்தாந்தரவிவக்ஷயா ஸாவம்* - ஈஶ்வரனுக்கும் *இத்யாதி; இப்பக்ஷத்தில், இப்பதங்கள் "என்னை முற்றுமுயிருண்டு" என்றதின் அநுஹாஷணமாகக்கடவது.* விளாக்குலை கொள்ளுகை - *கபளீகரிக்கை. "நின்ற" என்றதுக்கு*

தூலைகொண்டு அநுபவிக்கவொண்ணுதபடி யானுராய்த்து. [நின்ற] - "அந்தர் பஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்ஸ்த்திதః" (அந்தர்ப்பஹிஶ்சதத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்ஸ்த்திதஃ) - என்கிற பொதுவானநிலையன்றிக்கே. [மாயம் இத்யாதி] - ஆஶ்சர் யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரனும்கூட "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்று கிட்டும்படியான தேசமாய்த்து. [தென்னன்திருமாலிருஞ்சோலை] - தென்ன னென்று - அங்குத்தைக்கு ப்ரயாநனைச் சொல்லி, அவனதான திருமலையென்னுதல்; அன்றிக்கே, தெற்கில்திக்கிலேயாய் நன்றானவென்னுதல். [திசைகைகூப்பிச் சேர்ந்த யான்] - அவன்விரும்பின திக்கை விரும்பினுராய்த்து இவரும். ஒருதிக்குப் படவிறே இவர் விரும்புவது. அதாவது - அவனையுகந்து, அவ்வழியாலே அவன் விரும்பின தேசத் தையுகந்து, அத்தோடு ஸம்பந்தமுடைய திக்கை யுகந்து, இப்படி அவனோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளளவும்வர உகக்கும்படி கைகழியப்போந்த நான். அவன் தான் இவரை யுகந்து இவரோடு ஸம்பந்தமுடையதேஹத்தை விரும்புகிறுப்போலேயாய்த்து; "என் னெண்டானுனுன்" என்றுரிறே அடியிலே. [இன்னம்போவேனேகொலோ] - எனக்கு இத்திக்குக்குஅவ்வருகு மந்தவ்யபூமியுண்டோ? ஒருதிக்குப்பட்ட நான் இனி அவ்வருகு போவேனோ, இவன் இப்படி கிடந்து படுகைக்கு? இனி யவ்வருகுபோகையாவது - திருமலையில் ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்கோள்ளுகையிறே. [என்கொல் அம்மான் திரு வருளே] - ஸர்வேஶ்வரனைபபற்றிவரும்போது நிர்விஷயப்ரமமுண்டாமாகாதே? என் செய்யாதானுய்த்தான் இவன் இங்ஙன்கிடந்து படுகிறது? என்றபடி. இவர்திறத்தில்எல் லாம் செய்தும், ஒன்றுஞ் செய்யாதாரைப்போலே "எத்தைச் செய்வோம்?" என்றிராநின் ருனுய்த்து. (௩)

பாவம் - அந்தঃ இத்யாதி. அதாவது-"நின்ற" என்றதால் ஈஶ்வரனுக்கு ஆஶ்ரிதர்பக்கல் விசேஷ பக்ஷபாதம் தோற்றுகிறதென்றபடி. "மாயவம்மான்" இத்யாதிக்கர்த்தம் - ஆஶ்சர்யமான இத்யாதி. "சேர்" என்றதினர்த்தம் - தண்ணீர்தண்ணீர் இத்யாதி. தண்ணீர்தண்ணீர் என்றது - தாஹித் தவன் "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்று நீரைத் தேடிக்கொண்டு வருமாபோலே, போக்யதாதிஶயத் தாலே அபிநிவேஶத்தோடே கிடக்கும்படியானவென்றபடி. திக்கை அஞ்சலிபண்ணுகைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறுர் - அவன்விரும்பின இத்யாதி. ரஸோக்தி - ஒருதிக்குப்பட இத்யாதி. திக்குப்பட - அடைவுபட. திக்குப்பட விரும்புகையாவதுஇன்னதென்கிறுர் - அதாவது இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அவன்தான் இத்யாதி.அவரையும் அவரோடு ஸம்பந்தமுடைய தேசத் தையும் விரும்புமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - என்னெண்டான் இத்யாதி; நான், தன்னையும் தன் னோடு ஸம்பந்தமுடைய தேசத்தையும் விரும்புவேனுகில், அவனும், என்னையும் என்னோடு ஸம் பந்தமுடைய ஆரையும் விரும்பாநின்றுனென்றிறே இதுக்குப்பொருள். "இன்னம்" என்ற துக்கு பாவம்- எனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - ஒருதிக்கு இத்யாதி. போனுல்விரோதமேதென்ன- இனியவ்வருகு இத்யாதி. "இன்னம் போவேனேகொலோ" இன்னம் விட்டுப்போவேனோ என்று ஶப்தார்த்தம். "அம்மான் திருவருள் - என்கொல்" என்றுங்வயிப்பது. அம்மான் திரு வருள் என்னம்பாயிருந்ததென்று ஶப்தார்த்தம். "அருள்" என்று - வ்யாமோஹமாக பாவம் - ஸர்வேஶ்வரனை இத்யாதி. அதாவது - நான் சரமாவதிஶேஷமாகையாலே தன்னை விட ப்ரஸங்க மற்றிருக்க, விடில்செய்வதென்? என்று அதிஶங்கை பண்ணும்படியான வ்யாமோஹமிருந்தபடி யென்? என்றபடி. "அருள்" என்று - கொடையாக பாவாந்தரம் - என்செய்யாதானுய் இத் யாதி. அதாவது- ஶேஷத்வஸீமாபூமியிலே நிலைநிற்கும்படி யுபகரித்தும் ஒன்றும் செய்யாதவனைப் போலே பரகுபாகென்கிறதுக்கு அவதியென்னே? என்றபடி. ஏதத்விவரணம் - இவர்திறத் தில் இத்யாதி. நிர்விஷயப்ரமம் - நிராலம்பந ப்ராந்தி. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

என்கோல்அம்மான்திருவருள்கள்?உலகும்உயிருந்தானேயாய்
நன்கேன்னுடலங்கைவிடான் ஞாலத்தூடேநடந்துழக்கித்
தென்கோள்திசைக்குத்திலதமாய்நின்றதிருமாலிருஞ்சோலை
நங்கள்குன்றங்கைவிடான்நண்ணுவசுரர்†நலியவே.

ஆ.—(என்கோலம்மான்.) - என்னுடைய ப்ரக்ருதியிலுள்ளேபுகுந்து இவ்வாத்மாவை ஸ்ருஜித்தருளுகையுமன்றியே ஸர்வஜகதீஸ்வரனுயிருந்தான்; என்னுடைய ப்ரக்ருதிதன்னையுங்கூடத் தனக்கு போக்யமாகக்கொண்டு ஒருக்ஷணமும் கைவிடுகிறிலன்; இப்படி "என்னோடுள்ள ஸம்ஸ்லேஷம் பெறுகைக்கிடானதேசமேதோ?" என்று தேடிக்கொண்டு, திருமலையிலே வந்துபுகுந்து, தான் கருதினபடியே அங்கே ஸம்ஸ்லேஷித்து ப்ரீதனாய், "இந்த ஸம்ருத்தியெல்லாம் விளைவித்தது திருமலையிறே" என்று கொண்டு, திருமலையையும் என்னுயிரும் உடலும்போலே தனக்கு போக்யமாகக்கொண்டு கைவிடுகிறிலன்; என்னுயிரையும் உடலையும் திருமலையையும் அநுபவித்து ப்ரீதனானான்; ப்ரதிகூலர் இந்தஸம்ருத்தி கண்டு பொறுக்கமாட்டாதே தறைப்படும்படி ப்ரீதனானானென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தம்முடைய திருமேனியிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று திருமலையிலும் எம்பெருமானுக்குஉண்டான வ்யாமோஹத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[உலகும் என்று தொடங்கி] - ஸர்வேஸ்வரனுயிருந்து வைத்து என் ஆத்மாவை விடாத மாத்ரமன்றிக்கே மிகவும் என் உடம்பைவிடுகிறிலன். [ஞாலத்தூடே நடந்து என்று மேலுக்கு] - பூமியெங்கும் உலாவித்திரிந்து என்னை விஷயீகரிக்கைக்கு ஈடான நிலமாகத் திருமலையைப்பார்த்து ப்ரதிகூலர் மண் உண்ணும்படி அதிலே அத்யபிநிவேசத்தைப் பண்ணி அத்தை ஒருகாலும் கைவிடுகிறிலன்.

ப.—அநந்தரம், என்ஶரீரத்தை விரும்புகைக்கு ஹேதுவாகையாலே திருமலையையும் ஆதரித்து, இரண்டுஸ்த்தலத்தையும் கைவிடுகிறிலனென்கிறார்.

(ஒருவனைப்பிடிக்கைக்கு ஊரைவளைப்பாரைப்போலே என்னைப் பெறுகைக்காக), உலகும் - ஸர்வலோகங்களும், உயிரும் - ஸர்வப்ராணிகளும், தானேயாய் - தானேயாம்படி (அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு வ்யாப்தனாய்), (அவ்வளவில் நில்லாதே), நண்ணு - (தன்னையாஸ்ரயிக்கையில்) விமுகரான, அசுரர் - அஸுரப்ரக்ருதிகள், நலிய - நசிக்கும்படியாக, (த்ரைவிக்ரமாபதாந முகத்தாலே என்னைலபிக்கைக்கு ஸ்த்தலம்தேடுவாரைபோபாதி), ஞாலத்தூடே - பூமிக்குள்ளே, நடந்துழக்கி — நடந்துமிகுத்து, தென் - தெற்கென்கிறபேரை, கொள் - கொண்ட, திசைக்கு - திக்குக்கு, திலதமாய்நின்ற - ஶிரஸாவாஹ்யமாயிருக்கிற, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையென்று பேராயிருக்கிற, நங்கள் - நம்போல்வார்க்கு அநுஸாவ்யமான, குன்றம் - திருமலையை, கைவிடான் - (என்னைலபிக்கைக்கு அநுரூபஸ்த்தலமென்று விரும்பிக்)கைவிடுகிறிலன்:(அதுவழியாக), என்னுடலம் - என்ஶரீரத்தையும், நன்கு - மிகவும், கைவிடான் - கைவிடுகிறிலன்; அம்

---

† 'நவியவே' என்று சிலர்.

மான் - ஸ்வாமியானவனுடைய, திருவருள்கள் - உபகாரங்களான ஶீலப்ரகாரங்கள், என்கொல் - என்னுயிருக்கிறன ?

இ.—நாலாம்பாட்டில், தம்முடைய திருமேனிபிற்காட்டிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று அவனுக்குத் திருமலையிலுண்டான வ்யாமோஹத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

[என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள்] - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு என் பக்கலுண்டாயிருந்துள்ள ப்ரஸாதாதிரூபத்துக்கு அவயி என்னே ? [உலகும் உயிரும் இத்யாதி]- ஸகல லோகங்களும் ஸகல ஆத்மாக்களும் தானிட்ட வழக்காயிருக்கிறவன் தனக்கு ஒரு குறையுண்டாய் இப்படிபடுகிறானே ? [நன்குஎன்னுடலம் கைவிடான்] - செருக்கர் நீசஸ்த்ரீகள் காற்கடையிலே துவளுமாபோலே என்னுடம்பை விரும்பி விடுகிறிலன். எனக்கு மமதாவிஷயம் என்னுமதுவே ஹேதுவாக விடுகிறிலன். பூமியெங்கும் உலாவி எல்லார் தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்துத் திருவுலகளந்தருளிற்று, தன்னைப் பெறுகைக்கு க்ருஷிபண்ணி யென்றிருக்கிறார். ஸர்வஸாதாரணன் வ்யாபாரமாகையாலே ஸம்பந்தம் அறிந்தால் எனக்கென்னலாமிறே. இந்த்ரன்ராஜ்யம்பெற்றானாய்ப்போனான், மஹாபலி கொடுத்தானாய்ப் போனான். இவர் அத்தைத் தமக்கு என்றிருக்கிறார் [தென்கொள் இத்யாதி] - திருவுலகளந்தருளுகை ஒரு வ்யாஜமாய், "ஆழ்வாரை அநுபவிக்கைக்கு ஏகாந்தஸ்தலமேதோ?" என்று ஆராய்ந்து திருமலையிலே நின்றருளினான். ஆரியர்கள் இகழ்ந்த தெற்கில்திக்குக்கு ஓர்ஆபரணம்போலே யிருந்துள்ள திருமலையிலே வந்துநின்றான். [நங்கள் குன்றம்] - ஆஶ்ரிதருடைய ஸங்கேதஸ்தலம். [நங்கள்குன்றம் கைவிடான் - நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்] - திருமலையில்நிலை ஸாதநமாக ஆழ்வார் திருமேனியை ப்ராப்யமாக நினைத்திருக்கிறானாய்த்து. [நண்ணாஅசுரர் நலியவே] - திருமலையில் நிலைபாலே அஸுரவர்க்கம் தானே முடிந்துபோய்த்து. உலகும் உயிரும் தானேயாய் - ஞாலத்தூடே நடந்துழக்கி, தென்கொள் திசைக்குத் திலதமாய்நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை - நங்கள்குன்றம் - நண்ணாஅசுரர் நலிய - கைவிடான். நன்கு என்னுடலம் கைவிடான் - என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள் ?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனியிற்காட்டிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று அவனுக்குத்திருமலையில் உண்டான வ்யாமோஹத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

[என்கோல்அம்மான் திருவருள்கள்] - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு நிரயிஷ்டாநப்ரமமுண்டாமாகாதே! [உலகுஇத்யாதி] - என்னகுறையுண்டாய்த்தான் இப்படி கிடந்து படுகிறான் ? [நன்கேன்னுடலம்கைவிடான்] - செருக்கனாயிருக்கும் ராஜபுத்ரன் நீசஸ்த்ரீ காற்கடையிலே துவளுமாபோலே. [நன்கேன்னுடலம்] - ஸர்வேஶ்வரன் தன்னைக்

நாலாம்பாட்டு.—என்கோல் இத்யாதி. "நன்கென்னுடலம்கைவிடான் - திருமாலிருஞ்சோலை நங்கள் குன்றம்கைவிடான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி. பரிமாறலாம்நிலம் - ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்கு யோக்யமானதேஶம்.

உத்தாநுஹாஷணமென்கிறார் - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இத்யாதி. தம்முடம்பில் அவன் வ்யாமோஹம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, ஸர்வேஶ்வரத்வம் சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் - என்னகுறை இத்யாதி. இப்படிகிடந்துபடுகிறன் - வ்யாமோஹம்பண்ணுகிறானென்றபடி. "என்னுடலம்" என்றதுக்கு பாவம் - சேருக்கன் இத்யாதி. துவளுகை - உலருகை. "நன்கு" என்றதுக்கு பாவம்-

கேட்டார்க்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையிருக்கிறபடி. ஆழ்வாரை "நமக்குத்தந்ததிருமேனியன்றோ" என்றுநின்றானித்து. [நன்கு] - நன்றாக. மிகவுமென்றபடி. [என்னுடலம்]- "இவருடைய மமகாரவிஷயமானதன்றோ நமக்கு உத்தேஶ்யம்" என்றிராநின்றான். என்னுடைய * அடங்கெழிற்சம்பத்திலேதேனும் பாம்புசெத்ததோ என்றுநின்றான். [ஞாலத்துஇத்யாதி]-எத்தனைகாலமுண்டு அவன் இப்பேறுபெறுகைக்கு உழன்றுதிரிகிறது. ஸர்வஸாதாரணனான ஸ்வாமியுடைய வ்யாபாரமெல்லாம் எனக்கெனக்கென்னலாமிறே ஶேஷபூதர்க்கு. இந்த்ரனுக்கு "ராஜ்யம்பெற்றேன்" என்னவுமாய், மஹாபலிக்கு "ஔதார்யம்பெற்றேன்" என்னவுமாய், சிலர்க்கு "பொன்பயந்தேன்" என்னவுமாய், அவர்க்கு "எனக்காகச்செய்தான்" என்னவுமாயிருக்கிறது காணும். [தென்கோள்இத்யாதி] - தெற்கில்திக்குக்கு ஓர் ஆபரணமான திருமாலிருஞ்சோலை. [நங்கள்குன்றம்] - ஆஶ்ரிதருடைய ஸங்கேத ஸ்தலம். [நங்கள்குன்றம்கைவிடான் - நன்கென்னுடலம்கைவிடான்]-திருமலையை ப்ராபகமாவும் ஆழ்வார்திருமேனியை ப்ராப்யமாகவும் நினைத்திராநின்றான். ஆழ்வார் திருமேனியாயுத்தேஶ்யம், அதுபெறுகைக்காய்த்துத் திருமலையில் நிலை. [நண்ணுவசுரர் நலியவே] - "நெடும்பகை தற்செய்யத்தானேகெடும்" என்னுமாபோலே, இவன் இவ்விடத்தைவிடாதே வர்த்திக்க ஆஸுரவர்க்கம் முடிந்து போய்த்து. 'உலகுமுயிரும் தானேயாய் - ஞாலத்தூடே நடந்துழக்கி, தென்கோள்திசைக்குத் திலதமாய்நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை நங்கள் குன்றம் - நண்ணுவசுரர்நலிய - கைவிடான் - நன்கென்னுடலம் கைவிடான் - என்கோலம்மான் திருவருள்கள்.' (ச)

ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. ஈஶ்வராபிப்ராயத்தாலே நன்கென்கிறதென்றபடி. நன்றானவுடலமென்று ஸப்தார்த்தம். வார்த்தைதன்னைக் காட்டுகிறார் - ஆழ்வாரை இத்யாதி. "நன்கு" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - நன்றாக இத்யாதி. நன்றானவென்றர்த்தமானபோது, * உடலுக்கு விசேஷணம்; மிகுதியானபோது, "கைவிடான்" என்றதுக்கு விசேஷணம். "என்" என்று மமகாராஷிதமானத்தை "நன்கு" என்னும்படியென்னென்ன - இவருடைய இத்யாதி. ஸூசிதம் - என்னுடைய இத்யாதி. அதாவது - த்யாஜ்யமான லீலாவிபூதி ததீயத்வாகாரத்தாலே இவர்க்கு உத்தேஶ்யமானாற்போலே, த்யாஜ்யமானஇவர் திருமேனியும் இவர் ஸம்பந்தத்தாலே யுத்தேஶ்யமென்று நின்றானென்றபடி. அடங்கெழில்சம்பத்தில் - கட்டடங்க நன்றான ஸம்பத்தில்; உபயவிபூதியிலுமென்றபடி. பாம்புசெத்ததோ - த்யாஜ்யாம்ஶமுண்டோவென்றபடி. இப்போது திருவுலகளந்தருளின அபதானத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் - எத்தனைகாலம் இத்யாதி. ஞாலத்தூடே நடந்துழக்குகிறதுஇவர்க்காகவோவென்ன - ஸர்வஸாதாரணன் இத்யாதி. "எனக்கெனக்கென்னலாம்" என்றத்தைக் காட்டுகிறார் - இந்த்ரனுக்கு இத்யாதி. சிலர்க்கு - திருமங்கையாழ்வார்க்கு. ஸங்கேதஸ்தலம் - அநுபவஸ்தலம். இவரிடத்தில் வ்யாமோஹப்ரகரணத்திலே, "நங்கள் குன்றம் கைவிடான்" என்கிறதென்னென்ன - திருமலையை இத்யாதி. விவரணம் - ஆழ்வார் இத்யாதி. திருமலையில் நிலைஇவர்க்காகவாகில், நண்ணுவசுரர் நலியும்படியென்னென்ன - நெடும்பகை இத்யாதி. நெடும்பகை - போக்கப்போகாத சத்ரு. தற்செய்ய - தான் செய்கிறத்தைச் செய்யவென்றபடி. "திருமலை ப்ராபகமும் ஆழ்வார் திருமேனி ப்ராப்யமும்" என்னுமிடம் தோன்றப் பாட்டுக்கந்வயம் அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, "என்கொலம்மான்திருவருள்கள்" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - உலகுமுயிரும் இத்யாதி. "என்கொலம்மான்திருவருள்கள்" என்றது - அநுவாதமென்று முந்தினவர்த்தம்; அநுவாதமானபோது, "நன்கென்னுடலம் கைவிடான்" என்று க்ரியை. இப்பாட்டுக்கு ஶ்லேஷமென்றிரண்டாமர்த்தம்; இப்போது, வ்யாக்யாநத்திற்படியேயந்வயம்; "திருவருள்" என்று க்ரியை. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

நண்ணாஅசுரர்†நலிவெய்த நல்லஅமரர்பொலிவெய்த
எண்ணாதனகளெண்ணும் நன்முனிவர் இன்பந்தலைசிறப்பப்
பண்ணார்பாடலின்கவிகள் யானாய்த்தன்னைத்தான்பாடித்
தென்னாவென்னும்என்னம்மான் திருமாலிருஞ்சோலையானே.

ஆ.—(நண்ணா.) - ப்ரதிகூலர் தரைப்படும்படியாகவும் தனக்கு நல்லரான அமரர் ஸம்ருத்தராம்படியாகவும், லீலோபகரணமாயும் போகோபகரணமாயுமிருந்த நிரவதிகஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு உளவாயிருக்கச்செய்தே, இவையொழியவே அதின்மேலே ஸத்ய ஸங்கல்பனாயிருந்த எம்பெருமான்தன்னாலும் ஸம்பாதிக்கவொண்ணாதே வாங்மநஸாகோசரமான அபர்யந்தஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு உளவாக வேணுமென்று மநோரதியாநிற்கும் நன்முனிவர், "நம்முடைய மநோரதாநுவர்த்தியான நிரவதிகஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு விளையப்பெற்றோம்; இனி நமக்கொரு குறையில்லை" என்றுகொண்டு நிரவதிகநிர்வ்ருதியை யுடையராம்படியாகவும், பண்ணார் பாடலான இன்கவிகளை என்னையிட்டுப் பாடுவித்து இக்கவிகளாகிற அம்ருதத்தைப் பருகிக் களித்து, அம்ருதபாநம்பண்ணின வண்டுகள்போலே தென்னாதெனாவென்று திருமலையிலேநின்று பாடியருளாநின்றானென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், எம்பெருமான் தம்மோடேகலந்து தம்வாயிலே திருவாய்மொழி கேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமை, தென்னா தென்னாவென்று நித்யமுக்தரைப்போலே பாடாநின்றான் என்கிறார்.

[நண்ணா என்றுதொடங்கி] - உகவாத அஸுரர் இஸ்ஸம்ருத்தி பொறுக்கமாட்டாதே முடியும்படியாகவும், அநுகூலர் இத்தைக்கண்டு ஸம்ருத்தராம்படியாகவும், உபயவிபூதியும் கூடினாலும் எம்பெருமானுக்கு ஸம்பத்துபோராது, இன்னம் மேன்மேல் நன்மைகளை வேணுமென்று எண்ணாநிற்கும் நன்முனிவர், "இதுவே அமையும், மற்றொரு ஸம்பத்துவேண்டா" என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராம்படியாகவும். [பண்ணார் பாடல் என்றுதொடங்கி] - பண்சேர்ந்திருந்துள்ள பாடலையுடைய இனியகவிகளை என்னைப் பேரையிட்டுக்கொண்டு தான் தன்னைப் பாடி. [என்னம்மான்] - திருமாலிருஞ்சோலையானே] - என் நாயனானவன் திருமாலிருஞ்சோலையான்.

ப.—அநந்தரம், தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷித்து திருவாய்மொழி பாடக்கேட்ட ப்ரீதியாலே ரஸிகனாய் ஆளத்திவையாநின்றானென்கிறார்.

நண்ணா - (பகவத்விஷயத்தைக்) கிட்டக்கடவோமல்லோமென்று ப்ரத்யூஹராயிருக்கும், அசுரர் - ஆஸுரப்ரக்ருதிகள், நலிவெய்த- (இவ்வதிசயம் பொறுக்கமாட்டாமல்) விநாசத்தையடையவும், நல்லவமரர் - பக்திபரராய்க்கொண்டு அநுகூலரான தேவவர்க்கம், (மிகவுமுகப்பாலே), பொலிவெய்த - ஸம்ருத்தியை லபிக்கவும், எண்ணாதனகள் - அவாப்தஸமஸ்தகாமனுடைய குணவிபூதிக்குமேலே இதுக்குமுன்பு எண்ணவறியாத அதிசயங்களை, எண்ணும் - ப்ரேமத்தாலே ஆசாஸியாநிற்கும், நல் - ஸ்நேஹயுக்தராய், முனிவர் - (அநுபவசீலரான) முனிவர்கள், (கேட்டநுபவித்து), இன்பம் தலைசிறப்ப - ஆநந்தநிர்ப்பரராகவும், பண் ஆர் - பண்நிறைந்த, பாடல் - இசையை

† 'கலிவெய்த' என்று சிலர் ஓதுவர்.

யுடைய, இன்கவிகள் - இனியகவிகளை, யானாய் - (தனக்கு ப்ரகாரபூதனை) நானாய்க் கொண்டு, தன்னை - (ஸ்தவ்யனாய்ஸ்தவப்ரியனான)தன்னை, தான்பாடி - ஸ்தோதாவாய்க் கொண்டு தானேபாடி, திருமாலிருஞ்சோலையான் - திருமாலிருஞ்சோலையானாய்நிற்கிற, என்னம்மான் - என் ஸ்வாமியானவன், (தன்மேன்மைபாராதே பாட்டில் ரஸாதிசயத்தாலே),தென்னாவென்னும்-தென்னாஎன்று ஆளத்திவையாநிற்கும்.நலிவு- நாசம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் தம்மோடேகலந்து தம்வாயாலே திருவாய்மொழிகேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமை ஆளத்திவையாநின்றான் என்கிறார். "நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்" என்கிறவளவன்றிக்கே என் உக்திமாத்ரத்திலே களியாநின்றான் என்றுமாம்.

[நண்ணா இத்யாதி] - "விபரீதஸமயாஸுராः" என்கிறபடியே - விபரீதரான அஸுரர்கள் இஸ்ஸம்ருத்தி பொறுக்கமாட்டாமையாலே முடியவும், "கிட்டக்கடவோமல்லோம்" என்றிருக்கும் அஸுரவர்க்கம். "விஷ்ணுபக்திபரோதைவः" என்கிறபடியே - அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்கள் இதுவே ஜீவனமாக ஸம்ருத்தமாகவும். "தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றாரிறே [எண்ணாதனகளெண்ணும்] - உபயவிபூதியுக்தனுக்கு இன்னம் விபூதி வேணுமென்றும், அஸங்க்யாதகுணகனுக்கு இன்னம் குணம் வேணுமென்றும் மேன்மேலன எண்ணாநிற்குமவர்கள். [நன்முனிவர்] - ஈஶ்வரன் அடியாகத் தங்கள் ஸம்ருத்தியை எண்ணுமவர்கள் முனிவர்; அத்தலைக்கு ஸம்ருத்தியை எண்ணுமவர்கள் நன்முனிவர். [இன்பம் தலைசிறப்ப] - "திருவாய்மொழியொழிய வேறொரு ஸம்பத்துவேண்டா" என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராம்படியாகவும். [பண்ணார் பாடல்] — பண்மிக்கிருந்துள்ள பாடல். புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே, திருவாய்மொழி அவதரிக்கிறபோதே பண் மிறுங்கியாய்த்திருப்பது. [இன்கவிகள்] - பண்ணுக்கு ஆஶ்ரயமான கவிதானே இனிதாயிருக்கை. [யானாய்த்தன்னைத் தான்பாடி] - என்னைப்பேரையிட்டுத் தன்னைத் தான்பாடி; புத்ரனை வார்த்தையைக் கற்பித்து அவன்வாயாலே கேட்டு இனியனாம் பிதாவைப்போலே. [தென்னாவென்னும்] - ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாக ஆளத்திவையாநின்றான். "ஸத்வாஸோமாயஸாஸ்ய" என்று ஸர்வவல்லபத்திலே ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு மோக்ஷபூதன் செல்லக்கடவத்தை, "அவாக்யநாதரः" என்கிறதான் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அந்த பூர்த்திகுலைந்து சொல்லுகிறானிறே. [என்னம்மான்] - ஸுதவசநம் ரஸிக்குமாபோலே, ஸம்பந்தமிறே ரஸிக்கைக்கு அடி. [திருமாலிருஞ்சோலையானே] - இவரைக் கவிபாடுவித்த தேஶம் திருமலையாய்த்து.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடே கலந்து தம் வாயாலே திருவாய்மொழிகேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமல் ஆநந்தித்து ஆளத்திவையா நின்றானென்கிறார். "நன்கென்னுடலம் கைவிடான்" என்னுமளவன்றிக்கே என்னுக்திமாத்ரத்திலே களியாநின்றானென்கிறாரென்றுமாம்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—நண்ணா இத்யாதி. இவர்திருமேனியை விரும்புகிற ப்ரகாரணத்திலே திருவாய்மொழியைக்கேட்டு இனியனாகையைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன; த்வேதா அருளிச்செய்கிறார் - அவன்தம்மோடே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே; "மாயக்கவியாய்," "தன்னைத் தானேதுதித்து" இத்யாதியாலே ப்ரஸ்துதமாகையாலே யருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. "நன்கென்னுடலம் கைவிடான்" என்றதைப்பற்ற - தம்மோடேகலந்து என்றது. பரிஹாராந்தரம - நன்கென்னுடலம் இத்யாதி. அதாவது - திருமேனியெல்லாம் வேண்டாதே உக்திமாத்ரத்திலே களியாநின்றானென்றபடி. ஆளத்தியாவது ராகத்துக்குப் பூர்வாங்கமான ஆலாபம்.

* நண்ணுவசுரர்நலிவெய்த நல்லவமரர்பொலிவெய்த எண்ணுதனகளேண்ணும் நன்முனிவரின்பம் தலைசிறப்பவாய்த்து திருவாய்மொழிதான் அவதரித்தது. ஸ்துத்யனுடைய அவதாரம்போலேயாய்த்து ஸ்துதியினுடைய அவதாரமும்; "பரித்ராணாய" (பரித்ராணாய), "அகிலஜகத்பத்மபோதாய" (அகிலஜகத்பத்மபோதாய)என்னுமாபோலே. [நண்ணு இத்யாதி] - ப்ரதிகூலநிரஸநத்துக்கு வேறொரு கருவி யெடுக்கவும்வேண்டாதே, அநுகூலரக்ஷணத்துக்கும் வேறொன்று தேடவும் வேண்டாதே, அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமுமாயிருக்குமாய்த்து. [நண்ணுவசுரர்நலிவெய்த] - அவ்யபதேஶ்யனுக்கு அநந்தரத்திலவன்; தமப்பன் செய்ததைக் கேட்டு "இவன்என்செய்தானானன்" என்றுகர்ஹித்தான் - "ஒரு மதிளை வாங்குங்காட்டில் அத்தர்ஶநம் குலைந்ததோ, திருவாய்மொழியென்றும் ஸ்ரீராமாயணமென்றும் வலியன இரண்டு மஹாப்ரபந்தங்களுண்டாயிருக்க" என்றானாய்த்து; இப்படி உகவாதார் நெஞ்சுளுக்கும்படியான ப்ரபந்தமாய்த்து. "விபரீதஸ்ததாऽஸுர:" (விபரீதஸ்ததாऽஸுர:) என்னக்கடவதிறே. பொருந்தாமையையுடைய அஸுரவர்க்கமானது மண்ணுண்ணும்படியாக. ஸம்பந்தமில்லையென்னவொண்ணாதே, "பொருந்தோம்" என்கையிறே யுள்ளது.[நல்லவமரர்பொலிவெய்த] - "விஷ்ணுபக்திபரோ தேவ:" (விஷ்ணுபக்திபரோதேவ:)என்னக்கடவதிறே. †அநுகூலராயிருக்குமவர்கள் உண்ணாதே தடிக்க. இவர்களுச்கு நன்மையாவது - ஸாத்விகராயிருக்கை. "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்னக்கடவதிறே. [எண்ணுதன இத்

நலிவெய்த - விநாசத்தை யடையும்படியாக. நலிவு - விநாசம். எய்துகை - ப்ராபிக்கை. பொலிவு - வ்ருத்தி. தலைசிறப்ப - மிகவும்அதிசயிக்கும்படியாக. ஃலிதம் - ஸ்துத்யனுடைய இத்யாதி. ஸ்துத்யனுடைய அவதாரம் அநுகூலரக்ஷண ப்ரதிகூலநிரஸநங்களுக்கு ஹேதுவாயிருக்குமோவென்ன - பரித்ராணாய இத்யாதி. ஸாதுபரித்ராணாதிகளுண்டாகிலிறே ஜகத்பத்மபோதம் வருவதென்னும் கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்-அகில இத்யாதி. "இன்பம்தலைசிறப்ப" என்னுமளவுக்கு பாவம் - ப்ரதிகூல இத்யாதி. கருவி - ஸாதநம். அதாவது - ஆயுதம். திருவாய்மொழி ப்ரதிகூலநிரஸநத்துக்கு ஹேதுவென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம்-அவ்யபதேஶ்யனுக்கு இத்யாதி. எப்படி கர்ஹித்தானென்ன - ஒருமதிளை இத்யாதி வாக்யத்வயம். நெஞ்சுளுக்கும்படி - நெஞ்சிடு படும்படி. அவ்யபதேஶ்யன் - க்ரிமிகண்டன். அநந்தரத்திலவன்- அவன்மகன். அநந்தரத்திலவன் அஸுரனோ? என்ன - விபரீத: இத்யாதி. "த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேऽஸ்மின் தைவ ஆஸுர ஏவ ச। விஷ்ணுபக்திபரோ தேவோ விபரீதஸ்ததாऽஸுர:." "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம்। தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே" இதி கீதாயாம். "தஸ்மை நமோ(அ)கிலஜகத்பத்மபோதாய பாஸ்வதே। தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்பூதம் மஹாத்மநே" இதி பஞ்சமேம்ஶே. ஸப்தார்த்தம் - பொருந்தாமையை இத்யாதி. "அசுரர்" என்றதே, "நண்ணுவசுரர்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - ஸம்பந்தம் இத்யாதி. 'உள்ளது' இழக்கைக்கென்றபடி. "நல்லவமரர்" என்கிறது ஆரையென்ன - விஷ்ணுபக்தி இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அநுகூலராய் இத்யாதி. விவரணம் - இவர்களுக்கு இத்யாதி. அமரர் - அநுபவபரர். "அமரர்" என்றபோதே ஸாத்விகரென்று ஸித்தமானாலும், நல்லராகையாலே "அமரர்" என்று ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணமாகையாலே புநருக்திதோஷமில்லை கருத்து. உண்ணாதே தடிக்கைக்கு இது ப்ரகாரமோவென்ன - தொண்டர்க்கு இத்யாதி. அவையேதென்ன - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. முனிவர் - மநநஶீலர்;

---

† அநுகூலரானவர்கள் என்று அடையவிலேந்தான் பாடம்.

யாதி] - புறம்போருவர் எண்ணுதனை சிலவற்றையெண்ணுவார் சிலருண்டாய்த்து. ஸர்வேஸ்வரன் ரக்ஷகன், அவனையொழிந்ததடங்கலும் ரக்ஷ்யம்'' என்றிருக்கையன்றிக்கே, உபயவிபூதியுக்தனுக்கு இன்னம் சிலவிபூதிவேணுமென்றும், ஸர்வகுணஸம்பந்நனுக்கு இன்னம் சிலகுணங்கள் வேணுமென்றும் என்று இப்புடைகளிலே எண்ணுவார் சிலருண்டாய்த்து; அவர்கள் [இன்பம் தலைசிறப்ப] - திருவாய்மொழியவதரித்தபின்பு ''அவனுக்கு குணவிபூதிகள்போராது''என்றிருந்தஇழவுதீர்ந்து, அத்தால்நிரதிஶயாநந்திகளாக. [நன்முனிவர்]-அவனுடைய ஸம்ருத்தியை மநநம்பண்ணும் ஸ்வபாவராயிருக்கை. அன்றிக்கே, ''திருவாய்மொழியை யொழிய வேறொரு ஸம்பத்துவேண்டா'' என்று இதுவே மநநம்பண்ணி ஹ்ருஷ்டராம்படியாகவும். [பண்ணார்பாடல்] - பண்ணோடே சேர்ந்த பாடல். புஷ்பமானது பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே, பண்ணும்இசையும் மிகுந்திருக்குமாய்த்து. [இன்கவிகள்] - இசையும்பண்ணுமொழியவே †தோக்குக்கழிந்த சுளைபோலே கவிதானே இனிதாயிருக்குமாய்த்து. [யானாய்த்தன்னைத் தான்பாடி] - பிதாவானவன் புத்ரனுக்குப் பசுவை நீர்வார்த்துக் கொடுத்து அவன்பக்கலிலே தான் மீளநீரேற்றுப் பசுவைப் பெறுமாபோலே;ஸாதனை வார்த்தையைக் கற்பித்து அவன்சொல்லக்கேட்டு இவன் இனியனுமாபோலே. தான் பாடினானாகில் ஸ்ரீகீதையோடொத்துப்போம் நம்பிதிருவழுதிநாடுதாஸர், ''அருள்கொண்டாடும்'' என்கிறபாட்டிலே, ''ஸ்ரீகீதையையப்யஸித்தானொருவன் ஸந்யாஸதஸ்ஸிலேசென்றால்பலருமாக நாழியரிசியைக்கொடுத்துவிஸ்வஸிக்கமாட்டாமையாலே 'புறந்திண்ணையிலேகிட' என்பர்கள்: திருவாய்மொழிகற்றான் ஒருவிண்ணப்பம்செய்வான் சென்றால், ஸர்வேஸ்வரனகப்படப் புறப்பட்டெதிர்கொண்டு அகமொழித்துக்கொடுத்து அமுதுபடியுமெடுத்துவிட்டு ஸத்கரிப்பர்கள்'' என்றாராம். ''பண்டேபரமன்பணித்த'' என்று இவரங்கீகரிக்கையாலே அந்த ஸ்ரீகீதைதானும் வீறுபெற்றதிறே. [தென்னாவென்னும்] - செருக்காலே ''தென்னா, தென்னா'' என்று ஆளத்திவையாநிற்குமாய்த்து; ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு ஹர்ஷவல்லாஹமுண்டானால் ''[illegible]

''மூநிர் மநநஶீலஃ'' * நன்மைக்கு - * எண்ணுதனகளெண்ணுகையே நன்மையென்றும், திருவாய்மொழி வ்யதிரிக்தஸம்பத்து வேண்டாவென்கை நன்மையாவதென்றும்அர்த்தத்வயம். முந்தினவர்த்தத்தில், இன்பமாவது - ஈஶ்வரனுடைய குணவிபூதி ப்ரதிபாதகமான திருவாய்மொழியுண்டாகையால் வந்த ஆநந்தம்; இரண்டாமர்த்தத்தில், திருவாய்மொழியாகிற நிரதிஶயஸம்பத்தால்வந்த ஆநந்தம். இவர்கள் திருவாய்மொழியாலே நிரதிஶயாநந்திகளாம் ப்ரகாரத்தை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார்- திருவாய்மொழி இத்யாதி. மநநஶீலதையிலே நன்மையேதென்ன - அவனுடைய இத்யாதி. ஆர்தல் - சேர்தலும், மிகுதியும். இவ்வர்த்தத்வயத்தையு மடைவே யருளிச்செய்கிறார் - பண்ணோடேசேர்ந்தபாடலென்றும்,புஷ்பமானதுஇத்யாதியாலும் ''பண்ணும்-பாடலும்-ஆர்'' என்றந்வயிப்பது. பண்-ஸ்வரம். இசை-ராகம். ''இன்'' என்றதுக்குபாவம் - இசையும் இத்யாதி. தோக்கு - த்வக்: மேல்தோல்: சக்கையென்றபடி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பிதாவானவன் இத்யாதி. யானாய்த்தன்னைத்தான்பாடினாலுகக்கும்படியென்னென்ன - ஸாதனை இத்யாதி என்னுதல், த்ருஷ்டாந்தாந்தரமாதல். இவ்விடத்திலே,'' [illegible]'' என்கிறதநுஸந்தேயம். தான்பாடாதே இவரையிட்டுப்பாடுகிறதென்னென்ன - தான்பாடினானாகில் இத்யாதி. ஸ்ரீகீதையைப்பற்ற இது ஶ்லாக்யமென்னுமதுக்குஐதிஹ்யம் - நம்பி இத்யாதி. ஆனாலும் சரமஶ்லோகத்தாலே ஸ்ரீகீதைக்குஅதிசயமில்லையோவென்ன - பண்டே இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸம்ஸாரிசேதநன் இத்யாதி.

† தொக்குஎன்றும் பாடங் காண்கிறதென்பர்,

ஷெ" (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே)என்று ஸாமகாநம்பண்ணுமாபோலே; "அவாக்யநாதரஃ" (அவாக்யநாதரஃ) என்கிறவன் தைர்யபங்கம்பிறந்து பாடாநிற்குமாய்த்து. [என்னம்மான்] - ஸம்பந்தவசநம் இனிதாம்போது ப்ராப்தியுண்டாகவேணுமிறே; அதுக்கு அடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறதாய்த்து. [திருமாலிருஞ்சோலையானே] - இவரைப்பாடுவித்த முக்கோட்டை. "பாட்டினுலுன்னையென்னெஞ்சத்திருந்தமை - காட்டினாய்கண்ணபுரத்துறையம்மானே" என்று அவரைப்பாடுவித்தமுக்கோட்டையிறே அது. தாம்பாடினகவிகளினிமையை யநுஸந்தித்தார், இவை தாமடியாகப் பிறந்தனவென்று சொல்லலாயிருந்ததில்லை, இதுக்கடியேன்? என்றுபார்த்தார்; அவன்தன்னெஞ்சிலே புகுந்திருந்து பாடுவித்தானாயிருந்தது. "கண்ணபுரத்துறையம்மான்" என்று கவிபாடுவித்த முக்கோட்டையைச் சொல்லுகிறார். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகிச் செழுமூவுலகுந் தன்
ஒருமாவயிற்றினுள்ளேவைத்து ஊழியூழி தலையளிக்கும்
திருமால்என்னையாளுமால் சிவனும்பிரமனும்காணாது
அருமாலெய்தியடிபரவ அருளையீந்தஅம்மானே.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலையானே) - த்ரைலோக்யமெல்லாம் தன்சிறுவயிற்றிலே வைத்து யுகந்தோறும் ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வபாவனாய், ஸ்ரிய:பதியாய், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளால் அநவரதாபிஷ்டுத சரணயுகளனாய், தத்ஸமீஹிதபலப்ரதனாய் ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்த திருமாலிருஞ்சோலையான், எனக்குப்பித்தனாய் என்னைப்பிரிகிறிலனென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், ஸ்ரிய:பதியானவன் திருமலையிலே நின்றருளி என்னையாளுகையிலே மிகவும் வ்யாமுக்தனானான் என்கிறார்.

[செழுமூவுலகு என்றுதொடங்கி] - கல்பந்தோறும் அழகிய மூன்றுலோகத்தையும் தன்திருவயிற்றிலே வைத்து உத்க்ருஷ்டமாக ரக்ஷிக்கும் ஸ்ரிய:பதி. [சிவனும்பிரமனும் என்றுமேலுக்கு] - சிவனும் பிரமனும் காணாதே நிரதிஶயபக்தியுக்தராய்த் தன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்க, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுத்த ஸர்வேஶ்வரன்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் உபகாரகனாய் ஸ்ரிய:பதியானவன், திருமலையில்நின்று என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்கு வ்யாமுக்தனாயிராநின்றானென்கிறார்.

"தென்னா" என்கைக்கடி - "அம்மான்" என்றது. "யானாய்த்தன்னைத்தான்பாடித் திருமாலிருஞ்சோலையான்" என்றதுக்குபாவம் - இவரை இத்யாதி. முக்கோட்டை - மூகாம்பிகை. அது கவித்வபாதகம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பாட்டினால் இத்யாதி. அவரை - திருமங்கையாழ்வாரை. அது - திருக்கண்ணபுரம். அதுபோலே யிதுவுமென்றபடி. திருமொழி எட்டாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு, "நாட்டினாய்" இத்யாதி. எடுத்தபாசுரத்துக்கர்த்தம் - தாம்பாடின இத்யாதி. 'நலிவெய்தும்படியாகவும், பொலிவெய்தும்படியாகவும், இன்பம் தலைசிறக்கும்படியாகவும், பண்ணார்பாடல்' என்றுதொடங்கி, 'தென்னாவென்னும்' இத்யந்வய:. (இ)

சிவனும் - (ஜ்ஞாநாயிகனான) ருத்ரனும், பிரமனும் - ப்ரஹ்மாவும், காணாது - காணப்பெறாதே, அரு - பெறுதற்கரிதான. மால் - அதிசயிதஶக்தியை, எய்தி - உடையராய்க்கொண்டு, அடி - திருவடிகளை, பரவ - ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அருளீந்த - (தன் நிரவதிக)க்ருபையாலே அபேக்ஷிதப்ரதாநம்பண்ணின, அம்மான் - ஸர்வாதிகனாய், செழு - விலக்ஷணமான, மூவுலகும் - ஜகத்த்ரயத்தையும், தன் - அவயிடதவடனாஸமர்த்தனான தன்னுடைய, ஒரு - அத்விதீயமாய், மா - (அடக்கினவிடந் தெரியாமல் அடக்கவல்ல) ஸந்திமாஹாத்ம்யத்தையுடைய, வயிற்றினுள்ளே - திருவயிற்றினுள்ளே ஒருபுடையிலே, வைத்து - , ஊழியூழி - கல்பந்தோறும், தலை - தலையாக, அளிக்கும் - ரக்ஷிக்குமவனாய், திருமால் - (இந்தஸௌஷித்வரக்ஷகத்வங்களுக்கு உபபாதகமான) ஸ்ரியஃபதித்வத்தையுடையவன், திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - திருமாலிருஞ்சோலையிலே நிலையுடையனாய்க்கொண்டே, என்னை - , ஆளும் - அடிமைகொள்ளுகையிலே, மால் - பெரும் பித்தனாயிராநின்றான். ஒருமாவென்று - ஏகதேசமான அத்யல்ப ஸங்க்யையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், ஸ்ரியஃபதியானவன் வந்து திருமலையிலே நின்றருளி என்னையாளுகையிலே வ்யாமுக்தனானான் என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ் சோலையானேயாகி - என்னையாளும் மால்] - திருமலையைத் தனக்கு வஸ்தவ்யபூமியாகக்கொண்டு என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காக என்பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறவன். [செழுமூவுலகும்] - கட்டளைப்பட்ட த்ரைலோக்யத்தையும் அத்விதீயமாய்ச் சிறிதானவயிற்றிலே வைத்து, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் தலையாகரக்ஷிக்கும். ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச்செல்லாதாப்போலே, என்னையொழியத் தனக்குச் செல்லாதபடியாயிருக்கை. [திருமால்] - ஸ்ரியஃபதி - [என்னையாளும் மால்] - என்பக்கல் பிச்சு ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்குமவன். ப்ரளயாபத்ஸகனாய் ஸ்ரியஃபதியாயிருக்கிறவன் என்பக்கலிலே ஸாபேக்ஷனாய் நின்றான். [சிவனும் இத்யாதி] - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் காணப்பெறாமையாலே நிரதிஶயஶக்தியுக்தராய்த் திருவடிகளை அக்ரமமாகப் புகழ, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுத்த ஸர்வேஶ்வரன்.

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. ஸ்ரிய꞉பதியானவன் திருமலையிலே நின்றருளி என்னையாளுகையிலே வ்யாமுக்தனானானென்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளுமால்] - திருமலைதனக்கு வஸ்தவ்ய பூமியாகக்கொண்டு நிற்கிறவன், என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்காக என்பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறவன். [செழுமூவுலகும்] - கட்டளைப்பட்ட த்ரைலோக்யத்தையும். [ஒரு இத்யாதி] - அத்விதீயமாய்ச் சிறிதான வயிற்றிலே

ஆறாம்பாட்டு.—திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி. "திருமால் - திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளுமால்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸ்ரியஃபதி இத்யாதி.

"செழுமூவுலகும்" என்றுதொடங்கி "திருமால் - சிவனும் பிரமனும் காணாதுஅருமாலெய்தி யடிபரவவருளையீந்தவம்மான் - திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளும்மால்" என்றந்வயித்தர்த்தம் - திருமலைதனக்கு இத்யாதி. "சோலையானேயாகி" - சோலையையுடையனாய்க்கொண்டு நிற்கிறவென்றபடி. "ஆளும்" என்றது - தமுந் ப்ரத்யயம். ஆளுகைக்காகவென்றபடி. மாலையுடையவனென்னாதே "மால்" என்றதுக்கு஭ாவம் - வ்யாமோஹம் இத்யாதி. "மா" என்று - விபரீதலக்ஷணையாய், அல்பமானவென்றபடி. தலையாக - ஶ்லாக்யமாக. பதப்ரயோகத்

வைத்து, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் தலையாக ரக்ஷிக்கும். ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே என்னையொழியத்தனக்குச்செல்லாதாணயிருக்கை. [திருமால்] - ஸ்ரிய:பதி. [என்னையாளுமால்] - என்னையடிமை கொள்ளுகைக்காகப் பிச்சுத்தான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே யிருக்குமவன். [சிவனும்பிரமனும்இத்யாதி] - ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், காணப்பெறுமையாலே நிரதிசயஸக்தியுக்தராய்த் திருவடிகளை அடைவுகெட ஏத்த, அவர்களுக்கு முகந்தோற்றுமே சடக்கநின்று அநுளைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஸர்வேஸ்வரன், எனக்குக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி திருமலையிலே வந்துநின்று என்னையடிமை கொள்ளுகையிலே பெரும் பித்தனானன். (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

அருளையீஎன்னம்மானே! என்னும் முக்கணம்மானும்
தெருள்கொள்பிரமனம்மானும் தேவர்கோனுந்தேவரும்
இருள்கள்கடியும்முனிவரும் ஏத்துமம்மான்திருமலை
மருள்கள்கடியும்மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலைமலையே.

ஆ.—(அருளையீ.) - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் திருமலையை ஆஸ்ரயித்திறே வந்ததென்றுகொண்டு, திருமலையை நின்றேத்துகிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தம்முடைய ஸம்ருத்திக்கு அடியான திருமலையை ஏத்துகிறார். என்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியருளவேணும் என்ஸ்வாமியே என்னும் ருத்ரனும், அவனிற் காட்டில் அறிவுடைய ப்ரஹ்மாவும், இந்த்ரனும், தேவர்களும், ஜகத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்கக்கடவ ருஷிகளும்.

[ஏத்தும் அம்மான் என்று மேலுக்கு] - ஏத்தும்படியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருமலை, ஆத்மாவுக்கு ஸமயக் கைங்கர்ய விரோதிகளான அவித்யாதிகளெல்லாம் போக்கும் நிரதிசய புருஷார்த்தமான மலை - திருமாலிருஞ்சோலையே.

ப.—அநந்தரம், தம்மை யங்கீகரிக்கைக்காக அவன் வந்துநின்ற திருமலையினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப் புகழ்ந்தருளுகிறார்.

என்னம்மானே - என்னுடைய ஸ்வாமியானவனே! அருளாய் - (உன்னுடைய) க்ருபையைத் தந்தருளவேணும், என்னும் - என்றுகொண்டு, முக்கணம்மானும் - த்ரிணேத்ரனாய்(ஈஸ்வராபிமாநியான) ருத்ரனும், தெருள்கொள் - (ஸ்ருஷ்ட்ருத்வாநுரூபயுக்தமான) ஜ்ஞாநகுணத்தையுடைய, பிரமனம்மானும் - ப்ரஹ்மாவாகிற ஸ்ருஜ்யஜகத்பதியும், தேவர்கோனும் - தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும், தேவரும் - (த்ரயஸ்த்ரிம்ஸத்கோடி) தேவர்களும், இருள்கள் - (ஸ்வரூபபுருஷார்த்தக விஷயமான ஜ்ஞாநாபாவம், அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம் முதலான) தமஸ்ஸுக்களை, கடியும் - புராணோபதேசமுகத்தாலே போக்கக்கடவரான, முனிவரும் - பரமருஷிகளும், ஏத்தும் -

---

முக்கு ஹாவம் - ப்ரளயாபத்தில் இத்யாதி. இவர்பக்கல் வ்யாமோஹ ப்ரகரணத்துக்குச் சேர - அவர்களுக்கு முகந்தோற்றமே கடக்கநின்று என்கிறார். அடியில் அந்வயித்தத்தைப் பின்னையும் காட்டுகிறார் - எனக்கு இத்யாதி. (௬)

ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியான, அம்மான் - ஸ்வாமியானவனுடைய வாஸஸ்த்தாநமான, திருமலை - திருமலையாய், மருள்கள் - ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான அவித்யாதி ஸகலப்ரமங்களையும், கடியும் — போக்கக்கடவதாய், மணி - நிரதிசய போக்யமாம்படி விலக்ஷணமான, மலை - மலை, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையென்று திருநாமமான, மலையே - திருமலையிறே.

இ—ஏழாம்பாட்டில், தம்முடைய ஸம்ருத்திக்கு அடியான திருமலையை ஏத்துகிறார்.

[அருளாயீ இத்யாதி]-"என்ஸ்வாமீ, என் பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியருளவேணும்: உடையவனான நீ போகட்டால் வேறு புகலுண்டோ?" என்னுமாய்த்து. இப்படி சொல்லுகிறவன் ஆர்? என்னில், - லலாடநேத்ரனாய், ஈஸ்வராபிமாநியான ருத்ரனும், அவனுக்கும் ஜ்ஞாநப்ரதனாய் ஜநகனான ப்ரஹ்மாவும். [தேவர்கோனும்] - தேவர்களுக்கு அத்யக்ஷனான இந்த்ரனும், தேவேந்த்ரன் என்று அவனுக்கு ஏற்றமான உத்கர்ஷத்தையுடைய தேவர்களும், அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை வாஸனையோடே போக்கும் ஸ்மர்த்தாக்களும், இவர்களெல்லாரும்கூட ஏத்தும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருமலை. [மருள்கள் இத்யாதி] - கைங்கர்ய விரோதிகளான அவித்யாதிகளைப் போக்குமதுவாய், ஸ்வயம் புருஷார்த்தமான திருமலை. திருமலையையொழியவே ப்ராப்யமுண்டு என்றிருக்கும் நினைவைப் போக்குமிடம் என்றுமாம். அதுதான் ஏதென்னில்—திருமாலிருஞ்சோலை மலையே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. தம்முடைய இஸ்ஸம்ருத்திக்கெல்லாம் அடி திருமலையானபின்பு, இத்தேசந்தானே நமக்கு ப்ராப்யமென்று திருமலையைக் கொண்டாடுகிறார்.

அருளாயீயென்பர்கள் - ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளேன்பர்கள். [என்னம்மானே] - நீயருளாதொழிந்தால் புறம்பு எங்களுக்குப் புகலுண்டோ? ப்ராப்தனான நீ யருளவேண்டாவோ வென்பர்கள். இப்படி சொல்லுகிறவர்கள்தான்ஆரேன்னில்,- [முக்கண் இத்யாதி] - லலாடநேத்ரனாய் ஈஸ்வராபிமாநியான ருத்ரன், அவனுக்குங்கூட ஜ்ஞாநப்ரதனாய் ஜநகனாகையால் வந்த ஏற்றத்தையுடைய சதுர்முகன், தேவஜாதியை சனியும் புதனும் மெய்க்காட்டுக்கொள்ளுகிற இந்த்ரன், தங்களை யுடையனாகை அவனுக்கேற்றமாம்படி யிருக்கிற தேவர்கள், அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை வாஸனையோடே போக்கியிருக்கும் ஸ்மர்த்தாக்களான ருஷிகள், இவர்களடங்கலும் ஒருமிடறுசெய்து ஏத்தும்படியாக ஸர்வேஸ்வரன் தான்விரும்பிவந்து மேல்விழுந்து படுகாடுகிடக்கும் தேசமாய்த்து. [மருள்கள் கடியும் மணிமலை] - ப்ராப்யவிரோதியானவற்றை அடையப்போக்கும் தேசமாய்த்து. அதாகிறது—திருமலையையொழிந்ததொன்றே ப்ராப்யமென்றுபிறக்கும் புத்தியைத் தவிர்த்

ஏழாம்பாட்டு.—அருளாயீ இத்யாதி. "மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலை மலையே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி.

"என்னம்மானே - அருளாயீ - என்னும் முக்கணம்மானும்" என்று கூட்டுவது, ஸ்வாமித்வத்தைச்சொல்லி ஸம்போதிக்கிறவர்களுடைய ஹார்த்தபாவம் - நீயருளாதொழிந்தால் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. தேருள்கொள் - தெருளையுடையவென்றபடி. ஸ்மர்த்தாக்களான - ஸ்ம்ருதி கர்த்தாக்களான. படுகாடுகிடக்கும் - வெட்டிவிழுந்த காடுபோலே கிடக்கும். "மருள்கள்" என்று - அவித்யாதிகளாக அருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம் - அதாகிறது இத்யாதி. அதாகிறதென்

து தருமாய்த்து. இதெல்லாம் எதுதானென்னில்; மற்றுமுண்டோ? திருமாலிருஞ்சோலைமலையே. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலேஎன்றலையே
திருமால்வைகுந்தமே தண்திருவேங்கடமேயெனதுடலே
அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமேவாக்கேகருமமே
ஒருமாநொடியும்பிரியான்என்னூழிமுதல்வனொருவனே.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலை.)-விளைந்தஸம்ருத்தி தானேதென்னில்; இதென்கிறார். திருமாலிருஞ்சோலை, திருப்பாற்கடல், திருநாடு, திருமலை தொடக்கமாகத் தானெழுந்தருளியிருக்கும் திருநகரிகளெல்லாவற்றிலுமுள்ள ஸம்ச்லேஷத்தினால் ப்ரீதனுமாபோலே, என்னுடைய அவயவங்களிலே ஒரோரவயவத்தோடுள்ள ஸம்ச்லேஷத்தினாலே ப்ரீதனாய், என்னை ஒருக்ஷணமும் பிரியில் தரிக்கமாட்டுகிறிலன்; ஒருவனுடைய அபிநிவேசமிருக்கும்படியே யிது! என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருமலை தொடக்கமான கோயில்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அபிநிவேசத்தைத் தம்முடைய திருவுடம்பிலும் பண்ணுகின்றான் என்று அநுஸந்தித்து, அவனுடைய அபிநிவேசம் அவ்வளவுமன்றிக்கே யிருக்கையாலே அவை தன்னையே பரிஹரித்து-'இவற்றை ஒருக்ஷணமும் பிரிகிறிலன், என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனான ஸர்வேச்வரனுடையபடி யிருந்தபடியென்?' என்கிறார். அருமாமாயத்து எனதுயிரே என்றது - "ஐஐ ஊயாஃ-ஈ ..." என்னும்படியாலே கடக்க அரிதான ப்ரக்ருதியோடே மயங்கின என் ஆத்மா என்றவாறு.

ப—அநந்தரம், 'திருமலைதொடக்கமான திவ்யதேசங்களோடொக்க என்னுடைய ஸர்வாவயவங்களையும் விரும்பி ஒருக்ஷணகாலமும் பிரிகிறிலன்: இவனொருவனுயிருக்கிறானே!' என்று விஸ்மிதராகிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே - திருமாலிருஞ்சோலைமலையையும், திருப்பாற்கடலே - திருப்பாற்கடலையும், (அவற்றோடொக்க), என்றலையே - என்தலையையும், திருமால் - "ஶ்ரியாஸார்த்தம்" என்கிறபடியே ஸ்ரிய:பதியாய்க் கொண்டிருக்கிற, வைகுந்தமே - பரமபதத்தையும், தண் — ப்ரமஹாரமான, திருவேங்கடமே - பெரிய திருமலையையும், (அப்படியே), எனதுடலே - என்சரீரத்தையும், அரு - துஸ்தரமாய், மா - அதிசயிதையாய், மாயத்து - ஆச்சர்யமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டமான, எனதுயிரே - என்னாத்மாவையும், மனமே - மநஸ்ஸையும், வாக்கே - வாக்கையும், கருமமே - க்ரியையும், ஒருமாநொடியும் - ஒருக்ஷணத்தில் ஒருமாப்பொழுதும், பிரியான்-பிரிகிறிலன், என்னூழிமுதல்வன் - என்னைலபிக்கைக்காகக் காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனானவன், ஒருவனே-ஒருவனாயிருக்கிறானே! கீழிலே

றது - மருள்கள் கடிகையாவதென்றபடி. மருள் - தெருள். ப்ராப்யாந்தர ஜ்ஞாநம். மணிமலை - அழகிய மலை. ஸ்வயம்புருஷார்த்தமான மலையென்றபடி. (எ)

காரங்கள் - எண்ணுதல், அவையே அஸாதாரணமாம்படி விரும்பினபடியாதலாயிருக்கிறது. கொடி - க்ஷணம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், 'திருமலை தொடக்கமான கோயில்கள் எல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அபிநிவேஶத்தை என் அவயவங்களிலே பண்ணி ஒருக்ஷணமும் பிரிகிறிலன்; இவன்படி யிருந்தபடியென் ?' என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலை மலையே] - தெற்கில் திருமலையையும், திருப்பாற்கடலையும், என் உத்தமாங்கத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான் ; பரமபதத்தையும், வடக்கில் திருமலையையும், என் ஶரீரத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான். [திருமால் வைகுந்தம்] - "ஶ்ரியாஸார்த்தம் ஜகத்பதி:" என்கிறபடியே அம்மிதுநத்துக்குத் தகுதியான தேஶம். இத்தேசங்களில் பண்ணுகிற விருப்பம் தன்திருமேனியில் பண்ணுகிற விருப்பத்துக்கு ஸத்ருஶமல்லாமையாலே தம்முடைய அவயவங்கள்தோறும் புக்கு அநுபவியாநின்றான். [அருமாமாயத்து எனதுயிரே] - கடக்கவரிதான ப்ரக்ருதியோடே மயங்கி அசித்கல்பமான என் ஆத்மாவிலே. அவதாரணங்களால் - "இதுவேயோ இவன் அபிநிவேஶத்திருப்பது" என்று தோற்றும்படியிருக்கை. [ஒருமாநொடியும் பிரியான்] - ஒருக்ஷணத்தில் ஏகதேசமும் பிரிகிறிலன். [என்னூழி முதல்வன் ஒருவனே] - என்பக்கல் அபிநிவிஷ்டனைக்காகக் காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனான அத்விதீயன், ஸம்ஹார காலத்தில் ஸகல சேதநா சேதநங்களுக்கும் தன்னையொழியச் செல்லாதாப் போலேயாய்த்து, இவர் திருமேனியை ஒழியத் தனக்குச் செல்லாதே யிருக்கிறபடி. கார்ய காரணோபாவஸ்த்த சிதசித்துக்களுடைய ஸத்தை தன் அதீநமாம்படியிருக்கிறவன் தன்னுடைய ஸத்தை என்ஶரீராதீநமாம்படி யிராநின்றான்: இவனும் ஒருவனாயிருக்கிறானே!

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. 'திருமலைதொடக்கமான கோயில்கள்எல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அபிநிவேஶத்தை என் அவயவங்களிலேபண்ணி ஒருக்ஷணமும் பிரிகிறிலன் ; இவன்படியிருந்தபடியேன் !' என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலைமலை இத்யாதி] - தேற்கில் திருமலையையும், திருப்பாற்கடலையும், இவருடைய உத்தமாங்கத்தையும் ஒக்கவிரும்பினான் ; ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும், வடக்கில்திருமலையையும், இவர்திருமேனியையும் ஒக்கவிரும்பாநின்றான். [திருமால்வைகுந்தம்] - "ஶ்ரியாஸார்த்தம்ஜகத்பதி:" (ஸ்ரீயாஸார்த்தம்ஜகத்பதி:) என்கிறபடியே †(அம்மிதுநத்துக்குத் தகுதியான தேசம்). ஆக இரண்டு திருமலைகளிலும் பரவ்யூஹங்களிலும் பண்ணும்விருப்பத்தையுடைய இவர்திருமேனியோன்றிலும் பண்ணாநின்றானென்றபடி. [அரு இத்யாதி] - இவருடைய ஆத்மவஸ்துவிலும் மநோவாக்காயங்களிலும் ஒக்கவிரும்பாநின்றான். அவதாரணத்தால் - அதுதன்னிலும் க்ரமத்தாலன்றிக்கே க்ஷணகாலமும் இடைவிடாதே ஸௌபரியைப் போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு நில்லாநின்று

எட்டாம்பாட்டு.—திருமால் இத்யாதி. "அரு மாமாயம்" என்று தொடங்கி "பிரியானூழி முதல்வனொருவனே !" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருமலை இத்யாதி.

பூர்வார்த்தத்துக்குத் திரண்ட பொருள் - ஆக இத்யாதி. "கொடியும்பிரியான்" என்னுமளவுக்கும் பாவம்-இவருடைய இத்யாதி.அவதாரணத்தால் என்றது-"உயிரே,மனமே, வாக்கே,கருமமே" என்றவவதாரணத்தாலென்றபடி. உயிரென்னாதே, "அருமாமாயத்து" என்று விசேஷித்ததுக்கு

---

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

ஞய்த்து. [அரு இத்யாதி] - ஆத்மவஸ்து என்று ஒருவ்யபதேசமாத்ரமாய், அநாதிகாலம் அசித்திலேகலசி அத்தாலே அசித்ஸமனுயிறேயிருக்கிறது. 'அரு' என்கையாலே - "ममामायादुरत्यया" (மமமாயாதுரத்யயா) என்கிறபடியே ஒருவரால் கடக்கவரிதாயிருந்துள்ள அசித்தோடே கலசிக்கிடக்கிற ஆத்மவஸ்துவிலும். [மனமேவாக்கேகருமமே] - கீழ், இதுதன்னை ஒன்றாக விரும்பினபடி சொன்னார்; இங்குத் தனித்தனியே எல்லாவற்றிலுமொக்க ஏககாலத்திலே விருப்பத்தைப்பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறார். [ஒருமா நொடியும்பிரியான்] — ஒருக்ஷணத்தில் ஏகதேசமும் பிரிகிறிலன். ஒன்றில்நின்றும்ஒன்றில் கால்வாங்கிப்போய் அநுபவிக்கிறிலன். [என்னூழிமுதல்வனொருவனே] - என்னிடத்தில் அபிநிவிஷ்டனுகைக்காக காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனை அத்விதீயனானவன். ஸம்ஹாரகாலத்தில் ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலேயாய்த்து, இவர்திருமேனியை யொழியத் தனக்குச் செல்லாதே யிருக்கிறபடி. கார்யகாரணேபயாவஸ்த சிதசித்துக்களுடைய ஸத்தை தன் அதீநமாம்படியிருக்கிறவன் தன்னுடையஸத்தை என் அதீநமாம்படி யிராநின்றான். [என்னூழிமுதல்வனொருவனே!] - † (என்பக்கலிலே யபிநிவிஷ்டனை ஸர்வேஶ்வரனுடையபடியிருந்தபடி என்!) இச்சபலனையே பெரிய ஈஶ்வரனென்கிறது; இவனும் ஒருவனே! என்கிறார். (அ)

ஸாவம்-ஆத்மவஸ்து இத்யாதி. "கருமம்" என்று - காயத்தை லக்ஷிக்கிறது. "மாமாயம்" என்றது - எல்லைகாணவொண்ணாத ப்ரக்ருதியென்றபடி. "அரு" என்றதுக்கர்த்தம் - அருவென்கையாலே இத்யாதி. கீழே "எனதுடலே" என்றுவைத்து, திரியவும் "கருமம்" என்பானென்? என்ன - கீழ்இதுதன்னை இத்யாதி. அதாவது - கீழே, காரணஸஹிதமான அவயவியைவிரும்பினபடி சொல்லிற்று; இங்கு, காரணங்களையும் அவயவியையும் தனித்தனியே விரும்பினபடி சொல்லுகிறதென்றபடி. ஒன்றாக - ஸமமாக. நொடி - க்ஷணம். மா - அதில்ஏகதேசம். தமிழர், "மாநொடி" என்று - நொடியில்அஷ்டமாம்ஸமென்பர்கள். பலிதம் - ஒன்றில்நின்றும் இத்யாதி. "என்னூழி முதல்வன்" என்றதுக்கர்த்தம் - இச்சபலனையே இத்யாதி. "ஒருவனே!" என்றதுக்கர்த்தம் - இவனும் இத்யாதி. "உயிரே" இத்யாதி சதுஷ்டயத்திலும் "ஒருமாநொடியும்பிரியான்" என்றத்தை யந்வயிப்பது. இரண்டுதிருமலையைச்சொன்னது - உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே" என்றுதொடங்கி "எனதுடலே, அருமாமாயத்தெனதுயிரே - ஒருமாநொடியும்பிரியான்; மனமே - ஒருமாநொடியும்பிரியான்" என்று, "உயிரே" இத்யாதிசதுஷ்டயத்திலும் "ஒருமாநொடியும்பிரியான்" என்றத்தை யந்வயித்து, "என்னூழி முதல்வனொருவனே" என்று அந்வயமாதல்; அன்றிக்கே, "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே' என்று தொடங்கி "என்தலையே - ஒருமாநொடியும்பிரியான், திருமால் - எனதுடலே - ஒருமாநொடியும் பிரியான்" என்றுதொடங்கி, "ஒருமாநொடியும்பிரியான்" என்றத்தை எல்லாவற்றிலும் அந்வயித்துக்கொண்டு, 'என்னூழிமுதல்வனொருவனே' என்றந்வயமாதல். "மலையே, திருப்பாற்கடலே" இத்யாதி ப்ரதம விபக்தியையெல்லாம் த்விதீயையாக்கி, மலையையும் திருப்பாற்கடலையும் என்று இப்படி முடியச்சொல்லிக்கொள்வது. அருமாமாயத்தெனதுயிர் - கடக்கவரிதாய் மஹத்தாய் அபரிச்சிந்நமாய் ஆஶ்சர்யரூபமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டமான என்னாத்மாவையு மென்றபடி. "ஒரு - நொடி - மாவும்பிரியான்" என்றந்வயிப்பது. ஒருக்ஷணத்தில் ஒருமாப்பொழுதும் பிரிகிறிலன். நொடி - க்ஷணம். (அ

---

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஊழிமுதல்வனொருவனேயென்னும் ஒருவனுலகெல்லாம்
ஊழிதோறுந்தன்னுள்ளேபடைத்துக் காத்துக்கெடுத்துழலும்
ஆழிவண்ணனென்னம்மான்அந்தண்திருமாலிருஞ்சோலை
வாழிமனமே! கைவிடேல்உடலுமுயிருமமங்கவொட்டே.

ஆ.—(ஊழிமுதல்வன்.) - 'நமக்குஇந்த ஸம்ருத்தியெல்லாம் திருமலையாலே வந்த ஸம்ருத்திகிடாய், நெஞ்சே! இனி, திருமலையைக் கைவிடாதேகிடாய்' என்று நெஞ்சைக்குறித்துச் சொல்லி, "இவ்வாத்மாவினுடைய நிகர்ஷம்பாராதே இத்தோடே கலந்தருளிணுயேயாகிலும், என்னுடைய ஹேயமான இந்த ப்ரக்ருதியில் அபிநிவேஶத்தை விட்டருளவேணும்" என்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்தது; ஆனபின்பு திருமலையைக் கைவிடாதே என்று தன் திருவுள்ளத்தைக் குறித்துக் சொல்லி, தம்மை ஸஶரீரமாகத் திருநாட்டிலே கொடுபோகவேணு மென்றிருக்கிற எம்பெருமானுடைய அபிநிவேஶத்தைக் கண்டு, இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியை நீக்கி என்னைக் கொடுபோகவேணும் என்கிறார்.

[ஊழி என்றுதொடங்கி] - காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தத்துக்கும் காரணம் ஒருவனே என்று சொல்லப்படுகிற அத்விதீயனாய், கல்பந்தோறும் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி அதுவே போதுபோக்காவதும் செய்து கடல்போலே கம்பீரஸ்வபாவனான என் ஸ்வாமியுடைய அழகிய ப்ரமஹரமான திருமாலிருஞ்சோலையை, மநஸ்ஸே! கைவிடாதே கொள். 'வாழி' என்று - மநஸ்ஸை ப்லாகிக்கிறார். [உடலும் உயிரும் மங்கவொட்டே] - ஶரீரப்ராணாதிரூபமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த விநாஶத்தை ஸம்வதித்தருள வேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஹேதுபூதனான ஸர்வேஶ்வரன், தம்முடைய ஶரீராதிகளை விரும்பினபடியைக்கண்டு அத்தை விடும்படிக்கீடாக, "அவனெழுந்தருளிநிற்கிற திருமலையை ஆஶ்ரயி: ஒருகாலும் கைவிடாதே கொள்" என்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஊழி - காலோபலக்ஷித ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும், முதல்வனொருவனே - ஒருவனே காரணபூதனாக, என்னும் - "ஸதேவ" என்று காரணவாக்யங்களிலே சொல்லப்பட்ட, ஒருவன் - அத்விதீயனாய், உலகெல்லாம் - ஸமஸ்தலோகங்களையும், ஊழிதோறும் - ஸ்ருஷ்ட்யாத்யநுகூல காலந்தோறும், தன்னுள்ளே — தன் ஸங்கல்பைகதேசத்துக்குள்ளே, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, காத்து - ரக்ஷித்து, கெடுத்து - ஸம்ஹரித்து, உழலும் - இதுதானே யாத்ரையாக நடத்தும், ஆழிவண்ணன் - அபரிச்சிந்ந ஸ்வபாவனாய், என்னம்மான் - இந்த ப்ராப்திமூசத்தாலே எனக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய, அம் - தர்ஶநீயமாய், தண் - ப்ரமஹரமான, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையை, மனமே - நெஞ்சே! உடலும்உயிரும் - நமக்கு த்யாஜ்யமான தேஹப்ராணாதிகள், மங்க - மங்கும்படியாக, ஒட்டு - செறிந்து ஆஶ்ரயிக்கப்பாராய்; கை

விடேல் - நம்கார்யம்செய்து முடிக்குந்தனையும் கைவிடாதே கொள் ; வாழி - இத்தாலே நீ வாழ்வாயாகவேணும். ஆழிவண்ணனென்று - அபரிச்சிந்நஜோக்யமான விக்ரஹத்தையுடையவனென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து: திருமலையைக் கைவிடாதே கொள்' என்று திருவுள்ளத்தை நோக்கிச் சொல்லி, தம்மை ஸஶரீரமாகப் பரமபதத்திலே கொண்டுபோகவேணுமென்றிருக்கிறவனுடைய அபிநிவேஶத்தைக் கண்டு, இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியை நீக்கிக் கொண்டு போகவேணுமென்கிறார்.

[ஊழி இத்யாதி] - காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனானவன் ஒருவனே என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லப்படுகிற அத்விதீயன்; "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்". ஸகல லோகங்களையும் கல்பந்தோறும் தன் ஸங்கல்பைகதேஶத்திலே உண்டாக்கி, நாமரூபங்களைக் கொடுத்தபின்பு தன்கார்யம் தானே செய்து கொள்ளலாம் என்று அவ்வளவில்விடாதே அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தைப்பண்ணி, இவை அதிப்ரவ்ருத்தமானவாறே ஸம்ஹரித்து, இதுவே யாத்ரையாயிருக்கிற ஸர்வஸ்வாமி. கடல்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி என்னை ஸம்ஸாரார்ணவத்தில் நின்றும் எடுத்தவன் என்றுமாம். ஸர்வஸ்வாமிமாய் ஶ்ரமஹரமான திருமலையை. [வாழி] - நான்சொல்லுகிற கார்யம் உனக்கு நித்யமாய்ச் சென்றிடுக. நமக்குஇஸ்ஸம்பத்துக் கெல்லாம் அடி திருமலையானபின்பு அத்தைக் கைவிடாதேகொள் என்றுதிருவுள்ளத்தைக் குறித்துஅருளிச்செய்ய; அவனும்தன் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து "ஆழ்வார் திருமேனியைக் கைவிடாதேகொள்" என்று அருளிச்செய்ய,-'இந்நிர்பந்தத்தைத் தவிர்ந்தருளவேணும்' என்கிறார். [உடலும் உயிரும் மங்கவொட்டே] - ஶரீரப்ராணரூப ரூபமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தவிநாஶத்தை ஸம்பதித்தருளவேணும்; திருமலை போலே உத்தேஶ்யமாயிருப்ப தொன்றன்று, ஹேயமான ஶரீரமும் ப்ராணனும். 'மங்கவொட்டு' என்கையாலே, ஆழ்வார் இங்கே எழுந்தருளியிருந்த இருப்பு ப்ராரப்த கர்மத்தாலன்று, பகவதிச்சையாலே என்கிறது. "நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்" என்றாரிறே.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து; திருமலையைக் கைவிடாதே கொள்' என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

[ஊழிமுதல்வனொருவனே யென்னுமொருவன்]-காலோபலக்ஷிதஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனானவனொருவனுமே என்று "ஸதேவ" (ஸதேவ) இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்படுகிற ஒருவன். கார்யாகாரமான இதடைய அழிந்தவன்று இவற்றைத் தன்மேலே எறட்டுக்கொண்டு நிற்கிறவன்கிடீர், இப்போது என்னுடம்பிலே வந்து தங்குகிறான். காரணாவஸ்த்தையில் சிதசித்துக்களுடைய ஸத்தை தன்னதீநமாம்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—ஊழி இத்யாதி. "அந்தண் திருமாலிருஞ்சோலைவாழிமனமே" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை-நமக்கு இத்யாதி. இந்த ஸம்பத்தெல்லாமென்றது-நாம்அவனைப் பெறுகிற அதிஶயமெல்லா மென்றபடி.

"என்னும்" என்றது - ப்ரமாணப்ரஸித்தி. பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் - கார்யாகாரமான இத்யாதி, இவ்வாக்யத்தால் ஃலிதம் - காரணாவஸ்த்தையில் இத்யாதி. "தன்னுள்ளே

படியிருக்குமவன் ஸ்வஸத்தை என்னயிநமாம்படி யிராநின்றான். காரணாவஸ்த்தையில் ஸத்தையைநோக்கிவிட்டால் பின்னையோதான் இவை தன்னைத்தான் நோக்கிக்கொள்ளுகிறது. [உலகேல்லாமித்யாதி] - நாமரூபங்களைக் கொடுத்துவிட்டால், பின்னைத்தான் தங்கள் கார்யம் தாங்கள் செய்கிறார்களோ? இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து என்னென்னில்;-எல்லா அவஸ்த்தையிலும் இவரையொழியத் தரிப்பானாயிருக்கிறிலன். ப்ரளயாத்யாபத்துக்களில் இவற்றுக்குத் தன்னையொழிய ஸ்த்திதியில்லாதாப்போலே, தான் இவரையொழியில் தரிக்க மாட்டாதா யிராநின்றான். [ஆழிவண்ணன்] - கம்பீரஸ்வபாவனென்னுதல்; கடல் போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி என்னை †ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில் நின்றும் எடுத்தவனென்னுதல். [அந்தண் திருமாலிருஞ்சோலை] - அவனுக்குங்கூட ஊர்ஜநீயமாய் ஶ்ரமஹரமான தேசம். [வாழி மனமே கைவிடேல்] - நெஞ்சே! நாம் சொல்லுகிற ஸம்ருத்தியுனக்கு மாறாதிடுக. அவன் இப்படி நம்பக்கலிலே மேல்விழுந்து விரும்புகையாகிற ஸம்ருத்திக்கெல்லாம் ஹேது திருமலையாய்த்து; இத்தை ஒருகாலும் கைவிடநினையாதேகிடாயென்கிறார், தந்திருவுள்ளத்தைப் பார்த்து. அவனும் தன் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து "ஆழ்வாரைத்தந்தது அவருடைய திருமேனியாயிருக்கும், நீயும் அத்தை ஒருகாலும்விடாதேகிடாய்" என்றான்; "பிரானே, அங்ஙனேயாகிறது, இத்தைத்தவிரவேணும்" என்று நிர்ப்பந்திக்கிறார். [உடலுமுயிரும் மங்கவொட்டு] - ஶரீரமும் ப்ராணனும் மங்கும்படி இசையவேணும். இது அத்திருமலைபோலே உபாதேயமாயிருப்பதொன்றன்று, சால ஹேயமாயிருப்பதொன்று; இத்தை மங்க இசையவேணும். 'மங்கவொட்டு' என்கையாலே இதுக்கு முன்புத்தை ஆழ்வாருடைய இருப்பு ப்ராரப்த ஶேஷத்தாலல்ல, ஈஶ்வராபிப்ராயத்தாலே" என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ஈஶ்வரன்பற்றிவிடேனென்றிருக்கையாலே யிருந்தாரேன்கிறது; "உடலம்கைவிடான்" என்றாரிறே. (கூ)

௰-ந்தாம் பாட்டு.

மங்கவொட்டுஉன்மாமாயை திருமாலிருஞ்சோலைமேய
நங்கள்கோனே!யானேநீயாகிஎன்னையளித்தானே!
பொங்கைம்புலனும்பொறியைந்துங் கருமேந்திரியம்ஐம்பூதம்
இங்குஇவ்வுயிரேய்பிரகிருதி மானாங்காரமனங்களே.

படைத்து" என்றதுக்கர்த்தம் - காரணாவஸ்த்தையில் ஸத்தையை இத்யாதி. "காத்துக்கெடுத்துழலும்" என்றதுக்கர்த்தம் - நாமரூபங்களை இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ப்ரளயாத்யாபத்துக்களில் இத்யாதி. வண்ணம் - ஸ்வபாவமும், நிறமும். "என்னம்மான்" என்றதுக்கு பாவம் - என்னைஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. "வாழி" என்றதுக்கர்த்தம் - நெஞ்சே நாம் இத்யாதி. "கைவிடேல்" என்றதுக்கர்த்தம் - அவன்இப்படி இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவனும் இத்யாதி. பத்தாம்பாட்டில் "நங்கள்கோனே" என்கிற ஸம்போதநத்தை "உடலும்உயிரும்மங்கவொட்டு" என்கிறவிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்வது. இத்தால் பலிதம் - இதுஅத்திருமலை இத்யாதி. இப்போது "மங்கவொட்டு" என்றதுக்கு பாவம் - மங்கவோட்டேன்கையாலே இத்யாதி. "ஈஶ்வராபிப்ராயத்தாலே" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஈஶ்வரன் இத்யாதி. இப்படி யவன்விடானேயென்ன - உடலம் இத்யாதி. என்னம்மானுடைய அந்தண்திருமாலிருஞ்சோலை யென்றபடி. (கூ)

---

† 'ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும்' என்று அரும்பதத்வயத்திலும் பாடமாகக் காண்கிறது.

ஆ.—(மங்கவொட்டு.)-தாம்இப்படி ப்ரார்த்திக்கச்செய்தேயும் தம்முடைய ப்ரக்ருதியிலுள்ள லோஷத்தினாலே எம்பெருமான் தம்முடைய சொல்லை யாதரியா திருக்க; அவனுக்கு இதினுடைய ஹேயதையை ப்ரதர்சிப்பித்து, இந்தஹேயமான ப்ராக்ருதியில் அபிநிவேசத்தை அவஶ்யம் விட்டருளவேணுமென்று பின்னையும் அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் அர்த்திக்கச் செய்தேயும் தம்முடைய ப்ரக்ருதியிலுண்டானஸம்பந்தத்தாலே எம்பெருமான் தம்வார்த்தையைஆதரியாவிட்டவாறே, சதுர்விம்சதி தத்த்வாத்மிகையான ப்ரக்ருதியினுடைய ஹேயதையை அவனுக்கு உணர்த்தி, இத்தை விரும்பாதே போக்கி யருளவேணும் என்கிறார்.

[மங்கவொட்டு உன்மாமாயை]-ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ வைத்த ப்ரக்ருதியை மங்க இசை. [திருமாலிருஞ்சோலை என்றுதொடங்கி] - திருமலையிலே வந்துநின்று எங்களை அடிமைகொண்டு ஒருவன்தனக்குப் பரியுமாபோலே என்திறத்தில் அநுக்ரஹம் பண்ணினவனே! [பொங்கைம்புலன் என்றுமேலுக்கு] - அநுபவித்தவர்கள் தங்களுக்கு உரியரன்றிக்கே விக்ருதராம்படியான ஐந்துவிஷயங்களும், ஆத்மாவுக்கு நாசகமான ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களும், கர்மேந்த்ரியங்களும், ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கிற இவ்வாத்மாவைத் தொற்றியிருக்கிற மூலப்ரக்ருதி, இதினுடைய விகாரமான மஹாந், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு, இவையாகிற உன்னுடைய மாமாயையை மங்கவொட்டு என்று அந்வயம்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி திருவுள்ளத்தாலே திருமலையை ஆஶ்ரயித்திருக்கச்செய்தேயும் அவனுடைய அத்யபிநிவேசத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய ஹேயதையைப்பரிகணித்து, ஏவம்பூதையான உன்னுடைய மாயை நசிக்கும்படி யநுமதிபண்ணி யருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே, மேய - நித்யவாஸம் பண்ணி, நங்கள்கோனே - என்போல்வார்க்கு ஸ்வாமியானவனாய், யானேநீயாகி-தானே எனக்கு பரிஹரித்துக்கொள்ளுமாபோலே வேறுபாடற நீதானேயாய், என்னை -, அளித்தானே - ரக்ஷித்தவனே! பொங்கு - (போக்யதையாலே) கிளர்ந்துபுலப்படுகிற, ஐம்புலனும் - சப்தாதிவிஷயங்களைந்தும், பொறியைந்தும் - (அதிலே யகப்படுத்துகைக்குக் காரணமான) நேத்ராதிஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும், கருமேந்திரியம் - அவ்விஷயங்களில் ப்ரவர்த்திக்கைக்கு ஹேதுவான கர்மேந்த்ரியங்களைந்தும், ஐம்பூதம் - சப்தாத்யாஶ்ரயமாயும் இந்த்ரியாஶ்ரய சரீராரம்பகமாயுமுள்ள ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களைந்தும், இங்கு- ஸம்ஸாரதசையில், இ உயிரேய் - ஜீவனோடே அத்யந்தஸம்ஸ்ருஷ்டமான, பிரகிருதி- மூலப்ரக்ருதி, மான் - வ்யவஸாயஹேதுவானமஹான், ஆங்காரம்-அபிமாநஹேதுவான அஹங்காரம், மனங்கள் - ஸங்கல்பநியாமகமான மநஸ்ஸு,(ஆகிற) ,உன் மாமாயை - உன்னுடைய ஆஶ்சர்யமான ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களானதுகள்,மங்கவொட்டு-மங்கும்படி இசைந்தருளவேணும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி அர்த்திக்கச் செய்தேயும், தேஹத்தில் ஸங்கத்தாலே தம் வார்த்தையை ஆதரியாவிட்டவாறே, இதினுடைய ஹேயதையை அவனுக்கு உணர்த்தி, இத்தைப் போக்கி யருளவேணும் என்கிறார்.

[உன்மாமாயை மங்கவொட்டு] - ஒருவராலும் தப்பவொண்ணுதபடி நீ வந்யித்த ப்ரக்ருதியை மங்க இசை. "த்யாஜ்யம் என்று அறிந்தபின்பு உம்முடைய ஶரீரத்தை நீரே உபேக்ஷிக்குமத்தனையன்றோ, நம் இசைவென்?" என்ன, - ஸர்வஶக்தியான நீ பிணைத்தபிணையை அஶக்தனானநான் அவிழ்க்கவோ? "மம மாயா துரத்யயா" என்றிலேயோ? [திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி] - பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டுத் திருமலையிலேவந்து முற்பாடனாய் நிற்கிறது நான்சொன்னபடி கார்யம் செய்வதாகவன்றோ? திருமலையிலே வந்துநின்று எனக்கு முறையை உணர்த்தினவன் என்றுமாம். [யானேநீயாகி என்னை யளித்தானே] - என் அஹிஸந்தியை நீயுடையையாய் என்னை ரக்ஷித்தவனே! நான் எனக்குப் பரியுமாபோலே என்திறத்தில் பரிவனாய் ரக்ஷித்தவனே! இப்படி நிர்வஹிக்கவிடத்திலும் அவன் அநாதரித்திருக்க, இது த்யாஜ்யமென்னு மிடத்தை அறிவிக்கிறார். சேதநன் கர்மத்தாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதாற்போலே, இவர்பக்கல் வ்யாமோஹம் அவன் ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணவொட்டுகிறதில்லை. [பொங்கைம்புலனும்] - சேதநனை விக்ருதனாம்படி பண்ணுகிற ஶப்தாதிகள் ஐந்தும். [பொறியைந்தும்] - வறைநாற்றத்தைக் காட்டி அகப்படுத்துமா போலே ஶப்தாதிகளிலே மூட்டுகிற ஶ்ரோத்ராதிகள் ஐந்தும், கர்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்தும், ப்ருதிவ்யாதி பூதங்கள் ஐந்தும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கிற இவ்வாத்மாவைத் தொற்றியிருக்கிற மூலப்ரக்ருதியென்ன, மஹாந் அஹங்கார மநஸ்ஸுக்களென்ன, இவையாகிற உன்னுடைய மஹா மாயையை மங்கவொட்டு என்று அந்வயம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இப்படி இவர் நிர்ப்பந்திக்கச் செய்தேயும் ஆனைக்குப்பு ஆடுவோரைப்போலே கேளாதிருந்தான்; அதுக்கடி - "சாந்துபூசுவார் பரணியையுடைத்தோபூசுவது? இதேன்சொன்னீரானீர்!" என்ன; திரியவும், மங்கவொட்டென்கிறார்.

[உன்மாமாயை - மங்கவொட்டு] — ஒருவராலும் தப்பவொண்ணுதபடி நீ வந்யித்த ப்ரக்ருதியை மங்கவிசை. "த்யாஜ்யமென்றறிந்தபின்பு உம்முடைய ஶரீரத்தை நீரே யுபேக்ஷிக்குமத்தனையன்றோ? நாம் இசையவேண்டுகிறதேன்?" என்ன; ஸர்வஶக்தியான நீ பிணைத்தபிணையை அஶக்தனான நான் விடவோ? - "மமமாயாதுரத்யயா' (மமமாயாதுரத்யயா) என்றிலேயோ? [திருமாலிருஞ்சோலைமேயநங்கள்கோனே] - பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டு நீ, திருமலையிலேவந்து முற்பாடனாய்நிற்கிறது நான்சொன்னபடி கார்யம்செய்வதாகவன்றோ? நீ நினைத்தபடி கார்யஞ்செய்யப்பார்த்தாயாகில் பின்னையவ்விருப்பிலே என்னையழைத்துக்கொள்ளாயோ? திருமலையிலேவந்துநின்று என்னுடைய ஶேஷத்வத்தையும் உன்னுடைய ஶேஷித்வத்தையும் எனக்கறிவித்தவனே! [யானேநீயாகியென்னையளித்தானே] - என் அஹிஸந்தியை நீயுடையையாய் என்காரி

பத்தாம்பாட்டு.—மங்கவொட்டு இத்யாதி. திரியவும் "மங்கவொட்டு" என்றதுக்கவதாரிகை-இப்படிஇத்யாதிவாக்யத்ரயம்.ஆனைக்குப்பு-சதுரங்கம். அதுக்கடி-கேளாதிருக்கைக்கடி.

"மா" என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருவராலும் இத்யாதி. "உன்" என்றதுக்கு பாவம் - த்யாஜ்யம் என்று இத்யாதி. அப்படிவிடப்போகாதோ வென்ன-மமமாயா இத்யாதி. தேஹநிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிறவிடத்திலே "திருமாலிருஞ்சோலைமேயநங்கள்கோனே" என்றதுக்கு பாவம்-பரமபதம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "திருமாலிருஞ்சோலை" இத்யாதிக்கு பாவாந்தரம் - திருமலையிலே இத்யாதி. அதாவது - திருமலையிலேவந்துநின்று உன்ஶேஷித்வத்தை யறிவித்து நீ ப்ராப்தியையும் பண்ணித்தரவேணுமென்றபடி, என்னஹிஸந்தியைநீயுடையையாய் என்றது - நான்

யம் செய்யக்கடவ நீ, இப்போது நான்இரக்கவிருக்கிறதென்? நான் அபேக்ஷியாதிருக்க இது க்குமுன்பெல்லாம் நீயேயன்றே என்னுடைய ரக்ஷணங்கள் பண்ணிப்போந்தாய். இப்படி சொல்லச் செய்தேயும், இத்தைத்தவிர்த்துக்கொடுக்க நினையாமையாலே பேசாதிருந்தான்; நான் நிர்ப்பந்திக்கச்செய்தேயும் கேளாதாரைப்போலே பேசாதேயிருக்கிறதென்? என்ன ;— "நான்பேசாதிருக்கிறேனல்லேன்: நீர் ஹேயமென்றுசொல்லுகிற இதுதான் நமக்கு உபாதேயமாயிராநின்றது; ஆகையாலே ஹேயோபாதேயவிபாகம் பண்ணமாட்டுகிறிலோம்; அறிந்த நீர் ஹேயமென்கிறதுதன்னை எனக்கு இன்னதென்றுசொல்லீர் நான் கழித்துத்தர" என்றான்; ஆகில்கேட்கலாகாதோவென்று சொல்லுகிறார்:—[பொங்கைம்புலன் இத்யாதி] - "உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழுதேயா - முணர்வைப்பெறவூர்ந்து" என்று அவன்தான் இவர்பக்கல் செய்தத்தை இப்போது அவனுக்கு இவர்தாம் தெரிவிக்கிறார்.ஒருகர்மம்செய்தது செய்யமாட்டாமையில்லையிறே வ்யாமோஹம்; அதுபோலன்றிக்கே இதுநிலைநிற்குமதிறே.சேதநரைத் தந்தாமுக்குஉரியரல்லாதபடி விக்ருதராம்படிபண்ணவல்ல ஶப்தாதிகள்ஐந்தும், † வறுநாற்றத்தைக்காட்டிச் சிலபதார்த்தங்களைத் தப்பாதபடி யகப்படுத்துமாபோலே இச்சேதநனை அவ்விஷயங்களிலேகொடுபோய் மூட்டிமுடிக்கவற்றான ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள், கர்மேந்த்ரியங்கள்,ப்ருதிவ்யாதிகள். கார்யாவஸ்த்தமான ஜீவவஸ்துவைப்பற்றிக்கிடக்கிற ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு ஆக இவையாகிற உன்னுடைய மாமாயையை மங்கவொட்டு. காரணாவஸ்த்தமானதுதானே அவஸ்த்தாந்தராபந்நமாகையிறே கார்யமாகையாகிறது. (கo)

எனக்கு நன்மைபார்க்கும் நினைவை நீயுடையையா யென்றபடி. "என்னையளித்தானே" என்ற தக்கர்த்தமாதல், விவரணமாதல் - நான் அபேக்ஷியாதிருக்க இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் இத்யாதி. இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் என்றது - "மங்கவொட்டு" என்றர்த்திக்கச்செய்தேயு மென்றபடி.இவருடைய ஜ்ஞாநவைஶத்யத்திலே ஈடுபடுகிறார்-உணர்வும் இத்யாதி. கர்மவஶ்யராகையாலே இவர்க்கு அவன்அறிவிக்கலாம் ; ஸர்வஜ்ஞனுக்கு இவர் அறிவிக்கவேண்டுவானென்னென்ன - ஒருகர்மம் இத்யாதி. கர்மத்துக்கு மீட்சியுண்டு, வ்யாமோஹத்துக்கு மீட்சியில்லையென்று கர்மத்திற்காட்டில் வ்யாமோஹத்துக்குஏற்றம்அருளிச்செய்கிறார் - அதுபோலும் இத்யாதி. ஆக, வ்யாமோஹத்தாலே அவன் அறியாதிருக்க இவர் தெரிவிக்கவேண்டிற்று என்றுகருத்து. பொங்குதல் - கிளம்புதலாய், விக்ருதராம்படி பண்ணவல்ல என்றபடி. வறுநாற்றம் - வறுத்த த்ரவ்யநாற்றம். சில பதார்த்தங்களை - பெருச்சாளி முதலானவற்றை. இங்கு - ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வுயிர் - கார்யாவஸ்த்தமான ஜீவவஸ்து. ஏய்கை - பொருந்துகை. "மாமாயை" என்று - மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுமதொழிய, ஶரீரத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - காரணாவஸ்த்தமானது இத்யாதி; ஆகையாலே சொல்லலா மென்றபடி. "இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி" என்று - மூலப்ரக்ருத்யம்ஶத்தைச் சொல்லுகிறது. "மாமாயை" என்று - ஶரீரத்தைச்சொல்லுகிறது. 'திருமாலிருஞ்சோலைமேயநங்கள்கோனே, யானேநீயாகி என்னையளித்தானே, பொங்கைம்புலனும்' என்று தொடங்கி, 'மானாங்கார மனங்களான - உன்மாமாயையை - மங்கவொட்டு' இத்யந்வய:. (கo)

---

† 'வறைநாற்றத்தை' என்றும் பாடமுண்டு.

பதினோராம் பாட்டு.

மானாங்காரமனங்கெடஐவர்வன்கையர்மங்கத்
தானாங்காரமாய்ப்புக்குத் தானே தானேயானானைத்
தேனாங்காரப்பொழில்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்லாயிரத்துள்
மானாங்காரத்திவைபத்தும் திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே.

ஆ.—(மானாங்காரம்) - நான்சொன்னபடியே செய்தருளும் ஸ்வபாவனான வாறே, தனக்கத்யந்தம் அபிமதமாயிருந்த இப்ப்ரக்ருதியில் அபிநிவேஶத்தை விட்டருளி பெரியசெருக்கோடேகூட என்னுள்ளேபுகுந்து கலந்தருளின எம்பெருமான் என்னோடுகலந்த பரிமாறுகையால் அவனுக்குள்ள கர்வத்தைச்சொல்லுகிறதாய், எம்பெருமானை ப்ரதிபாதித்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், பெரியகீர்த்தியோடே யெழுந்த இத்திருவாய்மொழி திருமாலிருஞ்சோலையை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்கிறார்.

ஓ —நிகமத்தில், மஹாஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்று என்கிறார்.

[மானாங்காரம் என்று தொடங்கி] - மஹாந் அஹங்கார மநஸ்ஸுக்கள் கெடும் படியும், பெருமிடுக்கையுடைய ஐந்திந்த்ரியங்களும் மங்கும்படியாகவும், எனக்குத் தான் அபிமாநியாய்ப்புகுந்து ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்கு உண்டான அபிமாநத்தைத் தவிர்த்தவனை. [தேனாங்காரப்பொழில் என்று மேலுக்கு] - வண்டுகளினுடைய களிப்பையுடைய பொழிலோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், மஹாஹங்காராதி ரூபமான ப்ரக்ருதி நிரஸநார்த்தமாகச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி; மிக்கிருந்துள்ள ஹர்ஷத்திலே பிறந்த இத்திருவாய்மொழி என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக இவரர்த்தித்தபடியே ஈஶ்வரனுடைய விரோதிநிரஸநோத்யோகத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு, அதுவே இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக அருளிச்செய்கிறார்.

மானாங்கார மனம் - மஹாஹங்கார மநப்ரமுகமான ஶரீரஸம்பந்தம், கெட - நசிக்கும்படியாகவும், வன்கையர் - ப்ரபலமான, ஐவர் - இந்த்ரியங்களைந்தும், மங்க - (ஸ்வவிஷயங்களோடே) மங்கிப்போம்படியாகவும், தான் ஆங்காரமாய் - தானே பெரிய அபிமாநத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, புக்கு - புகுந்து, தானே தானேயானானை - என்னாத்மாவும் தானேயாய் ஆத்மீயமும் தானேயானவனை, தேன் ஆங்காரம் - வண்டுகளுடைய செருக்கையுடைத்தான, பொழில்-பொழிலையுடைய, குருகூர்ச்சடகோபன் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், சொல்லாயிரத்துள்-அருளிச்செய்த ஆயிரத்துள், திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே - திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்கேயான, இவைபத்தும்-, மானாங்காரத்து - மஹாஹங்காரோபலக்ஷித ஸமஸ்தவிரோதி நிவ்ருத்தியிலே தாத்பர்யம். இப்பத்தும் அப்யஸித்தார்க்கு மஹாஹங்காராதிகள் தானேகழியுமென்று கருத்து. இது, அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிரமத்தில், மஹதஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்று என்கிறார்.

[மானுங்கார மனம்கெட] - மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு என்கிற இவை கெடும்படியாக; இது ஶரீரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். 'ஐவர்வன்கையர்மங்க' என்கிறது - கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் ஶப்தாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். [வன்கையர்] - பெருமிடுக்கர். விரோதிபோகைக்கு அவன் செய்ததுஎன்? என்ன,—தன் நிர்வந்தத்தைத் தவிர்ந்தான் என்கை. [தானுங்காரமாய்ப் புக்கு] - எனக்கு அபிமாநியாய்ப் புகுந்து என்னுதல், பெரிய செருக்கையுடையனாய்க் கொண்டு புகுந்து என்னுதல். [தானே தானேயானானே] - ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்கு உண்டான அபிமாநத்தைத் தவிர்த்துத் தானே அபிமாநியானவனே. [தேனுங்காரப்பொழில் இத்யாதி] - வண்டுகளுடைய அபிமாநமேயான பொழிலையுடைய திருநகரியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு. [மானுங்காரத்து இவைபத்தும்] - மஹதஹங்காராதி ரூபமான ப்ரக்ருதி நிரஸநார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்ட இத்திருவாய்மொழி என்னுதல், பெரிய செருக்கோடே சொன்ன இப்பத்து என்னுதல். [திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே] - திருமலையே உத்தேஶ்யமாகச் சொல்லிற்று; அழகரைச் சொன்னவிடம் ஆநுஷங்கிகம்.

ஈடு.—நிகமத்தில், மஹதஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்றென்கிறார்.

[மானுங்காரமனங்கெட] - மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு என்று சொல்லுகிற இவை கெடும்படியாக; இவைப்ரக்ருதிக்கும் உபலக்ஷணம். [ஐவர்வன்கையர் மங்க]- †கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் ஶப்தாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். (வன்கையர் - பெருமிடுக்கர்.) பின்னை அவன் இதுக்குச் சொல்லிற்றென்னென்னில் ; - இதில் பண்ணுகிற நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிருகிறோமென்னத் தீருமிறே. அவன் "செய்கிறோம்" என்று தலைதுலுக்கினால் பின்னைப் பெற்றதாயிருக்கத் தட்டில்லையே. [தான்இத்யாதி] - தான் எனக்கபிமாநியாய்ப் புக்கேன்னுதல், பெரியசெருக்கோடே புக்கேன்னுதல். [தானேதானேயானானே] - ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்குண்டான அபிமாநத்தைத்தவிர்த்துத் தானே யபிமாநியானவனே. அன்றிக்கே, இத்தலையில் அர்த்தித்வத்தை யொழியத் தானே யர்த்தியுமாய், இதுக்குஅபிமாநி

நிகமம்.—மானுங்காரம் இத்யாதி. "மானுங்காரத்துஇவைபத்தும் திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மஹத் இத்யாதி. மஹதஹங்காரவிஷயமான என்றது - மஹதாதிதோஷ ப்ரதிபாதகமான வென்றபடி.

'ஶப்தாதிகளுக்கும்' என்கிறவிடத்தில், ஆதிஶப்தத்தாலே - தததாஶ்ரயங்களான பூதங்களும் தத்க்ராஹகங்களான ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களும் சொல்லப்படுகிறது. 'கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும்' என்கிறபாடமுண்டானபோது, "ஐவர்" என்று ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைச் சொல்லுகிறது. மேலுக்கவதாரிகை - பின்னையவன் இத்யாதி. பின்னையென்றது - இவர் "மங்கவொட்டு" என்று ப்ரார்த்தித்தபின்பு என்றபடி. இதுக்குச் சொல்லிற்றென்னென்னில் என்றது - "மங்கவொட்டு" என்று ப்ரார்த்தித்ததுக்கு அவன் சொன்னதென்னென்னி லென்றபடி. இதில் - இந்தத்திருமேனியில். தவிருகிறோமென்ற மாத்ரத்திலே தீருமோவென்ன - அவன் செய்கிறேமென்று இத்யாதி. தானெனக்கபிமாநியாய் - தானென் காயத்துக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாயென்றபடி. "தானே தானே" என்றவீப்ஸைக்கர்த்தம் - ஆத்மாத்மீயங்களில் இத்யாதி. அதாவது - ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மீயத்துக்கும் தானேயபிமாநியென்றபடி. இதுக்கு - ப்ராக்ருதிஸம்பந்த நிவ்ருத்திக்கு. "தானுங்காரமாய்ப்

† கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் என்பது இல்லாமலும் பாடமுண்டு என்பது அரும்பதத்தாலேற்படுகிறது,

யும் தானேயானவனென்னுதல். [தேனுங்காரமித்யாதி] - வண்டுகளினுடைய அபிமாநமேயான பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும், மஹாசாஸ்த்ரரூபமான ப்ரக்ருதி நிரஸநார்த்தமாகச்சொன்ன இப்பத்துமென்னுதல்; பெரிய செருக்கோடேசொன்ன இப்பத்துமென்னுதல். [திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே] - திருமலைவிஷயமாகவாய்த்துச் சொல்லிற்று; அழகரைச்சொன்னவிடமுண்டாகில் அதில் கல்பகதருவைச் சொன்னவோபாதி. திருமலையிலுள்ளதடைய உத்தேஶ்யமாகக் கடவதிறே; "எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே" என்றும் சொன்னார்களிறே.

புக்கு" என்றதினிரண்டாமர்த்தம் - இவர்விரோதிநிவ்ருத்தியைப் பண்ணுகிறேமென்கிற கர்வத்தோடே புக்கென்றபடி. "புக்கு" என்றது - இசைந்தென்றபடி. "மானுங்காரத்திவைபத்தும்" என்றதினிரண்டாமர்த்தத்தில், மஹத்த்வம் - அஹங்காரவிசேஷணம். செருக்கோடே சொன்ன என்றது - விரோதி நிவ்ருத்திக்காகச் செருக்கோடே சொன்னவென்றபடி. அவதாரணார்த்தம் - திருமலைவிஷயமாக இத்யாதி. "தானேதானேயானானைச்சொன்ன" என்றிருக்க, "திருமலைவிஷயமாக" என்பானென்னென்ன - அழகரை இத்யாதி. இப்படியாகிலும் சொல்லுகிறதென்னென்ன - திருமலையில் இத்யாதி. திருமலையிலுள்ளதெல்லாம் உத்தேஶ்யமோவென்ன - எம்பெருமான் இத்யாதி. பெருமாள்திருமொழி, "உம்பருலகு" இத்யாதி. என்னையனவனுடைய ஸ்லாக்யமான திருமலைமேலேயுள்ளது ஏதேனுமொரு பதார்த்தமாகவும் அமையுமென்றபடி. ஆக, இவர் "மங்கவொட்டு" என்றதுக்கு அவன்செய்ததெனனென்ன; "மானுங்காரமனங்கெட ஐவர் வன்கையர்மங்கும்படியாகத் தானுங்காரமாய்ப் புக்கு" என்கையாலே - ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிவ்ருத்தியைப்பண்ணித் தருகிறேமென்று தலைதுலுக்கினனென்றபடி. "வன்கையரான - ஐவர்" என்றன்வயிப்பது. ப்ரபலரான இந்த்ரியங்கள் ஐந்தையுமென்றபடி. தேன் - வண்டு. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.-- [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—(செஞ்சொற்கவிகாள்) — [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

செஞ்சொற்பரன்தனதுசீராருமேனிதனில்
வஞ்சித்துச்செய்கின்ற வாஞ்சைதனின் - விஞ்சுதலைக்
கண்டவனைக்காற்கட்டிக் கைவிடுவித்துக்கொண்ட
திண்திறல்மாறன்நம்திரு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி—திருமாலிருஞ்சோலை - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலை.) - "இப்படி யதிநிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு என்னோடுகலந்து பரிமாறுகைக்கு ஹேதுவென்?" என்று எம்பெருமானைக் கேட்டால்; அங்ஙனே அதிநிவிஷ்டனாயிருந்தவனாலும் பரிக்லுப்தமான ஹேதுக்களிலொரு ஹேதுவும் என்பக்கலுண்டாகச் சொல்லவொண்ணாது; இனி என்பக்கலில்லாத ஹேதுவை என்பக்கலிலே அத்யாரோபித்துச்சொல்லப்பார்க்கிலும்.

ஒ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், "தன்னைப் பெறவேணுமென்னும் இச்சாலேஶமுமின்றிக்கே தன்னைப் பெறுகைக்கு ஈடான உபாயமுமின்றிக்கே அதுக்குமேலே அஸஹ்யாபசாரபஹுளனாய் மிகவும் விஷயங்களையே உகந்திருக்கிற எனக்கு, பொய்ந்நின்றஞானந் தொடங்கி இவ்வளவும்வர யஹாஸம்ருத்தியைத்தந்து என்பக்கலிலே மிகவும் வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி இப்போது என்னை விஷயீகரிக்கைக்கும் பண்டு என்னைப்பொகடுகைக்கும் காரணமென்?" என்று, தம்மைத் திருநாட்டிலே கொடுபோகையிலேவிரைகிற எம்பெருமானை ஆழ்வார் கேட்க, அவனும் நிருத்தரனாயிருந்தவாறே, "நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தருளினான்" என்று அத்யவஸித்து, அதுக்கடியான நிஸ்ஸீமமான அவனுடைய க்ருபாதிகுணங்களை மிகவும் அநுஸந்தித்து அதிலே ஈடுபட்டு விஸ்மிதராய்க் களிக்கிறார்.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழே தாம் அபேக்ஷித்தபடியிலே ஈஶ்வரன் கார்யம்செய்வதாக அறுதியிட்டபடியைக்கண்டு, "இப்படிநம்பக்கல் வ்யாமோஹம்பண்ணுகைக்கும் நாம்அபேக்ஷித்தகாரியம் செய்யும்படி பரதந்த்ரனாகைக்கும் நம்பக்கலொரு ஹேதுவில்லை; நிர்ஹேதுகமாக நம்மைவிஷயீகரித்தருளினானித்தனை" என்றுஅறுதியிட்டு, அதுக்கடியான அவனுடைய யாத்ருச்சிகாநுகூல்ய நிபந்தநமான பூர்ணாங்கீகாரத்தையும், அங்கீகார ஸ்தைர்யத்தையும், ஸாம்யத்வாதிஶயத்தையும், புருஷார்த்த ப்ரதத்வத்தையும், ப்ராப்திப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகத்வத்தையும், மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், நித்யாநுபாவ்யத்வத்தையும், நிரவதிகஸர்வப்ரகாரபோக்யத்வத்தையும், நிர்ஹேதுகோபகாரகத்வத்தையும், நித்யகைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்பூதனான ஸர்வேஶ்வரன் நிருபாதிகபூர்ணவிஷயீகாரத்தைப் பண்ணி ஸமஸ்தவிரோதியும் நிரஸ்தமாம்படி திருப்பேரிலே ஸந்நிஹிதனாய் நிரதிஶயாஹ்லாதகரமான அநுபவத்தைப்பிறப்பித்தான்: இதொரு ஶீலாதிஶயமே! என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், தம்மைக்குறித்து ஈஶ்வரனுக்குண்டான பாரதந்த்ர்யத்தைச் சொன்னார், அருள்பெறுவாரடியாரில்; அவன்தானே மேல்விழுந்து தம்முடைய திருமேனியை விரும்பாநிற்க இத்தைத் தவிரவேணுமென்று அர்த்தித்தஇதுக்கு இசைகையாலே அந்தபாரதந்த்ர்யத்தைமுடிய நடத்தினபடியைச் சொன்னார், செஞ்சொற்கவியில்; இதில், அஸஹ்யாபசாரபஹுளராயிருக்கிற நம்மை அவற்றைப்பொறுத்து அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து, அதடியாக விசேஷகடா

கூத்தை நம்பக்கலிலேபண்ணி, "தன்னைப் பெறவேணும்" என்னும் இச்சையைப் பிறப்பித்து, "தன்னைப்பெறுகைக்கு உபாயமும்தானே" என்னும் வ்யூத்தியை நமக்குப் பிறப்பித்து, ஸாம்ஸாரிகவிஷயங்களில் ப்ரவணராய்த்திரிந்த நம்மை, "பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ ?" என்னும்படிபண்ணி, பொய்ந்நின்ற ஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும் உண்டான மஹாஸம்ருத்தியைத்தந்து, இவ்வளவு புகுரநிறுத்தி, தம்பக்கலிலே மிகவும் வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி அவ்வருகும் கொண்டுபோவானாய் த்வரியாநிற்கிறபடியை அநுஸந்தித்து, "இதுக்கடியாயிருப்பதொன்று நம்பக்கலுண்டோ ?" என்று ஆராய்ந்தவிடத்துத் தம்பக்கல் ஒன்றும கண்டிலர்: தம்பக்கலிலேயுள்ளதொன்றைப் பேற்றுக்கு உறுப்பாக நினைக்குமவரல்லாமையாலே. "இனி இதுக்கடி ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனானவன் தன்னையே கேட்போம்" என்றுபார்த்து, "இன்று ஜீவர் இப்படி ஸம்ஸாவஹிக்கைக்கும் அநாதிகாலம் இத்தைவிடுகைக்கும் அடியென்?" என்றுகேட்க, அவனும் நிருத்தரனாய்க் கவிழ்தலையிட்டுக் காலாலே தரையைக்கீறிநிற்க, "நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தருளினான்" என்று அத்யவஸித்து, அவ்விஷயீகாரத்துக்கடியாக, நிஸ்ஸீமமாய் நிஸ்ஸமவ்யமான க்ருபாதி குணங்களை அநுஸந்தித்து, "இதொரு குணவத்தையே!" என்று அதிலே ஈடுபட்டு விஸ்மிதராய்க் களிக்கிறார்.

ஈடு.—தம்மைக்குறித்து ஸர்வேஶ்வரனுக்கு உண்டான பாரதந்த்ர்யத்தைப் பேசினார், * அருள்பெறுவாரடியாரிலே ; அந்தப்பாரதந்த்ர்யந்தன்னை முடியநடத்தினபடியைச்சொன்னார், * சேஞ்சோறகவியில் ; "நீர்சொன்னபடியே செய்யக்கடவோம்" என்று தலைதுலுக்கினானிறே.

இவர்தம்மைத் திருமேனியோடே கொடுபோவதாகத் தேங்கின தேக்கமிறே நடுவுள்ளது; அதொழியக் கொடுபோவதாக அற்றவன்றே பதறத்தொடங்கினான்; "சேழும் பறவைதானேறித்திரிவான்" என்று - திருவடிதிருத்தோளிலே ஏறிவந்திறே இவரைவிஷயீகரித்தது ; அத்திருவடிதிருத்தோளிலேவந்து இவரைக்கோடுபோவதாகப் பார்த்தான். சிலரை ஆதிவாஹிககர்த்தாக்களை வரவிட்டுக்கொடுபோம்; சிலரைப் பெரியதிருவடியை வரக் காட்டிக் கொடுபோம்; திருவடிதிருத்தோளிலேவந்துதானே கொடுபோமவரிறே இவர்; "அஹம்ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி" (அஹம்ஸ்மராமிமத்பக்தம்நயாமி) என்கிறபடியே.* கள்வன்கோல்லிற்பிராட்டியை யாளிட்டுக் கொடுபோமன்றிறே இவரையும் ஆளிட்டுக்கொடுபோமது! [நானிலம் இத்யாதி] - "ஸம்ஸாரமாகிற பாலைநிலத்தைக்கழித்துப்போந்தோம்:

திருமாலிருஞ்சோலை ப்ரவேஶ, வர்த்திஷ்யமாண ஸங்கதிக்காக வ்ருத்தாநுவாதம் - தம்மைக்குறித்து இத்யாதி. திருமேனியோடே யிராநிற்க முடியநடத்தினபடி யென்னென்ன - நீர்சொன்னபடி இத்யாதி.

"மானுங்காரமனங்கெட" என்று சாற்றுப்பாட்டிலேயன்றோ தலைதுலுக்கினது, நடுவொன்பதுபாட்டிலும் செய்ததென்னென்ன - இவர்தம்மை இத்யாதி. நடுவு - ஒன்பதுபாட்டிலும். அதொழிய - திருமேனியொழிய. அற்றவன்றே - அறுதியிட்டவன்றே. பதறுகிற ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் - சேழும்பறவை இத்யாதி. ஆதிவாஹிகரை வரவிட்டன்றோ கொடுபோவதென்ன-சிலரை இத்யாதி. ஆதிவாஹிககர்த்தாக்கள் - அதிவஹநகர்மத்துக்குக் கர்த்தாக்களென்றபடி. திருவடி திருத்தோளிலேவந்து தானேகொண்டுபோம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அஹம் ஸ்மராமி இத்யாதி வாக்யம். "நயாமி" என்றதிலேநோக்கு. இவரையும் ஆளிட்டுக்கொடுபோகவொண்ணாதோவென்ன - கள்வன்கோல் இத்யாதி. அப்படிதானே கூட்டிக்கொண்டுபோனானோவென்ன - நானிலம் இத்யாதி. இதுக்குபாவம் - ஸம்ஸாரம் இத்யாதி. திருவிருத்தம். இதுக்கு,

"நசபுநராவர்த்ததே" (நசபுநராவர்த்ததே) என்கிறதேசத்திலே புகுந்தோம்"என்று தானேசொல்லித் தேற்றிக்கொண்டிறே போவது. ஆக, இப்படி தம்மை அவ்வருகேகொடு போகையிலே பதறுகிறபடியை யநுஸந்தித்தார்; "இவன்இப்படி நம்பக்கல் பதறுகைக் கடியேன்?" என்றுபார்த்தார்; தம்பக்கல் ஒன்றுங்கண்டிலர். முதலிலே தம்பக்கலிலே அத்வேஷத்தையும் பிறப்பித்து, அதடியாக விசேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணி, தம்பக்க லிலே இச்சையையும்பிறப்பித்து, "தானேயுபாயம்"என்னும் புத்தியைப் பிறப்பித்து, அஸஹ்யாபசாரஸஹஸ்ரராயிருக்கிற தம்முடைய அபசாரங்களை யடையப்பொறுத்து, விஷ யங்களிலே ப்ரவணராய்ப்போந்ததம்மை "பலரீகாட்டிப்படுப்பாயோ" என்று தாமே சொல்லும்படிபண்ணி, தன்னாலல்லது செல்லாமையைப்பிறப்பித்து, தானேவந்து அவ் வருகே கொடுபோவானாக த்வரிக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, "இன்று இப்படி நம்மையாத ரிக்கிற இவன் அநாதிகாலம் நம்மைவிட்டு ஆறியிருந்தபடியெங்ஙனே? இன்று இப்படி யாதரிக்கைக்குத் தான் ஹேதுவேன்?" என்றுபார்த்தார்; தம்பக்கல் ஒருஹேது கண் டிலர். இப்பேறு தாமடியாகவந்ததொன்றல்லாமையாலே தம்பக்கல் ஒருவாசிகண் டிலர்; முன்புத்தையிற் காட்டில் இப்போது தமக்கு ஓர் ஏற்றமுண்டாக நினைத்திருக்கு மவரன்றே. முன்பேதொடங்கி நெடுங்காலம் இவரைப்பெறவேணுமென்றிருக்கிறவன் இவர்க்கு இப்போது ஒன்றைச்செய்தானாக நினைத்திரானே. "இனி ஸர்வஜ்ஞனானவவ னாகிலும் இதுக்கொரு போக்குச்சொல்லுமாகில் அவனைக்கேட்போம்" என்றுபார்த்து, "இன்று இப்படி இத்தை ஶிரஸாவஹிக்கிறதேவர் முன்பு அநாதிகாலம் இத்தைக்கைவிட் டிருப்பானேன்? இப்போது இத்தை யாதரிப்பானேன்?"என்றுகேட்டார்;"உம்முடைய பக் கல் அத்வேஷமடியாகச்செய்தோம்"என்னமாட்டானே; தானறிய அதுவும் தன்னாலே

புணர்ந்துடன்போக்கென்று துறை. இப்பாட்டில் நாயகன் வைஷ்ணவனேயாகிலும் ஈஶ்வரனுக்கும் உபலக்ஷணம். நானிலம் வாய்க்கொண்டு - நாலுவகைப்பட்ட பூமியை வாயிலேவைத்துக்கொண்டு. நன்னீரறமென்று - நிஸ்ஸாரமாம்படியென்று. கோதுகொண்ட - கோதாக்கின. வேனலஞ்செல் வன் - உஷ்ணகிரணனான ஆதித்யன். சுவைத்துமிழ்பாலை - சுவைத்துமிழ்ந்தபாலைதேசத்தை. கடந்த - ,பொன்னேயென்று - நாயகியை ஸம்போதிக்கிறபடி. 'தானிலம்தோய்ந்து விண்ணோர் தொழும்கண்ணன் வெஃகாவுது' என்று - ப்ராப்யதேசத்தைக் காட்டுகிறபடி. இதுக்கு ஸ்வாப தேசத்திலேஹ்ருதயம் - ஸம்ஸாரமாகிற இத்யாதிவாக்யம். கானிலம்தோய்ந்து - பூமியிலே கால் பாவிநின்று. உது - அதூரவிப்ரக்ருஷ்டம். அம்பூஇத்யாதி - அழகியபூவையும் தேனையுமுடைய அழகியசோலையவ்வருகே யிருக்குமது. எப்பாலைக்கும் சேமத்ததே- எல்லாவவஸ்தைக்கும் க்ஷேம முடைத் தென்றபடி. கீழ்ச்சொன்னபடியை யநுவதிக்கிறார் - ஆகஇப்படி இத்யாதி. அத்வேஷாதிகள் தம்பக்கலுண்டாயிருக்க "கண்டிலர்" என்பானேன்னென்ன - முதலிலே இத்யாதி. "என்னைத் தீமனங்கொடுத்தாய்" "அமலங்களாகவிழிக்கும்" "மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்" "நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" "விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்" "நின்ன லாவிலேன்காண்" "விண்ணுலகம்தருவானாய் விரைகின்றான்" என்றவற்றைப்பற்ற - அத்வேஷத் தை இத்யாதி ஸபதக்ரமமும். "அறுக்கும்வினையாயின" என்றத்தைப்பற்ற - அஸஹ்யாபசார இத்யாதி என்னுதல். "இன்றென்னைப்பொருளாக்கி" இத்யாதியைப்பற்ற - இன்றுஇப்படி இத் யாதி. காரணமைக்கடியேதென்ன - இப்பேறு இத்யாதி. "வாசிகண்டிலர்" என்கிறதென்? ப்ரா வண்யமுண்டேயென்ன - முன்புத்தை இத்யாதி. இவர் நினைவாலில்லாவிட்டாலும் அவன் நினை வாலே ஒரு ஸுக்ருதமில்லையோவென்ன - முன்பேதொடங்கி இத்யாதி. ஒன்றைச்செய்தானாக இவர்பண்ணின ஸுக்ருதமடியாக ஒன்றைச்செய்தானாக என்றபடி. "ஒன்றெனக்கருள்செய்ய வுணர்த்தலுற்றேனே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - இனி ஸர்வஜ்ஞனை இத்யாதி

வந்ததாகையாலும், அதுதான் பேற்றுக்கு ஈடான ஸாதநமாகப்போராமையாலும். இனி, ரக்ஷகனானவனுக்கு நெடுநாள் ரக்ஷ்யவர்க்கத்தைவிட்டிருந்த இதுக்குச் சொல்லலாவ தொன்றில்லையே,பிற்பாடனானதுக்கு லஜ்ஜிக்குமதுக்குமேற்பட;ஆகையாலே சொல்லலாவ தொரு மறுமாற்றம் காணாமையாலே கவிழ்ந்துநின்று காலாலேதரையைக் † கீறினான். முத லிலே ஜாயமாநகடாக்ஷாதிகளைப்பண்ணித் தன்பக்கலிலே இச்சையைப் பிறப்பிக்கைக்கு வழியிட்டுவைத்தான்; அவ்வழியாலே இச்சையைப் பிறப்பித்தான்; தன்பக்கலிலே உபாயபாவத்தை எறட்டுக்கொண்டு * பொய்ந்நின்றஞானந்தொடங்கி இவ்வளவாகத் தன்பக்கலிலே வரநிறுத்தினான்; பரபக்திதொடங்கி பரமபக்திபர்யந்தமான உபாயவிசே ஷங்களைப் பிறப்பித்தான். "இதுதன்னை முன்பே செய்யாவிட்டதென்?" என்ன; "இதுக் குச்சொல்லலாவ தொன்றில்லாமையாலே நிருத்தரனாய் நிற்கிறானித்தனை" என்றுபார்த்து, இப்படி அவன் தம்பக்கல்பண்ணின விஷயீகாரத்தையும் அதுக்கடியான அவனுடைய க்ருபாதிகுணங்களையும்அநுஸந்தித்து, "இதொரு நிர்ஹேதுகவிஷயீகார மிருக்கும்படியே!" என்று அதிலே ஆழங்காற்பட்டு விஸ்மிதராய் ஹ்ருஷ்டராய்க் களிக்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன், என்னத்
திருமால்வந்துஎன்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்
குருமாமணியுந்துபுனல்பொன்னித்தென்பால்
திருமால்சென்றுசேர்விடம் தென்திருப்பேரே.

ஆ.—திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்னும் இச்சொல்லைச் சொன்னேனென் னுமிதுக்கு மேற்படச் சொல்லலாவதொரு ஹேது என்பக்கலில்லை; இச்சொல் இத் தனையும் மெய்யே சொன்னேன் ஹேதுவாக, குருமாமணியுந்துபுனல் பொன்னித் தென் பாலான திருப்பேரைத்திருநகரியாக வுடையனாயிருந்த எம்பெருமான் பெரியபிராட்டி யாரோடேகூட என்நெஞ்சு நிறையப்புகுந்து இப்படி என்னோடேகலந்து பரிமாறுவதே! ஒருவனுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்ய மிருக்கும்படியே! என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமாலிருஞ்சோலைமலை என் றேன்: என்னுங்காட்டில், அத்யந்தநிரபேக்ஷனாயிருக்கிற தான் பிராட்டியோடே கூட வந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினான் என்கிறார்.

இவன் நிருத்தரனானமைக்கு ஹேத்வந்தரம் - இனி ரக்ஷகனானவனுக்கு இத்யாதி. மறுமாற்றம் - ப்ரத்யுத்தரம். கவிழ்ந்துநின்று காலாலே தரையைக்கீறினான் என்றது - "உணர்த்தலுற்றேன்" என்றவநந்தரம், அவன்வார்த்தையின்றிக்கே "உற்றேனுகந்துபணிசெய்து" என்று தாமே ஸமா ஹிதராகையாலே ஸித்தம். அவன் நிருத்தரனானபின்பு தாமே ஸமாஹிதரானபடியைக் காட்டு கிறார் - முதலிலே இத்யாதி. "என்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்" என்றத்தைப்பற்ற - அவன்தம் பக்கல் இத்யாதி. "காரேழ்" இத்யாதியாலே ரக்ஷணம்சொன்னபோதே க்ருபாதிகுணங்களும் ஸித்தம். "இன்றென்னைப்பொருளாக்கி" என்றத்தைப்பற்ற - நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரம் என்றது. "அமுதமுண்டுகளித்தேன்" என்றத்தைப்பற்ற - ஹ்ருஷ்டராய்க்களிக்கிறார் என்றது.

† 'கீறுகின்றான்' என்று சில ப்ரதிகள்,

[குருமாமணி என்றுமேலுக்கு] - பெருவிலைபனுய் அழகியவான ரத்னங்களைக் கொடுவந்து தள்ளாநின்றுள்ள புனலையுடைய பொன்னியினுடைய தென்கரையிலே ஸ்ரிய:பதியான தான் சென்று சேரும் ப்லாவ்யமான தேசம் தென்திருப்பேர்.

ப.—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைப்போய்க் கிட்டுங்காட்டில் லக்ஷ்மீஸஹாயனைக்கொண்டு என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்தானென்கிறார்.

(நாட்டுவார்த்தை மர்யாதையாலே), திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்றேன் என்ன - திருமாலிருஞ்சோலையென்று சொன்னவளவிலே, திருமால் - ஸ்ரிய:பதியாய் பரிபூர்ணனை தான், வந்து - (ஸாபேக்ஷரைப்போலே) வந்து, என்னெஞ்சம் - (உக்திக்குக் கூட்டுப்படாதே கயிருக்கிற) என் நெஞ்சுக்குள்ளே, ("வாக்குக்கு பூர்வஹாவியல்லவோ மநஸ்ஸு" என்கிற ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே அவளும் தானுமாக) நிறைய-பரிபூர்ணமாக, புகுந்தான்-; திருமால் - (என் நெஞ்சிலே வருகைக்காக) "ஸ்ரீபரவஸாஹுஜம தக்ஷிஃ" என்றவளோடேஒருதேசவிசேஷத்திலே யிருக்கிறவன், சென்றுசேர்விடம் - சென்று கண்வளர்ந்தருளினவிடம், குருமாமணி - அதிப்லாவ்யமான மாணிக்கங்களை, உந்து - உந்துகிற, புனல் - புனலையுடைய, பொன்னி - பொன்னியின், தென்பால் - தென்பக்கத்தில், தென்திருப்பேர் - ஊர்ஸநீயமான திருப்பேர்.

இ.—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் நிரபேக்ஷனை தான்பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளேபுகுந்தருளினனென்கிறார்.

[திருமாலிருஞ் சோலைமலை என்றேன்] - சிலர் ஒருமலையைச் சொல்லுமிடத்தில் ஒருவிசேஷணத்தையிட்டுச் சொல்லவேணும், அம்மாத்ரம் சொன்னேனத்தனை என்றிராநின்றார் இவர்; இவ்விசேஷணத்தையிட்டுச் சொல்லிற்றுத் தன்பக்கல் ஆதரத்தாலே என்றிராநின்றான் அவன். [என்ன] - மநஸ்ஸஹகாரமில்லை, உக்திமாத்ரமே யென்றிருக்கிறார். ராவணன் தம்பிக்கு மித்ரஹாவமே அமையும் என்றிருக்குமவன், இவர்க்கு உக்திக்கு அவ்வருகு ஒன்றுவேணு மென்றிருக்குமோ? "ஸோஷத்வம் ஸ்வரூபமாகில், உபாயஹாவம் நம்தலையிலே கிடந்ததாகில், அத்வேஷமுண்டாகில், நம்பேறாக விஷயீகரிக்கைக்கு உக்திக்கு அவ்வருகுவேண்டா" என்றிராநின்றான் அவன். [திருமால்] - அஹ்ருதயமாகச் சொன்னதுதன்னையும் ஸஹ்ருதயமாக்குவாரும் அருகேயுண்டு. [வந்து] - நம்மை அங்கே அழைத்துக்கார்யம் கொள்ளுகையன்றிக்கே நாம் இருந்தவிடத்தே வருவதே! ஸாபேக்ஷன் இருந்தவிடத்திலே பூர்ணன் வருவதே! ஸர்வர்க்கும் அபிமம்யனைவனுக்கு நான் அபிமம்யனுவதே! "ஸோஷு மஷுநஷா தஜாஸுவஸீ". [என்னெஞ்சம்] - உக்திக்கு அஸஹகாரியான என்னெஞ்சம். [நிறையப் புகுந்தான்] - விஷயாந்தரங்களுக்கு அவகாஸமில்லாதபடி பாழ்நீரப் புகுந்தான். [குருமாமணி இத்யாதி] - பெருவிலையனுய் ஊர்ஸநீயமான ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து தள்ளாநின்றுள்ள புனலையுடைய பொன்னித்தென்கரையிலே ப்லாவ்யமான தேசம் என்றபடி. ஸ்ரிய:பதிசேரும்படி ப்லாவ்யமான தென்திருப்பேர்; இத்தேசத்தை வாஸஸ்தானமாகவுடையவன், அஹ்ருதயமான என்உக்திமாத்ரத்தைக்கொண்டு என்னெஞ்சிலே விரும்பிப் புகுந்தான். கீழ் "திருமால்" என்றவிடம் புருஷகாரஹாவத்தைச் சொல்லிற்று; மேலில் "திருமால்" என்றவிடம், உத்தரார்யத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் நிரபேக்ஷனை தான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினுன் என்கிறுர்.

[திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி]-முன்பு அநாதிகாலம் ஈச்வரனுக்குத்தம்பக்கல் பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதின்றிக்கே யிருக்க இப்போது அவனுக்குப் பேரிட்டுக்†கைக் கொள்ளுகைக்கு அடியானது இன்னதேன்கிறுர். ஓரோதேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லா நின்றால் ஓரோ விசேஷணங்களையிட்டுச் சொல்லக்கடவதாயிருக்குமிறே; அப்படியே, திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன். [என்ன] - மநஸ்ஸஹகாரமுமில்லைகிடீர், உக்திமாத்ரமே என்பக்கலுள்ளது. "இவன் மோக்ஷஸாதனயிருந்தானாகில், உபாயபாவம் நம்பக்கலிலேயா யிருந்ததாகில், இவருடையபேறு நம்பேறுயிருந்ததாகில், சேதநனைவாசிக்கு உக்திமாத்ரமுண்டாய்த்தாகில், இதுக்கவ்வருகு கொண்டு கார்யமென்?" என்றிருக்குமவனிறே. இதுதான் ஒருமலையிறே அவனுக்கு. உக்தியை இல்லையென்னவொண்ணுதே; இதுக்கடி யாராயுமவனல்லனே. ராவணன்தம்பிக்கு மித்ரபாவமே யமையுமென்னுமவன், இதுக்கவ்வருகொன்று வேணுமென்றிரானிறே. மலைகளினுடைய ஸாமாந்யம் கிடக்க, இவ்விசேஷத்தைச் சொல்லிற்று - இதிலுண்டான ஆதராதிசயமன்றோ என்றிராநின்றுனுய்த்து அவன். ஆக, இவர்க்கு ஒன்றில்லையென்னவுமாய், அவனுக்கு இதோன்றுண்டேன்னவுமாம்படி யிருக்கிறதிறே இதுதானே. [திருமால்] - அஹ்ருதயமாகச் சொன்னதுதன்னை ஸஹ்ருதயமாக்கிக்கொடுப்பாரும் அருகேயுண்டேன்கிறுர். [வந்து] - "அவன் வருவதே!" என்று இவர் விஸ்மயப்படாநிற்க, 'பிபாஸைவர்த்தித்தவன் தண்ணீரிருந்தவிடத்தே வருமத்தனையன்றோ?' என்றுய்த்து அவன்வார்த்தை. க்ருபணராயிருப்பார் ம்லாக்யரிருந்தவிடத்தே வருமித்தனையன்றோ என்றிரா நின்றான். எல்லார்க்கும் அபிகம்யனானவனுக்கு நான் அபிகம்யனானேன்! "ஸௌலப்யபகவாநேவ" (ஸோப்யகச்

முதற்பாட்டு.—திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - யாத்ருச்சிகமாக இத்யாதி. நிரபேக்ஷன் என்றது - "திருமால்" என்றதிலே விஷித்தம்.

"திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்" என்றதுக்குபாவம் - முன்புஅநாதி இத்யாதி. பேரிட்டுக் கைக்கொள்ளுகைக்கு" என்பானென்? "திருமாலிருஞ்சோலை" என்று விசேஷிக்கையாலே வ்யுத்பத்திபூர்வகமாயன்றோ இருக்கிறதென்ன-ஓரோதேசங்களில் இத்யாதி. இத்தால்- வாசியறிந்துசொன்னேனல்லேனென்றபடி. "என்ன" என்றதுக்குபாவம் - மநஸ்ஸஹகாரமும் இத்யாதி. அஹ்ருதயோக்திமாத்ரத்தாலே புகுரக்கூடுமோவென்ன - இவன் மோக்ஷஸாதனன் இத்யாதி. குணபூர்த்தனையாலே இவன்பக்கலுள்ளத்தைப் போரப்பொலியக்கொள்ளுமென்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறுர் - இதுதான் இத்யாதி. "ஆகையாலே இதுதானொருமலையிறே யவனுக்கு" என்றுகூட்டுவது. அஹ்ருதயமான வுக்தியும் அவனுக்கு பாரமென்று கருத்து விவரணம்- உக்தியை இத்யாதி. ஆனாலும் அஹ்ருதயம் ஸஹ்ருதயமாக நிரூபித்துக் கொள்ள வேண்டாவோவென்ன - இதுக்கடி இத்யாதி. அடியாவது - மநஸ்ஸஹகாரம். இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ராவணன்தம்பிக்கு இத்யாதி. "இதுதானொருமலையிறே" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - மலைகளினுடைய இத்யாதி. "திருமாலிருஞ்சோலை" என்கிற விசேஷணத்திலே நோக்கு. இவ்வாக்யங்களாற்சொன்ன அர்த்தத்தைத் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறுர் - ஆக இத்யாதி. "திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்" என்றவனந்தரம் "திருமால்" என்றதுக்குபாவம் - அஹ்ருதயமாக இத்யாதி. "வந்து" என்றதுக்குபாவம் - அவன்வருவதே இத்யாதி. விவரணம் - க்ருபணராய் இத்யாதி. இத்தால்பாவம் - எல்லார்க்கும் இத்யாதி. அப்படி அவன் அபிஸரித்தவிடமுண்டோவென்ன - ஸோப்யகச்சத் இத்யாதி. "ஸௌலப்யபகவாநேவ தஜாஸ்யவரீமஸத்ருஸம்"

† 'கொள்ளுகைக்கு' என்று பாடாந்தரம்.

சத் - ஶபரீம்) என்னுமாபோலே. [என்னேஞ்சம்] - அந்தவுக்திஸஹக்ருதமான என் நேஞ்சிலே. [நிறையப்புகுந்தான்] - விஷயாந்தரங்களுக்கு அவகாசமில்லாதபடி புகுந்தான்; அத்ரிஹமவாநுஶ்ரமத்திலே, 'நான் ராமன்: இவள் மைதிலி: இவன் லக்ஷ்மணன்' என்று நமஸ்சரித்து நின்றாற்போலே; அக்காட்டில் பாழடையத் தீரும்படி புக்காற்போலே என்னேஞ்சில் பாழ்தீரப் புகுந்தான். [குருவித்யாதி] - தான்விரும்பிச் சென்று சேரும் தேசம் அதுவாயிருக்கக்கிடீர் என்னேஞ்சிலேவந்து புகுந்ததேன்கிறார். எல்லார்க்கும் ப்ராப்யனானவன்கிடீர் என்னை ப்ராப்யனாகக் கோள்ளுகிறான். பேருவிலையனாய் ஊர்ஶநீயமான ரத்நங்களைக்கோண்டுவந்து தள்ளாநின்றுள்ள புனலையுடைய போன்னித் தென்கரையிலே. ஶ்லாக்யமான தேசமேன்றபடி. "துக்தாப்திர்ஜநக:" (துக்தாப்திர்ஜநக:)இத்யாதிவத். [புனல்] - ஶ்ரமஹரமான தேசத்தை யுடையவன்கிடீர் இங்கேவந்து புகுருகிறான். [திருமால்சேன்று சேர்விடம்] - பரமரஸிகனானவன், தானும் பிராட்டியுமாய் விரும்பிச் சென்று சேரும் தேசம்அதுவா யிருக்கச்செய்தே,அதுகிடக்க, திருமாலிருஞ்சோலைமலையேன்றேன்; இந்த அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரத்தைக்கோண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தான். கீழில் "திருமால்" என்றவிடம், புருஷகாரபாவத்தைச் சோல்லிற்று; மேலில் "திருமால்" என்றவிடம், உத்தரார்த்தத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைச்சோல்லுகிறது. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

பேரேயுறைகின்றபிரான் இன்றுவந்து
பேரேனேன்றுஎன்னேஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்
காரேழ்கடலேழ்மலையேழுலகுண்டும்
ஆராவயிற்றானை அடங்கப்பிடித்தேனே.

உக்த:। [illegible]" இத்யாதி. "நிறைய" என்றதுக்குபாவம் - விஷயாந்தரங்களுக்கு இத்யாதி. "புகுந்தான்" என்றதுக்குபாவம் - அத்ரிஹமவான் இத்யாதி. ஸவிநயமாகப் புகுந்தானென்றபடி. "விஷயாந்தரங்களுக்கு" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - அக்காட்டில் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்துக்குபாவம் - தான்விரும்பி இத்யாதி. "திருமால்" என்றதுக்குபாவம் - எல்லார்க்கும் இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - பேருவிலையனாய் இத்யாதி. "குருமாமணியுந்துபுனல்" என்றத்தால்பலிதம் - ஶ்லாக்யமான இத்யாதி. "உந்துபுனல்" என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - துக்தாப்தி: இத்யாதி. "துக்தாப்திர்ஜநகோ ஜநந்யஹமியம் ஶ்ரீரேவ புத்ரீ வர: ஶ்ரீரங்கே [illegible] । [illegible]" இதி ஶ்ரீரங்கராஜஸ்தவே. இதில்உத்தரார்த்தம் இங்கு விவக்ஷிதம் - "புனல்பொன்னி" என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - ஶ்ரமஹரமான இத்யாதி. அந்வயித்தர்த்தம் - பரமரஸிகனானவன் இத்யாதி. இருகால் "திருமால்" என்றதுக்குபாவம் - கீழ்ல்திருமால் இத்யாதி. 'திருமால்சென்றுசேர்விடம் - குருமாமணியுந்துபுனல் பொன்னித்தென்பால் - தென்திருப்பேராயிருக்கச்செய்தேயும் - திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்: என்னத் திருமால்வந்து என்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்' இத்யந்வய:. (க)

ஆ.—(பேரேயுறைகின்றபிரான்.) - அகாரணமாக இன்றுவந்து இனிப் பேரேனென்று நெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்; இதற்குமுன்பு இப்படி என்னெஞ்சில் புகுந்தருளப்பெறுமையாலே ஸர்வஜகதீச்வரனாயிருந்து வைத்தும் ஸாபேக்ஷனாயிருந்த வன், இன்று என்னுள்ளே புகுரப்பெற்று நிரபேக்ஷனானனென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இதுக்குமுன்பு தான் ஸர்வேச்வரனாயிருந்து வைத்தே என்னோடே கலக்கப் பெறுமையாலே குறைவாளனாயிருந்தவன் நிர்ஹேதுக மாக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேவந்து புகுந்து பூர்ணனானான் என்கிறார்.

[பேரே என்றுதொடங்கி] - திருப்பேரைத் தனக்குக் கோயிலாகப்பெற்று அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரன், இனி ஒருநாளும்போகேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயம் பூர்ணமாம்படி இன்று வந்து புகுந்தான். [காரேழ்கடலேழ் என்றுதொடங்கி] - புஷ்கலாவர்த்தமேகம் ஏழையும் ஸப்தஸமுத்ரங் களையும் ஸப்தகுல பர்வதங்களையும் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும் குறைவாளனா யிருந்தவனுக்கு இனி ஒன்றும் தேடவேண்டாதபடி பரிபூர்ண பாத்ரமானேன்.

ப.—அநந்தரம், முன்பு குறைவாளரைப்போலே இன்று 'ஒருகாலும்போ கே'னென்று என்னெஞ்சிலே பூர்ணனாய்ப்புகுந்தானென்கிறார்.

பேரே - திருப்பேரிலே, உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - ஸர் வேச்வரன், இன்றுவந்து - (முன்பு குறைவாளனாயிருந்தாற்போலே) இன்று (நிர்ஹே துகமாகத்தானே ஸாபேக்ஷனாய்) வந்து, பேரேனென்று - (இனிப்போவென்றால் ஒரு காலும்) போகேனென்று, என்னெஞ்சு - என்னெஞ்சிலே, நிறைய - பரிபூர்ணமாம்படி, புகுந்தான் - ; (ஆகையாலே), காரேழ் - (புஷ்கலாவர்த்தகாதிகளான) மேகங்கள் ஏழை யும், கடலேழ் - ஸமுத்ரங்கள்ஏழையும், மலையேழ் - குலபர்வதங்கள் ஏழையுமுடைத் தான, உலகுஉண்டும் - லோகத்தையெல்லாம் அமுதுசெய்தும், (ரக்ஷணத்தில் பாரிப் பாலே), ஆராவயிற்றானை - நிறையாதவயிற்றையுடையானை, அடங்க - என்னுள்ளே புகுந்து ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாம்படியாகக்கொண்டு, பிடித்தேன் - அநுபவிக்கப் பெற்றேன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தான் ஸர்வேச்வரனாய் வைத்து என்னோடு கலக்கப்பெறுமையாலே குறைவாளனானவன், இன்று நிர்ஹேதுகமாக என் ஹ்ருதயத் திலே புகுந்து பூர்ணனானான் என்கிறார்.

[பேரேயுறைகின்ற பிரான்] - திருப்பேரைத் தனக்குக் கோயிலாகப்பெற்று அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரன். [பேரேனென்று என்னெஞ்சு நிறைய - இன்றுவந்து - புகுந்தான்] - தன்னை ஒருவர் கேட்டாரின்றிக்கே யிருக்கத் தானே "இனி ஒருநாளும் போகேன்" என்றுசொல்லி, பிராட்டி தன் பக்கல் சொல்லு மத்தைத் தான் என்பக்கலிலே சொல்லாநின்றான். [என்னெஞ்சம்] - இவனுடைய அபிநிவேசத்தை அறியாத நெஞ்சானது பூர்ணமாம்படி, முன்பு நினைவின்றியேயிருக்க இன்றுவந்து புகுந்தான். முன்பு நினைவுண்டாவது தன்பக்கல் முதலுண்டாகிலிறே. [காரேழ் இத்யாதி] - புஷ்கலாவர்த்தமேகம் ஏழும், ஸப்தஸமுத்ரங்களும், ஸப்தகுலபர்வ தங்களுமான லோகத்தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும் ஒன்றும் செய்யாதானா யிருக்குமவனை. [அடங்கப் பிடித்தேனே] - இப்படி அபிநிவிஷ்டனாயிருக்கிறவனைப்

பூர்ணனுக்கினேன் - அதாகிறது - ப்ரளயாபத்தை நோக்கி ரக்ஷித்தாலும், ஸ்ருஷ்டிமுதலாக மோக்ஷபர்யந்தமாக யத்நம் பண்ணவேண்டுகையாலே குறைவாளனாயிருக்கும்; ஒருதேஶ விஶேஷத்திலே கொண்டுபோய்க் கார்யங்கொள்ளலாம்படி யிருக்கையாலே இப்போதிறே குறைவற்றது. இனி அவனுக்கு ஓர் அபேக்ஷையில்லாதபடி பரிபூர்ண பாத்ரமானேன் என்கிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தான் ஸர்வேஶ்வரனாய்வைத்து என்னோடு கலக்கப்பெறாமையாலே குறைவாளனானவன், இன்றுவந்து நிர்ஹேதுகமாக என் ஹ்ருதயத்திலேபுகுந்து பூர்ணனானேனென்கிறார்.

[பேரேயுறைகின்றபிரான்] - திருப்பேரிலேவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரன். [இன்றுவந்து] - இது உண்டாமேன்று நென்னேற்றுஅறிவது, தாம் ஒரு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணிவைத்தாராகிலிறே. [பேரேனென்று]- "பேரேன், பேரேன்" என்னாநின்றானாய்த்து, "நீபோவுதியோ, இருப்புதியோ?" என்று கேட்பாருமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, இங்குப் பிராட்டி தன்விஷயத்திற் சொல்லும் வார்த்தையைத் தான் என்விஷயத்திலே சொல்லாநின்றான். "நான்போகேன், போகேன்" என்று சூழ்த்துக்கொடாநின்றானாய்த்து, தன்னையதிசங்கைபண்ணுவாருமின்றிக்கேயிருக்க; "த்ரிபிஸ்தைர்ப்ராத்ருபிஶ்ஶபே" (த்ரிபிஸ்தைர்ப்ராத்ருபிஶ்ஶபே). [என்னெஞ்சு]- "இவன் பேரிலேன், இருக்கிலேன்?" என்றிருக்கிற என்நெஞ்சு. [நிறையப்புகுந்தான்] - பூர்ணமாம்படி புகுந்தான். [கார்இத்யாதி]-புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களேழும், கடலேழும், மலைகளேழுமான ஜகத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும், தன்னைவிஶ்வஸித்து உடன்கிடந்தவனை மடிதடவினவனைப்போலே "நாமேன்செய்தோமானோம்" என்றிருக்குமவனை. ஸ்ருஷ்டிதொடக்கமாக மோக்ஷபர்யந்தமாக ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ஸர்வவித ரக்ஷணத்தையும்பண்ணி, பின்னையும் "ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்றிருக்குமவனை. [அடங்கப்பிடித்தேனே] - "நாமெல்லாம்செய்தோம்" என்று அவன் தேகுட்டும்படி பண்

---

*இரண்டாம்பாட்டு.—பேரேயுறைகின்ற இத்யாதி. "பேரேன்" என்றத்தைப்பற்ற - **குறைவாளனானவன்** என்றது. "இன்று" என்றத்தைப்பற்ற - **நிர்ஹேதுகமாக** என்றது. "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்றத்தைப்பற்ற - **பூர்ணனானேன்** என்றது.*

*"இன்று" என்றதுக்கு ஶாவம் - **இதுண்டாமேன்று** இத்யாதி. **நென்னேற்று** - முதல்நாள். ஆரைக்குறித்து "பேரேன்" என்கிறானென்ன - **நீ போவுதியோ** இத்யாதி. இத்தால் ஶாவம் - **இங்குப்பிராட்டி** இத்யாதி. **இங்கு** - இவ்வர்த்தவிஷயமாக. **சொல்லும் வார்த்தையை** - "அகலகில்லேனிறையும்" என்றுசொல்லும் வார்த்தையையென்றபடி. விவரணம் - **நான் போகேன்** இத்யாதி. **சூழ்த்துக்கோடுக்கை** - ஆணையிட்டுக்கொடுக்கை. ஆணையிட்டுக்கொடுத்ததுக்கு ப்ரமாணம் - **த்ரிபி:** இத்யாதி. இந்தசப்தம் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானோடே. "அஹத்வா ராவணம் ஸங்க்யே ஸபுத்ரஜநபாந்தவம் । அயோத்யாம் ந ப்ரவேக்ஷ்யாமி த்ரிபிஸ்தைர்ப்ராத்ருபிஶ்ஶபே" இதி யுத்தகாண்டே ஏகோநவிம்ஶே விபீஷணம்ப்ரதி ராம:. "என்னெஞ்சு" என்றதுக்கு ஶாவம் - **இவன்** இத்யாதி. தன்பக்கல் ஆதரமற்றிருக்கிற நெஞ்சென்றபடி. ஆராமையின்ஶாவம் - **பின்னையும்** இத்யாதி. **மடிதடவுகை** - மடியில் தநத்தை அபஹரிக்கை. இத்தால் ஃபலிதம் - **ஸ்ருஷ்டிதொடக்கமாக** இத்யாதி. அதாவது - "உலகுண்டும்" என்று - மோக்ஷபர்யந்தரக்ஷணோபலக்ஷணமாய், "ஆராவயிற்றானை" என்று - "உன்னடியார்க்கென்செய்வேனென்றேயிருத்தி" என்கிறபடியே அவன்குணமாய், "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்று - அவன்பூர்ணவிஷ*

ணிக்கொண்டேன். ப்ரளயத்திலகப்பட்ட ஜகத்தையெடுக்கையாவது - பின்னையும் ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டுகையிறே; பரமபதத்தளவும்செல்ல நடத்தப்பெறுமையாலே குறைபட்டிறேகிடப்பது; அவன்என்னை அவ்வளவும் கொண்டுபோம்படி நான் சமைகையாலே அவனுடைய அபிநிவேசம் தீர்ந்ததாய்த்து. அவனுடைய பரிபூர்ணவிஷயீகாரத்துக்குப் பாத்ரபூதனானே னென்றபடி. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

பிடித்தேன்பிறவிகெடுத்தேன் பிணிசாரேன்
மடித்தேன்மனைவாழ்க்கையுள்நிற்பதோர்மாயையை
கொடிக்கோபுரமாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்
அடிச்சேர்வதுஎனக்குஎளிதாயினவாறே.

ஆ.—(பிடித்தேன்.) - எம்பெருமானை இனியொருநாளும் விஶ்லேஷியாதபடி பற்றினேன்; ஸுரநரதிர்யகாதி நாநாவித தேஹப்ரவேஶ ரூபஜந்மத்தையும் ஜந்ம நிபந்தந து:க்கத்தையும் போக்கினேன்; தத்து:க்கஹேதுவாய் அநாதிகாலந்தொடங்கி இன்றளவும் செல்லுகிற இந்தப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும் நிவர்த்திப்பித்தேன். இப்படி திருப்பேரா னடி சேர்வது எனக்கெளிதாவதே! என்று களிக்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகத் தம்மோடேவந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியை அநுஸந்தித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன் என்றுதொடங்கி] - எம்பெருமான் திருவடிகளை ஒருநாளும் பிரியாதபடி பற்றினேன்; ஜந்மங்களைப் போக்கினேன்; ஜந்ம நிமித்தங்களான து:க்கங்களைச் சாரேன்; ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கு உறுப்பான ப்ரக்ருதியை நிவர்த்திப்பித்தேன்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதஸுலபனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டுகை எனக்கெளிதானபடி, அதடியாக ஸமஸ்ததுரிதமும் நிவ்ருத்தமாம்படியாய்த்து என்கிறார்.

கொடி - கொடிகளையுடைய, கோபுரம் - கோபுரங்களாலும், மாடங்கள் - மாடங்களாலும், சூழ் - சூழப்பட்ட, திருப்பேரான் - திருப்பேரைவாஸஸ்தானமாகவுடைய ஸுலபனானவனுடைய, அடி - திருவடிகளை, சேர்வது - சேருகை, எனக்கெளிதாயினவாறு - எனக்கெளிதானப்ரகாரமிருந்தபடி, பிடித்தேன் - (நிர்ஹேது

யீகார பாத்ரபூதனானேனென்றபடி. 'அடங்கப்பிடித்தேனே' என்றவநந்தரம் - அவனுடைய பரிபூர்ண இத்யாதிவாக்யம் அநுஸந்தேயம். "ஆராவயிற்றானை" என்றதுக்கு - மோக்ஷத்திலே கொடுபோகப்பெறுமையாலே குறைவுபட்டிருக்கிறவனை என்றர்த்தாந்தரம் - ப்ரளயாபத்தில் இத்யாதி. இப்பக்ஷத்தில், "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்றதுக்கர்த்தம் - நாமெல்லாம் இத்யாதிவாக்யம், அதாவது - த்ருப்தனாம்படி பண்ணிக்கொண்டேனென்றபடி. "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்றத்தால் பலிதம் - அவனுடைய இத்யாதி என்னுதல். (உ)

கமாக அவன் திருவடிகளை ப்ரதமத்திலே) பிடிக்கப்பெற்றேன்; (அதடியாக), பிறவி - ஜந்மஸம்பந்தத்தை, கெடுத்தேன் - அறுத்தேன்; பிணி - (அத்தால்வரும்) துக்கங்களை, சாரேன் - சேரேன்; மனைவாழ்க்கையுள் - ஸம்ஸாரத்தில், நிற்பது - நிற்கையாகிற, ஓர்மாயையை - அஜ்ஞாநத்தை, மடித்தேன் - நிவ்ருத்தமாக்கினேன்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அவன் தம்மோடே நிர்ஹேதுகமாகவந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியை அநுஸந்தித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன்] - "தலைமேல தாளிணைகள்" என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளைக்கொண்டு வந்து என்தலையிலே வைக்க, அத்தை ஒருநாளும் பிரியாதபடி பற்றினேன்; ஜந்மத்தைப் போக்கினேன். ஜந்மஸம்பந்தத்தால்வந்த து:கங்களை அடையேன்; ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கடியான மூலப்ரக்ருதியை நிவர்த்திப்பித்தேன். [மடித்தேன்] - மடிக்கை - திரியவிடுகை. [கொடிய இத்யாதி] - கொடிகளையுடைத்தான கோபுரங்களாலும் மாடங்களாலும் சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டுகை எனக்கு அநாயாஸமாவதே! ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற அருந்தேவைகளெல்லாம் கிடக்க, கிட்டலாவதொரு விரகு பெறுவதே! ஸ்வயம்ப்ரபா பிலத்தில் புக்க முதலிகளைக் கண்ணைச் செம்பளிக்கச் சொல்லி அவள் கரையிலே ஏறவிட்டாற் போலேயும், ஸ்ரீமதுரையிலே உறங்கினவர்கள் ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே விழித்தாற்போலேயும், சிலரை ஆபந்நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸாவிகளாக்கும் போது அவர்கள்கண் செம்பளிக்கவேண்டுமாபோலே காணும்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடே நிர்ஹேதுகமாகவந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியை யநுஸந்தித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன்] - "தலைமேலதாளிணைகள்" என்று அவன் திருவடிகளைத் தலைமேலேகொண்டுவந்து வைக்கையாலே அவற்றை யுரக்கப்பிடித்துக்கொண்டேன். [பிறவி கெடுத்தேன்] - ஜந்மத்தை மறுவலிடாதபடி போக்கினேன். [கெடுத்தேன்] - (காணேவொருங்கிற்றுங்கண்டிலம்) எங்கேபோய்த்துக்கண்டிலேன். [பிணிசாரேன்] - ஜந்மம் புக்கவிடத்தே புகக்கடவ பிணியைக்கிட்டேன். [மடித்தேனித்யாதி] - ஸம்ஸாரத்திலே

மூன்றாம்பாட்டு—பிடித்தேன் இத்யாதி. "அடிச்சேர்வதெனக்கெளிதாயினவாறே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன்தம்மோடே இத்யாதி.

நீர் அவன்திருவடிகளைப் பிடிக்கவல்லீராளபடியென்? என்ன - தலைமேல இத்யாதி. உரக்க - த்ருடமாக. மறுவலிடாதபடி போக்கினதுக்கு ப்ரமாணம் - காணே இத்யாதி; ஜந்மம் போனவழியும் காண்கிறிலேனென்று தாத்பர்யம். எடுத்தபாசுரத்துக்கர்த்தம் - எங்கேபோய்த்து இத்யாதி. சாரேன் - கிட்டேன். "பிறவிகெடுத்தேன்" என்றது - ஸ்தூலஶரீர விமோசநமாய், "பிணிசாரேன்" என்று தாத்காலிக புண்யபாபரூபகர்மங்களை. "தஸ்ய ப்ரியா ஜ்ஞாதய ஸாது க்ருத்யமுபயந்தி । த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்" இத்யாதிப்படியே அநுகூலர்பக்கலிலும் ப்ரதிகூலர் பக்கலிலும் பொகட்டபடியைச்சொல்லி, "மடித்தேன் மனைவாழ்க்கையுள்நிற்பதோர்மாயையை" என்கிறவிது ஸூக்ஷ்மஶரீர விமோசநத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. திரியவிடுவித்தேன் என்றது - அவன்தலை துலுக்குகையாலே மடித்தேனென்றபடி. மனைவாழ்க்கையுள் - ஸம்ஸாரத்தில். நிற்பதோர்மாயையை - நிற்கைக்கடியான அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதியை. மடித்தேன் - 'திரிய

நிற்கைக்கடியான மாயையுண்டு - மூலப்ரக்ருதி, அத்தைத்திரியவிடுவித்தேன்; தொடரு கிற பாம்பைத் திரியவிடுவிப்பாரைப்போலே. எம்பெருமானார், உலாவியருளுகிறவர் முடியப்போகாதே நடுவேமீண்டருள, எம்பார்கதவையோருச்சரித்து, "திருமாலிருஞ்சோலை யாகாதே திருவுள்ளத்திலோடுகிறது" என்ன; "ஆம், அப்படியே" என்றருளிச்செய்தார். [கோடி இத்யாதி] - சோடிகளையுடைத்தான கோபுரங்களையும்மாடங்களையுமுடைத் தான திருப்பேரிலே நிற்கிறவன்அடி சேருகையாகிறது எனக்கெளிதாயினவாறே! "அறு கம்புல்லையிட்டுக் கண்ணைப்புதைத்துக்கோள், சாணகச்சாற்றைக்குடி, தலையைக்கீழேநடு, காலைமேலேயெடு" என்று அருந்தேவைகளை மாஸ்த்ரம்சொல்லாநிற்க, எனக்கு இங் ஙனேயிருப்பதோரு மூலையடிவழி யுண்டாவதே! [எனக்கெளிதாயினவாறே!] - விஷ யங்களின் காற்கடையிலே துவண்டுபோந்தவர் அவன்திருவடிகளிலே கிட்டிக்கொடு நிற்கக்கண்டவித்தனை. (ரு)

நான்காம் பாட்டு.

எளிதாயினவாறென்றுஎன்கண்கள்களிப்பக்
களிதாகியசிந்தையனாய்க் களிக்கின்றேன்
கிளிதாவியசோலைகள்சூழ் திருப்பேரான்
தெளிதாகிய சேண்விசும்புதருவானே.

ஆ.—(எளிதாயினவாறு) - திருப்பேர்நகரானைப் பெற்று என்னுடைய ஸர்வகரணங்களோடுங்கூட நான் களிக்கின்றேன்; இப்படி திருப்பேரிலே தான் எழுந் தருளி யிருக்கிறவிருப்பை எனக்குக் காட்டித் தந்தருளின இவன் இனித் திருநாட்டை யும் தந்தருளு மென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம் பாட்டில், தமக்குத் திருநாட்டைக் கொடுப்பானாயிருக்கிற எம்பெருமானுடையபடியை அநுஸந்தித்து, "இங்ஙனே எளிதாவதே!" என்று என்னுடைய இந்த்ரியங்களோடேகூடக் களித்த மநஸ்ஸையுடையேனாய்க் களியாநின் றேன் என்கிறார்.

[கிளிதாவியசோலை என்று மேலுக்கு] - செறிந்த திருச்சோலையையுடைய திருப்பேரான், ரஜஸ்தமஃகாலுஷ்யமின்றிக்கே சுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே தெளிந் திருந்துள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத்தரும்.

விடுவித்தேன்' - நிவ்ருத்தமாக்கினேனென்றபடி. 'தொடருகிறபாம்பை' என்றவிடத்திலே, "அர் ஜுநன் அபிஷேகத்தை யெடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பின்னையும் தொடர்ந்துவருகிற நாகாஸ்த் ரத்தை க்ருஷ்ணன் நியமநத்தாலே திரியவிட்டாற்போலே" என்றதநுஸந்தேயம். ப்ராஸங்கிகம் - எம்பெருமானார் இத்யாதி. "ஸுகாஸீநம் தவஸுகம்" என்கிறபடியே-அமுதுசெய்தவநந்தரம் நூறடி யுலாவவேண்டுகையாலே, அதுக்கு உறுப்பாக வுலாவியருளுகிறவரென்றபடி. "மடித் தேன்" என்று - நிவ்ருத்தி ப்ரஸக்தமாகையாலே, மீண்டருளினாரென்று கருத்து. ஒருச்சரித்து - ஒருபக்கமாகச் சாய்த்து. "எளிதாயினவாறே" என்றதுக்குபாவம் - அறுகம்புல்லை இத்யாதி. "எனக்கு" என்றதுக்குபாவம் - விஷயங்களின் இத்யாதி. அருந்தேவைகள் - தாநுஷ்ட்டே யங்களான ஸாதநங்கள். மூலையடிவழி- ஒருத்தரும் அறியாத ஸுகரோபாயம். துவண்டு- உலர்ந்து.

ப.—அநந்தரம், எனக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாயிராநின்றான்: அத்தாலே என்கண்ணும் நெஞ்சும் களிக்கும்படி ஆநந்தியாகாநின்றேனென்கிறார்.

(எனக்கு ப்ராப்யலாபமெளிதானபடி, காலாந்தரத்திலும் ஒருதேசவிசேஷத்திலே போகாதே இக்காலத்திலே), என்கண்கள் - என்விடாய்த்தகண்களானவை, எளிதாயினவாறென்று . துர்லபமான ப்ராப்யம் ஸுலபமாவதே! என்று, களிப்ப - களிக்கும்படியாக, களிதுஆகிய - ஹர்ஷாவிஷ்டமான, சிந்தையனாய் - நெஞ்சையுடையேனாய்க் கொண்டு, களிக்கின்றேன் - ஆநந்தியாகாநின்றேன்; (அதுக்கடி), கிளி தாவிய - கிளிகள் தாவும்படி செறிந்த, சோலைகள்சூழ் - சோலைகள் சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேரிலே ஸுலபனாய்க்கொண்டு ஸந்நிஹிதனானவன், தெளிதுஆகிய - பரமஸத்த்வமயமாகையாலே ப்ரகாசாத்மகமாய், சேண்விசும்பு-(ப்ரஹ்மபதாதிகளிலும்) அவ்வருகான பரமவ்யோமத்தை, தருவான் - தருவானானவன்.

இ.—நாலாம் பாட்டில், பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிறவனுடைய நீர்மையை அநுஸந்தித்து, என் கரணங்களும் களிக்க நானும் களியாநின்றேன் என்கிறார்.

[எளிதாயினவாறென்று] - "ஸுதுர்லபமான விஷயம் இங்ஙனே எளிதாவதே!" என்று. [என்கண்கள்களிப்ப] - "காணக்கருதும் என் கண்ணே" என்றுவிடாய்த்த கண்கள் கண்டுகளிக்கும்படி. [களிதாகிய சிந்தையனாய்] - களித்த மனஸ்ஸையுடையனாய். "நெடியானே என்று கிடக்கும் என்னெஞ்சம்" என்ற நெஞ்சும் களிக்கப்பெற்றது. [களிக்கின்றேன்] - "கூவியும் காணப்பெறேன்" என்ற நான் கண்டு களியாநின்றேன். முடியானேயில், தாமும் தம்முடைய கரணங்களும் விடாய்த்தபடி சொல்லிற்று; இங்கு, தாமும் தம்முடைய கரணங்களும் களித்தபடி சொல்லுகிறது. [கிளிதாவிய இத்யாதி] - செறிந்த சோலையையுடைய திருப்பேரை நிரூபகமாகவுடையவன். அக்காலத்திலேயுண்டாய்ப் பின்பு இல்லையாகக்கூடும், அத்தாலே சொல்லுதல்; பகவத்பரிக்ரஹமான இடத்துக்கு எல்லாநன்மையுமுண்டு என்னுமதினாலே சொல்லுதல். [தெளிதாகிய சேண்விசும்புதருவானே] - சுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே தெளிந்திருந்துள்ள பரமபதத்தைத் தந்தேவிடும். [சேண்விசும்பு] - ப்ரஹ்மலோகத்துக்கு அவ்வருகே உயர்ந்திருந்துள்ள ஆகாசம்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிறவனுடைய நீர்மையை யநுஸந்தித்து, என்கரணங்களும் களிக்க நானும் களியாநின்றேனென்கிறார்.

[எளிதாயினவாறு]- (அரியதெளிதாகும் இத்யாதி) - அரிதான பகவல்லாபமு மெளிதாகும். எங்கே கண்டோமென்றால்,-[கரியதுஇத்யாதி]- அவன்தானே அரைகுலையத்

நாலாம்பாட்டு.—எளிதாயின இத்யாதி. "தெளிதாகிய சேண்விசும்பு தருவான் - என் கண்கள்களிப்பக்களிதாகிய சிந்தையனாய்க் களிக்கின்றேன்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை- தமக்கு இத்யாதி.

"எளிதாயினவாறு" என்று பகவத்விஷயம் எளிதாயிருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அரியதெளிதாகும் இத்யாதி. இரண்டாந்திருவந்தாதி, இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்தம் - அரிதான இத்யாதி. இப்பாட்டில் உத்தரார்த்தத்துக்கவதாரிகை - எங்கே கண்டோமென்றல் என்று. அதுக்கர்த்தம் - அவன்தானே இத்யாதி. அரியதெளிதாகும் - அரிய

தலைகுலைய மடுவின்கரையிலேவந்து விழவன்றோ ஆனைபெற்றது. [எளிதாயினவாறென்று இத்யாதி] - ஸுது-ர்லபமான விஷயம் இங்ஙனே எளிதாவதே! என்று "காணக் கருது மென்கண்ணே" என்று விடாய்த்த கண் களிக்கும்படி-[களிதாகியசிந்தையனாய்]- களித்த மநஸ்ஸையுடையனாய். * நெடியானேயென்று கிடக்கு மென்னெஞ்சு களிக்கப் பெற்றது. [களிக்கின்றேன்] - "கூவியும்காணப்பெறேன்" என்ற நானும் களியாநின்றேன். கரணங்களும் தாமு மோக்க விடாய்த்தவர், கரணங்களும் தாமு மோக்கக் களிக்கப்பெற்றார். [கிளிதாவிய இத்யாதி] - நித்யவஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரான். [தெளிதுஇத்யாதி]-*இருள்தருமாஞாலம் போலன்றிக்கே நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தெளிவைப்பண்ணக்கடவதாய், புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே யிருக்கிற சேண்விசும்புண்டு - ப்ரஹ்மாதிகள்குடியிருப்புக்கும் அவ்வருகான பரமபதம்: அத்தை எனக்குத் தருகையிலே துணிந்திருந்தான். (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வானே தருவான்எனக்காஎன்னோடொட்டி
ஊனேய்குரம்பை யிதனுள்புகுந்துஇன்று
தானேதடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான்
தேனேய்பொழில் தென்திருப்பேர்நகரானே.

ஆ.—(வானேதருவான்.) - நமக்கு அவன்திருநாட்டைத் தந்தருளுகைக்கு நம்பக்கலிலே ப்ரதிவந்த்யுகங்க ளில்லையோ? என்னில்;—திருப்பேர்நகரான், எனக்கு வானேதருவானாய், நானொட்டேனென்னிலும் என்னைவென்று ப்ரஸஹ்யவாகிலும் புகுரக்கடவனாய் ஒட்டிக்கொண்டு, அத்யந்த ஹேயமான என்னுடைய இந்த ப்ரக்ருதியிலே புகுந்து, தானே அந்த ப்ரதிவந்த்யுகங்களையும் போக்கியருளினானென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருப்பேர்நகரான் எனக்குத் திருநாடுதரக்கடவனாக என்னோடே பூணித்து, தானே தடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான் என்கிறார்.

[ஊனேய்குரம்பையிதனுள் புகுந்து] - மாம்ஸாஸ்ருமயமாய் ஹேயமான இப் ஶரீரத்தினுள்ளே நிர்ஹேதுகமாக வந்து புகுந்து.[தடுமாற்றவினைகள்]-தன்னைப்பிறிந்து தடுமாறப்பண்ணும் புண்யபாபரூபமான கர்மங்களை. தேனென்று - வண்டாகவுமாம்.

தான ஊறுவல்லாஹமும் எளிதாகாநிற்கும்; ஆற்றலால்-வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக்கவல்ல ஶக்தியோகத்தாலே, மாற்றி - ஸ்வாரஸ்யார்த்தமாக இவன்பண்ணும் ப்ரவ்ருத்திகளையடைய மாற்றி. பெருகமுயல்வாரைப்பெற்றால் - தன்பேறாக இவனுடைய ஸர்வவிதரக்ஷணங்களையும் பண்ணுகையிலே மிகவும் உத்ஸாஹியாகிற்கும் மஹாபுருஷனைப்பெற்றால். கரியதோர் வெண்கோட்டுமால் யானை - கறுத்தநிறத்தையும் வெளுத்த கொம்பையும் பெரியவடிவையுமுடைய அத்விதீயமான ஆனையானது, வென்றுமுடித்தன்றே - விரோதியான முதலையை ஜயித்தழியச்செய்தன்றே, தண்கோட்டுமாமலரால் தாழ்ந்து - குளிர்ந்த பொய்கைக் கரையிலே ஶ்லாக்யமான புஷ்பங்களைக் கொண்டு அவன்திருவடிகளி லடிமைசெய்யப்பெற்றது. தாழ்ந்ததென்றபடி. கோடு - கரை. தண் - குளிர்த்தி. களிதாகிய - களித்த. விவரணம் - நெடியானே இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவினீடு பாடு - கரணங்களும் இத்யாதி. தாவிய - தத்தித்திரிகிற. 'கிளிதாவிய' என்று தொடங்கி, 'விசும்புதருவானாயிருந்தான்': ஆனபின்பு, 'எளிதாயின' என்றுதொடங்கி, 'களிக்கின்றேன்' இத்யந்வயம். (சு)

ப.—அநந்தரம், இப்படி புருஷார்த்தத்தைத் தருவானாகக்கோலி ஸமஸ்த விரோதிகளையும் போக்கின னென்கிறார்.

தேனேய் - வண்டுசெறிந்த, பொழில் - பொழிலையுடைத்தாய், தென் - ரமணீயமான, திருப்பேர்நகரான் - திருப்பேரென்கிற நகரத்திலேவர்த்திக்கிறவன், எனக்கு - , வானேதருவானாய் - பரமபதத்தையே தருவானாகக்கொண்டு ஸங்கல்பித்து, என்னோடு - என்னோடே, ஒட்டி - ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, ஊனேய் - மாம்ஸம்செறிந்த, குரம்பையிதனுள் - கூடாயிருக்கிற இச்சரீரத்துக்குள்ளே, (அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக), இன்று - , தானே - , புகுந்து - வந்துபுகுந்து, தடுமாற்றம் - (தன்னைப்பிரிந்து) தடுமாறுகைக்கடியான, வினைகள் - புண்யபாபங்களை, தவிர்த்தான் - போக்கினான். தேன் - மதுவுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருப்பேர்நகரான் பரமபதத்தை எனக்குத் தருவானாக என்னோடே பூணித்து, தானே விரோதிகளைத் தவிர்த்தான் என்கிறார்.

[வானேதருவான் எனக்காய்] - எனக்கு வானேதருவானாய்; ஸம்ஸாரியான எனக்கு நித்யஸூரிகளிருப்பபைத் தருவானாக. [என்னோடு ஒட்டி] - என்னோடே பூணித்து. நான் அர்த்தியாதிருக்கச் செய்தேயும் "அராவணமராமம்வா" என்கிற படியே என்னோடே ஸமயத்தைப் பண்ணி, மாம்ஸாஸ்ருமயமாய் ஹேயமான இச்சரீரத்தினுள்ளே தானேபுகுந்து; நிர்ஹேதுகமாக வந்து புகுந்து. [இன்று] - நென்னேற்றொரு நினைவில்லை. [தானே இத்யாதி] - புகுந்தபின்புதான் அநுகூலித்தேனோ, தன்னைப் பிரிந்து தடுமாறுகைக்கடியான புண்யபாபரூபகர்மங்களைத் தானேதவிர்த்தான். [தேனேய் பொழில்] - மதுமிக்க பொழில்.தேனென்று வண்டாகவுமாம். இவனுக்கு என்ன குறையுண்டாய் என்பக்கல் இங்ஙனே படுகிறான்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருப்பேர்நகரான் பரமபதத்தை எனக்குத் தருவானாக என்னோடேபூணித்து, தானே விரோதிகளையும் போக்கின னென்கிறார்.

[வானேதருவானெனக்காய்] - எனக்கு வானேதருவானாய். இங்கேவைத்துக் காரியங்கொள்ளுமத்தையும் தவிர்த்தான்; "ப்ரஹ்மாதிகள்குடியிருப்பு இவர்க்குத்தரமல்ல" என்று அத்தையும்தவிர்த்தான்; ஸம்ஸாரியான எனக்கு நித்யஸூரிகளிருப்பைத் தருவானாக. [என்னோடொட்டி] - என்னோடேபூணித்து. நான் இச்சியாதிருக்க "அராவணமராமம்வா" (அராவணமராமம்வா) என்று என்னோடு ஸமயம்பண்ணி. "எம்மாவீட்டுத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—வானே இத்யாதி. "திருப்பேர் நகரான் - வானேதருவானெனக்காய் என்னோடொட்டி - தானே தடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருப்பேர்நகரான் இத்யாதி. பூணித்து - ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி.

"வான்" என்றதுக்கர்த்தம - இங்கேவைத்து இத்யாதி. "வானே" என்றவவதாரணார்த்தம் - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஸம்ஸாரியான இத்யாதி. காரியம்கொள்ளுமத்தையும் - இன்னமொரு ப்ரபந்த மிடுவித்துக் கொள்ளுகையையுமென்றபடி. விவரணம் - நான் இச்சியாதிருக்க இத்யாதி. அப்படி இச்சியாதிருந்தாரோவென்ன - எம்மாவீட்டு இத்யாதி. "தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான்" என்னுமளவும கடாக்ஷித்து "என்னோடொட்டி" என்றத்தால் ஸாவம் - இவ்வுடம்போடே இத்யாதி. "ஸுவிநஷ்டம்ஹதெநவீராதத்ருஷ்டம்ஸ்ரு ஸுமணோதிவ: । அராவணமராமம்வாஜகத்த்ரக்ஷ்யஸிவாநரா:" இதி புத்தகாண்டே ஏகவிம்ஶதி

திறமும்செப்பம்" என்ற என்னோடே உமக்கு எம்மாவீடே தரக்கடவேன் என்றேட்டி. [ஊனேயித்யாதி] - "இவ்வுடம்போடே உம்மைக்கொடுபோகவேணும்" என்று விளம்பித்தோமாகில், இத்தையொழியக் கொடுபோகப் பார்த்தபின்பு இனி ஆறியிருப்பனோ? என்னுநின்றான். [ஊனேயித்யாதி] - மாம்ஸப்ரசுரமாய் ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமாயிருக்கிற இத்தேஹத்திலே, மேலெழக் கலக்கையன்றிக்கே விடாயர்மடுவினுள்ளேபுகுமாபோலே புகுராநின்றான். * எனதுடலே அருமாமாயத்தேனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே ஒருமாநொடியும் பிரியாதே. [இன்று] - நேற்றேரு நினைவில்லை. [தானே] - அகர்மவஶ்யனை தானே. இவர் அநாதிகாலம் தேஹத்தை விரும்பி விடமாட்டாதே போந்தார்; இப்போதுஇவர்க்குத் தன்பக்கலிலே ருசிபிறந்தவாறே இத்தோடு தோற்றில்லாத தானே இதிலேவந்து புகுராநின்றான். [இதனுள்புகுந்து] - அவனைப்போலே முன்னடிதோற்றுதொழியிலிறே இவர் அதில் தோஷதர்ஶநம்பண்ணுதொழிவது? [தானேயித்யாதி] - புகுருகிறபோது தானேயாய், பின்னைத்தான் நானும் அநுகூலிக்கப்பெற்றதோ? [தமோற்றமித்யாதி] - தன்பக்கல்நின்றும் என்னைப்பிரித்துத் தடுமாறும்படி பண்ணவல்ல பாபங்களைப் போக்கினான். அவையாவன - "பொங்கைம்புலன்" இத்யாதி. [தேனேயித்யாதி] - மது மிக்கபொழிலையுடைத்தான திருப்பேர்நகரையுடையவன்கிடீர் என்னுடைய ஶரீரத்திலே புகுந்து க்ஷணகாலமும் விடமாட்டாதொழிகிறான்; என்னகுறையுண்டாயிப்படிப்பட்டான்?

ஆறும் பாட்டு.

திருப்பேர்நகரான் திருமாலிருஞ்சோலைப்
பொருப்பேயுறைகின்றபிரான் இன்றுவந்து
இருப்பேனென்றுஎன்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்
விருப்பேபெற்றுஅமுதமுண்டுகளித்தேனே.

தமே; "அராக்ஷஸம்" இதி பாடபேதஃ. ஸப்தார்த்தம் - மாம்ஸ இத்யாதி. குரம்பை - தேஹமும், குடிசையும். இவ்வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஆத்மாவுக்காயதநமாயிருக்கிற இத்தேஹத்திலே என்று. இது "எனதுடலே" என்கிறபாட்டில் ப்ரமேயத்தை யநுவதிக்கிறதென்கிறார் - எனதுடலே இத்யாதி. "ஒருமாநொடியும்பிரியாதே இதனுள் புகுந்து நின்றான்" இதி வாக்யசேஷஃ. "தானே - ஊனேய்குரம்பையிதனுள் புகுந்து" என்று கூட்டி பாவம் - இவ ரநாதிகாலம் இத்யாதி. தோற்று-ஸங்கம். அவன் போக்யமாகக்கொண்டு உள்ளேபுகுர இவர் "இதனுள்" என்று தோஷதர்ஶநம்பண்ணுகிறதென்னென்ன - அவனைப்போலே இத்யாதி. "தானே" என்றத்தை மேலேகூட்டி அவதாரணத்திலே நோக்காக பாவம் - புகுருகிறபோது இத்யாதி. பின்னைத்தான் என்றது - விரோதிநிவ்ருத்தியிலே தானென்றபடி. "ஊனேய்குரம்பை" இத்யாதியாலே * செஞ்சொற்கவியில் ப்ரமேயத்தையும், "வினைகள்தவிர்த்தான்" என்று "மானுங்காரமனங்கெட" இத்யாதியிலர்த்தத்தையும் அநுவதிக்கிறது. அவையாவன என்றது - வினைகளாவன வென்றபடி. போக்யமான தேசத்தையுடையவன் இத்தேஹத்தை விரும்புகிறான் என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - மதுமிக்க இத்யாதி. "பேரேன்" என்றத்தைப்பற்ற - க்ஷணகாலமும் என்றது. "தேனேய்பொழில் தென்திருப்பேர்நகரான் - ஊனேய்குரம்பை யிதனுள்புகுந்து-எனக்குவானேதருவானாய் - என்றொட்டி, தானே தடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான்" இத்யந்வயஃ. (ரு)

ஆ.—(திருப்பேர்.) - திருப்பேரையும் திருமாலிருஞ்சோலையையும் தனக்குக்கோயிலாக வுடையவன், தனக்கோர் இருப்பிடமில்லாதாரைப்போலே இன்றுவந்து "இருப்பேன்" என்று என்னை இரந்துகொண்டு என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்; பின்னையும் ஒருநாளைக்கொருநாள் அவனுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயனாய் நானும் அவனுடைய குணங்களாகிற அம்ருதத்தை புஜித்துக் களிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தனக்கு வர்த்தித்தருளலாம் கோயில்கள் அநேகமுண்டாயிருக்க, ஓரிடமில்லாதாரைப்போலே "இருப்பேன்" என்று ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாகப் புகுந்தான் என்று ப்ரீதராகிறார். [பொருப்பு]-மலை. [பிரான்]-உபகாரகன். [விருப்பேபெற்று அமுதமுண்டுகளித்தேன்] - அவனாலே பஹுமானம் பெற்று அவனுடைய கொண்டாட்டமாகிற அம்ருதபானத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன். அவனுடைய குணாம்ருதத்தைப் பானம்பண்ணிக்களித்தேன் என்றுமாம்.

ப—அநந்தரம், அல்லாத உகந்தருளின தேசங்களிற்காட்டில் என்னெஞ்சிலே யாதரித்துப் புகுந்தநுபவிக்க அநுபவித்து ஆநந்தியானேனென்கிறார்.

(என்னைக்கிட்டுகைக்காக), திருப்பேர்நகரான் - திருப்பேர் நகரிலேபாய், (அநந்தரம், ஆஸந்நமாக), திருமாலிருஞ்சோலைபொருப்பே - திருமாலிருஞ்சோலையென்று திருநாமமான திருமலையிலே, உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான்—மஹோபகாரகன், இன்று - , (ஒருஹேதுவின்றிக்கேயிருக்க), வந்து - தானேவந்து, இருப்பேனென்று - "இங்கேயிருக்கக்கடவேன்" என்று ஸங்கல்பித்து, என்னெஞ்சு-, நிறைய - பூர்ணமாம்படி, புகுந்தான்-; விருப்பேபெற்று-(அவனுடையநிரதிசய) பஹுமாநத்தை ஒருபடிப்படப் பெற்று, அமுதம்உண்டு - (குணாநுபவரூபமான) அம்ருதபாநத்தைப் பண்ணி, களித்தேன் - ஆநந்தியானேன்.

இ.—ஆறும்பாட்டு, தனக்கு இருப்பிடமான கோயில்கள் அநேகமுண்டாயிருக்க ஓரிடமுமில்லாதாரைப் போலே என்ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாக ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு புகுந்தான் என்று ப்ரீதராகிறார்.

[திருப்பேர் இத்யாதி] - திருவயோத்யையில் வாஸம்போலேயாய்த்துத் திருப்பேரில் இருப்பு; திருச்சித்ரகூடத்திலிருப்புப்போலே யாய்த்துத் திருமலையில் வாஸம். "ஸுகம் வஸ ராவாஸாஞ்ச" என்றும் "ஜஹளவ தாஃவம்வைராவிஷ்வாவஸாங" என்றும் "கைவேராஜவநநூபெந" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. [பொருப்பு] - மலை. [பிரான்] - உபகாரகன். [இன்று வந்து] - பூர்வக்ஷணத்தில் நினைவுமின்றியிலே யிருக்க வந்துகொடு நிற்கக்கண்டதித்தனை. [இருப்பேன் இத்யாதி] - "ஐஹவ த்வாதி வஸதிகெத்ரு ஸாயபூஜெதெநவக்ஷிணா" என்கிறபடியே தன் பேறாகப்ராதிஜ்ஞைபண்ணி, "இருந்திடுவானுக்கு" என்றிராத என் நெஞ்சிலே குறைவறப் புகுந்தான். [விருப்பே பெற்று] - அவன் விருப்பத்தைப் பெற்று; அவனாலே பஹுமானம் பண்ணப்பெற்று. [அமுதமுண்டுகளித்தேனே] - அவனுடையகொண்டாட்டமாகிற அம்ருதபானத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல், அவனுடைய குணாம்ருத பானத்தைப்பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல். "க்ஷிவாதி" என்று அவன் உபேக்ஷைக்கு இலக்காகாதே, அவன் பஹுமானத்துக்கு இலக்கானால் ப்ரீதி யுள்ளடங்காதிறே. நரக

ஹேதுவான விஷயாநுபவத்தால் வந்தகளிப்பளவன்றியே, ஐமவதநுபவம்பண்ணப்பெற்ற செருக்காலே யுண்டான ப்ரீதியை ஆற்றலாமோ?

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தனக்கு இருப்பிடமான கோயில்கள் அநேகமுண்டாயிருக்க ஓரிடமில்லாதாரைப் போலே என் ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாக ப்ரார்த்தித்து வந்து புகுந்தா னென்று ப்ரீதராகிறார்.

[திருப்பேர்நகரான்] - திருவயோத்யையைப்போலேயாய்த்து. [திருமாலிருஞ்சோலைப்பொருப்பேயுறைகின்றபிரான்] 'அதிகம்புரவாஸாச்ச' (அதிகம்புரவாஸாச்ச) என்னுமாபோலே; "ஜஹௌஸதுஃகம்புரவிப்ரவாஸாத்" (ஜஹௌசதுஃகம்புரவிப்ரவாஸாத்). திருச்சித்திரகூடத்திற்போலே யாய்த்து. "குபேர இவநந்தநே" (குபேர இவநந்தநே)-குறைவற்றவன் உத்யாநத்திலே வர்த்திக்குமாபோலேயாய்த்து. ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் குறைவற்றவனுக்கிறே லீலாரஸத்தில் அந்வயமுள்ளது. [இன்றுவந்து] - இவ்வரவுக்கு நேற்றொரு நினைவின்றியே யிருக்கவந்துகோடு நிற்கக்கண்டதத்தனை. [இருப்பேனென்று] - "இருப்பேன், இருப்பேன்" என்னாநின்றுறுய்த்து. †"இஹைவஸரதோநேகாஸ்த்வயாஸார்த்தமநிந்திதே" (இஹைவஸரதோநேகாஸ்த்வயாஸார்த்தமநிந்திதே.) "இஹவத்ஸ்யாமிஸௌமித்ரேஸார்த்தமேதேநபக்ஷிணா" (இஹவத்ஸ்யாமிஸௌமித்ரேஸார்த்தமேதேநபக்ஷிணு)-"ஐயர் கோற்கீழேவர்த்திக்க வேணுமென்று நினைத்திருந்தோம்; நடுவிலாய்ச்சிக்கு ப்ரியமில்லாமையாலே போந்தோம்; இனிமேலுள்ள நாள் இவர்சிறகின்கீழே வர்த்திக்கப் பாராநின்றோம்" என்றானிறே. [என்னெஞ்சுநிறை

ஆறும்பாட்டு.—திருப்பேர் இத்யாதி. "திருப்பேர்நகரான்" என்று தொடங்கி "என்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தனக்கிருப்பிடமான இத்யாதி. இரண்டு திருப்பதியைச்சொன்னது, கோயில்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். "இன்று" என்றத்தைப்பற்ற - நிர்ஹேதுகமாக என்றது. "இருப்பேனென்று" என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரார்த்தித்துவந்து என்றது.

ஊரையும் மலையையும் சொன்னதுக்கு ஸ்வாரஸ்யம் - திருவயோத்யை இத்யாதி. "பொருப்பேயுறைகின்ற" என்ற ஏவகாரவர்த்தமாநங்களாலே - திருப்பேர் நகரைப்பற்றத் திருமலையிலிருப்பு போக்யமாயிருக்குமென்றபடி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அதிகம் இத்யாதி ப்ரமாணத்ரயமும். "ஸ்ருணோமி த்ருஷ்டோ பரதோ மாதுலஸ்ய ஸுதாஸுதா: । அதிகம் புரவாஸாச்ச வநவாஸோ மதோ மம ॥" (ஸர்-கக.) "ஸ சித்ரகூடம் ... ஜஹௌஸதுஃகம்புரவிப்ரவாஸாத்" (ஸர் ருஎ.) "ஸ ... குபேர இவநந்தநே" இத்யயோத்யாகாண்டே (ஸர்-கக). இதுக்கர்த்தம்-குறைவற்றவன் இத்யாதி. "குறைவற்றவன்" என்று ஸப்தமில்லையேயென்ன - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இஹைவ இத்யாதி. †"இஹைவஸரதோநேகாஸ்த்வயாஸார்த்தமநிந்திதே । ... " இத்யயோத்யாகாண்டே (ஸர்-கூ.) "... । இஹவத்ஸ்யாமிஸௌமித்ரேஸார்த்தமேதேநபக்ஷிணா" இத்யாரண்யகாண்டே (ஸர்-கரு). "பக்ஷிணு" என்றதுக்கர்த்தம் - ஐயர் இத்யாதி. கோல் ஆஜ்ஞை. "நசேதம்வாஸ்யோபாத" என்றத்தைப்பற்ற - நடுவிலாய்ச்சி என்றது. ப்ரியமில்லாமையாலே என்றது-"கைகேய்யா: ப்ரியகாரணாத்" என்றத்தைப்பற்ற

---

† 'யதீஹ' என்றும் பாடம் காண்கிறது.

யப் புகுந்தான்] - ''இருந்திடுவானுக்கு'' என்றிராத என்னெஞ்சிலே நிறையப்புகுந்தான். [விருப்பேபெற்று] - ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணுமையா லுண்டான த்வேஷகார்யமாக வன்றிக்கே, ''தாநஹம்த்விஷதஃ'' (தாநஹம்த்விஷதஃ) என்றிருப்பதும் ஓரிருப்புண்டிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, அவனுடைய விருப்பத்தையுடையேனாய். [அமுதமுண்டு களித்தேனே] - விஷஹோஜநத்தைப்பண்ணி நரகத்துக்குப் போகாநிற்க, நடுவேநின்று களிக்கையன்றிக்கே, அமுதமுண்டு களித்தேனே; (அவனுடைய கொண்டாட்டமாகிற அம்ருதபாநத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல்; அவனுடைய குணம்ருதபாநத்தைப்பண்ணிக் களித்தேனென்னுதல்.) க்ஷுத்ரவிஷயப்ரவணனாய் நரகத்துக்குக் க்ருஷியைப்பண்ணிவைத்துக் களிக்குமதிறே அது. அதாவது - ''அணிமென்குழலாரின்பக்கலவி யமுதுண்டார்'' என்றபடி. [களித்தேனே] - ''நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்'' என்று செருக்காலே களிக்கிற களிப்பேயிறே இது. யமாதிகள்தலையிலே அடியிட்டுக் களிக்கப்பெற்றேன். (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

உண்டுகளித்தேற்கு உம்பர்என்குறை?மேலைத்
தொண்டுஉகளித்து அந்திதொழும்சொல்லுப்பெற்றேன்
வண்டுகளிக்கும்பொழில்சூழ்திருப்பேரான்
கண்டுகளிப்பக் கண்ணுள்நின்றுஅகலானே.

ஆ.—(உண்டு.) - என்னுளடங்காதே பொங்கிப்புறப்படுகிற பரமபக்த்யவஸ்தாரூபமாய் இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வசேஷத்வ ப்ரதிபாதகமான திருமந்த்ரத்தினால் ப்ரதிபாத்யமாயிருந்த ஸ்வகைங்கர்யைக ரஸிகத்வத்தைப்பெற்ற நான் * கண்களாரளவும்நின்று கண்டுகளிக்கும்படியாகத் திருப்பேரான்என்கண்ணுள் நின்றகலான்;

''விருப்பே'' என்ற அவதாரணார்த்தம் - ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம் இத்யாதி. விவரணம் - தாநஹம் இத்யாதி. ''தாநஹம்த்விஷதஃ க்ரூராந்ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் । க்ஷிபாம்யஜஸ்ர மஶுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு'' இதி கீதாயாம்(கசு). 'த்வேஷபரிஹாரமாகவன்றிக்கே' இதிபாடே, த்வேஷ நிர்வர்த்தநார்த்தஞ்ச கிஞ்சநாவஸ்த்தாநமஸ்தி - மத்யமாவஸ்த்திதிஃ; தாம்விநா, ''தாநஹம்த்விஷதஃ'' இதி அதஃகேநாவஸ்த்தாநஞ்ச கிஞ்சநாஸ்தி; தச்சவிநா தஜ்ஞ்யாஜ்ஞா விஷயோ பூத்வேத்யர்த்தஃ. ''அமுதமுண்டு'' என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - விஷஹோஜநத்தை இத்யாதி. 'நடுவேநின்று களிக்கையன்றிக்கே ஸ்வதநுஸவத்தாலே களிக்கப்பெற்றேன்' என்றபடி. ஏதத்விவரணம்-க்ஷுத்ரவிஷய இத்யாதி. நரகத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிக்களிக்கையர்வதேதென்ன - அதாவது இத்யாதி. ''அணிமென்குழலார் இன்பக்கலவியமுது'' என்கையாலே-அதுவும் அல்பஸந்தோஷஹேதுவென்று கருத்து. இவ்விஷயாநுபவத்தால்வந்த களிப்பிருக்கும்படி யென்னென்ன - நாவல் இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - யமாதிகள் இத்யாதி. நாவலிட்டு - அறைகூறி. நாவலேன்றும் அறையோவென்றும் - ஜயித்தவன் சொல்லும் வார்த்தை. (௬)

இப்படி அவனை ஸூஜித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனிமேல் அநவாப்தமாய் அவாப்தவ்யமாயிருப்பதொரு ப்ராப்யமுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தமக்கு உண்டான கார்த்தார்த்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[உண்டு என்று தொடங்கி] - மேலான தாஸ்யரஸம் பெருகினால் அதின்முடிவிலே ஆற்றாமை சொல்லும் "நம:" என்கிற சொல்லைச் சொல்லப் பெற்றேன்; வண்டு களிக்கிறபொழில் சூழ்ந்த திருப்பேரான், நான் கண்டு க்ருதார்த்தனும்படி கண்ணுள் நின்று அகலுகிறிலன். இப்படி அவனை ஸூஜித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி குறையுண்டோ?

ப.—அநந்தரம், இங்கு நித்யாநுபவம்பண்ணும்படி ஸந்நிஹிதனானவனை யநுபவித்துக் களிக்கிற எனக்கு மேல்என்ன குறையுண்டென்கிறார்.

வண்டுகளிக்கும் - வண்டுகளானவை (மதுபாநத்தைப்பண்ணிக்) களிக்கும், பொழில்சூழ் - பொழில்சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேர்நகரான், கண்டுகளிப்ப - (தன்னை) ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படி, கண்ணுள்நின்று - என்கண்ணுக்குவிஷயமாய்நின்று, அகலான் - போகிறிலன்; உண்டுகளித்தேற்கு-(இப்படி) நித்யாநுபவம்பண்ணிக்களித்த எனக்கு, உம்பர் - மேலொருதேசவிசேஷத்திலேபோய்ப்பண்ணும் அநுபவத்தில், என்குறை - குறைகிடந்ததேது? மேலைத்தொண்டு - அதிகமான தாஸ்யரஸமானது, உகளித்து-, அந்தி - முடிவிலே, தொழும் - ("நமஇத்யேவவாதிந:" என்கிறபடியே) தொழுகைக்கு வாசகமான, சொல்லு - நமஶ்ஶப்தத்தைச்சொல்ல, பெற்றேன்-, உகளித்தல் - மிகுதல்.

ஈ.—ஏழாம்பாட்டில், தமக்கு உண்டான கார்த்தார்த்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[உண்டுகளித்தேற்கு] - ஜ்ஞாநாநுபவத்தாலே களிக்கப்பெற்ற எனக்கு; "இதுக்குமேல் ஒன்றும் வேண்டா; இதுவே அமையும்" என்னும்படி ஜ்ஞாநாநுபவந்தானே இனிதாயிறே இருப்பது. [உம்பர் என்குறை] - மேல் என்னகுறையுண்டு? உம்பர் - மேல். [மேலைத்தொண்டு உகளித்து] - மேலான தாஸ்யரஸம் அதிசயித்து. "பெநபெந யாதாமவதி" என்கிற ரஸத்தை அநுபவித்து. "ஸேவாஶ்வவ்ருத்தி:" என்கிற இதிறே கீழான தாஸ்யம். [அந்திதொழும் இத்யாதி] - முடிவிலே தொழும் சொல்லுப்பெற்றேன்; அநுபவப்ரீதி தலைமண்டையிட்டால் அதின்மேலே "நம:" என்று வ்யுத்பத்திபூர்வகமாகச் சொல்லுஞ்சொல்லைப் பெற்றேன்; "நமஇத்யேவவாதிந:" இறே. அதாகிறது - ப்ரீதிவழிந்த சொல்லாலே திருவாய்மொழிபாடி அடிமை செய்யப்பெறுகை. [வண்டு இத்யாதி] - வண்டுகள் மதுபாநம்பண்ணிக் களிக்கிற பொழில் சூழ்ந்த திருப்பேரில் வர்த்திக்கிறவன். ஜ்ஞாநாதிகரோடு திர்யக்குக்களோடு வாசியறக் களிக்கும் தேசம். [கண்டு களிப்ப] - "மெய்கொள்ளக்காண விரும்பும் என் கண்கள்" என்று விடாய்த்த கண்கள் கண்டு களிக்கும்படியாக. [கண்ணுள் நின்று அகலானே] - நான் போகச்சொல்லிலும் கண்வட்டத்தில்நின்றும் போகிறிலன்; விஷயப்ரவணரைப்போகச்சொன்னாலும் தூணைக்கட்டிக்கொண்டு போகாதாப்போலே. இப்படி அவனை அநுபவித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனிமேல் ஒருகுறையுண்டோ?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவனுடைய ஆதரத்தாலே தமக்கு உண்டான கார்த் தார்த்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[உண்டுகளித்தேற்கு உம்பர் என்குறை] - இப்படியநுபவித்துக் களிக்கப் பெற்ற எனக்குஒருகுறையுண்டோ? அவனுடைய குணங்களையநுபவித்து * மயர்வறமதி நலமருளப்பெற்ற எனக்கு மேல்வேண்டுவது ஒன்றுண்டோவென்றிருக்கிறார். ஜ்ஞாந லாபமுண்டானபின்பு "அவ்வருகில் ப்ராப்திபெற்றிலோம்" என்று வருவதுஒருகுறை யுண்டோ? உம்பரென்றது - மேலேஎன்றபடி. [மேலைத்தொண்டு இத்யாதி] - மேலான தாஸ்யரஸம் அதிசயித்து. "யே நயே நயாதா கச்சதி" (யேநயேநதாதாகச்சதி) என்கிற ரஸத்தை யநுபவித்து. "ஸேவாச்வவ்ருத்திः" (ஸேவாச்வவ்ருத்திः) என்றதுபோலன் றிறே,ஸ்வரூபாநுரூபமானது [தொண்டுஉகளித்து] - தொண்டாலே உகப்புத் தலைமண்டை யிட்டு. அதினுடைய சரமதசையிலே "நம இத்யேவவாதிநः" (நமஇத்யேவவாதிநः) என்று புத்திபூர்வகமாகச் சொல்லுவதொன்றுண்டு, அப்பாசுரத்தைச் சொல்லப்பெற்றேன். அதாவது - ப்ரீதிவழிந்த சொல்லாலே திருவாய்மொழிபாடி அடிமைசெய்யப்பெறுகை. [வண்டு இத்யாதி] - வண்டுகள் மதுபானம்பண்ணிக் களிக்கிற பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவன் ஜ்ஞாநாதிகரோடு திர்யக்குக்களோடு வாசியறக் களிக்கும் தேசம். [கண்டுகளிப்ப] - "மெய்கொள்ளக்காண விரும்புமென்கண்கள்" என்று

ஏழாம்பாட்டு.—உண்டு இத்யாதி. "விருப்பேபெற்று" என்கிற பதத்திலே சொன்ன அர்த்தத்தை யநுஸந்தித்துக்கொண்டு, "உண்டுகளித்தேற்கு" என்று தொடங்கி "அந்திதொழுஞ் சொல்லுப்பெற்றேன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி. "கண்ணுள் நின்றகலான்" என்றத்தைப்பற்ற - ஆதரத்தாலே என்றது. கார்த்தார்த்யத்தை - க்ருதார்த் ததையை.

திவ்யவாக்ய விவரணம் - அவனுடைய இத்யாதி. ஸங்க்யாந்தரம் - அவனுடைய இத்யாதி என்னவுமாம். இப்படியநுபவித்து என்றது - "கண்ணுள்நின்றகலான்" என்றத்தைப்பற்ற. * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று அவனுடைய குணங்களை யநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கென்று யோஜிப்பது. * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற மாத்ரமே போருமோ, ப்ராப்தியும் வேண்டாவோ வென்ன - ஜ்ஞாநலாபம் இத்யாதி. விவரணம் - யேநயேந இத்யாதி. "மேலை" என்று விசே ஷித்ததுக்கு பாவம் - ஸேவா இத்யாதி. அதவா, பராநுவர்த்தநம் ஹேயமன்றோவென்ன - ஸேவா இத்யாதி என்னவுமாம். "ஸத்யாந்ருதாப்யாமபி வா ந ச்வவ்ருத்த்யா கதாசந । ஸேவாச்வ வ்ருத்திராக்யாதா தஸ்மாத்தாம் பரிவர்ஜயேத்" இதி மாநவே தர்மசாஸ்த்ரே 4-4-6. "மேலான தாஸ்யரஸம்" இத்யாதியின் விவரணம் - தொண்டாலே இத்யாதி. தொண்டுக்குஉகளிப்பாவதே தென்ன - தொண்டாலே இத்யாதி என்னவுமாம்; உகளித்து - அதிசயித்து. ஸ்வபோக்த்ருத்வம் வரப்போகிறதோ என்கிற அதிசங்கையாலே "நம இத்யேவவாதிநः" என்பர்களென்றபடி. "த்ருஷ்ணார்த்தம் ததஸ்ய யேந நம இத்யேவவாதிந: । ஸத்ஜ்ஜீவா ... நம இத்யேவவாதிநः". மேலைத்தொண்டாவதேதென்ன - அதாவது இத்யாதி. அன்றிக்கே, "அந்திதொழும் சொல்லுப்பெற்றேன்" என்றதுக்கு பாவாந்தரம் - அதாவது இத்யாதி. என்று ஒருருவிலே யருளிச்செய்வர். ஸமுதாயநுஸந்தாநத்திலேதொழும் சொல்லாவது - பக்திபலாத் காரத்தாலே கையும்அஞ்ஜலியுமாய்த் திருவாய்மொழி பாடுகையென்றபடி. "உண்டுகளித்தேற்கு" என்றபதத்தைக்கடாக்ஷித்து "வண்டுகளிக்கும்" என்ற பதப்ரயோகத்துக்குத் தாத்பர்யம் - ஜ்ஞாநா திகரோடு இத்யாதி. "கண்டுகளிப்ப" என்றதுக்கு பாவம் - மெய்கொள்ள இத்யாதி. போகச்

விடாய்த்த கண்கள் கண்டுகளிக்கும்படியாக. [கண்ணுள்நின்றகலானே]- நான் போகச் சொல்லிலும் கண்வட்டத்தில்நின்றும் அகலுகிறிலன் ; விஷயப்ரவணர் போகச்சொன்னு லும் தூணைக்கட்டிக்கொண்டு போகாதாப்போலே. இப்படி அவனை யநுபவித்துக் களிக் கப்பெற்ற எனக்கு மே லொருகுறை யுண்டோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கண்ணுள்நின்றகலான் கருத்தின்கண்பெரியன்
எண்ணில்நுண்பொருள் ஏழிசையின்சுவைதானே
வண்ணநன்மணிமாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்
திண்ணம்என்மனத்துப் புகுந்தான்செறிந்தின்றே.

ஆ.—(கண்ணுள்நின்றகலான்) - வாங்மநஸாகோசர ஸ்வரூபனாய், பரம போக்யபூதனாயிருந்த திருப்பேரான், கண்ணுள்நின்றகலான்: தன்னாலும் விஸ்லேஷிக்கவொண்ணாததொருபடி என்னெஞ்சிலே புகுந்து செறிந்தான்; இன்னம் இவ்வளவன்று இவனுடைய பாரிப்பு என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், வாங்மநஸங்களுக்கு நிலமன்றிக்கே நிரதிசய போக்யனை திருப்பேர்நகரான் என் கண்ணுக்கு எப்போதும் விஷயமாய் ஒருநாளும் போகாதபடி ஸ்நேஹித்து ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தான்; இன்னம் என்னளவன்று என் திறத்தில் செய்தருள நினைத்தது என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நிரதிசய போக்யனாய்க்கொண்டு என்னெஞ்சிலே த்ருடமாகப் புகுந்தா னென்கிறார்.

கண்ணுள்நின்று - பாஹ்யமானகண்ணுக்கு நித்யாநுபவவிஷயமாய், அகலான் - அகலுகிறிலன் ; கருத்தின்கண் - (இவன் நினைவைப் பார்த்தவிடத்தில், இங்குநின்றும் ஒருதேசவிசேஷத்தேறக் கொடுபோய் அநுபவிக்கைக்கீடான பாரிப்பில்), பெரியன் - பெரியனாயிராநின்றான் ; எண்ணில் - ("தாந்தாமறிய" என்று)எண்ணுமளவில், நுண் பொருள் - அதிஸூக்ஷ்மமான ஸ்வபாவங்களையுடையனாய், தானே - , (அநுபவிக்குமளவில்), ஏழ்இசையின்சுவை-ஸப்தஸ்வரஸாரஸ்யத்தையுடையனாய், வண்ணம் - நாநாவர்ணமாய், நன்மணி - ச்லாக்யமான மாணிக்கங்களாலேசமைந்த, மாடங்கள் சூழ் - மாடங்கள் சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவன், என் மனத்து - (தன்னைப்பெறுகைக்கு விடாய்த்த) என்னெஞ்சிலே, திண்ணம் - நிர்ஹேதுகமாக, இன்று - , செறிந்து - த்ருடமாம்படி, புகுந்தான்-.

சொன்னாலும் போகாததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - விஷயப்ரவணர் இத்யாதி. அங்வயமுகேந ஹாவம் - இப்படியவனை இத்யாதி. 'வண்டுகளிக்கும்' என்றுதொடங்கி, 'கண்ணுள்நின்றகலான் - மேலைத் தொண்டுகளித்து அந்திதொழும் சொல்லுப்பெற்றேன் - உண்டுகளித்தேற்கு உம்பரென்குறை' என்றங்வயம். (எ)

இ. — எட்டாம்பாட்டில், நிரதிசய ஹோக்யனை திருப்பேர்நகரான் என் பக்கலிலே வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணி ஒருநாளும் போகாதபடி என்நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தா னென்கிறார்.

[கண்ணுள்நின்று அகலான்] - ஸதா தர்சநத்துக்கு விஷயமாகாநின்றான். ஸதா தர்சநத்துக்கு வேறு தனக்கு ஒருவிஶேஷதியுண்டு என்றிருக்கிறிலன். [கருத்தின் கண் பெரியன்] - நம் விஷயத்தில் அவன் பாரிக்கிற பாரிப்பு நமக்கு மநோரதவிஷய மன்று. நம்மைக் கொண்டுபோகையிலே பாரித்து அர்ச்சிராதிகணங்களை அழைப்பது தான் அவர்களுக்கு முற்பாடனுவதாகாநின்றான். [எண்ணில் நுண்பொருள்] - தாம் தாமே எண்ண நினைப்பார்க்கு துர்க்ரஹமான வஸ்து. [ஏழிசையின் சுவைதானே] - எண்ணமலிருக்கவொண்ணுத ஹோக்யதையைச் சொல்லுகிறது. ஸப்தஸ்வரங்களின்ற ப்ரயாநம். [வண்ணம் இத்யாதி] - தேசத்திலே போக்யதையும் மேன்மையும் இருக்கிற படி. நாலுவர்ணமாய் மஹார்வமான ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களாலே சூழப் பட்ட தேசம். [என் மனத்துப் புகுந்தான்செறிந்து இன்றே] - தன்னை ஆதரித்திருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே, தன் வ்யாமோஹமெல்லாம் தோன்றும்படி வந்துபுகுந் தான். [திண்ணம்] - "ஸர்வேஸ்வரன் ஒருஸம்ஸாரிஹ்ருதயத்திலே இப்படி மேல் விழக்கூடுமோ?" என்று சங்கிக்கவேண்டா; இது த்ருடம்.

ஈடு. — எட்டாம்பாட்டு. நிரதிசயஹோக்யஹேதனை திருப்பேர்நகரான் என் பக்கலிலே வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி ஒருநாளும் போகாதபடி என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்தா னென்கிறார்.

[கண்ணுள்நின்றகலான்] - (ஸதாதர்சநத்துக்கு விஷயமாகாநின்றான்). ஸதாதர்ச நத்துக்கு வேறுதனக்கோரு விஶேஷதியுண்டென்றிருக்கிறிலன். [கருத்தின்கண்பெரியன்] - உபயவிஶேஷதியோகத்தால்வரும் அங்யபரதை யடையத் தீர்ந்து, இவரை யவ்வருகே கொண்டுபோகையிலும், ஆதிவாஹிகரை நியமிக்கையிலும், தான் முற்பாடனுய்க்கொண்டு போகையிலும் பாரியாநின்றான். நங்கார்யத்தில் அவன்த்வரிக்கிறபடி நம்மால் எண்ணி முடியுமளவல்ல; இயத்தாரஹிதன். இதுதான் "யஸ்யாமதம்" (யஸ்யாமதம்) என்கிற போது

எட்டாம்பாட்டு. — கண்ணுள்நின்று இத்யாதி. "ஏழிசையின்சுவைதானே - திருப் பேரான் - கண்ணுள்நின்றகலான்; கருத்தின்கண்பெரியன; என்மனத்து - செறிந்து புகுந்தான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நிரதிசயஹோக்யஹேதனை இத்யாதி.

"கண்ணுள்நின்றகலான்" என்றதுக்கு பாவம் - ஸதாதர்சநத்துக்கு இத்யாதி. "கருத் தின்கண்பெரியன்" என்றதுக்கு - நினைவில்வந்தால் பெரியனென்று சப்தார்த்தம். இத்தால் - பஹுமநோரதங்களைப் பண்ணுகின்றானென்று தாத்பர்யம். இவ்வளவை விவக்ஷித்து இவனுடைய பஹுவான மநோரதமேதென்ன உபயவிஶேஷதி இத்யாதி. "கருத்தின்கண்பெரியன்" என்ற துக்கு - என்னுடைய நினைவில் பெரியவனென்றாய், அவன் பாரிக்கிறபாரிப்பு நம்மாலெண்ணி முடிக்கப்போகாதென்றர்த்தாந்தரம் - நங்கார்யத்தில் இத்யாதி. அன்றிக்கே, "கருத்தின்கண்பெரி யன்" நம்விஷயத்தில் கார்யவிசாரத்தாலே பெரியவனென்றபடி. இத்தைக்காட்டுகிறார் - உபய விஶேஷதி இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - நங்கார்யத்தில் இத்யாதி. என்றுஇங்ஙனும் சொல்லுவர் கள். எண்ணிமுடிக்கப் போகாதென்றத்தால் பலிதம் - இயத்தாரஹிதன் என்று. முடியுமளவல்ல, இயத்தாரஹிதனென்று ஏகவாக்யம். "கருத்தின்கண்பெரியன்" என்றதுக்கு - மநோரதத்தால் பெரியவனென்று கொள்ளவேணுமோ? ஸ்வரூபாபரிச்சேத்யதையைச் சொல்லவொண்ணுதோ வென்ன - இதுதான் இத்யாதி. இதுதான் - இந்த இயத்தாராஹித்யந் தான். "யஸ்யாமதம்"

வா லல்ல. நங்கார்யத்தில் இங்ஙனேயிருக்கும்; "என்மனத்துப்புகுந்தான்"என்கிறத்தோடு சேரவேணுமிறே,கருத்தின்கண்பெரியன் என்கிறவிதுவும். [எண்ணினுண்பொருள்]-அவன் தானே இப்படி மேல்விழில் விழுமித்தனைபோக்கித் தாந்தாமேயறியப் பார்ப்பார்க்கு அறியப்போகாது. அறியவரியன் என்று கைவாங்கியிருக்கலாம் வஸ்துவன்று. [ஏழிசையின் சுவைதானே] - வருந்தியும் மேல்விழவேண்டும் விஷயமாய்த்து. இது ரஸ்யதையிருந்தபடி. [வண்ணமித்யாதி]- இதுமேன்மையிருந்தபடி. [என்மனத்து-செறிந்து-புகுந்தான்] - "அநந்யாராகவேணாஹம்" (அநந்யாராகவேணுஹம்) என்கிறவிஷயத்திற்போலே பிரிக்கவொண்ணாதபடி புகுந்தான் ; "எனதாவியுள்கலந்த" என்னுமாபோலே. "ஸர்வாதிகனவன் இப்படிநம்பக்கல் மேல்விழக்கூடுமோ?"என்று தாமும்அதிசங்கைபண்ணினுர்; அதுக்கு வேறுபோக்கடி கண்டிலர். [திண்ணம்] - நிஸ்சிதம், இதில் கண்ணழிவில்லை. ()

ஒன்பதாம் பாட்டு.

இன்றென்னைப்பொருளாக்கித் தன்னைஎன்னுள்வைத்தான்
அன்றுஎன்னைப்புறம்போகப் புணர்த்ததுஎன்செய்வான்
குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்
ஒன்றுஎனக்கருள்செய்ய உணர்த்தலுற்றேனே.

என்கிற ஸ்ருதிஸித்தமான ஸ்வரூபாபரிச்சேத்யத்வத்தா லன்றென்றபடி. பின்னையெதிலேயென்ன - நங்கார்யத்தில் இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - என்மனத்து இத்யாதி என்னுதல்; அன்றிக்கே, "கருத்தின்கண்பெரியன்" என்று - விசாராவிஷயபூதனென்று சொன்னுலோவென்ன - என்மனத்து இத்யாதி என்னுதல். "எண்ணினுண்பொருள்" என்றதுக்கு - எண்ணிக்கையில்வந்தால் ஸூக்ஷ்மமானவஸ்துவென்று பதார்த்தமாய், ஸ்வயத்நஸாத்யனல்லாமையைச் சொல்லுகிறதென்கிருர்-அவன்தானே இத்யாதி. கீழையும் கூட்டிக்கொண்டு "ஏழிசையின்சுவைதானே" என்றதுக்கவதாரிகை-அறியவரியன் இத்யாதி. ஏழிசையின்சுவைதானே - ஸப்தஸ்வரத்தினுடைய ரஸமானவனென்று பதார்த்தம். இந்த பதத்தையுட்கொண்டு இத்தால் பலித்தபாவம் - வருந்தியும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். ஊரினுடைய போக்யதையைவர்ணித்து, இப்படிப்பட்ட ஊரையுடையவனென்கையாலே - இதுமேன்மையிருந்தபடி என்கிருர். நாநாவர்ணமாய் ஸ்லாக்யமான மாணிக்கங்களாலேசமைந்த மாடங்கள்சூழ்ந்த திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவனென்று பதார்த்தம். செறிந்து - பிரிக்கவொண்ணாதபடி. "செறிந்து" என்றதுக்கு பாவம் - அநந்ய இத்யாதி. "ஶக்யா லோபயிதும் நாஹமைஶ்வர்யேண தநேந வா । அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா" இதி ஸுந்தரகாண்டே(உக-கநிரு). ராவணம்ப்ரதிஸீதா.பிரிக்கவொண்ணாதபடி புகுந்தானென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - எனதாவி இத்யாதி. "திண்ணம்" என்று நிஸ்சயிக்கைக்கு ஸம்ஶயமேதென்ன - ஸர்வாதிகன் இத்யாதி. "இன்று" என்கையாலே - நேற்றில்லையென்றபடி. 'எண்ணினுண்பொருள்' என்றுதொடங்கி. 'திருப்பேரான் - கண்ணுள்நின்றகலான்: கருத்தின்கண்பெரியன்; இன்று - என்மனத்து - செறிந்து - புகுந்தான்; திண்ணம்' இத்யந்வயः கருத்தின்கண்பெரியன் - பாரிப்பில் பெரியனுயிருக்குமவன் ; எண்ணினுண்பொருள் - தாந்தாமறியவென்றெண்ணுமளவில் அதிஸூக்ஷ்மமான ஸ்வபாவங்களையுடையவன் என்று உரையில் பதார்த்தம். (அ)

ஆ.—(இன்றென்னை.) திருப்பேர்நகரான் இன்றென்னை ஸ்வவிஷய திவ்ய ஜ்ஞாநவானுக்கித் தன்னை என்னுள்ளே வைக்கைக்கு ஹேதுவென்? இதற்குமுன்பு இப்படிச் செய்யாதொழிகைக்கு ஹேதுவென்? என்று அவனை நான் கேட்கிறேன்; இதற்கோர்உத்தரம் வல்லனாகில், சொல்லுவா னென்கிறார். ஒருக்ஷணப்பிரியில் யரிக்க மாட்டாதே மஹைகயாரகனாயிருக்கிற இவன் இதுக்குமுன்பு அநாதிகாலமெல்லாம் என்னை விட்டு எங்ஙனே யரித்திருந்தானென்று கேட்கிறாரென்றுமாம்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இன்று எனக்குத் தன்னை அறிவித்து என்னோடே ஒருஜ ஸம்ச்லேஷம் பண்ணினவனை, பண்டு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்குக் காரணம் என்? என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேன் என்கிறார்.

[குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள் என்று மேலுக்கு] - குன்று போலே விளங்கா நின்றுள்ள மாடங்கள்சூழ்ந்த திருப்பேரான் ஒன்று எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று உணர்த்தவேண்டியிருந்தேன்.

ப.—அநந்தரம், "இன்று நிர்ஹேதுகமாக உபகரித்தவன் முன்புஉபே க்ஷித்ததுக்கு ஹேதுவென்?" என்று கேட்கவேண்டியிருந்த தென்கிறார்.

இன்று - (ப்ரதமகடாக்ஷம்பண்ணி இதுக்குப்பின்பான) இக்காலம், என்னை - (முன்பு "அஸந்நேவ" என்னும்படிகிடந்த) என்னை, பொருள்ஆக்கி - ("ஸந்தமேநம்" என்னும்படி) வஸ்துவாக்கி, தன்னை - (விலக்ஷணபோக்யபூதனான) தன்னை, என்னுள் - (ஹேயமான) என்னெஞ்சுக்குள்ளே, வைத்தான் - (தானேகொடுவந்து) வைத்தான்; அன்று - (அந்தகடாக்ஷத்துச்கு முன்பான) அன்று, என்னை - (தானிட்டவழக்கமாம்படி பாரதந்த்ரனான) என்னை, புறம்போக - (தன்பக்கலிலே விமுகனாய்) விஷயாந்தரங்களிலே கைகழிந்துபோம்படி, புணர்த்தது - ஸங்கல்பித்தது, என்செய்வான் - ஏதுசெய்வானாக? குன்றென்ன - குன்றென்று சொல்லலாம்படி, திகழ்-விளங்குகிற, மாடங்கள்சூழ்- மாடங்கள்சூழ்ந்த, திருப்பேரான் -, ஒன்று - (இவையிரண்டிலும்) ஒன்றுக்குஹேதுவை, எனக்குஅருள்செய்ய - எனக்கு அருளிச்செய்கைக்காக,உணர்த்தலுற்றேன் - ("தன்திரு வுள்ளத்திலே படும்படியறிவிக்கவேணும்" என்று) உத்யோகித்திருந்தேன். ஒன்று சொல்ல மற்றையது தத்வ்யதிரேகஸித்தமென்று கருத்து. நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத் துக்கு ஹேது ப்ரஸ்நம்பண்ணில் ஸர்வஜ்ஞனுக்கும்உத்தரமில்லையிறே.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "இன்று என்னை விஷயீகரிக்கைக்கும் முன்பு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்கும் காரணம்என்?" என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேன் என்கிறார். அஸத்கல்பனான என்னை ஒருவஸ்துவாக்கி; "பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி" என்கிறபடியே.

[தன்னை] - ஸத்துக்களுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயனான தன்னை. [என்னுள் வைத் தான்] - என்னோடே கூட ஸம்ச்லேஷம் பண்ணினான். "இன்று" என்கிறது-மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றதற்குப்பின்பு உண்டான காலத்தை; "அன்று" என்கிறது - அவ் விசேஷ கடாக்ஷத்துக்குமுன்பு உண்டான அநாதிகாலத்தை. [என்னை இத்யாதி] - பாரதந்த்ரனான என்னைப் புறம்போகப் பண்ணிற்று என்செய்கைக்காக? பாஹ்யனாகப் பண்ணுகையாகிறது - உபேக்ஷிக்கை. புறம் போகவிட்டானும் அவனே என்றிருக்கிறார். ஸ்வஸத்தை பாரதீநமாயிருக்க, இவ்வஸ்துவுக்குப் போக்குவரவு ஆவதென்? இரண்டுக் கும் காரணம் சொல்லவேணும். [குன்றென்ன இத்யாதி] - மலைகள்போலே விளங்கா

நின்றுள்ள மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரான். [ஒன்று எனக்கருள்செய்ய] - இன்று விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேதுசொல்லவேணும்: முன்பு உபேக்ஷித்ததுக்கு ஹேது சொல்லவுமாம். [உணர்த்தலுற்றேன்] - அறிவிக்கவேண்டி யிராநின்றேன். "இதுக்கு ஈஶ்வரன் இவர்க்குச் சொன்ன உத்தரம் எது?" என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, "இவர்தலையிலே ஒருபழி யேறிட்டு நெடுநாள் இழந்த நாம் சொல்லுவது என்? என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய் நின்றான்" என்று அருளிச்செய்தார்.

ஈடு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. இன்று என்னை விஷயீகரிக்கைக்கும் முன்பு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்கும் காரணமென்?" என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேனென்கிறார். அயவா, ஸர்வேஶ்வரன் தம்மைப்பரமபதத்திலே கொடுபோவதாக விரைகிறபடியைக்கண்டு "இன்று என்னளவல்லாதபடி த்வரிக்கிறதேவர் இதுக்குமுன்பு நெடுநாள்விட்டு ஆறியிருந்தபடி யெங்ஙனே?" என்று அவன்றன்னைக்கேட்கிறார். இன்றுஇப்படி விரைகிறமை மெய்யாகில் முன்புவிட்டுஆறியிருக்கக்கூடாதென்கிறார்: "நத்வாமிஹஸ்த்தாம்ஜாநீதே" (நத்வாமிஹஸ்த்தாம்ஜாநீதே) என்று நடுவே சிலர்சொல்லவேண்டும்படியாய்த்து: எழுந்தருளியிருந்தவிடமறியாமையாலே ஆறியிருந்தாரித்தனைபோக்கி, அறிந்தால்ஒருக்ஷணம்ஆறியிருப்பரோ? இதுதான்என்வார்த்தைகொண்டறியவேணுமோ? 'கமலலோசந' (கமலலோசநே)-உம்முடைய கண்ணழகேயன்றோ இதில் ப்ரமாணம்? "ராமஃ" (ராமஃ) அவரையறியாதொழிய வேணுமோ? "நஜீவேயம்க்ஷணமபிவிநாதாமஸிதேக்ஷணாம்" (நஜீவேயம்க்ஷணமபிவிநாதாமஸிதேக்ஷணாம்) என்றிறே யிவரிருப்பது. "ராமஃகமலலோசந" (ராமஃகமலலோசநே)-அவரை யறியாமையுமில்லை: உம்மை நீர் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாமையுமில்லை. "கமலலோசந" (கமல

ஒன்பதாம்பாட்டு - இன்றென்னை இத்யாதி. "இன்றென்னை" என்றுதொடங்கி, "புணர்த்ததென் செய்வான் - உணர்த்தலுற்றேன" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இன்றென்னை இத்யாதி. அவதாரிகாந்தரம் - அயவா இத்யாதி. மூன்றாமவதாரிகை - இன்றிப்படி இத்யாதி. 'இன்றென்னை' இத்யாதிமூந்தினவவதாரிகை, ஸ்வமதசிந்தாபரம்; அயவா, இத்யாதி த்விதீயாவதாரிகை, ஈஶ்வரனைக்குறித்து ப்ரஶ்நபரம; இன்றுஇப்படி இத்யாதி மூன்றாம் அவதாரிகை, அதிஶங்காபரம். "'ஆறியிருக்கக்கூடாது' ஆகையால் இதுவும்பொய்யோ" என்றுகருத்து. அன்றிக்கே, அவதாரிகை யிரண்டாய், இத்தால்ஃபலித்த பாவம் - இன்றுஇப்படி இத்யாதி என்றுமாம். "கூடாது' இதுக்கடியென்னென்கிறுரென்றபடி" என்று இப்போது பாவம்.

"உணர்த்தலுற்றேன்" என்றுகேட்டதுக்கு பரிஹரிக்கும்படியென்னென்ன - நத்வாம் இத்யாதி. தடஸ்தரேபரிஹரிக்கவேணும், அவனால் பரிஹரிக்கப்போகாதென்றபடி. "நத்வாமிஹஸ்த்தாம்ஜாநீதே ராமஃகமலலோசந| தேநத்வாம் நாபயத்யாஶு ஶசீமிவபுரந்தரஃ" இதிஸுந்தரகாண்டே (ங௬-௩௦). ஸீதாம்ப்ரதிஹநுமாந், இஶ்லோகத்துக்குபாவம் - எழுந்தருளி இத்யாதி. "கமலலோசந" என்றதுக்குவாஸனை - இதுதான் இத்யாதிவாக்யத்வயம். இதுதான் - அறிந்தால் ஒருக்ஷணமாறியிராரென்னும் அதுதானென்றபடி. இதில்ப்ரமாணம் - ஆறியிரான் என்னுமதில் ப்ரமாணமென்றபடி. ப்ரமாணம் - நியாமக மென்றபடி. "ராமஃ" என்றதுக்கு பாவம் - அவரைஇத்யாதி. அவர் எப்படியிருப்பரென்ன - நஜீவேயம் இத்யாதி. "அஸிதேக்ஷணாம்-விநா" என்கையாலே - உம்முடைய கமலலோசநங்களை விட்டிருக்கவல்லரோவென்றபடி. பதத்வயத்துக்கும் தந்த்ரேணபாவம் - அவரை இத்யாதி. "கமலலோசந"

லோசநே)-அன்றிக்கே, ஆரேதிராகத்தான் இக்கண்சிவப்பும் சீற்றமுமெல்லாமென்னுதல். [இன்று என்னைப்பொருளாக்கி] - அஸத்கல்பனான என்னை இன்றுஒரு வஸ்துவாம்படி பண்ணி, "பொருளல்லாதவென்னை" என்றாரிறே. [தன்னை] - ஸத்துக்களுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயனான தன்னை. [என்னுள்வைத்தான்] - தன்னைப்பிறர்க்கு அவகாஶமில்லாதபடி முற்றூட்டாக என்னுள்ளே கோடுவந்துவைத்தான். [அன்று] - அவன் விசேஷ கடாக்ஷம் பெறுவதற்கு முன்புள்ளநாளை யெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறார். இன்றென்கிறது - * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவதுக்குப் பின்புண்டான காலத்தை. [என்னைப்புறம்போகப் புணர்த்ததென்செய்வான்] - (பரதந்த்ரனான என்னைப் புறம்போகப்பண்ணிற்று என்செய்கைக்காக? பாஹ்யனாகப் பண்ணுகையாகிறது - உபேக்ஷிக்கை.) "இழந்தநாள் இழந்ததும் அவனாலே; பெற்றஇன்று பெற்றதும் அவனாலே" என்றிருக்கிறார். பரதந்த்ரவஸ்து செல்லநிற்கவற்றே? வரநிற்கவற்றே? [குன்று இத்யாதி] - இப்படி மதிப்பனானவன். மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலே விளங்காநின்றுள்ள மாடங்கள் சூழ்ந்த திருப்பேரான். [ஒன்றெனக்கருள்செய்ய] - முன்பு கைவிட்டதுக்கு ஹேது சொல்லவுமாம்; இன்று என்னை விஷயீகரித்ததுக்கு ஹேதுசொல்லவுமாம். [உணர்த்தலுற்றேனே] - இதுக்குஒரு மறுமாற்றம் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டியிராநின்றேன். "இது நாம் சொல்லவேணுமோ? நீரே அறியீரோ?" என்றான்; "*அடியேன் அறியேன்: ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் அருளிச்செய்யவேணும்" என்றார். "ஆனால், நாம் உம்முடைய நெஞ்சிலே புக்கிருக்கிறவிடத்தில் ஸம்வதித்திருந்தீர்: அத்தாலேகாணும்" என்றான்; "ஓம், அதுதானுண்டோ? * யானொட்டி என்னுளிருத்துவம்" என்றார்; "அதில்லையாகிலும் புகுந்தபின்பு நம்மையாதரித்தீரே" என்றான்; "'மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்' என்று அதுவும் தேவர்செய்த வித்தனை" என்றார்; "ஓங்காணும்; அதில்லையாகிலும் நம்மோடொக்க விஷயாந்தரங்களையும் விரும்பாதே இருந்தீரே" என்றான்; "'என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்' என்று அதுவும் தேவரே

என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே ஆரேதிராக இத்யாதி. இந்த த்விதீயார்த்தத்துக்கு, ப்ரணய ரோஷத்தால்வந்த சிவப்பையும் சீற்றத்தையும்சொல்லுகிறது. * கமலபத்தத்துக்கு - செந்தாமரையர்த்தம்; முந்தினவர்த்தத்துக்கு, "ஶதவத்ரநிபேக்ஷணா" என்றதுக்குப்போலே "கலோவநேத்ரோ" என்றதுக்கும் நெய்தல்போன்ற கருங்கண்ணையுடையவனென்றுபொருள்.

'அஸத்கல்பனனவென்னை'என்கிறதுக்கு இங்குஶப்தமேதென்ன-பொருளல்லாத இத்யாதி. "எழிசையின்சுவைதானே" என்றதுக்கநுகுணமாக "தன்னை" என்றதுக்கர்த்தம்-ஸத்துக்களுக்கும் இத்யாதி. முற்றூட்டாக - எல்லாம் ஏகபோகமாக. புறம்போக - விஷயப்ரவணனாய்ப்போக. புணர்த்தது - ப்ரக்ருதியையிட்டு மயக்கினது. கீழுக்கெல்லாம் பாவம் - இழந்தநாள் இத்யாதி. இரண்டும்அவனாலேயென்கிறதென்? என்ன - பாரதந்த்ர இத்யாதி. குன்றென்று சொல்லலாம்படி விளங்குகிற மாடங்கள்சூழ்ந்த திருப்பேரான் இதி ஶப்தார்த்தஃ. "திருப்பேரான்" என்றது - ஸம்போதனை. தாத்பர்யம் - இப்படி இத்யாதி. "ஒன்று" என்றதுக்குபாவம் - முன்புஇத்யாதி. உணர்த்தலுற்றேன் - அறிவிக்கவிசாரியாநின்றேனென்றபடி. "உணர்த்தலுற்றேன்" என்றவநந்தரம் "உற்றேனுகந்துபணிசெய்து" என்று தாமே ஸமாஹிதராகையாலே அவன் நிருத்தரனானது ஸித்தமாகையாலே, நிருத்தரனானபடியைப் பரக்கஉபபாதிக்கிறார் - இதுநாம்சொல்ல இத்யாதி. 'இதுநாம்சொல்லவேணுமோ' இத்யுத்தரப்ரத்யுத்தரங்கள் - லலிதங்கள். நம்மோடொக்க விஷயாந்தரங்களையும் விரும்பாதேஇருந்தீரே என்றது - நம்பக்கல் ப்ராவண்யம் கடவாநிற்கச்செய்தே விஷயாந்தரங்களில் அபிநிவேஶம் கலந்துவாவில்லையேயென்றபடி. சிலவார்த்தைகளையிவர்க்குச்

யன்றோ" என்றார்; "இவையொன்றுமில்லையாகிலும் நாம்தந்த * மதிநலத்தை வளர்த்துக் கொடுபோந்தீரே" என்றான்: "'காதல்கடல்புரைய விளைவித்தகாரமர்மேனி' என்று அதுவும் தேவரீரேயன்றோ" என்றார்; இப்படி இவர் முடியத்தொடர்ந்தவாறே பெருங்கடல் மண்டினாரைப்போலே போக்கற்றான். "இதுக்கு ஈச்வரன்சொன்னஉத்தரமென்?" என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, "இவர்தலையிலே ஒருபழியை எறட்டு நெடுநாளிழந்த நாம் சொல்லுவதேன்?' என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய்க் காலாலே தரையைக்கீறி நிற்கு மித்தனைபோக்கி வேறு உத்தரமுண்டோ?" என்றருளிச்செய்தார். அதாவது - "முன்பு ருசியில்லாமையாலே" என்னமாட்டான்: "இப்போது ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகையாலே" என்ன மாட்டான்: ஆனால், பின்னை ஈச்வரனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யாதிகள்வருதல் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம்வருதல் செய்யாதோ வென்னில் ;- அதுசெய்யாது, அடியிலே அத்வேஷமும் இச்சையும் பிறக்கைக்குத்தான் க்ருஷிபண்ணி அது பக்வமாமளவும் பார்த்திருக்கிறவனாகையாலே. அவன்கேட்டதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லக்காணாமையாலே "அறிந்தோம்: இதுக்கு ஹேது இங்ஙனேயாகவேணும்" என்று பார்த்தார்: "தன்னுடையஸ்பர்சம் ப்ரதிகூலமாகைதவிர்ந்து விலக்காதஸமயம் பார்த்திருந்தானாதல், தன்னையொழிந்தவற்றில் ஸாதநபுத்தி தவிருமளவும் பார்த்திருந்தானாதலாக வேணும்" என்று பார்த்தார். ஆனால், இதுதன்னை அவனுத்தரமாக அருளிச் செய்யாதொழிவானேன்? என்னில்; "சைதந்யப்ரயுக்தமாய் வருகிற அத்வேஷத்தை ஸாதநமென்னமாட்டானே: உபாயபாவம் தன்தலையிலேயாய்த்தே: நெடுநாள் இவர்தலையிலே பழியிட்டிழந்திருந்த நாம் எத்தைச் சொல்லுவது?" என்று பேசாதேயிருந்தான். "ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா" (ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா) என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜித்துநிற்குமவனிறே; இவர்தாம் எடுத்துவைத்து வார்த்தைசொல்லும்படியாய்த்து அவன் நிலை. சைதந்யப்ரயுக்தமான ருசிதான் ஸ்வரூபாதிரேகி யன்றிறே. "உம்

சொல்ல, இவர் அதுக்கெல்லாம் அந்யதாஸித்திசொல்ல, நிருத்தரனும் ப்ரகாரத்தைக்கீழேசொல்லி, இங்ஙனன்றிக்கே அநாதிகாலம் இவரைக் கைவிட்டிருந்த குற்றம் தன்மேலேயாய் அவ்வழியாலும் அவன் நிருத்தரனானப்ரகாரத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே உபபாதிக்கிறார் - இதுக்கு ஈச்வரன் இத்யாதி. அதுவென்? ருச்யாதிகளில்லாமையாலே யென்னவொண்ணாதோவென்ன - அதாவது இத்யாதி. அதாவது - உத்தரமில்லாமையாவதென்றபடி. "'மாட்டான்' ஆகையாலே நிர்ஹேதுகம்" என்றபடி. ஆனால் - நிர்ஹேதுகமானாலென்றபடி. இப்படி இவன்நிருத்தரனானால் இவர் கேட்டசங்கைக்கு ஸமாதாநம்பண்ணினாராரென்ன; தாமே ஸமாதாநம்பண்ணிக்கொண்டு போகிறாரென்கிறார் - அவன்கேட்டதுக்கு இத்யாதி. ஸ்பர்சமென்றது - ரக்ஷணமென்றபடி. இதுதன்னை என்றது - அத்வேஷத்தையும் ஸாதநபுத்தி தவிருகையையுமென்றபடி. "இவர்தலையிலே" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - நெடுநாள் இத்யாதி. "ஆகையாலே 'நெடுநாள்'" என்றுகூட்டுவது. "பழியிட்டு இழந்திருந்த நாம்" என்கைக்கு தன்மேலே குறையாக நினைத்திருக்குமோவென்ன - ஹ்ரீரேஷாஹி இத்யாதி. "ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா । யதீத்ருசை: க்லிச்யஸே பரிப்ராப்யமபி ஸாதுபி:" இத்யாரண்யகாண்டே (கo-க). அவன் லஜ்ஜாவிஷ்டனான ப்ரகாரத்தினெல்லையை யருளிச்செய்கிறார்-இவர்தாம் இத்யாதி. "ஆகையாலே 'இவர்தாமெடுத்துவைத்து'" என்றுகூட்டுவது. எடுத்துவைத்து - லஜ்ஜையினாலே கவிழ்ந்திருந்தவனை யெடுத்துப்பிடித்தென்றபடி. இவர்க்கு அத்வேஷமேயன்றிக்கே ருசியுமுண்டே; அது ஸாதநமாகாதோ? என்ன - சைதந்ய இத்யாதி. ஸாக்ஷாத்ப்ரச்நத்துக்கு உத்தரம் - உம்முடைய

முடையப்ராப்யம் பெற்றீராகில் அதுவேயமையாதோ?'' என்ன, அதுவே யமையுமென்கிறார்; தேங்காய்க்கு இளநீர்புக்கவழி ஆராய்ந்தன்றிறே விடாய்த்தவன் இளநீர்குடிப்பது?

பத்தாம் பாட்டு.

உற்றேன்உகந்துபணிசெய்துஉனபாதம்
பெற்றேன்ஈதேஇன்னம்வேண்டுவதுஎந்தாய்!
கற்றார்மறைவாணர்கள்வாழ்திருப்பேராற்கு
அற்றாரடியார்தமக்கு அல்லல்நில்லாவே.

ஆ.—(உற்றேன்.) - எம்பெருமான், ஓர் உத்தரங்காணாமை ''உம்முடைய திறத்தில் நான் செய்த செயலெல்லாம் நீர் சொன்னபடியே நிர்ஹேதுகமாகவேசெய்தேன்; அது நிற்க: இனி நான் செய்யவேண்டுவதென்?'' என்ன;—

''உன்திருவடிகளைப் பெற்றேன்; பெறுகிறேன்; உகந்து பணிசெய்துகொண்டு உன்திருவடிகளைப்பெற்றேன்; இன்னம் உன் திருவடிகளில் அடிமைசெய்யும் இதுவே எனக்கு வேண்டுவது எந்தாய்!'' என்று ஆழ்வார்சொல்ல, எம்பெருமானும், ''அப்படியேசெய்கிறோம்'' என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வாரும், ''திருப்பேர்நகரான் திருவடிகளைப்பற்றினார்க்கு ஒரு து:க்கமில்லையாகாதே!'' என்கிறார்.

ஒ.– பத்தாம்பாட்டில், இவர் கேட்ட அதுக்கு ஒரு ஹேது காணாமையாலே நிருத்தரனாய் ''உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவது சொல்லீர்?'' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; உன்னைக்கிட்டி ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமை செய்துகொண்டு உன் திருவடிகளை அநுபவிக்கப்பெற்றேன். இதுவே இன்னம் வேண்டுவது என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ்செய்ய; அவனும் ''அப்படியே செய்கிறோம்'' என்ன, ப்ரீதராய், திருப்பேர் நகரான் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்க்கு ஒருது:க்கம் இல்லையாகாதே என்கிறார். அற்றாரான அடியார்.

ப.—அநந்தரம், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியான அவன் திருவடிகளை யடிமை செய்துபெற்றேன்; யாவதாத்மபாவி எனக்கு இதுவேயமையு மென்கிறார்.

உற்றேன் - நிர்ஹேதுகமாக உன் திருவடிகளைக் கிட்டினேன்; (அத்தாலே), உகந்து - ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு, பணிசெய்து - வாசிகமானவடிமைசெய்து, உனபாதம்பெற்றேன் - பரமப்ராப்யபூதமான உன் திருவடிகளைப்பெற்றேன்; எந்தாய் - நிருபாதிகஸ்வாமியானவனே! ஈதே - இவ்வடிமையே, (இவ்வாத்மாவுக்கு), இன்னம் - உள்ளதனையும், வேண்டுவது - அபேக்ஷிதம்; (இதுண்டாகவே), கற்றார் - (ஆசார்யமுகத்தாலே ஜ்ஞாதவ்யங்களை) அப்யஸித்தவர்களாய், மறை - ஸ்ருதமான வேதார்த்தங்களை, வாணர்கள் - நிர்வஹிக்க ஸமர்த்தரானவர்கள், வாழ் - அநுபவத்தோடே வாழுகிற, திருப்பேராற்கு - திருப்பேரிலேவர்த்திக்கிற உனக்கு, அற்றார் - அநந்யார்ஹமான,

இத்யாதி. ப்ராப்யம்பெற்றால் வந்தவழியாராயவேண்டா என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - தேங்காய்த்து இத்யாதி. ''குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள் சூழ்திருப்பேரான் - இன்றென்னைப்பொருளாக்கி' என்றுதொடங்கி, 'உணர்த்தலுற்றேனே' இத்யந்வயம். (க)

அடியார்தமக்கு - அடியார்தமக்கு, அல்லல் - அநுபவப்ரதிபந்தக து:க்கங்கள், நில்லாவே - தன்னடையே நில்லாதிறே; அற்றாருக்கடியாரென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவர் கேட்ட இதுக்கு ஒரு ஹேது காணாமையாலே நிருத்தரனாய், "உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவது என்?" என்ன; ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமைசெய்யப்பெற்றேன், இதுவே இன்னம் வேண்டுவதென்கிறார்.

'அவன்தானே செய்தான் என்னுமன்று அவனுக்கு வைஷம்யநைர்க்ருண்யமும் ஸர்வ முக்தியும் ப்ரஸங்கியாதோ?' என்னில்;—இத்தலையில் ருசியை அபேக்ஷித்துச் செய்கையாலே அவனுக்கு அவை தட்டாது. அது ஹேதுவென்று ஈச்வரனுக்குஉத்தரமாகாதோ? என்னில்,—அது உபாயமாகமாட்டாது. ஸலவ்யாப்தமானதிறே உபாயமாவது. இந்த ருசி அதிகாரிஸ்வரூபமாகையாலே தத்விசேஷணமாமித்தனை. உபாயம் ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாகையாலும் இத்தருசி உபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமல்லாமையாலே இவர்க்கு இல்லை என்னலாம்; ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தமாக அவனுக்கு உண்டென்னவுமாம். [உற்றேன்] - கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே கிட்டிக்கொடுநின்றேன். ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு திருவாய்மொழிபாடி உன் திருவடிகளை அநுபவிக்கப் பெற்றேன். உகந்து பணிசெய்கை - ஸாயுஜ்யமாய், மேல் ஸாயுஜ்யமாகச் சொல்லுகிறதன்று; இரண்டும் ஏககாலத்திலே யுள்ளதாகையாலே. [ஈதே இன்னம் வேண்டுவது] - இதுதானே மாறிமாறி யாவதாத்மபாவியாய்ச் செல்லுகையிறே. புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே யொழிகையாவது - மீளாதொழிகை விதிபோலிருக்கிறதன்றே. [எந்தாய்] - இவ்வநுபவம் ஸ்வரூபாநுரூபமென்கிறது. இத்தலைக்கு மோக்ஷத்வமும் தேவர்க்கு மோக்ஷித்வமுமிறே ஸ்வரூபம். இவர் அபேக்ஷித்தபடியே "செய்கிறோம்" என்ன, ப்ரீதராய் அருளிச்செய்கிறார்: [கற்றார்] - ஓர் ஆஸநத்திலேயிருந்து போக்கினவர்கள். [மறைவாணர்கள்வாழ்] - வ்யாஸபதம் செலுத்த க்ஷமரானவர்கள் அநுபவித்து வர்த்திக்கிற தேசம். [திருப்பேராற்கு] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முகத்தை மாறி ஸ்வகதமாகச் சொல்லுகிறார் என்னுதல், திருப்பேரானான உனக்கு என்னுதல். [அற்றாரடியார்] - திருப்பேர் நகரானுக்கு அற்றாரான அடியார் என்னுதல், அவனுக்கு அற்றவர்களுக்கு அடியார் என்னுதல். [அல்லல் நில்லாவே] - ஒருது:க்கமுமில்லையாகாதே என்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவர் கேட்ட இதுக்கு ஒருஹேது காணாமையாலே நிருத்தரனாய், "உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவதேன்?" என்ன, "ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமை செய்யப்பெற்றேன்: இதுவே யின்னம்வேண்டுவது" என்கிறார். "அவன்தானே செய்தான்" என்னுமன்று, அவனுக்கு வைஷம்யமும் நைர்க்ருண்யமும் ஸர்வ முக்தியும் ப்ரஸங்கியாதோ வென்னில் ; இத்தலையில் ருசியை யபேக்ஷித்துச்செய்கையாலே அவனுக்கு அவை தட்டாது. அதுஹேதுவென்று ஈச்வரனுக்குஉத்தர

பத்தாம்பாட்டு - உற்றேன் இத்யாதி. "உற்றேன்" என்றுதொடங்கி "இன்னம்வேண்டுவது" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து, அதுக்கு அநுகுணமாக ப்ரச்நோத்தரமுகத்தாலே ஸங்கதி-இவர்கேட்ட இத்யாதி. கீழிற்பாட்டில் உக்தமான சங்காபரிஹாரங்களை ஸ்த்தூணநிகநந்யாயத்தாலே த்ருடீகரித்தருளுகிறார் - அவன்தானே இத்யாதி. அது - அந்தருசி, மாட்டாதபடியெப்படி? என்ன - ஸல

மானுலோ வென்னில்; அது உபாயமாகமாட்டாது. ஃபலவ்யாப்தமானதிறே உபாயமாவது; இந்தருசி அதிகாரிஸ்வரூப மாகையாலே தத்விஶேஷணமாமித்தனை. உபாயம் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாகையாலும், இந்தருசி யுபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமாகாமை யாலே இவர்க்கில்லை என்னலாம், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக அவனுக்கு உண்டேன்னவுமாம்.

[உற்றேன்] - கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே கிட்டிக்கொடு நின்றேன். [உகந்துஇத்யாதி] - ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு திருவாய்மொழிபாடி உன்திருவடிகளை யநுபவிக்கப்பெற்றேன். உகந்துபணிசெய்கை - ஸாதநமாய், மேல் ஸாத்யமாகச்சொல்லுகிறதன்று; இரண்டும் ஏககாலத்திலேயுள்ளதாகையாலே. [ஈதேயின்னம் வேண்டுவது] - இதுதானே மாறிமாறி யாவதாத்மபாவியாய்ச் செல்லுகையிறே. புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே யொழிகையாவது - மீளாதொழிகை. அப்ராப்தமாயிருக்கிறதோவென்னில், [எந்தாய்] - இவ்வநுபவம் ஸ்வரூபப்ராப்தமென்கிறது. இத்தலைக்கு ஶேஷத்வமும் தேவர்க்குஶேஷித்வமுமிறே ஸ்வரூபம். இவர் அபேக்ஷித்தபோதே அவனும் “செய்கிறோம்” என்ன, ப்ரீதராய் அருளிச்செய்கிறார்: [கற்றார்] - ஓராஸநத்தின்கீழேயிருந்து போக்கினவர்கள். [மறைவாணர்கள்வாழ்] - வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள் அநுபவித்து வர்த்திக்கிற தேஶம். [திருப்பேராற்கு] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முகத்தைமாறி ஸ்வத்தமாகச் சொல்லுகிறாரேன்னுதல், திருப்பேரானை உனக்கென்னுதல். [அற்றாரடியார்] - திருப்பேர்நகரானுக்கு அற்றாரான அடியாரேன்னுதல், அவனுக்கு அற்றவர்களுக்கடியா ரேன்னுதல். [அல்லல்நில்லாவே] - ஒருது:கங்களும் இவர்கள் பக்கல் நில்லாது. (க0)

வ்யாப்தம் இத்யாதி. இந்தருசிக்கு உபாயகோட்யந்தர்பாவமில்லையாகில் பின்னையெதிலே யந்தர்ப்பூதமென்ன - இந்தருசி இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - உபாயம் ஸஹகாரி இத்யாதி. “ஆக ‘இது உபாயமாகாமையாலே’” என்று கூட்டுவது.

பணிசெய்கையாவது - வாசிகமானவடிமைசெய்கை; அதாவது - திருவாய்மொழி பாடுகை; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - ப்ரீதி இத்யாதி. உகந்துபணிசெய்கை பாதம்பெறுகைக்கு ஸாதநமோவென்ன - உகந்து பணிசெய்கை இத்யாதி. இரண்டும் பலமென்றபடி. இரண்டும் ஏககாலத்திலேயுள்ளதாகையாலே என்றது - திருவாய்மொழிபாடுகையும் அவன்திருவடிகளைப் பெறுகையும் இங்கேயிருக்கச்செய்தேயுள்ளதாகையாலேயென்றபடி. “நவதுநராவருதே” என்கிற தேசத்திலே எல்லாரும் போக ஆசைப்படாநிற்க, நீர் “ஈதேயின்னம்வேண்டுவது” என்பானென்? என்ன - இதுதானே இத்யாதி. “‘செல்லுகையிறே’ வேண்டுவது” என்று கூட்டிக்கொள்வது. இது மாறிமாறிச்செல்லுகை யாவதாத்மபாவியாகக்கூடுமோ, அபுநராவ்ருத்தியன்றோ வேண்டுவது? என்ன - புநராவ்ருத்தி இத்யாதி. மீளாதொழிகை - அவிச்சேதேந மாறிமாறிவருகையென்றபடி. மீளாதொழிகையிறே, அத்தை “ஈதேயின்னம்வேண்டுவது” என்கிறதென்றபடி. உபபாதநம் - இத்தலைக்கு இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம்அவதாரிகை - இவர் அபேக்ஷித்த இத்யாதி. போக்கினவர்கள் - அப்யஸித்தவர்கள். ஆசார்யமுகத்தாலே ஜ்ஞாதவ்யங்களை அப்யஸித்தவர்களாய், வேதத்துக்கு நிர்வாஹகரானவர்கள் வாழுகிற திருப்பேரென்று ஶப்தார்த்தம். வாணர்கள் - நிர்வாஹகர்கள். “எந்தாய்” என்ற ஸம்போதநத்துக்குச்சேர - உனக்கேன்னுதல் என்றது. அற்றாரான அடியாரென்னுதல், அற்றார்க்கடியாரென்னுதல். அல்லல் - து:கம். (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

நில்லாஅல்லல்நீள்வயல்சூழ் திருப்பேர்மேல்
நல்லார்பலர்வாழ் குருகூர்ச்சடகோபன்
சொல்லார்தமிழ்ஆயிரத்துள்இவைபத்தும்
வல்லார்தொண்டராள்வதுசூழ்பொன்விசும்பே.

ஆ.—(நில்லாவல்லல்) - "அவன் திருவடிகளை யாஶ்ரயித்தார்க்கு அல்லல் நில்லாவே: இது நிஶ்சிதம்" என்றுகொண்டு இத்தையே பின்னையும் அநுஸந்தித்து, திருப்பேரை ப்ரதிபாதித்தஇத்திருவாய்மொழி வல்லார் இட்டவழக்காம்திருநாடுஎன்கிறார்.

ஒ —நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் இட்ட வழக்காம், விலக்ஷண தேஜோரூபமான திருநாடு என்கிறார்.

[நீள்வயல் என்று தொடங்கி] - பெருத்த வயல்சூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்பேர் மேலே விலக்ஷணர் பலரும் தம்மை அநு஭வித்து க்ருதார்த்தரான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய சொல் சேர்ந்த தமிழான ஆயிரம் திருவாய்மொழியினும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஸ்வாராஜ்ய ப்ராப்தியையருளிச்செய்கிறார்.

அல்லல் - துக்கத்துக்கு, நில்லா - வாஸஸ்தாநமல்லாத தேஶமாய், நீள் வயல்சூழ் - பெரிய பரப்பையுடைத்தான வயல்களாலேசூழப்பட்ட, திருப்பேர்மேல் - திருப்பேர்விஷயமாக, நல்லார் - விலக்ஷணபுருஷராளுர், பலர் - பலரும், வாழ் - திருவாய்மொழிகேட்டுவாழுகிற, குருகூர்ச்சடகோபன் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய, சொல்ஆர் - சொல்லாய்ச்சேர்ந்திருக்கிற, தமிழ்-தமிழான, ஆயிரத்துள்-, இவைபத்தும்வல்லார்-இவைபத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லரான, தொண்டர் - ஶ்ரீவைஷ்ணவரானவர்கள், ஆள்வது - தாங்கள்நிர்வாஹகராய் நடத்துமது,—சூழ் - அபரிச்சிந்நமாய்க்கொண்டு வ்யாப்தமாய், பொன் - தேஜோமயமாய், விசும்பு - பரமவ்யோம ஶப்தவாச்யமான பரமபதம். இது கலித்துறை.

இ—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்க வல்லார் இட்டவழக்கு பரமபதம் என்கிறார்.

[நில்லா அல்லல்] - து:க்கங்களானவை, "இது நமக்கு தேஶமன்று" என்று தானே விட்டுப்போம். பெருத்த வயல் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்பேர் மேலேயாய்த்துச் சொல்லிற்று. விலக்ஷணர் பலரும் தம்மை அநு஭வித்து இனியராயிருக்கும் திருநகரியையுடையராயிருக்கும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. "நல்லார் நவில் குருகூர்"- "ஸதாம்நிதம் ஸதாகுலம்". [சொல்லார் இத்யாதி] - சொல்சேர்ந்த தமிழான ஆயிரம் என்னுதல்; "வாக்ஷ்மமேயம்" என்கிறபடியே, இனிமைக்குச் சொல்லே அமைந்த தமிழான ஆயிரம் என்னுதல். [வல்லார் தொண்டர்] - இப்பத்தை அப்யஸிக்க வல்லார், "செஞ்சொற்கவிகள்" என்கிறபடியே வாசிகமான அடிமைசெய்யும் வைஷ்ணவர்கள். [ஆள்வது சூழ்பொன் விசும்பே] - நிரதிஶய தேஜோரூபமான பரமபதத்தை யாய்த்து ஆளுவது; இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தவர்கள் சென்றால் "ஆண்மின்கள் வானகம்" என்றாய்த்து, அங்குள்ளார் சொல்லுவது.

ஈடு.— நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிக்கவல்லார்இட்டவழக்கு பரமபதமென்கிறார்.

[நில்லாவல்லல்]-துக்கங்களானவை, "இது நமக்குதேசமன்று" என்று தானே விட்டுப்போம். [நீள்வயல் இத்யாதி]-பெருத்தவயல்சூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்பேர்மேலேயாய்த்துச் சொல்லிற்று. [நல்லார் இத்யாதி] - விலக்ஷணர்பலரும் தம்மையநுஸவித்து இனியராயிருக்கும் திருநகரியை யுடையராயிருக்கும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. "நல்லார்நவில் குருகூர்"-"ஸர்வதாபி கதஸ்ஸத்பிः" (ஸர்வதாபி கதஸ்ஸத்பிः). [சொல்லார்இதயாதி]-சொல்சேர்ந்த தமிழான ஆயிரமென்னுதல்; "பாட்யே கேயே ச மதுரம்" (பாட்யே கேயேசமதுரம்) என்கிறபடியே, இனிமைக்குச் சொல்லேயமைந்த தமிழான ஆயிரமென்னுதல். [இப்பத்தும்வல்லார்தொண்டர்] - இத்தையப்ஸிக்கவல்லார், "சேஞ்சொற்கவிகள்" என்கிறபடியே வாசிகமான அடிமைசெய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [ஆள்வது சூழ்பொன்விசும்பே] - நிரதிஶயதேஜோரூபமான பரமபதத்தையாய்த்து ஆளுவது? இதத்திருவாய்மொழி யப்யஸித்தவர்கள் சென்றால், "ஆண்மின்கள்வானகம்" என்றாய்த்து, அங்குள்ளார் சொல்லுவது. (கக)

நிகமம் - நில்லாவல்லல் இத்யாதி. "வல்லார்தொண்டர், ஆள்வதுசூழ்பொன்விசும்பே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி.

"நில்லாவல்லல்" என்றது - அநுவாதமாதல்; "இப்பத்தும் வல்லாரான தொண்டர்பக்கல் அல்லல்நில்லாது - ஆள்வதுசூழ்பொன்விசும்பு" என்று இப்பாட்டுக்கு யோஜனையாதல். திருநகரியிலே விலக்ஷணர் பலருண்டென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நல்லார் இத்யாதி. நவிலுகை - வர்த்திக்கையும், சொல்லுகையும். திருவிருத்தம். உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - ஸர்வதா இத்யாதி. ஸர்வதாபி கதஸ்ஸத்பிஸ்ஸமுத்ர இவ ஸிந்துபி: இத்யாதி. ஸங்க்ஷேபே. "சொல்லார்" என்றதுக்கு - சொல்செறிந்தவென்னுதல்; ஆர்தல் - அமைதலாய், சொல் தானேயமைந்த வென்னுதலென்றர்த்தத்வயம். "பாட்யே கேயே ச மதுரம் ப்ரமாணைஸ்த்ரிபிரந்விதம் । ஜாதிபிஸ்ஸப்தபிர்யுக்தம் தந்த்ரீலயஸமந்விதம்" இதி பாலகாண்டே (ச). "பொன் - சூழ்-விசும்பு" என்றதுக்கு அர்த்தம் தேஜஸ்ஸாலேசூழ்ந்த பரமபதமென்றபடி. பொன் - தேஜஸ்ஸு. பலிதம் - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. 'நீள்வயல்சூழ்' என்று தொடங்கி, 'இப்பத்தும்வல்லார் தொண்டர்பக்கல் - அல்லல்நில்லா; அவர்களாள்வது - 'பொன் - சூழ் - விசும்பே' இத்யந்வயம். இத்தால் - இப்பத்தை யப்யஸித்தவர்களுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பலமாகச் சொல்லுகிறதென்றபடி. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— ப்ராப்யாந்தரநிவ்ருத்திப்ரதிபாதந வைராக்யாதிஶயம் ஸ்வநாயகஸ்யாஹ: . . . . [illegible] ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலீ.— [illegible] ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நமிஶ்ர ஶ்ரீராமாநுஜ . . . . . [illegible] ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

திருமால்தம் பால்விருப்பஞ்செய்கின்றநேர்கண்டு
அருமாயத்தன்றகல்விப்பானென்? - பெருமால்தீ
இன்றென்பாற்செய்வானென்னென்ன இடருற்று நின்றான்
துன்னுபுகழ்மாறனைத்தான் சூழ்ந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி—சூழ்விசும்பு - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(சூழ்விசும்பு.) - இப்படி நிர்ஹேதுகமாக எம்பெருமானோடே ஸம்ஶ்லிஷ்டரான ஆழ்வார், தாம் திருநாடேற எழுந்தருளும்படியையும், தாம் எழுந்தருளும்போது ஸர்வலோகங்களும் தம்மைக் கொண்டாடும்படியையும் திருவுள்ளத்தாலே ப்ரத்யக்ஷீகரித்து, அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், பரமயோகிகளுக்கு ஸம்பவிப்பதான பகவஜ்ஜ்ஞாநவைராக்ய பக்திப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும் அநுபவித்து இனி இங்கிருந்தநுபவிப்பதொன்றுமில்லாமையாலே, 'திருநாடேறப் போகவேணும்'' என்று மநோரதிக்கிற ஆழ்வாரை ஈண்டெனக் கொடுபோகவேணுமென்று விரைகிற எம்பெருமான் இவர்க்கு அங்குத்தைக்கீடாம்படி மிகவும் விடாய்பிறக்கைக்காகத் திருநாட்டுக்குப் போகைக்கீடாக வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும், அங்குள்ளார்பண்ணும் ஸத்காரங்களையும் அவ்வழியேபோய்ப் புகக்கடவிய திருநாட்டையும், அங்கே எம்பெருமான் அயர்வறுமமரர்கள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளும்படியையும் பரமப்ராப்யரான அயர்வறுமமரர்கள்நடுவே தாம் ஆநந்தநிர்பரராய் இருக்கும்படியையும் காட்டியருளக்கண்டு ப்ரீதராய் அத்தை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசியநுபவிக்கிறார்.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிறுதியாக பகவத்விஷயமாகத் தமக்கு அநுபவப்ராவண்யரூபமான பரபக்தி நடந்தபடியையருளிச்செய்து, அநுபவத்தில் அந்விதரான இவர்க்குப் பரிபூர்ணாநுபவத்தில் ப்ராவண்யாதிஶயம்பிறக்கைக்கு உறுப்பாக இவரைக்கொண்டுபோய் அநுபவிப்பிப்பதாக நினைத்து, அர்ச்சிராதிமார்க்கம்முதலாக ப்ராப்திபர்யந்தமானப்ரயோஜநாம்ஶத்தைப்பரஜ்ஞாநவிஷயமாம்படி ப்ரகாஶிப்பிக்க நினைத்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய போக்ய குணபூர்த்தியையும், நிருபாதிக ஶேஷித்வத்தையும், அநந்யார்ஹதாபாதகத்வத்தையும, போக்யத்வபூர்த்தியையும், அதுக்கடியான ஸ்ரீய:பதித்வத்தையும், ஶேஷித்வசிஹ்நத்தையும், ஸமுத்ரஶாயித்வாதிகளால்வந்த ஸாவாயிகத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதஸௌலப்யத்தையும், பரமபதநிலயத்வத்தையும், ஸத்காரத்தையும் அநுபவித்து, ஏவம்பூதனான ஸர்வேஶ்வரன், முக்தராய்ப்போகிற பாகவதர்க்கு கந்தவ்யமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும், அங்கு உண்டான ஆதிவாஹிக ஸத்காரப்ரகாரங்களையும், தேஶவிஶேஷப்ராப்தியையும், நித்யஸூரி பரிஷதந்தர்பாவத்தையும் அபரோக்ஷிப்பிக்க, அதிலே அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், தாம் அபரோக்ஷித்த க்ரமத்திலே முக்தராய்ப்போகிற பாகவதருடைய ஸத்காரப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், பரமயோகிகளுக்குப் பிறக்கக்கடவதான பரபக்தி இவர்க்குப்பிறந்து தத்ப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும்வர அநுபவித்து இனியிங்கிருந்து அநுபவிப்பதொன்றுமில்லாமையாலே, "பரமபதத்திலே போகவேணும்'' என்று மநோரதிக்கிற இவரைத் தப்பிற்காட்டில் சடக்கெனக் கொடுபோகவேணுமென்று விரைகிற ஈஶ்வரன், அங்குத்தை அநுபவத்துக்கீடாம்படி

மிகவும் விடாய்பிறக்கைக்காக, தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளைக் கண்ணாலே கண்டாற்போலே விசதமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளினான். அதாகிறது-வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் சரீரவிச்லேஷ ஸமயத்தில்வரும் க்லேசமெல்லாம் ஆறும்படி தான்வந்து முகங்காட்டும்படியையும் மார்க்கஸ்த்தரான புருஷர்களுடைய ஸத்காரங்களையும் அம்மார்க்கத்தாலே போய்ப் புகக்கடவ பரமபதத்தையும், நித்யஸூரிகள் வந்து ஆதரிக்கும்படியையும், பிராட்டிமாரும் ஸ்ரீவைகுண்டநாயனும் எதிரேவந்து ஆதரிக்கும்படியையும், நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளுகிறபடியையும், பரமப்ராப்யரான நித்யஸூரிகள் நடுவே தாம் ஆநந்தநிர்பரராயிருக்கும்படியையும் காட்டியருளக்கண்டு ப்ரீதராய், அத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசி யநுபவிக்கிறார். தமக்குஅவன் பண்ணிக்கொடுத்த பேற்றை வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் பெற்றார்களாகப் பேசுகிற இது,அந்யாபதேசமாவது ; அதுதனக்கு ப்ரயோஜநம் -இங்குள்ளார் "நமக்கு ஆழ்வார் பேறு தப்பாது" என்றிருக்கைக்காக.

ஈடு —பரமயோகிகளுக்குப் பிறக்கக்கடவதான பரபக்தி இவர்க்குப்பிறந்து, தத்ப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும்வர அநுபவித்து, இனி இங்கிருந்தநுபவிக்குமதொன்றில்லாமையாலே "பரமபதத்தேறப் போகவேணும்" என்று மநோரதிக்கிற இவரைத் தம்மிற்காட்டில் சடக்கெனக்கொடுபோகவேணும் என்று விரைகிற ஈச்வரன், அங்குத்தை யநுபவத்துக்கீடாம்படி மிகவும் விடாய்பிறக்கைக்காக, தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளைக் கண்ணாலேகண்டாற்போலே விசதமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளினான். அதாவது - வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும், சரீரவிச்லேஷ ஸமயத்தில்வரும் க்லேசமெல்லாம் ஆறும்படி தான்வந்து முகங்காட்டும்படியையும், மார்க்கஸ்த்தரான புருஷர்களுடைய ஸத்காரங்களையும், அம்மார்க்கத்தாலேபோய்ப் புகக்கடவ பரமபதத்தையும் நித்யஸூரிகள் வந்து ஆதரிக்குபடியையும், பிராட்டிமாரும் ஸ்ரீவைகுண்டநாயனும் எதிரேவந்து ஆதரிக்கும்படியையும் நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளுகிறபடியையும், பரமப்ராப்

சூழ்விசும்பு ப்ரவேசம் ; அடியே தொடங்கி இத்திருவாய்மொழியளவும் இவர்க்கு உண்டான ஆகாரங்கள் பரபக்த்யவஸ்த்தையில் விளையுமவை என்றருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, இத்திருவாய்மொழியில் இவர்க்கு உண்டான ஆகாரம் பரஜ்ஞாநாவஸ்த்தையில் விளையுமதென்று அருளிச்செய்கிறார் - **பரமயோகிகளுக்கு** *இத்யாதி. உக்தத்தை விவரிக்கிறார் -* **அதாவது** *இத்யாதி. அதாவதென்றது - விசதமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளுகையாவதென்றபடி.* **வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான** *என்றது -* "**தேர்ச்சிஷமபிஸம்பவந்தி**" *இத்யாதியைப்பற்ற.* "**தேவயாநமாஸாத்ய ஸ்வர்க்கே மஹர்ஷிணஃ**" "**ஶ்ருக்ஷ்ணமதீஹ்யதே**" "**ஸ்வர்க்காதிநாக ஸ்வாயிதேஃ**" "**ஸுக்ருதாவிதிந**" *இத்யாதிகளும் இங்கேயநுஸந்தேயம்.* "**ஹார்தோநாம்ருஹீதஃ**" *என்றத்தைப்பற்ற -* **தான்வந்துமுகங்காட்டும்படியையும்** *என்றது.* *"தொழுதனர்உலகர்கள்" என்று தொடங்கி "வாசலில் வானவர் - எமதிடம்புகுதக" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து-***மார்க்கஸ்த்தரான** *இத்யாதி. "மாதவன் வைகுந்தம்புகவே" என்றத்தைப்பற்ற -* **அம்மார்க்கத்தாலே** *இத்யாதி. "முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து -* **நித்யஸூரிகள்** *இத்யாதி. "வந்தவரெதிர்கொள்ள" என்றத்தைப்பற்ற -* **பிராட்டிமாரும்** *இத்யாதி. "மாமணிமண்டபத் தந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை" என்றத்தைக்*

யரான நித்யஸூரிகள்நடுவே தாம் ஆநந்தநிர்ப்பரராயிருக்கும்படியையும் காட்டியருளக் கண்டு ப்ரீதராய், அத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசி யநுபவிக்கிறுர். தம்க்கு அவன் பண்ணிக்கொடுத்தபேற்றை வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் பெற்றுர்களாகப்பேசின இது - அந்யாபதேசமாவது ; அதுதனக்கு ப்ரயோஜநம் - இங்குள்ளார் "நமக்கும் ஆழ்வார்பேறு தப்பாது" என்றிருக்கைக்காக.

முதற் பாட்டு.

சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரியமுழக்கின
ஆழ்கடலலைதிரை கையெடுத்தாடின
ஏழ்பொழிலும்வளமேந்தியஎன்னப்பன்
வாழ்புகழ்நாரணன்தமரைக் கண்டுகந்தே.

ஆ.— *திருநாட்டேறப்போகையிலே ப்ரவ்ருத்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டுஉகந்து, அசேதநமான மேகங்களுங்கூட, இவர்கள் போகக்கடவிய ஆகாசத்தை யெல்லாம் வ்யாபித்துக்கொண்டுநின்று தூர்யகோஷத்தைப்பண்ணின; கடல்களாகிறவை திரைகளாகிற கையெடுத்து ஆடின; இப்படி ஸர்வலோகங்களும்மங்களமான செயல்களைச் செய்தன என்கிறுர்.*

ஓ.—*முதற்பாட்டில், திருநாட்டுக்குப்போக உபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களைக் கண்ட ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸ்தாவரஜங்கமங்களுக்குப் பிறந்த விக்ருதியை அருளிச்செய்கிறுர்.*

[சூழ்விசும்பென்று தொடங்கி] - இடமுடைத்தான ஆகாசத்தில் அழகிய மேகங்கள் தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின; ஆழ்கடல் அலையாநின்றிருந்துள்ள திரை யாகிற கையையெடுத்துக்கொண்டு ஆடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய]-ஸப்தத்வீ பங்களும் புதுக்கணித்தின; உபஹாரங்களை யரித்தாரென்றுமாம். [என்னப்பனென்று மேலுக்கு] — எனக்குப் பரமபந்துவாய் ஆச்ரிதரெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும் புகழை யுடைய நாராயணன் தமரைக்கண்டு உகந்து.

ப —*முதற்பாட்டில், அர்ச்சிராதிமார்க்க கமநத்தில் ஒருப்பட்டவர்களாய் போக்யகுணபூர்ணனை ஸர்வேச்வரனுடைய சேஷபூதரான பாகவதரைக்கண்டு சராசராத்மகமான ஜகத்துக்கு உண்டான ப்ரீதிவிகாரத்தை யருளிச்செய்கிறுர்.*

என்னப்பன்-எனக்கு அஸாதாரணபந்துவாய், வாழ்புகழ்- ஆநந்தாவஹமான குணப்ரதையையுடைய, நாரணன்தமரை - நாராயணனுக்கு அஸாதாரணபந்துக்க ளான சேஷபூதரை, கண்டுஉகந்து-கண்டு ப்ரியப்பட்டு, சூழ்விசும்பு - ஸர்வப்ரதேசத் திலும்சூழ்ந்த ஆகாசத்திலே, அணிமுகில் - திரண்டுதோன்றினமேகங்களானவை,

---

கடாக்ஷித்து - நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்க இத்யாதியும், பரமப்ராப்யரான இத்யாதியும். அந்யாப தேசமாவதேதென்ன - தமக்கு அவன் இத்யாதி. "ஆழியான்தமர்" "மாதவன்தமர்" இத்யாதி யாலே - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைச் சொல்லுகையாலே, அந்யாபதேசமென்றபடி. அந்யாபதேசத் தாலே சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநமேதென்ன - அதுதனக்கு இத்யாதி.

தூரியம் முழக்கின - தூர்யகோஷத்தைப்பண்ணிற்றின; ஆழ்கடல் - அகாதமான கடல்களானவை, அலை திரை - அலைந்துவருகிற திரையை, கையெடுத்தாடின - கையாகவெடுத்து ஆடிற்றின; ஏழ்பொழிலும் - ஸப்தத்வீபங்களும், வளம் - உபஹாரரூபமான நல்லவஸ்துக்களை, ஏந்திய - ஏந்திற்றின. வளமென்று - புதுக்கணிப்பாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், பரமபதத்துக்குப் போகஉபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்ட ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே ஸ்தாவரஜங்கமங்களுக்குண்டான விக்ருதியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சூழ்விசும்பு] - பூமியைச் சூழும்படி இடமுடைத்தான ஆகாஶத்திலே. [அணிமுகில்] - ஆபரணமான முகிலென்னுதல், ஆகாஶப்பரப்படங்கலும் அணியப்பட்ட முகில் என்னுதல்; அழகிய முகிலென்னுதல். [தூரியம்முழக்கின] - தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின. [அணிமுகில் தூரியம் முழக்கின] - ஒப்பித்துநின்று கொட்டுவாரைப் போலே; "[illegible]". இவன் போக்குக்கடியான அவன் வரவிலே பிறந்த விக்ருதியிறே இது; இவன்தானே போகப்புக்கால் சொல்லவேண்டாவிறே. அவற்றுக்கு அபிமாநிகளான இந்த்ர வருண பர்ஜந்யரைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [ஆழ்கடல்] - எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளே அடக்கவற்றான அளவுடைய கடல், ஹர்ஷம் பிறந்து அலையாநின்றிருந்துள்ள திரையாகிற கையையெடுத்துக்கொண்டு கூத்தாடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய] - ஸப்தத்வீபங்களும் புதுக்கணித்தன: உபஹாரங்களை யரித்தனவென்றுமாம். இதெல்லாம் ஆரைக் கண்டென்னில், - [என்னப்பன்] - எனக்கு பரமபந்துவானவன். இவர்களோடு நிருபாதிக ஸம்பந்தம் அவனுக்குண்டானால் அவனோடு ஸம்பந்தமுள்ளவையெல்லாவற்றுக்கும் ஆதரிக்கவேண்டியிருக்குமிறே; ராஜபுத்ரன் போகாநின்றால் ராஜஸம்பந்தமுடையார்க்கெல்லாம் அங்கீகரிக்கவேண்டுமாபோலே. [வாழ்புகழ் நாரணன்] - ஆஶ்ரிதரை வாழும்படி பண்ணவற்றான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். அவன் தன்னைக் கண்டோவென்னில்; - [அவன் தமரைக்கண்டு] - அவன் கேட்குமென்னும் பீதியாலேயோ வென்னில், - [உகந்தே] - ப்ரீதிப்ரேரிதராய்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. பரமபதத்துக்குப்போக உபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்ட ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே ஸ்த்தாவரஜங்கமங்களுக்கு உண்டான விக்ருதியை யருளிச்செய்கிறார்.

[சூழ்விசும்பு] - பூமியைச்சூழும்படி இடமுடைத்தான ஆகாசத்திலே. [அணிமுகில்] - ஆஹரணமான முகிலென்னுதல், ஆகாசப்பரப்படங்கலும் அணியப்பட்ட முகிலென்னுதல். [தூரியம்முழக்கின] - தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின. [சூழ்விசும்பு இத்யாதி-] காந்தப்ப ரோப்பித்துநின்று பெரிய மண்டபங்களிலேநின்று கோட்டுமாபோலே

முதற்பாட்டு.—சூழ்விசும்பு இத்யாதி. "வளமேந்திய" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - பரமபதத்துக்கு இத்யாதி. ஸ்த்தாவரம் - கடல். ஜங்கமம் - முகில்.

விசும்பு - விசும்பிலே. ஆஹரணமான - விசும்புக்கு ஆஹரணமானவென்றபடி. அணியப்பட்ட - வ்யாபிக்கப்பட்ட. "அணி" என்று - ஒப்பனையாக மூன்றுமர்த்தம். ஆகாசத்திலே அலங்க்ருதமான மேகங்கள் கர்ஜிக்கிறபோதெப்படி யிருக்கிறதென்ன-காந்தப்பர் இத்யாதி. காந்

காணும், இவையிருக்கிறது; ''மந்தம்ஜகர்ஜுர்ஜலதா:'' (மந்தம்ஜகர்ஜுர்ஜலதா:). இவன் போக்குக்கடியான அவன்வரவிலேபிறந்த விக்ருதியிறேயிது; இவன் தான் போகப் புக்கால் சொல்லவேண்டாவிறே. அவற்றுக்கு அபிமாநிகளான இந்த்ரவருணபர்ஜந்யங்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [ஆழ்கடல்இத்யாதி] - எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளே யடக்க வற்றான அளவுடையகடல், தைர்யபங்கம்பிறந்து அலையாநின்றுள்ள திரையாகிற கையை யெடுத்துக் கூத்தாடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும்வளமேந்திய] - ஸப்தத்வீபங்களும் புதுக் கணித்தன: உபஹாரங்களை யரித்தன வென்றுமாம். இதெல்லாம் ஆரைக்கண்டேன்னில் - [என்னப்பன்] - எனக்குப் பரமஸம்பந்தியானவன். இவர்களோடு நிருபாதிக ஸம்பந்தம் அவனுக்கு உண்டானால். அவனோடேஸம்பந்தமுள்ளவையெல்லாவற்றுக்கும் ஆதரிக்கவேண்டியிருக்குமிறே ; ராஜபுத்ரன் போகாநின்றால் ராஜஸம்பந்தமுடையார்க்கெல்லாம் அங்கீகரிக்கவேண்டுமோபோலே. [வாழ் புகழ்நாரணன்] - ஆஸ்ரிதர்வாழும்படி பண்ணவற்றான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். அவன் தன்னைக் கண்டோவென்னில்,— [அவன்தமரைக்கண்டு] - அவன்கேட்டு மென்னும் ரீதியாலேயோ வென்னில், [உகந்தே] - ப்ரீதிப்ரேரிதராய். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நாரணன்தமரைக்கண்டுகந்து நல்நீர்முகில்
பூரணபொற்குடம் பூரித்ததுஉயர்விண்ணில
நீரணிகடல்கள்நின்றார்த்தனநெடுவரைத்
தோரணம்நிரைத்துஎங்குந்தொழுதனருலகே

ஆ.—(நாரணன்.) - நாரணன்தமரைக்கண்டு மேகங்களஉகந்தன ; ஆகாஸ சரரான தேவாதிகள் ஆகாஸத்திலே பூர்ணகும்பங்களைப் பூரித்தார்கள் ; நீரணிகடல்கள் நின்றார்த்தன ; நெடுவரைபோலேயிருந்த தோரணம்நிரைத்தெங்கும் தொழுதனர் உலகர்கள் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத்காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

தப்பர் - கந்தர்வர்கள். ஒரு சேதநன் போம்போதுஇதெல்லாம் கூடுமோவென்ன-மந்தம் இத்யாதி. ''ஸ்ரூயதே ...... மந்தம்ஜகர்ஜுர்ஜலதா: ......'' இதி பஞ்சமேம்ஸே த்ருதீயே. சேதநன்போம்போது இதெல்லாம் கூடுமென்னுமத்தை இசைவிக்கிறார் - இவன்போக்குக்கு இத்யாதி. பாட்டுக்கு அவதாரிகாந்தரம் அவற்றுக்கு இத்யாதி. 'விக்ருதியை யருளிச்செய்கிறார்' என்றவாக்யாநந்தரம், இவ்வாக்யத்தை யநுஸந்திப்பது. அவற்றுக்கு என்றது - கடலுக்கும் முகிலுக்கும்என்றபடி. கடலுக்கபிமாநி - வருணன். ''முகில்'' என்றத்தாலே - இந்த்ரபர்ஜந்யர்களைச் சொல்லுகிறது. ''வளம்'' என்றது - உபஹாரமும் ஸம்பத்தையும் சொல்லும். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, தத்ரஸ்த்தரைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் ஹாவம்- இவர்களோடு இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராஜபுத்ரன் இத்யாதி. 'என்னப்பன்' என்று தொடங்கி, 'உகந்து - சூழ்விசும்பணிமுகில்' இத்யாரப்ய, 'வளமேந்திய' இத்யந்வய:. (க)

[நாரணனென்று தொடங்கி] - அழகியநீர்முகில்கள் நாரணன்தமரைக்கண்டு உகந்தன ; அவைதானே பூர்ணகும்பங்களாயின. ஆகாசசரரான தேவர்களாலே ஆகாசமெல்லாம் பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரென்று தொடங்கி] - நீராலே அணியப்பட்ட கடல்கள் ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்தன ; லோகங்களிலுள்ளார் எங்கும் நெடுவரைபோலேயிருக்கும் தோரணங்களை நிரைத்துத் தொழுதார்கள்.

ப —அநந்தரம், நிருபாதிகசேஷியான நாராயணனுக்கு சேஷபூதரானவர்களைக் கண்டு லோகத்தார் ஸத்கரித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாரணன்தமரைக்கண்டு — நிருபாதிக சேஷியான நாராயணனுக்கு சேஷபூதரானவர்களைக்கண்டு, உகந்து - உகப்பையுடைத்தாய், நல்நீர்முகில் - சுத்தமான ஜலத்தாலே பூர்ணமான மேகமானது, உயர் - (த்வாரவேதிகைகளிற்போலே) உயர்ந்த, விண்ணில் - ஆகாசத்திலே, பூரணம் - பூர்ணமான, பொற்குடம் - பொற்குடங்களாக, பூரித்தது - நிறைத்தது; நீரணி-நீரை வஹிக்கிற, கடல்கள் - கடல்களானவை, நின்று- (ஒருபடிப்பட்டு) நின்று, ஆர்த்தன - கோஷித்தன ; நெடுவரை - நெடுவரைகளாகிற, தோரணம்நிரைத்து - தோரணங்களை நிரைத்து, உலகு - உலகிலுள்ளார், எங்கும் -, தொழுதனர் - ; முகிலென்கிற ஒருமை - ஜாதிபரம். இவ்விரண்டுபாட்டாலும் - அந்தரிக்ஷபர்யந்தமான ஸர்வலோகமானது உகந்துஆதரித்தபடியை ப்ரதர்ஶிப்பித்தாராய்த்து. உலகம்என்று - லோகப்ரதாநரை லக்ஷிக்கிறது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத்காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாரணன் தமர்இத்யாதி] - நிருபாதிக சேஷியானவனுடைய அடியாரைக் கண்டு நல்ல நீரையுடைத்தான மேகங்களானவை உகப்பாலே, உயர்ந்த ஆகாசத்திலே பூர்ண கும்பங்களாகச் சமைக்கப்பட்டன: முற்படக் கண்டுகந்தன; பின்பு அவைதானே பூர்ணகலசங்களாய்த்தின என்கை. "ஒருகால் தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணினோம்" என்றிருக்கிறனவில்லை. ஆகாச சரரான தேவர்களாலே ஆகாசமெங்கும் பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரணிகடல் இத்யாதி] - நீராலே அணியப்பட்ட கடல்கள் "ஒருகாலாடினோம்" என்றிராதே, ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்தன. [நெடுவரை இத்யாதி] - அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார் நெடியவரைபோலேயிருந்துள்ள தோரணங்களைநட்டுத் தாங்களும் தொழுதார்கள். 'உலகென்று' லோகத்திலுள்ளாரைச் சொல்லுகிறது ; "ஊர்த்வாஃகோ மஸுர் ஹூ திவஸ - ஸமந்தாத் வாதோரணானி" என்கிறபடியே ஹர்ஷத்தாலே எல்லா அடிமைகளும் செய்யாநின்றார்கள்.

ஈடு:—இரண்டாம்பாட்டு. மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத்காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாரணன் இத்யாதி] - நிருபாதிகசேஷியானவனுடையாரைக்கண்டு, நல்ல நீரையுடைத்தான மேகங்களானவை, உகப்பாலே, உயர்ந்த ஆகாசத்திலே பூர்ணகும்

இரண்டாம்பாட்டு.—நாரணன் இத்யாதி. "நெடுவரைத்தோரணம் நிரைத்தெங்கும் தொழுதனருலகே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மேலுண்டான இத்யாதி.

"நன்னீர்முகில் - உகந்து - உயர்விண்ணில் - பூரணபொற்குடம் பூரித்தது" என்றந்

பங்களாகச் சமைக்கப்பட்டன. முற்படக் கண்டு உகந்தன, பின்பு அவைதானே பூர்ண கும்பங்களாய்த்தின என்கை. "ஒருகால் தூர்யகோஷம் பண்ணினோமிறே" என்றிருக்கிறனவில்லை. ஆகாஶசரரான தேவர்களாலே ஆகாசமெல்லாம் பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரித்யாதி] - நீராலே யணியப்பட்ட கடல்கள், "ஒருகாலாடினோம்" என்றிராதே, ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்துக்கொண்டன. [நெடுவரை இத்யாதி] - அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார், நெடியவரைபோலேயிருந்துள்ள தோரணங்களை நட்டுத் தாங்களும் தொழுதார்கள். *உலகமென்பது உயர்ந்தோரையிறே. அங்குள்ளாரைச்சொன்னபடி. "ஸச்சத்ரசாமரபாணிஸ்து" (சத்ரசாமரபாணிஸ்து) என்கிறபடியே ஹர்ஷத்தாலே எல்லாவடிமைகளும் செய்யாநின்றார்கள். (௨)

மூன்றாம் பாட்டு.

தொழுதனர்உலகர்கள் தூபநல்மலர்மழை
பொழிவனர் பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே
எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர்முனிவர்கள்
வழியிதுவைகுந்தற்குஎன்று வந்தெதிரே.

ஆ.—(தொழுதனர்உலகர்கள்.) - பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே தூபநன்மலர்மழைபொழிவனர், ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப் போவார்க்கு வழியிதுவென்று எதிரே வந்து "இங்ஙனே எழுந்தருளவொண்ணுமோ" என்று இருமருங்கும் முனிவர்கள் நின்று இசைத்தனரென்கிறார்.

ஓ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் திருநாட்டுக்கு நடக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எதிரேவந்து புஷ்பவர்ஷாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[பூமியன்றளந்தவன் தமர்] - திருவுலகளந்தருளினவன் குணத்திலேயகப்பட்டு அடிமைபுக்குத் திருநாட்டுக்குப் போகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [எழுமினென்று மேலுக்கு] - ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குப் போவார்க்கு வழி இதுவென்று எதிரேவந்து

வயித்தர்த்தம் - நல்லநீரை இத்யாதி. சமைக்கப்பட்டன - சமைந்தனவென்றபடி. "உகந்து" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - முற்பட இத்யாதி. முன்பு தூர்யகோஷம்பண்ணின அபோராதோவென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. "பூரணபொற்குடம்பூரித்தது" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - ஆகாஶசரரான இத்யாதி. ஆகாஶசாரிகள்உகந்து பூர்ணகும்பங்களாகப் பண்ணினார்களென்றபடி. பூரித்தது-நிறைத்தது. பூரணபொற்குடம் - பூர்ணகும்பங்களாகவென்றபடி. அணியப்பட்ட - செறியப்பட்ட. "நின்று" என்றதுக்கர்த்தம் - நிரந்தரமாக என்று. "தொழுதனர்" என்றதுக்குச்சேர, உலகர்கள் என்ன வேண்டாவோவென்ன - உலகமென்பது இத்யாதி. உயர்ந்தோரை - உத்க்ருஷ்டரை. உயர்ந்தோரன்றிக்கே தத்ரஸ்தரெல்லாரையும் சொல்லவுமாமென்கிறார் - அங்குள்ளாரைச் சொன்னபடி என்று. கீழ்வாக்யவிவரணமாய், ஏகார்த்தமாதல். "தோரணம் நிரைத்து, தொழுதனர்" என்ற பதத்வயத்துக்கும் பாவம் - ஸச்ச இத்யாதி. "ஸச்சத்ரசாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மணோ [illegible] । ஜுகோப [illegible] ப்ருஷ்டத:" இத்யயோத்யாகாண்டே. (௨)

இரண்டருகும் நின்று "எழுந்தருளலாகாதோ?" என்றார்கள். [முனிவர்கள்] - முனிவர்களென்றது வாங்நியமம் தவிர்ந்தமைக்கு ஸூசகம்.

ப.—அநந்தரம், அநந்யார்ஹதாபாதகனை த்ரிவிக்ரமனுக்கு மோக்ஷஸூத்ரானவர்கள் ஸந்நிதியிலே ஆதிவாஹிகலோகத்திலுள்ளார் ஸத்கரித்த ப்ரகாரத்தையருளிச்செய்கிறார்.

அன்று - மஹாபலி "என்னது" என்றபிமாநித்தஅன்று, பூமி அளந்தவன் - பூமியை யநந்யார்ஹமாம்படி யளந்தவனுடைய, தமர் - மோக்ஷஸூத்ருடைய, முன்னே - ஸந்நிதியிலே, தூபம் - தூபபூர்வகமாக, நல்மலர்மழை — நன்றானபுஷ்பவர்ஷத்தை, பொழிவனர் - பொழிவாராய்க்கொண்டு, உலகர்கள் — அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார், தொழுதனர் - தங்கள்மோக்ஷத்வாநுரூபமாக அஞ்ஜலிபந்தம்பண்ணினார்கள், முனிவர்கள் - அந்தலோகங்களில் வாங்நியதியுடையரான முனிவரானவர்கள், (அந்நியதியைத் தவிர்ந்து), வைகுந்தர்க்கு - ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குப்போமவர்களுக்கு, வழி இது வென்று - வழி இதுவென்றுசொல்லி, எதிரே வந்து -, எழுமின் என்று - "எழுந்தருளலாகாதோ" என்று, இருமருங்கு - இரண்டுபக்கத்திலும் நின்று, இசைத்தனர் - ஸாதரமாகச் சொன்னார்கள்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் எதிரேவந்து புஷ்பவர்ஷாதிகளைப் பண்ணிக் கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[தொழுதனருலகர்கள்] - ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் "கைபடைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றோம்" என்று தொழுதார்கள். [தூபம் இத்யாதி] - தூபத்தையும் நல்ல மலர்மழையையும் ப்ரயோகித்துத் தொழாநின்றார்கள். [பூமியன்றளந்தவன்தமர் முன்னே] - திருவுலகளந்தருளின ஸ்ரீவாமனன் செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கவர்களென்றாய்த்து அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. அவன் திருவுலகளந்தருளின நினைவை ஸப்ரயோஜநமாக்கினரென்றாய்த்து அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. [எழுமினென்றிருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்] - "இங்கே யெழுந்தருளவேணும்" என்று இரண்டருகும் நின்று சொன்னார்கள் முனிவர்கள். முனிவர்களென்கிறது - வாங்நியமம் தவிர்ந்தமைக்கு ஸூசகம். மௌநத்துக்கு விஷயம் புறம்பேயிறே என்றிருந்தார்கள். [வழியிது வைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே] - பரமபதத்துக்குப் போவார்க்கு வழியிதுவென்று எதிரே வந்து தந்தாமுடைய எல்லையிலே வந்தால்ஆதரிக்கிறோமென்றிருக்கையன்றியே எதிரே வந்தாதரித்தார்கள். [பூமியன்றளந்தவன்தமர் முன்னே] - தூபநன்மலர்மழை பொழிவனராய்க்கொண்டு - முனிவரான உலகர்கள் - தொழுதனர்; வைகுந்தர்க்கு வழியிது என்று எதிரேவந்து எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. ஆதிவாஹிகலோகங்களிலுள்ளார் எதிரேவந்து புஷ்பவ்ருஷ்டியைப்பண்ணிக்கொண்டாடுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[தொழுதனருலகர்கள்] - ஆதிவாஹிகலோகங்களிலுள்ளார், கைபடைத்தப்ரயோஜநம் பெற்றோம்" என்றுதொழுதார்கள். தூபத்தையும் நல்லமலர்மழையையும் ப்ர

மூன்றாம்பாட்டு.—தொழுதனர் இத்யாதி. "உலகர்கள்" என்று தொடங்கி "இசைத்தனர்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆதிவாஹிக இத்யாதி.

புநருக்திபரிஹாரத்துக்கு ஸாவம்-ஆதிவாஹிக இத்யாதி. தூபத்தையும் நன்மலர் மழையையும் பொழிவனராய்க்கொண்டு தொழுதனரென்றபடி. கீழையும் கடாக்ஷித்து "பூமியன்றளந்

யோகித்துத் தோழாநின்றார்கள். [பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே] - ஸ்ரீவாமநனாய்த் திருவுலகளந்தருளின செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கவர்களென்றாய்த்து, அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. "மூவடிமண்கோண்டளந்தமன்னன் சரிதைக்கேமாலாகிப்போன்பயந்தேன்" என்னுமவர்போல்வாருண்டே. அவன் திருவுலகளந்தருளின நினைவை ஸப்ரயோஜநமாக்கினவர்களென்றாய்த்து அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. [எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்] - "இங்கேயெழுந்தருளவேணும்" என்று இரண்டருகும்நின்று சொன்னார்கள். முனிவர்களென்றது - வாங்நியமம் தவிர்ந்தமைக்குஸூசகம்; மௌநத்துக்குவிஷயம் புறம்பேயிறே என்றிருந்தார்கள். [வழியிதுவைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே] - பரமபதத்துக்குப்போவார்க்கு வழியிதுவென்று எதிரேவந்துசொன்னார்கள். "ஜகதம்ஸம்ஸவதே" (ஜகதம்ஸம்ஸவதே) என்று விவக்ஷிதரன்டயப் போகக்கடவதாய்க்கிடக்கிற வழி, இன்று இதுண்டாகிறதன்றே. "ஸம்பவத விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரித்து நம் ஸத்தையுண்டாகவேணும்" என்று எதிரேதந்தாமுடைய எல்லைகளைக்கடந்து வந்தாதரித்தார்கள். [வைகுந்தர்க்கு] – தேசாந்தரகதனான ராஜா ஸ்வதேசத்திலே புகுமாபோலே, அங்கு நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாராயிருக்கிறபடி. பூமியன்றளந்தவன் தமர்முன்னே - தூபநன்மலர்மழைபொழிவனராய்க் கோண்டு - முனிவரான - உலகர்கள் - தொழுதனர்; வைகுந்தர்க்கு-வழியிது - என்று-எதிரே-வந்து-எழுமின் என்றுஇருமருங்கு இசைத்தனர்.

வன்தமர்" என்றதுக்கு ஸாவம் - ஸ்ரீவாமநன் இத்யாதி. இச்செயலுக்குஅப்படி தோற்றிருப்பாருண்டோவென்ன - மூவடி இத்யாதி. மாலாகி - வ்யாமுக்தையாய். போன்பயந்தேன் - விவர்ணையானேன். திருமொழி, "முன்னம் குறளுருவாய்" இத்யாதி. பலிதம் - அவன் திருவுலகு இத்யாதி. இச்செயலுக்குத் தோற்று ஆரேனும் அடிமைபுக்கு உஜ்ஜீவிப்பர்களோவென்னும் நினைவாலேயாய்த்து, அவன் திருவுலகளந்தருளிற்று; இவர்கள் அப்படிசெய்தால் அவன்நினைவுஸப்ரயோஜநமாமென்றபடி. இசைக்கை - சொல்லுகை. "முனிவர்கள்" என்று விசேஷித்து, "இசைத்தனர்" என்றதுக்கு ஸாவம் - முனிவர்களென்றது இத்யாதி. முனிவரானால் வாங்நியமம் தவிரலாமோவென்ன - மௌநத்துக்கு இத்யாதி. "ஜகதம்ஸம்ஸவதே [illegible] ஸம்ஸாரஷிணா [illegible]" என்னக்கடவதிறே. வைகுந்தர்க்கு - வைகுந்தம்புகுவார்க்கு. ப்ரஸித்தமான மார்க்கத்தை இவர்கள் சொல்லுகிறதென்னென்ன - ஜகத இத்யாதி. '[illegible] ஜகதம்ஸம்ஸவதே [illegible]" இதி ஸ்ரீஸாகவத்கீதாயாம் அஷ்டமே. கீழே "வைகுந்தர்க்கு" என்றதுக்கு - வைகுந்தம் போவார்க்கு என்றருளிச்செய்து, இங்கே வைகுந்தத்துள்ளவர்களென்று விவக்ஷித்து, இங்கு நின்றும் போகிறவர்களை இங்ஙன் சொல்லுகிறதென்னென்ன - தேசாந்தர இத்யாதி. 'பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே - தூபநன்மலர்மழைபொழிவனராய்க்கொண்டு - முனிவரான - உலகர்கள் தொழுதனர், வைகுந்தர்க்கு - வழியிது - என்று எதிரே - வந்து-எழுமினென்றுஇருமருங்கிசைத்தனர்' இத்யந்வய:. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

எதிரேதிர் இமையவர் இருப்பிடம்வகுத்தனர்
கதிரவரவரவர் கைந்நிரைகாட்டினர்
அதிர்குரல்முரசங்கள் அலைகடல்முழக்கொத்த
மதுவிரிதுழாய்முடி மாதவன்தமர்க்கே.

ஆ—(எதிரெதிர்.) - மதுவிரிதுழாய்முடிமாதவன்தமர்க்கு, இவர்கள் ஒரு கால் இங்கே பர்யவஸிக்கப்பெறுவதுகாண்'' என்னும் ஆசையாலே, இமையவர் எதிரெதிர் இருப்பிடம்வகுத்தனர் அர்ச்சிராத்யாதிவாஹிக கணங்கள், ''பார்த்தருளீர், பார்த்தருளீர்'' என்றென்று கைந்நிரைகாட்டினர்; கடலிரைத்தாற்போலே முரவபணவாதிவாத்யங்கள் ஸர்வலோகங்களும் அபிபூரிதமாம்படி முழக்கப்பட்டன என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், மேலில் லோகங்களில் தேவாதிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் போகிறவழிகளிலே தங்குகைக்குப் பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம் தோப்புக்கள் பண்ணியும், வாத்யாதிகோஷங்களைப்பண்ணியும் கொண்டாடுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[கதிரவரென்று தொடங்கி] - அர்ச்சிராதிகளான அவ்வவ ஆதிவாஹிக கணங்கள் 'பார்த்தருளீர், பார்த்தருளீர்' என்று கைகளை நிரையே காட்டினார்கள். [மதுவென்று தொடங்கி] - ஸ்ரியஃபதியினுடைய அழகிலே அகப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இவர்களை எதிர்கொள்ளுகைக்குப் பெரிய பிராட்டியாரோடே ஒப்பித்தருளுகிறபடி யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், போக்யதாபூர்ணனை ஸ்ரியஃபதியினுடைய சேஷபூதரைக்கண்டு தேவலோகத்திலுள்ளார் ஸத்கரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மது விரி - மதுவைவிகஸிக்கிற, துழாய் முடி - திருத்துழாயைத் திருமுடியிலேயுடைய, மாதவன்தமர்க்கு-ஸ்ரியஃபதிக்கு சேஷபூதரானவர்களுக்கு, இமையவர் - அநிமிஷராய்க்கொண்டு, (தேவர்கள்), எதிரெதிர் - இவர்கள் போகிறவழிக்குமுன்னே, இருப்பிடம் - வாஸஸ்தாநமான உபகார்யைகளை, வகுத்தனர் - சமைத்தார்கள்; கதிரவர் - த்வாதசாதித்யர்களும், அவரவர் - தந்தாமடைவிலே, (''ரச்மிபி ...
...தே'' என்கிறபடியே), கை நிரைகாட்டினர் - கிரணங்களாகிற கைகளை நிரையாகக் கொடுத்தார்கள்; முரசங்கள் - அவர்கள் ப்ரவர்த்திப்பித்த முரசங்கள், அதிர்குரல் - அதிருகிற குரலானவை, அலைகடல் - அலைகிறகடலில், முழக்கொத்த-முழக்கொத்தன.

இ—நாலாம்பாட்டில், மேலில் லோகங்களில் தேவாதிகள இவர்கள் போகிற வழிகளிலே தங்குகைக்குப் பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் தோப்புக்கள் பண்ணியும் வாத்யாதி கோஷங்களைப் பண்ணியும் கொண்டாடும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[எதிரெதிர் இமையவர் இத்யாதி] - பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும், ''இவர்கள் இங்கே தங்கிப்போவார்களோ, இங்கே தங்கிப்போவார்களோ'' என்னும் நசையாலே தேவர்கள் தோப்புக்கள் சமைத்தார்கள். இமையவரென்று ஸ்வபாவகயநமன்று; தோப்புக்கள் சமைக்கையிலுள்ள த்வரையாலே கண்ணிமைத்திருக்கிறபடி. ப்ரவு...

யிருக்கிறபடியென்கை. [கதிரவரவரவர் இத்யாதி] - அர்ச்சிராதிகளாயுள்ள அவ்வோ ஆதிவாஹிக மணங்கள், "பார்த்தருளீர் பார்த்தருளீர்" என்று கைகளை நிரையேகாட்டினார்கள். [அதிர்குரல் இத்யாதி] - அதிரா நின்றுள்ள குரலையுடைய முரசங்கள். கடல் கிளர்ந்து முழங்கினாற்போலே முழங்காநின்றன. அங்குத் தங்குகையிலுண்டான ஆதராதிஶயந் தோற்ற வாத்யகோஷங்களைப் பண்ணினார்கள். [மதுவிரிதுழாய்முடி]- ஸ்ரீயஃபதியுடைய ஒப்பனை. அழகிலேயகப்பட்டு அடிமைபுக்கவர்களுக் கென்னுதல்: இவர்களை எதிர்கொள்ளுகைக்குப் பிராட்டியோடே ஒப்பித்தருளுகிறபடியைச் சொல்லுதல்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. †மேலுள்ளலோகங்களில்தேவர்கள், இவர்கள், போகிற வழிகளிலே தங்குகைக்குத் தோப்புக்கள் சமைத்தும் வாத்யாதிகோஷங்களைப்பண்ணியும் கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

[எதிரெதிரித்யாதி] - பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும், "இவர்கள் இங்கே தங்கிப் போவர்களோ? இங்கே தங்கிப்போவர்களோ?" என்னும் நசையாலே, தேவர்கள் தோப்புச்சமைத்தார்கள். இமையவரென்று - ஸ்வபாவகதநமன்று; தோப்புச்சமைக்கையிலுண்டான த்வரையாலே கண்விழித்திருக்கிறபடி ; இளையபெருமாள் அடிமைசெய்கைக்கு உறுப்பாக உறங்காதிருந்தாற்போலே இவர்கள் அங்கே புக்குத்தங்குகிறார்களன்றிறே, தந்தாம் ஸ்வரூபலாபத்துக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கிறபடியிறே ; ராஜாக்களொருகால் கண்டுசிரித்து "அழகிது" என்று போகைக்காக மாநாவிசமைப்பாரைப் போலே [கதிர் இத்யாதி] - ஆதித்யர்கள், நிலைவிளக்குப்போலே "இங்ஙனே யெழுந்தருள, இங்ஙனே யெழுந்தருள: பார்த்தருள, பார்த்தருள" என்று கைகளை நிரையே காட்டினார்கள். அர்ச்சிராதிகளான ஆதிவாஹிக மணங்களாகவுமாம் (கதிரவர் - தேஜோவிசிஷ்டர்.) [அதிர் இத்யாதி] - அங்கே கால்தாழ்வர்களென்று, அதுகேளாதபடி, அதிராநின்றுள்ள ஶப்தத்வனியையுடைய முரசங்கள், அலையையுடைத்தான கடல்போலே முழங்கிற்றின; அன்றியே, இங்கே தங்குகையிலுண்டான ஆதராதிஶயந்தோற்ற வாத்யகோஷங்களைப் பண்ணினார்க

நாலாம்பாட்டு.—எதிரெதிர் இத்யாதி. "எதிரெதிரிமையவர்" என்று தொடங்கி "முழக்கொத்த" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மேலுள்ளலோகங்களில் இத்யாதி. இருப்பிடம் - தோப்பு; வாத்யாதிகோஷங்கள் - வாத்யகோஷாதிகளென்றபடி. ஆதிஶப்தத்தாலே- "கைந்நிரைகாட்டினர்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது.

"எதிரெதிர்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - பார்த்தபார்த்தவிடம்இத்யாதி. இருப்பிடம் வகுக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் - இவர்கள்இங்கே இத்யாதி. தேவர்களென்றதே "இமையவர்" என்றதுக்கு பாவம்- இமையவரென்று இத்யாதி. கார்யபரதையாலே கண் விழித்திருந்த பேருண்டோவென்ன - இளையபெருமாள் இத்யாதி. அவர்கள் இப்படிசெய்கைக்கு அதித்வரையோடே போகிறவர்கள் தங்குவர்களோவென்ன-இவர்களங்கே இத்யாதி. உக்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராஜாக்கள் இத்யாதி. மாநாவிசமைக்கை - மஹாநவமிக்கு ராஜத்வாரங்களிலே அலங்கரிக்கை "கதிரவர்" என்று தேஜஸ்ஸையிட்டு விசேஷிக்கிறதுக்கு பாவம் - ஆதித்யர்கள் இத்யாதி. நிலைவிளக்குப்போலே என்றது - "கதிரவர்" என்ற பதசக்தியைப்பற்ற. நிரையே - வரிசையாக. இமையவர்கள் வகுத்த விருப்பிடத்தே கால்தாழ்வர்களென்று அதுகேளாதபடி அவ் வருகுள்ளாராலே முரசங்கள் முழக்கப்பட்டனவென்னுதல், இருப்பிடம் வகுத்தவர்களே வாத்யங்களையும் கோஷிப்பித்தார்களென்னுதல்; இந்த அர்த்தத்வயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - அங்கே கால்தாழ்வர்களென்று இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "மதுவிரிதுழாய்முடி" என்ற விசேஷணத்

† மேலில் லோகங்களில் என்றுபாடம் காண்கிறது.

ளென்றுமாம். [மதுவிரி இத்யாதி] - கொட்டோசையாலும், ஆள்களெதிரேசென்று சொல்லுகையாலும், சென்ற இவர்களுக்கு ஒப்பித்தபடியே கொடுக்கைக்காகப் பிராட்டியோடேகூட அழித்தழித்தொப்பிக்கிறபடி. [மாதவன்தமர்க்கே] - "பிராட்டிபுருஷகாரமாகப் பற்றினவர்கள் பிராட்டிமுன்னாக அடிமைசெய்கைக்கு வாராநின்றார்கள்" என்று ஒப்பிக்கிறபடி. ஸ்ரியঃபதியினுடைய ஒப்பனையழகிலே யகப்பட்டு அடிமைபுக்கவர்களுக்கென்னுதல் [எதிரேதிரித்யாதி] - இங்கு "வைஷ்ணவர்கள்" என்றதுவே ஹேதுவாகப் பங்குபெறாதே திரியுண்ட வைஷ்ணவர்களை அங்குள்ளார் எதிர்கொண்டு இருப்பிடங்கள் கொடுக்கப்படுகிறபடி! மிளகாழ்வான் படைவீட்டிலே அகரத்துக்குச்செல்ல, "நீ ஆந்தராளிகன்; உனக்குப்பங்கில்லை" என்ன, "நன்மையில் குறையுண்டாய்ச் சொல்லுகிறிகோளோ, அன்றோ" என்ன, "நன்மையில் குறையில்லை இதிறேஹேது" என்ன, "நம்நெஞ்சில் இல்லையாகிலும் இவர்கள் வைஷ்ணவர்களென்று கைவிடப்பெற்றோமிறே" என்று புடைவையைமுடிந்து எறட்டுக் கூத்தாடினான். (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மாதவன்தமரென்று வாசலில்வானவர்
போதுமின்எமதிடம் புகுதகவென்றலும்
கீதங்கள்பாடினர் கின்னரர்கெருடர்கள்
வேதநல்வாயவர் வேள்வியுள்மடுத்தே.

ஆ.—*(மாதவன்தமர்.) - இவர்கள் போகிறவழியில் வர்த்திக்கும் தேவர்கள், இவர்கள் மாதவன்தமரென்று உகந்து, தந்தாமுடைய ஸ்தாநங்களையும் ஐஶ்வர்யங்களையும், இவர்களுக்கு "இவற்றைக்கொள்ளவேணும்" என்று ஸமர்ப்பித்தார்கள்; கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர்கருடர்கள்; வேதநல்வாயவர், ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யாகஸித்தமான தங்கள் ஸம்ருத்தியைக் கொடுத்தார்களென்கிறார்.*

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களான வருணேந்த்ராதிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

தக்கு ஹாவம் - கொட்டோசையாலும் இத்யாதி. "மாதவன்" என்றத்தைப்பற்ற-பிராட்டியோடேகூட என்றது. "மதுவிரி" என்று - புதுமையைச்சொல்லுகையாலே 'அழித்தழித்தென்றது'. விரிப்ரவஹியாநின்றுள்ள. கீழே பிராட்டியும் தானுமாய் ஒப்பித்தபடியைச்சொல்லி, தானேயொப்பிக்கிறானென்று தாத்பர்யார்த்தம் - பிராட்டிபுருஷகாரமாக இத்யாதி. மநுஷ்யர்களுக்கு மேலான தேவர்கள் வைஷ்ணவர்கள் வாசியறிந்து ஸத்கரிக்கிறபடியையும், இங்கே எத்தனையேனும் தண்ணியரும் வைஷ்ணவர்களை அவமாநம்பண்ணுகிறபடியையும் அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு- இங்குவைஷ்ணவர்கள் இத்யாதி. வைஷ்ணவத்வமே ஹேதுவாகப் பங்குபெறாதாருண்டோவென்ன, ஐதிஹ்யம்அருளிச்செய்கிறார் - மிளகாழ்வான் இத்யாதி. ஆந்தராளிகன்-நடுவேயிருக்கிறவன். அதாவது - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் முக்தர்க்கும் கூட்டல்லாத மத்யஸ்தனை முமுக்ஷு என்றபடி. 'மதுவிரி' என்று தொடங்கி, 'முழக்கொத்த' இத்யந்வயः. முரசங்கள்அதிருகிற குரலானவை அலைகிற கடலின் முழக்கொத்தன என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். (௪)

[வாசலில் வானவர்] - வழியில் தேவர்கள். [போதுமினென்று தொடங்கி]- வந்து எங்களதிகாரங்களைக் கொள்ளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறவளவிலே கின்னரர் களும் கருடர்களும் பாட்டுக்களைப்பாடினார்கள்; மேலில் லோகங்களில் வைதிகராய்க் கொண்டு ஸமாராதநம்பண்ணுமவர்கள் தங்களுடைய ஸமாராதனபலங்களை ஸ்ரீவைஷ் ணவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள்.

ப.—அநந்தரம், வழியில் வருணேந்த்ரப்ரஜாபதிகளானவர்கள், "ஸ்ரீய:பதி யானவனுக்கு சேஷபூதர்" என்று ஆதரித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

வானவர் - வருணேந்த்ரப்ரஜாபதிகளாகிற ஆதிவாஹிகதேவர்களானவர்கள், வாசலில் - தந்தாம்பதங்களில் தலைவாசலிலேவந்துநின்று, மாதவன்தமர் - ஸ்ரீய:பதிக்கு சேஷபூதர்களிவர், என்று - என்றாதரித்து, போதுமின் - "இங்ஙனேயெழுந்தருளுங் கோள்", எமதிடம்புகுதுக - எங்களதிகாரமான ஸ்தலங்களிலே ப்ரவேசியுங்கோள், என்றலும் - என்று ஸபஹுமாநமாக ஸத்கரித்தவளவிலே, (அவ்விடங்களில் கர்மஜதே வராய்), வேதநல்வாயவர் - வேதோச்சாரணத்தாலே விலக்ஷண முவரானவர்கள், வேள்வி - (தங்கள்)பாராதிகர்மங்களை, உள் - "ஸபலமாகப்பெற்றதே" என்று ஸாதர மாய்க்கொண்டு, மடுத்து - (இவர்கள் திருவடிகளிலே) ஸமர்ப்பித்து, கின்னரர் - கிந்நரர் களும், கெருடர்கள் - கருடர்களும், கீதங்கள்பாடினர் - கீதங்களைப்பாடினார்கள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆதிவாஹிககர்த்தாக்களான வருணேந்த்ராதிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் இவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[மாதவன் தமரென்று] - "பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆஸ்ரயித்த அந்த:புர பரிகரமன்றோ இவர்கள்" என்றுகந்து அவர்கள் சொல்லுவது. [வாசலில் வானவர்] - வழியில் தேவர்கள். அவர்களாகிறார் - வருணேந்த்ரப்ரஜாபதிகள். [போதுமினெமதிடம் புகுதுகவென்றலும்] - இங்ஙனே யெழுந்தருளவேணும் எங்கள் அதிகாரங்களைக் கைக் கொள்ளவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கிறவளவிலே, கின்னரர்களும் கெருடர்களும் பாட் டுக்களைப் பாடினார்கள். மேலில் லோகங்களிலே வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராதநம் பண்ணுமவர்கள், ஸமாராதநங்களை இவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள். நிர பேக்ஷராய்ப் போகிற இவர்களுக்குத் தந்தாமதிகாரங்களைக் கொடுப்பார் பாடுவார் யாக பலங்களைக் கொடுப்பார்களாகிறார்களிறே, தந்தாம் ஆதரத்தாலே. "ஸ்ரீ தத்ர ... ..." என்று தந்தாமுக்குள்ளவற்றைக் கொடுக்குமத் தனையிறே.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களான வருணேந்த்ராதிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் இவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

[மாதவன்தமரேன்று] - பிராட்டிபுருஷகாரமாக ஆஸ்ரயித்த அந்த:புரபரிகர மன்றோவென்றுகந்து அவர்கள் சொல்லுவது ; ப்ரஹ்மசாரி எம்பெருமானைப் பற்றினவர்

அஞ்சாம்பாட்டு.—மாதவன் இத்யாதி. "வாசலில்வானவர்" என்று தொடங்கி "வேள் வியுள்மடுத்தே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆதிவாஹிக இத்யாதி. மற்றுமுள்ளார் என்கிறது - "கின்னரர்" இத்யாதியைப்பற்ற.

"வாசலில் வானவர்" என்றதுக்கு - வழியில்தேவர்க ளென் றர்த்தமாயிருக்க, 'வரு ணேந்த்ரப்ரஜாபதிகள்' என்கிறது - மேலே "எமதிடம்புகுதுக" என்று - எங்களதிகாரங்களைக்

களன்றிறே. [வாசலில்வானவர்] - வழியில் தேவர்கள், [வாசல்] - வழி. அவர்களாகிறார்:— வருணேந்த்ரப்ரஜாபதிகள். [போதுமினெமதிடம்புகுதுகவென்றலும்] - "இங்ஙனே யெழுந்தருளவேணும்; எங்களதிகாரங்களைக் கைக்கொள்ளவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கிறவளவிலே. [கீதங்கள்பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள்] - கிந்நரர்களும் கருடர்களும் பாட்டுக்களைப்பாடினார்கள். கிந்நரதேசத்திலுள்ளாரும், கருடதேசத்திலுள்ளாரும் பாடினார்கள். [வேதநல் வாயவர்] - மேலில் லோகங்களில் வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராதநம்பண்ணுமவர்கள், தங்கள் ஸமாராதநபலங்களை இவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள். நிரபேக்ஷராய்ப்போகிறவர்களுக்கு, தந்தாம் அதிகாரங்களைக்கொடுப்பார், பாடுவார், யாகபலங்களைஸமர்ப்பிப்பாராகிறார்களிறே தந்தாம்ஆதரத்தாலே. "ப்ரீத꞉ குஶிகநந்தந꞉ ... " (ப்ரீத꞉குஶிகமுநிஸ்தாப்யாம் ஸம்ஸ்த்தித꞉கலஶம்ததௌ) என்று தந்தாமுக்குள்ளவற்றைக் கொடுக்குமத்தனையிறே. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

வேள்வியுள்மடுத்தலும் விரைகமழ்நறும்புகை
காளங்கள்வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்
ஆண்மின்கள்வானகம் ஆழியான்தமரென்று
வாளொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர்மகிழ்ந்தே.

ஆ.—(வேள்வியுள்.) - இவர்சிலர் ஸ்வக்ருதமான யாகபலத்தைக்கொடுக்குமளவில், வேறேசிலர் தூபதீபாதிகளால் அப்யர்ச்சநம்பண்ணினார்கள்; சிலர், காளங்கள் வலம்புரிகலந்தெங்கு மிசைத்தனர்; வாளொண்கண்மடந்தையர், இவர்களைக்கண்ட ப்ரீத்யதிஶயத்தினாலே, இவர்கள் தாங்கள் வரப்புகுகிற மங்களத்திற்காட்டில் மேற்பட்டதொரு மங்களமில்லாமையாலே, ஆழியான்தமரான நீங்கள் ஆண்மின்கள் வானகமென்று இதுதன்னையே மங்களமாக ஆஶாஸித்தார்களென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், ஸத்காரபூர்வகமாக தேவஸ்த்ரீகள் உகந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆஶீர்வசநங்களைப் பண்ணினார்கள் என்கிறார்.

[வேள்வியுள்என்று தொடங்கி] - சிலர் தாங்கள்பண்ணின யாகபலங்களை ஸமர்ப்பிக்குமளவிலே வேறே சிலர் அகில்தொடக்கமான த்ரவ்யங்களைக்கொண்டு நல்ல புகைகளை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்] - கலந்தெங்கும் த்வநித்தன.

கைக்கொள்ளவேணுமென்கையாலே, அதிகாரிபுருஷர்களாவாரவர்களே என்று நினைத்து. எமதிடம் - எங்கள்அதிகாரமானஸ்த்தலங்களிலே, புகுதுக- ப்ரவேஶியுங்கோள், என்றலும் என்றவளவிலே யென்று ஶப்தார்த்தம். விவரணம் - கிந்நரதேசத்தில் இத்யாதி. வேதநல்வாயவர்-வேதோச்சாரணத்தாலே விலக்ஷணமான வாயையுடையவர்கள். வேள்வி - யாகபலத்தை. "உள்-" உள்ளென்று - ஸப்தமியாய், அவர்களிடத்திலே யென்றபடி. மடுத்து - ஸமர்ப்பித்து என்று ஶப்தார்த்தம், வேள்வி யென்று - தத்பலத்தை லக்ஷிக்கிறது. வேள்வி - யாகம். மோக்ஷபலத்தைப்பற்றப் போகிறவர்களுக்கு க்ஷுத்ரபலத்தைக்கொடுத்தா லங்கீகரிப்பார்களோவென்ன - நிரபேக்ஷராய் இத்யாதி. அப்ராக்ருதமான தேசத்தை யபேக்ஷித்துப்போகிறவர்களுக்கு ஆஶாஸமான இவை ஸத்ருஶமன்றேயென்ன - ப்ரீத꞉ இத்யதி. "ப்ரீத꞉ குஶிகநந்தந꞉ ... ஸம்ஸ்த்தித꞉ ... । ... " இதிபாலகாண்டே குஶலவஶ்லோகயாம்.

ப.—அநந்தரம், "ஶேஷித்வசிஹ்நமான திருவாழியையுடையவனுக்கு ஶேஷபூதரான நீங்கள் இந்த ஸர்வலோகத்தை நிர்வஹியுங்கோள்" என்று ஆதிவாஹிக மஹிஷிகள் வாழ்த்தினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

வேள்வியுள்மடுத்தலும் - வைதிகர் ஸகலகர்மங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே, விரைகமழ் - பரிமளத்தைப்ரவஹிக்கிற, நறும் - ஸுகந்தமான, புகை - தூபங்களானவை, எங்கும் கலந்து - , காளங்கள் - காளங்களையும், வலம்புரி - வலம்புரிகளையும், இசைத்தனர் - த்வநிப்பித்தார்கள்; (இவர்களைக்கண்டப்ரீதியாலே), வாள் - ஒளியையுடைத்தாய், ஒண் - தர்ஶநீயமான, கண் - கண்களையுடைய, மடந்தையர் - தேவஸ்த்ரீகளானவர்கள், ஆழியான் - திருவாழியையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுக்கு, தமர் - ஶேஷபூதரானநீங்கள், வானகம் - இந்தஸ்வர்க்காதிபதங்களை, ஆண்மின்கள் - ஆளுவதிகோளாகவேணும், என்று மகிழ்ந்து - என்று ப்ரீதியையுடையாராய்க்கொண்டு, வாழ்த்தினர் - வாழ்த்தினார்கள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஸத்காரபூர்வகமாக தேவஸ்த்ரீகள் உகந்து இவர்களை ஆஶீர்வசநங்களைப் பண்ணினார்களென்கிறார்.

[வேள்வியுள் மடுத்தலும்] - அவர்கள் தங்கள் யாகபலங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே வேறே சிலர் அகில்தொடக்கமான த்ரவ்யங்களைக்கொண்டு நல்லபுகைகளை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள். [விரைகமழ் நறும்புகை] - பரிமளப்ரசுரமாகையாலே ஸ்ப்ருஹணீயமான புகை. [காளங்கள் இத்யாதி] - அவர்கள் கொடுக்கிறவற்றை இவர்கள் கைக்கொள்ளுகிறவளவிலே, வேறே சிலர் காளங்களையும் வலம்புரிகளையும் கலந்து த்வநிப்பித்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்] - மாறிமாறி எங்குமொக்க த்வநித்தன. [ஆழியாந்தமர் - ஆண்மின்கள்வானகம்] - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶேஷபூதரான நீங்கள் இவ்விடத்தை யாளீகோளோ? என்றுய்த்து ஸ்தோத்ரப்ரகாரம். அவன்தானும் தன் விபூதியை "ஸுக்ருதநாடு" என்றனன்றோவிருப்பது? "ஆளக்குறையென்" என்பர்கள். [வாளொண்கண் இத்யாதி] - ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களுடைய மஹிஷிகள் வாழ்த்தினார்கள். ஒளியையுடைத்தாய் ஆகர்ஷகமான கண்களையுடையவர்கள். இது ஸ்வரூபகதநம் பண்ணுகிறதன்று; இவர்களைக் கண்டத்தாலே கண்களுக்கு உண்டான ஒளியையும் அழகையும் சொல்லுகிறது. [மகிழ்ந்தே] - ஶாஸ்த்ரங்கள அநுவர்த்திக்கையாலே விஹிதமென்று செய்கிறார்களன்று; ப்ரீதியாலே செய்கிறார்கள். இங்கு ஸம்பவத்ஸம்பந்தம் ஹேதுவாக நீசராலே பரிபூதனாய்ப்போந்தவன், ஶரீரவியோக ஸமநந்தரத்திலே தங்களுக்கு அவ்வருகில்லாதார் கொண்டாடும்படியிறே இவர் பேறு.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஸத்காரபூர்வகமாக தேவஸ்த்ரீகளுகந்து இவர்களை ஆசீர்வசநங்களைப்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[வேள்வியுள்மடுத்தலும்]-அவர்கள் தங்களுடைய யாகபலங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே, வேறேசிலர், அகில்தொடக்கமான த்ரவ்யங்களைக் கொண்டு நல்லபுகைகளை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள். [விரைகமழ் நறும்புகை] - பரிமளப்ரசுரமாகையாலே ஸ்ப்ருஹ

ஆறும்பாட்டு.—வேள்வியுள் இத்யாதி. "வாளொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர் மகிழ்ந்து" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸத்காரபூர்வகமாக இத்யாதி.

"வேள்வியுள்மடுத்தலும்" என்கிறவிது - அநுவாதம். மடுத்தலும் - மடுத்தவளவிலே; ஸமர்ப்பித்தவளவிலேயென்றபடி. "விரைகமழ்" என்றதுக்கும் * நறுமைக்கும்பேதமேதென்ன -

ணியமான புகை. [காளங்கள்இத்யாதி] - அவர்கள்கொடுக்கிறவற்றை இவர்கள் கைக்கொள்ளுகிறவளவிலே, வேறேசிலர்கள், காளங்களையும் வலம்புரிகளையும் கலந்து த்வநிப்பித்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்] - மாறிமாறி எங்குமொக்க த்வநித்தன. (த்வநிக்கும்போது த்வநிப்பிப்பாரும் வேணுமிறே.) [ஆழியான்தமர் - ஆண்மின்கள்வானகம்] - "ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶேஷபூதரான நீங்கள் இவ்விடத்தை யாளிகோள்" என்றுய்த்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணுவது. அவன் தானும் தன்விபூதியை "ஹந்தா ஹம்" (பக்தாநாம்) என்றன்றோவிருப்பது. "ஆளுகைக்குக்குறையென்?" என்பர்கள். [வாளொண்கண்இத்யாதி] - ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களுடைய மஹிஷிகள் வாழ்த்தினார்கள். தேசாந்தரம் போன ப்ரஜையைத் தாய்மார் குளிரப்பார்க்குமாபோலே, ஒளியையுடைத்தாய் அழகிய கண்களாலே குளிர நோக்கினபடி. [மகிழ்ந்தே] - பர்த்தாக்கள் அநுவர்த்திக்கையாலே விஹிதமென்று செய்கிறார்களன்று, ப்ரீதியாலே செய்கிறார்கள். இங்கு ஸ்வத்ஸம்பந்தமேஹேதுவாக நீசராலே பரிபூதனாய்ப்போந்தவன், ஶரீரவியோகாநந்தரத்தில் தங்களுக்கு அவ்வருகில்லாதார் கொண்டாடும்படியிறே இவன்பேறு !. (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

மடந்தையர்வாழ்த்தலும் மருதரும்வசுக்களும்
தொடர்ந்துஎங்கும்தோத்திரஞ்சொல்லினர்தொடுகடல்
கிடந்தஎங்கேசவன் கிளரொளிமணிமுடி
†குடந்தைஎங்கோவலன் குடியடியார்க்கே.

ஆ.—(மடந்தையர்.) ஆஶ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடல் திருக்குடந்தை தொடக்கமாகவுள்ள தேசங்களிலேவந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின எம்பெருமானுக்குக் குடியடியாரான இவர்களை இப்படி மடந்தையர் வாழ்த்துமளவிலே, மருத்துக்களும், வஸுக்களும் தந்தாமுடைய லோகங்களன்றியே லோகாந்தரங்களிலும் தொடர்ந்து தொடர்ந்து ஸ்துதித்தார்களென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், மருத்கணமும் வஸுகணமும் தங்களெல்லைகளுக்கப்பாலும் செல்லலாமிடமெல்லாம் சென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்கள் என்கிறார்.

பரிமள இத்யாதி.பரிமளத்தை ப்ரவஹிக்கிற ஸ்ப்ருஹணீயமான தூமங்களையென்று ஶப்தார்த்தம். 'ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள்' இத்யத்யாஹார்யம். விரை - பரிமளம். கமழுகை - பரம்புகை. காளங்கள் - ஸிஹ்நங்கள். இசைத்தனர் - த்வநிப்பித்தார்கள். கலந்து - மாறிமாறியென்றபடி. த்வநித்தன - த்வநிப்பித்தார்கள். ஈஶ்வர விபூதியை இவர்கள் கொடுக்கலாமோ ? என்ன-அவன்தானும் இத்யாதி. "வாளொண்கண்மடந்தையர்" என்று அவர்கள்கண்களை வர்ணிக்கிறதுக்கு பாவம் - தேசாந்தர இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவினீடுபாடு - இங்குஸ்வத்ஸம்பந்தமே இத்யாதி. 'வேள்வியுள் மடுத்தலும் விரைகமழ் நறும்புகையை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள்; காளங்கள் வலம்புரி கலந்து எங்கும் இசைத்தனர்; ஆழியான் தமரான நீங்கள் வானகம் ஆண்மின்கள் என்று வாளொண்கண் மடந்தையர் - மகிழ்ந்து வாழ்த்தினர்' இத்யந்வய:. (௬)

---

† 'குடந்தையன் கோவலன்' என்று உரைக்குப்பாடமாகலாம்.

[தொடுகடல்கிடந்தவென்று மேலுக்கு] - ஆச்ரிதார்த்தமாக நிரதிசயஸௌந்தர்யயுக்தனுய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி அங்குச் செல்லமாட்டாதவர்களுக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின கோபாலனுடைய க்ரமாகதமான அடியார்க்கு.

ப.—அநந்தரம், க்ஷீரார்ணவசாயிபாய் ஸர்வாதிகனுய் அர்ச்சாவதார ஸுலபனுனவனுடைய மோக்ஷ ஸாதகர்க்குமருத்கணங்களும் வஸுகணங்களும் பின்தொடர்ந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

தொடுகடல்கிடந்த - அகாதமானகடலிலே கண்வளர்ந்தருளி, எம்கேசவன் - என்போல்வாரோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு நிதயஸூரிகளோடு வாசியற எல்லார்க்கும் உத்பாதகனை கேசவனுய், (எங்களையநுபவிப்பிக்கிற அந்தமோக்ஷத்வஸூசகமாய்), கிளர் ஒளி - கிளர்ந்த ஒளியையுடைத்தாய், மணிமுடி - மணிமயமான திருவபிஷேகத்தையுடையனுய்க் கொண்டு, குடந்தையன் - திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற, கோவலன் - க்ருஷ்ணனுக்கு, குடியடியார்க்கு - ஸந்தாநமாக அடிமையானவர்களைப்பற்ற, மடந்தையர்-(தந்தாமுடைய) ஸ்த்ரீகள், வாழ்த்தலும் - வாழ்த்தினவளவிலே, மருதரும் - மருத்துக்களும், வஸுக்களும் - அஷ்டவஸுக்களும், (ஸவதநுஹவத்வரையாலே அவர்கள் சீக்ரகாமிகளாகையாலே), எங்கும் தொடர்ந்து - எங்கும் தொடர்ந்துசென்று, தோத்திரம் சொல்லினர் - ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணினார்கள். தொடுதல் - தோண்டுதலாய், ஆழத்தைக்காட்டுகிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், மருத்கணமும் வஸுகணமும் தங்களெல்லைகளுக்கு அப்பாலும் தொடர்ந்துசென்று இவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[மடந்தையர் வாழ்த்தலும்] - அந்த தேவஸ்த்ரீகள் புகழ்ந்தவளவிலே. [மருதரும் இத்யாதி] - மருத்கணங்களும் வஸுகணங்களும். [தொடர்ந்தெங்கும்] - தங்கள் எல்லைக்கப்பால் செல்லலாமிடமெல்லாம் சென்று புகழ்ந்தார்கள். ஒரு நிமேஷமாத்ரத்திலே ஒருலோகத்தில்நின்றும் லோகாந்தரத்தேறப் போமவர்களாகையாலே தங்களெல்லைக்கு உள்ளுப்புகழ்ந்தவளவால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே தொடர்ந்து புகழ்ந்தார்கள. அவர்கள் தாங்கள் சடக்கெனப் போகிறதுக்கடியென்னென்னில்;—“தாங்கள் காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ?” என்றிருக்குமவர்களாகையாலும், நஜீவேயம்க்ஷணமபி” என்றிருக்குமவன் கருத்தறியுமவர்களாகையாலும். [தொடுகடல்கிடந்த] - பரமபதத்தைக்கலவிருக்கையாக உடையவன், அத்தைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங்கொடுக்கைக்காகத்திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடி. [தொடுகடல்] - தோண்டப்பட்ட கடல். ஆழ்ந்தகடல். [எங்கேசவன்இத்யாதி] - ஆச்ரிதார்த்தமாக க்ருஷ்ணனுய்வந்து அவதரித்து ரக்ஷித்தவன்,அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர் இழவாதபடி திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். [எங்கோவலன்] - க்ருஷ்ணன் தானேவந்து திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளினனென்கிறது. அவன்போய்ப் பண்ணின க்ருஷியின்பலமன்றோ என்று கொண்டாடாநிற்பர்கள். [கிளரொளிமணிமுடி] - மிக்கவொளியையுடைத்தாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம். பரவ்யூஹவிபவங்களினளவன்றிக்கே திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையிலே தோற்று ஸந்தாநமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களன்றோ இவர்கள் என்றுபத்து அவர்கள் ஆதரிப்பது.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு.மருத்கணங்களும் வஸுகணங்களும்தங்கள்எல்லைக்கு இப்பாலும் தொடர்ந்து சென்று இவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[மடந்தையர்வாழ்த்தலும்இத்யாதி]- அத்தேவஸ்த்ரீகள் புகழ்ந்தவளவிலே, மருத் கணங்களும் வசுகணங்களும். [தொடர்ந்தெங்கும்] - தங்கள் எல்லைக்கப்பால் செல் லலாமிடமெங்கும், சென்று. [தோத்திரஞ்சொல்லினர்] - புகழ்ந்தார்கள். ஒரு நிமேஷ மாத்ரத்திலே ஒருலோகத்தில்நின்றும் லோகாந்தரத்தேறப்போமவர்களாகையாலே, தங்கள் எல்லைக்குள்ளில் புகழ்ந்த வளவால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே தொடர்ந்துபுகழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தாங்கள் சடக்கெனப்போகிறஇதுக்குஅடியேன்?என்னில் —தாங்கள், "கண்ணன் விண்ணூர்தொழவே சரிகின்றனசங்கம்" என்றும் "காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ?" என் றும் "மாகவைகுந்தம்காண்பதற்கென்மனமேக மெண்ணும்" என்றும் "உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ"என்றும்இருக்கையாலும், "**நஜீவேயம்க்ஷணமபி**"(நஜீவேயம்க்ஷ ணமபி) என்றுஇருக்குமவன் கருத்தறியு மவர்களாகையாலும். [தொடுகடல்கிடந்த] – பரமபதத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையவன், அத்தைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங் கொடுக்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடி. [தொடுகடல்] - தோண் டப்பட்ட கடல்; ஆழ்ந்த கடல்.[எங்கேசவன் இத்யாதி]—ஆஸ்ரிதார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து ரக்ஷித்தவன், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர் இழவாதபடி (திருக்குடந்தை யிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்.) [எங்கோவலன்] - க்ருஷ்ணன் தானே வந்து திருக் குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறானென்கிறது. மருதரும் வசுக்களும், அவன் போய்ப் பண்ணின க்ருஷியின் ஃபலமன்றோ வென்று கொண்டாடாநிற்பர்கள். [கிளரொளிமணி முடி] - மிக்கவொளியையுடைத்தாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம். வ்யூஹ விபவங்களினளவன்றிக்கே) திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையிலே தோற்று ஸந்தாநமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களன்றோ இவர்க ளென்றுயத்து அவர்கள் ஆதரிப்பது. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

குடியடியார்இவர்கோவிந்தன்தனக்கென்று
முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ளக்
கொடியணிநெடுமதிள் கோபுரங்குறுகினர்
வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே.

ஏழாம்பாட்டு.—மடந்தையர் இத்யாதி. "மருதரும் வசுக்களும் தொடர்ந்தெங்கும் தோத் திரஞ் சொல்லினர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மருத்கணங்களும் இத்யாதி.

"எங்கும் - தொடர்ந்து" என்றதுக்கு ஃபாவம் - தங்களெல்லை இத்யாதி. தொடர்ந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவானென்னென்ன - ஒருநிமேஷ இத்யாதி. தாங்கள் †காண்பது இத்யாதி. அவனையும் பரமபதத்தையும் நித்யஸூரிகளையும் காணவேணுமென்கிற த்வரையாலும், அவன் கருத்தறியுமவர்களாகையாலும் த்வரித்துப்போகிறார்களென்றபடி. ஃபலிதம்-ஆழ்ந்தகடல் என்று. "கோவலன்" என்கிறவிதுக்கு நீர்மையிலே நோக்கு "குடியடியார்க்கு" என்றது - கர்மணிஷஷ்டி யாய், குடியடியார்களை என்றபடி. தொடுகடலென்றுதொடங்கி, தோத்திரம்சொல்லினர் இத்யந்வயம். (எ)

---

† இது 'காண்பது' என்பது லேககப்ரமாதத்தாலே வந்ததாயிருக்கவேணும்.

ஆ —(குடியடியார் இவர்)- குடியடியாரிவர் கோவிந்தன்தனக்கென்று, இவரை, மோக்ஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்திலே அபிஷிக்தராய் அதுக்கு முடிசூடியிருக்த * அயர்வறுமமரர்கள் முறைமுறையெதிர்கொள்ள, வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம் புகுகைக்காக, இவர்கள் முன்னமே த்வஜபதாகாதிகளாலே யலங்க்ருதமான பெரிய திருக்கோபுரத்தைச் சென்று குறுகினார்களென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகாகத் திருநாட்டில் கல்லைக்குப் புறம்பாக நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[குடியடியாரென்று தொடங்கி] - கோவிந்தன் தனக்குத் தகும் ஸந்தாநப்ரயுக்தமான அடியார் என்று மோக்ஷத்வத்துக்குச்சூடின முடியையுடைய அயர்வறுமமரர்கள் பர்யாயமாக எதிர்கொள்ள. [கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரங்குறுகினர்] - இவர்கள் வருகிறார்களென்று கொடிகளாலே அலங்கரிக்கப்படுவதுஞ்செய்து திருநாட்டுக்கெல்லையான மதிளையுடைய திருக்கோபுரத்தைக் குறுகினார்கள். தங்கள் வரவாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருமேனியையுடைய ஸ்ரிய:பதியதான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புக்கிருக்கைக்காக.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணனுடைய அடியாரென்கிற ஆதரத்தாலே பரமபதவாஸிகள் நாட்டெல்லையிலே வந்தெதிர்கொள்ளப் பரமபதத்தைக் கிட்டினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

(இவர்), கோவிந்தன்தனக்கு - ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அவதீர்ணனான க்ருஷ்ணனுக்கு, குடியடியார் - அநந்யார்ஹமான குலத்தையுடைய அடியார், என்று - , முடியுடை - ஈஸ்வரனோபாதி அபிஷேகாதி ஸாரூப்யத்தையுடையரான, வானவர் - நித்யஸூரிகள், முறைமுறை - தந்தாம்தரங்கள் தப்பாமல், எதிர்கொள்ள - , (இவர்கள்வருகிறார்களென்று), வடிவுஉடை - அலங்க்ருதமான வடிவையுடையவனாய், மாதவன் - ("ஸ்ரியா ஸார்த்தம்" என்று லக்ஷ்மியோடே கூடவெழுந்தருளியிருக்கிற) ஸர்வேஸ்வரனுடைய, வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, புக - ப்ரவேசிக்கைக்கு உறுப்பாக, கொடிஅணி-(தங்கள்வரவுக்கு அலங்காரமாக எடுத்துக்கட்டின) கொடியாலே அலங்க்ருதமாய், நெடுமதிள் - உயர்ந்தமதிளையுடைத்தான, கோபுரம்குறுகினர் - தலைவாசலிலே புக்கார்கள்.

இ —எட்டாம்பாட்டில், ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகே பரமபதத்துக்குப்புறம்பாக நித்யஸூரிகள் இவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[குடியடியார் இத்யாதி]- அவனுடைய ஸௌலப்யத்திலே தோற்று ஸபரிகரமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களென்றாய்த்து நித்யஸூரிகளாதரிப்பது. "குடந்தையெங்கோவலன் குடியடியார்" என்றதுகீழ்; "குடியடியார்இவர் கோவிந்தன்தனக்கு" என்றது இங்கே. 'இவர்கள் விபவங்களிலே ஆஸ்ரயித்தவர்கள். இவர்கள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ஆஸ்ரயித்தவர்கள்' என்றாய்த்து அங்குள்ளார் ஸ்லாகிப்பது. [முடியுடை வானவர்] - அவனோபாதியும் மதிப்பில் குறைவற்றவர்களாய்த்து இவர்களை ஆதரிப்பார். அபிஷேகம் அவனுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் ஒத்திருக்குமாகில் வாசி என்னென்னில்,—அவன் ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடியிருக்கும். இவர்கள் அடிமைக்கு முடிசூடியிருப்பார்கள். [முறைமுறையெதிர்கொள்ள] - பர்யாயமாக எதிர்கொள்ள. "பத

வாஸிவேசஸாயர:" என்றும், "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தங்களுக்கு உத்தேஶ்யரானவர்களுக்கு உத்தேஶ்யராகிறார்களிறே இவர்கள். [கொடியணி இத்யாதி] - இவர்கள் வருகிறார்களென்று கொடிகளாலே அலங்க்ருதமாய், ஓக்கத்தையுடைத்தாய், பரமபதத்துக்கெல்லையான திருமதிளில் திருக்கோபுரத்தைச் சென்று கிட்டினார்கள். [வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம் புகவே] - தங்கள் வரவாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த வடிவையுடைய ஶ்ரிய:பதியதான பரமபதத்தே புகுகைக்காக. வந்துகிட்டினாரென்றவாறே தனக்கும் பிராட்டிக்கும் வடிவு இட்டு மாறினாற்போலேயாமென்கை.

ஈடு —எட்டாம்பாட்டு. ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகே பரமபதத்துக்குப் புறம்பாக நித்யஸூரிகள் இவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[குடியடியாரித்யாதி] - அவனுடைய ஸௌலப்யத்திலேதோற்று ஸபரிகரமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களேன்றாய்த்து, நித்யஸூரிகள் ஆதரிப்பது. "குடந்தையெங்கோவலன் குடியடியார்" என்றது – கீழே. "குடியடியார் இவர் கோவிந்தன் தனக்கு" என்றது - இங்கே. "இவர்கள் விஹவங்களிலே ஆஶ்ரயித்தவர்கள், இவர்கள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ஆஶ்ரயித்தவர்கள்" என்றாய்த்து, அவர்கள் ஶ்லாகிப்பது. [முடியுடை வானவர்]-அவன் தன்னோபாதியும் மதிப்பிற் குறைவற்றவர்களாய்த்து, இவர்களையாதரிப்பார். 'அபிஷேகம் அவனுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் ஒக்குமாகில் வாசியேன்?' என்னில், — அவன் ரக்ஷகத்வத்துக்கு முடிசூடியிருக்கும்: இவர்கள் அடிமை செய்கைக்கு முடிசூடியிருப்பர்கள். [முறைமுறை யெதிர்கொள்ள] - பர்யாயமாக எதிர்கொள்ள. "யத்ரபூர்வேஸாத்யா:" (யத்ரபூர்வேஸாத்யா:) என்றும் "அடியார்கள் குழாங்களை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - தங்களுக்கு உத்தேஶ்யரானவர்களுக்கு உத்தேஶ்யராகிறார்களிறே இவர்கள். [கொடியித்யாதி] - இவர்கள் வருகிறார்களேன்று, கொடிகளாலே யலங்க்ருதமாய் ஒக்கத்தையுடைத்தாய்ப் பரமபதத்துக்கெல்லையான திருமதிளில் திருக்கோபுரத்தைச் சேன்று கிட்டினார்கள். [வடிவுடைமாதவன்]-"யுவேவவஸுதேவோபூத்" (யுவேவவஸுதேவோபூத்) என்று - கம்ஸவயத்துக்குப் பின்பு பிள்ளையைக்கண்ட ஸ்ரீவஸுதேவரையும் தேவகியாரையும் போலவும், பெரு

எட்டாம்பாட்டு.—குடியடியார் இத்யாதி. "முடியுடைவானவர் முறைமுறை யெதிர் கொள்ள" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு இத்யாதி. "கோபுரம் குறுகினர்" என்றதுக்குமுன்னை "எதிர்கொள்ள" என்கையாலே - பரமபதத்துக்குப் புறம்பாக என்கிறார்

'இங்கே' என்றவநந்தரம், ''இதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்'' என்று கூட்டுவது. எடுத்த சந்தைக்கு வ்யுத்க்ரமேண ஹாவம் - இவர்கள் இத்யாதி. "முடியுடை" என்ற விசேஷணத்துக்கு ஹாவம் - அவன்தன்னோபாதியும் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - யத்ரபூர்வே இத்யாதி. "ஸாத்யா:" என்கையாலே - உத்தேஶ்யர் என்கிறது. "கொடியணி" என்றது - ஸ்வபாவமன்று; ஸாபிப்ராயம். வடிவு-ஸௌந்தர்யம். "வடிவுடை" என்றதும் ஸாபிப்ராயமென்கிறார் யுவேவ இத்யாதி. "[illegible] யுவேவவஸுதேவோபூத் விஹாயாப்ரமதாஞ்ஜராம்" இதி பஞ்சமேம்ஶே (அத்-உ௦). "[illegible]"

மானைக்கண்ட சக்ரவர்த்தி "புநர்யுவேவ" (புநர்யுவேவ) என்று சொல்லப்பட்டாற் போலவும். [வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே] - தங்கள் வரவால் உண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்தவடிவையுடைய ஸ்ரீயஃபதியதான பரமபதத்திலே புகுகைக்காக. வந்துகிட்டினாரென்றவாறே, தனக்கும் பிராட்டிக்கும் வடிவு இட்டு மாறினாற்போலேயாமென்கை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வைகுந்தம்புகுதலும் வாசலில்வானவர்
வைகுந்தன்தமர்எமர் எமதிடம்புகுதேன்று
வைகுந்தத்துஅமரரும் முனிவரும்வியந்தனர்
வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர் விதியே.

ஆ.—(வைகுந்தம்.) - வைகுந்தம்புகுமளவில், வாசலில்வானவர், "வைகுந்தன்தமராகையாலே எங்களுக்கு ஸ்வாமிகளான நீங்கள் எங்களுடைய பகவத்கைங்கர்யைகரூபமான ஸம்ருத்திகளைக் கொள்ளவேணும்" என்று ஸமர்ப்பித்து, பகவத்குணாநுபவஜநித நிரதிசயப்ரீதிகாரித ஸர்வபரிசர்யைகபோகரான அமரரும், பகவத்குணாநுபவஜநித நிரதிசயப்ரீதியாலே அப்ரக்ருதிங்கதராய் ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகைக்கு க்ஷமரன்றியேயிருக்கும் முனிவரும், "பூமியுள்ளேயுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருநாட்டிலே வருகைக்கு நாம் என்னபாக்யம் பண்ணினோமோ!" என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

ஈ —ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸம்மதரானவாறே அங்குத்தை நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகளானவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே வருவதே! இதென்ன புண்யபலம்! என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

[வைகுந்தமென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புகுங்காட்டில் திருவாசலில் முதலிகள் வைகுந்தனுடையார் எங்களுடையஸ்வாமிகள் எங்கள்பதத்தைக் கைக்கொள்ளவேணுமென்று. [அமரரும் முனிவரும்] - கைங்கர்யபரரான அமரரும் அதுக்கும் க்ஷமரன்றிக்கே பகவத்குணங்களிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்வபாவரான முனிவரும்.

ப.—அநந்தரம், "ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனுடைய போஷகபூதரானவர்கள் நமக்கு உத்தேஸ்யர்" என்று, திருவாசல்காக்கும் முதலிகளானார் ஆதரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

வைகுந்தம்புகுதலும் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேசென்று புக்கவளவிலே, வாசலில் வானவர் - திருவாசல்காக்கும் முதலிகளானவர்கள், வைகுந்தன்தமர் - ஸ்ரீவை

ஃ புநர்யுவேவ" இத்யயோத்யாகாண்டே த்வாதஶே. "வடிவுடை" என்றதுக்கு பாவார்த்தம் - தங்கள் இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - வந்து கிட்டினார் இத்யாதி. 'குடியடியார்' என்று தொடங்கி, 'வைகுந்தம் புகுகைக்காக - கோபுரம் குறுகினர்' இத்யந்வய:. (அ)

குண்டநாயனுக்கு ஆதரணீயரானவர்கள், எமர் - நமக்குஉத்தேஶ்யர்; எமதிடம்புகுத - எங்களதிகாரத்திலே புகுரவேணும், என்று - , வியந்தனர் - உகந்தார்கள்; வைகுந்தத்து - அத்தேசத்திலே, அமரரும்முனிவரும் - (கைங்கர்யபரராயும் குணாநுபவபரராயுமிருக்கிற) அமரரும்முனிவரும், மண்ணவர் - பூமியிலே ஶப்தாதிவிஷய ப்ரவணராயிருந்தவர்கள், வைகுந்தம்புகுவது - பரமபதத்தேபுகுவது, விதியே! - ஒரு பாக்யமே!, என்று வியந்தனர் - உகந்தார்கள். வியந்தனரென்கிறவிடம், "எமதிடம்புகுதென்று - வியந்தனர்" என்றும், "அமரரும்முனிவரும் வியந்தனர்" என்றும் இரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது.

ஜீ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பரமபதத்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸம்மதரானவளவிலே, அங்குள்ள நித்யஸூரிகள் "பரமபதத்திலேவந்த இது என்ன பாக்யபலம்!" என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

[வைகுந்தப்புகுதலும்] - பரமபதத்தைச்சென்று கிட்டினவளவிலே திருவாசல் காக்கிற முதலிகள், "ஸ்ரீவைகுண்டநாயனுடையார் எங்களுக்கு ஸ்வாமிகள், எங்கள் பதத்தைக்கொள்ளவேணும்" என்றாய்த்து, அவர்கள் பாசுரம். "பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலும் - எம்மையாளும் பரமர்" என்ற இவரைப்போலேயாய்த்து அங்குள்ளாருமிருப்பது. திருவாசல் முதலிகள், எதிரேவந்து ஸத்கரித்துக்கையைக்கொடுத்து, கொண்டுபுக்குத்தங்கள் கைப்புடைகளிலேயிருத்திப் பிரம்பையும் கொடுப்பர்களாய்த்து. சென்று புகுகிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே உத்தேஶ்யம்: அங்கிருக்கிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே யாத்ரை: ஆகையாலே இவர்கள் கொள்வதும் அவர்கள் கொடுப்பதும் அது. 'புகுக' என்றது - புகுதுக என்றபடி. [வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்] - இவர்களாலே ஸத்க்ருதரானவளவிலே நித்யஸூரிகள் விஸ்மயப்படுவர்கள். [அமரரும் முனிவரும்] - கைங்கர்யபரரானவர்கள் அமரர், அதுக்குக்ஷமரன்றிக்கே ஸௌந்தர்ய ஶீலாதிகளிலே யீடுபடும் ஸ்வபாவரானவர்கள் - முனிவர்கள். "[illegible]" என்கிறபடியே அடிமையிலொன்றும் குறையநிற்கமாட்டாதாரும் குணாநுபவத்துக்கு அவ்வருகு கால்வாங்கமாட்டாதபடியாயிருப்பாருமாய்த்திருப்பது. [வியந்தனர்] - விஸ்மயப்பட்டார்கள். [வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர்விதியே] - ஸம்ஸாரத்திலே ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே பழகிப்போந்தவர்கள் பரமபதத்திலேவந்து புகுந்து கைங்கர்யமே யாத்ரையாவதே! இதொரு பாக்யபலமிருந்தபடியே! என்றாய்த்து அவர்கள் கொண்டாடுவது.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பரமபதத்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸத்க்ருதராய், அங்குள்ளநித்யஸூரிகள் "பரமபதத்திலேவருவதே! இதென்ன பாக்யபலம்!" என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

[வைகுந்தம்புகுதலும் இத்யாதி] - பரமபதத்தைச்சென்று கிட்டினவளவிலே திருவாசல் காக்கும் முதலிகள், "ஸ்ரீவைகுண்டநாயனுடையார் எங்களுடையஸ்வாமிகள், எங்கள் பதத்தைக் கைக்கொள்ளவேணும்" என்றாய்த்து, அவர்கள் பாசுரம். "பயிலுந்திருவுடை

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வைகுந்தம் இத்யாதி. "வாசலில்வானவர்" என்று தொடங்கி "விதியே!" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - பரமபதத்திலே இத்யாதி. பரமபதத்திலேவருவதே யென்றது - மண்ணவராய்வைத்து விண்ணவராவதேயென்றபடி.

இங்குநின்றும் போகிறவர்களை, நித்யஸூரிகள் "எமர்" என்னக்கூடுமோவென்ன - பயிலுந்திரு இத்யாதி. புகுத என்று - கைக்கொள்ளவேணுமென்று. கைக்கொண்டால் தாங்கள்

யார் யவரேலும் - எம்மையாளும்பரமர்'' என்ற இவரைப்போலேயாய்த்து, அங்குள்ளாரும் இருப்பது. திருவாசலில் முதலிகள், எதிரேவந்து ஸத்கரித்து, கையைக்கொடுத்து, கொண்டுபுக்குத்தங்கள்கைப்புடைகளிலேயிருத்தி, திருக்கையிலே பிரம்பையும் கொடுப்பர் களாய்த்து. சென்றுபுகுகிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே உத்தேஶ்யம், அங்கிருக்கிறவர்க ளுக்கும் கைங்கர்யமே யாத்ரை யாகையாலே, இவர்கள் கொள்ளுவதும்அது; அவர்கள் கொடுப்பதும்அது. 'புகுத' என்றது - புகுதுகவென்றபடி. [வைகுந்தத்தமரரும்முனி வரும்] - ஸ்ரீஸரதாழ்வானையும் இளையபெருமாளையும் போலே, குணநிஷ்ட்டரும் கைங் கர்யநிஷ்ட்டரும். [வியந்தனர்] - விஸ்மயப்பட்டார்கள். [வைகுந்தம்புகுவது மண்ண வர்விதியே] - கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலேயேறக் கோத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் பரம பதத்திலே புகும்படிக்கீடாகஸாமர்த்யத்தைப்பண்ணுவதே! என்று விஸ்மயப்பட்டார்கள்.

பத்தாம் பாட்டு.

விதிவகைபுகுந்தனரென்றுநல்வேதியர்
பதியினில்பாங்கினில்பாதங்கள்கழுவினர்
நிதியும்நற்சுண்ணமும்நிறைகுடவிளக்கமும்
மதிமுகமடந்தையரேந்தினர்வந்தே.

ஆ.—(விதிவகை) - நம்முடையஸாமர்த்யத்தினாலே இங்கேபுகுந்தனரென்று, அஸ்கலிதஜ்ஞாநரான * அயர்வறுமமரர்கள், தங்கள் திருமாளிகைகளிலே யதோசித மாக இவர்களுடைய திருவடிகளை விளக்கினார்கள்; சிரகாலவிரஹிதபுத்ரஸங்கமநத் தினாலே ஜநநி ப்ரீதையாமாபோலே, இவர்களைக்கண்டு ப்ரீதைகளாய், அந்தப்ரீத்யதி ஶயத்தினாலே, ஶரத்காலத்தில் பரிபூர்ணசந்த்ரமண்டலஸத்ருஶமான திருமுகமண்ட லங்களையுடையரான பெரியபிராட்டியும ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் நப்பின்னைப்பிராட்டியும், தங்களுடைய திவ்யபரிசாரிகைகளோடேகூட, தங்களுக்குப் பரமதநமான ஸ்ரீசடகோ பனும் நற்சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் மற்றும் மங்களமான ஸத்காரோபகரணங் களையெல்லாம் ஏந்திக்கொண்டு வந்தெதிர்கொண்டார்க ளென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேசென்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அங்குள்ள அயர்வறுமமரர்கள் கொண்டாடும்படியை அருளிச் செய்கிறார்.

[விதிவகையென்று தொடங்கி] - தங்கள் ஸாக்யத்தாலன்றிக்கே நம்முடைய ஸாக்யத்தாலே ஸம்ஸாரிகளானவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப்பெற்றோமென்று வேதத் தில் உபநிஷத் ஸாமங்களாலே ப்ரதிபாத்யரானநித்யஸூரிகள் தங்கள் கோயில்களிலே

கொடுக்கும் வரிசையேதென்ன - திருவாசலில் இத்யாதி. கைப்புடை - வாசல்காப்பாரிருக்கு மிடம். பிரம்பைக்கொடுக்குமது அதிஶயமாகக கூடுமோவென்ன - சென்று இத்யாதி. 'புகுத' என்று சொன்னவளவிலே, வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும் "வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர் விதியே!" என்று வியந்தனரென்றபடி. அமரர் - கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர். முனிவர் - குணநிஷ்ட்டர், 'வைகுந்தம் புகுதலும்' என்று தொடங்கி, 'முனிவரும் - வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர்விதியே என்று வியந்தனர்' இத்யந்வயம். (கூ)

தங்கள் தாழ்ச்சிதோன்றும்படியிருந்து அவர்களுடைய ஸ்ரீபாதங்களை விளக்கினார்கள். [நிதியுப்நற்சுண்ணமுமென்று மேலுக்கு] - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிதியான திருவடிநிலைகளையும் நற்சுண்ணத்தையும் நிறைகுடங்களையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி, நெடுங்காலம் ப்ரஜைகளைப்பிரிந்து கண்ட தாய்மாரைப்போலே ஹ்ருஷ்டமாய்ப் பூர்ண சந்த்ரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களையுடைய ஸுவத்பரிசாரிகைகள் வந்து எதிர்கொண்டார்கள்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ரீவைகுண்டநாயன் நியோகத்தாலே ஸூரிகளும் திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களும் ஆதரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

விதிவகை - நம்முடைய பாக்யரூபமான ஈச்வரநியோக ப்ரகாரத்திலே, புகுந்தனர் - வந்துபுகுந்தார்கள், என்று-என்று(ப்ரீதராய்), நல்வேதியர் - விலக்ஷணஸ்வபாவராய் ("ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" என்று வேதாந்த)வேத்யரானஸூரிகள், பதியினில் - (தந்தாமுடைய) திவ்யஸ்தாநங்களிலே, பாங்கினில் - ஸோபசாரமாக, பாதங்கள்கழுவினர்-(அவர்) திருவடிகளை விளக்கினார்கள்; நிதியும் - "யநம்சீஷ்ய" என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதர்க்கு நிதியான திருவடிநிலைகளையும், நற்சுண்ணமும்- (திருமேனியோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே) விலக்ஷணமான திருச்சூர்ணத்தையும், நிறைகுடம் - பூர்ணகும்பங்களையும், விளக்கமும் - மங்களதீபங்களையும், (இவர்கள் தர்சநத்தாலே), மதி - பூர்ணசந்த்ரனைப் போலேவிளங்குகிற, முகம் - முகத்தையுடையராய், மடந்தையர் - தங்கள் பாரதந்த்ர்ய ஸூசகமான மடப்பத்தையுடைய திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள், வந்து - எதிரேவந்து, ஏந்தினர் - ஏந்தினார்கள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[விதிவகை புகுந்தனரென்று] -வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே என்று இவர்கள் சொல்லுகிறவிது வார்த்தையன்றென்று வேறே சிலர் 'இவர்கள் இங்கேவந்து புகுரப்பெற்றஇது நாம் பண்ணின பாக்யபலமன்றோ?' என்பர்கள். விஷயங்கள்நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்து அநந்யப்ரயோஜநராய்பகவத்குணாநுபவம் பண்ணப்பெற்ற மஹாபுருஷர்களாய் "விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்கிறவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப்பெற்றஇது நாம் பண்ணின பாக்யமன்றோ என்பர்கள். "வைகுந்தம் புகுவது"என்றது அங்கு;இங்கு- 'புகுந்தனர்'என்கையாலேதங்கள்பாக்யத்தைக்காட்டுகிறது. [நல்வேதியர்]-உபநிஷத்பாகத்தில் ப்ரதிபாத்யரானவர்கள். "யத்ர ருஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:" என்றுஓதப்படுகிறவர்கள். [பதியினில்]- எதிரேபுறப்பட்டுஆதரித்துத் தங்கள் கோயில்களிலே கொண்டுபுக்கு.[பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்] - தங்கள்ஆஸநங்களிலே இவர்களைவைத்துத் தங்கள் தாழ்ச்சிதோற்றத் தறையிலேயிருந்து தங்கள் மஹிஷிகள் நீர்வார்க்க இவர்கள்ஸ்ரீபாதத்தை விளக்கினார்கள். [நிதியும்நற்சுண்ணமும் இத்யாதி] - அவ்வளவிலே பகவத்பரிசாரிகைகள் வந்து எதிரேற்பர்கள். வைஷ்ணவர்களுக்குநிதியான திருவடிநிலைகளையும் திருச்சுண்ணப்ரஸாதத்தையும் நிறைகுடங்களையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - தேசாந்தரம்போன ப்ரஜைவந்து கிட்டினால் தாய்முகம் குளிர்ந்திருக்குமாபோலே ஹர்ஷத்தாலே பூர்ணசந்த்ரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களையுடையவர்கள் வந்து எதிர்கொண்டார்கள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

[விதிவகைபுகுந்தனரென்று] - ''வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே!'' என்று இவர்கள் சொல்லுகிறது வார்த்தையன்றென்று, வேறே சிலர் ''இவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப்பெற்றது நாம் பண்ணினஸாக்யஃபலமன்றோ?'' என்பர்கள். விஷயங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்துவைத்து அநந்யப்ரயோஜநராய், பகவத்குணநுப வம் பண்ணப்பெற்ற மஹாபுருஷர்களாய், ''விண்ணுளாரிலும்சீரியர்'' என்கிற இவர்கள் இங்கேவந்து புகுரப்பெற்றது,நாம்பண்ணினஸாக்யஃபலமன்றோ என்பர்கள். ''வைகுந்தம் புகுவது'' என்றதுஅங்கு; இங்கு 'புகுந்தனர்'என்கையாலே - தங்கள்ஸாக்யத்தைக் காட்டு கிறது. [நல்வேதியர்] - ''யத்ரர்ஷயஃப்ரதமஜாயேபுராணாஃ'' (யத்ரர்ஷயஃப்ர தமஜாயேபுராணாஃ) ''யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவாஃ'' (யத்ரபூர்வேஸாத் யாஸ்ஸந்திதேவாஃ) ''தத்விப்ராஸோவிபந்யவோஜாக்ருவாம்ஸஸ்ஸமிந்ததே'' (தத்விப்ராஸோவிபந்யவோஜாக்ருவாக்ம்ஸஸ்ஸமிந்ததே) என்று வேதங்களாலே ப்ரதிபாத் யரானவர்கள். [பதியினில்] - அநந்த வைநதேயாதிகள் தங்கள்திருமாளிகைகளிலே கொடுபுக்கு. [பாங்குஇத்யாதி] - ''இவன்ஒருஸம்ஸாரிசேதநன்: நாம் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸார கந்தர்'' என்றுவாசிவையாதே, இவனை ஸிம்ஹாஸநத்திலே யுயரவைத்து, அவர்களுக் குப் பாங்காகத் தாங்களிருந்து திருவடிகளை விளக்குவர்கள். [நிதியித்யாதி] - அவ்வள விலே பகவத்பரிசாரிகைகள் வந்துஎதிரேற்பர்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிதியான திருவடிநிலைகளையும், திருச்சுண்ணப்ரஸாதத்தையும், நிறைகுடங்களையும், மங்களதீபங் களையுமேந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - தேசாந்தரம்போன ப்ரஜை வந்தால் தாய்முகங் குளிர்ந்திருக்குமாபோலே, ஹர்ஷத்தாலே, பூர்ணசந்த்ரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களை யுடையவர்கள் வந்தெதிர்கொண்டார்கள். (கo)

பத்தாம்பாட்டு.—விதிவகை இத்யாதி. ''நல்வேதியர் - விதிவகைபுகுந்தனரென்று - பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்'' என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி.

''மண்ணவர்விதி'' என்னாதே, ஸாமாந்யமாக ''விதிவகை'' என்றதுக்குபாவம் - வைகுந் தம் இத்யாதி. விவரணம் - விஷயங்கள் இத்யாதி. கீழே - அவர்கள் ஸாக்யத்தாலேயென்று சொல்லி, இங்கே - நம்முடையஸாக்ய மென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - வைகுந்தம் இத்யாதி. அதாவது - கீழைப்போலன்றிக்கே, ''புகுந்தனர்'' என்று ப்ரவேஶத்தை ப்ரத்யக்ஷமாகக்காட்டு கையாலே, தத்ஹேதுவான ஸ்வஸாக்யத்தைக் காட்டுகிறதென்றபடி. நல்வேதியர் - ஸ்ரீ புருஷஸூக் தாதிகளில் ப்ரதிபாத்யரானவர்களென்றபடி. வைதிகத்வத்தில் நன்மையாவது - ஸ்ரீ புருஷஸூக் தாதிப்ரதிபாத்யத்வம். ''ப்ரதமஜாஃ-ருஷயஃ'' என்கையாலே-நித்யாஸங்குசிதஜ்ஞாநரென்கிறது. ''புராணாஃ'' - பகவதநுபவத்தாலே யிளகிப்பதித்தவர்கள். புராபிநவாஃ புராணாஃ என்றபடி.

விப்ராஸஃ - மேதாவிநஃ. தத்விபந்யவஃ - பகவத்விஷயஸ்துதிபராஃ. ஜாக்ருவாம்ஸஃ - பகவதநுப வைகாக்ராஃ ஸமிந்ததே- விளங்காநின்றார்களென்றபடி. மேலுக்கு பாவம் - அவ்வளவிலே இத்யாதி. தாத்பர்யம் - தேசாந்தரம் இத்யாதி. 'நல்வேதியர் - விதிவகைபுகுந்தனரென்று - பதியினில் பாங் கினில் பாதங்கள் கழுவினர்: நிதியும்' என்றுதொடங்கி, 'வந்து - ஏந்தினர்' இத்யந்வயஃ. (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

வந்தவரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத்து
அந்தமில்பேரின்பத்துஅடியரோடிருந்தமை
கொந்தலர்பொழில்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
சந்தங்களாயிரத்துஇவைவல்லார்முனிவரே.

ஆ.—(வந்தவர்.) - ஸர்வேஸ்வரனும் ஸ்ரீய:பதியாயிருந்த எம்பெருமான் தானும் வந்தெதிர்கொள்ளத் திருமாமணிமண்டபத்திலேசென்று அந்தமில்பேரின்பம் விளையும்படியாக * அயர்வறுமமரர்களோடேகூடத் தாம் இருந்தமையைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார், அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடு இருக்கப் பெறுவரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் வைகுந்தத்துமுனிவரோடொப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடேகூட எம்பெருமான் தானும்வந்து எதிர்கொள்ள. அயர்வறுமமரர்கள் என்றுமாம். [மாமணி மண்டபத்தென்று தொடங்கி]- திருமாமணி மண்டபத்திலே பரமப்ராப்யரான அயர்வறுமமரர்கள் நடுவே ஆநந்த நிர்ப்பரராய்க்கொண்டு இருந்தமையை. [கொந்தலர் பொழிலென்று தொடங்கி] - மிகவும் பூத்தபொழிலோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய உக்தியாய் ஸந்தோரூபமான ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக ஹைவதநுஹவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அவர் - (லக்ஷ்மீஸஹாயரான)அவர்தாமே, வந்து எதிர்கொள்ள-, மாமணி மண்டபத்து - திருமாமணிமண்டபத்திலே, அந்தம்இல் - முடிவின்றியே, பேர் - அபரிச்சிந்நமான, இன்பத்து - ஆநந்தத்தையுடைய, அடியரோடு - ஸூரிகளோடேகூடி, இருந்தமை - இருந்தப்ரகாரத்தை, கொந்துஅலர் - பூங்கொத்துஅலருகிற, பொழில் - பொழிலையுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்ததாய், சந்தங்கள் - சந்தஸ்ஸுக்களான வ்ருத்தபேதங்களையுடைய, ஆயிரத்து-, இவை - இப்பத்தையும், வல்லார் - அநுஸந்திக்கவல்லவர்கள், முனிவர் - (பரமபதத்திலே) ஹைவத்குணமநநஸீலராவர்கள். சந்தஸ்ஸுக்களென்று வேதமாகவுமாம். வந்தவரெதிர்கொள்ளஎன்று - ப்ரதாநரான விஷ்வக்ஸேநாதிகளாகவுமாம். இது கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் பரமபதத்தில் முனிவர்களோடொப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடே எம்பெருமான் தான் வந்து எதிர்கொள்ள. அப்ராக்ருதரான அயர்வறுமமரர்க ளென்றுமாம். [மாமணி மண்டபத்து] - ஆநந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்திலே.[அந்தமில் பேரின்பத்து]- யாவதாத்மபாவியாய் நிரதிஶயமான ஆநந்தத்தை யுடையராய்க்கொண்டு. ஆநந்த நிர்ப்பரராய்க்கொண்டு

ஸம்ஸாரத்தில் உகூவேத்துக்குஎல்லையுண்டாகிலாய்த்து, அஸ்ஸுகவத்துக்கு அவயிசொல்ல லாவது? [அடியரோடிருந்தமை] - "அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவ தென்று கொலோ" என்று ஆசைப்பட்டபடியே யிருந்தமையை. அவர்களும் தங்களுக்கு 'வொயபதுஃவாஹூா'பண்ணுகைக்குத் துணைதேடியிறேயிருப்பது? நித்யவஸந்தமான சோலையையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. போக்கிலே ஒருப் பட்டவாறே திருநகரி தொடங்கிச் சோலைசெய்தாற்போலேயிருக்கை. [சந்தங்களாயி ரத்து] - சந்தஸ்ஸுக்களை யுடைத்தான ஆயிரம் என்னுதல், சந்தோரூபமான ஆயிர மென்னுதல். [இவைவல்லார் முனிவரே] - இப்பத்தையும் அஹ்யஸிக்கவல்லார் அத் தேசத்திலே ஜமயத் ஞானஜவம்பண்ணி அதிலே வித்தராய் அதுக்கு அவ்வருகு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்குமவர்களைப்போலேயாவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிஅஹ்யஸித்தவர்கள் நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடேகூட எம்பெருமான் தான் வந்தெதிர் கொள்ள. அப்ராக்ருதரான * அயர்வறுமமரர்கள் என்னவுமாம். [மாமணிமண்டபத்து] - ஆநந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்திலே. [அந்தமில்பேரின்பத்து] - * அநந்தக்லேஶ ஸ்ஜாநத்துக்கு எதிர்த்தட்டிறே; ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகவமென்று ப்ரமிக்குமித்தனை, உகூவமே யுள்ளது. பாண்டு ஒருவன்மேலே அம்பைவிட, "ஸம்ஸாரத்தில் ஆயிரம்கூற்றில்ஒரு க்ஷணமாய்த்து ஸுகவமுள்ளது; அத்தனையும் ஹுஜிக்கவொட்டிற்றிலையே" என்றானிறே. [அடியரோடிருந்தமை] - "அடியார்கள்குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலோ?" என்று ஆசைப்பட்டபடியே யிருந்தமை. [கொந்தலர் இத்யாதி] - நித்யவஸந்தமான சோலையையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார்அருளிச்செய்த. போக்கிலே ஒருப் பட்டவாறே திருநகரியேதொடங்கிப்போலேகாணும் சோலைசெய்வது. [சந்தங்களாயி ரத்து] - சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான ஆயிரமென்னுதல், சந்தோரூபமான ஆயிரமென்னு தல். [இவைவல்லார்முனிவரே] - இப்பத்தை யஹ்யஸிக்கவல்லார் அத்தேசத்திலே

நிகமம்.—வந்தவர் இத்யாதி. "இவைவல்லார்முனிவர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவ தாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

"அவர் - வந்து - எதிர்கொள்ள" என்றந்வயித்து, "அவர்" என்றதசப்தம் ப்ரக்ருதபரா மர்ஶியாகையாலே, "வடிவுடைமாதவன்" என்று - கீழே ஶ்ரிய:பதி ப்ரஸ்துதனுகையாலே, அத்தை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டியோடு இத்யாதி. "நல்வேதியர்" என்று - ஸூரிகளும் ப்ரஸ்துதரென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - அப்ராக்ருதரான இத்யாதி. ஆக, "அவர்" என்று - பிராட்டியும் ஈஶ்வரனுமாதல், நித்ய ஸூரிகளுமாதலென்றர்த்தத்வயம். இத்தால் ஶாவம் - அநந்த இத்யாதி. ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகமுமில்லையோவென்ன - ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. ஸம்ஸாரத்திலே உகூவமேயுள்ளதென்றதுக்கு ஸம்வாதம் - பாண்டு இத்யாதி. ஒருவன்மேலே-ம்ருகமாயிருந்த ருஷி மேலே. 'என்றானிறே' - அம்புபட்டவனென்றபடி. ஒருருஷி, மானாய், தானும் தன்னுடைய ஸ்த்ரீயுமாய்க்கொண்டு ஸம்ஶ்லேஷித்துக்கொண் டிருக்கிறவளவிலே, பாண்டு அவன்மேலே அம்பைவிட, அந்த பாண்டுவைப்பார்த்து, "பாவி! ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகமுமேயில்லை; உண்டானாலும் ஆயிரம்கூற்றிலொரு க்ஷணமாய்த்து ஸுகமுமுள்ளது; அம்மாத்ரத்தையும் ஜுஜிக்கவொட்டிற்றிலை" என்றானிறே யென்றபடி. இருந்தமை - இருந்தப்ரகாரத்தை. பாமாத்மாவோடே கூடுகையன்றோ உத்தேஶ்யம், அடியரோடிருக்கை யுத்தேஶ்யமோவென்ன - அடியார்கள் இத்யாதி. இப்போது "கொந்தலர்" என்கிறதென்னென்ன - போக்கிலே இத்யாதி. சந்தஸ்ஸுக்களை - லக்ஷணங்களை. சந்தோரூபமான - வேதரூபமான. "முனிவர்" என்றதுக்கர்த்தம் - இப்பத்தை இத்யாதி. கொந்த

ஸம்பவத்துக்கனுபவம்பண்ணி அதிலே விஶராய் அதுக்கு அவ்வருகு கால்வாங்கமாட்டாதேயிருக்குமவர்களைப்போலே யாவர்கள்.

லர் - கொத்துக்கொத்தாகவலருகிற. முனிவர் - மநநஶீலரானவர்கள். "சொல்" என்றது - சொன்னவென்றபடி. "அந்தமில் பேரின்பத்து" என்றது - ஆழ்வார்க்குவிஶேஷணமாதல், * அடியார்க்குவிஶேஷணமாதல். (கக)

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—ஸக்தாராத்₃ஸ்வநிவாஸோத்₃ரோரவிஸம்ஸ்க்ரு ஷேஷவ்ருத்த்யா ஷிம்ஶாரயோஸ்ஸ்த ஜஹௌ ந்ஸ்க்தீஷ்டம் । தத்ருஷ்டிம் ஸம்ஶ்ரயேஷுஸம்ஸ்ரியாணாவோஸாக்₃ஷேதாத்₂ நிர்வ்ருத்₃ஶ்வஷோஶிதாரிம் ॥

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—ஸ்வாத்மீயாத்மீயஸநாராயண ஜநிதஶஸாவிஸ்லேஷவாஞ்சா, ஸ்ரீத்ஸ்வத்₃க்ருதஜ்ஞநியிஸ்யநாஸ்வாவிஶோதி₄ ஸாவாஞ் । வைகுண்ட₂ஸ்வாமிஸாவாதி₃ஷ்வநிஜஜநஜநிஸ்ரூபாத்₃க்ருஷ்ட்யாம் தத்ர, ஸம்ஸாரகம் ப்ராவஸ்ஸ்வசிதிதீகமயம் ஸ்ரீஶௌரிர்ப₃ம்ஹம்ஸ ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

சூழ்ந்துநின்றமால்விசும்பில்தொல்லைவழிகாட்ட
ஆழ்ந்ததனைமுற்றுமநுபவித்து - வாழ்ந்தங்கு
அடியருடனேயிருந்தவாற்றையுரைசெய்தான்
முடிமகிழ்சேர்ஞானமுனி.

பத்தாந் திருவாய்மொழி—முனியே - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(முனியேநான்முகனே.) - இப்படி *அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்த ஆழ்வார், தாம் 'இந்தப்ரக்ருதியிலேயிருந்தஇருப்பைக் காணுப்' என்று ஏங்கிக் கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், திருநாட்டிலேபுக்கு அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்த ஆழ்வார் அவ்விருப்பு ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷயோக்₃யமன்றிக்கே ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄மானமையை அறிந்து, மேருஶிகரத்திலேயிருந்து நிர்து₃:க₂ரைப் மிகவும் ஸாத்₄வியாநின்றுவைத்துது₃:க₂ப₃ஹுளமாய் துஸ்தரமாய் மிகவும் ஓரிடத்திலும் ஸ்ப்₂ரிதியில்லாதபடி பேராழமான கடலின்நடுவே தள்ளுண்டவனைப்போலே அவஸந்நராய், அதுக்குமேலே தமக்கு அவன்பண்டுகைவந்தபடியையும் தன்னைப்பெறுகைக்கு உபாயம் தானே அல்லதின்றிக்கேயிருந்தபடியையும் அவ்வளவன்றிக்கே எல்லார்க்கும் அவனல்லது வேறுரக்ஷகரின்றிக்கேயிருக்கிறஇருப்பையும் அநுஸந்தித்து, இப்படியேயிருக்கிறவனை அக்ஷணத்திலே பெறுமையாலே பசியாலும் தாஹத்தாலும் தளர்ந்து, தாயையும் காணப்பெறாத ஸ்தநந்த₄யப்ரஜை ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கூப்பிடுமாபோலே நிர்வ்ருணராருடைய ஹ்ருதயங்களுங்கூட இரங்கும்படி வளவேழுலகிற்படியையுடைய தாம் தம்முடைய ஆர்த்தியின்மிகுதியாலே தம்

முடைய ஸ்வரூபம் அநுஸந்திக்கவும் க்ஷமரன்றிக்கே கலங்கி அவனுக்கு இட்ட அடி போவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியார் திருவாணையிட்டு, காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டாரைப்போலே போக்கடியற்று மஹாக்லேசத்தோடே தூதப்ரேஷணத்தால் பிறவாயிவிட்டு நீட்டத் தவிர்ந்து, தம்மை ரக்ஷித்தல்லது எம்பெருமானுக்குத் திருநாட்டிலுங்கூட இருப்பரிதாம்படி பெருமிடறுசெய்து ஆர்த்தத்வநியோடே மிகவும் கூப்பிட்டு தரிக்கமாட்டாமை ஶரணம்புக, பரமதயாளுவான ஸர்வேச்வரன் பெரியபிராட்டியாரோடேகூடப் பெரியதிருவடிமேலே இவர் அபேக்ஷித்தாற்போலே தானைபடியே பரிபூர்ணமாக வந்து தோற்றியருளி இவருடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையறுத்து இவருடையவிடாயும் தன்னுடையவிடாயும் தீரும்படி ஸம்ச்லேஷித்துத் தம்முடைய அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்தருளினான் என்கிறார்.

ப.— பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேபோய் தேசவிசேஷத்திலேபுக்குத் திருமாமணிமண்டபத்திலே யேறி ஸூரிபரிஷத்திலே அந்தர்ப்பவித்து நிரதிசயாநந்தயுக்தனாய்க்கொண்டு முக்தனிருக்குமிருப்பை அபரோக்ஷிப்பிக்க, பரஜ்ஞானத்தாலே இது தம்முடையபேறாக ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்தவர், அந்த ஸமாதி குலைந்தவாறே †(முன்பிருந்த ஸம்ஸாரத்தை தர்சித்து) "கொடுவுலகங் காட்டேலே" என்று தாம் அஞ்சியிருந்த ஸம்ஸாரத்தை தர்சித்து மிகவும் ஆர்த்தராய், அபரோக்ஷஸித்தமான இப்பேற்றைப்பெற்றல்லது தரிக்கமாட்டாதபடி பரமபக்திரூபமான நிரவதிகாபிநிவேசம்பிறந்து இவ்வளவும் நம்மைப்புகுர நிறுத்தினவன் தானே முழுக்க நிர்வஹிப்பானாக ஏறிட்டுக்கொண்டு பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே ஸந்நிஹிதனாய்த் தந்தலையிலே திருவடிகளைவைத்து ஃபலப்ரதானத்திலே அதித்வரிதனாம்படியையநுஸந்தித்து, அவ்வநுஸந்தானபாவநத்வத்தாலே அபரோக்ஷஸித்தனான ஸர்வேச்வரனுடைய உபகாரமான போக்யவிக்ரஹத்தையும், லக்ஷ்மீவல்லபத்வத்தையும், ஸர்வகாரணத்வத்தையும், ஸமஸ்தவஸ்து ப்ரகாரபோக்தையும், அதிசயிதபோக்யத்வத்தையும், அத்யந்தப்ரணயித்வத்தையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷகத்வத்தையும், ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தையும், ஸமஸ்தப்ரயோஜநத்வத்தையும், பரிபூர்ணபோகப்ரதத்வத்தையும் அநுபவித்து, ஏவம்விசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸந்நிதியிலே தம்முடைய ஆர்த்தியும் அபிநிவேசாதிசயமும் தோற்றும்படி அவனுடைய உபகாரகத்வாதிகளைச்சொல்லி மறுக்கவொண்ணாதபடி பிராட்டி திருவாணையிட்டு "ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனான நீ எனக்குப் பூர்ணாநுபவத்தைத் தரவேணும்" என்று மிகவும்கூப்பிட, அவனும் இவருடையவரவுக்கீடாக குணவிக்ரஹவிபூதிபரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு பிராட்டியோடுங்கூட ஏகரஸமாம்படி ஸம்ச்லேஷித்த ப்ரகாரத்தையநுபவித்து, இனிஇந்தப்பேற்றுக்குத் தட்டில்லையென்று நிஷ்கர்ஷித்து, தாம் அவாப்தஸமஸ்தஃபலரானபடியைப் பேசி முடித்தருளுகிறார்.

இ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், பரமபதத்திலேபுக்கு "அந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை" என்று நிரதிசயாநந்தயுக்தராய் அத்திணிலையிலிருந்த இருப்பு ஜ்ஞாநாநுஸந்தானமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ச்லேஷத்துக்கு யோக்யமன்றிக்கேயிருக்கிறவதுக்குமேலே, "இல்லைகண்டீர் இன்பம்" என்றும், "பிறப்பாம் பொல்லா அருவினைமாயவன் சேற்றள்ளல்பொய்நிலம்" என்றும், தாம் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ப்ராக்ருதிவசராயிருக்கிறபடியைக்கண்டு மேருசிகரத்திலே நிர்து:க்கனாய் ஸுகோத்தரனாயிருக்கிறான் ஒருவன் து:க்கபஹுளமாய் துஸ்தரமாய் பேராழமாய் ஓரிடத்

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமாயிருக்கலாம்.

திலும் ஸ்திதியின்றிக்கேயிருக்கும்படியான பாதாளத்திலே விழுந்துநோவுபடுமாபோலே அவஸந்நராய், அதுக்குமேலே தமக்கு அவன் பண்டு கைவந்தபடியையும் தன்னைப்பெறுகைக்கு உபாயம் தானேயல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடியையும், தன் தலையிலே ஸாதநத்தை ஏறட்டுக்கொண்டு அநுஷ்டிக்குமவனுக்கும் தன் கைபார்த்திருக்க வேண்டும்படி ஸர்வரக்ஷகனுயிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து அக்ஷணத்திலே பெறாமையாலே 'அப்படியேயிருக்கிறவன் நம்மை இங்ஙனே நோவுபடவிட்டுவைப்பதே!' என்று மிகவும் அவஸந்நராய், மாதாபிதாக்கள் ஸந்நிதியுண்டாயிருக்கப் பசியாலும் தாஹத்தாலும் நோவுபடுகிற ஸ்தநந்த்ய ப்ரஜை ஆர்த்தியின்மிகுதியாலே கூப்பிடுமாபோலே வளவேழுலகிற்படியையுடைய தாம் தம்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கவும் க்ஷமரன்றிக்கே ஔதார்யாயிலேயிட்டு நீட்டுகையுமன்றிக்கே அவன் தன் எதிரேநின்று பிராட்டியாணையிடத் தலக்கற்றுச்சொல்லும்படியான ஆற்றாமையோடே நிர்வசநருடைய ஹ்ருதயங்களுங்கூட இரங்கும்படியாகவும் அவனுக்குத் தம்மைரக்ஷித்தல்லது பரமபதத்திலுங்கூட இருப்பரிதாம்படியாகவும் காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டாரைப்போலே ஆர்த்த யவதியோடே பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு, "ஸாவாஹாமாராவணஸாயகா தபூர ஜகு ஸரணம் ஸரணம் ஸராகி" என்கிறபடியே தரிக்கமாட்டாமையாலே அவன் திருவடிகளிலே ஸரணம்புக; பரமக்ருபாளுவாகையாலே, "இவரை யிப்படி நோவுபடவிட்டு வைத்தோமாகாதே!" என்று இவரிலும்காட்டில் தான் நொந்து பிராட்டியோடேகூடப் பெரியதிருவடிமேலே இவர் அபேக்ஷித்தபடியே பரிபூர்ணமாகவந்து தோன்றியருளி, இவருடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையு மறுத்து, "அடியார்கள்குழாங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொலோ?" என்று இவர்ஆசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலே புகப்பெற்று "என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே" என்றும் "அவாவற்று வீடுபெற்ற" என்றும், இவர்தம் வாயாலே சொல்லும்படி இவர் விடாயும்தீர்ந்து இவர்க்கும் அவ்வருகான தன்விடாயும் தீரும்படி ஸம்ஸ்லேஷித்தருளினனென்கிறார்.

ஈடு.—பரமபதத்திலேபுக்கு "அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை" என்று நிரதிஸயாநந்தயுக்தராய் அத்திரளிலேயிருந்தவிருப்பு ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு யோக்யமன்றிக்கேயிருக்கிற இதுக்குமேலே, "இல்லைகண்டீரின்பம்" என்றும் "பிறப்பாம்பொல்லாஅருவினை மாயவன் சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலம்" என்றும் தாம் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரக்ருதிவஸராயிருக்கிறபடியைக் கண்டு, மேருசிகரத்திலே நிர்த்துக்கனாய் ஸுகோத்தரனாயிருக்கிறானொருவன், துர்கஹ்வரமாய் துஸ்தரமாய்ப் பேராழமாய் ஓரிடத்திலும் ஸ்த்திதியின்றிக்கே யிருக்கும்படியான பாதாளத்திலேவிழுந்து நோவுபடுமாபோலே அவஸந்நராய், அதுக்குமேலே, தமக்கு அவன் பண்டு கைவந்தபடியையும், தன்னைப் பெறுகைக்கு உபாயம் தானேயல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடியையும், தன் தலையிலே ஒரு ஸாதநத்தை ஏறட்டுக்கொண்டு அநுஷ்ட்

முனியே நான்முகன் ப்ரவேஸ, கீழோடே ஸங்கதி - பரமபதத்திலே இத்யாதி. ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாத்ரமாய் - அநுஸந்தாநரூப ஜ்ஞாநமாத்ரமாய். பரமபதத்திலே பரமாநந்த யுக்தரானவர் ப்ரக்ருதிவஸராய் நோவுபடுகைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மேரு இத்யாதி. பேராழம் - அத்யஹாயம். "என்னையுயிர்வேறின்றி யொன்றாகவே" இத்யாதியைப்பற்ற - தமக்குஅவன்பண்டு இத்யாதி. "ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்" என்றத்தைப்பற்ற - தன்னைப் பெறுகைக்கு இத்யாதி. "மேவித்தொழும் பிரமன்சிவன" இத்யாதியைப்பற்ற - தன்தலையிலே

டிக்குமவனுக்கும் தன் கைபார்த்திருக்க வேண்டும்படி ஸர்வரக்ஷகனுயிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்யித்து, அக்ஷணத்திலே பெறுமையாலே "இப்படியிருக்கிறவன் நம்மை இங்ஙனே நோவுபடவிட்டுவைப்பதே!" என்று மிகவும் அவஸந்நராய், மாதாபிதாக்கள் ஸந்நியியுண்டாயிருக்கப்பசியாலும் தாஹத்தாலும் நோவுபடுகிற ஸ்தநந்யயப்ரஜை ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே தாய்பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுமாபோலே, *வளவேழுலகிற்படியையுடையதாம், தம் ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்யிக்க க்ஷமரன்றிக்கே ஊதர்வாயிலிட்டு நீட்டுகையுமன்றிக்கே, அவன் தன் எதிரேநின்று பிராட்டியாணையிட்டுத் தலக்கற்றுச் சொல்லும்படியான ஆற்றாமையோடே,நிர்வர்ணருடைய ஹ்ருதயங்களுங்கூட இரங்கும்படியாகவும், அவனுக்குத் தம்மை ரக்ஷித்தல்லது பரமபதத்திலும்இருப்பரிதாம்படியாகவும், காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டாரைப்போலே ஆர்த்தயவநியோடே பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு, "ஶாகாம்ருகாராவணஸாயகார்த்தா ஜக்முஃ ஶரண்யம் ஶரணம் ஸ்மராமம்" (ஶாகாம்ருகாராவணஸாயகர்த்தா ஜக்முஃஶரண்யம்ஶரணம்ஸ்மராமம்) என்கிறபடியே தரிக்கமாட்டாமையாலே அவன் திருவடிகளிலே ஶரணம்புக; பரமதயாளுவாகையாலே "இவரை யிப்படியே நோவுபடவிட்டுவைத்தோமாகாதே!" என்று இவரிலுங்காட்டில் தான் நொந்து; பிராட்டியோடே கூடப் பெரிய திருவடிமேலே இவர் அபேக்ஷித்தபடியே பூர்ணமாக வந்துதோற்றி, இவருடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையும் அறுத்து, "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலே புகப்பெற்று, "என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே" என்றும் "அவாவற்றுவீடுபெற்ற"என்றும் இவர் தாமே சொல்லும்படி இவர்விடாயும்தீர்ந்து இவருக்கும் அவ்வருகான தன்விடாயும்தீரும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினனென்கிறார். இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரமேயமானவஸ்து - ஸர்வேஶ்வரன் ; இப்ப்ரபந்தம் - * அவாவிலந்தாதி ; * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர் - கவிபாடினார். இனி இவருடைய அவதாரந்தான் ஸர்வேஶ்வரனுடைய அவதாரத்தோபாதி ஸாதுக்களுடைய ஸுக்ருதபலம்.

இத்யாதி. "என் பொல்லாக்கனிவாய்" இத்யாதிகளாலே அவன்பேரைச்சொல்லிக் கூப்பிடுகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி. தூதர்வாயிலிட்டு நீட்டுகை - தூதர்முகேந அறிவிப்பிக்கை. தலக்கற்று - லஜ்ஜையறறு. தலக்கு - லஜ்ஜை. ஆற்றல்மிக்கால் அவனைச் சரணம்புக்காருண்டோவென்ன - ஶாகாம்ருகாஃ இத்யாதி. யுத்தகாண்டே ஷஷ்டிதமே, "தேவயந்த்ரோ நாகஃ வதிதா ஸுவீராஃ நாகந்த்ரோ நாஹயஶஸ்விநாஃ" இதி பூர்வார்த்தம். "அந்தோ!" என்றதைப்பற்ற - இவரிலுங்காட்டில் தான் நொநது என்றது. "என்னவா"என்கிற இவருடைய அவாத்தான், "கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக் கூடாதே" என்றும் "பண்கொண்டபுள்ளின் சிறகொலிபாவித்து" என்றும் - பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியிலே யுன்னைக் காணவேணுமென்றும் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டுவந்து தோற்றவேணுமென்று மிருக்குமது வாகையாலே, அது தீருகைக்காகப் பிராட்டியோடும் பெரியதிருவடியோடும் வந்து தோற்றினனென்கிறார் - பிராட்டியோடு இத்யாதி. "வீடுபெற்ற" என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையுமறுத்து என்றது. ப்ரபந்தபரிஸமாப்தியாகையாலே இப்ப்ரபந்தத்திலேஎல்லார்க்கும் ருசிபிறக்கைக்காக ப்ரமேய ப்ரமாண ப்ரமாத்ருவைலக்ஷண்யங்களையும், இவர் அவதாரவைலக்ஷண்யத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - இப்ப்ரபந்தத்துக்கு இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே,

முதற் பாட்டு.

முனியே!நான்முகனே!முக்கண்ணப்பா!என்பொல்லாக்
கனிவாய்த்தாமரைக்கண்கருமாணிக்கமே!என்கள்வா!
தனியேனாருயிரே!என்தலைமிசையாய்வந்திட்டு
இனிநான்போகலொட்டேன் ஒன்றும்மாயஞ்செய்யேல்என்னையே.

ஆ.—"நிகிலபுவநநிர்மாணத்ராணஸம்ஹாரணாதிலீலனாய், நிரவதிகஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யபரிமிதோதார குணஸாகரனாயிருந்த உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களைக் காட்டி என்னைத் தோற்பித்தடிமையாக்கி, எனக்கொருவனுக்கும் உன்னுடைய குணங்களையே தாரகமாக்கி, என்னெஞ்சம் நிறையப் புகுந்திருந்த உன்னை இனிநான் போகவொட்டேன்; இனிப் பண்டுபோலே உன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளை என்னெஞ்சிலே காட்டி வஞ்சித்து, என்னையொன்றும் மறப்பிக்கவொண்ணாது; இனி மெய்யேவந்து கலந்தருளவேணும்" என்று கொண்டு, தம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது எம்பெருமானுக்குத் திருநாட்டிலுங்கூட இருக்கவொண்ணாதபடி பெரிய ஆர்த்தியோடே பெருங்கூப்பீடாகக் கூப்பிடுகிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டி எனக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதபடிபண்ணி என்னை து:ஸ்ஸஹமான ஸம்ஸாரத்திலேவைத்து நீ போய்ப் பண்டுபோலே ஒரு ஸ்வப்நாவிஷ்காரத்தைப் பண்ணிவிடவொண்ணாதென்கிறார்.

[முனியே] - "ஏகோ ஹவை" என்றுதொடங்கி சொல்லப்படுகிற மஹதஹங்காராதி பஞ்சபூதபர்யந்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதாயுள்ள திவ்ய ஸங்கல்பத்தையுடையனாய் ஸர்வசப்தவாச்யனாய் பரப்ரஹ்ம பரமாத்ம சப்தங்களினாலே வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபேணாவஸ்திதனாயிருந்துள்ள பரமபுருஷனே! என்றவாறு. [நான்முகனே] - சதுர்முகஸ்வரூபனாய் அவனுக்கு அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து சேதநரான புருஷர்கள் அசேதநமான ஸ்வசரீரத்தைக் கொண்டு தம் நினைவுக்குத் தக்கபடி கமநாகமநாதி சேஷ்டைகளைப் பண்ணுமாபோலே ஸ்வசரீரபூதனான சதுர்முகனைக் கொண்டு ஸ்வ ஸங்கல்பாநுகுணமான தேவதிர்யங்மநுஷ்ய ஸ்தாவரரூபமான சதுர்விதபூத ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணியருளுதலால் சேதநரானவர்கள் தேவர்களென்றும் மனுஷ்யர் என்றும் ப்ராஹ்மணரென்றும் க்ஷத்ரியரென்றும் ஹோவென்றும் ஸ்வசரீரங்களைக் காட்டுகிற சப்தங்களாலே அவற்றில் வேறாயிருந்த தாங்களும் சொல்லப்பட்டாற்போலே ஸ்வ சரீரபூதனான சதுர்முகனைக் காட்டக்கடவ சதுர்முக சப்தத்தாலே அவனில்வேறாய் அவனுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்தஎம்பெருமானும் சொல்லப்படுகையாலே 'நான்முகனே' என்னும் சொல்லாலே எம்பெருமானை ஸம்போதிக்கிறது. [முக்கண்ணப்பா] - இப்படி ஜகத்ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிற எம்பெருமானுக்கு சரீரபூதனான த்ரிநேத்ரனுடைய பேரான சப்தத்தாலே அவனுக்குஅந்தராத்மாவான எம்பெருமானை ஸம்போதிக்கிறது. [என்பொல்லாக் கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே] - ஸ்ருஷ்டி

ஸம்ஹார கர்த்தாக்களாய் ஆதிதேவர்களாயுள்ள ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குநடுவே தான் அடியவர்க்கெளியனுதலால் தான் அவர்களோடொத்த தரத்தனுய், இக்ஷ்வாகு வம்ஸ்ய ரோடும் யதுவம்ஸ்யரோடுமொத்த தரத்தனுய்க்கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணினாற் போலே ஆஸ்ரிதஸௌலப்யத்வார்யமாக ஆதிதேவனுய்விஷ்ணுநாமாவாய் ஸ்வஸ்வரூபத்தி னூலே திருவவதாரம் பண்ணினபடியாலே ஸம்போயிக்கிறது. த்ருஷ்டிதோஷ ஸாந்த் யர்யமாகவாதல் அவனுடைய அழகில் விஸஜாதீபதையாலேயாதல்'பொல்லா' என்கிறது. [என்கள்வா] - நான் அறியாமே இவ்வழகைக்காட்டி என்னைவஞ்சித்து என்னை அடிமை கொண்ட பிரானே ! [தனியேனுருயிரே] - தன்னைக்காணப்பெறுத வ்யஸநத்தில் ஒரு துணையின்றியேயிருந்த எனக்கு ப்ராணஹேதுவா யிருந்துள்ள ப்ராணனுயுள்ளாயே! [என்தலைமிசையாய் என்றுமேலுக்கு] - இப்படி ஸ்வரூபத்தினூலும் ஸமஸ்த ஜகத்தி னுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி சேஷ்டைகளும் உன்னலன்றி யொருத்தரும் தம்மால் செய வில்லை; என்பக்கலிலும் ஸ்வீகாரப்ரவ்ருத்தி இவ்வளவும்வர உனலலலது என்னல்செய் யப்பட்டதொன்றுமில்லை. மேலுமென்னுற் செயலில்லை. இப்படி ஸமஸ்தவ்யாபாரமும் செய்கிற உனக்கு இனிமேல் பரிஹரிக்கை ஒருபாரமன்று;ஆதலால் இப்படி என்தலைமிசை யாய் வந்திட்டு. இனிநான் போகவொட்டேன், ஒன்றுமமாயம செய்யேலென்னையே. இப் பாட்டில் பதயோஜனை ஆழ்வான்படி. 'என்தலைமிசையாய் வந்திட்டு'என்கிறது-எனக்குப் பூர்ணமாகவந்து தோற்றி. நிர்ஹேதுகமாகவந்து வைத்து என்றுமாம். [இனிநான்போக வொட்டேன்] - உன்னைக்காட்டின மாத்ரமன்றிக்கே, முக்தப்ராப்ய தேஸத்தையுங் காட்டிலும் இனி விஸ்லேஷிக்கவொட்டேன். [ஒன்றும்மாயம் செய்யேலென்னையே] - பண்டுபோலே குணுவிஷ்காரங்களைப்பண்ணிப் பெற்றேனுகப்பண்ணி என்னை வஞ்சியா தொழியவேணும்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸ்ருஷ்ட்யாதிமுகத்தாலே அடியேபிடித்து உபகாரக னுய்ப்போந்து வடிவழகைக்காட்டி ருசியைப்பிறப்பித்து உன்னையொழியச் செல்லாத படியாக்கி என்னையநுபவிப்பிப்பதாக தவரிதத்துவந்து ஸந்நிஹிதனுன நீ இனி குணுவிஷ் காரத்தாலே வஞ்சித்து அகலப்போக இசையே னென்கிருர்.

முனியே - (நாமரூபவிபாகாநர்ஹமாய், சிதசித்வஸ்துவிஸேஷிதமாய்க்கொண்டு ஸம்ஹ்ருதமாய், "ஸதேவ" "ஏகமேவ"என்னும்படி ஏகீபவித்துக்கிடக்கிற உபாயிலே, "ஸம்ஸ்ரயணீயமேவிஷ்ணு" என்கிறபடியே ஆஸ்ரயணீயமாகக்கொண்டு சேதநர்க் குக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுப்பதாக * உயமாநமனாவாய்க்கொண்டு) ஸ்ருஷ்டிப்ர காரத்தை மநநம்பண்ணுமவனுய், நான்முகனே - (மஹதாதிரூப ஸமஷ்டியை ஸ்வயமேவ ஸ்ருஷ்டித்து அண்டாந்தர்வாத்தியான வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகைக்காக "ஸ்ருஷ்டிஹேதுக: ஸரிஷ்யாமிஸ்ரேவிஸ்வ ப்ரஜாபதே" என்கிறபடியே) சதுர்முகனை ஸரீரமாகவுடையையாய், முக்கண்ணப்பா - (ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில் ஸ்ருஷ்டமான ஜகத் தினுடைய உபஸம்ஹாரார்த்தமாக ஸக்தி ஸூசகமான) த்ரிணேத்ரத்தையுடையனுய் (அதிப்ரவ்ருத்த கரணருடைய உபஸம்ஹாரத்தாலே) உபகாரகனுன ருத்ரனை ஸரீரமாக வுடையையாய், (அவர்களிருவர்க்கும் நடுவே ரக்ஷகனுனவுபாயிலே), என் - எனக்கு, கனி - (உன்பக்கலிலே ருசிபிறக்கைக்கடியான) பக்வபலம்போலே போக்யமான, வாய் - அதரத்தையும், தாமரை - தாமரைப்பூப்போலே உர்ஸநீயமான, கண் - கண்ணையு முடைத்தாயிருப்பதொரு, பொல்லா - துளையாத, கருமாணிக்கமே - கருமாணிக்கம்

போலேயிருக்கிற வடிவையுடையாய், என் - (அநாதியாக ஆத்மாபஹாரம்பண்ணிப் போந்த சோரனை) என்னையும்; கள்வா - (அவ்வழகாலே யறியாதபடி) வஞ்சித்து அபஹரித்துக்கொண்டவனே, தனியேன் ஆருயிரே - (அப்ராப்தபலனாகையாலே) தனிமைப்பட்ட எனக்கு (குணாவிஷ்காரத்தைப் பண்ணித் தன்னையொழியச் செல்லாதபடி எனக்குப்) பரிபூர்ண ப்ராணனானவனே! ("செழும்பறவை தானேறித்திரிவான தாளிணை யென்தலைமேலே" என்னும்படி), என்தலை - என்தலைக்கு, மிசை ஆய் - மேலாய்க்கொண்டு, வந்திட்டு - வந்துசமைந்து, இனி - (ஸம்ஸாரதோஷத்தோடே புருஷார்த்தத்தையும் ஆவிஷ்கரித்து ஆர்த்தியையும் அஸிநிவேஶத்தையும் ஜநிப்பித்த) பின்பு, நான் - (உன்னாலே லப்தஜ்ஞாநப்ரேமனாய்க்கொண்டு அதித்வரிதனாய் உன்த்வரையையும் அறிந்திருக்கிற) நான், போகலொட்டேன் - முன்புபோலே நீயகன்றுபோக இசையேன்; என்னை - (உன்னைப்பெறுவிடில் முடியும்படியான) என்னை, ஒன்றும் - (ஸம்ஸாரதஶையில் விஷயாந்தரங்களைக்காட்டி அந்யபரனாக்கினவோபாதியாதல், ருசிபிறந்தபின்பு குணாவிஷ்காராதிகளைப்பண்ணி ஆஶ்வஸிப்பித்தவோபாதியாதல்) சிறிதும், மாயஞ்செய்யேல் - வஞ்சியாதொழியவேணும்.

இ.—முதற்பாட்டில், உன் ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டி உன்னையொழியச் செல்லாதபடி பண்ணிவைத்து, என்னை யினி துஸ்ஸஹமான ஸம்ஸாரத்திலேவைக்கப் பெற்றேனாகப் பண்டுபோலே ஒரு குணாவிஷ்காரத்தைப் பண்ணிவிடவொண்ணாதென்கிறார்.

[முனியே] - "பஹுஸ்யாம்" என்று மஹதாதி விஶேஷாந்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதான மாநஸமான ஸங்கல்பத்தை யுடையையாயிருந்துள்ள ஸர்வாதிகனே! கரண களேபர விதுரமாய் அசித்கல்பமாய் ஶோச்யதஶாபந்நமாய் "ஸதேவ" என்று தன்னைச்சொல்லும் சொல்லாலேசொல்லும்படி ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையை ப்ராபித்துக்கிடக்கிறவன்று - "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" என்கிறபடியே இவற்றினுடைய நோவை அநுஸந்தித்திருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறதென்றுமாம். எனக்கு ருசியைப் பிறப்பிக்கைக்காக நாமரூபங்களை உன்பேறாகத்தந்து பண்ணின க்ருஷியெலித்து உன்னாலல்லது செல்லாமையை உண்டாக்கிக்கொண்டு நீ கைவிடப்பார்த்தாயோ? என்கை. [நான்முகனை] - அண்டஸ்ருஷ்டியளவும் தானேபண்ணி இவ்வருகுண்டான தேவாதி ஸ்ருஷ்டிகளைப் பண்ணுகைக்காக ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய்நின்று ஸ்ருஷ்டித்தவனே! 'நான்முகனை' என்கிற இது விஶேஷணமான சதுர்முகனளவிலே பர்யவஸிக்கிறதன்று; அவனுக்கு அந்தர்யாமியான அவனளவும் செல்லுகிறது, மனுஷ்ய ஶப்தம் தச்சரீரியளவும் செல்லுகிறாப்போலே. சேதனன் ஸ்வஶரீரத்தைக்கொண்டு தன்நினைவாலே கமநாகமநாதி சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமாபோலே ஸ்வஶரீரபூதனான சதுர்முகனைக்கொண்டு ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே தேவாதி சதுர்வித ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகிறான் ஸர்வேஶ்வரனே. "ஸ்ருஷ்டிஞ்ச கரிஷ்யாமி த்வாமாவிஶ்ய", "ததாதேவி ஸ்ருஷ்டவாந்", "திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து". [முக்கண்ணப்பா] - இப்படி ருத்ரஶரீரியாய்க்கொண்டு ஜகதுபஸம்ஹாரம் பண்ணுமவனே! அதிப்ரவ்ருத்தனான ப்ரஜையை விலங்கிட்டுவைப்பாரைப்போலே ஸ்ருஷ்டியோபாதி ஸம்ஹாரமும் உபகாரமாகையாலே "அப்பா" என்கிறார். "ஸம்ஹாரருத்ரமீஶாநம்" இத்யாதி, "ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி அந்தகரணீம்" இத்யாதி.

[என்பொல்லா. இத்யாதி] - இக்ஷ்வாகு வம்ஶ்யரோடும் யதுவம்ஶ்யரோடும் ஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு அவதரித்தாற்போலே, ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே விஷ்ணுநாமாவாய் வந்தவதரித்து ரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலே ஸம்போதிக்கிறது. அவ்வடிவிலே துவக்குண்டவராகையாலே 'என்' என்கிறார். [பொல்லா] - அழகிதென்னில் நாட்டாரழகோபாதியாமென்று விஜாதீயமென்று தோற்றுகைக்காகவென்னுதல், த்ருஷ்டிதோஷஶாந்த்யர்த்தமாக என்னுதல். [கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே] - இதுவுமொரு வ்யாவ்ருத்தியிருக்கிறபடி. முறுவலும் கண்ணுமாயிருப்பதொரு மாணிக்க மலைபோலேயாய்த்து வடிவிருப்பது. முறுவலைத் தப்பினாரையும் அகப்படுத்த வற்றான கண். [என்கள்வா] - நான் அறியாமே இவ்வழகைக்காட்டி வஞ்சித்து என்னையடிமை கொண்டவனே! உன்னதான ஆத்மவஸ்துவை அபஹரித்துக் கொண்டிருக்கிற என்னை விஷயீகரிப்பதே! நான் அபஹரிக்கைக்குஅடி - கர்மம்! நீ அபஹரிக்கைக்குஅடி - வடிவழகு. உடையவனுடைமைபெற்றாலும் அபஹாரமென்னும்படியாய்த்து ஸ்வாதந்த்ர்யம் வயிரம்பற்றினபடி. "நிர்ஹேதுகமாக உன்வடிவழகைக் காட்டி என்னை விஷயீகரித்தவனே!" என்று ஆழ்வான்நிர்வாஹம். [தனியேன்] - ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாதே உத்தேஶ்யமான திரளில் புகப்பெறாமையாலே 'தனியேன்' என்கிறார். [ஆருயிரே] - எனக்கு குணங்களை ஆவிஷ்கரித்து குணாநுபவமேயாத்ரையாம்படிபண்ணி எனக்கு ப்ராணஹேதுவானவனே! [என்தலைமிசையாய் வந்திட்டு] - என்தலையிலே திருவடிகளிருக்கும்படி நீட்டிவைத்து. நிர்ஹேதுகமாக பெரிய திருவடியின் முதுகிலேவந்து என்தலையிலே திருவடிகளை வைக்க. "செழும்பறவைதானேறித் திரிவான தாளிணையென்தலைமேலே" என்றாரிறே. ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகிறவிடத்தில் உனக்கு ஜகத்தால்செய்யப்பட்டதொன்றில்லாதாப்போலே என்னை இவ்வளவு புகுரநிறுத்தின உனக்கு என்னால் செய்யப்பட்டதொன்றில்லை; இனிமேலுள்ளதும் உனக்கே பரமென்கை. [இனி]-ஸம்ஸாரத்தின் தன்மையை அறிந்தவளவன்றிக்கே முக்தப்ராப்யதேஶத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்து உன்சுவட்டை அறிவித்தபின்பு. [நான்போகலொட்டேன்] - 'நானேயறிவேன்' என்று கைபறியாலேபறித்த அறிவன்றிக்கே நீயே காட்டக்காணப்பெற்ற நான் விஶ்லேஷிக்கவொட்டேன். இவர்க்குப் போகவொட்டேன் என்று சொல்லலாகிறது-ஸர்வஜ்ஞன் அறியத் தமக்குஉண்டான த்வரையாலேயும், அபேக்ஷித்தவளவிலே கார்யஞ் செய்யப்பெறாத பிற்பாட்டுக்கு "ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா" என்று லஜ்ஜிக்குமவனாகையாலுமிறே. [ஒன்றும் மாயஞ்செய்யேல்] - உன்னை அறிவதற்குமுன்பு த்யாஜ்யமான விஷயங்களைக்காட்டி அதுவேயமையுமென்னப் பண்ணினாய்; உன்னையறிந்தபின்பு குணங்களை ஆவிஷ்கரித்து அதுவே அமையுமென்னப் பண்ணினாய். இனி, ஒருகுணாவிஷ்காரத்தாலே பெற்றேனாகப்பண்ணி என்னைவஞ்சியாதே கொள். [என்னையே] - அங்ஙன்செய்யவேண்டுகிறதென்? என்ன,—"வனஹி வஶ்யஶரீராணி" என்கிறபடியே விரஹம் தின்று ஶோஷித்த உடம்பைக் காட்டுகிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டி எனக்கு உன்னையொழியச் செல்லாதபடிபண்ணி என்னை துஸ்ஸஹமான ஸம்

முதற்பாட்டு.—முனியே இத்யாதி. "என்தலைமிசையாய் வந்திட்டு - என்பொல்லாக் கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே - தனியேனாருயிரே - ஒன்றும்மாயஞ் செய்யேல்" என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நிர்ஹேதுகமாக இத்யாதி.

ஸாரத்திலேவைத்து, நீ போய்ப் பண்டுபோலே ஒருகுணவிஷ்காரத்தைப் பண்ணிவிட வொண்ணுதென்கிறார்.

[முனியே] - "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி" (ஸர்வம்கல்விதம் ப்ரஹ்மதஜ்ஜலாநிதி) என்றும் "ஸ்ருஷ்டௌ ஸ்ருஜதி சாத்மாநம் விஷ்ணு: பால்யஞ்ச பாதி ச । உபஸம்ஹ்ரியதே சாந்தே ஸம்ஹர்த்தா ச ஸ்வயம் ப்ரபு:" (ஸ்ருஷ்டௌ ஸ்ருஜதிசாத்மாநம்விஷ்ணு:பால்யஞ்சபாதிச - உபஸம்ஹ்ரியதேசாந்தேஸம்ஹர்த்தாச ஸ்வயம்ப்ரபு:) என்றும் "ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ்ஸ ச ஸர்க்ககர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச । ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தாபிரசேஷமூர்த்திர்விஷ்ணுர்வரிஷ்டோ வரதோ வரேண்ய:" (ஸஏவ ஸ்ருஜ்யஸ்ஸச ஸர்க்ககர்த்தா ஸஏவபாத்யத்திசபால்யதேச | ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தாபிரசேஷமூர்த்திர்விஷ்ணுர்வரிஷ்டோவரதோவரேண்ய:) என்றும் "மமைவாம்சோ ஜீவலோகே" (மமைவாம்சோஜீவலோகே) "அம்சோ நாநா

"முனியே" என்றதுக்கு - "ஸங்கல்பயிதா" என்று நினைக்குமவன் என்றர்த்தம் சொல்லக்கோலி, இப்படி ஸங்கல்பஜ்ஞாந ஸங்கல்ப விசிஷ்டனைச் சொன்னால் நிர்விகாரஶ்ருதிவிரோதம் வந்ததேயென்னில், - சிதசித்விஶிஷ்டவேஷேண ஸங்கல்பமாகையாலே விரோதமில்லையென்று விவக்ஷித்து, சிதசித்விஶிஷ்டவேஷேண ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளென்னுமதுக்கு பலப்ரமாணங்களையும் காட்டுகிறார் - ஸர்வம்கல் இத்யாதி. "இதம் - ஸர்வம்" என்று - ஸ்தூல சிதசித்விஶிஷ்டப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது, ப்ரஹ்மஶப்தத்தாலே - ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. இதெல்லாமவனாகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது - "தஜ்ஜலாந்" என்று. அவனிடத்திலே பிறக்கையாலும், அவனிடத்திலே லயிக்கையாலும், அவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுகையாலும், இதெல்லாமவனென்கிறதென்றபடி. "ஸ்ருஷ்டௌஸ்ருஜதிசாத்மாநம்" இத்யாதி ஶ்லோகத்வயம், ப்ரதமேம்ஶே த்விதீயே. "ஸ்ருஷ்டௌஸ்ருஜதிசாத்மாநம்" என்றது - ஸூக்ஷ்மசிதசித்விஶிஷ்டனான தன்னை ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே ஸ்தூல சிதசித்விஶிஷ்டனாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்றபடி. "பால்யஞ்சபாதிச" என்று - ரக்ஷிக்கப்படுகிறவஸ்துவும், ரக்ஷிக்கிறவனுமவனென்றபடி. உபஸம்ஹ்ரியதே இதி - ஸம்ஹரிக்கப்படுகிறவனும் ஸம்ஹரிக்கிறவனும் நியந்தாவான தானேயென்றபடி. "ஸஏவ" இத்யாதி - "ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ்ஸ ச ஸர்க்ககர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச । ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தாபிரசேஷமூர்த்திர்விஷ்ணுர்வரிஷ்டோ வரதோ வரேண்ய:". இஶ்ஶ்லோகத்துக்கர்த்தம் - ப்ரஹ்மத்வவிஷ்ணுத்வ ருத்ரத்வாத்யவஸ்தைகளாலே ஸ்ரஷ்டாக்களும் ஸ்ருஜ்யரும் ரக்ஷ்யரும் ரக்ஷகரும் ஸம்ஹார்யரும் ஸம்ஹாரகனும் ஸர்வத்தையும் ஶரீரமாகவுடையனாய், ஶேஷித்வ ஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களையுடையனான விஷ்ணுவே என்று. "அத்திச" என்ற சஶப்தம் - அநுக்தஸமுச்சயமாய், "பால்யதே ச" என்று - ஸம்ஹ்ரியதேயென்றபடி. "த்வ்யேகயோர்த்விவசநைகவசநே" என்கிற ஸூத்ரத்தில், "த்வ்யேகயோ:" என்கிறவிது - த்வித்வைகத்வயோ: என்று பாவப்ரதாநமானாற்போலே, "ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தாபி:" என்றதுவும் பாவப்ரதாநமாய், ப்ரஹ்மத்வாத்யவஸ்தாபி: என்கிறது. "அஶேஷமூர்த்தி:" என்றது - ஹேதுகர்ப்ப விசேஷணம். "வரிஷ்ட:, வரத:, வரேண்ய:" என்கிற பதத்ரயங்களாலும் - ஶேஷித்வ ஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களைச் சொல்லுகிறது. ஆனால், ப்ரஹ்மமும் இவையும் ஏகமோவென்ன; ப்ரமாணத்வயம் - மமைவாம்ஶ: இத்யாதி. "மமைவாம்சோ ஜீவலோகே ஜீவபூத: ஸநாதந: । மந:ஷஷ்டாநீந்த்ரியாணி ப்ரக்ருதிஸ்தாநி கர்ஷதி" இதி ஸ்ரீகீதாயாம் பஞ்சதஶே. ஜீவலோகேவர்த்தமாந: - ஜீவபூத: - மமைவஶரீரபூத இத்யர்த்த:. ஶாரீரக மீமாம்ஸாயயாம் த்விதீயாத்யாயே த்ருதீயபாதே, "அம்சோ நாநாவ்யபதேசாதந்யதா சாபி தாசகித

வ்யவதேஶாச்ச" (அம்சோநாநாவ்யபதேசாத்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே - சிதசித் விஶிஷ்டனுன தனக்கே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களாகையாலே, "**ப்ருதிவ்யப்ஸு ப்ரலீயதே, ஆபஸ்தேஜஸி லீயந்தே, தேஜோவாயௌ லீயதே, வாயுராகாஶே லீயதே, ஆகாஶமிந்த்ரியேஷு இந்த்ரியாணி தந்மாத்ரேஷு தந்மாத்ராணி பூதாதௌ லீயந்தே, பூதாதிர்மஹதி லீயதே, மஹாநவ்யக்தே லீயதே, அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே, அக்ஷரம் தமஸி லீயதே, தம: பரே தேவ ஏகீபவதி**" (ப்ருதிவ்யப்ஸுப்ரலீயதே, ஆபஸ்தேஜஸிலீயந்தே, தேஜோவாயௌலீயதே, வாயுராகாஶேலீயதே, ஆகாஶமிந்த்ரியேஷு இந்த்ரியாணிதந்மாத்ரேஷு தந்மாத்ராணிபூதாதௌலீயந்தே, பூதாதிர்மஹதிலீயதே, மஹாநவ்யக்தேலீயதே, அவ்யக்தமக்ஷரேலீயதே, அக்ஷரம்தமஸிலீயதே, தம:பரேதேவஏகீபவதி) என்றுகொண்டு — தன்னோடே அவிபக்தமான இத்தை "**பஹு ஸ்யாம்**" (பஹுஸ்யாம்) என்று ஸங்கல்பித்து விபக்தமாக்கித் தமஶ்ஶப்தவாச்யமாக்கி, அத்தை அக்ஷரமாக்கி, அக்ஷரத்தில்நின்றும் அவ்யக்தத்தையுண்டாக்கி, அவ்யக்தத்தில் நின்றும் மஹானையுண்டாக்கி, மஹானில் நின்றும் அஹங்காரத்தையுண்டாக்கி, அஹங்காரத்தில்நின்று பூததந்மாத்ரங்களை யுண்டாக்கி, அவற்றை பூதங்களாக முற்றுவித்து, அண்டஸ்ருஷ்டிபர்யந்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதாயுள்ளஇவ்யஸங்கல்பத்தையுடையனாய், ப்ரஹ்மஶப்தவாச்யனாய், பரப்ரஹ்ம பரமாத்மாதிஶப்தங்களினாலே வேதாந்தங்களிற்சொல்லப்பட்ட, ஸ்வரூபேணவஸ்த்திதனாயிருந்த

ஸாக்ஷிண்யபீஹ தர்ஶநே" அஸ்யார்த்த: - ஜீவாத்மபரமபுருஷாம்ஶ:, குத:, நாநாவ்யபதேஶாத் - ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்ச இத்யாதி நாநாவ்யபதேஶாத். அந்யதாச, "தத்த்வமஸி" இத்யாதிநா ஐக்யோபதேஶாச்ச. "**அபிதாஶகிதவாதிக்ஷ்யீப்யதணகே**" ப்ரஹ்மதாஶா:, ப்ரஹ்மதாஸா:, ப்ரஹ்மேமே கிதவா:" இத்யாதர்வணிகா: ப்ரஹ்மணோ தாஸகிதவாதித்வமப்யுபதே. ததஶ்ச ஸர்வஜீவ வ்யாபித்வேநாபேதோவ்யபதிஶ்யத இத்யர்த்த:. ஏவமுபயவ்யபதேஶ முக்யத்வஸித்தயே ஜீவோயம் ப்ரஹ்மணோம்ஶ: இத்யப்யுபகந்தவ்ய இதி. ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே, முந்துற ஸம்ஹாரக்ரமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டியையருளிச்செய்கிறார் - ப்ருதிவ்யப்ஸு இத்யாதி.ஸுபாலோபநிஷதி. ப்ருதிவியானது ஸ்வகாரணமான ஜலங்களிலே ஸம்ஸ்ருஷ்டையாகா நின்றதென்றபடி. லீயதே என்கிற லபசப்தம் - நாஶபரமன்று. "**லீஞ் ஶ்லேஷணே**" என்கிற தாதுவிலே ஸம்ஸர்க்கத்தைச் சொல்லுகிறது. மேலில் லயஶப்தங்களுக்கும் இதுவே அர்த்தம். ஆகாஶமிந்த்ரியேஷு என்றது-ஆகாஶத்துக்கு இந்த்ரியங்கள் காரணமல்லாமையாலே ஸ்வாந்தர்க்க தேதாபூத சதுஷ்டயத்தையுமுடைய ஆகாஶம் இந்த்ரியங்களுக்கு ஆப்யாயகமாய்க்கொண்டு அவற்றிலே கூடுமென்றபடி- இந்த்ரியாணிதந்மாத்ரேஷு என்றது - இந்த்ரியங்களுக்குத் தந்மாத்ரைகள் காரணமல்லாமையாலே அவற்றிலே லயம் கூடாமையால், அவ்விந்த்ரியங்கள், தந்மாத்ரைகளிலே ஸம்ஸ்ருஷ்டங்களாகாநின்றன என்றபடி. 'தந்மாத்ராணி பூதாதௌலீயந்தே'என்றது - தந்மாத்ரைகளும் அவற்றோடுகூடின இந்த்ரியங்களும் மஹத்தத்த்வகார்யமான அஹங்காரத்திலே லயியாநின்றன என்றபடி- அதாவது - ஆகாஶம், தந்மாத்ராவஸ்தையையடைந்து, ஸ்வகாரணமான பூதாதியிலே லீநமாம்; இந்த்ரியங்கள், ஸ்வகாரணமான ஸாத்த்விகாஹங்காரத்திலே லீநமாமென்றபடி. இங்கு, பூதாதியென்கிறது - தாமஸாஹங்கார பரமல்ல, அஹங்காரமாத்ர பரம். "நான்முகனே, முக்கண்ணப்பா" என்கிறபதங்களில் - ஸத்வாரகமாகப் பரமபுருஷன் சொல்லப்படுகையாலே, "முனியே" என்கிறபதத்திலே - அத்வாரகமாகப் பரமபுருஷனைச் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் தோற்ற - ஸ்வரூபேணவஸ்த்திதனாயிருந்துள்ள என்கிறார். "முனியே" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் -

பரமபுருஷ னென்றவாறு. [முனியே] - **"ஸைகாகீ நரமேத"** (ஸைகாகீ நரமேத) என்கிறபடியே - ஸகலபதார்யங்களும் தந்தாமுடைய நாமரூபங்களையிழந்து ப்ரஹ்மத்தினுடைய நாமமும் ரூபமுமேயாய் அசித்கல்பமாய்க்கிடந்தாற்போலே, ஸர்வேஶ்வரனை தானும் இவற்றைப்பிரிந்து அசித்கல்பனானபடியைச் சோல்லுகிறது. [முனியே] - **"ததோராவணநீதாயாஸ்ஸீதாயாஶ்ஶத்ருகர்ஶந: | இயேஷ பதமந்வேஷ்டும் சாரணாசரிதேபதி"** (ததோராவணநீதாயாஸ்ஸீதாயாஶ்ஶத்ருகர்ஶந: - இயேஷபதமந்வேஷ்டும் சாரணசரிதேபதி) என்று - கடல் கோண்டவஸ்துவை நாடுகைக்குத் திருவடி இச்சித்தாற்போலேயன்றே, உருமாய்ந்தப்ரஜைகளையுண்டாக்க நீ மநநம்பண்ணிற்று?†(**"பஹுஸ்யாம்"** (பஹுஸ்யாம்) என்றுமஹதாதி விசேஷாந்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுவதான மாநஸமான ஸங்கல்பத்தையுடையையாயிருந்துள்ள ஸர்வாயிகனே!) நான் இல்லாதவன்று நிர்ஹேதுகமாக என்னையுண்டாக்கின நீ, நான் உண்டாய் நோவுபடுகிற இன்று எனக்கு உதவவேண்டாவோ? [முனியே] - "அம்மே!" என்பாரைப் போலே. அதாகிறது - கரணகளேபர வியூரமாய் இவை கிடந்தவன்று உண்டாக்கினாய்; ஆசைப்பட்ட எனக்கு இன்று உதவலாகாதோ? நீ நினைக்குமன்றோ உதவலாவது? நான நினைக்குமன்று உதவலாகாதோ? **"ஶாகாம்ருகாராவணஸாயகார்த்தாஜக்முஶ்ஶரண்யம் ஶரணம்ஸ்மராமம்"** (ஶாகாம்ருகாராவணஸாயகார்த்தாஜக்முஶ்ஶரண்யம் ஶரணம்ஸ்மராமம்) என்றும் **"ராக்ஷஸைஸ்ஸர்வதமாநாநாம் வாநராணாம் மஹாசமூ: | ஶரண்யம்ஶரணம்யாதாராமந்தஶரதாத்மஜம்"** (ராக்ஷஸைஸ்ஸர்வதமாநாநாம் வாநராணும் மஹாசமூ: - ஶரண்யம்ஶரணம்யாதாராமம்தஶரதாத்மஜம்) என்றும் சோல்லுகிறபடியே - உனனையோழிய ஒருபுகலில்லாதார்க்கு உதவுமவனன்றோ என்கிறார். [நான்முகனே] - **"யோப்ரஹ்மாணம விததாதிபூர்வம்"** (யோப்ரஹ்மாணம விததாதிபூாவம்) என்று ப்ரஹ்மாவைஸ்ருஷ்டித்து, ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஶிதது, சேதநரானபுருஷர்கள் அசேதநமான ஸ்வம்ஸ்வம ஶரீரங்களைக்கோண்டு தந்தாம் நினைவுகுத்தக்கபடி ஶமநாஶமநாதிசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமாபோலே, ஸ்வ

ஸைகாகீ இத்யாதி. அதாவது - வெறுப்புடையவனேயென்னுதல்; துறந்தவனேயென்றாய், ஜகத்தையிழந்து தனியனாய் * தயமாநமநாவென் றிருக்குமவனேயென்னுதல். முனிவு-வெறுப்பும், துறக்கையும். "முனியே" என்றபதப்ரயோகத்துக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாக பாவம் - ததோராவண இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ப்ரயமஶ்லோக:. இல்லாதவன்று உண்டாக்குகைக்கு மநநம் பண்ணினத்தைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - நான் இல்லாத இத்யாதி. ஆகையாலே "நானில்லாதவன்று" என்று கூட்டுவது. "முனியே" என்றஸ்வரத்துக்கு பாவம் - அம்மேஎன்பாரைப்போலே என்று. "அம்மேயென்பாரைப்போலே" என்று ஸம்போதநம் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்தபாவம்- அதாகிறது இத்யாதி ஏததவிவரணம் - நீநினைக்குமன்றே இத்யாதி. காரணத்வத்தைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே அவனுடைய ஶரண்யத்வமும ஃபலிதமென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு பாவம்- ஶாகாம்ருகா: இத்யாதி, யுத்தகாண்டே ஷஷ்டிதமே, "தேவயோநாஶ்சிதாஸ்வீரா நாநதாஸநாஶயஸஹ்விதா:" இதி பூர்வார்யம். "முனியே" என்கிற இத்தால ஸம்ஹாராவஸ்த்தை சொல்லிற்றே, இப்பதத்தாலேது சொல்லுகிறதென்ன; வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுகதமாக ஸமஷ்டிபுருஷனான ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - யோப்ரஹ்மாணம் இத்யாதி. ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஶித்து என்றது - ப்ரஹ்மாவாகிற ஜீவத்வாரா ப்ரஹ்மஶரீரத்திலே அநுப்ரவேஶித்தென்றபடி. ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஶித்து என்

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரப்படியென்று காண்கிறது.

ஶரீரபூதனை சதுர்முகனுக்கு அந்தர்யாமியாய், அவனைக் கொண்டு மற்றும் ஸங்கல் பாநுகுணமாக தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவரரூபமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணின படியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - இவன் நினைத்தவன்று ஏதேனுங்கொண்டு கார்யங் கொள்ளலாமாகாதே என்கை. இருந்து படைக்கும் ஆஸநத்தோபாதி ப்ரஹ்மா ; அசேதநமான மஹதாதிகளைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்ததத்தோடு சேதநனை ப்ரஹ்மாவைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்ததத்தோடு வாசியில்லை இவனுக்கு ; சேதநரென்றும் அசேதநங்களென்றும் தன்னில்தான் வாசியுண்டேயாகிலும், அவனைக் குறித்துப் பரதந்த்ரமாமிடத்தில் இரண்டு மொக்கும். தேவதிர்யங்மநுஷ்யரென்றும் ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரிய வைஶ்யரென்றும் ஸ்வஶரீரங்களைக்காட்டும் ஶப்தங்களாலே அவற்றில் வேறாயிருந்துள்ள தாங்களும் சொல் லப்பட்டாற்போலே, இங்கும், "யஸ்யாத்மா ஶரீரம் - யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்" (யஸ்யாத்மாஶரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்) என்றும் "ஜகத்ஸர்வம் ஶரீரந்தே" (ஜகத் ஸர்வம்ஶரீரந்தே) "தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:" (தாநிஸர்வாணிதத்வபு:) "தத்ஸர்வம் வைஹரேஸ்தநு:" (தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநு:) என்றும் சொல்லுகிறபடியே- ஶரீரவாசிஶப்தம் ஶரீரிபர்யந்தம் ஸ்வார்த்தாபிதாநம் பண்ணக்கடவதான ந்யாயத்தாலே, ஸ்வஶரீரபூதனைசதுர்முகனைக் காட்டக்கடவ சதுர்முகஶப்தத்தாலே - அவனில் வேறாய் அவனுக்கு ஆத்மாவாயிருந்த எம்பெருமான் சொல்லப் படுகையாலே, "நான் முகனே" என்னும் சொல்லாலே எம்பெருமானை ஸம்போதிக்கிறது. [முக்கண்ணப்பா] - "யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச உபே பவத ஓதந:" (யஸ்யப்ரஹ்மச க்ஷத்ரஞ்ச உபேப வதஓதநம்) "ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம்" (ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஹார்யங்களோடேகூட ஸம்ஹாரகனையும்ஸம்ஹரிக்கிற ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶரீரபூதனை த்ரிணேத்ரனுடையபேரான ஶப்தத்தாலே-அவனில்

றது - வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுக்காக. அந்தர்யாமியாய் என்றது - சதுர்முகவாசி ஶப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி. அவனுடைய ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகள் ஸ்வாதீநமாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. பதப்ரயோகத்துக்கு ஹ்ருதயம் - இத்தால்இவன் இத்யாதி. "நான்முகனே" என்றதுக்கு ஃபலிதம் - இருந்துபடைக்கும் இத்யாதி. "ஆஸநத்தோபாதி" என்று ப்ரஹ்மாவை அசித் ப்ராயமாக்கலாயோவென்ன,— ஈஶ்வரனைப் பார்த்தால்அப்படிசொல்லலாமென்கிறார்-அசேதநமான இத்யாதி. எல்லாமென்றாலும் அசேதநத்தைப்பற்றச்சேதநனுக்கு வாசியில்லையோவென்ன - சேதநரென்றும் இத்யாதி. "நான்முகனே" என்கிற ஶப்தத்தாலே ஸர்வேஶ்வரனைச்சொல்லும் வழிஏது? என்ன - தேவதிர்யக் இத்யாதி. தாங்களும் - சேதநரும். அபிதாநம் - ப்ரதிபாதநம். யோப்ரஹ்மாணம் இத்யாதி - ஶ்வேதாஶ்வதரே. யஸ்யாத்மாஶரீரம் இத்யாதி - அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணே. "ஜகத்ஸர்வம் ஶரீரந்தே ஸ்தைர்யந்தே வஸுதாதலம் । அக்நி: கோப: ப்ரஸாதஸ்தே ஸோம: ஶ்ரீவத்ஸலக்ஷண" இதி ராவணவதாநந்தரே ராமம்ப்ரதி சதுர்முக:. "யத்கிஞ்சித் ஸ்ருஜ்யதே யேந ஸத்த்வஜாதேந வைத்விஜ । தஸ்ய ஸ்ருஜ்யஸ்ய ஸம்பூதௌ தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு: । யாநி கிஞ்சித் ப்ரபாந்தி ப்ருதிவ்யாம் அந்தரிக்ஷே வா । ஸர்வே வஸ்துஜாதா நிதாநி ஸர்வாணி தத்வபு:" இதி ப்ரதமேம்ஶே. த்ரிணேத்ரனை ஸம்ஹார காலத்திலே விஶேஷாதிஷ்டாநம் பண்ணிக்கொண்டு அவ்வழியாலே ஈஶ்வரன் ஸம்ஹரிக்கை யைப்பற்ற த்ரிணேத்ர ஶப்தத்தாலே அவனைச்சொல்லி ஸம்போதிக்கிறதென்கிறார் - யஸ்ய இத்யாதி. கடவல்லியாம். ம்ருத்யு ஶப்தத்தாலே-அக்ந்யந்தக ருத்ராதிகளைச் சொல்லுகிறது. "அப்பா"

வேருய் அவனுக்கு அந்தராத்மாவான எம்பெருமானை ஸம்போதிக்கிறது. [அப்பா]-உபகாரம்; ஸ்ருஷ்டியிலும் உபகாரமிறே ஸம்ஹாரம். நாலுநாள் கழித்து ஸ்ருஷ்டிக்கிலும் ஸத்தை கிடக்கும். சடக்கென ஸம்ஹரியாவிடில் ஸத்தையிழக்கவேண்டும்படி தீம்பிலேயாய்த்துக் கைவளர்வது. எங்ஙனே? என்னில்,—தந்தாம் கையைக் கொண்டு கண்ணைக் கலக்கிக் கொள்வாரைப் போலே, ஸ்ருஷ்டித்தஸ்ருஷ்டி பேற்றுக்கு உடலன்றியே தீம்புக்கு உடலானவாறே, சிறுப்ரஜைகளைக் கையிலும் காலிலும் விலங்கிட்டு ரக்ஷிக்கும் மாதா பிதாக்களைப்போலே, கரணகளேபரவிதுரமாக்கி ஸம்ஹரித்திட்டுவைக்கையும் உபகாரமாயிருக்கிறபடி: "ததா - ஸம்ஹாரகஃ" (ததா - ஸம்ஹாரகஃ) என்கிறபடியே. "ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் | நப்ரஹ்மா | நேசாநஃ | நேமே த்யாவாப்ருதிவீ | நநக்ஷத்ராணி | நாபோ நாக்நிர்நஸோமோ நஸூர்யஃ || ஸஏகாகீ நரமேத | தஸ்யத்யாநாந்தஸ்ஸ்தஸ்யைகா கந்யா தசேந்த்ரியாணி (ஏகோஹவைநாராயண ஆஸீத்-நப்ரஹ்மா - நேசாநஃ - நேமே த்யாவாப்ருதிவீ - நநக்ஷத்ராணி - நாபோநாக்நிர்நஸோமோநஸூர்யஃ || ஸஏகாகீநரமேத - தஸ்யத்யாநாந்த ஸ்த்தஸ்யைகா கந்யாதசேந்த்ரியாணி)இத்யாரப்ய "அதபுநரேவ நாராயணஸ்ஸோந்யம் காமம் மநஸாத்யாயீத | தஸ்யத்யாநாந்தஸ்ஸ்தஸ்ய லலாடாத் ஸ்வேதோபதத் | தாஇமா ஆபஃ | தத்திரண்மயமண்டமபவத் | தத்ர ப்ரஹ்மா சதுர்முகோஜாயத || அதபுநரேவ நாராயணஸ்ஸோந்யம் காமம் மநஸாத்யாயீத | தஸ்யத்யாநாந்தஸ்ஸ்தஸ்ய லலாடாத் ஸ்வேதோபதத் | ஸ்வேதாத் புத்புதமபவத் | புத்புதாத் த்ர்யக்ஷஃ ஶூலபாணிஃ புருஷோஜாயத" (அதபுநரேவ நாராயணஸ் ஸோந்யம் காமம்மநஸாத்யாயீத - தஸ்யத்யாநாந்தஸ்த்தஸ்யலலாடாத் ஸ்வேதோபதத் - தாஇமாஆபஃ - தத்திரண்மயமண்டமபவத் - தத்ரப்ரஹ்மாசதுர்முகோஜாயத || அதபுநரேவ நாராயணஸ்ஸோந்யம் காமம்மநஸாத்யாயீத - தஸ்யத்யாநாந்தஸ்த்தஸ்ய லலாடாத் ஸ்வேதோபதத் - ஸ்வேதாத்புத்புதமபவத் - புத்புதாத்த்ர்யக்ஷஶ்ஶூலபாணிஃபுருஷோஜாயத) என்று சொல்லுகிற மஹோபநிஷத்வாக்யத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞைபண்ணுவிக்கிறது 'முனியேநான் முகனே முக்கண்ணப்பா' என்று. "ஸ்ருஷ்டிஸ்திதந்தகரணீம்" (ஸ்ருஷ்டிஸ்த்தியந்தகரணீம்) இத்யாதி. [என்போல்லாக்கனிவாய்த்தாமரைக்கண்கரு

என்றதுக்கு பாவம் - அப்பா இத்யாதி. ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளொழிய ஸம்ஹாரத்திலுபகாரமேதென்ன - ஸ்ருஷ்டியிலும் இத்யாதி. அதெப்படியென்ன - நாலுநாள் இத்யாதி. உக்தார்த்தத்தை ஶங்கா பரிஹாரரூபேண அருளிச்செய்கிறார் - எங்ஙனேயென்னில் இத்யாதி. ஸ்ருஷ்டியோபாதி ஸம்ஹாரமுமுபகாரமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ததா இத்யாதி. "ஸர்க்கஸ்திதிஸம்ஹாரகஸ்ஸஹ ஸம்ஹாரகஸ்ததா | ஸ்ருஷ்ட்யாதி ..." இதி ஜிதந்தாயாம். "முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்றத்தை ஶ்ருதியிலும் சொல்லிற்றென்கிறார் - ஏகோஹவை இத்யாதி. மஹோபநிஷதி: இது "முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்றமாத்ரத்துக்கு ப்ரமாணம். "தஸ்யத்யாநாந்தஸ்ஸ்த" என்கிறஶ்ருதி - கல்பபேதவிஷயம்; ஶ்ருத்யந்தரத்திலே ருத்ரனுக்கு ப்ராஹ்மபித்ருகத்வம் சொல்லுகையாலே. த்யாநாந்தஸ்த்தஸ்ய - தான் பண்ணுகிற த்யாநத்துக்குள்ளே யிருக்கிறவனுக்கென்றபடி. "ஏகாகந்யா" என்று மநஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரஷ்டாவையும் ஸம்ஹர்த்தாவையும் சொன்னவநந்தரம், விஷ்ணுவைப் பிரியச்

மாணிக்கமே]-ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸம்ஹாரத்துக்கும் நடுவு, பருந்து இருஞ்சிறற்போலே இருஞ்சிக்கொண்டு போவர்களிறே ரக்ஷகரில்லாவிட்டால்; அதுக்காக, ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகர்த்தாக்களாய் ஆதிதேவர்களாயுள்ள ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்நடுவே தான் இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யரோடும் யதுவம்ஶ்யரோடும் ஒத்ததரத்தனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணினாற்போலே, ஆதிதேவனாய் விஷ்ணுநாமாவாய் ஸ்வஸ்வரூபத்தினாலே திருவவதாரம்பண்ணி ரக்ஷிக்கும் படியைச் சொல்லி ஸம்போதிக்கிறது. கண்ணற்றுச் செய்யவேண்டுவதொன்றாகை யாலே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்காளிடும், ரக்ஷணமாகிறது தானே தன்னளிபண்ணிச் செய்யவேண்டுவதொன்றாகையாலே வேறாளிடவொண்ணாது: ஆளிட்டாலும் வேறு சிலரால் ரக்ஷிக்கவொண்ணாது; "[illegible]" (நஹிபாலநஸாமர்த்த்யம்ருதேஸர்வேஶ்வரம்ஹரிம்) என்றும் "[illegible]" (நஸம்பதாம்ஸமாஹாரேவிபதாம்விநிவர்த்தநே - ஸமர்த்தோத்ருஶ்யதே கஶ்சித்தம்விநாபுருஷோத்தமம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. [என் பொல்லா இத்யாதி] - "நான்முகனே, முக்கண்ணப்பா" என்கிற விடத்தில் கண்ணைச் சேம்பளித்துக் கொண்டுபோய்விசேஷ்யத்திலே இளைப்பாறினார்; இங்கு, விஶேஷணமே உத்தேஶ்யமான படியைச் சொல்லுகிறது, 'என்பொல்லாக் கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே' என்று. ஆழ்வார்கள் தாங்கள் திருமேனிக்கப்பால் போகவறியார்களிறே; இத்தை ஶுபாஶ்ரயமாகச் சொல்லாநிற்கச் செய்தே, இத்தைவிட்டு ஜீவ்யாத்மஸ்வரூபத்தளவும் போவேன்கிறது - இத்தை விடச்சொல்லுகிறதன்று, ஜீவ்யாத்மஸ்வரூபத்தளவும் போவானென்கையிலே தாத்பர்யம்; 'பொல்லா' - என்கிற இத்தை 'கருமாணிக்கம்' என்றத்தோடே சேர்ப்பது. "பொல்லா - கருமாணிக்கம்" என்று கண்ணைச்சில் வாராமைக்குக் கரிபூசுகிறாராதல்: அழகில் விஸஜாதீயதையாலேயாதல் 'பொல்லா' என்கிறது. [கனி

சொன்னதுக்கு ஶாவம் - ஸ்ருஷ்டிக்கும் இத்யாதி. இறுஞ்சினற்போலே - அடித்தாற்போலே, விஷ்ணுநாமாவாய் என்றவிடத்திலே, "[illegible]" என்றது அநுஸந்தேயம். "என் பொல்லா" என்றுதொடங்கி "கருமாணிக்கமே" என்னுமளவும் - ரக்ஷணோபயோகியாகாரங்களைச் சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்மருத்ராந்தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணினாற்போலே ரக்ஷணத்துக்கும் ஆளிடவொண்ணாதோவென்ன:—த்வேதாபரிஹரிக்கிறார் - கண்ணற்று இத்யாதி. கண்ணற்று - நிர்த்தயமாக. ஸ்ருஷ்டியில் கண்ணறுகையாவது - தத்தத்கர்மாநுகுணமாக தாரதம்யமுண்டாம்படி ஸ்ருஷ்டிக்கை. அப்படியொண்ணாதோவென்ன-நஹி இத்யாதி. "[illegible]" இத்யுத்தரார்த்தம் (வி-பு-க-உஉ). 'நஸம்பதாம்' இத்யாதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே.ஷ்டி "பொல்லாக்கனிவாய்" இத்யாதிவிஶேஷணங்களுக்கு ஶாவம் நான்முகனே இத்யாதிவாக்யத்வயமும். ஸ்வரூபகுணங்களிருக்க, திருமேனியைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன - ஆழ்வார்கள் இத்யாதி. இவ்விடத்தில், "யஶோபாஸநம் ஃபலமாகையாலே ப்ராயாங்யேந திவ்ய மங்களவிக்ரஹத்தை விரும்பியிருப்பர்களாழ்வார்கள்" என்று ஸம்ப்ரதாயமாக அருளிச்செய்வர். ஆனால், ஶுபாஶ்ரயான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைவிட்டு திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை த்யாநம்பண்ணச் சொல்லுகிற வேதாந்தாதி ஶாஸ்த்ரத்தில், "விக்ரஹமில்லை" என்று தோற்றுகின்றதேயென்ன - இத்தை இத்யாதி. பொல்லல்- தொளைத்தலாய், தொளையாத மாணிக்கம். அநுபஹதமான ரத்நம் போலேயிருக்கிற வடிவு.சிவப்புத்தோற்றுவது ஸ்மிதத்தாலேயாகையாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வாய்] - "அவாக்யநாதரஃ" (அவாக்யநாதரஃ) என்கிற தந்த்வம், அநுகூலரைக்கண்டு தைர்யபங்கம் பிறந்து ஸ்மிதம்பண்ணிநிற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது; "ஸ்வகர்மாநலதப்தாநாம்த்யாயிநாம்கேதமாங்தயே" (ஸ்வகர்மாநலதப்தாநாம்த்யாயிநாம்கேதமாங்தயே) என்னும்படியே. [தாமரைக்கண்] - வினவப்புக்குவிக்கித்தமோறினல், குறையும் தலைக்கட்டும் கண்ணைச் சொல்லுகிறது; "அவலோகநதாநேநபூயோமாம்பாலயாவ்யய" (அவலோகநதாநேநபூயோமாம்பாலயாவ்யய) என்னும்படியே. [கருமாணிக்கமே]-ஸம்ஸாரத்தில்விடாய்தீர அணைக்கும் உடம்பைச் சொல்லுகிறது; "ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து" (ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து) என்னும்படியே. தாமரை பூத்ததோரு மாணிக்கம் ஸ்மிதம்பண்ணினாற்போலேயாய்த்து வடிவுஇருப்பது. [என்கள்வா] - என்னிசைவின்றிக்கே என்னை யபஹரித்தவனே! கர்மத்தினாலே, ஈஶ்வரனுடையதான ஆத்மாவை முன்தோற்றாதே நின்று அபஹரிக்கும் இவன்; வடிவைக்காட்டி இவனையபஹரிக்கும் அவன். ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் தன்வஸ்துவைக் களவுகண்டுகோள்ள வேண்டும்படிக் கீடாயிறே இவனுடைய என்னினுரமிருப்பது. ஸ்ரீஜநகராஜன்பெண்பிள்ளையை நீர் வார்ப்பித்துத் தனக்காக்கிறாற் போலேயிறே ஆத்மாவைத் தனக்காக்கிக்கோள்ளுகையாவது. [தனியேனாருயிரே] - என்னிசைவின்றிக்கே என்னைவிஷயீகரித்தவளவோ, உன்சுவட்டையறிவித்துப் பிரிந்தாலும் முடியாதபடி குணாவிஷ்காரத்தாலே தரிப்பித்தவனே! [தனியேன்] - ஸம்ஸாரிகளோடுபோருந்தாமையும், ப்ராப்யதேசத்தில் புகப்பெறாமையும். பிராட்டி அஶோகவநிகையில் ராக்ஷஸிகள் நடுவே யிருந்தாற்போலே

அவாக்யநாதரஃ இத்யாதி. அவாகீ - உக்திரஹிதஃ ஸ்மிதம் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரமாணகதநமுகேந ஹாவம்-ஸ்வகர்ம இத்யாதி. "ஸ்வகர்மாநலதப்தாநாம் த்யாயிநாம்கேதமாங்தயே। ஸ்மிதஜ்யோத்ஸ்நாபிஷேகேந ஹ்லாதயந் ஸோமநந்தந:" இதி ஸ்ரீ பௌஷ்கரே. ஸோமநந்தந - கிரணஸமூஹேநேத்யர்த்த:. இங்கே, உத்தரார்த்தத்திலே நோக்கு. "பூர்வகர்மாநலார்த்தாநாம்" என்றும் பாடமிருக்கையாலே, "ஸ்வகர்மாநலதப்தாநாம்" என்கிறவிது பாடஹேதுமென்று கண்டுகொள்வது. "கனிவாய்" என்றத்தோடேகூட்டி "தாமரைக்கண்" என்றதுக்கு ஹாவம்-வினவ இத்யாதி. "தாமரைக்கண்" என்கிறவர்க்கு ஹாவம் - திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கி என்னார்த்தியைத் தீர்க்கவேணுமென்று விவக்ஷித்து, அதுக்குப்ரமாணம் - அவலோகந இத்யாதி. "தேவத்வதாஸ்யஸுகரஸ்யரஸப்ரகர்ஷேணை ஸேவ। அவலோகநதாநேநபூயோமாம்பாலயாவ்யய" இதி ப்ரதமேம்ஸே, ப்ரஹ்லாதஃ(க-உ0-கசு). கருமையாலே குளிர்த்தியைவிவக்ஷித்து, அதுக்கு ஹாவம்-ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. அணைக்கிறதுக்கு ப்ரமாணம் - ஏஷஃஇத்யாதி. "ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:। மயாகாலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ்தஸ்ய மஹாத்மந:" இதி யுத்தகாண்டே (க-கசு). "கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே" என்றத்தை ரூபகமாக அருளிச்செய்கிறார் - தாமரை இத்யாதி. "கள்வா" என்றதுக்கு ஹாவம் - என்னிசைவு இத்யாதி. ஆத்மாபஹாரம்பண்ணுவான் இவனாயிருக்க, அவனை "கள்வா" என்கிறதென்? என்ன - கர்மத்தினாலே இத்யாதி வாக்யத்வயம். முன்தோற்றாதேநின்று என்றது - ஈஶ்வரனுடையதென்றறியாதேயென்றபடி. ஶேஷி ஶேஷவஸ்துவை ஸ்வீகரிக்கை களவோ? "கள்வா" என்கிறதென்னென்ன-ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் இத்யாதி. என்னினுரம் - மமதாபலம். த்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரணம் - ஸ்ரீ ஜநகராஜன் இத்யாதி. "என்கள்வா" என்றது - உபகாரமானாற்போலே, "ஆருயிர்" என்றதும் உபகாரமென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார் - என்னிசைவு இத்யாதி. இவர்க்குத் தனிமையேதென்ன - ஸம்ஸாரிகளோடு இத்யாதி. உக்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பிராட்டி இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - உன்னை இத்யாதி. தனிமைப்பட்டிருக்கிற எனக்குப் பரிபூர்ண

காணும் இவர்க்கு ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பு. [ஆருயிரே] - உன்னைப்பிரிந்து பொருந்தாதஸம்ஸாரத்திலே யிருந்த எனக்கு ப்ராணஹேதுவாயுள்ளவனே! [என்தலைமிசையாய்வந்திட்டு] - "சேழும்பறவைதானேறித்திரிவானதாளிணை யென்தலை மேலே" "தலைமேலதாளிணைகள்" என்று சொல்லுகிறபடியே-பூர்ணமாக வந்துதோற்றி. நிர்ஹேதுகமாக வந்தேன்றும். † (ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகிறவிடத்தில் உனக்கு ஜகத்தால் செய்யப்பட்டதோன்றில்லாதாப் போலே, என்னை யிவ்வளவாகப் புகுரநிறுத்தின உனக்கு என்னால் செய்யப்பட்டதோன்றில்லை. இனிமேலுள்ளதும் உனக்கே ஹாமென்கை.) [இனி] - உன்னைக்காட்டினமாத்ரமன்றியே, பரமபதத்தில் சுவட்டையும் அறிவித்த பின்பு. [நான்] - வழிச்சுவடறிந்த நான். [போகலொட்டேன்] - தம்முடைய செல்லாமையாலும் ப்ராப்தியாலும் தடுக்கவும் வளைக்கவும் உரியரானபடி; "ஸேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலாயா யாவந்மே ந ப்ரஸீததி" (ஸேஷ்யேபுரஸ்தாச்சாலாயா யாவந்மேநப்ரஸீததி) என்னும்படி. [போகலொட்டேன்] - வரும்போது உன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வரலாமத்தனையல்லது, போம்போது உன் கார்யம்உன்னதோ? இவர்க்கு இப்படி சொல்லலாகிறது - ஸர்வஜ்ஞன் அறியத் தமக்குஉண்டான த்வரையாலேயும், அபேக்ஷித்தவளவிலே இவர்கார்யம் செய்யப்பெறாத பிற்பாட்டுக்கு "ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா" (ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா) என்று லஜ்ஜிக்குமனவனாகையாலு மிறே. [ஒன்றும்மாயஞ்செய்யேல்] - உன்னையறிவதுக்கு முன்பு, த்யாஜ்யமான விஷயங்களைக்காட்டி அதுவேயமையும் என்னப்பண்ணினாய்; உன்னை யறிந்தபின்பு, குணங்களையாவிஷ்கரித்து, "உம்பரேன்குறை" என்னவும் "ஈதேயின்னம்வேண்டுவதேந்தாய்" என்னவும் பண்ணினாய்; அப்படியே, இனி ஒரு குணாவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி‡ (அவ்வழியாலே) - நான்பெற்றேனாகப்பண்ணி என்னை வஞ்சியாதே கோள். அங்ஙன்வேண்டுவானேன்? என்ன - [என்னையே] - "ஏஹி பஸ்ய ஸரீராணி" (ஏஹிபஸ்யஸரீராணி) என்கிறபடியே -

ப்ராணனானவனே என்ற ஸப்தார்த்தம். முந்தினவர்த்தத்துக்கு, "தலைமிசை" என்று - தலைக்கு மேலே என்றாய், பூர்ணமாகவந்தேனென்றபடி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, "தலைமிசையாய்-" இத்தலை, மிசையாய் - மிசையாம்படி, வந்து - நிர்ஹேதுகமாகவந்தேனென்றபடி. * சூழ்விசும்பணிமுகில் ப்ரமேயத்தை உபஜீவித்துக்கொண்டு, "இனி" என்றதுக்கர்த்தம் - உன்னை இத்யாதி. "நான்" என்றதுக்கும் கீழ்ச்சொன்னத்தை யுபஜீவித்துக் கொண்டர்த்தம் - வழிச்சுவடு இத்யாதி. சுவடு - ரஸம். ஸேஷியானவனைப் "போகலொட்டேன்" என்று நிர்ப்பந்திக்கலாமோவென்ன - தம்முடைய இத்யாதி. ஆர்த்தியாலும் அநந்யகதித்வத்தாலுமென்றபடி. இப்படி வளைத்தபேருண்டோவென்ன - ஸேஷ்யே இத்யாதி. "குலாஹாரோ நிராஹாரோ கோஜ்ஞாத ஸ்ரீநயநாதிஜ: | ஸேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலாயா யாவந்மே ந ப்ரஸீததி" இத்யயோத்யாகாண்டே சித்ரகூடேபாத:(கககக). ஸேஷியானவனை "போகலொட்டேன்" என்று வளைக்கிறதுக்கு மூன்றாம்ஹேது - வரும்போது இத்யாதி. ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தாலும் அவனை வளைக்கிறாரென்றபடி. ஆர்த்தியையும் பாரதந்த்ர்யத்தையும் விவரிக்கிறார் - இவர்க்கு இப்படி இத்யாதி. "ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா | யதீத்ருஸைரஹம் விப்ரைருபஸ்தேயைருபஸ்தித:" இத்யாரண்யகாண்டே ராம:(கo-க). "ஒன்றும்" என்றதுக்கு ஹாவம்-உன்னை இத்யாதி. "ஏஹி பஸ்ய ஸரீராணி முநீநாம் பாவிதாத்மநாம் | ஹதாநாம் ராக்ஷஸைர்கோரைர்பஹூநாம் பஹுதா வநே" இத்யாரண்யகாண்டே. அவர்களைப்பற்ற ஏற்றமுண்டென்கிறார் - அங்கு

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரம்.
‡ குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமென்று முன்கோசங்களில் காண்கிறது.

விரஹம்தின்று மோக்ஷித்தஉடம்பைக்காட்டுகிறார்; அங்குஶரீரமாத்ரம் அவர்களுக்கு; இவர்க்கு ஸ்வரூபநாசமிறே (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

மாயஞ்செய்யேல் என்னைஉன்திருமார்வத்துமாலைநங்கை
வாசஞ்செய்பூங்குழலாள்திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்
நேசஞ்செய்துஉன்னோடேஎன்னை உயிர்வேறின்றிஒன்றாகவே
கூசஞ்செய்யாதுகோண்டாய் என்னைக்கூவிக்கோள்ளாய்வந்தந்தோ.

ஆ —(மாயஞ்செய்யேல்) - பண்டுஉன்னைக்காணவேணும் என்றாசைப்பட்டுக் காணப்பெறாமையாலே நான் வ்யஸநப்படுமளவில், கண்ணாரக்கண்டாற்போலே விசதமாம்படி என்னெஞ்சிலே யுன்னைக்காட்டி, காணவேணுமென்னும் அபேக்ஷையைப் பிறப்பித்து, என்னுடைய வ்யஸநத்தை ஸமாதாநம்பண்ணினாற்போலே செய்தருளவொண்ணாது ; இனியுன்னைக்காட்டாதே வஞ்சித்தொளிக்கில், உனக்கு நிரவதிகஸம்பத்தாய் நிரவதிகபோக்யதையாய் உன்னாலும் ஸஹிக்கவொண்ணாததாய் ... உன்திருமேனிக்கு வாசஞ்செய்யாநின்ற அழகிய திருக்குழல்களை யுடையளாயிருந்த பெரியபிராட்டி திருவாணை, நின் திருவாணைகண்டாய் ; ஸமஸ்தஹேயாஸ்பதமாயிருந்த என்னை யருவராதே என்பக்கலிலே யதிஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி உன்னோடொன்றென்று சொல்லலாம்படி என்னோடே கலந்தருளினாய் ; ஆதலால், அதுபெறாவாணையன்று: இனிச்செய்கிறோம் என்னப்பற்றாது: ஈண்டென வந்தென்னைக் கூவிக்கொள்ளாய் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்முடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி எம்பெருமானுக்குப் பெரியபிராட்டியார் திருவாணையிடுகிறார்.

[உன் திருவென்று தொடங்கி] - "விஷ்ணோ: ஸ்ரீ:" என்னும்படியே உனக்கு ஸம்பத்தாய் உன்திருமார்வுக்கு அலங்காரமான மாலையாய் உன்னாலும் ஶ்லாகிக்கப்படுவாளாய் உன்திருமேனிக்குப் பரிமளத்தைப் பண்ணாநின்றுள்ள அழகிய திருக்குழலையுடைய பெரியபிராட்டியாருடைய ஆணைகிடாய். உனக்கு இட்டவடி போகாதே என் அபேக்ஷிதம்செய்து முடிக்கவேண்டும்படியிட்ட ஆணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காணென்று கருத்து. "யோவஸீதயாஸௌவ ஸுவ்ரதாஸிரவாஷநஹூ ந" என்னும்படியாலே பெரியபிராட்டியாராணை உன்னாணைகிடாய் என்றுமாம். [நேசஞ்செய்து உன்னோடு என்னை என்றுமேலுக்கு] - இனி இத்திருவாய்மொழிகுறையும், நீர் 'பெறுவாணையிட்டீர்' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அல்லாமையேத்துகிறார். பெரியபிராட்டியார் பக்கலிலும்பண்ணாத ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலேபண்ணி என்பக்கலுள்ள அயோக்யதைபாராதே உன்னோடு ஆத்மபேதமில்லாதபடி என்னைப்பரிக்ரஹித்தாய் ; ஆனபின்பு, ஐயோ ! என்னை ஈண்டெனவந்து விஷயீகரியாய் !

இத்யாதி. ஆக, "முனியே" என்று - ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியையும், "நான்முகனே" என்று - வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியையும், "முக்கண்ணப்பா" என்று - ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரத்தையும், "கருமாணிக்கமே" என்னுமளவும் - பாலநத்தையும் சொல்லுகிறது. (க)

ப.—அநந்தரம், தம்முடைய கார்யஞ்செய்கைக்காக மறுக்கவொண்ணாதபடி வல்லமையான பிராட்டியுடைய திருவாணையிடுகிறார்.

(முன்பு ஆர்த்தனைப்பக்கூப்பிட்ட தசைகள்தோறும் குணாவிஷ்காரமாத்ரத்தாலே ஆச்வஸிப்பித்து அகலநின்றாற்போலே), என்னை - (க்ஷணகாலமும் உன்னைப்பிரியில் முடியும்தசையான) என்னை, மாயஞ்செய்யேல் - இனி வஞ்சியாதொழியவேணும்; ("நாம் நினைத்தபடி செய்கிறோம்" என்று ஸ்வாதந்த்ர்யம் கொண்டாடப்பார்த்தாயாகில்), உன் - உனக்கு, திரு - நிருபாதிகஸம்பத்தாகையாலே ஸர்வாதிகமான ஸ்வரூபத்துக்கு நிரூபகபூதையாய், மார்வத்து - (தானும் "அகலகில்லேன்" என்று விரும்பும்படியான) திருமார்புக்குப் பரபாகமாம்படியாய், மாலை - ஹிரண்மயமான மாலைபோலே, (விக்ரஹத்துக்கு நிருபாதிகபூஷணமாய்), நங்கை - (உன்னோபாதி ஸமஸ்தகல்யாண குணபூர்ணையாகையாலே "தவ அநுரூபரூபா" என்கிறபடியே கண்ணாடியிலே நிழலெழுமாபோலே இக்) குணங்களும் நிறம்பெறும்படி பண்ணுமவளாய், வாசம் செய்— ("ஸுகந்தா" என்கிற உனக்கும்) அதிவாஸகரமாய், பூ - விலக்ஷணமான, குழலாள் - திருக்குழலையுடையளாய்க்கொண்டு, திரு- (போக்யபூதையாகையாலே விபூதியஹிமாதிநியான) லக்ஷ்மியினுடைய, ஆணை - (கௌரவ்யமான) ஆணையானது, நின் - (ஸமஸ்தஜகத்தையும் உன் ஆணையாலே நிர்வஹிக்கிற) உனக்கு, ஆணை - ஆணையாக, கண்டாய்;-(இப்படி யாணையிட்டு நிர்ப்பந்திக்கிறது த்வரையாலேஎன்று நினைத்து), நேசம் செய்து - (நிர்ஹேதுகமாக) ஸ்நேஹித்து, உன்னோடு - (ஹேயப்ரத்யநீகனான) உன்னோடே, என்னை - (ஹேயஸம்ஸ்ருஷ்டனான) என்னை, உயிர் வேறு இன்றி - ("உன்னதென்னதாவியும் என்னது உன்னதாவியும்" என்னும்படி) ஆத்மபேதம்பிறவாதபடியாக, ஒன்று ஆகவே - (அப்ருதக்ஸித்தியாலே) ஏகப்ரதிபத்தி பிறக்கும்படிக்கீடாக, கூசம்செய்யாது - (என்நிகர்ஷத்தைப்பார்த்துக்) கூசாதே, கொண்டாய் - (அடியேபிடித்து) அங்கீகரித்தருளினாய்; என்னை - (இப்படி உன்ப்ரவ்ருத்தியறிந்திருக்கிற) என்னை, வந்து - (என்முன்னே) வந்து, கூவிக்கொள்ளாய்- ("ஆழ்வீர், போதீரோ" என்று திருமிடற்றோசையைக்காட்டி) அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். அந்தோ ! - ஐயோ! நீதானே த்வரிக்கிற கார்யத்துக்கு நான் ஆணையிடவேண்டியிருப்பதே.

ஈ—இரண்டாம்பாட்டில், தம்முடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அவனுக்குப் பிராட்டி ஆணையிடுகிறார்.

[மாயம் செய்யேலென்னை]-'ஸம்ஸாரஸ்ய கர்மங்களை போதுபோக்காம்படி பண்ணின வித்தை க்ருத்ரிமமென்று நெஞ்சோடு சொல்லக்கூடுமோ?' என்ன, - அங்ஙனல்ல; பக்திபூர்வகமாகச் சொல்லுகிறேன்; க்ஷணகாலமும் தன்னாலல்லது செல்லாமையை விளைவிக்கைக்காகவாய்த்து ருசிஜநகத்தோடே ஸம்ஸாரத்திலே இவரைவைத்தது. அச்செல்லாமையுண்டானால்இது அநுவர்த்திக்குமிறே. இப்படியிவர் நிர்வந்தித்தவிடத்திலும் உம்மை மாயம்செய்கிறிலோம் என்று "ஸௌலப்யம்" என்னுமையாலே நங்காரியம் செய்யப்பார்த்திலனாகாதே ! என்று பார்த்து, செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பிராட்டியாணையிடுகிறார். [உன் திரு] - "விஷ்ணோ: ஸ்ரீ:" என்கிறபடியே உனக்கு ஸம்பத்தாயுள்ளவள். எனக்கு நீ ஸம்பத்தாயிருக்கிறாப்போலேயன்றோ, உனக்குஅவள் ஸம்பத்தாயிருக்கிறபடி. ரத்நத்துக்கு ஒளி வேஷமாயிருக்கச்செய்தே அத்தாலேயிறே பெருவிலையாகிறது ; இவளாலே அவனுக்குப் பெருமை சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும் ஸேஷித்வம்

குறையாதேயிறேயிருப்பது. [மார்வத்துமாலை] - தான்விரும்புகிற மார்வுக்கு மாலையானவள். உன் திருமார்வுக்கு அலங்காரமானவள் என்கை. [நங்கை] - அவாப்தஸமஸ்தகாமனை நீ குறைவாளரைப்போலே ச்லாகிக்கப்படுமவள்; ரூபகுணத்தாலும் சீலாதிகளாலும் பூர்ணையாயிருக்குமவள். [வாசஞ்செய் பூங்குழலாள்] - "ஸுகந்தா" என்கிறவிஷயத்தையும் பரிமளிதமாக்காநின்றுள்ள குழலையுடையவள். [பூங்குழல்] - பூவையுடைத்தான குழல்: அழகிய குழலென்றுமாம். [திருவாணை நின்னாணை] - திருவினுடைய ஆணைகிடாய். என் கார்யஞ்செய்தல்லது இட்டவடி பேரவிட வொண்ணாதபடி யிட்ட ஆணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காணென்று கருத்து. புறம்புள்ளார்க்கெல்லாம் இடுமாணை உன்னுடைய ஆணை. உனக்கிடுமாணை அவளாணை. அங்ஙனன்றியே, [நின்னாணை - திருவாணை] - என்று இருவரையும் ஒக்கச்சொல்லவுமாம். "யோ உஸௌ தயா தேவதயா ஸஹ வாஸுதேவ" என்கிறபடியே. [நேசஞ்செய்து இத்யாதி] - "நீர்பெறுவாணையிட்டீர்" என்று அவன் அருளிச்செய்ய, அல்லாமை ஏத்துகிறார், மேல் இத்திருவாய்மொழிகுறையும். ஆற்றாமையின்மிகுதியைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். [நேசஞ்செய்து] - பிராட்டிபக்கல் பண்ணுதஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி. "அகலகில்லேனிறையும்" என்று அவள் செல்லாமைகண்டிறே அவள்பக்கல் ப்ரேமத்தைப்பண்ணிற்று; உன்செல்லாமையன்றோ என்பக்கல் ப்ரேமம்பண்ணிற்று. [உன்னோடென்னை] - என்னை நித்யஸம்ஸாரி என்றுதல், உன்னை நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்றுதல் பார்த்தோ மேல்விழுந்தது? "இவன் அணுபரிமாணன், நியாம்யன்; நாம் விபு, நியாமகன்" என்றுபார்த்தாயோ? [உயிர்வேறின்றி ஒன்றாகவே] - ஆத்மபேதமில்லாதபடியன்றோ என்னைப் பரிக்ரஹித்தது? "உன்னதுஎன்னதாவியும் என்னதுஉன்னதாவியும்" என்னும்படி என்னைப் பிரித்துக் காணவொண்ணாதபடியன்றோ நீ தலையாலே சுமந்தது. [கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய்] - என்பக்கலுள்ள அயோக்யதையைப்பாராதே பரிக்ரஹித்தாய். முதலிலே என்பூர்வவ்ருத்தம் பாராதே மயர்வறமதிநலமருளினாய். பின்பு வளவேழுலகிலே "நான் அயோக்யன்" என்று அகலப்புக, என்வழியேவிடாதே உன்செல்லாமையைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டாய். இப்படி செய்திலையாகில் நான் இன்று க்லேசப்படாதே போகலாய்த்தே. [என்னைக்கூவிக் கொள்ளாய்வந்து] - ஆனபின்பு என்னைஅண்டேனவந்து அணுகப்பாராய். சாஸ்த்ரங்களால் அறிவிக்குமளவுபோராது. சப்தாவிஷ்காரமாத்ரம் போராது. உன்னை நான் கிட்டி அநுபவிக்கும்படி பண்ணவேணும். [அந்தோ] - தன்னையொழியச் செல்லாமையைத தானே விளைத்து நான்கூப்பிடவந்து முகங்காட்டாதொழிவதே!

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அவனுக்குத திருவாணையிடுகிறார்.

[மாயஞ்செய்யேல்] - சீழ் "மாயஞ்செய்யேல்" என்னச் செய்தே திரியவும் சொல்லுகிறது என்னவாற்றாமைதான்! இப்படி இவர்நிர்ப்பந்தித்தவிடத்திலும், "உம்மை

இரண்டாம்பாட்டு.—மாயம்செய்யேல் இத்யாதி. "திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி.

அநுவாதத்துக்கு ஸாவம் - கீழ் இத்யாதி. ஸாவாந்தரமாதல், விவரணமாதல் - இப்படி இத்யாதி. "என்னை" என்றது - என்னையொருவனையுமென்னுதல், சரணம்புகுந்தவென்னை

மாயஞ்செய்யோம்: "மாமாசஃ" (மாமாசஃ) என்றமையாலே மாயஞ்செய்யேல் என்று அநுவர்த்திக்கிறது. [என்னை] - இத்தால் உன்னுடைய லீலாவிபூதி முடியாது கிடாய். [மாயம்செய்யேல் என்னை] - "மாமேவயேப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்திதே" (மாமேவயேப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்திதே) என்கிற உன் வார்த்தையை விஶ்வஸித்து, "அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா - உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்" என்று ஶரணம்புக்க என்னை வஞ்சியாதேகோள்! இப்படி நிரப்பந்திக்கச் செய்தேயும் 'மாமாசஃ' (மாமாசஃ) என்றமையாலே அவனுக்கும் மறுக்க வொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியார் திருவாணையிடுகிறார்:—[உன்திரு] - "விஷ்ணோஶ்ஶ்ரீஃ"(விஷ்ணோஶ்ஶ்ரீஃ)என்கிறபடியேநாட்டுக்கெல்லாம் ஸம்பத்து அவன்: அவன்தனக்கும் ஸம்பத்து இவள். அன்றிக்கே, 'விஷ்ணோஃ' என்னவுமாம். 'திருவுக்குந் திருவாகிய' 'ஶ்ரியஃஶ்ரியம்'(ஶ்ரியஃஶ்ரியம்) "த்வாம்ஹிஶ்ரியஸ்ஶ்ரியமுதாஹுருதாரவாசஃ"(த்வாம்ஹிஶ்ரியஸ்ஶ்ரியமுதாஹுருதாரவாசஃ)என்னும்படியே. மற்றைப்பக்ஷத்தில், "ஶ்ரத்தயாதேவஃ" (ஶ்ரத்தயாதேவஃ) "யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜஃ" (யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜஃ) என்னும்படியே ஆதாரப்ரதாநமாயிருத்தல், ஆதேயப்ரதாநமாயிருத்தல்; ஆதே

யென்னுதல்; இவ்விரண்டர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்- இத்தால் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. இத்தால் என்றது, என்னையங்கீகரித்தத்தாலென்றபடி. "சரணம்புகுந்தவென்னை" என்ற இரண்டாமர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்- மாமேவ இத்யாதி. "தைவீஹ்யேஷாகுணமயீமமமாயாதுரத்யயா। மாமேவயேப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்திதே" இதி ஶ்ரீகீதாஸு. (எ-கச) "உன்திரு" என்றதுக்கு - உனக்குத் திருவெனனுதல்; சேஷேஷஷ்டியாய், உன்னுடைய திருவென்னுதல் என்று அர்த்தத்வயம். முந்தினவர்த்தம் - விஷ்ணோஶ்ஶ்ரீஃ இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தம் - விஷ்ணோஃஎன்னவுமாம் என்று. அதாவது விஷ்ணுவுக்கு ஶேஷபூதையென்னவுமாமென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணத்ரயம்- திருவுக்கும் இத்யாதி. திருமொழி ஏழாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முதற்பாட்டு. "நித்யைவைஷாஜகந்மாதாவிஷ்ணோஃஶ்ரீரநபாயிநீ। யதாஸர்வகதோவிஷ்ணுஸ்ததைவேயம்த்விஜோத்தம" இதி ப்ரதமேம்ஶே அஷ்டமே. "ஸ்ரீஸ்தவம் ... ஶ்ரியஃஶ்ரியம் ... " இதி ஸ்தோத்ரரத்நே (ருகு). "யஸ்யாஃ கடாக்ஷண ... த்வாம்ஹி ஶ்ரியஃ ஶ்ரியமுதாஹுருதாரவாசஃ" இதி ஶ்ரீவைகுண்டஸ்தவே (கூo). "யஸ்யாஃ கடாக்ஷவீக்ஷாக்ஷணலக்ஷம் லக்ஷிதா ... ஶ்ரீரங்கராஜமஹிஷீ ... வீக்ஷதாம்லக்ஷ்மீஃ" இதி ஶ்ரீஸ்தவே (கக). முந்தினவர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஶ்ரத்தயா இத்யாதி. ஶ்ரத்தயா - லக்ஷ்ம்யா. தேவஃ - த்யோதமாநஸ் ஸர்வேஶ்வரஃ - தேவத்வம் - ததாவிதமீஶ்வரத்வம். அஶ்நுதே - ப்ராப்நோதீத்யர்த்தஃ, "அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜோயஸ்யஸாஜநகாத்மஜா। நத்வம்ஸமர்த்தஸ்தாம் ... " இத்யாரண்யகாண்டே ராவணம்ப்ரதி மாரீசஃ (ரு௭ - கசு). அர்த்தத்வயத்தையும் வ்யுத்க்ரமேணவிவரிக்கிறார் - ஆதார இத்யாதி. ஆதாரப்ராதாந்யம் - ஸர்வாதார ... ஈஶ்வரனிடத்திலும், ஆதேயப்ராதாந்யம் - புஷ்பபரிமளத்திலும் கண்டுகொள்வது. "... । ... "

யத்துக்கு ஆயாரத்தையொழியஸத்தையுமில்லை; நிரூப்யத்துக்கு நிரூபகத்தையொழியஸ்வரூப ஸ்த்திதியில்லை; ஒன்றையொன்றொழியில் ஸ்வரூபஸித்தியில்லை, "தன்னாகத்திருமங்கைதங்கியசீர்மார்வன்," "நஜீவேயம்க்ஷணமபி" (நஜீவேயம்க்ஷணமபி). [மார்வத்துமாலை] - கேவலம் ஸம்பத்தியாயிருக்கையன்றிக்கே திருமார்வுக்கு அலங்காரமுமாயிருக்கை. மார்வுக்கலங்காரம் அவள், அவளுக்கலங்காரம் மார்வு; "ஹர்த்தாநாம்" (ஸத்தாநாம்) [நங்கை] - வடிவொழிய அல்லாத ஸ்வரூபகுணவிபூதிகளும் அவளாலே என்கை. ஜ்ஞாநைகாகாரதயாஸாம்யம். †(ஐஸ்வர்யாதிகுணங்களால் ஈஸ்வரனிலுமதிகையென்கை.) [நங்கை] - "பதிம்விஸ்வஸ்ய" (பதிம்விஸ்வஸ்ய) என்கிறவனுக்கும் இவள் பூர்த்தியாலே பொரிபுறந்தடவவேண்டும்படி யிருக்கை. அல்லாதாரிற்காட்டில்வ்யாவ்ருத்தியித்தனையுமிறே: ஸ்ரீமானுக்கு நிஸ்ஸ்ரீகர் ஸத்ருஸரல்லவிறே. [வாசஞ்செய்பூங்குழலாள்] - நாற்றத்துக்கும் நாற்றம் கொடுக்கும் குழல். "ஸர்வகந்தஃ" (ஸர்வகந்தஃ) என்

ஹஹதா நிராயாராநவஸிஷ்யதி । ஈஹதயா விநாஹம்ஹி நிராவாவேஷ்யாநவஸிஷ்யதி" என்கிற வசநத்தையுட்கொண்டு, உக்தார்த்தத்தை ஸ்த்திரீகரிக்கிறார் - ஆதேயத்துக்கு இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. "ஈஹயேயம்விநாஹதா" இத்யாதி ஶ்லோகத்துக்கர்த்தம் - நிரூபிகையான அஹந்தையையொழிந்தபோது, நிரூப்யமான அஹமர்த்தமானது, உபாக்யாரூபமான நிரூபகதர்மமில்லாமையாலே நிரூப்யஸித்தியுண்டாகாது. ஆஶ்ரயமான அஹமர்த்தமில்லாதபோது, ஆஶ்ரயமான தர்மியையொழிய தர்மத்துக்கு ஸ்த்திதியில்லாமையாலே, அஹந்தைக்கு ஸ்வரூபஸித்தியில்லை; ஆகையாலே, தர்மத்தையொழிந்தபோது தர்மியை ப்ரதிபத்தி பண்ணவொண்ணாது; தர்மியையொழிந்தபோது தர்மத்துக்கு ஸ்வரூபமே பிடித்தில்லையென்றபடி. நிருபாக்யஃ - நிரூபகதர்மரஹிதஃ. "ஒன்றையொழியவொன்றுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியில்லை" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணங்கள் - தன்னாக இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி, "மின்னாகத்தெழுகின்ற" இத்யாதி. தன்னாக - தானுளளாகைக்காக, தன்ஸத்தைபெறுகைக்காக; நித்யயுவதியான பெரிய பிராட்டியார் "இறையும் - அகலகில்லேன்" என்று நித்யவாஸம்பண்ணும் வீறுடைய திருமார்வுபடைத்தவர்க்கென்றபடி. "சிரம்ஜீவதிவைதேஹீயதிமாஸம்தரிஷ்யதி । நஜீவேயம்க்ஷணமபிவிநாதாமஸிதேக்ஷணாம்" இதி யுத்தகாண்டே. "உன்திரு" என்றவநந்தரம், "மார்வத்துமாலை" என்றதுக்கு ஸாவம்-கேவலம் இத்யாதி. இவளை "மாலை" என்கையாலே- மார்வுக்கு மாலையையொழிய ஶோபையில்லாமையாலும், மாலைக்கும் மார்விலிருந்தாலொழிய ஶோபையில்லாமையாலும் ததநுகுணமாக ஸாவம்-மார்வுக்கலங்காரம் இத்யாதி. மார்வு பிராட்டிக்கலங்காரமாகைக்கு அவனதீநமாயிருக்குமோவென்ன-ஸத்தாநாம் இத்யாதி. ஜிதந்தாயாம், "நதேரூபம்" இத்யாதி. "பரிஜநபரிபர்ஹா பூஷணாந்யாயுதாநி ப்ரவரகுணகணாஶ்ச ஜ்ஞாநஶக்த்யாதயஶ்ச । பரமபதஸரோஜாக்ஷ்யா ததாஹ்யஸ்ய ஸத்தா வரதஸகலமேதத் ஸம்ஶ்ரிதார்த்தம்சகர்த்த" என்கிற வரதராஜஸ்தவஶ்லோகமும் அநுஸந்தித்துக்கொள்வது. இவளுடைய பூர்த்தியின் எல்லை அவனுடைய ஸ்வரூபாதிகளுக்கும் பூர்த்தியுண்டாம்படி யிருக்குமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - வடிவொழிய இத்யாதி. வடிவொழிய - அவன் வடிவுக்கலங்காரமன்றிக்கேயென்றபடி. நங்கை - ஸ்வரூபகுண விபூதிகளால் பூர்ணையென்றபடி. உன்னுடைய திருவென்று-அவனுக்கு ஶேஷபூதைதயென்னலாமோ? "நரநாரீமயோஹரிஃ" என்று ஈஶ்வரனோடைக்யம் சொல்லாநிற்களன்ன - ஜ்ஞாநைகாகாரதயா இத்யாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு 'ஆதாரப்ரதாநமாயிருத்தல்'என்கிறவாக்யத்தோடே ஸங்கதி. "வடிவொழிய" இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - பதிம்விஶ்வஸ்ய இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்தால் ஸூசிதம் - அல்லாதாரில் இத்யாதி. அதாவது ப்ரஹ்மாதிகளிற்காட்டில் ஈஶ்வரனுக்கு உண்டான லக்ஷ்மீபதித்வாதிரூப வயாவ்ருத்தி தோற்றுகிறதென்றபடி. இத்தை உபபாதிக்கிறார்-ஸ்ரீமானுக்கு இத்யாதி. "வாசமசெய்" என்றதுக்கு ஸாவம் - நாற்றத்துக்கு இத்யாதி. விவரணம் - ஸர்வகந்தஃ

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமென்று மூன்கோசங்களில் காண்கிறது.

னும் வஸ்துவுக்கும் பரிமளம்கொடுக்கும் குழல். "ஸர்வகந்த:" என்கிற ஏற்றம் இத்தலையாலே காணும் அவனுக்குவந்தது. *('பூங்குழல்' பூவையுடைத்தான குழலென்னுதல், அழகிய குழலென்னுதல். [திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்] - † (திருவினுடைய வாணைகிடாய், என்கார்யம் செய்தல்லது இட்ட அடி பேரவிடவொண்ணாதபடி உனக்கிட்ட ஆணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காண் என்று கருத்து.) ஸர்வாதிகனுடையாலே அல்லாதார்க்கெல்லாம் உன்னுடைய ஆணை, உனக்கு நீயுகந்தார் ஆணையிடுமித்தனையிறே. "மயாசஸீதயாசைவஶப்தோஸிரகுநந்தந" (மயாசஸீதயாசைவஶப்தோஸிரகுநந்தந) என்னும்படியாலே - பெரிய பிராட்டியார்ஆணை உன்னாணைகிடாய் என்றுமாம். "நீரிட்டவாணை உம்முடையஸ்வரூபத்தோடு விருத்தங்காணும். ‡ ஶேஷபூதரானால் நாம் செய்தபடி கண்டிருக்கவேணுங்காணும்" என்ன; அவிருத்தமேனகிறார் மேல் இத்திருவாய்மொழிகுறையும். அதாவது-ஆற்றாமையின் மிகுதிசயச்சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். "உமக்குப் பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வரூபமானால் ஶேஷிசெய்தபடிகண்டிருக்குமதத்தனைகாணும்" என்ன,— "ஶேஷஸத்தையுளனாய்க்கண்டிருக்கவேணுமே!" என்று தம்முடையஇல்லாமையை உபபாதிக்கிறது மேல் இத்திருவாய்மொழியடைய. பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வரூபமானால் ப்ருதக்ஸ்த்திதியும் ப்ருதக்ப்ரபத்தியு முண்டோவென்கிறார்: - [நேசஞ்செயது] - பெரியபிராட்டியார்பக்கலிலும் பண்ணாத ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலேபண்ணி. நான் ஸ்நேஹிக்கவிருந்தாயோ, என் விடாய்க்கடி உன்விடாயன்றோ? "அகலகில்லேனிறையும்" என்று அவளசெல்லாமை கண்டிறே அவள்பக்கல் ப்ரேமத்தைப்பண்ணிற்று. [உன்னோடேஎன்னை] - உன்னையறிந்தாயோ, என்னையறிந்தாயோ? * விழுமியவமரர் முனிவர்விழுங்கும் கன்னற்கனி நீ, அதுக்கு எதிர்த்தலை அடியேன்; "இவன் அணுபரிமாணன், நியாம்யன்; நாம் விபு,

இத்யாதி. சாடு - ஸர்வகந்த: என்கிற இத்யாதி. இத்தலையாலேயென்றது - இந்தத் தலையில் மயிராலேயென்று ஸ்வாரஸ்யார்த்தம். உனக்கிடும் ஆணை திருவாணைகண்டாய் என்று முந்தினவர்த்தம்; உனக்குத்திருவாணையு முன்னாணையும் என்றிரண்டாமர்த்தம். முந்தினவர்த்தத்துக்கு, "நின்னாணை - திருவாணை" என்றந்வயம்; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, இருந்தபடியேயந்வயம். "வளைத்து வைத்தேன் இனிப்போகவொட்டேனென உன்றன் இந்திரஞாலங்களா லொளித்திடில் நின் திருவாணைகண்டாய்" என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தரைப்போலே "திருவாணை" என்றால் போராதோ, "நின்னாணை" என்று விசேஷிக்கிறதெனென்னன - ஸர்வாதிக இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தம் - மயாச இத்யாதி. "ஶாதஸம்ரக்ஷணேகேகேயீம்ஶாபோராஷம்கராமநாதாம்ஸ்ருதி। மயாசஸீதயாசைவஶப்தோஸிரகுநந்தந" இதி சித்ரகூடே பாதம்ப்ரதி ராம:. மேலுக்கவதாரிகை - நீரிட்ட இத்யாதி. தம்முடையஇல்லாமையை - ஸத்தையில்லாமையையென்றபடி. விஶ்லேஷமாத்ரத்திலே ஸத்தாஹானியாமோவென்ன; "உயிர்வேறினறி" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - பாரதந்த்ர்யம் இத்யாதி. இவ்வாக்யம், 'நீரிட்டவாணை' இத்யாதி ஶங்கைக்குப் பரிஹாராந்தரமாதல், "நேசம்செய்து" என்றதுக்கர்த்தம் - பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி. ஃபலிதம் - நான்ஸ்நேஹிக்க இத்யாதி. பிராட்டிபக்கலிலும் பண்ணாத ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணினனென்கைக்கு அவள்பக்கல் ஸ்நேஹம்பண்ணும் ப்ரகாரந்தானேதென்ன - அகலகில்லேன் இத்யாதி. "அவள் செல்லாமைகண்டு அவள்பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணினனென்னுமதுக்கு நியாமகம் - 'ஶாவஸாஹ்ருத்வயும்நஜீவிஷ்யே' என்று அவள் வார்த்தையைத் திருவடி சொல்லக்கேட்டு 'நஜீவேயம்க்ஷணமபி' என்று பெருமாள் அருளிச்செய்த இது' என்றருளிச்செய்வர். விவரணம் - விழுமிய இத்யாதி. இத்தால் ஃபலிதம் - இவன்அணு இத்யாதி என்னுதல்; அன்

† குண்டலிதம் கவாசித்தமென்கிறார்கள்.

‡ குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரமென்று முன்கோஶங்களில் காண்கிறது.

நியாமகன்'' என்றுபார்த்தாயோ? [உயிர்வேறின்றியோன்றாகவே] - ஆத்மபேதமில்லாத படியன்றோ என்னைப்பரிக்ரஹித்தது. ''உன்னதென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்'' என்னும்படி என்னைப்பிரித்துக் காணவோண்ணாதபடியன்றோ நீ தலையாலேசுமந்தது. ''ஹாஸ்ரேண ப்ரஹாயதா'' (பாஸ்கரேணப்ரபாயதா) என்கிறவிதுவும் அவிசதமாகப் பண்ணினான். [கூசஞ்சேய்யாது கோண்டாய்] - ஸர்வஜ்ஞனைநீயும் வாசிவைத்துக் கலக்கவறிந்திலை. என்பக்கல் அயோக்யதைபாராதே பரிக்ரஹித்தாய். முதலிலே என் பூர்வவ்ருத்தம்பாராதே மயர்வறமதிநலமருளினாய்; பின்பு, * வளவேழுலகிலே ''நான் அயோக்யன்'' என்றகல, என்னைஎன்வழியிலேவிடாதே உன்செல்லாமையைக்காட்டிச் சேர்த்துக்கோண்டாய். இப்படி அன்று செய்திலையாகில் இன்று க்லேசப்படாதொழியலாய்த்தே. [என்னைக்கூவிக்கோள்ளாய்வந்து] - ஆனபின்பு, என்னை ஈண்டேன வந்தணுகப்பாராய். ஶாஸ்த்ரங்களால் அறிவிக்குமளவுபோராது; தாவிஷ்காரமாத்ரத்தாலே போராது; ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவு போராது; உன்னைக்கிட்டி யநுபவிக்கும்படி பண்ண வேணும். [அந்தோ] - தன்னையொழியச் செல்லாமையைத் தானே விளைத்து கூப்பிட வந்துமுகங் காட்டாதொழிவதே ! (௨)

மூன்றாம் பாட்டு.

கூவிக்கோள்ளாய்வந்தந்தோ!என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே!
ஆவிக்குளர்பற்றுக்கோம்புநின்னலால் அறிகின்றிலேன்நான்
மேவித்தோழும்பிரமன்சிவன் இந்திரனாதிக்கேல்லாம்
நாவிக்கமலமுதற்கிழங்கே உம்பர்†ந்ததுவே.

றிக்கே, கீழே ''லோகத்துக்கொருவன்ஞேடே வேறுபடுன என்னை'' என்றருளிச்செய்து ''விபுவாய் நியாமகனானவுன்னோடே அணுவாய் நியாம்யனானவென்னை'' என்றர்த்தாந்தரம் - இவன் அணு இத்யாதி என்னுதல். அதுக்கெதிர்த்தலையடியேன் என்றது-''நீசனேன்நிறைவொன்றுமிலேன்'' என்றிருக்கிறேன் நானென்றபடி. விவரணம் - உன்னது இத்யாதி. ஸம்ஶ்லேஷ ஸமயத்தில் என் ஸ்வரூபம் நீயிட்ட வழக்காகவும் உன்ஸ்வரூபம் நானிட்டவழக்காகவும் தலைதடுமாறாகவன்றோ நீ பரிமாறிற்றென்றபடி. தலையாலேசுமந்தது - தலைதடுமாறாகப் பரிமாறிற்றென்றபடி. இத்தால் பெரியபிராட்டியாரில் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றியிருக்கிறதென்கிறார் - பாஸ்கரேண இத்யாதி. ''கநக்ராவணோ ஹம்ஸாஸ்ரேண ப்ரஹாயதா'' இதி ராவணம்ப்ரதி ஸீதா. அவிஶத மாகப்பண்ணினாய் என்றது - ப்ரஹாவென்றும் ப்ரஹாவானென்றும் ஹேதுமுண்டுஅங்கு; அப்படியன்றிக்கே, ஏகவஸ்துவென்னலாம்படி பண்ணினாயென்றபடி. ''கூசம்செய்யாதுகொண்டாய்'' என்றதுக்கர்த்தம் - ஸர்வஜ்ஞனை இத்யாதிவாக்யத்வயமும். அப்படி பரிக்ரஹித்தானோவென்ன; த்வேதா அருளிச்செய்கிறார் - முதலிலே இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ஹார்த்தபாவம் - இப்படியன்று இத்யாதி. உயிர்வேறின்றி - ஆத்மபேதமில்லாதபடி. ஒன்றாகவே - ஏகப்ரதிபத்திபிறக்கும் படிக்கீடாக. கூசம்செய்யாது - என்அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே, கோண்டாய் - அங்கீகரித்தருளினாயென்று ஶப்தார்த்தம். ''வந்து - கூவிக்கொள்ளாய்'' என்றதுக்குபாவம் - ஶாஸ்த்ரங்களால் இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயமும். ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவு போராது என்றது - மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரம்போராதென்றபடி. ''அந்தோ!'' என்றதுக்குபாவம் - தன்னை இத்யாதி. (௨)

---

† அந்தது - அந்த அது என்பதன் விகாரம்.

ஆ.—(கூவிக்கொள்ளாய்) - ப்³ரஹ்மேஶாநாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்தி²தி ப்ரவ்ருத்த்யைஶ்வர்யாதிகளும் த்வத்ப்ரஸாதா³யத்தமாதலால், என்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு உபாயமும் நீயல்லது மற்றொன்றும் காண்கிறிலேன்; நீயே உன்திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளி, பிரானே! உன் திருவழகைக்காட்டியருளாய் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், பெருமிடுக்கரான ப்³ரஹ்மேஶாநாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்தி²த்யாதிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனான நீ, உன்னாலல்லது உஜ்ஜீவிக்க விரகின்றிக்கேயிருக்கிற என்னை, ஐயோ! விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

[என் என்றுதொடங்கி] - அதிலோகமான அழகைக்காட்டி என்னை மிகவும் ஈடுபடுத்தினவனே! என்னாத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவா யிருப்பதொன்று உன்னையொழிய வேறு நான் அறிகிறிலேன். [மேவி என்று தொடங்கி] - அபிமாநரஹிதராய்க் கொண்டு தொழும் ப்³ரஹ்மாதி³களுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாபீகமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! [உப்பரந்ததுவே]-அயர்வறுமமரர்களுக்குப் பரமப்ராப்யமானவனே!

ப.—அநந்தரம், ப்ரஹ்மாதி ஸகலசேதநர்க்கும் உத்பாதகமான திருநாபீகமலத்துக்கு மூலகந்தமான நீ வந்து விஷயீகரித்தருளவேணுமென்கிறார்.

என் - எனக்கு நிரதிஶயபோ⁴க்யமாய், பொல்லா - துளையாத, கருமாணிக்கமே - மாணிக்கம்போலே விலக்ஷணமான வடிவையுடையையாய், மேவித்தொழும் - (தந்தாமுடைய பதவித்தப்ர்த்தமாகக்) கிட்டி ஆஶ்ரயிக்கக்கடவரான, பிரமன் சிவன்இந்திரன் - ப்ரஹ்மருத்³ரேந்த்³ரர்கள், ஆதிக்குஎல்லாம் - முதலானார்க்கும், முதல் - முதலான, நாவிக்கமலம் - திருநாபீகமலத்துக்கு, கிழங்கே - கந்த³ஹேதுவாய், (இப்படி (ஸ்ருஜ்யரன்றியே), உம்பர் - (மேலாய் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரக³ந்த⁴ரான) நித்யஸூரிகளுக்கும், அந்தஅதுவே - அப்படியே ஸத்தாஸ்தி²த்யாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! ஆவிக்கு - என்னாத்மாவுக்கு, ஓர் - அபாஶ்ரயமாயிருப்பதொரு, பற்றுக்கொம்பு - உபகம், நின்அலால் - உன்னையொழிய, நான் அறிகின்றிலேன் - ; (ஆனபின்பு), வந்து - (நீதானே) வந்து, கூவி - அழைத்து, கொள்ளாய் - கொண்டருளவேணும், அந்தோ! - ஐயோ! உன்காரியம் நான் சொல்லவேண்டுவதே!

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸ்வதந்த்ரரான ப்³ரஹ்மாதி³களுடைய ஸ்வரூபஸ்தி²த்யாதிகளையும் நிர்வஹிக்கிற நீ, உன்னாலல்லது செல்லாதஎன்னை விஷயீகரியாய் என்கிறார்.

[கூவிக்கொள்ளாய்]-கீழே, 'கூவிக்கொள்ளாய்' என்றவர், இங்கே 'வந்து கூவிக்கொள்ளாய்' என்கிறார்; தாஹித்தவன் - 'தண்ணீர், தண்ணீர்' என்னுமாபோலே; ஆற்றாமை மிக்குச் செல்லாநின்றாலும் பாசுரமிதுவல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. கூவிக்கொள்ளுமளவுபோராது, வந்துகூவிக் கொள்ளவேணும். ஆற்றாமை மிக்காலும் நான் வந்து கிட்டுகை முறையன்று, உனக்கு அவத்யமுங்காணென்கிறார். "ஶௌரேஸ்ஸ²த்ஸங்கா³ஶங்க்யா". [அந்தோ] - உனக்கு நிறமன்றென்று நான் சொல்லவேண்டுவதே! [என் பொல்லாக்கருமாணிக்கமே] - அதிலோகமான வடிவழகைக்காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தினவனே! துளையாதமாணிக்கம். அநுபபு⁴க்தமான மாணிக்கமென்னுதல்; நாட்டொப்பான வழகன்றியே விஸஜாதீயமாயிருக்கையாலே 'பொல்லா' என்கிறதென்னுதல்; த்ருஷ்டிதோஷபரிஹாரமாக என்னுதல். விலக்ஷண விஷயமானாலும் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து

ஆறியிருக்கவேண்டாவோ என்ன?- அது செய்யுமிடத்தில் நான் உன்னையொழிய உளனாக வேணுமே. என்னாத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநஹேது வாயிருப்பதொன்று உன்னையொழிய வேறு நான் அறிகிறிலேன். [மேவித்தொழும் பிரமன் இத்யாதி] - "ஸம்ஸ்ருதொஹம்" என்றிருப்பார்க்கும் நிர்வாஹகனானவனல்லையோ என்கிறார். ஆபத்து வந்தவாறே நிரபிமாநிகளாய்க்கொண்டு தொழும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாபி கமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! முதலான நாபிக்கமலக்கிழங்கே! [உம்பரந்ததுவே] - அவர்களுக்கு மேலான நித்யஸூரிகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே! 'அது' என்று ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. மேலான மஹர்ஷிகளுக்கும் காரணபூதனென்று சொல்லிற்றாகவுமாம். நித்யஸூரிகளோடு, ப்ரஹ்மாதிகளோடுவாசியற ஸர்வ நிர்வாஹகனாயிருக்கிற நீ என்னைவந்து கூவிக்கொள்ளாய். இப்பாட்டால் - கீழும் மேலும் சொல்லுகிற ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் கார்ய காரணபாவமென்னுமத்தை அருளிச் செய்தாராய்த்து. "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி".

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. பெருமிடுக்கரான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளுக்குமெல்லாம் நிர்வாஹகனான நீ, உன்னாலல்லது ஜீவிக்கவிரகின்றியே யிருக்கிற என்னை, ஐயோ! வந்து விஷயீகரித்தருளா யென்கிறார்.

[கூவிக்கோள்ளாய்] - கீழே "கூவிக்கோள்ளாய்" என்றவர், இங்கேயும் 'கூவிக்கோள்ளாய்' என்கிறார்காணும்; தாஹித்தவன் "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்னுமாபோலே. ஆற்றாமைமிக்குச் சேல்லாநின்றாலும் பாசுரம்இதுவல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. கூவிக்கோள்ளு'மளவும் போராது, வந்துகூவிக்கோள்ளவேணும். ஆற்றாமைமிக்காலும் நான் வந்து கிட்டுகை முறைமையன்று; உனக்கு அவத்யமுங்காணேன்கிறார்; "ஶரைஸ்துஸங்குலாம்க்ருத்வா" (ஶரைஸ்துஸங்குலாம்க்ருத்வா) * எழுதுமேன்னுமிதுமிகையானவனுக்கு வருகை அஸஹ்யமேன்னுமிடம் சோல்லவேண்டாவிறே. வருகை அவனுக்கே வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்கிறபடி. [அந்தோ!] - உனக்கு நிறமன்றேன்று நான் சோல்லவேண்டுவதே! [என்போல்லாக்கருமாணிக்கமே]- †(அதிலோகமான வடிவழகைக்காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தினவனே!) நீயழைத்தபோது கண்டிருக்கலாய்த்திறே, நீ நீயன்றிக்கேயிருந்தாயாகில். க்ரமத்திலேயழைக்க நினைத்தாயாகில், அழ

மூன்றாம்பாட்டு.—கூவிக்கொள்ளாய் இத்யாதி. "என்பொல்லாக் கருமாணிக்கமே - மேவித்தொழும்" என்றுதொடங்கி, "உம்பரந்ததுவே, நான் - ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்; அந்தோ - வந்து - கூவிக்கொள்ளாய்" என்று அந்வயவிவக்ஷயா அவதாரிகை-பெருமிடுக்கரான் இத்யாதி.

"கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ" என்று மீளவும் அநுவதித்ததுக்கு பாவம் - கீழே இத்யாதி. விவரணம் - ஆற்றாமை இத்யாதி. "வந்து" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - கூவிக்கொள்ளுமளவும் இத்யாதி. ஆற்றாமையுண்டானால் நீரேவந்து கிட்டவொண்ணாதோ? என்ன - ஆற்றாமைமிக்காலும் இத்யாதி. அப்படி தானேகிட்டுகை முறையன்றோ? என்ன; அன்றென்கிறதுக்கு ப்ரமாணம் - ஶரைஸ்து இத்யாதி. "ஶரைஸ்துஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்தந: । மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்த: தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்" இதிஸுந்தரகாண்டே மாருதிம்ப்ரதி ஸீதா (௩௯-௩௦). இவர்சென்று கிட்டுகை இவர்ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமான மாத்ரமேயன்று; அவனுக்கும் அஸஹ்யமென்கிறார் - எழுதுமென்னும் இத்யாதி. இத்தால்பலிதம் - வருகை இத்யாதி. "அந்தோ!" என்று விஷண்ணராகிறவருடைய ஹார்த்தபாவம்-உனக்கு இத்யாதி. "பொல்லாக் கருமாணிக்கம்" என்றதுக்கு பாவம்-நீயழைத்தபோது இத்யாதி. நீநீயன்றிக்கேயிருந்தாயாகில்

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரமென்று மூன்கோசங்களில் காண்கிறது.

கைக்காட்டி அநந்யார்ஹமாக்கிற்றேன்? [என்போல்லாக்கருமாணிக்கம்] - துளையாத
மாணிக்கம். அநுபஹுக்தமான ரத்நமென்னுதல்; நாட்டோப்பான அழகன்றிக்கே விஸஜா
தீயமாயிருக்கையாலே போல்லா தென்கிற தென்னுதல்; த்ருஷ்டிதோஷபரிஹார மென்னு
தல். விலக்ஷணவிஷயமானாலும் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து ஆறியிருக்க வேண்டாவோவென்
னில்,-அதுசெய்யுமிடத்தில் நான் உன்னையொழியவுளனாகவேணுமே? [ஆவிக்கோர்பற்றுக்
கோம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன் நான்] - உபக்ரமம் நியதமாயிருக்கிறபடி. கோடி, கோள்
கோம்பையொழிய நிற்கவற்றே! வேரையறுத்துப்படரேன்றால் படருமோ? என்னாத்மா
வுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாயிருப்பதொன்று உன்னையொழிய வேறு காண்கிறிலேன்;
„நசஸீதாத்வயாஹீநா'' (நசஸீதாத்வயாஹீநா) என்கிறபடியே. ஆனால் பேற்
றுக்கு உடலாக நீரும் சிலசெய்தாலோவென்ன,- [மேவி இத்யாதி] - அல்லாதப்ரஹ்
மாதிகளோ தங்கள்கார்யம் தாங்கள் செய்து கொள்ளுகிறார்கள்! "ஆவிக்கோர்பற்றுக்
கோம்பு'' என்று சோல்லாதவர்களுக்கும் உதவுமவனே! ப்ரஹ்மாதிகள், "ஆவிக்கோர்பற்
றுக்கோம்பு'' என்று சோல்லவறியாமையாலே சோல்லார்கள்; நித்யஸூரிகள், அபி
மாநம் புகுந்துபோகாமையாலும் இன்று சோல்லவேண்டாமையாலும் சோல்லார்கள்.
[மேவித்தோழும்] - அல்லாதபோது அந்யோந்யம் விருத்தராயிருப்பர்கள்; தங்களுக்கொரு
கார்யம் வந்தவாறே எல்லாரும் கூடித்தோழுவர்கள். அபிமாநரஹிதராய்த்தோழும் ப்ர
ஹ்மாதிகளுக்கேல்லாம் காரணமான திருநாபீகமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! †(முத
லானநாபிக்கமலக்கிழங்கே.) [உம்பரந்ததுவே] - அவர்களுக்குமேலான நித்யஸூரிகளுக்
கும் அப்படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே! 'அது' என்று - ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச்

என்றது-நீ அஹோமயனாயிருந்தாயாகிலென்றபடி. "என்'' என்றதுக்குஹாவம்-க்ரமத்திலே இத்
யாதி. ஸப்தார்த்தகார்த்தமாக ப்ரதீகோபாதாநம் - என்போல்லா இத்யாதி. விவரணம் - அநுப
ஹுக்தமான இத்யாதி. அநுபஹுக்தையும்,வைஜாத்யமும்,த்ருஷ்டிதோஷபஹ்நுத்யர்த்தமாரோ
பிதமான பொல்லாங்கும், ஆக மூன்றர்த்தம். "ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு'' இத்யாதிக்கவதாரிகை -
விலக்ஷண இத்யாதி. "உன்னையொழிய ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பறிகின்றிலேன்'' என்றதுக்கு
ஹாவம் - உபக்ரமம் இத்யாதி. உபக்ரமம் நியதமாயிருக்கிறபடி என்றது-"நின்னலாலறிகின்றிலேன்''
என்கையாலே. பற்றுக்கோம்பு - உபக்ரமம் - அந்திமாஸ்ரயம் கோள்கோம்பு - சுள்ளிக்காலென்ற
படி. ஹலிதம் - கோடி இத்யாதி. விவரணம் - வேரை இத்யாதி. வேரையறுத்து - ஆதாரத்தை
வாங்கியென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - என்னாத்மாவுக்கு இத்யாதி அவனையொழிய தரிக்கமாட்டாத
தென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நசஸீதா இத்யாதி. "நசஸீதாத்வயாஹீநா நசாஹமபி ராகவ ।
முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ'' இத்யயோத்யாகாண்டே
லக்ஷ்மணோ (௩௩-௩௧). "மேவித்தொழும்'' இத்யாதிக்குஹாவம்-அல்லாத இத்யாதி. "பிரமன்சிவன்''
இத்யாதிக்கும் "உம்பரந்ததுவே'' என்றதுக்கும் ஹாவம்-ஆவிக்கோர் இத்யாதி. சொல்லாதபடியெப்
படியென்ன ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி.அபிமாநம்-ஸ்வாதந்த்ர்யம். எப்போதும் அவனே
யென்றிருக்கையாலே இன்று சொல்லவேண்டாமையாலு மென்றபடி. "மேவி'' என்றதுக்கு
ஹாவம் - அல்லாதபோது இத்யாதி. அல்லாதபோது - கார்யமில்லாதபோது. "மேவி'' என்ற
துக்கு - அந்யோந்யம்கூடி என்றர்த்தம்அருளிச்செய்தது, அபிமாநரஹிதராயென்று அர்த்தாந்தரம் -
அபிமாநரஹித இத்யாதி. "பிரமன் சிவனிந்திரனாதிக்கெல்லாம்-முதலான-நாவிக்கமல கிழங்கே''
என்றந்வயிப்பது. இந்திரனாதிக்கேல்லாம் - இந்திரன்முதலானவெல்லார்க்கும், முதல் - காரண
பூதமான, நாவிக்கமலக்கிழங்கே- திருநாபீகமலத்துக்குக் கந்தபூதனானவனே. உம்பர் - ப்ரஹ்
மாதிகளுக்கும் மேலான அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கும், அந்ததுவே - 'அப்
படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே' என்றபடி. அப்படிப்பட்ட - உபயலிங்கவிசிஷ்டமாய்

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரமென்கிறார்கள்.

சொல்லுகிறது. நித்யஸூரிகளோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற நிர்வாஹகனாயிருக்கிற நீ என்னை வந்து கூவிக்கொள்ளாய். இப்பாட்டால் - கீழும்மேலும் சொல்லுகிற ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம், கார்யகாரணபாவமென்னுமத்தை அருளிச்செய்தாராய்த்து; "ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம" (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம). (௩)

நான்காம் பாட்டு.

உம்பரந்தண்பாழேயோ! அதனுள்மிசைநீயேயோ!
அம்பரநற்சோதி! அதனுள்பிரமன்அரன்நீ
உம்பரும்யாதவரும்படைத்தமுனிவன்அவன்நீ
எம்பரஞ்சாதிக்கலுற்றுஎன்னைப்போரவிட்டிட்டாயே.

ஆ.—(உம்பரந்தண்.) - ப்ரக்ருதி புருஷ மஹதஹங்கார ப்ருதிவ்யாதிபூத சதுர்முக ருத்ரசேஷவாதி ஸ்தாவராந்த சேதநாசேதநாத்மக ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்த்யாதிகளுக்கும் நீயே நிர்வாஹகனாயிருந்துவைத்து, என்னுடைய பரமத்தையும் நானே நிர்வஹிக்கக்கடவேனாகப் பார்த்தருளினாயாகில் என்னைக் கைவிட்டாயென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸகல நிர்வாஹகனான நீ, என்னுடைய நிர்வாஹம் நானே பண்ணிக்கொள்வேனாகப் பார்த்தருளினாயாகில், என்னைக்கைவிட்டாயல்லையோ? என்கிறார்.

[உம்பரந்தண்பாழேயோ] - மஹதாதி விகாரங்களுக்கும் காரணமாகையாலே ஸ்வகார்யங்களுக்கெல்லாம் மேலாய் ஸ்வகார்யங்களைப் பிறப்பிக்கைக்கீடான சக்தியோகத்தையுமுடைத்தாய் சேதநர்க்கு போகமோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்களை விளைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமான மூலப்ரக்ருதிக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [அதனுள் என்று தொடங்கி] - அதிலே பேதமாய் நிற்கிற விலக்ஷணமான ஆத்மதத்வத்துக்கு நிர்வாஹகனாய் ஆகாசாதிபூத பஞ்சகத்துக்கும் பாஞ்சபௌதிகமான அண்டத்துக்குள்ளே வர்த்தமானரான ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவன் நீ. [உம்பரும் என்று மேலுக்கு] - தேவர்களையும் மற்றுள்ளாரையும் படைத்த முனியாக பரஸ்ரூனானவன நீ என்னையொருவனையும் நானே என்காரியம் செய்வேனாகப்பார்த்து உனபக்கல நின்றும் போரவிட்டு உபேக்ஷித்தாயே.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகார விசிஷ்டனான நீ, ப்ரகாரபூதனான என்னுடைய கார்யம நிர்வஹிப்பதாக ஏறிட்டுக் கொண்டுவைத்து, என்னை இந்தவ்யூதியிலே போரவிட்டாயித்தனையன் றோவென்று ஆர்த்தராய்க் கூப்பிடுகிறார்.

உம்பர் - (பூதமான மஹதாதிகளுக்கெல்லாம் பரப்ராந்காரணமாகையாலே) மேலாய், அம - உனக்கு லீலோபகரணமாகையாலே விலக்ஷணமாய், தண - (குணத்ரய

ஸமாச்ரயமான ப்ரமாணப்ரஸித்தியையென்று - 'ஸதாபச்யந்தி' இத்யாதி ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. அநவயமுவேநஷாவம் - நித்யஸூரிகளோடு இத்யாதி. 'மேவித்தொழும்' என்று தொடங்கி, 'அந்தமில் - எனபொல்லாக்கருமாணிக்கமே, ஆவிக்கோபற்றுக்கொம்பு - நான் - நின்னலாலறிகின்றிலேன - வந்து - கூவிக்கொளளாய் - அந்தோ!' இத்யந்வயம். (௩)

ஸாம்யாவஸ்த்தமாகையாலே) குளிர்ந்திருப்பதாய், பாழேயோ - போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கு † அதனுள் மிசை நீயேயோ (இப்படி ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு), அம்பரம்-(அண்டகாரணமான) ஆகாசம், நல் - விலக்ஷணமான, சோதி - தேஜஸ்ஸு முதலான பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்து தத்ப்ரகாரியாய், அதனுள் - பூதாரப்தமான அண்டத்துக்குள்ளே, பிரமன் அரன்-ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை உத்பாதித்து தத்தத்ப்ரகாரவிசிஷ்டனானவன், நீ - நீ; உம்பரும் - (ப்ராணிஜாதங்களுக்குமேலான) தேவர்களையும், யாதவரும் - மநுஷ்யாதி ஸகலசேதநரையும், படைத்த முனிவனவன் - தத்தத்கர்ம விபாகமநநம்பண்ணி ஸ்ருஷ்டித்தவன், நீ - ; (இப்படியாயிருக்க), எம் பரம் - (ப்ரகாரபூதனான) என்னுடைய தேஹத்தை, சாதிக்கல்உற்று - நிர்வஹிப்பதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, (ப்ராப்திபர்யந்தமாக அபேக்ஷிப்பித்தது), என்னை - (உன்னையொழியச்சொல்லாத) என்னை, (பின்னையும்), போரவிட்டிட்டாய் - இங்கேபோரவிட்டிட்டுவைத்தாய். 'ஓ' என்கிற அசை - "நீ" என்னுமிடந்தோறும்கூட்டி, ஒன்றொன்றே ரக்ஷிக்க ஹேதுபோந்திருக்க அநாதரித்தாயென்று கூப்பிடுகிற ஆர்த்தியை ஸூசிப்பிக்கிறது.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வநிர்வாஹகனான நீ, என்னுடைய நிர்வாஹம் நான் பண்ணிக்கொள்ளப் பார்த்தாயாகில், என்னைக் கைவிட்டாயல்லையோ? என்கிறார்.

[உம்பரந்தண்பாழேயோ] - மஹதாதி கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகையாலே மேலாய்த் தன்னுடைய ஏகதேசத்தாலே கார்யவர்க்கத்தைப் பிறப்பிக்கவற்றான ஶக்தியையுடைத்தாய் விசித்ர பரிணாமினியாய் சேதநர்க்கு போகமோக்ஷத்தை இசைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமாயிருந்துள்ள மூலப்ரக்ருதிக்குநிர்வாஹகனாயிருந்துள்ளவனே! [உம்பர்]-மேல். [அந்தண்]-அழகியதுமாய் அநுகூலமுமாயிருக்கை. [பாழ்]-க்ருஷிக்குயோக்யமாயிருக்கை. [அதனுள்மிசை நீயேயோ] - அதிலேபத்தமாயிருக்கிற விலக்ஷணமான ஆத்மதத்த்வத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! "ஜந்மாத்யஸ்ய யதோந்வயாதிதரதஶ்சார்த்தேஷ்வபிஜ்ஞ: ஸ்வராட் தேநே ப்ரஹ்ம ஹ்ருதா ய ஆதிகவயே" , ஸூக்ஷ்மசிதசித் வஸ்து ஶரீரகாரணமாகையாலே காரணவஸ்தையைச்சொல்லிற்று. இத்தால்நிர்விஶேஷணப்ராமாண்யம் சொல்லும் ந்யாயவைஶேஷிகபக்ஷமும், விஶேஷணத்துக்கு அபாரமார்த்த்யம் சொல்லும் மாயாவாதிபக்ஷமும் ஆழ்வார்க்குபபக்ஷமல்ல என்றதாய்த்து. [அம்பரம்]-ஆகாஶம். [நற்சோதி] - தேஜ:பதார்த்தம். இவையிரண்டும பஞ்சபூதங்களுககும உபலக்ஷணம். [அதனுள்பிரமனரன்நீ]-அந்த பஞ்சபூதங்களாலே ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்துக்குள்ளே வர்த்தமானரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவன் நீ. [உம்பரும் யாதவரும்இத்யாதி] - மேலான தேவாகளையும மநுஷ்யாதி ஸ்தாவராந்தமான ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்த முனியாக ப்ரஸித்தனானவன் நீ. ஸகலபதார்த்தங்களையும் கர்மாநுகூலமாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக பூர்வகர்மங்களை அநுஸந்திக்குமவனிறே - முனியாகிறான். "தக்ஷஸ்சைவஸஸ்ருஜே நாகபாலகாத்ரஸ்ய தீ". இத்தால் ஸ்தூலசிதசித்வஸ்துஶரீரத்வத்தாலே கார்யஞ் சொல்லிற்றாய்த்து. கஶ்யபப்ரஜாபதியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [எம்பரஞ்சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டிட்டாயே] - என் கார்யம் நீயேசெய்யக்கடவதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு அத்தையுபேக்ஷித்தது, அசேதநத்தைப் போகடுமாபோலே போகட்டாயென்னுதல்; ஸகலத்தையும் நிர்வஹிக்கிற நீ, என்னை ஒருவனையும் நானே என்கார்யம்

† இங்கு மூன்று புஸ்தகங்களிலும் க்ரந்தபாதமாயே காண்கிறதென்கிறார்கள்.

செய்வேணுகப்பார்த்து உன்பக்கலினின்றும் போரவிட்டு உபேக்ஷித்தாயென்னுதல். [என்னை] - உன்னை யொழியச்செல்லாத என்னை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ஸர்வநிர்வாஹகனை நீ, என்கார்யம் நானே பண்ணிக்கொள்வேணுகப் பார்த்தருளினுயாகில், என்னைக் கைவிட்டாயல்லையோ? என்கிறுர்.

[உம்பரந்தண்பாழேயோ] - மஹதாதிகார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகை யாலே மேலாய், தன்னுடைய ஏகதேசத்தாலே கார்யவர்க்கத்தைப் பிறப்பிக்கவற்றான ஶக்தியையுடைத்தாய், விசித்ரபரிணுமியாய், சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமாயிருந்துள்ள மூலப்ரக்ருதிக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [உம்பர்] - மேல். [அந்தண்] - அழகிதுமாய்க் குளிர்ந்திருக்கை. (ஸ்ருஷ்டிஶக்தியாகிறவழகும் விசித்ர பரிணுமித்வமாகிற நன்மையுமுடைத்தா யிருக்கை) [பாழ்] - க்ருஷிக்குயோக்யமா யிருக்கை. காரணவஸ்த்தமாய்நின்று ஸ்வகார்யத்தாலே சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைக்கவற்றென்னுமிடத்தைச் சோல்லுகிறது. [உம்பரந்தண்பாழேயோ] - ஸௌக்ல்ய மென்று கொண்டு நிஷ்கர்ஷகஶப்தத்தாலே தர்மத்தைப் பிரியச் சொல்லுமாபோலே பிரியச் சொல்லப் போகாது, ஸத்வானுக்கு ப்ரகாரமானவற்றை யென்கிறது. 'உம்பரந்தண்பாழேயோ' என்கிற வித்தால் - சேதநர்க்கு ப்ரகாரமாய் அவ்வழியாலே ஈஶ்வரனுக்கு ப்ரகாரமாகையன்றிக்கே, "யஸ்யாத்மா ஶரீரம் - யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்" (யஸ்யாத்மா ஶரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்) என்கிறபடியே சேதந வ்யதிரிக்தமான அசித்துக்கும் அவனையொழிய நிர்வாஹகரில்லையென்கை. "பாழேயோ" - என்கிறவித்

நாலாம்பாட்டு.—உம்பர் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வ நிர்வாஹகனை இத்யாதி.

ப்ரக்ருதி மேலாயிருக்கும் ப்ரகாரத்தையும், இதுக்கு அழகும் குளிர்த்தியுமின்னதென்னு மத்தையும், "பாழே" என்றதுக்கர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறுர் - மஹதாதி இத்யாதி. ப்ரக்ருதி, போகமோக்ஷங்களை விளைக்கும்படியென்னென்ன - காரணவஸ்த்தமாய் இத்யாதி. காரணவஸ்த்தமாய் நின்று-கார்யோந்முகமாய் நின்றென்றபடி. "படஸ்ய ஶௌக்ல்யம்" என்னுமா போலே பிரித்துச் சொல்லாதே, "பாழேயோ" என்று ஸமாநாதிகரிக்கிறதுக்கென்ன - ஸௌக்ல்யமென்று இத்யாதி. இத்தால்ஃபலிதம் - உம்பரந்தண் இத்யாதி. இத்தால் ஸத்வ வ்யதிரிக்த விஷயங்களில் நிஷ்கர்ஷகஶப்தம் தர்மிபோதகமாகமாட்டாது, ஸத்வத்விஷயத்தில் நிஷ்கர்ஷகஶப்தமும் ஸத்வத்பர்யந்தமா யிருக்குமென்று கருத்து. ஶப்தம், நிஷ்கர்ஷகமென்றும் அநிஷ்கர்ஷகமென்றும் த்விவிதம். நிஷ்கர்ஷகமாவது - "படஸ்ய ஶௌக்ல்யம்" என்னுமது; அநிஷ்கர்ஷகமாவது - "ஶுக்ல: பட:" என்னுமது. நிஷ்கர்ஷகஶப்தமும், வைவக்ஷிகநிஷ்கர்ஷகமென்றும், நியதநிஷ்கர்ஷகமென்றும் த்விவிதம். வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகமாவது - "ஶுக்ல: பட:" என்று அநிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லாமல் அத்தை "படஸ்ய ஶுக்ல:" என்று நிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லுகை; நியத நிஷ்கர்ஷகமாவது - "கந்தவதீ ப்ருதிவீ" என்று அநிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லப்போகாதே "ப்ருதிவ்யா: கந்த:" என்று நிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லலாம்படியிருக்கை. ஆக, த்விவிதநிஷ்கர்ஷகஶப்தங்களும் லோகத்தில் தர்மமாத்ரபோதகமொழிய தர்மிபோதகமாகமாட்டாது. ஈஶ்வரனிடத்தில் வந்தால் "புண்யோ கந்த: ப்ருதிவ்யாஞ்ச - ரஸோஹமப்ஸு கௌந்தேய" என்று ப்ருதிவியினுடைய புண்யகந்தமும் ஜலத்தில்ரஸமும் நானேயென்றிருக்கையாலே, உபயவிதநிஷ்கர்ஷகஶப்தங்களும் ஸத்வத்பர்யந்தமாயிருக்குமென்றபடி. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் ஃபலித்த அம்ஶத்தை யருளிச்செய்கிறுர் - பாழேயோஎன்கிற இத்யாதி. "பாழேயோ" என்று ஶரீரஶரீரி

தால் - ஸாத்தஹேஷம் கொள்ளுகிற மீமாம்ஸகரையும், ஸ்வரூபேண தாதாத்ம்யம் கொள்ளுகிற மாயாவாதிகளேயும் அழிக்கிறது. [அதனுள்மிசைநீயேயோ]-அதிலே வஸமாய் நிற்கிற விலக்ஷணமான ஆத்மதத்த்வத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! ஸூக்ஷ்மசித்சித் வஸ்துஶரீரி காரணமாகையாலே காரணாவஸ்த்தை சொல்லிற்று. இத்தால் - விஶேஷண ப்ராதாந்யம்சொல்லும் ந்யாய வைஶேஷிகபக்ஷமும்,விஶேஷணத்துக்கு அபாரமார்த்யஞ் சொல்லும் மாயாவாதிபக்ஷமும் ஆழ்வார்க்குப் பக்ஷமல்லவென்றதாய்த்து. "நீயேயோ" - என்கிறவித்தால் - சேதநனை யொழிய அசேதநத்துக்கு ஸ்த்திதியில்லாதாப்போலே, ஈஶ்வரனையொழிய ஆத்மாவுக்கு ஸ்திதியில்லையென்கிறது. [அம்பரநற்சோதி]-அம்பரம் - ஆகாஶம். நற்சோதி - விலக்ஷணதேஜஸ்ஸு. அல்லாதபூதங்களுக்கு உபலக்ஷணமிரண்டும்; "யதபுவைஷ்ணவகாயஃ" (யதபுவைஷ்ணவஃகாயஃ) என்று ஜலத்தைச் சொல்ல, அல்லாதபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமானாற்போலே.[அதனுள் பிரமன்அரன் நீ] - பஞ்சீக்ருதபூதங்களாலே ஸ்ருஷ்டமான அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் நீயிட்டவழக்கென்கிறது. [உம்பருமயாதவரும் படைத்தமுனிவனவன்நீ] - தேவர்களேயும் மற்றுள்ளாரையும் படைத்த முனியாக ப்ரஸித்தனானவன் நீ. "பிரமனரன்நீ" என்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் கார்யகாரணபாவநிபந்தநம்;"ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி" (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்மதஜ்ஜலாநிதி) என்னுமாபோலே. ஸகலபதார்த்தங்களையும் கர்மாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக பூர்வகர்மங்களை யநுஸந்திக்குமவனிறே முனியாகிறான்; "ததஸதேவ ஸந்மநோகுருத" (ததஸதேவ ஸந்மநோ

பாவ ஸம்பந்தம் சொல்லுகிற இத்தாலென்றபடி. ஸ்வரூபேண தாதாத்ம்யம்கொள்ளுகிற மாயாவாதி,ஜீவனோடே ப்ரஹ்மத்துக்குஐக்யம்சொல்லுகையொழிய ப்ரக்ருதியோடே ஐக்யம்கொள்ளான். அதனுள்-ப்ரக்ருதியிலே, அதிலே வர்த்திக்கிற என்றபடி. "மிசை" என்று - விலக்ஷணமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. "உம்பரும்" இத்யாதிபதத்வயத்துக்கும் பாவம்-ஸூக்ஷ்மசிதசித் இத்யாதி. "அதனுள்மிசைநீயே" என்றதத்தால ஸூசிதத்தை யருளிச்செய்கிறார்-இத்தால்இத்யாதியாலே. இத்தால் என்றது-"அதனுள்மிசைநீயேயோ" என்கிறவித்தாலென்றபடி. விசேஷணப்ராதாந்யம் சொல்லும் என்றது-விசேஷணபூத ஜீவனுக்குஸ்வாதந்த்ர்யம் சொல்லுமென்றபடி.விசேஷணத்துக்குஅபாரமார்த்யம் சொல்லும் என்றது-விசேஷணபூதஜீவனோடே ப்ரஹ்மத்துக்கு உண்டான பேதாபாரமார்த்யம் சொல்லுமென்றபடி. "நீயேயோ" என்று - ஆத்மாவை ஈஶ்வரனோடு ஸமாநாதிகரிக்கிறதுக்கு பாவம் - நீயேயோ இத்யாதி. அம்பரநற்சோதி - ஆகாஶமும் விலக்ஷணமானதேஜஸ்ஸும் நீயென்றபடி. ஒன்றிரண்டைச் சொன்னது மற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமாமோவென்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - யதபு இத்யாதி. "யதபுவைஷ்ணவஃகாயஸ்ததோவிப்ர வஸுந்தரா । பத்மாகாரா ஸமுத்பூதா பர்வதாப்த்யாதிஸம்யுதா" இதித்விதீயாம்ஶே த்விதீயே. அதனுள் பிரமனரன்நீ - ஆகாஶம் தேஜஸ்ஸுமுதலான பஞ்சபூதாரப்த அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் நயிட்டவழக்கென்றபடி. "படைத்த" என்கையாலே ஸூசிதமானதோர் அர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - பிரமனரன்நீ இத்யாதி. கார்யகாரணபாவ நிபந்தநமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸர்வம் இத்யாதி. சாந்தோக்யே. "முனி" என்றதுக்கர்த்தம் - ஸகல இத்யாதி. "முனி" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - ததஸத் இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - "ததஸதேவ தத்" - நாமரூபவிபாகாநர்ஹ ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்டதயா அஸச்சப்தவாச்யமான அந்தப்ரஹ்மமே, "ஸத்-ஸ்யாமிதி" -நாமரூபவிபாகார்ஹ ஸ்த்தூலசிதசித்விசிஷ்டதயா ஸச்சப்தவாச்யமாகக்கடவனென்று, "மநோகுருத" - மநஸ்ஸைப்பண்ணிற்று;ஸங்கல்பித்ததென்றபடி. இயம் ஶ்ருதி:யஜுஷி. "அம்பரநற்சோதி" என்றுதொடங்கி "முனிவனவன்நீ" என்னுமளவுக்கும்

குருதஸ்யாமீதி). இத்தால் - ஸ்த்தூலசிதசித்வஸ்து ஶரீரத்வத்தாலே கார்யத்வம் சொல்லிற்றுய்த்து. [எம்பரம்சாதிக்கலுற்றேன்னைப்போரவிட்டிட்டாயே] - என்கார்யம் நீயே செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, அத்தையுபேக்ஷித்து, அசேதநத்தைப்போகமோபோலே போகட்டாயேன்னுதல்; ஸகலத்தையும் நிர்வஹிக்கிறநீ, என்னை யொருவனையும் நான்என்கார்யம் செய்வேனுகப்பார்த்து, உன்பக்கலினின்றும் போரவிட்டு உபேக்ஷித்தா யென்னுதல். [என்னை] - உன்னாலல்லது செல்லாதஎன்னை [போரவிட்டிட்டாயே] - அவன் பக்கலினின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாராயிருக்கிறபடி. குணம்நடையாடாத தேஶத்திலே தள்ளினுயேன்கிருர். ஜ்ஞாநவைஶத்யத்தைப்பண்ணி ப்ராப்தியளவும் ப்ரவர்த்தியாதிருக்கிறவிது, நளன் தமயந்திக்கு வழிகாட்டிவிட்டாற்போலே யிருக்கிறதுகாணும்! (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

போரவிட்டிட்டென்னை நீபுறம்போக்கலுற்றுல் பின்னையான்
ஆரைக்கொண்டேத்தையந்தோ எனதேன்பதேன்?யானேன்பதேன்?
தீரஇரும்புண்டநீரதுபோல என்னுருயிரை
ஆரப்பருகஎனக்குஆராவமுதானுயே.

ஆ.—(போரவிட்டிட்டு) - உம்முடையபூரத்தை நான் நிர்வஹிக்கத்தவிர்த்தால் அந்தபூரத்தை நீரே நிர்வஹித்துக்கொள்ளலாகாதோ வென்னில்; - நீ என்னைக் கைவிட்டு உபேக்ஷித்தால் பின்னை யாரைக்கொண்டு எத்தைச் செய்வது? நானென்று ஒன்றுண்டோ, என்னுடையதென்று ஒன்றுண்டோ, அடைய முடிந்ததிறே; ஆன பின்பு, அக்நிஸந்தப்தமான இரும்பு தாபம்தீரும்படி நீரைப்பருகினுற்போலே, உன்னைப்பிரிந்த என்னுடைய ஸந்தாபமெல்லாம் தீரும்படி யுன்னைப்பருக எனக்குஆராவமுதானுய்; இனிக்குறையும் நீயே செய்தருளாய் என்கிருர்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான் என்னுடைய யத்நத்தாலே உன்னைப் பெறுகிறேனுக நீ என்னைக்கைவிட்டிருக்கில், நானென்றும் என்னதென்றும் சிலவுளவோ? முடிந்தேனத்தனையிறே என்கிருர்.

[போரவிட்டிட்டென்னை நீ புறம்போக்கலுற்றுல்] - ரக்ஷகனுன நீ அநந்யகதியான என்னை உன்பக்கலினின்றும்போர நோக்கிப்போகட்டால் பின்னை நான் ஆரைக்

ஹாவம் - இத்தால், ஸ்த்தூல இத்யாதி. முனிவனவன்நீ-ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாகப்பூர்வகர்மவிஹாமங்களை மநநம்பண்ணுமவன் நீ என்று ஶப்தார்த்தம். எம்பரம் - என்கார்யம். "சாதிக்கலுற்று" என்றது - நீ சாதிக்கலுற்றென்னுதல், நான் சாதிக்கலுற்றென்னுதல். நீ செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டென்றுமுந்தினவர்த்தம்; நான் செய்வேனுகப்பார்த்தென்றுஇரண்டாமர்த்தம். "போரவிட்டிட்டாயே" - உன்பக்கல் நின்றும் அகன்றுபோம்படி உபேக்ஷித்துப் பொகட்டுவிட்டாயென்று ஶப்தார்த்தம். அவனுக்கு ஶரீரபூதராய் அவனோடே கூடியிருக்கச்செய்தே, "போரவிட்டிட்டாய்" என்கிறதென்னென்ன - குணம் இத்யாதி. அவன்போரவிட்டானோவென்ன, அருளிச்செய்கிருர் - ஜ்ஞாநவைஶத்யத்தை இத்யாதி. "**வஷவபூநாவிஷஷாணாவேஷபாதூ்வகொஷஸாநு**" என்றத்தைப்பற்ற - நளன் இத்யாதி. (ச)

கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது? என்ன ஸாதநத்திலே என்னுதே ஆரைக்கொண்டு என்கிறதென்னென்னில்-என்னும் புருஷார்த்தம் பெறுவது பரமசேதநனுயிருப்பானெருவனலே என்றிருக்கையால். [தீரவிரும்புண்ட நீரென்றுமேனுக்கு] - அக்நிஸந்தப்தமான இரும்பு நீரை நிஶ்ஶேஷமாக ஸ்வீகரிக்குமாபோலே. [என்னுருயிரை] - சமையஸ்வீகரிக்கைக்காக எனக்கு உன்னுடைய நிரதிசயபோக்யதையைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்தினுய். காய்ந்த இரும்பு அக்காய்ச்சல்தீர நீரைப் பருகுமா போலே என்னுடைய ஸந்தாபமெல்லாம் தீரும்படி எனக்குப் பண்டுநிரதிசய போக்ய மானவனே! என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், எனக்கு நிரவதிகஸௌந்தர்யஸ்வாதனுய்வைத்து நீ என்னை உபேக்ஷிக்கப்பார்த்தால் எனக்கு ஒரு உஜ்ஜீவநமுண்டோ? என்கிருர்.

தீர - (தன்காய்ச்சல்)தீரும்படி, இரும்பு - இரும்பானது, உண்ட -, நீரது போல - நீர்போலே, என்னுருயிரை - என்னுத்மாவின், ஆர - (விடாயெல்லாம்தீரப்) பரிபூர்ணமாக, பருக - பருகுகைக்கு, எனக்கு -, ஆரா - த்ருஷ்ணைதொடாத, அமுதானுயே - அம்ருதமானுயே; (இப்படியிருக்க), நீ - (உன்வாஸியறிந்து ஸ்வீகரிக்கும்படி பண்ணி ப்ராப்திபர்யந்தமாக ப்ரகாசிப்பித்த) நீ, போரவிட்டு - (அத்தைக்குலைத்துப்) போரவிட்டு, இட்டு-(அசேதநவத்) அநாதரித்து, என்னை-(அநந்யகதியான)என்னை, புறம்-(உனக்குப்)புறம்பான விஷயாந்தரத்திலே, போக்கல்உற்ருல்-போக்கநினைத்தால், பின்னை-(ஸர்வஶக்தியான நீ அநாதரித்த) பின்பு, யான் - (அஶக்தனுன) நான், ஆரைக்கொண்டு-(புருஷார்த்தஸாதகராயிருப்பார்)மற்றுரைக்கொண்டு, எத்தை-எந்தப்புருஷார்த்தத்தை, அந்தோ - ஐயோ! (சாதிப்பேன்—); எனதுஎன்பதுஎன் - என்னதென்கைக்கொரு காரணுதிகளில்லை; யான்என்பதுஎன் - நானென்கைக்குஒரு ஸ்வதந்த்ரனுனகர்த்தாவில்லை. இனிவேறுண்டோவென்று கருத்து. 'ஆரைக்கொண்டெத்தை' என்கிற விருத்தோக்தியிலே விஷண்ணராகிருர். "இரும்புண்டநீர்போல் என்னுத்மாவை முற்றப்பருகினுன்" என்கிறபடியே நீ பூர்ணமாகப் பானம்பண்ணுகைக்கு உறுப்பாக உன்ஸௌந்தர்யத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தாயென்னவுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷகனுன நீ உபேக்ஷித்தால் என்கார்யம் நான் செய்யவோ? பிறர்செய்யவோ? முடிந்ததனிறே என்கிருர்.

[போரவிட்டிட்டு] - உன்பக்கலினின்றும் அகற்றி உபேக்ஷித்து. [என்னை] - அநந்யகதியான என்னை. [நீ] - ஸ்ருஷ்டிதொடங்கி இவ்வளவும்வர என்னைப் புகுர நிறுத்தின நீஎன்னுதல்; ஸர்வரக்ஷகனுன நீயென்னுதல். [புறம்போக்கலுற்ருல்] - புறம் போக்குகையிலே அத்யவஸித்தால்; என்கார்யம் நான் செய்வேனுகப்பார்த்து என்னை யுபேக்ஷித்தால். [பின்னை யானுரைக்கொண்டெத்தை] - ஸர்வஶக்தியானநீஅநாதரித்தபின்பு அஶக்தனுன நான் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது? ஆரைக்கொண்டென்கிறது - புருஷார்த்தம்பெறுவது ஒரு பரமசேதநனுலே, அசேதந க்ரியாகலாபாதிகளால் அன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. "க்ஷ்ணம் .... நாத [illegible]". [அந்தோ] - "[illegible]" என்றஉனக்கு நான் உபதேசிக்க வேண்டுவதே! [எனதுஎன்பதென் யான்என்பதென்] - பேறு உம்மதானுல் ஸாதநம் உம்முடைய தலையிலே ஆகவேண்டாவோ என்ன; —எனக்குப் பரிகரமாயிருப்பதொன்று

உண்டென்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ப்ருபுக்ஷித்திதி யோக்யமாயிருப்பதோர் அர்த்த முண்டோ? ஶரீரரக்ஷணம் ஶரீரியையொழியச் செய்வாருண்டோ? [நீரவிருப்பு இத் யாதி] - அக்நிஸந்தப்தமான இரும்புண்ட நீரானது காற்றவொண்ணாதாப்போலே என் ஆத்மாவைச் சமையஸ்ருஜிக்கைக்காக எனக்கு உன்னுடைய நிரதிஶய போக்யதையைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்தினாய். முன்பு நீ உன் போக்யதையைக் காட்டிற்றும் உன்னை நான் பெறுகைக்கன்றி என்னை அகப்படுத்தி உன்கார்யம் செய்தாயாய்த்தத்தனை யிறேயென்னுதல்; காய்ந்த இரும்பு அக்காய்ச்சல் தீரும்படி நீரைப்பருகுமாபோலே என்னுடைய விடாய்தீரும்படி உன்னை ஸ்ருஜிக்க எனக்குப்பண்டு நிரதிஶய போக்யனான வனே! என்னுதல்.

௫௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகனான நீ உபேக்ஷித்தால், என்கார்யம் நான்செய்யவோ, பிறர்செய்யவோ? முடிந்தேனிறே என்கிறார்.

[போரவிட்டிட்டு] - உன்பக்கலினின்றும் பிறித்து உபேக்ஷித்து. [என்னை] - அநந்யகதியான என்னை. [நீ] - ஸ்ருஷ்டிபே தொடங்கி இவ்வளவும்வரப் புகுரநிறுத்தின நீயென்னுதல்; ஸர்வரக்ஷகனான நீ என்னுதல். [என்னை] - அஜ்ஞாநஅஶக்திகளுக்கெல் லையான என்னை. [நீ] - ஜ்ஞாநஶக்திகளால் பரிபூர்ணனான நீ. அக்கரையேறமாட்டாதா னொருவனை யமுக்கினாற்போலேயிருக்கிறது காணும். [என்னை நீ] - கண்ணும்காலுமின் றிக்கேயிருப்ப தோருத்தன், கண்ணும் காலுமுடையனாயிருப்பதோருத்தன்: ஆருக்குஆர் வழிகாட்டுவாரேன்கிறது ; "**நைவகிஞ்சித்பரோக்ஷந்தே ப்ரத்யக்ஷோஸி ந கஸ்யசித்**" (நைவகிஞ்சித்பரோக்ஷந்தேப்ரத்யக்ஷாஸிநகஸ்யசித்) என்னும்படியே. [நீ]- * ஆள்பார்த்துழிதரும் நீ. * எதிர்சூழல்புக்குத்திரியும் நீ. [புறம்போக்கலுற்றால்] - புறம்பே போக்குகையிலே அத்யவஸித்தால். என்கார்யம் நான் செய்வேனாகப்பார்த்து என்னை உபேக்ஷித்தால். [பின்னையான்ஆரைக்கொண்டெத்தை]-ஸர்வஶக்தியான நீ அநாதரித்த பின்பு, அஶக்தனான நான் எந்தவுபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாயிப்

அஞ்சாம்பாட்டு.—போரவிட்டிட்டு இத்யாதி. "போரவிட்டிட்டு என்னைநீ" என்று தொடங்கி "யானெனன்பதென்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷக இத்யாதி.

*"போரவிட்டிட்டு" என்று-முழுச்சொல்லு ; 'உன்பக்கலினின்றும் பிரித்து உபேக்ஷித்து. "என்னை" என்றதுக்கர்த்தாந்தரமாதல், அநந்யகதியான என்னை என்றத்தால் பலிதமாதல் - அஜ்ஞாந இத்யாதி. "ஸ்ருஷ்டியேதொடங்கி" என்றவாக்யவிவரணம் - ஜ்ஞாநஶக்திகளால் இத்யாதி. "புறம்போக்கலுற்றால்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துக் கீழுக்கெல்லாம் ஹாவம் - அக்கரையேற இத் யாதி. ஜ்ஞாநஶக்திகளுண்டானால் உமக்குச்செய்யவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமென்னென்ன - கண் ணும்காலும் இத்யாதி. அவன் அப்படி ஜ்ஞாநாதிபூர்ணனாயிருக்குமோவென்ன-நைவகிஞ்சித் இத் யாதி. ஜிதந்தாயாம், "**நைவகிஞ்சித்பரோக்ஷந்தே ப்ரத்யக்ஷோஸி ந கஸ்யசித் । நைவ கிஞ்சிதஸித்தந்தே நசஸித்தோஸி கஸ்யசித்**"-"**தே - கிஞ்சித்பரோக்ஷம் - ந**" உனக் குச் சற்றும் மறைந்திருப்பதில்லை ; எல்லாவற்றையும் ஒருகாலே அபரோக்ஷிக்கவல்ல வடிவை யுடையவனென்கை ; "**கஸ்யசித் - ப்ரத்யக்ஷோ ந அஸி**" - நீயொருவர்க்கும் ஸாக்ஷாத் கரிக்க நிற்கிறாயல்லை; உஹயத்தாலும் ஃபலித்தது, நீயறியாததொன்றுமில்லை; நான் அறிவதொன்று மில்லையென்றபடி. "ஸர்வரக்ஷகனான நீ" என்றதின் விவரணம் - ஆள்பார்த்து இத்யாதி வாக்ய த்வயம். விவரணம் - என்கார்யம் இத்யாதி. எத்தைக்கொண்டென்னாதே, "ஆரைக்கொண்டு"*

பது? ஆரைக்கொண்டேன்கிறது - புருஷார்த்தம் பெறுவதுஒருசேதநனாலே, அசேதநக்ரியா கலாபாதிகளாலன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. [அந்தோ!] — ''மாமேகம்ஶரணம் வ்ரஜ'' (மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ) என்றவுனக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுவதே! [எனது என்பதேன் யான்என்பதேன்] - முடிந்தேனிறே என்கிறார். †(நானேமுடிந்தேன், இனிக் கரணங்களும்போய்த்திறேயென்கிறார்). [தீர இத்யாதி] - அக்நிஸந்தப்தமான இரும்பு காய்ச்சல் தீர நீரை நிஶ்ஶேஷமாக ஸம்ஹரித்துமாபோலே, என்னாத்மவஸ்துவைச் சமைய ஸம்ஹரிக்கைக்காக, எனக்கு உன்னுடைய நிரதிஶயபோக்யதையைக்காட்டி என்னையகப் படுத்தினாய். [என்னாருயிரையாரப்பருக] - என்விடாய்தீரக் கலந்தாய் என்றிருந்தேன்; உன்விடாய்தீரவாயிருந்ததிறே. உனக்காகவாகாதே யுன்னைக்காட்டிற்று. அன்றிக்கே, வி஭க்தி வ்யத்யயம்; என்னாருயிரானது உன்னையாரப்பருகவென்னவுமாம்; அப்போது, காய்ந்தவிரும்பு அக்காய்ச்சல்தீரும்படி நீரைப்பருகுமாபோலே, என்னாருயிரானது என் ஸந்தாபமெல்லாம் தீரும்படி யுன்னைஸம்ஹரிக்க எனக்குப்பண்டு நிரதிஶயபோக்யனான வனே யென்றுமாம். வ்யாக்யாநாந்தரம்:—[எனதென்பதென்யானென்பதேன்]-பேறுஉம் மதானால்ஸாதநமும்உம்முடையதலையிலே யாகவேண்டாவோவென்ன,—எனக்குப்பரிகர மாயிருப்பதொன்றுண்டு என்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக்ஸ்த்திதியோக்யமாயிருப்ப தொரு நானுண்டோ? ஶரீரரக்ஷணம் ஶரீரியை யொழியச் செய்வாருண்டோ? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

எனக்குஆராவமுதாய் எனதாவியை இன்னுயிரை
மனக்காராமைமன்னிஉண்டிட்டாய் இனியுண்டொழியாய்
புனக்காயாநிறத்தபுண்டரீகக்கண்செங்கனிவாய்
உனக்கேற்குங்கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பா! என்அன்பேயோ.

என்கிறதென்? என்ன - ஆரைக்கொண்டேன்கிறது இத்யாதி. ''அந்தோ!'' என்றதுக்கு ஹாவம்- மாமேகம் இத்யாதி. ''பேறுஉம்மதானால் ஸாதநமும் உம்முடைய தலையிலேயாக வேண்டாவோ? என்ன - 'எனதென்பதென் - யானென்பதென்' - எனக்குப்பரிகாரமாயிருப்பதொன்று உன் டென்பதோரர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக்ஸ்திதியோக்யனா யிருப்பானொருநானுண்டோ? ஶரீரரக்ஷணம் ஶரீரியை யொழியச்செய்வாருண்டோ?'' என்று இவ்வளவும்-''எனதென்பதென் யானென்ப தென்'' என்றதுக்கர்த்தமாக விவக்ஷித்து, அத்தால் பலிதம்-முடிந்தேனிறே என்று. ''என்னதென் கிறதெது, நானென்கிறதெது. என்னதென்கைக்கொரு பரிகாரமில்லை, யானென்கைக்கொரு ஸ்வதந்த்ரனான கர்த்தா இல்லை என்று உரையில் ஶப்தார்த்தம். ''இரும்பு - தீர - நீர் - உண்டதுபோல'' என்றந்வயிப்பது. தீர - காய்ச்சல்தீர. ''எனக்காராவமுதானாய்'' என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் - என்விடாய் இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - உனக்காக இத்யாதி. வி஭க்திவ்யத்யய மென்றது - ''ஆருயிரை'' என்றத்விதீயையை ''ஆருயிர்'' என்று ப்ரதமையாக்கியென்றபடி. அப் போது என்றது - இந்தபக்ஷத்தில் ஶப்தநிர்வாஹமென்றபடி. முந்தினபக்ஷத்தில், இரும்பு எம்பெருமானுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்; இரண்டாம்பக்ஷத்தில், ஆழ்வார்க்கு த்ருஷ்டாந்தம். 'தீர இரும்புண்ட' என்றதொடங்கி, 'எனக்காராவமுதானவனே - போரவிட்டிட்டு' என்று தொடங்கி, 'எனதென்பதென் யானென்பதென் - அந்தோ' இத்யந்வய:. 'எத்தை'' என்றவநந்தரம், ''சாதிப் பது'' என்றத்யாஹார்யம். (ரு)

---

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமென்கிறார்கள்.

ஆ.— (எனக்காராவமுதாய்,) - ஸௌந்தர்யாதி ஸர்வகுணங்களினாலும் உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவைக்கு போக்யமானாற்போலே எனக்கு போக்யமாயிருந்துவைத்த, அத்தனையேயன்றியே என்னுடைய ப்ரக்ருதியையும் என்னுடைய ஆத்மாவையும் நிரவதிகமான அபிநிவேஸத்தோடே புஜித்தருளினநீ, பிரானே! என்னைப் போகடாதே கொள்ளா யென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், பெரியபிராட்டியார் பக்கல்போலே என்பக்கல் அத்யபிநிவிஷ்டனாய் என்ப்ரக்ருதியிலுங்கூட அத்யாதரத்தைப்பண்ணி என்னை புஜித்தநீ, என்னை உபேக்ஷியாதே சடக்கென விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

[எனக்கென்று தொடங்கி] - நிரதிஸயபோக்யனாய் ஹேயமான என்னுடைய ப்ரக்ருதியையும் விலக்ஷணமான ஆத்மாவையும்ஒக்க ஹ்ருதயத்துக்கு அமையாமை நிரந்தரமாக புஜித்தாய். இனி இத்தைவிடாதே விஷயீகரியாய். எம்பெருமான் கருத்தாலே 'இன்னுயிர்' என்றதாகவுமாம். [புனக்காயா நிறத்தவென்று மேலுக்கு] - தன்னிலத்திலேநின்ற காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையையாய்ப் புண்டரீகம்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும் சிவந்த திருப்பவளத்தையுமுடையையான உனக்கு ஸத்ருஸமான அழகையுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹிபாய்வைத்து என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனானவனே!

ப.—அநந்தரம், பிராட்டிபக்கல் ப்ரணயியானாற்போலே என்பக்கலிலும் நிரதிஸய ப்ரணயத்தையுடைய நீ, உன்போக்யதையை ப்ரகாசிப்பித்து † புஜிப்பித்தாய்: இனி முழுக்க நிர்வஹித்துவிடவேணு மென்கிறார்.

புனக்காயா - தன்னிலத்திலலர்ந்த காயாம்பூப்போன்ற, நிறத்த - நிறத்தை யுடையையாய், புண்டரீகம் - புண்டரீகம் போலேயிருக்கிற, கண் - திருக்கண்ணையும், செங்கனிவாய் - சிவந்ததிருப்பவளத்தையுமுடைய, உனக்குஎற்கும் – உனக்கு அநுரூபமான, கோலம் - வடிவையுடையளாய், மலர் - பூவிற்பிறப்பாலே நிரதிஸயபோக்யதையாய், பாவைக்கு - ஸ்த்ரீத்வாநுரூபமான ஆத்மகுணத்தையுடைய லக்ஷ்மிக்கு, அன்பா - அன்பையுடையையாய், என்னன்பேயோ - என்னன்புதானொருவடியாயிருக்கிறவனே! எனக்கு-, ஆராவமுதாய்-நிரதிஸயபோக்யனாய், எனது ஆவியை-(ஹேயமான) என்னுடைய ப்ரக்ருதியையும், இன்னுயிரை - விலக்ஷணமான ஆத்மாவையும், மனக்கு- ஹ்ருதயத்துக்கு, ஆராமை - த்ருப்திபிறவாதபடிவிரும்பி, மன்னி - நிரந்தரமாக, உண்டிட்டாய் - புஜித்தாய்; இனி - இனிதொடங்கி, உண்டொழியாய் - நீகுறையும் †புஜிப்பித்தே விடவேணும் ஈஸ்வரனுக்கு நிருபாதிகபோக்த்ருத்வமும் சேதநனுக்கு போக்யத்வமுமிறே ஸ்வாபாவிகம்; அதினுடைய அநுபவஜநித ப்ரீதியாலே வருகிற பர்யவஸாநமிறே சேதநபோக்த்ருத்வமும், ஈஸ்வரபோக்யத்வமும். ஆகையிறே, "ஸுகம் ஓதநம்" என்று - ஸ்வரூபத்தை நிர்தேசித்து, "அந்நாதம்" என்று-இவனுடைய போக்யத்வத்தையும் ஈஸ்வரனுடைய போக்த்ருத்வத்தையும்சொல்லி, "அஹம்" என்று - சைதந்ய ப்ரயுக்தமான பர்யவஸாநத்தாலே சேதநபோக்த்ருத்வத்தையும் சொல்லி முடித்தது.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், பிராட்டிபக்கல் பண்ணும் அபிநிவேஸத்தை என பக்கலிலே பண்ணி என்னை புஜித்த நீ, என்னை உபேக்ஷியாதே சடக்கென விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

---

† புஜித்தாய், புஜிப்பித்தாய் என்றிருக்கலாமோ என்று தோன்றுகிறது.

[எனக்குஆராவமுதாய்] - தேவஜாதியினுடைய உப்புச்சாறன்றிக்கே ஸதா ஸேவ்யமுமாய் நித்யஸூரிகளெல்லாரும் கூட அநுபவிக்கும் உன்னை, ஸம்ஸாரியான எனக்குத்தந்தாய். [எனதாவியை]-என்னதென்னுமதுவே ஹேதுவாக,காமுகர் அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கைவிரும்புமாபோலே என்னுடம்பை விரும்பினாய். [இன்னுயிரை] - அதுதன்னை நன்றென்று விரும்புகையாலே, அதிலும் தண்ணிதான ஆத்மாவைவிரும்பினாய். 'இன்னுயிர்' என்று - செவ்வாய்க்கிழமையை மங்களவாரம் என்னுமாபோலே யென்னுதல்; அவன்தலையாலே சுமக்கிறபடியாலே சொல்லுதல். [மனக்காராமை] - மனஸ்ஸுக்கு ஆராமை. மனக்கு-மனஸ்ஸுக்கு. [மன்னிஉண்டிட்டாய்]-விரும்பி நிரந்தரமாக புஜித்தாய். [இனியுண்டொழியாய்] - நீ தொடங்கின கார்யத்தை நடுவே குறை கிடக்கவிடாதே விஷயீகரித்தேவிடாய். நீஆரம்பித்தகார்யத்திலேகுறைகிடப்பதுண்டோ? நீ இவ்வளவு புகுர நிறுத்துகைக்கு நான் ஸஹகரித்ததுண்டோ மேல் நானென்று செய்கைக்கு? [புனக்காயா நிறத்தாய்] - முன்பு நீமேல்விழுந்தது உனக்கு ஒருகுறை யுண்டாயோ? ஸ்ரீயானவள் தான் மேல்விழும் வடிவையுடையையாய்வைத்தன்றோ என்பக்கலிலே அபிநிவேசித்தது. தன்னிலத்தில் காயாப்போலேயாய்த்து வடிவிருப்பது. வாத்ஸல்யாம்ருதவர்ஷியாய்த்து கண்களிருப்பது. [செங்கனிவாய்] - சிவந்து கனிந்ததாய்த்து முறுவலிருப்பது. பிராட்டி விரும்பும் துறைகளிவையிவை. இப்படிப்பட்ட உனக்கு ஸத்ருசமான அழகை உடையவளாய்ப் புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவளாயிருக்கிற பிராட்டிக்கு ஸ்நிக்தனானவனே!பிராட்டியழகு நாவால் துகைக்கவொண்ணாமையாலே'உனக்கேற்கும்கோலம்' என்கிறார். [என் அன்பேயோ]-அவளுக்கு அன்பையுடையவன் என்கிறார்.இங்கு இரண்டாகப் பிரிக்கவொண்ணாதபடி இருந்தானென்கிறார்.[உண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்]-முன்பு இப்படி தலையாலேசுமந்துவைத்து உபேக்ஷித்தால் பொறுக்கப்போமோ!

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. பெரியபிராட்டியார்பக்கல்போலே என்பக்கல் அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனாய், என்ப்ரக்ருதியிலும் ஆத்மாவிலும் அத்யாதரத்தைப் பண்ணி புஜித்த நீ, என்னை உபேக்ஷியாதே ஈண்டென விஷயீகரித்தருளா யென்கிறார்.

[எனக்காராவமுதாய்] - தேவஜாதியினுடைய உப்புச்சாறுபோலன்றியே, †(ஸதாஸேவ்யமாய்)நித்யஸூரிகளெல்லாருங்கூட அநுபவிக்கும் உன்னை ஸம்ஸாரியான எனக்குத்தந்தாய். [எனதாவியை] – என்னதென்னுமதுவே ஹேதுவாக, அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்குகக்கும் காமுகனைப்போலே என்னுடம்பை விரும்பினாய். [இன்னுயிரை]- ஸௌரவதபிப்ராயத்தாலே தவதவநாறுகிறபடி. அன்றிக்கே, செவ்வாய்க்கிழமையை மங்களவாரமென்னுமாபோலே, ப்ரக்ருதியோடே ஸம்பந்திக்கையாலே தண்ணிதென்று சொல்லு

ஆறும்பாட்டு —எனக்காராவமுதுஇத்யாதி. 'கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பா என்னன்பே - எனதாவியையின்னுயிரை மனக்காராமைமன்னி யுண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்' என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்ததவதாரிகை - பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி.

''எனக்கு'' என்றதுக்கு பாவம் - தேவஜாதி இத்யாதி. ''ஆவியை'' என்னாதே ''எனது'' என்றதுக்கு பாவம் - என்னதென்னும் இத்யாதி. ''இன்னுயிர்'' என்று தம்மை ஶ்லாகிக்கலாமோ? என்ன, த்வேதாபாவம் - ஸௌரவதபிப்ராயத்தாலே இத்யாதிவாக்யத்வயமும். தவதவநாறுகையாவது - மிகவும் தபோகந்தியாயிருக்கை. அதாவது - பாரதந்த்ர்யகந்தியாய் ஶ்லாக்யமா

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிர மென்கிறார்கள்.

கிறாகவுமாம். [மனக்காராமைஇத்யாதி] - (மனக்கு) மநஸ்ஸுக்கு. [ஆராமை] - அமையாமை. [மன்னியுண்டிட்டாய்] - நிரந்தரமாக ஹுஜித்தாய் - [இனியுண்டொழியாய்]-நீ தொடங்கினகார்யத்தையும், நடுவேகுறைகிடக்கவிடாதே, விஷயீகரித்து விடாய். †(நீ ஆரம்பித்தகார்யத்தில் குறைகிடப்பதுண்டோ ?) நீ இவ்வளவுபுகுரநிறுத்துகைக்கு நான் ஸஹகரித்ததுண்டோ? உன்காரியத்துக்கு உன்னைவேண்டிக்கொள்ளவேணுமோ? இவருடைய அம்ருதத்துக்கு ஹோக்த்ருத்வம் உண்டு காணும்!. [புனக்காயாஇத்யாதி] - இவ்வாத்மாவையும் இதினுடைய ஶரீரத்தையும் விரும்புகை உனக்குச் சேருமோ? நீயுகந்தார்க்குச்சேருமோ? [புனக்காயாநிறத்த] - தன்னிலத்தில் அலர்ந்த காயாப்போலேயாய்த்து வடிவிருப்பது. [புண்டரீகக்கண்] - வாத்ஸல்யாம்ருதவர்ஷியாயாய்த்துக் கண்களிருப்பது. [செங்கனிவாய்] - சிவந்து கனிந்தாய்த்து முறுவலிருப்பது. பிராட்டிவிரும்பும் துறைகளிறே இவை. [புனக்காயாவித்யாதி] - அக்காயா தாமரை பூத்துக் கனியப்பழுத்தாற்போலேயாய்த்து, திருமேனியும் திருக்கண்ணும் திருப்பவளமுமிருப்பது. [உனக்கேற்கும்]- இவனோபாதி வாசா விமர்த்திக்கைக்கும் பொறுத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவள். இப்படிப்பட்ட உனக்கு ஸத்ருஶமான அழகையுடையளாய், புஷ்பத்தில் பரிமளத்தைவடித்து வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற பிராட்டிக்கு ஸ்நிக்தனானவனே! உனக்கேற்கும் கோலமென்று - அவ்வழகையிங்கே யதிதேசிக்கிறார். ந்யாயாதிதேசம் பண்ணுகிறார். [கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பா! என்னன்பேயோ!] - அவள்பக்க லன்பனென்று தோற்றியிராநின்றது; தம்முடைய பக்கல் அன்பென்றும் அதுஉடையனென்றும், தெரிக்கப் போகிறதில்லை;

*யிருக்கை. "ஸுஸநேஷு ஶாத்ருஸ்ஸ்வேஷு திவஸஶ்ரநு வாஜநாஞ்" என்றவிடத்திலே பாரதந்த்ர்யமிறே தபஸ்ஸென்றது. அமையாமை - த்ருப்திபிறவாமல். உண்டிட்டாய் - உண்டாய். இனி உண்டொழியாய் - இனி விஷயீகரித்துவிடாய். இத்தால் ஭ாவம் - நீயிவ்வளவு இத்யாதி. "உண்டிட்டாய்" என்றத்தைப்பற்ற - உன்காரியத்துக்கு இத்யாதி. ஆராவமுதானவனை - "உண்டிட்டாய்" என்கையாலே ஭ாவம் - இவருடைய இத்யாதி. கீழையும் கூட்டிக்கொண்டு "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பா" என்னுமளவுக்கும் ஭ாவம் - இவ்வாத்மாவையும் இத்யாதி. நீயுகந்தார்க்குச் சேருமோ-ஹேயனான என்னை விரும்புகை நீயுகந்தவிஷயமான பிராட்டிக்குச் சேருமோவென்றபடி. "புனக்காயா" இத்யாதியை "உனக்கேற்கும்" இத்யாதியோடேகூட்டி ஭ாவம் - பிராட்டி விரும்பும் இத்யாதி. உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார்-புனக்காயா இத்யாதி. அவனவயவங்களைப்போலே இவளுடைய விக்ரஹாதிகளை வர்ணியாமல், "உனக்கேற்கும்" என்றத்தால் பலித்த஭ாவம்-இவனோபாதி இத்யாதி. வாசாவிமர்த்திக்கைக்கும் பொறுதவென்றது - "வாசாதாஶுஷு" இத்யாதியைப்பற்ற. ஶப்தார்த்தம் - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. வடித்து - வடிக்கட்டி. வகுத்தாற்போலே - ஆக்ருதியாக்கினாற்போலே. 'இவனோபாதி' இத்யாதிவாக்யத்தோடே உனக்கேற்கும் இத்யாதிவாக்யத்துக்குச் சேர்த்தி. அவ்வழகென்றது - "புனக்காயா" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து. அதிதேசிக்கிறார் - ஏறிடுகிறார். அதிதேசிப்பது ஸர்வதா ஸாம்யமுண்டானவிடத்திலேயன்றோ, காளமேகநிபஶ்யாமமான நிறம் முதலானவற்றை * ஹிரண்யவர்ணையான இவளிடத்திலே யதிதேசிக்கக் கூடுமோவென்ன - ந்யாயாதிதேசம் இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வரூபாதிதேசம் பண்ணுகிறதன்று, அவனைப்போலே இவளும் அழகுடையவளென்கிறதென்றபடி. ஸ்வரூபாதிதேசமென்றும், ந்யாயாதிதேசமென்றும் இரண்டு. ஸ்வரூபாதிதேசமாவது - ஸர்வதாஸாம்யம் கொள்ளுகை; ந்யாயாதிதேசமாவது - அதுபோலே இதுவும் ஶ்லாக்யமாயிருக்குமென்கை. "அன்பா" என்னாதே "என்னன்பே" என்றதுக்கு ஭ாவம் - அவள்பக்கல் இத்யாதி. அன்பனென்று - அன்பையுடையவனென்று. அன்புதானாகச்சொல்லுவானென்னென்ன - ஜ்ஞாதாவை இத்யாதி. இதுக்குப்ரமாணம் -*

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிர மென்கிறார்கள்.

ஜ்ஞாதாவை ஜ்ஞாநமென்னுமாபோலே. "तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः" (த்துணஸாரத்வாத்துதத்வ்யபதேஶ:). (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

கோலமலர்ப்பாவைக்குஅன்பாகிய என்அன்பேயோ
நீலவரைஇரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததொப்ப
கோலவராகமொன்றாய் நிலம்கோட்டிடைக்கொண்டஎந்தாய்!
நீலக்கடல்கடைந்தாய்! உன்னைப்பெற்று இனிப்போக்குவனோ.

ஆ—(கோலமலர்ப்பாவைக்கு.) - பெரியபிராட்டி பக்கலிலும் ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிபக்கலிலும் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணிக்கொண்டு என்னை ஸ்ருஜித்தருளின உன்னைப் பெற்று இனிவிடுவேனோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நான் பெரியபிராட்டியார்பரிக்ரஹமாகையாலே ப்ரளயார்ணவமக்நையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை யெடுத்து அவளோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினாற்போலேயும், கடலைக்கடைந்து பெரியபிராட்டியாரோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினாற்போலேயும் ஸம்ஸாரார்ணவமக்நனான என்னையெடுத்து என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினாய்; என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப்பெற்று வைத்து இனித்தப்பவிடுவேனோ? என்கிறார்.

[கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என்னன்பேயோ] - பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணினவனே! [நீலவரை யிரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததொப்ப] - ஓர் அஞ்சனகிரி இரண்டு பிறையைக் கவ்விக்கொண்டு நிமிர்ந்தாற்போலே. நீலக்கடலென்று- கடைந்தருளுகிற எம்பெருமானுடைய திருநிறம் நிழலிட்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதரக்ஷகனை உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனி விடுவேனோ என்கிறார்.

கோலம்-வடிவழகையும், மலர் - போக்யதையையுமுடையளான, பாவைக்கு- பிராட்டிக்கு, அன்பாகிய - உகப்பானவத்தாலே, என் - என்பக்கலிலும், அன்பேயோ- அதிப்ராவண்யத்தையுடையையாய், ("[illegible]" என்கிற படியே), நீலவரை - நீலரத்நகிரியானது, இரண்டுபிறை - இரண்டுபிறையை, கவ்வி - , நிமிர்ந்ததுஒப்ப - எழுந்திருந்தாற்போலே, கோலம் - விலக்ஷணமான வடிவழகையுடைத்தாய், ஒன்று - அத்விதீயமாயிருப்பதொரு, வராகமாய் - மஹாவராஹமாய், நிலம் - பூமியை, (ப்ரளயத்திலேபுக்கு முழுகியெடுத்து), கோட்டிடைக்கொண்ட - திருவெயிற்

தத்குண இதி. "तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत्" இதிஶாரீரகமீமாம்ஸாயாம். துஶப்தஶ்சோத்யம் வ்யாவர்த்தயதி. தத்குணஸாரத்வாத் - விஜ்ஞாநகுணஸாரத்வாத், ஆத்மநஸ்தத்வ்யபதேஶ:, † விஜ்ஞாநமிதிவ்யபதேஶ: ப்ராஜ்ஞவத்-யதா "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म" இதி விபஶ்சித: ப்ராஜ்ஞஸ்ய ஜ்ஞாநஶப்தேந வ்யபதேஶ:, தத்வதித்யர்த்த:. உத்தரார்த்தத்தை யநுஸந்தித்துப் பூர்வார்த்தத்தை யநுஸந்திப்பது அந்வயம். 'இனி யுண்டொழியாய்' என்று க்ரியை. (௬)

---

† ஶாரீரக மீமாம்ஸாயாம் - (௨ - ௩ - ௨௦).

றிலேவைத்த அபதாநத்தாலே, எந்தாய் - (என்னை, ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் எடுக்கு மாகாரத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கும்) ஸ்வாமியாய், நீலம் - (உன்வடிவின் நிழலீட்டாலே) நீல மான, கடல் - கடலை, கடைந்தாய் - கடைந்து அருந்தொழில்செய்து ஆஸ்ரிதரைரக்ஷித் தவனே! உன்னை - (இப்படிபுருஷகாரபூர்வகமாக எனக்குநல்லையாய் என்னைரக்ஷிக்குமவ னை) உன்னை, பெற்று - லஹித்துவைத்து, இனி - கைபுகுந்தபின்பு, போக்குவனோ - நழுவவிடுவேனோ? நீலக்கடலென்று - நீலரத்நத்தையுடைய கடலென்றுமாம்.

இ—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரளயார்ணவமக்நையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை யெடுத்து அவளோடே கலந்தாற்போலேயும் கடலைக்கடைந்து பிராட்டியோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தாற்போலேயும் பிராட்டி பரிக்ரஹமான என்னை ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்று மெடுத்து என்பக்கலிலே அதி வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனித்தப்பவிடுவேனோ என்கிறார்.

[கோலமலர் இத்யாதி] - பிராட்டிபக்கல் ஸ்நேஹாதிஶயத்தாலே அந்தஸ்நேஹமே ஹேதுவாக அவள்பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணனானவனே! "சராமமையிலே இவர் அருளிச்செய்த வார்த்தை ரஹஸ்யத்தின்படியாயிருந்தபடி கண்டீர!" என்று சீயரைக்குறித்து பட்டர் அருளிச்செய்தார். ப்ராதிகூல்யத்தைக் கனக்கப்பண்ணினார்பக்கலிலும் நால்டிவாநின்றதுவே ஹேதுவாக ரக்ஷகனும் ஈஶ்வரன் என்னுமிடம், காகவிபீஷணாதிகள்பக்கலிலே கண்டதிறே; "க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்றும், "ந த்யஜேயம்" என்றும் அவ்வளவன்றிக்கே தனிபிருப்பிலே தர்ஜநபர்த்ஸநாதிகளாலே நலிந்த ராக்ஷஸிகள்பக்கலிலே திருவடிஎதிர்க்க, "பவேயம்" "கார்யம் கருணமார்யேண நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" என்றும் நீர்மையிறே பிராட்டி நீர்மை. [நீலவரையித்யாதி] - "ததஸ்ஸமுத்க்ஷிப்ய. நீலஇவாசலோமஹாந்": ஓர் அஞ்ஜநகிரி இரண்டு பிறையைக்கவ்விக்கொண்டு நிமிர்ந்தாற்போலே. பிறையில் மறுவோபாதியாய்த் துத் திருவெயிற்றிற்கிடந்த பூமி. [கோலவராகம்] - *மாசுடம்பில் நீர்வாரநின்ற நிலையிறே இவர்க்குஆலத்திவழிக்க விஷயமாய்த்து: "பாசிதூர்த்துக்கிடந்தபார்மகட்கு" என்கிறபடியே ப்ரணயினி அழுக்கோடேயிருக்கத் தாமானபடியே வருவாரகில் ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமாமித்தனையிறே. அவன் அழிவுக்கிட்ட வடிவைப்பற்றியிறே இவர் ஆலத்திவழிக்கிறது. [ஒன்றாய்] - வராஹஸஜாதீய மாத்ரமென்னுதல், த்ரைலோக்யத்தையும் கண்செறியிட்டாற்போலே விம்மவளர்ந்தபடியாலே அத்விதீயமென்னுதல். [நிலங்கோட்டிடைக் கொண்டஎந்தாய்] - ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை அண்டபித்தியிலேபுக்குத் திருவெயிற்றிலே கொண்டு உத்தரித்தாற்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவங்கொண்ட என்னை எடுத்தவனே! [நீலக்கடல் கடைந்தாய்] - பிராட்டியை லபிக்கைக்காகக் கடலைக்கடைந்தவனே! [நீலக்கடல்] - கடைகிறவனுடைய நிழலீட்டாலேயாதல்; ஸகலௌஷதிகளையும் பொகடுகையால்வந்த நிறவேறுபாடாதல்: நிறத்தாலே - நீலரத்நத்தைச்சொல்லிற்றாய் தத்ப்ரசுரமான ரத்நாகரமென்னுதல். உன்னைப்பெற்று இனிப் போக்குவனோ? ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை லபிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும் பிராட்டியை லபிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும் என்னைப் பெறுகைக்காகப் பண்ணி என்னைக் கிட்டினபின்பு உன்னைப்போகவிடுவேனோ? நீ க்ருஷிபண்ண, பலத்திலே அந்வயித்த நான் கைப்பட்ட ஸம்பத்தை விடக்ஷமனோ?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. நான் பெரியபிராட்டியார் பரிக்ரஹமாகையாலே ப்ரளயார்ணவமக்நையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியையெடுத்து அவளோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினாற்போலவும், கடலைக்கடைந்து பெரிய பிராட்டியாரோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினாற்போலவும், ஸம்ஸாரார்ணவமக்நனான என்னை யெடுத்து என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளி என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித் தப்பவிடுவேனோ? என்கிறார்.

[சோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என் அன்பேயோ] - † (பிராட்டிபக்கல் ஸ்நேஹாதிஶயத்தாலே அந்த ஸ்நேஹமே ஹேதுவாக அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணனானவனே!) பட்டர் சரமதஶையிலே யருளிச்செய்தவார்த்தை - † "(ரஹஸ்யத்தின்படியாயிருந்தபடி கண்டதே.) இப்பாட்டை நம்முடையார் த்வயத்தோடே யநுஸந்திப்பது - பெரியபிராட்டியார்க்குஸ்நேஹி யாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான நமக்கு அன்பனும் என்றுஅநுஸந்திப்பது"என்று‡(சீயரைக்குறித்தருளிச் செய்தார்) "திருமாலென்னையாளுமால்" என்னும்படியே தம்முடையஅன்புக்கடி சொல்லுகிறார். அந்தப்புர பரிகரமன்றோ, என்னன்புக்கு அடியில்லையோ? [நீலவரையித்யாதி] - ஓர் அஞ்சநகிரி இரண்டுபிறையைக் கவ்வி நிமிர்ந்தாற்போலே. பிறையில் மறுவோபாதியாய்த்து திருவெயிற்றிற்கிடந்த பூமி. [கோலவராகம்] - * மாசுடம்பில் நீர்வாராநின்றநிலையிறே இவர்க்கு ஆலத்திவழிக்க விஷயமாய்த்து; "பாசிதூர்த்துக்கிடந்தபார்மகள்" என்கிறபடியே ப்ரணயிநி அழுக்கோடேயிருக்கத் தாமானபடியே வருவராகில் ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமாயித்தனையிறே. அவனழிவுக்கிட்ட வடிவுக்கிறே இவர் ஆலத்திவழிக்கிறது. [ஒன்

ஏழாம்பாட்டு.—கோலமலர் இத்யாதி. பூம்புத்தாணத்தையும் ஸமுத்ரமதநத்தையும் அருளிச்செய்கிறவருடைய ஹாவத்தை விசதீகரியாநின்றுகொண்டு, "உன்னைப்பெற்றினிப் போக்குவனோ" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நான் பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி.

வடிவழகையும் போக்யதையையுமுடையளான பிராட்டிக்கு அன்பனானவத்தாலே என்பக்கலிலும் அதிப்ராவண்யத்தை யுடையவனேயென்று ஸப்தார்த்தம். பிராட்டிபக்கல் ஸ்நேஹாதிஶயத்தாலே அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணனாயிருக்குமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - பட்டர் இத்யாதி. த்வயத்தோடே என்றது - த்வயார்த்தத்தோடேயென்றபடி. அநுஸந்திக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன-பெரியபிராட்டியார்க்கு இத்யாதி. பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸ்நேஹியானது தம்முடைய அன்புக்கடியோ? என்ன - திருமால் என்னை இத்யாதி. என்னையடிமைகொள்ளுகையிலே வ்யாமோஹத்தையுடையவனென்று வ்யாமோஹத்துக்கு அவள் பரிக்ரஹத்தை அடியாகச் சொன்னாற்போலே, இங்கும் அன்புக்கடியாக அத்தையே சொல்லுகிறாரென்றபடி. விவரணம் - அந்தப்புர இத்யாதி. "மால்" என்று - வ்யாமோஹம். தார்ஷ்டாந்திகத்தில் சொன்ன பூமிக்கு உபமாநமாம் த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸப்தமேதென்ன - பிறையில் இத்யாதி. ஈஶ்வரன் பரிக்ரஹித்ததாகையாலே வந்தகோலமென்னுதல், ப்ரணயித்வகுணத்தால்வந்த கோலமென்னுதல்; முந்தினத்தை யருளிச்செய்கிறார் - மாசுடம்பில் இத்யாதி. இரண்டாவது - பாசிதூர்த்து இத்யாதி.- நாய்ச்சியார் திருமொழி. மாசுடம்பில் - அழுக்குடம்பில். பாசிதூர்த்து - பாசியடைத்து. முந்தின அர்த்தவிவரணம் - அவனழிவுக்கு இத்யாதி. அழிவுக்கிட்டவடிவுக்கு - தன்மேன்மையை விட்டு நீர்மையைக்கொள்ளுகைக்காகக்கொண்ட வராஹவேஷத்துக்கென்றபடி. ஆலத்திவழிக்கை-ஆலத்தியெடுக்கை: த்ருஷ்டிதோஷபரிஹாரம் பண்ணுகையென்றபடி. "ஒன்றாய்" என்றதுக்கு,

† குண்டலிதமிரண்டும் இருபத்துநாலாயிரமென்கிறார்கள்.

‡ குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமென்கிறார்கள்.

ருய்] - வராஹஸஜாதீயமாத்ர மென்னுதல்; த்ரைலோக்யத்தையும் கண்செறியிட்டாற்போலே விம்மவளர்ந்தபடியாலே அத்விதீயமென்னுதல் [நிலங்கோட்டிடைக்கொண்ட வெந்தாய்] - ப்ரளயங்கொண்டபூமியை அண்டபித்தியிலேபுக்குத் திருவெயிற்றிலே கொண்டு உத்தரித்தாற்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவங்கொண்ட என்னை யெடுத்தவனே! [நீலக்கடல்கடைந்தாய்]-பிராட்டியை லபிக்கைக்காகக் கடலைக்கடைந்தவனே! [நீலக்கடல்] - கடைகிறவனுடைய நிழலீட்டாலேயாதல்; ஸகலௌஷதிகளையும் போகடுகை யால் வந்த நிறவேறுபாடாதல்; நிறத்தாலே - நீலரத்நத்தைச்சொல்லிற்றுய், தத்ப்ரசுரமான ரத்நாகரமென்னுதல். [உன்னைப்பெற்று இனிப்போக்குவனோ] - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை லபிக்கைக்குப் பண்ணினவ்யாபாரத்தையும், பிராட்டியை லபிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும், என்னைப்பெறுகைக்காகப்பண்ணி, என்னைக் கிட்டப்பெற்றபின்பு உன்னைப்போகவிடுவேனோ? நீ க்ருஷிபண்ணின ஃபலத்திலே யந்வயித்த நான் கைப்பட்ட ஸம்பத்தை விட க்ஷமனோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

பேற்றுஇனிப்போக்குவனோ? உன்னை என்தனிப்பேருயிரை
உற்றஇருவினையாய் உயிராய்ப்பயனாயவையாய்
முற்றஇம்மூவுலகும் பெருந்தூறாய்த்தூற்றில்புக்கு
முற்றக்கரந்தொளித்தாய் என்முதல்தனிவித்தேயோ!

ஆ,—(பெற்றுஇனி.) - புண்யபாபரூபகர்ம தத்ஃபலபோக்த்ருசேதந கர்ம ஃபலபோகோபகரண ப்ரக்ருதி ஸர்வஜகதந்தராத்மஜா தனாய், ஸர்வஜகத்காரணமாய், ஸர்வாத்ருஸ்யனாயிருக்கிற இருப்பையுங்கூட எனக்குக்காட்டித் தந்தருளி, எனக்கு தாரகனாயிருந்த உன்னைப் பெற்று இனிவிடுவேனோ? என்கிறார்.

ஓ,—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த துர்ஜ்ஞேயனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித்தப்பவிட உபாயமில்லை என்கிறார்.

[பெற்றுஇனி என்று தொடங்கி] — அத்யந்தவிலஜாதீயனாயிருந்து எனக்கு மிகவும் ஸத்தாதாரகனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித் தப்பவிடுவேனோ? [உற்ற என்று தொடங்கி] - ஆத்மாவைப்பற்றி விடாதேயிருக்கிற புண்யபாபரூப கர்மங்களையும் ஆத்மாத் தன்னையும் கர்மஃபலமானவற்றையும் இவையெல்லாமாகிற துர்ஜ்ஞேய

மூந்தினது - அல்பத்திலே; இரண்டாவது - மஹத்த்வத்திலே. கண்செறியிட்டாற்போலே - மறைத்தாற்போலே. விம்மவளர்ந்த - அதிகமாக வளர்ந்த. 'ப்ரளயார்ணவமக்நையான' - இத்யாத்யவதாரிகாவாக்யத்திற் சொன்ன ஹாவத்தை இங்கே விசதீகரிக்கிறார் - ப்ரளயங்கொண்ட இத்யாதி. 'திருப்பாற்கடலையன்றோ கடைந்தது? "நீலக்கடல்" என்கிறதென்?' என்ன,—த்ரேதா பரிஹரிக்கிறார் - கடைகிறவனுடைய இத்யாதி. "எந்தாய்" என்றத்தை - "நீலக்கடல்கடைந்த - எந்தாய்" என்று மேலிற்பதத்திலும் கூட்டி ஹாவம் - ஸ்ரீபூமி இத்யாதி. "பெற்றினிப்போக்குவனோ" என்றதுக்கு ஹாவம் - நீ க்ருஷி இத்யாதி. (எ)

ஸ்வபாவமான த்ரைலோக்யமாகிற தூற்றையுண்டாக்கி அந்த துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவமான ஜகத்தினுள்ளேபுக்கு எங்கும் வ்யாபித்துத் தெரியாதபடி நின்றாய். [என்முதல் தனிவித்தேயோ] - எனக்கு முகவிலே இச்சையுமின்றிக்கேயிருக்க உன்பக்கலிலே ஔந்முக்யத்தைப் பிறப்பித்தவனே!

ப —அநந்தரம், உபகாரவஹுமநும்படி ஸர்வாந்தராத்மாவாய் எனக்கு உபகாரகனான உன்னைப் பெற்றுவைத்துக் கைவிடுவேனோவென்கிறார்.

உற்ற, † இருவினை ஆய் - இரண்டுவகைப்பட்ட புண்யபாபரூபகர்மங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், உயிர் ஆய் - (கர்மவச்யனான ஆத்மாவுக்கு) நியந்தாவாய், அவையாய்ப் பயன் ஆயவை ஆ - அந்தக் கர்மங்களாலுண்டான ஸுகதுக்கங்களுக்கு ப்ரதாதாவாய்க்கொண்டு, இம்மூவுலகும் - இந்தஜகத்த்ரயம், முற்ற - எல்லாமாகிற, பெருந்தூறு ஆய் - பெரிய தூற்றை ப்ரகாரமாகவுடையையாய், தூற்றிற்புக்கு - (கர்மநிபந்தநமாக ப்ரவேசித்தார்க்கு புறப்படவழியில்லாத)பெருந்தூற்றிலே (ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனாய்)ப்ரவேசித்து, முற்றக்கரந்து - ஒருப்ரகாரத்தாலும் அறியவொண்ணாதபடி, ஒளித்தாய் - (ஸௌக்ஷ்ம ஸௌலப்யத்தைக்கொண்டு)மறைந்து நிற்குமவனாய், என் - எனக்கு(உன்னைக்கிட்டுகைக்கு) முதல் தனிவித்தேயோ - ப்ரதமஸுக்ருதமான அத்விதீயகாரணமானவனே! உன்னை - (எனக்குநிருபமாய் அபரிச்சிந்நமான ப்ராப்யபூதனாயிருக்கிற) உன்னை, பெற்று - கைபுகாப்பெற்று வைத்து, இனி - உன்னைவிடில் முடியம்படியான அவஸ்தை பிறந்தபின்பு, போக்குவனோ - விடவிரகுண்டோ? 'ஓ' என்கிற அசை - 'விடில்செய்வதென்?' என்கிற விஷாதத்தைக் காட்டுகிறது.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், மிகவும் துர்ஜ்ஞேயனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனிவிட உபாயமில்லை என்கிறார்.

[பெற்றுஇனிப் போக்குவனோ இத்யாதி] - ஓர்அச்சில்லாக்காசாய்ப் போய்த்தாகில் போகிறதென்றிருக்கிறேனோ? ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய் எனக்கு ஸத்தாஹேதுவான உன்னைப் பெற்றுவைத்து நான் விடுவேனோ? ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிறவனை விடுவேனோ என்கிறதுக்கு ஹேது — தன்னையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாமை தோற்றவிருந்தால் அவன் கால்வாங்கமாட்டானென்னுமத்தாலே. இத்தலையில் *நத்யஜேயமிருக்கிறபடி. [என்தனிப்பேருயிரை] - ''உன்னை'' என்றதின் வ்யாக்யாநம்: உபமாநரஹிதனாய், விபுவாய், எனக்கு தாரகனாயிருக்கிறவனை. சேதநனிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. [உற்றவிருவினையாய்] - இவ்வாத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்து, இருவகைப்பட்ட புண்யபாபங்களுக்கு நியாமகனாய். [உயிராய்] - அவற்றிலே சிறைப்பட்டுக்கிடக்கிற ஆத்மாவுக்கு நியாமகனாய். [பயனாயவையாய்] - அந்தப் புண்யபாபங்களுடைய ஃபலங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். [முற்ற இம்மூவுலகும் இத்யாதி] - இவையெல்லாமாகிற த்ரைலோக்யமென்கிற தூற்றை உண்டாக்கி. பெருந்தூறென்கிறது - துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவமுண்டாகையாலே, இந்தலோகத்தின்உள்ளேபுக்கு எங்கும் வ்யாபித்து துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவனாயிருந்தாய்! [என்முதல் தனி வித்தேயோ] - இப்படியிருந்துவைத்து உன்னை எனக்குப் பெறுகைக்கடியான அத்விதீயமான மூலஸுக்ருதத்துக்கு உத்பாதகனாய் உன்பக்கலிலே ஔந்முக்யத்தைப் பிறப்பித்தவனே! இப்படிப்பட்டிருக்கிற உன்னை ப்ரதமஸுக்ருதத்துக்கும் உத்பாதகனாய்க்கொண்டு வந்து தாப்பெற்ற நான் உன்னைப் போக்குவனோ?

†. இங்கு க்ரந்தபாதமேற் பட்டிருக்கின்றது,

அ.—எட்டாம்பாட்டு. அத்யந்த துர்ஜ்ஞேயனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனிவிட உபாயமில்லை யென்கிறார்.

[பெற்றினிப்போக்குவனோவுன்னை] - ஓர் அச்சில்லாக்காசாய்ப் போய்த்தாகில் போகிறதென்றிருக்கிறேனோ? அத்யந்தவிஸஜாதீயனா யிருந்த எனக்கு மிகவும் தாரகனான உன்னைப்பெற்றுவைத்து இனிவிடுவேனோ? [உன்னை] - உன்னை நீயறியாயோ? [என் தனிப்பேருயிரை] - † (உபமாநரஹிதனாய், விபுவாய், எனக்குத்தாரகனாயிருக்கிறவனை)- "வரில்போகடேன், கெடில்தேடேன்" என்றிருக்கிற ஆத்மாவினளவோ? "உன்னை" என்கிறத்தை உபபாதிக்கிறது மேல். 'உலகங்கட்கெல்லாமோருயிரேயோ" என்கிற படியே - ஸர்வாத்மாவானஉன்னை. "பெற்றினிப்போக்குவனோ" என்கிறது - இதர லாபங்களில் வ்யாவ்ருத்தி; "என்தனிப்பேருயிரை" என்கிறது-தம்மில் வ்யாவ்ருத்தி. [உற்ற இருவினையாய்] - உன்னை யொழிய வேறுசில கர்மங்களை ஸ்வதந்த்ரமாக நினைத்திருந்தேனாகிலன்றோ உன்னைவிடலாவது? ஆத்மாவைப்பற்றிவிடாதே கிடக்கிற புண்யபாபரூபகர்மங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். [உயிராய்] - அநுஷ்ட்டாதாதான் உன்னையொழிய மன்றாகிலன்றோ உன்னைவிடலாவது? அநுஷ்ட்டாதாவான ஆத்மாவுக்கு நிர்வாஹகனாய். [பயனாயவை யாய்] - கர்மபலம் உன்னையொழிய ஸித்திக்குமென்றிருந்தேனாகிலன்றோ விடலாவது? அக்கர்மபலத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். [முற்றவிம்மூவுலகும் பெருந்தூறாய்] - †(இவையெல்லாமாகிற த்ரைலோக்யமாகிற தூற்றையுண்டாக்கி) த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரந்தான் உன்னை யொழிய வேறென்று நினைத்திருந்தேனாகிலன்றோ விடலாவது? பெருந்தூறென்கிறது - ஸம்ஸாரம் புக்கவிடமும் போந்தவிடமும் தெரியப்போகாதேயிருக்குமென்று. ‡ (அதாவது - துர்ஜ்ஞேயஸ்வபாவமாயிருக்கை.) [தூறாய்]—ஸம்ஸாரத்தை உண்டாக்கி.[தூற்றில்புக்கு]- இதினுள்ளே புக்கு. [முற்றக்கரந்து] - நீ வ்யாபியாததோரிடம் உண்டாகிலன்றோ விட

எட்டாம்பாட்டு.—பெற்றினி இத்யாதி. "முற்றக்கரந்தொளித்தாய் - பெற்றினிப் போக்குவனோ" என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அத்யந்த இத்யாதி.

"உன்னை" என்று - விலக்ஷணனான வுன்னையென்னுதல், துர்ஜ்ஞேயனானவுன்னை யென்னுதல்; முந்தினத்தைக் காட்டுகிறார் - ஓர்அச்சில்லா இத்யாதி. இரண்டாவது - மேலே 'உன்னைநீயறியாயோ' என்றதிலே கண்டுகொள்வது. அச்சில்லாக்காசு - முத்ரையில்லாதகாசு, "உற்றவிருவினையாய்" என்றுதொடங்கி "முதற்றனிவித்தேயோ - என்தனிப்பேருயிரை - உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனிப்போக்குவனோ" என்று அந்வயமுகேநபாவம் - அத்யந்தவிஸஜாதீயனாய் இத்யாதி. "பேருயிர்" என்றதுக்கு பாவம் - வரில்போகடேன் இத்யாதி. ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மாவென்றபடி. உபபாதிக்கிறது மேல் என்றது - "என்தனிப்பேருயிரை" என்றுதொடங்கி மேலென்றபடி. "தனி" என்றதுக்கு பாவம் - உலகங்கட்கெல்லாம் இத்யாதி. இதரலாபங்களில் என்றது - த்விவிதமான ஐஸ்வர்ய லாபத்தை. தம்மில் என்றது - கைவல்யத்திலென்றபடி. "உற்றவிருவினையாய்" என்றதுக்கு பாவம் - உன்னையொழிய இத்யாதி. உற்ற - உற்றிருக்கிற. "உயிராய்" என்றதுக்கு பாவம் - அநுஷ்ட்டாதா இத்யாதி. இதுக்கு பாவம் - கர்மபலம் இத்யாதி. பயனாயவையாய் - அந்தப்பயனாயென்றபடி. பயன் - பலம். அக்கர்மபலத்துக்கு - புண்யபாபரூபகர்மத்தினுடைய அந்த பலத்துக்கென்றபடி. முற்றவுமான இம்மூவுலகுமென்கிற பெருந்தூற்றையுண்டாக்கி என்று பதார்த்தம். தூறாய் - தூற்றையுண்டாக்கி. "ஆய்" என்றது - ஆக்கி யென்றபடி. தாத்பர்யம் - த்யாஜ்யமான இத்யாதி. ஸம்ஸாரமென்றதே, "பெருந்தூறு" என்கிறதென்? என்ன - பெருந்தூறென்கிறது இத்யாதி. தூற்றில்புக்கு - ஸம்ஸாரத்திலேபுக்கு. முற்றக்கரந்து - எங்கும் வ்யாபித்து. ஒளித்தாய் - துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவனாயிருந்தாயென்று பதார்த்தம்.

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரமென்கிறார்கள். ‡ குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமென்கிறார்கள்.

லாவது? [ஒளித்தாய்] - ''யமாத்மாநவேத'' (யமாத்மாநவேத) என்கிறபடியே வ்யாப்யங்களறியாதபடி நின்றாய். கண்ணுக்குவிஷயமானுயாகில் பிழையேனோ? [என்முதல் தனிவித்தேயோ] - அல்லாதார்க்கு வெளியிடாதேயிருந்து எனக்கு வெளியிட்டவனே! [முதல் தனிவித்தேயோ] - நான் ஓரடிவரநின்றேனாகில் ஆறியிருக்கலாய்த்திறே. எனக்கு ப்ரதம ஸூக்ருதமானவனே! (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

முதல்தனிவித்தேயோ! முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம்
முதல்தனிஉன்னையுன்னை எனைநாள்வந்துகூடுவன்†நான்
முதல்தனிஅங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய்
முதல்தனிசூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்தமுடிவிலீயோ!

ஆ.—(முதல்தனி.) - நான் ஜமதாரகாரனுயிருக்கிற விருப்பைக் கண்டீராகில் இனி மற்றபேக்ஷிதமென்னென்னில்;—எனக்கு அதுவேபமையாது; நீ ஜமதாரகாரனுயிருக்கிறவிருப்பன்றியே, இவற்றோடு ஒருகலப்பின்றியே திருநாட்டிலே நீயாயிருக்குமிருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நான் ஜமச்சரீரனுயிருக்கிறஇருப்பை உமக்குக் காட்டக்கண்டீராகில் வேறு அபேக்ஷிதமென்னென்னில்,—எனக்கு அத்தால் போராது; திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணனுயிருக்கிற இருப்பையும் காணவேணுமென்கிறார்.

[முதல்தனியென்று தொடங்கி] - மூவுலகு தொடக்கமானவற்றுக்கு ஒன்றொழியாமே எல்லாவற்றுக்கும் காரணமானவனே! ப்ரதானனுய் ஒப்பின்றிக்கே ஜ்ஞானசக்த்யாதிகளால் பரிபூர்ணனான உன்னை, நான் என்று வந்துகூடுவேன்? [முதல் தனியென்று தொடங்கி]-மஹதாதி விகாரங்களுக்கு ஒப்பில்லாத காரணமாய்க் கார்யங்களெங்கும்முற்றும்வ்யாபித்துச்சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கீடான நிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதிதத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவாய், தனக்கொப்பின்றிக்கே நியாமகமாய், ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களையுடைய பத்துதிக்கும் வ்யாபித்து அபரிச்சேத்யமாயுள்ள ஆத்மதத்த்வத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே!

ப.—அநந்தரம், காரணகார்யோபயாவஸ்த்தமான ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் ப்ரகாரித்வாதிகளாலே ப்ரதானனுய், தத்வ்யாவ்ருத்தமான விலக்ஷணஸ்வரூபகுணாதிகளையுடைய உன்னை என்றுவந்து கிட்டக்கடவேனென்கிறார்.

இத்தால் ஸாவம் - கண்ணுக்கு இத்யாதி. ''என்'' என்றதுக்குஸாவம் - அல்லாதார்க்கு இத்யாதி. தனி - அத்விதீயமான, முதல்வித்துண்டு - ப்ரதமஸூக்ருதம், அதுக்குக்காரணமானவனே என்றபடார்த்தம். 'உற்றவிருவினையாய்' என்று தொடங்கி, 'முதல்தனிவித்தேயோ - என்தனிப்பேருயிரான - உன்னை - பெற்றுஇனிப்போக்குவனோ' இத்யந்வயம். (அ)

---

† 'யான்' என்றும் பாடம்.

முழுமூவுலகு ஆதிக்குஎல்லாம் - அவிகல்பபூர்ணமான ஜகத்ரயம் முதலான ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும், முதல் - ப்ரதாநமான நிமித்தகாரணமாய், தனிவித்தே யோ-(ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாய்) அத்விதீயகாரணமான உபாதாநமாய், அங்குமிங்கும்-(கார்யரூபமான ஜகத்தில்) அண்டாத்பஹிர்கதமாயும் அந்தர்கதமாயுமிருக்கிற, முழுமுற்றுறு - பூர்ணமான ஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும் வ்யாபித்து, முதல்தனி-அத்விதீய காரணமாய், வாழ் - (போகமோக்ஷங்களாகிற) வாழ்ச்சிக்குவிளைநிலமான, பாழ்ஆய் - மூலப்ரக்ருதிக்கு நியாமகனாய், முதல்-(ப்ரக்ருதிப்ராக்ருத நியந்த்ருத்வத்தாலே) ப்ரதாநமாய், தனி - (அசித்ஸ்வபாவ வ்யாவ்ருத்தியாலே) நிருபமமாய், சூழ்ந்து அகன்று- (தர்மபூதஜ்ஞாநமுகத்தாலே)வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு, ஆழ்ந்துஉயர்ந்த—பத்துத்திக்கிலுமுண்டாய், முடிவிலீயோ - (நித்யமான ஆத்மவர்க்கத்துக்கு) நியந்தாவானவனே! முதல் - இப்படி ஸர்வப்ரதாநனாகக்கொண்டு, தனி - நிருபமமான, உன்னை -, உன்னை - (அந்த ஜகதாகாரத்திலன்றியே அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தமான விலக்ஷணஸ்வரூபகுண விசிஷ்டனாய்க்கொண்டிருக்கிற) உன்னை, நான் - (ப்ராபித்தநுபவிக்கப்பெறாமையாலே பெருவிடாய்ப்பட்டிருக்கிற) நான், எனைநாள் - எந்நாள், வந்துகூடுவன் - வந்துகூடக்கடவேன்?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜகத்துக்கெல்லாம் சரீரியாயிருக்கிறஇருப்பைக் காட்டியருளக் கண்டேன்; அத்தால்போராது; பரமபதத்திலே வ்யாவ்ருத்தமாக, பூர்ணனாயிருக்கிறஇருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார்.

[முதல்தனி இத்யாதி] - ஒன்றொழியாதபடி த்ரைலோக்யம் தொடக்கமானவற்றுக்கெல்லாம் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே! [முதல்]-நிமித்தகாரணம். [தனி]-ஸஹகாரிகாரணம். [வித்து] - உபாதாந காரணம். [முதல் தனியுன்னை]-இதுக்கெல்லாம் ப்ரதாநனாய் உபமானரஹிதனாயிருந்துள்ள உன்னை. [உன்னை] - ஜகத்காரணமாய் ப்ரதாநனாய் உபமானரஹிதனா யிருக்குமளவன்றியே, நித்யவிபூதியிலே அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனாய் ஸமஸ்த கல்யாணகுணயுக்தனாய் நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கவிருக்கிற உன்னை. [எனைநாள் வந்துகூடுவன்] - என்றுவந்து கூடக்கடவேன்? அத்திரளில்நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாரைப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு போக்யதையாலே. [முதல் தனியங்குமிங்கும் இத்யாதி] - ப்ரதாநமாய் உபமாநரஹிதமாய் அங்கும்இங்குமான மஹதாதிகள் முழுதிலும். [முற்று] - எங்கும். [உறு]-உற்று. விகாரங்களுக்கெல்லாம் அத்விதீயமான காரணமாய் அவைதன்னை எங்கும் வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கீடான நிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதி தத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவாய். [முதல்தனி சூழ்ந்து இத்யாதி] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களுக்கு நியாமகமாய் ப்ரதாநமாய் ஒப்பின்றிக்கே இவற்றையடையப் பத்துத்திக்கும் ஜ்ஞாநத்தாலே வ்யாபித்து நித்யமாயிருந்துள்ள ஆத்மவஸ்துவுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [முதல் தனியங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறு வாழ்பாழாய்] - முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம் முதல்தனிவித்தாய் - முதல்தனி சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்த முடிவிலியாயிருக்கிற. [முதல்தனி உன்னை யுன்னையெனைநாள்வந்து கூடுவன்நான்] - கார்யகாரணரூபாவஸ்யமான சிதசித்துக்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி அநுபவிப்பித்த இவ்வளவு போராது. அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாய் ஒருதேசவிசேஷத்திலேயிருக்கும் இருப்பை அநுபவிக்கவேணு மென்றதாய்த்து.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. "" தாநிஸர்வாணி தத்வபு:"(தாநிஸர்வாணி தத்வபு:) "யஸ்யாத்மாஶரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்" (யஸ்யாத்மாஶரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்) "தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநு: "(தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநு:) என்னும்படியே – எங்கும்வந்து முகங்காட்டலாம்படி ஜகச்சரீரனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டித்தந்தோமிறே" என்ன,—அது உகந்தார்க்கும் உகவாதார்க்கும் பொதுவாயிருந்தது; ஆகாராந்தர மில்லையாகி லன்றோ "அதுவேயமையும்"என்று ஆறியிருக்கலாவது? திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணமாயிருக்கிற இருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார்.

[முதல்தனிவித்தேயோ முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம்] - ரக்ஷிக்கவேன்றுபுக்கால் ரக்ஷ்யவர்க்கம் ஸஹகரிக்கவேண்டாதவனே ! மூவுலகு தோடக்கமான ஒன்றொழியாமல் எல்லாவற்றுக்கும் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே. [முதல்]-நிமித்த காரணம். [தனி]-ஸஹகாரிகாரணம். [வித்து]-உபாதாநகாரணம். [முதல்தனிஇத்யாதி] - ப்ரதாநனாய்,ஒப்பின்றிக்கே - குணவிபூத்யாதிகளால் பரிபூர்ணனாயிருந்த நீயான வுன்னை,என்று வந்து கூடுவன்? [எனைநாள்வந்துகூடுவேன்]-அவன்கோடுத்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தார்க்கு, தன்னைப் பிராட்டிமாரோபாதியாகப் பேசலாயிருக்கிறபடி. [நான்] - பரமபதத்தில் சுவடறிந்தநான்: அஸாதாரணவிக்ரஹமாசைப்பட்ட நான். [முதல் தனியங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய்] - ப்ரதாநமாய், உபமாநரஹிதமாய், அங்குமிங்குமான மஹதாதிகள் முழுதிலும். [முற்று] - எங்கும். [உறு] - உற்று; எங்குமோக்க வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைக்குமதாகை.

† (ஒன்பதாம்பாட்டு) - இன்னம், "" தாநிஸர்வாணி தத்வபு: " (தாநிஸர்வாணி தத்வபு:) 'யஸ்யாத்மாஶரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்' (யஸ்யாத்மாஶரீரம்-யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்) 'தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநு:'(தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநு:) என்னும்படியே - எங்கும்வந்துமுகங்காட்டலாம்படி ஜகச்சரீரனாயிருக்கிறவிருப்பைக் காட்டித்தந்தோமிறே" என்ன; அது உகந்தார்க்கும் உகவாதார்க்கும் பொதுவாயிருந்தது: ஆகாராந்தரமில்லையாகிலன்றோ "அதுவேயமையும்" என்றாறியிருக்கலாவது? திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப்பரிபூர்ணமாகஇருக்கிற விருப்பையும் காணவேணுமென்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—முதல்தனி இத்யாதி. "முதல்தனியங்குமிங்கும்" என்று தொடங்கி, "முதல்தனியுன்னைக்கண்டேன, உன்னை எனைநாள்வந்து கூடுவன்நான்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து, உத்தர ப்ரத்யுத்தர ரூபேணவதாரிகை - தாநிஸர்வாணி இத்யாதி. இப்ப்ரமாணங்களெல்லாம முதற்பாட்டிலே லிகிதங்கள். காட்டித்தந்தோமிறேயென்னவென்றது-இப்பாட்டுத் தன்னைப் பற்ற. ஆகாராந்தரம் - அஸாதாரணவிக்ரஹம்.

ஸலிதம் - ரக்ஷிக்கவேன்று இத்யாதி. "மூவுலகாதி - முழுதுக்கு - எல்லாம்" என்றந்வயிப்பது. "த்ரிவிதகாரணமுமானவனே" என்றதின விவரணம் - முதல் - நிமித்தகாரணம் இத்யாதி. "ஒப்பின்றிக்கே" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - குணவிபூத்யாதிகளால் இத்யாதி. "உன்னையுனை" என்கிறவீப்ஸைக்கார்த்தம் - நீயானவுன்னையென்று. சேருவன் எனறுதே, "கூடுவன்" என்றதுக்கு பாவம் - அவன்கொடுத்த இத்யாதி. கூடுகை - ஸம்ஶ்லேஷிக்கை. விவரணம் - அஸாதாரண இத்யாதி. அர்த்தாந்தரமாதல். அங்குமிங்குமான - கார்யகாரணாவஸ்த்தமான. 'மஹதாதிகள்' என்றவிடத்தில், ஆதிஶப்தத்தாலே - அஹங்காராதி கார்யங்களைச்சொல்லுகிறது. "முற்று, உறு" என்ற பதத்வயத்தையும்கூட்டி அர்த்தம் - எங்குமோக்க வ்யாபித்துஎன்று. வாழ்பாழாய் - போகமோக்ஷங்களாகிற வாழ்ச்சிக்கு விளைநிலமான மூலப்ரக்ருதிக்கு ஆத்மாவானவனேயென்று ஶப்தார்த்தம்.

---

† சீயரும் பதத்திற்கு இந்தக்குண்டலிதம் பாடம்இல்லை யென்றுதோன்றுகின்றது: அடையவளைந்தானரும்பதத்துக்குப்பாடம் உண்டு.

[முதல்தனிவித்தேயோ] - முதல் - நிமித்தகாரணம் - தனி - ஸஹகாரி காரணம். வித்து - உபாதாநகாரணம். [மூமுமூவுலகாதிக்கேல்லாம்] - மூவுலகேன்கையாலே - * "க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம்" என்று மூன்று வகைப்பட்ட அண்டத்தைச் சோல்லுகிறது; மூழுவேன்கையாலே - "[illegible]" (அண்டாநாந்துஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநிச - ஈத்ருஶாநாந்ததாதத்ரகோடிகோடிஶதாநிச) என்றுசோல்லப்பட்ட அஸங்க்யாதமான அண்டங்களைச்சோல்லுகிறது; * ஆதிசப்தத்தாலே - இவ்வண்டங்களுக்குக் காரணமான ஆவரணங்களைச் சோல்லிற்று. ஆக, மூவுலகுதோடக்கமான ஒன்றேழியாமலேல்லாவற்றுக்கும் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே! என்றது.[முதல் இத்யாதி]- ப்ரதாநனாய், ஒப்பின்றிக்கே - குணவிக்ரஹாத்யாதிகளால் பரிபூர்ணனாய், ஜகச்சரீரியாயிருக்கிற உன்னை ஆக, இவ்வளவும் - லீலாவிபூதிவிஶிஷ்டனாயிருக்கிற விருப்பைச் சோல்லிற்று; மேல்- நித்யவிபூதியிலே ஸௌந்தர்யமாயிருக்கும் வடிவழகைக் கண்டநுபவிக்கவேணுமேன்கிறார். [உன்னை] - நித்யவிபூதியோகத்தைச் சோல்லுகிறது. "உன்னை" என்ன, நித்யவிபூதியோகத்தைக்காட்டுமோவேன்னில்,—காட்டும்; "ஒண்டோடியாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்பக் - கண்டசதிர்" என்கிறபடியே - அவனையும் அவளையும் சோல்லவே த்ரிபாத்விபூதியுமடங்கிற்றிறே. [உன்னை] - "முடிச்சோதியா யுனதுமுகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ" என்று விகல்பிக்கலாம்படியிருக்கிற திருவபிஷேகமும், "மாயன்குழல்" என்னும்படியான திருக்குழலும். "கோளிமைத்தாமரையும் கோடியும் பவளமும்வில்லும் - கோளிழைத்தண்முத்தமும் தளிரும் குளிர்வான்பிறையும் - கோளிழையாவுடைய கோழுஞ்சோதிவட்டங்கோல்" என்னும்படியான அழகியதிருமுகமும், நாய்ச்சிமாருடைய

மத்யே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரெழுந்தருள, புகஶ்சவருளிச்செய்கிறார் - இன்னம் இத்யாதி. 'மூவுலகுதொடக்கமான வொன்றொழியாமலெல்லாவற்றிற்கும்' என்று ஸாமாந்யேந சொன்னத்தை இங்கே நன்றாக விவரிக்கிறார் - மூவுலகேன்கையாலே இத்யாதி. "[illegible]". தத்ரைவ, "[illegible]" இதித்விதீயேம்ஶே (எ-உ எ ?) '[illegible]" என்றிருக்கையாலே - 'இவ்வண்டங்களுக்குக்காரணமான' என்கிறார். ஆவரணங்களாவன- "[illegible]" என்றவை. முந்தினயோஜனையில், "உன்னையுன்னை" என்றது - 'நீயான வுன்னை' என்றபடி; இரண்டாம்யோஜனையில், "உன்னை -" ஜகச்சரீரியானவுன்னை. கண்டேனென்று - அத்யாஹார்யம். உன்னை - அஸாதாரண திவ்யவிக்ரஹவிசிஷ்டனான வுன்னை, எனை நாள்வந்து கூடுவனென்றபடி. காட்டுகைக்குஹேது - நித்யவிபூதியெல்லாம் இருவருடையவும் அபிமாநாந்தர்ப்பூதமாகையென்கிறார் - ஒண்டோடியாள் இத்யாதி. ஆக, "உன்னை" என்று - ஸாதாரணவிக்ரஹவிசிஷ்டதையையும், இரண்டாம் "உன்னை" என்றது - அஸாதாரண விக்ரஹவிசிஷ்டதையையும் சொல்லுகிறது. நிருபகமாகையாலே "உன்னை" என்கிறபதத்தில் விவக்ஷிதமான விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் - முடிச்சோதி இத்யாதி. 'குழலும்' என்றவிடத்திலே - "[illegible]" இத்யாதியும், 'நாய்ச்சிமாருடைய' இத்யாதிவாக்யத்

ஹஸ்தாஹரணங்களாலே முத்ரிதமாய் * க்ரமுகதருணக்ரீவா கம்பு ப்ரதிமமான திருக்கழுத்தும், * கற்பகக்காவனநற்பலதோள்களும், பெரியபிராட்டியார்க்குக் கோயிற்கட்டணமாய் நித்யாநுபவம்பண்ணச்செய்தேயும் "அகலகில்லேன்" என்னும்படி அவளைப்பிச்சேற்றும்படி * குருமாமணிப்பூண் குலாவித்திகழும் திருமார்வும், "உள்ளத்துணின்றுலாகின்றதே" என்கிறபடியே-நித்யமுக்தர் ஹ்ருதயங்களிலே அழகுசெண்டேறுகிற * திருவுதரபந்தமும், ஸௌந்தர்யஸாகரமிட்டளப்பட்டுச்சுழித்தாற்போலேயிருக்கிற திருவுந்தியும், ஒருவிசேஷணமிடவொண்ணாதே "அல்குலும்" என்னும்படியிருக்கிற அல்குலும், சிற்றிடையும், ஸந்த்யாராகரஞ்சிதமான ஆகாசம்போலே யிருக்கத் திருவரைபூத்தாற்போலேயிருக்கிற * அந்திபோல்நிறத்தாடையும், * ரம்பாஸ்தம்பாதிகம்பீரமான திருத்துடைகளும், தாமரைநாளம்போலே கண்டகிதங்களான திருக்கணைக்கால்களும். * சங்கரதாங்ககல்பகத்வஜாரவிந்தாங்குச வஜ்ரலாஞ்சநமாய் காய்ச்சினபருங்கூடக் கூசித்தொடவேண்டும்படி மெல்லடியாய் "தேனேமலரும்" என்கிறபடியே நிரதிசயபோக்யங்களான திருவடிகளையும் உடையையாய் * ஏழுலகும்தனிக்கோல்செல்லவீற்றிருந்தருளுகிற உன்னை. [எனைநாள்வந்து கூடுவன்] - என்று வந்துகிட்டக்கடவேன்? * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவராகையாலே பிராட்டிமாரோபாதியாகப் பேசலாயிருக்கிறபடி. [நான்] - அவ்வடிவைக்காண ஆசைப்பட்ட நான். [முதல்தனியங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய்] - ப்ரதாநமாய், உபமாநரஹிதமாய், அங்குமிங்குமான மஹதாதிகள் முழுதிலும். [முற்று] - முற்றும். எங்குமென்றபடி. [உறு] - உற்று; வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக் கீடாகக் கருநிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதிதத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவாய். [முதல் இத்யாதி] - ப்ரக்ருதியைப்பற்றத் தான் ப்ரதாநமாய் நியாமகமாய். [தனி] - உபமாநரஹிதமாய். [சூழ்ந்து] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களடைய வ்யாபித்து. வ்யாபிக்குமிடத்தில், [அகன்றாழ்ந்துயர்ந்த] - ஜ்ஞாநத்தாலே பத்துத்திக்கும் வ்யாபித்த. [முடிவிலீயோ] - அபரிச்சேத்யமான ஆத்மதத்த்வத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [முடிவிலீ] - முடிவென்று - நாசமாய், ப்ரக்ருதிபோலே நச்வரமன்றிக்கே நித்யமான ஆத்மதத்த்வமென்றுமாம். முதல்தனி அங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய் - முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம் - முதல்தனிவித்தாய் - முதல்தனிசூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்தமுடிவி

திலே - "[illegible]" இத்யாதியும், 'கோயிற்கட்டணம்' என்றவிடத்திலே - "[illegible]" இத்யாதியும், 'ஸௌந்தர்யஸாகரம்' இத்யாதிவாக்யத்திலே - "[illegible]" இத்யாதியும், 'ஸந்த்யாராகரஞ்சிதமான' இத்யாதிவாக்யத்திலே - "[illegible]" இத்யாதியும், 'ரம்பாஸ்தம்ப' இத்யாதி வாக்யத்திலே - "[illegible]" இத்யாதியும், 'தாமரைநாளம்போலே' இத்யாதிவாக்யத்திலே - "[illegible]" இத்யாதியும் அநுஸந்தேயம். க்ரமுகதருணக்ரீவா கம்புப்ரதிமமான என்றது - கமுகினுடைய இளங்கழுத்துக்கும் சங்கத்துக்குமொத்த திருக்கழுத்தென்றபடி. கோயிற்கட்டணம் - அந்தப்புரம். குருமாமணிப்பூண் - ச்லாக்யமாய்ப் பெருவிலையனாயிருக்கிற ஸ்ரீகௌஸ்துபமும் பதக்கமும். குலாவிக்கொண்டு விளங்கா நின்றுள்ள அழகிய திருமார்வும் என்றபடி. அழகுசெண்டேறுகிற - வையாளிவிடுகிற. இட்டளப்பட்டு - ஸங்குசிதஸ்தலத்திலே தேங்கி. அல்குல் - நிதம்பம். ஹேமஸ்தலம் - ஸ்வர்ணபூமி; "[illegible]" இத்யமரம். ஆதிசப்தத்தாலே - ஆனைத்துதிக்கைமுதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீபூமிகளு

லியாயிருக்கிற - முதல்தனியுன்னைக்கண்டேன்; தேசவிசேஷத்திலே ஸபரிஸோஷியனு யிருக்கிறவுன்னை எனைநாள்வந்து கூடுவன் நான்? காரணகார்யோபயாவஸ்த்தமான சிது சித்துக்களுக்கு நிர்வாஹகனுயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி யநுபவிப்பித்த இவ்வளவு போராது; அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனுய் ஒருதேசவிசேஷத்திலிருக்குமிருப்பைக் கண்டு அநுபவிக்கவேணுமென்றதாய்த்து. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்தமுடிவில்பெரும்பாழேயோ
சூழ்ந்ததனிற்பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதீயோ
சூழ்ந்ததனிற்பெரியசுடர்ஞானவின்பமேயோ
சூழ்ந்ததனிற்பெரியஎன்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே.

ஆ.—(சூழ்ந்தகன்று.) - இப்படி எம்பெருமானுக்கும் மறுத்தருளவொண்ணுதொருபடி பிராட்டிதிருவாணையையும் தன்திருவாணையையுமிட்டு நிர்ப்பந்தித்துக் கொண்டு ஆர்த்தஸ்வரத்தாலே கூப்பிடுமளவில், தாம் மநோரதித்தபடியே எம்பெருமானும் எழுந்தருள, அவனைக்கண்டு,—மஹதஹங்காராதிக ளெல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து அவற்றிற்காட்டிலும் பெரிதான மூலப்ரக்ருதிக்கும், அத்தையும் வ்யாபித்து அதிலும் பெரிதான முக்தாத்மாவுக்கும், அதிலும்பெரிதான உன்னுடைய ஸங்கல்ப ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருந்த நீ, அந்த ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்திற்காட்டிலும் பெரிதாயிருந்த என்னுடைய விடாயெல்லாந்தீரும்படி, அந்தஜடதாகாரனுனபடியன்றியே நீயானபடியே வந்துசூழ்ந்தாய்: என்னுடையமநோரதமும் ஒருபடியே முடிந்ததுஎன்கிருர்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு இவர் அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணுதபடி பெரியபிராட்டியார்ஆணையிட்டுத்தடுத்துப் பெரியஆர்த்தியோடே கூப்பிட்ட இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூர்ணனுய்க்கொண்டு வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தருளக்கண்டு அபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்திலும் ஆத்மதத்த்வத்திலும் உன்னுடைய ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்திலும் பெரிதான என்னுடைய விடாயெல்லாம்தீர வந்து என்னோடேகலந்தாய்:என்னுடைய மநோரதமும் ஒருபடிமுடியப்பெற்றேன் என்கிருர்.

[சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - பத்துத்திக்குக்களிலும் வ்யாப்தமாய் அபரிச்சேத்யமாயிருக்கிற ப்ரக்ருதிதத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவாய் நிற்கிறவனே! [சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - அத்தையுங்கூட வ்யாபித்து அதுக்கு நியாமகனுன ஆத்மதத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - ப்ரக்ருதி புருஷதத்த்வங்களில் இரண்

டைய ஸ்பர்ஶத்தாலே கணைக்கால்கள் மயிர்க்கூச்செறிந்திருக்கையாலே 'தாமரைநாளம்போலே கண்டகிதங்களான' என்கிருர். சேருவன் என்னுதே "கூடுவன்" என்றதுக்குபாவம் - மயர்வற இத்யாதி. அகன்று - எட்டுத்திக்கிலும் வ்யாபித்து. ஆழ்ந்துயர்ந்த - கீழும்மேலும் வ்யாபித்த. அபரிச்சேத்யமான என்றது - அஸங்க்யாதமானவென்றபடி. அந்வயங்காட்டுகிருர் - முதல்தனியுந்தும் இத்யாதி. அந்வயத்தால்பலித்தபாவம் - காரணகார்ய இத்யாதி. 'நீயானவுன்னை' என்றபக்ஷத்திலே, 'முடிவிலீயோ - உன்னை யுன்னை யெனைநாள்வந்துகூடுவன்' என்றந்வயம். (௯)

டையும் வ்யாபித்து அவற்றுக்கும் நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமாய் ஸ்வரூபமானஜ்ஞா
நத்தை யுடையவனே! சுடர்ஞானவின்பம்என்று - எம்பெருமானைச் சொல்லிற்றாகவு
மாம். [சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - அதிலும்பெரிதான என்னுடைய விடாய்கெடும்படி
வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தாயே.

ப—அநந்தரம், தத்த்வத்ரயத்துக்கும் அவ்வருகாம்படியான என் அபிநி
வேஶமானது கெடும்படியாக ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு ஸம்ஶ்லேஷித்தாய்
என்று, தமக்கு ஸாயுஜ்யஸித்தமான பரிபூர்ணபோகப்ராப்தி ஸம்பன்னனபடியை யருளிச்
செய்கிறார்.

சூழ்ந்து - (கார்யவர்க்கத்தை யடங்கச்) சூழ்ந்து, அகன்று - வ்யாபித்து விஸ்
தீர்ணமாய், ஆழ்ந்துயர்ந்த - கீழும்மேலுமுண்டானவையாலே பத்துத்திக்கிலும் ஸந்நிஹித
மாய், முடிவில் - (உத்பத்திவிநாஶரஹிதமாகையாலே) நித்யமாய், பெரும் - (ஸமஸ்த
கார்யங்களுக்கும் அவ்வருகாகையாலே) அபரிச்சின்னமாய், பாழே - போகமோக்ஷங்களை
விளைக்க நல்தரையான ப்ரக்ருதியை ப்ரகாரமாகவுடையையாய், (அந்தப்ரக்ருதிதத்த்
வத்தை), சூழ்ந்து - ஸ்வஜ்ஞாநத்தாலே வ்யாபித்துக்கொண்டு, அதனில் - அதிற்காட்டில்,
பெரிய - பெருத்து, பரம் - (ஏகரூபத்வாதிகளாலே)மேலாய்,நல் - ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வாதி
வைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தாய், மலர் - விகாஸஸ்வபாவமான, சோதி - ஜ்ஞாநப்ர
பையையுடைய ஆத்மாவை ப்ரகாரமாகவுடையையாய், சூழ்ந்து - இந்தப்ரக்ருதிபுரு
ஷர்களிருவரையும் வ்யாபித்து, அதனில்பெரிய - அதுக்கவ்வருகாய், சுடர் - கல்யாண
குணங்களால் உஜ்ஜ்வலமான, ஞானவின்பமே - ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணஸ்வரூபத்தை
யுடைய நியந்தாவானவனே! சூழ்ந்து - (அந்ததத்த்வத்ரயத்தையும்) வளைத்துக்கொண்டு,
அதனிற்பெரிய - அதுக்கவ்வருகாம்படியாயிருக்கிற, என் அவா - என் அபிநிவேஶ
மானது,அற-சமிக்கும்படியாக, சூழ்ந்தாயே-ஸ்வரூபகுணவிக்ரஹ விபூதி மஹிஷீ
பரிஜநஸ்தாநவிஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு பரிபூர்ணனாஉனக்குள்ளேயாம்படி ஸாயுஜ்ய
போகத்தைத் தந்தாயிறே; ஓ!-ஓ! ஆதிசயமே! என்று அடிதோறும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவர் இப்படி தம்மபேக்ஷிதம் செய்தலல்லது நிற்க
வொண்ணாதபடி பிராட்டியாணையிட்டுப்பெரியவார்த்தியோடே கூப்பிட்டு இவர்ப்ரார்த்தித்
தபடியே பரிபூர்ணனாய்க் கொண்டுவந்து ஸம்ஶ்லேஷிக்கக்கண்டு, அபரிச்சேத்யமான
என்னுடைய விடாய்தீரவந்து கலந்தாய்; என்னுடைய மநோரதமும் ஒருபடிமுடியப்
பெற்றேனென்கிறார்.

[சூழ்ந்தகன்று இத்யாதி] - இப்போது ப்ரக்ருதிபுருஷாதிகளைச் சொல்லு
கிறது,தம்முடைய அபிநிவேஶம் பெரியவற்றிற்பெரியதென்று சொல்லுகைக்காக. அவற்
றுக்கு ஈஶ்வரனையொழிய ப்ருதக்ஸ்திதியில்லாமையாலே அவ்வளவும் சொல்லுகிறது.
[சூழ்ந்துஇத்யாதி] - ஸ்வகார்யமான மஹதாதிகளைப் பத்துத்திக்கிலும்புக்கு எங்கும்
வ்யாபிக்க, நித்யமாய், அபரிச்சேத்யமாய், சேதநர்க்குப் புருஷார்த்தத்தை விளைத்துக்
கொள்ளலாம் நிலமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி]-
அத்தையும் வ்யாபித்து அதிற்காட்டிற் பெரிதாய்,அதுக்கு நியந்தாவாகையாலே மேலாய்,
விகாராதிகளில்லாமையாலே விலக்ஷணமாய், விகஸ்வர தேஜோரூபமான ஆத்மவஸ்து
வுக்கும் ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி] - அவையிரண்டையும் வ்யாபித்து

அவற்றுக்கு நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞாநத்தையுடையவனேயென்று ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல், 'சுடர்ஞானவின்பம்' என்று - ஹவத்ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுதல். [சூழ்ந்து இத்யாதி]-தத்த்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலைகொண்டு அதுகுளப்படியாம்படி பெரிதான என்னுடைய அபிநிவேஶத்தை, அதிலும் பெரிய உன்னுடைய அபிநிவேஶத்தைக்காட்டி வந்துஸம்ஶ்லேஷித்தாயே. என்னுடைய கூப்பீடும்ஒருபடியோவும்படி பண்ணுவதே! "அங்கே பரதமாரோப்ய முதித꞉ பரிஷஸ்வஜே" என்று மீண்டுபுகுந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானை மடியிலேவைத்து உச்சிமோந்து உகந்தாற்போலேயாய்த்து இவருடைய விடாயும்கெடும்படி வந்து கலந்தது.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. எம்பெருமானுக்கு இவர் அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியாராணையிட்டுத்தடுத்துப் பெரிய ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு இவர்ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டுவந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தருளக்கண்டு, அபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்திலும் ஆத்மதத்த்வத்திலும் உன்னுடைய ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்திலும்பெரிதான என்னுடையவிடாயெல்லாந்தீரவந்து என்னோடே கலந்தாய்; என்னுடைய மநோரதமும் ஒருபடி முடியப்பெற்றேனென்கிறார். இனி, இல்லையென்னும்படி என்னைவிடாய்ப்பித்து அதுக்கு அவ்வருகானவிடாயை யுடையையாய்க்கொண்டு என்னோடேகலந்த உன்னுடைய விடாயும் ஒருபடிகெட்டதே என்கிறாராகவுமாம்; "அங்கே பரதமாரோப்ய முதித꞉ பரிஷஸ்வஜே" (அங்கேபரதமாரோப்ய முதித꞉பரிஷஸ்வஜே) என்னும்படியே.

[சூழ்ந்துஇத்யாதி]-இப்போதுப்ரக்ருதிபுருஷர்களைச்சொல்லுகிறது, தம்முடையஅபிநிவேஶம்பெரியவற்றிலும்பெரியதுஎன்கைக்காக. அவற்றுக்கும் ஈஶ்வரனையொழியப்ருதக்ஸ்திதியில்லாமையாலே அவ்வளவும் சொல்லுகிறது. ஸ்வகார்யமான மஹதாதிகளைப்பற்றத்திலும் புக்குளங்குமோக்கவ்யாபித்து, நித்யமாய் அபரிச்சேத்யமாய்ச் சேதநர்க்குப்புருஷார்த்தத்தைவிளைத்துக்கொள்ளலாம்நிலமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்துக்குஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி]-அத்தையும் வ்யாபித்து, அதிற்காட்டிற் பெரிதாய், அதுக்கு நியந்தாவாகையாலே

பத்தாம்பாட்டு.—சூழ்ந்து இத்யாதி. "அவாவற" என்றது - தம்முடைய அவா, அற - போம்படி யென்னுதல்; தத்த்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலைகொண்டிருக்கிற தம்முடைய அவா, அற - அல்பமாம்படி; அதாவது - தம்முடைய அபிநிவேஶம் குளப்படி யென்னும்படி கடல்போன்ற ஆதரத்தோடே வந்துகலந்தாயென்னுதல். இந்த அர்த்தத்வயத்தையும் விவக்ஷித்து அடைவே அவதாரிகாத்வயம் - எம்பெருமானுக்கு இத்யாதி. இந்த இரண்டுயோஜநையும், "துயரறுசுடரடி" என்று உபக்ரமத்திலே அருளிச்செய்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறாரென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. அவதாரிகாத்வயத்துக்கும் த்ருஷ்டாந்தமாதல், த்விதீயாவதாரிகைக்கு த்ருஷ்டாந்தமாதல் - அங்கே இத்யாதி. "முதித꞉" என்றபதம், த்விதீயாவதாரிகைக்குச் சேரும். "முதித꞉" என்கையாலே - "க்ஷாநுஸம்ஸேஷ்யாபிஸர தநிஹாதநா" என்ற பெருமாள் விடாய்தீர்ந்தமை தோற்றுகிறது. "தம்ஸமுத்தாப்ய காகுத்ஸ்த꞉ சிரஸ்யாக்ஷிபதம் கதம் । அங்கே பரதமாரோப்ய முதித꞉ பரிஷஸ்வஜே" இதி யுத்தகாண்டே சரமே. ப்ராப்திதஶையிலே ப்ரக்ருதிபுருஷர்களைச்சொல்லுவானென்னென்ன - இப்போது இத்யாதி. இப்போது - ப்ராப்திதஶையிலே. ஆனால், "பாழேயோ,சோதீயோ" என்று ஸமாநாதிகரணமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன - அவற்றுக்கும் இத்யாதி. "அகன்றாழ்ந்துயர்ந்து - சூழ்ந்த" என்று அந்வயிப்பது. ஸப்தார்த்தம் - ஸ்வகார்யமான இத்யாதி. "பாழ்" என்றதுக்கர்த்தம்-அதுக்கு நியந்தா இத்யாதி. "சுடர்" என்கிறவிதுக்கு - 'ஸங்கல்பரூபமாய்' என்று அர்த்தம்சொன்

மேலாய், விகாராதிகளில்லாமையாலே விலக்ஷணமாய், விகஸ்வர தேஜோரூபமான ஆத்மவஸ்துவுக்கும் ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி] - அவையிரண்டையும் வ்யாபித்து, அவற்றுக்கு நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமாய் ஸ்வரூபமான ஜ்ஞானத்தை யுடையவனே! என்று ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுதல்; "சுடர்ஞானவின்பமே" என்று - ப்ரகாஶரூபனுமாய் ஸ்வரூபனுமானவனே என்று எம்பெருமானைச்சொல்லுதல். [சூழ்ந்து இத்யாதி] - தத்த்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலைகொண்டு அவை குளப்படியாம்படி பெரிதான என்னுடைய அபிநிவேஶத்தை, அதிலும்பெரிய உன் அபிநிவேஶத்தைக்காட்டி வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தாயே! என்னுடைய கூப்பீடும் ஒருபடியோவும்படிபண்ணிற்றே! "அங்கேபரதமாரோப்யமுதிதஃபரிஷஸ்வஜே" (அங்கேபரதமாரோப்யமுதிதஃபரிஷஸ்வஜே)என்று மீண்டுபுகுந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானை மடியிலே வைத்து உச்சியைமோந்து உகந்தணைத்தாற்போலேயாய்த்து, இவருடைய விடாய்கெடும்படி கலந்தது. (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

அவாவறச்சூழ்அரியையயனையரனையலற்றி
அவாவற்றுவீடுபெற்றகுருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
அவாவிலந்தாதிகளால்இவையாயிரமும்முடிந்த
அவாவிலந்தாதிஇப்பத்தறிந்தார்பிறந்தாருயர்ந்தே.

ஆ.—(அவாவறச்சூழ்.) - ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மபூதனாய், ஸமஸ்தஹேய ப்ரத்யநீகனாய், அநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாண குணநிதியாய், அப்ராக்ருத ஸ்வஅஸாதாரண திவ்யரூப பூஷணாயுதமஹிஷீபரிஜந ஸ்தாந விஶிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமானை யலற்றி ஆவாவற்று நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராய், அவனைப்பெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும் அவற்றிலே தம்முடைய அபேக்ஷிதப்பெற்று விடாய்தீர்ந்தபத்து,இவற்றையறிந்தார், பிறந்துவைத்தே * அயர்வறுமமரர்களுக்கும் மேற்பட்டாரென்கிறார்.

திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஓ.—நிகமத்தில், அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதான ஜ்ஞானாநந்தைக ஸ்வரூபனாய் உயர்வறவுயர்நலமுடையனாய் அபரிமித திவ்யபூஷண பூஷிதனாய்

னது, அப்ரதிஹதத்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்தை ஸங்கல்பமுடைத்தாகையாலே. "சுடர் - இன்ப ஞானமேயோ" என்றபடி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, "ஞானமேயோ" என்றது - ஜ்ஞானத்துக்கு ஆஶ்ரயமானவனே என்றபடி; இரண்டாமர்த்தத்தில், "சுடர்ஞானவின்பமேயோ" என்று-ப்ரகாஶரூபஜ்ஞானஸ்வரூபனுமாய் ஸ்வரூபனுமானவனே என்றபடி. "சுடர்ஞானம்" என்று - ப்ரகாஶரூபஸ்வரூபஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது. த்விதீயாவதாரிகைக்குச்சேரவர்த்தம் - தத்த்வத்ரயத்தையும் இத்யாதி. தத்த்வத்ரயத்தையும் என்றது-" சுடர்ஞானவின்பம் " என்றதினிரண்டாமர்த்தத்தைப்பற்ற, முந்தினவவதாரிகைக்குச்சேரவர்த்தம் - என்னுடையகூப்பீடும் இத்யாதி. இதுக்கு உதாஹரணம்- அங்கே இத்யாதி. "அற" என்றால் - அல்பத்வவாசகமாமோவென்னில்;- மேருஶிவாஸ்யனானவன் கீழுள்ள ஸர்வபாதிகளையில்லையென்றால் அபாவவாசகமன்றிக்கே அல்பத்வவாசகமாமாபோலே, வாசகமாமென்றபடி. (கo)

ஸர்வாயுதோபேதனும் லக்ஷ்மீஸஹிதனும் அஸங்க்யேயமங்களான அநந்த வைநதேயாதிகளாலே அநவரத பரிசர்யமாண சரணநளினனும் ஸ்ரீவைகுண்ட நிலயனுன ஸர்வேச்வரனும் ஸ்வஸஹோதரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய்த் தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்து ஆச்ரயிக்குமவர்களுடைய விடாய்தீர ஸம்ச்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனுன எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு, அவனைப்பெற்று நிர்து:க்கராய் நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகரான ஆழ்வாருடைய பக்தி பலாத்காரபூர்வகமாகப்பிறந்த ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு கீழ்ச்சொன்னவைபோலன்றிக்கே பெற்றல்லது தரிக்கமுடியாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்த அந்தாதியான இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்து வைத்தே அயர்வறுமமரர்களோடொப்பர் என்கிறார். 'அயனை அரனை அவாவறச் சூழரியை' என்றுமாம்.

முதலிலே, "மயர்வற மதிநல மருளினன்" என்றார்; நடுவு பலவிடங்களிலும், அவனே அபாச்ரயமென்றார்; முடிவிலும், "இன்று என்னைப்பொருளாக்கி" என்றும் "என் தலைமிசையாய் வந்திட்டு" என்றும் - எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தையே தமக்கு உபாயமாகப்பேசித் தலைக்கட்டினார்; இங்ஙனேயிருக்கிற நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு அடியான ஸ்ரிய:பதித்வத்தை "மலர்மகள் விரும்பு நமரும் பெறலடிகள்" என்று முதலிலே தொடங்கி நடுவு பலவிடங்களிலும் ப்ரஸ்தாவித்துக் கொடுபோந்து, முடிவிலே "திருவாணை நின்னாணை" என்றும் "கோல மலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ" என்றும் தலைக்கட்டினார்; தாமுடைய ப்ராப்யதையையும் முதலிலே "அயர்வறுமமரர்கள்" என்று தொடங்கி, நடுவு பலவிடங்களிலும் "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ" என்றும், பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையகப்படப் பரக்கப்பேசிக்கொடுபோந்து, முடிவிலும் "அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை" என்றும் தலைக்கட்டினார்; எம்பெருமானுக்கு† ஸௌசீல்யமென்றுகொண்டு, "உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவு - எத்திறம்' என்று தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பேசினார்; இவனுக்கு அஸாதாரணமான திருநாமம் நாராயணனென்னுமிடம், "வண்புகழ் நாரணன்" என்று தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பேசிக்கொடுபோந்து, "வாழ்புகழ் நாரணன்" என்று தலைக்கட்டினார்; ஆழ்வார் இப்படி‡ ஆறி..........யால் இவ்வைந்து அர்த்தமுமே இப் ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரதாநார்த்தங்கள் என்று கருத்து.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ப.—அநந்தரம், பலாவஹப்திப்ரகாரத்தை ப்ரதிபாதித்துக்கொண்டு, இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, இதில் ஜ்ஞாநமுடையவர்களுடைய ஜந்மோத்கர்ஷத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அவா - (ஆழ்வாருடைய) அபிநிவேசம், அற - தீரும்படி, சூழ் - நிரவதிக ஸம்ச்லேஷம்பண்ணுகையாலே, அரியை - (விச்லேஷது:க்கநிர்ஹரண) ஸ்வபாவனும், அயனை - ("ஸ்ரார்யப்ஷ்டோ ப்ருஹஸ்பதி:" என்கிறமர்யாதையாலே முக்தப்ராப்யதயா பூர்வபக்ஷதயாஸங்கிதனான ஹிரண்யகர்ப்பனுக்கும்) அந்தராத்மாவாய், அரனை - அப்படி பசுபதிமதப்ராப்யனான ருத்ரனுக்கும் அந்தராத்மாவான பரமப்ராப்யபூதனை, அலற்றி- (ப்ராப்திக்கையிலுண்டான த்வரையாலே)கூப்பிட்டு,(ப்ராப்திபலஸித்தியாலே),அவாவற்றுவீடு

† ப்ரதாநகுணம் என்றாற்போல ஏதேனுமிருப்பின் ஸ்வரஸம். ‡ இங்கு க்ரந்த பாதம்.

பெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன ஆவாவில் அந்தாதிகளால் இவையாயிரமும்
முடிந்த - (அதிப்ரஜக்திரூபமாக) முடிந்த, அவாவில் - அவாவிலே, அந்தாதி - அ
தாதிகளான, இப்பத்து - இப்பத்தையும், அறிந்தார் - † அநுஸந்தித்து, பிறந்தா
யர்ந்தே-† வஸ்டவாத்திபண்ணும்படியான அவா அறும்படியாகத் தன்குணங்களா
சூழ்ந்து ஹரித்துக்கொள்ளுமவனென்றுமாம். இது கலிவிருத்தம்.

இப்படிப்ரவந்தத்திலேஸ்ரீய:பதியானநாராயணனுக்குப்ரகாரபூதனானசேதநனுக்
உபாயத்வேந ப்ரவ்ருத்தனைக்கொண்டுஅநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையு
பண்ணுமென்கிறமஹாவாக்யார்த்தத்தினுடைய அவாந்தரார்த்தரூபமான ப்ராப்ய ப்ர
மஸ்வரூபாதிகளாயுள்ள அர்த்தபஞ்சகத்தையும் தத்ப்ரகாரவிஸிஷ்டனும்படி ஸமர்மமா
அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினாராய்த்து.இதில்,முதற்பத்திலும் இரண்டாம்பத்திலும்
ரக்ஷகத்வ போக்யத்வ விஸிஷ்டமான ஸேஷித்வ ஸ்வரூபஞ்சொல்லுகையாலும், மூ
ன்றாம்பத்திலும் நாலாம்பத்திலும்-தந்தேகாநுபவத்வ ததேகப்ரியத்வரூபமான ஸேஷத்
ஸ்வரூபஞ்சொல்லுகையாலும், இந்நாலும் அநுவ்ருத்தமாக இந்தஸேஷித்வ ஸேஷ
வங்களினுடைய அஸாதாரண்யத்தைச்சொல்லுகையாலும், ப்ரதமாக்ஷரத்திலே ஸே
ஷித்வத்தைச்சொல்லி, த்ருதீயாக்ஷரத்திலே ஸேஷத்வாஸ்ரயத்தைச்சொல்லி, அவய
ணர்த்தமான உகாரத்திலே உபயோஸ்ஸம்பந்த தாஸ்யத்தைச்சொல்லுகிற ப்ரணவார்
த்தத்தை ப்ரதிபாதித்ததாய்; அநந்தரம், அஞ்சாம்பத்திலே உபாயஸ்வரூபத்தையு
ஆறாம்பத்திலே — உபாய வரணத்தையும், ஏழாம்பத்திலே - விரோதிஸ்வரூபத்தையு
எட்டாம்பத்திலே தந்நிவ்ருத்திப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே - ஸாபேக்ஷமாகவு
ஆர்த்தமாகவும் ஸித்தமானநமநநாமநவானான ஈஸ்வரனுடையஉபாயபாவத்தையும், நமநரூ
மானஸரணாகதிஸ்வரூபத்தையும், ஆத்மாத்மீயஸித்தமான அஹங்காரமமகாரரூபவிரோ
ஸ்வரூபத்தையும், தந்நிஷேத்தையும்சொல்லுகிற நமஸ்ஸப்தார்த்தத்தைப்ரதிபாதித்
தாய்; ஒன்பதாம்பத்திலும் பத்தாம்பத்திலும்ஸர்வவிதபந்துத்வ கைங்கர்ய ப்ரதிஸ
பந்தித்வாதிவிஸிஷ்டமான ஃபலாவாப்தியைச் சொல்லுகிற சரமபதார்த்தத்தை ப்ர
பாதித்ததாய்; ப்ரபந்தஸங்க்ரஹமான முதற்பாட்டில் அருளிச்செய்த க்ரமத்தி
ஸர்வஸாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான மூலமந்த்ரார்த்தத்தை இப்ரபந்தத்திலே விஸ்தரே
ப்பதிபாதித்தாராய்த்து. இன்னமும், ப்ரதமத்திலே - ஸ்ரீய:பதித்வ நாராயணத்வ
களை ப்ரதிபாதித்து, நாராயணனுடைய ஸீலஸௌலப்யாதிகளாயும் ஜ்ஞாநாதிகளா
மூள்ள குணங்களை வஹுஸ: ப்ரதிபாதித்து, உத்தமமான க்ரியாபதத்தாலே†பமாக
பண்ணுகையாலும், விரோதிஸ்பர்ஸரஹிதமான புருஷார்த்தரூப ஸ்வத்கைங்கர்யாவா
தியை ப்ரதிபாதிக்கையாலும், வாக்யத்வயாத்மகமான ஸரணாகதிஸ்வரூபத்தையு
விஸதீகரித்தருளினாராய்த்து. இவ்வுபாயவரணம் ததிதர ஸகலநிவ்ருத்தியுக்தமாயிருக்
மென்றும், உபாயபூதஸ்வரூபவிஸிஷ்டனாய் அத்விதீயனாயிருக்குமென்றும் ப்ரதிபாதித்
உபாயகார்யமான ஸமஸ்தவிரோதிநிவ்ருத்தியையும், ஃபலஸித்திநிபந்தந தாதர்த்யத்தை
யும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே - சரமஸ்லோகார்த்தத்தையும் விஸதீகரித்தருளினாராய்த்
ஆக, ஸர்வப்ரகார ஸ்வத்வச்சேஷபூதனாய், அநந்யப்ரயோஜநனாய், அநந்யஸாதநனா
இவ்வதிகாரிக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் ஸப்ரகாரமாக ப்ரகாஸிப்பிக்க

† இங்கு க்ரந்த பாதம்.

யாலே, இப்ப்ரபந்தமானது விலக்ஷணரான ஸாத்விகாக்ரேஸரர்க்கு நித்யாநுஸந்தேயமாகக்கடவது.

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார் ஆழ்வாருடைய க்லேஶமின்றியே ஃபலத்திலே அந்வயிப்பரென்கிறார்.

[அவாவறச் சூழரியை] - நித்யமான ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வாபாவிகமான கல்யாணகுணங்களையும் ஸௌந்தர்யாதி விஶிஷ்டமான நித்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் அபரிமித திவ்யபூஷணங்களையும் ஶங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களையும் லக்ஷ்மீ ப்ரப்ருதிதிவ்யமஹிஷீ வர்கத்தையும் உடையனாய் அஸ்தாநேபயஶங்கிகளான நித்யஸூரிகளாலே பரிசர்யமாணமான திருவடித்தாமரைகளையுடையனாயிருந்துள்ளவனை. [அயனை அரனை] - ஸ்வஸ்ருஷ்டிஸ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மாவானவனை. அவாவறச் சூழ்கையாவது - தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்த ஆழ்வாருடைய விடாய்தீர ஸம்ஶ்லேஷிக்கை இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்பக்கல் ஈஶ்வரத்வஶங்கை அறுக்கிறார்: அவர்களுடைய ஸத்தாஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஈஶ்வராதீநமாகையாலே அவர்களுக்குப் பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபம். நிர்வாஹகத்வம் கர்மத்தாலே வந்தது. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் ஜ்ஞாநமின்றியே எளியராயிருப்பார்க்கு நிர்வஹிப்பதும் சிலபுடைகளுண்டு. 'அயனை அரனை அவாவற்று அரியை அலற்றி வீடுபெற்ற' - என்னுதல்; 'அயனையரனை - அவாவறச்சூழரியை அலற்றி அவா அற்று வீடுபெற்ற' என்னுதல். 'அலற்றி அவாவற்றுவீடுபெற்ற' - கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராகையாலே நிர்துஃகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும்] - பக்திபலாத்காரத்தாலே பிறந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும். இவரைச் சொல்லுவித்த அபிநிவேஶம் - ப்ரேரகனான மைத்ரேயனுடைய ஸ்தாநத்திலே நிற்கிறதாய்த்து. [முடிந்தவவாவிலந்தாதியிப்பத்து] - பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்ததாய்த்து இத்திருவாய்மொழி. கீழுடைய - பரபக்திபிறந்து சொல்லிற்று. பரமபக்திபிறந்து சொல்லிற்றாய்த்து இத்திருவாய்மொழி. [அறிந்தார் பிறந்தார் உயர்ந்தே] - இவற்றை அறிந்தவர்கள் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்து நித்யஸூரிகளோடொப்பர்கள். முதல் திருவாய்மொழியில், நாராயண ஶப்தார்த்தத்தை அநுஸந்தித்துப் பிறர்க்கு உபதேஶிக்கிறவிடத்திலே "வண்புகழ் நாரணன்" என்று ப்ரயோகித்து, "அமைவுடைநாரணன்" என்றும் "செல்வநாரணன்" என்றும் "நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்" என்றும் "திருநாரணன்" என்றும் "நாராயணன் நங்கள் பிரான்" என்றும் சொல்லிக்கொடுபோந்து, "திண்ணம் நாரணமே" என்றும் "வாழ்புகழ் நாரணன்" என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே, அவனுக்கு அஸாதாரணமான திருநாமம் இதுவே என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. முதலிலே "மலர்மகள் விரும்பும்" என்றும் "திருவுடையடிகள்" என்றும் "கமலமலர்மேற்செய்யாள்" என்றும் "நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பன்" என்றும் சொல்லிக்கொடுபோந்து, "திருவாணைநின்னாணை கண்டாய்" என்றும் "கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ" என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே - ஶ்ரீமானான நாராயணனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்று இவர்க்குப் பக்ஷமென்னுமிடம் தோற்றிற்று. இவ்வர்த்தம் உபநிஷத்ப்ரஸித்தமும்; அநந்யபரமான நாராயணாநுவாகத்திலே, நாராயணஶப்தத்தாலே ஸர்வாதிகனைச் சொல்லி, "ஹ்ரீஶ்சதே

ஆக்ஷீரபவந்த்ருள" என்று உத்தரநாராயணத்தே சொல்லிற்று. முதலிலே, "மயர்வற மதிநல மருளினன்" என்றும் "எனதாவிதந்தொழிந்தேன் இனி மீள்வதென்ப துண்டே" என்றும் சொல்லி, நாலுப்ரயோஜ மடுத்து ஶரணம் புக்கு, தேவிமாராவா ரிலே "தாள்களை எனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த" என்றும் சொல்லிக்கொடுபோந்து, "இன்று என்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை என்னுள் வைத்தான் அன்று என்னைப் புறம் போகப் புணர்த்ததென்செய்வான்" என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே - அம்மியுஜநத்தைப் பெறுகைக்கு ஸாதநமும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையென்னுமிடம் தோற்றிற்று; முதலிலே "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்று தொடங்கி "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று ப்ரார்த்தித்து, பயிலுஞ்சுடரொளி நெடுமாற் கடிமையிலே ததீயஶேஷத்வத்தைப் பரக்கச்சொல்லி, "அடியரோடிருந்தமை" என்று தலைக்கட்டுகையாலே - ஜ்ஞவச்சேஷத்வத்தினுடைய எல்லையாகிறது - ததீயஶேஷத்வ மென்னுமிடம் தோற்றிற்று. இவ்வர்த்தங்கள் இப் ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரதாநார்த்த மென்று கருத்து. ஜ்ஞவந்யஸ்தஜ்ஞராயிருக்கும் அதிகாரிகளுக்குப் போஜ்யபோக்கு - இப் ப்ரபந்தம்; "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றும் "கேட்டாரார் வானவர்கள்" என்றும் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈடு.—நிகமத்தில், * அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய், * உயர்வறவுயர்நலமுடையனாய், ஸௌந்தர்யாதிவிஶிஷ்டமான நித்யமங்கள விக்ரஹயுக்தனாய், அபரிமிததிவ்யபூஷணபூஷிதனாய், ஸர்வாயுதோபேதனாய், லக்ஷ்மீபூமிநீளாநாயகனாய், அஸ்த்யாநேஹயஶங்கிகளான அநந்தவைநதேயாதிகளாலே அநவரதபரிசர்யமாண சரணநளிநனாய், ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனாய், ஸர்வேஶ்வரனாய், ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாய், தன்னைக்காண வேணுமென்றுவிடாய்த்து ஆஶ்ரயிக்குமவர்களுடைய விடாய்தீர ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு அவனைப் பெற்று நிர்துஃகராய், நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகரான ஆழ்வாருடைய பக்திபலாத்கார பூர்வகமாகப்பிறந்தது ஆயிரந்திருவாய்மொழியும்; அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு, கீழ்ச் சொன்னவைபோலன்றிக்கே பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்த அந்தாதியான இத்திருவாய்மொழிவல்லார், ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்து வைத்தே அயர்வறுமமரர்களோடொப்பர் என்கிறார்:

நிகமம் - அவாவற இத்யாதி. ப்ரபந்தபரிஸமாப்தியாகையாலே இப்ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்ய தாத்பர்யத்தை ஸங்க்ரஹித்துக்கொண்டு, "அவாவறச்சூழரியை" என்று தொடங்கி "இப்பத்தறிந்தார் பிறந்தாருயர்ந்தே" என்னுமளவுமுண்டான அர்த்தங்களையும் சேரப்பிடித்தருளிச்செய்து, இதுகற்றார்க்குப்பலஞ்சொல்லுகிறதென்று இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் - அகில இத்யாதி. "மனனகமலமற" என்கிறபாட்டைக்கடாக்ஷித்து-அகிலஹேய இத்யாதி. "சுடரடி" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து - ஸௌந்தர்யாதி இத்யாதி. "பலபலவேயாபரணம்" இத்யாதியைப்பற்ற - அபரிமித இத்யாதி. "ஒண்சங்கதைவாளாழியான்" இத்யாதியைப்பற்ற - ஸர்வாயுத இத்யாதி. "தேவிமார்" இத்யாதியைப்பற்ற - லக்ஷ்மீபூமி இத்யாதி. "அயர்வறுமமரர்கள்" இத்யாதியைப்பற்ற - அஸ்த்யாநே இத்யாதி, 'ஸர்வேஶ்வரனாய்' என்னுமளவும். "அயனை யரனை" என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்வவிபூதி இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, "ப்ரஹ்மாதக்ஷாதய: கால ஸ்ததைவாகிலஜந்தவ: । விபூதயோ ஹரேரேதா ஜகதஸ்ஸ்ருஷ்டிஹேதவ:" என்றது ஸங்கேயம். "அவாவறச்சூழரியை" என்றத்தைப்பற்ற - தன்னைக்காணவேணுமென்று இத்யாதி. அலற்றி - கூப்பிட்டு. அவாவற்று - நிர்துஃகராய். வீடுபெற்ற- நிரஸ்தஸமஸ்தப்ரதிபந்தகரான. "அவாவிலந்தாதிகளால்இவையாயிரமும்" என்றத்தைப்பற்ற - பக்திபலாத்கார இத்யாதி

[அவாவறச்சூழரியை]-ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனை ஸர்வேஶ்வரனைத் தம்முடைய அபிநிவேஶம்கெட வந்து கலந்தபடியாலே வேறொரு விசேஷணமிடாதே அதுதன்னையே சொல்லுகிறார். [அயனையரனை] - ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மாவானவனை. அவாவறச்சூழ்கையாவது - தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்த ஆஶ்ரிதருடைய விடாய்தீரஸம்ஶ்லேஷிக்கை. 'அயனை, அரனை' என்கிற இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்பக்கல் ஈஶ்வரத்வஶங்கையை யறுக்கிறார். அவர்களுடைய ஸத்தாஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகள் ஈஶ்வராதீநமாகையாலே அவர்களுக்குப் பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபம்; நிர்வாஹகத்வம் கர்மாதீநமாய் வந்தவித்தனை. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் ஜ்ஞாநமின்றியே எளியராயிருப்பார்க்கு நிர்வஹிப்பதும் சில புடைகளுண்டு. 'அயனை யரனை - அவாவற்று - அரியை - அலற்றி - வீடுபெற்ற' என்னுதல். அயனையரனை - அவாவறச்சூழரியை அலற்றி, அவாவற்று வீடுபெற்ற என்னுதல். [அலற்றி அவாவற்று வீடுபெற்ற] - கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிரஸ்தஸமஸ்தப்ரதிபந்தகராகையாலே நிர்து:கரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [அவாவிலந்

"அவா" என்று - ஸாமாந்யமாகையாலே, இஶ்ஶப்தம் "தாவதாமிதி:" இத்யாதிப்படியே தத்ததர்த்திகாராநுகுணமாக ஸகலாபேக்ஷிதங்களையும் சொல்லவற்றாகையாலே - ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனை என்கிறார். அவாவறச்சூழ் - ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனை, அரியை - ஸர்வேஶ்வரனை. "அவாவற - ஆஶ்ரிதருடைய அபிநிவேஶம் தீரும்படி. சூழ் - ஸம்ஶ்லேஷியாநிற்கிற. அரியை - விஶ்லேஷது:க்கநிர்ஹரண ஸ்வபாவனானவனை" என்று உரையில் ஶப்தார்த்தம். நாராயணாதிஶப்தங்களிருக்க, அவற்றைவிட்டு, "அவாவறச்சூழ்" என்று இத்தையே நிரூபகமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - தம்முடைய அபிநிவேஶம் இத்யாதி. கீழே சதுர்விதாதிகாரிகளுடைய அவாவறச்சூழ் என்றருளிச்செய்து, இங்கே கேவல முமுக்ஷுக்களுடைய அவாவறச்சூழென்றர்த்தாந்தரம் - அவாவறச்சூழ்கையாவது இத்யாதி. இது அவதாரிகையிற்சொன்ன அர்த்தத்தை விவரித்தபடி. "அயனையரனை" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் ஶரீராத்மபாவநிபந்தநமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வவிபூதிபூதரான இத்யாதி. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் - அயனையரனையென்கிற இத்யாதி. அவர்களை, ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்கு நிர்வாஹகராய் ஈஶ்வரத்வேந ஶாஸ்த்ரங்கள்சொல்லாநிற்க, ஶரீரஶரீரிபாவேந அவர்களுக்குப் பாரதந்த்ர்யம் சொல்லக்கூடுமோவென்ன - அவர்களுடைய இத்யாதி. புடைகள்-ப்ரகாரங்கள். அவைகளெவையென்ன - அயனை இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்வயவிவரணம் - அயன்விஷயத்திலும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். "அயனை யரனை - அவாவற்று - அவாவறச்சூழரியை - அலற்றி-வீடுபெற்ற" என்றுஇரண்டாம்யோஜநை. இதுக்கர்த்தம் - அயன்விஷயத்திலும் அரன்விஷயத்திலும் தாம் ஸ்நேஹமற்று தம்முடைய விடாய்தீர ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸர்வேஶ்வரனை யலற்றிவீடுபெற்றவென்று. "அயனையரனை - அவாவறச்சூழரியை - அவாவற்றுவீடுபெற்ற" என்ற யோஜநைக்கர்த்தம் - அயனுடையவும் அரனுடையவும் அபிநிவேஶம் அறும்படி அவர்களோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸர்வேஶ்வரனையலற்றி யென்னுதல்; சேதநர்க்குண்டான அவாவானது அறும்படி சேதநரோடே ஸம்ஶ்லேஷித்த ஸர்வேஶ்வரனையலற்றி யென்னுதல். இந்தயோஜநாத்வயத்திலும் "அயனையரனை" என்கிற ஐகாரம்-அவ்யயம். அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும்-அவாவாலே உண்டான அந்தாதிகளான இவையாயிரத்திலுமென்றபடி. அவாவில் - அவாவாலேயென்றபடி.

தாதிகளால் இவையாயிரமும்] - ஸக்திபலாத்காரத்தாலேபிறந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழி
யிலும். இவருடைய ஸ்ரீமைத்ரேயஸுமவான் அவா. அவா உபாத்யாயராக நடத்த நடந்த
ஆயிரம். ஆழ்வார்க்குப்பின்பு நூறுயிரம் கவிகள்போரு முண்டாய்த்து; அவர்கள் கவிக
ளோடேகடலோசையோடு வாசியற்று அவற்றைவிட்டு இவற்றைப்பற்றித்துவளுகைக்கு அடி-
இவருடைய ஸக்த்யதிஙிவேஸம்வழிந்து புறப்பட்டசொல்லாகையிறே. [முடிந்த அவா
விலந்தாதி இப்பத்து] - தரிக்கவொண்ணுதபடியான பரமஸக்தியாலே பிறந்ததாய்த்து இத்
திருவாய்மொழி. இவ்வவாவுக்கு உதவிற்றிலனுகில் ஈஸ்வரனுக்கும் சைதந்யமின்றிக்
கேயொழியும். * சூழ்விசும்பணிமுகிலுக்குக் கீழ், பரஸக்தியாலேசென்றது; * சூழ்விசும்
பணிமுகில், பரஜ்ஞாநத்தாலே; இத்திருவாய்மொழி, பரமஸக்தியாலே ஸுமவத்ப்ரஸாதம்
பாதியும் தாங்கள் பாதியுமாகச் சொல்லுமவர்களுக்கு, ஶரீராவஸாநத்திலே இப்பரஸக்த்யா
திக ளுண்டாம்; இவர் அடியிலே * மயர்வறமதிநலமருளப்பெறுகையாலே எழுந்தருளியிருக்
கச்செய்தே யுண்டாய்த்தின. கர்மஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான ஸக்தியினுடைய ஸ்தாநத்
திலே ஸர்வேஶ்ரனுடைய அருள்நின்று, அதுஅடியாகப்பிறந்த பரஸக்த்யாதிகளிறே இவரது.
[அறிந்தார் பிறந்தா ருயர்ந்தே] - இத்தையறிந்தவர்கள், ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்தே
நித்யஸூரிகளோடொப்பர். [பிறந்தேயுயர்ந்தார்] - ஸர்வேஶ்வரனுடைய அவதாரத்தோ
பாதி இவர்களுடைய பிறப்பும்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளேஶரணம்.

ஆல்- அசை. தத்த்வார்த்தங்களையெல்லாம் ஸ்ரீபராஶரஸுமவான் மேன்மேலும்உபபாதித்தது-ஸ்ரீமைத்
ரேயஸுமவான் ப்ரஶ்நம்பண்ணினபின்பாகையாலே, அந்த மைத்ரேயஸுமவான் ஸ்தாநத்திலே
ஸக்தியென்கிறுர்- இவருடைய இத்யாதி. அதாவது-"வராஶரம் முநிவரம் க்ருதபௌர்வாஹ்
ணிகக்ரியம் । மைத்ரேய: பரிபப்ரச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு
புராணத்துக்கு ஸ்ரீமைத்ரேயஸுமவான் மூலமானுற்போலே, இப்ப்ரபந்தத்துக்கும் இவருடைய
அவா மூலமென்றபடி. ரீத்யந்தரேண ஸுவம் - அவாவுபாத்யாயராக இத்யாதி. அவா - ஸக்தி.
ஸக்திபூர்வகமாகப்பிறந்ததாகையாலே இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு லோகபரிக்ரஹமுண்டாய்த்தென்கிறுர்.
ஆழ்வார்க்குப்பின்பு இத்யாதி. முடிந்தவவா - சரமமான அவா: பரமஸக்தியென்றபடி. "முடிந்த
வவா" என்றதுக்குஸுவம் - இவ்வவாவுக்கு இத்யாதி. இதுமாத்ரமோ பரமஸக்தியாலே பிறந்த
தென்ன, அருளிச்செய்கிறுர் - சூழ்விசும்பு இத்யாதி. ஶரீராவஸாநத்திலேயன்றே பரமஸக்தி
யுண்டாவது? இதுக்குமுன்னே யுண்டாகக்கூடுமோவென்ன-ஸுமவத்ப்ரஸாதம் இத்யாதி. ஆனுல்,
கர்மஜ்ஞாநங்களாலேயன்றே ஸக்தியுண்டாவதென்ன - கர்மஜ்ஞாந இத்யாதி. பிறந்திருக்கச்
செய்தே உத்கர்ஷமுண்டாகக்கூடுமோவென்ன - ஸர்வேஶ்வரனுடைய இத்யாதி. அதாவது -
ஸர்வேஶ்வரனுடைய அவதாரம் அநுக்ரஹநிபந்தநமாகையாலே உத்கர்ஷஹேதுவானுற்போலே,
இவருடையபிறப்பும் உத்கர்ஷஹேதுவென்றபடி. 'ஆழ்வார்க்குப்பின்பு' இத்யாதி வாக்யத்திலே,
"விஷ்ணோ: ஸிவாராஶாநிநிஹிதா: ப்ரகாரா: ப்ரவாஸா: வரா: ஸம்தாநவஹிதே
தயாவிஷகமம் த்ரிபுரா த்ருதஶ்ரவா: । ஸகாநேவவராஜ்ஞாஶாநிவாராஷாம் ஸங்கதா
ப்ரவாஸாம் ஸ்வதா நத்யாஷ்ட்யஸ்வோவஶாயதி யத்க்ஷ ஜாதாவநம் தஸ்ப்ரியே"
என்ற பெரியசீயர் திவ்யஸூக்திரநுஸந்தேயா. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—(முனியே) [illegible]

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

---

†[illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— (முனியேநான்முகனே.) [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

---

† இது, இப்ரபந்தவிஷயமாக இந்தப்பிரபந்தகர்த்தாவினுடைய திருவடிகளில் ஆஶ்ரயித்த பெரியாரொருவர் அருளிச்செய்த ஶ்லோகம்.

‡ நயமென்று பாடமானுலுசிதமென்று முன்கோஶங்களில் குறிப்பு.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வேதாந்ததேசிகர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

முனிமாறன் முன்புரைசெய் முற்றின்ப நீங்கித்
தனியாகி நின்றுதளர்ந்து - நனியாம்
பரமபத்தியால் நைந்து பங்கயத்தாள் கோனை
யொருமையுற்றுச் சேர்ந்தானுயர்ந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

Noble Press, Triplicane, Madras.

௧௦ - ஆம் பத்து பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	31	[illegible]	[illegible]
...	32	[illegible]	[illegible]
11	4	கதியடையோமல்லோம்	கதியுடையோமல்லோம்
53	34	தேஷமே	தோஷமே
58	22	ஆத்மயாநம்	ஆத்மஜ்ஞாநம்
62	35	[illegible]	[illegible]
68	25	அநாஜகாலம்	அநாதிகாலம்
78	24	வசநமாதுரிம்	வசநமாதுரீம்
80	34	[illegible]	[illegible]
125	11	பசுகேய்க்க	பசுமேய்க்க
126	(-7-9-)	ஸ்வாஸாய யத்தோடே	ஸ்வஸாய யத்தோடே
127	4	தாமொதரன்	தாமோதரன்
128	4	ஐவ்யஞனவனுடைய	ஐவ்யஞனவனுடைய
...	11	[illegible]	[illegible]
135	9	கலாஙங்களை	கலாபங்களை
152	39	ப்ராமாதிக்கமாக	ப்ராமாதிகமாக
158	14	மன	மான
...	...	ப்ரபிக்கை	ப்ராபிக்கை
161	(-9-10-)	யோத்துக்கு	யோகத்துக்கு
190	24	[illegible]	[illegible]
192	10	மன்னஞ்சு	மன்னஞ்ச
199	5	நிலைபேருன்	நிலைபோன்
219	39	ஐஸ்வர்யம்	ஐஸ்வர்யம்
235	38	தோஷமில்லை கருத்து	தோஷமில்லை என்று கருத்து
254	3	ப்ரவணராய்த்திர்ந்த	ப்ரவணராய்த்தீர்ந்த
261	14	நின்ஞய்த்து	நின்றுஞய்த்து
...	15	செய்வேனென்றே	செய்வனென்றே
287	22	ஆதரிக்குபடியை	ஆதரிக்கும்படியை
296	29	தேவர்ளென்ஞதே	தேவர்களென்ஞதே
299	31	யாமபலத்தை	யாமலத்தை
324	17	எப்பெருமானை	எம்பெருமானை
...	23	தன்னளிலே	தன்னளவிலே
325	13	ஸத்த	ஸ்த்த
...	23	[illegible]	[illegible]
326	36	[illegible]	[illegible]
328	16	லஜ்ஜிக்குமனவனுகை	லஜ்ஜிக்குமவனுகை
331	18	நியாமயன்	நியாம்யன்
[illegible]	11	ஸாமநாயி	ஸாமாநாயி
[illegible]	13	சொல்லவறியாமையாயாலே	சொல்லவறியாமையாலே
340	11	சொல்லாதே	செல்லாதே
346	24	உன்டென்	உண்டென்
360	14	மகிநலம்	மதிநலம்

க௦ - ஆம் பத்து பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	31	[illegible]	[illegible]
...	32	[illegible]	[illegible]
11	4	கதியடையோமல்லோம்	கதியுடையோமல்லோம்
53	34	தேஷமே	தோஷமே
58	22	ஆத்மயாநம்	ஆத்மஜ்ஞாநம்
62	35	[illegible]	[illegible]
68	25	அநாஊகாலம்	அநாதிகாலம்
78	24	வசநமாதுரீம்	வசநமாத்ரீம்
80	34	நஜாபதே	நஜாயதே
125	11	பசுகேய்க்க	பசுமேய்க்க
126	(·7-9·)	ஸ்வாஸாய யத்தோடே	ஸ்வஸாய யத்தோடே
127	4	தாமொதரன்	தாமோதரன்
128	4	[illegible]வ்யஞனவனுடைய	[illegible]வ்யஞனவனுடைய
...	11	[illegible]	[illegible]
135	9	கலாஐங்களை	கலாபங்களை
152	39	ப்ராமாதிக்கமாக	ப்ராமாதிகமாக
158	14	மன	மான
...	...	ப்ரபிக்கை	ப்ராபிக்கை
161	(-9·10-)	யோத்துக்கு	யோகத்துக்கு
190	24	[illegible]	[illegible]
192	10	மன்னஞ்சு	மன்னஞ்ச
199	5	நிலைபேறுன்	நிலைபேறான்
219	39	ஜஶ்வர்யம்	ஐஶ்வர்யம்
235	38	தாஷமில்லை கருத்து	தோஷமில்லை என்று கருத்து
254	3	ப்ரவணராய்த்திர்ந்த	ப்ரவணராய்த்தீர்ந்த
261	14	நின்னாய்த்து	நின்றனாய்த்து
...	15	செய்வேனென்றே	செய்வனென்றே
287	22	ஆதரிக்குபடியை	ஆதரிக்கும்படியை
296	29	தேவர்ளென்னாதே	தேவர்களென்னாதே
299	31	யா[illegible]லத்தை	யா[illegible]லத்தை
324	17	எப்பெருமானை	எம்பெருமானை
...	23	தன்னளலிலே	தன்னளவிலே
325	13	ஸத்த	ஸ்த்த
...	23	ஶூலபாபாணி:	ஶூலபாணி:
326	36	[illegible]ஶ்ரயான	[illegible]ஶ்ரயமான
328	16	லஜ்ஜிக்குமனவனை	லஜ்ஜிக்குமவனை
[illegible]1	18	நியாமயன்	நியாம்யன்
33[illegible]	11	ஸாமநாயி	ஸாமாநாயி
340	13	சொல்லவறியாமையாயாலே	சொல்லவறியாமையாலே
346	11	சொல்லாதே	செல்லாதே
	24	உன்டென்	உண்டென்
360	14	மநிநலம்	மதிநலம்